BRANDON SANDERSON

PARLAYAN SÖZLER

FIRTINAIŞIGI ARŞİVİ

İKİNCİ CİLT

Sisters Planet

AKILÇELEN kitaplar

Parlayan Şövalyeler bir kez daha dayanmak zorunda.
Kadim yeminler en sonunda dillendirildi, sprenler geri döndü.
Kayıp olanı arıyor herkes; korkarım ki bu arayış sonları olacak.

Ama büyünün doğasında var bu. Ne de olsa harap ruhların, içine başka bir şeylerin yer edebileceği defoları olur. Bizzat yaradılışın gücü olan Dalgabağlamalar, harap bir ruhu tamir edebilecekleri gibi derinliklerine sızıp yaralarını da genişletebilirler.

Rüzgârkoşucu, intikam ve onurun sınırları arasında dengelenmiş, mahvolmuş bir dünyada kayıp. Yavaş yavaş geçmişi tarafından yok edilmekte olan Işıkören, dönüşmekte olduğu yalanı aramakla meşgul. Kan ve ölümle doğan Bağdökümcü yok edilenleri yeniden var etmeye çabalıyor. İki insanın kaderleri arasında gidip gelen kâşif ise yavaş bir ölüm ve tüm inandıklarına korkunç bir şekilde ihanet etmek arasında bir seçim yapmak zorunda.

Onlar için uyanış zamanı çoktan geldi geçti, çünkü Dinmezfırtına tepelerine binmek üzere.
Ayrıca Beyazlı Suikastçı da geldi.

"Her anlamda tam bir başyapıt. Sanderson, farklı farklı karakterleri ve hikâye ilerledikçe adım adım önümüze serilen muazzam tarihiyle capcanlı ve etkileyici bir dünya yaratmış."
The Guardian

"Hiç şüphe yok ki, Sanderson da adı Tolkien, Leiber, Moorcock, Jordan ve George R. R. Martin ile birlikte anılacak yazarlardan biri olacak."
SFFWORLD

www.akilcelenkitaplar.com
Yayıncı Sertifika No: 12382
ISBN 978-605-5069-52-0
9786055069520
₺64

Brandon Sanderson
Lincoln, Nebraska'da büyüdü. Eşi ve çocuklarıyla Utah'da yaşıyor ve Brigham Young University bünyesinde yaratıcı yazarlık dersleri veriyor. Robert Jordan'ın Zaman Çarkı'nı o tamamladı. Çok satanlar listelerinde yer alan pek çok kitabın yazarlığını yaptı. Bu kitaplar arasında Sissoylu üçlemesi, Kralların Yolu ve Elantris sayılabilir. Sanderson, 2013 yılında Hugo Ödülü'nü kazandı. Brandon Sanderson'ın yazdığı kitaplar hakkında bilgi almak için **brandonsanderson.com** adresindeki web sitesini ziyaret edebilirsiniz.

Yıllar önce, Parshendiler tarafından tutulan bir katil, Alethi kralı Gavilar'ı öldürmüş ve böylece Alethkar Yüceprensleri arasında bir İntikam Paktı kurulmasına ve Parshendilere savaş açılmasına neden olmuştu. Şimdi Beyazlı Suikastçı yeniden iş başında ve uzun süre önce ortadan kaybolduğu düşünülen güçleri kullanıyor ve pek çokları tarafından Alethi tahtının ardındaki güç olarak görülen Yüceprens Dalinar'ı öldürmeye çalışıyor.

Bir zamanlar, Harap Ovalar'da bir köle ve köprücü olan Kaladin'e kraliyet korumalarının komutanlığı verildi. Kaladin, kralı ve Dalinar'ı türlü tehditlerden korumaya gayret ediyor. Öte yandan, bir şekilde şerefspreni Syl ile bağlantılı olan Rüzgarkoşucu güçlerinde ustalaşmak zorunda.

Shallan ise, akıl hocası Jasnah ile birlikte, efsanevi Yokelçilerin ve uygarlığa son veren Issızlık'ın geri dönüşüne mani olmaya çalışmakla meşgul. Bu görevin başarıyla sona ermesi için gereken sır Harap Ovalar'da olsa da, oraya ulaşmak onun asla hayal edemeyeceği kadar zor olabilir.

PARLAYAN SÖZLER

BRANDON SANDERSON

PARLAYAN SÖZLER

FIRTINAIŞIĞI ARŞİVİ

İkinci Cilt

Türkçesi
Can Sevinç

AKILÇELEN kitaplar

AKILÇELEN KİTAPLAR
Yuva Mahallesi 3702. Sokak No: 4 Yenimahalle / Ankara
Tel:+90-312 396 01 11 Faks: +90-312 396 01 41
www.akilcelenkitaplar.com
Yayıncı Sertifika No: 12382
Matbaa Sertifika No: 26649

Kitabın Özgün Adı ve Yazarı: WORDS OF RADIANCE, Brandon Sanderson

© 2014, Dragonsteel Entertainment LLC

İç görseller: Dan dos Santos, Ben McSweeney ve Isaác Steward.

© Türkçe yayım hakları Akılçelen Kitaplar'ındır. Bu kitabın telif hakları Anatolialit Ajansı'nın aracılığıyla JABberwocky Literary Agency'den alınmıştır. Yayıncının yazılı izni olmadan hiçbir biçimde ve hiçbir yolla, bu kitabın içeriğinin bir kısmı ya da tümü yeniden üretilemez, çoğaltılamaz ya da dağıtılamaz.

ISBN: 978-605-5069-52-0

Ankara, 2016

Türkçesi : Can Sevinç
Redaktör : Koray Sel, Serdar Tosun
Yayına Hazırlık : Boğaç Erkan
Sayfa Düzeni : Belgin Tuna
Baskı : Bizim Büro Matbaa Dağıtım Basım
Yayıncılık San. ve Tic. Ltd. Şti.
Büyük Sanayi, 1.Cad., Sedef Sok.
No:6/1, İskitler/ Ankara

Kapak ve Genel Tasarım:
lodos
Business Design & Development

TEŞEKKÜRLER

Sizin de hayal edebileceğiniz gibi, Fırtınaışığı Arşivi gibi bir serinin basılması bile büyük bir teşebbüs. Taslaktan, son revizyona kadar yazılması neredeyse on sekiz ay sürdü ve işin içinde dört farklı sanatçının çizimleri ve bir insan ordusunun editöryal gözleri vardı. Tor'daki; yapım, halkla ilişkiler, pazarlama gibi böylesine büyük bir kitabın başarılı olabilmesi için ihtiyaç duyduğu diğer her şeyle uğraşan ekiplerden ise bahsetmeye bile gerek yok.

Fırtınaışığı Arşivi, yaklaşık yirmi yıllık hayalim, her zaman anlatabilmeyi arzuladığım hikâye. Aşağıda okuyacağınız kişiler bu hayalimi kelimenin tam anlamıyla gerçeğe dönüştürüyorlar ve bu çabaları için teşekkürlerimi kelimelerle ifade edemem. İlk olarak yardımcım ve baş editörüm Peter Ahlstrom, bu kitap üzerinde çok uzun saatler boyunca, kurguya uymayan şeylerin uyduğu yönündeki tekrarlayan ısrarlarıma katlanarak çalıştı. Sonuç olarak da çoğu zaman haksız olduğuma beni ikna etti.

Her zaman olduğu gibi, beni bir yazar olarak keşfetmiş olan adam Moshe Feder kitabın üzerinde mükemmel bir editöryal iş çıkardı. Temsilcim Joshua Bilmes de hem temsilcilik, hem de editörlük yeteneğini sonuna kadar zorladı. Eddie Schneider, Brady "Words of Bradiance" McReynolds, Krystyna Lopez, Sam Morgan ve Christa Atkinson de ajansta ona katıldılar. Tor'dan Tom Doherty, bir öncekinden daha kısa yapacağıma dair söz vermiş olmama rağmen daha da uzun bir kitap teslim etmeme tahammül etti. Terry McGarry, kitabın redaksiyonunu yaptı. Kapaktan sanat yönetmeni Irene Gallo, iç tasarımdan Greg Collins, Westchester Basım Hizmetleri'ndeki Brian Lipofsky'nin ekibi mizanpajdan, Meryl Gross ve Karl Gold yapımdan, halkla ilişkilerden ise Patty Garcia ve ekibi sorumluydu. Paul Stevens ne zaman ona ihtiyacımız olsa süperman olarak görevinin başındaydı. Her birinize kocaman teşekkürlerimi sunuyorum.

Bu cildin de, bundan önceki gibi, inanılmaz resimler içerdiğini fark etmiş olabilirsiniz. Benim Fırtınaışığı Arşivi için olan vizyonum, her zaman kendi türündeki kitaplar için genel olarak beklenen görselliğin çok üzerine çıkan bir seri olmasıydı. Bu nedenle de, en sevdiğim çizerlerden olan Michael Whelan'ın projede tekrardan yer alıyor olması bir şereftir. Onun çizdiği kapağın Kaladin'i mükemmel yakalamış olduğunu hissediyorum ve tatmin olmadan önce üç kez daha -kendi ısrarıyla- baştan çizerek harcadığı fazladan zaman için aşırı derecede müteşekkirim. Shallan'ın iç kapak çizimlerine de sahip olmak, benim bu kitap için görmeyi beklediğimden daha fazlasıydı ve sonunda kitabın ne kadar başarılı bir şekilde bir araya gelmiş olduğunu görmek beni gururlandırıyor.

Fırtınaışığı Arşivi'nden ilk kez bahsettiğimde, arada sırada 'konuk oyuncu' çizerlere de yer vermeyi düşünmüştüm. Onlardan ilki Dan dos Santos, bu roman (bir diğer kişisel favori sanatçım ve Warbreaker'ın kapağını da yapmış olan kişi) için birkaç iç illüstrasyon yapmayı kabul etti.

Ben McSweeney de nazik bir şekilde bizim için daha fazla muhteşem eskiz defteri sayfaları yapmak için geri döndü ve onunla birlikte çalışmak büyük bir zevkti. Ne istediğimi, ne istediğimden emin olmadığım zamanlarda bile hızla anlıyor ve uyguluyordu. Yeteneğini ve profesyonelliğini Ben gibi birleştirebilen çok az kişiyle karşılaştım. Çizimlerinden daha fazlasını InkThinker.net adresinde bulabilirsiniz.

Uzun bir zaman önce, şimdi neredeyse on yıl oluyor, Isaác Stewart adındaki bir adamla tanıştım. O bir yazar olma hedefinin yanında, özellikle iş haritalar ve semboller gibi şeylere geldiğinde kusursuz bir çizerdi. İlk kez Sissoylu'da onunla birlikte çalışmaya başladım ve Isaác bir gün bana Emily Bushman adındaki bir kadınla bir buluşma ayarladı; ki daha sonradan o kadınla evlendim. O yüzden de, Isaac'e epey büyük bir borcumun olduğunu söylemeye gerek bile yok. Onun üzerinde çalıştığı her yeni kitapla birlikte ve yaptığı inanılmaz işleri gördükçe bu borcum daha da artıyor. Bu yıl, katılımını daha resmî hale getirmeye karar verdik ve onu tam zamanlı çizer olması ve idari işlerde de yardım etmesi için kiraladım. O yüzden, eğer onu görürseniz ekibe hoş geldiğini söyleyin. (Ve kendi kitapları üzerinde çalışmaya devam etmesini de söyleyin, çünkü oldukça iyiler.)

Aynı zamanda Dragonsteel Entertainment'a lojistik yöneticisi olarak katılan Isaac'in eşi, Kara Stewart var. (Aslında ilk önce Kara'yı işe almaya çalışmıştım ve Isaac araya girerek Kara'ya vermek istediğim işlerin bazılarını kendisinin de yapabileceğini belirtti. Sonuç olarak ikisini birden işe aldım, epey kârlı bir anlaşma oldu.) Eğer web sitemden tişörtler, posterler ve benzeri şeyler sipariş verecek olursanız muhatap olacağınız kişi Kara'dır ve o tek kelimeyle İnanılmazdır.

Bu kitapta birkaç kişinin uzmanlığına başvurduk. Şarkı yazma ve şiir için Matt Bushman gibi. Ellen Asher atlarla ilgili olan sahneler için bazı çok iyi yönlendirmelerde bulundu ve Karen Ahlstrom da bir diğer şiir ve şarkı danışmanıydı. Mi'chelle Walker'ın rolü ise Alethi el yazısı üzerineydi. Son olarak, Elise Warren bize kilit bir karakterin psikolojisiyle ilgili bazı çok güzel notlar verdi. Hepinize beyinlerinizi ödünç verdiğiniz için çok teşekkür ediyorum.

Kitabın epey sıkışık bir zaman sınırlaması içinde, geniş çaplı beta okumaları yapıldı ve bu yüzden de katılanlara gönülden bir köprücü selamı gidiyor: Jason Denzel, Mi'chelle Walker, Josh Walker, Eric Lake, David Behrens, Joel Phillips, Jory Phillips, Kristina Kugler, Lyndsey Luther, Kim Garrett, Layne Garrett, Brian Delambre, Brian T. Hill, Alice Arneson, Bob Kluttz ve Nathan Goodrich.

Tor'daki profesyonel düzeltmenler Ed Chapman, Brian Connolly ve Norma Hoffman; gönüllü düzeltmenler ise Adam Wilson, Aubree and Bao Pham, Blue Cole, Chris King, Chris Kluwe, Emily Grange, Gary Singer, Jakob Remick, Jared Gerlach, Kelly Neumann, Kendra Wilson, Kerry Morgan, Maren Menke, Matt Hatch, Patrick Mohr, Richard Fife, Rob Harper, Steve Godecke, Steve Karam ve Will Raboin'den oluşuyor.

Okuma grubum, kitabın yaklaşık yarısına kadar gelmeyi başarabildi. Bu da romanın ne kadar uzun olduğu düşünecek olursak epey fazla... Benim için paha biçilemez birer kaynak olan üyeler: Kaylynn ZoBell, Kathleen Dorsey Sanderson, Danielle Olsen, E. J. Patten, Alan Layton ve Karen Ahlstrom.

Ve son olarak da, sevgili ve gürültücü aileme teşekkür ediyorum. Joel, Dallin ve küçük Oliver benim her gün alçak gönüllü olmama yardımcı olmak için beni her zaman dayak yiyen kötü adam yapıyorlar. Hoşgörülü eşim Emily, geçen yıl turlar gittikçe uzarken epey bir sıkıntıya katlandı ve ben de onu hak etmek için hâlâ ne yaptığımdan emin değilim. Hepinize dünyamı büyülü yaptığınız için teşekkür ediyorum.

İÇİNDEKİLER

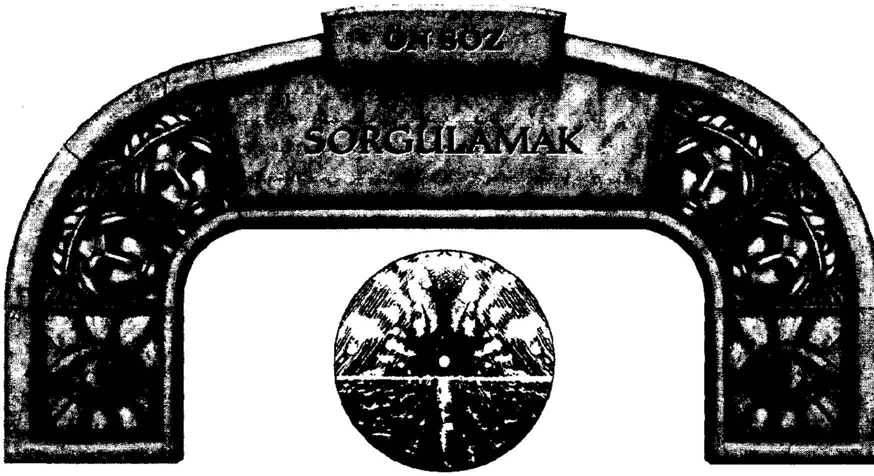
[illegible]LER

İKİNCİ
KİTAP
PARLAYAN SÖZLER

Roshar
SONSUZ OKYANUS
Kasitor
İRİ
Karth
Reshi
Eila
BABATHARN
Panatham
MARABETHIA
Saf Göl
SHİNOVAR
DESH
AZİR
Azimir
Aimian Denizi
MİA
EMUL
Vadi
BÜYÜK HEXİ
TASHİ
TUKAR
MARAT
Buz Denizi
K
G
RÜZGAR YÖNÜ
FIRTINA YÖNÜ
GÜNEY UMMAN

BUĞU OKYANUSU
ADALARI
Elanar
Valath
Silnasen
Vedenar
Kholinar
Varikev
Rathalas
ALETHKAR
Karanak
Harap Ovaları
BUZDİYAR
Longbrow Boğazı
Sığ Mezarlar
KÖKENLER OKYANUSU
MAJESTELERİ KRAL GAVİLAR KHOLİN İÇİN
HARİTACI İSASIK SHULİN TARAFINDAN HAZIRLANMIŞTIR
İSASIK SHULİN
1167

ALTI YIL ÖNCE

Jasnah Kholin partinin tadını çıkarıyormuş gibi yapıyor, misafirlerden bir tanesini öldürtme niyetinde olduğuna dair hiçbir ipucu vermiyordu.

Kalabalık ziyafet salonunda dolaşıyor, şarap dilleri gevşetir ve zihinleri karartırken etrafını dinliyordu. Amcası Dalinar iyice kendini kaptırmıştı, yüksek masada ayağa kalkarak Parshendilere davulcularını çağırmaları için haykırdı. Jasnah'nın kardeşi Elhokar, amcalarını susturmak için aceleyle fırladı, gerçi Alethiler kibarca Dalinar'ın bu taşkınlığını görmezden geldiler. Elhokar'ın karısı Aesudan dışındaki herkes; o bir mendilin arkasına saklanmış, kıs kıs gülüyordu.

Jasnah yüksek masaya arkasını döndü ve oda boyunca ilerlemeye devam etti. Bir suikastçıyla randevusu vardı ve havasız, birbirine karışmış parfüm kokularıyla dolmuş salonu terk ediyor olduğu için fazlasıyla memnundu. Dörtlü bir kadın grubu kıpır kıpır yanan şöminenin karşısındaki yükseltilmiş bir platformun üstünde flüt çalıyorlardı ama müzik çok uzun süre önce bıktırıcı hâle gelmişti.

Dalinar'ın aksine, Jasnah bakışları üzerine çekiyordu. Çürümüş ete üşüşen sinekler gibiydi o gözler, sürekli olarak onu takip ediyorlardı. Vızıldayan kanatlar gibi fısıltı sesleri geliyordu. Eğer Alethi sosyetesinin şaraptan daha fazla sevdiği tek bir şey varsa, bu da dedikoduydu. Herkes bir ziyafet sırasında Dalinar'ın şarabı fazla kaçırıp kendini kaybetmesini beklerdi ama kralın kızının kâfir olduğunu itiraf etmesi? İşte *bu* duyulmuş şey değildi.

Jasnah duygularını tam da bu sebeple açıkça anlatmıştı.

Yüksek masanın yakınında toplanmış, kendi ritmik dillerinde konuşmakta olan Parshendi heyetinin yanından geçti. Her ne kadar bu kutlama onların ve Jasnah'nın babasıyla imzalamış oldukları anlaşmanın şerefine olsa da, onlar neşeli değillerdi, hatta mutlu bile görünmüyorlardı. Gergin görünüyorlardı. Elbette ki, onlar insan değillerdi ve bazı zamanlarda tepki verme şekilleri garip oluyordu.

Jasnah onlarla konuşmak isterdi ama randevusu bekleyemezdi. Görüşmeyi, bu kadar çok kişi sarhoş ya da dikkati dağınık olacağı için özellikle şölenin ortasına gelecek şekilde ayarlamıştı. Jasnah kapılara doğru ilerledi ama sonra olduğu yerde durdu.

Gölgesi yanlış yöne doğru uzanıyordu.

Havasız, karışık, gürültülü oda aniden sessizleşirmiş gibi göründü. Yüceprens Sadeas doğrudan gölgenin içinden yürüyerek geçti. Gölge oldukça belirgin bir şekilde yakınındaki duvarda duran küre şeklindeki lambaya *doğru* uzanıyordu. Yanındakiyle konuşmaya dalmış olan Sadeas fark etmedi. Jasnah gözlerini gölgeye dikti; ter bastı, midesi kasıldı, kusmak üzere olduğu zamanlarda hissettiği gibi hissediyordu. *Yine mi?* Başka bir ışık kaynağı aradı. Bir sebep. Başka bir sebep bulabilir miydi? Hayır.

Gölge hiç acele etmeden, yavaşça eriyerek ona doğru geri aktı, yerde ayaklarına dolandı ve sonra da öbür yöne doğru uzanarak yoluna devam etti. Jasnah'nın gerilimi azaldı. Fakat başka kimse görmüş müydü?

Neyse ki, odayı tararken dehşete düşmüş herhangi bir bakışla karşılaşmadı. İnsanların dikkati, yerleşmek için gürültülü bir şekilde kapılardan girmekte olan Parshendi davulcularına yönelmişti. Jasnah onlara yardım etmekte olan bol beyaz giysiler giymiş insan bir hizmetkârı fark ettiği zaman kaşlarını çattı. Shin'den bir adam mı? Bu olağandışıydı.

Jasnah kendisini toparlardı. Bu nöbetler ne anlama geliyordu? Okuduğu batıl inançlı halk hikâyelerinde, gölgelerin bu şekilde yanlış hareket etmesinin 'lanetlenmiş olduğu' anlamına geldiğinden bahsediliyordu. Jasnah çoğu zaman böyle şeylere saçmalık diyerek görmezden gelirdi ama *bazı* batıl inançların gerçek bir kaynağı olurdu. Jasnah'nın diğer tecrübeleri de bunu doğruluyordu. Daha derinlemesine bir araştırma yapması gerekecekti.

Sakinlik; âlimlere yakışan soğuk düşünceleri, yapış yapış derisi ve boynunun arkasından aşağı akmakta olan ter damlalarının gerçekliğiyle kıyaslandığı zaman bir yalanmış gibi görünüyordu. Ama mantıklı olmak sadece sakin olduğunda değil, her zaman önemliydi. Kendisini kapılardan dışarı çıkmaya, bunaltıcı salonu terk ederek sessiz koridora girmeye zorladı. Genelde hizmetkârlar tarafından kullanılan arka çıkışı seçmişti. Ne de olsa en kestirme yol buydu.

Burada siyah ve beyaz giysili başhizmetkârlar, berrakbeylerin ve berrakhanımların ayak işleri için koşturuyorlardı. Jasnah bunu bekliyordu ama beklemediği şey *babasının* hemen ileride durmuş, sessizce Berrakbey Meridas Amaram ile konuşmakta olan görüntüsüydü. Kral burada ne yapıyordu?

Gavilar Kholin, Amaram'dan daha kısa boyluydu ama o, yine de krala eşlik ederken hafifçe öne eğiliyordu. Bu Gavilar'ın etrafında sık olan bir şeydi; öyle bir tutkuyla konuşurdu ki, insan kendisini öne eğilerek dinlemek, her kelimeyi ve imayı yakalamayı isterken bulurdu. Kardeşinin aksine yakışıklı bir adamdı, güçlü çenesini örtmek yerine hatlarını belirginleştiren bir sakalı vardı. Jasnah'nın henüz hiçbir biyograficinin aktarmayı başaramadığını hissettiği, bir cazibesi ve gücü vardı.

Kral Muhafızları'nın yüzbaşısı Tearim arkalarında bir kule gibi yükseliyordu. Gavilar'ın Parezırhı'nı giymişti; kral son zamanlarda Zırh'ını giymeyi bırakmış, onu dünyanın en büyük düellocularından biri olarak bilinen Tearim'e emanet etmeyi tercih eder olmuştu. Onun yerine Gavilar görkemli, klasik kesimli cüppeler giyiyordu.

Jasnah tekrar şölen salonuna bir göz attı. Babası ne zaman dışarı çıkmıştı? *Dikkatsiz* diye azarladı kendi kendisini. *Dışarı çıkmadan önce onun hâlâ içeride olup olmadığını kontrol etmiş olman gerekirdi.*

İleride, babası elini Amaram'ın omzuna koydu ve bir parmağını kaldırarak sessizce ama sertçe konuştu, sözleri Jasnah için belirsizdi.

"Baba?" diye sordu.

Gavilar ona bir göz attı. "Ah, Jasnah. Bu kadar erken mi gidiyorsun?"

"Hiç de erken sayılmaz," dedi Jasnah süzülerek öne çıkarken. Gavilar ve Amaram'ın tartışmaları için mahremiyet bulmak amacıyla dışarı çıkmış oldukları belliydi. "Bu ziyafetin en sıkıcı kısmı, konuşmaların sesinin yükseldiği ama seviyesinin yükselmediği ve etrafındakilerin de sarhoş olduğu kısmı."

"Pek çok kişi böyle şeyleri eğlenceli buluyor."

"Pek çok kişi, ne yazık ki, salak."

Babası gülümsedi. "Bu senin için korkunç bir şey mi?" diye sordu hafifçe. "Geri kalanlarımızla birlikte yaşamak, bizim ortalama zekâlarımıza ve basit düşüncelerimize katlanmak? Dehan içinde bu kadar tekil bir şekilde yapayalnız olmak?"

Jasnah bunu gerçekten de olduğu azarlama şeklinde kabul etti ve kendisini yüzü kızarırken buldu. Annesi Navani bile ona bunu yapamıyordu.

"Belki hoş eşlikçiler bulmuş olsaydın, şölenlerden zevk alabilirdin." dedi Gavilar. Gözleri Amaram'a doğru döndü, uzun zamandır onu Jasnah için potansiyel bir eş olarak hayal ediyordu.

Bu asla olmayacaktı. Amaram bakışlarına karşılık verdi, sonra da mırıldanarak babasıyla vedalaştı ve aceleyle koridordan aşağı doğru uzaklaşarak gitti.

"Ona ne iş verdin?" diye sordu Jasnah. "Bu gece aklında neler var baba?"

"Anlaşma, elbette ki."

Anlaşma. Neden bu konuyu bu kadar çok umursuyordu ki? Başkaları Parshendileri ya görmezden gelmesini, ya da fethetmesini önermişlerdi. Gavilar ise onlarla uzlaşma konusunda ısrar etmişti.

"Benim kutlamaya geri dönmem lazım," dedi Gavilar, Tearim'e işaret ederek. İkili koridor boyunca Jasnah'nın çıkmış olduğu kapılara doğru ilerlediler.

"Baba?" dedi Jasnah. "Bana söylemediğin şey ne?"

Gavilar duraklayarak tekrar Jasnah'ya baktı. Solgun yeşil gözleri açıkgöz doğumunun kanıtıydı. Ne kadar zamandır sezgileri bu kadar güçlüydü? Ne? Fırtınalar adına... Jasnah sanki adamı artık hiç tanımıyormuş gibi hissediyordu. Bu kadar kısa zamanda ne kadar da çarpıcı bir değişim geçirmişti.

İnceleme şekli yüzünden, neredeyse Gavilar ona güvenmiyormuş gibi görünüyordu. Liss'le olan buluşmasından haberi var mıydı?

Gavilar başka bir şey söylemeden arkasını döndü ve kapıları iterek partiye geri döndü, muhafızı da onu takip etti.

Neler oluyor bu sarayda? diye düşündü Jasnah. Derin bir nefes aldı. Daha fazla kurcalaması gerekecekti. Suikastçılarla görüşüyor olduğunu keşfetmemiş olmasını umuyordu ama eğer keşfetmişse, bu bilgiyi aklında tutarak hareket edecekti. Mutlaka babası Parshedilere olan hayranlığına kendini gitgide daha fazla kaptırırken, bi-

rilerinin aileye göz kulak olmasının gerekli olduğunu kabul ederdi. Jasnah döndü ve eğilen bir başhizmetkârın yanından geçerek yoluna devam etti.

Koridorlarda kısa bir süre yürüdükten sonra, Jasnah gölgesinin tekrar garip davranmaya başlamış olduğunu fark etti. Gölge, duvarlardaki üç Fırtınaışığı lambasına doğru uzanırken sinirlenerek içini çekti. Neyse ki, insanların yaşadığı alanlardan uzaklaşmıştı ve burada görecek herhangi bir hizmetkâr da yoktu.

"Pekâlâ," dedi tersçe. "Bu kadarı yeter."

Yüksek sesle konuşmak niyetinde değildi. Ancak kelimeler ağzından çıkarken uzaklarda birkaç gölge daha kımıldanarak canlandı, ilerisindeki bir kavşaktan geliyorlardı. Jasnah'nın nefesi kesildi. O gölgeler uzandı, koyulaştı. Siluetlere dönüştü, büyüyor, yükseliyor, ayağa kalkıyorlardı.

Fırtınababa. Deliriyorum.

Bir tanesi gece yarısı siyahlığından oluşmuş bir adam şeklini aldı, gerçi üzerinde belli bir yansıtıcılık etkisi vardı, sanki yağdan oluşmuş gibiydi. Hayır... Dışından bir yağ tabakasıyla kaplanmış olan başka bir tür sıvı; ona karanlık, prizmatik bir hava katıyordu.

Uzun adımlarla yaklaştı ve bir kılıç çekti.

Jasnah'ya soğuk ve kararlı mantık yol gösterdi. Bağırmak yeteri kadar hızlı yardım getirmezdi ve yaratığın mürekkebimsi esnekliği onu fazlasıyla aşacağını garanti eden bir hıza işaret ediyordu.

Olduğu yerde kaldı ve bakışlarını karşılayarak şeyin tereddüt etmesine neden oldu. Arkasındaki karanlığın içinde küçük bir grup yaratık daha oluştu. Geçen aylar boyunca Jasnah o gözleri üzerinde hissetmişti.

Şimdiye kadar koridorun tamamı kararmıştı, sanki suya batmıştı ve yavaş yavaş ışıksız derinliklere doğru gömülüyordu. Kalbi çırpınan, nefesi hızlanan Jasnah elini yanındaki granit duvara doğru uzattı, katı olan bir şeylere dokunmayı istiyordu. Parmakları birazcık duvarın içine battı, sanki duvar çamura dönüşmüş gibiydi.

Ah, fırtınalar. Bir şeyler yapmak zorundaydı. Ne? Yapabileceği *ne* vardı ki?

Önündeki siluet duvara bir göz attı. Jasnah'ya en yakın olan lamba söndü. Ve sonra...

Sonra saray tuzla buz oldu.

Bütün bina parçalanarak binlerce ve binlerce küçük, boncuğa benzeyen cam küreye dönüştü. Jasnah karanlık bir gökyüzünden geriye doğru düşerken çığlık attı. Artık sarayda değildi, başka bir yerlerdeydi; başka bir diyar, başka bir zaman, başka bir... Bir şey.

Geride sadece yukarısındaki havada asılı duran karanlık, ışıltılı siluetin görüntüsü kalmıştı, kılıcını tekrar kınına sokarken kendisinden memnunmuş gibi görünüyordu.

Jasnah şiddetle bir şeye bindirdi, cam boncuklardan bir okyanustu. Sayısız benzeri etrafına yağıyor, garip denizin içine sanki birer dolu tanesiymiş gibi tıkırtılarla düşüyorlardı. Jasnah daha önce buna benzer bir yer hiç görmemişti, ona ne olduğunu ve ne anlama geldiğini açıklayamıyordu. Bir imkânsızlığa benzeyen şeyin içine doğru gömülürken debelendi. Her tarafında cam boncuklar vardı. Onlardan başka hiçbir şey göremiyordu, sadece bu girdaba, tıkırtılı, boğucu kütlenin içine battığını hissediyordu.

Ölecekti. Çalışmalarını tamamlanmamış bırakacaktı, ailesini korumasız bırakacaktı!

Cevapları asla öğrenemeyecekti.

Hayır.

Jasnah karanlığın içinde mücadele etti, boncuklar derisinin üzerinde yuvarlanıyor, giysilerinin içine doluyor, o yüzmeye çalışırken burnundan içeriye giriyorlardı. Bir işe yaramıyordu, bu yığının Jasnah'yı kaldırma kuvveti hiç yoktu. Bir elini ağzının önüne kaldırarak nefes almak için kullanmak üzere bir hava boşluğu yaratmaya çalıştı ve zar zor küçük bir nefesi almayı başardı. Ama boncuklar elinin etrafından dolaşıyor, zorlayarak parmaklarının arasından sızıyorlardı. Jasnah sanki yoğun bir sıvının içindeymiş gibi battı, şimdi daha da yavaşlamıştı.

Ona dokunan her boncuk hafifçe zihninde bir şeylerin imgesini yaratıyordu. Bir kapı. Bir masa. Bir ayakkabı.

Boncuklar ağzından içeri girmeyi başardı. Sanki kendi başlarına hareket ediyormuş gibi görünüyorlardı. Onu boğacak, yok edeceklerdi. Hayır... Hayır, bu sadece ona doğru çekiliyorlarmış gibi oldukları içindi. Zihninde bir imge daha belirdi, belirgin bir düşünce olarak değil de bir his olarak gelmişti. Onlar Jasnah'dan bir şey istiyorlardı.

Bir boncuğu eliyle kaptı; bu bir bardak imgesi yaratıyordu. Jasnah na... Bir şey... Verdi? yakınlarındaki diğer boncuklar da bir araya toplandılar, sanki harç ile tutturulmuş kayalar gibi birleştiler. Bir an sonra, Jasnah ayrı ayrı boncukların arasında değil de, birbirlerine yapışmış büyük boncuk kütlelerinin arasından düşüyordu. Bu kütlelerin şekli...

Bir bardaktı.

Her boncuk bir desen, öbürleri için bir kılavuzdu.

Jasnah tuttuğu boncuğu bıraktı ve etrafındaki boncuklar parçalanarak dağıldılar. Jasnah debelendi, havası tükenirken çaresiz bir şekilde arandı. Kullanabileceği bir şeylere ihtiyacı vardı, yardım edecek bir şeylere, kurtulmak için bir tür yola! Çaresiz bir şekilde kollarını mümkün olduğu kadar çok sayıdaki boncuğa dokunabilmek için savurarak genişçe açtı.

Bir gümüş tabak.

Bir ceket.

Bir heykel.

Bir fener.

Ve sonra ise antik bir şey.

Yavaş düşünceli ve hantal bir şey, ama yine de *güçlü* olan bir şey. Sarayın kendisi. Jasnah bu küreyi çılgınca kaparak gücünü onun içine akmaya zorladı. Zihni bulanıyordu, bu boncuğa elindeki her şeyi verdi ve sonra da ona yükselmesini emretti.

Boncuklar kaydı.

Boncuklar tıkırdayarak, çıtırdayarak, zangırdayarak birbirleriyle karşılaşırken muazzam bir çatırtı sesi geldi. Sanki kayalara çarpan dalgaların sesi gibiydi. Jasnah kabararak derinliklerden yükseldi, altında hareket eden, emrine uyan katı bir şey vardı. Boncuklar başını, omuzlarını, kollarını dövdü ve en sonunda cam denizinin

yüzeyinden bir patlamayla dışarı çıktı ve karanlık gökyüzüne doğru boncuklardan bir dalga gönderdi.

Birbirine kilitlenmiş küçük boncuklardan oluşan cam bir platformda dizlerinin üzerinde duruyordu. Elini yan tarafına doğru uzatarak sıkı sıkı tuttuğu kılavuz küreyi kaldırdı. Diğer boncuklar Jasnah'nın etrafından yuvarlanarak, duvarlarında fenerler olan bir koridor şeklini aldılar, ileride bir kavşak vardı. Doğru görünmüyordu elbette ki, bütün şey boncuklardan inşa edilmişti. Ama yeteri kadar yakındı.

Jasnah sarayın tamamını oluşturacak kadar güçlü değildi. Sadece bu koridoru yaratabilmişti, tavanı bile yoktu, ama zemin ona destek oluyor, batmasını engelliyordu. Bir inlemeyle ağzını açtı, boncuklar dökülerek çıtırtılarla yere çarptı. Sonra öksürdü, artık nefes alabiliyordu, yüzünün yanlarından akan terler çenesinde toplanıyordu.

İlerisinde, karanlık siluet platformun üzerine çıktı. Tekrar kılıcını kınından çıkardı.

Jasnah ikinci bir boncuğu kaldırdı, daha önceden de hissetmiş olduğu heykeldi. Ona güç verdi ve diğer boncuklar da önünde toplanarak şölen salonunun ön tarafına dizilmiş olan heykellerden bir tanesinin şeklini aldılar; Savaş Elçisi Talenelat'Elin'in heykeliydi. Büyük bir Parekılıcı olan uzun boylu, kaslı bir adamdı.

Canlı değildi ama Jasnah onu hareket ettirdi, boncuklardan oluşmuş kılıcını indirtti. Bu şeyin savaşabileceğinden şüpheliydi. Yuvarlak boncuklar keskin bir kılıç oluşturamazlardı. Ama tehdidi karanlık siluetin tereddüt etmesine neden oldu.

Dişlerini sıkan Jasnah, kendisini ayaklarının üzerinde doğrulttu, boncuklar elbiselerinden dışarı dökülüyordu. Bu şeyin önünde diz çökmeyecekti, her ne idiyse. Adım atarak boncuktan heykelin yanına gelirken ilk kez yukarısındaki garip bulutları fark etti. Sanki kurdele gibi dar bir yol oluşturuyorlardı, uzun ve düzdü, ufka doğru uzayıp gidiyordu.

Jasnah yağdan şeklin bakışına karşılık verdi. Şey bir an için onu izledi, sonra da iki parmağını alnına kaldırarak saygı gösterircesine eğildi, sırtında bir pelerin büyüyerek belirdi. Diğerleri de onun ötesinde toplanmışlardı ve birbirlerine doğru dönerek fısıltılarla konuşuyorlardı.

Boncuklardan dünya soldu ve Jasnah kendisini tekrar sarayın koridorunda buldu. Gerçek olan, taştan yapılmış olanıydı, gerçi kararmıştı. Duvarlardaki lambaların Fırtınaışığı sönmüştü. Tek aydınlık koridorun çok ilerisinden geliyordu.

Jasnah sırtını duvara yaslayarak derin derin nefes aldı. *Benim*, diye düşündü, bu tecrübeyi yazmam gerek.

Bunu yapacak ve sonra da inceleyecek ve düşünecekti. Ama sonra. Şu anda bu yerden uzakta olmayı istiyordu. Aceleyle uzaklaştı, yön konusunu hiç düşünmüyor, hâlâ izlediklerini hissettiği gözlerden kaçmaya çalışıyordu.

İşe yaramadı.

En sonunda kendisini toparladı ve yüzündeki teri bir mendille sildi. *Shadesmar*, diye düşündü. Çocuk masallarında buna öyle denirdi. Sprenlerin mitolojik krallığı Shadesmar. Jasnah'nın hiçbir zaman inanmamış olduğu mitoloji. Eğer tarihçeleri yeteri kadar iyi araştırırsa mutlaka bir şeyler bulabilirdi. Gerçekleşen neredeyse her şey, daha önceden de gerçekleşmişti. Tarihin en büyük öğretisi buydu ve...

Fırtınalar adına! Randevusu.

Jasnah kendi kendisine küfrederek aceleyle yoluna devam etti. O tecrübesi, dikkatini dağıtmaya devam ediyordu ama buluşmasına yetişmesi gerekiyordu. O yüzden de iki kat daha aşağı inerek yoluna devam etti, en sonunda Parshendi davullarının en keskin darbelerini duyabiliyordu, sesler gittikçe daha da arkasında kalıyordu.

O müziğin karmaşıklığı Jasnah'yı her zaman şaşırtmıştı, Parshendilerin pek çok kişinin olduklarını düşündüğü gelişmemiş vahşiler olmadığına işaret ediyordu. Bu kadar uzaktan müzik rahatsız edici derecede o karanlık yerdeki birbirlerine çarpan boncukların seslerine benziyordu.

Liss'le olan buluşması için sarayın bu ayak altında olmayan kısmını özellikle seçmişti. Bu misafir odası grubuna kimse hiçbir zaman uğramazdı. Jasnah'nın tanımadığı bir adam burada durmuş, asıl kapının dışında bekliyordu. Bu Jasnah'yı rahatlattı. Adam Liss'in yeni hizmetkârı olacaktı ve onun varlığı da Jasnah'nın gecikmesine rağmen Liss'in gitmemiş olduğuna işaret ediyordu. Kendisini toparlayarak sakalında kızıl tutamlar bulunan Vedenli bir çam yarması olan muhafıza başını salladı ve kapıyı açarak odaya girdi.

Liss küçük odanın içindeki bir masanın yanında ayağa kalktı. Bir hizmetçinin elbisesini giymişti, elbette ki alçak kesimliydi, ve bir Alethi olabilirdi. Ya da bir Veden. Ya da Bavlandlı. Şivesinin hangi kısmına vurgu vermeyi seçtiğine bağlı olurdu. Uzun koyu saçları gevşekçe bağlanmıştı ve dolgun, çekici vücudu onu tam istediği yerlerden dikkat çekici kılıyordu.

"Geç kaldınız Berrakhanım," dedi Liss.

Jasnah bir cevap vermedi. Burada işveren oydu ve bahane sunması da gerekli değildi. Bunun yerine masanın üstünde Liss'in yanına bir şey koydu. Bitmumu ile mühürlenmiş olan küçük bir zarf.

Jasnah iki parmağını zarfın üstünde tutarak düşündü.

Hayır. Bu fazla acemiceydi. Babasının onun ne yapmakta olduğunun farkında olup olmadığından emin değildi ama değilse bile, bu sarayda çok fazla şey olmaktaydı. Daha emin olana kadar bir suikast emrin vermek istemiyordu.

Neyse ki, yedek bir plan da hazırlamıştı. Kol yeninin içindeki eminkesesinden ikinci bir zarfı çıkardı ve bunu birincisinin yanında masaya koydu. Parmaklarını geri çekerek masanın etrafından dolaştı ve oturdu.

Liss tekrar yerine oturdu ve mektubun elbisesinin dekoltesi içinde kaybolmasını sağladı. "Vatana ihanet için garip bir gece Berrakhanım," dedi kadın.

"Ben seni sadece izlemen için kiralıyorum."

"Affedersiniz Berrakhanım. Ama insan bir suikastçıyı sık sık sadece izlemesi için kiralamaz..."

"Zarfın içinde talimatların var," dedi Jasnah. "İlk ödemeyle de birlikte. Seni seçtim çünkü sen uzun vadeli gözlemelerde uzmansın. Benim istediğim şey de bu. Şu an için."

Liss gülümsedi ama başını sallayarak onayladı. "Ama tahtın varisinin karısını gözletmek? Bu şekilde daha pahalı olacak. Onun basitçe ölmesini istemediğinizden emin misiniz?"

Jasnah parmaklarıyla masanın üstünde tempo tutuyordu, sonra da bunu yukarıdan gelen davulların ritmine uydurmakta olduğunun farkına vardı. Müzik o kadar beklenmedik bir şekilde karmaşıktı... Tıpkı Parshendilerin kendileri gibi.

Çok fazla şey oluyor, diye düşündü. *Benim çok dikkatli olmam gerekli. Çok incelikli.*

"Ben masrafı kabul ediyorum," diye cevap verdi Jasnah. "Bir hafta içerisinde, yengemin hizmetçilerinden bir tanesinin işten çıkarılmasını sağlayacağım. Sen bu konuma elde etmeyi başarabileceğini varsayıyor olduğum sahte belgeler kullanarak başvuracaksın. İşe alınacaksın.

Oradan sonra, izleyecek ve rapor vereceksin. Eğer başka hizmetlerine de gerek duyulursa sana söylerim. Sen sadece eğer ben söylersem harekete geçeceksin. Anlaşıldı mı?"

"Parayı sen veriyon," dedi Liss sesinde hafif bir Bavlandlı şivesi duyularak.

Eğer duyuluyorsa, bu sadece bunu kendisi istediği içindi. Liss Jasnah'nın bildiği en yetenekli suikastçıydı.

İnsanlar ona Ağlak diyordu çünkü öldürdüğü hedeflerin gözlerini oyardı. Her ne kadar lakâbı kendisi uydurmuş olmasa da, bu onun amaçlarına uygundu, ne de olsa onun da gizlenecek sırları vardı. Bir kere Ağlak'ın bir kadın olduğundan hiç kimsenin haberi yoktu.

Ağlak kurbanlarının açıkgözlü mü, koyugözlü mü olduğunu umursamadığını ilan etmek için gözlerini oyuyor denilirdi. Doğrusu ise bu hareketin ikinci bir sırrı saklamak için olduğuydu; Liss kimsenin onun öldürme tarzının geride gözleri yanmış cesetler bıraktığını bilmesini istemiyordu.

"O zaman görüşmemiz sona erdi," dedi Liss ayağa kalkarak.

Jasnah dalgınca başıyla onayladı, kafası yine sprenlerle olan acayip etkileşimine takılmıştı. O ışıldayan deri, katran renkli yüzeyin üzerinde dans eden renkler...

Zihnini o andan uzaklaştırmak için zorladı. Jasnah dikkatini şu anki işine odaklaması gerekiyordu. Şu an için bu Liss'ti.

Liss çıkmadan önce kapıda tereddüt etti. "Sizi neden seviyorum biliyor musunuz Berrakhanım?"

"Benim ceplerim ve onların meşhur derinlikleriyle ilgili bir şeyler olduğundan şüpheleniyorum."

Liss gülümsedi. "O da var, reddetcek değilim, ama siz öbür açıkgözlerden farklısınız. Başkaları beni kiraladıkları zaman bütün olaya burun kıvırıyorlar. Hepsi de hizmetlerimden faydalanmak için son derece hevesliler ama ellerini kavuşturup dudak büküyorlar, sanki tamamıyla tatsız olan bir şeyi yapmaya zorlanıyor olmaktan nefret edermiş gibi."

"Suikast tatsız bir şeydir Liss. Lazımlıkları temizlemek de öyledir. Böyle işleri yapmaları için kiralanan kişiye, işin kendisinden hoşlanmadan da saygı duyabilirim."

Liss sırıttı, sonra da kapıyı araladı.

"Senin o dışarıdaki yeni hizmetkârın," dedi Jasnah. "Onu bana göstermek istediğini söylememiş miydin?"

"Talak mı?" dedi Liss Vedenli adama bir göz atarak. "Ha, siz öbürünü diyorsunuz. Hayır Berrakhanım, ben onu birkaç hafta önce bir köle tüccarına sattım." Liss yüzünü buruşturdu.

"Gerçekten mi? Onun hayatta sahip olduğun en iyi hizmetkâr olduğunu söylediğini sanıyordum."

"Fazlasıyla iyiydi," dedi Liss. "Öyle deyip bırakalım. Ürkünç bir herifti o fırtına kapası Shin." Liss gözle görülür bir şekilde titredi, sonra da kapıdan dışarıya süzüldü.

"İlk anlaşmamızı hatırla," diye seslendi Jasnah onun arkasından.

"Her zaman aklımın bir köşesinde Berrakhanım." Liss kapıyı kapattı.

Jasnah sandalyesinde arkaya yaslanarak önünde parmaklarını kavuşturdu. Onların "ilk anlaşması" eğer herhangi birisi Liss'e gelecek ve Jasnah'nın aile üyelerinden bir tanesini hedef almasını isteyecek olursa, Liss'in teklifi verenin adı karşılığında Jasnah'nın parayı karşılamasına izin verecek olmasıydı.

Liss bunu yapardı. Büyük olasılıkla. Jasnah'mn muhatap olduğu bir düzine diğer suikastçı da öyle. Sürekli bir müşteri her zaman tek seferlik bir sözleşmeden daha değerliydi ve Liss gibi bir kadın için, devletin üst kademelerinde bir arkadaşının olması en iyisiydi. Jasnah'nın akrabaları bunlar gibi tiplere karşı güvendeydi.

Eğer suikastçıları kendisi kiralamıyorsa elbette ki.

Jasnah derince içini çekti, sonra da üzerine bastırdığını hissettiği yükten kurtulmaya çalışarak ayağa kalktı.

Dur. Liss eski hizmetkârının bir Shin olduğunu mu söyledi?

Bu büyük olasılıkla bir tesadüftü. Shin halkı Doğu'da bol bulunmazdı ama yine de onları arada bir görürdün. Yine de, Liss'in bir Shin'den bahsetmesi ve Jasnah'nın Parshendilerin arasında bir tane görmesi... Eh, bir kontrol etmekten zarar gelmezdi, bu şölene geri dönmek anlamına geliyor olsa bile. Bu gecede yanlış olan bir şeyler vardı ve sadece onun gölgesi ve o sprenler yüzünden de değildi.

Jasnah sarayın derinliklerindeki odayı terk etti ve uzun adımlarla koridora çıktı. Üst katlara doğru giden merdivenlere doğru döndü. Yukarısında, davullar bir anda kesildi, sanki telleri aniden kesilmiş bir enstrüman gibi.

Parti bu kadar çabuk mu bitiyordu? Dalinar şölencileri gücendirecek bir şey yapmamıştı, değil mi? O adam ve onun şarabı...

Eh, Parshendiler geçmişte onun suçlarını görmezden gelmişlerdi, o yüzden de büyük olasılıkla yine öyle yaparlardı. Doğrusu, Jasnah babasının anlaşma üzerindeki ani odaklanması yüzünden memnundu. Bunun anlamı onun Parshendi âdetlerini ve tarihini uygun olduğu zamanlarında inceleyebilmesi için bir fırsatının olacağıydı.

Acaba âlimler bütün bu yıllar boyunca yanlış harabelerde araştırma yapmış olabilir mi? diye merak etti.

Koridorda kelimeler yankılandı, ileriden geliyorlardı. "Ben Ash için endişeleniyorum."

"Sen her şey için endişeleniyorsun."

Jasnah koridorda tereddütle durdu.

"O gittikçe daha da kötüye gidiyor," diye devam etti ses. "Bizim daha kötüye gidiyor olmamamız gerekiyordu. Ben daha kötüye gidiyor muyum? Sanırım ben daha kötüye gidiyorum."

"Kes sesini."

"Bundan hoşlanmıyorum. Bizim yaptığımız şey yanlıştı. O yaratık *lordumun* Kılıç'ını taşıyor. Onun Kılıç'ı elinde tutmasına izin vermememiz gerekirdi. O..."

İkili Jasnah'nın ilerisindeki kavşaktan geçti. Bunlar Batı'dan gelmiş temsilcilerdi; birisi yanağında beyaz doğum izi olan Azish adamdı. Yoksa o bir yara izi miydi? Adamların daha kısa boylu olanı bir Alethi olabilirdi, Jasnah'ı fark ettiği zaman sesi kesildi. Bir ciyaklama ile hızla yoluna devam etti.

Siyah ve gümüş renkli giyinmiş olan Azish adam ise durdu ve Jasnah'yı gözleriyle baştan aşağı inceledi. Kaşlarını çattı.

"Şölen şimdiden bitti mi?" diye sordu Jasnah koridor boyunca seslenerek. Kholinar'daki bütün diğer yüksek rütbeli yabancılar gibi, bu ikisini de kardeşi kutlamaya davet etmişti.

"Evet," dedi adam.

Onun bakışı Jasnah'yı rahatsız ediyordu. Yine de yürüyerek ilerledi. *Bu ikisini daha dikkatlice incelemem gerekiyor*, diye düşündü. Elbette ki Jasnah ikisinin de geçmişlerini incelemişti ve dikkate değer hiçbir şey bulamamıştı. Az önce bir Parekılıcı hakkında mı konuşuyorlardı?

"Gel haydi!" dedi daha kısa olan adam, geri dönerek ve uzun boylu adamın koluna girerek.

Azish çekilerek götürülmesine izin verdi. Jasnah yürüyerek koridorların kesiştiği yere geldi, sonra da onların gidişlerini izledi.

Bir zamanlar davul seslerinin geldiği yerden bir anda çığlıklar yükseldi.

Olamaz...

Jasnah telaşla döndü, sonra da eteklerini kavradı ve yapabildiği kadar hızla koşmaya başladı

Bir düzine farklı felaket aklında yanıp söndü. Bu uğursuz gecede daha başka ne olabilirdi ki, gölgeler ayağa kalkmış ve babası Jasnah'ya şüpheyle bakmıştı. Sinirleri iyice gerginleşerek merdivenlere ulaştı ve tırmanmaya başladı.

Çok uzun sürdü... Merdivenleri çıkarken çığlıkları duyabiliyordu ve en sonunda bir kargaşanın içine adım attı. Bir yönde ölü bedenler, öbüründe de *yıkılmış* bir duvar. Nasıl?...

Yıkım babasının odalarına doğru gidiyordu.

Bütün *saray* sallandı ve o yönden bir çatırtı sesi yankılanarak geldi.

Hayır, hayır, hayır!

Koşarken duvarlardaki Parekılıcı kesiklerinin yanından geçiyordu.

Lütfen.

Yanık gözlü cesetler. Yemek masasında arta kalmış kemikler gibi yerlere saçılmış bedenler.

Bu olmaz.

Kırık bir kapı. Babasının odaları. Jasnah koridorda nefes nefese durdu.

Kendini kontrol et, kontrol...

Edemedi. Şimdi olmadı. Telaşla koşarak odalara daldı, gerçi bir Paredar onu kolaylıkla öldürürdü. Düzgün düşünemiyordu. Gidip yardım edebilecek birilerini getirmesi gerekirdi. Dalinar mı? O sarhoş olacaktı. Sadeas o zaman.

Oda, sanki içinden bir yücefırtına geçmiş gibi görünüyordu. Mobilyalar mahvolmuştu, tahta parçaları her yerdeydi. Balkon kapıları dışarıya doğru kırılmıştı. Birisi

yalpalayarak onlara doğru gidiyordu, babasının Parezırhı'nı giymiş olan bir adam. Koruması Tearim miydi?

Hayır. Miğferi kırılmıştı. Bu Tearim değil, Gavilar'dı. Balkondaki birisi bağırdı.

"Baba!" diye bağırdı Jasnah.

Gavilar balkona adımını atarken tereddütle, dönüp ona baktı.

Altındaki balkon yıkıldı.

Jasnah çığlık atarak koşup odanın içinden geçerek çöken balkona ulaştı, kenarda dizlerinin üzerine düştü. O aşağı düşen iki adamı izlerken rüzgâr topuzundan saç tutamlarını kurtardı.

Babası, ve şölendeki beyazlı Shin adam.

Shin adam beyaz bir ışık ile parlıyordu. Duvara *doğru* düştü. Çarparak yuvarlandı, sonra ise durdu. Ayağa kalktı, her nasılsa sarayın dış duvarının üzerinde duruyor ve yere düşmüyordu. Mantığa meydan okuyordu.

Sonra da döndü ve babasına doğru yürümeye başladı.

Jasnah üşüyerek izledi, suikastçı yürüyerek babasının yanına gelip eğilirken çaresizlik içindeydi.

Gözyaşları çenesinden aşağı düştü ve rüzgâr onları yakaladı. Suikastçı aşağıda ne yapıyordu? Jasnah seçemiyordu.

Suikastçı yürüyerek uzaklaştığı zaman arkasında Jasnah'nın babasının cesedini bırakmıştı. Uzun bir tahta parçasına saplanmış duruyordu. Ölmüştü. Parekılıcı da sahipleri öldüğü zaman hep yaptıkları gibi onun yanında belirdi.

"Ben o kadar uğraştım..." diye fısıldadı Jasnah hissiz bir şekilde. "Bu aileyi korumak için yaptığım her şey..."

Nasıl? Liss. Bunu Liss yapmıştı!

Hayır. Jasnah düzgün düşünmüyordu. O Shin adam... Eğer durum bu olsaydı, Liss adamın eski sahibi olduğunu itiraf etmezdi. Liss onu satmıştı.

"Kaybınız için üzgünüz."

Jasnah kızarmış gözlerini kırpıştırarak hızla döndü. Klade'i de içeren üç tane Parshendi belirgin giysileri içinde kapının ağzında duruyorlardı. Kadınlar ve erkeklerin ikisi için de bellere sarılmış muntazam dikimli kumaş örtüler, bellerde kuşaklar, kolsuz geniş gömlekler vardı. Üzerlerinde yanları açık olarak asılı duran yelekler parlak renklerle örülmüşlerdi. Giysileri cinsiyeti temel alarak ayırmıyorlardı. Gerçi Jasnah kastlar üzerinden ayrım yaptıklarını düşünüyordu ve...

Kes, diye düşündü kendi kendine. *Bir fırtına götüresi günde* âlim gibi düşünmeyi bırak!

"Onun ölümü için sorumluluğu kabul ediyoruz," dedi en öndeki Parshendi. Gangnah dişiydi, gerçi Parshendilerde cinsiyet farkları çok azmış gibi görünüyordu. Giysileri kalçaları ve göğüsleri kapatıyordu ve zaten ikisi de hiçbir zaman fazla belirgin olmuyordu. Neyse ki sakal eksikliği açık bir işaretti. Jasnah'nın gördüğü bütün Parshendi erkeklerinin sakalı vardı ve sakalların içinde bağlanmış olan mücevher parçaları olurdu ve...

KES ŞUNU.

"Ne dedin?" diye hesap sordu Jasnah kendisini zorlayarak ayağa kalkarken. "Bu neden *sizin* suçunuz olsun Gangnah?"

"Çünkü suikastçıyı biz kiraladık," dedi Parshendi kadın ağır şiveli, cansız tempolu sesiyle. "Babanı biz öldürdük Jasnah Kholin."

"Siz..."

Duyguları bir anda soğudu, yükseklerde donan bir nehir gibi. Jasnah Gangnah'dan Klade'e, ondan Varnali'ye baktı. Üçü de yaşlılardı. Parshendi yönetim konseyinin üyeleriydi.

"Neden?" diye fısıldadı Jasnah.

"Çünkü yapılması gerekiyordu," dedi Gangnah.

"*Neden?*" diye hesap sordu Jasnah onlara doğru yürüyerek. "O sizin için savaştı! O avcıları uzakta tuttu! Babam *barış* istiyordu sizi canavarlar? Neden bize ihanet ettiniz, hem de tam şimdi?"

Gangnah dudaklarını sıkarak bir çizgi hâline getirdi. Sesinin şarkısı değişmişti. Neredeyse sanki küçük bir çocuğa çok zor bir şeyi anlatan bir anne gibi görünüyordu. "Çünkü baban çok tehlikeli bir şey yapmak üzereydi."

"Berrakbey Dalinar'ı çağırtın!" diye bağırdı dışarıdaki koridordan bir ses. "Fırtınalar adına! Emirlerim Elhokar'a ulaştı mı? Veliaht prensin güvenliğinin sağlanması *gerek*!" Yanında bir asker ekibiyle Yüceprens Sadeas odaya daldı. Soğana benzer, kızıl yüzü terle ıslanmıştı ve üzerinde Gavilar'ın giysileri vardı, resmî kraliyet cüppeleri. "Bu vahşilerin burada ne işi var? Fırtınalar adına! Prenses Jasnah'yı koruyun. Bunu yapan adam *onların* eşlikçilerinin içindeydi!"

Askerler Parshendilerin etrafını çevirmek için harekete geçti. Jasnah onları görmezden gelerek döndü ve eli duvarda tekrar kırık balkonun ağzına doğru gitti, aşağıdaki kayaların üzerinde yanında Kılıç'la yatmakta olan babasına baktı.

"Savaş olacak," diye fısıldadı. "Ve ben de bunun önünde durmayacağım."

"Bu biliniyor," dedi Gangnah arkasından.

"Suikastçı duvarda yürüdü," dedi Jasnah.

Gangnah hiçbir şey söylemedi.

Jasnah parçalanmakta olan dünyasının bu parçasını yakaladı. O bu gece bir şey görmüştü. Mümkün olmaması gereken bir şey. Bunun da garip sprenlerle bir ilgisi var mıydı? O cam boncuklar ve karanlık gökyüzünün olduğu yerdeki tecrübesiyle?

Bu sorular onun sarıldığı cankurtaran halatına dönüştü. Sadeas Parshendi liderlerinden cevap talep etti. Hiçbir şey alamadı. Jasnah'nın yanına gelerek aşağıdaki yıkıntıyı gördüğü zaman, muhafızlarına bağırarak fırlayıp gitti ve aşağıdaki ölü krala ulaşmak için koşturdu.

Saatler sonra, suikastın ve üç liderin teslim olmasının Parshendilerin çok büyük bir kısmının kaçışının üstünü örtmüş olduğu keşfedildi. Onlar şehirden çabucak kaçmışlardı ve Dalinar'ın arkalarından gönderdiği süvariler yok edilmişti. Her birisi neredeyse paha biçilemez olan yüz tane at, binicileriyle birlikte kaybedilmişti.

Parshendi liderleri başka hiçbir şey söylemedi ve herhangi bir ipucu vermediler; sallandırıldıkları, suçları için asıldıkları zaman bile.

Jasnah bunların hepsini görmezden geldi. Onun yerine, o gördükleri şeyler konusunda hayatta kalan muhafızları sorguladı. Şimdi meşhur olmuş olan suikastçının izini sürdü, Liss'ten bilgi kopardı. Neredeyse hiçbir şey elde edememişti. Liss ona sa-

dece kısa bir süre için sahip olmuştu ve onun garip güçlerinden haberinin olmadığını iddia ediyordu. Jasnah daha önceki sahibini bulamadı.

Daha sonra kitaplar geldi. Dikkatini kaybetmiş olduğu şeyden uzak tutmak için kararlı, çılgın bir çaba.

O gece, Jasnah imkânsızı görmüştü.

Bunun ne anlama geldiğini öğrenecekti.

BİRİNCİ KISIM

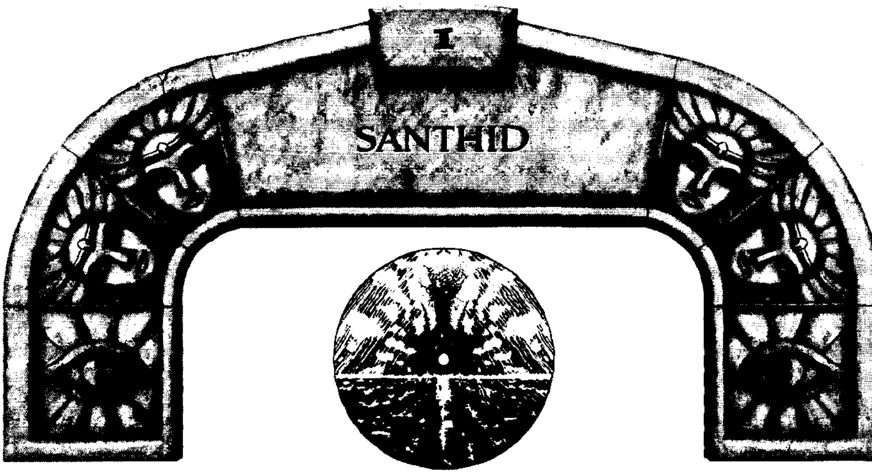
Tutuşmuş

SHALLAN • KALADİN • DALİNAR

BİRİNCİ KISIM

Tutuşmuş

SHALLAN • KALADİN • DALİNAR

Tamamıyla dürüst olmak gerekirse, bu son iki ay boyunca olanların suçlusu benim. Ölümler, yıkım, kayıplar ve acılar benim yüküm. Benim bunun olacağını önceden görmüş olmam gerekirdi. Ve de durdurmuş olmam.

–Navani Kholin'in kişisel günlüğünden, Jeseses 1174

Shallan ince kömür kalemini kavradı ve ufuktaki bir küreden yayılmakta olan bir dizi düz çizgi çizdi. O küre tam olarak güneş değildi, aylardan birisi de değildi. Kömürle hatları çizilmiş olan bulutlar sanki ona doğru akıyormuş gibi görünüyorlardı. Ve altlarındaki deniz de... Bir çizim sudan değil, küçük şeffaf cam boncuklarından oluşmuş olan okyanusun acayip doğasını aktaramazdı.

Shallan orayı hatırlayarak titredi. Jasnah orası hakkında çırağına söylemiş olduğundan çok daha fazlasını biliyordu ve Shallan ise nasıl soracağından emin değildi. Shallan'ınki gibi bir ihanetten sonra, insan nasıl cevap talep edebilirdi? O olaydan beri sadece birkaç gün geçmişti ve Shallan hâlâ Jasnah ile ilişkisinin nasıl ilerleyeceğini tam olarak bilmiyordu.

Gemi tiramola atarken güverte sarsıldı, devasa yelkenler yukarısında dalgalanıyordu. Shallan kendini dengelemek için örtülü emineliyle parmaklığı kavramak zorunda kaldı. Kaptan Tozbek demişti ki Longbrow Boğazı için şu ana kadar deniz kötü değildi. Ancak Shallan'ın -eğer dalga ve sallantıların çok daha kötüye gitmesi durumunda- aşağı inmesi gerekebilirdi.

Shallan nefesini verdi ve gemi yerleşirken rahatlamaya çalıştı. Serin bir rüzgâr esti ve görünmez hava akımlarının içindeki rüzgârsprenleri vızır vızır geçtiler. Deniz ne zaman sertleşse Shallan o günü, o yabancı cam boncuklar okyanusunu hatırlıyordu...

Tekrar başını eğerek çizmiş olduğu şeye baktı. O yere sadece bir göz atmıştı ve çizimi de kusursuz değildi. Bu...

Shallan kaşlarını çattı. Kağıdının üzerinde *yükselmiş* olan bir desen vardı, bir kakma gibiydi. Shallan ne yapmıştı? O desen neredeyse sayfanın kendisi kadar genişti,

tekrarlayan ok başı şekilleri ve karmaşık bir sert açılı çizgiler dizisiydi. Bu o Jasnah'nın Shadesmar dediği garip yeri çizmenin bir etkisi miydi? Shallan tereddütlü bir şekilde sayfanın üzerindeki doğal olmayan çıkıntıları yoklamak üzere hürelini uzattı.

Desen *hareket etti*, bir çarşafın altına saklanmış baltatazısı eniği gibi sayfa boyunca kayıp gidiyordu.

Shallan bir çığlıkla yerinden fırlayarak çizim tahtasını güverteye düşürdü. Başıboş sayfalar tahtaların üzerine saçıldı, rüzgârda dalgalanıyor ve dağılıyorlardı. Yakınlardaki denizciler yardım etmek için koşuşturdu, güverteden aşağı uçmadan önce kâğıtları havada kapıyorlardı. Uzun beyaz kaşlarını kulaklarının üzerinden geriye doğru taramış olan Thaylen adamlardı.

"İyi misiniz genç hanım?" diye sordu Tozbek denizcilerinden biriyle olan konuşmasından bu tarafa doğru dönerek. Kısa boylu, toplu Tozbek başındaki şapkayla uyumlu olan geniş bir kuşak ile altın ve kırmızı bir ceket giyiyordu. O kaşlarını yukarı doğru taramış ve gözlerinin üzerinden yelpaze gibi açılan bir şekilde sivriltmişti.

"İyiyim Kaptan," dedi Shallan. "Sadece biraz ürktüm."

Yalb yanına gelerek sayfaları ona sundu. "Donanımınız leydim."

Shallan bir kaşını kaldırdı. *"Donanımım* mı?"

"He," dedi genç denizci bir sırıtmayla. "Ben süslü laflar öğreniyom. Onlar bi adamın düzgün hatun arkadaşlar bulmasına yardım ediyo. Bilirsiniz, kokusu fazla fena olmıyan ve en az bikaç dişi kalmış türden genç bayanlar."

"Hoş," dedi Shallan kâğıtları geri alarak. "Eh, en azından kişisel hoşluk tanımına bağlı olarak." Ona daha fazla sataşmamak için kendisini zorlayarak elindeki kâğıt dizisine şüpheci bir şekilde baktı. Çizdiği Shadesmar resmi en üstteydi, artık garip kabarık çizgiler üzerinde değildi.

"Noldu?" dedi Yalb. "Altından bi kremcik filan mı çıktı?" Çoğunlukla olduğu gibi, önü açık bir yelek ve geniş bir pantolon giyiyordu.

"Bir şey yok," dedi Shallan hafifçe kâğıtları çantasına koyarken.

Yalb ona ufak bir selam verdi, Shallan'ın onun niye böyle yapmaya başladığı konusunda hiçbir fikri yoktu, ve diğer denizcilerle birlikte palamarları bağlamaya geri döndü. Kısa süre sonra Shallan onun yakınlarındaki adamlardan gelen kahkaha seslerini duydu ve o tarafa göz attığı zaman, Yalb'ın başının etrafında şansprenleri dans ediyordu; küçük ışıktan küreler şeklini almışlardı. Görünüşe göre Yalb az önce yaptığı şakayla büyük gurur duyuyordu.

Shallan gülümsedi. Tozbek'in Kharbranth'da gecikmiş olması gerçekten de büyük şanstı. O bu tayfayı seviyordu ve Jasnah'nın da yolculukları için onları seçmiş olmasından memnundu. Shallan tekrar yolculukları sırasında onun denizin keyfini çıkarabilmesi için Kaptan Tozbek'in emriyle parmaklıklara bağlanmış olan kutunun üzerine oturdu. Sıçrayan sulara dikkat etmesi gerekiyordu, onlar çizimleri için hiç iyi değillerdi, ama denizler sert olmadığı sürece dalgaları izleme fırsatı zahmete değerdi.

Halatların tepesindeki gözcü haykırdı. Shallan onun işaret ettiği yöne doğru baktı. Uzaklardaki anakaranın görüş mesafesindeydiler, kıyıya paralel olarak yelken açmışlardı. Hatta dün gece esmiş olan yücefırtınadan korunmak için bir limana sığınmışlardı. Denize açıldığın zaman her zaman bir limanın yakınlarında olmayı isterdin, bir yücefırtınanın seni pusuya düşürebileceği açık denizlere çıkmak intihardı.

Kuzeylerindeki karanlık leke Buzdiyar'dı; Roshar'ın alt kenarı boyunca giden, büyük ölçüde sahipsiz bölge. Shallan arada bir güneylerinde daha yüksek tepeleri zar zor görebiliyordu. Büyük ada krallığı Thaylenah orada bir diğer kıyı daha oluşturuyordu. Boğaz ikisinin arasından geçiyordu.

Gözcü, geminin hemen kuzeyindeki dalgaların içinde bir şeyi fark etmişti, ilk başta büyük bir kütükmüş gibi görünen, yükselip alçalan bir şekildi. Hayır, bu ondan çok daha büyük ve genişti. Shallan yaklaşırlarken ayağa kalkarak gözlerini kıstı. Cismin kubbeli kahverengi-yeşil bir kabuk olduğu ortaya çıktı, yaklaşık üç tane birbirine bağlanmış sandal büyüklüğündeydi. Yanından geçerlerken kabuk geminin yanına geldi ve her nasılsa onlara ayak uydurmayı başardı, sudan belki altı ya da sekiz ayak dışarıya çıkıyordu.

Bir santhid! Shallan parmaklığın üzerinden eğilerek, denizciler heyecanlı bir şekilde çene çalarken aşağı baktı, birkaç tanesi de yaratığı görmek için Shallan'a katılmıştı. Santhidler o kadar çekingendi ki, kitaplarından bazıları onların soyunun tükenmiş olduğunu ve onlarla ilgili bütün modern raporların güvenilmez olduğunu iddia ediyordu.

"Sen *harbiden* de şans getiriyon, genç hanım!" dedi Yalb bir iple yanından geçerken ona bir kahkahayla. "Biz yıllardır santhid görmediydik."

"Hâlâ görmüyorsunuz," dedi Shallan. "Bu sadece kabuğunun tepesi." Sular Shallan'ı hayal kırıklığına uğratarak, derinliklerdeki aşağı doğru uzanan uzun kollar olabilecek bir şeylerin gölgelerinin dışında her şeyi saklıyordu. Hikâyeler yaratıkların gemileri bazen günlerce takip ettiğini, gemi limana girdiği zaman denizde bekleyip, limandan çıktıktan sonra ise tekrar onları takip ettiklerini iddia ediyordu.

"Kabuktan başka bi şey zaten hiç görünmez," dedi Yalb. "Tutkular aşkına! Bu iyi bi işaret!"

Shallan çantasını sıkı sıkı kavramıştı. Gözlerini kapatıp, yaratığın aşağıda geminin yanındaki görüntüsünü kafasının içinde sabitleyerek bir Hatıra aldı ki, sonra net bir şekilde çizebilsin.

Neyi çizeceğim gerçi? diye düşündü. *Suyun içindeki bir çıkıntıyı mı?*

Aklının içinde bir fikir oluşmaya başladı. Aklı başına gelemeden önce yüksek sesle söyledi. "Bana o ipi getir," dedi Yalb'a doğru dönerek.

"Berrakhanım?" diye sordu Yalb yerinde durarak.

"Bir ucunu halka yap," dedi Shallan aceleyle çantasını kutusunun üzerine yerleştirirken. "Benim santhide iyi bir bakış atmam gerek. Ben daha önce hiç başımı okyanus suyunun altına sokmadım. Tuz görmeyi zorlaştırıyor mu?"

"Suyun altı mı?" dedi Yalb sesi tizleşerek.

"İpi bağlamıyorsun."

"Çünkü ben fırtına kapası bi salak diilim! Eğer bi şey olursa Kaptan benim..."

"Bir arkadaşını getir," dedi Shallan onu duymazdan gelerek ve ipi bir ucunu ufak bir halka şeklinde bağlamak için aldı. "Sen beni yan taraftan sarkıtacaksın ve ben de kabuğun altında ne olduğuna bir göz atacağım. Sen canlı bir santhidin resmini *hiç kimsenin* elde edemediğini biliyor musun? Kıyılara vuranların hepsi son derece çürümüş hâldeydi. Ve denizciler de bu hayvanları avlamanın kötü şans getireceğini düşündüğü için..."

"Getirir!" dedi Yalb sesi daha da fazla tizleşerek. "Kimse bi santhidi öldürmez."

Shallan halkayı bağlamayı bitirdi ve aceleyle geminin yan tarafına doğru gitti, parmaklıktan eğilerek aşağı bakarken kızıl saçları yüzünün etrafında savruluyordu. Santhid hâlâ oradaydı. Gemiye nasıl ayak uydurabiliyordu? Shallan herhangi bir yüzgeç göremiyordu.

İpi tutmuş sırıtmakta olan Yalb'a doğru tekrar baktı. "Ah, Berrakhanım. Bu benim Beznk'e sizin arkanız için dediğim şeyin intikamı mı? O sade şakaydı ama siz beni iyi ürküttünüz! Ben de..." Shallan'ın gözlerine bakarken sesi azalarak kesildi. "Fırtınalar. Sen ciddisin."

"Benim bir daha böyle bir fırsatım olmayacak. Naladan bu şeyleri hayatının büyük bir kısmı boyunca kovaladı ve hiçbir tanesine iyi bir bakış atmayı başaramadı."

"Bu mayyaklık!"

"Hayır, bu âlimlik! Suyun içinden ne kadar net görebilirim bilmiyorum ama denemem gerek."

Yalb içini çekti. "Bizim maskemiz var. Kaplumbağa kabuğundan yapılmış, önünde camlı oyuklarlan kenarlarda su sokmıyan mesaneler var. Onlan kafanı suyun altına sokarsan görebilirsin. Biz onları limanda gövdeyi kontrol etmek için kullanıyoz."

"Harika!"

"Tabii benim gidip Kaptan'dan bi tanesini izinlen almam gerek..."

Shallan kollarını kavuşturdu. "Kurnaz çıktın. Eh, git sor bakalım." Shallan'ın bunu kaptanın haberi olmadan yapabilmesinin pek bir yolu yoktu.

Yalb sırıttı. "Sana Kharbranth'da noldu? Sen bizimlen ilk yolculuğunda o kadar ürkektin ki, sanki sadece evinden uzaklaşma düşüncesinden bile bayılcak gibi görünüyodun!"

Shallan tereddüt etti, sonra da kendisini kızarırken buldu. "Bu biraz gözükara, değil mi?"

"Hareket eden gemiden sarkıp kafanı suyun altına sokmak mı?" dedi Yalb. "He. Az biraz."

"Sence... Biz gemiyi durdurabilir miyiz?"

Yalb güldü ama kaptanla konuşmak için hızla uzaklaştı, Shallan'ın sorusunu hâlâ planını uygulamakta kararlı olduğunun bir işareti olarak almıştı. Ve öyleydi de.

Bana ne *oldu*? diye merak etti Shallan.

Cevap basitti. O her şeyi kaybetmişti. Jasnah Kholin'den, dünyadaki en güçlü kadınların birinden, çalmış ve bunu yapmakla sadece her zaman hayalini kurduğu şekilde çalışmalar yapabilme fırsatını kaybetmemiş, ayrıca evinin ve kardeşlerinin kaderini de mühürlemişti. Tam anlamıyla ve sefil bir hâlde başarısızlığa uğramıştı.

Ve yakasını kurtarmıştı.

Hasar görmemiş değildi. Jasnah'nın gözünde olan güvenilirliği ağır yaralanmıştı ve ailesini de neredeyse tamamen terk etmiş gibi hissediyordu. Ancak Jasnah'nın Ruhdökümcüsü'nü çalmak (gerçi o zaten sahte çıkmıştı), sonra da ona âşık olduğunu düşündüğü bir adam tarafından neredeyse öldürülmek...

Eh, Shallan'ın artık işlerin ne kadar kötüye gidebileceği konusunda daha net bir fikri vardı. Bu sanki... Bir zamanlar karanlıktan korkardı ama şimdi karanlığın içine

adım atmış gibiydi. Orada onu bekleyen dehşetlerin bazıları hakkında tecrübe edinmişti. Ne kadar korkunç olurlarsa olsunlar, en azından artık biliyordu.

Sen her zaman biliyordun, diye fısıldadı içinin çok derinlerinden bir ses. *Sen dehşetlerle birlikte büyüdün Shallan. Sadece kendine onları hatırlama iznini vermiyorsun.*

"Ne oluyor?" diye sordu Tozbek yanında karısı Ashlv ile birlikte yaklaşırken. Ufak tefek kadın fazla konuşmazdı; parlak sarı bir etek ve bluz giymişti, bütün saçlarını kapatan bir baş örtüsü takıyordu, sadece yanaklarının yanından aşağı doğru buklelemiş olduğu iki beyaz kaşı açıktaydı.

"Genç hanım, yüzmeye gitmek mi istiyorsunuz?" dedi Tozbek. "Biz limana varana kadar bekleyemez misiniz? Ben suyun hiç de bu kadar soğuk olmadığı bazı güzel bölgeler biliyorum."

"Yüzmeyeceğim," dedi Shallan daha da fazla kızararak. Etrafta erkekler varken yüzmeye giderken ne *giyilirdi* ki? İnsanlar bunu gerçekten de yapıyor muydu? "Yol arkadaşımıza daha yakından bir bakış atmam gerekiyor." Deniz yaratığına doğru eliyle işaret etti.

"Genç hanım, benim böyle tehlikeli bir şeye izin veremeyeceğimi siz de biliyorsunuz. Gemiyi durdursak bile, ya hayvan size zarar verirse?"

"Onların zararsız olduğu söylenir."

"Onlar o kadar ender bulunuyor ki, kim kesin olarak bilebilir? Dahası, bu denizlerde size zarar verebilecek daha başka hayvanlar da var. Kızılsular kesinlikle bu bölgede avlanıyorlar ve biz khornaklardan endişe etmemizi gerektirecek kadar sığ sularda da olabiliriz." Tozbek başını olumsuzca salladı. "Üzgünüm, buna izin veremem."

Shallan dudağını ısırdı ve kalbinin hain bir şekilde küt küt atmakta olduğunu fark etti. Daha da fazla ısrar etmek istiyordu ama Tozbek'in gözlerindeki o kararlı bakış Shallan'ın cesaretini kırdı. "Pekâlâ."

Tozbek geniş bir şekilde gülümsedi. "Amydlatn limanında mola verdiğimiz zaman sizi oradaki bazı kabukları görmeye götüreceğim genç hanım. Onların epey büyük bir kolleksiyonu var!"

Shallan bunun neresi olduğunu bilmiyordu ama bir kelimenin içine sıkışmaya zorlanmış olan sessiz harflere bakılacak olursa, Thaylen tarafında olacağını varsaydı. Bu kadar güneyde şehirlerin çoğu o taraftaydı. Thaylenah neredeyse Buzdiyar kadar donuk olsa da, insanlar orada yaşamaktan memnunmuş gibi görünüyordu.

Elbette, Thaylenlerin hepsi biraz acayipti. Yalb ve diğerlerinin havanın soğuğuna rağmen gömlek giymiyor olmaları başka nasıl tarif edilebilirdi ki?

Okyanusa bir dalış yapmayı planlayan onlar değillerdi, diye hatırlattı Shallan kendine. Tekrar geminin yan tarafından aşağı bakarak, dalgaların nazik santhidin kabuğunda kırılmalarını izledi. Neydi o? Harap Ovalar'ın uçurumşeytanları gibi kocakabuklu bir hayvan mı? Kabuğun altında daha çok balık gibi miydi, yoksa kaplumbağa gibi mi? Santhidler o kadar ender ve âlimlerin onları kişisel olarak gördükleri seferler o kadar azdı ki, bütün teoriler birbirleriyle çelişiyordu.

İçini çekti ve çantasını açtı, sonra da kâğıtlarını düzenlemeye koyuldu, pek çoğu çeşitli pozlardaki denizcilerdi, yukarılarındaki devasa yelkenleri rüzgâra karşı hareket ettirerek tiramola atmak için çalışıyorlardı. Babası asla bir gününü oturarak ve bir

avuç gömleksiz koyugözlüyü izleyerek geçirmesine izin vermezdi. Bu kadar kısa bir zamanda hayatı ne kadar da çok değişmişti.

Jasnah güverteye çıktığı zaman, Shallan santhidin kabuğunun bir çizimi üzerinde çalışıyordu.

Shallan gibi, Jasnah da bir havah giyiyordu, bu özgün bir tasarımı olan bir Vorin elbisesiydi. Etek ucu ayaklarına kadar uzanıyordu ve yaka hattı da neredeyse çenesindeydi. Thaylenlerin bazıları, onun dinlemediğini düşündükleri zamanlarda, elbisesinden tutucu olarak bahsediyorlardı. Shallan onlara katılmıyordu; havah tutucu değil, şıktı. Gerçekten de, ipek vücudunu sıkıca sarmalıyordu, özellikle de göğüs kısmını ve denizcilerin Jasnah'ya aval aval bakma şekilleri onların da elbiseyi nahoş bulmadıklarını işaret ediyordu.

Jasnah çok güzeldi. Vücudu biçimli, derisi bronzdu. Kaşları kusursuz, dudakları derin bir kırmızıya boyalı, saçları zarif bir örgüyle topluydu. Her ne kadar Jasnah'nın yaşı Shallan'ınkinin iki katı olsa da, onun olgun güzelliği takdir edilecek, hatta kıskanılacak bir şeydi. Neden bu kadın bu kadar mükemmel olmak zorundaydı?

Jasnah denizcilerin bakışlarını görmezden geldi. Erkekleri fark etmiyor olduğundan değildi. Jasnah her şeyi ve herkesi fark ederdi. O sadece erkeklerin kendisini şu ya da bu şekilde nasıl gördüğünü umursamıyormuş gibi görünüyordu.

Hayır, bu doğru değil, diye düşündü Shallan Jasnah yürüyerek yaklaşırken. *Eğer nasıl görüldüğü umurunda olmasaydı, saçını örmek ya da makyaj yapmak için zaman harcıyor olmazdı.* Bu konuda Jasnah bir bulmacaydı. Bir taraftan, araştırmalarından başka hiçbir şeyi umursamayan bir âlimmiş gibi görünüyordu. Öbür taraftan, bir kralın kızının özgüvenini ve saygınlığını taşıyor ve, zaman zaman, onu bir sopa gibi kullanıyordu.

"Ve işte buradasın," dedi Jasnah Shallan'ın yanına gelerek. Geminin yan tarafından bir su püskürtüsü uçarak üzerine çiselemek için tam da o anı seçmişti. İpek elbiselerinin üzerinde toplanan su boncuklarına bakarak kaşlarını çattı, sonra da tekrar Shallan'a doğru dönerek bir kaşını kaldırdı. "Geminin, sen de fark etmiş olabilirsin ki, hiç de küçük sayılmayacak bir masraf yaparak kiralamış olduğum iki tane son derece düzgün kamarası var."

"Evet ama onlar içeride."

"Odaların genellikle olduğu gibi."

"Hayatımın büyük kısmını içeride geçirdim."

"Çok daha fazlasını da öyle geçireceksin, eğer bir âlim olmayı istiyorsan."

Shallan dudağını ısırarak aşağı inme emrini bekledi. İlginç bir şekilde, bu gelmedi. Jasnah Kaptan Tozbek'e yaklaşmasını işaret etti ve o da şapkası elinde yaltaklanarak yanlarına geldi.

"Evet Berrakhanım?" diye sordu.

"Ben de bu...Taburelerden bir tane istiyorum," dedi Jasnah Shallan'ın kutusuna bakarak.

Tozbek çabucak adamlarından bir tanesine ikinci bir kutuyu parmaklığa bağlattı. Yerinin hazırlanmasını beklerken, Jasnah Shallan'a çizimlerini vermesi için elini salladı. Jasnah santhidin çizimini inceledi, sonra da geminin yan tarafından aşağı baktı. "Denizcilerin o kadar patırtı yapmasına şaşmamak gerek."

"Şans Berrakhanım!" dedi denizcilerden bir tanesi. "Bu sizin yolculuğunuz için iyi bir işaret, sizce de öyle değil mi?"

"Ben, bana önerilen her türlü şansı kabul edeceğim, Nanhel Eltorv," dedi. "Tabure için de teşekkür ederim."

Denizci çekilmeden önce beceriksizce eğildi.

"Siz onların batıl inançlı aptallar olduklarını düşünüyorsunuz," dedi Shallan hafifçe, denizcinin uzaklaşmasını izlerken.

"Gözlemlediğim kadarıyla, bu denizciler hayatta bir amaç bulmuş olan adamlar ve şimdi de basitçe zevkini çıkarıyorlar," dedi Jasnah. Bir sonraki çizime baktı. "Pek çok insan hayattan pek az şey elde edebiliyor. Kaptan Tozbek'in iyi bir mürettebatı var. Dikkatimi ona çekmekle akıllıca davrandın."

Shallan gülümsedi. "Soruma cevap vermediniz."

"Bir soru sormadın ki," dedi Jasnah. "Bunlar; çizimler, karakteristik açıdan ustaca Shallan, ama senin okuyor olman gerekmiyor muydu?"

"Ben... Konsantre olmakta zorluk çekiyordum."

"O yüzden de güverteye çıkarak gömleksiz genç adamların resimlerini çizdin," dedi Jasnah. "Sen bunun konsantrasyonuna *fayda* sağlayacağını mı düşünmüştün?"

Shallan destenin içindeki bir kağıda geldiğinde dururken Shallan kızardı. Sabırlı bir şekilde bekledi, babası bu konuda onu epey iyi eğitmişti, ta ki Jasnah kağıdı ona doğru çevirene kadar. Shadesmar'ın resmiydi elbette.

"Bu âleme tekrar bakmama konusundaki emrime saygı gösterdin mi?" diye sordu Jasnah.

"Evet Berrakhanım. O resim ilk... Hatamdaki bir hatıram ile çizildi."

Jasnah sayfayı indirdi. Shallan kadının yüz ifadesinde bir şeyler yakaladığını düşündü. Jasnah onun sözüne güvenip güvenemeyeceğini mi merak ediyordu?

"Seni rahatsız eden şeyin bu olduğunu varsayıyorum?" diye sordu Jasnah.

"Evet Berrakhanım."

"O zaman sanırım bunu açıklamam gerekecek demektir."

"Gerçekten mi? Bunu yapacak mısınız?"

"Bu kadar da şaşırmana gerek yok."

"Bu önemli bir bilgiymiş gibi görünüyor," dedi Shallan. "Beni men etme şekliniz... Bu yerin bilgisinin gizli olduğunu ya da en azından benim yaşımdaki birisine güvenilemeyeceğini düşünmüştüm."

Jasnah burnunu çekti. "Gençlere sırları açıklamayı reddetmenin başlarını belaya daha az değil, daha çok sokmaya meyilli hâle getirdiğini görmüşümdür. Deneyimlerin zaten seni bütün bunların içine kafa üstü düşürmüş; bir zamanlar aynısını benim de yapmış olduğum gibi, bilgin olsun. Ben acı tecrübeler sayesinde Shadesmar'ın ne kadar tehlikeli olabileceğini biliyorum. Eğer seni cehalet içinde bırakırsam, sen eğer kendini orada öldürtecek olursan suçlanması gereken kişi ben olurum."

"Yâni eğer bunu daha önce sormuş olsaydım da açıklar mıydınız?"

"Büyük ihtimalle hayır," diye itiraf etti Jasnah. "Bu sefer bana itaat etmeye ne kadar gönüllü olduğunu görmek zorundaydım."

Shallan'ın boynu büküldü, çalışkan ve itaatkâr bir öğrenci olduğu zamanlarda dahi, Jasnah'nın hiç de şu anda yaptığı kadar çok sırrı açıklamadığına işaret etme dürtüsünü bastırdı. "Peki nedir o? O... Yer."

"O gerçek anlamda bir yer değil," dedi Jasnah. "Bizim çoğu zaman düşündüğümüz şekliyle değil. Shadesmar burası, şu anda her tarafımızda. Her şey bir biçimde orada var olur, her şeyin burada var oldukları gibi."

Shallan kaşlarını çattı. "Ben bunun..."

Jasnah onu susturmak için bir parmağını kaldırdı. "Her şeyin üç bileşeni vardır: Ruh, vücut ve zihin. Gördüğün o yer, Shadesmar, bizim Bilinçsel Âlem dediğimiz şey; zihnin mekânı.

"Etrafımızda gördüğün şey fiziksel dünyaya ait. Ona dokunabilir, görebilir, duyabilirsin. Fiziksel vücudunun dünyayı tecrübe etme şekli bu. Shadesmar ise bilinçsel varlığının dünyayı tecrübe etme şeklidir. O âleme dokunan gizli duyularının sayesinde, mantıkta sezgisel sıçramalar yapabiliyor ve olasılıklar oluşturuyorsun. Çizim yapabiliyor olmanın da o fazladan duyular sayesinde olması mümkün Shallan."

Gemi bir dalganın üzerinden aşarken sular geminin burnuna sıçradı. Shallan yanağından bir damla tuzlu suyu sildi, Jasnah'nın az önce söylemiş olduğu şeyler üzerinde düşünmeye çalışıyordu. "Bu neredeyse bana *hiç* anlam ifade etmedi Berrakhanım."

"Umarım ki etmemiştir," dedi Jasnah. "Ben Shadesmar'ı araştırarak altı yıl harcadım ve hâlâ ondan ne anlam çıkarabilirim, zar zor anlayabiliyorum. Sen oranın gerçek önemini biraz olsun bile anlamadan önce, sen giderken birkaç seferliğine eşlik etmem gerekecek."

Jasnah bu düşünceyle yüzünü buruşturdu. Shallan onda gözle görülür bir duygu gördüğü zamanlarda hep şaşırıyordu. Duygu anlaşılabilir, insani bir şeydi ve Shallan'ın zihnindeki Jasnah Kholin imgesi neredeyse ilahi bir kişiye aitti. Bu, biraz düşünüldüğü zaman, azimli bir ateisti hayal etmenin garip bir yoluydu.

"Beni bir dinle," dedi Jasnah. "Benim kendi sözlerim cehaletimi açığa vuruyor. Sana Shadesmar'ın bir yer olmadığını söyledim ama yine de bir sonraki nefesimde ona bir yer diyorum. Onu ziyaret etmekten bahsediyorum, her ne kadar zaten her tarafımızda olsa da. Basitçe ondan bahsetmeye yetecek bir terminolojimiz yok. Başka bir taktik deneyeyim."

Jasnah ayağa kalktı ve Shallan da takip etmek için acele etti. Güvertenin ayaklarının altında sallandığını hissederek geminin parmaklığı boyunca yürüdüler. Denizciler hızla eğilerek Jasnah'ya yol açıyorlardı. Ona bir krala yapacakları kadar büyük bir hürmetle bakıyorlardı. Bunu nasıl yapıyordu? O hiçbir şey yapmıyormuş gibi göründüğü hâlde nasıl çevresi üzerinde hâkimiyet kurabiliyordu?

"Sulara bak," dedi Jasnah buruna ulaştıkları zaman. "Ne görüyorsun?"

Shallan parmaklığın yanında durdu ve geminin burnu tarafından yarılırken köpürmekte olan aşağısındaki mavi sulara baktı. Burada burunda durunca, Shallan dalgalarda bir derinlik olduğunu görebiliyordu. Sadece etrafa doğru değil, aşağıya doğru da uzanmakta olan kavranamaz bir enginlikti.

"Sonsuzluğu görüyorum," dedi Shallan.

"Tam bir sanatçı lafı," dedi Jasnah. "Bu gemi bilemeyeceğimiz derinlikler boyunca yelken açmış gidiyor. Bu dalgaların altında telaşlı, hummalı, görülmez bir dünya var."

Jasnah öne doğru eğilerek biri açık, birisi eminel yeninin içinde peçelenmiş ellerle parmaklığı kavradı. Uzaklara doğru bakıyordu. Derinliklere değil ve hem kuzey, hem

de güney ufukları boyunca uzaktan onlara bakan karaya da değil. Doğuya doğru bakıyordu. Fırtınalara doğru.

"Orada bütün bir dünya var Shallan," dedi Jasnah. "Zihinlerimizin sadece yüzeyini sıyırdığı bir dünya. Derin, engin düşüncelerin dünyası. Derin, engin düşünceler tarafından *yaratılmış* bir dünya. Shadesmar'ı gördüğün zaman bu derinliklere girersin. Bu bazı açılardan bizim için yabancı bir yer ama aynı zamanda onu biz yarattık. Biraz yardım alarak."

"Ne yaptık?"

"Spren nedir?" diye sordu Jasnah.

Soru Shallan'ı gafil avladı ama şimdiye kadar o Jasnah'dan gelen zorlayıcı sorulara alışmıştı. Cevabını düşünmek ve gözden geçirmek için zaman harcadı.

"Sprenlerin ne olduğunu kimse bilmiyor," dedi Shallan. "Gerçi pek çok filozofun bu konuda çeşitli görüşleri..."

"Hayır," dedi Jasnah. "Onlar *ne*?"

"Ee..." Shallan başını kaldırarak yukarılarındaki havada hızla dönen bir çift *rüzgârsprenine* baktı. Minik ışıktan kurdelelere benziyorlardı, hafifçe parlıyor, birbirlerinin etrafında dans ediyorlardı. "Onlar canlı fikirler."

Jasnah aniden ona doğru döndü.

"Ne?" dedi Shallan sıçrayarak. "Yanıldım mı?"

"Hayır," dedi Jasnah. "Haklısın." Kadın gözlerini kıstı. "Benim en iyi tahminime göre, sprenler Bilinçsel Âlem'in fiziksel dünyaya *sızmış* olan unsurları. Onlar, belki de insan müdahalesi yüzünden, bir bilinç kırıntısı kazanmış olan kavramlar.

Sık sık öfkelenen bir adam düşün. Nasıl onun ailesinin ve arkadaşlarının o öfkeye bir yaratık, adamı eline geçiren bir şey, bambaşka bir varlık olarak bahsetmeye başlayabileceklerini düşün. İnsanlar kişileştirir. Biz rüzgârdan sanki kendi iradesi varmış gibi bahsederiz.

Sprenler o fikirlerin, insanların ortak tecrübelerinin, bir şekilde canlanmış hâlidir. Shadesmar bunun ilk gerçekleştiği yer ve bu *onların* yeri. Her ne kadar onu biz yaratmış olsak da, onlar şekillendirdi. Orada yaşıyorlar; kendi şehirlerinin içinde, kendi kendilerini yönetiyorlar."

"Şehirleri mi?"

"Evet," dedi Jasnah tekrar okyanusa doğru bakarak. Sıkıntılıymış gibi görünüyordu. "Sprenlerin çeşitliliği müthiştir. Bazıları insanlar kadar zekidir ve şehirler inşa ederler. Öbürleri balıklar gibidir ve sadece akıntılarda yüzerler."

Shallan başını salladı. Gerçi bunların herhangi birisini anlamakta zorlanıyordu ama Jasnah'nın konuşmayı kesmesini de istemiyordu. Shallan'ın *ihtiyacı* olan türdeki bilgi buydu, *açlığını* duyduğu. "Bunun keşfettiklerinle bir ilgisi var mı? Parshmenlerle, Yokelçilerle?"

"Daha bunu belirlemeyi başaramadım. Sprenler her zaman konuşkan olmuyor. Bazı durumlarda, bilmiyorlar. Diğer durumlarda, antik ihanetimiz yüzünden bana güvenmiyorlar."

Shallan kaşlarını çatarak hocasına baktı. "Ne ihaneti?"

"Bana bundan bahsettiler ama ne olduğunu da söylemiyorlar. Biz bir yemini bozduk ve bunu yapmakla onları son derecede incittik. Sanırım onların bazıları ölmüş

olabilir, gerçi bir kavram nasıl ölebilir onu bilmiyorum." Jasnah yüzünde ciddi bir ifadeyle Shallan'a doğru döndü. "Bunların aşırı olduğunun farkındayım. Eğer bana yardım edeceksen, senin de bunları öğrenmen gerekecek, hepsini. Buna hâlâ gönüllü müsün?"

"Bir seçeneğim var mı?"

Bir gülümseme Jasnah'nın dudaklarının kenarlarını çekiştirdi. "Sanmıyorum. Kendi başına Ruhdöktün, bir fabrialın yardımı olmadan. Sen de benim gibisin."

Shallan gözlerini sulara doğru dikti. Jasnah gibi. Bunun anlamı neydi? Neden...

Donakalarak gözlerini kırpıştırdı. Bir an için daha önceki deseni gördüğünü düşündü, kâğıt sayfasındaki çıkıntıları yaratmış olan o deseni. Bu sefer suyun içindeydi, imkânsız bir şekilde bir dalganın yüzeyi üzerinde oluşmuştu.

"Berrakhanım..." dedi parmaklarını Jasnah'nın kolunun üzerine koyarak. "Biraz önce suyun içinde bir şey gördüğümü sandım. Sert çizgilerden bir desen, bir labirent gibi."

"Nerede olduğunu göster."

"Dalgalardan bir tanesinin üzerindeydi ve şimdi onu geçtik. Ama sanırım onu daha önce de gördüm, sayfalarımdan bir tanesinin üzerinde. Bunun bir anlamı var mı?"

"Kesin olarak var. İtiraf etmem gerekir ki, Shallan, Şüpheli bir şekilde, karşılaşmamızdaki tesadüflerin hayret verici olduğunu düşünüyorum.."

"Berrakhanım?"

"Onların bunda parmağı var," dedi Jasnah. "Seni bana onlar getirdi ve görünüşe göre seni hâlâ izliyorlar. O yüzden hayır, Shallan, artık bir seçeneğin yok. Eski yöntemler geri dönüyor ve bunu umut verici bir işaret olarak görmüyorum. Bu kendini koruma amaçlı bir hareket. Sprenler tehlikenin çok yakında olduğunu hissediyorlar ve o yüzden de bize geri dönüyorlar. Artık biz de dikkatimizi de Harap Ovalar'a ve Urithiru'nun kalıntılarına çevrilmek zorundayız. Sen vatanına geri dönemeden önce uzun, çok uzun bir zaman geçecek."

Shallan dilsiz bir şekilde başıyla onayladı.

"Bu seni endişelendiriyor," dedi Jasnah.

"Evet Berrakhanım. Ailem..."

Shallan para için kendisine bel bağlamış olan abilerini terk ettiği için bir hain gibi hissediyordu. Onlara yazmış ve, fazla ayrıntıya girmeden, çaldığı Ruhdökümcü'yü geri vermek zorunda kaldığını ve şimdi ise Jasnah'ya işlerinde yardım etmesinin zorunlu olduğunu anlatmıştı.

Balat'ın cevabı olumluydu, belli bir açıdan. Demişti ki en azından içlerinden bir tanesinin evlerinin üzerine çökmekte olan kaderden kurtulmasından memnundu. Balat geride kalanların, Shallan'ın üç abisi ve Balat'ın nişanlısının, mahvolacağını düşünüyordu.

Haklı olabilirdi. Sadece babasının borçları onları ezmeyecekti, bir de kırık Ruhdökümcüsü meselesi vardı. Bunu babalarına vermiş olan grup şimdi geri istiyordu.

Ne yazık ki, Shallan, Jasnah'nın amacının çok daha büyük öneme sahip olduğuna ikna *olmuş* durumdaydı. Yokelçiler yakında geri döneceklerdi; gerçekten de onlar hikâyelerdeki uzak bir tehdit değillerdi. Onlar insanların arasındaydı ve yüzlerce yıl-

dır da orada yaşıyorlardı. Mükemmel hizmetkârlar ve köleler olarak çalışan nazik, sessiz parshmenler gerçekten de antik düşmanlarıydı.

Yokelçilerin geri dönüşünün getireceği felaketi durdurmak, kardeşlerini korumaktan bile daha büyük bir görevdi. Bunu itiraf etmesi hâlâ acı veriyordu.

Jasnah onu inceliyordu. "Ailen konusunda, Shallan, ben ufak çaplı harekete geçtim."

"Hareket?" dedi Shallan daha uzun kadının kolunu kavrayarak. "Siz kardeşlerime yardım mı ettiniz?"

"Bir açıdan," dedi Jasnah. "Şüphem o ki, para bu sorunu gerçek anlamda çözemeyecektir, gerçi ben ufak bir hediyenin gönderilmesini ayarladım. Senin anlattıklarına göre, ailenin sorunları asıl olarak iki konudan kaynaklanıyor. Birincisi; Hayaletkanlar'ın sizin kırdığınız Ruhdökümcü'lerinin geri verilmesini istemeleri. İkincisi de; evinin müttefiksiz ve derin borçlar içinde olması."

Jasnah bir kâğıt sayfası uzattı. "Bu benim bu sabah annemle uzakalem üzerinden yaptığım bir konuşmadan," diye devam etti.

Shallan bunu gözleriyle tarayarak Jasnah'nın kırık Ruhdökümcü'yü tarif edişini ve yardım isteyişini gördü.

Bu tahmin edeceğinden daha sık oluyor, diye cevap vermişti Navani. *Bozukluk büyük olasılıkla mücevher haznelerinin hizalanmasıyla ilgilidir. Aleti bana getir, bakarız.*

"Annem tanınmış bir artifabriandır," dedi Jasnah. "Seninkini tekrar çalıştırabileceğini tahmin ediyorum. Bunu kardeşlerine gönderebiliriz, onlar da sahibine geri verebilirler."

"Bunu yapmama izin verir misiniz?" diye sordu Shallan. Yolculuk sırasında Shallan, babasını ve onun hedeflerini anlamayı umut ederek, dikkatli bir şekilde grup hakkında daha fazla bilgi edinmeye çalışmıştı. Jasnah onlar hakkında, onun araştırmalarını istedikleri ve bunun için cinayete hazır oldukları dışında çok az şey bildiğini iddia ediyordu.

"Ben onların böylesine değerli bir alete sahip olmalarını özellikle istemiyorum," dedi Jasnah. "Ama şu anda senin aileni doğrudan korumak için zamanım yok. Bu işe yarar bir çözüm, eğer abilerinin onları bir süre daha oyalamayı başardığını varsayarsak. Eğer çok mecburlarsa onlara gerçeği söylet; senin benim bir âlim olduğumu bilerek bana gelip benden Ruhdökümcü'yü tamir etmemi istediğini. Belki bu, şu an için onları tatmin eder."

"Teşekkür ederim Berrakhanım." Fırtınalar adına. Eğer en başından, himayesine kabul edildikten sonra basitçe Jasnah'ya gidip konuşsaydı her şey ne kadar daha kolay olurdu? Shallan kağıda bakarak konuşmanın devam ettiğini fark etti.

Öbür konuya gelince, diye yazmıştı Navani, *bu öneriyi çok beğendim. İnanıyorum ki, oğlanı en azından bunu bir düşünmeye ikna edebilirim, çünkü en son ilişkisi bu haftanın başlarında oldukça ani bir şekilde bitti, sık sık olduğu gibi.*

"Bu ikinci kısım ne?" diye sordu Shallan kâğıttan başını kaldırarak.

"Sadece Hayaletkanları yatıştırmak senin evini kurtarmayacak," dedi Jasnah. "Borçlarınız fazla büyük, özellikle de babanın o kadar çok kişiyi düşman eden ha-

reketleri düşünüldüğü zaman. Ben de bu yüzden senin evin için güçlü bir ittifak hazırladım."

"İttifak mı? Nasıl?"

Jasnah derin bir nefes aldı. Açıklama yapmaya gönülsüzmüş gibi görünüyordu. "Kuzenlerimden bir tanesiyle nişanlanman için ilk adımları attım, amcam Dalinar Kholin'in oğlu. Oğlanın adı Adolin. Yakışıklıdır ve hoşsohbetlik konusunda da beceriklidir."

"Nişan?" dedi Shallan. " Ona benimle evleneceği sözünü mü verdiniz?"

"Ben süreci başlattım," dedi Jasnah alışılmadık bir endişeyle konuşarak. "Her ne kadar bazı zamanlarda sağduyu eksikliği olsa da, Adolin'in iyi bir kalbi vardır; babasınınki kadar iyidir, ki o benim hayatımda tanıdığım en iyi adam. Adolin Alethkar'ın en seçkin oğlu olarak kabul ediliyor ve annem de uzun zamandır onun evlenmesini istiyordu."

"Nişan," diye tekrar etti Shallan.

"Evet. Bu sıkıntı verici mi?"

"Bu muhteşem!" diye haykırdı Shallan Jasnah'nın kolunu daha da sıkıca kavrayarak. "Ne kolay. Eğer ben o kadar güçlü birisiyle evlenecek olursam... Fırtınalar adına! Jah Keved'de hiç kimse bize dokunmaya cesaret edemez. Bu sorunlarımızın pek çoğunu çözer. Berrakhanım Jasnah, siz bir dâhisiniz!"

Jasnah gözle görülür bir şekilde rahatlamıştı. "Evet, ee, bu işe yarar bir çözüm gibi görünmüştü. Ancak ben sen gücenir misin diye merak etmiştim."

"Ben ne diye gücenecekmişim?"

"Bir evliliğin ima ettiği özgürlük sınırlandırılması yüzünden," dedi Jasnah. "Ve bu yüzden değilse de, önerinin sana danışılmadan yapılmış olması yüzünden. İlk önce böyle bir ihtimalin var olup olmadığını kontrol etmem gerekiyordu. Olay benim beklediğimden çok daha ileriye gitti çünkü annem fikrin üzerine atladı. Navani'nin... Baskın olma gibi bir özelliği vardır."

Shallan herhangi bir kişinin Jasnah'ya baskın çıkabileceğini hayal bile etmekte zorlanıyordu. "Fırtınababa! Siz benim gücenmemden mi endişe ettiniz? Berrakhanım, ben bütün hayatımı babamın malikânesinde kilit altında geçirdim; kocamı onun seçeceği varsayımıyla büyüdüm."

"Ama şimdi sen onun baskısı altında değilsin."

"Evet, ve ben de kendi başıma ilişki arayışında ne kadar *kusursuz* bir bilgelik sergiledim," dedi Shallan. "Seçtiğim ilk adam sadece bir ardent değildi, üstüne bir de suikastçıydı."

"Bu seni hiç mi rahatsız etmiyor?" dedi Jasnah. "Başka birisine bağımlı olmak, özellikle de bir erkeğe?"

"Köle olarak satılıyor değilim ya," dedi Shallan bir kahkahayla.

"Hayır. Sanırım öyle." Jasnah silkindi, sükuneti geri dönüyordu. "Eh, ben Navani'e senin nişana olumlu yaklaştığın haberini vereceğim ve gün içinde şartnameyi hazırlatmış oluruz."

Bir şartname; Vorin deyimiyle bir şartlı nişan olacaktı. Shallan bütün açılardan nişanlanmış sayılacaktı ama resmî bir nişan ardentler tarafından imzalanarak onaylanana kadar hiçbir yasal dayanağı olmayacaktı.

"Oğlanın babası Adolin'i hiçbir şeye zorlamayacağını söyledi," diye açıklama yaptı Jasnah. "Gerçi oğlan kısa süre önce bir diğer genç hanımı daha rencide etmeyi başararak yalnız kalmış. Ne olursa olsun, Dalinar daha bağlayıcı olan herhangi bir şeye karar verilmeden önce ikinizin görüşmenizi tercih ediyor. Harap Ovalar'ın politik durumunda... Kaymalar olmuş. Amcamın ordusu için büyük bir yenilgi. Bizim Ovalar'a bir an önce gitmemiz için bir diğer sebep."

"Adolin Kholin," dedi Shallan yarım kulakla dinleyerek. "Bir düellocu. Muhteşem bir tane hem de. Hatta bir de Paredar."

"Ah, demek babam ve ailem hakkındaki okuduklarına dikkat göstermişsin."

"Evet ama ailenizden ondan önce de haberim vardı. Alethiler yüksek sosyetenin merkezidir. Kırsal evlerin kızları bile Alethi prenslerinin adlarını bilir." Ve gençliğinde bir tanesiyle tanışmanın hayalini kurduğunu kabul etmezse yalan söylemiş olurdu. "Ama Berrakhanım, siz bu eşleşmenin akıllıca olduğundan emin misiniz? Yâni, ben hiç de önemli bir insan değilim."

"Eh, evet. Diğer bir yüceprensin kızı Adolin için daha tercih edilir olabilirdi. Ancak görünüşe göre o, o mertebedeki kadınların her birini gücendirmeyi başarmış. Oğlan, diyebiliriz ki, ilişkiler konusunda biraz fazla hevesli. Gerçi eminim senin baş edemeyeceğin bir şey değildir."

"Fırtınababa," dedi Shallan bacaklarının titrediğini hissederek. "O bir prensliğin veliahdı! O Alethkar tahtının kendisi için bile sırada!"

"Üçüncü sırada," dedi Jasnah. "Kardeşimin bebek oğlu ve amcam Dalinar'dan sonra."

"Berrakhanım, sormam gerek. Neden Adolin? Neden küçük oğul değil? Benim... Benim Adolin'e ya da evine önerecek hiçbir şeyim yok."

"Tam aksine," dedi Jasnah, "Eğer sen gerçekten de olduğunu düşündüğüm şeysen, o zaman ona başka hiç kimsenin öneremeyeceği bir şeyi verebilirsin. Zenginlikten daha önemli bir şey."

"Benim olduğumu düşündüğünüz şey nedir?" diye fısıldadı Shallan kadının gözlerinin içine bakarak, en sonunda cesaret edemediği soruyu sormuştu.

"Şu anda, sen sadece bir vaatsin," dedi Jasnah. "İçinde ihtişam potansiyeli taşıyan bir koza. Bir zamanlar insanlar ve sprenler bağ kurdukları zaman, sonucu gökyüzünde dans eden kadınlar ve dokunuşlarıyla taşları yok edebilen adamlar olurdu."

"Kayıp Parlayanlar! İnsanoğluna ihanet edenler!" Hazmetmesi için çok fazlaydı. Nişan, Shadesmar, spren ve gizemli kaderi. Bunu önceden de biliyordu. Ama dile getirmesi...

Shallan elbisesinin güvertede ıslanacak olmasına aldırış etmeden çöktü ve sırtını küpeşteye dayayarak oturdu. Jasnah onun kendisini toparlamasına izin verdikten sonra, inanılmaz bir şekilde, kendisi de yere oturdu. O bunu çok daha ağırbaşlılıkla yapmıştı, yanlamasına otururken elbisesini bacaklarının altında toplamıştı. İkisi de denizcilerin bakışlarını çektiler.

"Beni yiyip bitirecekler," dedi Shallan. "Alethi sarayı. O Roshar'daki en yırtıcı saray."

Jasnah burun kıvırdı. "Bu fırtınadan çok rüzgâr Shallan. Ben seni eğiteceğim."

"Ben asla sizin gibi olamayacağım Berrakhanım. Sizin gücünüz, otoriteniz, zenginliğiniz var. Bunun için denizcilerin size nasıl tepki verdiklerine bakmak yeterli."

"Şu anda bu adı geçen gücü, otoriteyi ya da zenginliği özel olarak kullanıyor muyum?"

"Bu yolculuğun parasını siz verdiniz."

"Sen de bu gemide birkaç yolculuk için para vermedin mi?" diye sordu Jasnah. "Sana da aynı şekilde davranmadılar mı?"

"Hayır. Ha, beni seviyorlar. Ama bende senin *ağırlığın* yok."

"Ben bunun ölçülerimle ilgili bir ima olmadığını varsayacağım," dedi Jasnah bir gülümsemenin ipucuyla. "Senin argümanını anlıyorum Shallan. Ancak bu ölümüne yanlış."

Shallan ona doğru döndü. Jasnah geminin güvertesinin üzerinde sanki bu bir tahtmış gibi oturuyordu, sırtı dikti, başı yukarıdaydı, buyurgandı. Shallan ise bacaklarını göğsüne çekmiş, kollarını da dizlerinin altından bacaklarına dolamış oturuyordu. Oturma tarzları bile farklıydı. Shallan'ın bu kadınla hiç ilgisi yoktu.

"Öğrenmen gereken bir sır var çocuğum," dedi Jasnah. "Shadesmar ve sprenlerle ilgili olanlardan bile daha önemli bir sır. Güç, bir algı illüzyonudur."

Shallan yüzünü astı.

"Beni yanlış anlama," diye devam etti Jasnah. "Bazı güç türleri gerçektir; ordulara komuta etme gücü, Ruhdökme gücü. Bunlar düşündüğünden çok daha ender olarak işe yararlar. Bireysel bir temelde, çoğu etkileşim için, bizim güç dediğimiz, otorite dediğimiz bu şey sadece algılandığı ölçüde vardır.

Benim zenginliğim olduğunu söylüyorsun. Bu doğru ama benim bunu sık sık kullanmadığımı da gördün. Benim bir kralın kız kardeşi olarak otoritem olduğunu söylüyorsun. Var. Ama öte yandan bu geminin mürettebatı, eğer onları bir kralın kız kardeşi olduğuma ikna etmiş olan bir dilenci olsaydım da bana tam olarak aynı şekilde muamele ederdi. O durumda, otoritem gerçek bir şey olmaz. Sadece buhardan ibarettir, bir illüzyondur. Onlar için bu illüzyonu yaratabilirim, sen de yaratabilirsin."

"İkna olmadım Berrakhanım."

"Biliyorum. Eğer olsaydın zaten yapıyor olurdun." Jasnah ayağa kalkarak eteğinin tozunu silkti. "Eğer o deseni, dalgaların üzerinde belireni tekrar görecek olursan bana haber verecek misin?"

"Evet Berrakhanım," dedi Shallan aklı başka yerde.

"O zaman bugünün geri kalanında çizimlerin için izinlisin. Seni Shadesmar konusunda en iyi şekilde nasıl eğitebileceğimi düşünmem gerek." Jasnah uzaklaştı, geçerken eğilen denizcileri başıyla selamlıyordu ve güverteden aşağı indi.

Shallan ayağa kalktı, sonra da dönüp parmaklığı kavradı, elleri cıvadranın iki yanındaydı. Okyanus önünde uzanıp gidiyordu, dalgalar gemiye çarpıyordu, havada serin bir tazelik kokusu vardı. Gemileri dalgaları yarıp geçerken ritmik gürleme sesleri geliyordu.

Jasnah'nın sözleri aklının içinde sadece tek bir fare yakalayabilmiş olan gökyılanları gibi boğuşuyordu. Sprenler şehirler mi kuruyordu? Shadesmar burada olan ama

görülemeyen bir âlem miydi? Bir anda *Shallan* dünyanın en arzulanır bekar erkeğiyle mi nişanlanmıştı?

Burnu terk ederek geminin yan tarafı boyunca yürüdü, hüreli parmaklığın üzerindeydi. Denizciler ona nasıl bakıyordu? Gülümsüyorlardı, el sallıyorlardı. Onu seviyorlardı. Yakınlardaki halatlardan tembelce asılı durmakta olan Yalb ona seslenerek, sonraki limanda Shallan'ın muhakkak görmesi gereken bir heykel olduğunu anlattı. "Bu böyle *kocaman* bi ayak genç hanım. Sırf ayak! Rüzgâr alası heykeli bitirememişler..."

Shallan ona gülümsedi ve yoluna devam etti. Onların kendisine de Jasnah'ya baktıkları gibi bakmalarını mı istiyordu? Her zaman ürkek, her zaman yanlış bir şeyler yapacaklarından korkarak mı? Güç bu muydu?

Vedenar'dan ilk yelken açtığımız zaman, kaptan eve dönmem için ısrar edip durmuştu, diye düşündü kutusunun bağlanmış olduğu yere ulaşırken. *Hedefimi boş bir iş olarak görüyordu.*

Tozbek onu Jasnah'nın peşinden götürürken sanki her zaman Shallan'a büyük bir lütuf gösteriyormuş gibi davranmıştı. Shallan'ın bütün o zamanı sanki kaptana ve mürettebatına zahmet veriyormuş gibi hissederek geçirmek zorunda mıydı? Evet, geçmişte babasıyla yaptıkları işler yüzünden Shallan'a bir indirim önermiş olabilirdi; ama yine de Shallan onun işvereniydi.

Tozbek'in ona gösterdiği muamele büyük olasılıkla Thaylen tüccarlığıyla ilgili bir şeydi. Eğer bir kaptan ona zahmet oluyormuşsun gibi hissetmeni sağlayabilirse, daha iyi para verirdin. Shallan kaptanı seviyordu ama aralarındaki ilişki en iyiden oldukça uzaktı. Jasnah asla böyle bir şekilde muamele görmeyi kabul etmezdi.

O santhid hâlâ yanlarından yüzmeye devam ediyordu. Sanki minik, hareketli bir ada gibiydi, üstü deniz yosunlarıyla kaplanmıştı, kabuğundan dışarıya çıkıntı yapan küçük kristaller vardı.

Shallan döndü ve Kaptan Tozbek'in adamlarından birisiyle rünlerle kaplı bir haritaya işaret ederek konuşmakta olduğu kıça doğru yürüdü. Yaklaşırken Shallan'a başını salladı. "Ufak bir uyarı, genç hanım," dedi. "Kısa süre sonra limanlar daha az dost canlısı hâle gelecekler. Longbrow Boğazı'ndan çıkacağız ve kıtanın doğu kıyısına, Yeni Natanan'a doğru döneceğiz. Buradan Sığ Mezarlar'a kadar değeri olan hiçbir şey yok, ve orası da çok görülesi bir yer değil. Ben orada kıyıya muhafızlar olmadan kardeşimi bile göndermezdim ve o var ya çıplak elleriyle on yedi adam öldürdü."

"Anlıyorum Kaptan," dedi Shallan. "Ve teşekkür ederim. Daha önceki kararımı değiştirdim. Gemiyi durdurmanı ve yanımızda yüzen örneği incelememe yardım etmeni istiyorum."

Tozbek içini çekti ve uzanarak parmaklarını, adamların bıyıklarını sıvazlamasına benzer bir şekilde, dikenli kaşları boyunca gezdirdi. "Berrakhanım, bu olacak şey *değil*. Fırtınababa! Eğer sizi okyanusa sokacak olursam..."

"O zaman ıslanmış olurum," dedi Shallan. "Bu hayatım boyunca bir ya da iki sefer tecrübe etmiş olduğum bir durum."

"Hayır, buna izin veremem. Dediğim gibi, Amydlatn'a vardığımız zaman sizi..."

"İzin mi veremezsin?" diye sözünü kesti Shallan. Onu yüzünde bir şaşkınlık bakışı olduğunu umduğu bir şekilde süzdü, yanlarındaki kapalı ellerini ne kadar çok sıktığını

görmemesini umuyordu. Fırtınalar adına, ama yüzleşmelerden nefret ediyordu. "Ben senin izin verme ya da reddetme gücüne sahip olduğun bir talepte bulunmuş olduğumun farkında değildim Kaptan. Gemiyi durdurun. Beni suya indirin. Emirleriniz bunlar." Shallan bunu Jasnah'nın yapacağı kadar zorlayıcı bir şekilde söylemeye çalışmıştı. O kadın, kendisine itiraz etmenin bir yücefırtınaya direnmekten daha zormuş gibi görünmesini sağlayabiliyordu.

Tozbek bir an için ağzını açıp kapattı, hiç sesi çıkmıyordu, sanki vücudu daha önceki itirazına devam etmeye çalışıyordu ama aklının başka işi çıkmıştı. "Bu benim gemim..." dedi en sonunda.

"Gemine bir şey olmayacak," dedi Shallan. "Haydi çabuk olalım Kaptan. Ben de bu geceki limana varışımızı çok fazla geciktirmek istemiyorum."

Shallan ondan ayrılarak kutusuna doğru geri yürüdü, kalbi küt küt atıyor, elleri titriyordu. Oturdu, kısmen kendisini sakinleştirmek içindi.

Sesi son derece huzursuz olmuş gibi gelen Tozbek emirler yağdırmaya başladı. Yelkenler indirildi, gemi yavaşladı. Shallan kendisini bir aptal gibi hissederek nefesini bıraktı.

Ama öte yandan, Jasnah'nın dediği işe yaramıştı. Shallan'ın davranış tarzı Tozbek'in gözlerinde bir şeyler *yaratmıştı*. Bir illüzyon mu? Sprenlerin kendileri gibi mi belki de? Bir şekilde canlanmış olan, insan beklentisinin kırıntıları?

Santhid de onlarla birlikte yavaşladı. Shallan ayağa kalktı, denizciler halatla yaklaşırken gergindi. Gönülsüz bir şekilde halatın ucunu ayağını koyabileceği bir halka olarak bağladılar, sonra da ona aşağı indirilirken halata sıkı sıkı tutunması gerektiğini anlattılar. Daha küçük ikinci bir halatı belinin etrafına sağlam bir şekilde bağladılar, onu ıslak ve küçük düşmüş bir şekilde güverteye geri çekmek için kullanılacaktı. Bu onların gözünde kaçınılmazdı.

Shallan ayakkabılarını çıkardı, sonra da söylenildiği gibi parmaklığın üzerine tırmandı. Daha önce de bu kadar rüzgârlı mıydı? Çoraplı ayak parmakları minik kenarı kavramış, elbisesi akan rüzgârlarla savruluyordu, parmaklığın ötesinde ayakta dururken bir anlık baş dönmesi hissetti. Bir rüzgârspreni hızla yanına geldi, sonra da arkasında bulutlar olan bir yüz şekline girdi. Shallan'ın başına bela olmasa iyi olurdu. Rüzgârsprenlerine muziplik dürtüsünü vermiş olan şey de insanın hayalgücü müydü?

Denizciler halatı yanından aşağıya sarkıtırlarken sakar bir şekilde ayağını halkanın içine geçirdi, sonra da Yalb bahsetmiş olduğu maskeyi ona verdi.

Jasnah güvertenin altından belirerek şaşırmış bir şekilde etrafına bakındı. Shallan'ın geminin yan tarafının dışında ayakta durduğunu gördü ve sonra da bir kaşını kaldırdı.

Shallan omzunu silkti, sonra da adamlara kendisini indirmelerini işaret etti.

Sulara ve dalgaların üstünde inip çıkan münzevi hayvana doğru gıdım gıdım alçalırken kendisine sersem gibi hissetme iznini vermeyi reddetti. Adamlar onu suyun bir ya da iki ayak yukarısında durdurdular ve Shallan kayışlarla tutulan maskeyi taktı, burnu da dâhil yüzünün büyük bir kısmını kaplıyordu.

"Daha aşağı!" diye bağırdı yukarısındaki denizcilere.

Shallan halatın şevksiz indirilme şeklinden onların gönülsüzlüğünü *hissedebildiğini* düşündü. Ayağı suya dokundu ve keskin bir soğuk bacağından yukarıya doğru

atıldı. Fırtınababa! Ama onları durdurmadı. Bacakları dondurucu suyun altında kalana kadar daha da indirmelerini bekledi. Eteği son derece sinir bozucu bir şekilde balon gibi şişerek açıldı ve en sonunda belinden yukarıya yükselip, o suyun altına inerken suyun yüzeyinde kalmasın diye bir ucuna halkanın içinden basmak zorunda kaldı.

Bir an için kumaşla boğuştu, yukarıdaki adamlar kızarışını göremedikleri için memnundu. Bir kere iyice ıslandıktan sonra baş etmesi daha kolay oldu gerçi. En sonunda çömelmeyi başarabildi, hâlâ halatı sıkıca tutuyordu ve beline kadar suyun içine girmişti.

Sonra da başını suyun altına soktu.

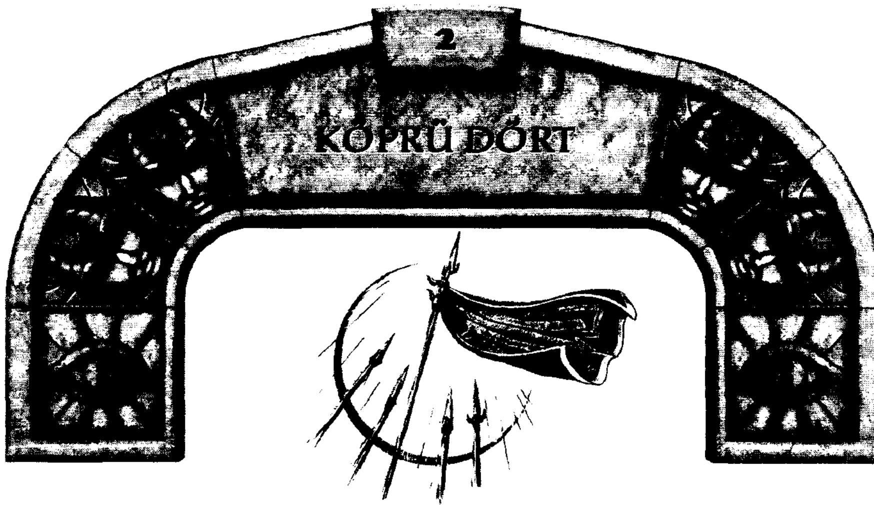
Işık, yüzeyden aşağıya pırıldayan, ışıltılı sütunlar hâlinde akıyordu. Burada hayat vardı, hummalı, inanılmaz hayat. Minik balıklar bir o yöne, bir bu yöne kaçışıyor, görkemli bir yaratığı gölgelemekte olan kabuğun alt tarafını kemiriyorlardı. Antik bir ağaç gibi yumrulu, dalgalı ve kıvrımlı bir derisi olan santhidin gerçek şekli uzun, sarkık mavi dokunaçları olan bir hayvandı; bir denizanasınınkilere benziyordu ama çok daha kalınlardı. Bunlar hayvanı arkasından açılı olarak takip ediyor, derinliklere doğru uzanarak kayboluyorlardı.

Hayvanın kendisi kabuğun altında budaklı, mavi-gri bir yığındı. Yaşlı görünen kıvrımları Shallan'ın yanındaki büyük bir gözü çevreliyordu; tahminen ikizi de öbür tarafta olacaktı. Santhid ağır ancak görkemli görünüyordu, güçlü yüzgeçleri kayıkçılar gibi hareket ediyordu. Bir grup ok gibi şekilli garip spren burada, hayvanın etrafındaki suyun içinde hareket ediyorlardı.

Balık sürüleri etraflarında yüzüyordu. Her ne kadar derinlikler boş gibi görünse de, santhidin hemen etrafındaki bölge yaşamla dolup taşıyordu, geminin altındaki bölge de öyleydi. Minicik balıklar teknenin altını kemiriyorlardı. Santhid ile geminin arasında, bazen yalnız başlarına, bazen de dalgalar hâlinde gidip geliyorlardı. Yaratık bu yüzden mi gemilerin yanına gelip yüzüyordu? Balıklarla ve onların kendisiyle olan ilişkisiyle bağlantılı bir şey yüzünden mi?

Shallan başını kaldırarak yaratığa baktı ve onun kendi kafası kadar büyük olan gözü de ona doğru dönerek odaklandı, Shallan'ı *gördü.* O anda Shallan soğuğu hissedemedi. Utanmış hissedemedi. Shallan, bildiği kadarıyla, daha önce hiçbir âlimin ziyaret etmemiş olduğu bir dünyanın içine bakıyordu.

Daha sonra çizmek için gözlerini kırparak yaratığın bir Hatıra'sını aldı.

2

KÖPRÜ DÖRT

İlk ipucumuz Parshendilerdi. Mücevherkalpleri kovalamayı bırakmalarından önceki haftalarda bile onların savaşma biçimleri değişmişti. Savaşlardan sonra platolarda oyalanıyorlardı, sanki bir şeyleri bekler gibiydiler.

–Navani Kholin'in kişisel günlüğünden, Jeseses 1174

Nefes.

Bir adamın nefesi onun hayatıydı. Verilir, azar azar dünyaya geri gönderilirdi. Kaladin derince nefes aldı, gözleri kapalıydı, ve bir süre için duyabildiği tek şey bu oldu. Hayatı. Göğsünün içindeki gök gürültüsünün ritmine uyarak, içeriye, dışarıya.

Nefes. Onun küçük fırtınası.

Dışarıda yağmur durmuştu. Kaladin karanlıkta oturmaya devam etti. Krallar ve zengin açıkgözler öldükleri zaman, onların cesetleri sıradan insanlarınkiler gibi yakılmazdı. Onun yerine, taş ya da metalden heykellere Ruhdökülür, sonsuza kadar donup kalırlardı.

Koyugözlerin cesetleri yakılırdı. Onlar dumana dönüşür, gökyüzüne ve orada bekleyen şey her ne ise ona doğru yükselirlerdi, yakılmış bir dua gibi.

Nefes. Bir açıkgözün nefesinin, bir koyugözün nefesinden hiçbir farkı yoktu. Daha tatlı da değildi, daha özgür de değildi. Krallarla kölelerin nefesleri birbirlerine karışır, tekrar ve tekrar insanlar tarafından alınırdı.

Kaladin ayağa kalktı ve gözlerini açtı. Yücefırtınayı bu Köprü Dört'ün yeni kışlasının yanındaki küçük odanın karanlığı içinde geçirmişti. Tek başına. Kapıya doğru yürüdü ama durdu. Parmaklarını oradaki bir kancada asılı durmakta olduğunu bildiği pelerininin üstüne koydu. Karanlıkta ne onun koyu mavi rengini, ne de arkasındaki Dalinar'ın mührü olan Kholin rününü seçemiyordu.

Sanki hayatındaki her değişim bir fırtına tarafından işaretlenirmiş gibi görünüyordu. Bu seferki büyük bir taneydi. Kapıyı iterek açtı ve ışığın içine özgür bir adam olarak yürüdü.

Pelerini bırakmıştı, şimdilik.

Çıkarken Köprü Dört ona tezahürat yaptı. Âdetleri olduğu gibi, yıkanmak ve tıraş olmak için fırtına sonrasında hemen dışarı çıkmışlardı. Sıra neredeyse bitmişti, Kaya her adamı sırayla tıraş etmişti. İri Boynuzyiyenli usturasıyla Drehy'nin kelleşmekte olan kafası üzerinde çalışırken kendi kendine mırıldanıyordu. Hava yağmur yüzünden ıslak kokuyordu ve yakınlardaki suyla dolmuş ateş çukuru, grubun önceki gece paylaşmış olduğu güveçten geriye kalan tek izdi.

Pek çok açıdan, bu yer de adamlarının yakın zamanda kaçmış oldukları kereste deposundan o kadar da farklı değildi. Elle inşa edilmek yerine Ruhdökülmüş olan uzun, dikdörtgen şekilli taştan kışlalar neredeyse aynıydı, devasa taştan kütüklere benziyorlardı. Ancak bunların hepsinin yan taraflarında çavuşlar için olan birer çift daha küçük oda vardı, dışarıya açılan kendi kapıları vardı. Üzerlerine bunları daha önceden kullanan müfrezelerin sembolleri boyanmıştı, Kaladin'in adamları da onların üzerini boyamak zorunda kalacaktı.

"Moash," diye seslendi Kaladin. "Skar, Teft."

Üçü koşarak ona doğru geldiler, fırtınanın geride bıraktığı su birikintilerinden şapırtılarla geçiyorlardı. Köprücülerin kıyafetini giymişlerdi; dizlerden kesilmiş sıradan pantolonlar ve çıplak sırtlarında deri yelekler. Skar ayağındaki yaraya rağmen ayakta ve hareketliydi. Topallamamak için epey gözle görülür bir şekilde uğraşıyordu. Şu an için Kaladin ona yatak istirahati emri vermemişti. Yara çok kötü değildi ve Kaladin'in de adama ihtiyacı vardı.

"Elimizde ne var bir bakmak istiyorum," dedi Kaladin onları kışladan uzağa doğru götürerek. Elli adam ile yarım düzine çavuşu barındırabilirdi. İki yanında da durmakta olan başka kışlalar vardı. Kaladin'e eski köprücülerden oluşmuş yeni taburunu yerleştirmesi için kışlalardan koca bir dizi verilmişti, tam yirmi bina.

Yirmi bina. Dalinar'ın köprücüler için yirmi binadan oluşmuş bir alanı bu kadar kolaylıkla bulabilmesi çok korkunç bir gerçeği gösteriyordu; Sadeas'ın ihanetinin bedelini. Binlerce adam ölmüştü. Kışlaların bazılarının yakınlarında çalışan kadın kâtiplerin nezaretinde parshmenler giysi ve diğer kişisel eşya yığınlarını taşıyorlardı. Ölülerin malları.

O kâtiplerin de çoğu kırmızı gözler ve bitkin ifadelerle bakıyordu. Sadeas Dalinar'ın kampında binlerce yeni dul ve büyük olasılıkla en az bir o kadar da yetim yaratmıştı. Eğer Kaladin'in heriften nefret etmek için başka bir sebebe daha ihtiyacı vardıysa, onu da burada, kocaları savaş meydanındayken ona güvenmiş olanların bariz ıstırabında buldu.

Kaladin'in gözünde, insanın savaşta müttefiklerine ihanet etmesinden daha büyük hiçbir günah yoktu. Belki ancak insanın kendi adamlarına ihanet etmesi olabilirdi; seni korumak için hayatlarını tehlike attıktan sonra onları katletmek. Amaram ve onun yaptıklarını düşünce Kaladin bir öfke alevi hissetti. Alnındaki köle damgası yine yanıyormuş gibi geldi.

Amaram ve Sadeas. Kaladin'in hayatında karşılaştığı, yaptıkları şeylerin bedelini bir noktada ödemeleri gerekecek olan iki adam. Tercihen, bu ödeme ağır faizle birlikte olacaktı.

Kaladin Teft, Moash ve Skar ile birlikte yürümeye devam etti. Yavaş yavaş kişisel eşyalardan arındırılmakta olan bu kışlalar da köprücülerle doluydu. Onlar da Köprü Dört'ün adamlarına epey benziyorlardı; aynı yelekler ve diz boyu pantolonlar. Ancak, diğer açılardan, Köprü Dört'ün adamlarına daha *az* benzemeleri mümkün olamazdı. Kabarık saçlar ile aylardır kesilmemiş sakallar, yeteri kadar sık kırpmıyormuş gibi görünmeyen boş bakışlı gözler. Kambur sırtlar. İfadesiz yüzler.

Her adam yalnız başına oturuyormuş gibi görünüyordu, etrafı yoldaşlarıyla çevrili olduğu zaman bile.

"Ben o hissi hatırlıyorum," dedi Skar yumuşakça. Kısa, zayıf adamın sert yüz hatları ve otuzlarının başlarında olmasına rağmen şakaklardan grileşmekte olan saçları vardı. "Hatırlamak istemiyorum ama hatırlıyorum."

"*Bunları* mı bir orduya dönüştüreceğiz?" dedi Moash.

"Kaladin bunu Köprü Dört'e yaptı, değil mi?" diye sordu Teft Moash'a bir parmağını sallayarak. "Yine yapacak."

"Birkaç düzine adamı değiştirmek, aynısını yüzlercesine yapmaktan farklı," dedi Moash yücefırtınadan devrilmiş bir dalı bir kenara tekmelerken. Uzun ve yapılı Moash'ın çenesinde bir yara izi vardı ama alnında köle damgası yoktu. Sırtı dik ve çenesi yukarıda yürüyordu. O koyu kahverengi gözleri de olmasa, subay zannedilebilirdi.

Kaladin hızlı bir sayım yaparak üçlüyü peş peşe kışlaların yanından geçirdi. Neredeyse bin adam vardı ve, her ne kadar onlara artık özgür olduklarını ve eğer arzu ederlerse eski hayatlarına geri dönebileceklerini söylemiş olsa da, çok azı oturmaya devam etmekten başka bir şey yapmayı istermiş gibi görünmüştü. Her ne kadar ilk başta kırk köprü ekibi olsa da, pek çoğu en son saldırı sırasında katledilmişti ve diğerleri de adam eksikliği çekiyordu.

"Onları her biri yaklaşık ellişerlik yirmi tane ekip hâlinde birleştireceğiz," dedi Kaladin. Syl bir ışık kurdelesi şeklinde yukarısından aşağı indi ve Kaladin'in etrafında uçuştu. Adamlar onu gördüklerine dair herhangi bir işaret vermediler, Syl onlara görünmez olacaktı. "Bu binin her birisini tek tek eğitemeyiz, ilk baştan olmaz. Biz onların arasındaki daha hevesli olanları alıp eğitmek istiyoruz, ondan sonra da onları kendi ekiplerini eğitmeleri ve önderlik etmeleri için geri göndereceğiz."

"Sanırım olur," dedi Teft çenesini kaşıyarak. Köprücülerin en yaşlısı olan Teft hâlâ sakalı olan çok azından biriydi. Diğerlerinin pek çoğu bir gurur işareti, Köprü Dört'ün adamlarını sıradan kölelerden ayıracak bir şey olarak sakallarını kesmişlerdi. Teft de aynı nedenden dolayı kendi sakalını düzgün kesimli tutuyordu. Grileşmemiş yerleri açık kahverengiydi ve neredeyse bir ardentinki gibi kısa ve kare şekilliydi.

Moash yüzünü buruşturarak köprücülere baktı. "Onların bazılarının 'daha hevesli' olacağını varsayıyorsun Kaladin. Hepsi bana aynı düzeyde umarsız görünüyor."

"Bazılarının içinde hâlâ direnç kalmış olacak," dedi Kaladin Köprü Dört'e doğru geri dönmeye devam ederlerken. "Dün gece ateşin başında bize katılanlar, başlangıç olacak. Teft, diğerlerini senin seçmeni istiyorum. Ekipleri organize et ve birleştir, sonra ilk önce eğitilmeleri için kırk adam seç, her ekipten ikişer tane. O eğitimin komutası sende olacak. Diğerlerine yardım etmek için kullanacağımız tohum o kırk adam olacak."

"Sanırım ben bunu yapabilirim."

"İyi. Sana yardım etmeleri için birkaç adam vereceğim."

"Birkaç mı?" diye sordu Teft. "Birkaçtan daha fazlası olsa işime gelirdi..."

"Birkaç ile idare etmek zorunda kalacaksın," dedi Kaladin patikanın üzerinde durup batıya, kamp duvarının ötesindeki kralın yerleşkesine doğru dönerek. Savaş kamplarının geri kalanına yukarıdan bakacak şekilde bir tepenin üzerinde yükseliyordu. "Bizim büyük bir kısmımıza Dalinar Kholin'i hayatta tutmak için ihtiyaç olacak."

Moash ve diğerleri de onun yanında durdu. Kaladin gözlerini kısarak saraya baktı. Kesinlikle hiç de bir kralı barındıracak kadar muhteşemmiş gibi görünmüyordu, buralarda her şey sadece taş ve daha fazla taştı.

"Sen Dalinar'a güvenmeye gönüllü müsün?" diye sordu Moash.

"O bizim için Parekılıcı'nı verdi," dedi Kaladin.

"Bize borcu vardı," dedi Skar bir homurdanmayla. "Biz onun fırtına kapası hayatını kurtardık."

"Bu sadece numara olabilir," dedi Moash kollarını kavuşturarak. "Politik oyunlar, onun ve Sadeas'ın birbirlerini manipüle etmeye çalışması."

Syl Kaladin'in omzunun üzerinde ışıldayarak genç bir kadının şekline büründü, tamamen mavi-beyaz olan dökümlü, ince bir elbisesi vardı. Dalinar Kholin'in plan yapmak için gitmiş olduğu kralın yerleşkesine doğru bakarken ellerini kavuşturmuştu.

O Kaladin'e pek çok insanı kızdıracak bir şey yapmaya gittiğini söylemişti. *Onların oyuncaklarını ellerinden alacağım...*

"Bizim o adamı hayatta tutmamız gerek," dedi Kaladin diğerlerine geri bakarak. "Ona güveniyor muyum bilmem, ama o bu Ovalar'da köprücüler için merhametin bir *kırıntısını* bile göstermiş olan tek kişi. Eğer o ölürse, ardılının bizi Sadeas'a geri satmasının ne kadar süreceğini tahmin etmek ister misiniz?"

Skar homurdandı. "Başımızda bir Parlayan Şövalye varken denesinler de göreyim."

"Ben bir Parlayan *değilim.*"

"İyi, her neyse," dedi Skar. "Her neysen, bizi senden almaları zor olacak."

"Benim hepsiyle birden dövüşebileceğimi mi düşünüyorsun Skar?" diye sordu Kaladin adamın gözlerinin içine bakarak. "Düzinelerce Paredarla mı? On binlerce askerle mi? Sen bir adamın bunu yapabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Bir adam değil," dedi Skar inatla. "Sen."

"Ben bir tanrı değilim Skar," dedi Kaladin. "Ben on ordunun ağırlığına göğüs geremem." Diğer ikisine doğru döndü. "Biz burada Harap Ovalar'da kalmaya karar verdik. Neden?"

"Kaçmanın ne faydası olacaktı?" diye sordu Teft omzunu silkerek. "Özgür adamlar olarak bile, o tepelere çıkacak olursak yakalanıp ya o, ya da bu orduya alınırız. Veya en sonunda açlıktan ölürüz."

Moash başını sallayarak onayladı. "Özgür olduğumuz sürece, burası da herhangi bir başka yer kadar iyi."

"Dalinar Kholin bizim *gerçek* bir hayat için en iyi umudumuz," dedi Kaladin. "Orduya alınmış adamlar değil, korumalar olarak. Özgür adamlar olarak, alnımızdaki

damgalara rağmen. Başka hiç kimse bize bunu vermeyecek. Eğer özgürlük istiyorsak, Dalinar Kholin'i hayatta tutmamız gerekiyor."

"Peki ya Beyazlı Suikastçı?" diye sordu Skar hafifçe.

Hepsi o adamın dünyanın her tarafında yaptıklarını, bütün ulusların krallarını ve yüceprenslerini kırıp geçirdiğini duymuşlardı. Uzakalemle raporlar damla damla gelmeye başladığından beri, haberler savaş kamplarının her tarafında uğulduyordu. Azir imparatoru ölmüştü. Jah Keved kargaşa içindeydi. Yarım düzine diğer ülkenin başında kimse kalmamıştı.

"O bizim kralımızı zaten öldürdü," dedi Kaladin. "Gavilar suikastçının ilk cinayetiydi. Bizim tek yapabileceğimiz şey onun buradaki işini bitirmiş olmasını umut etmek. Ne olursa olsun, bizim Dalinar'ı korumamız gerek. Bedeli ne olursa olsun."

Birer birer başlarını sallayarak onayladılar, gerçi bu onaylamalar gönülsüzdü. Kaladin onları suçlamıyordu. Açıkgözlere güvenmek onları herhangi bir yere getirmemişti; bir zamanlar Dalinar'dan iyi bir şekilde bahseden Moash bile artık ona karşı olan sevgisini kaybetmiş gibi görünüyordu. Ya da herhangi bir açıkgöze.

Aslına bakılırsa, Kaladin de kendisine ve hissettiği güvene biraz şaşırıyordu. Ama, fırtına kapsın, Syl Dalinar'i sevmişti. Bunun ağırlığı vardı.

"Şu anda zayıfız," dedi Kaladin sesini alçaltarak. "Ama eğer bir süre için buna razı olup Kholin'i korursak, çok iyi ücret alacağız. Ben de sizleri askerler ve subaylar olarak eğitebileceğim, gerçek anlamında eğitebileceğim. Onun da ötesinde, biz diğerlerini de eğitebileceğiz.

İki düzine eski köprücü olarak kendi başımıza hayatta hiçbir yere varamazdık. Ama ya onun yerine bin adamlık, savaş kamplarındaki en kaliteli teçhizata sahip olan, yüksek derecede yetenekli bir paralı asker kuvveti olsaydık? Eğer iş en kötüsüne varır da kampları terk etmek zorunda kalırsak, ben bunu uyumlu bir birlik hâlinde, antrenmanlı ve görmezden gelinmesi imkânsız bir kuvvet olarak yapmayı tercih ederim. Bana bu bin adamın yanında bir yıl verin ve bu işi kıvırabilirim."

"Bak işte *bu* beğeneceğim bir plan," dedi Moash. "Ben kılıç kullanmayı öğrenecek miyim?"

"Biz hâlâ koyugözüz Moash."

"Sen değilsin," dedi Skar öbür tarafından. "Savaş sırasında senin gözlerini..."

"Sus!" dedi Kaladin. Derin bir nefes aldı. "Bırak. Artık ondan bahsetmeyin."

Skar sessizleşti.

"Sizleri *subay* ilan edeceğim," dedi Kaladin onlara. "Siz üçünüz ve Sigzil ile Kaya. Sizler teğmen olacaksınız."

"Koyugözlü teğmenler mi?" dedi Skar. Bu rütbe sık sık tamamen açıkgözlerden oluşmuş bölüklerdeki çavuş eşdeğerleri için kullanılırdı.

"Dalinar beni bir yüzbaşı yaptı," dedi Kaladin. "Bir koyugöze vermeye cesaret edebileceği en yüksek rütbe olduğunu söyledi. Eh, benim de bin tane adam için tam işlevsel bir emir komuta zinciri oluşturmam gerek ve bizim çavuş ile yüzbaşının arasında bir şeylere ihtiyacımız olacak. Bu da siz beşinizi teğmen olarak atamak anlamına geliyor. Sanırım Dalinar bunun yanıma kalmasına izin verir. Eğer bir diğer rütbeye daha ihtiyaç duyarsak başçavuş da atarız.

Kaya bin askerin yemeğinden sorumlu levazım subayı olacak. Lopen'i onun yardımcısı olarak atayacağım. Teft, sen eğitimden sorumlu olacaksın. Sigzil bizim yazıcımız olacak. Rünleri okuyabilen tek kişi o. Moash ve Skar..."

İki adama doğru bir göz attı. Biri kısa, öbürü uzun; ikisi de aynı şekilde yürüyorlardı, hafif adımlarla, tetikte, mızrakları her zaman omuzlarında. Onlar asla elleri boş gezmiyorlardı. Köprü Dört'te eğittiği bütün adamların arasında sadece bu ikisi içgüdüsel olarak *anlamışlardı*. Onlar katildi.

Kaladin'in kendisi gibi.

"Biz üçümüz Dalinar Kholin'i izlemeye odaklanacağız," dedi Kaladin onlara. "Ne zaman mümkün olursa, ben üçümüzden birinin onu kişisel olarak korumasını istiyorum. Çoğu zaman diğer ikimizden bir tanesi onun oğullarını izleyecek ama şunu unutmayın, bizim hayatta tutacağımız adam Karadiken. Bedeli ne olursa olsun. O Köprü Dört için sahip olduğumuz tek özgürlük garantisi."

Diğerleri başlarını sallayarak onayladılar.

"Güzel," dedi Kaladin. "Haydi gidip adamların kalanlarını da alalım. Dünyanın da sizleri benim gördüğüm gibi görmesinin zamanı geldi."

◆
◆ ◆

Ortak anlaşmayla, ilk dövmesini yaptırmak için oturan Hobber oldu. Aralık dişli adam Kaladin'e ilk inanmış olanlardan birisiydi. Kaladin o günü hatırlıyordu; bir köprü turundan sonra tükenmiş, sadece sırt üstü yatıp boş boş bakmak istiyordu. Bunun yerine, Hobber'ı ölüme terk etmektense kurtarmayı seçmişti. Kaladin o gün kendisini de kurtarmıştı.

Köprü Dört'ün geri kalan kısmı çadırın içinde Hobber'ın etrafında duruyor, dövmecinin dikkatlice onun alnındaki köle damgası izinin üstünü Kaladin'in getirdiği rünlerle kapatarak çalışmasını sessizce izliyorlardı. Hobber arada bir dövmenin acısı yüzünden irkiliyor olsa da, suratındaki sırıtışı hiç bozulmuyordu.

Kaladin yara izlerinin üzerini bir dövmeyle kapatabileceğini duymuştu ve bunun oldukça başarılı olduğu ortaya çıktı. Bir kere dövme mürekkebi yerine yerleştikten sonra, rünler gözü üzerlerine çekiyordu ve altındaki derinin üzerinde yara izleri olduğunu zar zor seçebiliyordun.

İşi bittiği zaman, dövmeci Hobber'a bakması için bir ayna getirdi. Köprücü alnına tereddütlü bir şekilde dokundu. Derisi iğneler yüzünden kızarmıştı ama koyu renkli dövme köle damgasını mükemmel bir şekilde örtüyordu.

"Ne diyor?" diye sordu Hobber gözlerinde yaşlarla hafifçe.

"Özgürlük," dedi Sigzil Kaladin cevap veremeden önce. "Rünün anlamı özgürlük."

"Daha üstteki küçük olanlar özgür bırakıldığın tarihi ve seni özgür bırakan kişiyi söylüyor," dedi Kaladin. "Azat fermanını kaybetsen bile, seni kaçak diye hapse atmaya çalışan herkes olmadığının kanıtını kolaylıkla bulabilir. Senin fermanının bir nüshasını saklayan Dalinar Kholin'in kâtiplerine gidebilirler."

Hobber başını sallayarak onayladı. "Bu iyi ama yeterli değil. Buna 'Köprü Dört' de ekleyin. Özgürlük, Köprü Dört."

"Köprü Dört'ten azat edildiğini ima etmek için mi?"

"Hayır komutanım. Ben Köprü Dört'*ten* azat edilmedim. Köprü Dört *beni* azat etti. Ben orada geçen zamanımı hiçbir şeyle değişmem."

Bu deli saçmasıydı. Köprü Dört ölüm demekti, o lanetli köprüyü taşırken düzinelerce adam katledilmişti. Kaladin adamlarını kurtarmaya karar verdikten sonra bile, çok fazlasını kaybetmişti. Hobber kurtulmak için her türlü fırsatı değerlendirmezse aptallık etmiş olurdu.

Ama yine de, Kaladin, bir köprüyü kendi başına taşıyabilirmiş gibi görünen sakin, yapılı bir koyugöz kadın olan dövmeci için onun istediği rünleri çizene kadar inatçı bir şekilde yerinde bekledi. Dövmeci taburesine oturdu ve iki rünü Hobber'ın alnına, özgürlük rününün hemen altına eklemeye başladı. Çalışırken, nasıl dövmenin günler boyunca acıyacağını ve Hobber'ın ona dikkat etmesi gerekeceğini anlattı, bir kere daha.

Yeni dövmeleri yüzünde bir sırıtmayla kabullendi. Saf aptallıktı bu ama diğerleri de onaylamayla başlarını salladılar ve Hobber'ın omzunu sıvazladılar. Hobber'ın işi bittikten sonra hızla Skar oturdu, hevesliydi, o da dövmelerin aynılarından istedi.

Kaladin başını iki yana salladı ve geriye çekilerek kollarını kavuşturdu. Çadırın dışında hareketli bir pazar yeri uzanıyordu. Savaş kampı aslında gerçekten de bir şehirdi. bir tür devasa kaya oluşumunun kratere benzeyen iç kısmında inşa edilmişti. Harap Ovalar'daki uzatmalı savaş her türden tüccarı çekmişti. Onlarla birlikte zanaatkârlar, sanatçılar ve hatta çocuklu aileler bile vardı.

Moash yakınlarda durmuş, sıkıntılı bir yüzle dövmeciyi izliyordu. Köprü ekibinde köle damgası olmayan tek kişi o değildi. Teft'in de yoktu. Onlar teknik açıdan köle olmadıkları hâlde köprücü yapılmışlardı. Bu köprü taşımanın her türlü suç için ceza olarak verilebildiği Sadeas'ın kampında sık sık oluyordu.

"Eğer bir köle damganız yoksa, dövmeyi yaptırmanıza gerek yok," dedi Kaladin yüksek sesle adamlara. "Sizler hâlâ bizden biri olacaksınız."

"Hayır," dedi Kaya. "Ben alacağım bu şeyi." O bir köle damgası olmamasına rağmen Skar'dan sonra oturarak dövmeyi tam alnına yaptırmakta ısrar etti. Gerçekten de, Beld ve Teft de dâhil, köle damgası olmayan adamların hepsi oturup alınlarına dövmeyi yaptırdılar.

Sadece Moash gönüllü olmamıştı ve o, dövmeyi pazısına yaptırdı. İyi. Diğer adamlarının aksine, o bir zamanlar köle olduğu alnında yazar hâlde yaşamak zorunda kalmayacaktı.

Moash sandalyeden kalktı ve yerine başka biri geçti. Siyah ve kırmızı derisi mermer gibi desenler oluşturan bir adamdı. Köprü Dört'te epey bir çeşitlilik vardı ama Shen kendi başına ayrı bir sınıftı... Bir parshmendi.

"Ona dövme yapamam," dedi dövmeci. "O eşya."

Kaladin itiraz etmek için ağzını açtı ama diğer köprücüler ondan önce atıldı.

"O da bizim gibi azat edildi," dedi Teft.

"Ekipten biri," dedi Hobber. "Ona da dövmeyi yap yoksa tek birimizden bile bir küre göremezsin." Bunu dedikten sonra kızararak Kaladin'e bir göz attı, bunların hepsinin ücretini Dalinar Kholin tarafından bağışlanmış olan küreleri kullanarak o ödeyecekti.

Diğer köprücüler de itiraz ettiler ve dövmeci en sonunda içini çekerek teslim oldu. Taburesini çekti ve Shen'in alnına dövme yapmaya başladı.

"Doğru düzgün göremeyeceksiniz bile," diye homurdandı, gerçi Sigzil'in derisi de neredeyse Shen'inki kadar koyu renkliydi ve dövme onda gayet iyi görünüyordu.

En sonunda Shen aynaya baktı, sonra da ayağa kalktı. Kaladin'e bir göz attı, sonra da başını salladı. Shen pek konuşmuyordu ve Kaladin de ne anlam vereceğinden emin değildi. Aslında onu unutması oldukça kolaydı, çoğu zaman köprücü grubunun arka tarafından sessizce takip ediyordu. Görünmezdi. Parshmenler çoğu zaman öyle olurdu.

Shen'in de işi bitince sadece Kaladin'in kendisi kalmıştı. O da oturdu ve gözlerini kapattı. İğnelerin acısı onun beklediğinden çok daha keskindi.

Kısa bir süre sonra dövmeci sessizce küfretmeye başladı.

Kaladin o alnını bir bezle silerken gözlerini açtı. "Ne oldu?" diye sordu.

"Mürekkep tutmuyor!" dedi dövmeci. "Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Alnını sildiğim zaman bütün mürekkep direkt akıveriyor! Dövme yerine oturmuyor."

Kaladin içini çekerek damarlarında köpürmekte olan bir parça Fırtınaışığı olduğunu fark etti... İçine çektiğini fark etmemişti bile ama gittikçe tutmakta daha da iyiye gidiyordu. Bu günlerde etrafta dolaşırken sık sık birazcık içine çekiyordu. Fırtınaışığı tutmak bir şarap tulumunu doldurmak gibiydi; iyice şişene kadar doldurur ve ağzını açarsan, hızla dışarıya fışkırır, sonra da azalarak damlamaya dönüşürdü. Işık da aynıydı.

Dövmecinin nefesini verdiği zaman küçük bir parlayan bulut çıktığını fark etmemesini umarak Fırtınaışığını bıraktı. "Bir daha dene," dedi dövmeci yeni mürekkep çıkarırken.

Bu sefer dövme tuttu. Kaladin acıya karşı dişlerini sıkarak dövme yapılırken oturdu, sonra da dövmeci aynayı ona tutarken baktı. Kaladin'in bakışına karşılık vermekte olan yüz yabancı gibi görünüyordu. Temiz tıraşlı, saçları dövme yaptırırken yüzünden arkaya toplanmıştı, köle damgalarının üzeri kapanmış ve, şu an için, unutulmuşlardı.

Tekrar bu adam olabilir miyim? diye düşündü uzanarak yanağına dokunurken. *Bu adam öldü, değil mi?*

Syl omzuna konarak aynaya bakarken ona katıldı. "Ölümden önce yaşam Kaladin," diye fısıldadı.

Bilinçsiz bir şekilde içine Fırtınaışığı çekti. Sadece biraz, bir kürenin içindekinin sadece bir kesiri. Bir basınç dalgası gibi damarlarının içinden aktı, küçük bir kapalı alana hapsolmuş rüzgârlar gibi.

Alnındaki dövme eridi. Vücudu mürekkebi dışarı itti ve mürekkep de yüzünden aşağıya doğru damlamaya başladı. Dövmeci tekrar küfretti ve bezini kavradı.

Kaladin'in elinde ise o rünlerin eriyişinin görüntüsü kalmıştı. Özgürlük akıp gitti ve altında ise damgalanmış bir rünün hâkim olduğu esaretin vahşi yara izleri vardı.

Shash. Tehlikeli.

Kadın Kaladin'in yüzünü sildi "Bu niye oluyor bilmiyorum! Bu sefer durur diye düşünmüştüm. Ben..."

"Önemli değil," dedi Kaladin ayağa kalkarken bezi alarak, silinmeyi bitirdi. Öbürleriyle, şimdi asker olmuş köprücülerle yüzleşmek için döndü. "Yara izlerinin daha benimle işi bitmemiş gibi görünüyor. Başka bir zaman tekrar deneyeceğim."

Köprücüler başlarıyla onayladılar. Daha sonra onlara neler olduğunu açıklaması gerekecekti, güçlerini onlar da biliyordu.

"Haydi gidelim," dedi Kaladin dövmeciye küçük bir küre kesesi atarken, sonra da çadır girişinin yanından mızrağını aldı. Diğerleri de mızrakları omuzlarında onlara katıldı. Kampta oldukları sürece silahlı olmalarına gerek yoktu ama Kaladin onların artık silah taşımakta özgür oldukları fikrine alışmalarını istiyordu.

Dışarıdaki pazar yeri kalabalık ve canlıydı. Çadırlar elbette ki dün geceki yücefırtına sırasında indirilip saklanmış olacaklardı ama şimdiden geri kurulmuşlardı bile. Belki de Shen'i düşünüyor olduğu için, parshmenlerin farkına vardı. Öylesine bir bakış atarak düzinelercesini seçebiliyordu, son birkaç çadırın kurulmasına yardım ediyorlar, açıkgözler için torbalarını taşıyorlar, dükkân sahiplerinin mallarını dizmelerine yardım ediyorlardı.

Onlar bu Harap Ovalar üzerindeki savaş hakkında ne düşünüyor? diye merak etti Kaladin. *Dünyadaki özgür tek parshmenleri yenmek, belki de boyunduruk altına almak için olan bu savaş?*

Keşke Shen'den bunun gibi sorular için bir cevap alabiliyor olsaydı. Görünüşe göre parshmenlerden alabildiği tek cevap omuz silkmeydi.

Kaladin adamlarına Sadeas'ın kampındakinden çok daha dost canlısı görünen pazar boyunca önderlik etti. Her ne kadar insanlar köprücülere gözlerini dikiyor olsalar da, hiç kimse alay etmiyordu ve yakınlarındaki tezgâhlardaki pazarlıklar, her ne kadar enerjik olsa da, bağrışmalara dönmüyordu. Hatta dilenci ve sokak çocuğu sayısı bile daha azmış gibi görünüyordu.

Sen sadece buna inanmayı istiyorsun, diye düşündü Kaladin. *Sen Dalinar'ın herkesin onun söylediği adam olduğuna inanmayı istiyorsun. Hikâyelerdeki şerefli açıkgöz. Ama herkes Amaram için de aynı şeyleri söylüyordu.*

Yürürlerken bazı askerlerin yanından geçtiler. Sayıları fazlasıyla azdı. Diğerlerinin Sadeas'ın Dalinar'a ihanet ettiği feci savaşa gittiği sırada kampta görev başında olan askerlerdi. Pazarda devriye gezmekte olan bir grubun yanından geçerlerken, Kaladin öndeki iki adamın bileklerini çaprazlayarak ellerini önlerinde kaldırmasını yakaladı.

Onlar Köprü Dört'ün eski selamını nereden ve nasıl bu kadar hızla öğrenmişlerdi? Bu askerler bunu tam olarak bir selamlama şeklinde yapmıyordu, sadece ufak bir hareketti ama Kaladin ve adamlarına yanlarından geçerlerken başlarını salladılar. Bir anda pazar yerinin daha sakin doğası Kaladin için yeni bir hava kazandı. Belki de bu sadece Dalinar'ın ordusunun düzenli ve tertipli olmasından değildi.

Bu savaş kampının üzerinde sessiz bir dehşet havası vardı. Sadeas'ın ihanetinde binler yok olmuştu. Buradaki herkes büyük olasılıkla o platolarda ölmüş olan en az bir adamı tanıyordu. Ve herkes büyük olasılıkla iki yüceprensin arasındaki çatışmanın daha da tırmanıp tırmanmayacağını merak ediyordu.

"Bir kahraman olarak görülmek güzel, değil mi?" diye sordu Sigzil Kaladin'in yanında yürürken bir diğer asker grubunun daha yanlarından geçmesini izleyerek.

"İtibarının ne kadar dayanacağını düşünüyorsun?" diye sordu Moash. "Onlar bize de kin gütmeye başlayana kadar ne kadar zaman geçecek?"

"Ha!" Moash'ın arkasında kule gibi yükselmekte olan Kaya eliyle onun omzuna vurdu. "Şikâyet etmek yok bugün! Sen bu şeyi çok fazla yapıyorsun. Bana seni tekmeletme. Ben sevmiyorum tekmelemeyi. Ayak parmaklarımı acıtıyor."

"Sen mi beni tekmeleyeceksin?" homurdandı Moash. "Sen bir mızrak bile taşımıyorsun Kaya."

"Mızmızları tekmelemek için değildir mızraklar. Ama benimkiler gibi büyük Unkalaki ayakları, onlar yapılmıştır bunun için! Ha! Bu şey belli, evet?"

Kaladin adamlarını pazar yerinden çıkardı ve kışlaların yakınındaki büyük dikdörtgen şekilli bir binaya doğru götürdü. Bu Ruhdökülmüş kayadan değildi, çok daha esnek bir tasarıma izin verecek şekilde işlenmiş taştan inşa edilmişti. Böyle binalar gittikçe daha fazla inşaat işçisi geldikçe, savaş kamplarında daha sık bulunmaya başlamıştı.

Ruhdöküm daha hızlıydı ama daha pahalı ve daha az esnekti. Kaladin bu konular hakkında fazla bir şey bilmiyordu, sadece Ruhdökümcülerin yapabildikleri şeylerin sınırlı olduğunu biliyordu. Kışlaların hepsi bu yüzden neredeyse birbirinin aynısıydı.

Kaladin adamlarını yüksek binadan içeri sokarak, göbeği gelecek haftaya kadar uzanan kır saçlı bir adamın olduğu tezgâhın yanına getirdi. Mavi kumaş yığınlarını dizmekte olan birkaç parshmene nezaret ediyordu. Kaladin önceki geceden Kholin baş levazım subayı olan Rind'e talimatlarını göndermişti. Rind açıkgözdü ama 'onluk' diye bilinenlerden birisiydi, koyugözden birazcık yüksek olan düşük bir mertebeydi.

"Hah!" dedi Rind göbeğiyle uyuşmayan tiz bir sesle konuşarak. "Sonunda geldiniz! Sizin için hepsini çıkarttırdım Yüzbaşı. Elimde kalanların hepsi."

"Kalanlar mı?" diye sordu Moash.

"Kobalt Muhafızlar'ın üniformaları! Yenilerini de sipariş ettim ama elimizde kalan stok bu." Rind'in boynu büküldü. "Bu kadar fazlasına bu kadar kısa zamanda ihtiyaç olacağını beklememiştik." Moash'a aşağı yukarı bir baktı, sonra da bir üniforma vererek giyinmesi için bir kabine doğru işaret etti.

Moash üniformayı aldı. "Deri yeleklerimizi bunların üzerine mi giyeceğiz?"

"Hah!" dedi Rind. "Üzerlerinde sizin ziyafet günündeki bir Batılı kurukafacı gibi görüneceğiniz kadar çok kemik bağlanmış olanlar mı? Onu duydum. Ama hayır, Berrakbey Dalinar sizlerin her birinizin göğüs zırhları, çelik başlıklar ve yeni mızraklarla donatılacağınızı söylüyor. Savaş meydanı için de zincir zırhlar, eğer ihtiyacınız olursa."

"Şu an için üniformalar yeter," dedi Kaladin.

"Ben bunun içinde sersem görünürüm gibi geliyor," diye homurdandı Moash ama üstünü değiştirmek için ilerledi. Rind adamlara üniformaları dağıttı. Shen'e garip bir bakış attı ama herhangi bir itiraz etmeden parshmene de bir üniforma verdi.

Köprücüler hevesli bir yığın hâlinde toplandılar, üniformalarını açarlarken heyecanlı heyecanlı çene çalıyorlardı. Herhangi bir tanesinin köprücü derileri ya da köle paçavraları dışında bir şeyler giymesinden bu yana uzun bir zaman geçmişti. Moash kabinden dışarı çıktığı zaman konuşmayı kestiler.

Bunlar daha yeni üniformalardı, Kaladin'in daha önceki ordusunda giydiklerinden daha modern bir tarzdaydılar. Katı mavi pantolon ve ışıldayana kadar parlatılmış siyah çizmeler. Sadece yakasının uçları ve kol ağızları ceketin dışından görünen düğ-

"Ha!" Moash'ın arkasında kule gibi yükselmekte olan Kaya eliyle onun omzuna vurdu. "Şikâyet etmek yok bugün! Sen bu şeyi çok fazla yapıyorsun. Bana seni tekmeletme. Ben sevmiyorum tekmelemeyi. Ayak parmaklarımı acıtıyor."

"Sen mi beni tekmeleyeceksin?" homurdandı Moash. "Sen bir mızrak bile taşımıyorsun Kaya."

"Mızmızları tekmelemek için değildir mızraklar. Ama benimkiler gibi büyük Unkalaki ayakları, onlar yapılmıştır bunun için! Ha! Bu şey belli, evet?"

Kaladin adamlarını pazar yerinden çıkardı ve kışlaların yakınındaki büyük dikdörtgen şekilli bir binaya doğru götürdü. Bu Ruhdökülmüş kayadan değildi, çok daha esnek bir tasarıma izin verecek şekilde işlenmiş taştan inşa edilmişti. Böyle binalar gittikçe daha fazla inşaat işçisi geldikçe, savaş kamplarında daha sık bulunmaya başlamıştı.

Ruhdöküm daha hızlıydı ama daha pahalı ve daha az esnekti. Kaladin bu konular hakkında fazla bir şey bilmiyordu, sadece Ruhdökümcülerin yapabildikleri şeylerin sınırlı olduğunu biliyordu. Kışlaların hepsi bu yüzden neredeyse birbirinin aynısıydı.

Kaladin adamlarını yüksek binadan içeri sokarak, göbeği gelecek haftaya kadar uzanan kır saçlı bir adamın olduğu tezgâhın yanına getirdi. Mavi kumaş yığınlarını dizmekte olan birkaç parshmene nezaret ediyordu. Kaladin önceki geceden Kholin baş levazım subayı olan Rind'e talimatlarını göndermişti. Rind açıkgözdü ama 'onluk' diye bilinenlerden birisiydi, koyugözden birazcık yüksek olan düşük bir mertebeydi.

"Hah!" dedi Rind göbeğiyle uyuşmayan tiz bir sesle konuşarak. "Sonunda geldiniz! Sizin için hepsini çıkarttırdım Yüzbaşı. Elimde kalanların hepsi."

"Kalanlar mı?" diye sordu Moash.

"Kobalt Muhafızlar'ın üniformaları! Yenilerini de sipariş ettim ama elimizde kalan stok bu." Rind'in boynu büküldü. "Bu kadar fazlasına bu kadar kısa zamanda ihtiyaç olacağını beklememiştik." Moash'a aşağı yukarı bir baktı, sonra da bir üniforma vererek giyinmesi için bir kabine doğru işaret etti.

Moash üniformayı aldı. "Deri yeleklerimizi bunların üzerine mi giyeceğiz?"

"Hah!" dedi Rind. "Üzerlerinde sizin ziyafet günündeki bir Batılı kurukafacı gibi görüneceğiniz kadar çok kemik bağlanmış olanlar mı? Onu duydum. Ama hayır, Berrakbey Dalinar sizlerin her birinizin göğüs zırhları, çelik başlıklar ve yeni mızraklarla donatılacağınızı söylüyor. Savaş meydanı için de zincir zırhlar, eğer ihtiyacınız olursa."

"Şu an için üniformalar yeter," dedi Kaladin.

"Ben bunun içinde sersem görünürüm gibi geliyor," diye homurdandı Moash ama üstünü değiştirmek için ilerledi. Rind adamlara üniformaları dağıttı. Shen'e garip bir bakış attı ama herhangi bir itiraz etmeden parshmene de bir üniforma verdi.

Köprücüler hevesli bir yığın hâlinde toplandılar, üniformalarını açarlarken heyecanlı heyecanlı çene çalıyorlardı. Herhangi bir tanesinin köprücü derileri ya da köle paçavraları dışında bir şeyler giymesinden bu yana uzun bir zaman geçmişti. Moash kabinden dışarı çıktığı zaman konuşmayı kestiler.

Bunlar daha yeni üniformalardı, Kaladin'in daha önceki ordusunda giydiklerinden daha modern bir tarzdaydılar. Katı mavi pantolon ve ışıldayana kadar parlatılmış siyah çizmeler. Sadece yakasının uçları ve kol ağızları ceketin dışından görünen düğ-

meli beyaz bir gömlek, bele kadar inen ve kemerin hemen aşağısından iliklenerek kapanan ceket.

"Bak işte *bu* bir asker!" dedi levazım subayı bir kahkahayla. "Hâlâ sersem göründüğünü mü düşünüyorsun?" Moash'a yansımasını incelemesi için duvardaki bir aynayı eliyle işaret etti.

Moash kol ağızlarını düzeltti ve ciddi ciddi kızardı. Kaladin adamı bu kadar keyfi kaçmış nadiren görmüştü. "Hayır," dedi Moash. "Düşünmüyorum."

Öbürleri de hevesle harekete geçtiler ve üzerlerini değiştirmeye başladılar. Bazıları yan taraftaki kabinlere doğru gitti ama pek çoğunun umurunda olmamıştı. Onlar köprücü ve köleydiler; hayatlarının son kısmını üzerlerinde peştamal ya da daha azı varken dünyaya teşhir edilmekle geçirmişlerdi.

Teft diğer herkesten önce giyinmişti ve düğmeleri de doğru yerlerden iliklemeyi biliyordu. "Uzun zaman oldu," diye fısıldadı kemerini sıkarken. "Ben böyle bir şeyi tekrar giymeyi hak ediyor muyum bilmem."

"Sen işte busun Teft," dedi Kaladin. "Kölenin seni kontrol etmesine izin verme."

Teft hançerini kemerindeki yerine yerleştirirken homurdandı. "Ya sen evlat? *Sen* ne zaman olduğun şeyi itiraf edeceksin?"

"Ettim."

"Bize. Diğer herkese değil."

"Buna yine başlama."

"Her ne fırtına istiyorsam başlatırım," diye tersledi Teft. Yaklaşarak hafifçe konuştu. "En azından sen bana gerçek bir cevap verene kadar. Sen bir Dalgabağlayan'sın. Daha bir Parlayan değilsin ama bu rüzgârlar dindikten sonra olacaksın. Diğerleri seni zorlamakta haklılar. Sen neden şu Dalinar denen arkadaşın yanına gidip biraz Fırtınaışığı emmiyor, sonra da seni bir açıkgöz olarak tanımasını sağlamıyorsun?"

Kaladin üniformalarını giymeye çalışarak karmaşık bir yığın hâlinde toplanmış olan adamlara bir göz attı, çileden çıkmış Rind onlara ceketlerin nasıl ilikleneceğini anlatıyordu.

"Teft, hayatta sahip olduğum her şeyi açıkgözler benden aldı," diye fısıldadı Kaladin. "Ailemi, kardeşimi, arkadaşlarımı. Daha fazlasını. Hayal edemeyeceğin kadar fazlasını. Onlar benim sahip olduğum şeyleri görüyorlar ve elimden alıyorlar." Elini kaldırdı ve, neye bakması gerektiğini bildiği için, derisinden hafifçe yükselmekte olan birkaç parlayan duman ipliğini zar zor seçebildi. "Bunu da alacaklar. Eğer benim ne yapabildiğimi öğrenirlerse, elimden alacaklar."

"Şimdi, Kelek'in nefesi adına, bunu nasıl yapacaklar?"

"Bilmiyorum," dedi Kaladin. "*Bilmiyorum* Teft, ama bunu düşündüğüm zaman paniğe kapılmadan edemiyorum. Onların bunu, onu ya da sizleri de almalarına izin veremem. Yapabildiğim şeyler konusunda sessiz kalacağız. Bunlardan daha fazla bahsedilmeyecek."

Öbür adamlar en sonunda giyinmeyi bitirirken Teft homurdandı; gerçi boş kol yeninin içini dışına çıkararak, aşağıya sarkmaması için içeriye doğru ittirmiş olan tek kollu Lopen, omzundaki armayı dürtüklüyordu. "Bu ne?"

"O Kobalt Muhafızlar'ın nişanı," dedi Kaladin. "Dalinar Kholin'in kişisel korumalarının."

"Onlar öldü gancho," dedi Lopen. "Biz onlar değiliz."

"Evet," diyerek ona katıldı Skar. Rind'i dehşete düşürerek bıçağını çekti ve armayı kesip çıkardı. "Biz Köprü Dört'üz."

"Köprü Dört sizin hapishanenizdi," diye itiraz etti Kaladin.

"Fark etmez," dedi Skar. "Biz Köprü Dört'üz." Diğerleri de ona katılarak armaları kestiler ve yere attılar.

Teft de başını sallayarak onayladı ve öyle yaptı. "Bizler Karadiken'i koruyacağız ama daha önceden sahip olduğu şeyin yerine geçmeyeceğiz. Biz kendimize aitiz."

Kaladin alnını ovuşturdu ama onları bir araya getirerek, uyum içindeki bir birliğe dönüştürerek elde etmiş olduğu şey buydu. "Kullanman için bir rünçifti arma çizeceğim," dedi Rind'e. "Yeni armalar sipariş etmen gerekecek."

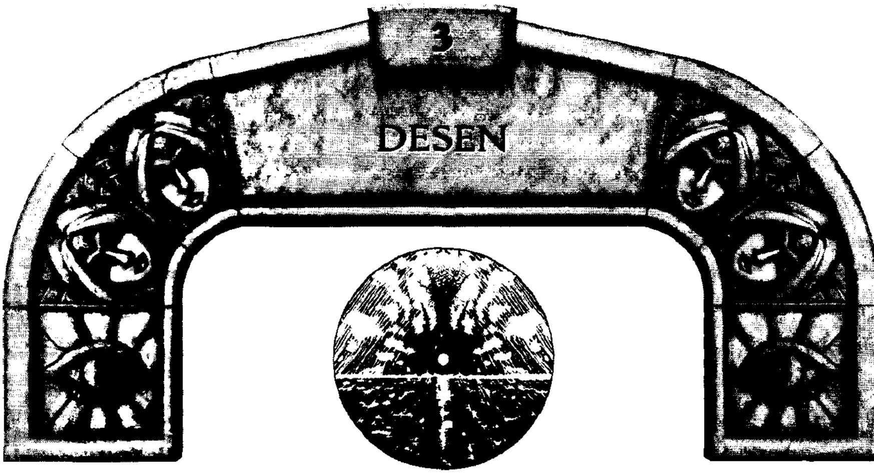
Şişman adam atılmış armaları toplarken içini çekti. "Sanırım öyle. Sizin üniformanızı oraya koydum Yüzbaşı. Koyügözlü bir yüzbaşı! Kimin aklına gelirdi? Siz orduda tek olacaksınız. Gelmiş geçmiş tek, bildiğim kadarıyla!"

Rind bunu yakışıksız buluyormuş gibi görünmüyordu. Her ne kadar savaş kamplarında çok sık bulunsalar da, Kaladin'in Rind gibi düşük Dan açıkgözlerle çok az tecrübesi olmuştu. Onun kasabasında sadece üst-orta Dan'dan olan Şehirbeyi'nin ailesi ve koyugözler vardı. Amaram'ın ordusuna varana kadar Kaladin açıkgözlerin de bütün bir yelpazesinin olduğunu, pek çoğunun tıpkı gerçek insanlar gibi sıradan işlerde çalışarak, para kazanmak için mücadele ettiğini fark etmemişti bile.

Kaladin tezgâhın üzerindeki son tomara doğru yürüdü. Onun üniforması farklıydı. Bunun mavi bir yeleği ve beyaz astarlı kruvaze bir mavi paltosu vardı, düğmeleri gümüş renkliydi. İki tarafındaki düğme sıralarına rağmen, palto önü açık duracak şekilde tasarlanmıştı.

Kaladin böyle üniformaları sık sık görmüştü. Açıkgözlerin üzerinde.

"Köprü Dört," dedi Kobalt Muhafızlar armasını omzundan keserek tezgâhın üzerindeki diğerlerinin yanına atarken.

Askerler uzaklardan rahatsız edecek kadar çok sayıda Parshendi gözcüsü tarafından izlenmekte olduklarını rapor etmişlerdi. Ondan sonra ise biz onların geceleri kampların iyice yakınlarına kadar sızdığı ve sonra da hızla geri çekildiği yeni bir hareketliliğe başladıklarını fark ettik. Ben sadece daha o zamandan bile düşmanlarımızın bu savaşı bitirmek için olan stratejilerini hazırlamakta olduklarını varsayabiliyorum.

–Navani Kholin'in kişisel günlüğünden, Jeseses 1174

H*iyerokrasi öncesi zamanları araştırması yıldırıcı derecede zordur,* diye yazıyordu kitapta. *Hiyerokrasi'nin iktidarı sırasında, Vorin Kilisesi'nin doğu Roshar üzerinde neredeyse mutlak bir kontrolü vardı. Ortaya attıkları, ve sonra da mutlak gerçek diye idame ettirdikleri uydurmalar, toplumun bilinçaltına yerleşti. Daha da rahatsız edici bir şekilde, antik metinlerin değiştirilmiş nüshaları türetilerek tarih Hiyerokratik dogmaya uyduruldu.*

Shallan kamarasında bir kadeh kürenin ışıltısıyla okumaktaydı, üzerinde geceliği vardı. Sıkışık odasında gerçek bir lomboz yoktu ve sadece dış duvarın yukarısı boyunca giden dar bir yarıktan ibaret olan bir pencere vardı. Duyabildiği tek ses gemiyi yalıyan dalgaların sesiydi. Bu gece, geminin sığınacak bir limanı yoktu.

Bu çağın kilisesi Parlayan Şövalyeler'den şüphe duyuyordu, diye okudu kitabı. *Ancak Vorinizm'e Elçiler tarafından bahşedilmiş olan otoriteyi temel alıyordu. Bu Hıyanet'in ve şövalyelerin ihanetinin üstüne fazla fazla basıldığı ama aynı zamanda antik şövalyelerin, gölgegünlerde Elçiler'in yanında yaşamış olanların, övüldüğü bir ikilik yarattı.*

Bu da Parlayanlar'ın ve Shadesmar denilen yerin araştırılmasını özellikle zor bir hâle getiriyor. Gerçek ne? Kilise, geçmişi kendi algıladığı çelişkilerden temizlemek adına saptırıcı çabası sırasında, hangi kayıtları istedikleri hikâyeye uyacakları şe-

kilde yeniden yazdı? O devirden, orijinal parşömenlerden modern yazmalara geçirilirken Vorin ellerinden geçmeden bugünlere gelebilmiş olan çok az belge var.

Shallan kitabının tepesinden yukarıya doğru baktı. Bu cilt Jasnah'nın gerçek bir âlim olarak ilk yayınlamış olduğu eserlerinden birisiydi. Bunu okumasını Shallan'a o söylememişti. Hatta o, Shallan bir nüshasını istediği zaman tereddüt etmişti ve bunu geminin ambarında tuttuğu çok sayıdaki kitaplarla dolu sandığın bir tanesinin içinden arayıp bulması gerekmişti.

Bu kitap tam olarak Shallan'ın araştırmakta olduğu şeylerle ilgili olduğu hâlde, Jasnah neden o kadar tereddüt etmişti? Jasnah'nın bunu en başından ona vermiş olması gerekmez miydi? Bu...

Desen geri dönmüştü.

Shallan onu hemen solunda, ranzasının yanındaki kamara duvarında gördüğü zaman nefesi boğazında düğümlendi. Dikkatli bir şekilde gözlerini önündeki sayfaya geri çevirdi. Desen daha önce gördüğünün aynısıydı, çizim tahtasının üzerinde belirmiş olan şekildi.

O zamandan beri, Shallan onu gözünün ucuyla görüyordu; tahtaların yüzeyinde, bir denizcinin gömleğinin sırtındaki kumaşta, suyun ışıldamasında. Her seferinde, Shallan ona doğrudan baktığı zaman desen kaybolmuştu. Jasnah bunun büyük olasılıkla zararsız olduğunu belirtmekten başka bir şey söylemiyordu.

Shallan sayfayı çevirdi ve nefes alışını düzenledi. Buna benzer bir şeyi daha önce çizimlerinin içinde davetsizce beliren garip sembol kafalı yaratıklarla da yaşamıştı. Gözlerini sayfanın üzerinden kaydırdı ve duvara doğru baktı, doğrudan desene değil, ama yan tarafına, sanki onu fark etmemiş gibi.

Evet, oradaydı. Bir kakma gibi kabarıktı, rahatsız edici bir simetrisi olan karmaşık bir deseni vardı. Minik çizgileri çarpılarak kendi içinden geçerken dönüyor, her nasılsa tahtanın yüzeyini kaldırıyordu, sanki gergin bir masa örtüsünün altındaki demir süsleme gibiydi.

Bu o şeylerden birisiydi. Sembol kafalardan. Bu desen de onların garip kafalarına benziyordu. Shallan tekrar sayfaya baktı ama okumadı. Gemi sallanıyor ve kadehindeki parlayan beyaz küreler de kımıldanırken çınlıyordu. Shallan derin bir nefes aldı.

Sonra da doğrudan desene baktı.

Anında çıkıntıları inmeye başladı, soluyordu. Ama daha önce Shallan ona iyi bir bakış attı ve bir Hatıra aldı.

"Bu sefer değil," diye mırıldandı şekil yok olurken. "Bu sefer seni yakaladım." Kitabını bir kenara fırlatıp, kömür kalemini ve bir çizim kağıdını çıkarmak için debelendi. Işığının yanına sokuldu, kırmızı saçları omuzlarından aşağı dökülüyordu.

Hummalı bir şekilde çalıştı, bu çizimi bitirmesi *gerekiyordu*. Parmakları kendi başlarına hareket etti, çıplak emineli çizim tahtasını kağıdın üzerine ışık parçaları serpiştirmekte olan kadehe doğru tutuyordu.

Kalemi bir kenara fırlattı. Daha canlı, daha keskin çizgiler çekebilen bir şeylere ihtiyacı vardı. Mürekkep. Kömür kalem hayatın yumuşak tonlarını çizmek için harikaydı ama çizdiği bu şey hayata ait değildi. Başka bir şeydi, gerçek dışı bir şey. Malzemelerinin arasından bir mürekkep hokkası ve divit çıkardı, sonra da çizimine geri döndü, minik, karmaşık çizgileri kopyalıyordu.

Çizerken düşünmedi. Sanat onu yutmuştu ve her tarafında yaratımsprenleri yoktan var oldu. Kısa süre sonra düzinelerce minik şekil, Shallan'ın yatağının yanındaki küçük masayı ve çömelmiş olduğu yerin etrafında kamaranın zeminini kaplamışlardı. Sprenler dönüyor ve değişiyor, yakın zamanlarda karşılaştıkları şekillere giriyorlardı, hiçbiri bir kaşığın ucundan daha büyük değildi. Shallan onları büyük ölçüde görmezden geldi, gerçi daha önce hiç bu kadar çoğunu bir arada görmemişti.

O çizdikçe gittikçe daha da hızlı şekillerini değiştirdiler, dikkat kesilmişlerdi. Deseni yakalaması imkânsızmış gibi görünüyordu. Karmaşık tekrarlamaları çarpılarak sonsuza doğru uzanıyordu. Hayır, bir kalem bu şeyi asla kusursuz bir şekilde yakalayamazdı ama yaklaşmıştı. Shallan onu bir merkez noktadan sarmallanarak yayılır şekilde çizdi, sonra merkezden çıkan minik çizgilerden oluşmuş kendi girdabı olan her dalı da tekrardan yarattı. Bu sanki tutsağını delirtmek için yaratılmış bir labirent gibiydi.

En son çizgiyi de bitirdiği zaman kendisini derin derin nefes alırken buldu, sanki çok büyük bir mesafeyi koşmuştu. Gözlerini kırpıştırarak etrafındaki yaratımsprenlerini bir kez daha fark etti, *yüzlercesi* vardı. Birer birer solup gitmeden önce biraz durdular. Shallan divitini gemi sallanırken kaymasın diye mumla masanın üzerine yapıştırmış olduğu mürekkep şişeciğinin yanına koydu. Son mürekkep çizgilerinin de kurumasını beklerken sayfayı eline aldı ve kendisini çok anlamlı bir şey yapmış gibi hissetti, gerçi ne olduğunu bilmiyordu.

En son çizgi de kururken, desen önünde yükseldi. Shallan sanki rahatlamış gibi kâğıttan gelen belirgin bir iç çekme sesi duydu.

İrkilerek kağıdı düşürdü ve yatağının üzerine sıçradı. Kakma daha önceki seferlerin aksine kaybolmadı ama kağıdı terk etti, Shallan'ın eşleşen çiziminden kopmuştu ve hareket ederek zemine geçti.

Bunu başka hiçbir şekilde tarif edemiyordu. Desen her nasılsa kâğıttan zemine geçmişti. Yatağının bacağına geldi ve etrafına dolandı, yukarıya doğru tırmanarak battaniyenin üzerine çıktı. Battaniyenin altında hareket eden bir şeymiş gibi görünmüyordu, bu sadece kabaca bir benzetmeydi. Çizgiler bunun için fazlasıyla keskindi ve hiç gerilme yoktu. Battaniyenin altındaki bir şey sadece belirsiz bir çıkıntı olurdu ama bu netti.

Yakınına geldi. Tehlikeli gibi görünmüyordu ama Shallan yine de kendisini titrerken buldu. Bu desen çizimlerindeki sembol kafalardan farklıydı ama her nasılsa aynıydı da. Düzleşmiş bir hâliydi, gövdesi ya da uzuvları olmadan. Bu onlardan bir tanesinin soyutlamasıydı, tıpkı bir sayfanın üzerinde sadece bir daire ile birkaç çizginin bir insanın yüzünü temsil edebilmesi gibi.

O şeyler Shallan'ı dehşete düşürmüş, rüyalarına girmiş, delirmekte olduğundan endişe etmesine neden olmuşlardı. O yüzden de, bu yaklaşırken Shallan fırlayarak yatağından kaçtı ve küçük kamaranın içinde ondan olabildiği kadar uzağa gitti. Sonra kalbi göğsünün içinde küt küt atarak Jasnah'ya gitmek için kapıyı çekip açtı.

Jasnah'nın kendisini hemen dışarıda, kapı koluna uzanırken buldu, sol elini önünde açmıştı. Avcunun içinde ayakta durmakta olan mürekkepsi siyahlıktan oluşmuş küçük bir şekil vardı; şekli şık, modaya uygun bir uzun ceketli bir takım elbise giymiş olan bir adama benziyordu. Shallan'ı görürken eriyerek gölgeye dönüştü. Jasnah

Shallan'a baktı, sonra da desenin tahtaları geçmekte olduğu kamaranın zeminine doğru bir göz attı.

"Üzerine bir şeyler giy çocuk," dedi Jasnah. "Tartışmamız gereken meseleler var."

"Ben ilk önce ikimizin de aynı tür sprenimizin olmasını ummuştum," dedi Jasnah, Shallan'ın kamarasında bir taburede oturuyordu. Desen zeminde onunla, yatağında yatmakta olan Shallan'ın arasında duruyordu, şimdi geceliğin üzerinde bir cüppe ve sol elinde de ince beyaz bir eldivenle düzgün bir şekilde giyinmişti. "Ama elbette öylesi fazla kolay olurdu. Ben Kharbranth'dan beri bizim farklı tarikatlardan olacağımızdan şüpheleniyordum."

"Tarikatlar mı, Berrakhanım?" diye sordu Shallan, elindeki kalem ile deseni ürkekçe dürtüklüyordu. Desen sanki dürtüklenmiş bir hayvan gibi geri çekildi. Desenin yerin yüzeyini kaldırma şekli Shallan'ı büyülüyordu, gerçi bir parçası onunla ve onun doğadışı, gözü burkan geometrisiyle hiçbir ilişkisinin olmamasını da istiyordu.

"Evet," dedi Jasnah. Önceden onun yanında olan mürekkebe benzer spren tekrar belirmemişti. "Her tarikatın aralarında ortak bağ olan Dalga'lardan iki tanesine erişimi olduğu söylenir. Biz bu güçlere Dalgabağlama diyoruz. Ruhdöküm de onlardan bir tanesiydi ve bizim paylaştığımız da o, ama bizim tarikatlarımız farklı."

Shallan başını sallayarak onayladı. Dalgabağlama. Ruhdöküm. Bunlar Kayıp Parlayanlar'ın becerileriydi; güya sadece efsane olan, hangi raporları okuduğuna bağlı olarak onların laneti ya da nimeti olan güçler. Ya da en azından, Shallan'ın Jasnah'nın ona yolculukları sırasında okuması için verdiği kitaplardan öğrenmiş olduğu şey buydu.

"Ben Parlayanlar'dan birisi değilim," dedi Shallan.

"Elbette ki değilsin," dedi Jasnah. "Ben de değilim. Şövalye tarikatları bir kurguydu, tıpkı bütün toplumun da insan tarafından tanımlamak ve açıklamak için kullandığı bir kurgu olması gibi. Mızrak tutan her adam bir asker değildir ve ekmek yapan her kadın da fırıncı değildir. Ancak yine de silahlar, ya da ekmek, bazı mesleklerin damgası hâline gelmiştir."

"Yâni diyorsunuz ki bizim yapabildiğimiz şeyler..."

"Bir zamanlar kişinin Parlayan Şövalyeler'den birisi sayılmasını sağlayan özellikler," dedi Jasnah.

"Ama biz kadınız!"

"Evet," dedi Jasnah önemsemez gibi. "Sprenler insan toplumunun önyargılarından muzdarip değil. Memnunluk verici, sence de öyle değil mi?"

Shallan desen sprenini dürtüklemekten başını kaldırdı. "Parlayan Şövalyeler'in içinde kadınlar mı vardı?"

"İstatistiksel olarak uygun bir sayıda," dedi Jasnah. "Ama yakında kendini kılıç sallarken bulacağından korkun olmasın çocuk. Savaş meydanındaki Parlayan imajı bir abartı. Okuduklarıma göre, gerçi kayıtlar ne yazık ki güvenilir değiller, savaşa odaklanmış olan her bir Parlayan için, zamanlarını diplomasi, âlimlik ya da topluma faydalı olmanın diğer yollarında harcayan üç tane vardı."

"Hı." Neden Shallan bu yüzden hayal kırıklığı hissetmişti ki?

Aptal. Bir hatıra istenmeden yüzeye çıktı. Gümüşsü bir kılıç. Işıktan bir desen. Yüzleşemeyeceği gerçekler. Shallan bunları kovalayarak gözlerini sıkı sıkı kapattı.

On kalp atışı.

"Bahsettiğin sprenleri araştırıyordum," dedi Jasnah. "Sembol kafalı yaratıkları."

Shallan derin bir nefes aldı ve gözlerini açtı. "Bu onlardan birisi," dedi kalemiyle desene doğru işaret ederek, Shallan'ın sandığına yaklaşmış ve kenarına çıkıp çıkıp geri iniyordu; kanepenin üzerinde zıplayan bir çocuk gibiydi. Tehditkar yerine masum, hatta oyuncu gibi görünüyordu ve hiç de zeki değildi. Shallan bu şeyden mi korkmuştu?

"Evet, ben de öyle olduğunu düşünüyorum," dedi Jasnah. "Çoğu spren burada Shadesmar'da olduklarından daha farklı şekilde ortaya çıkar. Daha önceden çizdiğin şey onların oradaki şekliydi."

"Bu pek fazla etkileyici değil."

"Evet. Ben de hayal kırıklığına uğramış olduğumu itiraf etmeliyim. Bizim burada önemli bir şeyi kaçırdığımızı hissediyorum Shallan, ve bunu sinir bozucu buluyorum. Muğlakların korku verici bir ünü var ama bu, benim gördüğüm türünün ilk örneği, sanki..."

Duvardan yukarıya tırmandı, sonra aşağıya kaydı, sonra yukarıya tırmandı, sonra yine aşağıya kaydı.

"Özürlü gibi mi?" diye sordu Shallan.

"Belki de onun sadece daha fazla zamana ihtiyacı vardır," dedi Jasnah. "Ben Ivory'yle ilk bağlandığım zaman..." Aniden sustu.

"Berrakhanım?" dedi Shallan.

"Affedersin. Ondan bahsetmemden hoşlanmıyor. Bu onu endişelendiriyor. Şövalyelerin yeminlerini bozmaları sprenler için çok acılı olmuştu. Pek çok spren öldü, bundan eminim. Her ne kadar Ivory bundan bahsetmese de, buraya gelmesinin türünün diğerleri tarafından bir tür ihanet olarak görüldüğü sonucuna vardım."

"Ama..."

"Konu kapanmıştır," dedi Jasnah. "Üzgünüm."

"Peki. Muğlaklar demiştiniz?"

"Evet," dedi Jasnah eminelini örten kol yeninin içine doğru uzanarak ve katlanmış bir kâğıt sayfasını çıkardı, Shallan'ın çizdiği sembol kafa resimlerinden birisiydi. "Bu onların kendileri için kullandıkları ad, gerçi biz olsak onlara büyük ihtimalle yalanspreni derdik. Onlar bu terimden hoşlanmıyorlar. Her neyse, Muğlaklar Shadesmar'daki daha büyük şehirlerden bir tanesine hâkimler. Onları Bilinçsel Âlem'in açıkgözleri olarak düşün."

"Yâni bu şey," dedi Shallan kamaranın ortasında kendi kendine dönmekte olan desene doğru başıyla işaret ederek, "onların tarafında bir... Prens gibi bir şey mi?"

"Öyle bir şey. Onlarla şerefsprenlerinin arasında karmaşık bir tür çatışma var. Spren politikaları benim fazla zaman ayırmayı başarabildiğim bir şey değil. Bu spren senin yoldaşın olacak ve, diğer şeylerin de yanında, sana Ruhdökme becerisini verecek."

"Diğer şeyler mi?"

"Göreceğiz," dedi Jasnah. "Bu sprenin doğasına dayanıyor. Araştırmaların ne sonuca vardı?"

Jasnah ile her şey bir âlimlik testiymiş gibi görünürdü. Shallan çekişini bastırdı. Eve geri dönmek yerine Jasnah'yla birlikte gelmesinin sebebi buydu zaten. Yine de, bazı zamanlarda Jasnah'nın onu cevapları bulmak için bu kadar ağır çalıştırmak yerine sadece *söylemesini* diliyordu. "Alai diyor ki, sprenler yaratılışın güçlerinin parçaları. Okuduğum pek çok âlim de ona katılıyor."

"Bu da bir görüş. Peki ne anlama geliyor?"

Shallan yerdeki sprenin dikkatini dağıtmasına izin vermemek için kendisini zorladı. "Dünyanın işleyişini sağlayan on tane temel Dalga var; yani kuvvetler. Yerçekimi, basınç, dönüşüm. O türden şeyler. Siz bana sprenlerin bir şekilde insan ilgisi yüzünden şuur kazanmış olan Bilinçsel Âlem parçaları olduğunu söylemiştiniz. Ee, ondan önce başka bir şey olmaları da mantıklı. Tıpkı... Tıpkı bir tablonun hayat verilmeden önce bir tuval olması gibi."

"Hayat?" diye sordu Jasnah bir kaşını kaldırarak.

"Tabii," dedi Shallan. Tablolar canlıydı. Bir insan ya da bir spren gibi yaşamıyorlardı ama... Eh, bu en azından Shallan'a bariz görünüyordu. "Yâni, sprenler canlanmadan önce başka bir şeylerdi. Güç. Enerji. Vath-kızı-Zen bazen ağır cisimlerin etrafında gördüğü minik sprenleri çizmiş. Yerçekimisprenleri, bizim düşmemize neden olan *gücün* ya da *kuvvetin* parçaları. Her sprenin bir spren olmasından önce bir güç olması mantıklı. Gerçekten de, sprenleri iki genel gruba ayırabiliriz. Duygulara karşılık verenler ve ateş ya da rüzgâr basıncı gibi kuvvetlere karşılık verenler."

"O zaman sen Namar'ın spren sınıflandırması teorisine mi inanıyorsun?"

"Evet."

"Güzel," dedi Jasnah. "Ben de öyle. Şahsi düşüncem, bu spren gruplarının insanoğlunun ilkel çağlarda edindiği 'tanrı' fikirlerinin kaynağı olduğundan şüpheleniyorum; duygu sprenlerine karşı doğa sprenleri. Vorinizm'in Yaradan'ına dönüşen Şeref, duygu sprenlerini gördükleri zaman ideal insan duygularının bir temsilini isteyen insanoğlu tarafından yaratıldı. Batı'da tapınılan Terbiye, doğanın ve doğa sprenlerinin cisimlenmiş hâli olan dişi bir tanrı. Çeşitli Yoksprenleri ile adı hangi kültürden bahsettiğimize bağlı olarak değişen görülmez efendileri, bir düşman ya da rakibi çağrıştırıyor. Fırtınababa da, elbette ki, bunun garip bir yan kolu, Vorinizm'in hangi devrinin konuştuğuna bağlı olarak doğası değişen..."

Sesi azalarak sustu. Shallan kızardı, bakışlarını kaçırmış ve Jasnah'nın sözlerindeki kötülüğe karşı korunmak için battaniyesinin üzerine bir ründuası çizmeye başlamış olduğunun farkına vardı.

"Bunun konuyla bir ilgisi yok," dedi Jasnah. "Özür dilerim."

"Onun gerçek olmadığından ne kadar eminsiniz," dedi Shallan. "Yaradan'ın."

"Benim elimde onun Thaylen Tutkuları, Safgöl'ün Nu Ralik'i ya da herhangi bir diğer dinden daha fazla gerçek olduğuna dair herhangi bir kanıt yok."

"Peki ya Elçiler? Siz onların da mı var olmadıklarını düşünüyorsunuz?"

"Bilmiyorum," dedi Jasnah. "Bu dünyada benim anlamadığım pek çok şey var. Örneğin, hem Fırtınababa'nın, hem de Yaradan'ın gerçek yaratıklar olduğuna işaret eden *bazı* çok ufak kanıtlar var; sadece Gecegözcüsü gibi güçlü sprenler."

"O zaman o *var* demektir."

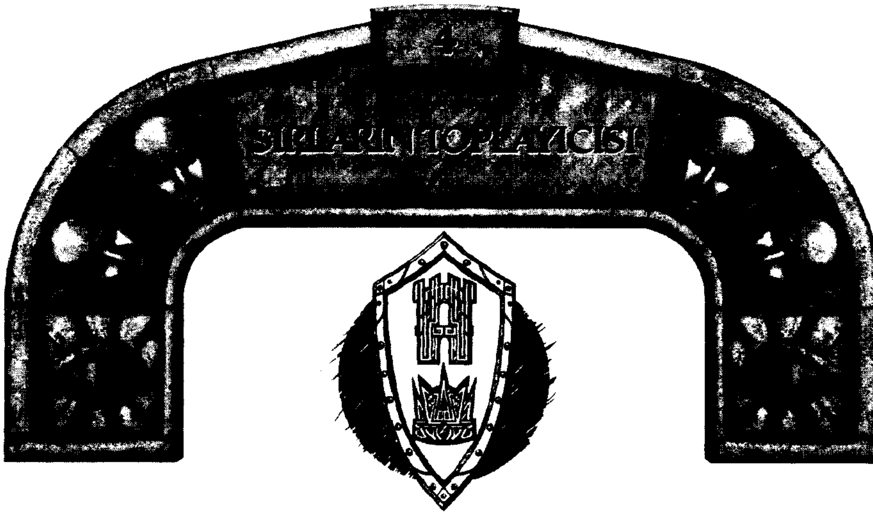
"Ben olmadığını asla iddia etmedim," dedi Jasnah. "Sadece onu Tanrı olarak kabul etmediğimi ya da ona tapınmak için herhangi bir dürtü hissetmediğimi söylüyorum. Ama bunun yine konuyla bir ilgisi yok." Jasnah ayağa kalktı. "Diğer bütün çalışmalarından izinlisin. Önümüzdeki birkaç gün için, âlimliğinin sadece tek bir odağı olacak." Zemine doğru işaret etti.

"Spren mi?" diye sordu Shallan.

"Sen yüzyıllardır bir Muğlak ile etkileşim kurma şansına sahip olan ilk insansın," dedi Jasnah. "Onu incele ve tecrübelerini kaydet, ayrıntılı olarak. Bu büyük olasılıkla senin ilk önemli yazılı eserin olacak ve geleceğimiz açısından çok büyük bir önem taşıyor olabilir."

Shallan yaklaşmış ve ayağına toslamış olan desene baktı, onu sadece hafifçe hissedebiliyordu, ve şimdi de tekrar ve tekrar toslamaya devam ediyordu.

"Müthiş," dedi Shallan.

Sonraki ipucu duvarlarda belirdi. Bu işareti görmezden gelmedim ama gerçek anlamlarını da kavrayabilmiş değildim.

–Navani Kholin'in günlüğünden, Jeseses 1174

"Suyun içinde koşuyorum," dedi Dalinar kendine gelerek. Hareket hâlindeydi, koşarak ilerliyordu.

Görü çevresiyle bütünleşti. Ilık su bacaklarını ıslatıyordu. İki tarafında mızraklı ve çekiçli bir düzine adam ile sığ suyun içinde koşuyordu. Her adımda bacaklarını yükseğe kaldırarak ayaklarını geriye çekiyor, sanki geçit töreninde yürürmüş gibi uyluklarını suyun yüzeyine paralel olana kadar kaldırıyorlardı. Ancak hiçbir geçit töreninde böyle çılgınca bir koşturmaca olmazdı. Belli ki bu şekilde koşmak onların sıvı içinde hareket etmelerine yardımcı oluyordu. Dalinar da garip koşuyu taklit etmeye çalıştı.

"Ben Safgöl'deyim, sanırım," dedi kendi kendine sessizce. "Sadece dizlere kadar gelen ılık su, hiçbir yerde karadan bir iz yok. Gerçi alacakaranlıktayız, o yüzden pek fazla göremiyorum.

Benimle birlikte koşan insanlar var. Bir şeye doğru mu koşuyoruz yoksa bir şeyden kaçıyor muyuz bilmiyorum. Omzumun üzerinden görebildiğim hiçbir şey yok. Bu insanların asker oldukları belli, gerçi üniformaları çok eski. Deri etekler, tunç miğferler ve göğüs zırhları. Kollar ve bacaklar çıplak." Başını eğerek kendisine baktı. "Ben de aynısını giyiyorum."

Alethkar ve Jah Keved'de bazı yücebeyler hâlâ bunlara benzer üniformalar kullanıyordu, o yüzden de Dalinar çağı kesin olarak tahmin edemiyordu... Modern kullanımların hepsi, klasik bir görüntünün adamlarına esin kaynağı olmasını uman gelenekçi komutanlar tarafından yapılan taktiksel manevralardı. Ancak onların durumunda, antika üniformaların yanında modern çelik ekipmanlar kullanılırdı ve Dalinar burada öyle şeylerden hiç göremiyordu.

Dalinar soru sormadı. Bu görülerde rolünü oynamaya devam etmenin, ona durup cevaplar talep etmekten daha fazla şey öğrettiğini keşfetmişti.

Suyun içinden koşması zordu. Her ne kadar grubun önlerinde başlamış olsa da, şimdi arkada kalıyordu. Grup ileride alacakaranlıkla gölgelenmiş olan bir tür büyük kayalık tepeye doğru koşuyordu. Belki de burası Safgöl *değildi*. Orada buna benzer kaya oluşumları...

Bu bir kayalık tepe değildi. Bu bir *hisardı*. Dalinar durup başını kaldırarak sakin göl sularından dümdüz yükselmekte olan siperli, kaleye benzer binaya baktı. Daha önce hiç bunun benzerini görmemişti. Kara kehribar siyahı taştandı. Obsidyen miydi? Belki de bina Ruhdökülerek yapılmıştı.

"İleride bir hisar var," dedi ilerlemeye devam ederek. "Hâlâ var olması mümkün değil; eğer olsaydı meşhur olurdu. Tamamıyla obsidyenden yapılmış gibi görünüyor. Yüzgece benzer yanları, yukarıdaki siperli uçlara doğru yükseliyor, kuleler ok başları gibi... Fırtınababa. Görkemli bir şey bu."

Suyun içinde durmakta olan bir diğer asker grubuna doğru yaklaşıyoruz, mızraklarını her yöne doğru çevirmişler. Belki onlardan bir düzine var, ben de bir diğer düzinenin yanındayım. Ve... Evet, onların ortasında biri var. Paredar. Işıldayan zırhlı."

Sadece bir Paredar değildi. Parlayan'dı. Göz kamaştırıcı Parezırhı içindeki bir şövalyeydi, eklem yerleri ve bazı işaretleri koyu bir kırmızıyla ışıldıyordu. Zırh gölgegünlerde böyle yapardı. Bu görü Hıyanet'in öncesindeydi.

Tüm Parezırhları gibi, bu zırh da kendine hastı. O zincir örmeli eteği, o pürüzsüz eklemleri ve tam şu şekilde geriye doğru uzanan kolçaklarıyla... Fırtınalar adına, bu Adolin'in zırhı gibi görünüyordu, gerçi bunun beli daha inceydi. Kadın mıydı? Yüz zırhı inik olduğu için Dalinar emin olamıyordu.

"Hizaya gir!" diye emretti şövalye Dalinar'ın grubu yaklaşırken ve Dalinar başını salladı. Evet, kadındı.

Dalinar ve diğer askerler şövalyenin etrafında bir halka oluşturdular, silahları dışarıya dönüktü. Diğer bir asker grubu da ortalarında bir şövalyeyle suyun içinden yürüyordu, fazla uzakta değillerdi.

"Neden bizi geri çağırdınız?" diye sordu Dalinar'ın eşlikçilerinden bir tanesi.

"Caeb bir şeyler gördüğünü düşünüyor," dedi şövalye. "Uyanık olun. Dikkatlice hareket edelim."

Grup geldiklerinden farklı bir yöne doğru hisardan uzaklaşmaya başladı. Dalinar mızrağını ileriye doğru uzatmıştı, şakakları terliyordu. Kendi gözlerinde normal hâlinden farklı görünmüyordu. Ancak diğerleri onu kendilerinden birisi olarak göreceklerdi.

Dalinar hâlâ bu görüler hakkında çok fazla bir şey bilmiyordu. Onları ona Yaradan göndermişti, bir şekilde. Ama Yaradan ölmüştü, kendi itirafına göre. O zaman bu nasıl oluyordu?

"Biz bir şey arıyoruz," dedi Dalinar sessizce kendi kendine. "Şövalye ve asker ekipleri görülmüş olan bir şeyi bulmak için karanlığın içine gönderilmiş."

"İyi misin, acemi?" diye sordu yanındaki askerlerden bir tanesi.

"İyiyim," dedi Dalinar. "Sadece endişeliyim. Yâni, ben daha ne aradığımızı bile tam olarak bilmiyorum."

"Olması gerektiği gibi davranmayan bir spren," dedi adam. "Gözünü açık tut. Bir kere Sja-anat bir sprene dokunduğu zaman, o garip davranmaya başlar. Gördüğün her şeyde seslen."

Dalinar başını salladı, sonra sessizce kelimeleri tekrar etti, Navani'nin onu duyabildiğini umuyordu. Dalinar ve askerler devriyelerine devam ettiler, ortalarındaki şövalye ise... Kiminle konuşuyordu? Sesi birileriyle konuşuyormuş gibi geliyordu ama Dalinar onun yanında başka birisini göremiyor ya da duyamıyordu.

Dikkatini etrafına çevirdi. Her zaman Safgöl'ün merkezini görmek istemişti ama hiçbir zaman sınırlarını ziyaret etmekten daha fazlasını yapma fırsatını bulamamıştı. Azir'e yaptığı son ziyaret sırasında o yöne doğru şöyle bir gitmek için zaman bulmayı başaramamıştı. Azishler her zaman onun öyle bir yere gitmek istemesine şaşırırmış gibi yapıyorlardı çünkü onlar "orada hiçbir şey" olmadığını iddia ediyordu.

Dalinar'ın ayaklarında bir tür dar ayakkabı vardı, belki de suyun içinde görünmeyen bir şeylerle ayaklarını kesmemesi içindi. Bazı yerlerde zemin düzgün değildi, görmek yerine hissettiği delikler ve çıkıntılar vardı. Kendisini küçük balıkların şu veya bu yöne fırlamalarını izlerken buldu, suyun içinde gölgeler gibilerdi ve yanlarında da bir yüz vardı.

Bir yüz.

Dalinar bağırarak geriye sıçrayıp mızrağını aşağı doğru çevirdi. "Bu bir yüz! Suyun içinde!"

"Nehirspreni mi?" diye sordu şövalye yanına gelerek.

"Bir gölge gibi görünüyordu," dedi Dalinar. "Kırmızı gözlüydü."

"O zaman burada," dedi şövalye. "Sja-anat'ın casusu. Caeb, koş haber ver. Geri kalanlarınız, izlemeye devam edin. Bir taşıyıcı olmadan fazla uzağa gitmeyi başaramaz." Kemerinden bir şey çekip çıkardı, küçük bir kese.

"Orada!" dedi Dalinar suyun içinde küçük kırmızı bir noktayı görerek. Akarak Dalinar'dan uzaklaştı, bir balık gibi yüzüyordu. Daha önceden öğrendiği yöntemle arkasından koştu. Gerçi bir spreni kovalamak ne işe yarayacaktı? Onları yakalayamazdın. Dalinar'ın bildiği hiçbir yol yoktu.

Öbürleri de arkasından koşarak geldiler. Dalinar'ın şapırtısından korkan balıklar kaçıştı. "Bir spreni kovalıyorum," dedi Dalinar alçak sesle. "Avladığımız şey buymuş. Küçük bir yüz gibi görünüyor, gölgeli bir yüz, kırmızı gözleri var. Suyun içinde bir balık gibi yüzüyor. Dur! Bir tane daha var. Öbürüne katılıyor. Daha büyük, bütün bir siluet gibi, en azından altı ayak boyunda. Yüzen bir insan ama gölge gibi. Bu..."

"Fırtınalar adına! Bir koruma getirmiş!" diye bağırdı şövalye aniden.

Daha büyük olan spren kıvrıldı, sonra da suyun içinde aşağı doğru dalarak kayalık zeminde kayboldu. Dalinar durdu, daha küçük olanını mı kovalamaya devam mı etmeli, yoksa burada mı kalmalı emin değildi.

Öbürleri döndüler ve öbür yöne doğru koşmaya başladılar.

Iı...

Gölün kayalık zemini sarsılmaya başlarken Dalinar geriye doğru kaçındı. Tökezledi ve şapırtıyla suyun içine düştü. O kadar berraktı ki, altındaki zeminin çatlayışını görebiliyordu, sanki aşağıdan vuran büyük bir şeyler vardı.

"Hadi!" diye bağırdı diğer askerlerden bir tanesi onu kolundan kavrayarak. Dalinar altındaki çatlaklar genişlerken çekilerek ayağa kaldırıldı. Gölün bir zamanlar sakin olan yüzeyi çalkalandı ve çırpındı.

Zemin aniden *silkelenerek* neredeyse Dalinar'ı tekrar düşürdü. İlerisinde askerlerin birkaç tanesi düştü.

Şövalye sapasağlam ayaktaydı, ellerinde belirmekte olan devasa bir Parekılıcı vardı.

Dalinar omzunun üzerinden tam zamanında arkaya bakarak kayaların sudan dışarı çıktığını gördü. Uzun bir kol! İnce, belki on beş ayak uzunluktaki kol sudan dışarıya doğru *patladı* ve sonra da sanki göl zemininde sağlam bir dayanak ararmış gibi tekrar aşağı indirdi. Başka bir kol daha yakınlarında yükseldi, dirseği göğe dönüktü, sonra ikisi birden sanki şınav çeken bir gövdeye bağlılarmış gibi yere yüklendiler.

Dev bir beden kendisini kayalık zeminden sökerek çıkardı. Sanki birisi kumun içine gömülmüştü de, şimdi geri çıkıyordu. Yaratığın şistkabuk ve sualtı mantarları parçalarıyla bezenmiş bombeli ve çopur sırtından aşağı şelaleler akıyordu. Spren bir şekilde taşların kendilerini canlandırmıştı.

O kıvrılarak ayağa kalkarken, Dalinar taştan kötücül bir yüzün derinliklerindeki erimiş kaya gibi ışıldayan kırmızı gözleri seçebiliyordu. Vücut iskeletsiydi, ince kemiksi uzuvları ve kayadan pençelerle biten sivri parmakları vardı. Göğsü taştan oluşmuş bir göğüs kafesiydi.

"Fırtınatortusu!" diye bağrıştı askerler. "Çekiçler! Çekiçleri hazırlayın!"

Şövalye sular damlatarak yükselmekte olan yaratığın önünde ayakta duruyordu, otuz ayak boyu vardı. Şövalyeden sakin, beyaz bir ışık yükselmeye başladı. Bu Dalinar'a kürelerin ışığını anımsatıyordu. Fırtınaışığı. Şövalye Parekılıcı'nı kaldırdı ve saldırdı, suyun içinde adımlarını esrarengiz bir kolaylıkla atıyordu, sanki su onu hiç tutmuyordu. Belki de bu Parezırhı'nın gücüydü.

"Onlar gözlemek için yaratılmışlardı," dedi yanındaki bir ses.

Dalinar biraz önce ayağa kalkmasına yardım eden askere doğru baktı, uzun yüzlü bir Selay'dı, geniş bir burnu ve kelleşmekte olan bir kafası vardı. Dalinar adamın ayağa kalkmasına yardım etmek için aşağı uzandı.

Adam daha önce bu şekilde konuşmuyordu ama Dalinar sesi tanıdı. Bu görülerin çoğunun en sonunda gelen sesti. Yaradan.

"Parlayan Şövalyeler," dedi Yaradan Dalinar'ın yanında ayağa kalkarak, şövalyenin kâbus yaratığına saldırmasın izliyordu. "Onlar bir çözümdü, Issızlık'ların yıkımını dengelemenin bir yolu. On şövalye tarikatı, insanoğlunun savaşmasına ve sonra da dünyayı yeniden kurmasına yardım etmek amacıyla kurulmuşlardı."

Dalinar bunu kelime kelime tekrar etti, her birini yakalamaya ve ne anlama geldiklerini de düşünmemeye odaklanmıştı.

Yaradan ona doğru döndü. "Bu tarikatlar geldikleri zaman ben şaşırmıştım. Bunu Elçiler'ime ben öğretmedim. Bunu mümkün kılan insanoğluna verdiklerimi taklit etmeyi arzu eden sprenlerdi. Onları yeniden kurman gerek. *Senin* görevin bu. Onları birleştir. Fırtınaya direnebilecek olan bir kale yarat. Garaz'ı rahatsız et, onu kaybedebileceğine inandır ve bir şampiyon tayin et. O bu kadar sık başına

gelmiş olduğu gibi tekrar yenilme riskine girmektense, bu şansı seçecektir. Sana verebileceğim en iyi öğüt bu."

Dalinar sözleri tekrarlamayı bitirdi. İlerisinde savaş tam olarak başladı, sular saçılıyor, kayalar gümbürdüyordu. Çekiç taşıyan askerler yaklaştı ve, beklenmedik bir şekilde, bu adamlar da şimdi Fırtınaışığı ile parlıyordu, gerçi onlar çok daha solgundu.

"Şövalyelerin gelmesi seni şaşırttı," dedi Dalinar Yaradan'a. "Ve bu kuvvet, bu düşman, seni öldürmeyi başardı. Sen hiçbir zaman Tanrı olmadın. Tanrı her şeyi bilir. Tanrı öldürülemez. O zaman *kimdin* sen?"

Yaradan cevap vermedi. Veremezdi. Dalinar bu görülerin bir tür önceden belirlenmiş tecrübe olduğunun farkına varmıştı, bir tür tiyatro gibi. Görülerin içindeki insanlar Dalinar'a tepki verebiliyordu, tıpkı bir yere kadar doğaçlama yapabilen oyuncular gibi. Yaradan'ın kendisi ise bunu asla yapmıyordu.

"Ben elimden geleni yapacağım," dedi Dalinar. "Onları tekrar kuracağım. Hazırlık yapacağım. Sen bana pek çok şey söyledin ama kendi kendime anladığım bir şey var. Eğer sen öldürülebildiysen, o zaman sana benzeyen öbürü, senin düşmanın da büyük ihtimalle öldürülebilir."

Dalinar'ın üzerine karanlık çöktü. Bağrışlar ve şapırtılar solarak gitti. Bu görü bir Issızlık sırasında mı geçiyordu yoksa Issızlık'ların arasında mı? Bu görüler ona hiçbir zaman *yeteri kadarını* söylemiyordu. Karanlık eriyip giderken kendisini savaş kamplarındaki yerleşkesinde bulunan, küçük taştan bir odada yatarken buldu.

Navani yanında diz çökmüştü, yazı tahtasını önünde tutuyor, hızla yazarken kalemi hareket ediyordu. Fırtınalar adına, o güzeldi. Olgundu, dudakları kırmızı boyalı, saçı yakutlarla ışıldayan karmaşık bir örgü hâlinde başının etrafına dolanmıştı. Elbisesi kan kırmızıydı. Dalinar'a baktı, uyanmış ve gözlerini kırpıştırmakta olduğunu gördü ve gülümsedi.

"Bu sefer..." diye başladı Dalinar.

"Şşt," dedi Navani, hâlâ yazıyordu. "O son kısım önemli gibiydi." Bir an için daha yazdı, ondan sonra en sonunda kalemini kol yeninin kumaşının içinden tutmakta olduğu tahtadan uzaklaştırdı. "Sanırım hepsini yakaladım. Sen dil değiştirdiğin zaman zor oldu."

"Ben dil mi değiştirdim?" diye sordu Dalinar.

"En sonunda. Daha önce Selayca konuşuyordun. Antik bir şekliydi elbette, ama bizim onun hakkında kayıtlarımız var. Umarım tercümanlarım yazdıklarımdan bir anlam çıkarabilir, benim o dildeki hâkimiyetim biraz köreldi. Bunu yaptığın zamanlarda daha yavaş konuşman gerekir, hayatım."

"Ana kapılmışken o biraz zor olabiliyor," dedi Dalinar ayağa kalkarak. Görüsünde hissettiğiyle kıyaslandığı zaman, buradaki hava soğuktu. Yağmur odanın kapalı kepenklerini dövüyordu; gerçi görüsünün bitmesinin, fırtınanın neredeyse dinmek üzere olduğu anlamına geldiği tecrübeleriyle sabitti.

Kendini bitkin hissederek duvarın yanındaki bir koltuğa doğru yürüdü ve oturdu. Odada sadece o ve Navani vardı; böyle olmasını tercih ediyordu. Renarin ve Adolin fırtınanın bitmesini yakınlarda, Dalinar'ın odalarından başka bir tanesinde bekliyorlardı, Yüzbaşı Kaladin ve onun köprücü korumalarının dikkatli gözetiminin altındalardı.

Belki de Dalinar'ın görülerini izlemeleri için daha fazla âlim davet etmesi gerekirdi; hepsi birden onun sözlerini yazabilir, ondan sonra da birbirlerine danışarak en isabetli hâlini elde edebilirlerdi. Ama fırtınalar götürsün, Dalinar onu böyle bir durumda, yerde kıvranır ve haykırırken, bir kişinin izlemesinden yeteri kadar rahatsızlık duyuyordu. Dalinar görülerine inanıyordu, hatta onlara bel bağlıyordu ama bu utanç verici olmadığı anlamına gelmiyordu.

Navani yanına oturdu ve kollarını etrafına sardı. "Kötü müydü?"

"Bu seferki mi? Hayır. Kötü değildi. Biraz koşu, sonra biraz dövüş. Ben katılmadım. Görü benim yardım etmeme gerek kalmadan önce bitti."

"O zaman bu surat niye?"

"Benim Parlayan Şövalyeler'i tekrar kurmam gerekiyor."

"Tekrar... Ama nasıl? Öncelikle bunun anlamı ne?"

"Bilmiyorum. *Bildiğim* hiçbir şey yok, elimde sadece ipuçları ve tehlikeler var. Tehlikeli bir şeyler geliyor, o kadarı kesin. Benim onu durdurmam gerek."

Navani başını omzuna koydu. Dalinar gözlerini hafifçe çıtırdayarak küçük odaya ılık bir ışıltı veren ateşe dikti. Bu yeni fabrial ısıtıcı aletlerle değiştirilmemiş olan çok az sayıdaki şömineden birisiydi.

O gerçek ateşi tercih ediyordu, gerçi bunu Navani'ye söylemezdi. O hepsine yeni fabrialları getirebilmek için çok sıkı çalışıyordu.

"Neden sen?" diye sordu Navani. "Bunu yapmak zorunda olan neden sensin?"

"Neden bir adam kralken, öbürü dilenci olarak doğar?" diye sordu Dalinar. "Dünyanın düzeni böyle."

"Senin için bu kadar kolay mı?"

"Kolay değil," dedi Dalinar. "Ama cevap talep etmenin bir anlamı yok."

"Özellikle de eğer Yaradan ölmüşse..."

Belki de Dalinar'ın bu gerçeği onunla paylaşmamış olması gerekirdi. Sadece bu tek fikri dile getirmek bile onun bir kâfir olarak damgalanmasına, kendi ardentlerini ona karşı çevirmeye, Sadeas'ın eline Taht'a karşı kullanılacak bir silah vermeye yeterdi.

Eğer Yaradan ölmüşse, Dalinar neye tapınıyordu? Neye inanıyordu?

"Görünün hatıralarını kaydetmemiz gerek," dedi Navani bir iç çekmeyle ondan uzaklaşırken. "Daha hâlâ tazelerken."

Dalinar başıyla onayladı. Yazıya dökülmüş olan sözlerinin yanında bir de tariflerinin olması önemliydi. Görmüş olduğu şeyleri anlatmaya başladı, Navani'nin hepsini birden yazabilmesine yetecek kadar yavaş konuşuyordu. Gölü tarif etti, askerlerin giysilerini, uzaklardaki garip hisarı. Navani Safgöl'de bir zamanlar büyük binaların olduğuna dair orada yaşayan bazı insanlar tarafından anlatılan hikâyeler olduğunu iddia etti. Âlimler bunları mitolojik olarak kabul ediyordu.

Dalinar ayağa kalktı ve gölden yükselmiş olan menfur şeyi tarif ederken volta attı. "Arkasında gölün tabanında bir delik bıraktı," diye anlattı Dalinar. "Yere bir bedenin siluetini çizdiğini düşün, sonra da o bedenin kendisini yerden *sökerek* kaldırmasını.

Böyle bir şeyin sahip olacağı taktiksel avantajları hayal et. Sprenler hızla ve kolaylıkla hareket eder. Bir tanesi savaş hatlarının gerisine sızabilir, sonra da ayağa kalkarak destek personeline saldırmaya başlayabilir. O yaratığın taştan gövdesini kırmak zor

olsa gerek. Fırtınalar adına... Parekılıçları. Silahların aslında üzerlerinde kullanılmaları için tasarlanmış oldukları şeylerin *bunlar* olup olmadığını merak ediyorum."

Navani yazarken gülümsedi.

"Ne oldu?" diye sordu Dalinar volta atmayı keserek.

"Sen hep askersin."

"Evet. Ve?"

"Ve bu sevimli," dedi yazmayı bitirerek. "Sonra ne oldu?"

"Yaradan benimle konuştu." Dalinar yavaş, dinlendirici bir tempoyla yürürken yapabildiği kadarıyla monoloğu ona aktarmaya çalıştı. *Daha fazla uyumam gerek,* diye düşündü. Dalinar yirmi yıl önce olduğu, bütün gece Gavilar'la birlikte oturarak kardeşi planlar yaparken elinde bir kupa şarapla onu dinleyip, sonra ertesi gün de enerjiyle dolu ve fethe susamış bir şekilde atını savaşa sürmeyi başarabilecek olan genç değildi.

O anlatısını bitirdikten sonra, Navani ayağa kalkarak yazım araçlarını kaldırdı. Dalinar'ın ağzından çıkan kelimeleri alacak ve emrindeki âlimlerine (veya el koymuş olduğu Dalinar'ın âlimlerine) Dalinar'ın Alethçe sözlerini kaydettiği yazılarla eşleştirmeleri için inceletecekti. Gerçi elbette, Navani ilk önce onun Yaradan'ın ölümü gibi hassas konulardan bahsettiği satırları ortadan kaldıracaktı.

Ayrıca onun tanımlarına uyacak olan tarihsel referanslar da arayacaktı. Navani işlerin düzenli ve ölçülü olmasından hoşlanırdı. O Dalinar'ın bütün görüleri için bir zaman çizelgesi hazırlamıştı, hepsini birden tek bir anlatının içinde toplamaya çalışıyordu.

"Beyannameyi hâlâ bu hafta mı yayınlatmayı mı düşünüyorsun?" diye sordu.

Dalinar başını sallayarak onayladı. Bir hafta önce gizlice yüceprenslere göndermişti. Onlara da tüm kamplara ilan ettiği gün haber vermeye niyetliydi ama Navani bunun daha akıllıca olan yol olduğuna ikna etmişti. Haberler sızıyordu ama bu yüceprenslerin hazırlık yapmasına izin verecekti.

"Beyanname birkaç gün içinde halka ilan edilecek," dedi. "Yüceprensler Elhokar'a geri çektirmesi için daha fazla baskı yapamadan önce."

Navani dudaklarını büzdü.

"Bunun yapılması gerekli," dedi Dalinar.

"Onları birleştirmen gerekiyordu."

"Yüceprensler şımarık çocuklar," dedi Dalinar. "Onları değiştirmek için aşırı yöntemler gerekecek."

"Eğer bu krallığı dağıtırsan onu asla birleştiremeyiz."

"Dağılmamasını garanti altına alacağız."

Navani onu yukarıdan aşağıya bir süzdü, sonra da gülümsedi. "Bu kendine daha çok güvenen seni sevdiğimi itiraf *etmeliyim*. Bir de eğer o kendine güvenin bir parçasını da konunun *bize* geldiği zamanlar için ödünç alabilseydim..."

"Bizim hakkımızda kendime oldukça güvenliyim," dedi Dalinar onu yakınına çekerek.

"Öyle mi? Çünkü kralın sarayıyla senin yerleşkenin arasında gidip gelmek her gün epey bir zamanımı alıyor. Eğer eşyalarımı buraya taşıyacak olsaydım, mesela senin odana, her şey ne kadar daha *rahat* olurdu bir düşün."

"Hayır."

"Sen evlenmemize izin vermeyeceklerinden eminsin Dalinar. O zaman başka ne yapacağız? Sorun işin ahlaki tarafı mı? Yaradan'ın ölmüş olduğunu sen kendin söyledin."

"Bir şey ya doğrudur ya da yanlıştır," dedi Dalinar kendini inatçı hissederek. "Yaradan'ın bununla bir ilgisi yok."

"Tanrının mı," dedi Navani ifadesiz bir sesle, "emirlerinin doğru olup olmamasıyla bir ilgisi yok?"

"Iıh. Evet."

"Dikkatli ol," dedi Navani. "Jasnah gibi konuşmaya başlıyorsun. Her neyse, eğer Tanrı ölmüşse..."

"*Tanrı* ölmedi. Eğer Yaradan ölmüşse, o zaman o hiçbir zaman Tanrı değildi, dediğim bu."

Navani içini çekti, hâlâ Dalinar'ın yanındaydı. Parmaklarının ucunda kalktı ve onu öptü ve çekingenlikle de değil. Navani çekingenliğin isteksizler ve uçarılar için olduğuna inanırdı. O yüzden de öpüşmesi tutkuluydu, Dalinar'a doğru yükleniyor, başını geriye doğru ittiriyordu, daha da fazlası için hevesliydi. Geriye çekildiği zaman Dalinar kendisini nefesi kesilmiş hâlde buldu.

Dalinar'a gülümsedi, sonra da döndü ve yerdeki eşyalarını topladı; Dalinar öpüşürken onları yere düşürdüğünü fark etmemişti, ve sonra da kapıya doğru yürüdü. "Ben sabırlı bir kadın değilim, sen de farkındasın. Ben de o yüceprensler kadar şımarığım ve istediğimi elde etmeye alışkınım."

Dalinar homurdandı. Bunların ikisi de doğru değildi. O sabırlı *olabiliyordu*. Canı istediği zamanlarda. Demek istediği şey şu anda canının istemediğiydi.

Navani kapıyı açtı ve Yüzbaşı Kaladin'in kendisi içeriye göz attı, odayı inceliyordu. Köprücü kesinlikle ciddiydi. "Bugün geri dönerken ona eşlik edin asker," dedi Dalinar ona.

Kaladin selam verdi. Navani onun yanından geçip gitti ve bir hoşçakal demeden ayrıldı, kapıyı kapatarak Dalinar'ı tekrar yalnız bırakmıştı.

Dalinar derince içini çekti, sonra da koltuğa doğru yürüdü ve düşünmek için şöminenin yanında oturdu.

Bir süre sonra irkilerek uyandı, ateş sönmüştü. Fırtınalar adına. Şimdi de günün ortasında uyuya mı kalıyordu? Keşke geceleri o kadar uzun süreyi kafası hiçbir zaman ona ait olmaması gereken endişeler ve yüklerle doluyken dönüp durarak harcıyor olmasaydı. Basit günlere ne olmuştu? Zor kısımları Gavilar'ın halledeceğinin kesin bilgisi ile elinde sadece bir kılıç tuttuğu günler neredeydi?

Dalinar gerinerek ayağa kalktı. Kralın beyannamesinin ilanı için olan hazırlıkları tekrar gözden geçirmesi gerekiyordu ve sonra da yeni muhafızlarının...

Durdu. Odasının duvarında rünler oluşturan bir dizi katı beyaz sıyrık vardı. Daha önce orada değillerdi.

Altmış iki gün, diyordu rünler. Ölüm peşinde.

◆
◆ ◆

Kısa bir süre sonra, Dalinar ellerini arkasında kavuşturmuş, sırtı dimdik, Navani'nin Kholin âlimlerinden birisi olan Rushu'ya danışmasını dinliyordu. Adolin de yakınlardaydı, yerde bulunmuş olan beyaz bir kaya parçasını inceliyordu. Görünüşe göre odanın penceresini çevreleyen süs taşları dizisinden sökülmüş, sonra da rünleri yazmak için kullanılmıştı.

Sırt dik, baş yukarıda, dedi Dalinar kendi kendisine, *sen sadece o koltuğa yığılıp kalmayı istiyor olsan bile.* Bir lider gevşek durmazdı. Bir lider kontrolü elinde tutardı. Hiçbir şeyi kontrol ediyormuş gibi hissetmediği zamanlarda bile.

Özellikle o zamanlarda.

"Ah," dedi Rushu, uzun kirpikleri ve dolgun dudakları olan genç bir kadın ardentti. "Şu özensiz çizgilere bakın! Düzgün olmayan simetriye. Bunu her kim yaptıysa rün çizmekte tecrübeli *değil.* Neredeyse ölümü yanlış yazacakmış, daha çok 'kırık' gibi görünüyor. Ve anlam da belirsiz. 'Ölüm peşinde' mi? Yoksa 'ölümün peşinden' mi? Yoksa Altmış İki Gün Ölüm ve Arkası mı? Rünler düzgün anlam taşıyamıyor."

"Sadece kopyasını çıkar Rushu," dedi Navani. "Ve bundan hiç kimseye bahsetme."

"Size bile mi?" diye sordu Rushu, sesi yazarken aklı başka yerdeymiş gibi geliyordu.

Navani içini çekerek Dalinar ve Adolin'e doğru yürüdü. "O yaptığı işte *iyi,*" dedi Navani yumuşakça. "Ama bazı zamanlarda biraz ihmalkâr olabiliyor. Her neyse, el yazılarından herkesten daha iyi anlıyor. Bu onun çok sayıdaki ilgi alanından bir tanesi."

Dalinar başını sallayarak onaylarken korkularını bastırdı.

"Neden birileri bunu yapsın?" diye sordu Adolin kayayı bir kenara atarak. "Bu bir tür üstü örtülü tehdit mi?"

"Hayır," dedi Dalinar.

Navani Dalinar'ın gözlerinin içine baktı. "Rushu," dedi. "Bir dakika bizi yalnız bırak."

Kadın ilk başta cevap vermedi ama bir kere daha söylendiği zaman dışarı çıktı. Kapıyı açarken dışarıdaki Köprü Dört'ün üyelerini gözler önüne sermişti; başlarında Yüzbaşı Kaladin vardı, yüz ifadesi karanlıktı. O Navani'ye giderken eşlik etmiş, sonra geri geldiği zaman bununla karşılaşmıştı ve sonra da anında adamlarını Navani'yi kontrol etmeleri ve geri getirmeleri için göndermişti.

Onun bu durumu kendi suçu olarak gördüğü belliydi, Dalinar uyurken birilerinin odasına sızdığını düşünüyordu. Dalinar yüzbaşıya elini salladı.

Kaladin hızla yaklaştı ve Dalinar da onun Adolin'in kendisine bakarken çenesini nasıl sıktığını görmemesini umdu. Kaladin ve Adolin savaş meydanında karşılaştıkları sırada Dalinar Parshendi Pareda'la dövüşüyordu ama onların tartışmalarından haberi vardı. Oğlu kesinlikle bu koyugözlü köprücünün Kobalt Muhafızlar'ın başına geçirildiğini duymaktan memnun olmamıştı.

"Komutanım," dedi Yüzbaşı Kaladin yanına gelirken. "Ben utanç içindeyim. Daha işte ilk hafta ve şimdiden sizi yüzüstü bıraktım."

"Sen emredildiği gibi yaptın Yüzbaşı," dedi Dalinar.

"Bana *emredilen* sizi güvende tutmaktı komutanım," dedi Kaladin sesine hafifçe öfke karışarak. "Benim odalarınızın içindeki her kapı ağzına da muhafız yerleştirmiş olmam gerekirdi, sadece yerleşkenin hemen dışına değil."

"Gelecekte daha dikkatli davranacağız Yüzbaşı," dedi Dalinar. "Selefin her zaman senin koyduğun muhafızların aynılarını koyardı ve daha önceden bunlar yeterliydi."

"Daha önceden işler farklıydı komutanım," dedi Kaladin gözlerini kısarak odayı tararken. Pencerenin üzerine odaklandı, birilerinin içeri sızmasına yetmeyecek kadar küçüktü. "Hâlâ içeriye nasıl girdiklerini öğrenmek istiyorum. Muhafızlar hiçbir şey duymadı."

Dalinar yara izli ve karanlık yüz ifadeli genç askeri inceledi. *Neden bu adama bu kadar çok güveniyorum?* diye düşündü. Tam olarak emin olamıyordu ama yıllar için-de Dalinar bir asker ve bir general olarak içgüdülerine güvenmeyi öğrenmişti. İçin-deki bir şeyler Kaladin'e güvenmesi için itiyordu ve o da bu içgüdüleri kabul etmişti.

"Bu ufak bir mesele," dedi Dalinar.

Kaladin ona keskin bir bakış attı.

"Duvarımı karalamak için içeriye nereden girdikleri konusunda çok fazla endişe etme," dedi Dalinar. "Sadece gelecekte daha dikkatli olun. Gidebilirsin." Kaladin'e başını salladı ve o da gönülsüz bir şekilde geri çekilerek kapıyı çekip kapattı.

Adolin yürüyerek geldi. Paspas saçlı oğlan neredeyse Dalinar kadar uzun boyluy-du. Bazen bunu hatırlaması zor oluyordu. Adolin'in tahta kılıçlı, hevesli küçük bir çocuk olduğu günler hiç de uzun bir zaman önceymiş gibi gelmiyordu.

"Sen bu buradayken uyandığını ve hiç kimsenin içeri girdiğini görmediğini ya da çizmesini duymadığını söyledin." dedi Navani.

Dalinar başını sallayarak onayladı.

"O zaman *neden* bu şeyin burada olduğunu bildiğine dair ani ve belirgin bir his duyuyorum?"

"Bunu kimin yaptığını kesin olarak bilmiyorum ama ne anlama geldiğini biliyo-rum."

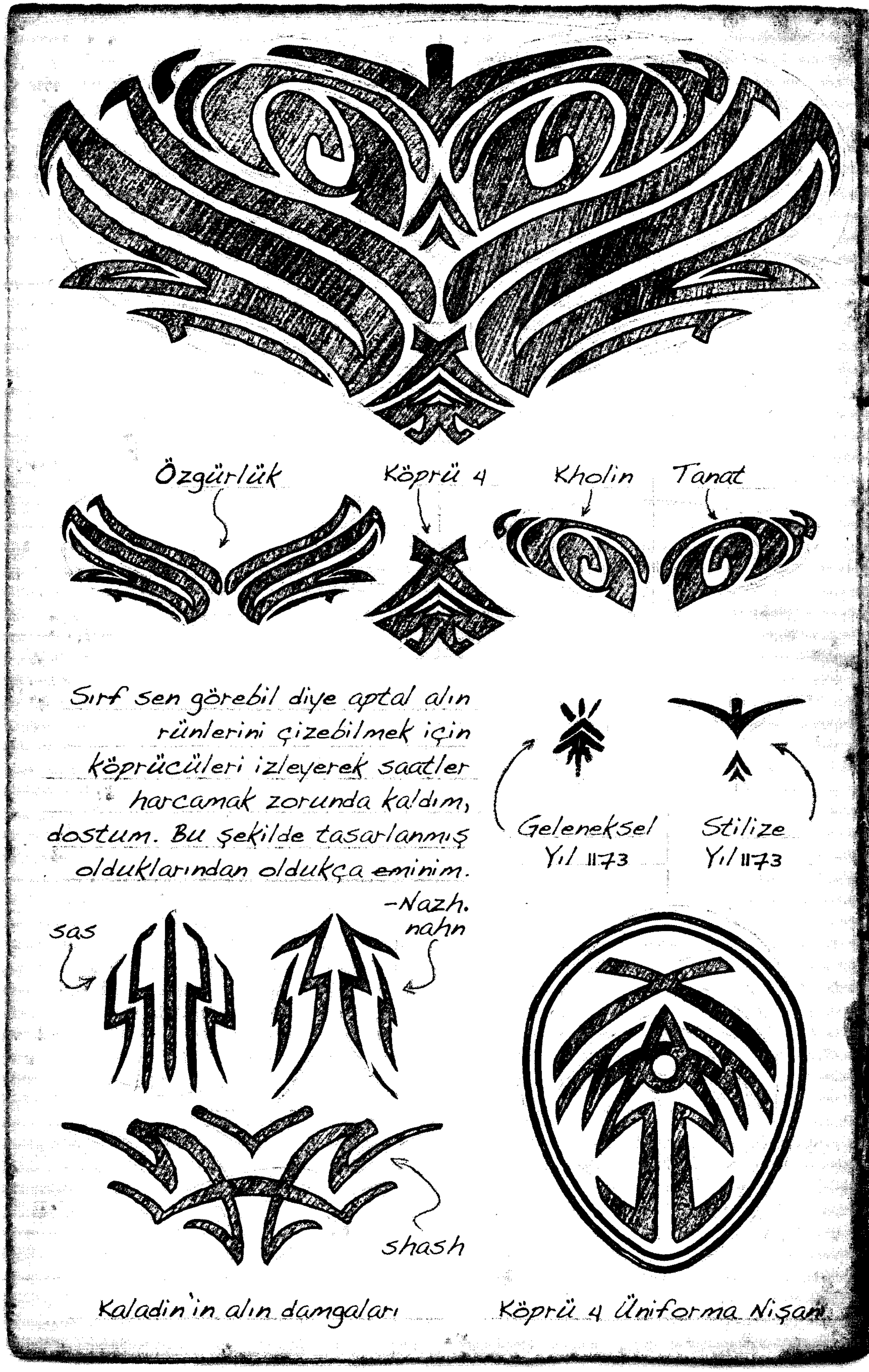
"Ne peki?" diye hesap sordu Navani.

"Bu bizim çok az zamanımızın kaldığı anlamına geliyor," dedi Dalinar. "Beyanna-meyi yayınlayın, sonra da yüceprenslere giderek bir görüşme ayarlayın. Onlar benim-le konuşmak isteyecekler."

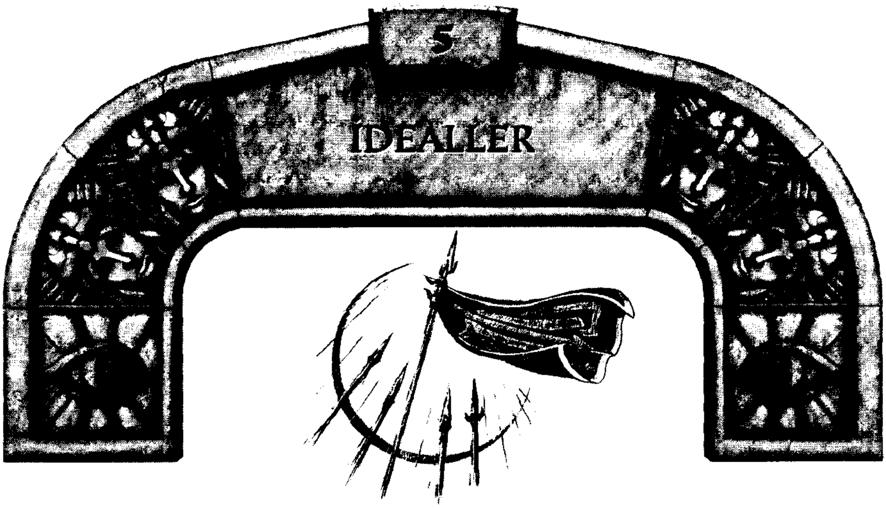
Dinmezfırtına geliyor...

Altmış iki gün. Yeterli bir süre değildi.

Elinde olan ise görünüşe göre sadece buydu.

Özgürlük
Köprü 4
Kholin
Tanat
Sırf sen görebil diye aptal alın rünlerini çizebilmek için köprücüleri izleyerek saatler harcamak zorunda kaldım, dostum. Bu şekilde tasarlanmış olduklarından oldukça eminim.
-Nazh.
Geleneksel Yıl 1173
Stilize Yıl 1173
sas
nahn
shash
Kaladin'in alın damgaları
Köprü 4 Üniforma Nişanı

Duvarlardaki işaret, belirttiği zaman sınırından çok daha büyük bir tehlikeyi ima ediyordu. Geleceği görmek Yokelçilerdendir.

–Navani Kholin'in günlüğünden, Jeseses 1174

"Zafere ve sonunda da intikam için kabul etmeleri beklenmektedir..." Tellal iki tane kumaşla kaplanmış tahtanın arasında üzerinde kralın sözlerinin olduğu bir fermanı taşıyordu. Gerçi sözleri ezberlemiş olduğu belliydi. Şaşırtıcı da değildi, sadece Kaladin beyannameyi ona üç kere tekrarlatmıştı.

"Bir kere daha," dedi Köprü Dört'ün ateş çukurunun yanındaki taşının üzerinde oturduğu yerden. Ekibin pek çok üyesi sessizleşerek kahvaltı kâselerini indirmişlerdi. Yakınlarda Sigzil sözleri kendi kendisine tekrar ederek ezberliyordu.

Tellal içini çekti. Siyahların arasına karışmış olan kızıl saç tellerinin Veden ya da Boynuzyiyenli kanına işaret ettiği dolgun, açıkgözlü bir genç kadındı. Savaş kamplarının içinde Dalinar'ın sözlerini okumak ve bazen de açıklamak için dolaşan onun gibi düzinelerce kadın olacaktı.

Kadın parşömenini tekrar açtı. *Herhangi bir başka taburda olsa, komuta mertebesi onunkinden daha yüksek olan bir sosyal sınıftan olurdum*, diye düşündü Kaladin

"Kralın otoritesi ile," dedi tellal. "Dalinar Kholin, Savaş Yüceprensi, Harap Ovalar'da mücevherkalplerin elde edilme ve dağıtılma yöntemlerinde değişiklikler yapılmasını emrediyor. Bundan böyle, her mücevherkalp birlikte çalışan iki yüceprens tarafından sırayla ele geçirilecek. Ganimet, ilgili tarafların etkinlikleri ve itaat etme hızlarını temel alarak paylarını belirleyecek olan kralın malı hâline gelecek.

Mücevherkalp avlama sorumluluğunun hangi yüceprenslerde ve ordularında olacağı, önceden tayin edilen ayrıntılı bir sıralamayla ilan edilecek. Çiftler her zaman aynı olmayacak ve stratejik uyumlulukları temel alınarak yargılanacaklar. Hepimiz

tarafından saygı gösterilen Kurallar'a göre, tüm ordulardaki erkek ve kadınların bu yeni odaklanmayı zafer ve sonunda da intikam için kabul etmeleri beklenmektedir."

Tellal fermanını sertçe kapattı, başını kaldırarak baktı ve Kaladin'in makyajla düzeltilmiş olduğundan oldukça emin olduğu uzun siyah kaşını kaldırdı.

"Teşekkür ederim," dedi Kaladin. Tellal ona başını salladı, sonra da bir sonraki taburun bölgesine doğru gitmeye başladı.

Kaladin ayağa kalktı. "Eh, işte beklemekte olduğumuz fırtına geldi."

Adamları başlarıyla onayladılar. Dün Dalinar'ın odalarında gerçekleşen garip olaydan beri Köprü Dört'teki konuşmalar sessizdi. Kaladin kendisini bir aptal gibi hissediyordu. Ancak Dalinar olayı tamamen görmezden geliyormuş gibi görünüyordu. O Kaladin'e söylediğinden çok daha fazlasını biliyordu. *Eğer ihtiyacım olan bilgiler bana verilmeyecekse, işimi nasıl yapmam bekleniyor?*

Daha işe başlayalı iki hafta olmamıştı ve şimdiden açıkgözlerin politik oyunları ve numaraları Kaladin'in ayağına dolanıyordu.

"Yüceprensler bu beyannameden nefret edecekler," dedi Leyten ateş çukurunun yanında, levazım subayından kopçaları yamuk gelmiş olan Beld'in göğüs zırhının kayışlarıyla uğraşıyordu. "Onlar neredeyse her şeylerini o mücevherkalpleri ele geçirmeyi temel alarak yapıyor. Bugünün rüzgârlarında bol bol memnuniyetsizlik esecek."

"Ha!" dedi Kaya ikinci porsiyon için gelmiş olan Lopen'in tasına kepçeyle köri koyarken. "Memnuniyetsizlik mi? Bugün, bu *isyanlar* anlamına gelecek. Duymadın mı Kurallar'ın adının geçmesini? Bu şey, bu bir hakaret diğerlerine yapılan, biliyoruz biz onların yeminlerine uymadıklarını." Gülümsüyordu, yüceprenslerin öfkesini, ve hatta isyan etmelerini, eğlenceli buluyormuş gibiydi.

"Moash, Drehy, Mart ve Eth, benimlesiniz," dedi Kaladin. "Gidip Skar ve ekibinden görevi devralacağız. Teft, senin görevin nasıl gidiyor?"

"Yavaş," dedi Teft. "Öbür köprü ekiplerindeki o oğlanlar... Onların daha gidecek çok yolu var. Bizim daha fazla bir şeylere ihtiyacımız var, Kal. Onları canlandırmanın bir yoluna."

"Ben bir şeyler düşünürüm," dedi Kaladin. "Şu an için, yemeği denemeliyiz. Kaya, bizim şu anda sadece beş tane subayımız var, o yüzden sen dışarıdaki son odayı depo olarak alabilirsin. Kholin bize kampın levazım subayından malzeme talebi hakkı verdi. İçeriyi doldur."

"Doldur?" diye sordu Kaya kocaman bir sırıtış yüzünü ikiye bölerek. "Ne kadar doldur?"

"Çok," dedi Kaladin. "Biz aylardır Ruhdökülmüş tahıldan çorba ve güveç yiyoruz. Önümüzdeki ay boyunca, Köprü Dört krallar gibi yiyip içecek."

"Kabuk yok ama, ha," dedi Mart mızrağını alarak üniforma ceketini iliklerken Kaya'ya parmağını uzatarak. "Sırf sen ne istersen pişirebiliyorsun diye, biz saçma sapan şeyler yiyeceğiz demek değil."

"Hava hastası ovalılar," dedi Kaya. "İstemiyor musunuz siz güçlü olmak?"

"Ben dişlerimi ağzımda tutmak istiyorum, sağ ol," dedi Mart. "Deli Boynuzyiyenli."

"Ben pişireceğim iki şey," dedi Kaya sanki selam verirmiş gibi eli göğsünde. "Bir tane cesurlar için ve bir tane de şapşallar için. Seçebilirsiniz siz bu şeylerin arasından."

"Ziyafetler vereceksin Kaya," dedi Kaladin. "Senin diğer kışlalar için de aşçılar eğitmeni istiyorum. Her ne kadar şimdi Dalinar'ın besleyecek daha az askeri olduğu için fazla fazla aşçısı olsa da, ben köprücülerin kendi kendilerine yeter olmalarını istiyorum. Lopen, Dabbid ve Shen'i de bundan sonra Kaya'ya yardımcı olurken sana yardım etmeleri için atıyorum. Bizim bu bin adamı askerlere dönüştürmemiz gerekiyor. Bu sizinle de olduğu gibi aynı yolla başlayacak, midelerini doldurarak."

"Tamam," dedi Kaya gülerek, ikinci porsiyon için yaklaşmış olan Shen'in omzuna bir şaplak attı. O böyle şeyleri yapmaya daha yeni başlamıştı ve bir zamanlar olduğu kadar da arkalarda saklanmıyormuş gibi görünüyordu. "Koymayacağım içine chul pislik bile hatta!"

Öbürleri gülüştüler. Kaya'yı en başından köprücü yapan şey yemeklerin içine chul pisliği koymak olmuştu. Kaladin kralın sarayına doğru gitmeye başlarken Sigzil de ona katıldı, Dalinar'ın bugün kralla birlikte önemli bir görüşmesi vardı.

"Biraz zamanınızı alabilir miyim komutanım?" dedi Sigzil sessizce.

"Eğer istersen."

"Siz bana sizin... Belli becerilerimizi ölçmek için bir şans vereceğinize söz vermiştiniz."

"Söz mü?" dedi Kaladin. "Ben bir söz hatırlamıyorum."

"Homurdandınız."

"Ben... Ne yaptım?"

"Ben bazı ölçümler almaktan bahsettiğim zaman. Siz bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyor gibiydiniz ve Skar'a bizim güçlerinizi incelemeye yardım edebileceğimizi söylediniz."

"Sanırım söyledim."

"Sizin tam olarak neler yapabileceğinizi bilmemiz gerek komutanım. Becerilerinizin sınırını, Fırtınaışığının içinizde kaldığı sürenin uzunluğunu. Siz de sınırlarınızın açık bir anlayışına sahip olmanın değerli olacağını düşünmüyor musunuz?"

"Doğru," dedi Kaladin gönülsüz bir şekilde.

"Mükemmel. O zaman..."

"Bana bir iki gün ver," dedi Kaladin. "Gidip görülmeyeceğimiz bir yer hazırla. Sonra... Evet, tamam. Beni ölçmene izin vereceğim."

"Mükemmel," dedi Sigzil. "Ben bazı deneyler planlıyordum." Yolun üzerinde durarak Kaladin ve diğerlerinin ondan uzaklaşmalarını izledi.

Kaladin mızrağının omzunun üzerine yerleştirdi ve elini gevşetti. Sık sık silahının üzerindeki kavrayışının fazla güçlü, eklemlerinin beyazlamış olduğunu fark ediyordu. Sanki bir parçası hâlâ toplum içinde mızrak taşıyabileceğine inanmıyor ve tekrar elinden alınacağından korkuyordu.

Syl sabah rüzgârlarıyla kampların etrafında attığı günlük turdan geri dönerek aşağıya süzüldü. Omzunda ışıldadı ve oturdu, düşüncelere dalmış gibi görünüyordu.

Dalinar'ın savaş kampı düzenli bir yerdi. Burada askerler asla tembel tembel yayılıp oturmuyordu. Her zaman bir şeyler yapıyorlardı. Silahlarına bakıyorlar, yiyecek getiriyorlar, yük taşıyorlar, devriye geziyorlardı. Bu kampta askerler bol bol devriye geziyordu. Ordunun azalmış olan sayısına rağmen, Kaladin adamlarıyla kapılara

doğru yürürken üç tane devriyenin yanından geçti. Bu Sadeas'ın kampında olduğu zamanlarda gördüğü tüm devriyelerin toplam sayısından üç fazlaydı.

Aklı tekrardan boşluğa daldı. Ölülerin bu kampın üzerine çökmek için Yokelçilere dönüşmelerine gerek yoktu, zaten boş kışlalar bunu yapıyordu. Bir kadının yanından geçti, o boş kışlalardan bir tanesinin yanında yerde oturuyordu, ellerinde bir deste erkek giysisiyle gözleri gökyüzüne dikilmişti. Yolda onun yanında ayakta duran iki küçük çocuk vardı. Fazla sessizlerdi. Bu kadar küçük çocukların sessiz olmaması gerekirdi.

Kışlaların oluşturduğu bloklar devasa bir daire şeklindeydi ve merkezde de kampın daha nüfuslu olan, Dalinar ile çeşitli yücebeylerin ve generallerin konutlarını içeren kalabalık kesim vardı. Dalinar'ın yerleşkesi bir tepeye benzeyen taştan bir sığınaktı, sancaklar dalgalanıyor ve kucaklar dolusu defter taşıyan memurlar koşuşturuyordu. Yakınlarda birkaç subay asker alma çadırları kurmuşlardı ve asker gönüllüleri uzunca bir sıra oluşturmuştu. Bazıları iş arayarak Harap Ovalar'a gelmiş olan kiralık adamlardı. Öbürleri felaketin ardından asker çağrısına uymuş fırıncı ve benzerleriydi.

"Neden gülmedin?" dedi Syl, Kaladin etrafından dolaşarak savaş kampının kapılarına doğru yürürlerken sırayı inceliyordu...

"Affedersin," diye cevap verdi Kaladin. "Görmediğim komik bir şey mi gördün?"

"Az önceyi söylüyorum," dedi Syl. "Kaya ve öbürleri güldüler. Sen gülmedin. Sen işlerin kötü olduğu haftalarda gülerken, ben kendini bunun için zorladığını biliyorum. Düşünmüştüm ki, belki, bir kere işler daha iyiye gidince..."

"Şimdi ilgilenmem gereken bütün bir tabur köprücüm var," dedi Kaladin gözleri ileride. "Ve hayatta tutmam gereken bir yüceprens. Dullarla dolu bir kampın ortasındayım. Gülesim gelmiyor."

"Ama işler *daha iyi*," dedi Syl. "Sen ve adamların için. Neler yaptığını, neler başardığını düşün."

Bir platonun üzerinde katlederek harcanan bir gün. O, silahı ve fırtınanın kusursuz bir birlikteliği, ve bunu öldürmek için kullanmıştı. Bir açıkgözü korumak için öldürmüştü.

O *farklı*, diye düşündü Kaladin.

Hep öyle diyorlardı.

"Sanırım sadece bekliyorum," dedi Kaladin.

"Neyi?"

"Gök gürültüsünü," dedi Kaladin hafifçe. "O her zaman şimşeğin ardından gelir. Bazen beklemen gerekir ama eninde sonunda gelir."

"Ben..." Syl fırlayarak önüne atıldı, havada ayakta duruyor, Kaladin yürüdükçe arkaya doğru hareket ediyordu. Syl uçmuyordu, onun kanatları yoktu, ve havada salınmıyordu da. Sadece öylece orada dikiliyordu, hiçbir şeyin üzerinde, Kaladin'le uyum içinde hareket ediyordu. Normal fizik kanunlarının hiç farkına varıyormuş gibi görünmüyordu.

Ona bakarak başını yana eğdi. "Ben ne demek istediğini anlamıyorum. Öf! Bu konuşma işini kıvırdığımı düşünmüştüm. Fırtına? Şimşek?"

"Beni Dalinar'ı kurtarmak için dövüşmeye teşvik ettiğin zaman, hani ben öldürünce yine de seni incitiyordu ya?"

"Evet."

"Onun gibi," dedi Kaladin yumuşakça. Yana doğru baktı. Yine mızrağını fazla sıkı kavramıştı.

Syl elleri belinde onu izliyor, daha fazlasını söylemesi için bekliyordu.

"Kötü bir şeyler olacak," dedi Kaladin. "İşler benim için iyi gitmeye devam edemez. Hayat öyle değil. Bunun dün Dalinar'ın duvarında olan o rünlerle bir ilgisi olabilir. Onlar bir tür geri sayıma benziyordu."

Syl başını salladı.

"Hiç daha önce öyle bir şeyler gördüğünü hatırlıyor musun?"

"Ben bir... Şey hatırlıyorum," diye fısıldadı. "Kötü bir şey. Gelecek olanı görmek, bu Şeref'ten olan bir şey değil Kaladin. Bu başka bir şey. Tehlikeli bir şey."

Ne güzel.

Başka bir şey söylemediği zaman, Syl içini çekti ve havaya fırlayarak ışıktan bir kurdeleye dönüştü. Orada rüzgâr akımlarının arasından kayarak Kaladin'i takip etti.

O *şerefspreni olduğunu söylemişti,* diye düşündü Kaladin. *Peki o zaman neden hâlâ rüzgârlarla oynamaya devam ediyordu?*

Ona sorması gerekecekti, Tabii Kaladin'e cevap vereceği varsayılırsa ya da cevabı kendisinin bildiği varsayılırsa.

◆
◆ ◆

Torol Sadeas parmaklarını iç içe geçirdi, gözlerini masaya ortasından saplamış olduğu Parekılıcı'na dikmişken, dirsekleri masanın kaliteli taş süslemelerinin üzerinde duruyordu. Yüzünü yansıtıyordu.

Hay Cehennem. Ne zaman yaşlanmıştı? O kendisini yirmilerinde genç bir adam olarak hayal ediyordu. Şimdi elli yaşındaydı. Fırtına kapası *elli*. Çenesini sıkarak Kılıç'a baktı.

Oathbringer. Bu Dalinar'ın Parekılıcı'ydı; bükülmüş bir sırt gibi eğikti, kabzasından dışarı uzanan diş benzeri çıkıntılar kemer gibi yan yana dizilmişti ve kancaya benzer bir uçla son buluyordu. Sanki aşağıdaki okyanustan dışarıya çıkan hareket hâlindeki dalgalar gibilerdi.

Ne kadar zamandır bu silahı arzuluyordu? Şimdi ona sahip olmuştu ama bu sahipliği anlamsız buluyordu. Dalinar Kholin; kederden delirmiş, savaşmaktan korkacak kadar düşmüş olan Dalinar hâlâ hayata tutunuyordu. Sadeas'ın eski arkadaşı itlaf etmek zorunda kaldığı çok sevdiği baltatazısı gibiydi, yalnız onu penceresinin önünde inlerken bulmuştu, zehir işini tam olarak yapamamıştı.

Daha da kötüsü, Sadeas bir şekilde Dalinar'ın üstün çıkmış olduğu hissinden kurtulamıyordu.

Oturma odasının kapısı açıldı ve İalai içeriye süzüldü. İnce bir boyun ve geniş ağzıyla, karısı hiçbir zaman bir dilber olarak tarif edilmemişti, özellikle de yıllar uzayıp gittikçe. Sadeas'ın umurunda değildi. İalai tanıştığı en tehlikeli kadındı. Bu her türlü basit güzel yüzden daha çekiciydi.

"Görüyorum ki masamı yok etmişsin," dedi ortasına saplanmış olan Parekılıcı'na dik dik bakarak. Küçük kanepede Sadeas'ın yanına devrildi ve bir elini onun sırtına atarak, ayaklarını masanın üstüne uzattı.

Başkalarının yanında olduğu zamanlarda, o mükemmel bir Alethi kadınıydı. Özel hayatlarında ise yayılmayı tercih ediyordu. "Dalinar epey yoğun, asker alıyor," dedi İalai. "Ben de bu fırsatı onun savaş kampındaki personelinin arasına tanıdıklarımdan birazını daha yerleştirmek için değerlendirdim."

"Askerler mi?"

"Sen beni ne zannediyorsun? O çok fazla belli olurdu, yeni askerleri çok dikkatli izliyor olacaklar. Ama adamları çağrıya uyarak silah altına girerek ordusuna katılırken, destek personelinin büyük bir kısmında delikler açılıyor."

Sadeas başını salladı, gözlerini Kılıç'a dikmişti. Karısı savaş kamplarındaki en etkileyici casus şebekesini yönetiyordu. Gerçekten de en etkileyiciydi çünkü çok ama çok az kişinin bundan haberi vardı. Sadeas'ın sırtını kaşıyarak derisi boyunca bir ürperti gönderdi.

"Beyannameyi yayınladı," diye belirtti İalai.

"Evet. Tepkiler?"

"Beklenildiği gibi. Diğerleri hiç beğenmedi."

Sadeas başını sallayarak onayladı. "Dalinar'ın ölmüş olması gerekirdi ama öyle olmadığına göre, en azından biz onun zamanla kendi kendisini asacağına güvenebiliriz." Sadeas gözlerini kıstı. "Onu yok etmekle, krallığın çöküşüne engel olmayı hedeflemiştim. Şimdi ise çöküşün hepimiz için daha iyi olup olmayacağını merak ediyorum."

"Ne?"

"Bunlar bana göre değil, aşkım," diye fısıldadı Sadeas. "Platolar üzerindeki bu aptal oyun. İlk başta beni tatmin etmişti ama ondan gittikçe daha da tiksiniyorum. Ben *savaş* istiyorum İalai. Bir umut ufak bir çatışma buluruz diye saatler boyunca yol tepmeyi değil!"

"O ufak çatışmalar bize zenginlik getiriyor."

Sadeas da bu yüzden onlara bu kadar uzun zaman katlanmıştı. "Diğerleriyle görüşmem gerek. Aladar. Ruthar. Diğer yüceprenslerin içindeki ateşleri körüklemeli, Dalinar'ın yapmaya çalıştığı şeye karşı olan kızgınlıklarını arttırmalıyız."

"Ve nihai amacımız?"

"Onu tekrar yakalayacağım İalai," dedi parmaklarını Oathbringer'ın kabzasının üstüne yerleştirirken. "Fetih."

Bu artık kendisini canlı hissettiren tek şeydi. Savaş meydanında olmanın, adam adama mücadele etmenin şanlı, muhteşem heyecanı. Ödül için her şeyi riske atmanın. Egemenlik. Zafer.

Artık tekrar genç gibi hissedebildiği tek zaman oydu.

Bu vahşi bir gerçekti. Ancak en iyi gerçekler basit olanlardı.

Oathbringer'ı sapından kavradı ve sökerek masadan çıkardı. Dalinar şimdi politikacılık oynamak istiyor, ki bu da şaşırtıcı değildi. O her zaman gizli gizli kardeşi olmayı istemişti. Neyse ki Dalinar bu tür şeylerde hiç iyi değildi. Beyannamesi diğerlerini soğutacak. O yüceprensleri zorlayacak ve onlar da ona karşı silahlanacak, krallığı parçalayacaklar. Ve ondan sonra ben, ayaklarımın altında kan ve elimde Dalinar'ın kendi kılıcıyla, alevler ve gözyaşlarından yeni bir Alethkar kuracağım."

"Peki ya, onun yerine, Dalinar başarılı olursa?"

"O da, canım, senin suikastçılarının işe yaracağı zaman." Parekılıcı'nı bıraktı, o da sise dönüşerek kayboldu. "Ben bu krallığı sil baştan fethedeceğim ve arkasından da Jah Keved gelecek. Ne de olsa, bu hayatın amacı askerleri eğitmek. Bir açıdan, ben sadece Tanrı'nın istediği şeyi yapıyorum."

◆
◆ ◆

Kışlalarla kralın, şimdilerde Zirve diye adlandırmaya başlamış olduğu sarayı arasındaki yol yaklaşık bir saat kadar sürüyordu, bu da ona düşünmek için bol bol zaman veriyordu. Ne yazık ki, yoluna devam ederken Dalinar'ın hekimlerinin yanlarında hizmetkârlarla antiseptik yapmak için yumruotu özsuyu toplamakta oldukları bir bölgenin yanından geçti.

Onları görmek Kaladin'in özsu toplamak için harcadığı çabaları değil, babasını da düşünmesine neden olmuştu. Lirin'i.

Eğer o burada olsaydı neden orada, hekimlerle birlikte olmadığımı sorardı, diye düşündü Kaladin yanlarından geçerken. *Eğer Dalinar beni yanına aldıysa, neden ondan sıhhiye ekiplerine katılmayı istemediğimi öğrenmek isterdi.*

Gerçekten de, Kaladin büyük ihtimalle Dalinar'ın Köprü Dört'ün tamamını hekim yardımcıları olarak işe almasını da sağlamış olabilirdi. Kaladin onları tıpta da mızrakta olduğu kadar kolaylıkla eğitmiş olabilirdi. Dalinar bunu yapardı. Bir ordunun hiçbir zaman çok fazla hekimi olamazdı.

Kaladin bunu düşünmemişti bile. Onun için seçim daha basit olmuştu; ya Dalinar'ın korumaları olacaklar, ya da savaş kamplarını terk edeceklerdi. Kaladin adamlarını bir kere daha fırtınanın yoluna koymayı seçmişti. Neden?

Sonunda büyük taştan bir tepenin yan tarafındaki kayalara tüneller açılarak inşa edilmiş olan kralın sarayına ulaştılar. Kralın oturduğu yer en yüksekte kalıyordu. Bu da Kaladin ve adamları için bol bol tırmanış anlamına geliyordu.

Zikzaklı yol boyunca tırmandılar, Kaladin babası ve görevi hakkındaki düşüncelerde kaybolup gitmişti.

"Bu pek adil değil, sen de biliyorsun," dedi Moash tepeye ulaşırlarken.

Kaladin öbürlerine baktı ve onların uzun tırmanın yüzünden nefes nefese kalmış olduklarını fark etti. Ancak Kaladin farkına bile varmadan içine Fırtınaışığı çekmişti. Onun daha nefesi bile hızlanmamıştı.

Syl'a yaranmak için üstüne bastıra bastıra gülümsedi ve Zirve'nin mağaramsı koridorlarına baktı. Kral'ın Muhafızları'nın mavi ve altın renklerini giymiş olan birkaç asker giriş kapılarında nöbet tutuyordu, Dalinar'ın kendi muhafızlarından ayrı ve farklı bir birlikti.

"Asker," dedi Kaladin bir tanesine başıyla selam vererek, düşük mertebeli bir açıkgözdü. Askerî olarak Kaladin bunun gibi bir adamdan üstteydi ama toplumsal olarak değil. Bir kez daha, bütün bunların tam olarak nasıl işlemesi gerektiğinden emin olamıyordu.

Adam onu baştan aşağı inceledi. "Bir köprüyü yüzlerce Parshendiye karşı neredeyse kendi başına tutmuşsun diye duydum. Bunu nasıl yaptın?" Kaladin'e başka herhangi bir yüzbaşı için yapmasının gerekeceği şekilde "komutanım" diye hitap etmemişti.

"Görmek ister misin?" diye tersledi Moash arkadan. "Gösterebiliriz. Kişisel olarak."

"Sus," dedi Kaladin Moash'a öfkeli gözlerle bakarak. Askere doğru tekrar döndü. "Şanslıydım. O kadar." Doğrudan adamın gözlerinin içine baktı.

"Öyle olsa gerek," dedi asker.

Kaladin bekledi.

"Komutanım," diye ekledi asker en sonunda.

Kaladin adamlarına ilerlemeleri için elini salladı ve açıkgöz muhafızların yanından geçtiler. Sarayın içi duvarlardaki lambaların içine yerleştirilmiş olan kürelerle aydınlatılıyordu, mavi-beyaz bir ton sağlamak için safirler ve elmaslar karıştırılmıştı. Küreler işlerin nasıl değişmiş olduğunun küçük ama çarpıcı bir hatırlatıcısıydı. Hiç kimse köprücülerin, kürelerin bu kadar umarsızca kullanıldığı bir yerin yakınına yaklaşmasına dahi izin vermezdi.

Zirve Kaladin için hâlâ tanıdık değildi, şu ana kadar zamanının büyük kısmını Dalinar'ı savaş kampının içinde korumakla geçirmişti. Ama sarayın haritalarına da bir göz atmıştı, o yüzden de yukarıya çıkan yolu biliyordu.

"Niye beni öyle kestin?" diye hesap sordu Moash Kaladin'e yetişerek.

"Sen haksızdın," dedi Kaladin. "Artık bir askersin Moash. Bir asker gibi davranmayı da öğrenmek zorunda kalacaksın ve bu da kavga çıkarmaya çalışmamak anlamına geliyor."

"Açıkgözlerin önünde eğilip sürünecek değilim Kal. Artık değil."

"Senden sürünmeni beklemiyorum ama diline hâkim olmanı *bekliyorum*. Köprü Dört boş alaylar ve ucuz tehditlerin üstünde."

Moash geriye çekildi ama Kaladin hâlâ içten içe kaynadığını görebiliyordu.

"Bu garip," dedi Syl tekrar Kaladin'in omzuna konarak. "O ne kadar da kızgın görünüyor."

"Ben köprücülerin başına geçtiğim zaman, onlar ezilerek boyun eğdirilmiş olan kafeslenmiş hayvanlardı," dedi Kaladin hafifçe. "Onlara direnişlerini geri verdim ama onlar hâlâ kafeslenmişti. Şimdi ise o kafesin kapıları açıldı. Moash ve öbürlerinin alışması zaman alacak."

Alışacaklardı. Köprücüler olarak geçirdikleri son haftalarda, askerlerin disiplini ve kesinliğiyle hareket etmeyi öğrenmişlerdi. Onları ezenler, köprülerin üzerinden geçerken hazır olda beklemiş, tek bir horgörü kelimesi etmemişlerdi. Disiplinlerinin kendisi onların silahı hâline gelmişti.

Onlar gerçek askerler olmayı öğreneceklerdi. Hayır, onlar gerçek askerler olmuşlardı. Şimdi ise direnecekleri Sadeas'ın zulmü olmadan asker gibi hareket etmeyi öğrenmeleri gerekiyordu.

Moash ilerleyerek yanına geldi. "Affedersin," dedi hafifçe. "Sen haklısın."

Kaladin gülümsedi, bu sefer içtendi.

"Onlardan nefret etmiyormuş gibi yapmayacağım," dedi Moash. "Ama medeni olacağım. Bizim bir görevimiz var. Bunu düzgün yapacağız. Kimsenin beklemediği kadar düzgün. Biz Köprü Dört'üz."

"Aferin," dedi Kaladin. Moash'la uğraşması özellikle zor olacaktı çünkü Kaladin gittikçe kendisini ona daha çok bel bağlarken buluyordu. Öbürlerinin pek çoğu

Kaladin'i putlaştırıyordu. Moash değil, o Kaladin'in damgalanmasından beri tanıştığı gerçek bir arkadaşa en yakın olan kişiydi.

Kralın toplantı salonuna yaklaşırlarken koridor gitgide şaşırtıcı derecede süslenmiş bir hâle dönüştü. Duvarlara oyulmuş rölyefler dizisi bile vardı; Elçiler. Belli yerlerde parlamaları için taşların içine yerleştirilmiş mücevherlerle süslenmişlerdi.

Gittikçe daha da fazla bir şehre benziyor, diye düşündü Kaladin kendi kendine. *Burası yakında gerçek bir saray olabilir.*

Skar ve ekibini kralın toplantı salonunun kapısında buldu. "Rapor verin," dedi Kaladin hafifçe.

"Sessiz bir sabah," dedi Skar. "Ve benim de buna itirazım yok."

"O zaman bugün için izinlisin," dedi Kaladin. "Ben toplantı için burada kalacağım, sonra da ikindi nöbetini Moash'a bırakıp, akşam nöbeti için geri geleceğim. Sen ve mangan biraz uykunuzu alın; bu gece görev başına geri döneceksiniz, yarın sabaha kadar sürecek."

"Emredersiniz," dedi Skar selam vererek. Adamlarını topladı ve gitti.

Kapıların ötesindeki oda kalın bir halıyla döşenmişti ve Rüzgâryönü tarafında büyük, kepenksiz pencereler vardı. Kaladin daha önce bu odaya hiç girmemişti ve saray haritaları da kralın güvenliği için sadece ana koridorları ve hizmetkârların bölümlerinin içinden geçen yolları gösteriyordu. Bu odanın sadece tek bir fazladan kapısı vardı, büyük olasılıkla dışarıdaki balkona açılıyordu ama Kaladin'in içeriye girmiş olduğu kapıdan başka çıkış yoktu.

Mavi ve altın renkli iki muhafız kapının iki tarafında durmaktaydı. Kralın kendisi odadaki masanın yanında ileri geri volta atıyordu. Burnu resimlerdekinden daha büyüktü.

Dalinar saçlarında griler görülen şık bir kadın olan Yüceleydi Navani'yle konuşmaktaydı. Kralın amcasıyla annesinin arasındaki skandal ilişki savaş kampının baş dedikodu konusu olurdu, eğer Sadeas'ın ihaneti onu gölgede bırakmış olmasaydı.

"Moash," dedi Kaladin işaret ederek. "O kapı nereye gidiyormuş bir bak. Mart ve Eth, hemen dışarıda koridorda nöbet tutun. Siz içeriye haber verip bizden izin almadan önce bir yüceprensten başka hiç kimse bu kapıdan girmeyecek."

Moash krala eğilmek yerine selam verdi ve kapıyı kontrol etti. Gerçekten de Kaladin'in aşağıdan fark etmiş olduğu balkona açılıyordu. Bu en üstteki odanın etrafını tamamen sarmaktaydı.

Dalinar çalışırlarken Kaladin ve Moash'ı inceliyordu. Kaladin selam verdi ve adamın gözlerinin içine baktı. Önceki gün olduğu gibi bir kere daha başarısız olmayacaktı.

"Ben bu muhafızları tanımıyorum amca," dedi kral rahatsızlıkla.

"Onlar yeni," dedi Dalinar. "O balkona çıkmanın başka hiçbir yolu yok, asker. Yüz ayak havada duruyor."

"Öğrendiğimiz iyi oldu," dedi Kaladin. "Drehy, dışarıdaki balkonda Moash'a katıl, kapıyı kapat ve nöbet tutun."

Drehy başını sallayarak harekete geçti.

"Ben daha şimdi o balkona dışarıdan ulaşmanın hiçbir yolunun olmadığını söyledim," dedi Dalinar.

"O zaman benim de içeriye girmeye çalışacağım yol o olurdu," dedi Kaladin. "Eğer isteseydim, komutanım."

Dalinar eğlenerek gülümsedi.

Ancak kral başını sallayarak onaylıyordu. "Güzel... Güzel."

"Bu odaya girmenin başka yolları var mı Majesteleri?" diye sordu Kaladin. "Gizli kapılar, tüneller?"

"Eğer olsalardı, kimsenin bundan haberinin olmamasını isterdim," dedi kral.

"Eğer neyi koruyacaklarını bilmezlerse adamlarım bu odayı güvenceye alamazlar. Eğer kimsenin bilmiyor olması gereken geçitler varsa, onlar anında şüphelidir. Eğer bilgiyi benimle paylaşırsanız, onları korumak için sadece subaylarımı kullanacağım."

Kral bir an için gözlerini Kaladin'e dikti, sonra da Dalinar'a döndü. "Bunu *beğendim.* Neden onu daha önce muhafızlarının başına geçirmedin?"

"Fırsatım olmadı," dedi Dalinar gözleri Kaladin'i incelerken, arkalarında bir *derinlik* vardı. Bir ağırlık. Yanına yaklaşıp, bir elini Kaladin'in omzuna koyarak onu bir kenara çekti.

"Bekle," dedi kral arkalarından. "O bir *yüzbaşı* nişanı mı? Bir koyugözde? Bu ne zaman başladı?"

Dalinar cevap vermedi, bunun yerine Kaladin'i odanın bir kenarına doğru götürdü. "Kral suikastçılar konusunda çok endişelidir," dedi yumuşakça. "Senin bunu bilmen gerekiyor."

"Sağlıklı bir paranoya onun muhafızlarının işini kolaylaştırır komutanım," dedi Kaladin.

"Ben sağlıklı olduğunu söylemedim," dedi Dalinar. "Sen bana 'komutanım' diyorsun. Genel hitap şekli 'Berrakbey'dir."

"Eğer siz emrederseniz o terimi kullanırım, komutanım," dedi Kaladin adamın gözlerinin içine bakarak. "Ama eğer doğrudan üstünüzse, 'komutanım' uygun bir hitap şeklidir, bir açıkgöz için bile."

"Ben bir yüceprensim."

"Açıkça konuşmak gerekirse," dedi Kaladin; izin istemeyecekti. Onu bu role bu adam koymuştu, o yüzden Kaladin de, aksi söylenmediği sürece, yanında bazı belirli imtiyazların geldiğini varsayacaktı. " 'Berrakbey' diye hitap ettiğim her adam bana ihanet etti. 'Komutanım' diye hitap ettiğim birkaç adam ise bugün hâlâ saygıma sahipler. Ben bir tanesini öbüründen daha hürmetkâr bir şekilde kullanıyorum. Komutanım."

"Sen garip bir adamsın, oğlum."

"Normal olanların hepsi uçurumlarda öldü komutanım," dedi Kaladin yumuşak bir şekilde. "Sadeas'ın marifeti."

"Peki, balkondaki adamlarına pencereden duyamayacakları kadar uzakta durarak nöbet tuttur."

"Ben de adamlarımla birlikte koridorda bekleyeceğim," dedi Kaladin Kral'ın Muhafızları'ndan olan iki askerin şimdiden kapılardan çıkmış olduklarını fark ederek.

"Ben onu emretmedim," dedi Dalinar. "Kapıda nöbet tut ama içeride. Ben planladığımız şeyleri senin de duymanı istiyorum. Sadece bunları bu odanın dışında tekrar etme."

"Emredersiniz komutanım."

"Bu toplantıya dört kişi daha geliyor," dedi Dalinar. "Oğullarım, General Khal ve Berrakhanım Teshav, Khal'ın karısı. Onlar girebilirler. Onlardan başka herhangi birisi toplantı bitene kadar bekletilecek."

Dalinar tekrar kralın annesiyle olan konuşmasına geri döndü. Kaladin Moash ve Drehy'i doğru yerlere yerleştirdi, sonra da Mart ve Eth'e kapı protokolünü açıkladı. Daha sonra biraz eğitim vermesi gerekecekti. Açıkgözler hiçbir zaman "Başka kimsenin girmesine izin verme," dedikleri zaman "Başka kimsenin girmesine izin verme," demek istemezlerdi. Demek istedikleri şey "Eğer başka birisinin girmesine izin verirsen, ben de bunun yeteri kadar önemli olduğuna katılıyor olsam iyi olur, yoksa senin başın yanar," olurdu.

Sonra Kaladin kapalı kapının iç tarafında yerini aldı, tanımadığı bir tür ender ahşaptan imal edilmiş olan oymalı tahta kaplamaları olan bir duvarın önünde duruyordu. *Büyük olasılıkla bunun değeri, benim bütün hayatım boyunca kazanmış olduğum paradan daha fazladır,* diye düşündü öylesine. *Tek bir ahşap plakanın.*

Yüceprensin oğulları Adolin ve Renarin Kholin geldiler. Kaladin birincisini savaş meydanında görmüştü, gerçi Parezırhı olmadan farklı görünüyordu. Daha az heybetliydi. Şımarık bir zengin çocuğuna daha çok benziyordu. Ha, diğer herkes gibi o da üniforma giymişti ama düğmeleri işlemeliydi, ve çizmeleri de... Onlar üzerlerinde bir çizik bile olmayan pahalı domuz derisindendi. Yepyenilerdi, büyük olasılıkla saçma bir masraf yapılarak satın alınmışlardı.

Pazardaki o kadını kurtarmıştı ama, diye düşündü Kaladin haftalar önceki karşılaşmalarını hatırlayarak. *Onu unutma.*

Kaladin Renarin'i neye yoracağından emin değildi. Gençti, Kaladin'den büyük olabilirdi ama kesinlikle öyleymiş gibi görünmüyordu, gözlük takıyordu ve kardeşinin arkasından bir gölge gibi yürüyordu. O narin kollar ve hassas parmaklar hiçbir zaman savaş ya da gerçek iş yüzü görmemişti.

Syl odanın etrafında uçuşuyor, girintileri, çıkıntıları ve vazoların içlerini kolaçan ediyordu. Kralın koltuğunun yanındaki kadın yazı masasının üzerindeki bir kâğıt ağırlığında durdu, içinde garip bir tür yengece benzeyen şeyin hapsedilmiş olduğu kristal bloğu dürtüklüyordu. Şunlar kanat mıydı?

"Onun dışarıda bekliyor olması gerekmez mi?" diye sordu Adolin Kaladin'e doğru başıyla işaret ederek.

"Yaptığımız şey beni doğrudan tehlikeye sokuyor," dedi Dalinar ellerini arkasında kavuşturmuş olarak. "Onun da ayrıntıları bilmesini istiyorum. İşi için önemli olabilir." Dalinar Adolin ya da Kaladin'den tarafa bakmadı.

Adolin yanına giderek Dalinar'ın kolunu kavradı ve Kaladin'in duyamayacağı kadar alçak olmayan hafif bir sesle konuştu. "Biz onu tanımıyoruz bile."

"Bizim birilerine güvenmemiz gerekiyor Adolin," dedi babası normal bir sesle. "Eğer benim bu orduda Sadeas için çalışıyor olmadığına garanti verebileceğim bir tek kişi varsa, o da bu asker." Döndü ve Kaladin'e bir bakış attı, bir kere daha onu o anlaşılmaz gözleriyle inceliyordu.

O *beni Fırtınaışığıyla görmedi,* dedi Kaladin kendi kendisine sertçe. O *neredeyse kendinden geçmişti. Bilmiyor.*

Biliyor mu?

Adolin ellerini havaya savurdu ama yürüyerek odanın öbür tarafına gitti, kardeşine bir şeyler mırıldanıyordu. Kaladin yerinde kaldı, tören rahatında rahatça duruyordu. *Evet, kesinlikle şımarık.*

Kısa süre sonra gelen general dik sırtlı ve soluk sarı gözlü, çevik bir adamdı, keldi. Karısı Teshav'ın dar bir yüzü ve sarı çizgili saçları vardı. Navani'nin oraya geçmek için hiçbir harekette bulunmuş olmadığı yazı masasının yanında yerini aldı.

"Raporlar," dedi Dalinar pencereden, kapı yeni gelen ikilinin arkasından tıkırtıyla kapanırken.

"Ne duyacağınızı bildiğinizi tahmin ediyorum Berrakbey," dedi Teshav. "Kızgınlar. Onlar gerçekten de sizin emri tekrar düşüneceğinizi ummuşlardı ve halka açıklamak onları kışkırttı. Resmî bir açıklama yapan sadece Yüceprens Hatham oldu. O diyor ki, alıntı yapıyorum; 'kralın bu düşüncesiz ve ihtiyatsız yola girmekten caydırılacağından emin olmaya niyeti var'."

Kral içini çekerek koltuğuna oturdu. Renarin anında oturdu, general de öyle. Adolin biraz daha gönülsüz bir şekilde koltuğuna geçti.

Dalinar ayakta kalmaya devam etti, pencereden dışarıya bakıyordu.

"Amca?" diye seslendi kral. "Tepkiyi duydun mu? Düşündüğün kadar ileriye gitmemiş olman iyi bir şey. Eğer Kurallar'ı uygulamak *zorunda* olduklarını ya da mal varlıklarına el konulmasını kabul etmeleri de gerektiğini ilan etmiş olsaydın, bir isyanın ortasında olurduk."

"O da gelecek," dedi Dalinar. "Hâlâ hepsini birden mi ilan etmem gerekirdi diye merak ediyorum. Eğer bir ok saplandığı zaman, bazen en iyisi oku bir çekişte çıkarmaktır."

Aslında bir ok saplandığı zaman, yapılacak en iyi şey bir hekim bulana kadar onu orada bırakmaktı. Çoğu zaman ok kan akışını engeller ve seni hayatta tutardı. Ancak konuşmaya dahil olup da, yüceprensin mecazını bozmamak en iyisiydi.

"Fırtınalar adına, ne kadar korkunç bir resim," dedi kral bir mendille yüzünü silerek. "Böyle şeyleri söylemek zorunda mısın amca? *Zaten* bu hafta bitmeden ölmüş olacağımızdan korkuyorum."

"Baban ve ben bundan daha kötülerini atlattık," dedi Dalinar.

"Sizin o zamanlar müttefikleriniz vardı! Sizin tarafınızda üç yüceprens, karşınızda da sadece altı, ve siz hiç onların hepsiyle birden aynı anda savaşmadınız."

"Eğer yüceprensler bize karşı birleşecek olursa, ayakta kalmayı başaramayız," dedi General Khal. "Bu beyannameyi geri çekmekten başka herhangi bir seçeneğimiz olmaz, bu da Taht'ı dikkate değer derecede zayıflatacaktır."

Kral arkasına yaslanarak elini alnına koydu. "Jezerezeh, bu tam bir felaket olacak..."

Kaladin bir kaşını kaldırdı.

"Sen öyle düşünmüyor musun?" diye sordu Syl uçuşan bir yapraklar kümesi hâlinde ona doğru yaklaşarak. Onun sesinin böyle şekillerden geldiğini duymak rahatsız ediciydi. Odadaki diğerleri, elbette ki, onu göremiyor ya da duyamıyordu.

"Hayır," diye fısıldadı Kaladin. "Bu beyanname gerçekten de gerçek bir fırtına koparıyormuş gibi görünüyor. Ben sadece kralın daha... Ee, az mızmız olmasını beklerdim."

"Bizim sağlam müttefiklere ihtiyacımız var," dedi Adolin. "Bir cephe kurmalıyız. Sadeas bir tane oluşturacak ve o yüzden biz de ona kendimizinkiyle karşılık vereceğiz."

"Krallığı ikiye mi böleceğiz?" dedi Teshav başını iki yana sallayarak. "Bir iç savaşın Taht'a nasıl fayda sağlayacağını göremiyorum. Özellikle de bizim kazanmamızın pek olası olmadığı bir tanesinin."

"Bu Alethkar'ın bir krallık olarak sonu olabilir," diyerek ona katıldı general.

"Alethkar yüzyıllar önce bir krallık olarak son buldu," dedi Dalinar yumuşak bir sesle, pencereden dışarıya bakıyordu. "Bizim yarattığımız bu şey Alethkar değil. Alethkar adalet demekti. Bizler babamızın pelerinini giyen çocuklarız."

"Ama amca, en azından bu da *bir şeydir,*" dedi kral. "Yüzyıllardır olduğundan daha fazlası! Eğer biz burada başarısız olursak ve on tane savaşan prensliğe bölünürsek, bu babamın uğruna çalıştığı her şeyi boşa çıkarmak olur!"

"Babanın uğruna çalıştığı şey bu değildi oğlum," dedi Dalinar. "Bu Harap Ovalar üzerindeki oyun, bu mide bulandırıcı politik maskaralık. Gavilar'ın hayal ettiği şey bu değildi. Dinmezfırtına geliyor..."

"Ne?" diye sordu kral.

Dalinar en sonundan pencereye arkasını dönüp, yürüyerek diğerlerinin yanına geldi ve elini Navani'nin omzuna koydu. "Bizler bunu yapmanın bir yolunu bulacağız, ya da bunu yaparken krallığı yok edeceğiz. Ben bu rezilliğe daha fazla katlanmayacağım."

Kollarını kavuşturmuş olan Kaladin bir parmağıyla dirseğinde tempo tutuyordu. "Dalinar kral oymuş gibi davranıyor," diye hareket ettirdi ağzını, o kadar hafifçe fısıldıyordu ki sadece Syl duyabilirdi. "Ve diğer herkes de öyle yapıyor." Sıkıntı vericiydi. Bu Amaram'ın yaptığı şeye benziyordu. Önünde gördüğü güce el koymak, kendisine ait olmasa bile.

Navani başını kaldırarak Dalinar'a baktı, elini onunkinin üzerine koymak üzere kaldırdı. O yüz ifadesine bakılacak olursa Dalinar her ne planlıyor idiyse, o da onun arkasındaydı.

Kral değildi. Hafifçe içini çekti. "*Belli ki* bir planın var amca. Ee? Söyle hadi. Bu tiyatro yorucu."

"Benim asıl yapmak istediğim şey, onların topunu birden sopalamak," dedi Dalinar dürüstçe konuşarak. "Emirlere uymayı kabul etmeyen yeni acemilere yapacağım şey bu olurdu."

"Sanırım yüceprensleri dizine yatırıp, itaat ettirene kadar *dövmekte* çok başarılı olamazsın amca," dedi kral kuru kuru. Her nedense farkına varmadan göğsünü ovuşturuyordu.

"Onları silahsızlandırmak gerek," derken buldu Kaladin kendisini.

Odadaki bütün gözler ona doğru döndü. Berrakhanım Teshav sanki konuşmak Kaladin'in hakkı değilmiş gibi ona kaşlarını çattı. Büyük ihtimalle bu doğruydu.

Ancak Dalinar ona başını salladı. "Asker? Bir önerin mi var?"

"Affınızı sığınırım komutanım," dedi Kaladin. "Ve Majesteleri. Ama eğer bir manga size sorun çıkarıyorsa, yapacağınız ilk şey üyelerini birbirlerinden ayırmaktır. Onları dağıtır, daha iyi mangaların içine sokarsınız. Ben burada onu yapabileceğinizi sanmıyorum."

"Ben yüceprensleri nasıl birbirlerinden ayıracağımı bilmiyorum," dedi Dalinar. "Onların birbirleriyle görüşmelerine engel olabileceğimden şüpheliyim. Belki bu savaş kazanılmış olsaydı, farklı yüceprensleri farklı görevlere atayabilir, uzaklara gönderebilir, ondan sonra da birer birer onlarla uğraşabilirdim. Ama şu an için bizler burada kısılı kalmış durumdayız."

"Baş belalarına yapacağınız ikinci şey onları silahsızlandırmaktır," dedi Kaladin. "Eğer mızraklarını teslim etmelerini sağlarsanız onları kontrol etmesi daha kolay olur. Bu utanç vericidir, onların tekrar kendilerini acemiler gibi hissetmelerini sağlar. O yüzden... Siz de onların askerlerini ellerinden alabilir misiniz, belki?"

"Korkarım ki alamayız," dedi Dalinar. "Askerlerin özel olarak Taç'a değil, kendi açıkgözlerine bağlılık yemini var; Taç'a yemin etmiş olanlar sadece yüceprensler. Ancak düşüncelerin doğru yönde."

Navani'nin omzunu sıktı. "Son iki haftadır bu soruna nasıl yaklaşacağıma karar vermeye çalışıyorum," dedi. "İçgüdülerim bana yüceprenslere, Aletkar'ın açıkgöz nüfusunun tamamına, disiplin altına alınması gereken yeni acemiler olarak muamele etmem gerektiğini söylüyor."

"O bana geldi ve biz de konuştuk," dedi Navani. "Yüceprensleri baş edilebilir bir mertebeye *düşüremeyiz*, her ne kadar Dalinar'ın yapmak istediği şey tam olarak bu olsa da. Onun yerine, onları eğer hizaya gelmezlerse her şeylerini ellerinden *alacağımıza* inanmaları için teşfik etmemiz gerekiyor."

"Bu beyanname onları delirtecek," dedi Dalinar. "Ben onların delirmesini *istiyorum*. Onların savaş hakkında, buradaki yerleri hakkında düşünmelerini istiyorum ve onlara Gavilar'ın suikastini hatırlatmak istiyorum. Eğer onları gerçek askerlermiş gibi davranmaya itebilirsem, hatta bu onların bana karşı silahlanmalarıyla başlıyor olsa bile, o zaman onları ikna etmeyi başarabilirim. Askerlerle anlaşabilirim. Her neyse, bunun büyük bir parçası onları, benim eğer onlar güç ve otoritelerini doğru şekilde kullanmazlarsa ellerinden alacağımın tehdidi. Ve bu da, Yüzbaşı Kaladin'in de önerdiği gibi, silahlarını ellerinden almakla başlıyor."

"Yüceprenslerin silahlarını almak mı?" diye sordu kral. "Bu nasıl bir saçmalık?"

"Bu saçmalık değil," dedi Dalinar, gülümsedi. "Ordularını onlardan alamayız ama *başka* bir şey yapabiliriz. Adolin, kınındaki kilidi kaldırmayı planlıyorum."

Adolin bir an bunu düşünerek kaşlarını çattı. Sonra geniş bir gülümseme yüzünü ikiye böldü. "Yâni, tekrar düello yapmama izin mi vereceksin? Gerçekten mi?"

"Evet," dedi Dalinar. Krala doğru döndü. "Çok uzun bir süreden beri, onun önemli müsabakalara çıkmasını yasaklamıştım, çünkü Kurallar savaş sırasında subaylar arasında şeref düellolarına izin vermiyor. Ancak gittikçe daha da fazla farkına varıyorum ki, öbürlerini kendilerini savaştalarmış gibi görmüyorlar. Onlar oyun oynuyor. Adolin'in resmî müsabakalarda kampın diğer Paredarlarıyla düello etmesine izin vermenin zamanı geldi."

"Onların burnunu sürtmesi için mi?" diye sordu kral.

"Burun sürtmekle bir ilgisi olmayacak, Parelerini ellerinden almak için olacak." Dalinar ilerleyerek koltukların ortasına geçti. "Eğer ordudaki bütün Parekılıçları ve Parezırhları bizim kontrolümüzde olursa, yüceprenslerin bize karşı savaşmaları zor olur. Adolin, diğer yüceprenslerin Paredarlarını şeref düellolarına çağırmanı istiyorum, ödüller Parelerin kendileri olacak."

"Bunu kabul etmeyecekler," dedi General Khal. "Düelloları reddederler."

"Kabul edeceklerinden emin olmamız gerekecek," dedi Dalinar. "Onları zorlayarak ya da utandırarak dövüşe sokmanın bir yolunu bulacağız. Eğer Akıl'ın nerelere kaçıp gittiğini bulabilseydik, bu büyük olasılıkla daha kolay olurdu diye düşünüyorum."

"Eğer oğlan kaybederse ne olacak?" diye sordu General Khal. "Bu plan fazla öngörülemez gibi görünüyor."

"Göreceğiz," dedi Dalinar. "Bu yapacaklarımızın sadece bir parçası, daha küçük olan parçası; ama ayrıca en gözle görülür parçası da. Adolin, herkes bana senin düello yapmakta ne kadar iyi olduğunu söylüyor ve sen de yasağımı kaldırmam için aralıksız olarak başımı ağrıttın. Bizimkiler sayılmazsa, orduda otuz tane Paredar var. Sen o kadar çok adamı yenebilir misin?"

"Yenmek ne," dedi Adolin sırıtarak. "Kırar geçiririm, eğer Sadeas'ın kendisiyle başlayabileceksem."

O *zaman bu hem şımarık, hem de kendini beğenmiş*, diye düşündü Kaladin.

"Hayır," dedi Dalinar. "Sadeas kişisel bir meydan okumayı kabul etmeyecektir, gerçi hedefimiz en sonunda onu da arenaya indirmek. Biz daha düşük seviyeli Paredarlarla başlayacak ve ona doğru ilerleyeceğiz."

Odadaki diğerleri sıkıntılıymış gibi görünüyordu. Bu dudaklarını ince bir çizgi hâlinde sıkmış ve Adolin'e göz atmakta olan Berrakhanım Navani'yi de içermekteydi. Dalinar'ın planını destekliyor olabilirdi ama yeğeninin düello yapması fikrini sevmemişti.

Bunu dile getirmedi. "Dalinar'ın da belirttiği gibi, bizim bütün planımız bu olmayacak," dedi. "Umalım ki Adolin'in düellolarının çok fazla ileri gitmesine gerek olmasın. Büyük ölçüde endişe ve korku yaratmak, bize karşı olan bazı hiziplere baskı yapmak amacını taşıyor. Yapmamız gereken işlerin asıl büyük kısmı, bizim tarafımıza çekilebilecek olanlarla ilişki kurmak için karmaşık ve kararlı bir politik çaba gerektirecek."

"Navani ve ben yüceprensleri gerçekten de birleştirilmiş olan bir Alethkar'ın avantajları konusunda ikna etmek için çalışacağız," dedi Dalinar başını sallayarak. "Gerçi Fırtınababa biliyor ya, ben politik yeteneğimden, Adolin'in düellolarına duyduğu güveni duymuyorum. Olması gereken bu. Eğer Adolin sopa olacaksa, benim de tüy olmam gerekiyor."

"Suikastçılar olacak amca," dedi Elhokar, sesi yorgun çıkıyordu. "Ben Khal'ın haklı olduğunu düşünmüyorum. Bence Alethkar anında parçalanmayacak. Yüceprensler tek bir krallık olma fikrinden hoşlanır oldular. Ama onlar sporlarını, eğlencelerini, mücevherkalplerini de seviyorlar. O yüzden de suikastçılar gönderecekler. İlk başta sessizce, ve büyük olasılıkla da seni ya da beni doğrudan hedeflemeyen. Ailelerimize.

Sadeas ve öbürleri bizim canımızı yakmaya, geri çekilmeye zorlamaya çalışacaklar. Sen oğullarını bunun için riske atmaya gönüllü müsün? Peki ya annemi?"

"Evet, haklısın," dedi Dalinar. "Benim aklıma... Ama evet. Onlar bu şekilde düşünüyor." Kaladin'e sesi pişmanmış gibi geliyordu.

"Ve sen yine de bu planı takip etmeye gönüllüsün?" diye sordu kral.

"Başka seçeneğim yok," dedi Dalinar arkasını dönerek, pencereye doğru geri yürüdü. Batıya, kıtanın içlerine doğru doğru baktı.

"O zaman en azından bana şunu söyle," dedi Elhokar. "Asıl amacın ne amca? Bütün bunların sonucu olarak istediğin şey ne? Bir yıl içinde, eğer biz bu fiyaskodan sağ çıkmışsak, sen bizim ne olmamızı istiyorsun?"

Dalinar ellerini pencere pervazının kalın taşının üzerine koydu. Gözlerini dışarıya dikmişti, sanki onun görebildiği ama geri kalanlarının göremediği bir şeye bakıyordu. "Ben önceden olduğumuz şeye dönüşmemizi sağlayacağım oğlum. Fırtınaların içinde ayakta kalabilen bir krallık, bir ışık olan ve bir karanlık olmayan bir krallık. Ben gerçek anlamda birleşmiş olan bir Alethkar istiyorum, yüceprensleri sadık ve adil olan. Ondan da fazlasını." Parmaklarıyla pencere pervazına vurdu. "Ben Parlayan Şövalyeleri tekrar kuracağım."

Kaladin neredeyse şoktan mızrağını düşürecekti. Neyse ki, hiç kimse onu izlemiyordu; onlar ayağa fırlayarak Dalinar'a gözlerini dikmekteydiler.

"Parlayanlar mı? Siz delirdiniz mi?" diye hesap sordu Berrakhanım Teshav. "Siz bizi Yokelçilere satan bir hainler mezhebini mi tekrar kurmaya çalışacaksınız?"

"Bunun geri kalanı kulağa iyi geliyor baba," dedi Adolin öne doğru adım atarak. "Parlayanlar hakkında çok düşündüğünü biliyorum ama sen onları... Diğer herkesten farklı bir şekilde görüyorsun. Eğer sen onları örnek almayı istediğini ilan edecek olursan bu iyi karşılanmayacaktır."

Kral sadece inleyerek yüzünü ellerine gömdü.

"İnsanlar onlar hakkında yanılıyor," dedi Dalinar. "Ve eğer hatta yanılmıyorlarsa bile asıl Parlayanlar, Elçiler tarafından başlatılmış olanlar, Vorin kilisesinin bile bir zamanlar adil ve erdemli olduğunu itiraf ettiği bir şey. Bizim insanlara Parlayan Şövalyeler'in, bir tarikat olarak, büyük bir şeyleri temsil ettiğini hatırlatmamız gerekiyor. Eğer etmeselerdi, hikâyelerin yaptıklarını iddia ettikleri gibi 'düşmeleri' de mümkün olamazdı."

"Ama *neden*?" diye sordu Elhokar. "Sebep ne?"

"Yapmam gereken şey bu." Dalinar tereddüt etti. "Ben de henüz neden olduğundan tam olarak emin değilim. Sadece bana söylenen bu. Gelmekte olan şeye karşı bir korunma, bir hazırlık olarak. Bir tür fırtına. Belki bu diğer yüceprenslerin bize karşı dönmesi kadar basit bir şeydir. Hiç sanmıyorum ama belki."

"Baba," dedi Adolin eli Dalinar'ın kolunda. "Bunların hepsi iyi güzel, ve belki sen insanların Parlayanlar hakkındaki görüşünü de değiştirebilirsin ama... Ishar'ın ruhu adına, baba! Onlar bizim yapamadığımız şeyleri yapabiliyordu. Sadece birilerinin adını Parlayan koymak, onlara hikâyelerdeki gibi fantastik güçler vermez."

"Parlayanlar yapabildikleri şeylerden daha fazlasıydı," dedi Dalinar. "Onlar bir ideal anlamına gelirdi. Bizim bu günlerde eksikliğini çektiğimiz türden bir ideal. Biz antik Dalgabağlamalara, onların sahip olduğu güçlere, erişemeyebiliriz, ama Parlayan-

ları başka yollardan örnek almayı hedefleyebiliriz. Bunda kararlıyım. Beni vazgeçirmeye çalışmayın."

Diğerleri ikna olmuş gibi görünmüyordu.

Kaladin gözlerini kıstı. Peki Dalinar Kaladin'in güçlerini biliyor muydu, yoksa bilmiyor muydu? Toplantı Paredarları Adolin'le dövüşmeleri için nasıl manipüle edebilecekleri ve çevre bölgedeki devriyelerin nasıl arttırılabileceği gibi daha sıradan konulara doğru kaydı. Dalinar savaş kamplarını güvenli bir hâle getirmeyi, deneyeceği şeyler için bir ön koşul olarak görüyordu.

Toplantı en sonunda bittiği, içeridekilerin çoğu emirleri uygulamaya gittiği zaman, Kaladin hâlâ Dalinar'ın Parlayanlar hakkında söylediği şeyleri düşünüyordu. Adam bunun farkında değildi ama o çok isabetli konuşmuştu. Parlayan Şövalyeler'in gerçekten de idealleri vardı ve onlar tam olarak o şekilde adlandırılıyorlardı. Beş İdealler, Ölümsüz Sözler.

Ölümden önce yaşam, zayıflıktan önce güç, hedeften önce yolculuk, diye düşündü Kaladin cebinden çıkardığı bir küreyle oynarken. Bu Sözler, Birinci İdeal'in tamamını oluşturuyordu. Kaladin'in bunun anlamı konusunda sadece sezgisel bir fikri vardı ama cehaleti onun Rüzgârkoşucuların İkinci İdeal'ini, kendilerini koruyamayanları koruma yeminini, keşfetmesine engel olmamıştı.

Syl ona öbür üçünü söylemiyordu. Diyordu ki, Kaladin ihtiyacı olduğu zaman onları bilecekti. Ya da bilmeyecek ve de ilerleme kaydetmeyecekti.

Kaladin ilerleme kaydetmeyi istiyor muydu? Ne olmak için? Parlayan Şövalyeler'in bir üyesi mi? Kaladin'in istediği şey başka birinin ideallerinin kendi hayatına hâkim olması değildi. O sadece hayatta kalmak istemişti. Şimdi, her nasılsa, yüzlerce yıldır hiçbir insanın geçmemiş olduğu bir yoldan dümdüz ileri doğru ilerliyordu. Potansiyel olarak Roshar üzerinde yaşayan tüm insanların nefret edeceği ya da saygı duyacağı bir şeye dönüşüyordu. Ne kadar çok ilgi...

"Asker?" dedi Dalinar kapının yanında durarak.

"Komutanım." Kaladin tekrar dimdik durdu ve selam verdi. Bunu yapmak *iyi* hissettiriyordu, hazır olda durmak, bir yer bulmak. Bunun bir zamanlar sevdiği hayatı hatırlamanın iyi duygusu mu, yoksa tekrar tasmasına kavuşan baltatazısının zavallı duygusu mu olduğundan emin değildi.

"Yeğenim haklıydı," dedi Dalinar kralın koridor boyunca uzaklaşmasını izleyerek. "Öbürleri aileme zarar vermeye çalışabilir. Onlar bu şekilde düşünüyor. Navani ve oğullarım için sürekli olarak muhafız grupları olmasını istiyorum. En iyi adamlarından."

"Bende onlardan yaklaşık iki düzine var, komutanım," dedi Kaladin. "Bu dördünüzü birden sürekli olarak koruma altında tutmak için yeterli değil. Fazla uzun süre geçmeden önce daha fazla adamı eğitmiş olmam gerekir ama bir köprücünün eline mızrak vermek onu iyi bir korumayı bırakın, bir asker bile yapmıyor."

Dalinar başını sallayarak onayladı, sıkıntılı görünüyordu. Çenesini ovuşturdu.

"Komutanım?"

"Seninkisi bu savaş kampındaki işi fazla olan tek kuvvet değil, asker," dedi Dalinar. "Sadeas'ın ihanetine çok fazla adam kaybettim. Çok iyi adamlar. Şimdi de bir zaman sınırım var. Sadece altmış günden biraz fazla..."

Kaladin bir ürperti hissetti. Yüceprens duvarına karalanmış olarak bulunan sayıyı çok ciddiye alıyordu.

"Yüzbaşı," dedi Dalinar hafifçe. "Bulabildiğim her sağlam adama ihtiyacım var. Onları eğitiyor ordumu tekrar oluşturuyor ve fırtına için hazırlanıyor olmam gerekiyor. Onların platolara saldırıyor olmalarına ve savaş tecrübesi edinmek için Parshendilerle çatışıyor olmalarına ihtiyacım var."

Bunun kendisiyle ne ilgisi vardı? "Siz adamlarımın plato turlarında savaşmalarının gerekli olmayacağına söz vermiştiniz."

"Bu sözü tutacağım," dedi Dalinar. "Ama Kral'ın Muhafızları'nda iki yüz elli asker var. Bunlar elimdeki son savaşa hazır subayların bazılarını da içeriyor ve onları da yeni acemilerin başına koymam gerekiyor."

"Sadece sizin ailenizi korumak zorunda olmayacağım, değil mi?" diye sordu Kaladin omuzlarına yeni bir yükün binmekte olduğunu hissederek. "*Kralın* korunmasını da bana teslim etmeyi istediğinizi ima ediyorsunuz."

"Evet," dedi Dalinar. "Yavaş yavaş, ama evet. O askerlere ihtiyacım var. Onun da ötesinde, iki ayrı muhafız kuvveti bulundurmak bana bir hataymış gibi geliyor. Hissediyorum ki, geçmişiniz de göz önüne alınacak olursa, adamlarının içinde düşmanlarımın casuslarının olması ihtimali çok az. Bir süre önce kralın hayatına karşı bir teşebbüs yapılmış olabilir, bunu senin de bilmen gerekiyor. Hâlâ bunun arkasında kimin olduğunu bulamadım ama bazı muhafızların işin içinde olabileceğinden endişe ediyorum."

Kaladin derin bir nefes aldı. "Ne oldu?"

"Elhokar ve ben bir uçurumşeytanı avladık," dedi Dalinar. "O av sırasında, zorlu bir anında kralın Zırh'ı bozulmanın eşiğine geldi. Biz onu güçlendiren mücevherlerin pek çoğunun kusurlu olanlarla değiştirilmiş olmasının muhtemel olduğunu bulduk, zorlandıkları zaman çatlamalarına neden olmuştu."

"Ben Zırh konusunda fazla bir şey bilmem komutanım," dedi Kaladin. "Kendi kendilerine, sabotaj olmaksızın kırılmış olabilirler mi?"

"Mümkün ama muhtemel değil. Ben, adamlarının sarayın ve kralın korunmasında nöbet tutmalarını istiyorum, Kral'ın Muhafızları'ndan bazı nöbetleri devralarak kralı ve sarayı tanır hâle gelmenizi. Bu adamlarının daha tecrübeli muhafızlardan bir şeyler öğrenmelerine de yardım edecektir. Aynı zamanda, ben ordumdaki askerleri eğitmeleri için o muhafızların subaylarını almaya başlayacağım.

"Önümüzdeki birkaç hafta boyunca, senin grubunla Kral'ın Muhafızları'nı birleştireceğiz. Komuta sende olacak. Sen o öbür ekiplerden olan köprücüleri yeteri kadar iyi eğittiğin zaman, biz muhafızlarda kalan askerleri de adamlarınla değiştirecek, ve askerleri de benim orduma geçireceğiz." Kaladin'in gözlerinin içine baktı. "Bunu yapabilir misin asker?"

"Evet komutanım," dedi Kaladin, gerçi bir parçası panik oluyordu. "Yapabilirim."

"Güzel."

"Bir öneri, komutanım. Siz savaş kamplarının dışındaki devriyeleri genişleteceğinizi, Harap Ovalar'ın etrafındaki tepelerde düzeni sağlamaya çalışacağınızı söylemiştiniz."

"Evet. Oralarda dolaşan haydutların sayısı utanç verici. Burası artık Alethi arazisi. Alethi kanunlarına uyması gerek."

"Eğitmem gereken bin tane adamım var," dedi Kaladin. "Eğer oralarda devriye gezmelerini sağlayabilirsem, bu onların kendilerini askerler gibi hissetmelerine yardımcı olabilir. Eğer yeteri kadar büyük bir kuvvet kullanacak olursam, haydutlara bir mesaj verir, belki onları kaçmaya zorlamış olurum ve adamlarımın da fazla savaş görmesi gerekmez."

"Güzel. Devriye görevinin başında General Khal vardı ama o artık benim en kıdemli komutanım ve ona başka şeyler için ihtiyaç olacak. Adamlarını eğit. Hedefimiz eninde sonunda senin bin adamına burası, yâni Alethkar ile güney ve doğu limanları arasındaki gerçek yollarda devriye gezdirmek olacak. Haydut kamplarına karşı gözcülük yapacak ve saldırıya uğrayan kervanları arayacak izci ekiplerin olmasını isteyeceğim. Benim oralarda ne kadar hareketlilik olduğu ve tam olarak ne kadar tehlikeli olduğuna dair sayılara ihtiyacım var."

"Bizzat ilgileneceğim komutanım."

Fırtınalar. Bütün bunların hepsini nasıl yapacaktı?

"Güzel," dedi Dalinar.

Dalinar yürüyerek salondan çıktı, sanki düşünceler içinde kaybolmuş gibi ellerini arkasında kavuşturmuştu. Moash, Eth ve Mart, Kaladin'in emretmiş olduğu gibi onun arkasına dizildiler. Her zaman Dalinar'ın yanına iki adam veriyordu, eğer başarabilirse üç. Bir zamanlar bunu dört ya da beşe çıkarmayı umut etmişti ama, fırtınalar adına, şimdi koruması gereken bu kadar çok kişi olduğuna göre bu mümkün olmayacaktı.

Kim bu adam? diye düşündü Kaladin Dalinar'ın uzaklaşmakta olan şeklini izlerken. Kampı iyi idare ediliyordu. Bir adamı onu takip eden adamlara bakarak yargılayabilirdin, ve Kaladin de öyle yapıyordu.

Ama bir zorba da disiplinli askerleri olan iyi bir kamp kurabilirdi. Bu adam, Dalinar Kholin, Alethkar'ın birleşmesine yardım etmişti ve bunu da kanın içinde yüzerek yapmıştı. Şimdi... Şimdi de bir kralmış gibi konuşuyordu, hatta kralın kendisi odanın içindeyken bile.

O *Parlayan Şövalyeler'i yeniden kurmak istiyor*, diye düşündü Kaladin. Bu Dalinar Kholin'in sadece irade gücüyle başarabileceği bir şey değildi.

Yardım almadan yapamazdı.

Sisters Planet

6
KORKUNÇ YIKIM

Kölelerimizin arasında gizlenen Parshendi casuslarının olabileceği bizim hiçbir zaman aklımıza bile gelmemişti. Bu da önceden fark etmiş olmam gereken bir şeydi.

–Navani Kholin'in günlüğünden, Jesesan 1174

Shallan yine geminin güvertesindeki kutusunun üzerine oturmuştu, gerçi şimdi başında bir şapka, üzerinde bir palto ve hürelinde de bir eldiven vardı. Emineli elbette ki iğnelenmiş kol yeninin içinde duruyordu.

Bu açık okyanustaki soğuk akıl almaz bir şeydi. Kaptan iyice güneye gidildiğinde okyanusun kendisinin bile donduğunu söylemişti. Bu inanılmaz geliyordu, Shallan bunu görmeyi isterdi. Bazen Jah Keved'de kar ve buz görmüştü, arada bir kışın oluyordu. Ama bütün bir okyanus dolusu buz? Hayret vericiydi.

İsmini Desen koymuş olduğu spreni gözlerken eldivenli eliyle yazıyordu. Şu anda o kendisini geminin güvertesinden yukarı kaldırmış, girdaplanan karanlıktan bir top oluşturmuştu, sonsuz çizgiler Shallan'ın düz bir sayfanın üzerinde asla yakalamayı başaramayacağı şekillerde kıvrılıyorlardı. Bunun yerine çizimlerine destek olarak tanımlar yazıyordu.

"Yiyecek..." dedi Desen. Sesinin uğultulu bir dokusu vardı ve konuştuğu zaman titreşiyordu.

"Evet," dedi Shallan. "Biz onu yiyoruz." Yanındaki kâseden küçük bir lima meyvesi seçti ve ağzına attı, sonra da çiğnedi ve yuttu.

"Yiyoruz," dedi Desen. "Sen... Onu... Sana dönüştürüyor."

"Evet! Aynen öyle."

Spren aşağı düştü, o geminin tahta güvertesinin içine girerken karanlık kaybolmuştu. Bir kere daha malzemenin bir parçası hâline geldi, tahtanın sanki suymuş gibi dalgalanmasına neden oluyordu. Zemin boyunca kaydı, sonra da yanındaki kutunun

üzerine çıkarak, küçük yeşil meyvelerin olduğu kâseye ulaştı. Burada her meyvenin üzerinden geçti, her birinin kabuğu onun deseni şeklinde kırışarak yükseliyordu.

"Korkunç!" dedi, sesi kâsenin içinden titreşimler hâlinde yükseliyordu.

"Korkunç?"

"Yıkım!"

"Ne? Hayır, biz böyle yaşıyoruz. Her şeyin yemeğe ihtiyacı var."

"Yemek korkunç yıkım!" Sesi dehşete düşmüş gibi geliyordu. Kâseden geriye çekilerek güverteye döndü.

Desen gittikçe daha da karmaşık düşünceleri ilişkilendirebiliyor, diye yazdı Shallan. *Soyutlamaları kolaylıkla anlıyor. Bir süre önce bana "Neden? Neden sen? Neden var?" sorularını sordu. Bunu bana hayatımın amacımı sorması şeklinde yorumladım. "Gerçeği bulmak" diye cevap verdiğim zaman demek istediğimi kolaylıkla kavrarmış gibi göründü. Ama yine de, insanların neden yemek zorunda olması gibi bazı* basit gerçeklikler onu aşıyor. O...

Kâğıt buruşur ve yükselirken Shallan yazmayı kesti, Desen sayfanın üzerinde belirmişti, minik çıkıntıları Shallan'ın hemen şimdi yazmış olduğu harfleri yükseltiyordu.

"Neden bu?" diye sordu.

"Hatırlamak için."

"Hatırlamak," dedi kelimeyi bir deneyerek.

"Bunun anlamı..." Fırtınababa. Hafızayı nasıl anlatacaktı? "Bunun anlamı geçmişte ne yaptığını bilebilmek. Başka zamanlarda, günler önce olan şeyleri."

"Hatırlamak," dedi Desen. "Ben... Hatırlamıyorum."

"Hatırladığın ilk şey ne?" diye sordu Shallan. "İlk önce neredeydin?"

"İlk önce," dedi Desen. "Senin yanında."

"Gemide mi?" dedi Shallan yazarak.

"Hayır. Yeşil. Yiyecek. Yenilmemiş yiyecek."

"Bitkiler mi?" diye sordu Shallan.

"Evet. Çok bitkiler." Desen titreşti ve Shallan da bu titreşimin içinde dalların arasından esen rüzgârın sesini duyabildiğini düşündü. Derin bir nefes aldı. Bunu neredeyse görebiliyordu. Önündeki güverte bir taşlık yola dönüşüyor, kutusu da taştan bir bank hâline geliyordu. Hafifçe. Gerçekten de orada değildi, ama *neredeyse*. Babasının bahçeleri. Zeminde tozun içine çizilmiş olan bir desen...

"Hatırla," dedi Desen, sesi bir fısıltı gibiydi.

Hayır, diye düşündü Shallan dehşete düşerek. *HAYIR*!

Görüntü kayboldu. Aslında gerçekte orada bir görüntü yoktu, değil mi? Eminelini göğsüne bastırarak keskin nefesler alıp verdi. Hayır.

"Hey, genç hanım," dedi Yalb arkasından. "Bu yeni oğlana Kharbranth'da ne olduğunu söyle!"

Shallan kalbi hâlâ hızla atarak döndü ve Yalb'ın yanında "yeni oğlanla" yürüyerek gelmekte olduğunu gördü, Yalb'dan en az bir beş yaş daha büyük olan, altı ayak boyunda izbandut gibi bir adamdı. Onu son liman Amydlatn'da almışlardı. Tozbek Yeni Natanan'a giden yolculuklarının son ayağında mürettebat eksikliği çekmeyeceklerinden emin olmak istiyordu.

Yalb kutusunun yanında çömeldi. Soğuğun karşısında kulaklarının üzerini kapatan bir saç bandı ile perişan kol yenleri olan bir gömleği giymeye tenezzül etmişti.

"Berrakhanım?" diye sordu Yalb. "İyi misin? Bi kaplumbağa yutmuş gibi görünüyon. Ve sade kafasını da değil."

"Ben iyiyim," dedi Shallan. "Ne... Ne istemiştin?"

"Kharbranth'da," dedi Yalb başparmağıyla omzundan geriye işaret ederek. "Biz kralı gördük mü, görmedik mi?"

"Biz mi?" diye sordu Shallan. "Onunla ben karşılaştım."

"Ve ben de senin mahiyetindim."

"Sen dışarıda bekliyordun."

"O önemli değil." dedi Yalb. "Ben o görüşme için senin eşlikçindim, hı?"

Eşlikçi mi? O Shallan'ı saraya iyilik olsun diye götürmüştü. "Ee... Öyle sayılabilir," dedi. "Sen güzel selam veriyordun, diye hatırlıyorum."

"Gördün mü," dedi Yalb ayağa kalkarak çok daha iri adama dönerken. "Selamı ben de *dediydim*, di mi?"

"Yeni oğlan" guruldamayla onaylamasını belirtti.

"O zaman hadi giriş o bulaşığa," dedi Yalb. Karşılık olarak bir surat asma aldı. "Ayak yapma şindi," dedi Yalb. "Dedim sana, kaptan çalışanları çok dikkatli izliyo. Eğer buraya uymak istiyosan, işini iyi yapcan, fazla fazla yapcan. Böylece kaptanın *ve* diğer tayfanın gözüne girersin. Ben burda sana büyük fırsat veriyom, kıymetini bil."

Bu iri adamı yatıştırırmış gibi göründü, döndü ve alt güverteye doğru ağır adımlarla gitti.

"Tutku' adına!" dedi Yalb. "Bu oğlan çamurdan iki küre kadar sönük. Ben üzülüyom or . Onu çok kazıklarlar Berrakhanım."

"Yalb, sen yine hava mı atıyorsun?" dedi Shallan.

"Bi kısmı gerçekse hava atma sayılmaz."

"Aslında hava atmak *tam olarak* öyle olur."

"Ee," dedi Yalb ona doğru dönerek. "Sen demin napıyodun? Var ya, renklerlen?"

"Renkler mi?" dedi Shallan bir anda soğuyarak.

"He, güverte yeşile döndü di mi?" dedi Yalb. "Yeminlen gördüm. O acayip sprenlen ilgili, di mi?"

"Ben... Ben onun tam olarak ne tür bir spren olduğunu belirlemeye çalışıyorum," dedi Shallan sesini ifadesiz tutarak. "Bu bir âlimlik konusu."

"Ben de öyle düşündüydüm," dedi Yalb, her ne kadar Shallan ona cevap sayılabilecek hiçbir şey vermemiş olsa da. Ona dost canlısı bir el salladı, sonra da hızla yürüyerek gitti.

Shallan onların Desen'i görmesine izin verdiği için endişeliydi. Onu denizcilerden gizli tutmak için kamarasında kalmayı denemişti ama odaya kapanmak ona fazla zor geliyordu ve Desen de onlara görünmemesi yönündeki önerilerine cevap vermiyordu. O yüzden de, son dört gün boyunca Shallan denizcilerin o Desen'i incelerken ne yaptığını görmesine izin vermek zorunda kalmıştı.

Onlar anlaşılabilir bir şekilde sprenden rahatsızlık duyuyorlardı ama pek bir şey söylemediler. Bugün gemiyi bütün gece boyunca yelken açması için hazırlıyorlardı.

Geceleyin açık deniz düşüncesi Shallan'ın huzurunu kaçırıyordu ama uygarlıktan bu

kadar uzağa açılmanın bedeli buydu. Hatta iki gün önce bir fırtınayı kıyıdaki bir koyda geçirmek zorunda kalmışlardı. Denizciler gemide kalırken, Jasnah ve Shallan karaya çıkarak bu amaç için kıyıya inşa edilmiş olan bir hisarda kalmışlardı, yüklü bir ücret karşılığında.

O koy gerçek bir liman olmasa bile, en azından gemiyi korumaya yardım edecek bir fırtınaduvarı vardı. Bir sonraki yücefırtınada o kadarı bile olmayacaktı. Bir koy bularak rüzgârlara direnmeye çalışacaklardı, gerçi Tozbek Shallan ve Jasnah'yı bir mağaraya sığınmaları için kıyıya göndereceğini söylemişti.

Havada asılı duran şeklinde geri dönmüş olan Desen'e doğru döndü. Kristal bir avizeden duvara saçılmış olan, ışık beneklerinden bir desen gibi görünüyordu; gerçi o ışıktan değil, siyah bir şeylerden oluşuyordu ve üç boyutluydu. Yâni... Belki aslında pek benzemiyordu.

"Yalanlar," dedi Desen. "Yalb'dan yalanlar."

"Evet," dedi Shallan bir iç çekmeyle. "Onun bazen kendi iyiliği için fazla ikna becerisi olabiliyor."

Desen yumuşak bir şekilde uğuldadı. Memnun olmuş gibi görünüyordu.

"Sen yalanları seviyor musun?" diye sordu Shallan.

"İyi yalanlar," dedi Desen. "O yalan. İyi yalan."

"Bir yalanı iyi yapan şey nedir?" diye sordu Shallan dikkatlice not alarak, Desen'in kelimelerini tam olarak kaydediyordu.

"Gerçek yalanlar."

"Desen, o ikisi birbirinin zıddı."

"Hmmmm... Işık gölge yapıyor. Gerçek yalan yapıyor. Hmmmm."

Jasnah onlara yalanspreni demişti, diye yazdı Shallan. *Görünüşe göre onların hoşlanmadığı bir lakap. İlk defa Ruhdöktüğüm zaman, bir ses benden bir gerçek talep etti. Bunun hâlâ ne anlama geldiğini bilmiyorum ve Jasnah da konuşkan değil. O da benim tecrübemden ne anlam çıkaracağını bilmiyormuş gibi görünüyor. Ben o sesin Desen'e ait olduğunu sanmıyorum ama kesin konuşamam, çünkü o da kendisi hakkında çok şeyi unutmuş gibi görünüyor.*

Desen'in hem düz, hem de uçan şekillerinin birkaç eskizini yapmaya geri döndü. Çizmek onun aklının rahatlamasını sağlıyordu. Bitirene kadar, notlarının içine alıntılarını eklemeyi istediği birkaç tane yarım hatırladığı pasaj bulmuştu.

Desen arkasında, alt güverteye doğru gitti. O denizcilerin bakışlarını üzerlerine çekiyordu. Onlar batıl inançlı bir gruptu ve bazıları onu kötü bir işaret olarak görüyordu.

Kamarasında Desen yanındaki duvarın üzerine çıktı, Shallan'ın konuşan sprenlerden bahsettiğini hatırlamış olduğu bir pasajı ararken gözleri olmadan onu izliyordu. Sadece insanları taklit eden ve onların sözlerini tekrarlayan oyuncu rüzgârsprenleri ve nehirsprenleri değil. Onlar sıradan sprenlerden sadece bir basamak daha yukarıdaydı ama bir diğer spren çeşidi daha vardı, nadiren görülen bir tanesi. Desen gibi, insanlarla gerçekten de konuşabilen sprenler.

Gecegözcüsü de belli ki bunlardan bir tanesidir, diye yazmıştı Alai, Shallan pasajı kopyalıyordu. *Onunla yapılan konuşmaların kayıtları çok sayıda ve güvenilir; ve kırsal Alethi halk masallarının bizi ikna etmeye çalıştığının aksine, o kesinlikle*

dişi. Birinci elden bir âlimsel raporu elde etmeye kararlı olan Shubalai'nin kendisi Gecegözcüsü'nü ziyaret etti ve onun hikâyesini kelime kelime kaydetti...

Shallan başka bir alıntıya gitti ve uzun zaman geçmeden çalışmalarının içinde tamamen kaybolup gitmişti. Birkaç saat sonra, bir kitabı kapattı ve yatağının yanındaki masanın üzerine koydu. Küreleri sönükleşmeye başlamıştı, yakında söneceklerdi ve Fırtınaışığıyla tekrar doldurulmaları gerekecekti. Shallan kendinden memnun bir nefesi bıraktı ve yatağında arkasına yaslandı, bir düzine farklı kaynaktan alınmış olan notları küçük kamarasının zeminine yayılmış yatıyordu.

Kendisini... Tatmin olmuş hissediyordu. Kardeşleri Ruhdökümcü'yü tamir ettirme ve geri verme planına bayılmışlardı ve Shallan'ın her şeyin bitmemiş olabileceği yönündeki önerisiyle güç kazanmışlar gibi görünüyordu. Şimdi ortada bir plan olduğuna göre, onlar daha uzun süre dayanabileceklerini düşünüyorlardı.

Shallan'ın hayatı yoluna giriyordu. En son basitçe oturup okuyabilmesinden bu yana ne kadar zaman geçmişti? Evi için endişelenmeden yada Jasnah'yı soymanın bir yolunu bulmak zorunluğu yüzünden dehşete düşmeden? Babasının ölümüne sebep olan korkunç olaylar dizisinden önce bile, Shallan her zaman endişeli olmuştu. Bütün hayatı böyl'eydi. O gerçek bir âlim olmayı ulaşılamayacak bir şey olarak görmüştü. Fırtınababa! O *komşu şehri* bile ulaşılamaz olarak görürdü.

Ayağa kalkarak eskiz defterini aldı ve sayfaları [illegible]rarak santhidin resimlerini buldu, okyanusa dalışındaki hatırasından çizmiş olduğu birkaç tanesi de buradaydı. Buna gülümsedi, nasıl üstünden sular dökülerek ve sırıtarak güverteye geri çıktığını hatırladı. Denizcilerin hepsi belli ki onun deli olduğunu düşünmüştü.

Şimdi ise dünyanın kıyısındaki bir şehre doğru yelken açmıştı, güçlü bir Alethi prensiyle nişanlıydı ve sadece öğrenmek için özgürdü. İnanılmaz yeni manzaralar görüyor, gündüzleri bunları çiziyor, sonra geceleri de yığınlarla kitap okuyordu.

Shallan tökezleyerek kusursuz hayatın içine düşmüştü ve hayalini kurmuş olduğu her şey buradaydı.

Shallan eminelinin kol yeni içindeki cebi kurcalayarak kadehindeki zayıflamakta olanlarla değiştirmek için biraz daha küre çıkardı. Ancak eline baktığı zaman kürelerin hepsi tamamen sönüktü. İçlerinde tek bir Işık zerresi bile yoktu.

Kaşlarını çattı. Bunlar bir önceki yücefırtına sırasında geminin direğine bağlanmış olan bir sepetin içinde doldurulmuşlardı. Kadehinin içindekiler şimdi iki fırtına öncesindendi, o yüzden azalıyorlardı. Cebindekiler nasıl daha hızlı sönmüş olabilirdi? Bu mantığa aykırıydı.

"Mmmmm..." dedi Desen duvarda başının yakınlarından. "Yalan."

Shallan küreleri cebine geri koydu, sonra da geminin dar koridoruna çıktı ve Jasnah'nın kamarasına doğru gitmeye başladı. Bu çoğunlukla Tozbek ve karısının kaldıkları kamaraydı ama daha iyi olan odayı Jasnah'ya vermek için orayı boşaltarak üçüncü (ve en küçük) kamaraya geçmişlerdi. İnsanlar onun için böyle şeyleri yapıyordu, o bir şey söylemese bile.

Jasnah'da Shallan'ın kullanabileceği biraz küre olmalıydı. Gerçekten de, Jasnah'nın kapısı biraz aralıktı ve gemi akşamın içinden yoluna devam ederken gıcırdar ve sarsılırken hafifçe sallanıyordu. Jasnah içerideki masada oturmuştu ve Shallan içeriye bir göz attı, bir anda kadını rahatsız etmek isteyip istemediğinden emin olamamıştı.

Jasnah'nın yüzünü görebiliyordu, eli alnına dayanmış, gözlerini önünde yayılmış duran sayfalara dikmişti. Jasnah'nın gözlerinde boşluk vardı, yüz ifadesi bezgindi.

Shallan'ın görmeye alışkın olduğu Jasnah *bu* değildi. Yorgunluk kendine güveni süpürüp atmıştı, sükûnun yerine endişe gelmişti. Jasnah bir şeyler yazmaya başladı ama sadece birkaç kelime yazdıktan sonra durdu. Kalemini bırakarak gözlerini kapattı ve şakaklarını ovuşturdu. Birkaç tane havaya yükselen tozdan hortumlara benzer spren Jasnah'nın başının etrafındaki havada belirdi. Yorgunluksprenleri.

Shallan bir anda sanki mahremiyetini işgal ediyormuş gibi hissederek geriye çekildi. Jasnah'nın savunmaları düşmüştü. Shallan gizli gizli uzaklaşmaya başlayacaktı ki, bir anda zeminden bir ses "Gerçek!" dedi.

İrkilen Jasnah başını kaldırdı, gözleri, elbette ki şiddetle kızarmakta olan, Shallan'ı buldu.

Jasnah gözlerini yerdeki Desen'e doğru çevirdi, sonra da düzgün bir duruşa geçerek otururken maskesini tekrar taktı. "Evet çocuk?"

"Benim... Benim küreye ihtiyacım vardı..." dedi Shallan. "Kesemdekiler sönmüş."

"Sen Ruhdökmeye mi başladın?" diye sordu Jasnah keskince.

"Ne? Hayır, Berrakhanım. Ben yapmayacağıma söz verdim."

"O zaman bu ikinci beceri," dedi Jasnah. "İçeri gir ve o kapıyı kapat. Kaptan Tozbek'le konuşmam gerek, kapının dili düzgün oturmuyor."

Shallan içeriye adım atarak kapıyı itip kapattı, gerçi kapının dili tutmuyordu. Ellerini birleştirerek yaklaştı, kendisini utanmış hissediyordu.

"Ne yaptın?" diye sordu Jasnah. "Işıkla ilgili bir şeydi, diye varsayıyorum?"

"Bitkilerin belirmesine sebep olmuşum gibi görünüyor," dedi Shallan. "Ee, aslında sadece rengi. Denizcilerin bir tanesi güvertenin yeşile döndüğünü görmüş ama ben bitkiler hakkında düşünmeyi kesince kayboldu."

"Evet..." dedi Jasnah. Kitaplarından bir tanesinin sayfalarını karıştırarak bir çizimde durdu. Shallan bunu daha önce de görmüştü, Vorinizm'in kendisi kadar eski bir şeydi. Yan çevrilmiş bir kum saatine benzer bir şekil oluşturan çizgilerle birleştirilmiş on küre. Merkezdeki iki küre sanki neredeyse göz bebekleri gibi görünüyordu. Yaradan'ın Çifte Gözü.

"On Öz," dedi Jasnah hafifçe. Parmaklarını sayfanın üzerinde gezdirdi. "On Dalga. On tarikat. Ama sprenlerin en sonunda yeminleri bize geri vermeye karar vermesi ne anlama geliyor? Ve bana kalan ne kadar zaman var? Fazla değil. Fazla değil..."

"Berrakhanım?" diye sordu Shallan.

"Sen gelmenden önce, benim bir istisna olduğumu varsayabilirdim," dedi Jasnah. "Dalgabağlamanın büyük sayılar hâlinde geri dönmüyor olabileceğini umut edebilirdim. Artık öyle bir umudum yok. Seni bana Muğlaklar gönderdi, ondan hiç şüphem yok, çünkü eğitilmeye ihtiyacının olacağını biliyorlardı. Bu bana en azından ilklerden bir tanesi olabileceğim umudunu veriyor."

"Anlamıyorum."

Jasnah başını kaldırarak Shallan'a baktı, gözlerinde yoğun bir bakış vardı. Kadının gözleri hâlâ yorgunlukla kırmızıydı. O hangi saatlere kadar çalışıyordu? Her gece Shallan yatarken, Jasnah'nın kapısının altından hâlâ ışık geliyor olurdu.

"Dürüst olmak gerekirse ben de anlamıyorum," dedi Jasnah.

"Siz iyi misiniz?" diye sordu Shallan. "Ben içeri girmeden önce siz... Sıkıntılı gibi görünüyordunuz."

Jasnah sadece birazcık tereddüt etti. "Ben sadece çalışmalarımla çok fazla zaman harcıyorum." Sandıklarından birisine doğru dönerek kürelerle dolu koyu renkli bir kese çıkardı. "Bunları al. Sürekli olarak yanında küreler tutmanı öneririm, böylece Dalgabağlaman ortaya çıkma fırsatı bulabilir."

"Siz bana öğretebilir misiniz?" diye sordu Shallan keseyi alarak.

"Bilmiyorum," dedi Jasnah. "Deneyeceğim. Bu şemada, Dalgalar'dan bir tanesi Aydınlık olarak biliniyor, ışık üzerinde hâkimiyet. Şimdilik, Ruhdöküm yerine bu Dalga'yı öğrenmeye zaman harcamanı tercih ederim. Ruhdöküm tehlikeli bir sanat, şimdi bir zamanlar olduğundan daha da fazla."

Shallan başını sallayarak onaylayıp ayağa kalktı. Ancak çıkmadan önce tereddüt etti. "İyi olduğunuzdan emin misiniz?"

"Elbette." Bunu fazla hızlı söylemişti. Kadın sakindi, kontrollüydü ama bitap düşmüş olduğu da belliydi. Maske çatlamıştı ve Shallan gerçeği görebiliyordu.

O *beni yatıştırmaya çalışıyor*, diye farkına vardı Shallan. *Başımı okşayıp, yatağa geri göndermeye çalışıyor, bir kâbusun uyandırdığı çocuk gibi.*

"Siz endişelisiniz," dedi Shallan Jasnah'nın gözlerinin içine bakarak.

Kadın bakışlarını kaçırdı. Masasının üzerinde kımıldanan bir şeyin üzerine bir kitabı itti, küçük mor bir sprendi. Korkuspreni. Sadece bir tane, evet, ama yine de.

"Hayır..." diye fısıldadı Shallan. "Siz endişeli değilsiniz. Siz çok *korkuyorsunuz.*" Fırtınababa!

"Bir şeyim yok, Shallan," dedi Jasnah. "Benim sadece biraz uykuya ihtiyacım var. Çalışmalarına geri dön."

Shallan Jasnah'nın masasının yanındaki tabureye oturdu. Kadın ona tekrar baktı ve Shallan maskenin daha da fazla çatırdadığını görebiliyordu. Jasnah dudaklarını bir çizgi hâlinde büzerken sıkıntı. Kalemini elini yumruk yaparak tutma şeklindeki gerginlik.

"Bana bunun bir parçası olabileceğimi söyledin," dedi Shallan. "Jasnah, eğer sen bir şeyler hakkında endişeliysen..."

"Benim endişem her zaman olanın aynısı," dedi Jasnah sandalyesinde geriye yaslanarak. "Çok geç kalacak olmam. Gelen şeyi durdurmak için anlamlı hiçbir şey yapma becerimin olmaması, bir yücefırtınayı bütün gücümle ters yönde üfleyerek durdurmaya çalışıyor olmam."

"Yokelçiler," dedi Shallan. "Parshmenler."

"Geçmişte iddialara göre Issızlık'tan, Yokelçilerin gelişinden önce her zaman Elçiler insanoğlunu hazırlamak için geri dönerlerdi. Onlar bir anda yeni üyeler kazanmaya başlamış olan Parlayan Şövalyeleri eğitirdi."

"Ama biz Yokelçileri esir aldık," dedi Shallan. "Ve köleleştirdik." Bu Jasnah'nın öne sürdüğü teoriydi ve Shallan da, araştırmalarını görmüş olduğu için ona katılıyordu. "Yâni siz bir tür devrimin yaklaştığını düşünüyorsunuz. Parshmenlerin geçmişte de yaptıkları gibi bize karşı döneceklerini."

"Evet," dedi Jasnah notlarını karıştırarak. "Ve yakında. Senin de bir Dalgabağlayan çıkman beni rahatlatmıyor, çünkü bu geçmişin olaylarına çok fazla benziyor.

Ama o zamanlar yeni şövalyelerin onları eğitecek hocaları, nesiller boyunca edinilmiş gelenekleri vardı. Bizim hiçbir şeyimiz yok."

"Yokelçiler esir," dedi Shallan Desen'e doğru bir göz atarak. O zeminde durmuş, hiçbir şey söylemiyordu, neredeyse görünmezdi. "Parshmenler zar zor konuşabiliyor. Onlar nasıl bir devrimi örgütleyebilirler ki?"

Jasnah aramakta olduğu kâğıt sayfasını buldu ve bunu Shallan'a verdi. Jasnah'nın kendi eliyle yazılmış olan bu sayfa, Harap Ovalar'daki bir plato saldırısının, bir yüzbaşının karısı tarafından tutulmuş olan kaydıydı.

"Parshendiler ne kadar uzak olurlarsa olsunlar, birbirleriyle uyum içinde şarkı söyleyebiliyorlar," dedi Jasnah. "Onların, bizim anlamadığımız bir iletişim kurma becerisi var. Ben sadece parshmen kuzenlerinin de öyle olduğunu varsayabilirim. İsyana başlamak için bir harekete geçme çağrısını *duymalarına* gerek olmayabilir."

Shallan raporu okuyarak yavaş yavaş başını salladı. "Diğerlerini uyarmamız gerek Jasnah."

"Denemediğimi mi sanıyorsun?" diye sordu Jasnah. "Dünyanın her tarafındaki âlimlere ve krallara yazdım. Çoğu beni paranoyak olarak duymazdan geliyor. Senin çabucak kabul ettiğin kanıtlara, başkaları zayıf diyor.

En iyi umudum ardentlerdi ama onların görüşleri de Hiyerokrasi'nin müdahalesi yüzünden bulanıyor. Dahası, inancım yüzünden, ardentler dediğim her şeyden şüphe duyuyorlar. Araştırmalarımı görmek isteyen annem var, bu da bir şeydir. Kardeşim ve amcam inanabilir ve biz de bu yüzden onlara gidiyoruz." Tereddüt etti. "Harap Ovalar'a gidiyor olmamızın başka bir sebebi daha var. Herkesi ikna edebilecek olan kanıtlar bulmak için bir yol."

"Urithiru,"dedi Shallan. "Aradığınız şehir mi?"

Jasnah ona bir diğer ters bakış attı. Antik şehir Shallan'ın Jasnah'nın notlarını ilk olarak gizlice okuyarak öğrenmiş olduğu bir şeydi.

"Sen hâlâ meydan okunduğu zaman fazla kolaylıkla kızarıyorsun," diye belirtti Jasnah.

"Özür dilerim."

"Ve de fazla kolay özür diliyorsun."

"Ö...Ee, öfkeden?"

Jasnah gülümseyerek Çifte Göz'ün tasvirini eline aldı. Gözlerini buna dikti. "Harap Ovalar'da bir yerle gizlenmiş olan bir sır var. Urithiru hakkında bir sır."

"Siz bana şehrin orada olmadığını söylemiştiniz!"

"Değil. Ama giden yol orada olabilir." Dudaklarını sıktı. "Efsanelere göre, sadece bir Parlayan Şövalye yolu açabilirmiş."

"Neyse ki, biz onlardan iki tane biliyoruz."

"Bir kere daha, sen bir Parlayan değilsin, ve ben de değilim. Onların yapabildikleri şeylerin bazılarını yapabiliyor olmamızın bir önemi olmayabilir. Onların geleneklerine ya da bilgilerine sahip değiliz."

"Biz burada uygarlığın potansiyel sonundan bahsediyoruz, değil mi?" diye sordu Shallan hafifçe.

Jasnah tereddüt etti.

"Issızlıklar," dedi Shallan. "Çok azını biliyorum ama efsaneler..."

"Her birisinin ardından, insanoğlu yıkılmıştı. Büyük şehirler kül olmuş, sanayi çökmüştü. Her seferinde, bilgi ve büyüme neredeyse tarih öncesi bir duruma gerilemiş, uygarlığı daha önceden olduğu seviyeye tekrar ulaştırmak için *yüzyıllar* boyunca çalışılması gerekmişti." Jasnah tereddüt etti. "Haksız olduğumu umut edip duruyorum."

"Urithiru," dedi Shallan. Sadece üst üste sorular sormaktan kaçınmak yerine kendi kendine cevaba ulaşmaya çalışıyordu. "Şehrin Parlayan Şövalyeler için bir tür üs ya da yuva olduğunu söylemiştiniz. Sizinle konuşmadan önce bunu hiç duymamıştım ve o yüzden de bunun literatürde genel olarak bahsedilen bir şey olmadığını tahmin edebiliyorum. O zaman belki, bu da Hiyerokrasi'nin üstünü örtmeye çalıştığı şeylerden birisi mi?"

"Çok güzel," dedi Jasnah. "Gerçi ben ondan önce bile solarak efsaneleşmeye başlamış olduğunu düşünüyorum ama Hiyerokrasi'nin de kesinlikle katkısı oldu."

"O zaman eğer bu Hiyerokrasi'den önceyse ve eğer gidiş yolu da Parlayanlar'ın düşüşüyle birlikte kilitlenmişse... O zaman orada modern âlimler tarafından hiç görülmemiş olan kayıtlar olabilir. Yokelçiler ve Dalgabağlama konusunda değiştirilmemiş, kirletilmemiş bilgiler." Shallan titredi. "Biz Harap Ovalar'a aslında *bu* yüzden gidiyoruz."

Jasnah yorgunluğuna rağmen gülümsedi. "Gerçekten de çok güzel. Palanaeum'da harcadığım zaman çok faydalıydı ama ayrıca bazı açılardan hayal kırıklığına uğrattı. Parshmenler hakkındaki şüphelerimi doğrulamış olsam da, büyük kütüphanenin pek çok kaydında da, okuduğum diğer kaynaklarda da gördüğüm aynı karıştırmanın işaretlerini buldum. Bu tarihin 'temizlenmesi', doğrudan Urithiru ya da Parlayanlar'ı gösteren referansların Vorinizm için utanç verici oldukları için silinmesi... Bu çileden çıkarıcı. Sonra bana kiliseye neden düşman olduğumu soruyorlar! Benim birincil kaynaklara ihtiyacım var. Ve sonra, Urithiru'nun kutsal olduğu ve Yokelçilere karşı korunduğunu iddia eden hikâyeler, benim inanmaya cüret ettiğim hikâyeler var. Belki bunlar sadece hayalperest dileklerdi ama ben öyle bir şeylerin doğru olmamasını umut edecek kadar da âlim değilim."

"Ya parshmenler?"

"Biz Alethileri kendilerini onlardan kurtarmaları için ikna etmeye çalışacağız."

"Kolay bir iş değil."

"Neredeyse imkânsız bir iş," dedi Jasnah ayağa kalkarak. Gece için kitaplarını toplamaya başladı, su geçirmez sandığının içine koyuyordu. "Parshmenler o kadar kusursuz köleler ki. Uysal, itaatkâr. Toplumumuz onlara çok fazlasıyla bağımlı hâle geldi. Parshmenler bizi altüst etmek için şiddete başvurmaya bile ihtiyaç duymazlar, gerçi ben öyle olacağından kesinlikle eminim, sadece kalkıp gitmeleri yeterli. Bu ekonomik bir kriz yaratırdı."

Bir cildi çıkardıktan sonra sandığını kapattı, sonra da tekrar Shallan'a döndü. "Söylediğime herkesi inandırmak daha fazla kanıt olmadan yapabileceğimiz bir şey değil. Kardeşim beni dinlese bile, onun yüceprensleri parshmenlerinden kurtulmaya zorlayabilecek bir otoritesi yok. Ve, dürüst olmam gerekirse, kardeşimin parshmenleri sürgün etmenin doğuracağı çöküş riskine girecek kadar cesur olacağını düşünmüyorum."

"Ama eğer onlar bize karşı dönerse, çöküş her hâlükârda olacak."

"Evet," dedi Jasnah. "Bunu sen biliyorsun, ben biliyorum. Annem buna inanabilir. Ama haksız olmaktaki risk o kadar büyük ki... Eh, bizim kanıta ihtiyacımız var, inkâr edilemez ve karşı konulamaz kanıta. O yüzden de şehri bulacağız. Bedeli ne olursa olsun, biz o şehri *bulacağız.*"

Shallan başını sallayarak onayladı.

"Bütün bunları, omuzlarına yüklemeyi hiç istememiştim çocuk," dedi Jasnah tekrar geri oturarak. "Ancak böyle şeylerden her iki lafımdan birine meydan okumayan birisiyle konuşabilmenin rahatlatıcı olduğunu itiraf etmeliyim."

"Başaracağız Jasnah," dedi Shallan. "Biz Harap Ovalar'a gideceğiz ve Urithiru'yu bulacağız. Kanıtları bulacağız ve herkesi dinlemeye ikna edeceğiz."

"Ah, gençliğin iyimserliği," dedi Jasnah. "Bu da arada bir duyması hoş bir şey." Kitabı Shallan'a verdi. "Parlayan Şövalyeler'in arasında, Işıkörenler olarak bilinen bir tarikat vardı. Ben onlar hakkında pek az şey biliyorum ama okuduğum bütün kaynakların içinde en çok bilgi içereni bu."

Shallan cildi hevesle aldı. *Parlayan Sözler*, yazıyordu kapağında.

"Git," dedi Jasnah. "Oku."

Shallan ona bir göz attı.

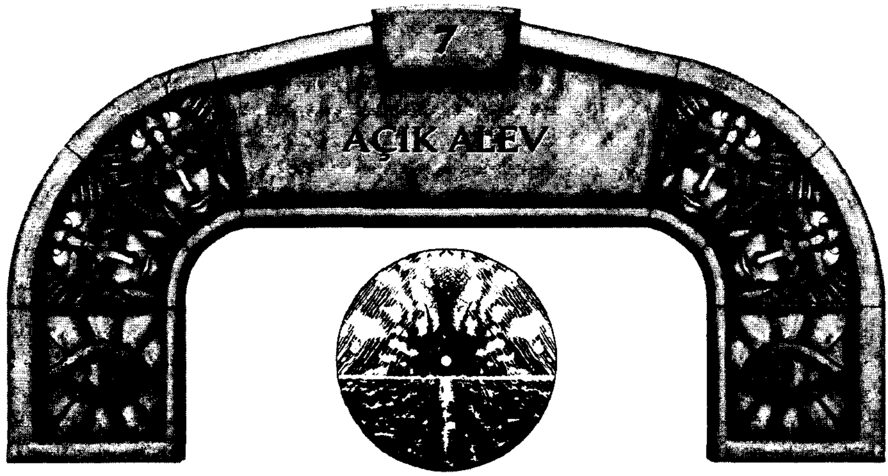
"Ben uyuyacağım," diye söz verdi Jasnah dudaklarına bir gülümseme yaklaşırken. "Ve bana annelik yapmaya çalışmayı da kes. Navani'nin bile bunu yapmasına izin vermiyorum."

Shallan içini çekti, başını salladı ve Jasnah'nın odasını terk etti. Desen de arkasına takıldı, o bütün konuşmayı sessizlik içinde geçirmişti. Shallan kamarasına girerken, içinin çıkarken olduğundan çok daha fazla sıkkın olduğunu hissetti... Jasnah'nın gözlerinin içindeki korkunun görüntüsünü aklından atamıyordu. Jasnah Kholin'in hiçbir şeyden korkmaması gerekirdi, değil mi?

Shallan ona verilmiş olan kitap ve küre kesesiyle ranzasına tırmandı. Bir parçası başlamak için hevesliydi ama tükenmişti, göz kapakları düşüyordu. Saat gerçekten de geç olmuştu. Eğer kitaba şimdi başlayacak olursa...

Belki de iyi bir uyku çekmek, sonra yeni bir günün çalışmalarına tazelenmiş olarak girişmek daha iyiydi. Kitabı yatağının yanındaki küçük masanın üstüne koydu, kıvrıldı ve geminin sallantısının onu uykuya sürüklemesine izin verdi.

Çığlıklar, bağırışlar ve dumanla uyandı.

Ben açık gökyüzünden dökülerek üzerime birden çöken beklenmedik bir yağmur gibi olan kaybımın getirdiği kedere karşı hazırlıklı değildim. Yıllar önceki Gavilar'ın ölümü de mahvediciydi ama bu... Bu beni neredeyse yıkıyordu.

–Navani Kholin'in günlüğünden, Jesesach 1174

Hâlâ yarı uykuda olan Shallan panikledi. Karyolasından fırlarken kazara elini büyük ölçüde boşalmış kürelerin olduğu kadehe vurdu. Kadehi yerinde sabit tutmak için mum kullanıyordu ama darbesiyle yerinden kurtuldu ve küreleri yuvarlayarak kamarasında yere saçtı.

Dumanın kokusu güçlüydü. Kalbi küt küt atarak kapısına doğru koştu, üstü başı dağınıktı. En azından giysileriyle uyuya kalmıştı. Kapıyı savurarak açtı.

Dışarıdaki koridoru ellerindeki meşaleleri yukarıya kaldırmış olan üç adam dolduruyordu, sırtları Shallan'a dönüktü.

Meşaleler ateşlerin tepesinde dans eden alevsprenleriyle ışıldıyordu. Kim bir geminin içine açık alev sokardı ki? Shallan şaşkınlıkla donarak durdu.

Yukarıdaki güverteden bağrışlar geliyordu ve gemi yanıyormuş gibi de görünmüyordu. Ama bu adamlar kimdi? Ellerinde baltalar vardı ve dikkatlerini Jasnah'nın açık olan kamarasına odaklamışlardı.

İçeride hareket eden şekiller vardı. Dondurucu dehşetle dolu bir anda, bir tanesi yol vermek için kenara çekilen öbürlerine doğru yere bir şey savurdu.

Gözleri görmeden bakan, ince bir gecelik giyinmiş bir bedendi, göğsünde kandan bir çiçek açılıyordu. Jasnah.

"Emin ol," dedi adamlardan bir tanesi.

Öbürü diz çöktü ve uzun ince bir hançeri Jasnah'nın tam göğsünün ortasına sapladı. Shallan bedenin altındaki tahta zemine çarpmasını duydu.

Çığlık attı.

Adamlardan bir tanesi hızla ona doğru döndü. "Hey!" Bu Yalb'ın "yeni oğlan" dediği uzun boylu, küt suratlı adamdı. Diğer adamları ise tanımıyordu.

Bir şekilde dehşet ve inanmazlığına direnebilen Shallan kapısını çarparak kapattı ve titreyen parmaklarla sürgüsünü çekti.

Fırtınababa! Fırtınababa! Ağır bir şeyler öbür tarafına çarparken kapıdan geriye doğru çekildi. Baltalara ihtiyaçları olmayacaktı. Birkaç kararlı omuz darbesi bu kapıyı devirmek için yeterli olurdu.

Shallan geriye doğru tökezleyerek yatağına çekildi, neredeyse geminin hareketiyle ileri geri yuvarlanan kürelere basıp düşecekti. Sığması için fazlasıyla küçük olan tavana yakın pencere sadece dışarıdaki gecenin karanlığını gösteriyordu. Yukarıdan bağrışlar devam ediyordu, ayak sesleri tahtaların üzerinde gümbürdüyordu.

Shallan titredi, hâlâ donuktu. Jasnah...

"Kılıç," dedi bir ses. Desen, yanındaki duvarda asılı duruyordu. "Mmmm... Kılıç..."

"Hayır!" diye bağırdı Shallan elleri başının yanında, parmakları saçlarının içindeydi. Fırtınababa! Shallan titriyordu.

Kâbus. Bu bir kâbustu! Gerçek olması...

"Mmmm... Savaş..."

"*Hayır*!" Shallan dışarıdaki adamlar kapıyı omuzlamaya devam ederlerken kendisini nefesi iyice hızlanmış olarak buldu. O bunun için hazır değildi. Hazırlanmamıştı.

"Mmmm..." dedi Desen, sesi hayal kırıklığına uğramış gibi geliyordu. "Yalanlar."

"Yalanları nasıl kullanacağımı bilmiyorum!" dedi Shallan. "Antrenman yapmadım."

"Evet. Evet... Hatırla... Daha önceyi..."

Kapı çıtırdadı. Hatırlamaya cesaret edebilir miydi? *Hatırlayabilir* miydi? Bir çocuk, ışıltılı bir ışık deseniyle oynuyordu...

"Ne yapacağım?" diye sordu.

"Sana Işık gerek," dedi Desen.

Bu Shallan'ın hafızasının derinliklerinde bir şeyleri kıvılcımlandırdı, dokunmaya cesaret edemediği dikenli bir şeyleri. Shallan'ın Dalgabağlama'yı kullanabilmek için Fırtınaışığı'na ihtiyacı vardı.

Shallan yatağının yanında dizlerinin üzerine çöktü ve, ne yaptığını tam olarak bilmeden, sertçe nefesini çekti. Fırtınaışığı etrafındaki küreleri terk ederek bedeninin içine aktı, damarlarının içinde kükreyen bir fırtınaya dönüştü. Kamara karardı, yerin çok aşağılarındaki bir mağara kadar siyahtı.

Sonra kaynayan sudan çıkan buharlar gibi Işık derisinden yükselmeye başladı. Kamarayı titreşen gölgelerle doldurarak aydınlattı.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Shallan.

"Yalanı şekillendir."

Bu ne demekti? Kapı tekrar çıtırdayarak çatladı, ortasından aşağı doğru inen büyük bir yarık açıldı.

Panikleyen Shallan nefesini bıraktı. Fırtınaışığı bir bulut hâlinde dışarıya aktı, Shallan neredeyse Işık'a dokunabilirmiş gibi hissediyordu. Potansiyelini *hissedebiliyordu.*

"Nasıl?" diye hesap sordu.

"Gerçek yap."

"O ne demek be!"

Shallan kapı kırılarak açılırken çığlık attı. Kamaraya yeni bir ışık girdi, meşale ışığı; kırmızı ve sarı, düşmancıl.

Işık bulutu Shallan'dan öne sıçradı, ona katılmak için daha da fazla Fırtınaışığı bedeninden akarak gitti. Belirsiz dik bir şekle dönüştü. Işıldayan bir bulanıklık. Kapı ağzındaki adamların arasından akarak geçti, kol olabilecek olan uzantıları sallanıyordu. Yatağın yanında dizlerinin üzerinde olan Shallan'ın kendisi gölgelerin içinde kalmıştı.

Adamların gözleri ışıldayan şekle doğru çekildi. Sonra da, Yaradan'a şükür, döndüler ve onu kovaladılar.

Shallan duvarın dibinde büzülmüş, titriyordu. Kamara tamamen karanlıktı. Yukarıdan çığlık sesleri geliyordu.

"Shallan..." Desen karanlığın içinde bir yerlerden vızıldıyordu.

"Git ve bak," dedi Shallan. "Güvertede ne oluyor bana söyle."

Hareket ederken hiç ses çıkarmadığı için Shallan Desen'in ona itaat edip etmediğini bilmiyordu. Birkaç derin nefesten sonra ayağa kalktı. Bacakları titriyordu ama ayağa kalktı.

Kendisini nispeten topladı. Bu korkunçtu, bu berbattı, ama hiçbir şey, *hiçbir şey*, babasının öldüğü gece yapmak zorunda kaldıklarıyla kıyaslanamazdı. Shallan ondan sağ çıkmıştı. Bundan da sağ çıkabilirdi.

Bu adamlar, onlar Kabsal'la aynı gruptan olacaklardı. Jasnah'nın korktuğu suikastçılar. En sonunda ona ulaşmışlardı.

Ah, Jasnah...

Jasnah ölmüştü.

Sonra üzül. Shallan gemiyi ele geçirmekte olan silahlı adamlar konusunda ne yapacaktı? Kaçmanın yolunu nasıl bulacaktı?

Elleriyle yoklayarak koridora çıktı. Burada çok az ışık vardı, yukarıdaki güvertedeki meşalelerden geliyordu. Oradan duyduğu bağrışlar gittikçe daha da korkulu hâle geliyordu.

"Öldürmek," dedi bir ses bir anda.

Shallan sıçradı, gerçi bu elbette ki sadece Desen'di.

"Ne?" diye tısladı Shallan.

"Adamlar öldürüyor," dedi Desen. "Denizciler iplerle bağlı. Bir ölü, kırmızı kanlı. Ben... Ben anlamıyorum..."

Ah, Fırtınababa... Yukarıda bağrışlar yükseldi ama güvertede gümleyen ayak sesleri yoktu, silahların çınlamaları yoktu. Denizciler esir alınmışlardı. En azından bir tanesi öldürülmüştü.

Karanlığın içinde Shallan kıvranarak etrafındaki tahtalardan dışarıya çıkan şekiller gördü. Korkusprenleri.

"Peki ya benim görüntümün peşinden giden adamlar?" diye sordu.

"Suya bakıyor," dedi Desen.

O zaman onlar Shallan'ın denize atladığını düşünmüşlerdi. Elleriyle yoklayarak Jasnah'nın kamarasına doğru ilerledi, kalbi küt küt atıyor, her an kadının yerdeki

cesedine takılarak düşmeyi bekliyordu. Takılmadı. Adamlar cesedi yukarıya mı götürmüştü?

Shallan Jasnah'nın kamarasına girdi ve kapıyı kapattı. Dil tutmuyordu, o yüzden de kapıyı engellemek için bir kutuyu çekti.

Shallan'ın bir şeyler yapması gerekiyordu. El yordamıyla Jasnah'mn sandıklarından bir tanesine doğru gitti, adamlar bunu açmış ve içindekileri, giysileri, etrafa saçmışlardı. En altta Shallan gizli çekmeceyi buldu ve çekip açtı. Bir anda kamara ışıkla doldu. Küreler o kadar parlaktı ki bir an için Shallan'ı kör ettiler ve o da başını çevirmek zorunda kaldı.

Desen yanındaki zeminin üzerinde titriyor, endişe ile şekli sarsılıyordu. Shallan etrafına bakındı. Küçük kamara darmadağın olmuştu, giysiler yerdeydi, kâğıtlar her tarafa saçılmıştı. Jasnah'nın kitaplarının olduğu sandık gitmişti. İçine işlemek için fazla taze olan kanlar yatağın üzerinde bir havuzcuk oluşturmuştu. Shallan hemen başka yere baktı.

Bir anda yukarıdan bir çığlık geldi, arkasından da bir gümleme. Bağrışlar daha da yükseldi. Shallan Tozbek'in adamlara karısını bağışlamaları için haykırdığını duydu.

Yukarıdaki Yaradan adına... Suikastçılar denizcileri birer birer öldürüyordu. Shallan bir şeyler yapmak zorundaydı. Ne olursa.

Shallan tekrar gizli bölmelerinin içindeki siyah kumaşla çevrelenmiş olan kürelere baktı. "Desen," dedi. "Geminin dibini Ruhdöküp batıracağız."

"Ne!" Titreşimi arttı, vızıltılı bir sesti. "İnsanlar... İnsanlar... Su yiyor mu?"

"İçiyoruz," dedi Shallan. "Ama içinde nefes alamayız."

"Mmmm... Şaşkınlık..." dedi Desen.

"Kaptan ve diğerleri esir alınmışlar ve öldürülüyorlar. Onlar için yapabileceğim tek şey karmaşa yaratmak." Shallan ellerini kürelerin üzerine koydu ve sert bir nefesle Işık'ı içine çekti. Işık içindeyken kendisini *tutuşmuş* gibi hissediyordu, sanki patlayacakmış gibiydi. Bu canlı bir şeydi, derisinin gözeneklerinden dışarıya püskürmeye çalışıyordu.

"Bana göster!" diye bağırdı niyet ettiğinden çok daha yüksek bir sesle. O Fırtınaışığı Shallan'ı harekete geçmesi için itiyordu. "Ben daha önce Ruhdöktüm. Tekrar yapmam gerek!" Konuştuğu zaman Fırtınaışığı soğuk bir gündeki nefes gibi ağzından dışarı tütüyordu.

"Mmmmm..." dedi Desen tedirgin bir şekilde. "Ben aracı olacağım. Gör."

"Neyi göreyim?"

"*Gör!*"

Shadesmar. O yere en son gittiği seferde Shallan neredeyse kendisini öldürtmüştü. Gerçi orası bir yer değildi. Ya da öyle miydi? Bir önemi var mıydı?

Hafızasından geriye doğru uzanarak en son Ruhdöktüğü ve kazara bir kadehi kana dönüştürdüğü zamanı hatırladı. "Bana bir gerçek gerek."

"Yeteri kadar verdin," dedi Desen. "Şimdi. Gör."

Gemi kayboldu.

Her şey... Patladı. Duvarlar, eşyalar, her şey parçalanarak minik siyah camdan kürelere dönüştü. Shallan kendisini o cam boncuklar okyanusuna düşmek için hazırlamıştı ama bunun yerine sert bir zemine düştü.

Siyah bir gökyüzü ve minik, uzak bir güneşi olan bir yerde duruyordu. Altındaki zemin ışığı yansıtıyordu. Obsidyen miydi? Döndüğü her tarafta zemin o aynı siyahlıktan oluşmuştu. Yakınlarda Fırtınaışığı tutanlara benzer ama daha küçük ve koyu olan küreler, zemine düşüp biraz sekerek durmuşlardı.

Orada burada kristalden oluşmuş gibi olan ağaçlar yığınlar hâlinde duruyordu. Dalları camsı ve dikenliydi, yaprakları yoktu. Yakınlarında havada asılı duran küçük ışıklar vardı, mumları olmayan alevler. İnsanlar, diye farkına vardı Shallan. *Onların hepsi bir insanın zihni, burada Bilinçsel Âlem'deki yansımaları.* Ayaklarının etrafına saçılmış duran daha küçükleri de vardı, düzineler ve düzinelerceydi, ama o kadar küçüklerdi ki, Shallan onları neredeyse göremiyordu. *Balıkların zihinleri mi?*

Arkasına döndü ve kafasının yerinde bir sembol olan bir yaratıkla yüz yüze geldi. İrkilerek çığlık attı ve geriye doğru sıçradı. Bu şeyler... Onlar onu kovalamıştı... Onlar...

Bu Desen'di. Uzun boylu ve ince ama hafifçe belirsiz, şeffaftı. Kafasının sert çizgiler ve imkânsız geometrik şekillerden oluşmuş karmaşık deseninde hiç göz varmış gibi görünmüyordu. Ellerini arkasında kavuşturmuş olarak ayakta duruyordu, kumaş olmak için fazlasıyla sert gibi görünen bir cüppe giyiyordu.

"Git," dedi. "Seç."

"Neyi seçeyim?" dedi Shallan Fırtınaışığı dudaklarından kaçarken.

"Gemini."

Gözleri yoktu ama Shallan onun bakışlarını camsı yerdeki küçük kürelerden bir tanesine doğru takip edebildiğini düşündü. Bunu kaptı ve bir anda içinde bir geminin izlenimi oluştu.

Rüzgârın Keyfi. Sevilmiş, bakılmış bir gemiydi. Yıllar ve yıllar boyunca yolcularını başarıyla taşımıştı, Tozbek ve ondan önce de onun babasına aitti. Eski bir gemiydi ama antika değildi, hâlâ güvenilirdi. Gururlu bir gemiydi. Burada bir küre şeklinde tezahür ediyordu.

Gerçekten de düşünebiliyordu. *Gemi* düşünüyordu. Ya da... Ee, onu düşünen, bilen, binen insanların düşüncelerini yansıtıyordu.

"Senin değişmen gerek," diye fısıldadı Shallan ona, boncuğu ellerinin içinde özenle tutarak. Boyutu için fazlasıyla ağırdı, sanki geminin bütün ağırlığı bu tek boncuğun içine sıkıştırılmış gibiydi.

"Hayır," diye geldi cevap, gerçi konuşan Desen'di. "Hayır, olmaz. Benim hizmet etmem gerek. Ben mutluyum."

Shallan Desen'e baktı.

"Ben aracı olacağım," diye tekrar etti Desen. "...Çeviri. Sen hazır değilsin."

Shallan tekrar ellerindeki boncuğa baktı. "Benim Fırtınaışığı'm var. Bol bol. Onu sana veririm."

"Hayır!" Cevap kızgın gibi gelmişti. "Ben hizmet ediyorum."

O gerçekten de bir gemi olarak kalmayı istiyordu. Shallan bunu hissedebiliyordu, geminin yıllar süren hizmetinden kaynaklanan gururunu.

"Onlar ölüyor," diye fısıldadı Shallan.

"Hayır!"

"Onların öldüğünü sen de hissediyorsun. Onların kanı senin güvertenin üzerinde. Birer birer, senin hizmet ettiğin insanlar öldürülecekler."

Shallan bunu kendisi de hissedebiliyor, geminin içinde bunu görebiliyordu. Onlar öldürülüyorlardı. Yakınlarında, havada asılı duran mum ışıklarından bir tanesi kayboldu. Sekiz esirin üçü ölmüştü, gerçi Shallan hangileri olduğunu bilmiyordu.

"Onları kurtarmak için sadece tek bir şans var," dedi Shallan. "Ve o da değişmek."

"Değişmek," diye fısıldadı Desen geminin yerine.

"Eğer sen değişirsen, onlar öldüren kötü adamlardan kaçmayı başarabilir," diye fısıldadı Shallan. "Bu kesin değil ama yüzmek için, bir şeyler yapmak için bir şansları olur. Sen onlara son bir kere hizmet edebilirsin *Rüzgârın Keyfi*. Onlar için değiş."

Sessizlik.

"Ben..."

Bir ışık daha kayboldu.

"Değişeceğim."

Telaşlı bir an içinde olup bitti; Fırtınaışığı Shallan'ın içinden *sökülerek* gitti. Fiziksel dünyadan gelen uzak çatırtıları duydu, yakınlarındaki mücevherlerden o kadar çok Işık emmişti ki küreler parçalanmıştı.

Shadesmar kayboldu.

Shallan tekrar Jasnah'nın kamarasının içindeydi.

Zemin, tavan ve duvarlar eriyerek suya döndü.

Shallan buz gibi kara derinliklerin içine gömüldü. Suyun içinde debelendi, elbisesi onun hareketlerini engelliyordu. Her tarafından batan cisimler geçti, insan hayatının sıradan andaçları.

Hummalı bir şekilde yüzeyi arandı. İlk başta Shallan'ın yüzerek çıkmak ve eğer bağlılarsa denizcilerin iplerini çözmelerine yardım etmek yönünde belirsiz bir fikri vardı. Ancak şimdi, kendisini yukarının ne tarafta olduğunu bile bulamazken bulmuştu.

Sanki karanlığın kendisi canlanmış gibi, bir şeyler etrafına dolandı.

Onu daha da derinlere doğru çekti.

Kederimi bir bahane olarak kullanmaya çalışıyor değilim ancak bu bir açıklama. İnsanlar beklenmedik bir kayıpla karşılaştıktan kısa süre sonra garip davranmaya başlarlar. Her ne kadar Jasnah bir süredir uzaklarda olsa da, onun kaybı beklenmedikti. Ben de, tıpkı pek çok başkası gibi, onun ölümsüz olduğunu varsayardım.

–Navani Kholin'in günlüğünden, Jesesach 1174

Köprü kayarak yerine otururken tanıdık tahta gıcırtısı geldi. Koşan ayakların uyumlu sesi, ilk önce taşlar üzerinde düz bir ses, sonra da tahta üzerinde çizmelerin çınlaması. İzcilerin uzaklardan gelen çağrıları, tehlike olmadığını bağıran sesler.

Bir plato saldırısının sesleri Dalinar için tanıdıktı. O bir zamanlar bu sesleri arzulardı. Saldırıların arasında sabırsızlık duymuş, Kılıç'ıyla Parshendileri öldürmenin, zenginlik ve nam kazanmanın özlemini çekmişti.

O Dalinar, utancının üstünü örtmeye çalışan Dalinar'dı; kardeşi bir suikastçıyla savaşırken sarhoşluk içinde sersemlemiş yatıyor olmasının utancını.

Plato saldırılarının manzarası tekdüze olurdu: Çoğunlukla üzerinde durdukları taş zeminle aynı donuk renkte olan çıplak, sivri kayalar, sadece ara ara kapalı duran kayafilizi tutamları tarafından benekleniyorlardı. Onların bile, isimlerinin ima ettiği gibi, sadece daha başka kayalar zannedilmeleri mümkündü. Burada ayakta durduğun yerden, ta uzak ufuklara kadar aynı görüntünün daha fazlasından başka hiçbir şey yoktu; ve yanında getirdiğin her şey, insana ait olan her şey, bu sonsuz, parçalanmış ovalar ve ölümcül uçurumların enginliğinin yanında minicik kalıyordu.

Yıllar boyunca, bu etkinlik bir angaryaya dönüşmüştü. O erimiş çelik gibi beyaz güneşin altında uygun adım yürümek. Uçurum üzerine uçurum aşmak. Eninde sonunda plato saldırıları, arzulanacak bir şeyden çok inatçı bir yükümlülük hâline gelmişlerdi. Gavilar ve nam için, evet, ama asıl olarak onlar (ve de düşmanları) burada oldukları içindi. Hayatı bundan ibaretmiş gibiydi.

Bir plato saldırısının kokuları büyük bir dinginliğin kokuları olurdu; pişmiş taş, kurumuş krem, uzaklardan gelmiş rüzgâr.

Son zamanlarda ise Dalinar plato saldırılarından nefret eder olmuştu. Bütün bunlar uçarılıktan ibaretti, hayatların boşa harcanmasından. Plato saldırıları İntikam Paktı'na uymak için değil, açgözlülük için yapılıyordu. Yakınlarındaki platolarda pek çok mücevherkalp beliriyordu, yetişmesi kolaydı. Onlar Alethileri tatmin etmiyordu. Alethiler daha uzaktakilere uzanmalı, bedeli çok yüksek olan saldırıların peşinden koşmalıydı.

İleride, Yüceprens Aladar'ın adamları bir platonun üzerinde savaşıyorlardı. Onlar Dalinar'ın ordusundan önce gelmişlerdi ve çatışma tanıdık bir hikâyeyi anlatıyordu. İnsana karşı Parshendi, kıvrımlı bir hat hâlinde dövüşüyorlardı, iki ordu da diğerini geriye doğru itmeye çalışıyordu. İnsanlar meydana Parshendilerden çok daha fazla sayıda asker sürebiliyordu ama Parshendiler platolara daha hızlı yetişebiliyor ve hızla mevzi alabiliyorlardı.

Uçuruma doğru giden toplanma platosunun üzerine saçılmış olan köprücü cesetleri, mevzilenmiş bir düşmanın üzerine saldırmanın tehlikelerine işaret ediyordu. Dalinar ölülere bakarlarken korumalarının yüzlerinde beliren karanlık ifadeleri kaçırmadı. Aladar da, çoğu diğer yüceprens gibi, köprüler konusunda Sadeas'ın yaklaşımını kullanıyordu. İnsana harcanabilir bir kaynak muamelesi yapan hızlı, vahşi saldırılar. Bu her zaman böyle olmamıştı. Geçmişte köprüler zırhlı birlikler tarafından taşınırdı ama günümüzde başarı taklitçilerini türetiyordu.

Savaş kamplarının canavarı beslemek için sürekli olarak gelen ucuz köle akışına ihtiyacı vardı. Bunun anlamı da Sahipsiz Tepeler'de gittikçe büyüyen, insan ticareti yapan haydutlar ve kölecilerden oluşmuş bir salgındı. *Değiştirmem gereken bir diğer şey*, diye düşündü Dalinar.

Aladar'ın kendisi savaşa katılmıyordu, bunun yerine komşu bir platonun üzerinde komuta merkezi kurdurmuştu. Dalinar dalgalanan sancağa doğru işaret etti ve büyük mekanik köprülerinden bir tanesi ağır ağır ilerledi. Chulların çektiği ve çarklar, manivelalar ve millerle dolu olan köprüler, onları işleten adamları koruyordu. Ayrıca da çok yavaşlardı. Dalinar işçiler köprüyü bu plato ile Aladar'ın sancağının dalgalandığı platonun arasındaki uçurumu aşacak şekilde indirmek için çalışırlarken öz disiplinle edinilmiş olan bir sabırla bekledi.

Bir kere köprü yerine indirilip kilitlendikten sonra, Yüzbaşı Kaladin'in koyugözlü subaylarından bir tanesi tarafından yönetilmekte olan korumaları mızrakları omuzlarında köprünün üzerine çıktılar. Dalinar Kaladin'e adamlarının kendisini korumak dışında savaşmak zorunda kalmayacaklarına dair söz vermişti. Karşıya geçtikleri zaman, Dalinar Aladar'ın komuta platosunu geçmek için Gallant'ı tekmeyle harekete geçirdi. Aygırın sırtında kendisini fazlasıyla hafif hissediyordu, Parezırh'ın eksikliğiydi. Zırh'ını elde ettiği zamandan beri geçen yıllar boyunca, hiçbir zaman bir savaş meydanına o olmadan çıkmamıştı.

Ancak bugün Dalinar savaş meydanına çıkmıyordu, gerçekten değil. Arkasında, Adolin'in kendi kişisel sancağı dalgalanıyordu ve Dalinar'ın ordularının asıl kısmını Aladar'ın adamlarının zaten savaşmakta oldukları platoya doğru o götürmekteydi. Dalinar saldırının nasıl yapılması gerektiği konusunda herhangi bir emir göndermedi.

Oğlu iyi eğitilmişti ve savaş meydanında komutayı almaya hazırdı; elbette ki yanında fikir danışması için General Khal ile.

Evet, artık bundan sonra savaşlara Adolin komuta edecekti.

Dalinar dünyayı değiştirecekti.

Atını Aladar'ın komuta çadırına doğru sürdü. Bu Dalinar'ın orduların birlikte çalışmalarını emreden beyannamesinden sonraki ilk plato saldırısıydı. Roion'un hedef platonun en yakın olduğu savaş kampı kendisininki olduğu hâlde gelmemesine rağmen, Aladar'ın emredilmiş olduğu gibi gelmesi bile kendi başına bir zaferdi. Küçük bir teşvikti ama Dalinar ne olsa kabul etmeye razıydı.

Yüceprens Aladar'ı bu platonun güvenli ve yüksek, savaş meydanına yukarıdan bakan bir kısmına kurulmuş ufak bir çadırdan savaşı izlerken buldu. Bir karargâh için kusursuz bir noktaydı. Aladar bir Paredardı, gerçi çoğu zaman Zırh ve Kılıç'ını savaşlar sırasında subaylarından bir tanesine ödünç verir, savaşı hatların gerisinden taktiksel olarak idare etmeyi tercih ederdi. Tecrübeli bir Paredar Kılıç'ını elinden bıraktığı zaman kaybolmasını zihinsel olarak engelleyebilirdi; gerçi acil bir durumda Aladar Kılıç'ı kendisine çağırabilir, göz açıp kapayana kadar subayının elinden kaybolarak on kalp atışı sonra kendi elinde belirmesini sağlayabilirdi. Bir Kılıç'ı ödünç vermek iki tarafta da büyük bir güven olmasını gerektiriyordu.

Dalinar atından indi. Atı Gallant, onu almaya çalışan seyise ters ters baktı ve Dalinar da atın boynunu okşadı. "O kendi başına durabilir, oğlum," dedi seyise. Çoğu sıradan seyis zaten Ryshadiumlardan bir tanesiyle ne yapacağını bilmezdi.

Köprücü korumaları tarafından takip edilmekte olan Dalinar, platonun kenarında ayakta durmuş, ilerilerinde ve aşağılarında olan savaşı yönetmekte olan Aladar'a katıldı. İnce ve tamamen kel olan adamın derisi çoğu Alethi'den daha koyuydu. Ellerini arkasında kavuşturmuş olarak duruyordu ve eteğe benzer bir takaması olan geleneksel, şık bir üniforma giymişti, gerçi üzerinde kesimi takamayla uyumlu olan modern bir ceket vardı.

Bu Dalinar'ın daha önce hiç görmemiş olduğu bir tarzdı. Aladar'ın ayrıca ince bir bıyığı ve dudağının altında da bir sakal tutamı vardı, bu da alışılmadık bir seçimdi. Aladar kendi modasını belirleyecek kadar güçlü ve namlıydı; ve bunu da yapıyor, sık sık moda akımları yaratıyordu.

"Dalinar," dedi Aladar ona başıyla selam vererek. "Ben senin artık plato saldırılarında savaşmayacağını sanıyordum."

"Savaşmıyorum," dedi Dalinar başıyla Adolin'in sancağına doğru işaret ederek. Orada, askerler savaşa katılmak için Dalinar'ın köprülerinin üzerinden karşıya geçiyorlardı. Plato Aladar'ın adamlarının pek çoğunun yol açmak için geriye çekilmelerini gerektirecek kadar küçüktü, bu onların da yapmaya fazlasıyla hevesli oldukları bir şeydi.

"Bugün sen neredeyse yenilecektin," diye belirtti Dalinar. "Desteğinin olması iyi oldu." Aşağılarında, Dalinar'ın askerleri savaş meydanında düzeni sağladılar ve Parshendileri geriye ittiler.

"Belki," dedi Aladar. "Ancak geçmişte, ben üç saldırının bir tanesinde zafer kazanıyordum. Desteğimin olması birkaç tane daha fazla kazanacağım anlamına geliyor, kesinlikle, ama bu ayrıca bana kazancımın da yarısına mâl olacak. Kralın bana pay

verdiğini varsayarsak elbette. Ben uzun vadede daha kârlı çıkacağıma ikna olmuş değilim."

"Ama bu şekilde sen daha az adam kaybedeceksin," dedi Dalinar. "Ve bütün ordunun toplam kazancı yükselecek. Şerefli..."

"Bana şereften bahsetme Dalinar. Şeref askerlerimin maaşlarını ödeyemez ve şeref diğer yüceprenslerin gırtlağıma sarılmasına engel olmak için de işe yaramaz. Senin planın aramızdaki en zayıfları kayırıyor ve başarılıları da cezalandırıyor."

"Peki," diye tersledi Dalinar. "Şerefin senin için bir değeri yok. Sen *yine de* itaat edeceksin, Aladar, çünkü bunu kralın emrediyor. Senin ihtiyacın olan tek sebep bu. Sen sana söyleneni yapacaksın."

"Yoksa?" dedi Aladar.

"Yenev'e sor."

Aladar sanki tokat yemiş gibi irkildi. On yıl önce, Yüceprens Yenev Alethkar'ın birleştirilmesine katılmayı reddetmişti. Gavilar'ın emriyle, Sadeas onu düelloya çağırmıştı. Ve de öldürmüştü.

"Tehdit mi? diye sordu Aladar.

"Evet." Dalinar dönerek kendisinden kısa boylu adamın gözlerinin içine baktı. "Benim tatlı sözlerle işim bitti Aladar. Artık rica etmiyorum. Sen Elhokar'a itaatsizlik ettiğin zaman, sen kardeşimi ve onun temsil ettiği her şeyle alay etmiş oluyorsun. Bu krallık *birleşecek.*"

"Komik," dedi Aladar. "Gavilar'dan bahsettiğin iyi oldu, çünkü o da bu krallığı şeref ile bir araya getirmedi. Bunu sırtlarda bıçaklar ve meydanda askerlerle yaptı, direniş gösteren herkesin kellelerini uçurarak. O zaman biz tekrar oraya geri mi döndük? Böyle şeyler kulağa hiç de senin o kıymetli kitabının hoş sözleriymiş gibi gelmiyor."

Dalinar dişlerini gıcırdattı, savaş meydanını izlemek için döndü. İlk içgüdüsü Aladar'a Dalinar'ın emri altındaki bir subay olduğunu hatırlatmak ve sesinin tonu yüzünden adamı iyice bir azarlamaktı. Ona adam edilmesi gereken bir acemi asker gibi muamele etmekti.

Ama ya Aladar basitçe onu duymazdan gelirse? İtaat ettirmek için *güç* mu kullanacaktı? Dalinar'ın bunu yapmaya yetecek askeri yoktu.

Kendisini sinirlenmiş olarak buldu, Aladar'dan çok kendine karşı. O bu plato saldırısına kavga etmek için değil, konuşmak için gelmişti. İknâ etmek için. Navani haklıydı. Dalinar'ın bu krallığı kurtarmak için haşin sözler ve askerî emirlerden daha fazlasına ihtiyacı vardı. Onun ihtiyacı olan şey sadakatti, korku değil.

Ama fırtınalar alsın onu, *nasıl?* Dalinar hayatı boyunca her kimi bir şeylere ikna ettiyse, bunu ya bir yumruk, ya da bir kılıç kullanarak yapmıştı. Doğru sözleri bulan, insanların dinlemesini sağlayabilen her zaman Gavilar olmuştu.

Dalinar'ın politikacı olmakla hiç ilgisi yoktu.

O savaş meydanındaki oğlanların da yarısı büyük ihtimalle ilk başta asker olmakla hiç ilgilerinin olmadığını düşünmüşlerdi, diye fısıldadı bir parçası. *Senin bu işi becerememek gibi bir lüksün yok. Şikâyet etme. Değiş.*

"Parshendiler fazla sert bastırıyor," dedi Aladar generallerine. "Bizi platodan itip düşürmek istiyorlar. Askerlere biraz yer vermelerini ve Parshendilerin mevzi avan-

tajlarını kaybetmelerini sağlamalarını söyleyin, bu bizim onların etrafını çevirmemizi sağlayacak."

Generaller başlarıyla onayladı, bir tanesi emirler vermeye başladı.

Dalinar gözlerini kısarak savaş meydanını okudu. "Hayır," dedi hafifçe.

General emir vermeyi kesti. Aladar Dalinar'a bir göz attı.

"Parshendiler geri çekilmeye hazırlanıyorlar," dedi Dalinar.

"Hiç de öyleymiş gibi davranmıyorlar."

"Onlar biraz nefes alacak yer istiyor," dedi Dalinar aşağısındaki çatışmanın kargaşasını okuyarak. "Mücevherkalbi neredeyse sökmüşler. Sertçe bastırmaya devam edecekler ama hasadın en son kısmına gelince dağılarak zaman kazanmak için kozanın etrafından hızlı bir geri çekilmeye geçecekler. Sizin durdurmanız gereken işte o."

Parshendiler ileriye doğru bastırdı.

"Bu saldırıda öncülüğü ben yaptım," dedi Aladar. "Senin kendi kurallarına göre, taktik konusunda söylenecek son söz bana ait."

"Ben sadece gözlem yapıyorum," dedi Dalinar. "Ben bugün kendi orduma bile komuta etmiyorum. Siz taktiklerinizi kendiniz seçebilirsiniz ve ben de karışmayacağım."

Aladar biraz düşündü, sonra hafifçe küfretti. "Dalinar'ın haklı olduğunu varsayın. Adamları Parshendilerin geri çekilmelerine karşı hazırlayın. Kozayı ele geçirmesi için bir vurucu ekibi ileriye gönderin, neredeyse açılmış olması gerekir."

Generaller yeni görevlendirmeleri hazırladılar ve haberciler de emirlerle koşa koşa gitti. Aladar ve Dalinar yan yana durmuş, Parshendiler öne doğru bastırırken izliyordu. Onların o şarkıları savaş meydanının üzerinde asılı duruyordu.

Sonra geriye çekildiler, her zaman olduğu gibi ölülerin bedenlerinin üzerine basmadan saygılı bir şekilde hareket ediyorlardı. Buna hazırlıklı olan insan askerler arkalarından fırladı. Işıldayan Zırh'ıyla Adolin'in önderlik ettiği taze askerlerden oluşmuş bir vurucu ekip Parshendi hatlarını yarıp geçti ve kozaya ulaştı. Diğer insan askerler onların açtığı yarığın içine doluşarak Parshendileri yanlara doğru ittirip, Parshendilerin geri çekilmesini taktiksel bir hezimete dönüştürdüler.

Dakikalar içinde Parshendiler platoyu terk etmişlerdi, sıçrayarak uçurumları aşıyor ve kaçıyorlardı.

"Hay Cehennem," dedi Aladar hafifçe. "Senin bu işte bu kadar iyi olmandan *nefret ediyorum*."

Dalinar gözlerini kısarak kaçmakta olan Parshendilerden bazılarının savaş meydanından kısa bir mesafe uzaktaki bir platonun üzerinde durduklarını fark etti. Onlar orada oyalandılar, gerçi kuvvetlerinin büyük bir kısmı uzaklaşmaya devam ediyordu.

Dalinar Aladar'ın hizmetkârlarından bir tanesine ona bir dürbün vermesi için elini salladı, sonra da dürbünü kaldırarak o grubun üzerine odaklandı. Oradaki platonun kenarında ayakta durmuş olan bir şekil vardı, ışıltılı bir zırh içindeki bir şekil.

"Parshendi Paredar," diye düşündü. *Kule'deki savaşta olan. O beni neredeyse öldürüyordu.*

Dalinar o karşılaşmayla ilgili pek bir şey hatırlamıyordu. Sonlara doğru neredeyse tamamen kendinden geçecek kadar hırpalanmıştı. Bu Paredar bugün savaşa katılmamıştı. Neden? Muhakkak ki, bir Paredarla kozayı çok daha erken açmış olurlardı.

Dalinar içinde rahatsız edici bir boşluk hissetti. Bu tek gerçek, izleyen Paredar, Dalinar'ın savaş konusundaki algısını tamamıyla değiştiriyordu. Dalinar neler olup bittiğini okuyabildiğini düşünmüştü. Şimdi ise, düşmanın taktiklerinin onun varsaydığından daha anlaşılmaz olabileceğini aklına geliyordu.

"Bazıları hâlâ oradalar mı?" diye sordu Aladar. "İzliyorlar mı?"

Dalinar dürbününü indirirken başını sallayarak onayladı.

"Bunu daha önce senin girdiğin savaşlarda yapmışlar mıydı?"

Dalinar başını sallayarak reddetti.

Aladar bir an için düşündü, sonra da platodaki adamlarına tetikte kalmaları, Parshendilerin sürpriz yaparak geri dönmelerine karşı da izcilerin nöbet tutmaları için emirler gönderdi.

"Sağ ol," dedi Aladar gönülsüz bir şekilde Dalinar'a doğru dönerken. "Senin önerin faydalı oldu."

"Sen iş taktik olduğu zaman bana güvendin," dedi Dalinar da ona doğru dönerek. "Neden bu krallık için en iyisinin ne olduğu hakkında da bana güvenmeyi denemiyorsun?"

Aladar onu inceledi. Arkalarında Adolin mücevherkalbi kozadan sökerek çıkarırken askerler zaferle tezahürat yapıyordu. Başka askerler yeni bir saldırıya karşı nöbet tutmak üzere açıldılar ama gelen düşman olmadı.

"Keşke güvenebilseydim Dalinar," dedi Aladar en sonunda. "Ama konu sen değilsin. Konu öbür yüceprensler. Belki sana güvenebilirim ama onlara asla güvenmeyeceğim. Benden kendimi çok fazla riske atmamı istiyorsun. Öbürleri de bana, Sadeas'ın Kule'de sana yaptığını yaparlar."

"Ya öbürlerini de yola getirebilirsem? Ya sana onların güvenilmeye layık olduklarını kanıtlarsam? Ya bu krallığın ve de bu savaşın yönünü değiştirebilirsem? O zaman benim peşimden gelecek misin?"

"Hayır," dedi Aladar. "Üzgünüm." Dönerek atını getirmeleri için seslendi.

Geri dönüş yolculuğu acınasıydı. Zafer kazanmışlardı ama Aladar mesafesini koruyordu. Dalinar nasıl bu kadar çok şeyi doğru yapabiliyor ama yine de Aladar gibi adamları ikna etmeyi başaramıyordu? Ve Parshendilerin savaş meydanındaki taktiklerini değiştirmeleri, Paredarlarını meydana çıkarmamaları ne anlama geliyordu? Pare'lerini kaybetmekten çok mu korkuyorlardı?

En sonunda, adamlarıyla ilgilendikten ve krala da bir rapor gönderdikten sonra, Dalinar savaş kamplarındaki sığınağına geri döndüğü zaman onu bekleyen beklenmedik bir mektup buldu.

Ona mektubu okuması için Navani'ye haber gönderdi. Dalinar kişisel çalışma odasında ayakta durdu, garip rünlerin yazılmış olduğu duvara gözlerini dikmişti. Onlar düzeltilmiş, çizikleri gizlenmişti ama taştaki solgun leke fısıldıyordu.

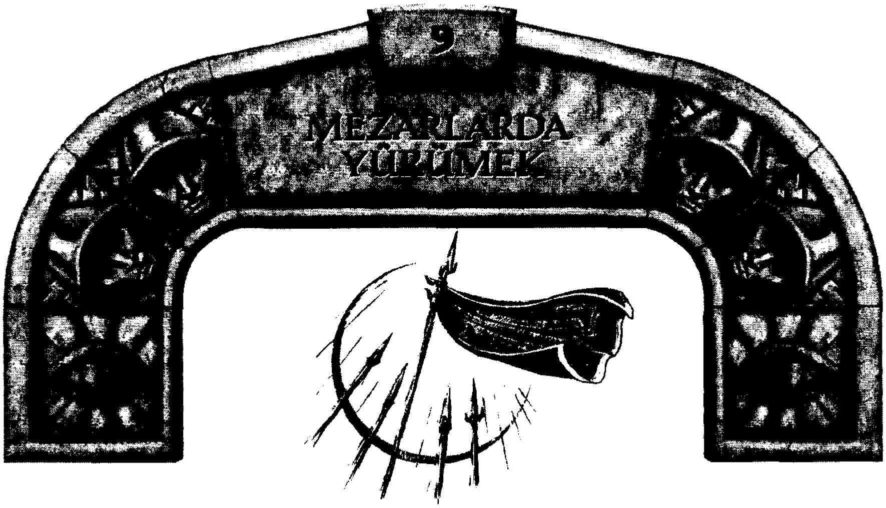
Altmış iki gün.

Bir cevap bulmak için altmış iki gün. Eh, şimdi altmış kalmıştı. Bir krallığı kurtarmak, en kötüsüne karşı hazırlanmak için pek fazla bir zaman değildi. Ardentler bu kehaneti en iyi ihtimalle bir şaka, en kötü ihtimalle de bir küfür olarak kınardı. Geleceği önceden haber vermek yasaklanmıştı. Bu Yokelçilerdendi. Şans oyunları

bile şüpheliydi, çünkü onlar insanı gelecekte olacak şeyleri önceden öğrenmeye teşvik ederdi.

Dalinar yine de buna inanmıştı. Çünkü, o kelimeleri yazanın kendi eli olduğundan şüphe ediyordu.

Navani geldi ve mektubu gözden geçirdi, sonra da yüksek sesle okumaya başladı. Mektubun kısa bir süre sonra Harap Ovalar'a gelecek olan eski bir arkadaştan olduğu ortaya çıkmıştı; ve o belki Dalinar'ın sorunlarına bir çözüm de getirebilirdi.

Eğer matemin avcunun içinde olmasaydım, yaklaşmakta olan tehlikeleri daha önceden görebilirdim diye düşünmeyi arzuluyorum. Ancak eğer gerçekten de dürüst olmak gerekirse, o zamanlar yapılabilecek herhangi bir şeyin olduğundan da emin değilim.

–Navani Kholin'in günlüğünden, Jesesach 1174

Kaladin uçurumlardan aşağıya inerlerken başı çekti, bu onun hakkıydı. Sadeas'ın ordusundayken oldukları gibi bir ip merdiven kullanıyorlardı. O merdivenler nahoş şeylerdi, ipleri yıpranmış ve yosunla lekelenmiş, tahtaları da çok fazla sayıda yücefırtınada hırpalanmıştı. Kaladin o fırtına kapası merdivenler yüzünden hiç adam kaybetmemişti ama her zaman endişe ederdi.

Bu defaki yepyeniydi. Kaladin bunu kesin olarak biliyordu çünkü levazım subayı Rind talebinin üzerine başını kaşımış, sonra da Kaladin'in verdiği ayrıntılara tam uyan bir tanesini yaptırtmıştı. İp merdiven sağlamdı ve iyi imal edilmişti, Dalinar'ın ordusunun kendisi gibiydi.

Kaladin son bir atlayışla dibe ulaştı. Syl aşağıya doğru süzüldü ve o uçurumun dibini aydınlatmak için yukarıya bir küre kaldırırken omzuna kondu. Bu tek safir broam kendi başına Kaladin'in bir köprücü olarak aldığı maaşların toplamından daha fazlaydı.

Sadeas'ın ordusunda uçurumlar köprücüler için sık bir uğrak yeriydi. Kaladin hâlâ sebebin Harap Ovalar'dan mümkün olan her türlü kaynağın elde edilmesi mi, yoksa sadece köprücülerin turlar arasında yapacakları önemsiz ve irade kırıcı bir şeylerin olması mı olduğundan emin değildi.

Ancak burada uçurum zemini dokunulmamıştı. Yerdeki fırtına artığı yığınlarının arasından kesilerek açılmış patikalar yoktu ve duvarlardaki yosunlara karalanmış mesajlar ya da talimatlar da yoktu. Diğer uçurumlar gibi bu da bir vazo şeklinde daralıyordu, yücefırtınalar sırasında şiddetle akan suların sonucu olarak tabanı yarık gibi

olan yukarısından daha genişti. Zemin nispeten düzdü, yerleşmekte olan sertleşmiş krem tortusu tarafından pürüzsüzleştiriliyordu.

İlerlerken Kaladin'in her türlü şeyin arasından yolunu açması gerekiyordu. Ovalar boyunca savrularak gelmiş olan ağaçların kırık tahtaları ve kütükleri. Çatlamış kayafilizi kabukları. Sayısız birbirine dolanmış, çöpe atılmış iplere benzer kuru sarmaşık düğümleri.

Ve, elbette ki, cesetler.

Pek çok cesedin sonu uçurumlar oluyordu. İnsanlar ne zaman bir plato savaşını kaybederse, geri çekilmek ve ölülerini de arkada bırakmak zorunda kalıyordu. Fırtınalar! Sadeas sık sık kazandığı zamanlar bile cesetleri geride bırakıyordu; ve köprücüler ise yaralılarını da geride bırakıyor, kurtarılabilecek olanları dahi terk ediyordu.

Bir yücefırtınadan sonra ölüler buraya, uçurumların içine düşüyordu. Ve fırtınalar batıya doğru, savaş kamplarına doğru estiği için, cesetler de bu yöne doğru sürükleniyordu. Kaladin uçurumun zemininde hareket ederken, basacağı yerlere yığılmış bitkilerin arasına karışmış kemiklerin olmadığı yerler bulmakta güçlük çekiyordu.

Kaladin yapabildiği kadar saygılı bir şekilde yürürken, kendi dilinde sessizce bir şeyler söyleyen Kaya da arkasından dibe ulaştı. Kaladin bunun bir dua mı, ya da bir lanet mi olduğunu bilmiyordu. Syl Kaladin'in omzundan ayrılarak havaya fırladı, sonra da bir yay çizerek zemine doğru süzüldü. Orada Kaladin'in onun gerçek şekli olarak düşündüğü genç kadın şekline büründü, dizlerinin hemen aşağısından çözülerek sise karışan basit bir elbise giyiyordu. Bir dalın üzerine kondu ve gözlerini yosunların arasından çıkmakta olan bir uyluk kemiğine dikti.

O şiddetten hoşlanmıyordu. Kaladin şimdi bile onun ölümü anlayıp anlamadığından emin değildi. O ölümden sanki anlayışının ötesindeki bir şeyi kavramaya çalışan bir çocukmuş gibi bahsederdi.

"Ne pislik," dedi Teft dibe ulaşırken. "Öf! Buraya en ufak bir özen dahi gösterilmemiş."

"Bu bir mezar," dedi Kaya. "Yürüyoruz bir mezarda."

"Uçurumların hepsi mezar," dedi Teft, sesi nemli tünellerde yankılanıyordu. "Bu sadece pis bir mezar."

"Pis olmayan bir ölüm bulmak zor Teft," dedi Kaladin.

Teft homurdandı, sonra da aşağıya inen yeni acemileri karşılamaya başladı. Moash ve Skar bir tür açıkgöz ziyafetine katılmakta olan Dalinar ve oğullarını koruyorlardı, Kaladin'in kurtulmayı başarabilmiş olduğu için mutlu olduğu bir şeydi. Onun yerine, Teft'le birlikte buraya inmişti.

Onlara Teft'in kendi ekiplerinde iyi çavuşlar olmaları umuduyla eğitmekte olduğu kırk tane köprücü katıldı, her yeni düzenlenmiş ekipten iki tane.

"İyice bir bakın, oğlum," dedi Teft onlara. "İşte bizim geldiğimiz yer burası. İşte bu yüzden bazıları bize kemik tarikatı diyor. Biz size başımıza gelen her şeyi yaptırmayacağız, siz de buna şükredin! Biz her an bir yücefırtına tarafından süpürülüp götürülebilirdik. Şimdi ise Dalinar Kholin'in fırtınabekçileri bize rehberlik ederken, hiç de o kadar büyük bir tehlikede değiliz. Ve her ihtimale karşı çıkışa yakın kalacağız..."

Kaladin kollarını kavuşturup, Kaya'nın adamlara antrenman mızraklarını dağıtırken Teft'in de talimatları verişini izledi. Teft mızrak taşımıyordu ve her ne kadar üzerlerinde basit asker üniformalarıyla etrafına toplanmış olan köprücülerden daha kısa olsa da, onların tamamen gözlerini korkuturmuş gibi görünüyordu.

Sen ne bekliyordun? diye düşündü Kaladin. *Onlar köprücü. Hangi sert bir meltem onlara boyun eğdirebilir.*

Yine de, kontrol tamamen Teft'in elindeymiş gibi görünüyordu. Rahat bir şekilde hem de. Doğrusu buydu. Bu işte... Doğru olan bir şeyler vardı.

Kaladin'in başının etrafında bir sürü parlayan küçük küre belirdi, bir o yöne, bir bu yöne uçuşan altın toplar şeklindeki sprenlerdi. Kaladin irkilerek onlara baktı. Şansprenleri. Fırtınalar. Sanki benzerlerini yıllardır görmemişti.

Syl havaya fırladı ve onlara katılarak Kaladin'in başının etrafında dönüp kıkırdadı. "Kendinle iftihar mı ediyorsun?"

"Teft," dedi Kaladin. "O bir lider."

"Öyle tabii. Sen ona rütbe verdin, değil mi?"

"Hayır," dedi Kaladin. "Rütbeyi ona ben vermedim. O kendisi aldı. Gel. Hadi yürüyelim."

Syl başıyla onaylayarak havada alevlendi ve oturdu, sanki görünmez bir sandalyenin üzerindeymiş gibi aşırı ciddi bir havayla bacak bacak üstüne atmış duruyordu. Orada asılı olarak durmaya devam etti, Kaladin yürürken onunla tam olarak aynı hızda yanında geliyordu.

"Görüyorum ki doğa kanunlarına uyarmış numarası yapmayı tamamen bırakıyorsun," dedi.

"*Doğa* kanunları mı?" dedi Syl, kavramı komik bulmuştu. "Kanunlar insanlar içindir Kaladin. Doğada öyle şeyler olmaz!"

"Eğer bir şeyi yukarıya doğru atarsam, tekrar aşağı gelir."

"Gelmediği zamanlar hariç."

"Bu bir kanun."

"Hayır," dedi Syl yukarıya doğru bakarak. "Bu daha çok... Daha çok arkadaşlar arasında bir anlaşma gibi."

Kaladin ona bakarak bir kaşını kaldırdı.

"Bizim tutarlı olmamız gerekiyor," dedi Syl sır verircesine öne doğru eğilerek. "Yoksa beyinlerinizi kırarız."

Kaladin bir mızrak tarafından deşilmiş kemikler ve sopalar yığınının etrafından dolaşırken hafifçe homurdandı. Pasla benekli mızrak bir abide gibi görünüyordu.

"Öf, hadi be," dedi Syl saçlarını geriye savurarak. "*En azından* bir kıkırdamaya değerdi."

Kaladin yürümeye devam etti.

"Bir homurtu bir kıkırtı *değildir,*" dedi Syl. "Bunu biliyorum çünkü zeki ve yetenekliyim. Şimdi senin bana iltifat etmen gerek."

"Dalinar Kholin Parlayan Şövalyeler'i tekrar kurmak istiyor."

"Evet," dedi Syl havalı bir şekilde görüş alanının kıyısında asılı dururken. "Dahice bir fikir. Keşke ilk benim aklıma gelseydi." Kıvançlı bir şekilde sırıttı, sonra da suratını astı.

"Ne?" dedi Kaladin tekrar ona doğru dönerek.

"Hiç sen sprenlerin spren çekememesinin adil olmadığını düşünmüş müydün?" dedi. "Şimdi demin benim de *gerçekten* birazcık şansprenimin olması gerekirdi."

"Benim Dalinar'ı korumam gerekiyor," dedi Kaladin onun şikâyetini duymazdan gelerek. "Sadece onu da değil ailesini, hatta belki kralı bile. Birilerinin Dalinar'ın odasına gizli gizli girmesine engel olmayı bile başaramamış olmama rağmen." Kaladin hâlâ birilerinin içeri girmeyi nasıl başarabildiğini çözememişti. Yoksa birileri *değil* miydi? "O duvardaki rünleri bir spren yapmış olabilir mi?" diye sordu. Syl bir defasında bir yaprağı taşımıştı. Onun *bir parça* fiziksel varlığı vardı, sadece çok fazla değildi.

"Bilmiyorum," dedi Syl yan tarafa doğru bir göz atarak. "Gördüğüm..."

"Ne?"

"Kırmızı yıldırıma benzeyen sprenler," dedi Syl hafifçe. "Tehlikeli sprenler. Daha önce görmediğim sprenler. Onları uzaklarda yakalıyorum, zaman zaman. Fırtınasprenleri mi? Tehlikeli bir şeyler *geliyor*. Rünler o konuda haklı."

Kaladin bir süre için bunun üzerinde düşündü, sonra en sonunda durdu ve Syl'e baktı. "Syl, benim gibi daha başkaları da var mı?"

Syl'in yüzü ciddileşti. "Ah."

"Neye ah?"

"Ah, *o* soru."

"O zaman bunu bekliyor muydun?"

"Evet. Biraz."

"O zaman iyi bir cevap düşünmek için de bol bol zamanın olmuştur," dedi Kaladin kollarını kavuşturur ve duvarın nispeten kuru bir yerine yaslanırken. "Bu da sağlam bir açıklama mı buldun, yoksa sağlam bir yalan mı diye merak etmeme neden oluyor."

"Yalan mı?" dedi Syl dehşete düşerek. "Kaladin! Sen beni ne sanıyorsun? Ben Muğlak mıyım?"

"Muğlak ne peki?"

Hâlâ sanki bir sandalyenin üzerine tünemiş gibi duran Syl dimdik oturdu ve başını bir yana yatırdı. "Aslında... Aslında benim hiçbir fikrim yok. Hmm."

"Syl..."

"*Ciddiyim* Kaladin! Bilmiyorum. Hatırlamıyorum." Saçlarını kavradı, iki elinde de birer beyaz şeffaflık tutamı şeklindelerdi, ve yanlara doğru çekti.

Kaladin kaşlarını çattı, sonra da Syl'e işaret etti. "O..."

"Pazarda bir kadının bunu yaptığını gördüm," dedi Syl saçlarını tekrar yanlara doğru şiddetle çekerken. "Bu benim hüsran duyduğum anlamına geliyor. Sanırım bunun acıtması gerek. O yüzden de... Aah? Her neyse, sana bildiklerimi söylemek istemediğimden değil. İstiyorum! Ama ben... Ben ne bildiğimi *bilmiyorum*."

"Bu bana hiç mantıklı görünmüyor."

"E, bir de *benim* sinirimi ne kadar bozduğunu hayal et!"

Kaladin içini çekti, sonra da birikintilerle dolmuş durgun su havuzcuklarının yanından geçerek uçurum boyunca yoluna devam etti. Uçurumun bir duvarı boyunca

büyümekte olan bir dizi hevesli bodur kayafilizi vardı. Aşağılarda çok fazla ışık alamıyor olmalılardı.

Kontrolsüz yayılmış hayatın kokularını derin derin içine çekti. Yosun ve küf. Buradaki cesetlerin pek çoğu sadece kemikten ibaretti, gerçi yerde çürüksprenlerinin kırmızı noktalarıyla kaynamakta olan bir noktanın epey uzağından dolaşmıştı. Onun hemen yanında, bir grup fırfırçiçek yelpazeye benzer narin yapraklarını açmış rüzgârla sallanıyorlardı ve onların etrafında dans eden hayatsprenlerinin yeşil noktacıkları vardı. Burada uçurumların içinde yaşam ve ölüm el sıkışıyordu.

Uçurumların ayrılan yollarından birkaç tanesini araştırdı. Bu bölgeyi bilmemek ona garip geliyordu; Kaladin Sadeas'ın kampına en yakın olan uçurumları, kampın kendisinden daha iyi öğrenmişti. Yürüdükçe uçurum derinleşti ve bölge genişledi. Duvara birkaç işaret koydu.

Bir yol ayrımı boyunca giderken çok az molozun olduğu yuvarlak, açık bir bölge buldu. Bunu aklına yazdı, sonra da geriye doğru yürüdü, başka bir yoldan aşağı ilerlemeye başlamadan önce duvarı tekrar işaretledi. Eninde sonunda uçurumun açılarak geniş bir açıklığa dönüştüğü bir diğer yere ulaştılar.

"Buraya gelmek tehlikeliydi," dedi Syl.

"Uçurumların içine mi?" diye sordu Kaladin. "Savaş kamplarının bu kadar yakınında uçurumşeytanı olmayacaktır."

"Hayır. Kendimi diyorum, seni bulmadan önce bu âleme gelmek. O tehlikeliydi."

"Daha önce neredeydin?"

"Başka bir yerde. Pek çok spren vardı. Ben iyi hatırlayamıyorum... Havada ışıklar vardı. Canlı ışıklar."

"Hayatsprenleri gibi."

"Evet. Ve hayır. Buraya gelmek ölüm riskine girmekti. Sen olmadan, bu âlemde doğmuş olan bir zihin olmadan, ben düşünemiyordum. Yalnız başımayken, ben sadece bir diğer rüzgârspreniydim."

"Ama sen rüzgârspreni değilsin," dedi Kaladin büyük bir su birikintisinin yanında diz çökerken. "Sen şerefsprenisin."

"Evet," dedi Syl.

Kaladin elini küresinin etrafında kapatarak mağaramsı açıklığı neredeyse karanlığa gömdü. Yukarıda gündüz vardı ama o gökyüzü yarığı uzaktı, erişilmezdi.

Selin sürüklediği çöp yığınları gölgelere gömülürken neredeyse tekrar ete bürünürmüş gibi görünüyorlardı. Kemik kümeleri gevşek kolların, yığılmış ceset tepelerinin şekline girdi. Bir an için, Kaladin hatırladı. Bir haykırışla Parshendi okçu sıralarının üzerine doğru koşuyorlardı. Arkadaşları çorak platoların üzerinde ölüyor, kendi kanlarının içinde çırpınıyordu.

Taş üzerindeki nalların gök gürültüsü gibi sesi. Yabancı dillerin uyumsuz şarkıları. Hem açık, hem koyu gözlü adamların çığlıkları. Köprücüleri hiç umursamayan bir dünya. Onlar çöptü. Uçurumların içine atılacak ve arındırıcı sellerle süpürülüp götürülecek kurbanlar.

Onların gerçek evi buydu, bu yerin içindeki yırtıklar, diğer her şeyden daha alçak olan bu yerler. Gözleri loşluğa alıştıkça ölümün hatıraları geri çekildi, gerçi onlardan

hiçbir zaman kurtulamayacaktı. Hafızasındaki bu yara izleri de, tıpkı derisinin üzerindeki pek çoğu gibi sonsuza kadar kalacaklardı. Alnındakiler gibi.

Önündeki birikinti derin bir eflatun renkle parlıyordu. Bunu daha önce de fark etmişti ama küresinin ışığında görmesi zordu. Şimdi ise loşluğun içinde havuzcuk tuhaf pırıltısını gösterebiliyordu.

Syl havuzcuğun yan tarafına kondu, bir okyanusun kıyısında duran bir kadın gibi görünüyordu. Kaladin kaşlarını çatarak onu daha yakından incelemek için öne doğru eğildi. Syl... Farklı görünüyordu. Yüzünün şekli mi değişmişti?

"Senin gibi olan başkaları da *var,*" diye fısıldadı. "Onları tanımıyorum ama başka sprenlerin de denediklerini, kendi yöntemleriyle kaybedilmiş olan şeyleri geri kazanmaya çalıştıklarını biliyorum."

Kaladin'e baktı ve şimdi yüzünün şekli tanıdıktı. Kısacık değişim o kadar hafif olmuştu ki, Kaladin bunu hayal edip etmediğinden emin olamıyordu.

"Gelen tek şerefspreni benim," dedi Syl. "Ben..." Hatırlamak için zorlanıyormuş gibi görünüyordu. "Bana yasaklanmıştı. Yine de geldim. Seni bulmak için."

"Beni tanıyor muydun?"

"Hayır. Ama seni bulacağımı biliyordum." Gülümsedi. "Zamanımı kuzenlerimle birlikte geçirdim, arayarak."

"Rüzgârsprenleri."

"Bağ olmadan ben de onlardan biri sayılırım," dedi Syl. "Gerçi onların bizim yaptığımızı yapabilme becerisi yok. Ve bizim yaptığımız da önemli. O kadar önemli ki gelmek için her şeyi terk ettim, Fırtınababa'ya karşı geldim. Sen de onu gördün. Fırtınanın içinde."

Kaladin'in kollarındaki tüyler ürperdi. Gerçekten de fırtınanın içinde bir varlık görmüştü. Gökyüzünün kendisi kadar engin bir yüz. O şey her ne idiyse; spren, Elçi ya da tanrı, asılmış olduğu o gün Kaladin için fırtınalarını dizginlememişti.

"Bize ihtiyaçları var Kaladin," dedi Syl hafifçe. Ona elini salladı ve Kaladin de elini uzatarak zemindeki eflatun renkle hafifçe parlamakta olan minik okyanusun kıyısına koydu. Syl elinin üzerine çıktı ve Kaladin de ayağa kalkarak onu kaldırdı.

Syl parmaklarından yukarıya doğru yürüdü ve Kaladin gerçekten de hafif bir ağırlık hissedebiliyordu, bu olağandışıydı. Syl yürümeye devam edip, en sonunda bir parmağının ucunda durana kadar elini çevirdi. Kaladin parmağını yüzünün önüne kaldırmışken Syl ellerini arkasında kavuşturmuş, gözlerinin içine bakıyordu.

"Sen," dedi Syl. "Senin Dalinar Kholin'in aradığı şeye dönüşmen gerekecek. Onun arayışının boşa çıkmasına izin verme."

"Onlar bunu benden alacaklar Syl," diye fısıldadı Kaladin. "*Seni* benden almanın bir yolunu bulacaklar."

"Bu aptallık. Bunu sen de biliyorsun."

"Öyle olduğunu biliyorum ama öyleymiş gibi *hissetmiyorum*. Onlar beni kırdılar Syl. Ben senin düşündüğün şey değilim. Ben Parlayan değilim."

"Benim gördüğüm bu değildi," dedi Syl. "Savaş meydanında, Sadeas'ın ihanetinden sonra, insanlar terk edilmiş, kapana kısılmışlarken. Benim o gün gördüğüm bir kahramandı."

Kaladin onun gözlerinin içine baktı. Her ne kadar geri kalanı gibi sadece beyaz ve mavinin farklı tonlarından oluşmuş olsalar da, göz bebekleri vardı. Syl kürelerin en zayıflarından bile daha az parlıyordu ama parmağını aydınlatmaya yeterliydi. Gülümsedi, Kaladin'e mutlak bir güven duyuyormuş gibi görünüyordu.

En azından bir tanesi öyleydi.

"Deneyeceğim," diye fısıldadı Kaladin. Bir söz.

"Kaladin?" Ses Kaya'nındı, Boynuzyiyenli şivesi belirgindi. İsmi normal "*kal*-adin" yerine "ka-laa-*din*" diye telaffuz ediyordu..

Syl Kaladin'in parmağından havalanıp ışıktan bir kurdeleye dönüştü ve Kaya'ya doğru fırladı. O Boynuzyiyenli yöntemiyle Syl'e saygısını göstererek bir eliyle önce omuzlarına dokundu, sonra da elini alnına kaldırdı. Syl kıkırdadı, derin ciddiyeti saniyeler içinde çocuksu neşeye dönüşmüştü. Syl rüzgârsprenlerinin sadece kuzeni olabilirdi ama onların yaramaz mizacını paylaştığı açıktı.

"Hey," dedi Kaladin Kaya'ya başını sallayarak ve elini havuzcuğun içine soktu. Elini kaldırdığında bir ametist broam vardı. Orada yukarılarda bir yerlerde, bir açıkgöz Ovalar üzerinde cebinde bununla ölmüştü. "Servet, eğer biz hâlâ köprücü olsaydık."

"Köprücüyüz biz hâlâ," dedi Kaya yaklaşarak. Küreyi Kaladin'in parmaklarından kapıp aldı. "Ve bu da servet hâlâ. Ha! Bizim almamız için olan baharatlar *tuma'alki*! Söz verdim ekibin yemeğine pislik katmayacağımdan ama zor bu, alışkın askerler ondan daha iyi olmayan yemeğe." Küreyi yukarı kaldırdı. "Kullanacağım *onu* daha iyisini satın almak için, hı?"

"Tamam," dedi Kaladin. Syl Kaya'nın omzuna kondu ve genç kadına dönüştü, sonra da oturdu.

Kaya yan gözle ona baktı ve kendi omzuna doğru eğilmeye çalıştı.

"Ona eziyet etmeyi kes Syl," dedi Kaladin.

"Çok eğlenceli ama!"

"Bize yaptığın yardım için layıksın övgüye, *mafah'liki*," dedi Kaya ona. "Ben katlanacağım sen neyi arzu ediyorsan. Ve şimdi artık olduğuma göre özgür, yapabilirim sana uygun bir mabet."

"*Mabet* mi?" dedi Syl gözlerini iyice açarak. "Oooo."

"Syl!" dedi Kaladin. "Yeter. Kaya, adamların antrenman yapmaları için iyi bir yer gördüm. Birkaç sapak daha geride. Duvarlara işaret koydum."

"Evet, gördük biz bu şeyi," dedi Kaya. "Götürdü Teft onları oraya. Garip bu. Bu yer korkutucu; gelmediği bir yer burası kimsenin ama yine de yeni acemiler..."

"Onlar kabuklarından çıkıyordur," diye tahmin etti Kaladin.

"Evet. Olacağını nasıl bildin sen bu şeyin?"

"Onlar da oradaydı," dedi Kaladin. "Sadeas'ın savaş kampında biz kalıcı olarak uçurum hizmetine atandığımız zaman. Onlar bizim ne yaptığımızı gördüler ve bizim burada eğitim yaptığımızın hikâyelerini de duydular. Onları böyle aşağıya getirerek, biz onları da aramıza davet etmiş oluyoruz, bir kabul töreni gibi."

Teft eski köprücülerin eğitimine ilgi göstermelerini sağlamakta sorunlar yaşıyordu. Yaşlı asker hep kızgınlıkla onları azarlıyordu. Onlar özgür olarak gitmek yerine Kaladin'le birlikte kalmak için ısrar etmişlerdi, peki o zaman neden laf dinlemiyorlardı?

Onların da davet edilmeleri gerekiyordu. Sadece kelimelerle de değil.

"Evet, eh," dedi Kaya. "Sigzil gönderdi beni. İstiyor o bilmek sen hazır mısın becerilerini denemeye."

Kaladin Syl'e göz ucuyla bakarak derin bir nefes aldı, sonra da başını sallayarak onayladı. "Evet. Onu getir. Burada yapabiliriz."

"Ha! Sonunda. Getireceğim onu."

ALTI YIL ÖNCE

Dünyanın sonu gelmişti ve suçlusu da Shallan'dı.

"Hiçbir şey olmamış gibi yap," diye fısıldadı babası. Yanağındaki ıslak bir şeyi sildi. Parmağı geri çektiği zaman kırmızıydı.

Oda sallanıyor muydu? Hayır, bu Shallan'dı. Titriyordu. Kendisini o kadar küçük hissediyordu ki. Bir zamanlar on bir yaşında olmak ona büyük görünüyordu. Ama o bir çocuktu, hâlâ bir çocuk. Ufacıktı.

Bir irkilmeyle başını kaldırıp babasına baktı. Gözlerini kırpamıyordu, sanki donarak öylece kalmışlardı. Babası fısıldamaya başladı, yaşaran gözlerini kırpıştırıyordu. "Haydi uyu derin yarıklarda, seni saran karanlıkla..."

Tanıdık bir ninniydi, eskiden her daim Shallan'a söylerdi. Arkasındaki odada zemine yayılmış duran karanlık cesetler vardı. Kırmızı olan halı bir zamanlar beyazdı. Bir zamanlar beyaz olan halı kıpkırmızıydı.

"Kayalar ve korkular yatağın olabilir, haydi uyu canım bebeğim"

Babası onu kollarına aldı ve Shallan derisinin kıvrandığını hissetti. Hayır. Hayır, bu şefkatte yanlış bir şeyler vardı Bir canavara şefkatle dokunulmamalıydı. Öldüren, katleden bir canavara. Hayır.

Shallan hareket edemiyordu.

"Fırtına geliyor, fakat sen üşümeyeceksin, rüzgâr sepetini sallayacak..."

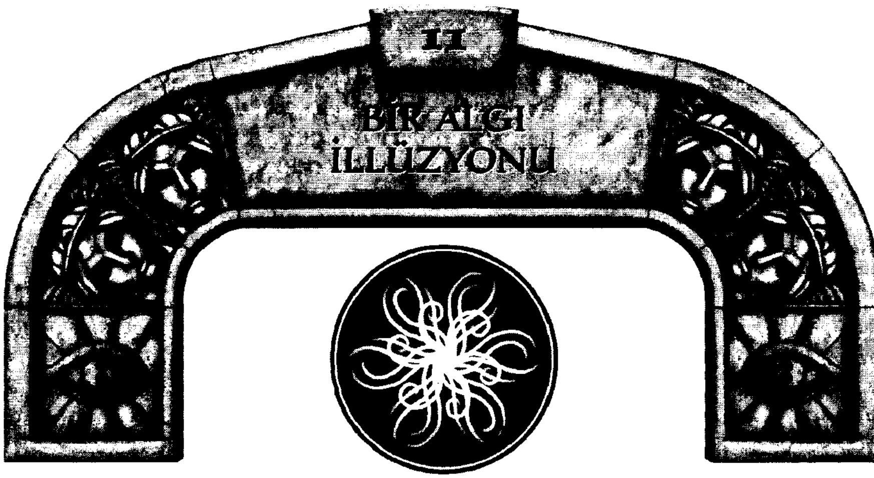
Babası Shallan'ı taşıyarak mavi ve altın renklere bürünmüş bir kadının bedeninin üzerinden geçti. Orada çok az kan vardı. Kan adamdan geliyordu. Annesi yüzüstü yatıyordu, bu yüzden Shallan gözlerini göremiyordu. O korkunç gözleri

Neredeyse Shallan ninninin kâbusun sonu olduğunu hayal edebiliyordu. Gece olduğunu, çığlık atarak uyandığını ve babasının da onu uyutmak için ninni söylediğini...

"Kristaller kocaman ışıldayacak, haydi uyu canım bebeğim." Babasının duvarın içine yerleştirilmiş olan kasasının yanından geçtiler. Işıltıyla parlıyordu, ışık kapalı kapağının etrafındaki aralıklardan akıyordu. İçeride bir canavar vardı.

"Ve şarkıyla, pek uzun sürmecek. Uyuyacaksın canım bebeğim." Babası kollarında Shallan ile odayı terk etti ve kapayı cesetlerin üzerine kapattı.

Shallan karaya
burada çıktı.
— Nazh

Fakat, anlayabileceğiniz gibi, Sadeas'a odaklanmıştık. İhaneti hâlâ tazeydi ve bunun işaretlerini her gün yanından geçtiğim boş kışlalarda ve matemli dullarda görüyordum. Sadeas'ın yaptığı katliamlardan sonra sadece oturup gururlanmayacak olduğunu biliyorduk. Daha fazlası da gelecekti.

–Navani Kholin'in günlüğünden, Jesesach 1174

Shallan okyanustan yükselmiş yamuk bir kayanın üzerinde yatar halde, büyük ölçüde kurumuş olarak uyandı. Dalgalar ayak parmaklarını yalıyordu ama o uyuşuk halde onları zar zor hissedebiliyordu. Yanağını ıslak granitten inleyerek kaldırdı. Yakınlarında bir kara parçası vardı ve dalgalar alçak sesli bir uğultuyla kıyısına çarpıyordu. Öbür yönde ise sadece sonsuz mavi deniz vardı.

Üşüyordu ve başı sanki tekrar tekrar bir duvara vurmuş gibi zonkluyordu ama hayattaydı. Bir şekilde. Elini kaldırarak alnındaki kaşındıran kurumuş tuzu ovuşturdu ve derin derin öksürdü. Saçı yüzünün yanlarına yapışmıştı ve elbisesi su ve kayanın üzerindeki deniz yosunlarıyla lekelenmişti.

Nasıl...?

Sonra suyun içindeki büyük kahverengi kabuğu gördü, ufka doğru uzaklaşırken neredeyse görünmezdi. Santhid.

Shallan hızla ayağa fırlayarak kayalık tüneğinin sivri ucuna tutundu. Sersemlemiş bir şekilde kaybolana dek yaratığı izledi.

Yanında bir şeyler uğuldadı. Desen çalkalanan denizin yüzeyinde her zamanki şekliyle belirdi, sanki kendisi de küçük bir dalgaymış gibi şeffaftı.

"Başka..." Öksürdü, boğazını temizledi, sonra inledi ve tekrar kayanın üzerine oturdu. "Başka kurtulan oldu mu?"

"Kurtulan?" diye sordu Desen.

"Diğer insanlar. Denizciler. Onlar kaçabildi mi?"

"Belirsiz," dedi Desen uğultulu sesiyle. "Gemi... Yok. Şapırtı. Görünen yok."

"Santhid. Beni o kurtardı." Bunu neden yapmıştı ki? Onlar zeki miydi? Shallan bir şekilde onunla iletişim mi kurmuştu? Belki de Shallan onların nasıl...

Düşüncelerinin ne tarafa doğru gittiğini fark ettiği zaman neredeyse gülmeye başlayacaktı. Shallan neredeyse boğuluyordu, Jasnah ölmüş, *Rüzgârın Keyfi*'nin mürettebatı da büyük olasılıkla öldürülmüş ya da deniz tarafından yutulmuştu! Onların yasını tutacağına ya da kendisi sağ kaldığı için şükredeceğine, deniz yaratıkları hakkında hipotez mi kuruyordu?

Hep bunu yapıyorsun, diye suçladı içinin derinliklerine gömülmüş olan bir parçası. *Dikkatini dağıtıyorsun. Seni rahatsız eden şeyler hakkında düşünmeyi reddediyorsun.*

Ama Shallan bu şekilde sağ kalabiliyordu.

Shallan taştan tüneğinin üzerinde ısınmak için kollarını kendi etrafına doladı ve gözlerini okyanusa doğru dikti. Gerçekle yüzleşmek *zorundaydı*. Jasnah ölmüştü.

Jasnah ölmüştü.

Shallan'ın ağlayası vardı. Dâhi, bir o kadar muhteşem bir kadın bir anda... Gitmişti. Jasnah herkesi kurtarmaya, dünyayı korumaya çalışıyordu. Ve onlar da bunun için onu öldürmüşlerdi. Olayların aniliği Shallan'ı afallatmıştı, o yüzden de orada oturdu ve gözlerini öylece soğuktan titreyerek okyanusa doğru dikti. Zihni de ayakları kadar uyuşmuş gibi hissediyordu.

Sığınak. Shallan'ın sığınağa... Bir şeylere ihtiyacı vardı. Denizcileri düşünmek, Jasnah'nın araştırmaları, bunların daha az aciliyeti vardı. Shallan neredeyse yakınlarda hiçbir yerleşim yeri olmayan bir deniz kıyısında, geceleri dünyanın donduğu bir yerde mahsur kalmıştı. O oturdukça, deniz yavaş yavaş geri çekilmişti ve kıyıyla arasındaki mesafe hiç de daha önce olduğu kadar geniş değildi. Bu da şanslı bir durumdu çünkü Shallan aslında pek yüzme bilmiyordu.

Kendisini hareket etmeye zorladı, gerçi kollarını kaldırmak devrilmiş ağaç kütüklerini kımıldatmaya çalışmak gibiydi. Dişlerini sıktı ve suyun içine adım attı. Hâlâ keskin soğuğunu hissedebiliyordu. Demek ki tamamıyla uyuşmamıştı.

"Shallan?" diye sordu Desen.

"Sonsuza kadar burada oturup duramayız," dedi Shallan kayaya tutunarak suyun iyice içine girerken. Ayakları aşağıdaki kayalara dokundu ve o da kayalığını bırakmaya cesaret edip, yarı yüzer bir debelenmeyle şapırtılar içinde karaya doğru ilerledi.

En sonunda ayakları yere basmaya başlayana kadar dondurucu dalgalara karşı savaşırken büyük olasılıkla körfezdeki suyun yarısını yutmuştu. Elbisesi ve saçlarından akan sularla tökezleyerek kumlu kıyıya çıkıp dizlerinin üzerine düştü ve öksürdü. Kıvranarak geri çekilen, sümüksü ve kaygan bir düzine farklı deniz yosunu çeşidi ayaklarının altındaki zemine dağılmıştı. Her yönde kaçışan kremcikler ve daha büyük yengeçler vardı, yakınlarındaki bazıları sanki onu kovalamak istermiş gibi tıkırtılı sesler çıkarıyordu.

Duygusuz bir şekilde, kitaplarda okuduğu deniz avcılarının kayadan inmeden önce aklına bile gelmemiş olmasının yorgunluğunun bir emaresi olduğunu düşündü. Koparıp kemirmek için bir bacak bulmaktan memnun olacak bir düzine farklı büyük kabuklu hayvan vardı. Bir anda mor ve sümüklüböceğe benzer kıvranan korkusprenleri kumdan çıkmaya başladı.

Bu ahmakçaydı. Şimdi mi korkuyordu? Karaya çıktıktan *sonra*? Sprenler biraz sonra kayboldu.

Tekrar kaya çıkıntısına doğru bir göz attı. Santhid büyük olasılıkla sular fazla sığlaştığı için onu daha yakına getirememişti... Fırtınababa. Hayatta olduğu için şanslıydı.

Gittikçe artan endişesine rağmen, Shallan eğildi ve kumlara bir ründuası çizdi. Bunu yakmak için herhangi bir yolu yoktu. Şimdilik Yaradan'ın böyle kabul edeceğini varsaymak zorundaydı. Başını eğdi ve on kalp atışı boyunca saygılı bir şekilde oturarak bekledi.

Sonra ayağa kalktı ve, son bir umutla, kurtulan başkalarını aramaya başladı. Bu kıyı şeridinde çok sayıda kumsal ve koy vardı. Sığınak aramayı bir süre erteledi, bunun yerine uzun bir süre boyunca kıyıdan ilerledi. Kumsal onun bekleyeceğinden daha sert taneli kumlardan oluşuyordu. Hiç de okumuş olduğu hoş hikâyelerdeki gibi değildi ve yürüdükçe nahoş bir şekilde ayak parmaklarına batıyordu. Yanında kumlar hareketli bir şekil hâlinde kabarmıştı, Desen de endişeli bir şekilde uğuldarken ona ayak uydurarak geliyordu.

Shallan dalların, hatta gemilere ait *olabilecek* tahta parçalarının yanından geçti. Hiç kimseyi görmedi ve hiç ayak izi de bulamadı. Gün ilerledikçe vazgeçerek, yıpranmış bir taşın üzerine oturdu. Kayaların üzerinde yürümekten ayaklarının kesilmiş ve kızarmış olduğunu fark etmemişti. Saçları rezaletti. Eminkesesinin içinde birkaç küre vardı ama hiçbiri dolu değildi. Uygarlığa ulaşamadığı sürece bir işe yaramazlardı.

Odun, diye düşündü. Toplayacak ve bir ateş yakacaktı. Geceleyin kurtulan diğerleri için bir işaret olabilirdi.

Ya da korsanlara, haydutlara ve eğer sağ kalmışlarsa gemideki suikastçıları de işaret olabilirdi.

Shallan yüzünü astı. Ne yapacaktı?

Isınmak için küçük bir ateş yak, diye karar verdi. *Onu gizle, sonra da geceleyin başka ateşler var mı diye bak. Eğer varsa, fazla yakına gitmeden incelemeye çalış.*

İyi bir plandı, eğer Shallan'ın bütün hayatını bir malikânede onun için ateş yakacak hizmetkârlarla birlikte yaşayarak geçirmiş olduğu gerçeği düşünülecek olursa. Açık havayı bırak, bir şöminede bile ateş yakmış değildi.

Fırtınalar... Burada soğuktan ölüp gitmezse şanslıydı. Ya da açlıktan. Bir yücefırtına geldiği zaman ne yapacaktı? Sonraki ne zamandı? Yarın gece mi? Yoksa sonraki gece miydi.

"Gel!" dedi Desen.

Kumların içinde titreşti. O konuşurken kum taneleri sıçrıyor ve sallanıyordu, etrafında yükselip alçalıyorlardı. *Bu bana tanıdık geliyor...* diye düşündü Shallan ona kaşlarını çatarak. *Plaka üzerinde kumlar. Kabsal...*

"Gel!" diye tekrar etti Desen, daha da ısrarcı bir şekilde.

"Ne?" dedi Shallan ayağa kalkarak. Amma da yorgundu. Zar zor hareket edebiliyordu. "Birilerini mi buldun?"

"Evet!"

Bu anında Shallan'ı kendine getirdi. Başka soru sormadı ve heyecanla kıyı boyunca hareket eden Desen'i takip etti. O düşmanca hareket eden birisi ile iyi niyetli bi-

risi arasındaki farkı anlayabilir miydi? Şu an için, tükenmiş ve üşümekte olan Shallan neredeyse umursamıyordu.

Desen okyanusun kıyısında su ve yosunlarla yarı yarıya gömülmüş olan bir şeyin yanında durdu. Shallan kaşlarını çattı.

Bir sandık. Bir insan değil ama büyük tahta bir sandıktı. Shallan'ın nefesi boğazında düğümlendi ve dizlerinin üzerine çöküp kopçaları çözdü, kapağı açtı.

İçeride, sanki ışıldayan bir hazine gibi, dikkatlice sarılmış su geçirmez kaplamalarının içinde korunmakta olan Jasnah'nın kitapları ve notları vardı.

Jasnah kurtulamamış olabilirdi ama hayatını adadığı çalışmaları kurtulmuştu.

◆
◆ ◆

Shallan doğaçlama ateş çukurunun yanında çömeldi. Bir taş yığınının, içini ağaçlıktan topladığı küçük sopalarla doldurulmuştu. Gece neredeyse üzerine çökmüştü.

Onunla birlikte şok edici soğuk da gelmişti, evindeki en berbat kışlar kadar kötüydü. Burada Buzdiyar'da, bu normal olmalıydı. Saatlerce yürümüştü, buna rağmen bu nemde hâlâ tam olarak kurumamış giysileri, buzdan yapılmış gibi geliyordu.

Nasıl ateş yakılacağını bilmiyordu ama belki de başka bir yolla ateş elde edebilirdi. Yorgunluğuna karşı mücadele etti; fırtınalar adına, nasıl da tükenmişti; ve ışıldayan bir küre çıkardı. Jasnah'nın sandığında bulduğu çok sayıdakinden birisiydi.

"Pekâlâ," diye fısıldadı. "Haydi bakalım." Shadesmar.

"Mmm..." dedi Desen. Shallan onun uğultusunu yorumlamayı öğreniyordu. Bu endişeli demekmiş gibi geliyordu. "Tehlikeli."

"Neden?"

"Burada kara olan orada deniz."

Shallan duygusuz bir şekilde başını salladı. *Bekle. Düşün.*

Bu zorlaşmaya başlamıştı ama kendisini Desen'in sözlerine kulak vermeye zorladı. Okyanusta giderlerken Shadesmar'ı ziyaret ettiği zaman altında obsidyen bir zemin bulmuştu. Ama Kharbranth'da o boncuklar denizinin içine düşmüştü.

"O zaman ne yapacağız?" diye sordu Shallan.

"Yavaş git."

Shallan derin, soğuk bir nefes aldı, sonra da başını sallayarak onayladı. Daha önce de yaptığı gibi denedi. Yavaşça, dikkatlice. Bu sanki... Sanki sabahleyin gözlerini açmak gibiydi.

Başka bir mekânın farkındalığı onu yuttu. Yakınlardaki ağaçlar hava kabarcıkları gibi *patladı*, yerlerinde boncuklar oluştu ve aşağısındaki boncuklardan oluşmuş olan dalgalı denize doğru düşmeye başladılar. Shallan kendisinin de düştüğünü hissetti.

Nefesi kesildi, sonra gözlerini kırpıştırarak farkındalığı uzaklaştırdı, hayali gözlerini kapatmıştı. Bir anda mekân kayboldu ve Shallan kendini tekrardan ağaçlığın yanında buldu.

Desen endişeli bir şekilde uğuldadı.

Shallan çenesini sıktı ve tekrar denedi. Bu sefer daha da yavaşça, garip gökyüzünün ve güneş olmayan şeyin olduğu o mekâna doğru kaydı. Bir an için dünyaların arasında asılı durdu, Shadesmar sanki gölgeli bir ardıl görüntü gibi etrafındaki dünyanın üzerine binmişti. İkisinin arasında kalmak zordu.

Işık'ı kullan, dedi Desen. *Onları çağır.*

Shallan tereddütlü bir şekilde Işık'ı içine çekti. Aşağıdaki okyanusun küreleri bir balık sürüsü gibi hareket ederek ona doğru fırladılar, tınlayarak birbirlerine çarpıyorlardı. Yorgun Shallan çifte duruşunu zar zor devam ettirebiliyordu ve aşağı bakarken başı döndü.

Dayandı, bir şekilde.

Desen yanında ayakta duruyordu, yoğun katı giysiler ve imkânsız çizgilerden oluşmuş bir kafa şeklinde görünüyordu, ellerini arkasında kavuşturmuştu ve sanki havada asılı duruyor gibiydi. Bu tarafta Desen uzun boylu ve heybetliydi ve Shallan dalgınca gölgesinin yanlış tarafa doğru uzandığını fark etti; uzak, soğukmuş gibi görünen güneşten uzağa doğru değil de, ona *doğru.*

"Güzel," dedi Desen, sesinin uğultusu burada daha toktu. "Güzel." Başını bir yana yatırdı ve, her ne kadar gözleri olmasa da, sanki etrafa bakıyormuş gibi sağa sola dönüyordu. "Ben buradanım ama yine de çok az hatırlıyorum..."

Shallan zamanının kısıtlı olduğunu hissediyordu. Diz çökerek elini uzattı ve ateşi için yığdığı yerdeki sopaları yokladı. Sopaları hissedebiliyordu ama bu garip âlemin içindeyken, parmakları aşağıdan yükselmiş cam boncuklardan bir tanesine daha dokunmaktaydı.

Ona dokunurken yukarısındaki havanın içinde bir şeyler olduğunu hissetti. Sinerek başını kaldırdı ve büyük, kuşa benzer yaratıkların Shadesmar'da etrafında dönmekte olduklarını gördü. Koyu bir gri rengindeydiler ve herhangi bir belli cisimleri yokmuş gibi görünüyorlardı, şekilleri bulanıktı.

"Ne..."

"Spren," dedi Desen. "Sana çekiliyorlar. Senin... Yorgunluğuna?"

"Yorgunluksprenleri mi?" diye sordu Shallan bu taraftaki boyutları yüzünden şok olarak.

"Evet."

Titredi, sonra da tekrar elinin altındaki küreye baktı. Shadesmar'ın içine tamamen düşmeye tehlikeli bir derecede yakındı ve etrafındaki fiziksel âlemin izlenimlerini zar zor seçebiliyordu. Sadece o boncuklar vardı. Neredeyse her an onların denizinin içine yuvarlanabilirmiş gibi hissediyordu.

"Lütfen," dedi Shallan küreye. "Senin ateş olmana ihtiyacım var."

Desen vızıldadı, kürenin sözlerini tercüme ederken yeni bir sesle konuşuyordu. "Ben sopayım," dedi. Ses kendinden memnun geliyordu.

"Ateş olabilirsin," dedi Shallan.

"Ben sopayım."

Sopa pek de hoşsohbet sayılmazdı. Shallan buna şaşırmaması gerektiğini düşündü.

"Neden onun yerine ateş olmuyorsun?"

"Ben sopayım."

"Onu nasıl değiştireceğim?" diye sordu Shallan Desen'e.

"Mm... Bilmiyorum. Onu ikna etmen gerek. Ona gerçekler öner, belki?" Sesi tedirginmiş gibi geliyordu. "Bu yer senin için tehlikeli. Bizim için. Lütfen. Hız."

Shallan tekrar sopaya baktı.

"Sen yanmak istiyorsun."

"Ben sopayım."

"Ne kadar eğlenceli olur bir düşün."

"Ben sopayım."

"Fırtınaışığı," dedi Shallan. "Senin olabilir! Bendekinin hepsini alabilirsin."

Bir duraklama. En sonunda, "Sopayım ben."

"Sopalara da Fırtınaışığı gerek. Şeylerini... Yapmak için..." Shallan yorgunluktan yaşaran gözlerini kırpıştırdı.

"Ben..."

"...Sopasın," diye bitirdi Shallan. Başka bir argüman düşünmeye çalışarak küreyi sıkı sıkı tuttu, hem onu, hem de fiziksel âlemdeki sopayı hissedebiliyordu. Bir an için Shallan o kadar da yorgun hissetmemişti ama şimdi geri dönüyor, üzerine çöküyordu. Neden...

Fırtınaışığı bitiyordu.

Bir an sonra kaybolmuş, akıp gitmişti ve Shallan nefesini bırakarak Shadesmar'ın içine doğru çekilip kaymaya başladı, kendisi de bitip tükenmişti.

Küreler denizinin içine düştü. O korkunç siyahlık, milyonlarca hareketli parçacık, Shallan'ı yutuyordu.

Kendisini Shadesmar'dan dışarıya fırlattı.

Küreler dışarıya doğru genişledi, sopalara ve kayalara ve ağaçlara dönüştüler, dünyayı Shallan'ın tanıdığı şekle geri getirdiler. Küçük ağaçlığın içinde yere yığıldı, kalbi küt küt atıyordu.

Etrafında her şey normalleşti. Uzak güneş de yoktu, küreler denizi de. Sadece dondurucu soğuk, gece gökyüzü ve ağaçların arasından esen keskin bir rüzgâr. Tüketmiş olduğu tek küre parmaklarından kayıp giderek taşların üzerinde tıkırdadı. Shallan sırtını Jasnah'nın sandığına dayadı. Kolları hâlâ bunu kumsaldan ağaçlara kadar çekmekten ağrıyordu.

Orada büzülüp kaldı, korkuyordu. "Sen nasıl ateş yakıldığını biliyor musun?" diye sordu Desen'e. Dişleri takırdıyordu. Fırtınababa. Artık soğuğu hissedemez olmuştu ama dişleri takırdıyordu ve nefesi de yıldızların ışığında buhar şeklinde görülebiliyordu.

Uyku bastırdığını hissetti. Belki de uyusa daha iyiydi, sonra sabah olunca bütün her şeyle başa çıkmaya çalışırdı.

"Değişim?" diye sordu Desen. "Değişimi öner."

"Denedim."

"Biliyorum." Vızıltıları sıkkınmış gibi geliyordu.

Shallan kendisini tamamen işe yaramaz hissederek sopa yığınına baktı. Jasnah'nın dediği şey neydi? Bütün gerçek gücün temeli kontroldür mü demişti? Otorite ve güç algı meseleleridir? Eh, bu onu doğrudan çürütülmüştü. Shallan kendisini muhteşemmiş gibi hayal edebilir, bir kraliçeymiş gibi davranabilirdi, ama bu burada vahşi doğanın ortasında hiçbir şeyi değiştirmiyordu.

Eh, burada oturup donarak ölmeyi beklemeyeceğim, diye düşündü Shallan. *En azından yardım bulmaya çalışırken donarak öleyim.*

Hareket etmedi gerçi. Hareket etmek zordu. En azından burada, sandığın yanında büzülmüşken, rüzgârı o kadar fazla hissetmesine gerek olmuyordu. Sadece burada sabaha kadar yatarsa...

Dertop oldu.

Hayır. Bu doğruymuş gibi görünmüyordu. Öksürdü, sonra da bir şekilde ayağa kalktı. Tökezleyerek olmayan ateşinden uzaklaştı, eminkesesinden bir küre çıkardı, sonra da yürümeye başladı.

Desen ayaklarının yanında hareket ediyordu. Onlar şimdi daha kanlılardı. Giderken kayaların üzerinde kırmızı bir iz bırakıyordu. Kesikleri hissetmiyordu.

Yürüdü ve yürüdü.

Ve yürüdü.

Ve...

Işık.

Daha hızlı hareket etmiyordu. Edemiyordu. Ama gitmeye devam etti, doğrudan karanlığın içindeki o iğne deliğine doğru sendelemeye devam etti. Donuk bir parçası bu ışığın aslında ikinci ay Nomon olduğundan endişe ediyordu. Ona doğru gide gide Roshar'ın kenarından aşağı düşeceğinden.

O yüzden de bir kamp ateşinin etrafında oturmakta olan küçük bir grup insanın doğrudan ortasına daldığı zaman kendisini de şaşırtmıştı. Gözlerini kırpıştırarak bir yüzden öbürüne baktı, sonra da; çıkardıkları sesleri umursamadan, çünkü bu durumda kelimeler onun için anlamsızdı; kamp ateşine doğru yürüdü ve yere yattı, kıvrıldı ve uykuya daldı.

◆
◆ ◆

"Berrakhanım?"

Shallan homurdanarak arkasını döndü. Yüzü acıyordu. Hayır, ayakları acıyordu. O acıyla kıyaslandığı zaman yüzü hiçbir şeydi.

Eğer kısacık bir süre için daha uyursa, belki azalırdı. En azından o süre boyunca...

"B-Berrakhanım?" diye sordu ses tekrar. "Siz kendinizi iyi hissediyor musunuz?"

Bu bir Thaylen şivesiydi. Derinliklerinden bir yerlerden yüzeye çıkan bir ışık, yanında hatıraları getirdi. Gemi. Thaylenler. Denizciler?

Shallan gözlerini açılmaya zorladı. Havada hâlâ tütmekte olan ateşten gelen hafif bir duman kokusu vardı. Gökyüzü derin bir mor renkteydi, güneş ufku aşarken aydınlanıyordu. Sert taş zemin üzerinde uyumuştu ve vücudu ağrıyordu.

Konuşanı tanımıyordu, beyaz sakalı olan göbekli bir Thaylen adamdı, örme bir şapka ve eski bir takım elbise ile yelek giyiyordu, birkaç göze batmayacak yerden yamalanmışlardı. Beyaz Thaylen kaşlarını kulaklarının üzerinden geriye doğru yatırmıştı. Bir denizci değildi. Bir tüccardı.

Shallan bir inlemeyi bastırarak doğrulup oturdu. Sonra bir panik anında emineline baktı. Parmaklarından bir tanesi kol yeninden dışarıya kaymıştı ve Shallan onu geri çekti. Thaylenin gözleri ona doğru bir seğirdi ama hiçbir şey söylemedi.

"O zaman siz iyisiniz?" diye sordu adam. Alethçe konuşuyordu. "Bizler gitmek için toplanacaktık, anlarsınız ya? Sizin dün geceki gelişiniz... Beklenmedik oldu. Biz

sizi rahatsız etmeyi istememiştik ama düşündük ki belki siz biz gitmeden önce uyanmak istersiniz."

Shallan hürelini saçlarının arasından geçirdi, çer çöple dolmuş kırmızı bir bukleler yığınıydı. Uzun, iri ve Vorin soyundan gelmiş olan iki diğer adam battaniyeler ve yer yataklarını topluyordu. Shallan geceleyin onlardan bir tanesi için cinayet bile işleyebilirdi. Rahatsız bir şekilde sağa sola döndüğünü hatırlayabiliyordu.

Doğal ihtiyaçlarını bastırarak döndü ve üç tane arkalarında kafesler olan büyük chul vagonu görerek şaşırdı. İçlerinde bir avuç pis, gömleksiz adam vardı. Her şeyin yerli yerine oturması sadece bir an sürdü.

Köle tüccarları.

Shallan ilk panik patlamasını bastırdı. Köle tüccarlığı tamamen yasal bir meslekti. Çoğu *zaman*. Yalnız burası Buzdiyar'dı, herhangi bir grup ya da ülkenin iktidarından çok uzaklardaydı. Buralarda neyin yasal, neyin yasadışı olduğunu kim söyleyebilirdi ki?

Sakin ol, dedi Shallan kendi kendisini zorlayarak. *Eğer öyle bir şeyler planlıyor olsalardı seni nazikçe uyandırmazlardı.*

Elbisesinin kanıtlamakta olduğu gibi yüksek Dan'dan Vorin bir kadını satmak, bir köle tüccarı için riskli bir hareket olurdu. Uygar ülkelerdeki çoğu alıcı kölenin geçmişini gösteren belgeler talep ederdi ve bir açıkgözün köle olarak satılması gerçekten de enderdi, ardentler sayılmazsa. Çoğu zaman doğuştan yüksek mertebeli olanlar bunun yerine basitçe idam ediliyordu. Kölelik daha düşük sınıflara tanınan bir merhametti.

"Berrakhanım?" diye sordu köle tüccarı endişeli bir şekilde.

Dikkatini dağıtmak için, tekrardan bir âlim gibi düşünmeye başlamıştı. Bunu aşması gerekecekti.

"Senin adın ne?" diye sordu Shallan. Sesinin hiç de o kadar duygusuz olmasına niyetli değildi ama gördüğü şeylerin şok onu telaş içinde bırakmıştı.

Adam sesinin tonu karşısında geriye çekildi. "Ben Tvlakv, alçak gönüllü bir tüccarım."

"Köle tüccarı," dedi Shallan ayağa kalkarak saçlarını yüzünden geriye doğru iterken.

"Dediğim gibi. Bir tüccar."

Adamı iki muhafızı malzemeleri en öndeki vagona yüklerken onu izliyorlardı. Shallan bellerinde belirgin bir şekilde taşımakta oldukları iri sopaları kaçırmamıştı. Dün gece yürürken elinde bir küre vardı, değil mi?

Bunun hatıraları ayaklarının tekrar alev almasına neden oldu. Kirişlerden oluşmuş turuncu ellere benzeyen acısprenleri yakınındaki taşları tırmalayarak yerden çıkarken ıstıraba karşı dişlerini sıkmak zorunda kaldı. Yaralarını temizlemesi gerekiyordu ama böylesine kanlı ve bereli ayaklarla epey bir süre boyunca hiçbir yere yürüyecek hâli yoktu. O vagonlarda oturacak yerler vardı...

Büyük olasılıkla küreyi benden çalmışlardır, diye düşündü. Eminkesesinin içini yokladı. Öbür küreler hâlâ oradaydı ama kol yeninin düğmesi açılmıştı. Bunu kendisi mi yapmıştı? Onlar mı bakmışlardı? Bu düşünce karşısında kızarmadan edemedi.

İki muhafız ona aç gözlerle bakıyordu. Tvlakv'ın tavrı mütevazıydı ama onun da pis pis bakan gözleri çok hevesliydi. Bu adamlar onu soymaktan sadece bir adım uzaktalardı.

Ama eğer Shallan onlardan ayrılacak olursa büyük olasılıkla buralarda tek başına ölecekti. Fırtınababa! Ne yapabilirdi? Oturup ağlamak istiyordu. Olan her şeyden sonra, bir de bu mu?

Bütün gücün temeli kontroldür.

Jasnah olsa bu duruma nasıl karşılık verirdi?

Cevap basitti. O Jasnah olurdu.

"Bana yardım etmenize izin vereceğim," dedi Shallan. Bir şekilde içinde hissettiği gergin dehşete rağmen sesini bile sakin tutmuştu.

"...Berrakhanım?" diye sordu Tvlakv.

"Sizin de görebildiğiniz gibi, ben bir gemi kazasının kurbanıyım," dedi Shallan. "Hizmetkârlarımı yitirdim. Sen ve adamların yeterli olacak. Bir sandığım var. Gidip onu almamız gerekiyor."

Kendisini on aptallardan biriymiş gibi hissediyordu. Muhakkak ki köle tüccarı oynadığı uyduruk rolü hemen fark edecekti. Otorite sahibiymişsin numarası yapmak, otorite sahibi olmak ile aynı şey değildi, Jasnah ne derse desin.

"Bu... Elbette ki bizim için bir şeref olur," dedi Tvlakv. "Berrakhanım...?"

"Davar," dedi Shallan, sesini yumuşatmak için dikkat etmişti. Jasnah küçümseyici değildi. Başka açıkgözler, örneğin Shallan'ın babası, kibirli bir egoistlik içinde hareket ederken, Jasnah basitçe insanların onun arzu ettiği şekilde davranmalarını beklerdi. Ve onlar da böyle yapardı.

Shallan bu işi kıvırabilirdi. Kıvırmak zorundaydı.

"Tüccar Tvlakv," dedi Shallan. "Benim Harap Ovalar'a gitmem gerekiyor. Sen yolu biliyor musun?"

"Harap Ovalar mı?" diye sordu adam yaklaşmakta olan muhafızlarına doğru bir göz atarak. "Birkaç ay önce oradaydık ama şimdi Thaylenah'ya geri dönen bir mavnaya yetişmek için gidiyoruz. Bu bölgedeki ticaretimizi tamamladık, kuzeye doğru geri dönmeme gerek yok."

"Ah, ama gerek var," dedi Shallan vagonlardan bir tanesine doğru yürüyerek. Her adım bir ıstıraptı. "Beni götürüyorsunuz." Etrafına bakındı ve minnettar bir şekilde Desen'in bir vagonun üzerinden izlemekte olduğunu fark etti. O vagonun ön tarafına doğru yürüdü, sonra da yakınlarda dikilmekte olan diğer muhafıza elini uzattı.

O başını kaşıyarak eline dilsizce baktı. Sonra da vagona baktı ve üzerine tırmandı ve Shallan'ın yukarı çıkmasına yardım etmek için elini aşağı uzandı.

Tvlakv yürüyerek yaklaştı. "Bizim için mallarımız olmadan geri dönmek pahalı bir yolculuk olacak! Benim sadece Sığ Mezarlar'da satın aldığım bu köleler var. Geri dönmenin masrafını çıkarmaya yetmez, daha değil."

"Masraf mı?" diye sordu Shallan oturarak, bir eğlenmişlik havası sergilemeye çalıştı. "Seni temin ederim ki Tüccar Tvlakv, masraf benim için çok önemsiz. Oldukça cömert ödüllendirileceksin. Şimdi, haydi harekete geçelim. Harap Ovalar'da beni bekleyen önemli insanlar var."

"Ama Berrakhanım," dedi Tvlakv. "Siz belli ki son zamanlarda zor olaylar yaşamışsınız, evet, bunu ben de görebiliyorum. Gelin sizi Sığ Mezarlar'a götüreyim. O çok daha yakın. Siz orada dinlenme fırsatı bulabilirsiniz ve sizi bekleyenlere haber de gönderebilirsiniz."

"Ben Sığ Mezarlar'a götürülmeyi mi istedim?"

"Ama..." Shallan bakışlarını onun üzerine odaklarken Tvlakv'ın sesi azalarak sustu.

Shallan yüz ifadesini yumuşattı. "Ben ne yaptığımı biliyorum ve önerin için de teşekkür ederim. Şimdi haydi yola çıkalım."

Üç adam birbirlerine şaşırmış bakışlar attılar ve köle tüccarı da örme şapkasını çıkararak ellerinin içinde büktü. Yakınlarından, bir çift mermer desenli derili parshmen yürüyerek kampa geldi. Onlar yorgun adımlarla yürüyüp geçerlerken Shallan neredeyse sıçrayacaktı, görünüşe göre ateşler için toplamakta oldukları kurumuş kayafilizi kabukları taşıyorlardı. Tvlakv onlara hiç dikkat etmedi.

Parshmen. Yokelçiler. Derisi karıncalandı ama Shallan şu anda onlar konusunda endişe edemezdi. Tekrar köle tüccarına baktı, emirlerini görmezden gelmesini bekliyordu. Ancak o başını sallayarak onayladı. Ve ondan sonra da, o ve adamları... Shallan'ın dediğini yaptılar. Chulları vagonlara koştular, köle tüccarı sandığın yerini sordu, ve daha başka bir itiraz olmadan ilerlemeye başladılar.

Sadece şimdilik sandığımın içinde ne olduğunu bilmek istediklerinden laf dinliyor olabilirler, dedi Shallan kendi kendisine. Çalınacak daha fazla şey için. Ama sandığı getirdikleri zaman, onu bir vagonun üzerine yüklediler, bağladılar ve sonra da dönerek kuzeye doğru yol almaya başladılar.

Harap Ovalar'a doğru.

Ne yazık ki, Sadeas'ın entrikaları üzerine o kadar çok odaklanmıştık ki düşmanlarımızın, kocamın katillerinin, gerçek tehlikenin, davranışlarındaki değişimi fark edemedik. Ben onların bu ani, açıklanamaz dönüşümü hangi rüzgârın getirdiğini öğrenmeyi çok isterdim.

–Navani Kholin'in günlüğünden, Jesesach 1174

Kaladin taşı uçurumun duvarına bastırdı ve taş orada kaldı. "Pekâlâ," dedi geriye çekilerek.

Kaya yukarıya sıçradı ve taşı yakaladı, sonra da aşağıdaki bacaklarını kıvırarak duvarda asılı durmaya başladı. Derin, gür kahkahası uçurumun içinde yankılandı. "Bu sefer tutuyor beni!"

Sigzil defterine bir not aldı. "İyi. Asılı durmaya devam et Kaya."

"Ne kadar süre için?" diye sordu Kaya.

"Düşene kadar."

"Düşene...?" İri Boynuzyiyenli iki eliyle taştan asılı dururken kaşlarını çattı. "Artık sevmiyorum ben bu deneyi."

"Sızlanma," dedi Kaladin kollarını kavuşturarak Kaya'nın yanında duvara yaslanırken. Küreler etraflarında sarmaşıklar, molozlar ve çiçek açmış bitkiler olan uçurum zemini aydınlatıyordu. "Fazla yüksekten düşmüyorsun."

"Düşmek değil," diye şikâyet etti Kaya. "Kollarım. Büyük adamım ben, görüyorsunuz siz de."

"O yüzden seni taşıyacak büyük kollarının olması iyi bir şey."

"Olmuyor o öyle, diye düşünüyorum ben," dedi Kaya homurdanarak. "Ve iyi değil tutacak da. Ve..."

Taş yerinden kurtuldu ve Kaya aşağı düştü. Kaladin onun kolunu yakaladı ve yere devrilmemesi için ona destek oldu.

"Yirmi saniye," dedi Sigzil. "Pek uzun değil."

"Seni uyarmıştım," dedi Kaladin yere düşen taşı alarak. "Eğer daha çok Fırtınaışığı kullanırsam daha uzun sürüyor."

"Sanırım bizim bir temel referansa ihtiyacımız var," dedi Sigzil. Cebini karıştırdı ve parlayan bir elmas çentik çıkardı, para birimlerinin en küçüğüydü. "Bundaki Fırtınaışığı'nın hepsini alın, taşın içine koyun, ondan sonra Kaya'yı oraya asıp düşmesi ne kadar uzun sürecek görelim."

Kaya inledi. "Yazık kollarıma..."

"Hey mancha," diye seslendi Lopen uçurumun daha ilerilerinden. "En azından senin iki tane var, he?" Herdazlı, yeni acemilerin hiçbirisinin bir şekilde buralara gelip Kaladin'in ne yaptığını görmeyeceğinden emin olmak için nöbet tutuyordu. Bunun olmaması gerekirdi, onlar birkaç uçurum ötede antrenman yapıyorlardı, ama Kaladin birilerinin nöbette olmasını istemişti.

Eninde sonunda hepsi öğrenecekler zaten, diye düşündü Kaladin çentiği Sigzil'den alırken. *Senin daha demin Syl'e verdiğin söz bu değil mi? Bir Parlayan'a dönüşmeyi kabul etmeyecek miydin?*

Kaladin sert bir nefes çekmeyle çentiğin Fırtınaışığı'nı içine çekti, sonra da Işık'ı taşın içine doldurdu. Bunda daha iyiye gitmekteydi, Fırtınaışığı'nı elinin içine çekiyor, sonra da onu taşın altını kaplamak için ışıltılı bir boyaymış gibi kullanıyordu. Fırtınaışığı taşın içine işledi ve duvara bastırdığı zaman orada kaldı.

Taştan dumansı Işık iplikleri yükseliyordu. "Büyük ihtimalle Kaya'yı üstüne asmamıza gerek yok," dedi Kaladin. "Eğer sen temel referans istiyorsan, neden sadece taşın kendi başına orada kaldığı süreyi kullanmıyorsun?"

"Eh, öylesi daha az eğlenceli," dedi Sigzil. "Ama peki." Defterine sayılar yazmaya devam ediyordu. Bu diğer köprücülerin pek çoğunu rahatsız ederdi. Yazı yazan bir adam erkekliğe, hatta dine aykırı olarak görülürdü; gerçi Sigzil sadece rün yazıyordu.

Neyse ki bugün Kaladin'in yanında sadece Sigzil, Kaya ve Lopen vardı; hepsi de farklı kuralları olan yerlerden gelmiş yabancılardı. Herdaz teknik olarak Vorin'di, ama onlar kendi özel çeşitlerini uyguluyordu ve Lopen de bir erkeğin yazı yazmasını umursuyormuş gibi görünmüyordu.

"Ee," dedi Kaya beklerlerken. "Fırtınakutsamış liderimiz, demiştin sen yapabildiğin başka bir şey olduğunu, değil mi?"

"Uç!" dedi Lopen uçurumun aşağısından.

"Uçamıyorum," dedi Kaladin kuru kuru.

"Duvarlarda yürü!"

"Onu denedim," dedi Kaladin. "Neredeyse düşüp kafamı kıracaktım."

"Ah, gancho," dedi Lopen. "Ne uçmak, ne duvarlarda yürümek yok mu? Benim kadınları etkilemem gerek. Ben taşları duvarlara yapıştırmanın yeterli olacağını düşünmüyorum."

"Bence bunu kim olsa etkileyici bulur," dedi Sigzil. "Doğanın kanunlarına meydan okuyor."

"Sen fazla Herdazlı kadın tanımıyorsun, değil mi?" diye sordu Lopen içini çekerek. "Harbiden bak, uçmayı tekrar denememiz gerektiğini düşünüyorum. En iyisi o."

"Daha başka bir şey *var,*" dedi Kaladin. "Uçmak değil ama yine de işe yarar. Ben tekrar yapabileceğimden emin değilim. Hiç bilinçli bir şekilde yapmadım."

"Kalkan," dedi Kaya duvarın yanında taşa bakmakta olduğu yerden. "Savaş meydanında, ateş ettiği zaman Parshendiler bize. Senin kalkanına vurdu oklar. *Bütün* oklar."

"Evet," dedi Kaladin.

"Bunu test etmemiz gerek," dedi Sigzil. "Bir yaya ihtiyacımız olacak."

"Sprenler," dedi Kaya işaret ederek. "Duvara çekiyorlar taşı onlar."

"Ne?" Sigzil fırlayıp yanına giderek, Kaladin'in duvara bastırmış olduğu taşa gözlerini kısarak baktı. "Ben görmüyorum."

"Ah," dedi Kaya. "O zaman görülmek istemiyor onlar." Başını onlara doğru eğdi. "Özürler dilerim, *mafah'liki.*"

Sigzil kaşlarını çatıp bölgeyi aydınlatmak için bir küre kaldırarak daha yakından baktı. Kaladin de onlara doğru yürüyerek katıldı. Eğer yakından bakarsa minik mor sprenleri seçebiliyordu. "Oradalar Sig," dedi Kaladin.

"O zaman ben niye onları görmüyorum?"

"Bu benim becerilerimle ilgili bir şey," dedi Kaladin yakınlarındaki kayaların içinde bir oyukta oturmakta olan Syl'e bir bakış atarak, bir bacağını aşağı sarkıtmış sallıyordu.

"Ama Kaya..."

"Ben *alaii'iku,*" dedi Kaya bir elini göğsüne kaldırarak.

"Onun anlamı da?" diye sordu Sigzil sabırsız bir şekilde.

"Benim görebildiğim bu sprenleri, ve senin de göremediğin." Kaya bir elini adamın omzuna koydu. "Bu önemli değil, dostum. Suçlamıyorum ben seni kör olduğun için. Öyleler çoğu ovalı. Havadan oluyor bu. Durduruyor beyinlerinizin düzgün çalışmasını."

Sigzil yüzünü astı ama dalgınca parmaklarıyla bir şeyler yaparken bazı notlar yazıyordu. Saniyeleri mi sayıyordu? Taş en sonunda duvardan kurtuldu, yere çarparken en son birkaç Fırtınaışığı ipliği üzerinde tütüyordu. "Bir dakikadan epey fazla," dedi Sigzil. "Seksen yedi saniye saydım." Diğerlerine doğru baktı.

"Bizim de mi saymamız gerekiyordu?" diye sordu Kaladin omzunu silken Kaya'ya doğru bir göz atarak.

Sigzil içini çekti.

"Doksan bir saniye," diye seslendi Lopen. "Bir şey değil."

Sigzil yanındaki yosunların arasından dışarıya uzanan birkaç parmak kemiğini görmezden gelerek bir kayanın üzerine oturdu ve defterine bazı notlar aldı. Yüzü asıldı.

"Ha!" dedi Kaya yanında çömelirken. "Görünüyorsun kötü yumurta yemiş gibi. Ne sorun?"

"Ben ne yaptığımı bilmiyorum Kaya," dedi Sigzil. "Ustam bana sorular sormayı ve kesin cevaplar bulmayı öğretti. Ama nasıl kesin olabilirim ki? Zamanlama için bir saate ihtiyacım var ama saatler çok pahalı. Bir saatimiz olsaydı bile, Fırtınaışığı'nı nasıl ölçeceğimi bilmiyorum!"

"Çentiklerle," dedi Kaladin. "Mücevherler camla kaplanmadan önce hassas bir şekilde tartılıyor."

"Ve hepsi birden aynı miktarda Işık tutuyor mu?" diye sordu Sigzil. "Kesilmemiş mücevherlerin kesilmiş olanlardan daha az tuttuğunu biliyoruz. O zaman daha iyi

kesilmiş olanları da daha çok mu tutuyor? Dahası, Fırtınaışığı zamanla kürelerden solar. O çentik doldurulduğundan beri kaç gün oldu ve o zamandan beri ne kadar Işık kaybetti? Hepsi aynı miktarı aynı hızda mı kaybediyor? Biz çok az şey biliyoruz. Sanırım zamanınızı boşa harcıyorum, komutanım."

"Boşa değil," dedi Lopen yanlarına gelirken. Tek kollu Herdazlı esnedi, diğer adamı biraz kenara çekilmeye zorlayarak Sigzil'in yanında taşa oturdu. "Bizim sadece başka şeyleri test ediyor olmamız gerek, hı?"

"Ne gibi?" dedi Kaladin.

"Mesela gancho, beni duvara yapıştırabilir misin?"

"Ee... Bilmiyorum," dedi Kaladin.

"Bilmesi iyi bir şeye benziyor, hı?" Lopen ayağa kalktı. "Deneyelim mi?"

Kaladin Sigzil'e bir bakış attı, o ise omzunu silkti.

Kaladin içine daha fazla Fırtınaışığı çekti. Kükreyen fırtına içini doldurdu, sanki çıkmanın bir yolunu arayan bir esir gibi içeriden derisini yumrukluyordu. Fırtınaışığı'nı elinin içine çekti ve duvara bastırarak taşları aydınlıkla boyadı.

Derin bir nefes alarak Lopen'i kaldırdı, ufak tefek adamı kaldırması korkutucu derecede kolay olmuştu, özellikle de bir parçası hâlâ Kaladin'in damarlarının içinde olan Fırtınaışığı ile. Lopen'i duvara bastırdı.

Şüpheli bir şekilde geriye doğru çekildiği zaman Herdazlı orada kaldı, koltuk altlarında toplanan üniformasından taşlara yapışmıştı.

Lopen sırıttı. "İşe yaradı!"

"Bu şey faydalı olabilir," dedi Kaya garip kesimli Boynuzyiyenli sakalını ovuşturarak. "Evet, test etmemiz gereken şey *bu* bizim. Bir askersin sen Kaladin. Bunu kullanabilir misin savaşta?"

Kaladin yavaş yavaş başını sallayarak onayladı, aklının içinde bir düzine olasılık belirmişti. Ya düşmanları zemine koymuş olduğu bir Işık havuzuna basarlarsa? Bir arabanın hareket etmesine engel olabilir miydi? Mızrağını bir düşmanın kalkanına yapıştırıp ondan sonra da çekerek ellerinden koparabilir miydi?

"Nasıl hissediyorsun Lopen?" diye sordu Kaya. "Acıtıyor mu bu şey?"

"Yok," dedi Lopen kımıldanarak. "Ben ceketim yırtılır ya da düğmeler kopar diye korkuyorum. Ha. Haa. Sana bir soru! Tek kollu Herdazlı, onu duvara yapıştıran adama ne yapmış?"

Kaladin kaşlarını çattı. "Bilmem."

"El sallamış," dedi Lopen. "*Başka* napıcak ki?" Kahkahaya boğuldu.

Sigzil homurdandı, gerçi Kaya gülmüştü. Syl başını bir yana yatırarak Kaladin'e doğru fırlayıp geldi. "Espri miydi o?" diye sordu hafifçe.

"Evet," dedi Kaladin. "Özellikle berbat bir espri."

"Ah, öyle deme!" dedi Lopen, hâlâ kıkırdıyordu. "Benim bildiğim en iyisi o. Ve, harbiden bak, ben tek kollu Herdazlı şakalarında uzmanım. 'Lopen' der benim annem hep, 'bunları başkalarından önce gülmek için senin öğrenmen gerek. O zaman sen gülmeyi onlardan çalarsın ve tüm kahkahalar senin olur.' O çok bilge bir kadın. Ben bir keresinde ona chul kafası getirmiştim."

Kaladin gözlerini kırpıştırdı. "Sen... Ne getirdin?"

"Chul kafası," dedi Lopen. "Çok lezzetli olur."

"Sen garip bir adamsın Lopen," dedi Kaladin.

"Hayır," dedi Kaya. "Gerçekten de güzel onlar. Kafa, en iyi parçası o chulun."

"bu konuda siz ikinizin lafına inanacağım," dedi Kaladin. "Birazcık da olsa" Onu yerinde tutan Fırtınaışığı solmaya başlarken yukarı doğru uzanarak Lopen'i kollarından tuttu. Kaya da belini kavradı ve Lopen'i yere indirdiler.

"Pekâlâ," dedi Kaladin içgüdüsel olarak zamanı kontrol etmek için gökyüzüne bakarken, gerçi yukarısındaki dar uçurum aralığından güneşi göremiyordu. "Hadi deney yapalım."

◆
◆ ◆

İçinde alevlenen fırtınayla Kaladin uçurumun zeminini koşarak aştı. Hareketi bir grup fırfırçiçeğini ürküttü, kapanan eller gibi aceleyle içeri çekildiler. Duvarlardaki sarmaşıklar titredi ve yukarıya doğru kıvrılmaya başladı.

Kaladin'in ayakları durgun suları etrafa sıçrattı. Arkasından tüten Fırtınaışığı iplikleriyle bir moloz yığınının üzerinden atladı. İçi Işık'la doluydu, *küt küt atıyordu.* Bu onu kullanmayı daha kolay yapıyordu, Işık akmak *istiyordu.* Kaladin onu mızrağının içine ittirdi.

İlerisinde Lopen, Kaya ve Sigzil antrenman mızrakları ile bekliyorlardı. Her ne kadar Lopen pek iyi olmasa da (eksik olan kolu çok büyük bir dezavantajdı), Kaya onun eksiğini kapatıyordu. İri Boynuzyiyenli öldürmeyi reddediyordu ve Parshendilerle de dövüşmüyordu, ama bugün için "deney" adına yardımcı olmayı kabul etmişti.

Çok iyi dövüşüyordu ve Sigzil de mızrakta idare ederdi. Savaş alanında birliktelerken, üç köprücü bir zamanlar Kaladin'i zorlamış olabilirdi.

Bir zamanlar.

Kaladin mızrağını yan tarafındaki Kaya'ya doğru fırlatarak, durdurmak için kendi silahını kaldıran iri Boynuzyiyenli'yi şaşırttı. Fırtınaışığı Kaladin'in mızrağını Kaya'nınkine yapıştırarak çarpı şekli oluşturdu. Kaya saldırmak için mızrağını çevirmeye çalıştı ama bunu yapmak, Kaladin'in mızrağıyla kendi kendine yan tarafına vurmasına neden oldu.

Lopen'in mızrağı öne atılırken Kaladin bunu bir eliyle kolaylıkla yakalayarak aşağı doğru ittirip, ucunu da Fırtınaışığı ile doldurdu. Silah çöp yığınına çarptı ve tahtalar ile kemiklere yapıştı.

Sigzil'in silahı geldi ve Kaladin kenara bir adım atarken göğsünü epey bir farkla ıskaladı. Kaladin mızrağa avcunun içiyle dokunarak içine Işık doldurup, daha çöplerin arasından yeni kurtulmuş olan yosun ve kemiklerle kaplı Lopen'in mızrağına itti. İki mızrak birbirine yapıştı.

Kaladin Kaya ile Sigzil'in aralarından sıyrılıp gitti, üç adamı darmadağınık, dengesiz ve silahlarını birbirinden ayırmaya çalışır hâlde arkasında bırakmıştı. Kaladin tatsızca gülümseyerek uçurumun öbür ucuna kadar koşa koşa gitti. Bir mızrak aldı, sonra da döndü, ağırlığını bir ayağından öbürüne vererek olduğu yerde sekiyordu. Fırtınaışığı onu hareket etmeye teşvik ediyordu. Bu kadar çoğunu tutarken hareketsiz durmak neredeyse imkânsızdı.

Hadi, hadi, diye düşündü. Öbür üçü en sonunda Fırtınaışığı tükenirken silahlarını ayırabildiler. Onunla tekrar yüzleşmek için hazırlandılar.

Kaladin öne atıldı. Uçurumun loş ışığında üzerinden yükselen dumanın ışıltısı sıçrayan ve savrulan gölgeler yaratmaya yetecek kadar güçlüydü. Havuzcukların içinden şapırtıyla geçti, su ayakkabısız ayağına soğuk geldi. Çizmelerini çıkarmıştı, altındaki taşları hissetmek istiyordu.

Bu sefer üç köprücü sanki bir süvari saldırısına karşı hazırlanır gibi mızraklarının diplerini zemine dayadılar. Kaladin gülümsedi, sonra da kendi mızrağının ucunu kavradı ve Fırtınaışığı ile doldurdu; onlarınki gibi, bu da gerçek ucu olmayan bir antrenman mızrağıydı.

Bunu Kaya'nınkine vurdu, Boynuzyiyenli'nin elinden söküp almaya niyeti vardı. Kaya'nın ise başka planları vardı ve Kaladin'i şaşırtan bir kuvvetle mızrağını geriye doğru *savurdu*. Neredeyse elinden kurtulacaktı.

Lopen ve Sigzil hızla iki yanından üzerine gelmek için harekete geçtiler. *Güzel*, diye düşündü Kaladin gururla. Onlara bunun gibi taktikleri öğretmiş, savaş meydanında nasıl birlikte çalışılacağını göstermişti.

Onlar yakına gelirken Kaladin mızrağını bıraktı ve bacağını uzattı. Fırtınaışığı çıplak ayağından da ellerinden olduğu kadar kolaylıkla dışarı akıyordu ve yerde büyük ışıltılı bir yay çizmeyi başardı. Sigzil onun üstüne bastı ve ayağı Işık'a yapışınca tökezledi. Düşerken mızrağını saplamaya çalıştı ama darbesinin arkasında hiç kuvvet yoktu.

Kaladin ağırlığıyla saldırısı ıskalayan Lopen'e bindirdi. Lopen'i duvara bastırdı, sonra da geriye çekilerek Herdazlı'yı taşa yapışmış hâlde bıraktı. Temas hâlinde oldukları bir kalp atışı sırasında Kaladin onu Işık'la doldurmuştu.

"Ah, yine mi," dedi Lopen bir inlemeyle.

Sigzil yüz üstü suyun içine düşmüştü. Kaladin'in Kaya'nın kafasına doğru bir kütük savurmakta olduğunu fark etmeden önce gülümseyecek zamanı ancak olmuştu.

Bütün bir kütük. Kaya koskoca ağaç gövdesini *nasıl* kaldırmıştı? Kaladin kendisini yere fırlatarak kütüğün yolundan uzaklaştı, yerde yuvarlandı ve kütük uçurumun zeminine çatırtıyla inerken ellerinin derisi sıyrıldı.

Kaladin hırladı, Fırtınaışığı dişlerinin arasından geçerek önündeki havada yükseldi. Kaya tekrar kaldırmaya çalışırken Kaladin kütüğünün üzerine atladı.

Kaladin'in inişi kütüğün tekrar zemine bindirmesine neden oldu. Kaya'nın üzerine doğru atladı ve bir parçası kendisinden iki kat daha ağır olan biriyle boğuşmaya çalışarak ne halt ettiğini merak etti. Boynuzyiyenli'ye bindirerek ikisinin de yere yuvarlanmasına neden oldu. Yosunların arasında yuvarlandılar, Kaya Kaladin'in kollarını kıstırmak için büktü. Boynuzyiyenli'nin güreşçilik eğitimi olduğu belliydi.

Kaladin zemine Fırtınaışığı boşalttı. Kendisini engellemeyeceğini ya da etkilemeyeceğini keşfetmişti. O yüzden de yuvarlanırlarken Kaya'nın önce kolu, sonra da yan tarafı zemine yapıştı.

Boynuzyiyenli Kaladin'i kıstırmak için mücadele etmeye devam etti. Neredeyse başarıyordu da, ta ki Kaladin bacaklarıyla iterek ikisini de yuvarlayana kadar. Böylece Kaya'nın öbür dirseği de zemine dokundu ve yapıştı.

Kaladin söküp kendini kurtardı, nefes nefese kalmıştı, öksürürken geride kalan Fırtınaışığı'nın da büyük bir kısmını kaybetti. Duvara yaslanarak yüzündeki teri sildi.

"Ha!" dedi Kaya yapıştığı yerden, kolları yanlara doğru açık kalmış yatıyordu. "Yakalıyordum neredeyse seni. Kaypaksın sen bir beşinci oğul kadar!"

"Fırtınalar adına Kaya," dedi Kaladin. "Seni savaş meydanına çıkarmak için neler vermezdim. Sen aşçı olarak boşa harcanıyorsun."

"Sevmiyor musun yemekleri?" diye sordu Kaya gülerek. "Denemem gerekecek daha çok yağlı bir şeyleri. Uyacak sana bu şey! Canlı bir gölbalığını elde tutmaya çalışmak gibi bir şeydi seni yakalamak! Kaplanmış olan bir tanesini tereyağıyla! Ha!"

Kaladin onun yanına gelerek çömeldi. "Sen bir savaşçısın Kaya. Ben bunu Teft'in içinde gördüm, ve sen ne dersen de, ama senin içinde de görüyorum."

"Yanlış oğulum ben asker olmak için," dedi Kaya inatçı bir şekilde. "Bu *tuanalikina* olan bir şey, dördüncü oğul ya da aşağısı. Boşa harcanamaz üçüncü oğul savaşta."

"Kafama ağaç fırlatmana engel olmadı ama."

"Küçüktü ağaç," dedi Kaya. "Ve sertti çok kafa."

Kaladin gülümsedi, sonra da aşağı uzanarak Kaya'nın altındaki taşlara doldurulmuş olan Fırtınaışığı'na dokundu. Daha önce hiç kullandıktan sonra bu şekilde geri almayı denememişti. Yapabilir miydi? Gözlerini kapattı ve nefesini içine çekti, deniyordu... Evet.

İçindeki fırtınanın bir parçası tekrar alevlendi. Gözlerini açtığı zaman Kaya kurtulmuştu. Kaladin hepsini geri almayı başaramamıştı ama bir kısmını almıştı. Geri kalanı havaya uçup gidiyordu.

Kaya'yı elinden tutarak, iri adamın ayağa kalkmasına yardım etti. Kaya üstündeki tozları çırptı.

"Bu *utanç* vericiydi," dedi Sigzil Kaladin onu da serbest bırakmak için yürüyerek yaklaşırken. "Sanki biz çocukmuşuz gibi. Birinci'nin gözleri bile bu kadar yüz kızartıcı bir gösteri izlememiştir."

"Benim hiç adil olmayan bir avantajım var," dedi Kaladin Sigzil'in ayağa kalkmasına yardım ederken. "Bir asker olarak yılların eğitimi, senden daha yapılı bir vücut. Ha, bir de parmaklarımdan Fırtınaışığı yayma becerim var." Sigzil'in omzuna vurdu. "Siz iyi iş çıkardınız. Bu sadece bir deneydi, senin istediğin gibi."

Daha faydalı bir tür deney, diye düşündü Kaladin.

"Tabii," dedi Lopen arkalarından. "Bırak Herdazlı duvara yapışık kalsın. Burada manzara müthiş. Aa, bu yanağından aşağı akan şey çamur mu? Bu yanağını silemeyen Bizim Lopen için yepyeni bir imaj sayılır çünkü -söyledim mi bilmem- eli duvara yapışık."

Kaladin gülümseyerek ona doğru gitti. "Seni duvara yapıştırmamı isteyen ilk başta sendin Lopen."

"Öbür elim var ya," dedi Lopen. "Uzun zaman önce kopan, hani korkunç bir yaratığın yediği? O şu anda sana kaba bir hareket yapıyor. Bilmek istersin diye düşündüm ki, hakarete uğramaya kendini hazırla." Bunu da her şeye karşı gösterdiği o aynı kaygısızlığıyla söylemişti. Köprü ekibine bile belli bir çılgın heveslilikle katılmıştı.

Kaladin onu aşağı indirdi.

"Bu şey, iyi işledi o," dedi Kaya.

"Evet," dedi Kaladin. Gerçi dürüst olmak gerekirse, büyük olasılıkla üç adamı sadece bir mızrak ve Fırtınaışığı'nın ona sağladığı fazladan hız ve güç ile daha kolayca yenmiş olurdu. Henüz bunun bu yeni güçlerine alışkın olmaması nedeniyle olup olmadığından emin değildi ama kendisini bu güçleri kullanmaya zorlamak Kaladin'i bazı ters durumlara sokuyordu.

Alışkanlık, diye düşündü. *Benim bu güçleri de mızrağımı bildiğim kadar iyi bilmem gerekiyor.*

Bu da antrenman anlamına geliyordu. Bol bol antrenman. Ne yazık ki, antrenman yapmanın en iyi yolu beceri, güç ve yetileri sana eşit ya da daha üstün olan birini bulmaktı. Kaladin'in şimdi neler yapabildiği düşünülecek olursa, bu pek de olacak şey değildi.

Diğer üçü çantalarından su tulumlarını çıkarmak için ilerlediler ve Kaladin de uçurumun biraz ilerisindeki gölgelerin içinde durmakta olan bir şekli fark etti. Kaladin ayağa kalktı, telaşlanmıştı ama kürelerinin ışığının içine giren Teft oldu.

"Senin nöbet tutacağını sanıyordum," diye hırladı Teft Lopen'e.

"Duvarlara yapıştırılmakla çok meşguldüm," dedi Lopen su tulumunu kaldırarak. "Senin eğitecek bir tutam yeşilasman olduğunu sanıyordum?"

"Drehy onlara göz kulak oluyor," dedi Teft çer çöpün arasından yolunu bularak uçurum duvarının yanındaki Kaladin'e katılırken. "Oğlanlar sana söyledi mi bilmiyorum Kaladin, ama o ekibi böyle aşağı indirmek her nasılsa onların kabuklarını kırdı."

Kaladin başını sallayarak onayladı.

"Sen nasıl insanları bu kadar iyi tanır oldun?" diye sordu Teft.

"Bu onları epey bir kesip açmayı içeriyor," dedi Kaladin Kaya'yla kapışırken sıyırmış olduğu eline bakarken. Sıyrık gitmişti, Fırtınaışığı derisindeki yırtıkları iyileştirmişti.

Teft homurdanarak yiyeceklerini çıkarmış olan Kaya ve diğer ikisine baktı. "Acemi eğitiminin başına Kaya'yı getirmelisin."

"O dövüşmüyor."

"Daha demin seninle antrenman yaptı," dedi Teft. "O yüzden belki onlarla da yapar. İnsanlar onu benden daha çok seviyorlar. Bu işi kesin batıracağım."

"Sen iyi bir iş yapacaksın Teft, başka türlüsünü söylemene izin vermiyorum. Artık kaynaklarımız var. Artık her çentik için hesap yapmak yok. Sen o oğlanları eğiteceksin ve bunu da *düzgün* yapacaksın."

Teft içini çekti ama başka bir şey söylemedi.

"Benim ne yaptığımı gördün."

"Evet," dedi Teft. "Sana düzgün rakip olabilmek için yirmi adamlık tüm bir grubu buraya indirmemiz gerekir."

"Ya o, ya da benim gibi olan başka birisini bulmak," dedi Kaladin. "Antrenman yapabileceğim birisi."

"Evet," dedi Teft bir daha, sanki o bunu hiç düşünmemiş gibi başını salladı.

"Şövalyelerin on tarikati vardı, değil mi?" diye sordu Kaladin. "Sen diğerleri hakkında herhangi bir şey biliyor musun?" Kaladin'in neler yapabileceğini ilk fark eden Teft olmuştu. Bunu Kaladin'in kendisinden bile önce fark etmişti.

"Fazla değil," dedi Teft yüzünü buruşturarak. "Ben tarikatların her zaman birbirleriyle iyi geçinmediklerini biliyorum, resmî hikâyeler ne derse desin. Benden daha fazla bilen birilerini bulabilir miyiz diye bakmak gerekecek. Ben... Ben uzak dururdum. Ve anlatabilecek olan benim tanıdığım insanlar, onlar artık ortalıkta değil."

Eğer Teft daha önce aksi bir ruh hâlinde idiyse, bu onu iyice arttırmıştı. Yere bakıyordu. Geçmişinden ender olarak bahsederdi ama Kaladin bu insanlar her kimlerse, Teft'in yapmış olduğu bir şey yüzünden öldüklerinden gittikçe daha da fazla emin oluyordu.

"Eğer birilerinin Parlayan Şövalyeler'i tekrar kurmak istediğini duysaydın ne düşünürdün?" dedi Kaladin hafifçe Teft'e.

Teft hızla başını kaldırdı. "Sen..."

"Ben değil," dedi Kaladin dikkatli bir şekilde konuşarak. Dalinar Kholin onun toplantıyı dinlemesine izin vermişti ve Kaladin her ne kadar Teft'e güveniyor olsa da, bir subay olarak diline hâkim olması gerekiyordu.

Dalinar bir açıkgöz, diye fısıldadı bir parçası. O *senin onunla paylaştığın bir sırrı açığa dökmeden önce iki kere düşünmezdi.*

"Ben değil," diye tekrar etti Kaladin. "Ya bir yerlerdeki bir kral, bir grup insan toplayıp onların adını Parlayan Şövalyeler koymaya karar verseydi?"

"Ona salak derdim," dedi Teft. "Şimdi, Parlayanlar insanların söylediği gibi değil. Onlar hain değildi. *Değillerdi* işte. Ama herkes onların ihanet ettiğinden o kadar emin ve sen de düşünceleri o kadar çabuk değiştiremezsin. Eğer onları susturmak için Dalgabağlayamıyorsan." Teft Kaladin'i baştan aşağı süzdü. "Sen bunu yapacak mısın evlat?"

"Onlar benden nefret ederler, değil mi?" dedi Kaladin. Onu incelemek için iyice yaklaşana kadar havada yürüyen Syl'i fark etmeden edememişti. "Eski Parlayanlar'ın yaptıkları şeyler yüzünden." Teft'in itirazını durdurmak için elini kaldırdı. "Yaptıkları *düşünülen* şeyler yüzünden."

"Evet," dedi Teft.

Syl kollarını kavuşturarak Kaladin'e bir bakış attı. *Söz verdin*, diyordu o bakış.

"O zaman bunu nasıl yaptığımıza dikkat etmemiz gerekecek," dedi Kaladin. "Git ve acemileri topla. Bir gün için burada yeteri kadar antrenman yaptılar."

Teft başını salladı, sonra da emredildiği gibi yapmak için hızla gitti. Kaladin mızrağını ve deneylerini aydınlatması için yerleştirdiği küreleri topladı, sonra da öbür üçüne elini salladı. Eşyalarını topladılar ve geri dönmek için yürümeye başladılar.

"O zaman yapacak mısın?" dedi Syl Kaladin'in omzuna konarak.

"Önce daha fazla antrenman yapmak istiyorum," dedi Kaladin. *Ve fikre alışmayı.*

"İyi olacak Kaladin."

"Hayır. Zor olacak. İnsanlar benden nefret edecekler ve eğer etmezlerse bile, onlardan ayrılmış olacağım. Kopmuş. Gerçi kaderimin bu olduğunu kabul ettim. İdare edeceğim." Köprü Dört'te bile, Kaladin'e bir tür mitolojik kurtarıcı Elçi'ymiş gibi davranmayan tek kişi Moash'tı. O ve belki Kaya.

Yine de, öbür köprücüler onun bir zamanlar endişe ettiği gibi korkuyla tepki vermemişlerdi. Onu putlaştırmış olabilirlerdi ama onu tecrit etmemişlerdi. Bu da yeterdi.

İp merdivene Teft ve yeşilasmalardan önce ulaştılar ama beklemeleri için bir sebep yoktu. Kaladin çamurlu uçurumdan yukarıya tırmanarak savaş kamplarının hemen doğusunda olan platoya çıktı. Uçurumdan çıkarken parasını ve mızrağını taşıyabiliyor olmak ne kadar da garip geliyordu. Gerçekten de, Dalinar'ın savaş kampına doğru giden yolu koruyan askerler onu engellemedi; aksine dimdik durdular ve selam verdiler. Bunlar ona hayatında verilmiş en düzgün selamlardı, bir generale verilen selamlar kadar düzgünlerdi.

"Seninle gurur duyuyormuş gibi görünüyorlar," dedi Syl. "Onlar seni tanımıyor bile ama seninle gurur duyuyorlar."

"Onlar koyugöz," dedi Kaladin selamlarına karşılık vererek. "Büyük olasılıkla Sadeas onlara ihanet ettiği zaman Kule'de savaşmakta olan adamlar."

"Stormblessed," diye seslendi bir tanesi. "Haberleri duydunuz mu?"

Onlara bu lakabı duyurana lanet olsun, diye düşündü Kaladin, Kaya ve diğer ikisi de ona yetişirken.

"Hayır," diye seslendi Kaladin. "Ne haberi?"

"Harap Ovalar'a bir kahraman gelmiş!" diye karşılık verdi asker. "Berrakbey Kholin'le görüşecek, belki de ona destek verecek! Bu iyi bir işaret. Buralarda işlerin sakinleşmesine yardım edebilir."

"Ne bu?" diye sordu Kaya. "Kim?"

Asker bir isim söyledi.

Kaladin'in kalbi buz kesti.

Neredeyse mızrağını donmuş parmaklarından düşürecekti. Ve ondan sonra, koşarak fırladı. Arkasından seslenen Kaya'nın haykırışını dinlemedi, öbürlerinin ona yetişmelerine izin vermek için durmadı. Kampın içinden süratle geçti, merkezdeki Dalinar'ın komuta üssüne doğru koştu.

Bir grup askerin yukarısındaki havada dalgalanan sancağı gördüğü zaman inanmak istemedi, büyük olasılıkla savaş kampının dışındaki çok daha büyük bir grubunkiyle aynıydı. Kaladin onların yanından geçti, bakışlar ve seslenmeleri üzerine çekmişti, ne olduğunu soruyorlardı.

En sonunda Dalinar'ın sığınaklı taş binalar yerleşkesine çıkan kısa basamakların dışında durdu. Orada Karadiken, uzun boylu bir adamın elini kavramış olarak duruyordu.

Kare yüzlü ve ağırbaşlı misafirin lekesiz bir üniforması vardı. Güldü, sonra da Dalinar'a sarıldı. "Çok uzun zaman oldu," dedi. "Eski dostum."

"Gerçekten de fazla uzun oldu," diyerek ona katıldı Dalinar. "En sonunda, yılların sözlerinden sonra, senin buraya gelebilmene çok sevindim. Hatta kendine bir Parekılıcı bile bulmuşsun diye duydum!"

"Evet," dedi misafir geri çekilerek ve elini yana doğru uzattı. "Beni savaş meydanında öldürmeye çalışma cüretinde bulunan bir suikastçıdan geldi."

Kılıç belirdi. Kaladin gümüşsü silaha baktı. Keskin metal kısmı boyunca işlemeler olan Kılıç, hareket hâlindeki alevler gibi görünecek şekilde yapılmıştı ve Kaladin'in gözlerine silah kırmızıyla lekelenmiş gibi görünüyordu. İsimler aklına üşüştü: Dallet, Coreb, Reesh... Eski zamanlardan bir manga, başka bir hayattan. Kaladin'in sevdiği adamlar.

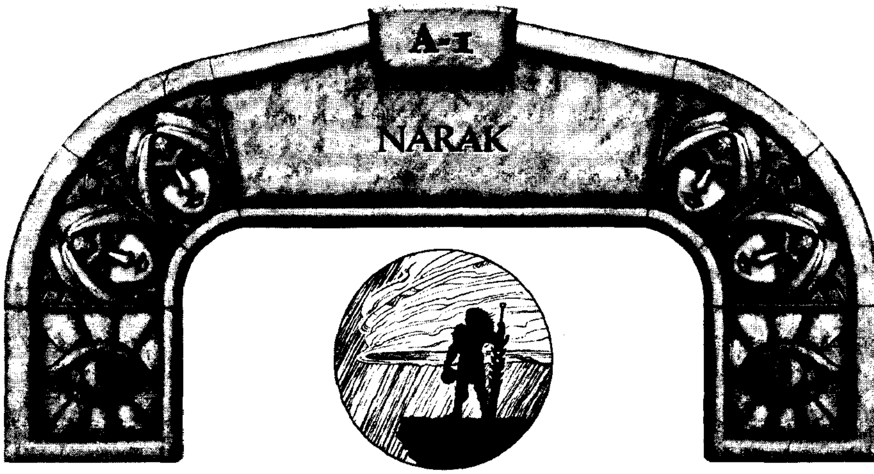
Başını kaldırdı ve kendisini misafirin yüzünü görmeye zorladı. Kaladin diğer her şeyin ötesinde nefret, *nefret* ettiği bir adam. Bir zamanlar tapındığı bir adam.

Yücebey Amaram. Kaladin'in Parekılıcı'nı çalan, alnını damgalayan ve köle olarak satan adam.

BİRİNCİ KISMIN SONU

ARA SÖZ

ESHONAI • YM • RYSN

Harap Ovalar'ın merkezindeki platoya ulaşırken, Azim Ritmi Eshonai'nin zihninin gerisinde yumuşak bir şekilde çalıyordu.

Merkez plato. Narak. Sürgün.

Yuva.

Parezırhı'nın miğferini başından söküp çıkararak, serin havadan derin bir nefes çekti. Zırhın iç havalandırması harika işliyordu ama o bile uzun süreli çabalardan sonra boğucu hâle gelmeye başlardı. Diğer askerler arkasından yere indiler, bu turda yanına yaklaşık bin beş yüz tane almıştı. Neyse ki, bu sefer insanlardan çok daha erken varmışlar ve mücevherkalbi çok az bir çatışmayla ele geçirmişlerdi. Bunu Devi taşımaktaydı, kozayı uzaktan ilk gören kişi olmakla bu ayrıcalığı o kazanmıştı.

Eshonai neredeyse bunun o kadar da kolay bir tur olmamasını dileyecekti. Neredeyse.

Neredesin Karadiken? diye düşündü batıya doğru bakarak. *Neden benimle tekrar yüzleşmek için gelmiyorsun?*

Eshonai onu şu bir hafta kadar önceki turda görmüş olduğunu düşündü, oğlu tarafından platodan çekilmeye zorlanmış oldukları o turda. Eshonai o savaşa katılmamıştı, yaralı bacağı ağrıyordu ve platodan platoya atlamak Parezırhı içinde bile bacağını zorluyordu. Belki de onun aslında bu turlara hiç çıkmıyor olması gerekirdi.

Eğer saldırı kuvvetlerinin etrafı çevrilirse ve, yaralı bir tanesi bile olsa, bir Paredara ihtiyaçları olur diye orada olmayı istiyordu. Bacağı hâlâ acıyordu ama Zırh onu yeteri kadar destekliyordu. Yakında savaşmaya geri dönmesi gerekecekti. Belki eğer o doğrudan savaşa katılacak olursa, Karadiken de tekrar belirirdi.

Eshonai'nin onunla konuşması *gerekiyordu.* Bunu yapmanın aciliyetini esen rüzgârların kendilerinde bile hissedebiliyordu.

Askerleri kendi yollarına gitmek için ayrılırken ellerini kaldırarak veda ettiler. Pek çoğu Yas Ritmi'nde hafifçe şarkı söylüyor ya da mırıldanıyordu. Bu günlerde çok azı Heyecan, ya da hatta Azim'e şarkı söylüyordu. Adım adım, fırtına halkı, kendi ırklarını adlandırdıkları şekliyle dinleyiciler, karamsarlığın içine gömülüyordu. "Parshendi" bir insan terimiydi.

Eshonai Narak'ın büyük çoğunluğunu oluşturan harabelere doğru uzun adımlarla ilerledi. O kadar uzun yıldan sonra, geride kalmış pek fazla bir şey yoktu. Dileyen onlara harabelerin harabesi de diyebilirdi. İnsanların da, dinleyicilerin de eserleri yücefırtınaların kudreti karşısında fazla uzun dayanmıyordu.

İlerideki taş yığını, büyük olasılıkla bir zamanlar bir kuleydi. Yüzyıllar boyunca öfkeli fırtınalar yüzünden üzerinde kalın bir krem tabakası birikmişti. Yumuşak krem çatlaklardan içeriye sızmış ve pencereleri doldurmuştu, sonra da yavaş yavaş katılaşmıştı. Kule artık devasa bir dikite benziyordu, sivri ucu gökyüzüne doğru işaret ediyordu, yanları ise sanki erimiş gibi görünen kayalarla yumru yumru olmuştu.

Rüzgârların karşısında o kadar uzun süre sağ kalabilmiş olması için, kulenin güçlü bir yapısı olması gerekirdi. Antik mühendisliğin diğer örnekleri o kadar iyi dayanmamışlardı. Eshonai Harap Ovalar tarafından yavaş yavaş yutulmakta olan yıkık binaların kalıntıları olan yumruların ve tepeciklerin yanından geçti. Fırtınaların sağı solu belli olmazdı. Bazı zamanlarda devasa kaya parçaları yerlerinde koparak geride oyuklar ve tırtıklı kenarlar bırakırdı. Diğer zamanlarda, kuleler yüzlerce yıl boyunca ayakta kalır; rüzgârlar tarafından hem aşındırılır, hem de biriktirilirken küçülmek yerine büyürlerdi.

Eshonai benzer harabelerle keşif gezileri sırasında da karşılaşmıştı, örneğin halkının insanlarla ilk karşılaştıkları sırada çıkmış olduğu gezi gibi. Bu sadece yedi yıl önceydi ama aynı zamanda bir sonsuzluk kadar uzaktı. Eshonai sınırsızmış gibi hissettiren büyük bir dünyada keşfe çıktığı o günleri çok sevmişti. Ve şimdi...

Ve şimdi ise o hayatını platonun üzerinde kapana kısılmış hâlde geçiriyordu. Dünya ona sesleniyor, taşıyabileceği ne varsa toplayıp yollara düşmesi için şarkı söylüyordu. Ne yazık ki, artık onun kaderi bu değildi.

Her zaman bir şehir kapısı olmuş olabileceğini düşündüğü büyük bir kaya yığınının gölgesine girdi. Yıllar boyunca casuslarından öğrenebildikleri pek az şeyi Alethiler bilmiyordu. Onlar platoların düzensiz zeminleri üzerinden yürüyüp geçiyor ve sadece doğal kayaları görüyorlardı, uzun zaman önce ölmüş olan bir şehrin kemiklerinin üstüne basmakta olduklarından hiç haberleri yoktu.

Eshonai titredi ve Kayıplar Ritmi'ne tutuldu. Bu yumuşak bir tempoydu ama yine de sert, ayrık notalarıyla şiddetliydi. Eshonai ona uzun süre boyunca tutulu kalmadı. Göçüp gitmiş olanları hatırlamak önemliydi ama hayatta olanları korumak için çalışmak daha da önemliydi.

Tekrar Azim'e tutuldu ve Narak'a girdi. Burada dinleyiciler savaş yılları sırasında yapabildikleri kadarıyla evlerini inşa etmişlerdi. Kayalık şelfler kışlalara dönüşmüştü, kocakabukların kabukları çatıları ve duvarları oluşturuyordu. Bir zamanlar binalar olan tepeciklerin şimdi Rüzgâryönü taraflarında yiyecek için kayafilizleri yetişiyordu. Bir zamanlar Harap Ovalar'ın büyük bir kısmında yerleşim yerleri vardı ama en büyük şehir burada merkezdeydi. Yâni şimdi halkından geride kalmış olan harabeler, ölü bir şehrin harabelerinin içinde yaşıyordu.

Buraya Narak adını vermişlerdi, sürgün; çünkü burası tanrılarından ayrılabilmek için gelmiş oldukları yerdi.

O geçerken hem eril, hem de dişil dinleyiciler ona ellerini kaldırdılar. O kadar az kalmışlardı ki. İnsanlar intikam arayışlarında insafsızdı.

Eshonai onları bunun için suçlamıyordu.

Sanat Salonu'na doğru döndü. Yakınındaydı ve günlerdir oraya uğramamıştı. İçeride, askerler resim yapmaya çalışırken gülünç işler çıkarıyordu.

Eshonai onların arasında gezindi, hâlâ Parezırhı'nı giyiyordu, miğferi kolunun altındaydı. Uzun binanın bir çatısı yoktu, resim yapabilmek için bol bol ışığın içeri girmesine izin veriyordu ve duvarlar da uzun zaman önce sertleşmiş olan kremle yeterince kalındı. Ellerinde kalın kıllı fırçaları olan askerler merkezdeki bir kaidenin üzerine dizilmiş olan kayafilizi çiçeklerinin bir tasvirini yapabilmek için ellerinden gelenin en iyisini yapıyorlardı. Eshonai sanatçıların etrafında dolaşarak işlerine baktı. Kâğıt kıymetliydi ve tuval ise hiç yoktu, o yüzden de onlar kabukların üzerini boyuyorlardı.

Resimler berbattı. Çiğ renk lekeleri, ortada birleşemeyen taçyapraklar... Eshonai teğmenlerinden bir tanesi olan Varanis'in yanında durakladı. Bir resim sehpasının önünde ayakta durmuş devasa bir siluetti, zırhlı parmaklarının arasında fırçayı özenli bir şekilde tutuyordu. Kitin zırh plakaları kollarından, omuzlarından, göğsünden, hatta kafasından büyümüştü. Parezırh'ının altında Eshonai'ninkiler de ona denkti.

"İyiye gidiyorsun," dedi Eshonai ona Övgü Ritmi'nde konuşarak.

O Eshonai'ye baktı ve yumuşakça Kuşku mırıldandı.

Eshonai hafifçe gülerek bir elini onun omzuna koydu. "Bunlar gerçekten de çiçeğe benziyor Varanis. Ciddi söylüyorum."

"Kahverengi bir plato üzerindeki çamurlu suya benziyorlar," dedi Varanis. "Belki içinde yüzen birkaç kahverengi yaprak da vardır. Neden renkler karıştıkları zaman kahverengiye dönüşüyor? Üç tane güzel rengi bir araya koyuyorsun ve en *az* güzel olan renge dönüşüyorlar. Bu hiç mantıklı değil, General."

General. Bazı zamanlarda, Eshonai rütbesi içinde bu adamların resim yapmaya çalışırken hissettikleri kadar yersiz olduğunu hissediyordu. Savaşmak için zırha ihtiyacı olduğu için savaşforma girmişti ama o işformda olmayı tercih ederdi. Daha kıvrak, daha dayanıklı. Bu adamlara önderlik etmekten hoşlanmıyor olduğu için değildi ama her gün aynı şeyleri yapmak, zihnini uyuşturuyordu; antrenmanlar, plato turları. Eshonai yeni şeyleri görmeyi, yeni yerlere gitmeyi istiyordu. Bunun yerine ise o, halkı birer birer ölürlerken uzun bir cenaze nöbeti için onlara katılmıştı.

Hayır. Bundan bir çıkış yolu bulacağız.

Sanat da bunun bir parçasıydı, diye umuyordu Eshonai. Onun emriyle, her erkek ve kadın belirlenen zamanları geldiğinde Sanat Salonu'nda yerlerini alıyordu. Ve deniyorlardı da, çok sıkı çalışıyorlardı. Şu ana kadar, yaklaşık olarak öbür ucu görünmeyen bir uçurumdan karşıya atlamaya çalışmak kadar başarılı olabilmişlerdi.

"Spren yok mu?" diye sordu.

"Bir tane bile yok." Varanis bunu Yas Ritmi'yle söylemişti. Eshonai bu günlerde o ritmi fazlasıyla sık duyar olmuştu.

"Denemeye devam et," dedi Eshonai. "Biz bu savaşı çaba eksikliği yüzünden kaybetmeyeceğiz."

"Ama General, bunun ne *anlamı* var?" dedi Varanis. "Sanatçılarımızın olması bizi insanların kılıçlarından kurtarmaz."

Yakınlarda, diğer askerler onun cevabını duymak için döndü.

"Sanatçıların faydası olmaz," dedi Eshonai Huzur Ritmi'nde. "Ama kardeşim yeni formları keşfetmeye yakın olduğu konusunda emin. Eğer biz sanatçıları nasıl yaratabileceğimizi öğrenirsek, o zaman bu ona dönüşüm süreci konusunda daha fazla şey öğretebilir ve bu da ona araştırmalarında yardım edebilir. Onun savaşformdan bile daha güçlü olan formları keşfetmesine yardım edebilir. Sanatçılar bizi buradan kurtarmayacak ama başka bir form kurtarabilir."

Varanis başını sallayarak onayladı. O iyi bir askerdi. Hepsi öyle değildi, savaşform kişinin tabiatını daha disiplinli hâle getirmiyordu. Ama ne yazık ki sanatsal becerilere engel oluyordu.

Eshonai de resim yapmayı denemişti. Doğru şekilde düşünemiyor, zihni sanat yaratmak için gerekli olan soyutlama becerisini kavrayamıyordu. Savaşform iyi bir formdu, kullanışlıydı. Eşform gibi düşünmeye engel olmuyordu. İşform gibi, savaşformda olduğun zamanlarda da kendin oluyordun. Ama hepsinin kendi acayiplikleri vardı. Bir işçi şiddet kullanmakta zorluk çekerdi, zihnin içinde bir yerlerde bir duvar oluyordu. Eshonai'nin o formu sevmesinin sebeplerinden bir tanesi de buydu. Onu sorunların üstesinden gelmek için daha farklı şekilde düşünmeye zorlardı.

İki form da sanat yaratamıyordu. Ya da en azından düzgün olarak. Eşform daha iyiydi ama o da dünya kadar başka sorunu yanında getirirdi. O hâlde olanları yapıcı olan herhangi bir şeyin üzerine odaklanmış olarak tutmak neredeyse imkânsızdı. İki form daha vardı. Gerçi birincisi, kıtform, nadiren kullanılırdı. Bu geçmişten kalmış bir hatıraydı, daha iyi olan bir şeyleri tekrar keşfetmelerinin öncesinden kalmıştı.

Bu da geriye sadece çevikformu bırakıyordu, dikkatli ve kıvrak olan genel bir formdu. Bunu küçüklere bakmak ve kaba kuvvetten daha çok el becerisi gerektiren işleri yapmak için kullanırlardı. Her ne kadar sanatta daha yetenekli olsa da, o form için bir kenara ayrılabilecek olan çok az kişi vardı.

Eski şarkılar yüzlerce formdan bahsederdi. Şimdi ise onlar sadece beş tanesini biliyorlardı. Eh, eğer köleform da sayılacak olursa altı. Spreni, ruhu ya da şarkısı olmayan form. İnsanların alışkın olduğu form, parshman dediklerinin formu. Ancak aslında bu hiç de form filan değildi, sadece herhangi bir formun olmayışıydı.

Eshonai Sanat Salonu'ndan ayrıldı, miğferi kolunun altındaydı, bacağı ağrıyordu. Çeviklerin yontulmuş kremden büyük bir havuz olan su meydanından geçti. Fırtınaların taşıdığı besleyici yağmuru yakalıyordu. Burada işçiler su nakil etmek için kovalar taşıyordu. Bedenleri güçlüydü, neredeyse savaşform gibi ama parmakları daha inceydi ve zırhları da yoktu. Pek çoğu ona başlarını sallayarak selam verdiler, gerçi bir general olarak onların üzerinde herhangi bir yetkisi yoktu. Eshonai onların son Paredarıydı.

Biri erkek, ikisi dişi olan üç eşformlu suyun içinde oynuyor, birbirlerine su sıçratıyorlardı. Neredeyse çıplaklardı, başkalarının *içeceği* olan su üzerlerinden damlıyordu.

"Siz üçünüz," diye seslendi onlara Eshonai. "Sizin bir şeyler yapıyor olmanız gerekmiyor mu?"

Dolgun ve bön üçlü ona sırıttılar. "Sen de gel!" diye seslendi bir tanesi. "Su güzel!"

"Çıkın," dedi Eshonai eliyle işaret ederek.

Üçlü sudan dışarı çıkarken Sinir Ritmi'nde mırıldandılar. Yakınlarda birkaç işçi onlar geçerken başlarını salladı, bir tanesi Eshonai'yi takdir ederek Övgü'yle şarkı söyledi. İşçiler yüzleşmelerden hoşlanmazdı.

Bu bir bahaneydi. Tıpkı eşforma girenlerin budalaca hareketleri için formlarını bir bahane olarak kullanması gibiydi. Bir işçi olduğu zamanlarda, Eshonai kendisini gerektiği zaman meydan okuyabilmek için eğitmişti. Hatta bir keresinde eş bile olmuştu ve kendisine kişinin... Dikkat dağıtıcı etmenlere rağmen bir eş iken bile üretken olabileceğini birinci elden kanıtlamıştı.

Elbette, Eshonai'nin eşlik tecrübesinin geri kalan kısmı tamamıyla felaketten olmuştu.

Eşformlularla Azar'da konuştu, sözleri öylesine tutkuluydu ki öfkesprenleri çekmeyi bile başardı. Onların inanılmaz bir hızla hareket ederek uzaklardan gelmekte olduğunu gördü, duyguları tarafından çekilmişlerdi, ona doğru taşların üzerinden atılan yıldırım gibilerdi. Yıldırım ayaklarının dibinde toplanarak taşları kırmızıya boyadı.

Bu eşformların içine tanrıların korkusunu salmıştı ve fırlayarak çalışmak için Sanat Salonu'na gittiler. Umuyordu ki giderken yolda bir oyuk bulup çiftleşmeye dalmazlardı. Bu düşünceyle midesi kalktı. Eşformda *kalmayı* isteyen kişileri hiçbir zaman anlamayı başaramamıştı. Çoğu çift bir çocuk yapmak için forma girer ve bir yıl boyunca kendilerini tecrit ederdi, sonra çocuğun doğduğu zaman da mümkün olduğunca çabuk formdan çıkarlardı. Elbette, o hâlde toplum içine çıkmayı kim isterdi ki?

İnsanlar bunu yapıyordu. Bu Eshonai'yi onların dillerini öğrenerek, onlarla ticaret yaparak geçirdiği o ilk günler boyunca afallatmıştı. İnsanlar sadece formlarını değiştirmemekle kalmıyordu, çiftleşmeye de *her zaman* hazırlardı, akılları her zaman cinsel dürtüler yüzünden dağınık oluyordu.

Eshonai onların arasına fark edilmeden girebilmek, bir yıl boyunca onların tek renkli derilerine bürünerek onların yollarında yürümek, büyük şehirlerini görmek için neler vermezdi. Bunun yerine ise, kendisi ve diğerleri dinleyici tanrılarının geri dönüşüne engel olmak için çaresiz bir kumar oynayarak Alethi kralının öldürülmesini emretmişlerdi.

Eh, bu işe yaramış, Alethi kralı planını uygulamaya koyamamıştı. Ama şimdi bunun bir sonucu olarak Eshonai'nin halkı yavaş yavaş yok olmaktaydı.

En sonunda evi dediği kaya oluşumuna ulaştı; küçük, çökük bir kubbeydi. Bu ona aslında Harap Ovalar'ın kenarında olanları hatırlatıyordu, insanların savaş kampları dediği devasa çöküntüleri. Halkı eskiden, insanların sıçrayarak aşamayacağı uçurumlarıyla Harap Ovalar'ın sağladığı güvenlik için onları terk etmeden önce onların içinde yaşardı.

Onun evi elbette ki çok ama çok daha küçüktü. Buraya yerleşmelerinin ilk günlerinde, Venli kocakabuk kabuklarından bir çatı imal etmiş ve boşluğu odalara bölmek için de duvarlar yapmıştı. Hepsini birden de zamanla sertleşen kremle kaplayıp, bir kulübeden çok bir evmiş gibi gelen bir şeyler yaratmayı başarmıştı.

Eshonai miğferini hemen içerideki bir masanın üzerine koydu ama Zırh'ının kalanını üzerinde bıraktı. Parezırhı ona uygunmuş gibi geliyordu. Güç hissini seviyordu. Bu dünyada hâlâ güvenilebilecek olan bir şeylerin olduğunu bilmesini sağlıyordu.

Ve Parezırh'ın gücü sayesinde, Eshonai bacağındaki yarayı büyük ölçüde görmezden gelebiliyordu.

Eğilerek birkaç odanın içinden geçti, yanından geçtiği kişilere başıyla selam veriyordu. Venli'nin arkadaşları âlimlerdi, gerçi hiç kimse gerçekten âlim olmak için doğru formu bilmiyordu. Şu an için geçici olarak çevikform ile idare ediyorlardı. Eshonai kız kardeşini en uzak odanın penceresinin önünde buldu. Venli'nin bir zamanlar eşi olan Demid de yanında oturuyordu. Venli üç yıldır çevikformdaydı, formu tekrar keşfettiklerinden beri, gerçi Eshonai kardeşini hâlâ daha kalın kolları ve daha yapılı bir gövdesi olan bir işçi olarak görüyordu.

Bu geçmişte kalmıştı. Şimdi Venli ince bir yüzü olan narin bir kadındı, derisi kırmızı ve beyazdan narin girdaplar oluşturan desenlerle kaplıydı. Çevikformun onları engelleyecek kitin miğfer olmadığı için uzun saç telleri çıkardı. Venli'nin üç yerden bağlandığı koyu kırmızı beline kadar uzanıyordu. Belinden sıkıca bağlanmış olan bir cüppe giymişti ve yukarıda göğsülerini işaret eden hafif bir kabartı vardı. Eşformda olmadığı için küçüklerdi.

Venli ve eski-eşi yakınlardı, gerçi eş olarak geçen zamanlarında herhangi bir çocukları olmamıştı. Eğer savaş meydanına gitmiş olsalar, bir savaşçifti olurlardı. Onun yerine bir araştırmaçiftiydiler, ya da artık her neyse. Onların günlerini yaparak geçirdikleri şeyler dinleyicilikten epey uzaktı. Amaç da buydu. Eshonai'nin halkı geçmişte oldukları gibi olmaya devam edemezdi. Bu platoların üzerinde tecrit edilmiş olarak rahat rahat yaşadıkları, birbirlerine şarkılar söyleyerek, sadece arada bir savaşarak geçirdikleri günler sona ermişti.

"Ee?" diye sordu Venli Merak'ta.

"Biz kazandık," dedi Eshonai sırtını duvara dayarken kollarını bir Parezırhı tıngırtısıyla kavuştururken. "Mücevherkalp bizim. Yemek yemeğe devam edeceğiz."

"Bu iyi," dedi Venli. "Peki ya senin insanın?"

"Dalinar Kholin. O bu savaşa da gelmedi."

"O seninle tekrar yüzleşmeyecek," dedi Venli. "Son seferde onu neredeyse öldürecektin." Ayağa kalkarken bunu Eğlence'de söylemişti, bir kağıdı alarak eski-eşine verdi, o da bunu gözden geçirerek başını salladı ve kendi sayfasının üzerine notlar almaya başladı. Kağıdı hasattan sonra kurutulmuş kayafilizi hamurundan yapıyorlardı.

O kağıdı yapması kıymetli zaman ve kaynaklara mal oluyordu ama Venli ödülün zahmete değeceğinde ısrar ediyordu. Haklı olsa iyi olurdu.

Venli Eshonai'yi süzdü. Keskin gözleri vardı, bütün dinleyicilerinkiler gibi cam gibi ve koyulardı. Venli'nin gözlerinin içinde her zaman gizlenmiş bir bilgi derinliği varmış gibi görünürdü. Doğru ışıkta eflatun renkli bir tonları olurdu.

"Ne yapacaksın abla?" diye sordu Venli. "Eğer sen ve bu Kholin gerçekten de bir konuşma yapabilecek kadar uzun bir süre boyunca birbirinizi öldürmeye çalışmayı kesmeyi başarabilecek olsanız?"

"Barış talebinde bulunurdum."

"Biz onun abisini öldürdük," dedi Venli. "Biz Kral Gavilar'ı, onun bizi evine davet etmiş olduğu bir gecede katlettik. Bu Alethilerin unutacakları ya da affedecekleri bir şey değil."

Eshonai kollarını çözdü ve zırhlı bir elini gevşetti. O gece. Kendisi ve diğer beşi tarafından yapılmış olan çaresizce bir plan. İnsanlar hakkındaki bilgileri nedeniyle, gençliğine rağmen o da bunun parçası olmuştu. Hepsi de aynı oyu vermişti.

İnsanı öldürelim. Onu öldürelim ve yok olma riskine girelim. Çünkü eğer o, o gece onlara söylediği şeyi yapacak kadar uzun yaşasaydı, her şey kaybedilmiş olacaktı. Eshonai ile birlikte bu kararı vermiş olanların hepsi şimdi ölmüştü.

"Ben fırtınaformun sırrını keşfettim," dedi Venli.

"*Ne?*" Eshonai doğrularak dikildi. "Senin faydası olacak bir form üzerinde çalışıyor olman gerekiyordu! Diplomat için ya da âlimler için olan bir formun."

"Onlar bizi kurtarmayacak," dedi Venli Eğlence'de. "Eğer biz insanlarla başa çıkmak istiyorsak, o zaman antik güçlere ihtiyacımız olacak."

"Venli," dedi Eshonai kız kardeşini kolundan kavrayarak. "Tanrılarımız!"

Venli sinmedi. "İnsanların Dalgabağlayanları var."

"Belki değildir. O bir Şerefkılıcı da olabilirdi."

"Onunla dövüştün. Sana vuran, bacağını yaralayan, topalla topallaya geri gönderen bir Şerefkılıcı mıydı?"

"Ben..." Bacağı sızladı.

"Şarkıların hangilerinin doğru olduğunu bilmiyoruz," dedi Venli. Her ne kadar bunu Azim'de söylemiş olsa da sesi yorgun geliyordu ve yorgunluksprenleri çekmişti. Rüzgâra benzer bir sesle geldiler, pencerelerden ve kapıdan içeriye şeffaf buhar tutamları gibi eserek girip, sonra daha güçlü ve daha görünür olarak Venli'nin başının etrafına toplanarak sis saçakları gibi döndüler.

Zavallı kardeşim. O da kendisini askerler kadar çok yoruyor.

"Eğer Dalgabağlayanlar geri dönmüşlerse bizim de anlamlı bir şeyler için çabalıyor, özgürlüğümüzü garanti altına alacak bir şeyleri hedefliyor olmamız gerekir," diye devam etti Venli. "Güç formları için Eshonai..." Eshonai'nin hâlâ kolunu tutmakta olan eline baktı. "En azından otur da dinle. Ve bir dağ gibi tepemde yükselmeyi de kes."

Eshonai elini çekti ama oturmadı. Parezırhı'nın ağırlığı bir sandalyeyi kırardı. Bunun yerine öne doğru eğilerek kâğıtlarla dolu olan masayı inceledi.

Venli yazıyı kendisi icat etmişti. Bu kavramı insanlardan öğrenmişlerdi; şarkıları ezberlemek iyiydi ama kusursuz değildi, sana kılavuzluk edecek ritimler olduğu zaman bile. Sayfaların üzerinde depolanmış olan bilgi daha pratikti, özellikle de araştırma yapmak için.

Eshonai'nin kendisi de yazıyı öğrenmişti ama okumak hâlâ onun için zordu. Pratik yapmak için fazla zamanı olmamıştı.

"Peki... Fırtınaform?" dedi Eshonai.

"O formda olan yeteri kadar çok kişi bir yücefırtınayı kontrol edebilir, hatta bir tanesini çağırabilir bile," dedi Venli.

"Bu formdan bahseden şarkıyı hatırlıyorum," dedi Eshonai. "Bu tanrılara ait olan bir şeydi."

"Formların büyük bir kısmı bir şekilde onlarla bağlantılı," dedi Venli. "Biz gerçekten de ilk kez o kadar uzun zaman önce söylenmiş olan şarkıların sözlerinin doğru-

luğuna güvenebilir miyiz? O şarkılar ezberlendiği zaman, halkımızın büyük bir kısmı kıtformdaydı."

Bu düşük akıllı, düşük kapasiteli bir formdu. Bunu şimdi insanların arasında casusluk yapmak için kullanıyorlardı. Bir zamanlar halkının bildiği tek formlar o ve eşformdu.

Demid bir kâğıt yığınını hareket ettirerek birkaç sayfayı karıştırdı. "Venli haklı Eshonai. Bu bizim almak zorunda olduğumuz bir risk."

"Alethilerle *müzakere* edebiliriz," dedi Eshonai.

"Ne amaçla?" dedi Venli, Kuşku'ya geçmişti. Yorgunluksprenleri en sonunda solmaya başlamıştı, sprenler daha taze duygu kaynakları aramak için döne döne uzaklaşıyorlardı. "Eshonai, sen müzakere etmek istediğini söyleyip duruyorsun. Bunun sen insanlara hayranlık duyduğun için olduğunu düşünüyorum. Özgürce aralarına girmene izin vereceklerini mi sanıyorsun? İsyankâr bir kölenin formuna sahip olduğunu düşündükleri bir kişinin?"

"Yüzlerce yıl önce biz hem tanrılarımızdan, hem de insanlardan kaçtık," dedi Demid. "Atalarımız uygarlığı, gücü ve kudreti özgürlüklerini garanti altına almak için geride bıraktılar. Ben olsam bunlardan vazgeçmezdim Eshonai. Fırtınaform. Bununla Alethi ordusunu yok edebiliriz."

"Onlar olmadığı zaman, sen de keşiflere geri dönebilirsin," dedi Venli. "Sorumluluğun olmaz; seyahat edebilir, haritalarını yapabilir, hiçbir kişinin asla görmemiş olduğu yerleri keşfedebilirsin."

"Hepimiz yok edilme tehlikesiyle karşı karşıya olduğumuz sürece, kendim için istediğim şeyin bir anlamı yok," dedi Eshonai Azar'da. Sayfanın üstündeki lekeleri gözleriyle taradı, şarkıların karalanmış hâlleriydi. Müziği olmayan şarkılar, kelimelerden ibaret olarak yazılmışlardı. Ruhları sökülüp atılmıştı.

Dinleyicilerin kurtuluşu gerçekten de böylesine korkunç bir şeyde olabilir miydi? Venli ve ekibi beş yılı bütün şarkıları kaydederek, yaşlılardan nüansları öğrenerek, onları bu sayfaların üzerine hapsederek geçirmişlerdi. İşbirliği yaparak, araştırarak ve derin derin düşünerek, çevikformu onlar keşfetmişti.

"Tek yol bu," dedi Venli Huzur'da. "Biz bunu Beş'e sunacağız Eshonai. Senin de bizim tarafımızda olmanı isterim."

"Ben... Ben bunu düşüneceğim."

A-2

YM

Ym küçük bloğun yan tarafındaki tahtayı dikkatlice tıraşladı. Bloğu tezgâhının yan tarafındaki küre ışığına doğru kaldırırken, gözlüğünü de kenarından tutarak gözlerine iyice yaklaştırdı.

Ne kadar da enfes bir icattı bu gözlük. Yaşamak, tecrübe etmekte olduğu kozmerin bir zerresi olmaktı. Eğer göremeseydi nasıl düzgün bir şekilde tecrübe edebilirdi ki? Bu aleti ilk keşfetmiş olan Azish adam uzun zaman önce ölmüştü ve Ym de onun Şerefli Ölüler'den bir tanesi kabul edilmesi için bir teklif sunmuştu.

Ym tahta parçasını indirerek oymaya devam etti, bir eğri oluşturmak için dikkatlice ön tarafını yontuyordu. Bazı ayakkabıcı meslektaşları, ayakkabıları yapmak için kullandıkları tahtadan kalıpları marangozlardan satın alırdı ama Ym'e kendisininkileri yapması öğretilmişti. Bu eski usuldü, yüzlerce yıl boyunca kullanılmış olan yöntemdi. Eğer bir şey o kadar uzun bir süre boyunca bir yoldan yapılmışsa, büyük olasılıkla iyi bir nedeni vardır, diye düşünüyordu Ym.

Arkasında gölgeli kutucuklar vardı, düzinelerce ayakkabının uçları, deliklerindeki gökyılanlarının dışarı uzanmış burunları gibi öne çıkıyordu. Bunlar deneme ayakkabılarıydı; boyutları ölçmek, malzemeleri seçmek ve stiline karar vermek için kullanılırdı ki, kişinin ayağına ve karakterine mükemmel olarak uygun olacak ayakkabı imal edilebilsin. Eğer düzgün yaptığın varsayılacak olursa, bir ayakkabının imal edilmesi epey bir uzun sürebilirdi.

Sağ tarafındaki loşluğun içinde bir şey hareket etti. Ym o yöne doğru bir göz attı ama duruşunu değiştirmemişti. Son zamanlarda spren gittikçe daha da sık gelir olmuştu; bir güneş ışığı hüzmesinin içine sarkıtılmış bir kristalden yayılan ışık damlacıkları gibiydi. Ym onun türünü bilmiyordu çünkü daha önce hiç ona benzer bir tanesini görmemişti.

Tezgâhın yüzeyi boyunca hareket ederek sinsi sinsi yaklaştı. Durduğu zaman oyuklarından çıkan ya da büyüyen küçük bitkilere benzeyen bir ışık sprenden yukarıya doğru uzandı. Tekrar hareket ettiği zaman bunlar geriye çekildi.

Ym oymasına geri döndü. "Bu ayakkabı yapmak için ."

Akşamın çöktüğü dükkân tahta üzerinde bıçağın gıcırtı sesi dışında sessizdi.

"Ay...Akkabı...?" diye sordu bir ses. Genç bir kadınınki gibiydi, yumuşaktı, bir tür çınlayan müzik sesi gibiydi vardı.

"Evet dostum," dedi Ym. "Küçük çocuklar için bir ayakkabı. Son zamanlarda gittikçe onlardan daha da fazlasına ihtiyacımın olduğunu görüyorum."

"Ayakkabı," dedi spren. "Ç...Çocuklar için. Küçük insanlar."

Ym daha sonra süpürülmek üzere tahta kıymıklarını tezgâhtan aşağı silkti, sonra da kalıbı sprenin yakınında tezgâhın üzerine koydu. Ürkerek geriye çekildi, bir aynadaki yansıma gibi şeffaftı, gerçekten de sadece bir ışık pırıltısıydı.

Ym elini geriye çekti ve bekledi. Spren hafif hafif yaklaştı, bir fırtınadan sonra çatlağından dışarı süzülen bir kremcik gibi kararsızdı. Durdu ve minik tomurcuklar şeklindeki ışık sprenden yukarıya doğru büyüdü. Ne kadar da garip bir görüntüydü.

"Sen ilginç bir tecrübesin dostum," dedi Ym ışık pırıltısı kalıbın üzerine geçerken. "Katılmaktan şeref duyduğum bir tecrübe."

"Ben...." dedi spren. "Ben...." Sprenin şekli bir anda titredi, sonra sanki ışık odaklanıyormuş gibi daha yoğun bir hâle geldi. "O *geliyor*."

Bir anda endişelenen Ym ayağa kalktı. Dışarıdaki sokakta bir şey hareket etti. Bu o muydu? Asker ceketli o adam?

Ama hayır, bu sadece bir çocuktu, açık kapıdan içeriye bakıyordu. Ym gülümseyerek küre çekmecesini açtı ve odanın içini daha fazla aydınlattı. Çocuk ürkerek geri çekildi, tıpkı sprenin de yaptığı gibi.

Spren bir yerlere kaybolmuştu. Başkaları yakına geldiği zaman hep bunu yapıyordu.

"Korkacak bir şey yok," dedi Ym tekrar taburesinin üzerine yerleşirken. "İçeri gir. Seni şöyle bir görmeme izin ver."

Kirli, küçük sokak çocuğu tekrar içeriye baktı. Sadece perişan bir pantolon giyiyordu, gömleği yoktu, gerçi bu burada, gecelerin de gündüz kadar ılık olduğu İri'de olağandı.

Zavallı çocuğun ayakları kirli ve bereliydi.

"Bak işte bu olmaz," dedi Ym. "Gel genç, otur. Haydi o ayakların üstüne bir şeyler bulalım." Daha küçük taburelerinden bir tanesini ortaya koydu.

"Diyolar ki sen hiç ücret almıyomuşun," dedi oğlan hareket etmeden.

"Oldukça yanılıyorlar," dedi Ym. "Ama sanırım sen ücretimi kabul edilebilir bulacaksın."

"Kürem yok benim."

"Küreye gerek yok. Ücretin senin hikâyen olacak. Tecrübelerin. Onları duymayı isterim."

"Senin bi cins olduğunu dediydiler," dedi oğlan en sonunda dükkândan içeriye girerek.

"Haklılar," dedi Ym eliyle tabureye hafif hafif vurarak.

Oğlan çekingen bir şekilde tabureye yaklaştı, saklamaya çalıştığı bir topallamayla yürüyordu. İriali'ydi, her ne kadar pislik yüzünden ikisi de koyulaşmış olsa bile, saçı ve derisi altın renkliydi. Derisi o kadar da belirgin değildi, net görebilmek için ışığa ihtiyacın olurdu, ama saçı kesinlikle altındı. Bu onun halkının işaretiydi.

Ym çocuğa sağlam ayağını kaldırması için işaret etti, sonra da bir el bezi çıkardı, ıslattı ve pisliği temizledi. Bu kadar kirli bir ayak üzerinde çalışacak hâli yoktu. Fark edilir bir şekilde, oğlan sanki etrafına bir paçavra bağlanmış olduğunu gizlemeye çalışırmış gibi topalladığı ayağını geriye çekmişti.

"Ee," dedi Ym. "Senin hikâyen?"

"Yaşlısın sen," dedi oğlan. "Tanıdığım herkesten yaşlı. Dede gibi yaşlı. Sen zati her şeyi biliyondur. Niye benden duymak istiyon ki?"

"Bu benim cinsliklerimden biri," dedi Ym. "Hadi bakalım. Hikâyeni dinleyelim."

Oğlan üfleyip püfledi ama konuştu. Kısaca. Bu ender değildi. O hikâyesini kendisine saklamak istiyordu. Yavaş yavaş, dikkatli sorularla, Ym hikâyeyi çekip çıkardı. Oğlan bir fahişenin çocuğuydu ve kendi başının çaresine bakabilecek kadar büyür büyümez de kapı dışarı edilmişti. Bu üç yıl önceydi, diye düşünüyordu oğlan. Şimdi büyük ihtimalle sekiz yaşındaydı.

Ym dinlerken birinci ayağı temizledi, sonra da tırnaklarını kesti ve törpüledi. Bitirdiği zaman da öbür ayak için işaret etti.

Oğlan gönülsüz bir şekilde ayağını kaldırdı. Ym paçavrayı çözdü ve bu ayağın altında fena bir kesik buldu. Şimdiden iltihap kapmıştı bile, minik kırmızı zerrelerle dolup taşıyordu; çürüksprenleri.

Ym tereddüt etti.

"Ayakkap bulmam lâzımdı," dedi sokak çocuğu başını çevirerek. "Ayakkapsız olmuyo."

Derisindeki kesik tırtıklıydı. *Bir çite tırmanırken mi olmuş yoksa?* diye düşündü Ym.

Oğlan umursamazlık numarası yaparak ona baktı. Bunun gibi bir yara bir sokak çocuğunu korkunç derecede yavaşlatırdı, ki bu da sokaklarda kolaylıkla ölüm anlamına gelebilirdi. Ym bunu oldukça iyi biliyordu.

Başını kaldırarak oğlana baktı, o küçük gözlerdeki endişenin gölgesini gördü. Enfeksiyon bacaktan yukarıya doğru yayılmıştı.

"Dostum," diye fısıldadı Ym. "Senin yardımına ihtiyacım olacağını hissediyorum."

"Hı?" dedi sokak çocuğu.

"Bir şey yok," diye cevap verdi Ym masasının çekmecesine doğru uzanarak. Dışarı saçılmakta olan ışık sadece beş elmas çentikten geliyordu. Ona gelmiş olan her sokak çocuğu bunları görmüştü. Ym şu ana kadar sadece iki sefer soyulmuştu.

Daha da derinlere doğru uzandı, çekmecedeki gizli bölmeyi açtı ve oradan daha güçlü bir küreyi, bir broamı aldı, bir eliyle biraz antiseptiğe uzanırken kürenin ışığını diğer eliyle hızla kapatmıştı.

İlaç yeterli olmayacaktı, oğlan ayağına yüklenmeden duramazken olmazdı. İyileşmek için haftalarca yatakta kalmak, sürekli olarak pahalı ilaç kullanmak mı? Her gün yemek bulmak için mücadele eden bir sokak çocuğu için imkânsızdı.

Ym ellerini geri çekti, küre bir tanesinin içinde gizliydi. Zavallı çocuk. Çok fena acıyor olmalıydı. Oğlanın büyük ihtimalle şimdiye kadar yatağa düşmüş, ateşler içinde olması gerekirdi ama her sokak çocuğu olması gerekenden daha uzun süre boyunca uyanık ve tetikte kalmak için yamaçkabuk çiğnemeyi bilirdi.

Yakınlarda, pırıltılı ışık spreni kare şekilli bir deriler yığınının altından ucunu çıkardı. Ym ilacı sürdü, sonra da bunu bir kenara koyarak oğlanın ayağını kaldırdı, hafifçe mırıldanıyordu.

Ym'in diğer elinin içindeki ışıltı kayboldu.

Çürüksprenleri yaradan kaçtılar.

Ym elini geri çektiği zaman kesiğin üstü kabuk bağlamıştı, renk normale dönüyordu, enfeksiyonun izleri kaybolmuştu. Ym bu beceriyi şu ana kadar sadece birkaç sefer kullanmıştı ve tedaviyi her seferinde ilaçla gizlemişti. Bu onun daha önceden duyduğu hiçbir şeye benzemiyordu. Belki de bu Ym'e bu nedenle verilmişti, kozmer bunu tecrübe edebilsin diye.

"Yav, o çok *iyi geldi,*" dedi oğlan.

"Memnun oldum," dedi Ym küreyle ilacı çekmecesine geri koyarken. Spren geri çekilmişti. "Haydi bakalım sana uyacak bir şeyim var mı."

Ayakkabıları denemeye başladı. Normalde, denemeden sonra, müşteriyi gönderir ve sadece onlar için mükemmel olan ayakkabı çiftini imal ederdi. Bu çocuk için, ne yazık ki, zaten yapmış olduğu ayakkabıları kullanmak zorunda kalacaktı. Çok fazla sokak çocuğu Ym'e ayakkabıları için hiç geri gelmemiş, onu endişe ve merak içinde bırakmışlardı. Onlara bir şey mi olmuştu? Basitçe unutmuşlar mıydı? Yoksa doğal şüpheciliklerine mi yenik düşmüşlerdi?

Neyse ki, Ym'in bu oğlana uyabilecek olan birkaç sağlam çift ayakkabısı vardı. *Daha fazla işlenmiş domuz derisine ihtiyacım var,* diye düşündü bir not alarak. Çocuklar ayakkabılara iyi bakmazlardı. Ym'in düzgün bakılmadığı zaman bile iyi dayanacak olan derilere ihtiyacı vardı.

"Sen harbi bana bi çift ayakkap vercen mi?" dedi sokak çocuğu. "*Beleşine?*"

"Hikâyenden başka hiçbir şey," dedi Ym diğer bir deneme ayakkabısını oğlanın ayağına giydirirken. Sokak çocuklarına çorap giymeyi öğretmeye çalışmaktan vazgeçmişti.

"Niye?"

"Çünkü sen ve ben Bir'iz."

"Bi ne?"

"Bir varlık," dedi Ym. O ayakkabıyı bir kenara koydu ve başka bir tanesini çıkardı. "Uzun zaman önce, sadece Bir vardı. Bir, her şeyi bilirdi ama hiçbir şeyi tecrübe etmemişti. O yüzden de Bir, çoka dönüştü; bize, insanlara. Hem kadın, hem de erkek olan Bir, bunu her şeyi tecrübe edebilmek için yaptı."

"Bir. Tanrı mı diyon?"

"Eğer o şekilde söylemek istersen," dedi Ym. "Ama bu tam olarak doğru değil. Ben hiçbir tanrıyı kabul etmiyorum. Sen de hiçbir tanrıyı kabul etmemelisin. Bizler İrialiyiz ve bunun Dördüncü Diyar'ı olduğu Uzun Yol'un parçasıyız."

"Rahip gibi konuşuyon."

"Hiçbir rahibi de kabul etme," dedi Ym. "Onlar başka diyarlardandır, bize nutuk atmaya gelirler. İrialilerin nutuğa ihtiyacı yoktur, sadece tecrübeye vardır. Her tecrübe farklı olduğu için, bu bütünlük getirir. Eninde sonunda, Yedinci Diyar'a erişildiği zaman, her şey geri toplanacak ve bizler bir kez daha Bir olacağız."

"Yâni senlen ben..." dedi sokak çocuğu. "Aynı mıyız?"

"Evet. Tek bir varlığın farklı hayatları tecrübe eden iki zihniyiz."

"Salaklık bu."

"Bu sadece bir bakış açısı meselesi," dedi Ym oğlanın ayaklarına pudra serperken ve tekrar bir çift deneme ayakkabısı giydirdi. "Biraz bunlarla yürü lütfen."

Oğlan ona garip bir bakış attı ama itaat ederek birkaç adım attı. Artık topallamıyordu.

"Bakış açısı," dedi Ym elini kaldırarak parmaklarını kımıldatırken. "Çok yakından bakınca, bir elin parmakları ayrı ve yalnızlarmış gibi görünebilir. Gerçekten de, başparmak serçe parmakla arasında çok az ortak nokta olduğunu düşünüyor olabilir. Ama doğru açıdan bakıldığı zaman anlaşılır ki parmaklar çok daha büyük bir şeyin parçalarıdır. Ve, tam anlamıyla, onlar Bir'dir."

Sokak çocuğu kaşlarını çattı. Bunun bir kısmı herhâlde onu aşıyordu. *Daha basit konuşmam gerekiyor ve...*

"Niye sen pahalı yüzük takan parmak oluyon da," dedi oğlan diğer yöne doğru adım atarken, "ben tırnaa kırık serçe parmak oluyom?"

Ym gülümsedi. "Bunun adaletsiz gibi göründüğünü biliyorum ama adaletsizlik diye bir şey yok, çünkü sonuç olarak hepimiz aynı şeyiz. Dahası, ben her zaman bu dükkânda değildim."

"Diyil miydin?"

"Hayır. Sanırım nereden geldiğimi bilsen şaşırırdın. Lütfen geri otur."

Oğlan tekrar oturdu. "O ilaç çok iyi işliyo. Çok çok iyi."

Ym ayakkabıları çıkardı, yer yer dökülmüş olan pudrayı ayakkabının ne kadar iyi uyduğunu görmek için kullanıyordu. Daha önceden yapılmış olan bir çift ayakkabıyı çıkardı, sonra bir an için elleriyle genişleterek üzerlerinde çalıştı. Yaralı olan ayak için tabana bir şeylerle tampon yapmak isteyecekti ama birkaç hafta sonra yara iyileştiği zaman sökülebilecek olan bir şey...

"Senin dediğin şeyler," dedi oğlan. "Bana salakça geliyo. Diyom ki eğer biz hepimiz aynı kişiysek, bunu herkesin zati bilmesi gerekmiyo mu?"

"Bir olarak, biz gerçeği biliyorduk," dedi Ym. "Ama çok olarak, cehalete ihtiyacımız var. Her türlü düşünceyi tecrübe edebilmek için çeşitli şekillerde var oluyoruz. Bunun anlamı da bazılarımızın bilmesinin ve diğerlerinin de bilmemesinin gerekli olduğu; tıpkı bazılarının zengin ve diğerlerinin de fakir olmasının gerekli olduğu gibi." Bir an için daha ayakkabıların üzerinde çalıştı. "Bunu daha çok kişi *biliyordu*, bir zamanlar. Artık bundan olması gerektiği kadar fazla bahsedilmiyor. İşte, bakalım bunlar iyi uyacak mı."

Oğlana ayakkabıları verdi, o da giydi ve bağcıklarını bağladı.

"Senin hayatın pek hoş olmayabilir..." diye başladı Ym.

"Hoş mu diyil?"

"Pekâlâ. Tamamıyla berbat olabilir. Ama daha iyi olacak genç. Sana söz veririm."

"Senin, bana hayatın berbat olduğunu ama hepimiz aynı yere gitçeğimizden sonunda hiçbi şeyin önemi olmadığını söyliyceğini sandıydım," dedi oğlan ayakkabıları denemek için sağlam ayağını yere vururken.

"Bu doğru ama şu anda pek de rahatlatıcı olmuyor, değil mi?" dedi Ym.

"I ıh."

Ym çalışma tezgâhına geri döndü. "Eğer yapabilirsen, o yaralı ayağının üstüne fazla basmamaya çalış."

Sokak çocuğu ani bir aceleyle kapıya doğru yürüdü, sanki Ym fikrini değiştirerek ayakkabıları geri almadan önce uzaklaşmak için hevesliymiş gibiydi. Ancak kapının ağzında durdu.

"Eğer biz hepmiz sade başka hayatları deniyen aynı kişi olaydık, o zaman senin yok yere ayakkap vermene gerek yoktu. Çünkü fark etmiyo."

"Sen kendi yüzüne vurmazsın, değil mi? Eğer senin hayatını daha iyi yaparsam, kendi hayatımı da daha iyi yapmış olurum."

"Deli saçması o," dedi oğlan. "*Bence* sen sade iyi adamsın." Başka bir kelime etmeden çıkıp gitti.

Ym gülümseyerek başını salladı. Neden sonra kalıbının üzerinde çalışmaya geri döndü. Spren tekrar ucunu dışarı uzattı.

"Yardımın için teşekkür ederim," dedi Ym. Yaptığı şeyi neden yapabiliyor olduğunu bilmiyordu ama sprenle bir ilgisinin olduğunun farkındaydı.

"O *hâlâ burada,*" diye fısıldadı spren.

Ym kapı ağzından dışarıdaki gecenin içine doğru baktı. Çocuk mu buradaydı?

Ym'in arkasında bir şeyler hışırdadı.

Sıçrayarak hızla döndü. Atölye karanlık köşeler ve kutucuklardan oluşmuş bir yerdi. Belki bir fareyi mi duymuştu?

Ym'in uyuduğu arka odanın kapısı neden açıktı? Çoğu zaman onu kapalı tutardı.

Oradaki karanlığın içinde bir gölge hareket etti.

"Eğer küreler için geldiysen, burada sadece beş çentiğim var," dedi Ym titreyerek.

Daha fazla hışırtı. Gölge kendisini karanlıktan ayırarak, yanağındaki solgun hilalin dışında koyu Makabaki derisi bir adama dönüştü. Siyah ve gümüş renkli giyinmişti; bir üniforma ama Ym'in tanıdığı hiçbir ordudan değildi. Arkasında sert kol ağızları olan kalın eldivenleri vardı.

"Benim..." diye kekeledi Ym. "Sadece... Beş çentiğim..."

"Âlemci gençliğinden bu yana temiz bir hayat yaşadın," dedi adam, sesi düzdü. "Ailesinin ona bıraktıklarını yiyip içerek tüketen hâli vakti yerinde bir genç adam. Bu yasadışı değil. Ancak cinayet öyle."

Ym taburesinin üzerine çöktü. "Ben bilmiyordum. Bunun onu öldüreceğini *bilmiyordum.*"

"Zehir bir şarap şişesi şeklinde verildi," dedi adam odanın içine adım atarak.

"Bana mahsul yılının kendisinin işaret olduğunu söylediler!" dedi Ym. "Mesajın onlardan olduğunu anlayacağını ve parayı vermek zorunda kalacağım söylediler! Benim paraya çok ihtiyacım vardı. Aç kalmıştım. Sokaklar nazik değil..."

"Sen cinayetin suç ortağı oldun," dedi adam eldivenlerini çekerek daha da sıkılaştırırken, önce bir elini, sonra diğerini. O kadar çarpıcı bir duygu eksikliğiyle konuşuyordu ki, havalardan da bahsediyor olabilirdi.

"Bilmiyordum..." diye yalvardı Ym.

"Yine de suçlusun." Adam elini yan tarafına uzattı ve orada sislerden bir silah oluştu, sonra da elinin içine düştü.

Bir *Parekılıcı* mı? Bu ne biçim bir polis memuruydu böyle? Ym o muhteşem, gümüşsü Kılıç'a bakakaldı.

Sonra da kaçtı.

Görünüşe göre hâlâ sokaklarda geçirdiği zamanlardan kalmış işe yarar içgüdüleri vardı. Adama doğru bir deste deriyi fırlatmayı ve Kılıç ona doğru savrulurken eğilerek kaçmayı başarmıştı. Ym aceleyle karanlık sokağa fırladı ve koşarak uzaklaştı, bağırıyordu. Belki de birileri duyardı. Belki de birileri yardım ederdi.

Kimse duymadı.

Kimse yardım etmedi.

Ym artık yaşlı bir adamdı. İlk sokak kavşağına geldiği zamana kadar nefes nefese kalmıştı. Eski berber dükkânının yanında durdu, içerisi karanlık, kapısı kilitliydi. Küçük spren de onun yanında hareket ediyordu, bir daire şeklinde dışarıya doğru yayılan pırıltılı bir ışıktı. Güzeldi.

"Sanırım, bu... Benim zamanım," dedi Ym nefes nefese. "Bir... Bu hatırayı... Memnunluk verici bulsun."

Arkasındaki sokaktan ayak sesleri duyuldu, yaklaşıyorlardı.

"Hayır," diye fısıldadı spren. "Işık!"

Ym cebini karıştırdı ve bir küre çıkardı. Bunu kullanabilir miydi, bir şekilde...

Polisin omzu Ym'i berber dükkânının duvarına vurdu. Ym inledi, küreyi düşürdü.

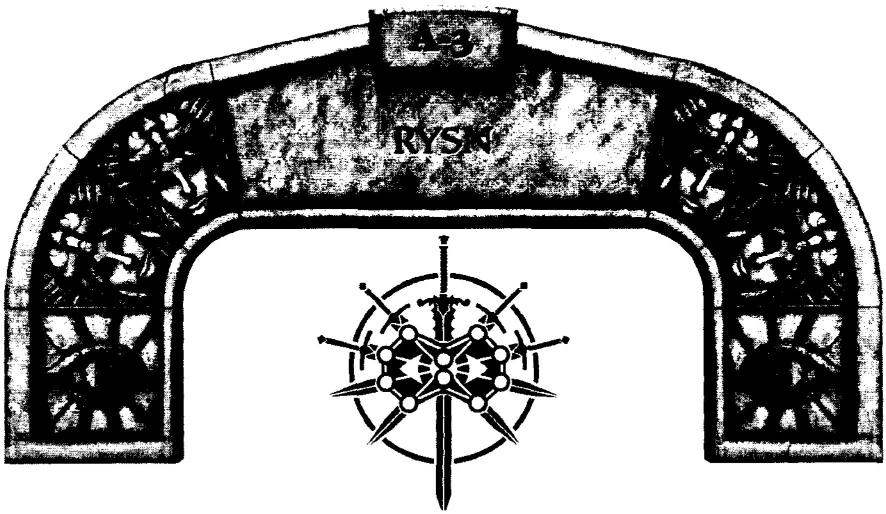
Gümüş giysili adam onu çevirdi. Karanlığın içinde bir hayalet gibi görünüyordu, siyah gökyüzüne karşı bir siluetti.

"Bu *kırk* yıl önceydi," diye fısıldadı Ym.

"Adaletin son kullanma tarihi olmaz."

Adam Parekılıcı'nı Ym'in göğsüne soktu.

Tecrübe sona erdi.

Rysn kaptaki Shin çimenlerinin embesil değil de, sadece dalgın olduğunu düşünürmüş gibi yapmayı seviyordu. Katamaranının pruvasının yakınında oturmuştu, kabı kucağında tutuyordu. Reshi Denizi arkadaki kılavuzun kürek çekmesi yüzünden yarattığı dalgalar dışında hareketsizdi. Ilık, nemli hava Rysn'in alnında ve boynunda ter damlalarının oluşmasına neden oluyordu.

Büyük olasılıkla yine yağmur yağacaktı. Burada denizin üzerindeki nem en berbat türden olandı; bir yücefırtına gibi güçlü ya da etkileyici değildi, hatta sıradan bir sağanak gibi ısrarcı bile değildi. Burada nem sadece buğu yaratan bir sislenmeden ibaretti, pustan fazla ama çiselemeden bile daha azdı. Ama yine de saçı, makyajı, giysileri; aslına bakılacak olursa dikkatli genç bir kadının ticaret için uygun bir görünüm sergilemek amacıyla harcamış olabileceği çabaların her zerresini mahvetmek için yeterliydi.

Rysn kucağındaki kabın yerini değiştirdi. Çimene Tyvnk adını vermişti. Somurtkan. Babskı bu isme gülmüştü. O anlıyordu. Çimenlere isim vermekle Rysn, onun haklı ve kendisinin haksız olduğunu onaylamış oluyordu. Geçen yıl Shinlerle yaptığı alışveriş olağanüstü derecede kârlı olmuştu.

Rysn haksızlığının bu kadar açık bir şekilde kanıtlanmış olmasından dolayı somurtmamayı tercih etmişti. Bunun yerine bitkisini somurtkan yapmıştı.

İki gün olmuştu hâlâ bu sularda geziniyorlardı ve bunu da dört yanı çevrili olan denize açılabilmek için yücefırtınalar arasındaki doğru zamanı bir limanda bekleyerek haftalar geçirdikten sonra yapmışlardı. Bugün, sular şok edici şekilde durgundu. Deniz neredeyse Safgöl kadar dingindi.

Vstim düzensiz küçük filolarında Rysn'den iki kayık ötede gidiyordu. Yeni parshmenler tarafından kürekleri çekilen on altı şık katamaran, son seferlerinin kârları ile satın alınmış olan mallarla doldurulmuştu. Vstim hâlâ kayığının arka tarafında dinleniyordu. Bir kumaş yığınından biraz daha fazlasıymış gibi görünüyordu, neredeyse mal çuvallarından ayırt edilemiyordu.

Bir şey olmayacaktı. İnsanlar hastalanırdı. Bu olağan bir şeydi ve o da tekrar iyileşecekti.

Peki ya mendilinde gördüğün kan?

Rysn düşünceyi bastırdı ve özellikle oturduğu yerde yan dönerek, Tyvnk'i sol kolunun altına geçirdi. Kabı çok temiz tutuyordu. Çimenin yaşamak için ihtiyaç duyduğu o toprak zımbırtısı kremden bile daha beterdi ve kumaşları mahvetmek gibi bir eğilimi vardı.

Filonun kılavuzu Gu da Rysn'in kayığında gidiyordu, hemen onun arkasındaydı. O uzun uzuvları, köselemsi derisi ve koyu renk saçlarıyla bir Safgöllü'ye epey benziyordu. Ancak Rysn'in karşılaşmış olduğu her Safgöllü, tanrıları hakkında son derece endişeli oluyordu. Gu'nun hayatta *herhangi* bir şey için endişe etmiş olduğundan şüpheliydi.

Bu onları hedeflerine zamanında ulaştırmayı da içeriyordu.

"Yaklaşmış olduğumuzu söylemiştin," dedi Rysn ona.

"Oh, öyleyiz," dedi Gu küreğini çekip sonra tekrar suyun içine daldırırken. "Artık yakında." Thaylence'yi oldukça iyi konuşuyordu, ki kiralanmasının sebebi de buydu. *Kesinlikle* dakikliği nedeniyle değildi.

"Yakındayı tanımla..." dedi Rysn.

"Tanım...?"

" 'Yakında' derken ne demek istiyorsun?"

"Yakında. Bugün, belki."

Belki. Harika.

Gu kürek çekmeye devam etti, bunu sadece kayığın bir tarafından yapıyordu ama her nasılsa filo durdukları yerde daire çizip durmuyordu. Rysn'in kayığının arkasında muhafızların başı Kylrm, güneşliğiyle oynuyor, tekrar tekrar açıp kapatıyordu. Her ne kadar güneşlikler Thaylenah'da yıllardan beri popüler olsalar da, o bunun muhteşem bir icat olduğunu düşünüyormuş gibi görünüyordu.

Vstim'in çalışanlarının uygarlığa ne kadar ender olarak dönebildiklerini gösteriyor. Bir diğer neşelendirici düşünce. Eh, o egzotik yerlere seyahat etmek istediği için çıraklığa Vstim'in emrinde başlamıştı, ve bu da gayet egzotikti. Doğru, o egzotiklik ile kozmopolitanlığın yan yana gitmesini beklemişti. Eğer yarım aklı olsaydı, ki bu günlerde o kadarının da olduğundan emin değildi, Rysn *gerçekten* de başarılı olan tüccarların diğerlerinin gitmek istediği yerlere gitmeyen tüccarlar olduklarını fark etmiş olurdu.

"Zor," dedi Gu, hâlâ uyuşuk ritminde kürek çekiyordu. "Desenler bozuk bu günlerde. Tanrılar her zaman olmaları gereken yerlerde yürümüyor. Biz onu bulacağız. Evet bulacağız."

Rysn iç çekişini bastırdı ve ileriye doğru döndü. Vstim yine hâlsiz olduğu için, küçük filoya önderlik etmek onun işiydi. Rysn önderliği nereye doğru etmekte olduğunu biliyor olmayı diledi, ya da hedeflerini nasıl bulacaklarını biliyor olmayı.

Hareket eden adaların sorunu buydu.

Kayıklar denizin yüzeyini delen dallardan bir resifin yanından süzüldüler. Rüzgârdan destek alan nazik dalgalar, boğulmuş adamların parmakları gibi sulardan dışarıya uzanan sert dalları yalıyordu. Deniz afallatıcı derecede sığ suları olan Safgöl'den daha derindi. O taştan kabuklu ağaçlar en azından düzinelerce ayak uzun-

lukta olmalıydı. Gu onlara *i-nah* diyordu, ki bu da görünüşe göre kötü anlamına geliyordu. Onlar bir kayığın gövdesini dilimleyebilirdi.

Bazı zamanlarda cam gibi yüzeyin hemen altında saklanan, neredeyse görünmez dalların yanında geçiyorlardı. Rysn Gu'nun onlardan uzak durmayı nasıl bildiğini bilmiyordu. Bu konuda da, diğer şeyde olduğu gibi, sadece ona güvenmek zorundaydılar. Eğer Gu onları burada, bu sessiz suların üzerindeki bir pusuya götürecek olursa ne yaparlardı? Bir anda Rsyn, Vstim'in muhafızlara insanların yaklaştığını gösteren fabrialı izlemelerini emrettiği için çok memnun hissetti. Bu...

Kara.

Rsyn katamaranın tehlikeli bir şekilde sallanmasına neden olarak ayağa kalktı. İleride bir şey vardı, uzak, karanlık bir hat.

"Hah," dedi Gu. "Gördün mü? Yakında."

Rysn yağmur çiselemeye başlarken güneşliği için elini sallayarak ayakta kaldı. Her ne kadar şemsiye olarak da kullanılabilmesi için mumlanmış olsa da, güneşliğin çok az faydası oluyordu. Heyecanı içinde Rysn buna, ya da gittikçe daha da kıvırcıklaşmakta olan saçına hiç dikkat etmedi. *Sonunda.*

Ada beklediğinden çok daha büyüktü. Rysn bunun çok büyük bir gemi gibi olmasını hayal etmişti, bu bir tarladaki taş parçası gibi sulardan çıkarak dağ gibi yükselen kaya oluşumunu değil. Görmüş olduğu diğer adalardan farklıydı; herhangi bir sahil varmış gibi görünmüyordu ve düz ve alçak değil, dağlıktı. Yan taraflarının ve tepesinin zamanla aşınmış olması gerekmez miydi?

"Ne kadar da yeşil," dedi Rysn yaklaşırlarken.

"Tai-na büyümek için iyi yerdir," dedi Gu. "Yaşamak için iyi yerdir. Savaşta olduğu zamanlar dışında."

"İki ada fazla yaklaştığı zaman," dedi Rysn. Hazırlık olarak bunu okumuştu, gerçi Reshileri onların hakkında yazacak kadar umursayan çok fazla âlim yoktu. Denizde bu hareketli adaların düzinelercesi, belki de yüzlercesi yüzüyordu. Bunların üzerindeki insanlar basit hayatlar yaşıyor, adaların hareketlerini ilahi irade olarak yorumluyorlardı.

"Her zaman değil," dedi Gu kıs kıs gülerek. "Bazı zamanlar yakın Tai-na iyidir. Bazen kötüdür."

"Ne belirliyor?" diye sordu Rysn.

"Tai-na'nın kendisi elbet."

"Ada karar veriyor," dedi Rysn düz bir şekilde, onun suyuna gitmek için. İlkeller. Babskı burada ticaret yapmakla *ne* elde etmeyi umuyordu ki? "Bir ada nasıl..."

Sonra ilerilerindeki ada hareket etti.

Rysn'in hayal etmiş olduğu gibi süzülme şeklinde değildi. Adanın şeklinin kendisi değişti, taşlar çarpıldı ve dalgalandı, insana müthiş ölçeğinin farkına varana kadar uyuşukmuş gibi görünen bir hareketle kayaların devasa bir kısmı kalktı.

Rysn kocaman açılmış gözleriyle pat diye oturdu. Kaya *-bacağı-* yükseldi, üzerinden şelale gibi su dökülüyordu. İleri doğru yalpaladı, sonra da inanılmaz bir güçle denizin içine gümbürdeyerek geri gömüldü.

Tai-nalar, Reshi Adaları'nın tanrıları, kocakabuklardı.

Bu Rysn'in gördüğü ya da hatta duyduğu en büyük yaratıktı. Uzak Natanatan'ın uçurumşeytanları gibi mitolojik canavarların bile kıyasla bir çakıl taşı gibi görünmesine yetecek kadar büyüktü!

"Niye kimse bana söylemedi?" diye hesap sordu dönüp kayığının diğer iki yolcusuna bakarak. Muhakkak ki en azından Kylrm'in bir şeyler söylemiş olması gerekirdi.

"Görmesi daha iyi," dedi Gu, her zamanki rahat duruşunda kürek çekiyordu. Rysn onun sırıtışından pek memnun değildi.

"Ve o keşif anını mı çalalım?" dedi Kylrm. "Ben bir tanesinin hareket ettiğini ilk gördüğüm zamanı hatırlıyorum. Bozmaya değmez. İlk geldikleri zaman yeni muhafızlara da hiç söylemiyoruz."

Rysn dönüp "adaya" tekrar bakarken kızgınlığını bastırdı. Okuduğu o kusurlu anlatılara lanet olsun. Çok fazla söylenti, yetersiz tecrübe. Gerçeği hiç kimsenin hiçbir zaman kaydetmiş olmamasına inanmayı zor buldu. Büyük olasılıkla, sadece onun kaynakları hatalıydı.

Dökülen yağmurdan bir pus devasa yaratığı sis ve gizemle sarmalıyordu. Bu kadar büyük bir şey ne yiyordu? Sırtında yaşayan insanları umursuyor muydu, hatta onların farkına bile varmış mıydı? Kelek... Bu canavarların çiftleşmesi nasıl oluyordu?

Antik olması gerekirdi. Kayık yaratığın gölgesine yaklaştı ve Rysn taşımsı derisinin üzerinde yetişmekte olan yeşillikleri görebildi. Şistkabuk tepeleri canlı renklerden devasa tarlalar oluşturmuştu. Yosun neredeyse her şeyi kaplıyordu. Hayvanın kabuğunun plakalarının arasındaki çatlaklarda yetişmiş olan küçük ağaçların etrafına dolanmış olan sarmaşıklar ve kayafilizleri vardı.

Gu kervanı arka ayağın etrafından dolaştırdı, Rysn'i çok rahatlatacak şekilde çok açığından geçmişti, ve yaratığın yan tarafı boyunca ilerledi. Burada kabuk suyun altına kadar inerek bir platform oluşturuyordu. Rysn insanları görmeden önce duydu, kahkahaları şapırtıların arasından yükseliyordu. Yağmur durmuştu, o yüzden Rysn de güneşliğini indirdi ve suyunu silkti. En sonunda insanları gördü, kız erkek karışık bir grup genç kabuktaki bir sırtın üzerine tırmanıyor ve oradan da denizin içine atlıyorlardı.

Bu o kadar da şaşırtıcı değildi. Reshi Denizi'nin suyu da, Safgöl'ünkü gibi dikkate değer derecede ılıktı. Rysn bir defasında kendi ülkesinin yakınlarındayken suyun içine girmişti. Bu dondurucu bir tecrübeydi ve akıl yerindeyken yapılacak bir hareket değildi. Okyanusa dalmayı içeren her durumda sık sık alkolün ve gösterişçiliğin payı olurdu.

Ancak buralarda yüzücülerin olağan olmasını beklemişti. Beklemediği şey onların giysisiz olmalarıydı.

Bir grup insan iskele benzeri kabuk çıkıntısının önünden koşa koşa geçerken Rysn şiddetle kızardı, doğdukları günkü kadar çıplaklardı. Genç erkekler de, kadınlar da kimin gördüğünü umursamıyordu. Rysn eski kafalı bir Alethi değildi ama... Kelek! *Bir şeyler* giymiş olmaları gerekmez miydi?

Utançsprenleri etrafına döküldü, şekilleri bir rüzgârda süzülen beyaz ve kırmızı çiçek yaprakları gibiydi. Arkasında Gu kıs kıs güldü.

Kylrm de ona katıldı. "Bu da yeni gelenleri hakkında uyarmadığımız bir diğer şey."

İlkeller, diye düşündü Rysn. Bu şekilde kızarmaması gerekirdi. O bir yetişkindi. Ee, neredeyse.

Küçük filo, kabuğun bir tür iskele oluşturan kısmına doğru yoluna devam etti, suyun büyük ölçüde yukarısında asılı duran alçak bir plakaydı. Beklemek için yerleştiler, gerçi ne için olduğunu Rysn bilmiyordu.

Birkaç saniye sonra, plaka sarsıldı ve yaratık bir diğer hantal adım daha atarken üzerinden sular aktı. İlerilerindeki suya inen ayağın dalgaları kayıklarına vurdu. Bir kere ortalık sakinleştiği zaman, Gu kayığı iskeleye doğru götürdü. "Sen çıkıyorsun," dedi.

"Kayıkları bir şeylere bağlayalım mı?" diye sordu Rysn.

"Hayır. Güvenli değil, hareketlerle. Biz geri çekileceğiz."

"Veya geceleyin? Kayıkları nasıl iskeleye çekeceğiz?"

"Uyuduğumuz zaman, kayıkları uzaklaştırırız, bağlarız. Orada açıkta uyuruz. Sabah adayı tekrar buluruz."

"Hı," dedi Rysn sakinleştirici bir nefes alarak ve çimen kabının katamaranın dibine dikkatli bir şekilde yerleştirilmiş olduğundan emin olmak için kontrol ederek.

Ayağa kalktı. Bu epey pahalı olan ayakkabılarına nazik davranmayacaktı. Rysn'in içinde Reshilerin umurunda olmayacağı yönünde bir his vardı. Büyük olasılıkla onların krallarıyla çıplak ayakla da görüşebilirdi. Tutkular adına! Görmüş olduklarına bakılırsa, Rysn büyük ihtimalle onunla çıplak *göğüsle* bile görüşebilirdi.

Dikkatli bir şekilde kayıktan indi ve birkaç santim kadar suyun altında kalmasına rağmen kabuğun kaygan olmadığını memnuniyetle gördü. Kylrm de onunla birlikte indi ve ona kapanmış güneşliğini verip, Gu kayığı çevirerek uzaklaştırırken geriye adım atarak bekledi. Onun yerine bir diğer kürekçi kayığını yaklaştırdı, bu kürekler için bir parshmenin yardım ettiği daha uzun bir katamarandı.

Babskı üzerinde büzülmüştü, sıcağa rağmen battaniyesine sarınmış, başını kayığın arkasına yaslamıştı. Solgun derisine ışıltılı bir ton gelmişti.

"Babsk..." dedi Rysn kalbi burkularak. "Geri dönmüş olmalıydık."

"Saçmalık," dedi Vstim, sesi zayıftı. Yine de gülümsedi. "Daha kötüsüne de katlandım. Alışverişin yapılması şart. Çok fazla yatırım yaptık."

"Ben adanın kralına ve tüccarlarına gideceğim," dedi Rysn. "Ve onlardan buraya gelip seninle iskelede pazarlık etmelerini isteyeceğim."

Vstim elinin içine öksürdü. "Hayır. Bu insanlar Shinler gibi değildir. Zayıflığım anlaşmayı mahveder. Gözüpeklik. Reshilerin karşısında gözüpek olman gerekir."

"Gözüpek mi?" dedi Rysn parmaklarını suya sokmuş, oyalanmakta olan filo kılavuzlarına doğru bakarak. "Babsk... Reshiler rahat bir halk. Bunun onlar için fazla önemli olduğunu düşünmüyorum."

"O zaman şaşıracaksın," dedi Vstim. Rysn'in bakışını yakınlarındaki yüzücülere doğru takip etti, suların içine atlarken kıkırdıyor ve gülüşüyorlardı. "Hayat burada basit olabiliyor, evet. Bu, savaşın acısprenlerini çekmesi gibi, öyle insanları çekiyor."

Çekiyor... Kadınlardan bir tanesi koşa koşa yanlarından geçti ve Rysn şok olarak onun Thaylen kaşlarının olduğunu fark etti. Derisi güneşten bronzlaşmıştı, o yüzden de renk farkı anında belli olmuyordu. Yüzmekte olanları gözden geçirdiği zaman

Rysn başkalarını da gördü. İki tanesi büyük ihtimalle Herdazlıydı ve hatta biri de... *Alethi* miydi? İmkânsız.

"İnsanlar bu yeri arzu ediyor," dedi Vstim. "Onlar Reshilerin hayatını seviyorlar. Burada, basit bir şekilde adanın akışına kapılıp gidebiliyorlar. O başka bir adayla savaştığı zaman savaşıyor, diğer zamanlarda da eğleniyorlar. Her kültürün içinde bunun gibi insanlar olacak, çünkü her toplum bireylerden oluşur. Senin bunu öğrenmen gerekiyor. Bir kültür hakkındaki varsayımlarının bireyi algılama becerini engellemesine izin verme, yoksa başarısız olursun."

Rysn başını sallayarak onayladı. O çok zayıf görünüyordu ama sözleri güçlüydü. Rysn yüzen insanları düşünmemeye çalıştı. En azından bir tanesinin onunla aynı ırktan olduğu gerçeği, daha da fazla utanmasına neden oluyordu.

"Eğer sen onlarla ticaret yapamayacaksan..." dedi Rysn.

"Bunu senin yapman gerekiyor."

Rysn sıcağa rağmen üşüdüğünü hissetti. Onun Vstim'e yapmak için katıldığı şey de buydu, değil mi? Kaç sefer onun pazarlık etmesine izin vermesini dilemişti? Şimdi neden bu kadar çekingen hissediyordu?

Uzaklaşmakta olan kayığına doğru bir göz attı, çimen kabını da götürüyordu. Tekrar babskına baktı. "Bana ne yapacağımı söyle."

"Onlar yabancıları iyi tanır," dedi Vstim. "Bizim onları tanıdığımızdan daha iyi. Bu bizden o kadar çoğunun gelip onların içinde yaşaması yüzünden. Reshilerin pek çoğu senin dediğin gibi kaygısızdır ama öyle olmayan pek çoğu da vardır. O insanlar savaşmayı sever. Ve bir alışveriş... Onlar için bir savaş gibidir."

"Benim için de öyle," dedi Rysn.

"Bu insanları tanıyorum," dedi Vstim. "Tutku edelim de Talik burada olmasın. O onların en iyisi ve sık sık diğer adalarla ticaret yapmak için gider. Ticaret için kiminle görüşürsen görüş, o seni bir savaştaki düşmanmışsın gibi değerlendirecek. Ve onlar için savaş, poz vermek üzerinedir.

Ben bir seferinde bir savaş sırasında adalarda bulunma talihsizliğine uğradım." Duraklayarak öksürdü ama Kylrm'in ona vermeye çalıştığı içeceği reddetti. "İki ada kapışırken, insanlar da kayıklara inerek karşılıklı hakaretler ve övünmeler bağırdı. İki taraf da ilk önce bağırarak övünen en zayıflarla başlıyor, sonra bir tür sözel düello ile en güçlülerine kadar ilerliyordu. Ondan sonra oklar ve mızraklar, kayıklarda ve suyun içinde mücadele. Neyse ki, gerçek şiddetten daha çok bağırma vardı."

Rysn yutkunarak başını salladı.

"Sen bunun için hazır değilsin kızım," dedi Vstim.

"Biliyorum."

"Güzel. En sonunda bunu anladın. Şimdi git. Onlara kalıcı olarak katılmayı kabul etmediğimiz sürece adalarında varlığımıza fazla tahammül etmeyeceklerdir."

"Ve bunun için de...?" dedi Rysn.

"Eh, bir kere, sahibi olduğun her şeyi onların krallarına vermeyi gerektirir."

"Hoş," dedi Rysn ayağa kalkarak. "Acaba ayakkabılarımla nasıl görünürdü?" Derin bir nefes aldı. "Hâlâ bana ne ticareti yapacağımızı söylemedin."

"Onlar biliyor," dedi babskı, sonra da öksürdü. "Senin konuşman bir pazarlık olmayacak. Koşullar yıllar önceden belirlenmişti."

Rysn ona doğru dönerek kaşlarını çattı. "Ne?"

"Burada konu senin ne elde edebileceğin değil, onların senin bunu hak edip etmediğini düşünmeleri. Onları ikna et," dedi Vstim. Tereddüt etti. "Tutkular yolunu göstersin kızım. İyi iş çıkar."

Bu bir yalvarış gibi görünmüştü. Eğer filoları geri çevrilecek olursa... Bu alışverişin masrafı ucuza satın alınmış olan tahtalar, kumaşlar ve basit tedarik malzemeleri olan mallarda değildi, bir kervanın oluşturulmasındaydı. Bu kadar uzun süre seyahat etmekte, kılavuzlara para vermekte, fırtınaların arasında açıklık bekleyerek zamanı boşa harcamakta, sonra da doğru adayı aramakla geçen daha fazla zamandaydı. Eğer Reshiler Rysn'i geri çevirirlerse, hâlâ ellerindeki malları satabilirlerdi ama yolculuğun yüksek masrafları düşünüldüğü zaman katı, yıkıcı olacak bir zararla.

Muhafızlardan iki tanesi, Kylrm ve Nlent, o Vstim'in yanından ayrılarak iskeleye benzer kabuk çıkıntısı boyunca yürürken Rysn'e katıldılar. Şimdi bu kadar yakında oldukları için, bir ada değil de bir yaratık görmesi zordu. Hemen ilerisindeki liken tabakası, kabuğu neredeyse kayadan ayırt edilemez yapıyordu. Burada kökleri perde gibi suya doğru inen ağaçlar bir arada duruyordu, dalları yükseklere uzanmış ve bir orman oluşturmuşlardı.

Rysn tereddütlü bir şekilde sulardan yükseğe doğru uzanan tek patikaya adımını attı. Burada "zemin" doğal olmak için fazlasıyla köşeli ve düzgün olan basamaklar oluşturmuştu.

"Kabuğunu mu kesiyorlar?" dedi Rsyn tırmanarak.

Kylrm homurdandı. "Chullar kabuklarını hissetmez. Büyük ihtimalle bu canavar da hissedemiyordur."

Yürürlerken Kylrm elini bir tür geleneksel Thaylen kılıcı olan gtetinin üzerinde tutuyordu. Büyük üçgenimsi takoza benzer bir metal kısım ile doğrudan metalin başladığı yerde bir tutacağı vardı; kabzasının bir kısmı destek için bileğinin etrafına otururken tutacağı avcunun içinde tutardın ve uzun bıçak da yumruğunun önünden ileriye doğru uzanırdı. Şu anda bunu yan tarafındaki kının içinde tutuyordu, sırtında da bir yay vardı.

Neden o bu kadar kaygılıydı? Reshilerin tehlikeli olmamaları gerekiyordu. Belki eğer paralı bir muhafız isen, *herkesin* tehlikeli olduğunu varsaymak daha iyiydi.

Patika yoğun orman boyunca yukarı doğru uzayıp gidiyordu. Buradaki ağaçlar esnek ve sağlıklıydı, dalları neredeyse sürekli hareket ediyordu. Ve yaratık ne zaman adım atsa, her şey sarsılıyordu.

Sarmaşıklar patikanın üzerinde kıvrılıyor ve titreşiyor ya da dallardan sarkıyordu. Bunlar Rysn yaklaştığı zaman yolundan çekiliyorlardı ama o geçtikten sonra çabucak tekrar sürünerek dışarı çıkıyorlardı. Kısa süre sonra denizi göremez, hatta tuzlu kokusunu bile duyamaz oldu. Orman her şeyi kaplıyordu. Yoğun yeşiller ve kahverengiler arada bir sanki nesillerdir büyüyormuş gibi görünen şistkabuk tepelerinin sarıları ve pembeleriyle bölünüyordu.

Rysn nemi daha önce bunaltıcı bulmuştu ama burada insanı eziyordu. Sanki yüzüyormuş gibi hissediyordu ve ince keten eteği, bluzu ve yeleği bile Thaylen dağlarında kışın giyilenler kadar kalınmış gibi geliyordu.

Bitmek bilmez bir tırmanıştan sonra, Rysn sesler duydu. Sağ tarafında orman açılıyor ve ötesindeki okyanusun bir görüntüsünü sunuyordu. Rysn'in nefesi kesildi. Sonsuz mavi sular, yağmurun dökülmekte olduğu kısımlarının çok net olarak seçilebildiği bulutlar. Ve uzaklarda da...

"Bir diğeri mi?" diye sordu Rysn ufuktaki bir gölgeye doğru eliyle işaret ederek.

"Evet," dedi Kylrm. "Umalım da öbür yöne gidiyordur. Ben onlar savaşmaya karar verdikleri zaman burada olmamayı tercih ederim." Kılıcının sapındaki tutuşu sıkılaştı.

Sesler daha da yukarılarından geliyordu, o yüzden Rysn de kaderindeki daha çok tırmanış karşısında boyun eğdi. Bacakları zahmetten ağrıyordu.

Her ne kadar orman sol tarafında geçilmez kalmaya devam etse de, kocakabuğun devasa yan tarafının sırtlar ve şelfler oluşturduğu sağ tarafında açık kalmaya devam etti. Çadırların etrafında oturmuş, arkalarına yaslanmış ve gözlerini denize dikmiş olan bazı insanlar gözüne çarptı. Ona ve iki muhafıza şöyle bir bakış atmaktan daha fazlasını yapmadılar. Daha da yukarıda, Rysn daha çok Reshi buldu.

Bunlar atlıyordu.

Çeşitli çıplaklık derecelerinde olan kadınlar ve erkekler, bağırışlar ve ıslıklarla sırayla kabuğun çıkıntılarından atlıyor, çok aşağıdaki sulara doğru çakılıyorlardı. Rysn'in sırf onlara bakarken bile midesi bulandı. Ne kadar yüksekteydiler?

"Bunu seni şok etmek için yapıyorlar. Burada bir yabancı olduğu zaman hep daha yükseklerden atlarlar."

Rysn başını sallayarak onayladı, sonra da ani bir irkilmeyle yorumun muhafızlarının birinden gelmemiş olduğunu fark etti. Döndü ve solunda ormanın bir kaya tepeciğine benzer büyük bir kabuk çıkıntısının etrafından geriye çekilmiş olduğunu fark etti.

Burada kabuğun tepesindeki bir noktaya ayaklarından bağlanarak baş aşağı asılmış, maviye çalan solgun beyaz bir derisi olan sırık gibi bir adam vardı. Üzerinde sadece beline sarılmış bir kumaş parçası vardı ve derisi de yüzlerce ve yüzlerce küçük, incelikli dövmeyle kaplanmıştı.

Rysn ona doğru bir adım attı ama Kylrm onun omzunu kavrayarak geriye çekti. "Aimian," diye tısladı. "Uzak dur."

Mavi tırnaklarının ve koyu mavi gözlerinin farkına varmış olması gerekirdi. Rysn geriye çekildi, gerçi onun Yokelçi gölgesini göremiyordu.

"Tabii ki, uzak dur," dedi adam. "Her zaman akıllıca bir fikirdir." Şivesi Rysn'in duyduğu hiçbir şeye benzemiyordu ama Thaylence'yi iyi konuşuyordu. Orada yüzünde hoş bir gülümsemeyle asılı duruyordu, sanki baş aşağı olduğu gerçeğine karşı tamamıyla kayıtsızdı.

"Sen... İyi misin?" diye sordu Rysn adama.

"Hmmm?" dedi adam. "Ha, baygınlıkların arasında evet. Oldukça iyiyim. Sanırım bileklerimdeki acıya karşı duyarsızlaşmaya başladım ki bu resmen müthiş."

Rysn ellerini göğsüne dayadı, daha fazla yaklaşmaya cesaret edemiyordu. Aimian. Çok kötü şans demekti. Rysn özellikle batıl inançlı değildi, bazen Tutkular konusunda bile şüphe duyuyordu ama... Eh, bu bir *Aimian*'dı.

"Bu insanlara ne uğursuz lanetler getirdin yaratık?" diye hesap sordu Kylrm.

"Uygunsuz şakalar," dedi adam tembel bir şekilde. "Ve benimle arası çok iyi olmayan yediğim bir şeyin kokusu. Kralla konuşmak için mi gidiyorsunuz o zaman?"

"Ee..." dedi Rysn. Arkasında bir diğer Reshi haykırdı ve şelften aşağı atladı. "Evet."

"O zaman onlara tanrılarının ruhu hakkında soru sorma," dedi yaratık. "Bundan bahsetmekten hoşlanmadıkları ortaya çıktı. Yaratıkların bu kadar fazla büyümesine izin verdiklerine göre olağanüstü olmaları gerekir. Sıradan kocakabukların bedenlerinde yaşayan sprenlerden bile fazla. Hmmm..." Bir şeyler yüzünden çok memnun olmuş gibi görünüyordu.

"Onun için üzülme tüccarbaşı," dedi Kylrm Rysn'e hafifçe, onu asılı duran tutsaktan uzaklaştırırken. "Eğer o isteseydi kaçabilirdi."

Öbür muhafız Nlent de başını sallayarak onayladı. "Onlar uzuvlarını çıkarabiliyorlar. Derilerini de çıkarabiliyorlar. Gerçekte hiç bedenleri yok. Sadece insan şekline bürünmüş melun bir şey." Tıknaz muhafızın bileğinde bir muska vardı, bir cesaret muskası, ve bunu çıkarıp bir elinde sıkı sıkı tuttu. Muskanın kendisinin herhangi bir özelliği yoktu elbette ki. O bir hatırlatmaydı. Cesaret. Tutku. İhtiyacın olan şeyi iste, kucakla, *arzula* ve elde et.

Eh, *Rysn'in* ihtiyacı olan şey babskının burada onun yanında olmasıydı. Dönerek tekrar basamakları çıkmaya başladı, Aimian'la olan karşılaşması onu rahatsız etmişti. Daha çok insan koşarak sağ tarafındaki şelflerden atladı. Manyaklar.

Tüccarbaşı, diye düşündü. *Kylrm bana "tüccarbaşı" dedi.* Değildi, henüz değil. O Vstim'e ait olan bir maldı; şu an için sadece arada bir ayak işlerini yapan bir çıraktı.

Rysn bu unvanı hak etmiyordu ama duymak onu güçlendirmişti. Basamaklardan yukarı doğru başı çekti, yaratığın kabuğu boyunca dönerek daha da yükseğe çıkıyorlardı. Zeminin yarılmış olduğu bir yerin yanından geçtiler, kabuğun çok aşağılarında deri görünüyordu. Yarık bir uçurum gibiydi, Rysn içine düşmeden bir tarafından öbürüne atlayamazdı.

Patikada yanından geçtiği Reshiler onun sorularına cevap vermeyi reddetti. Neyse ki, Kylrm yolu biliyordu ve yol ikiye ayrıldığı zaman sağ tarafı işaret etti. Arada bir patika çok uzun mesafeler boyunca düzleşiyordu ama her zaman daha fazla basamak vardı.

Bacakları yanarak, giysileri terle ıslanmış hâlde Rysn bu merdivenin de tepesine ulaştı ve, en sonunda, daha fazla basamak olmadığını gördü. Burada orman tamamen bitiyordu, gerçi kabuktaki açık arazinin üstünde bir araya toplanmış olan kayafilizleri vardı. Ötesinde sadece boş gökyüzü vardı.

Kafa, diye düşündü Rysn. *Yaratığın ta kafasına kadar tırmandık.*

Renkli püsküller bağlanmış olan mızraklarla silahlanmış askerler patikanın yanına dizilmişlerdi. Göğüs zırhları ile kollukları sivri dikenleri olan kabuktan oyulmuştu ve kıyafet olarak sadece sargılar giymiş olsalar da, herhangi bir Alethi askeri kadar dimdik ve ona denk sert yüz ifadeleriyle duruyorlardı. Yâni babskı haklıydı. Her Reshi "gamsız yüzücü" cinsinden değildi.

Gözüpeklik, diye düşündü kendi kendine Vstim'in sözlerini hatırlayarak. Rysn bu insanlara çekingen bir yüz gösteremezdi. Kral muhafızlar ve kayafilizleri patikasının sonunda ayakta duruyordu, kabuk şelfin kıyısında minik bir şekildi, güneşe doğru bakıyordu.

Rysn uzun adımlarla ilerledi, çifte bir mızrak sırasının arasından geçiyordu. Kralın da aynı türden giysilerinin olmasını beklemişti ama bunun yerine adam hacimli, kat kat canlı yeşil ve sarı bir cüppe giymişti. Korkunç derecede bunaltıcıymış gibi görünüyordu.

Yaklaştıkça, Rysn tam olarak ne kadar yükseğe tırmanmış olduğu konusunda bir anlayış edinmeye başladı. Aşağıdaki sular güneş ışığında pırıldıyorlardı, o kadar aşağıdaydı ki eğer Rysn bir taş atsa düştüğünü duyamazdı. O kadar uzaktaydı ki, yan taraftan aşağı bakmak midesinin düğümlenmesine ve bacaklarının titremesine neden oluyordu.

Kralın yakınına gitmek onun durduğu o şelfin üzerine çıkmayı gerektirirdi. Bu da Rysn'i yüzlerce ve yüzlerce ayak aşağı düşmenin kıl payı kadar yakınına getirirdi.

Sakin ol, dedi Rysn kendi kendisine.O babskına becerikli olduğunu *gösterecekti.* O Shinleri yanlış değerlendirmiş ya da İrialileri gücendirmiş olan cahil kız değildi. O öğrenmişti.

Yine de, belki Nlent'den kendisine cesaret muskasını ödünç vermesini istemiş olmalıydı.

Şelfin üzerine adımını attı. Kral genç görünüyordu, en azından arkadan. Yapısı bir gencinki gibiydi ya da...

Hayır, diye düşündü Rysn kral dönerken bir irkilmeyle. Bu bir kadındı, saçlarının grileşmeye başlayacağı kadar yaşlıydı ama yaşlılıktan sırtının bükülebileceği kadar değildi.

Birisi Rysn'in arkasından şelfin üzerine çıktı. Daha genç olan adam, öbürleri gibi peştamal ve püsküllere bürünmüştü. Saçı iki örgü hâlinde bronzlaşmış çıplak omuzlarının üzerine düşüyordu. Konuştuğu zaman, sesinde bir şivenin izi bile yoktu. "Kral neden eski alışveriş ortağı Vstim'in kendisinin bizzat gelmediğini ve kendi yerine bir çocuk gönderdiğini bilmeyi arzu ediyor."

"Ve kral da siz misiniz?" diye sordu Rysn yeni gelene.

Adam güldü. "Sen onun yanında durduğun hâlde bana bunu mu soruyorsun?"

Rysn cüppeli şekle baktı. Cüppeler önden bağlanmıştı ama "kralın" kesinlikle göğüslerinin olduğunu gösterecek kadar da açıktı.

"Biz bir kral tarafından yönetiliriz," dedi yeni gelen. "Cinsiyetin bir önemi yok."

Rysn'e cinsiyet tanımın bir parçasıymış gibi görünüyordu ama bu üzerine tartışmaya değmezdi. "Ustam rahatsız," dedi Rysn yeni gelenle konuşarak, adanın tüccarbaşı o olacaktı. "Ben onun adına konuşmak ve alışverişi yapmak için yetkiliyim."

Adam burun kıvırarak şelfin kenarına oturdu, ayakları kenardan aşağı sarkıyordu. Rysn'in midesi takla attı. "Onun ne olacağını bilmesi gerekirdi. Anlaşma iptal oldu."

"Siz Talik'siniz diye varsayıyorum?" dedi Rysn kollarını kavuşturarak. Adam artık ona sırtını dönmüştü. Bu kasıtlı bir saygısızlık gibi görünüyordu.

"Evet."

"Ustam beni sizin hakkınızda uyarmıştı."

"O zaman o tamamıyla aptal değilmiş," dedi Talik. "Sadece birazcık."

Adamın telâffuzu hayret vericiydi. Rysn kendisini onun Thaylen kaşları olup olmadığını kontrol ederken buldu ama adamın Reshi olduğu besbelliydi.

Rysn dişlerini sıktı, sonra da kendisini onun yanında kıyıya oturmak için zorladı. Bunu onun kadar umursamaz bir şekilde yapmaya çalıştı ama basitçe yapamamıştı. Bunun yerine yere oturdu, bu modaya uygun bir eteğin içinde hiç kolay değildi, ve kayarak onun yanına geçti.

Ah, Tutkular! Ben buradan düşüp öleceğim. Aşağı bakma! Aşağıya bakma!

Kendine engel olamamıştı. Aşağıya bir göz attı ve anında başının döndüğünü hissetti. Aşağısında kafanın yan tarafını, devasa bir çenenin hatlarını görebiliyordu. Yakınında, Rysn'in sağ tarafındaki gözün üzerindeki bir sırtta duran insanlar büyük meyve balyalarını aşağı atıyordu. Sarmaşık iple bağlanmış olan balyalar aşağıdaki çenenin yanında sallanıyorlardı.

Yavaş hareket eden alt çeneler ipleri titreterek meyveleri içlerine çekiyor, Reshiler de bunları daha fazla meyve bağlamak için tekrar yukarı çekiyordu. Her şey Rysn'in sol tarafında burnun hemen ucunda durmakta olan kralın gözlemi altında oluyordu.

"Bir ikram," dedi Talik onun nereyi izlediğini fark ederek. "Bir adak. Bu küçük meyve balyaları, elbette ki, bizim tanrımızı doyurmuyor."

"Ne doyuruyor?"

Adam gülümsedi. "Sen neden hâlâ buradasın genç kız? Ben seni reddetmedim mi?"

"Anlaşmanın iptal edilmesi gerekli değil," dedi Rysn. "Ustam bana koşulların zaten belirlenmiş olduğunu söyledi. Biz, ödeme olarak talep etmiş olduğunuz her şeyi getirdik." *Gerçi neyin karşılığında bilmiyorum.* "Beni geri çevirmek anlamsız olur."

Rysn fark etmişti ki, kral dinlemek için daha yakınlarına gelmişti.

"Bu hayattaki her şeyle aynı amaca hizmet eder," dedi Talik. "Relu-na'yı memnun etmeye."

Bu onların tanrılarının ismi olacaktı, kocakabuğun. "Peki ya sizin adanız böyle bir israftan memnun olacak mı? Tüccarları buraya kadar gelmeye davet etmenizi, sonra da onları eli boş geri göndermenizi?"

"Relu-na gözüpeklikten memnun olur," dedi Talik. "Ve, daha da önemlisi, saygıdan. Eğer biz ticaret yapacağımız kişiye saygı duymuyorsak, o zaman ticareti hiç yapmamamız gerekir."

Ne kadar saçma bir mantık. Eğer bir tüccar bu mantığı takip edecek olursa, hiçbir zaman ticaret yapmayı başaramazdı. Yalnız... Vstim'le geçen ayları boyunca, o sık sık kendisiyle ticaret yapmayı seven insanları arıyormuş gibi görünmüştü. Saygı duyduğu insanları. Bu türden insanların kesinlikle sana kazık atmaları daha az olası olurdu.

Belki de bu kötü bir mantık değildi... Sadece eksikti.

Öbür tüccar gibi düşün, diye hatırladı Rysn. Bu Vstim'in derslerinden bir tanesiydi, Rysn'in evde öğrenmiş olduklarından o kadar farklıydı. *Onlar ne istiyor? Bunu neden istiyorlar? Neden bunu sağlayabilecek olan en iyi kişi sensin?*

"Burada suların üzerinde yaşamak zor olmalı," dedi Rysn. "Tanrınız etkileyici ama siz ihtiyacınız olan her şeyi üretemezsiniz."

"Atalarımız bunu gayet iyi yapıyordu."

"Hayatlar kurtarabilecek ilaçlar olmadan," dedi Rysn. "Sadece anakarada yetişen liflerden yapılmış kumaşlar olmadan. Atalarınız bu şeyler olmadan yaşıyordu çünkü buna mecburlardı. Siz değilsiniz."

Tüccarbaşı öne doğru eğildi.

Öyle yapma! Düşeceksin!

"Bizler salak değiliz," dedi Talik.

Rysn kaşlarını çattı. Neden...

"Bunu açıklamaktan o kadar sıkıldım ki," diye devam etti adam. "Bizler basit hayatlar yaşıyoruz. Bu bizi salak yapmaz. Yıllar boyunca yabancılar geldi, cehaletimiz yüzünden bizi sömürmeye çalıştı. Bizler bundan sıkıldık, kız. Söylediklerinin hepsi doğru. Aynı zamanda doğru değil, bariz. Ama sen, sanki biz hiçbir zaman durup da bunu düşünmemişiz gibi konuşuyorsun. Aa! İlaç! Tabii ya, bizim de ilaca ihtiyacımız var! Buna işaret ettiğin için çok teşekkür ederim. Ben de böyle burada oturup ölmeyi düşünüyordum."

Rysn kızardı. "Ben öyle..."

"Evet, öyle demek istedin," dedi Talik. "Küçümseme dudaklarından damlıyor, genç bayan. Bizler istismar edilmekten sıkıldık. Bizler bize hazineler karşılığında çöp vermeye çalışan yabancılardan sıkıldık. Bizler anakaradaki güncel ekonomik durumdan haberdar değiliz, o yüzden de kazıklanıp kazıklanmadığımızı bilemiyoruz. O yüzden de, biz sadece tanıdığımız ve güvendiğimiz kişilerle ticaret yaparız. İşte bu kadar."

Anakaradaki güncel ekonomik durum mu...? diye düşündü Rysn. "Siz Thaylenah'da eğitim almışsınız," diye tahmin etti.

"Elbette öyle," dedi Talik. "Onu yakalamadan önce bir avcının numaralarını bilmen gerekir." Arkasına doğru yaslandı, bu da Rysn'in biraz rahatlamasına yardım etmişti. "Ebeveynlerim eğitilmem için beni bir çocukken gönderdiler. Benim de sizin babsklarınızdan birisi vardı. Buraya geri dönmeden önce ben de bir tüccarbaşı olmuştum."

"Ebeveynleriniz de kral ve kraliçe mi?" diye tahmin etti Rysn tekrar.

Adam ona ters ters baktı. "Kral ve kralın eşi."

"Ona basitçe kraliçe diyebilirsiniz."

"Bu anlaşma gerçekleşmeyecek," dedi Talik ayağa kalkarak. "Git ve ustana hastalığı için üzgün olduğumuzu ve iyileşmesini umduğumuzu söyle. Eğer iyileşirse, gelecek yıl ticaret mevsimi sırasında geri dönebilir ve biz de onunla görüşürüz."

"Siz ona saygı duyduğunuzu ima ediyorsunuz," dedi Rysn aceleyle ayağa kalkar, ve o uçurumdan uzaklaşırken. "O zaman onunla anlaşma yapın!"

"O hasta," dedi Talik Rysn'e bakmayarak. "Bu ona karşı adaletli olmaz. Ondan faydalanmış oluruz."

Ondan faydalanmış... Tutkular adına, bu insanlar bir *acayipti*. Böyle şeylerin bu kadar kusursuz bir şekilde Thaylence konuşan bir adamın ağzından çıktığını duymak daha bile acayip geliyordu.

"Eğer bana saygı duysaydınız benimle anlaşma yapardınız," dedi Rysn. "Eğer benim bunu hak ettiğimi düşünseydiniz."

"Bu yıllar sürecek," dedi Talik şelfin ön tarafında annesine katılırken. "Git ve..."

Kral onunla hafifçe Reshice konuşurken sesi kesildi.

Talik'in dudakları incelerek bir çizgiye dönüştü.

"Ne?" diye sordu Rysn öne çıkarak.

Talik ona doğru döndü. "Sen görünüşe göre kralı etkilemişsin. Şiddetle tartışıyorsun. Her ne kadar bizi ilkeller diye küçümsesen de, bazıları kadar kötü değilsin." Bir an için dişlerini gıcırdattı. "Kral senin anlaşma için öne süreceğin iddianı dinleyecek."

Rysn gözlerini kırparak birinden öbürüne baktı. O daha az önce anlaşma için iddiasını öne sürmemiş miydi, kral dinlerken?

Kadın Rysn'i koyu gözler ve sakin bir yüz ifadesiyle süzüyordu. İlk savaşı kazandım, diye fark etti Rysn. *Savaş meydanındaki savaşçılar gibi. Düello yaptım ve daha büyük otoriteye sahip olan kişiyle karşılaşmak için yeteri kadar değerim olduğuna hükmedildi.*

Kral konuştu ve Talik çevirmenlik yaptı. "Kral diyor ki, sen yeteneklisin ama alışveriş, elbette ki, devam edemez. Senin tekrar geldiği zaman babskınla birlikte dönmen gerek. Bir on yıl içinde, belki biz seninle de ticaret yaparız."

Rysn bir tartışma aradı. "Ve Vstim de bu şekilde mi saygı kazandı Majesteleri?" Rysn burada başarısız olmayacaktı. Olamazdı! "Yıllar içinde, kendi babskının yanında?"

"Evet," dedi Talik.

"Bunu çevirmedin," dedi Rysn.

"Ben..." Talik içini çekti, sonra da sorusunu tercüme etti.

Kral gözle görünür bir sıcaklıkla gülümsedi. Kendi dillerinde birkaç kelime konuştu ve Talik de afallamış gibi görünerek annesine doğru döndü. Islık çaldı.

"Ne dedi?" diye talep etti Rysn.

"Babskın avcılarımızın bazılarıyla birlikte bir korakot öldürmüş," dedi Talik. "Kendi başına? Bir yabancı mı? Hiç böyle bir şey duymamıştım."

Vstim. Bir şeyler öldürmüş? *Avcılarla* birlikte? İmkânsız.

Gerçi onun her zaman şu anda olduğu gibi cılız yaşlı bir defter kurdu olmadığı belliydi, Rysn onun geçmişte bir zamanlar cılız *genç* bir defter kurdu olduğunu hayal ediyordu.

Kral tekrar konuştu.

"Ben senin herhangi bir yaratık öldüreceğini sanmıyorum," diye çevirdi Talik. "Git. Babskın kendisini toparlayacak. O bilge."

Hayır, o ölüyor, diye düşündü Rysn. Düşünce aklına çağrılmadan gelmişti ama bunun doğruluğu onu dehşete düşürüyordu. Yükseklikten de, hayatta bildiği diğer her şeyden de çok. Vstim ölüyordu. Bu onun son alışverişi olabilirdi.

Ve Rysn de bunu mahvetmek üzereydi.

"Babskım bana güveniyor," dedi Rysn kocakabuğun burnu boyunca ilerleyerek kralın yakınına yaklaşırken. "Ve siz de ona güvendiğinizi söylediniz. Benim liyakatim konusunda onun yargısına güvenemez misiniz?"

"İnsan kişisel tecrübesinin yerine hiçbir şeyi koyamaz," diye çeviri yaptı Talik.

Yaratık adım attı, zemin titredi ve Rysn de dişlerini sıkarak hepsinin birden yuvarlanıp gittiklerini hayal etti. Neyse ki bu kadar yüksekte, hareket daha çok nazik

bir sallantı gibiydi. Ağaçlar hışırdadı ve midesi hopladı ama bir dalganın üzerinde yükselen bir gemiden daha tehlikeli değildi.

Rysn kralın yaratığın burnunun ucunda durduğu yerin daha da yakınına yaklaştı. "Siz kralsınız; siz altınızda olanlara güvenmenin önemini biliyorsunuz. Siz her yerde olamaz, her şeyi bilemezsiniz. Bazı zamanlarda tanıdığınız kişilerin yargılarını kabul etmeniz gerekir. Benim babskım da böyle bir adam."

"Geçerli bir noktaya değindin," diye çevirdi Talik, sesi şaşırmış gibi geliyordu. "Ama senin farkında olmadığın şey, benim bu konuda babskına zaten saygımı göstermiş olmam. Seninle kendim konuşmayı kabul etmemin sebebi bu. Bunu başka birisi için yapmazdım."

"Ama..."

"Aşağı geri dön," dedi kral Talik üzerinden, sesi sertleşiyordu. O işin burada bittiğini düşünüyormuş gibi görünüyordu. "Babskına benimle kişisel olarak konuşabilecek kadar ilerlemiş olduğunu söyle. Şüphesiz ki, bu onun da beklediğinden daha fazlasıdır. Adadan ayrılabilir ve o iyileştiği zaman da geri dönebilirsiniz."

"Ben..." Rysn sanki bir yumruk boğazını eziyor, konuşmasına engel oluyormuş gibi hissetti. Vstim'i hayal kırıklığına uğratamazdı, şimdi olmazdı.

"Ona iyileşmesi için en iyi dileklerimi ilet," dedi kral arkasını dönerek.

Talik görünüşe göre tatmin olan bir şeyle gülümsedi. Rysn tatsız yüz ifadeleri taşıyan iki muhafızına bir göz attı.

Rysn geriye çekildi. Kendisini donuk hissediyordu. Geri çevrilmişti, tatlı isteyen bir çocuk gibi. Daha fazla meyve balyası hazırlamakta olan adam ve kadınların yanından geçerken şiddetli bir kızarıklığın onu kapladığını hissetti.

Rysn durdu. Soluna doğru, sonsuz mavi enginliğe baktı. Tekrar krala doğru döndü. "İnanıyorum ki," dedi yüksek bir sesle. "Benim daha fazla otoritesi olan birisiyle konuşmam gerekiyor."

Talik ona doğru döndü. "Sen kralla konuştun. Daha fazla otoritesi olan kimse *yok.*"

"Kusura bakmayın, ama ben olduğunu düşünüyorum," dedi Rysn.

İplerden bir tanesi hediyesi yenilirken titredi. *Bu salaklık, bu salaklık, bu...*

Düşünme.

Rysn ipe doğru atılarak muhafızlarının haykırmalarına neden oldu. İpi kavradı ve kendisin yan taraftan aşağı bırakarak kocakabuğun kafasının yanına doğru inmeye başladı. *Tanrının* kafasına doğru.

Tutkular adına! Bunu etekle yapması zordu. İp kolunun derisini kesiyordu ve aşağıdaki yaratık ucundaki meyveleri çiğnerken titreşiyordu.

Talik'in kafası yukarısında belirdi. "Kelek'in adıyla, ne yapıyorsun sen aptal kadın?" diye bağırdı. Rysn onun Thaylenlerle çalışırken onların lanetlerini de öğrenmiş olmasını eğlendirici buldu.

Rysn ipe yapışmıştı, kalbi çılgın bir panik ile atıyordu. Ne yapıyordu o? "Relu-na gözüpeklikten memnun olur!" diye bağırdı Talik'e doğru.

"Gözüpeklikle salaklık arasında bir fark var!"

Rysn aşağı doğru inmeye devam etti. Tırmanmaktan çok kaymaydı. *Ey Arzu, ihtiyacın Tutkusu...*

"Onu geri çekin!" diye emretti Talik. "Siz askerler, yardım edin." Reshice daha fazla emir verdi.

Rysn işçiler onu tekrar yukarıya çekmek ipi kavrarken başını kaldırdı. Ancak yukarıda aşağıya bakan yeni bir yüz belirmişti. Kral. Rysn'i incelerken bir elini kaldırarak onları durdurdu.

Rysn aşağı doğru devam etti. Çok fazla uzağa gitmemişti, belki elli ayak kadar. Yaratığın gözüne kadar bile inmiş değildi. Kendisini zorlanarak durdurdu, parmakları yanıyordu. "Ey yüce Relu-na," dedi Rysn yüksek sesle. "Halkın benimle ticaret yapmayı reddediyor, o yüzden ben de yalvarmak için sana geldim. Halkının getirdiğim şeylere ihtiyacı var ama benim onları satmaya daha da fazla ihtiyacım var. Elim boş geri dönemem."

Yaratık elbette ki cevap vermedi. Rysn likenler ve küçük kayafilizleriyle kaplanmış olan kabuğunun yanında havada asılı duruyordu.

"Lütfen," dedi Rysn. "Lütfen."

Ne olmasını bekliyorum ki? diye merak etti Rysn. Hayvanın herhangi bir tür cevap vermesini beklemiyordu. Ama belki de yukarıdakileri değerini kanıtlayacak kadar gözüpek olduğuna ikna edebilirdi. En azından bir zararı olmazdı.

İp ellerinde titredi ve Rysn aşağıya bir göz atma hatasında bulundu.

Aslında, bu yaptığı canını epey yakabilirdi. "Kral geri dönmeni emretti," dedi Talik yukarıdan.

"Pazarlığımız devam edecek mi?" diye sordu Rysn yukarıya bakarak. Kral gerçekten de endişelenmiş gibi görünüyordu.

"Bu önemli değil," dedi Talik. "Sana bir emir verildi."

Rysn ipe sıkı sıkı tutunarak dişlerini gıcırdattı, önündeki kitin plakalarına baktı. "Peki ya *sen* ne düşünüyorsun?" diye sordu hafifçe.

Aşağılarda, yaratık ısırdı ve ip bir anda iyice gerginleşerek Rysn'i devasa kafaya vurdu. Yukarıda işçiler bağrıştı. Kral ani, keskin bir sesle onlara bağırdı.

Ah hayır...

İp daha da fazla gerildi.

Sonra da koptu.

Yukarıdaki bağırışlar daha da şiddetlenmişti, gerçi Rysn paniğe gömülürken onları neredeyse fark etmedi bile. Zarif bir şekilde düşmüyordu, eteği uçuşurken çığlıklar atan bir dalgalanan kumaşlar ve debelenen bacaklar yumağıydı, midesi taklalar atıyordu. Ne yapmıştı? O...

Bir göz gördü. Tanrının gözü. Geçerken sadece ufak bir bakış atabilmişti; bir ev kadar büyüktü, camsı ve siyahtı ve onun düşmekte olan siluetini yansıtıyordu.

Bir saniyenin ufak bir parçası boyunca önünde asılı kalmış gibi hissetti ve çığlığı boğazında öldü.

Bir an sonra gitmişti. Ondan sonra uğuldayan rüzgâr, bir diğer çığlık ve taş kadar sert suların içine gömülüş.

Siyahlık.

Rysn uyandığı zaman kendisini yüzerken buldu. Gözlerini açmadı ama yüzmekte olduğunu hissedebiliyordu. Sürükleniyor, yukarı ve aşağı salınıyordu...

"O bir salak." Rysn bu sesi biliyordu. Talik, pazarlık ettiği adam.

"O zaman bana iyi uyuyor," dedi Vstim. Öksürdü. "Belirtmem gerekir ki eski dostum, senin eğitimine yardımcı olman gerekiyordu, bir uçurumdan aşağı atman değil."

Süzülüyor... Yüzüyor...

Dur.

Rysn gözlerini açılmaya zorladı. Bir kulübenin içindeki bir yataktaydı. Sıcaktı. Görüşü bulanıktı ve yüzüyordu... Yüzüyordu çünkü aklı bulutluydu. Ona ne vermişlerdi? Doğrulup oturmaya çalıştı. Bacakları hareket etmedi. Bacakları *hareket etmedi*.

Nefesi kesildi, sonra hızlı hızlı nefes almaya başladı.

Vstim'in yüzü tepesinde belirdi, ardından da saçında kurdeleler olan endişeli bir Reshi kadın. Kraliçe değildi... Kral... Her neyse. Bu kadın Reshilerin kesik kesik dilinde hızla konuşuyordu.

"Sakin ol," dedi Vstim Rysn'e yanında eğilerek. "Sakin... Sana içecek bir şeyler getirecekler kızım."

"Kurtuldum," dedi Rysn. Konuştuğu zaman sesi gıcırtılıydı.

"Zar zor," dedi Vstim şefkatle. "Spren düşüşünü yavaşlattı. O yükseklikten... Kızım, öyle kenardan aşağı inerken ne düşünüyordun?"

"Bir şeyler yapmam gerekiyordu," dedi Rysn. "Cesaret kanıtı için. Düşündüm ki... Gözüpek olmam gerekiyordu..."

"Ah be kızım. Bu benim suçum."

"Onun babskı sendin," dedi Rysn. "Talik, onların tüccarı. Bunu onunla birlikte sen ayarladın, kendi başıma ticaret yapma fırsatımın olması için ama kontrollü bir ortamda. Anlaşma hiçbir zaman tehlikede değildi ve sen de göründüğün kadar hasta değilsin." Sözler kaynayarak taşmıştı, aynı anda aynı kapıdan geçmeye çalışan yüz kişi gibi birbirlerinin üzerine devriliyorlardı.

"Bunu ne zaman anladın?" diye sordu Vstim, sonra da öksürdü.

"Ben..." Bilmiyordu. Her şey bir anda öylece bir araya gelivermişti. "Şu anda."

"Eh, kendimi gerçek bir aptal gibi hissettiğimi bilmen gerekir," dedi Vstim. "Ben bunun senin için mükemmel bir fırsat olacağını düşünmüştüm. Ortadaki riskin gerçek olduğu bir antrenman. Ve sonra... Sen gidip adanın kafasından aşağı düştün!"

Reshi kadın bir kupa bir şeylerle gelirken Rysn gözlerini sıkı sıkı kapattı. "Tekrar yürüyecek miyim?" diye sordu Rysn hafifçe.

"Al, bunu iç," dedi Vstim.

"Tekrar yürüyecek miyim?" Rysn kupayı almadı ve gözlerini de kapalı tuttu.

"Bilmiyorum. Ama tekrar ticaret *yapacaksın*. Tutkular adına! Kralın otoritesinin bile ötesine geçmeye cüret etmek? Adanın ruhu tarafından kurtarılmak?" Kıs kıs güldü. Kulağa zorlama gibi geliyordu. "Diğer adalar bizimle ticaret yapabilmek için birbirlerini çiğneyecek."

"O zaman *bir şeyleri* başarmışım," dedi Rysn kendisini tamamen ve mutlak bir şekilde aptal gibi hissederek.

"Eh, bir şeyleri gerçekten de başardın diyebiliriz," dedi Vstim.

Rysn kolunda karıncalandıran bir basınç hissetti ve anında gözlerini açtı. Orada yaklaşık elinin avcu kadar büyük bir şey geziniyordu; bu kremciğe benzeyen bir yaratıktı ama arkasından katlanan kanatları vardı.

"Bu ne?" diye hesap sordu Rysn.

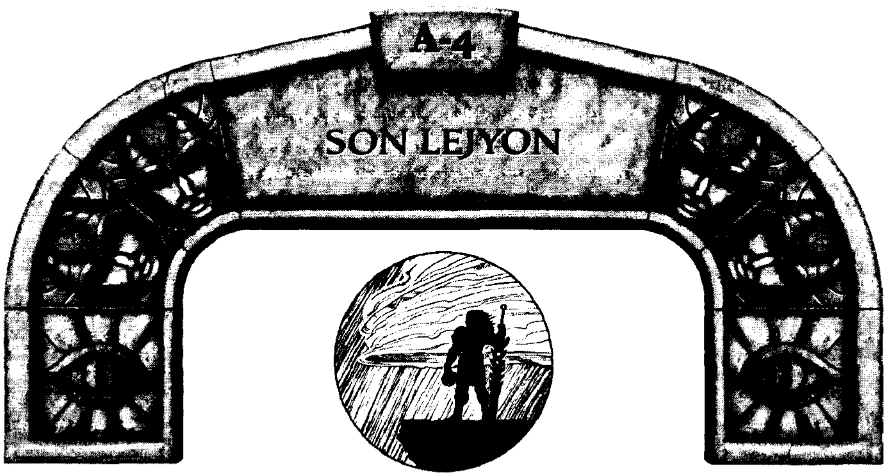
"Buraya gelme nedenimiz," dedi Vstim. "Takas etmek için geldiğimiz şey, çok az kişinin hâlâ var olduğundan haberinin olduğu bir hazine. Onların Aimia ile birlikte ölmüş olmaları gerekiyordu. Ben buraya yanımda bütün bu mallarla geldim çünkü Talik bana değiş tokuş etmek için bir tanesinin cesedini bulduklarının haberini göndermişti. Krallar onlar için servet ödüyor."

Öne doğru uzandı. "Daha önce hiç canlı bir tanesini görmemiştim. Bana anlaşmamızın karşılığında istediğim ceset verildi. Bu da sana verildi."

"Reshilerden mi?" diye sordu Rysn, aklı hâlâ bulanıktı. Bunların hiçbirisinin ne anlama geldiğini çıkaramıyordu.

"Reshiler larkinlerden bir tanesini kontrol edemezler," dedi Vstim ayağa kalkarak. "Bu sana adanın kendisi tarafından verildi. Şimdi ilacını iç ve uyu. Bacaklarının ikisini de paramparça ettin. Sen iyileşirken biz çok uzun bir süre boyunca bu adada kalacağız ve ben de aptal, aptal bir adam olduğum için affedilmenin yollarını arayacağım."

Rysn içeceği kabul etti. O içerken, küçük yaratık kulübenin tavan kirişlerine doğru uçtu ve oraya konarak, saf gümüş gözlerle altındaki Rysn'e baktı.

"Peki *ne* tür bir sprenmiş bu?" diye sordu Thude yavaş Merak Ritmi'nde. Mücevheri kaldırarak içinde hareket etmekte olan dumandan yaratığı dikkatle incelerken.

"Kardeşim fırtınaspreni diyor," diye cevap Eshonai kollarını kavuşturarak duvara sırtını yaslarken.

Thude'un sakalına, çenesini ovalarken sallanan ve ışıldayan işlenmemiş mücevher parçaları bağlıydı. Büyük kesilmiş mücevheri kaldırarak Bila'ya doğru uzattı, o da aldı ve bir parmağıyla hafifçe üstüne vurdu.

Bu ikisi Eshonai'nin kişisel tümeninde olan bir savaşçiftiydi. Bacakları, kolları ve göğüslerinde büyümüş olan kitin zırh tabakalarının etrafına uyacak şekilde dikilmiş olan basit giysiler giyiyorlardı. Thude ayrıca uzun bir ceket de giyiyordu ama bunu savaşa giderken götürmezdi.

Onların aksine Eshonai üniformasını giymişti, doğal zırhının üzerinde gergin duran dar kırmızı kumaştandı ve kafakitininin üzerine de bir şapka takmıştı. Üniformanın onu nasıl hapsettiğinden, onu konumuna bağlayan kelepçeler gibi geldiğinden asla bahsetmezdi.

"Bir fırtınaspreni," dedi Bila Kuşku Ritmi'nde taşı parmaklarının arasında çevirirken. "Bu bana insanları öldürmemde yardım edecek mi? Yoksa umurumda olmasını gerektiren bir sebep görmüyorum."

"Bu dünyayı değiştirebilir Bila," dedi Eshonai. "Eğer Venli haklıysa, ve o bu sprenle bağ kurabilir ve kıtform dışında herhangi bir şeye dönüşebilirse... Eh, en kötü ihtimalle o zaman seçecek tamamen yeni bir formumuz olur. En iyi ihtimalle ise bizim fırtınaları kontrol etme ve onların enerjisinden faydalanma gücümüz olur."

"Öyleyse o bunu kişisel olarak mı deneyecek?" diye sordu Thude Rüzgârlar Ritmi'nde, bir yücefırtınanın yakınlarda olduğuna kanaat getirdikleri zaman kullandıkları Ritim'di.

"Eğer Beş ona izin verirse." Onların buna bugün tartışarak karar vermeleri gerekiyordu.

"İyi güzel de, bu benim *insanları öldürmeme* yardım edecek mi?" dedi Bila.

Eshonai Yas'a tutularak. "Eğer fırtınaformu gerçekten de antik güçlerden bir tanesiyse, Bila, o zaman evet. Bu insanları öldürmene yardım edecek. Hem de çok sayıda."

"O zaman bana göre hava hoş," dedi Bila. "Sen neden bu kadar endişelisin?"

"Antik güçlerin tanrılarımızdan geldiği söylenirdi."

"Kimin umurunda? Eğer tanrılar o orduları öldürmemize yardım edecekse, o zaman ben onlara hemen şu anda sadakat yemini ederim."

"Öyle deme Bila," dedi Eshonai Azar'da. "*Hiçbir zaman* öyle şeyler deme."

Kadın sessizleşerek taşı masanın üstüne attı. Hafifçe Kuşku'da mırıldandı. Bu itaatsizliğin sınırına geliyordu. Eshonai Bila'nin bakışına karşılık verdi ve kendisini hafifçe Azim'de mırıldanırken buldu.

Thude Bila'dan Eshonai'ye baktı. "Yemek?" diye sordu.

"Senin her anlaşmazlık için cevabın bu mu?" diye sordu Eshonai şarkısını keserek.

"Ağzın doluyken tartışması zor olur," dedi Thude.

"Senin tam olarak bunu yaptığını gördüğümden eminim," dedi Bila. "Pek çok sefer."

"Tartışmaların sonu iyi oluyor ama," dedi Thude. "Çünkü herkes tok. O yüzden de... Yemek?"

"İyi," dedi Bila Eshonai'ye bir bakış atarak.

İkili çekildiler. Eshonai kendisini bitkin hissederek masaya oturdu. Ne zaman arkadaşlarının itaatsizlik edip etmediğinden şüphe etmeye başlamıştı? Bu lanet üniforma yüzündendi.

Mücevheri alarak gözlerini derinliklerine dikti. Büyük bir mücevherdi, yaklaşık yumruğunun üçte biri büyüklüğündeydi, gerçi bir spreni mücevherlerin içlerinde yakalamak için büyük olmalarına gerek yoktu.

Eshonai onları hapsetmekten nefret ederdi. Doğru yol uygun tavırla yücefırtınanın içine girmek, uygun spreni çekmek için uygun şarkıyı söylemekti. Fırtınanın gazabının içinde onunla bağ kurardın ve yeni bir vücut ile doğardın. Halkı bunu ilk rüzgârların gelişinden beri yapıyordu.

Dinleyiciler sprenleri hapsetmenin mümkün olduğunu insanlardan öğrenmişler, sonra yöntemini de kendi başlarına keşfetmişlerdi. Hapsedilmiş bir spren dönüşümün çok daha garantili olmasını sağlıyordu. Önceleri, her zaman bir şans etmeni olurdu. Bir asker olmayı isteyerek fırtınanın içine gidebilir ama bir eş olarak geri dönebilirdin.

Bu ilerleme, diye düşündü Eshonai taşın içindeki küçük dumansı sprene gözlerini dikerek. *İlerleme dünyanı kontrol etmeyi öğrenmektir. Fırtınaları durdurmak için duvarlar örmek, ne zaman bir eş olacağını kendin seçmek demektir.* İlerleme doğayı almak ve bir kutunun içine yerleştirmek demekti.

Eshonai mücevheri cebine attı ve zamanı kontrol etti. Beş'in geri kalanlarıyla olan buluşması Huzur Ritmi'nin üçüncü kantosuna kadar başlamayacaktı ve o zamana kadar en azından bir yarım kanto zamanı vardı.

Annesiyle konuşmanın zamanı gelmişti.

Eshonai Narak'a çıktı ve yollar boyunca yürüdü, selam verenlere başını sallıyordu. Yanından geçtiklerinin çoğunluğu askerdi. Bu günlerde nüfuslarının ne kadar fazlası savaşformdaydı. Küçük nüfuslarının. Bir zamanlar bu ovalar boyunca saçılmış olan yüz binlerce dinleyici vardı. Şimdi ise küçük bir parçası kalmıştı.

O zamanlarda bile dinleyiciler birleşik bir halktı. Ha, hiziplerinin arasında ayrımlar, çatışmalar ve hatta savaşlar bile olurdu. Ama onlar tek bir halktı; tanrılarını reddetmiş ve gizliliğin içindeki özgürlüğü hedeflemiş olanlardı.

Bila artık onların kökenini umursamıyordu. Onun gibi olan başkaları da olacaktı, tanrıların tehlikelerini görmezden gelen ve sadece insanlarla olan savaşın üzerine odaklanmış olan dinleyiciler.

Eshonai kabuktan iskeletlerin üzerinde sertleşmiş kremden inşa edilmiş köhne şeyler olan konutların yanından geçiyordu, taş yığınlarının Rüzgâryönü gölgelerine toplaşmışlardı. Artık pek çoğu boştu. Yıllar boyunca savaşta binlerce kayıp vermişlerdi.

Bir şeyler yapmamız gerek, diye düşündü zihninin arkasında Huzur Ritmi'ne tutuldu. Onun sakin, teskin edici temposunda, yumuşak ve harmanlanmış vuruşlarında huzur arıyordu. Bir okşama gibiydi.

Ondan sonra kıtformları gördü.

İnsanların 'parshmen' dedikleri şeylere epey benziyorlardı ama biraz daha uzun boyluydular ve hiç de onlar kadar aptal değillerdi. Yine de kıtform sınırlandırıcı bir formdu, daha yeni formların kapasiteleri ve avantajlarına sahip değildi. Burada onlardan hiç olmaması gerekirdi. Bu dinleyiciler kazara yanlış sprenlerle mi bağ kurmuşlardı? Bu bazen olurdu.

Eshonai iki dişil ve bir erilden oluşan gruba doğru uzun adımlarla yürüdü. Yakınlardaki platoların birinden hasat edilmiş kayafilizlerini taşıyorlardı, Fırtınaışığı doldurulmuş mücevherlerin kullanımıyla hızla büyümeleri için desteklenmiş olan bitkilerdi.

"Ne oluyor?" diye sordu Eshonai. "Siz bu formu yanlışlıkla mı seçtiniz? Yoksa siz yeni casuslar mısınız?"

Ona aval gözlerle baktılar. Eshonai Kaygı'ya tutuldu... Bir keresinde o da casuslarının neye katlanacak olduklarını bilmek istediği için kıtformu denemişti. Beynini kavramları düşünmeye zorlamaya çalışmak bir rüya içinde mantıklı düşünmeye çalışmak gibiydi.

"Birisi sizden bu forma girmenizi mi istedi?" diye sordu Eshonai yavaş yavaş ve net bir şekilde konuşarak.

"Kimse istemedi," dedi eril hiçbir Ritm'i olmadan. Sesi ölü gibi geliyordu. "Biz yaptık."

"Neden?" dedi Eshonai. "Bunu *neden* yaptınız?"

"İnsanlar geldikleri zaman bizi öldürmez," dedi erin kayafilizini kaldırıp yoluna devam ederek. Diğerleri de bir kelime etmeden ona katıldılar.

Eshonai bakakaldı, zihninin içinde Kaygı Ritmi güçlüydü. Uzun mor solucanlara benzeyen birkaç korkupreni yakınlardaki kayaların içinde belirip belirip kayboldu, en sonunda etrafındaki zeminde sürünmeye başlayana kadar ona doğru toplanmışlardı.

Formlar kontrol edilemezdi; her kişi kendi başına seçmek için özgürdü. Dönüşümler talep edilebilir ve dilenebilirdi ama zorlanamazdı. Tanrıları bu özgürlüğe izin vermemişti, o yüzden de dinleyiciler buna sahip çıkıyordu, ne olursa olsun. Eğer istiyorlarsa, onlar kıtformu seçebilirlerdi. Eshonai'nin bunun hakkında yapabileceği hiçbir şey yoktu. Doğrudan olarak değil.

Yürüyüşünü hızlandırdı. Bacağı hâlâ yarası yüzünden ağrıyordu ama hızla iyileşmekteydi. Savaşformun faydalarından bir tanesi. Bu noktada Eshonai neredeyse zararı görmezden gelebilirdi.

Bir şehir dolusu boş bina vardı ve Eshonai'nin annesi şehrin en kıyısındaki bir kulübeyi seçmişti, neredeyse fırtınalara karşı tamamen açıktı. Annesi dışarıdaki şistkabuk sıralarıyla ilgileniyor, hafifçe kendi kendisine Huzur Ritmi'nde mırıldanıyordu. İşformdaydı, o her zaman bunu tercih etmişti. Çevikform keşfedildikten sonra bile annesi değişmemişti. O her zaman halklarının bir formu bir diğerinden daha değerli olarak görmeleri için teşvik edilmemeleri gerektiğini, böyle bir sınıflaşmanın onları yok edebileceğini söylemişti.

Bilgece sözlerdi. Eshonai'nin annesinden yıllardır duymamış olduğu türden sözler.

"Kızım!" dedi annesi Eshonai yaklaşırken. Yaşına rağmen yapılı olan annesinin hoş yuvarlak bir yüzü vardı ve saçlarını tutturarak bir kurdeleyle bağlamıştı. Eshonai o kurdeleyi ona yıllar önce Alethilerle olan bir görüşmeden sonra getirmişti. "Kızım, kardeşini gördün mü? Bu onun ilk dönüşüm günü! Onu hazırlamamız gerek."

"Halledildi anne," dedi Eshonai Huzur Ritmi'nde kadının yanına diz çökerken. "Budama nasıl gidiyor?"

"Kısa süre içinde bitirmem gerek," dedi annesi. "Bu evin sahibi olanlar geri dönmeden önce bitirmem gerekiyor."

"Bu evin sahibi sensin anne."

"Hayır, hayır. Başka iki kişiye ait. Onlar dün gece evdeydiler ve bana gitmem gerektiğini söylediler. Ben sadece gitmeden önce bu şistkabukların işini bitireceğim." Törpüsünü çıkararak bir sırtın yan tarafını düzeltti, sonra da bunu o yönde büyümeye teşvik etmek için özsuyla ıslattı.

Eshonai Yas'a tutularak geriye doğru oturdu ve Huzur onu terk etti. Belki de Kayıplar Ritmi'ni seçmiş olması gerekirdi. Aklının içinde kendiliğinden belirdi.

Eshonai onu zorla bastırdı. Hayır. Hayır, onun annesi ölmüş *değildi.*

Tam olarak canlı da değildi.

"İşte, bunu al," dedi annesi Huzur'da Eshonai'ye bir törpü uzatırken. En azından annesi bugün onu tanımıştı. "Şuradaki çıkıntı üzerinde çalış. Onun aşağı doğru büyümeye devam etmesini istemiyorum. Onu yukarı doğru göndermemiz gerekiyor, yukarıdaki ışığa doğru."

"Şehrin bu tarafında fırtınalar çok güçlü."

"Fırtınalar mı? Saçmalama. Burada fırtına yok ki." Annesi durakladı. "Kardeşini nereye götüreceğiz merak ediyorum. Onun dönüşümü için bir fırtınaya ihtiyacı olacak."

"O konuda endişe etme anne," dedi Eshonai kendisini Huzur ile konuşmak için zorlayarak. "Bununla ilgileneceğim."

"Sen ne kadar iyisin Venli," dedi annesi. "Ne kadar yardım seversin. Evde kalıyor, kardeşin gibi koşturup gitmiyorsun. O kız... O hiçbir zaman olması gereken yerde değil."

"Artık öyle," diye fısıldadı Eshonai. "Olmaya çalışıyor."

Annesi kendi kendine mırıldanarak çalışmaya devam etti. Bir zamanlar, bu kadın şehirdeki en iyi hafızalardan bir tanesine sahipti. Aslında hâlâ da öyleydi, bir açıdan.

"Anne," dedi Eshonai. "Yardıma ihtiyacım var. Korkunç bir şeyler olacağını düşünüyorum. Bunun hâlihazırda olmakta olanlardan daha *az* mı korkunç olacağından ise emin olamıyorum."

Annesi şistkabuğun bir tarafını törpüledi, sonra da tozları üfledi.

"Halkımız yıkılıyor," dedi Eshonai. "Ufalanıp gidiyoruz. Narak'a taşındık ve yıpratıcı bir savaşa girmeyi seçtik. Bu da düzenli kayıplarla geçen altı yıl anlamına geldi. Dinleyiciler pes etmeye başladı."

"Bu iyi değil," dedi annesi.

"Ama ya alternatifi? Dokunmamamız gereken şeylerle uğraşmak, Yaradılmamış'ların gözlerini üzerimize çekebilecek olan şeylerle."

"Çalışmıyorsun," dedi annesi işaret ederek. "Kardeşin gibi olma."

Eshonai ellerini kucağına koydu. Bunun faydası olmuyordu. Annesini bu şekilde görmek...

"Anne, biz neden karanlık yuvayı terk ettik?" dedi Eshonai Rica'da.

"Ah, bak bu eski bir şarkıdır, Venli," dedi annesi. "Karanlık bir şarkıdır, senin gibi bir çocuk için uygun değildir. Yahu, sen daha birinci dönüşüm gününe bile gelmedin."

"Ben yeteri kadar büyüğüm anne. Lütfen?"

Annesi şistkabuğun üstüne üfledi. En sonunda bu bir zamanlar olduğu şeyin son parçasını da unutmuş muydu? Eshonai'in kalbi sıkıştı.

"Uzun günler geçti karanlık yuvayı son görmemizden beri," diye şarkı söyledi annesi Yad Ritimleri'nden birisinde. "Son Lejyon'du adımız o zamanlar. Savaşçılar en uzak ovalarda savaşmaları için gönderilmiş, bu bir zamanlar bir ülke olan ama şimdi moloz olan yerde. Ölüydü halkımızın çoğunun özgürlüğü. Zorla sokuluyorduk bilinmeyen formlara biz. Güç formlarıydı evet, ama itaat formlarıydı da. Tanrılar emrediyor ve biz de itaat ediyorduk her zaman. Her zaman."

"O gün hâriç," diye annesinin şarkısına eşlik etti Eshonai ritmine uyarak.

"Fırtınanın günüydü Son Lejyon kaçtığı zaman," diye devam etti annesi şarkıya. "Zordu seçilmiş olan yol. Savaşçıların, tanrıların dokunduğu, tek seçeneğiydi seçmek zihin kıtlığını. Bir sakatlanmaydı özgürlüğü getiren."

Annesinin sakin, yankılı şarkısı rüzgârla birlikte dans etti. Diğer zamanlarda ne kadar kırılgan görünüyor olsa da, eski şarkıları söylediği zaman annesi tekrar kendisiymiş gibi görünürdü. Arada bir Eshonai ile çatışmış olsa da, Eshonai'nin her zaman saygı duymuş olduğu bir ebeveyndi.

"Cüretkârdı meydan okuması Son Lejyon'un düşünceyi ve kudreti özgürlük için terk ettiği zaman," diye şarkı söylemeye devam etti annesi. "Unutma riskine girmişlerdi her şeyi. O yüzden yazdılar şarkıları yüz hikâyeyi anlatacak, hatırlamak için. Ben onları sana anlatıyorum ve sen de onları çocuklarına anlatacaksın, tekrar keşfedilinceye kadar formlar."

Oradan ise eski şarkılardan bir tanesine atladı, halklarının nasıl terk edilmiş bir krallığın harabelerine yuva kurduklarını anlatıyordu. Sıradan kabileler ve mültecilermiş gibi davranmak için nasıl dağıldıklarını. Planları gizlenmiş olarak, ya da en azından görmezden gelinmiş olarak kalmaktı.

Şarkılar o kadar fazla şeyi atlıyordu ki. Son Lejyon kıtform ve eşform dışında hiçbir şeye dönüşmeyi bilmiyordu, en azından tanrıların yardımı olmaksızın. Başka formlara girmenin mümkün olduğunu bile nereden öğrenmişlerdi? Bu gerçekler ilk başta şarkılarda kaydedilmişti de, sonradan yıllar geçtikçe sözler şurada ya da burada değiştikçe mi kaybedilmişti?

Eshonai dinledi ve her ne kadar annesinin sesi onun tekrar Huzur'a tutulmasına yardım etse de, kendisini yine de son derece sıkıntı içinde buldu. O buraya cevaplar için gelmişti. Başka zaman olsa bu işe yarardı.

Artık öyle değildi.

Eshonai ayağa kalkarak annesini şarkı söylemeye bıraktı.

"Bugün temizlik yaparken eşyalarını buldum," dedi annesi şarkısını keserek. "Onları almalısın. Evde kalabalık ediyorlar ve ben de kısa süre sonra buradan taşınacağım."

Eshonai kendi kendine Yas mırıldandı ama yine de annesinin ne "keşfetmiş" olduğunu görmek için gitti. Ona bir çocuğun oyuncakları gibi görünen bir diğer taş yığını mıydı? Elbiseler olduğunu hayal ettiği kumaş parçaları mı?

Eshonai evin önünde küçük bir torba buldu. Bunu açtığında ise kâğıtlar.

Yerel bitkilerden yapılmış olan kâğıtlardı, insan kâğıtları değildi. Kaba kâğıttı, rengi değişkendi, eski dinleyici usulüyle üretilmişti. Dolgun ve pürüzlüydü, muntazam ve işlenmiş değildi. Üzerlerindeki mürekkep solmaya başlıyordu ama Eshonai çizimleri tanıdı.

Haritalarım, diye düşündü. *Eski günlerden kalma.*

İstemeden Yad'a tutuldu. İnsanların Natanatan dediği diyarın ovalarında yürüyerek, ormanların ve koruluklarının içinden geçerek, kendi haritalarını çizerek ve dünyasının sınırlarını genişleterek harcanan günler. Eshonai tek başına başlamıştı ama onun keşifleri bütün bir halkı heyecanlandırmıştı. Kısa süre sonra, her ne kadar daha hâlâ ergenlik çağında olsa bile, Eshonai koskoca keşif kafilelerine önderlik etmiş, yeni nehirleri, yeni harabeleri, yeni sprenleri, yeni bitkileri bulmuştu.

Ve de insanları. Bir açıdan bütün her şeyin suçlusu oydu.

Annesi yine şarkı söylemeye başladı.

Eski haritalarına bakarken, Eshonai içinde güçlü bir özlem buldu. Bir zamanlar, o dünyayı taze ve heyecan verici bir şey olarak görürdü. Yeniydi, bir fırtınadan sonra yapraklarını açan bir orman gibiydi. Halkı kadar kesin bir şekilde, Eshonai de yavaş yavaş ölmekteydi.

Haritalarını aldı ve annesinin evini terk ederek, şehrin merkezine doğru yürümeye başladı. Annesinin hâlâ güzel olan şarkısı arkasından yankılandı. Eshonai Huzur'a tutuldu. Bu da ona neredeyse Beş'in geri kalanlarıyla olan buluşması için geç kalmış olduğunu gösterdi.

Adımlarını hızlandırmadı. Huzur Ritmi'nin düzenli, ağır vuruşlarının onu ileri doğru taşımasına izin verdi. Eğer belli bir Ritim'e tutulmak için konsantre olmazsan,

vücudun kendiliğinden ruh hâline uygun olan bir tanesini seçerdi. O yüzden de, hislerine uygun olmayan bir Ritim'i dinlemeyi seçmek her zaman bilinçli bir seçimdi. Eshonai şimdi bunu Huzur ile yapıyordu.

Dinleyiciler yüzlerce yıl önce bir seçim yapmışlardı, onları ilkellik seviyesine geri götürmüş olan bir seçim. Gavilar Kholin'i öldürmeyi seçmek de, atalarının bu seçimini desteklemek yönünde olan bir hareketti. Eshonai halkının liderlerinden birisi değildi ama onlar onun tavsiyelerini dinlemişler ve ona kendileriyle birlikte oy verme hakkını vermişlerdi.

Bu seçim, her ne kadar korkunç görünüyor olsa da, cesaretle yapılmış bir seçim. Onlar uzun bir savaşın Alethileri sıkacağını ummuşlardı.

Eshonai ve diğerleri Alethilerin açgözlülüğünü hafife almışlardı. Mücevherkalpler her şeyi değiştirmişti.

Şehrin ortasında, havuzun yakınında olan uzun bir kule vardı, yüzyılların fırtınalarına rağmen gururla dimdik duruyordu. Bir zamanlar içinde merdivenler vardı ama pencerelerden içeri akan krem binanın içini tamamen taşa dönüştürmüştü. O yüzden de işçiler dışı boyunca tırmanarak yükselen basamaklar oymuşlardı.

Eshonai basamakları tırmanmaya başladı, güvenlik için zincire tutunmuştu. Bu uzun ancak tanıdık olan bir tırmanıştı. Her ne kadar bacağı ağrısa da, savaşformun çok yüksek dayanıklılığı vardı; gerçi güçlü kalabilmek için diğer bütün formlardan daha fazla yiyeceğe ihtiyaç duyuyordu. Eshonai tepeye kolaylıkla vardı.

Beş'in diğer üyelerini onu beklerken buldu, her bilinen forma bürünmüş olan bir üye vardı. Savaşform için Eshonai, işform için Davim, eşform için Abronai, çevikform için Chivi ve kıtform için de sessiz Zuln. Venli de yanında eski-eşiyle birlikte bekliyordu, gerçi o zorlu tırmanış yüzünden kızarmıştı. Çevikform her ne kadar pek çok incelikli faaliyet için iyi olsa da, büyük bir dayanıklılığı yoktu.

Eshonai eski kulenin düz tepesine çıktı, doğudan esen rüzgâr ona çarpıyordu. Burada oturacak yer yoktu ve Beş'i de çıplak taşların üzerine oturmuşlardı.

Davim Sinir mırıldandı. Kişinin kafasının içinde Ritimler varken, kazara geç kalması zor olurdu. Haklı olarak onlar Eshonai'nin oyalanmış olduğunu düşünüyorlardı.

O da taşlara oturdu ve cebinden sprenle doldurulmuş mücevheri çıkararak, bunu önünde yere koydu. Eflatun taş Fırtınaışığı ile parlıyordu.

"Ben bu test konusunda endişeliyim," dedi Eshonai. "Bunun devam etmesine izin vermememiz gerektiğini düşünüyorum."

"Ne? Abla saçmalama," dedi Venli Kaygı'da. "Halkımızın buna ihtiyacı var."

Davim öne doğru eğildi, kolları dizlerinin üzerindeydi. Geniş yüzlüydü, işform derisi büyük ölçüde siyahtı ve ara ara minik kırmızı sarmallarla lekeliydi. "Eğer bu işe yararsa, inanılmaz bir gelişme olacak. Antik güç formlarından ilki tekrar keşfedilmiş olacak."

"O formlar tanrılarla ilişkili," dedi Eshonai. "Ya , bu formu seçmekle, onları geri dönmeleri için davet etmiş olursak?"

Venli Sinir'de mırıldandı. "Eski günlerde, formların *hepsi* tanrılardan geliyordu. Biz çevikformun bize bir zararının olmadığını gördük. Fırtınaformun neden olsun?"

"O farklı," dedi Eshonai. "Şarkıyı söyleyin, mırıldanıp görün. 'Tanrılar getirecek geceyi onun gelmesiyle'. Antik güçler tehlikeli."

"İnsanlar onlara sahip," dedi Abronai. Eşforma bürünmüştü, havalı ve tombuldu, gerçi o formunun ihtiraslarını kontrol edebiliyordu. Eshonai onun konumuna hiçbir zaman imrenmemişti; özel konuşmalarından biliyordu ki, o da başka bir formda olmayı tercih ederdi. Ne yazık ki, eşforma giren diğerleri bunu ya geçici bir süre için yapıyordu, ya da Beş'e katılmak için gerekli olan uygun ciddiyete sahip değillerdi.

"Bize raporu sen kendin getirdin Eshonai," diye devam etti Abronai. "Sen Alethilerin arasında antik güçleri kullanan bir savaşçı gördün ve pek çok başkası da bunu bizim için teyit etti. Dalgabağlamalar insanlara geri dönmüş. Sprenler bize bir kez daha ihanet ediyor."

"Eğer Dalgabağlama geri geliyorsa, o zaman bu tanrıların da zaten geri gelmekte olduğuna işaret ediyor olabilir," dedi Davim Ölçü'de. "Eğer öyleyse, bizim de onlarla karşılaşmak için hazırlıklı olmamız en iyisi olur. Güç formlarının bu konuda faydası olacaktır."

"Onlar gelecek mi bilmiyoruz," dedi Eshonai Azim'de. "Bunların *hiçbirisini* bilmiyoruz. İnsanların Dalgabağlamalarının olup olmadığını bile kim bilir? Bu Şerefkılıçlarından birisi olabilir. O gece biz bir tanesini Alethkar'da bırakmıştık."

Chivi Kuşku'da mırıldandı. Çevikform yüzünün uzun hatları vardı, saçları uzun bir kuyruk hâlinde arkadan bağlanmıştı. "Bir halk olarak solup gidiyoruz. Bugün kıtform seçmiş olan bazılarının yanından geçtim ve bunu geçmişimizi hatırlamak için seçmemişlerdi. Onlar bunu seçmedikleri takdirde insanların onları öldüreceğinden endişe ettikleri için seçmişlerdi! Onlar kendilerini köleleştirilmek için hazırlıyorlar!"

"Onları ben de gördüm," dedi Davim Azim'de. "Bizim bir şeyler yapmamız gerek Eshonai. Senin askerlerin bu savaşı kaybediyorlar, adım adım."

"Gelecek fırtınada," dedi Venli. Niyaz Ritmi'ni kullanmıştı. "Bunu gelecek fırtınada test edebilirim."

Eshonai gözlerini kapattı. Niyaz. Bu sık sık tutulduğun bir Ritim değildi. Kardeşini bu konuda reddetmek zordu.

"Bu kararda birleşmiş olmamız gerekli," dedi Davim. "Başka hiçbir şeyi kabul etmeyeceğim. Eshonai, sen itiraz etmekte ısrar ediyor musun? Bu kararı vermek için biz burada kantolar harcamak zorunda mı kalacağız?"

Eshonai derin bir nefes aldı, yavaş yavaş kararını vermişti. Bir kâşifin kararı. Yanında yere koymuş olduğu haritalarla dolu torbaya bir göz attı.

"Bu teste onay vereceğim," dedi Eshonai.

Venli Takdir'de mırıldandı.

"Ancak," diye devam etti Eshonai Azim'de. "Bu yeni formu ilk deneyen kişi ben olmalıyım."

Bütün mırıldanmalar kesildi. Beş'in diğer üyeleri ona boş boş baktılar.

"Ne?" dedi Venli. "Abla, hayır! Bu benim hakkım."

"Sen fazla değerlisin," dedi Eshonai. "Sen formlar hakkında çok fazla şey biliyorsun ve senin araştırmalarının büyük bir kısmı da sadece kafanın içinde duruyor. Ben sadece bir askerim. Eğer bu test yanlış giderse feda edilebilirim."

"Sen bir Paredarsın," dedi Davim. "Elimizdeki sonuncu."

"Thude da Kılıç ve Zırh'ımda antrenman yaptı," dedi Eshonai. "Her ihtimale karşı ikisini de ona bırakacağım."

Beş'in diğer üyeleri Ölçü'de mırıldandılar.

"Bu iyi bir öneri," dedi Abronai. "Eshonai'nin hem gücü, hem de tecrübesi var."

"Bu *benim* keşfimdi!" dedi Venli Sinir'de.

"Ve bunun için takdir ediliyorsun," dedi Davim. "Ama Eshonai haklı, sen ve senin âlimlerin bizim geleceğimiz için fazla önemlisiniz."

"Ondan da önemlisi, sen projenin fazla içindesin Venli," diye ekledi Abronai. "Konuşma tarzın bunu açıkça gösteriyor. Eğer Eshonai fırtınalara girer ve bu form konusunda yanlış olan bir şeyleri keşfederse, o deneyi durdurabilir ve bize geri dönebilir."

"Bu iyi bir uzlaşma," dedi Chivi başını sallayarak onaylarken. "Hepimiz buna katılıyor muyuz?"

"İnanıyorum ki öyle," dedi Abronai Zuln'a doğru dönerek.

Kıtformluların temsilcisi nadiren konuşurdu. O bir parshmenin önlüğünü giymişti ve onların arasındaki bütün kıtformluların yanı sıra, şarkıları olmayan parshmenleri de temsil etmeyi kendisinin görevi olarak kabul ettiğine işaret etmişti.

Onunki de Abronai'nin eşformda kalması kadar asil bir fedakârlıktı. Daha bile fazlasıydı. Kıtform katlanması zor bir formdu, çok az kişinin bir fırtınaarasından daha fazla süre için tecrübe ettiği bir şeydi.

"Bunu kabul ediyorum," dedi Zuln.

Diğerleri Takdir'de mırıldandı. Sadece Venli şarkıya katılmamıştı. Eğer bu fırtınaformun gerçek olduğu ortaya çıkacak olursa, Beş'e bir diğer kişi daha ekleyecekler miydi? İlk başta, Beş'in hepsi de kıtformluydu, sonra hepsi birden işformlu olmuştu. Sadece çevikformun keşfedilmesinden sonra her form için bir kişi olmasına karar vermişlerdi.

Bu daha sonrası için olan bir soruydu. Beş'in diğer üyeleri ayağa kalktılar, sonra da kulenin etrafından dönerek aşağı inen uzun basamakları boyunca ilerlemeye başladılar. Rüzgâr doğudan esiyordu ve Eshonai de oraya doğru dönerek kırık Ovalar'ın ötesine, Fırtınaların Kökeni'ne doğru baktı.

Yaklaşmakta olan bir yücefırtına sırasında, Eshonai rüzgârların içine adımını atacak ve yeni bir şeye dönüşecekti. Güçlü bir şeye. Dinleyicilerin, ve belki insanların da, kaderini sonsuza kadar değiştirecek olan bir şeye.

"Neredeyse senden nefret etmek için sebebim olacak abla," dedi Venli Azar'da Eshonai'nin oturduğu yerin yanında oyalanırken.

"Bu testi yasaklamadım," dedi Eshonai.

"Onun yerine şanına el koydun."

"Eğer elde edilecek bir şan varsa, bu formu keşfettiğin için sana ait olacak," dedi Eshonai Azar'da. "Bu konuyu düşünmeye bile gerek yok. Sadece halkımızın geleceğinin önemi var."

Venli Sinir'de mırıldandı. "Sana bilge dediler, tecrübeli. Senin eskiden kim olduğunu unuttular mı diye merak etmeme neden oluyor; ben evde oturur ve şarkıları ezberlerken patavatsızca başını alıp giden, halkını görmezden gelen sendin. Herkes sorumluluk sahibi olanın sen olduğuna inanmaya ne ara başladı?"

Bu lanet üniforma yüzünden, diye düşündü Eshonai ayağa kalkarken. "Sen neden bize ne üzerinde çalıştığını söylemedin? Çalışmalarının sanatform ya da meditas-

yonform bulmak için olduğuna inanmaya yönlendirdin. Bunun yerine, sen antik güç formlarından bir tanesini arıyormuşsun."

"Bir önemi var mı?"

"Evet. Bütün çok önemi var, Venli. Seni seviyorum ama senin hırsın beni korkutuyor."

"Bana güvenmiyorsun," dedi Venli İhanet'te.

İhanet. Bu nadiren söylenen bir şarkıydı. Eshonai'ye irkilmesine neden olacak kadar batmıştı.

"Bu formun ne yaptığını göreceğiz," dedi Eshonai haritalarını ve sprenin hapsedilmiş olduğu mücevheri yerden alırken. "Ondan sonra tekrar konuşuruz. Ben sadece dikkatli olmak istiyorum."

"Sen bunu da kendin yapmak istiyorsun," dedi Venli Sinir'de. "Sen hep birinci olmayı istiyorsun. Ama yeter. Olan oldu. Benimle gel, sana formun yerleşmesine yardım etmek için uygun olan zihinsel durumu öğretmem gerekecek. Ondan sonra dönüşüm için bir yücefırtına seçeriz."

Eshonai başını sallayarak onayladı. Bu eğitimi alacaktı. Bu arada da, düşünecekti. Belki de başka bir yol vardı. Eğer Alethilerin onu dinlemesini sağlayabilirse, Dalinar Kholin'i bulabilir, barış talebinde bulunabilirse...

Belki o zaman buna gerek kalmazdı.

İKİNCİ KISIM

Rüzgârlar Yaklaşıyor

SHALLAN • KALADİN • ADOLİN • SADEAS

13

GÜNÜN BAŞYAPITI

Savaşformuna dönüşüldü, savaş ve hükmetmek için,
Tanrılar bahşetti, öldürmeni istedi.
Bilinmeyen, görünmeyen ama mutlak kazanmak için.
İrade ile birlikte geldi.

–Dinleyici Listeleme Şarkısı, 15. kıta

Vagon taş zemin boyunca sarsılarak ve sallanarak ilerliyordu, Shallan Tvlakv'a çalışan kaya suratlı paralı askerlerden biri olan Bluth'un yanındaki sert oturağa tünemişti. Bluth vagonu çeken chulu yönlendiriyordu ve fazla konuşmuyordu, gerçi Shallan'ın bakmadığını düşündüğü zamanlarda onu koyu camdan boncuklara benzer gözlerle inceliyordu.

Hava soğuktu. Shallan havanın değişmesini ve bir an için baharın, hatta yazın gelmesini diledi. Tamamen donmuş bu uğursuz yerde pek de olası değildi. Jasnah'nın sandığının astarından bir battaniye uydurmuş olan Shallan, bunu dizlerinin üzerine sermiş ve ayaklarına kadar sarkıtmıştı. Soğuğa karşı olduğu kadar, eteğinin ne kadar paralanmış olduğunu da gözden gizlemek içindi.

Etrafı inceleyerek dikkatini dağıtmaya çalışıyordu; burada güney Buzdiyar'daki bitki örtüsü onun için tamamen yabancıydı. Eğer çimen varsa, kayaların Rüzgâryönü taraflarında tutamlar hâlinde yetişiyordu; uzun ve dalgalı değil, kısa dikensi yaprakları vardı. Kayafilizleri asla bir yumruktan daha büyük olmuyordu ve bir tanesinin üzerine su dökmeyi denediği zaman bile sonuna kadar da açılmıyorlardı. Sarmaşıkları da tembel ve yavaştı, sanki soğuktan uyuşmuş gibilerdi. Ayrıca tepelerin yanları boyunca ve çatlakların içinde yetişen cılız küçük çalılar da vardı. Kırılgan dalları vagonun kenarlarını tırmalıyor, yağmur damlası büyüklüğündeki minik yeşil yaprakları katlanıyor ve dalların içine çekiliyordu.

Çalılar bol ve bereketli yetişiyor, tutunabildikleri her yere yayılıyorlardı. Vagon özellikle uzun bir kümenin yanından geçerken, Shallan uzandı ve bir dal kopardı. Tüp şeklindeydi, ortası açıktı ve ele kum gibi pürüzlü geliyordu.

"Bunlar yücefırtınalar için fazla kırılgan," dedi Shallan dalı yukarı kaldırarak. "Bu bitki nasıl sağ kalıyor?"

Bluth homurdandı.

"Seyahatte karşılıklı diyalog kurmak suretiyle ilgi göstermek sıradan bir olaydır Bluth," dedi Shallan.

"Yapardım," dedi Bluth ters bir şekilde. "Eğer o lanet lafların yarısının ne anlama geldiğini bileydim."

Shallan irkildi. Gerçekten de herhangi bir cevap beklememişti. "O zaman eşitiz," dedi. "Çünkü sen de bilmediğim bir sürü kelime kullanıyorsun. Gerçi onların büyük bir kısmının küfür olduğunu düşünüyorum..."

Shallan bunu kaygısız bir şekilde söylemek istemişti ama Bluth'un yüz ifadesi sadece daha da fazla karardı. "Benim o sopa kadar aptal olduğumu düşünüyorsun."

Sopama hakaret etme. Kelimeler davetsizce aklına geldi ve neredeyse dudaklarına da geliyorlardı. Yetiştirilme tarzı düşünülecek olursa, Shallan'ın dilini tutmakta daha iyi olması gerekirdi. Ama özgürlük, her kapalı kapının arkasından babasının çıkması korkusunun eksikliği, kendine hakim olabilme dürtüsünü zayıflatmıştı.

Bu sefer alayı bastırdı. "Aptallık kişinin çevresinin bir işlevidir," dedi bunun yerine.

"Benim öyle yetiştirildiğim için mi aptal olduğumu söylüyorsun?"

"Hayır. Diyorum ki herkes bazı durumlarda aptaldır. Gemim battıktan sonra, kendimi kıyıda buldum ama ısınmak için bir ateş yakmayı beceremedim. Sen benim aptal olduğumu söyler miydin?"

Bluth ona bir bakış attı ama konuşmadı. Belki de bir koyugöz için bu soru bir tuzak gibi görünüyordu.

"E, öyleyim," dedi Shallan. "Pek çok alanda aptalım. Belki de konu uzun cümlelere geldiği zaman sen de aptalsın. İşte o yüzden hem âlimlere, hem de kervan işçilerine ihtiyaç vardır Muhafız Bluth. Aptallıklarımız birbirini tamamlıyor."

"Nasıl ateş yakılacağını bilen tiplerin olmasına neden ihtiyaç olduğunu anlıyorum," dedi Bluth. "Ama süslü kelimeler kullanan insanlara ne ihtiyaç var bilmem."

"Şşş," dedi Shallan. "Sesini alçalt. Eğer açıkgözler duyarsa, zamanlarını yeni kelimeler uydurmakla boşa harcamayı bırakıp, dürüst insanların işlerine burunlarını sokmaya başlayabilirler."

Bluth ona tekrar bir bakış attı. O kalın kaşların altında mizahın bir pırıltısı bile yoktu. Shallan içini çekti ama dikkatini tekrar bitkilere çevirdi. Yücefırtınalardan *nasıl* kurtuluyorlardı? Shallan eskiz defterini çıkarmalı ve...

Hayır.

Zihnini boşalttı ve vazgeçti. Kısa bir süre sonra, Tvlakv gün ortasında durmaları için seslendi. Shallan'ın vagonu yavaşladı ve diğer vagonlardan bir tanesi onun yanına geldi.

Bunu Tag sürüyordu, iki parshmen arkadaki kafesin içinde oturmuş, sessizce çalışarak bu sabah topladıkları kamışlardan şapkalar örüyorlardı. İnsanlar sık sık pars-

hmenlere böyle önemsiz işler yapmalarını emrederdi; zamanlarının tamamını, sahiplerine para kazandırmakla geçirdiklerinden emin olmak için yapılan bir şeydi. Tvlakv vardıkları yerde şapkaları birkaç çentik karşılığında satacaktı.

Vagon dururken onlar çalışmaya devam etti. Onlara başka bir şey yapmalarının söylenmesi ve yaptıkları her iş için de özellikle eğitilmeleri gerekirdi. Ama bir kere eğitildikleri zaman şikâyet etmeden çalışıyorlardı.

Shallan onların sessiz itaatkârlığını tehlikeli bir şey olarak görmemekte zorlanıyordu. Başını salladı, sonra da elini daha başka bir düşünceye bir kapılmadan vagondan inmesine yardım eden Bluth'a doğru uzattı. Yere indiği zaman elini aracın yan tarafına dayadı ve dişlerinin arasından keskince bir nefes çekti. *Fırtınababa*, ayaklarına ne yapmıştı böyle? Acısprenleri yanındaki duvardan dışarı çıktılar, sanki eti kazınmış eller gibi minik turuncu kiriş parçalarıydı.

"Berrakhanım?" dedi Tvlakv ona doğru paytak paytak gelirken. "Korkarım ki bizim size yiyecek konusunda önerebileceğimiz pek bir şey yok. Bizler fakir tüccarlarız, anlarsınız ya, ve leziz yemeklere paramız yetmez."

"Elinizde ne varsa yeterli olacaktır," dedi Shallan acının yüzünden belli olmaması için çalışırken, gerçi sprenler bunu zaten ele vermişti. "Lütfen adamlarından bir tanesine sandığımı indirt."

Tvlakv herhangi bir itiraz etmeden bunu yaptı, gerçi Bluth sandığı aşağı indirirken aç gözlerle izliyordu. Onun içeride ne olduğunu görmesine izin vermek özellikle kötü bir fikirmiş gibi görünüyordu; onun ne kadar az bilgisi olursa, Shallan'ın durumu da o kadar iyi olurdu.

"Bu kafesler," dedi Shallan vagonunun arka tarafını gözden geçirerek. "Yukarıdaki kopçalara bakılacak olursa, parmaklıkların üzerine tahta kapaklar takılabilirmiş gibi görünüyor."

"Evet Berrakhanım," dedi Tvlakv. "Yücefırtınalar için, anlarsınız ya."

"Senin bu üç vagondan sadece bir tanesini doldurmaya yetecek kadar kölen var," dedi Shallan. "Ve parshmenler de öbüründe gidiyor. Bu boş ve benim için gayet iyi bir seyahat arabası olacak. Kapaklarını takın."

"Berrakhanım?" dedi Tvlakv şaşkınlıkla. "Siz kafesin *içine* konulmak mı istiyorsunuz?"

"Neden olmasın?" diye sordu Shallan gözlerinin içine bakarak. "Muhakkak ki sizin gözetiminiz altında güvendeyimdir, Tüccar Tvlakv."

"Ee... Evet."

"Sen ve adamların zorlu yolculuklara epey alışkın olmalısınız," dedi Shallan sakin bir şekilde. "Ama ben değilim. Her gün, her gün güneşin altındaki sert bir oturakta gitmek bana uymayacak. Ancak bu yaban diyarlardaki seyahat sırasında uygun bir arabaya binmeyi çok hoş karşılarım."

"Araba? Bu bir köle vagonu!" dedi Tvlakv.

"Önemsiz kelimeler, Tüccar Tvlakv," dedi Shallan. "Çabuk olabilirseniz?"

Tvlakv içini çekti ama emri verdi ve adamları da vagonun altından kapakları çıkardılar ve parmaklıkların dışına astılar. Kafesin kapısının olduğu arka tarafı açık bırakmışlardı. Sonuç özellikle konforluymuş görünmüyordu ama biraz mahremiyet *sağlayacaktı*. Tvlakv'ı mutsuz eden şekilde, Shallan Bluth'a sandığını içeri yükletti.

Sonra içeri tırmandı ve kafes kapısını çekip kapattı. Elini parmaklıkların arasından Tvlakv'a doğru uzattı.

"Berrakhanım?"

"Anahtar," dedi Shallan.

"Ha." Köle tüccarı anahtarı cebinden çıkardı ve ona vermeden önce bir an için inceledi, fazlasıyla uzun bir an.

"Teşekkür ederim," diye cevap verdi Shallan. "Hazır olduğu zaman yemeğimi Bluth ile gönderebilirsin ama benim derhâl bir kova temiz suya ihtiyacım olacak. Çok yardımsever davrandınız, sizin hizmetlerinizi unutmayacağım."

"Ee... Teşekkür ederim." Bu neredeyse bir soruymuş gibi gelmişti ve yürüyerek uzaklaşırken, Tvlakv'ın kafası karışmış gibi görünüyordu. İyi.

Bluth'un suyu getirmesini bekledi, sonra da ayaklarının üzerine basmamak için emekleyerek kapalı vagonun içlerine girdi. Ter ve pislik kokuyordu ve burada tutulmuş olan köleleri düşünmek midesinin bulanmasına neden oluyordu. Bluth'a daha sonra parshmenlere temizlettirmesini söyleyecekti.

Jasnah'nın sandığının önünde durdu, sonra da dizlerinin üzerinde dikkatlice kapağı kaldırdı. İçerideki dolu kürelerden dışarıya ışık fışkırdı. Desen de içeride bekliyordu, Shallan ona görülmemesini söylemişti, şekli bir kitabın kapağını kabartmıştı.

Shallan sağ kalmıştı, şimdiye kadar. Kesinlikle güvende değildi ama en azından anında donarak ya da açlıktan ölmeyecekti. Bu da en sonunda daha büyük sorular ve sorunlarla yüzleşmek zorunda olduğu anlamına geliyordu. Bir an için zonklayan ayaklarını görmezden gelerek elini kitapların üzerine koydu. "Bunlar Harap Ovalar'a ulaşmak zorunda"

Desen şaşkın bir sesle titreşti, merak ima eden sorgulayıcı bir tondu.

"Birilerinin Jasnah'nın işini devam ettirmesi gerek," dedi Shallan. "Urithiru'nun bulunması gerek ve Alethilerin de Yokelçilerin geri dönüşünün çok yakın olduğuna ikna edilmeleri gerek." Hemen yandaki vagonda çalışmakta olan parshmenleri düşünerek titredi.

"Sen... Mmm... Devam edeceksin?" diye sordu Desen.

"Evet." Shallan bu kararı Tvlakv'ın Harap Ovalar'a doğru gitmesi için ısrar ettiği anda vermişti. "O gece gemi batmadan önce, Jasnah'yı savunması düşmüşken gördüğüm zaman... Yapmam gerekenin bu olduğunu biliyorum."

Desen uğuldadı, sesi yine şaşkın gibi geliyordu.

"Bunu açıklaması zor," dedi Shallan. "Bu insani bir şey."

"Harika," dedi Desen hevesle.

Shallan ona doğru bir kaşını kaldırdı. Bir odanın ortasında dönerek ya da duvarlarda bir yukarı, bir aşağı giderek saatler harcamaktan buraya kadar epey bir mesafeyi çok hızlı katetmişti.

Shallan daha iyi görmek için birkaç küreyi dışarı çıkardı, sonra da Jasnah'nın kitaplarının etrafına sarmış olduğu kumaşlardan bir tanesini çözdü. Kumaş tertemizdi. Ardından su kovasına daldırdı ve ayaklarını yıkamaya başladı.

"O gece Jasnah'nın yüz ifadesini görmeden önce, öyle yorgun hâliyle konuşmadan ve tam olarak ne kadar endişeli olduğunu fark etmeden önce, bir tuzağa düşmüştüm. Bir âlim tuzağına. Jasnah'nın parshmenler hakkında anlattıklarına karşı ilk duyduğum

dehşete rağmen, bunu entelektüel bir bilmece olarak görmüştüm. Jasnah dışarıdan o kadar serinkanlı görünüyordu ki, onun da aynı şekilde düşündüğünü varsaymıştım."

Shallan ayağındaki bir yarığın içinden bir taş parçasını çıkarırken irkildi. Vagonun zemininden daha fazla acıspreni çıktı. Yakın zamanlarda uzun yol yürüyecek değildi ama en azından henüz hiç çürükspreni görmüyordu. Antiseptik bulsa iyi olacaktı.

"Tehlikemiz sadece teorikte değil Desen. Tehlike gerçek ve korkunç."

"Evet," dedi Desen, sesi ciddiydi.

Shallan bakışlarını ayaklarından kaldırdı. Desen sandık kapağının içine geçmişti, farklı renkli kürelerin değişken ışıklarıyla aydınlanıyordu. "Sen tehlike hakkında bir şeyler biliyor musun? Parshmenler, Yokelçiler?" Belki de Shallan sesinin tonuna fazla yorum getiriyordu. O insan değildi ve sık sık garip vurgularla konuşuyordu.

"Benim döndüm... Bunun yüzünden," dedi Desen.

"Ne? Niye bir şey demedin!"

"Demek... Konuşmak... Düşünmek. Hepsi zor. İyiye gidiyor."

"Bana Yokelçiler yüzünden geldin," dedi Shallan sandığa yaklaşarak, elindeki kanlı kumaşı unutmuştu.

"Evet. Desenler... Biz... Bizler... Endişe. Bir tane gönderildi. Ben."

"Neden bana?"

"Yalanlar yüzünden."

Shallan başını olumsuzca salladı. "Anlamadım."

Desen memnuniyetsizlikle vızıldadı. "Sen. Senin ailen."

"Beni ailemle birlikteyken de mi izliyordun? O kadar uzun zaman önce?"

"Shallan. Hatırla..."

Yine o hatıralar. Bu sefer bir bahçe bankı değil, ama steril beyaz bir oda. Babasının ninnisi. Yerde kan.

Hayır.

Shallan arkasını döndü ve tekrar ayaklarını temizlemeye başladı.

"Ben insanları... Az biliyorum," dedi Desen. "Onlar kırılıyor. Zihinleri kırılıyor. Sen kırılmadın. Sadece çatladın."

Shallan silmeye devam etti.

"Seni kurtaran yalanlar," dedi Desen. "Beni yalanlar çekti."

Shallan kumaşını kovaya batırdı. "Senin bir adın var mı? Ben sana Desen dedim ama bu daha çok bir tanım."

"İsim numaralar," dedi Desen. "Çok numara. Söylemesi zor. Desen... Desen iyi."

"Sen de tezat olarak bana Değişik demeye başlamadığın sürece sorun yok," dedi Shallan.

"Mmmmmm..."

"Bu ne demek?" diye sordu Shallan.

"Düşünüyorum," dedi Desen. "Yalanı değerlendiriyorum."

"Espriyi mi?"

"Evet."

"Lütfen çok derin düşünme," dedi Shallan. "Özellikle iyi bir tane değildi. Eğer gerçek bir tanesini düşünmek istiyorsan, Yokelçilerin geri dönüşünü durdurmanın herkes dururken *bana* bağlı olabilecek olmasını düşün."

"Mmmmm..."

Yapabildiği kadarıyla ayaklarını temizledi, sonra da sandıktan birkaç başka kumaşla sardı. Terliği ya da ayakkabısı yoktu. Belki köle tüccarlarının birinden fazla bir çift çizmeyi satın alabilir miydi? Sadece düşüncesi bile midesinin kalkmasına neden oluyordu ama başka seçeneği yoktu.

Ondan sonra, sandığın içini gözden geçirdi. Bu Jasnah'nın sandıklarından sadece bir tanesiydi ama Shallan bunun kendi kamarasında tuttuğu sandık olduğunu fark etmişti, suikastçıların almış olduğu sandık. Jasnah'nın notlarını içeriyordu; kitaplar ve kitaplar dolusu not. Sandıkta çok az sayıda birincil kaynak vardı ama bunun önemi yoktu, çünkü Jasnah titizlikle ilişkili olan bütün pasajları kopyalamıştı.

Shallan en son kitabı da bir kenara koyarken, sandığın dibindeki bir şeyi fark etti. Kopmuş bir kâğıt sayfası mıydı? Merakla aldı, sonra da neredeyse şaşkınlıktan düşürüyordu.

Bu Jasnah'nın bir resmiydi, Shallan tarafından çizilmişti. Shallan bunu ona himayesi altına kabul edildikten sonra vermişti. Onun bunu attığını varsaymıştı, kadının boş işler olarak gördüğü görsel sanatlara karşı çok az sevgisi vardı.

Onun yerine, Jasnah bunu burada en kıymetli şeylerinin yanına koymuştu. Hayır. Shallan bunu düşünmek istemiyordu, bununla yüzleşmek istemiyordu.

"Mmm..." dedi Desen. "Bütün yalanları tutamazsın. Sadece en önemlileri."

Shallan elini uzatarak gözlerinde yaşlar buldu. Jasnah için. Shallan bu yastan kaçınıyordu, küçük bir kutuya koyup bir kenara kaldırmıştı.

O yasın girmesine izin verdiği anda, tepesine bir diğeri bindi. Jasnah'nın ölümüyle kıyaslandığı zaman boş bir işmiş gibi görünüyordu ama Shallan'ın en azından onun kadar, hatta belki daha da fazla derinlere çekmekle tehdit ediyordu.

"Eskiz defterlerim..." diye fısıldadı. "Hepsi gitti."

"Evet," dedi Desen, sesi kederli geliyordu.

"Sakladığım her resim. Kardeşlerim, babam, annem..." Hepsi de derinlere batıp gitmişti, çizdiği yaratık eskizleri ve onların ilişkileri, biyolojileri ve doğalarıyla ilgili düşünceleri. Gitmişti. Her bir parçası gitmişti.

Dünya Shallan'ın sersem gökyılanı resimlerine bağlı değildi. Yine de dünyası yıkılmış gibi hissediyordu.

"Daha fazla çizeceksin," diye fısıldadı Desen.

"İstemiyorum." Shallan daha fazla yaşla gözlerini kırpıştırdı.

"Ben titreşmeyi kesmeyeceğim. Rüzgâr esmeyi kesmeyecek. Sen çizmeyi kesmeyeceksin."

Shallan parmaklarını Jasnah'nın resminin üzerinde gezdirdi. Kadının gözleri alev alevdi, sanki tekrar canlanmıştı; bu çizdiği Jasnah'nın ilk resmiydi, ilk tanıştıkları gün çizmişti. "Kırık Ruhdökümcü de eşyalarımın arasındaydı. Şimdi o da okyanusun dibinde, kayıp. Onu tamir edip kardeşlerime gönderemeyeceğim."

Desen ona somurtkan gibi gelen bir tonla vızıldadı.

"Kim onlar?" diye sordu Shallan. "Bunu yapanlar, onu öldürenler ve sanatımı benden alanlar. Neden böyle korkunç şeyler yapıyorlar?"

"Ben bilmiyorum."

"Ama sen Jasnah'nın haklı olduğundan eminsin?" dedi Shallan. "Yokelçiler geri dönecekler mi?"

"Evet. Sprenler... Onun sprenleri. Geliyorlar."

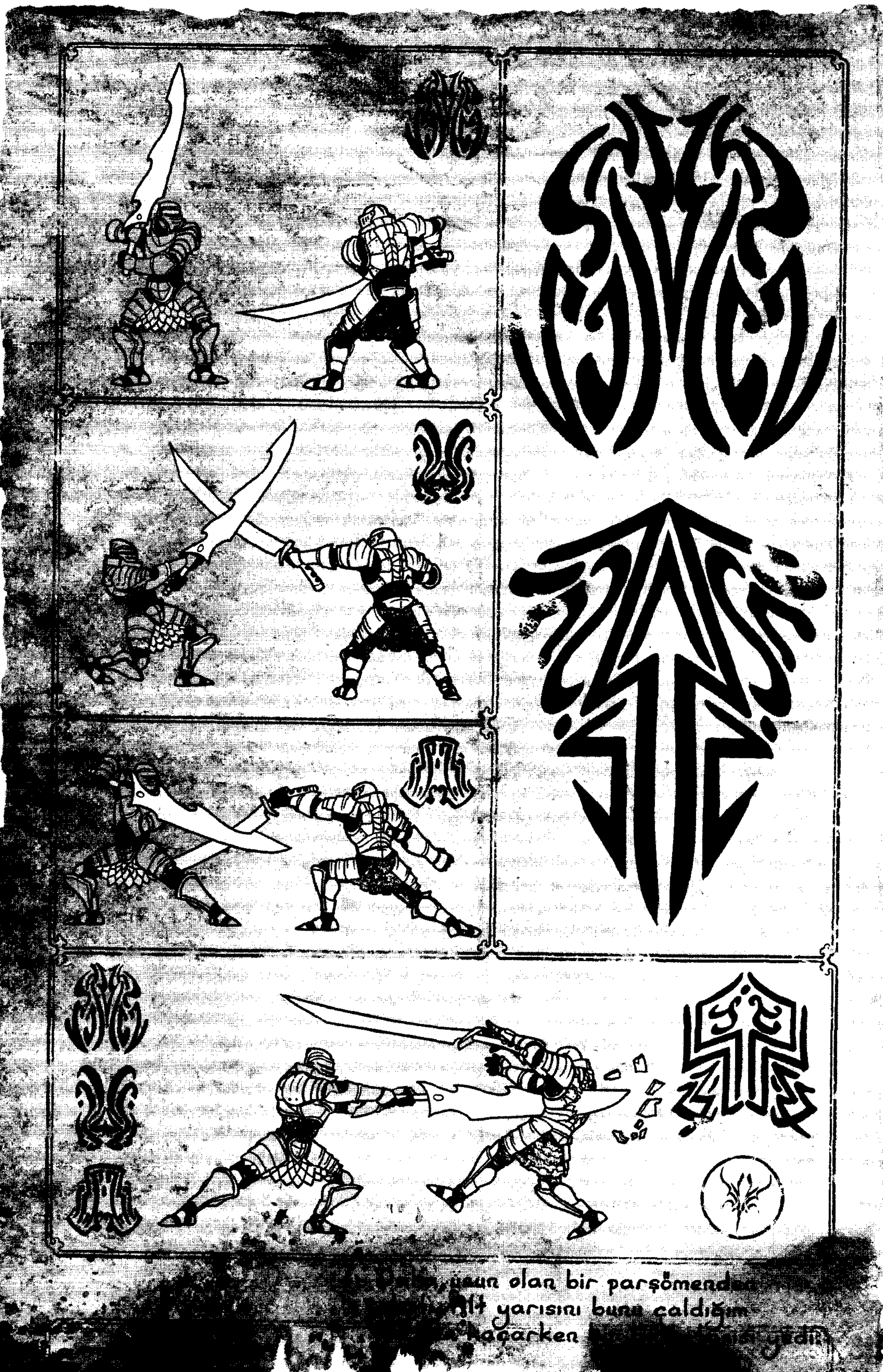
"Bu insanlar," dedi Shallan. "Onlar Jasnah'yı öldürdü. Onlar büyük ihtimalle Kabsal'la ve... Ve benim babamla aynı gruptalar. Peki neden Yokelçilerin nasıl ve neden geri geliyor olduklarını anlamaya en yakın olan kişiyi öldürsünler?"

"Ben..." Desen bocaladı.

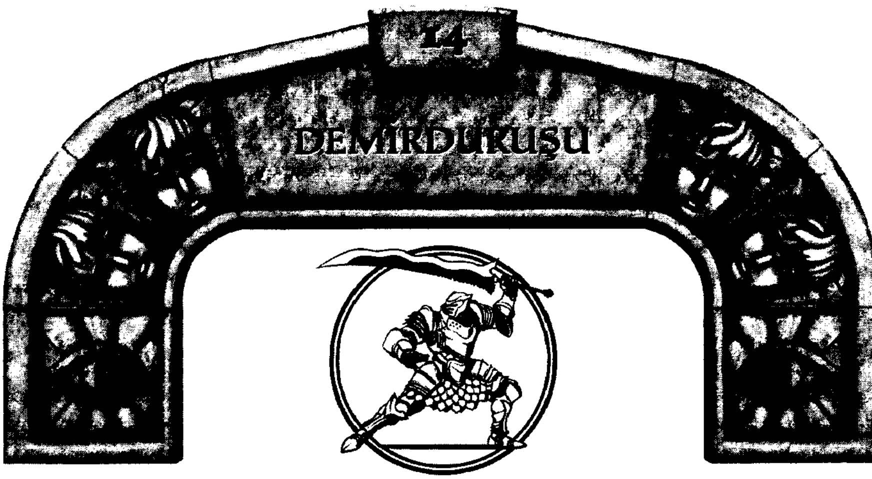
"Sormamam gerekirdi," dedi Shallan. "Cevabı zaten biliyorum ve çok insani bir cevap. Bu insanlar bilgiyi kâr edebilmek ve için kontrol edebilmek için istiyorlar. Kıyametin kendisinden kâr etmeye çalışıyorlar. Biz bunu yapmalarına engel olacağız."

Jasnah'nın çizimini indirerek, güvende tutmak için bir kitabın sayfalarının arasına koydu.

Sisters Planet

olan bir parşömen
yarısını
çaldığım
kaçarken

14
DEMİRDURUŞU

Eşform uysal, sevgiyi paylaşmak için,
Yaşam verir, neşe getirir.
Önemsemen gerekir, dönüşüm için.
Gerçek empati çaba gerektirir.

–Dinleyici Listeleme Şarkısı, 5. kıta

"Uzun zaman oldu," dedi Adolin, dizlerinin üzerine çökmüş, Parekılıcı'nı önünde tutuyordu, ucu taş zeminin birkaç parmak içine batmıştı. Yalnız başınaydı. Sadece o ve kılıç, düello arenasının yanına inşa edilmiş olan yeni hazırlanma odalarından birisindeydiler.

"Seni kazandığım zamanı hatırlıyorum," diye fısıldadı Adolin Kılıç'ın üzerindeki yansımasına bakarken. "O zaman da kimse beni ciddiye almıyordu. Güzel giyimli züppe. Tinalar sırf babamı utandırmak amacıyla benimle düello yapmıştı. Onun yerine ben onun Kılıç'ını aldım." Eğer kaybetmiş olsaydı, Tinalar'a anne tarafından miras kalmış olan kendi Zırh'ını vermek zorunda kalacaktı.

Adolin Parekılıcı'na hiç isim koymamıştı. Bazıları koyardı, bazıları da koymazdı. Adolin hiçbir zaman bunun uygun olduğunu düşünmemişti; Kılıç bir isme sahip olmayı hak etmediğinden değil de, kendisinin doğru olanı bilmediğini sonucuna varmıştı. Bu silah Parlayan Şövalyeler'den bir tanesine aitti, uzun zaman önce. O adam şüphesiz ki silaha isim vermişti. Ona başka bir isim koymak küstahlık olur gibi geliyordu. Adolin babasının da yaptığı gibi Parlayanlar'a iyi gözle bakar olmadan önce bile bu şekilde hissetmişti.

Bu Kılıç Adolin öldükten sonra da var olacaktı. O Kılıç'ın sahibi değildi. Bir süre için ödünç alıyordu.

Yüzeyi sade bir şekilde düzdü, uzun, bir gökyılanı gibi kıvrımlıydı, arka tarafında büyüyen kristallere benzer çıkıntılar vardı. Şekil olarak standart kılıçların daha bü-

yük bir modeline benziyordu, Boynuzyiyenlilerin kullandığı devasa, çift elle tutulan kılıçlara biraz benziyordu.

"Gerçek bir düello," diye fısıldadı Adolin Kılıç'a. "Gerçek bir ödül için. Nihayet. Artık parmak uçlarında yürümek yok, artık kendimi kısıtlamak yok."

Parekılıcı bir cevap vermedi ama Adolin onun kendisini dinlediğini hayal ediyordu. Bunun gibi bir silahı, sanki ruhun bir uzantısıymış gibi gelen bir silahı kullanıp da, zaman zaman onun da canlı olduğunu düşünmeden edemezdin.

"Her şey bana bağlı olduğu için bu kadar kendime güvenerek konuşabiliyorum," dedi Adolin. "Ama eğer bugün kaybedersem, her şey biter. Bir daha düello yapamam ve babamın büyük planına da ciddi zarar vermiş olurum."

Dışarıdaki insanların seslerini duyabiliyordu. Yere vuran ayakları, konuşmaların uğultusunu. Taşların üzerindeki gıcırtıları. Adolin'in zaferini ya da küçük düşmesini görmeye gelmişlerdi.

"Bu bizim birlikte son dövüşümüz olabilir," dedi Adolin yumuşak bir şekilde. "Benim için yaptığın her şeyi takdir ediyorum. Bunları seni elinde tutan kim olsa yapacak olduğunu biliyorum ama yine de takdir ediyorum. Ben... Ben bilmeni istiyorum: Babama inanıyorum. Onun haklı olduğuna ve gördüğü şeylerin de gerçek olduğuna inanıyorum. Dünyanın birleşmiş bir Alethkar'a ihtiyacının olduğuna. Bunun gibi dövüşler, bunun gerçek olmasını sağlamak için yapabileceğim tek şey."

Adolin ve babası politikacı değillerdi. Onlar askerdi; Dalinar seçimiyle, Adolin ise daha çok koşullar sonucunda. Sadece konuşarak birleşmiş bir krallığa ulaşamazlardı. Savaşa savaşa ulaşmaları gerekecekti.

Adolin ayağa kalktı, cebini yokladı, sonra da Kılıç'ını sise dönüştürerek yok etti ve küçük odayı aştı. Girdiği dar koridorun taş duvarlarına kılıç dövüşçülüğünün on temel duruşunu tasvir eden rölyefler kazınmıştı. Bunlar başka bir yerde oyulmuş, ondan sonra bu oda inşa edildikten sonra buraya yerleştirilmişlerdi. Burası yeni bir eklentiydi, bir zamanlar düello hazırlıklarının gerçekleştiği çadırların yerini almıştı.

Rüzgârduruşu, Taşduruşu, Alevduruşu... Her On Öz için bir tane olan duruşları tasvir eden rölyefler vardı. Adolin geçerken onları saydı. Bu küçük tünel arenanın zemininin içine oyulmuştu ve kayaların içinde kesilerek açılmış olan küçük bir odayla sonlanıyordu. Düello alanının parlak güneş ışığı, Adolin'le rakibinin arasındaki son kapının kenarlarından ışıldıyordu.

Önce hazırlanmak için olan düzgün bir oda, sonra da zırh kuşanmak ya da karşılaşmalar arasında dinlenmek için olan bu mola odasıyla, savaş kamplarındaki düello arenası da Alethkar'daki düzgün arenalardan bir tanesine dönüşmeye başlamıştı. Memnunluk verici bir eklentiydi.

Adolin, kardeşi ve yengesinin beklemekte olduğu mola odasından içeriye girdi. Fırtınababa, elleri terliyordu. Hayatının gerçekten tehlikede olduğu savaşlara giderken bile bu kadar endişeli hissetmezdi.

Navani Yenge az önce bir ründuasını bitirmişti. Kürsüsünden geriye çekilip, fırça kalemini bir kenara bırakarak Adolin'in görmesi için duayı kaldırdı. Beyaz bir kumaşın üzerine parlak kırmızıyla çizilmişti.

"Zafer mi?" diye tahmin etti Adolin.

Navani duayı indirerek ona bir kaşını kaldırdı.

"Ne?" diye sordu Adolin Parezırhı'nın parçalarını taşımakta olan silahtarları içeriye girerken.

" 'Güvenlik ve şan' yazıyor," dedi Navani. "Birkaç rün öğrenmek seni öldürmez Adolin."

Adolin omzunu silkti. "Hiç o kadar da önemliymiş gibi görünmedi."

"Evet, eh," dedi Navani duayı hürmetkâr bir şekilde katlar ve yanması için maltızın içine yerleştirirken. "Eninde sonunda bu işleri senin için yapacak olan bir eşin olacak, diye umut ediyorum. Rünlerin hem okunmasını, hem de yazılmasını yapacak."

Dua yanarken Adolin başını eğdi, uygun olduğu şekilde. Pailiah biliyordu ki, bu Yaradan'ı kızdırmanın zamanı değildi. Ancak bu bittikten sonra, Navani'ye bir göz attı. "Peki gemiden ne haberler var?"

Jasnah'dan Sığ Mezarlar'a ulaştığı zaman haber gelmesini bekliyorlardı ama hiçbir şey yoktu. Navani o uzak şehirdeki liman şefinin bürosunu kontrol ediyordu. Onlar *Rüzgârın Keyfi*'nin daha gelmediğini söylüyorlardı. Bu geminin bir hafta geç kalmış olduğu anlamına geliyordu.

Navani umursamazca elini salladı. "Jasnah o gemideydi."

"Biliyorum yenge," dedi Adolin rahatsız bir şekilde yerinde kımıldanarak. Ne olmuştu? Gemi bir yücefırtınaya mı yakalanmıştı? Peki ya eğer Jasnah'nın istediği olursa Adolin'in evlenecek olduğu bu kadın?

"Eğer gemi geç kalmışsa, bu Jasnah bir şeyler karıştırdığı içindir," dedi Navani. "Görürsün. Birkaç hafta sonra o, bizden bir şeyleri yapmamızı ya da bir bilgi göndermemizi talep eden bir haber gönderecek. Ortadan kaybolmasının sebebini öğrenmek için onu zorlamam gerekecek. Battah o kıza zekâsına eşlik edecek biraz da sağduyu gönderse."

Adolin konuyu üstelemedi. Navani Jasnah'yı diğer herkesten daha iyi tanıyordu. Ama... Adolin kesinlikle Jasnah için endişeliydi ve bu kızla, Shallan'la, yakın zaman tanışamayabileceğine dair ani bir kaygı duymaya başlamıştı. Elbette, şartnameli nişanın bir yere varması pek olası değildi ama bir parçası varmasını diliyordu. Kendisi yerine başka birisinin seçim yapmasına izin vermekte garip bir çekicilik vardı, özellikle Danlan'ın o ilişkiyi sona erdirdiği zaman ne kadar yüksek sesle küfür ettiği de göz önüne alınacak olursa.

Danlan hâlâ babasının kâtiplerinden biriydi, o yüzden de arada bir Adolin onu görüyordu. Ters ters bakışlar alıyordu. Ama fırtına kapsın, bu seferki Adolin'in suçu *değildi*. Danlan'ın arkadaşlarına anlattığı şeyler...

Bir silahtar sabatonlarını yere koydu ve Adolin de içlerine adımını atarak yerlerine oturduklarını hissetti. Silahtarlar baldır zırhlarını hızla taktılar, sonra da yukarıya doğru devam ederek Adolin'i fazla hafif olan metalle kapladılar. Kısa süre sonra sadece zırh eldivenleri ve miğfer eksik kalmıştı. Diz çökerek ellerini yanlarında duran eldivenlerin içine yerleştirdi, parmaklarını yerlerine soktu. Parezırhı'nın garip âdetiyle zırh kendi kendine daraldı, faresinin etrafına dolanan bir gökyılanı gibi bileklerinin etrafına rahat bir sıkılıkla sarıldı.

Döndü ve son silahtarından miğferini almak için uzandı. Bu Renarin'di.

"Tavuk yedin mi?" diye sordu Adolin miğferini alırken.

"Kahvaltıda."

"Kılıçla konuştun mu?"

"Uzun uzun."

"Annemin zinciri cebinde mi?"

"Üç kere kontrol ettim."

Navani kollarını kavuşturdu. "Sen hâlâ bu saçma batıl inançlara inanıyor musun?"

İki kardeş de ona keskince baktılar.

"Bunlar batıl inanç değil," dedi Adolin ve Renarin, "Bu sadece iyi şans yenge," derken aynı anda.

Navani gözlerini devirdi.

"Uzun zamandır resmî bir düello yapmadım," dedi Adolin miğferini takarken, yüz plakası açıktı. "Hiçbir şeyin yanlış gitmesini istemiyorum."

"Saçmalık," diye tekrar etti Navani. "Yaradan'a ve Elçiler'e güven, düellodan önce yediğin *yemeğin* doğru olup olmadığına değil. Fırtınalar adına. Bir gün bir bakacağım ki, sen Tutkular'a da inanmaya başlamışsın."

Adolin ve Renarin birbirlerine bakıştılar. Adolin'in küçük âdetleri büyük ihtimalle onun kazanmasına yardım etmiyordu ama, eh, neden riske girsindi ki? Her düellocunun kendi acayiplikleri olurdu. Onunkiler daha onu yarı yolda bırakmamıştı.

"Muhafızlarımız bundan memnun değiller," dedi Renarin yumuşak bir şekilde. "Onlar başka birisi sana Parekılıcı sallarken seni korumanın ne kadar zor olacağından bahsedip duruyorlar."

Adolin yüz plakasını çarparak kapattı. Yan tarafları sislenerek yerlerine kilitlendi, şeffaflaştı ve Adolin'in odanın tamamını görmesine izin verdi. Sırıttı, Renarin'in yüz ifadesini göremeyeceğini çok iyi biliyordu. "Onların bana bebek bakıcılığı yapma fırsatlarını ellerinden aldığım için o kadar üzgünüm ki."

"Neden onlara eziyet etmekten hoşlanıyorsun?"

"Korumalardan hoşlanmıyorum."

"Daha önce de muhafızların oldu."

"Savaş meydanında," dedi Adolin. Gittiği her yerde takip ediliyor olmak farklı geliyordu.

"Daha fazlası da var. Bana yalan söyleme abi. Seni fazla iyi tanıyorum."

Adolin gözlüğünün arkasındaki gözlerle oldukça kadar samimi görünen kardeşini inceledi. Oğlan her zaman aşırı ciddiydi.

"Onların yüzbaşısından hoşlanmıyorum," diye itiraf etti Adolin.

"Neden? O babamın hayatını kurtardı."

"O beni rahatsız ediyor." Adolin omzunu silkti. "Onda yanlış olan bir şeyler var Renarin. Bu beni şüphelendiriyor."

"Savaş meydanında sana emir verdi diye ondan hoşlanmadığını düşünüyorum."

"Onu neredeyse hatırlamıyorum bile," dedi Adolin umursamazca, dışarı açılan kapıya doğru adım attı.

"Eh, iyi peki. Hadi git o zaman. Ha, abi?"

"Evet?"

"Yenilmemeye çalış."

Adolin kapıları iterek açtı ve kumların üzerine çıktı. Bu arenaya, Alethi Savaş Kuralları subayların arasında düelloları yasaklıyor olsa da, kendisinin hâlâ yeteneklerini korumasının gerektiği argümanını kullanarak daha önce de çıkmıştı.

Babasının gönlünü almak için Adolin önemli maçlardan uzak durmuştu; şampiyonluk maçları ya da Pareler için yapılanlar. Kılıç ve Zırh'ını riske atmaya cesaret edememişti. Şimdi ise her şey farklıydı.

Hava hâlâ kıştan soğuktu ama tepelerindeki güneş parlaktı. Miğferinin plakasına çarpan nefesinin sesi geliyordu ve ayakları kumların üstünde çıtırdıyordu. Babasının izleyip izlemediğini görmek için baktı. İzliyordu. Kral da öyle.

Sadeas gelmemişti. Bu daha iyiydi. Bu Dalinar'la Sadeas'ın aralarının iyi olduğu son zamanlardan bir tanesinin, o taş basamaklarda birlikte oturmuş, Adolin'in düello yapmasını izlemelerinin hatıraları ile dikkatini dağıtabilirdi. Sadeas o zaman bile ihaneti mi planlıyordu, babasının yanında eski bir dost gibi oturmuş, gülerek muhabbet ederken?

Odaklan. Bugünkü düşmanı Sadeas değildi, ama bir gün... Yakınlarda bir gün Adolin o herifi arenaya çıkaracaktı. Burada yapmakta olduğu her şeyin amacı buydu.

Şu an için Salinor'la idare etmesi gerekecekti, Thanadal'ın Paredarlarından bir tanesiydi. Adamın sadece Kılıç'ı vardı, gerçi tam bir Paredara karşı maça çıkabilmek için Kral'ın Zırhı'nı ödünç almayı başarmıştı.

Salinor arenanın öbür tarafında ayakta duruyordu, süssüz arduvaz gri Zırh'ı giymişti ve yücehakem Berrakhanım İstow'un karşılaşmanın başlaması işaretini vermesini bekliyordu. Bu dövüş, bir açıdan, Adolin'e bir hakaretti. Salinor'un düelloyu kabul etmesi için, Adolin sadece onun Kılıç'ına karşı hem Zırh'ını, *hem de* Kılıç'ını ortaya sürmek zorunda kalmıştı. Sanki Adolin değersizdi ve Salinor'u rahatsız etme cüretini göstermek için ortaya daha fazla ödül koyması gerekirdi.

Beklenildiği gibi, arena açıkgözlerle dolup taşıyordu. Adolin'in eski becerisini kaybetmiş olduğu tahmin ediliyor olsa da, Pareler için olan maçlar çok çok ender olurdu. Bu bir yıldan uzun bir süredir ilk sefer olacaktı.

"Kılıç'ları çağırın!" diye emretti İstow.

Adolin elini yan tarafına uzattı. On kalp atışı sonra Kılıç bekleyen eline düştü, rakibininkinin belirmesinden bir saniye önceydi. Adolin'in kalbi Salinor'unkinden daha hızlı atıyordu. Belki de bu rakibinin korkmadığına ve Adolin'i hafife aldığına işaret ediyordu.

Adolin Rüzgârduruşu'na geçti, dirsekleri kıvrık, yana doğru dönüktü, silahın ucu yukarıya ve arkaya doğru uzanıyordu. Rakibi Alevduruşu'na geçti, silahı tek elle tutuyordu, diğer eli metal kısmın üzerinde, ayaklarını genişçe açarak dikiliyordu. Duruşlar önceden belirlenmiş bir hareketler dizisinden çok, bir felsefeydi. Rüzgârduruşu; akışkan, geniş, görkemli. Alevduruşu; hızlı ve esnek, kısa olan Parekılıçlar için daha uygun.

Rüzgârduruşu Adolin için tanıdıktı. Savaşçı olduğu yıllar boyunca ona iyi hizmet etmişti.

Ama bugün doğruymuş gibi gelmiyordu.

Biz savaştayız, diye düşündü Adolin Salinor yavaş yavaş öne ilerler, onu denemeye çalışırken. *Ve bu ordudaki her açıkgöz de ham bir acemi.*

Bu gösteri zamanı değildi.

Bu dayak zamanıydı.

Salinor rakibini test etmek için dikkatli bir darbe indirmek üzere yaklaşırken, Adolin kıvrılarak Demirduruşu'na geçti, kılıç iki elle başın yukarısında tutuluyordu. Salinor'un ilk saldırısını sertçe vurarak uzaklaştırdı, sonra da yakınına geldi ve Kılıç'ını yukarıdan adamın miğferine bindirdi. Bir kere, iki kere, üç kere. Salinor darbeleri savuşturmaya çalıştı ama Adolin'in saldırısı yüzünden şaşırmış olduğu belliydi ve darbelerin iki tanesi indi.

Salinor'un miğferi boyunca çatlaklar belirdi. Salinor vurabilmek için silahını geri döndürmeye çalışırken Adolin homurtular ve eşlik eden küfürler duydu. Böyle olmaması gerekiyordu. Deneme vuruşları neredeydi, işin sanatı, dansı?

Adolin hırladı, Salinor'un saldırısını bir kenara iterken eskisi gibi savaşın Heyecan'ını hissediyordu, yan tarafına isabet eden vuruşu umursamadı, sonra da Kılıç'ını iki elle savurdu ve odun kesermiş gibi rakibinin göğüs zırhına *gömdü.* Salinor tekrar homurdandı ve Adolin de ayağını kaldırarak adamı geriye doğru *tekmeleyip* yere devirdi.

Salinor Kılıç'ını düşürdü, Alevduruşu'nun tek elli kavrayışından kaynaklanan bir zayıflıktı, ve Kılıç sise dönüşerek kayboldu. Adolin adamın yanına geldi ve kendi Kılıç'ını yok etti, sonra da zırhlı topuğuyla altındaki Salinor'un miğferine kuvvetle basarak ezdi. Zırh'ın parçası patlayarak erimiş zerrelerini etrafa saçtı, afallamış, panik içinde olan bir yüzü açığa çıkarmıştı.

Ondan sonra Adolin topuğunu göğüs zırhına gömdü. Her ne kadar Salinor ayağını yakalamaya çalışsa da, Adolin göğüs zırhı da parçalana kadar tekmelemeye devam etti.

"Dur! *Dur*!"

Adolin durarak ayağını Salinor'un başının yanında yere koydu ve başını kaldırıp yücehakeme baktı. Kadın locasında ayağa kalkmıştı, yüzü kırmızı, sesi öfke doluydu.

"Adolin Kholin!" diye bağırdı. "Bu bir düello, *güreş maçı* değil!"

"Herhangi bir kuralı çiğnedim mi?" diye bağırarak karşılık verdi Adolin.

Sessizlik. Kulaklarındaki uğultunun arasından, Adolin bütün kalabalığın susmuş olduğunun ancak o zaman farkına vardı. Nefes almalarını bile duyabilirdi.

"Herhangi bir *kuralı* çiğnedim mi?" diye tekrar sordu Adolin.

"Bir düello bu şekilde..."

"O zaman ben kazandım," dedi Adolin.

Hakem kekeledi. "Bu düello üç kırık Zırh parçasına kadardı. Daha sadece iki tane kırdın."

Adolin altındaki sersemlemiş olan Salinor'a baktı. Sonra aşağı uzandı, adamın omuz zırhını söküp çıkardı ve iki yumruğunun arasında ezdi. "Üç."

Afallamış sessizlik.

Adolin rakibinin yanında diz çöktü. "Kılıç'ın."

Salinor ayağa kalkmaya çalıştı ama göğüs parçası olmadan bunu yapmak daha zordu. Zırhı düzgün bir şekilde çalışmayacaktı ve ayaklarının üzerinde doğrulabilmesi için önce yuvarlanarak yan tarafına dönmesi gerekirdi. Yapılamayacak şey değildi

ama onun Zırh ile bu hareketi yapacak kadar tecrübesinin olmadığı açıktı. Adolin onu omzundan tutarak tekrar kumlara çarptı.

"Yenildin," diye hırladı Adolin.

"Sen hile yaptın!" diye geveledi Salinor.

"Nasıl?"

"Nasıl bilmiyorum! Bu böyle... Düello bu şekilde..."

Adolin zırh içindeki bir elini dikkatlice boynunun üzerine yerleştirirken sesi kesilerek suspus oldu. Gözleri kocaman açıldı. "Cesaret edemezsin."

Etrafındaki kumların içinden sürünerek korkusprenleri çıktı.

"Ödülüm," dedi Adolin, bir anda kendisini tükenmiş hissederek. İçindeki heyecan solup gitmişti. Fırtınalar adına, daha önce hiçbir düelloda böyle hissetmemişti.

Salinor'un Kılıç'ı elinde belirdi.

"Zafer," dedi yücehakem, sesinde gönülsüzlükle, "Adolin Kholin'e gidiyor. Salinor Eved Pare'sini kaybetti."

Salinor Kılıç'ın parmaklarından kaymasına izin verdi. Adolin bunu aldı ve Salinor'un yanında eğilerek, kabza ona doğrulmuş olarak silahı tuttu. "Bağı kopar."

Salinor tereddüt etti, sonra da silahın kabzasının dibindeki yakuta dokundu. Mücevher ışıkla yanıp söndü. Bağ kopmuştu.

Adolin ayağa kalkarak yakutu söküp çıkardı, sonra da zırhlı elinin içinde ezdi. Bu gerekli olmazdı ama iyi bir semboldü. En sonunda kalabalıktan ses yükseldi, tam bir karmaşaydı. Onlar bir gösteri için gelmiş ve onun yerine karşılarında vahşet bulmuşlardı. Eh, işler savaşta sık sık öyle giderdi. Bunu görmeleri onlar için iyi oldu, diye varsayıyordu Adolin, gerçi bekleme odasına geri girerken kendinden emin değildi. Yaptığı şey pervasızcaydı. Kılıç'ını bırakmak? Kendisini düşmanın ayaklarına yetişebileceği bir konuma sokmak?

Adolin Renarin'in ona kocaman açılmış gözlerle bakmakta olduğu mola odasına girdi. "Bu *muhteşemdi,*" dedi küçük kardeşi. "Kayıtlardaki en kısa Pare maçı olsa gerek! Sen harikaydın Adolin!"

"Ee... Teşekkürler." Salinar'un Parekılıcı'nı Renarin'e doğru uzattı. "Bir hediye."

"Adolin, emin misin? Yâni, ben zaten elimdeki Zırh ile pek becerikli sayılmam."

"Tam takımın olsa da olur," dedi Adolin. "Al."

Renarin tereddütlü görünüyordu.

"Al," dedi Adolin tekrar.

Gönülsüz bir şekilde, Renarin dediğini yaptı. Alırken yüzünü buruşturmuştu. Adolin başını sallayarak bir Paredarı taşıyabilmesi için kuvvetlendirilmiş banklardan birisine oturdu. Navani odaya girdi, yukarıdaki koltuklardan geliyordu.

"Yaptığın şey daha becerikli bir rakip karşısında işe yaramazdı," diye belirtti Navani.

"Biliyorum," dedi Adolin.

"O zaman akıllıcaydı," dedi Navani. "Sen gerçek yeteneğini gizlemiş oldun. İnsanlar bunun düzenbazlıkla kazanıldığını, düzgün bir düelloculuk yerine meyhane kavgacılığı ile olduğunu varsayabilirler. Seni hafife almaya devam edebilirler. Ben sana daha fazla düello ayarlamak için bunu kullanabilirim."

Adolin yapmasının sebebi buymuş numarası yaparak başını salladı.

15

KULESİ OLAN EL

İşformuna dönüşüldü, güç ve ilgi için.
Sprenler fısıldadı kulaklarına.
Ara önce bu formu, gizemin yollarında.
Bulundu burada azad edilmiş korkularında.

–Dinleyici Listeleme Şarkısı, 19. kıta

"Tüccar Tvlakv," dedi Shallan. "İnanıyorum ki bugün, yolculuğumuzun ilk gününde giydiklerinden farklı bir çift ayakkabı giymektesin."

Tvlakv akşam ateşine doğru giderken durakladı ama Shallan'ın meydan okumasına hızla uyum sağladı. Bir gülümsemeyle ona doğru dönerek başını salladı. "Korkarım ki yanılıyorsunuz Berrakhanım! Bu yolculuğa çıktıktan hemen sonra, bir fırtınada elbise sandıklarımdan bir tanesini kaybettim. Zavallı benim elimde sadece bu bir çift ayakkabı kaldı."

Bu aleni bir yalandı. Ancak altı gün birlikte yolculuk ettikten sonra, Shallan Tvlakv'ın yalan söylerken yakalanmayı pek de umursamadığını keşfetmişti.

Loş ışıkta Shallan vagonunun ön oturağına tünemişti, ayakları sargılı, Tvlakv'a yukarıdan bakıyordu. Günün büyük bir kısmını özsuları için yumruotu köklerini sıkarak, sonra da çürüksprenlerini uzak tutmak için ayaklarına sürerek geçirmişti. Bitkileri fark etmiş olduğu için son derecede tatmin olmuş hissediyordu; bu, her ne kadar Shallan'ın fazla pratiği olmasa da, çalışmalarının bir kısmının vahşi doğada işe yarayabileceğini gösteriyordu.

Shallan yalanı konusunda onunla yüzleşecek miydi? Eline ne geçerdi ki? Tvlakv böyle şeyler yüzünden utanırmış gibi görünmüyordu. Karanlığın içinde Shallan'ı izliyordu, boncuk gibi gözleri gölgeliydi.

"Eh, çok yazık," dedi Shallan ona. "Belki de seyahatimiz sırasında ayağıma giyecek düzgün bir şeyler satın alabileceğim başka bir tüccar grubuyla karşılaşırız."

"Böyle bir fırsat için gözlerimi açık tutacağım Berrakhanım." Tvlakv ona eğilerek sahte bir gülümseme gönderdi, sonra da titreşerek yanmakta olan akşam yemeği ateşine geri döndü. Odunları bitmişti ve parshmenler de daha fazlasını aramak için karanlığın içine gönderilmişlerdi.

"Yalan," dedi Desen hafifçe, yanındaki oturak üzerindeki şekli neredeyse görünmezdi.

"O, eğer yürüyemezsem ona daha bağımlı olacağımı biliyor."

Tvlakv tükenmekte olan ateşin yanında oturdu. Yakınlarda vagonlarından çözülmüş olan chullar geziniyor, devasa ayaklarının altındaki minik kayafilizlerini eziyorlardı. Asla fazla uzağa gitmiyorlardı.

Tvlakv sessizce paralı asker Tag ile fısıldaşmaya başladı. Yüzünde bir gülümseme tutmaya devam ediyordu ama Shallan onun o ateş ışığında pırıldayan koyu gözlerine güvenmiyordu.

"Git ne diyorlar bak," dedi Shallan Desen'e.

"Dediklerine... Bakmak?"

"Sözlerini dinle, sonra da bana geri dön ve tekrar et. Işığa fazla yaklaşma."

Desen vagonun kenarından aşağıya indi. Shallan sert oturakta arkasına yaslandı, sonra da eminkesesinden Jasnah'nın sandığında bulduğu küçük bir ayna ve ışık için tek bir safir küre çıkardı. Sadece bir marka, hiç de parlak bir şey değildi ve o kadarı bile yeterli değildi.. *Bir sonraki yücefırtına ne zaman gelecek? Yarın mı?*

Yeni bir yılın başlangıcı yaklaşıyordu ve bu da Gözyaşları'nın gelmekte olduğu anlamına geliyordu, gerçi bunun için daha birkaç hafta vardı. Bu bir Açık Yıl'dı, sanırım? Eh, Shallan buralardaki yücefırtınalara dayanabilirdi. Zaten bir kere kendini vagonuna kilitlemeyi becererek şimdiden küçük düşmüştü. Aynada berbat göründüğünü görebiliyordu. Altlarında torbalar olan kızarmış gözler, saçları keçeleşmiş karman çorman, elbisesi yıpranmış ve kirlenmiş. Bir çöp yığınının içinde bir zamanlar kaliteli bir elbise bulmuş bir dilenci gibi görünüyordu.

Bu onu pek fazla rahatsız etmiyordu. Köle tüccarlarına güzel görünmek konusunda endişeli miydi? Hiç de değil. Jasnah da insanların kendisi hakkında ne düşündüğünü umursamazdı ama yine de görünüşünü her zaman kusursuz tutardı. Jasnah cazibeli de davranmazdı, bir an için bile olsa. Hatta, o kesin bir şekilde böyle davranışları horgörüyordu. *Erkeklerin senin istediğini yapması için çekici bir yüz kullanmanın, bir erkeğin kaslarını kullanarak bir kadını kendi iradesine uymaya zorlamasından hiçbir farkı yok,* derdi o. İkisi de adidir ve ikisi de insan yaşlandıkça işe yaramaz hâle gelir.

Hayır, Jasnah bir araç olarak cazibenin kullanılmasını onaylamazdı. Ancak insanlar üzerlerinde kontrol sahibiymiş gibi görünen kişilere farklı tepki verirdi.

Ama ben ne yapabilirim? diye düşündü Shallan. *Makyaj malzemem yok, giyecek ayakkabım bile yok.*

"...O önemli birisi olabilir," dedi Tvlakv'ın sesi bir anda yakınlarından. Shallan sıçradı, sonra da yan tarafına bakarak şimdi Desen'in yanındaki oturağın üzerinde durmakta olduğunu gördü. Ses oradan gelmişti.

"O belalı," dedi Tag'in sesi. Desen'in titreşimleri kusursuz bir taklit ortaya koyuyordu. "Ben hâlâ onu bırakıp gitmemiz gerektiğini düşünüyorum."

"Şanslıyız ki, karar sana ait değil," dedi Tvlakv'ın sesi. "Sen akşam yemeğini yapmakla ilgilen. Bizim küçük açıkgözlü yolcumuz konusunda ben endişe ederim. Birileri onu özlüyor, zengin olan birileri. Eğer biz onu onlara geri satabilirsek, Tag, bu en sonunda bizi çukurdan çıkaran şey olabilir."

Desen kısa bir süre için çıtırdayan bir ateşin seslerini taklit etti, sonra da sustu.

Konuşmanın tam şekliyle tekrarlanması inanılmazdı. *Bu çok yararlı olabilir,* diye düşündü Shallan.

Ne yazık ki, Tvlakv konusunda bir şeyler yapılması gerekiyordu. Shallan onun, kendisini onu özleyenlere satılacak bir şey olarak görmeye devam etmesine izin veremezdi; bu onu bir köle olarak görmeye çok rahatsız edici derecede yakındı. Eğer Tvlakv'ın böyle bir zihniyetle devam etmesine izin verirse, bütün yolcuğu o ve eşkıyaları hakkında endişe etmekle geçirirdi.

Peki Jasnah olsaydı bu durumda ne yapardı?

Dişlerini sıkarak vagondan aşağı süzüldü, yaralı ayaklarının üzerinde adımları dikkatliydi. Yürüyebiliyordu, zar zor. Acısprenlerinin geri çekilmelerini bekledi, sonra da ıstırabını gizleyerek zayıf ateşin yanına yaklaştı ve oturdu. "Tag, sen gidebilirsin."

Tag Tvlakv'a baktı, Tvlakv da başını sallayarak onayladı. Tag parshmenleri kontrol etmek için gitti. Bluth da geceleri çoğu zaman yaptığı gibi bölgeyi kolaçan etmek için gitmişti, bu bölgeden geçen başkalarının izlerini arıyordu.

"Ödemeni tartışmamızın zamanı geldi," dedi Shallan.

"Bu kadar şanlı bir kişiye hizmet etmek ödemenin kendisidir elbette."

"Elbette," dedi Shallan gözlerinin içine bakarak. *Geri adım atma. Bunu yapabilirsin.* "Ancak bir tüccarın da geçimini sağlaması gereklidir. Ben kör değilim Tvlakv. Adamların senin bana yardım etme kararına katılmıyorlar. Onlar bunun boşa zaman harcamak olduğunu düşünüyor."

Tvlakv Tag'e doğru bir bakış attı, rahatsız olmuş gibi görünüyordu. Shallan, onun başka neleri tahmin etmiş olabileceğini merak ediyor olmasını umdu.

"Harap Ovalar'a vardığım zaman, büyük bir servete sahip olacağım," dedi Shallan. "Ama henüz sahip değilim."

"Bu... Talihsiz bir durum."

"Hiç de değil," dedi Shallan. "Bu bir fırsat, Tüccar Tvlakv. Elde edeceğim servet bir nişanın sonucu. Eğer güvenli bir şekilde varacak olursam yardımıma koşmuş olan kişiler, beni korsanlardan kurtarmış, yeni aileme ulaştığımı görmek için büyük fedakârlıklarda bulunmuş olanlar, şüphesiz ki çok iyi ödüllendirilecektir."

"Ben sadece mütevazı bir hizmetkârım," dedi Tvlakv geniş sahte bir gülümsemeyle. "Ödüller aklıma en uzak olan şeyler."

O benim servet konusunda yalan söylediğimi düşünüyor. Shallan hüsranla dişlerini gıcırdattı, içinde öfke alev almaya başlıyordu. Bu aynen Kabsal'ın yaptığı şeydi! Ona bir oyuncakmış gibi muamele etmek, bir amaca ulaşmanın bir yolu olarak, gerçek bir insan değilmiş gibi.

Ateş ışığına doğru eğilerek Tvlakv'ın daha da yakınına sokuldu. "Benimle oyun oynama, kölecibaşı."

"Ben size..."

"Senin nasıl bir fırtınaya kapıldığından haberin bile yok," diye tısladı Shallan bakışlarıyla onu tutarak. "Senin varışıma bağlı olan şeyler hakkında en ufak fikrin dahil yok. Ucuz üçkâğıtlarını al da bir oyuğa sok. Benim dediğimi yap ve ben de senin borçlarının ödendiğinden emin olacağım. Sen yine özgür bir adam olacaksın."

"Ne? Nasıl... Siz nasıl..."

Shallan ayağa kalkarak onun lafını kesti. Her nedense daha önce olduğundan daha güçlüymüş gibi hissediyordu. Daha kararlı. Çekingenliği midesinin içinde kıvranıyordu ama onu görmezden geldi.

Tvlakv onun çekingen olduğunu bilmiyordu. O Shallan'ın kırsal taşrada tecrit içinde büyütülmüş olduğunu bilmiyordu. Ona göre, Shallan bir saray kadınıydı, tartışmalarda usta ve itaat edilmeye alışkın.

Onun önünde ayakta durmuş, alevlerin ışığıyla parlıyormuş gibi hissederek onun ve adi planlarının üzerinde kule gibi yükselirken, Shallan gördü. Beklenti sadece insanların senden ne beklediği değildi.

Kendinden de ne beklediğindi.

Tvlakv sanki kükreyen bir ateşin önünde duran bir adam gibi geriye doğru çekildi. Sindi, gözlerini kocaman açmış, bir kolunu kaldırmıştı. Shallan kürelerin ışıklarıyla hafifçe parlamakta *olduğunu* fark etti. Elbisesinde artık daha önceki yırtıklar ve lekeler yoktu. Görkemliydi.

İçgüdüsel olarak derisindeki parıltıyı soldurdu, Tvlakv'ın bunun ateş ışığının bir oyunu olduğunu düşünmesini umut ediyordu. Hızla döndü ve onu ateşin yanında titreyerek bırakıp, vagonuna doğru geri yürüdü. Karanlık tamamen üzerlerine çökmüştü, birinci ay daha çıkmamıştı. Yürürken bacakları hiç de daha önce olduğu kadar acımıyordu. Yumruotu özsuyu gerçekten de o kadar faydalı mı oluyordu?

Vagona ulaştı ve oturağa doğru geri çıkmaya başladı ama Bluth kampın içine dalmak için o anı seçmişti.

"Ateşi söndürün!" diye haykırdı.

Tvlakv şaşkınlık içinde ona doğru baktı.

Bluth koşarak fırladı, Shallan'ın yanından geçti ve ateşe ulaşarak, dumanı tütmekte olan çorba tenceresini kaptı. Bunu ters çevirerek alevlerin üzerine boşalttı, bir tıslamayla etrafa küller ve buhar sıçratmış, alevsprenlerini dağıtmıştı, solarak kayboldular.

Tvlakv ayağa sıçrayarak ayaklarının yanından akıp giden yerdeki ölmekte olan korların hafifçe aydınlattığı pis çorbaya baktı. Shallan acıya karşı dişlerini sıkarak vagondan indi ve yaklaştı. Tag da öbür yönden koşarak geliyordu.

"...Birkaç düzine varmış gibi görünüyor," diyordu Bluth alçak bir sesle. "İyi silahlanmışlar ama atları ya da chulları yok, o yüzden zengin de değiller."

"Ne oluyor?" diye hesap sordu Shallan.

"Haydutlar," dedi Bluth. "Ya da paralı askerler. Ya da onlara ne demek istersen."

"Bu bölgede hiç kimse güvenlik sağlamıyor Berrakhanım," dedi Tvlakv. Shallan'a bir baktı, sonra da hızla bakışlarını kaçırdı, belli ki hâlâ sarsılmış durumdaydı. "Burası gerçek anlamıyla vahşi doğa, anlarsınız ya. Alethilerin Harap Ovalar'daki varlığı pek çok kişinin gelip gitmeyi sevdiği anlamına geliyor. Bizimkisi gibi tüccar kervanları, iş arayan zanaatkârlar, ordulara katılmaya niyetli düşük mertebeli açıkgöz kiralık asker-

ler. Bu iki koşul, kanun eksikliği buna karşın bol bol yolcu, belli bir kabadayı türüne cazip geliyor."

"Tehlikeli," diyerek ona katıldı Tag. "Bu tipler istedikleri şeyi alırlar. Geride sadece cesetler bırakırlar."

"Ateşimizi gördüler mi?" diye sordu Tvlakv şapkasını ellerinin içinde bükerek.

"Bilmem," dedi Bluth omzunun üzerinden geriye doğru göz atarak. Shallan karanlığın içinde onun yüz ifadesini zar zor seçebiliyordu. "Fazla yakına gitmek istemedim. Saymak için gizlice yaklaştım, sonra da hemen koşarak geri geldim."

"Haydut olduklarından nasıl emin oluyorsun?" diye sordu Shallan. "Tvlakv'ın da dediği gibi sadece Harap Ovalar'a doğru yollarına gitmekte olan askerler olabilirler."

"Sancakları yok, hiç armaları görünmüyor," dedi Bluth. "Ama teçhizatları iyi ve nöbetçileri sıkı. Bunlar firari. Buna chulları bile yatırırım."

"Hah," dedi Tvlakv. "Sen chullarımı kulesi olan ele bile yatırırsın, Bluth. Ama Berrakhanım, kumarbazlıktaki bütün berbatlığına rağmen, bu aptalın haklı olduğunu düşünüyorum. Derhal chulları koşmamız ve yola çıkmamız gerekir. Gecenin karanlığı bizim müttefikimiz ve biz de ondan mümkün olduğunca faydalanmalıyız."

Shallan başını sallayarak onayladı. Adamlar hızla hareket ettiler, göbekli Tvlakv bile, kampı topladılar ve chulların koşumlarını taktılar. Köleler akşam yemeklerini yiyemedikleri için homurdanıyorlardı. Shallan utanç hissederek onların kafesinin yanında durdu. Onun ailesi de kölelere sahipti, ve sadece parshmenler ve ardentler de değillerdi. Sıradan kölelerdi. Çoğu durumda, onlar sadece seyahat etme hakkı olmayan koyugözlerden daha kötü değillerdi.

Ancak bu zavallı garibanlar hastalık ve açlık içindeydi.

Sen de bu ağıllardan bir tanesinin içinde olmaktan sadece bir adım uzaktasın Shallan, diye düşündü bir titremeyle Tvlakv yanından geçerken, kölelere tıslayarak küfrediyordu. *Hayır. O seni oraya koymaya cesaret edemez. O basitçe seni öldürür.*

Bluth'a onun vagona tırmanması için bir el atmasını tekrar hatırlatması gerekmişti. Tag parshmenleri vagonlarının içine doğru güttü, bu kadar yavaş hareket ettikleri için onlara sövüyordu, sonra kendi oturağına çıktı ve arka konumu aldı.

İlk ay yükselmeye başladı, etrafı Shallan'ın istediğinden daha aydınlık yapıyordu. Chulların her çatırtılı adımı ona bir yücefırtınanın gök gürültüleri kadar yüksekmiş gibi geliyordu. Dalları kumtaşından tüplere benzeyen, adlarını tortudiken koyduğu bitkilere sürtünüyorlardı. Bunlar sallanıyor ve çatlıyordu.

İlerleyişleri hızlı değildi, chullar asla hızlı olmazdı. Hareket ederlerken, Shallan korkutucu derecede yakın olan bir tepenin yamacındaki ışıkları seçti. On dakikalık bir yürüyüş mesafesinden yakında olan kamp ateşleri. Rüzgârlardaki bir değişiklik uzak sesleri getirdi, metal üzerine metal, belki adamlar antrenman yapıyordu.

Tvlakv vagonları doğuya doğru çevirdi. Shallan karanlıkta kaşlarını çattı. "Neden bu yön?" diye fısıldadı.

"Gördüğümüz o dere yatağını hatırlıyor musun?" diye fısıldadı Bluth. "Onu bizimle onların arasına koyuyor, eğer ses duyar ve bakmaya gelirlerse diye."

Shallan başını sallayarak onayladı. "Bizi yakalarlarsa ne yapabiliriz?"

"İyi olmaz."

"Rüşvet vererek kurtulamaz mıyız?"

"Firariler sıradan haydutlar gibi değildir," dedi Bluth. "Bu adamlar, her şeylerinden vazgeçmiş. Yeminleri. Aileleri. Firar ettiğin zaman, bu seni bozar. Seni her türlü şeyi yapmayı hazır hâle getirir çünkü zaten kaybedeceğin bir şeyin kalmamıştır..."

"Ya," dedi Shallan omzunun üzerinden geriye doğru bakarak.

"Ee... Evet, böyle bir karar bütün hayatın boyunca yakanı bırakmaz. Elinde bir parça bile olsa şerefin kalmış olmasını dilersin ama zaten ondan vazgeçmiş olduğunu bilirsin."

Sessizleşti ve Shallan da onun daha fazla üstüne gitmek için fazla endişeliydi. Kervanları gittikçe gecenin derinliklerine doğru ilerlerken uzaklaşmakta olan tepenin yamacındaki o ışıkları izlemeye devam etti, eninde sonunda karanlığın içinde kayboldular.

Çevikform sahiptir narin bir dokunuşa.
Tanrılar bağışladı bu formu çok defa,
Meydan okundu tanrılar tarafından, bu onları küçülttü.Bolluk ve sıhhatti bu formun hasreti.

–Dinleyici Listeleme Şarkısı, 27. kıta

"Biliyor musun," dedi Moash Kaladin'in yanından. "Ben her zaman buranın daha, ee..."

"Büyük mü?" diye önerdi Drehy hafifçe şiveyle

"İyi olacağını düşünmüştüm," dedi Moash antrenman sahasında etrafına bakınırken. "Aynı koyugözlü askerlerin antrenman yaptıkları yere benziyor."

Bu antrenman sahası Dalinar'ın açıkgözlerine ayrılmıştı. Merkezdeki büyük açık avlu kalın bir kum tabakasıyla doldurulmuştu. Yükseltilmiş tahtadan bir kaldırım etrafını çevreliyor, kum ile sahanın çevresindeki bir oda büyüklüğünde olan dar binanın arasında uzanıyordu. O dar bina, düz bir duvar ile giriş için kemerli bir kapının olduğu ön tarafı dışında avlunun etrafını tamamen sarıyordu ve içeriye doğru uzanarak tahta kaldırıma gölgelik sağlayan geniş bir çatısı vardı. Açıkgözlü subaylar gölgede dikilmiş çene çalıyor ya da avluda güneş ışığının altında pratik yapan adamları izliyorlardı ve ardentler de silah ya da içecek taşıyarak bir o yana, bir bu yana gidiyordu.

Bu antrenman sahaları için sık bulunan bir düzenlemeydi. Kaladin buna benzeyen birkaç binada bulunmuştu. Çoğunlukla Amaram'ın ordusunda eğitime ilk başladığı zamanlarda.

Kaladin çenesini sıkarak parmaklarını antrenman sahasına açılan kemerli kapının üzerine koydu. Amaram'ın savaş kamplarına gelmesinden bu yana yedi gün geçmişti. Amaram ve Dalinar'ın arkadaş oldukları gerçeğine alışmak için yedi gün.

Fırtına kapası Amaram'ın gelişi hakkında mutlu olmaya karar vermişti. Ne de olsa, bu Kaladin'in o herife en sonunda bir mızrak saplama fırsatını bulabilmesi anlamına geliyordu.

Hayır, diye düşündü antrenman sahasına girerken. *Bir mızrak değil. Bir bıçak. Onun yakınında olmak istiyorum, yüz yüze, böylece o ölürken paniğe kapılmasını izleyebilirim. O bıçağın içeri girişini* hissetmek *istiyorum.*

Kaladin adamlarına elini salladı ve kemerden içeriye girdi, kendisini Amaram yerine çevresine odaklanmaya zorladı. Bu kemer sağlam taştan yapılmıştı, yakınlardaki bir taş ocağından çıkarılmış, geleneksel doğu desteklerine sahip binaya eklenmişti. Hafif krem birikintilerine bakılacak olursa, bu duvarlar uzun zamandır burada değillerdi. Bu Dalinar'ın savaş kamplarını kalıcı olarak düşünmeye başlamış olduğunun bir diğer işaretiydi; basit, geçici binaları yıktırıyor, yerlerine sağlam yapılar koyuyordu.

"Sen ne bekliyordun bilmem," dedi Drehy Moash'a sahayı incelerken. "*Antrenman sahasını* açıkgözler için nasıl farklı yaparsın ki? Kum yerine elmas tozu mu koyacaksın?"

"Of," dedi Kaladin.

"Nasıl bilmem," dedi Moash. "Sadece, onlar bunu o kadar çok büyütüyorlar ki. Hiçbir koyugöz 'özel' antrenman sahasına giremez. Ben ne özelliği var göremiyorum."

"Çünkü sen bir açıkgöz gibi düşünmüyorsun," dedi Kaladin. "Bu yer sadece tek bir basit sebepten ötürü özel."

"Ne o?" diye sordu Moash.

"Çünkü *biz* burada değiliz," dedi Kaladin içeri giderken onlara öncülük ederek. "En azından normalde."

Yanında Drehy ve Moash dışında beş diğer adam vardı, Köprü Dört üyeleri ve eski Kobalt Muhafızlar'dan sağ kalmış olanların bir karışımıydı. Dalinar onları da Kaladin'in emrine vermişti ve, Kaladin'i şaşırtan ve memnun eden bir şekilde, onlar tek bir şikâyet kelimesi etmeden onu liderleri olarak kabul etmişlerdi. Kaladin onlardan etkilenmişti, son adamına kadar. Eski Muhafızlar ünlerini hak ediyorlardı.

Hepsi de koyugözlü olan birkaçı, Köprü Dört ile birlikte yemek yemeğe başlamışlardı. Onlar da Köprü Dört armaları istemişlerdi ve Kaladin de onlara birkaç tane bulmuştu, ama onlara Kobalt Muhafız armalarını da öbür omuzlarına takmalarını ve bir gurur işareti olarak taşımaya devam etmelerini emretmişti.

Elinde mızrağıyla, Kaladin onlara doğru gelmekte olan bir ardentler grubuna doğru ekibine öncülük etti. Ardentler Vorin dinsel kıyafetlerini giyiyordu, bol pantolon ve tünikler, bellerinden sıradan iplerle bağlanmış olan cüppeler. Dilenci kıyafetleri. Onlar köleydi ve ayrıca da değillerdi. Kaladin onları hiç fazla umursamamıştı. Annesi büyük olasılıkla Kaladin'in dinsel âdetleri bu kadar az umursadığı için üzülürdü. Kaladin'in düşüncesine göre Yaradan onu çok fazla umursamıyordu, o zaman kendisi neden umursayacaktı ki?

"Burası *açıkgözlerin* antrenman sahası," dedi öndeki ardent sertçe. Narin bir kadındı, gerçi ardentleri erkek ya da kadın olarak düşünmemen gerekiyordu. Bütün ardentler gibi saçlarını kazıtmıştı. Erkek olan yoldaşlarının üst dudakları tıraşlanmış kare şekilli sakalları vardı.

"Köprü Dört, Yüzbaşı Kaladin," dedi Kaladin antrenman sahasını gözleriyle tarar ve mızrağını omzuna dayarken. Burası antrenman sırasında bir kazaya çok müsaitti. Buna karşı gözünü açık tutması gerekecekti. "Bugün talim yaparlarken Kholin'in oğlanları korumak için buradayız."

"Yüzbaşı mı?" dedi ardentlerin bir tanesi küçümsemeyle. "Sen..."

Başka bir ardent bir şeyler fısıldayarak onu susturdu. Kaladin hakkındaki haberler kampın içinde hızla yayılmıştı ama bazen ardentler tecrit edilmiş tipler olabiliyordu.

"Drehy," dedi Kaladin eliyle işaret ederek. "Oradaki duvarın tepesinde büyüyen şu kayafilizlerini görüyor musun?"

"Hı hı."

"Onlar bakımlı. Bu da oraya çıkan bir yol var demek."

"Elbette var," dedi öncü ardent. "Merdiven kuzeybatı köşede. Anahtar bende."

"Güzel, o zaman onu içeri sen sokabilirsin," dedi Kaladin. "Drehy, ortalığı oradan kolaçan et."

"Emredersiniz," dedi Drehy merdivenlerin yönüne doğru gitmeye başlarken.

"Peki burada ne türden tehlikelerin olmasını bekliyorsun?" dedi ardent kollarını kavuşturarak.

"Ben epey bir silah görüyorum," dedi Kaladin. "İçeri girip çıkan bir sürü insan var ve... Şu gördüğüm şeyler Parekılıcı mı? Burada ne sorun olabilir *acaba*?" Ardente sivri bir bakış fırlattı. Kadın içini çekti, sonra da Drehy'in arkasından koşarak giden bir yardımcısına anahtarı verdi.

Kaladin öbür adamlarına nöbet tutmaları için konumlar gösterdi. Onlar da gittiler, sadece Kaladin ve Moash kalmıştı. O Parekılıcı lafı geçer geçmez hemen dönmüştü ve şimdi onları dikkatle izliyordu. Ellerinde Parekılıçlar olan bir çift açıkgöz adam kumların ortasına çıkmışlardı. Bir Kılıç uzun ve inceydi, büyük bir el koruyucusu vardı, diğeri ise geniş ve kocamandı, üçte biri boyunca iki tarafından da dışarıya uzanan, hafifçe aleve benzer pis görünüşlü dikenleri vardı. İki silahın da ağızları boyunca takılı koruyucu şeritler vardı, kısmi bir kına benziyorlardı.

"Hm," dedi Moash. "Ben o adamların ikisini de tanımıyorum. Kamptaki bütün Paredarları tanıdığımı sanıyordum."

"Onlar Paredar değiller," dedi ardent. "Onlar Kral'ın Kılıçları'nı kullanıyorlar."

"Elhokar başkalarının Kılıç'ını kullanmasına izin mi veriyor?" diye sordu Kaladin.

"Bu asil bir âdettir," dedi ardent, görünüşe göre açıklama yapmak zorunda kaldığı için kızmıştı. "Yüceprensler de eskiden, birleşmeden önce bunu kendi prensliklerinde yaparlardı ve şimdi de bu kralın şerefi ve yükümlülüğü. Askerler antrenman yapmak için Kral'ın Kılıç ve Zırh'ını kullanabilirler. Hepimizin iyiliği için ordudaki bütün açıkgözler Pareler'de eğitilmesi gerekir. Kılıç ve Zırh'ta uzmanlaşmak zordur ve eğer bir Paredar savaşta düşecek olursa, onları derhâl kullanabilme becerisi olan başkalarının da olması önemlidir."

Bu Kaladin'e mantıklı görünüyordu, gerçi o herhangi bir açıkgözün Kılıç'ına dokunması için başkalarına izin verdiğini hayal edememişti. "Kralın iki Parekılıcı mı var?"

"Bir tanesi babasının, Paredarlar'ın eğitilmesi âdeti için saklanıyor." Ardent antrenman yapmakta olan adamlara bir göz attı. "Alethkar her zaman dünyanın en iyi Paredarları'na sahip olmuştur. Bu âdet de bunun bir parçası. Kral bir gün babasının Kılıç'ını hak eden bir savaşçıya bağışlayabileceğini ima etti."

Kaladin takdirle başını salladı. "Fena değil," dedi. "Bahse girerim onlarla antrenman yapmak için hepsi de en becerikli ve en değerli olanın kendisi olduğunu ka-

nıtlamayı umut eden epey bir adam geliyordur. Elhokar'ın bir avuç açıkgözü talim yapmaya kandırması için iyi bir yöntem."

Ardent gücenmiş şekilde homurdanarak yürüyüp gitti. Kaladin Parekılıçları'nın havada parlamalarını izledi. Bunları kullanan adamlar ne yaptıklarını zar zor biliyordu. Gördüğü gerçek Paredarlar, *savaştığı* gerçek Paredarlar, sendeleye sendeleye aşırı büyük kılıçlarını sanki baltalı mızraklarmış gibi sağa sola sallamıyordu. Hatta Adolin'in geçen günkü düellosunda bile...

"Hay Cehennem! Kaladin," dedi Moash ardentin sert adımlarla uzaklaşmasını izlerken. "Bir de sen *bana* saygılı olmamı söylüyordun."

"Hım?"

"Kraldan söz ederken sadece adını kullandın," dedi Moash. "Sonra da antrenman yapmaya gelen açıkgözlerin tembel olduklarını ve gelmek için kandırılmalarının gerektiğini ima ettin. Ben açıkgözleri tahrik etmekten kaçınıyor olmamız gerektiğini zannediyordum?"

Kaladin bakışlarını Paredarlar'dan uzaklaştırdı. Dikkati dağılmış, düşüncesizce konuşmuştu. "Haklısın," dedi. "Hatırlattığın için teşekkür ederim."

Moash başını salladı.

"Seni kapının orada istiyorum," dedi Kaladin işaret ederek. Kutular taşımakta olan bir grup parshmen içeri girdi, büyük olasılıkla yiyecek maddeleriydi. Onlar tehlikeli olmazlardı. Değil mi? "Yüceprens Dalinar'ın oğullarına yaklaşan hizmetkârlara, kılıç taşıyıcılarına ya da zararsız görünen herhangi bir başkasına özellikle dikkat et. O türden birisinin kenardan sapladığı bir bıçak, suikast düzenlemenin en iyi yollarından biri olur."

"Tamam. Ama bana bir şeyi söyle Kal. Bu Amaram denen adam kim?"

Kaladin sertçe Moash'a doğru döndü.

"Senin ona nasıl baktığını görüyorum," dedi Moash. "Diğer köprücüler ondan bahsettiği zaman suratının nasıl olduğunu görüyorum. O sana ne yaptı?"

"Ben onun ordusundaydım," dedi Kaladin. "Savaştığım en son yerdi..."

Moash Kaladin'in alnına doğru işaret etti. "Bu onun işi mi o zaman?"

"Evet."

"Demek ki, o da insanların olduğunu söylediği kahraman değil," dedi Moash. Bu gerçek onu memnun etmiş gibi görünüyordu.

"Onun ruhu gördüğüm herkesten daha karanlık."

Moash Kaladin'i kolundan tuttu. "Biz bir şekilde onlardan hesap soracak mıyız? Sadeas, Amaram. Bize bu şeyleri yapanlardan?" Öfkesprenleri etrafında kaynadı, kumun içindeki kan havuzları gibilerdi.

Kaladin Moash'ın gözlerinin içine baktı, sonra da başıyla onayladı.

"O zaman bence sorun yok," dedi Moash mızrağını omzuna atarak ve Kaladin'in işaret ettiği yere doğru koşarak gitti, sprenler kaybolmuştu.

"O da daha fazla gülümsemeyi öğrenmesi gereken bir başkası," diye fısıldadı Syl. Kaladin onun yakınlarında uçuşmakta olduğunu ve şimdi de omzuna konduğunu fark etmemişti.

Kaladin yürüyerek antrenman sahasının çevresini dolaşmak için döndü, her girişi aklına yazıyordu. Belki de aşırı dikkatli davranmaktaydı. O sadece işlerini düzgün

yapmayı severdi ve Köprü Dört'ü kurtarmaktan başka bir işinin olmasından beri bir ömür geçmişti.

Gerçi bazı zamanlarda işini düzgün yapmak imkânsızmış gibi görünüyordu. Geçen haftaki yücefırtına sırasında, yine birileri Dalinar'ın odalarına sızmış, duvara ikinci bir sayı daha yazmıştı. Geri sayım yapıyor, bir aydan biraz daha ilerideki aynı tarihe işaret ediyordu.

Yüceprens endişeliymiş gibi görünmüyordu ve hatta olayın üstünün kapatılmasını istiyordu. Fırtınalar... Kriz geçirdiği sırada o rünleri kendisi mi yazıyordu? Ya da bu bir tür spren miydi? Kaladin bu sefer hiç kimsenin onu aşarak içeri girmiş olamayacağından *emindi*.

"Seni rahatsız eden şey hakkında konuşmak istiyor musun?" diye sordu Syl oturduğu yerden.

"Ben yücefırtınalar sırasında Dalinar'a olanlar hakkında endişeliyim," dedi Kaladin. "O numaralar... Yanlış olan bir şeyler var. Sen hâlâ etrafta o sprenleri görüyor musun?"

"Kırmızı yıldırım mı?" diye sordu Syl. "Sanırım öyle. Onları fark etmesi zor. Sen onları görmedin mi?"

Kaladin başını olumsuzca salladı, mızrağını kaldırıp yürüyerek kumların etrafındaki kaldırımın üzerine çıktı. Burada bir depo odasından içeriye göz attı. Duvar boyunca dizilmiş olan deri zırhlar ve tahta antrenman kılıçları vardı, bazıları Parekılıcı büyüklüğündeydi.

"Seni rahatsız eden tek şey bu mu?" diye sordu Syl.

"Başka ne olabilir?"

"Amaram ve Dalinar."

"Bu çok önemli bir şey değil. Dalinar Kholin benim karşılaştığım en kötü katillerden bir tanesiyle arkadaş. Ee? Dalinar açıkgözlü. Büyük olasılıkla bir sürü katille arkadaştır."

"Kaladin..." dedi Syl.

"Amaram Sadeas'tan da beter, biliyorsun," dedi Kaladin kapılar arayarak depo odasının içini dolaşırken. "Sadeas'ın bir fare olduğunu herkes biliyor. O sana karşı dürüst. 'Sen bir köprücüsün,' dedi bana, 've ben de seni ölene kadar kullanacağım.' Ama Amaram... O daha fazlası olacağına söz vermişti, hikâyelerdekilere benzer bir berrakbey. O bana Tien'i koruyacağına söz vermişti. O şerefli numarası yapıyor. Bu Sadeas'ın ulaşabileceği her alçaklıktan daha aşağıda."

"Dalinar, Amaram gibi değil," dedi Syl. "Olmadığını sen de biliyorsun."

"İnsanlar onun hakkında da Amaram için söyledikleri şeylerin aynısını söylüyorlar. Amaram için *hâlâ* söyledikleri şeylerin." Kaladin tekrar güneş ışığına çıktı ve sahanın etrafını dolaşmaya devam etti, düello yaparken yerden kum kaldıran, homurdanan, ter döken ve tahta kılıçlarını birbirine vuran açıkgözlerin yanından geçiyordu.

Her çifte refakat eden bir yarım düzine koyugözlü hizmetkâr vardı, havlular ve mataralar taşıyorlardı ve pek çoğunun dinlenirken oturmaları için onlara sandalye getirecek bir ya da iki tane parshmeni vardı. Fırtınababa. Bu kadar rutin bir şeyde bile açıkgözlerin şımartılması gerekiyordu.

Syl yukarı fırlayarak Kaladin'in önünde havada durdu, bir fırtına gibi önüne dikilmişti. *Tam anlamıyla* bir fırtına gibi. Kaladin'in burnunun dibindeki havada asılı duruyordu, ayaklarının altı bulutlanmış, şimşekler çakıyordu. "Sen dürüst bir şekilde, Dalinar Kholin'in sadece şerefli *numarası* yaptığını mı ima ediyorsun?" diye hesap sordu.

"Ben..."

"Bana yalan söylemeye kalkma Kaladin," dedi öne bir adım atıp parmağını uzatırken. Her ne kadar minicik olsa da, o anda bir yücefırtına kadar enginmiş gibi görünüyordu. "Yalan yok. Asla."

Kaladin derin bir nefes aldı. "Hayır," dedi en sonunda. "Hayır, Dalinar bizim için Kılıç'ını feda etti. O iyi bir adam. Ben bunu kabul ettim. Amaram onu kandırmış. O beni de kandırmıştı, o yüzden sanırım Kholin'i çok fazla suçlayamam."

Syl tersçe başını salladı, bulutlar dağılıyordu. "Amaram hakkında onunla konuşmalısın," dedi, Kaladin binayı kolaçan etmek için yürümeye devam ederken o da başının hizasında havada yürüyordu. Adımları küçüktü ve geride kalması gerekirdi ama kalmıyordu.

"Peki ne demeliyim?" diye sordu Kaladin. "Ona gidip, üçüncü Dan olan bir açıkgözü kendi askerlerini öldürmekle mi itham edeyim? Parekılıcı'mı çalmakla mı? Ya bir aptal ya da deli gibi görünürüm."

"Ama..."

"O dinlemez, Syl," dedi Kaladin. "Dalinar Kholin iyi bir adam olabilir ama o güçlü bir açıkgöz hakkında kötü konuşmama izin veremez. Dünyanın düzeni bu. Ve bu da bir *gerçek*."

İncelemesine devam etti, insanların antrenman yapanları izleyebilecekleri odaların içinde ne olduğunu bilmek istiyordu. Bazıları depoydu, diğerleri banyo yapmak ve dinlenmek içindi. Bunların birkaç tanesi kilitliydi, içerideki açıkgözler günlük antrenmanlarından sonra kendilerine gelmeye çalışıyordu. Açıkgözler banyoları severdi.

Binanın giriş kapısının ters yönünde olan arka tarafı ardentlerin yaşadıkları odaları içeriyordu. Kaladin hiç bu kadar fazla kazınmış kafa ve koşturan cüppeli bedeni bir arada görmemişti. Hearthstone'da şehirbeyinin sadece oğlunu eğitmek için birkaç yaşlı ve kırışmış ardenti vardı. Onlar ayrıca düzenli olarak dualar yakmak ve koyugözlerin Çağrı'larını Yükseltmek için şehre iniyorlardı.

Bu ardentler aynı türdenmiş gibi görünmüyordu. Onlarda bir savaşçının vücudu vardı ve sık sık bir antrenman partnerine ihtiyacı olan açıkgözlerle dövüşmek için sahaya iniyorlardı. Bazı ardentlerin koyu gözleri vardı ama yine de kılıç kullanıyorlardı. Onlar açıkgöz ya da koyugöz değildi, sadece ardentti.

Peki ya içlerinden *bir tanesi prenscikleri öldürmeye karar verirse ne yapacağım?* Fırtınalar adına, korumalık görevinin bazı yanlarından nefret ediyordu. Eğer hiçbir şey olmadıysa, o zaman bunun yanlış hiçbir şey olmadığı için mi, yoksa olası suikastçıları caydırmış olduğun için mi olduğundan hiçbir zaman emin olamıyordun.

Adolin ve kardeşi en sonunda geldiler, ikisi de Parezırhı'na bürünmüşlerdi, miğferleri kollarının altındaydı. Onlara eşlik eden Skar ve Kobalt Muhafızlar'ın eski üyelerinden bir grup vardı. Onlar Kaladin yaklaşır ve gidebileceklerini işaret ederken

selam verdiler, vardiya resmî olarak değişmişti. Skar gidip Dalinar ve Navani'yi korumakta olan grupta Teft'e katılacaktı.

"Bölge antrenmanınızı bölmeden yapabildiğim kadarıyla güvenceye alındı Berrakbey," dedi Kaladin Adolin'in yanına gelerek. "Adamlarım ve ben siz antrenman yaparken gözümüzü açık tutacağız ama eğer bir şeyler ters gidiyormuş gibi hissederseniz seslenmekte tereddüt etmeyin."

Adolin etrafı incelerken homurdandı, Kaladin'e neredeyse hiç dikkat etmiyordu. Uzun bir adamdı, birkaç siyah Alethi saçı, epey bir altın sarısının gerisinde kalıyordu. Babasında bu yoktu. Belki de Adolin'in annesi Rira'dandı?

Kaladin Moash'tan farklı bir görüş açısının olacağı avlunun kuzey tarafına doğru yürümek için döndü.

"Köprücü," diye seslendi Adolin. "Sen insanlarla konuşurken doğru hitap şekilleri kullanmaya mı karar verdin? Babama 'komutanım' demiyor muydun?"

"O benim amirim," dedi Kaladin geri dönerek. Basit cevap en iyisiymiş gibi görünüyordu.

"Ve ben değil miyim?" diye sordu Adolin yüzü asılarak.

"Hayır."

"Ya ben sana bir emir verecek olsaydım?"

"Herhangi bir makul emre itaat ederim Berrakbey. Ama eğer maçlar arasında birilerinin size çay getirmesini isterseniz, başka birisini göndermeniz gerekecek. Burada ayaklarınızı öpmeye gönüllü epey birileri olmalı."

Adolin ona doğru yaklaştı. Her ne kadar koyu mavi Parezırhı onun boyuna sadece birkaç santim ekliyor olsa da, Kaladin'in önünde bir kule gibi yükselir gibi görünmesini sağlıyordu. Belki de ayak öpme lafı küstahça olmuştu.

Ancak Adolin temsil ettiği bir şeyler vardı. Açıkgözlerin imtiyazı. O Kaladin'in nefretini açığa çıkaran Amaram ya da Sadeas gibi değildi. Onun gibi adamlar Kaladin'i sadece sinir ediyor, ona bu dünyada bazıları şarabını yudumlar ve süslü giysiler giyerken, başkalarının neredeyse ufak kaprisler uğruna köle yapıldıklarını hatırlatıyordu.

"Sana hayatımı borçluyum," diye hırladı Adolin sanki kelimeleri söylemek canını acıtırmış gibi. "Seni bir pencereden aşağı atmamış olmamın tek sebebi bu." Zırhlı bir parmağıyla uzandı ve Kaladin'in göğsünü dürttü. "Ama sana karşı olan sabrım babamınki kadar çok olmayacak, küçük köprücü. Sende yanlış bir şeyler var, tam olarak çıkaramadığım bir şeyler. Gözüm üstünde. Haddini bil."

Harika. "Ben sizi hayatta tutacağım Berrakbey," dedi Kaladin parmağını bir kenara iterek. "Benim haddim *bu*."

"Ben kendi kendimi hayatta tutabilirim," dedi Adolin, döndü ve Zırh tıkırtılarıyla kumlar üzerinde yürüyerek uzaklaşmaya başladı. "Senin işin kardeşime göz kulak olmak."

Kaladin onun uzaklaşmasına izin vermekten son derece memnundu. "Şımarık çocuk," diye mırıldandı. Kaladin'in tahminine göre, Adolin ondan birkaç yaş daha büyüktü. Kısa süre önce Kaladin bir köprücü olduğu sırada yirminci doğum gününün geçmiş olduğunu ve hiç dikkat etmediğini fark etmişti. Adolin yirmilerinin başlarındaydı. Ama bir çocuk olmanın yaşla çok az ilgisi vardı.

Renarin hâlâ ön kapının yakınlarında sıkıntılı bir şekilde duruyordu, üzerinde Dalinar'ın eski Parezırhı, elinde de yeni kazanılmış olan Parekılıcı vardı. Adolin'in dünkü hızlı düellosu bütün savaş kamplarının konusuydu ve Renarin'in Kılıç'ıyla tam olarak bağ kurması beş gün sürecekti, ondan önce Kılıç'ı ortadan kaldıramazdı.

Genç adamın Parezırhı koyu çeliğin rengindeydi, boyanmamıştı. Dalinar o şekilde tercih ediyordu. Zırh'ını elden çıkararak, Dalinar bundan sonraki zaferlerini bir politikacı olarak kazanmak istediğini işaret ediyordu. Bu takdir edilesi bir hamleydi; insanlara kendini onları her zaman dövebileceğinden korktukları için, hatta aralarındaki en iyi asker olduğun için de takip ettiremezdin. Gerçek bir lider olmak için daha fazlasına, çok daha fazlasına ihtiyacın vardı.

Ama Kaladin yine de Dalinar'ın Zırh'ını elinde tutmasını tercih ederdi. Adamın hayatta kalmasına yardım edecek olan her şey Köprü Dört için bir nimetti.

Kaladin bir sütuna yaslanarak kollarını kavuşturdu, mızrağını kolunun altına kıstırmış, sorunlara karşı bölgeyi izliyor ve prensciklerin fazla yakınına yaklaşan herkesi inceliyordu. Adolin yürüyerek gitti ve kardeşini omzundan kavrayıp, avlu boyunca çekiştirerek götürdü. Meydanda antrenman yapmakta olan birçok kişi, prenscikler geçerken durdu ve selam verdi, üniforma giymemiş olanları ise eğiliyordu. Avlunun arka tarafında toplanmış olan bir grup gri giysili ardent vardı ve biraz önce Kaladin'in karşılaştığı kadın kardeşlerle konuşmak için öne çıktı. Adolin ve Renarin'in ikisi de resmî bir şekilde ona doğru eğildi

Renarin'e Zırh'ının verilmesinin üzerinden üç hafta geçmişti. Adolin onu buraya eğitim için getirmeden önce neden bu kadar uzun süre beklemişti? Oğlan için bir Kılıç da kazanabilmek diye düelloyu mu beklemişti?

Syl, Kaladin'in omzuna kondu. "Adolin ve Renarin, ikisi de ona eğiliyorlar."

"Evet," dedi Kaladin.

"Ama ardent köle değil mi? Onların babalarına ait olan bir köle?"

Kaladin başını sallayarak onayladı.

"İnsanlar hiç mantıklı değil."

"Eğer sen bunu daha yeni öğreniyorsan, şimdiye dek dikkatsizlik etmişsin demektir," dedi Kaladin.

Syl eliyle saçlarını savurdu, gerçekçi bir şekilde hareket ediyorlardı. Hareketin kendisi ise çok insansıydı. Belki de dikkatsizlik etmiyordu. "Ben onlardan hoşlanmıyorum," dedi Syl havai bir şekilde. "İkisinden de. Adolin'den de, Renarin'den de."

"Sen Pareleri olan hiç kimseden hoşlanmıyorsun."

"Aynen öyle."

"Sen daha önce de Kılıç'ların iğrenç olduğunu söylemiştin," dedi Kaladin. "Ama Parlayanlar da onları taşırdı. O zaman Parlayanlar da mı yanlış yapıyordu?"

"Tabii ki hayır," dedi Syl, sanki Kaladin tamamıyla aptalca bir şey söylemiş gibi. "O zaman Pareler iğrenç değildi."

"Ne değişti?"

"Şövalyeler," dedi Syl sessizleşerek. "Şövalyeler değişti."

"O zaman iğrenç olan şey silahların kendileri değil," dedi Kaladin. "Yanlış kişilerin elinde olmaları."

"Artık doğru kişiler yok," diye fısıldadı Syl. "Belki hiçbir zaman da olmamıştı..."

"Peki onlar en başında nereden geldiler?" diye sordu Kaladin. "Parekılıcı. Parezırhı. Modern fabriallar bile onların yanına yaklaşamıyor. O zaman antik çağların insanları bu kadar inanılmaz silahları nereden buldu?"

Syl sessizleşmişti. Kaladin'in soruları fazlasıyla sorgulayıcı hâle geldiği zaman bunu yapmak gibi sinir bozucu bir huyu vardı.

"Ee?" diye yokladı Kaladin.

"Sana söyleyebilmeyi isterdim."

"Söyle o zaman."

"Öyle olabilmesini isterdim. Olmuyor."

Kaladin içini çekerek dikkatini tekrar olması gereken yere, Adolin ve Renarin'in üzerine çevirdi. Kıdemli ardent onları avlunun en arka tarafında başka bir grup kişinin yerde oturmakta olduğu bir yere doğru götürmüştü. Bunlar da ardentti ama onlarda farklı olan bir şeyler vardı. Bir tür öğretmen miydiler?

Adolin onlarla konuşurken, Kaladin bir kere daha avluyu hızlıca taradı, sonra kaşlarını çattı.

"Kaladin?" diye sordu Syl.

"Şurada gölgelerin içindeki adam," dedi Kaladin mızrağıyla saçakların altındaki bir yere doğru işaret ederek. Orada durmakta olan bir adam vardı, kollarını kavuşturmuş, bel yüksekliğindeki tahta bir parmaklığa yaslanarak duruyordu. "O prenscikleri izliyor."

"Iı, diğer herkes de öyle."

"O başka," dedi Kaladin. "Gel."

Kaladin sıradan, tehditkâr olmayan bir şekilde oraya doğru yürüdü. Adam büyük olasılıkla sadece bir hizmetkârdı. Uzun saçlı ve kısa ama dağınık siyah sakalı olan adam, iplerle bağlanmış olan gevşek taba renkli giysiler giyiyordu. Antrenman sahasında yersizmiş gibi görünüyordu ve sadece bu bile adamın bir suikastçı olmadığını göstermeye büyük ihtimalle yeterdi. En iyi suikastçılar hiçbir zaman göze batmazlardı.

Yine de, adamın sağlam bir yapısı ve yanağında da bir yara izi vardı. Demek ki savaş yüzü görmüştü. Onu bir kontrol etmek en iyisi olacaktı. Adam Renarin ve Adolin'i dikkatli bir şekilde izliyordu ve bu açıdan Kaladin onun gözlerinin açık mı, koyu mu olduğunu göremiyordu.

Kaladin yakına gelirken, ayağını duyulur bir sesle kumlara sürttü. Adam anında döndü ve Kaladin de içgüdüsel olarak mızrağını öne uzattı. Şimdi adamın gözlerini görebiliyordu, kahverengiydi, ama Kaladin onun yaşını belirlemekte güçlük çekiyordu. O gözler bir şekilde yaşlıymış gibi görünüyordu ama derisi onlara uyacak kadar kırışık değildi. Otuz beş yaşında olabilirdi. Ya da yetmiş yaşında da olabilirdi.

Yetmiş fazla genç, diye düşündü Kaladin, gerçi neden olduğunu bilmiyordu.

Kaladin mızrağını indirdi. "Affedersin. Biraz gerginim. İşe başlayalı sadece birkaç hafta oluyor." Bunu yatıştırıcı bir şekilde söylemeye çalışmıştı.

İşe yaramadı. Adam onu baştan aşağı süzdü, saldırıp saldırmayacağına karar vermeye çalışan bir savaşçının kendini tutan tehditkârlığı hâlâ üzerindeydi. En sonunda Kaladin'e arkasını döndü ve sakinleşti, Adolin ve Renarin'i izliyordu.

"Sen kimsin?" diye sordu Kaladin adamın yanına gelirken. "Dediğim gibi, yeniyim. Herkesin isimlerini öğrenmeye çalışıyorum."

"Sen o köprücüsün. Yüceprensi kurtaran."

"Öyle," dedi Kaladin.

"Daha fazla kurcalamana gerek yok," dedi adam. "Senin Cehennem olası prensini incitmeyeceğim." Alçak, gıcırtılı bir sesi vardı. Kulağa batıyordu. Şivesi de acayipti.

"O prensim değil," dedi Kaladin. "Sadece benim sorumluluğum." Adamı baştan aşağı tekrar inceleyerek bir şeyi fark etti. İplerle bağlanmış olan gevşek giysiler ardentlerin bazılarının giydiklerine çok benziyordu. Kaladin'i yanıltan saçlarının kazınmamış olmasıydı...

"Sen askersin," diye tahmin etti Kaladin. "Yâni eski asker."

"Evet," dedi adam. "Bana Zahel derler."

Kaladin başını sallayarak onayladı, düzensizlikler yerine oturuyordu. Arada bir, bir asker eğer geri döneceği başka hiçbir hayat yoksa, emekli olduğunda ardentiaya girerdi. Kaladin onların en azından adamdan saçlarını kazıtmasını talep etmelerini beklerdi.

Acaba Hav da şimdi bir yerlerde o manastırların bir tanesinde midir? diye düşündü Kaladin öylesine. *O olsa benim hakkımda ne düşünürdü?* Büyük olasılıkla gurur duyardı. O her zaman bir askerin yapabileceği görevlerin içinde en saygı değer olanının korumalık olduğunu düşünmüştü.

"Ne yapıyorlar?" diye sordu Kaladin Renarin ve Adolin'e doğru işaret ederek Zahel'e. Parezırhları'nın yüküne rağmen, yaşlı ardentlerin önünde yere oturmuşlardı.

Zahel homurdandı. "Küçük Kholin'in bir usta tarafından seçilmesi gerek. Eğitim için."

"Hangisini istiyorlarsa seçemiyorlar mı?"

"İşler öyle yürümüyor. Gerçi biraz uygunsuz bir durum. Prens Renarin hiçbir zaman pek bir kılıç eğitimi almadı." Zahel durakladı. "Bir usta tarafından seçilmek, uygun mevkide olan çoğu açıkgöz oğlanın on yaşına gelmeden önce geçtikleri bir aşamadır."

Kaladin kaşlarını çattı. "Neden hiç eğitim görmemiş?"

"Bir tür sağlık sorunu."

"Ve onlar gerçekten de onu geri çevirebilirler mi?" diye sordu Kaladin. "Yüceprensin öz oğlunu?"

"Yapabilirler ama büyük olasılıkla yapmayacaklar. Yeteri kadar cesaretli değiller." Adolin ayağa kalkarak eliyle işaret ederken adam gözlerini kıstı. "Hay Cehennem. Bunun için ben geri dönene kadar beklemesinin şüpheli olduğunu biliyordum."

"Kılıç ustası Zahel!" diye seslendi Adolin. "Siz öbürleriyle birlikte oturmuyorsunuz!"

Zahel içini çekti, sonra da Kaladin'e kaderine boyun eğmiş bir bakış attı. "Büyük olasılıkla ben de yeteri kadar cesaretli değilimdir. Onu fazla incitmemeye çalışırım." Parmaklığın etrafından dolaştı ve hızla gitti. Adolin hevesle Zahel'in elini kavradı, sonra da Renarin'e işaret etti. Zahel kel kafalı, sakalları düzgün kesimli ve giysileri daha temiz olan diğer ardentlerin arasında dikkate değer derecede uyumsuz duruyordu.

"Hmm," dedi Kaladin. "O sana da garip göründü mü?"

"Bana hepiniz garip görünüyorsunuz," dedi Syl önemsemeden. "Kaya dışında hepiniz, o gerçek bir centilmen."

"O senin bir tanrı olduğunu düşünüyor. Onu cesaretlendirmemen gerekir."

"Neden? Ben *tanrıyım.*"

Kaladin başını çevirerek omzunda oturmakta olan sprene ifadesiz gözlerle baktı. "Syl..."

"Ne? Öyle!" Sırıttı ve sanki çok küçük bir şeyi tutarmış gibi parmaklarını uzattı. "Küçük bir parçasıyım. Çok çok minik. Şimdi önümde eğilmene izin veriyorum."

"Sen omzumda otururken o biraz zor," diye mırıldandı Kaladin. Lopen ve Shen'in kapıya geldiklerini fark etti, büyük olasılıkla Teft'ten günlük raporları getiriyorlardı. "Gel. Bakalım Teft'in benden istediği bir şey var mı, ondan sonra bir tur atar ve Drehy ile Moash'ı kontrol ederiz."

Desen nerede[illegible] sürekli olarak şekil değiştiriyor.

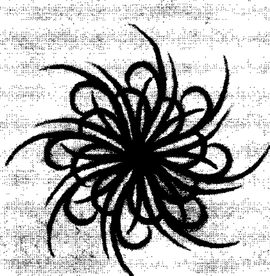
Sık sık büyük değişikliğe uğruyor, bazı zamanlarda yavaşça, bazı zamanlarda da çok hızlı değişiyor.

Ben daha bu zamanlama değişikliklerine neyin neden olduğunu çıkaramıyorum.

[illegible] gibi değil [illegible]
ya da bütünü [illegible]
kendi içlerinde bölün[illegible]
ve farklı desen[illegible]

[illegible]ler her[illegible]
gibi görünüyor, [illegible]
bölümünden ya da bir
ayrılarak çıkıyorlar
kopyası olan şekiller bir[illegible]
ve üst üste b[illegible]

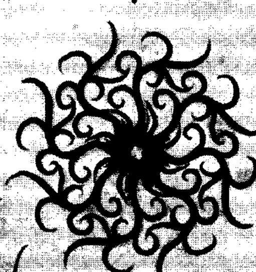

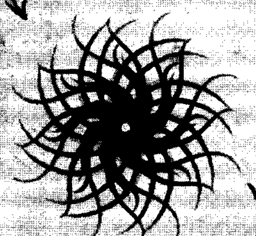
bo[illegible]
yapıy[illegible]
on[illegible]
sa[illegible]
düşünüyor[illegible]
onu[illegible]

Ke[illegible]
yaratı[illegible]
konuşu[illegible]
bir boyutu[illegible]

Sonsuz derecede değişken dizilimlere sahipmiş gibi görünüyor!

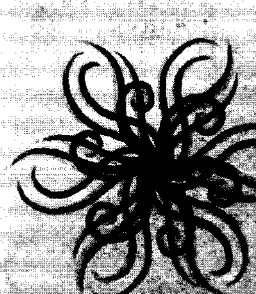
Desen'i oluşturan çizgiler, sürekli olarak bir düğüm hâlinde yayılıyor ve kıvrılıyor ve düzleşiyor ve çarpılıyor, pürüzsüz bir şekilde bölünüyor ve bir araya geliyor ve tekrar birbirinden uzaklaşıyor. Hiçbir zaman karışıkmış gibi görünmüyor, şekillerde her zaman bir desen var.

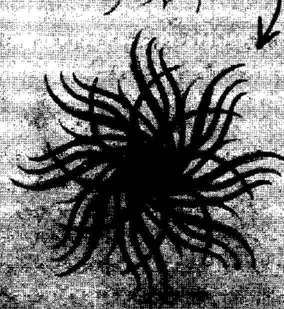

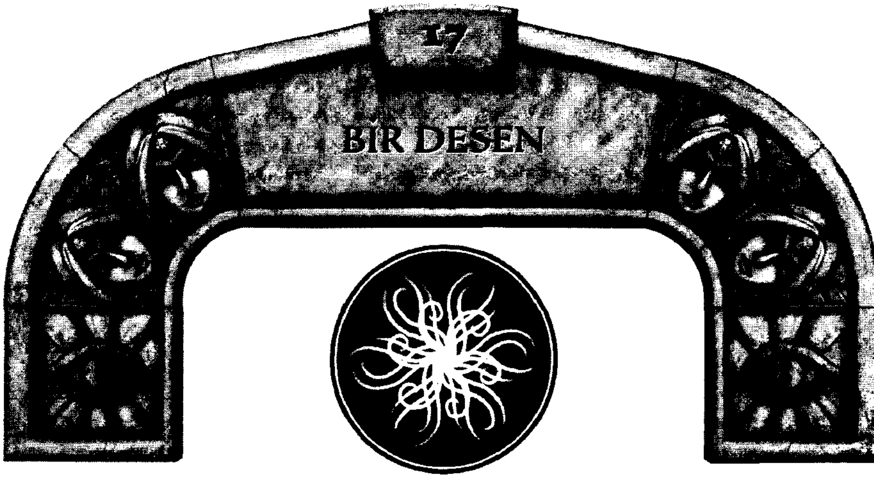

Desen'i oluşturan kısımları değişken ama sürekli olarak eşit gibi görünüyorlar.

Ben bu Desen[illegible]
yerlerde görmüş[illegible]
neredeyse tamam[illegible]
Kharkmath'da gö[illegible]
yaratıklarla [illegible]

Kıtform korkan, aklı neredeyse kaybolan
Azıcık ve değildir içlerimizdeki pek zekileri.
Dönüşmenin öder bedelini kovulan
Bulursa getirir sana karmaşık düşünceleri

–Dinleyici Listeleme Şarkısı son kıta

Vagonunda giderken Shallan endişesini âlimlikle kapatıyordu. Firarilerin kervanın geride bıraktığı ezilmiş kayafilizlerinden oluşan patikayı fark edip etmediklerini anlamanın hiçbir yolu yoktu. Takip ediyor olabilirlerdi. Etmiyor da olabilirlerdi.

Bunu dert etmenin bir faydası yok, diyordu kendi kendine. Ve böylece, dikkatini dağıtacak başka bir şey bulmuştu. "Yapraklar kendi filizlerini verebiliyor," dedi Shallan küçük yuvarlak yapraklardan bir tanesini parmağının ucunda havaya kaldırarak. Bunu güneş ışığına doğru çevirdi.

Bluth yanında oturuyordu, bir kaya gibi çöreklenmişti. Bugün onun için fazlasıyla havalı olan bir şapka takmaktaydı; cansız bir beyazdı, yanlardan yukarıya doğru kıvrılan bir siperliği vardı. Arada bir sürücü kamışını savurarak önlerindeki chulun kabuğuna vuruyordu, bu neredeyse Shallan'ın boyu kadar uzundu.

Shallan kitabının arka tarafında onun kullandığı vuruşların küçük bir listesini çıkarıyordu. Bluth iki kere vurdu, durakladı ve tekrar vurdu. Bu, önlerindeki Tvlakv'ın sürmekte olduğu vagon minik kayafilizleriyle kaplı bir tepenin yamacına tırmanmaya başlarken hayvanın yavaşlamasına neden oldu.

"Görüyor musun?" dedi Shallan yaprağı ona göstererek. "O yüzden bitkinin yaprakları bu kadar kırılgan. Fırtına geldiği zaman, bu dalları parçalayacak ve yaprakları koparacak. Onlar da uçarak uzaklaşacak ve yeni filizler verecek, kendi kabuklarını büyütmeye başlayacaklar. Ne kadar da hızlı büyüyorlar. Benim burada, bu verimsiz diyarlarda beklediğimden çok daha hızlı."

Bluth homurdandı.

Shallan içini çekti, parmağını indirdi ve minik bitkiyi onu büyütmek için kullandığı kupanın içine geri koydu. Omzunun üzerinden geriye bir göz attı.

Herhangi bir takip işareti yoktu. Gerçekten de endişe etmeyi kesmesi gerekliydi.

Yeni eskiz defterine geri döndü; Jasnah'nın sayfalarını çok fazlası doldurmadığı not defterlerinden bir tanesiydi, ve küçük yaprağın hızla bir resmini çizmeye başladı. Fazla iyi malzemeleri yoktu, sadece tek bir kömür kalemi, birkaç tüy kalemi ve bir parça da mürekkep vardı ama Desen haklı çıkmıştı. Shallan duramıyordu.

Denize dalışından hatırladığı kadarıyla santhidin yeni bir eskiziyle başlamıştı. Bu, olaydan hemen sonra yapmış olduğu resme eşit değildi ama ona tekrar sahip olmak, ne şekilde olursa olsun, içindeki yaraları iyileştirmeye başlamıştı.

Yaprağı bitirdi, sonra da sayfayı çevirdi ve Bluth'un bir çizimine başladı. Shallan insan koleksiyonuna yeniden başlamak için onu kullanmayı pek de istemiyordu ama seçenekleri sınırlıydı. Ne yazık ki, o şapka gerçekten de saçma duruyordu, onun kafası için fazlasıyla küçüktü. Onun bu bir yengeç gibi öne doğru kıvrılmış, arkasında gökyüzü ve başındaki şapkayla görüntüsü... Eh, en azından ilginç bir kompozisyon olacaktı.

"Şapkayı nereden buldun?" diye sordu çizmeye devam ederken.

"Takas ettim," diye mırıldandı Bluth ona bakmadan.

"Çok pahalı mıydı?"

Bluth omzunu silkti. Shallan kendi şapkalarını gemiyle birlikte kaybetmişti ama Tvlakv'ı parshmenler tarafından örülen şapkalardan bir tanesini vermesi için ikna etmişti. Bu özellikle çekici sayılmazdı ama yüzünü güneşten koruyordu.

Shallan, sarsıntılı vagona rağmen, Bluth'un eskizini tamamlamayı başardı. Resmi inceledi, tatmin olmamıştı. Bu koleksiyonu için *kötü* bir başlangıçtı, özellikle de Bluth'u bir parça karikatürize etmiş olduğunu hissediyor olduğundan dolayı. Dudaklarını büzdü. Eğer her zaman ona surat asıyor olmasaydı, Bluth nasıl görünürdü? Eğer giysileri daha düzgün olsaydı, eğer o eski sopa yerine düzgün bir silah taşıyor olsaydı?

Sayfayı çevirdi ve yeniden başladı. Farklı bir kompozisyondu, belki idealize edilmişti, ama her nedense ayrıca *doğruydu* da. Bir kere onu doğru düzgün giydirirsen, aslında kahramansı görünebilirdi. Bir üniforma. Yan tarafında duran bir mızrak. Gözleri ufka doğru çevrilmiş. Bitirdiği zamana, bugün için kendisini çok daha iyi hissetmeye başlamıştı. Eserine gülümsedi, sonra da Tvlakv gün ortası için duracaklarını seslenirken kaldırıp Bluth'a doğru tuttu.

Bluth resme bir bakış attı ama hiçbir şey söylemedi. Chulu Tvlakv'ın vagonunu çekenin yanında durdurmak için birkaç tane daha vurdu. Tag de kendi vagonuyla geldi, bu sefer köleleri o taşıyordu.

"Yumruotu!" dedi Shallan çizimini indirip, yakınlardaki bir kayanın arkasında büyümekte olan ince kamışlardan bir demete işaret ederken.

Bluth inledi. "Yine mi o ot?"

"Evet. Rica etsem benim için onları toplayabilir misin?"

"Parshmenler yapamaz mı? Benim chulları beslemem gerek..."

"Hangisini bekletmeyi tercih ederdin, Muhafız Bluth? Chulları mı yoksa açıkgözlü kadını mı?"

Bluth şapkasının altından başını kaşıdı, sonra da somurtarak indi ve kamışlara doğru yürüdü. Yakınlarda, Tvlakv vagonunun üzerinde ayağa kalkmış, güney yönlerindeki ufku izliyordu.

O taraftan yükselmekte olan ince bir duman izi vardı.

Shallan anında bir ürperme hissetti. Aceleyle vagonundan indi ve Tvlakv'a doğru hızla gitti. "Fırtınalar! Bunlar firariler mi?" dedi Shallan. "Bizi mi takip ediyorlar?"

"Evet. Onlar da gün ortası yemeğini yapmak için durmuşlar gibi görünüyor," dedi Tvlakv vagonunun tepesindeki tüneğinden. "Bizim ateşlerini görmemizi umursamıyorlar." Zorlamayla güldü. "Bu iyiye işaret. Büyük ihtimalle bizim sadece üç vagon olduğumuzu ve neredeyse takip etmeye değmeyeceğimizi biliyorlardır. Biz hareket etmeye devam ettikçe ve sık sık da durmazsak, onlar kovalamaktan vazgeçecektir. Evet. Eminim."

Vagonundan aşağı atladı, sonra da aceleyle kölelere su vermeye başladı. Bunu parshmenlere yaptırmaya zahmet etmedi, işi kendisi yapıyordu. Diğer her şeyden çok bu, ne kadar endişeli olduğuna işaret ediyordu. Çabucak tekrardan yola çıkmayı istiyordu.

Bu parshmenleri Tvlakv'ın vagonunun arkasında örgüye devam etmeleri için yalnız bırakıyordu. Shallan gergin halde orada durarak izledi. Firariler vagonların arkada bıraktıkları kırık kayafilizlerinin izini fark etmişti.

Shallan kendisini terlerken buldu ama ne yapabilirdi ki? Kervanı hızlandıramazdı. Sadece, Tvlakv'ın da dediği gibi, takipçilerin ilerisinde kalmaya devam edebileceklerini umut etmek zorundaydı.

Bu pek de olası görünmüyordu. Chul vagonları yürüyen insanlardan daha hızlı olamazdı.

Dikkatini dağıt, diye düşündü Shallan paniğe kapılmaya başlarken. *Aklını takipten uzaklaştıracak bir şeyler bul.*

Tvlakv'ın parshmenleri olur muydu? Shallan onlara dik dik baktı. Belki de bu ikisinin kafeslerindeki bir çizimi?

Hayır. Shallan resim yapmak için fazla gergindi ama belki de başka bir şeyleri keşfedebilirdi. Parshmenlerin kafesine doğru yürüdü. Ayakları şikâyet etti ama acı dayanılırdı. Aslında önceki günlerde saklamaya çalışmışsa da, şimdi irkilmelerini abartıyordu. Tvlakv'a Shallan'ın aslında olduğundan daha kötü durumda olduğunu düşündürmek daha iyiydi.

Kafesin parmaklıklarında durdu. Arka taraf kilitlenmemişti, parshmenler asla kaçmazdı. Bu ikisini satın almak Tvlakv için epey büyük bir yatırım olmuş olmalıydı. Parshmenler ucuz değildi ve pek çok hükümdar ve güçlü açıkgöz onları stoklardı.

İkisinden bir tanesi Shallan'a bir bakış attı, sonra da işine geri döndü. O dişi miydi? Giysilerini çıkarmadan dişilerini erkeklerinden ayırt etmek zor olurdu. Bunların ikisinin de beyaz üzerine kırmızı desenli mermer gibi derileri vardı. Bodur gövdeleri vardı, belki beş ayak boyunda ve kellerdi.

Bu iki mütevazı işçiyi bir tehdit olarak görmek ne kadar da zordu. "Sizin isimleriniz ne?" diye sordu Shallan.

Bir tanesi başını kaldırdı. Öbürü çalışmaya devam etti.

"Senin adın," diye dürtükledi Shallan.

"Bir," dedi parshmen. Eliyle yoldaşına işaret etti. "İki." Başını eğdi ve çalışmaya devam etti.

"Siz hayatlarınızdan memnun musunuz?" diye sordu Shallan. "Eğer seçeneğiniz olsaydı, özgür olmayı tercih eder miydiniz?"

Parshmen başını kaldırıp ona baktı ve kaşlarını çattı. Alnını kırıştırdı, kelimelerin birkaç tanesini ağzını oynatarak sessizce tekrar etti, sonra da başını salladı. Anlamamıştı.

"Özgürlük?" diye ısrar etti Shallan.

Parshmen kamburunu çıkararak işe geri döndü.

O gerçekten de rahatsız olmuş gibi görünüyor, diye düşündü Shallan. *Anlamadığı için utanıyor*. Duruşu "Lütfen bana sorular sormayı kes," der gibi görünüyordu. Shallan eskiz defterini kolunun altına kıstırdı ve ikisinin orada çalışırlarken bir Hatıra'sını aldı.

Bunlar korkunç canavarlar, dedi kendi kendisine şiddetle. *Kısa süre sonra etraflarındaki herkesi ve her şeyi yok etmek üzere güdülenerek harekete geçecek olan efsanevi yaratıklar*. Burada durmuş, kafesin içindeki parshmenlere bakarken, Shallan buna inanmayı güç buluyordu, kanıtları kabul etmiş olmasına rağmen hem de.

Fırtınalar adına. Jasnah haklıydı. Açıkgözleri parshmenlerden kurtulmaya ikna etmek neredeyse imkânsız olacaktı. Çok ama çok sağlam kanıtlara ihtiyacı olacaktı. Sıkkın bir şekilde vagonuna geri döndü ve yerine tırmandı, yürürken irkilmeye dikkat ediyordu. Bluth ona bir tomar yumruotu bırakmıştı ve şimdi de chullarla ilgileniyordu. Tvlakv hızlı bir yemek için biraz yiyecek çıkarmaktaydı, büyük olasılıkla yola çıktıktan sonra yiyeceklerdi.

Shallan sinirlerini sakinleştirdi ve kendisini yakınlardaki bitkilerin birkaç çizimini yapmak için zorladı. Kısa süre sonra ufkun ve yakınlardaki kaya oluşumlarının bir eskizine geçmişti. Her ne kadar hâlâ sabahları nefesi buharlaşıyor olsa da, hava artık köle tüccarlarıyla geçirdiği ilk günlerdeki kadar soğuk gelmiyordu.

Tvlakv geçerken ona rahatsız bir bakış attı. Dün gece ateşin başındaki yüzleşmelerinden beri ona karşı farklı davranıyordu.

Shallan çizim yapmaya devam etti. Buralar kesinlikle onun memleketinde olduğundan daha düzdü. Ve çok daha az sayıda bitki vardı, gerçi bunlar çok daha dayanıklıydı. Ve...

...Ve şu ilerideki bir *diğer* duman sütunu muydu? Shallan ayağa kalktı ve gözlerini gölgelemek için bir elini kaldırdı. Evet. Daha fazla duman. Güneye, onları takip eden firarilere doğru baktı.

Yakınlarında, onunla aynı şeyi fark etmiş olan Tag durmuştu. Hızla Tvlakv'a doğru gitti ve ikisi alçak sesle tartışmaya başladılar.

"Tüccar Tvlakv," Shallan ona gerçek bir tüccar olarak sahip olduğu "Tüccarbaşı" unvanıyla seslenmeyi reddediyordu. "Ben konuşmanızı duymak istiyorum."

"Elbette Berrakhanım, elbette." Paytak paytak yürüyerek yaklaştı, elinde şapkasını büküyordu. "İlerideki dumanı siz de gördünüz. Biz Harap Ovalar ile Sığ Mezarlar ve onun kardeş köyleri arasında uzanan bir koridora girdik. Burada Buzdiyar'ın başka yerlerinden daha fazla geliş gidiş var, anlarsınız ya. O yüzden bizim de başkalarıyla karşılaşmamız beklenmedik bir şey değil..."

"Şu ilerimizdekiler?"

"Eğer şanslıysak başka bir kervan."

Ve eğer şanslı değilsek... Shallan'ın sormasına gerek yoktu. Bu daha fazla haydut ya da firari anlamına gelirdi.

"Biz onlardan kaçınabiliriz," dedi Tvlakv. "Sadece büyük bir grup öğlen yemeği için duman çıkarmaya cesaret eder; çünkü bu bir davet, ya da bir uyarı. Küçük kervanlar, bizimki gibi, bu riske girmezler."

"Eğer bu büyük bir kervansa, muhafızları olur," dedi Tag kalın bir parmakla alnını ovuştururken. "İyi koruma olur." Güneye doğru baktı.

"Evet," dedi Tvlakv. "Ama biz kendimizi iki düşmanın arasına da yerleştiriyor olabiliriz. Her tarafımızda tehlike olur..."

"Arkamızdan gelenler bizi *yakalayacaklar* Tvlakv," dedi Shallan.

"Ben..."

"Ava çıkan bir adam, telm bulunmuyorsa vizonla geri dönecektir," dedi. "O firarilerin buralarda sağ kalabilmek için öldürmeleri gerek. Sen bu gece büyük ihtimalle bir yücefırtına olacağını söylememiş miydin?"

"Evet," dedi Tvlakv gönülsüz bir şekilde. "Güneş battıktan iki saat sonra, eğer satın aldığım liste doğruysa."

"Normalde haydutlar fırtınalara nasıl dayanıyor bilmiyorum," dedi Shallan. "Ama onların bizi yakalamaya kararlı oldukları belli. Eminim ki onlar bizi öldürdükten sonra vagonları sığınak olarak kullanmayı planlıyordur. Bizim kaçmamıza izin vermeyecekler."

"Belki," dedi Tvlakv. "Evet belki. Ama Berrakhanım, eğer biz o ilerideki ikinci duman sütununu görüyorsak, o zaman firariler de görebilir..."

"Evet," dedi Tag başını sallayarak, sanki daha şimdi fark etmiş gibi. "Biz doğuya dönelim. Katiller ilerideki grubun peşinden gidebilir."

"Bizim yerimize başkalarına saldırmalarına mı izin verelim?" dedi Shallan kollarını kavuşturarak.

"Bizden başka ne yapmamızı beklersiniz Berrakhanım?" dedi Tvlakv kızgınlıkla. "Biz küçük kremcikleriz, anlarsınız ya. Bizim tek seçeneğimiz daha büyük yaratıklardan uzak durmak ve onların birbirlerini avlamalarını umut etmek."

Shallan gözlerini kısarak ilerideki o küçük duman sütununu inceledi. O mu yanlış görüyordu, yoksa bu kalınlaşıyor muydu? Geriye doğru baktı. Aslında, dumanların büyüklüğü yaklaşık eşitmiş gibi görünüyordu.

Onlar kendi boylarındaki avı kovalamayacak, diye düşündü Shallan. *Onlar orduyu bırakmış, kaçmışlar. Onlar korkak.*

Yakınlarda Bluth'un da geriye doğru bakmakta olduğunu, okuyamadığı bir yüz ifadesiyle o dumanı izlediğini görebiliyordu. Tiksinti miydi? Özlem mi? Korku mu? Shallan'a ipucu verecek herhangi bir spren yoktu.

Korkaklar mı, yoksa sadece hayalleri yıkılmış olan adamlar mı? diye tekrar düşündü. *Bir tepenin yamacından aşağı yuvarlanmaya başlayan, bir kere o kadar hızlı gitmeye başladıktan sonra nasıl duracaklarını bilemeyen kayalar mı?*

Bunun önemi yoktu. O kayalar fırsatını bulurlarsa Shallan'ı ve öbürlerini ezeceklerdi. Doğuya sapmak işe yaramayacaktı. Firariler dümdüz ilerideki öldürmesi

"Şu ilerimizdekiler?"

"Eğer şanslıysak başka bir kervan."

Ve eğer şanslı değilsek... Shallan'ın sormasına gerek yoktu. Bu daha fazla haydut ya da firari anlamına gelirdi.

"Biz onlardan kaçınabiliriz," dedi Tvlakv. "Sadece büyük bir grup öğlen yemeği için duman çıkarmaya cesaret eder; çünkü bu bir davet, ya da bir uyarı. Küçük kervanlar, bizimki gibi, bu riske girmezler."

"Eğer bu büyük bir kervansa, muhafızları olur," dedi Tag kalın bir parmakla alnını ovuştururken. "İyi koruma olur." Güneye doğru baktı.

"Evet," dedi Tvlakv. "Ama biz kendimizi iki düşmanın arasına da yerleştiriyor olabiliriz. Her tarafımızda tehlike olur..."

"Arkamızdan gelenler bizi *yakalayacaklar* Tvlakv," dedi Shallan.

"Ben..."

"Ava çıkan bir adam, telm bulunmuyorsa vizonla geri dönecektir," dedi. "O firarilerin buralarda sağ kalabilmek için öldürmeleri gerek. Sen bu gece büyük ihtimalle bir yücefırtına olacağını söylememiş miydin?"

"Evet," dedi Tvlakv gönülsüz bir şekilde. "Güneş battıktan iki saat sonra, eğer satın aldığım liste doğruysa."

"Normalde haydutlar fırtınalara nasıl dayanıyor bilmiyorum," dedi Shallan. "Ama onların bizi yakalamaya kararlı oldukları belli. Eminim ki onlar bizi öldürdükten sonra vagonları sığınak olarak kullanmayı planlıyordur. Bizim kaçmamıza izin vermeyecekler."

"Belki," dedi Tvlakv. "Evet belki. Ama Berrakhanım, eğer biz o ilerideki ikinci duman sütununu görüyorsak, o zaman firariler de görebilir..."

"Evet," dedi Tag başını sallayarak, sanki daha şimdi fark etmiş gibi. "Biz doğuya dönelim. Katiller ilerideki grubun peşinden gidebilir."

"Bizim yerimize başkalarına saldırmalarına mı izin verelim?" dedi Shallan kollarını kavuşturarak.

"Bizden başka ne yapmamızı beklersiniz Berrakhanım?" dedi Tvlakv kızgınlıkla. "Biz küçük kremcikleriz, anlarsınız ya. Bizim tek seçeneğimiz daha büyük yaratıklardan uzak durmak ve onların birbirlerini avlamalarını umut etmek."

Shallan gözlerini kısarak ilerideki o küçük duman sütununu inceledi. O mu yanlış görüyordu, yoksa bu kalınlaşıyor muydu? Geriye doğru baktı. Aslında, dumanların büyüklüğü yaklaşık eşitmiş gibi görünüyordu.

Onlar kendi boylarındaki avı kovalamayacak, diye düşündü Shallan. *Onlar orduyu bırakmış, kaçmışlar. Onlar korkak.*

Yakınlarda Bluth'un da geriye doğru bakmakta olduğunu, okuyamadığı bir yüz ifadesiyle o dumanı izlediğini görebiliyordu. Tiksinti miydi? Özlem mi? Korku mu? Shallan'a ipucu verecek herhangi bir spren yoktu.

Korkaklar mı, yoksa sadece hayalleri yıkılmış olan adamlar mı? diye tekrar düşündü. *Bir tepenin yamacından aşağı yuvarlanmaya başlayan, bir kere o kadar hızlı gitmeye başladıktan sonra nasıl duracaklarını bilemeyen kayalar mı?*

Bunun önemi yoktu. O kayalar fırsatını bulurlarsa Shallan'ı ve öbürlerini ezeceklerdi. Doğuya sapmak işe yaramayacaktı. Firariler dümdüz ilerideki öldürmesi

potansiyel olarak daha zor olan avın yerine, yavaş giden vagonlardaki kolay avı seçeceklerdi.

"Biz ikinci duman sütununa doğru gidiyoruz," dedi Shallan geri oturarak.

Tvlakv ona baktı. "Sen benim ne y..." Shallan'ın bakışlarıyla karşılaşırken sesini kesti.

"Sen..." dedi Tvlakv dudaklarını yalayarak. "Gitmek istediğim yönü değiştirirsen Harap Ovalar'a çabucak varamayız Berrakhanım, daha büyük bir kervana takılırsak yavaşlarız, anlarsın ya. Kötü olabilir."

"Eğer ortaya bir sorun çıkarsa bununla ben ilgilenirim Tüccar Tvlakv."

"İlerimizde olanlar yollarına devam edecekler," diye uyardı Tvlakv. "O kampa vardığımız zaman onların gitmiş olduğunu bulabiliriz."

"Bu durumda ise onlar ya Harap Ovalar'a doğru gidiyor, ya da liman şehirlerine giden koridor boyunca bu tarafa doğru geliyor olurlar. Öyle ya da böyle, onlarla yolumuz kesişecek."

Tvlakv içini çekti, sonra başını sallayarak onaylayıp Tag'e acele etmesi için seslendi.

Shallan bir heyecan hissederek oturdu. Bluth geri döndü ve oturağına geçti, sonra da ondan tarafa doğru birkaç pörsümüş kök uzattı. Görünüşe göre öğlen yemeğiydi. Kısa süre sonra vagonlar kuzey yönünde ilerlemeye başladı, Shallan'ın vagonu bu sefer üçüncü sıradaydı.

Shallan yolculuk için yerine yerleşti, ikinci gruptan, eğer yetişmeyi başarabilirlerse bile, saatlerce uzaktaydılar. Shallan endişesini gidermek için manzara çizimlerini bitirdi. Sonra da öylesine çizim yapmaya başladı, kalemini nereye isterse gitmesi için serbest bırakmıştı.

Havanın içinde dans eden gökyılanlarını çizdi. Kharbranth'ın iskelelerini çizdi. Yalb'ın bir resmini çizdi, gerçi yüzü Shallan'a tam olmamış gibi gelmişti ve gözlerindeki o yaramaz pırıltıyı da tam olarak yakalamayı başaramamıştı. Belki de çizimdeki hatalar, ona ne olduğunu düşünerek hüzünlenmesi yüzündendi.

Sayfayı çevirdi ve rasgele bir çizime başladı, aklına ne gelirse çiziyordu. Kalemi hareket ederek görkemli bir tuvalet giymiş olan zarif bir kadının tasvirini oluşturdu. Belden aşağıda gevşek ama şık, göğüs ve karında dardı. Uzun, açık kol yenlerinin bir tanesi eminelini gizliyordu, öbürü ise dirsekten kesilmiş, önkolu gözler önüne sererek aşağılara doğru uzanıyordu.

Cesur, özgüvenli bir kadın. Kontrol sahibi. Hâlâ bilinçsiz bir şekilde çizerken, Shallan zarif kadının kafasına kendi yüzünü ekledi.

Durakladı, kalemi resmin üzerinde havada asılı duruyordu. Bu o değildi. Değil mi? Olabilir miydi?

Vagon kayalar ve bitkilerin üzerinden sarsılarak geçerken o resme gözlerini dikti. Sonraki sayfayı çevirdi ve başka bir resme başladı. Bir balo tuvaleti, sosyetik bir kadın, Shallan'ın hayal ettiği şekliyle Alethkar'ın elitleri tarafından etrafı çevrilmişti. Uzun boylu, güçlü. Bu kadın da onlardan birisiydi.

Shallan şekle kendi yüzünü ekledi.

Sayfayı çevirdi ve başka bir tane yaptı. Ve sonra da başka bir tane.

Bu en sonuncusu Shallan'ın hayal ettiği şekliyle Harap Ovalar'ın kıyısında ayakta duran bir çizimiydi. Doğuya, Jasnah'nın aramış olduğu sırlara doğru bakıyordu.

Shallan sayfayı çevirdi ve tekrar çizdi. Jasnah'nın gemideki bir resmi, masasına oturmuş, kâğıtlar ve kitaplar etrafına yayılmıştı. Önemli olan sahne değil, yüzdü. O endişeli, dehşet içindeki yüz. Tükenmiş, sınırlarına kadar zorlanmıştı.

Shallan bunu tam yapmıştı. Felaketten beri görmüş olduğu şeyi kusursuz bir şekilde yakalayan ilk çizimdi. Jasnah'nın yükü.

"Vagonu durdur," dedi Shallan başını kaldırmadan.

Bluth ona bir baktı. Shallan tekrar söyleme dürtüsünü bastırdı. Ne yazık ki, anında itaat etmemişti.

"Neden?" diye talep etti.

Shallan başını kaldırdı. Duman sütunu hâlâ uzaktı ama Shallan haklı çıkmıştı, gerçekten de kalınlaşıyordu. İlerideki grup gün ortası yemeği için oldukça büyük bir ateş yakmıştı. O dumana bakılacak olursa, bunlar arkalarındakinden çok daha büyük bir gruptu.

"Ben arkaya bineceğim," dedi Shallan. "Bir şeye bakmam gerek. Sen ben yerleştikten sonra devam edebilirsin ama ilerideki gruba yaklaştığımız zaman lütfen dur ve bana seslen."

Bluth içini çekti ama kabuğuna birkaç darbe indirerek chulu durdurdu. Shallan aşağı indi, sonra yumruotunu ve defterini aldı, vagonun arka tarafına geçti. O içeri girdiği zaman Bluth, duraklamanın sebebini öğrenmek isteyen Tvlakv'a bağırarak cevap verip hemen tekrar hareket etti.

Duvarları kapatılmış olan vagonu gölgeli ve mahremdi, özellikle de sırada son olması kimsenin arka kapıdan ona bakamayacağı anlamına geliyordu. Ne yazık ki, arkada gitmek önde gitmek kadar rahat değildi. O minik kayafilizleri şaşırtıcı miktarda sarsıntı ve sallantıya neden oluyordu.

Jasnah'nın sandığı ön duvarın yakınlarında bir yere bağlanmıştı. Shallan kapağı açarak içindeki kürelerin loş bir aydınlatma vermesini sağladı, sonra da doğaçlama yastığının üzerine yerleşti. Jasnah'nın kitaplarını sarmak için kullanmış olduğu kumaşlardan bir yığındı. Tvlakv ona bir tane bulmayı başaramadığı için, geceleri kullandığı battaniye sandığın içinden yırtmış olduğu kadife astardı.

Arkasına yaslanarak yeni yumruotunu sürmek için ayaklarını çözdü. Kabuk bağlamışlardı ve sadece bir gün önce oldukları durumdan çok daha iyilerdi. "Desen?"

Desen yakınlarda bir yerlerde titreşti. Shallan ondan Tvlakv ve muhafızları korkutmaması için arka tarafta kalmasını istemişti.

"Ayaklarım iyileşiyor," dedi Shallan. "Bunu sen mi yaptın?"

"Mmmm... Ben insanların neden kırıldığı konusunda neredeyse hiç bilgim yok. Onların neden... Kırılmadığı konusunda daha az bilgim var."

"Senin türün yaralanmıyor mu?" diye sordu Shallan bir yumruotu sapını koparıp sıkarak özsuyunu sol ayağının üstüne damlatırken.

"Biz kırılıyoruz. Sadece biz bunu... İnsanlardan daha farklı şekilde yapıyoruz. Ve bizler kendi kendimize kırılmıyoruz. Siz neden kırılmıyorsunuz bilmiyorum. Neden?"

"Bu bizim bedenlerimizin doğal bir işlevi," dedi Shallan. "Canlılar kendi kendilerini tamir ederler." Küçük kırmızı çürüksprenlerinin izini arayarak kürelerden bir tanesini yaklaştırdı. Bir kesiğin üzerinde onlardan birkaç tane bulduğu zaman da hızla özsuyu sürdü ve onları kovaladı.

"Ben şeylerin neden işlediğini bilmeyi istiyorum," dedi Desen.

"Pek çoğumuz da öyle," dedi Shallan öne eğilmiş hâlde. Vagon özellikle büyük bir kayaya çarparken yüzünü buruşturdu. "Ben dün gece kendimi parlattım, ateşin başında Tvlakv'layken."

"Evet."

"Neden biliyor musun?"

"Yalanlar."

"Giysim değişti," dedi Shallan. "Dün gece lekelerin ve yırtıkların kaybolduğuna yemin edebilirdim. Ama şimdi geri döndüler."

"Mmm. Evet."

"Bu yapabildiğimiz şeyi kontrol edebilmem gerek. Jasnah buna Işıkörü demişti. O bunun pratiğini yapmanın Ruhdökümden çok daha güvenli olduğunu ima etmişti."

"Kitap?"

Shallan kaşlarını çatıp sırtını vagonun yan tarafındaki parmaklıklara dayayarak oturdu. Yanındaki zeminde uzun çiziklerle doluydu, sanki birisi tırnaklarıyla kazımış gibi görünüyordu. Sanki kölelerden bir tanesi bir delilik nöbetine kapıldığı sırada kazarak özgürlüğe ulaşmaya çalışmış gibiydi.

Jasnah'nın ona vermiş olduğu kitap okyanus tarafından yutulmuştu. *Parlayan Sözler.* Bu Jasnah'nm ona verdiği diğer kitaptan, garip bir şekilde sayfaları boş olan *Sonsuz Sayfalar Kitabı*'ndan daha büyük bir kayıpmış gibi görünüyordu. Shallan hâlâ bunun tam önemini anlayamamıştı.

"Hiç o kitabı okuma şansını bulamadım," dedi Shallan. "Harap Ovalar'a vardığımız zaman başka bir nüshasını bulabilir miyiz diye bakmamız gerekecek." Gerçi hedefleri bir savaş kampı olduğuna göre, Shallan satılık çok fazla kitap olacağını sanmıyordu.

Kürelerden bir tanesini önünde havaya kaldırdı. Solmaya başlamıştı ve yeniden doldurulması gerekiyordu. Ya yücefırtına geldiği zaman önlerindeki gruba yetişememiş olurlarsa ne olurdu? Firariler onlara, ve onların vagonlarının potansiyel güvenliğine, ulaşmak için fırtınanın içinden yollarına devam mı edeceklerdi?

Fırtınalar, ne kargaşaydı. Shallan'ın bir avantaja ihtiyacı vardı. "Parlayan Şövalyeler sprenlerle bir bağ kuruyordu," dedi Shallan Desen'den çok kendi kendine. "Bu simbiyotik bir ilişkiydi, şistkabuğun içinde yaşayan küçük bir kremcik gibi. Kremcik likenleri temizleyerek yiyecek elde ediyor ama ayrıca şistkabuğu da temiz tutuyor."

Desen kafası karışarak vızıldadı. "Ben... Şistkabuk muyum yoksa kremcik mi?"

"Fark etmez," dedi Shallan elmas küreyi parmaklarının arasında çevirerek. İçine hapsedilmiş olan minik mücevher düzenli bir ışıkla parlıyordu, camın içinde asılıydı. "Dalgalar, dünyayı işleten kuvvetler, sprenler için daha esnek. Ya da... Ee... Sprenler o Dalgaların *parçaları* oldukları için, belki de sprenlerin birbirlerini etkilemekte daha başarılı olmasındandır. Bağımız bana Dalgalardan bir tanesini kullanma becerisi veriyor. Şu durumda Işık, Aydınlık kuvveti."

"Yalanlar," diye fısıldadı Desen. "Ve gerçekler."

Shallan küreyi yumruğunun içinde tuttu, ışık derisinin içinden ışıldayarak elinin kırmızı parlamasına neden oluyordu. Işık'ın içine girmesini istedi ama hiçbir şey olmadı. "Peki, bunu nasıl yapacağım?"

"Belki yiyerek?" dedi Desen başının yanındaki duvarın üzerine geçerken.

"Yiyeyim mi?" diye sordu Shallan şüpheli bir şekilde. "Daha önce Fırtınaışığı'nı almak için yemem gerekmiyordu."

"İşe yarayabilir ama. Dene?"

"Bütün bir küreyi yutabileceğimi hiç sanmıyorum," dedi Shallan. "İsteseydim bile, ki net bir şekilde *istemiyorum*."

"Mmmm," dedi Desen, titreşimleri tahtanın sallanmasına neden oluyordu. "Bu... İnsanların yemeyi sevdiği şeylerden bir tanesi değil o zaman?"

"Fırtınalar adına, hayır. Sen hiç mi dikkat etmiyorsun?"

"Ediyorum," dedi Desen sinirlenmiş bir titreşim vızıltısıyla. "Ama ayırt etmesi zor! Siz bazı şeyleri tüketiyorsunuz ve onları başka şeylere dönüştürüyorsunuz... Sakladığınız şeyler çok ilginç. Onlar değerli mi ki? Ama siz onları geride bırakıyorsunuz. Neden?"

"Bu konuşma bitmiştir," dedi Shallan yumruğunu açarak küreyi tekrar yukarı kaldırırken. Gerçi, itiraf etmek gerekirse, söylediklerinde *doğru* gibi gelen bir takım şeyler vardı. Shallan daha önce hiç küre yememişti ama o bir şekilde... Işık'ı tüketmişti. Sanki içmişti.

İçine çekmişti, değil mi? Bir an için gözlerini küreye dikti, sonra da içine sert bir nefes çekti.

İşe yaradı. Işık küreyi terk etti, bir kalp atışı kadar hızlıydı, göğsünden içeriye doğru parlak bir çizgi halinde aktı. Oradan yayıldı, içini doldurdu. Olağandışı his gergin, tetikte, hazır hissetmesine neden oldu. Hevesli bir şekilde... Bir şeyler yapacaktı. Kasları gerildi.

"İşe yaradı," dedi, gerçi konuştuğu zaman hafifçe parlayan Fırtınaışığı ağzından dışarı tütmüştü. Derisinden de yükseliyordu. Hepsi gitmeden önce pratik yapması gerekiyordu. Işıkörü... Bir şeyler yaratması gerekiyordu. Daha önce yaptığını tekrarlamaya karar verdi, elbisesinin görünüşünü güzelleştirecekti.

Bir kere daha, hiçbir şey olmadı. Shallan ne yapacağını, hangi kaslarını kullanacağını bilmiyordu, hatta kasların bir önemi olup olmadığını da bilmiyordu. Hüsran içinde orada oturup, Fırtınaışığı'nı kullanmanın bir yolunu bulmaya çalıştı, Işık derisinden kaçıp giderken kendisini beceriksiz hissediyordu.

Tamamen dağılana kadar birkaç dakika geçmişti. "Eh, bu son derece etkileyiciydi," dedi daha fazla yumruotu kökü almak için uzanırken. "Belki de onun yerine Ruhdöküm çalışmalıyım."

Desen uğuldadı. "Tehlikeli."

"Jasnah da bana öyle demişti," dedi Shallan. "Ama artık bana öğretmek için o yok ve, bildiğim kadarıyla, bunu yapabilecek olan tek kişi de oydu. Ya kendi başıma pratik yaparım ya da bu beceriyi kullanmayı asla öğrenemem." Sıkarak birkaç yumruotu özsuyu damlası daha çıkardı, bunu ayağındaki bir kesiğin içine yedirmek istedi, sonra birde durdu. Yara sadece saniyeler önceki olduğundan çok daha küçüktü.

"Fırtınaışığı iyileştiriyor," dedi Shallan.

" O mu seni kırılmaz yapıyor?"

"Evet. Fırtınababa! Her şeyi neredeyse kaza eseri yapıyorum."

"Bir şey 'neredeyse' kaza olabilir mi?" diye sordu Desen, gerçekten merak etmişti. "Bu söz, ben onun ne anlama geldiğini bilmiyorum."

"Bu... Ee, bu lafın gelişi." Sonra o daha fazla bir şey soramadan önce devam etti. "Ve bununla da bir fikir ya da duyguyu aktarmak için söylediğimiz ama kelimenin tam anlamıyla gerçek olmayan bir şey demek istiyorum."

Desen uğuldadı.

"*Bu* ne demek?" diye sordu Shallan yine de yumruotu özsuyunu sürerken. "Öyle uğuldadığın zaman. Ne hissediyorsun?"

"Hmmm... Heyecanlı. Evet. Sen ve senin türün hakkında herhangi birinin bir şeyler öğrenmesinden bu yana çok uzun zaman geçti."

Shallan ayak parmaklarının üzerine biraz daha özsu sıktı. "Sen öğrenmeye mi geldin? Dur... Sen bir âlim misin?"

"Elbette. Hmmm. Başka neden geleyim? Ben o kadar çok şey öğreneceğim ki. Sen sonunda..."

Beklenmedik bir şekilde durdu.

"Desen?" diye sordu Shallan. "Ben sonunda ne?"

"Lafın gelişi." Bunu tamamen dümdüz bir sesle söylemişti, hiçbir tonlama yoktu. Bir insan gibi konuşmakta gittikçe daha da iyiye gidiyordu ve bazı zamanlarda sesi aynı gerçek bir insan gibi çıkıyordu. Ama şimdi sesindeki bütün renk kaçmıştı.

"Yalan söylüyorsun," diye suçladı Shallan onu, duvardaki desene bakarak... Küçülmüş, Shallan'ın yumruğu kadar kalmıştı, her zamanki büyüklüğünün yarısı kadardı.

"Evet," dedi Desen gönülsüz bir şekilde.

"Sen berbat bir yalancısın," dedi Shallan anlayışına şaşırarak.

"Evet."

"Ama sen yalanları çok seviyorsun!"

"Çok ilginç," dedi. "Hepiniz o kadar *ilginçsiniz* ki."

"Bana ne diyecektin söyle," diye emretti Shallan. "Kendini durdurmadan önce. Yalan söylersen anlarım."

"Hmmmm. Sen de onun gibi konuşuyorsun. Gittikçe ona daha da fazla benziyorsun."

"Söyle."

Kızgın bir sesle vızıldadı, hızlı ve tizdi. "Sizler hakkında öğrenebildiğim kadarını öğreneceğim. Sen sonunda beni öldürene kadar."

"Sen benim... Seni öldüreceğimi mi düşünüyorsun?"

"Bu öbürlerine oldu," dedi Desen, şimdi sesi daha yumuşaktı. "Bana da olacak. Bu... Bir döngü."

"Bunun Parlayan Şövalyeler'le ilgisi var," dedi Shallan ellerini kaldırarak saçlarını örmeye başlarken. Bu dağınık bırakmaktan daha iyi olurdu, gerçi bir tarak ve fırça olmadan örmek bile zordu. *Fırtınababa,* diye düşündü. *Bir banyoya ihtiyacım var. Ve sabuna. Ve bir düzine başka şeye.*

"Evet," dedi Desen. "Şövalyeler sprenlerini öldürdü."

"Nasıl? Neden?"

"Yeminleri," dedi Desen. "Bildiğim bu kadar. Benim türüm, bağlanmamış olanlar, biz geri çekildik ve pek çoğumuz zihinlerimizi koruduk. Şimdi bile, türümden uzak olunca düşünmesi zor, eğer..."

"Eğer?"

"Eğer bir insanımız yoksa."

"Demek senin kazancın da bu," dedi Shallan parmaklarıyla saçlarının düğümlerini çözerken. "Simbiyoz. Ben Dalgabağlama yapabiliyorum, sen de düşünebiliyorsun."

"Zihin," dedi Desen. "Düşünce. Hayat. Bunlar insanlara ait. Bizler fikiriz. Yaşamak isteyen fikirler."

Shallan saçlarıyla uğraşmaya devam etti. "Seni öldürmeyeceğim," dedi kararlı bir şekilde. "Öldürmem."

"Ben öbürlerinin de öldürmeyi istediğini sanmıyorum," dedi Desen. "Ama bunun bir önemi yok."

"Bu önemli bir konu," dedi Shallan. "Ben bunu yapmayacağım. Ben Parlayan Şövalyeler'den biri değilim. Jasnah bu konuda netti. Kılıç kullanabilen bir adam ille de bir asker değildir. Sadece bu şeyleri yapabiliyorum diye, bu beni de onlardan bir tanesi yapmaz."

"Sen yemini ettin."

Shallan donakaldı.

Ölümden önce yaşam... Sözler geçmişinin gölgelerinin içinden ona doğru sürüklendiler. Düşünmeyeceği bir geçmiş.

"Sen yalanları yaşıyorsun," dedi Desen. "Bu sana güç veriyor. Ama gerçek... Sen gerçekleri söylemeden büyümeyi başaramayacaksın Shallan. Bir şekilde bunu biliyorum."

Saçını bitirdi ve ayaklarını tekrar sarmaya geçti. Desen sarsılan vagon odasının öbür tarafına geçip duvarın üzerine yerleşmişti, loş ışıkta sadece hafifçe görülebiliyordu. Shallan'ın bir avuç dolu küresi kalmıştı. Az öncekinin ne kadar hızlı tükendiğini düşünecek olursa, pek fazla Fırtınaışığı yoktu. Elinde kalanı da ayaklarını iyice iyileştirmek için mi kullanmalıydı? Hatta bunu isteyerek yapabilir miydi, yoksa bu beceri de Işıkörü gibi onu aşan bir şey miydi?

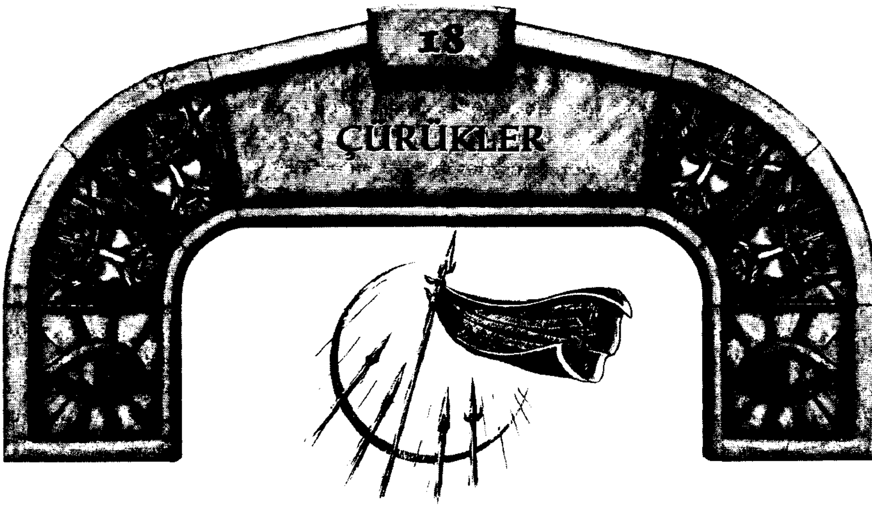
Küreleri eminkesesinin içine soktu. Her ihtimale karşı onları saklayacaktı. Şu an için, bu küreler ve onların Işık'ı kullanabileceği tek silah olabilirdi.

Bandajları tekrar sarılmış olarak sarsılan vagonda ayağa kalktı ve ayak acısının neredeyse gitmiş olduğunu gördü. Neredeyse normal bir şekilde yürüyebiliyordu, gerçi hâlâ ayakkabı olmadan fazla uzağa gitmek istemiyordu. Memnun bir şekilde Bluth'a en yakın olan tahtaya eliyle vurdu. "Vagonu durdur!"

Bu sefer lafını tekrar etmesi gerekmedi. Vagonun yanından dolaştı ve Bluth'un yanındaki oturağına geçti, ilerideki duman sütununu anında fark etmişti. Daha koyu, daha büyük hâle gelmiş, vahşi bir şekilde dönüyordu.

"Bu yemek ateşi değil," dedi Shallan.

"Evet," dedi Bluth, yüz ifadesi karanlıktı. "Büyük bir şey yanıyor. Herhalde arabalar." Shallan'a bir göz attı. "Oradaki her kimse, işler onlar için iyi gitmemiş gibi görünüyor."

Âlimformu sabır ve düşünce için dönüşülen.
Dikkatli olun, tutkuları doğuştandır.
Çalışma ve çaba karşılığı ödülünü getirir, saflığın lekelenmesi birinin kaderidir.

–Dinleyici Listeleme Şarkısı, 69. kıta

"Yeniler ilerleme kaydediyor gancho," dedi Lopen yemekte olduğu kağıda sarılmış şeyden bir lokma alarak. "Üniformalarını giyiyor, gerçek insan gibi konuşuyorlar. Komik. Bu onların sadece birkaç gününü aldı. Bizim haftalarımızı almıştı."

"Bu adamların geri kalanının haftalarını aldı ama senin değil," dedi Kaladin mızrağına yaslanarak gözlerini güneşe karşı gölgelerken. Hâlâ açıkgözlerin antrenman sahasındaydı, Adolin ve Renarin'e göz kulak oluyordu. Bunların ikincisi kılıç ustası Zahel'den ilk açıklamalarını dinliyordu. "Seni ilk bulduğumuz günden itibaren senin tavrın iyiydi Lopen."

"Eh, hayat epey iyiydi, bildin mi?"

"Epey iyi mi? Sen platoların üzerine ölene kadar kuşatma köprüleri taşımaya mahkûm edilmiştin."

"Eh," dedi Lopen yiyeceğinden bir lokma alarak. Bu yapışkan bir şeylerin etrafına sarılmış kalın bir gözleme dilimi gibi görünüyordu. Dudaklarını yaladı, sonra da bir an cebini karıştırmak üzere tek elini serbest bırakabilmek için bunu Kaladin'e verdi. "Kötü günlerin olur. İyi günlerin olur. Eninde sonunda hepsi eşitleniyor."

"Sen garip bir adamsın Lopen," dedi Kaladin Lopen'in yemekte olduğu "yiyeceği" incelerken. "Bu ne?"

"Chouta."

"Çorba?"

"Ça-ou-ta. Herdaz yemeği, gon. Harbiden. İstersen bir lokma alabilirsin."

Bir tür koyu renkli sıvıya bulanmış olan tanımlanamaz et parçaları gibi görünüyordu, hepsi birden fazlasıyla kalın olan bir gözlemeye sarılmıştı. "İğrenç," dedi Kaladin Lopen ona cebinden çıkardığı şeyi verirken o da bunu geri vererek. Bu iki tarafına da rünler yazılmış olan bir kabuktu.

"Sen kaybettin," dedi Lopen bir lokma daha alarak.

"Bu şekilde yürüyerek yemek yememelisin," diye belirtti Kaladin. "Bu kabalık."

"Yok, bu pratik. Bak, iyice sarmalanmış. Yürüyebilir, işine bakabilir, aynı anda yemek de yiyebilirsin..."

"Pasaklılık," dedi Kaladin kabuğu incelerken. Burada Sigzil'in kaç askerleri olduğu, Kaya'nın düşündüğü kadarıyla ne kadar yiyeceğe ihtiyaçlarının olacağı ve Teft'in görüşüne göre eski köprücülerin kaç tanesinin eğitilmeye uygun olduğunun sayımlarını gösteren listeler vardı.

Bu son sayı epey yüksekti. Eğer köprücüler sağ kalırlarsa, köprü taşıyarak güçlü oluyorlardı. Kaladin'in de birinci elden kanıtlamış olduğu gibi, bunun anlamı onlardan iyi asker oluyordu, eğer motivasyon bulabildikleri varsayılırsa.

Kabuğun arka yüzünde, Sigzil Kaladin'in savaş kamplarının dışında devriye gezerken gideceği rota çizmişti. Kısa süre içinde Dalinar'a yapacağını söylemiş olduğu gibi, yeşilasmaların savaş kamplarının dışındaki bölgede devriye gezmeye başlamaya yetecek kadarını hazırlamış olacaklardı. Teft Kaladin'in kendisinin de gitmesinin iyi olacağını düşünüyordu, bu yeni askerlerin Kaladin'le birlikte zaman geçirmelerini sağlayacaktı.

"Bu gece yücefırtına var," diye belirtti Lopen. "Sig diyor ki güneşin batmasından iki saat sonra gelecekmiş. O senin hazırlık yapmak isteyeceğini düşündü."

Kaladin başını sallayarak onayladı. O gizemli sayıların belirmesi için bir diğer şans daha; bundan önceki iki seferde de fırtınalar sırasında gelmişlerdi. Dalinar ve ailesinin izleniyor olacağından özellikle emin olacaktı.

"Rapor için sağ ol," dedi Kaladin kabuğu cebine atarak. "Haber gönder ve Sigzil'e de ki, onun önerdiği rota beni savaş kamplarından çok fazla uzağa götürüyor. Başka bir tane çizsin. Ayrıca, Teft'e bugün birkaç adamın buraya gelerek Moash ve Drehy'nin yerini almalarının gerektiğini söyle. O ikisi son zamanlarda çok fazla çalıştılar. Bu gece Dalinar'ı ben kendim koruyacağım, yüceprense bütün ailesinin yücefırtına için bir arada olmasının iyi olabileceğini önerin."

"Rüzgârlar isterse gon," dedi Lopen choutasının son lokmasını da bitirirken. Sonra da antrenman sahasına bakarak ıslık çaldı. "Epey afilli, değil mi?"

Kaladin Lopen'in bakışını takip etti. Kardeşini Zahel'in yanında bırakmış olan Adolin şimdi Parekılıcı ile bir eğitim dizisinin hamlelerini yapıyordu. Kumların üzerinde zarif bir şekilde dönerek kıvrılıyor, kılıcını geniş, savrulan desenler hâlinde sallıyordu.

Antrenmanlı bir Paredarın üzerinde, Zırh hiçbir zaman hantal görünmezdi. Heybetli, göz alıcı olur, giyenin şekline uyum sağlardı. Adolin'inki o kılıcını savurur, bir duruştan öbürüne geçerken güneş ışığını bir ayna gibi yansıtıyordu. Kaladin bunun sadece ısınma hareketlerinden ibaret olduğunu biliyordu, işlevselden çok etkileyiciydi. Savaş meydanında asla bunun gibi bir şey yapmazdın, gerçi duruşların ve darbelerin pek çoğu kendi başlarına kullanılabilir olan hareketleri temsil ediyorlardı.

Bunu bilmesine rağmen, Kaladin'in bir huşu hissini kovalamak için uğraşması gerekmişti. Zırh içindeki Paredarlar savaştıkları zaman insanlık dışı varlıklar gibi görünürdü, insandan çok Elçiler gibi.

Syl'in Adolin'in yakınlarında çatı saçağının ucunda oturmakta olduğunu fark etti, genç adamı izliyordu. Kaladin'in yüz ifadesini seçebilmesi için fazlasıyla uzaktaydı.

Adolin bir dizinin üzerine düştüğü ve Parekılıcı'nı zeminin içine sapladığı bir hamleyle ısınma hareketlerini bitirdi. Kılıç ortasına kadar yere gömülmüştü, sonra Adolin bıraktığı zaman kayboldu.

"Onun o silahı çağırdığını daha önce de görmüştüm," dedi Kaladin.

"Evet gancho, savaş meydanında, onun yüce kıçını Sadeas'tan kurtardığımız zaman."

"Hayır, ondan önce," dedi Kaladin Sadeas'ın kampında bir fahişeyle ilgili olan bir olayı hatırlayarak. "O birisini kabadayının birinden kurtarmıştı."

"Vay," dedi Lopen. "O zaman o, o kadar da kötü olamaz, harbiden bak."

"Sanırım öyle. Her neyse, hadi sen git. O yeni ekibi gönderdiklerinden de emin ol."

Lopen selam verdi, sonra avlunun yan tarafı boyunca dizili olan antrenman kılıçlarını dürtüklemekte olan Shen'i aldı. Birlikte hızla yürüyerek işlerini yapmak için gittiler.

Kaladin turunu atarak Moash ve öbürlerini kontrol etti, sonra da hâlâ Zırh içinde olan Renarin'in yeni ustasının önünde oturmakta olduğu yere doğru yürüdü.

Yaşlı gözleri olan ardent Zahel perişan sakalına uymayan ciddi bir duruşla oturuyordu. "O Zırh'ı giyerken, nasıl dövüşeceğini en baştan öğrenmen gerekecek. Bu bir adamın adımlarını, kavrayışını, hareket etme şeklini değiştirir."

"Benim..." Renarin başını eğdi. Muhteşem zırhın içinde gözlük takan bir adamı görüyor olmak çok garipti. "Nasıl dövüşeceğimi baştan öğrenmeme gerek yok usta. Ben zaten hiç öğrenmedim."

Zahel homurdandı. "Bu iyi. Bu eski, kötü alışkanlıkları yıkmak zorunda kalmayacağım anlamına gelir."

"Evet usta."

"O zaman seninle basit bir başlangıç yapacağız," dedi Zahel. "Şuradaki köşede merdivenler var. Tırmanıp düello sahasının çatısına çık. Sonra aşağı atla."

Renarin hızla başını kaldırdı. "...Atlayayım mı?"

"Ben yaşlıyım oğlum," dedi Zahel. "Lafımı tekrar etmek bana yanlış çiçeği yediriyor."

Kaladin kaşlarını çattı ve Renarin de başını bir yana yatırdı, sonra da sorgularcasına Kaladin'e doğru baktı. Kaladin omzunu silkti.

"Ne... Yediriyor?"

"Sinirleniyorum demek," diye fırça attı Zahel. "Sizin hiçbir şey için doğru düzgün deyimleriniz yok. Yürü!"

Renarin fırlayarak ayağa kalktı, kum kaldırıyordu ve koşa koşa uzaklaştı.

"Miğfer, oğlum, miğfer!" diye seslendi Zahel.

Renarin durdu, sonra da koşturarak geri geldi ve miğferini yerden kaptı, bunu yaparken neredeyse ayağı kayarak yüz üstü düşecekti. Hızla döndü, dengesi bozul-

muştu, ve sakar bir şekilde merdivenlere doğru koştu. Yolda neredeyse bir sütuna bindirecekti.

Kaladin eğlenerek kıs kıs güldü.

"Ya," dedi Zahel. "Ve *sen* de ilk kez Parezırhı giydiğin zaman, ondan daha iyi bir iş çıkaracağını mı düşünüyorsun, koruma?"

"Miğferimi unutacağımdan şüpheliyim," dedi Kaladin mızrağını omzuna koyup gerinerek. "Eğer Dalinar Kholin'in diğer yüceprensleri hizaya sokmaya niyeti varsa, bence bunun için bundan daha iyi Paredarlara ihtiyacı olacak. O Zırh için başka birisini seçmesi gerekirdi."

"Senin gibi mi?"

"Hay Cehennem, hayır," dedi Kaladin, belki fazla hararetli bir şekilde. "Ben bir askerim Zahel. Parelerle hiçbir işimin olmasını istemem. Oğlan yeteri kadar sevimli ama ben çok daha iyi bir askeri meydanda hayatta tutabilecek olan Zırh'ı bırak, onun komutasına adam bile vermezdim. O kadar."

"O seni şaşırtacak," diye cevap verdi Zahel. "Ona bütün 'senin efendin benim ve sen de ben ne dersem yapacaksın' muhabbetini yaptım ve o da ciddi ciddi dinledi."

"Her asker bunu ilk gününde duyar," dedi Kaladin. "Bazı zamanlarda da dinlerler. Oğlanın bunu yapmış olması hiç de dikkate değer bir şey değil."

"Eğer buradan kaç tane on yaşında şımarık açıkgöz veledinin geçtiğini bilseydin, sen de bunun dikkate değer olduğunu düşünürdün," dedi Zahel. "Ben onun gibi on dokuz yaşında birinin hiç çekilmez olacağını düşünmüştüm. Ve ona oğlan deme, oğlum. O büyük olasılıkla seninle aynı yaşta ve bu savaş kamplarındaki en önemli prensin..."

Binanın tepesinden gelen adım sesleri Renarin Kholin'in koşarak kendisini havaya fırlatmakta olduğunu ilan ederken ardent sustu, çizmeler çatının taş kaplamalarının üzerinde gümbürdüyordu. Avlunun yukarısında bir on ya da on iki ayak boyunca uçtu, tecrübeli Paredarlar çok daha iyisini yapabilirdi, sonra da eceli gelmiş bir gökyılanı gibi kıvrandı ve kumların üzerine çakıldı.

Zahel Kaladin'e doğru bakarak bir kaşını kaldırdı.

"Ne var?" diye sordu Kaladin.

"Heves, itaatkârlık, aptal gibi görünmeye karşı korkusuzluk," dedi Zahel. "Ona nasıl dövüşüleceğini öğretebilirim ama bu özellikler içsel. Oğlan gayet iyi olacak."

"Eğer kimsenin üzerine düşmediğini varsayarsak," dedi Kaladin.

Renarin ayaklarının üzerinde doğruldu. Sanki hiçbir tarafının kırılmadığına şaşırmış gibi başını eğerek kendine baktı.

"Çık ve bir kere daha yap!" diye seslendi Zahel Renarin'e. "Bu sefer kafa üstü düş!"

Renarin başını sallayarak onayladı, sonra da döndü ve merdivenlere doğru koşturdu.

"Zırh'ın onu koruyacağına dair olan güvenini geliştirmeye çalışıyorsun," dedi Kaladin.

"Zırh kullanmanın bir parçası da sınırlarını bilmektir," dedi Zahel Kaladin'e doğru geri dönerek. "Dahası, ben sadece onun Zırh içinde hareket etmesini istiyorum. Ne

olursa olsun, o laf dinliyor ve bu da iyi. Onu eğitmek gerçek bir zevk olacak. Öte yandan sen, başka bir hikâyesin."

Kaladin elini kaldırdı. "Sağ ol ama hayır."

"Bir silah ustasından eğitim alma önerisini geri mi çeviriyorsun?" diye sordu Zahel. "Böyle bir fırsatın verildiğini gördüğüm koyugözleri bir elimin parmaklarıyla sayabilirim."

"Evet, eh, ben zaten o 'yeni acemi asker' işini yaptım. Çavuşlar tarafından azarlandım, ölesiye çalıştırıldım, saatler boyunca yürütüldüm. Gerçekten, ben iyiyim."

"Bu hiç de aynı şey değil," dedi Zahel yürüyerek geçmekte olan ardentlerden bir tanesini elini sallayarak. Adam keskin uçlarının üzerine metal koruyucular takılmış olan bir Parekılıcı taşımaktaydı, kral tarafından eğitim için kullanılmak üzere verilmiş olanlardan biriydi.

Zahel Parekılıcı'nı ardentten alarak yukarı kaldırdı.

Kaladin çenesiyle işaret etti. "Kılıç'ın üzerindeki şu şey ne?"

"Kimse emin değil," dedi Zahel Kılıç'la süpürme hareketi yaparak. "Bir Kılıç'ın kenarlarına taktığın zaman silahın şekline uyum sağlıyor ve güvenli bir şekilde kör hâle getiriyor. Silahlardan çıkardığın zaman şaşırtıcı derecede kolaylıkla kırılıyorlar. Kendi başlarına bir savaşta hiçbir faydaları yok. Ama eğitim için mükemmeller."

Kaladin homurdandı. Uzun zaman önce, eğitimde kullanılmak üzere yaratılmış olan bir şey miydi? Zahel bir an için Parekılıcı'nı inceledi, sonra da ucunu doğrudan Kaladin'e doğrulttu.

Köreltilmiş olsa bile, adamın ona gerçekten de saldırmayacağını biliyor olmasına rağmen, Kaladin anında bir panik hissetti. Bir Parekılıcı. Bunun ince, gösterişli bir şekli ve büyük bir el koruyucusu vardı. Kılıcın keskin olmayan tarafına on temel rün işlenmişti. Bir el genişliğinde ve en azından altı ayak uzunluğundaydı, ancak Zahel bunu tek eliyle tutuyordu ve dengesi de bozulurmuş gibi görünmüyordu.

"Niter," dedi Zahel.

"Ne?" dedi Kaladin kaşlarını çatarak.

"Senden önce Kobalt Muhafızlar'ın başı oydu," dedi Zahel. "O iyi bir adamdı ve bir dosttu. O Kholin evinin askerlerini hayatta tutmak için öldü. Şimdi de aynı Cehennem'e gidesi iş sende ve sen bunu onun yarısı kadar iyi yapmakta zorluk çekeceksin."

"Bunun bana bir Parekılıcı sallamanla ne ilgisi var."

"Dalinar'ın ya da oğullarının peşinden suikastçılar gönderecek olan herkes güçlü olacak," dedi Zahel. "Onların Paredarları olacak. Senin karşında olan şey bu oğlum. Savaş meydanlarının bir mızrakçıya verdiği eğitimden çok daha fazlasına ihtiyacın olacak. Daha önce hiç elinde bunlardan bir tane olan bir adamla dövüştün mü?"

"Bir iki kere," dedi Kaladin yakınlardaki bir sütuna yaslanarak rahatlarken.

"Bana yalan söyleme."

"Yalan söylemiyorum," dedi Kaladin Zahel'in bakışına karşılık vererek. "Adolin'e birkaç hafta önce babasını nereden çıkardığımı sor."

Zahel kılıcı indirdi. Arkasında, Renarin çatıdan aşağıya yüz üstü daldı ve çatırtıyla zemine çakıldı. Yuvarlanırken miğferinin içinden inledi. Miğferinden Işık sızıyordu ama onun dışında zarar görmemiş gibi görünüyordu.

"Bravo Prens Renarin," diye seslendi Zahel bakmadan. "Şimdi birkaç atlayış daha yap ve bak bakalım ayaklarının üzerine inebilecek misin."

Renarin ayağa kalktı ve tıngırtılarla uzaklaştı.

"Pekâlâ o zaman," dedi Zahel Parekılıcı'nı havanın içinde savurarak. "Bakalım sen ne yapabiliyorsun, velet. Seni rahat bırakmam için beni ikna et."

Kaladin mızrağını doğrultarak bir savunma duruşuna geçmekten başka bir karşılık vermedi, bir ayağı arkada, diğer ayağını öne uzatmıştı. Silahını ucunu değil, arkasını öne uzatmış olarak tutuyordu. Yakınlarda Adolin, kralın bir diğer Kılıç'ını ve Zırh'ı kullanan ustalardan birisiyle kapışıyordu.

Bu iş nasıl olacaktı? Eğer Zahel Kaladin'in mızrağına bir darbe indirirse, kesilmiş gibi rol mü yapacaklardı?

Ardent Kılıç'ı iki elli bir tutuşla yukarı kaldırıp, bir koşuyla yaklaştı. Savaşın tanıdık sakinliği ve dikkati Kaladin'i kapladı. Fırtınaışığı çekmedi. Ona çok fazla bel bağlar hâle gelmediğinden emin olması gerekiyordu.

O *Parekılıcı'nı izle*, diye düşündü Kaladin silahın menzilinden içeriye girmeye çalışarak öne doğru adım atarken. Bir Paredar ile dövüşürken, her şey o Kılıç'la başlar, o Kılıç'la biterdi. Hiçbir şeyin durduramadığı o Kılıç, sadece vücudu öldürmeyip, ruhun kendisini de kesen o Kılıç. O Kılıç...

Zahel Kılıç'ı bıraktı.

Kılıç yere çarparken Zahel Kaladin'in menzilinden içeriye girdi. Kaladin silaha çok fazla odaklanmıştı ve her ne kadar mızrağını vurabileceği bir konuma getirmeye çalıştıysa da, Zahel eğildi ve yumruğunu Kaladin'in midesine gömdü. Yüze gelen sonraki yumruk Kaladin'i antrenman sahasının zeminine serdi.

Kaladin kıvranarak kumdan çıkan acısprenlerini görmezden gelerek anında yuvarlandı. Görüşü bulanırken ayaklarının üzerinde doğrulmuştu. Sırıttı. "Güzel hareketti."

Zahel şimdiden Kaladin'e doğru geri dönmeye başlamıştı, Kılıç tekrar elindeydi. Kaladin kumların üzerinde geriye doğru kaçtı, mızrağı hâlâ ileriye doğru çevrilmiş, uzak duruyordu.. Zahel Kılıç'ın yabancısı değildi. Adolin gibi dövüşmüyordu; daha az süpürücü darbe, daha çok yukarıdan aşağı inen kesme vardı. Hızlı ve şiddetliydi. Kaladin'i antrenman sahasının kenarı boyunca geriletti.

Buna devam ederken yorulacak, diyordu Kaladin'in içgüdüleri. *Onu hareket ettirmeye devam et.*

Neredeyse sahanın etrafında tam bir tur atmalarından sonra Zahel saldırısını yavaşlattı ve bunun yerine bir açık arayarak Kaladin'in etrafında dönmeye başladı. "Eğer Zırh'ım olsaydı, başın dertte olurdu," dedi Zahel. "Daha hızlı olurdum, yorulmazdım."

"Senin Zırh'ın yok."

"Veya Zırh'ı olan birisi kral peşinden gelirse?"

"Başka bir taktik kullanırım."

Renarin yakınlarında yere çakılırken Zahel homurdandı. Prens neredeyse dengesini koruyacaktı ama tökezledi ve kumlarda kayarak yan tarafı üzerine düştü.

"Eh, eğer bu gerçek bir suikast girişimi olsaydı, ben de başka bir taktik kullanırdım," dedi Zahel.

Renarin'e doğru koşmaya başladı.

Kaladin küfrederek Zahel'in arkasından fırladı.

Adam anında kayarak kumların üzerinde durup geri döndü ve iki elli güçlü bir darbeyle Kılıç'ı Kaladin'e savurdu. Darbe Kaladin'in mızrağına inerek antrenman avlusu boyunca yankılanan sert bir çatırtı gönderdi. Eğer Kılıç köreltilmiş olmasa mızrağı ikiye ayırır ve belki Kaladin'in göğsünü de çizerdi.

İzlemekte olan ardentlerden bir tanesi Kaladin'e yarım bir mızrak fırlattı. Onlar mızrağının 'kesilmesi' için hazırlıklıydı, gerçek bir dövüşü mümkün olduğu kadarıyla taklit etmek istiyorlardı. Endişeli görünen Moash yakınlarına gelmişti ama birkaç ardent onun yolunu keserek açıklama yaptılar.

Kaladin tekrar Zahel'e baktı.

"Gerçek bir dövüşte, şimdiye kadar prensi yakalamış olabilirdim," dedi adam.

"Gerçek bir dövüşte, silahsız kaldığımı düşündüğün anda mızrağın yarısını sana saplamış olabilirdim," dedi Kaladin.

"Ben o hatayı yapmazdım."

"O zaman benim de Renarin'e ulaşmana izin verme hatasını yapmayacağımı varsaymamız gerekecek."

Zahel sırıttı. Bu onun yüzünde tehlikeli bir ifadeymiş gibi görünüyordu. Yaklaştı ve Kaladin de anladı. Bu sefer geri çekilmek ve onu uzaklaştırmak olmayacaktı. Dalinar'ın ailesinin bir üyesini korurken Kaladin'in bu seçeneği olmazdı. Bunun yerine, bu adamı öldürmeye çalışırmış gibi yapmak için elinden geleni yapmak zorundaydı.

Bu da saldırmak anlamına geliyordu.

Uzatmalı bir yakın dövüş Zahel'in işine gelirdi çünkü Kaladin bir Parekılıcı'nın darbelerine engel olamazdı. Kaladin'in en iyi şansı hızla saldırmak ve kısa süre içinde bir darbe indirebileceğini umut etmekti. Kaladin öne fırladı, sonra da kendisini dizlerinin üzerine atarak Zahel'in saldırısının altından kumlar üzerinde kaydı. Bu onun yakına gelmesini sağlayacaktı ve...

Zahel, Kaladin'in suratının ortasına tekmeyi indirdi.

Görüşü bulanık hâlde Kaladin sahte mızrağını Zahel'in bacağına sapladı. Bir an sonra adamın Parekılıcı aşağı inerek Kaladin'in omzunun boynuyla birleştiği yerde durdu.

"Öldün oğlum," dedi Zahel.

"Sen bacağına mızrak yedin," dedi Kaladin nefes nefese. "Öyle Renarin'i yakalayamazsın. Ben kazandım."

"Sen yine de öldün," dedi Zahel bir homurtuyla.

"Benim işim senin Renarin'i öldürmeni durdurmak. Benim demin yaptığım şeyle, o kaçar. Korumanın ölmesi önemli değil."

"Peki ya suikastçının bir arkadaşı olsaydı?" diye sordu arkasından bir ses.

Kaladin döndüğü zaman Adolin'i gördü, Zırh'ının içinde Parekılıcı'nın ucunu önündeki zemine saplamış olarak ayakta duruyordu. Miğferini çıkarmış ve bir elinde tutuyordu, öbür eli de Kılıç'ının kabzası üzerindeydi.

"Oğlum köprücü, ya iki tane olsalardı?" diye sordu Adolin bir sırıtışla. "Aynı anda iki Paredarla dövüşebilir misin? Eğer ben babamı ya da kralı öldürmek isteseydim, asla sadece bir tane göndermezdim."

Kaladin omzunu çevirerek ayağa kalktı. Adolin'in bakışlarına karşılık verdi. O kadar küçümseyici. O kadar kendinden emin. Kibirli puşt.

"Pekâlâ," dedi Zahel. "Eminim o da anlamıştır Adolin. Durduk yere..."

Kaladin prensciğe doğru atıldı ve Adolin'in mızrağını takarken kıs kıs güldüğünü duyabildiğini düşündü.

Kaladin'in içinde bir şeyler kaynıyordu.

Arkadaşlarının o kadar çoğunu öldüren isimsiz Paredar.

Kırmızı Zırh içinde havalı bir şekilde oturan Sadeas.

Elleri kanla lekelenmiş bir kılıcın üzerinde duran Amaram.

Adolin'in koruyucusuz Parekılıcı üzerine gelirken Kaladin çığlık attı, Adolin'in antrenman seansındaki dikkatli, süpürücü darbelerden bir tanesiydi. Kaladin kendisini aniden durdurup, yarım mızrağını kaldırdı ve Kılıç'ın hemen önünden geçmesine neden oldu. Sonra mızrağını Parekılıcı'nın arka kenarına *bindirerek* Adolin'in elini yan tarafa doğru kayırdı ve takip edecek olan hamlesini engelledi.

Kaladin öne atıldı ve omzuyla prense bindirdi. Bu bir duvara bindirmek gibi bir şeydi. Kaladin'in omzu acıyla alev aldı ama momentumu ve ağır darbesi Adolin'in dengesini bozmuştu. Kaladin ikisini de geriye doğru savurdu ve Paredar şaşkın bir homurtuyla arkaya doğru devrilip, gümbürtüyle yere düştü.

Renarin de ikiz bir gümbürtüyle yakınlarında yere düşmüştü. Kaladin yarım mızrağını Adolin'in yüz plakasına bir bıçak gibi saplamak üzere kaldırdı. Ne yazık ki, Adolin düşerlerken Kılıç'ını bırakmıştı. Prenscik zırhlı bir elini Kaladin'in altına getirmişti.

Kaladin silahını aşağıya doğru sapladı.

Adolin bir eliyle yukarıya doğru ittirdi.

Kaladin'in darbesi isabet etmedi; bunun yerine kendisini havada, bir Paredarın bütün Zırh destekli gücüyle fırlatılmış olarak buldu. Sekiz ayak ötede yere çarpmadan önce havada debelendi, kumlar yan tarafına battı, Adolin'e bindirdiği omzu bir kere daha acıyla alev aldı. Kaladin'in nefesi kesildi.

"Salak!" diye bağırdı Zahel.

Kaladin inleyerek yuvarlandı. Görüşü bulanıktı.

"Oğlanı öldürebilirdin!" Çok uzaklarda bir yerlerde Adolin'le konuşuyordu.

"O bana saldırdı!" Adolin'in sesi miğfer tarafından boğuluyordu.

"Seni ona meydan okudun, aptal çocuk." Zahel'in sesi daha yakından geliyordu.

"O zaman kendi kaşındı," dedi Adolin.

Acı. Kaladin'in yanında birisi vardı. Zahel miydi?

"Sen *Zırh* giyiyorsun Adolin." Evet, görüşü odaklanmayı reddeden Kaladin'in tepesindeki diz çökmüş olan Zahel'di. "Zırhlı olmayan bir antrenman rakibi sanki bir demet sopaymış gibi fırlatılmaz. Baban sana bundan daha iyi eğitim verdi!"

Kaladin sertçe içini çekti ve gözlerini açılmaya zorladı. Kemerindeki keseden gelen Fırtınaışığı içini doldurdu. Çok fazla değil. Görmelerine izin verme. Bunu da elinden almalarına izin verme!

Acı kayboldu. Omzu kaynaştı, az önce kırılmış mı yoksa sadece mi çıkmış bilmiyordu. Kaladin kendisini fırlatarak ayağa kalkar ve tekrar Adolin'e doğru koşarken Zahel şaşkınlıkla haykırdı.

Prens tökezleyerek geriye çekildi, elini yan tarafına uzatmış, belli ki Kılıç'ını çağırıyordu. Kaladin kumları saçarak yarım mızrağını tekmeleyip kaldırdı, sonra da yaklaşırken havada kaptı.

O anda güç içinden akıp gitti. İçindeki fırtına hiçbir uyarı olmadan dindi ve Kaladin tökezledi, omzundaki geri dönen acıyla nefesi kesildi.

Adolin zırhı bir yumrukla onu kolundan yakaladı. Prensin Parekılıcı öbür elinde oluştu ama o anda ikinci bir Kılıç Kaladin'in ensesinde durdu.

"Öldün," dedi Zahel arkasından, Kılıç'ı Kaladin'in derisine dayamıştı. "Yine."

Kaladin yarım mızrağını düşürerek antrenman sahasının ortasına çöktü. Tamamen tükenmiş gibi hissediyordu. Ne olmuştu?

"Git kardeşinin atlamasına yardım et," diye emretti Zahel Adolin'e. Neden o prenslere emir verebiliyordu?

Adolin gitti ve Zahel de Kaladin'in yanında diz çöktü. "Birisi sana Kılıç salladığı zaman irkilmiyorsun. Sen daha önce Paredarlarla *gerçekten* de dövüştün, değil mi?"

"Evet."

"O zaman hayatta olduğun için şanslısın," dedi Zahel Kaladin'in omzunu dürtükleyerek. "Aptallık derecesinde inatsın. Formun yerinde ve dövüş sırasında da iyi düşünüyorsun. Ama Paredarlara karşı ne yaptığın konusunda hiç fikrin yok."

"Iı..." Ne demesi gerekirdi? Zahel haklıydı. Başka türlüsünü söylemek kibirlilik olurdu. İki dövüş, eğer bu günü de sayacak olursa üç, insanı bir uzman yapmıyordu. Zahel ağrılı bir tendonu dürtüklediği zaman irkildi. Yerde daha fazla acıspreni vardı. Kaladin bugün onlara epey bir iş çıkarıyordu.

"Burada kırık bir şey yok," dedi Zahel bir homurdanmayla. "Kaburgaların nasıl?"

"Onlar iyi," dedi Kaladin kumların üzerine sırtüstü yatıp, gözlerini gökyüzüne dikerek.

"Eh, seni öğrenmen için zorlamayacağım," dedi Zahel ayağa kalkarak. "Aslında seni *zorlayabileceğimi* sanmıyorum."

Kaladin gözlerini sıkı sıkı kapattı. Küçük düşmüş gibi hissediyordu ama neden? Daha önce de antrenman dövüşlerinde kaybettiği olmuştu. Bu her zaman olan bir şeydi.

"Bana onu epey hatırlatıyorsun," dedi Zahel. "Adolin de onu eğitmeme izin vermiyordu. İlk başta."

Kaladin gözlerini açtı. "Benim onunla hiç benzerliğim yok."

Zahel buna bir kahkahayla karşılık verdi, sonra da ayağa kalktı ve yürüyerek uzaklaştı, sanki bütün dünyadaki en iyi espriyi duymuş gibi kıs kıs gülüyordu. Kaladin kumların üzerinde yatmaya devam etti, gözlerini yukarıdaki derin mavi gökyüzüne dikmiş, antrenman yapan adamların seslerini dinliyordu. Neden sonra Syl uçuşarak geldi ve göğsünün üzerine kondu.

"Ne oldu?" diye sordu Kaladin. "Fırtınaışığı içimden akıp gitti. Gittiğini *hissettim.*"

"Kimi koruyordun?" diye sordu Syl.

"Ben... Ben dövüş antrenmanı yapıyordum, uçurumların içinde Sigzil ve Kaya ile antrenman yaptığımız zaman olduğu gibi."

"*Gerçekten* öyle mi yapıyordun?" diye sordu Syl.

Kaladin bilmiyordu. Orada gökyüzüne bakarak yatmaya devam etti, en sonunda nefesini topladı ve bir inlemeyle kendisini ayağa kalkmaya zorladı. Üstünü çırptı, sonra da Moash ve diğer muhafızları kontrol etmek için gitti. Giderken içine bir parça Fırtınaışığı çekti ve bu sefer işe yaradı, yavaş yavaş omzunu iyileştirdi ve berelerini dindirdi.

En azından fiziksel olanlarını.

19

GÜVENLİ ŞEYLER

BEŞ BUÇUK YIL ÖNCE

Shallan'ın yeni elbisesinin ipeği daha önce sahip olduklarının hepsinden daha yumuşaktı. Derisine sanki rahatlatıcı bir meltemmiş gibi dokunuyordu. Sol kol yeni elinin üzerinden kapanıyordu, artık eminelini örtecek kadar büyümüştü. Shallan bir zamanlar bir kadının elbisesini giymeyi hayal ederdi. Annesi ve o...

Annesi ve...

Shallan'ın zihni durdu. Sanki bir anda söndürülmüş bir mum gibi, düşünmeyi kesti. Sandalyesinde arkasına yaslanmıştı, bacaklarını altında toplamış, ellerini kucağına koymuştu. İç karartıcı taş yemek salonu, Davar Malikânesi misafirleri için hazırlık yaparken hareketlilikle doluydu. Shallan misafirlerin kim olduğunu bilmiyordu, bildiği sadece babasının salonun kusursuz olmasını istediğiydi.

Yardım etmek için bir şey yapabilecek olduğundan değil ya.

İki hizmetçi koşuşturarak yanından geçti. "O görmüş," diye fısıldadı bir tanesi yeni bir kadın olan diğerine. "Zavallı şey olduğu zaman odanın içindeymiş. Beş aydır bir kelime bile konuşmuyor. Efendi kendi karısını da aşığıyla birlikte öldürdü ama bunu sen..."

Konuşmaya devam ettiler ama Shallan duymadı.

Ellerini kucağında tuttu. Elbisesinin canlı mavisi odadaki tek gerçek renkti. Yüksek masanın yanındaki kaidenin üzerinde oturuyordu. Bir düzine eminelleri eldivenli, kahverengiler giyinmiş hizmetçi kadın zemini fırçalıyor ve mobilyaları parlatıyordu. Parshmenler içeriye birkaç masa daha taşıdılar. Bir hizmetçi pencereleri açarak geçmiş yücefırtınanın taze nemli havasının içeri girmesine izin verdi.

Shallan tekrar adının söylendiğini duydu. Görünüşe göre hizmetçiler onun konuşmadığına göre, duyamadığını da düşünüyormuş gibiydi. Bazı zamanlarda Shallan görünmez olup olmadığını merak ediyordu. Belki de o gerçek değildi. Bu hoş olurdu...

Salonun kapısı çarpılarak açıldı ve içeri Nan Helaran girdi. Uzun boylu, köşeli çeneli ve kaslıydı. En büyük kardeşi bir adamdı. Diğerleri... Onlar çocuktu. Yetişkinlik yaşına ulaşmış olan Tet Balat bile. Helaran gözleriyle odayı taradı, belki de babalarını

arıyordu. Sonra Shallan'a doğru yaklaştı, kolunun altında küçük bir tomar vardı. Hizmetçiler aceleyle yol açtılar.

"Merhaba Shallan," dedi Helaran sandalyesinin yanında diz çökerek. "Hizmetçileri denetlemek için mi buradasın?"

Burası da bir yerdi. Babası onun göz önünde olmayacağı bir yerde olmasından hoşlanmıyordu. O endişeleniyordu.

"Sana bir şey getirdim," dedi Helaran tomarını açarak. "Bunu senin için Northgrip'ten ısmarlatmıştım ve tüccar da buraya daha yeni uğradı." Deri bir el çantası çıkardı.

Shallan bunu tereddütlü bir şekilde aldı. Helaran'ın gülümsemesi o kadar genişti ki, resmen ışıldıyordu. Onun gülümsemekte olduğu bir odada surat asmak zordu. O etrafta olduğu zamanlarda Shallan sanki hiç... Sanki hiç...

Zihni durdu.

"Shallan?" diye sordu Helaran onu dürtükleyerek.

Shallan çantayı açtı. İçinde bir dizi kara kalem ve bir deste resim kağıdı vardı, kalın olan türden; pahalı olan türden. Örtülü eminelini dudaklarına kaldırdı.

"Ben, resimlerini özledim," dedi Helaran. "Senin çok başarılı olabileceğini düşünüyorum Shallan. Ama daha fazla pratik yapman gerek."

Shallan sağ elinin parmaklarını kağıdın üzerinde gezdirdi, sonra da bir kalemi aldı. Çizmeye başladı. Çok uzun zaman olmuştu.

"Senin geri dönmene ihtiyacım var Shallan," dedi Helaran hafifçe.

Shallan kamburunu çıkardı, kalem kağıdın üzerinde geziyordu.

"Shallan?"

Sözler yoktu. Sadece çizim vardı.

"Ben önümüzdeki birkaç yıl boyunca epey bir uzaklarda olacağım," dedi Helaran. " Benim için öbürlerine göz kulak olmana ihtiyacım var. Balat için endişeleniyorum. Ona yeni bir baltatazısı eniği verdim ama o... Ona iyi davranmadı. Senin güçlü olman gerek Shallan. Onlar için."

Helaran'ın gelişinden beri hizmetçiler sessizleşmişti. Yakınlarındaki pencerenin dışında tembel sarmaşıklar kıvrılarak aşağı iniyordu. Shallan'ın kalemi hareket etmeye devam etti. Sanki çizimi yapan o değilmiş gibiydi; sanki o sayfadan dışarıya çıkıyordu, çizgiler kâğıttan dışarıya sızıyorlardı. Kan gibi.

Helaran içini çekerek ayağa kalktı. Sonra da Shallan'ın ne çizmekte olduğunu gördü. Yüzüstü yatan cesetler halının üzerinde...

Helaran kağıdı kaptı ve buruşturdu. Shallan irkilerek geriye çekildi, kalemi sıkı sıkı kavrarken parmakları titriyordu.

"Bitkileri çiz," dedi Helaran. "Ve hayvanları. Güvenli şeyleri, Shallan. Geçmişte olan şeyleri düşünme."

Gözyaşları Shallan'ın yanaklarından aşağı süzülüyordu.

"İntikamımızı daha alamayız," dedi Helaran hafifçe. "Balat evi idare edemez ve benim de gitmem gerekiyor. Ama yakında."

Kapı çarpılarak açıldı. Babası iri bir adamdı, sakalı modaya karşı umursamazlıkla meydan okuyordu. Onun Veden tarzındaki giysileri modern tasarımlardan uzak dururdu. Babası ulatu denilen eteğe benzer ipek bir giyecek ile dar bir gömlek giyiyor-

du, üzerinde de bir de cüppe vardı. Dedesinin zamanında olduğu gibi vizon kürkü yoktu ama onun dışında çok ama çok gelenekseldi.

Helaran'ın bile üzerinde kule gibi yükseliyordu, konaklarındaki herkesten daha uzundu. Onun arkasından daha fazla parshmen girdi, mutfaklar için yiyecek torbaları taşıyorlardı. Üçünün de mermere benzer derileri vardı, iki tanesi siyah üzerine kırmızı ve biri de beyaz üzerine kırmızıydı. Babası parshmenleri severdi. Onlar karşılık vermiyordu.

"Ahıra benim arabalarımdan bir tanesini hazırlamalarını söylediğinin haberini aldım Helaran!" diye kükredi babası. "Senin yine defolup gitmene izin vermeyeceğim!"

"Bu dünyada daha önemli şeyler var," dedi Helaran. "Hatta senden ve senin suçlarından bile daha fazla."

"Benimle bu şekilde konuşmayacaksın," dedi babası uzun adımlarla yaklaşıp parmağını Helaran'a doğru uzatarak. "Ben senin babanım." Hizmetçiler onun yolundan çekilmeye çalışarak odanın yan tarafına kaçıştılar. Shallan çantayı çekerek göğsüne yasladı, sandalyesinin içinde saklanmaya çalışıyordu.

"Sen bir katilsin," dedi Helaran sakin bir şekilde.

Babası yerinde kaldı, sakalının altındaki yüzü kırmızıya dönmüştü. Sonra öne doğru devam etti. "Bu ne *cüret*! Benim seni durduramayacağımı mı düşünüyorsun? Sadece veliahdımsın diye sana..."

Helaran'ın elinde bir şey oluştu, katılaşarak gümüşsü çeliğe dönen bir sis çizgisi. Yaklaşık altı ayak uzunluğundaki Kılıç kalın ve eğimliydi, keskin olmayan ağzı sanki yanan alevler ya da belki de su dalgacıkları gibi şekilliydi. Kabzasına yerleştirilmiş olan bir mücevher vardı ve ışık metalden yansırken bombeleri hareket ediyormuş gibi görünüyordu.

Helaran bir Paredardı. Fırtınababa! Nasıl? Ne zaman?

Babasının sesi kesilerek geriye çekildi. Helaran alçak kaideden aşağı atladı, sonra da Parekılıcı'nı babasına doğru uzattı. Uç göğsüne dokundu.

Babası ellerini yanlara doğru açtı, avuçları öne bakıyordu.

"Sen bu evin başına çökmüş rezil bir dertsin," dedi Helaran. "Bunu senin göğsüne saplamam gerekir. Merhamet etmiş olurum."

"Helaran..." Saf beyaza dönen yüzünün rengi gibi, öfke de babasından çekilerek gidermiş gibi göründü. "Senin sandığın şekilde değil. Annen..."

"Senin yalanlarını *dinlemeyeceğim*," dedi Helaran bileğini çevirerek elindeki kılıcı döndürürken, ucu hâlâ babasının göğsüne dayalıydı. "Ne kadar kolay olurdu."

"Hayır," diye fısıldadı Shallan.

Helaran başını bir yana eğdi, sonra da döndü, kılıcı hareket ettirmemişti.

"Hayır," dedi Shallan. "Lütfen."

"Şimdi mi konuşuyorsun?" dedi Helaran. "*Onu* savunmak için mi?" Güldü. Vahşi, kesik kesik bir sesti. Kılıcı savurarak babasının göğsünden uzaklaştırdı.

Babaları bir sandalyeye oturdu, yüzü hâlâ solgundu. "Nasıl? Bir *Parekılıcı*. Nereden?" Bir anda başını kaldırarak yukarı baktı. "Ama hayır. Bu farklı. Yeni arkadaşların mı? Onlar bu serveti sana mı emanet etti?"

"Bizim yapacak önemli bir işimiz var," dedi Helaran dönüp Shallan'a doğru gelirken. Bir elini sevgiyle omzuna koydu. Daha yumuşak bir sesle devam etti. "Bir gün bunu sana da anlatacağım, kardeşim. Gitmeden önce sesini duymak güzeldi."

"Gitme," diye fısıldadı Shallan. Kelimeler ağzının içindeki bezler gibiydi. En son konuşmasının üzerinden aylar geçmişti.

"Gitmek zorundayım. Lütfen ben yokken bana birkaç resim çiz. Havai şeylerin. Daha parlak günlerin. Bunu yapabilir misin?"

Shallan başını sallayarak onayladı.

"Hoşça kal baba," dedi Helaran dönüp uzun adımlarla odadan dışarı çıkarken. "Ben yokken çok fazla şeyi mahvetmemeye çalış. Kontrol etmek için düzenli olarak geri *döneceğim.*" Giderken sesi dışarıdaki koridordan yankılanmıştı.

Berrakbey Davar kükreyerek ayağa kalktı. Odada kalmış olan birkaç hizmetçi de yan kapıdan bahçelere kaçtılar. Shallan geriye doğru büzüldü, babası bir sandalyeyi kaldırarak duvara vururken dehşet içindeydi. Küçük bir yemek masasını tekmeleyerek devirdi, sonra da sandalyeleri birer birer alıp, tekrar tekrar vahşi darbelerle zemine vurdu.

Derin derin nefes alarak gözlerini Shallan'a doğru çevirdi.

Shallan gözlerinin içindeki gazabın, insanlık yokluğunun karşısında sızlandı. Onun üzerine odaklanırlarken gözlerin içine hayat geri döndü. Babası kırık bir sandalyeyi bıraktı ve ona arkasını döndü, sanki utanmış gibiydi, sonra da odadan dışarı kaçtı.

20

BERRAKLIĞIN SOĞUKLUĞU

Sanatformu güzelliği ve renkleri tatbik etmek için.
Yanıp tutuşur en iyi şarkıları için.
Gerçek sanatçıların çoğu yanlış anlaşılır,
Vakıfların kaderi için sprenlere bağlandır.

–Dinleyici Listeleme Şarkısı 90. kıta

Güneş ufukta kızgın bir kor gibi batarak kaybolurken Shallan ve küçük kervanı önlerindeki dumanın kaynağına yaklaşmıştı. Her ne kadar duman sütunu incelmiş olsa da, Shallan şimdi üç farklı kaynaktan yükselmekte ve kıvrılarak havada birleşmekte olduklarını seçebiliyordu.

Vagon sarsılarak son tepeyi de tırmanır ve kenarında dururken Shallan ayağa kalktı, orada ne olduğunu görmesine sadece bir ayak mesafe kalmıştı. Elbette, tepeyi aşmak eğer aşağıda bekleyen haydutlar varsa çok kötü bir fikir olurdu.

Bluth vagonundan aşağı indi ve koşarak ilerledi. Korkunç derece atik değildi ama ellerindeki en iyi izci oydu. Eğildi ve fazla kaliteli şapkasını çıkardı, sonra da gizlice aşağıyı izlemek için tepenin kenarından yukarı çıktı. Bir an sonra ise doğrularak ayağa kalktı, artık gizli kalmaya çalışmıyordu.

Shallan oturağından aşağı atladı ve hızla ilerledi, etekleri ara ara yetişmiş olan çarpık tortudiken dallarına takılıyordu. Tepenin üzerine Tvlakv'dan hemen önce vardı.

Aşağıda sessizce tütmekte olan üç vagon vardı ve bir savaşın izleri yerlere saçılmıştı. Saplanmış oklar, bir yığın hâlinde cesetler. Ölülerin arasında canlılar da olduğunu gördüğü zaman Shallan umutlandı. Bir avuç yorgun şekil cesetleri sürüklüyor ya da enkazı araştırıyordu. Bunlar haydutlar gibi değil, dürüst kervan işçileri gibi giyinmişlerdi. Beş vagon daha kampın uzak kenarında bir araya toplanmıştı. Bazıları kavrulmuştu ama hepsi de işe yarar gibi görünüyordu ve hâlâ mallarla yüklülerdi.

Silahlı adam ve kadınlar yaralarıyla ilgileniyordu. Muhafızlar. Bir grup korkmuş parshmen chullarla ilgileniyordu. Bu insanlar saldırıya uğramış ama kurtulmuşlardı.

"Kelek'in nefesi..." dedi Tvlakv. Döndü ve Bluth ve Shallan'ı geriye doğru kışkışladı. "Geri çekilin, görmesinler."

"Ne?" dedi Bluth, gerçi itaat etmişti. "Ama bu bir başka kervan, bizim de umduğumuz gibi."

"Evet ve bizim burada olduğumuzu bilmelerine de gerek yok. Onlar bizimle konuşmaya çalışabilirler ve bu da bizi yavaşlatabilir. Bakın!" Geriye doğru işaret etti.

Solmakta olan ışıkta Shallan arkalarında fazla uzakta olmayan bir tepeyi aşmakta olan bir gölgeyi seçebiliyordu. Firariler. Tvlakv'a dürbününü vermesi için elini salladı ve o da gönülsüz bir şekilde itaat etti. Mercek çatlamıştı ama Shallan yine de yaklaşmakta olan kuvveti iyice bir görebiliyordu. Otuz civarındaki adam Bluth'un da söylemiş olduğu gibi *askerdi*. Sancakları yoktu ve tek bir üniforma giymiyor ya da bir düzen içinde yürümüyorlardı ama iyi silahlanmış gibi görünüyorlardı.

"Aşağıya inmemiz ve öbür kervandan yardım istememiz gerek," dedi Shallan.

"Hayır!" dedi Tvlakv dürbünü geri kaparak. "Bizim kaçmamız gerek! Haydutlar bu daha zengin ama zayıflamış grubu görecekler ve bizim yerimize onların üzerine saldıracaklar!"

"Ve sen onların bundan sonra bizi kovalamayacaklarını mı zannediyorsun?" dedi Shallan. "İzlerimiz bu kadar kolaylıkla görülebilirken? Sen onların önümüzdeki günler içinde bize yetişmeyeceklerini mi sanıyorsun?"

"Bu gece bir yücefırtına olması gerekiyor," dedi Tvlakv. "Bu bizim izlerimizi örtebilir, ezdiğimiz bitki kabuklarını süpürüp götürebilir."

"Olası değil," dedi Shallan. "Eğer biz bu yeni kervanın yanında olursak, kendi küçük gücümüzü de onlarınkine ekleyebiliriz. Tutunabiliriz. Bu..."

Bluth bir anda dönerek bir elini kaldırdı. "Bir ses." Sopasına uzanarak hızla etrafına bakındı.

Yakınlarda bir şekil ayağa kalktı, gölgeler tarafından gizlenmişti. Görünüşe göre aşağıdaki kervanın da kendi gözcüleri vardı. "Siz onları doğrudan bize getirdiniz, öyle mi?" diye sordu bir kadın sesi. "Onlar ne? Daha fazla haydut mu?"

Tvlakv küresini kaldırarak gözcünün orta boylu ve ince yapılı açıkgöz bir kadın olduğunu gözler önüne serdi. Pantolon ve neredeyse bir elbiseye benzeyen uzun bir ceket giymişti, belinden tokalıydı. Emineline bronz renkli bir eldiven takmıştı ve şivesiz bir Alethçe konuşuyordu.

"Ben... Ben sadece mütevazı bir tüccarım ve..." dedi Tvlakv.

"Bizi takip edenler kesinlikle haydut," diye lafını kesti Shallan. "Bütün gün boyunca bizi kovaladılar."

Kadın küfrederek kendisi bir dürbün çıkardı ve kaldırdı. "İyi teçhizatlılar," diye mırıldandı. "Herhâlde Firarilerdir. Sanki işler yeteri kadar kötü değilmiş gibi. Yix!"

İkinci bir şekil yakınlarında ayağa kalktı, taşın renginde tabaklanmış giysileri vardı. Shallan sıçradı. Onu nasıl fark edememişti? O kadar yakındaydı ki! Belinde bir kılıç vardı. Açıkgöz müydü? Hayır, o altın saçlara bakılacak olursa bir yabancıydı. Göz renginin onların toplumsal konumlarında ne anlama geldiğinden asla emin olamıyordu. Kralları olduğu hâlde Makabaki bölgesinde açık gözleri olan hiç insan yoktu ve İri'de ise neredeyse herkesin açık sarı gözleri vardı.

Adam eli silahının üzerinde hızla geldi, aleni bir düşmanlıkla Bluth ve Tag'i izliyordu. Kadın ona Shallan'ın bilmediği bir dilde bir şey söyledi ve o da başını sallayarak onayladı, sonra aşağıdaki kervana doğru koşarak gitti. Kadın da onu takip etti.

"Bekleyin," diye seslendi Shallan ona.

"Konuşacak zamanım yok," diye tersledi kadın. "Savaşacak iki haydut grubumuz var."

"İki mi?" dedi Shallan. "Siz daha önce saldıran grubu yenmediniz mi?"

"Biz onları püskürttük ama yakında geri gelecekler." Kadın tepenin yanında durakladı. "Yangın bir kazaydı diye düşünüyorum. Onlar bizi korkutmak için ateşli oklar kullanıyordu. Bizim ateşleri söndürmemize izin vermek için geri çekildiler çünkü daha fazla mal kaybetmek istemiyorlardı."

O zaman iki kuvvet vardı. Hem arkada, hem önde haydutlar. Güneş en sonunda batı ufkunun arkasında kaybolurken, Shallan kendisini soğuk havaya rağmen terlerken buldu.

Kadın kendi haydut grubunun çekilmiş olması gereken yön olan kuzeye doğru bakıyordu. "Evet, geri gelecekler," dedi kadın. "Onlar bu gece fırtına gelmeden önce bizim işimizi bitirmek istiyorlar."

"Sizlere korumamı öneriyorum," derken buldu Shallan kendisini.

"Korumanı mı?" dedi kadın Shallan'a doğru geri dönerek, sesi şaşkınlık içindeydi.

"Siz beni ve yanımdakileri kampınıza kabul edebilirsiniz," dedi Shallan. "Ben de bu gece sizlerin güvenliğinizi temin edeceğim. Ondan sonra da beni Harap Ovalar'a götürmek üzere hizmetlerinize ihtiyacım olacak."

Kadın güldü. "Her kimsen, sende cüretkârlık var. Kampımıza katılabilirsiniz ama siz de geri kalanlarımızla birlikte orada öleceksiniz!"

Kervandan bağrışlar yükseldi. Bir an sonra o yöndeki karanlığın içinden bir dizi ok yağdı, vagonların ve kervan işçilerinin üzerine düşüyorlardı.

Çığlıklar.

Arkasından haydutlar geldi, siyahlığın içinde çıkıyorlardı. Onlar hiç de firariler kadar iyi silahlanmış değillerdi ama buna ihtiyaçları da yoktu. Kervanın bir düzineden daha az muhafızı kalmıştı. Kadın küfrederek tepenin kenarından aşağıya doğru koşmaya başladı.

Shallan gözleri kocaman açılarak aşağıdaki ani katliama baktı. Sonra döndü ve Tvlakv'ın vagonlarına doğru yürüdü. Bu ani soğukluk onun için tanıdıktı. Berraklığın soğukluğu. Shallan ne yapması gerektiğini biliyordu. İşe yarayacak mı bilmiyordu ama çözümü görüyordu; bir eskizdeki çizgiler gibi, bir araya gelerek rasgele karalamalardan bütün bir resim dönüşüyordu.

"Tvlakv," dedi. "Tag'le aşağıya in ve o insanların savaşmalarına yardım etmeye çalışın."

"Ne! Hayır," dedi Tvlakv. "Hayır, hayatımı senin aptallığın için bir kenara atmayacağım."

Shallan neredeyse çökmüş olan karanlığın içinde onun gözlerine baktı ve o da durdu. Shallan hafifçe parlamakta olduğunu biliyordu, içindeki fırtınayı hissedebiliyordu. "Git." Ondan ayrıldı ve kendi vagonuna doğru yürüdü. "Bluth, bu vagonu çevir."

Bluth vagonun yanında bir küreyle duruyordu, elindeki bir şeye bakıyordu. Bir kâğıt parçası mıydı? Muhakkak ki *Bluth* rün okumayı biliyor olamazdı.

"Bluth!" diye bağırdı Shallan vagona tırmanırken. "Harekete geçmemiz gerek. *Hemen*!"

Bluth silkindi, sonra da kağıdı cebine atarak hızla yanındaki oturağa çıktı. Chulu vurarak döndürdü. "Ne yapıyoruz?" diye sordu.

"Güneye gidiyoruz."

"Haydutların üzerine mi?"

"Evet."

Bir kez olsun şikâyet etmeden Shallan'ın dediğini yaptı, chula daha da hızlanması için vuruyordu, sanki her ne olacaksa bir an önce olup bitmesi için hevesliydi. Vagon bir tepenin eteğinden iner, sonra da bir diğerine çıkarlarken sarsıldı ve sallandı.

Tepeye ulaştılar ve onlara doğru tırmanmakta olan kuvvete yukarıdan baktılar. Adamlar meşaleler ve küre fenerler taşıyorlardı, o yüzden Shallan da onların yüzlerini görebiliyordu. Silahları çekilmiş olan karanlık ifadeli haşin adamlar. Göğüs zırhları ya da deri yeleklerinde bir zamanlar sadakat işaretleri taşımış olabilirlerdi ama Shallan şimdi bunların kesilmiş ya da kazınmış oldukları yerleri görebiliyordu.

Firariler belirgin bir şok ile ona baktılar. Onlar avlarının kendi kendine gelmesini beklememişlerdi. Shallan'ın gelişi onları bir an için afallattı. Önemli bir an.

Bir subay olacak, diye düşündü Shallan oturağında ayağa kalkarak. *Onlar asker, ya da bir zamanlar öylelerdi. Bir emir komuta zincirleri olacaktır.*

Derin bir nefes aldı. Bluth küresini kaldırarak ona baktı ve sanki şaşırmış gibi homurdandı.

"Fırtınababa'ya şükür buradasınız!" diye haykırdı Shallan adamlara. "Sizin yardımınıza ihtiyacım var."

Firariler ona bakakaldı.

"Haydutlar," dedi Shallan. "Onlar iki tepe ötedeki kervanda olan arkadaşlarımıza saldırıyorlar. Bu bir katliam! Ben askerler gördüğümü söyledim, arkamızdan Harap Ovalar'a doğru giden askerler olduğunu söyledim. Kimse bana inanmadı. Lütfen. Yardım etmeniz gerek."

Yine, adamlar ona sadece baktılar. *Biraz aksırtın ininden içeriye girip yemekte ne olduğunu soran bir vizon gibi...* diye düşündü Shallan. En sonunda firariler rahatsız bir şekilde ayaklarını sürüyerek ortalarına yakın bir yerde duran bir adama doğru döndüler. Uzun, sakallı adamın vücudu için fazla uzunmuş gibi görünen kolları vardı.

"Haydutlar, öyle mi," diye cevap verdi adam, sesinde duygu izi yoktu.

Shallan vagondan aşağı atladı ve adama doğru yürüdü, Bluth'u sessiz bir yığın hâlinde otururken bırakmıştı. Firariler ondan geriye çekildiler, giysileri pis ve yırtıktı, kırlaşmış dağınık saçları ve kaç zamandır ustura (ya da su) yüzü görmemiş olan suratları vardı. Ama yine de, meşale ışığında silahları tek bir pas lekesi olmadan parlıyordu ve göğüs zırhları da Shallan'ın yüzünü yansıtacak kadar cilalanmıştı.

Bir göğüs zırhının üzerinde gördüğü kadın Shallan'ın kendisi olmak için fazla uzun boylu, fazla görkemliydi. Dağınık saçlar yerine dökümlü kızıl bukleleri vardı. Gariban paçavraları yerine, altın işlemeleri olan bir tuvalet giyiyordu. Az önce bir kolye

takmış değildi ve grubun liderine doğru elini uzattığı zaman, çentikli tırnakları kusursuz bir şekilde manikürlüymüş gibi göründü.

"Berrakhanım," dedi adam Shallan ona doğru gelirken. "Bizler sizin düşündüğünüz şey değiliz."

"Hayır," diye cevap verdi Shallan. "Sizler *sizin* düşündüğünüz şey değilsiniz."

Etrafındaki adamlar ateşin ışığında ona hevesli gözlerle bakıyorlardı ve Shallan vücudunda bütün tüylerin ürperdiğini hissetti. Gerçekten de avcının inine girmişti. Ancak içindeki fırtına onu harekete geçmesi için mahmuzluyor ve ona daha da fazla kendine güven veriyordu.

Lider sanki bir emir vermek içinmiş gibi ağzını açtı. Shallan onu kesti. "Senin adın ne?"

"Bana Vathah derler," dedi adam yoldaşlarına doğru dönerek. Bu Shallan'ınki gibi bir Vorin ismiydi. "Ve seninle ne yapılacağına daha sonra karar vereceğim. Gaz, bunu al ve..."

"Geçmişi silmek için," dedi Shallan yüksek bir sesle, "ne yapardın, Vathah?"

Vathah ona baktı, yüzünün bir tarafı meşale ışığıyla aydınlanıyordu.

"Eğer seçeneğiniz olsaydı, öldürmek yerine korur muydunuz?" diye sordu Shallan. "Eğer baştan başlayabilseydiniz, soygun yerine yardım eder miydiniz? Biz burada konuşurken iyi insanlar ölüyor. Bunu durdurabilirsiniz."

Adamın o koyu gözleri ölü gibi görünüyordu. "Geçmişi değiştiremeyiz."

"Ben geleceğinizi değiştirebilirim."

"Bizler aranan adamlarız."

"Evet, buraya adam arayarak geldim. *Adam* bulmayı umarak geldim. Sizlere tekrar asker olma şansı veriliyor. Benimle gelin. Sizlerin yeni hayatlarınız olmasını sağlayacağım. Bu hayatlar öldürmek yerine kurtararak başlıyor."

Vathah küçümsemeyle homurdandı. Yüzü gecenin karanlığında bitirilmemiş gibi görünüyordu, kaba, bir eskiz gibi. "Berrakbeyler geçmişte bizi yüz üstü bıraktı."

"Dinleyin," dedi Shallan. "Çığlıkları dinleyin."

Arkadan gelen acınası sesler onlara ulaşıyordu. İmdat çığlıkları. Kervandaki işçiler, hem kadın, hem erkek. Ölüyorlardı. Rahatsız edici seslerdi. Shallan bunu kendisi işaret etmiş olmasına rağmen seslerin ne kadar net geldiğine şaşırdı. Yardım isteyen yalvarışlara ne kadar benzediklerine.

"Kendinize başka bir şans tanıyın," dedi Shallan hafifçe. "Eğer benimle birlikte geri dönerseniz, suçlarınızın silinmesini sağlayacağım. Size sahip olduğum her şeyin üzerine, Yaradan'ın kendisi üzerine yemin ediyorum. Yeniden *başlayabilirsiniz*. Kahramanlar olarak tekrar başlayabilirsiniz."

Vathah gözlerinin içine baktı. Bu adam taştandı. Shallan içine çöken bir korkuyla birlikte onun ikna olmadığını görebiliyordu. İçindeki fırtına solmaya başladı ve korkuları da kaynayarak yükseldi. *Ne* yapıyordu o? Bu delilikti!

Vathah tekrar bakışlarını çevirdi ve Shallan onu kaybetmiş olduğunu anladı. Vathah onu esir almalarını emretti.

Kimse hareket etmedi. Shallan sadece onun üzerine odaklanmıştı, meşalelerini yukarı kaldırarak etraflarına toplanmış olan iki düzine kadar adama değil. Shallan'a açık yüzlerle bakıyorlardı ve Shallan daha önce onlarda fark ettiği hevesten geriye

çok az kalmış olduğunu gördü. Bunun yerine kocaman açılmış, arzulu gözleri vardı uzaktan gelen bağrışlara tepki veriyorlardı. Adamlar parmaklarıyla üniformalarını, eskiden armalarının olduğu yerleri yokluyorlardı. Diğerleri başlarını eğmiş, belki de çok uzun olmayan bir zaman önce hizmetlerinin araçları olan mızrak ve baltalara bakıyordu.

"Siz aptallar bunu *ciddiye* mi alıyorsunuz?" dedi Vathah.

Bir adam, yaralı bir yüzü ve bir göz bandı olan kısa boylu birisi, başını sallayarak onayladı. "Ben baştan başlamaya itiraz etmezdim," diye mırıldandı. "Fırtınalar adına, iyi olurdu be."

"Bir keresinde bir kadının hayatını kurtarmıştım," dedi bir diğeri, en azından kırklarına gelmiş uzun boylu, kelleşmekte olan bir adam. "Haftalarca bir kahraman gibi hissettim. Meyhanede şerefime içenler. Sıcaklık. Hay Cehennem! Biz buralarda ölüp gidiyoruz."

"Biz onların zulmünden kurtulmak için kaçtık!" diye kükredi Vathah.

"Peki özgürlüğümüzle biz ne yaptık Vathah?" diye sordu grubun arkalarından bir adam.

Bunun arkasından gelen sessizlikte Shallan sadece yardım çığlıklarını duyabiliyordu.

"Fırtına kapsın, ben gidiyorum," dedi göz bandı olan kısa boylu adam tepeden yukarıya doğru koşmaya başlayarak. Başkaları da ayrıldı ve onu takip etti. Shallan ellerini önünde kavuşturarak dönerken neredeyse *grubun tamamı* koşarak gitti. Bluth vagonunda ayağa kalktı, geçmekte olan meşale ışığındaki yüzünde şok görünüyordu. Sonra da haykırdı, gerçekten de *haykırmıştı*, vagondan aşağı atladı ve savaşa doğru koşan firarilere katılırken sopasını yükseğe kaldırdı.

Shallan Vathah ve iki diğer adamın yanında kalmıştı. Onlar az önce olanlar karşısında afallayıp kalmış gibi görünüyorlardı. Vathah kollarını kavuşturarak duyulur bir sesle içini çekti. "Geri zekâlılar, hepsi geri zekâlı."

"Onlar olduklarından daha iyi olmayı istedikleri için geri zekâlı değiller," dedi Shallan.

Vathah homurdanarak onu inceledi. Shallan ani bir korku çırpıntısı hissetti. Bu adam saniyeler önce onu soymaya ve büyük olasılıkla daha da beterine hazırdı. Shallan'a doğru herhangi bir hareket yapmadı, gerçi şimdi meşalelerin büyük bir kısmı gitmiş olduğu için yüzü daha da tehditkâr görünüyordu.

"Sen kimsin?" diye sordu.

"Shallan Davar."

"Eh, Berrakhanım Shallan, kendi iyiliğin için umalım da sözünü tutabilesin," dedi. "Hadi çocuklar. Bakalım biz o salakları hayatta tutabilecek miyiz." Geride kalmış olan ikisini de alıp, savaşa doğru giderek tepeyi tırmanmaya başladı.

Shallan karanlığın içinde tek başına kalmıştı, hafifçe nefesini bıraktı. Hiç Işık çıkmadı, hepsini kullanmıştı. Ayakları artık o kadar acımıyordu ama *tükenmişti*, delik bir şarap tulumu gibi boşalmış hissediyordu. Vagona doğru yürüdü ve dayanarak çöktü, sonra en sonunda zemine yerleşti. Başını geriye atarak gökyüzüne baktı. Etrafında birkaç yorgunlukspreni yükseldi, havanın içinde dönen minik toz girdapları.

Birinci ay Salas parlak beyaz yıldızlardan bir kümenin merkezinde eflatun bir disk olarak çıkmıştı. Savaştan gelen bağrış ve çığlıklar devam etti. Firariler yeterli olacak mıydı? Kaç tane haydut olduğunu bilmiyordu.

Shallan orada hiçbir işe yaramaz, sadece ayak altında olurdu. Gözlerini sıkarak kapattı, sonra da oturağa çıktı ve eskiz defterini çıkardı. Arka plandaki savaş ve ölüm seslerine karşı bir umut duasının rünlerini çizdi.

"Dinlediler," dedi Desen yanından vızıldayarak. "Sen onları değiştirdin."

"Bunun işe yaradığına inanamıyorum," dedi Shallan.

"Ah... Sen yalanlarda iyisin."

"Hayır, yâni, o lafın gelişiydi. Onların beni gerçekten de dinlemiş olmaları imkânsız gibi görünüyor. Acımasız haydutların."

"Sen yalanlar ve gerçeksin," dedi Desen yumuşakça. "Onlar dönüşüyor."

"Bu ne demek?" Görmek için sadece Salas'ın ışığı varken çizim yapmak zordu ama Shallan elinden geleni yapıyordu.

"Sen daha önce bir Dalga'dan bahsetmiştin," dedi Desen. "Işıkörü, ışığın gücü. Ama sende başka bir şey daha var. Dönüşümün gücü."

"Ruhdöküm mü?" dedi Shallan. "Ben kimseyi Ruhdökmedim."

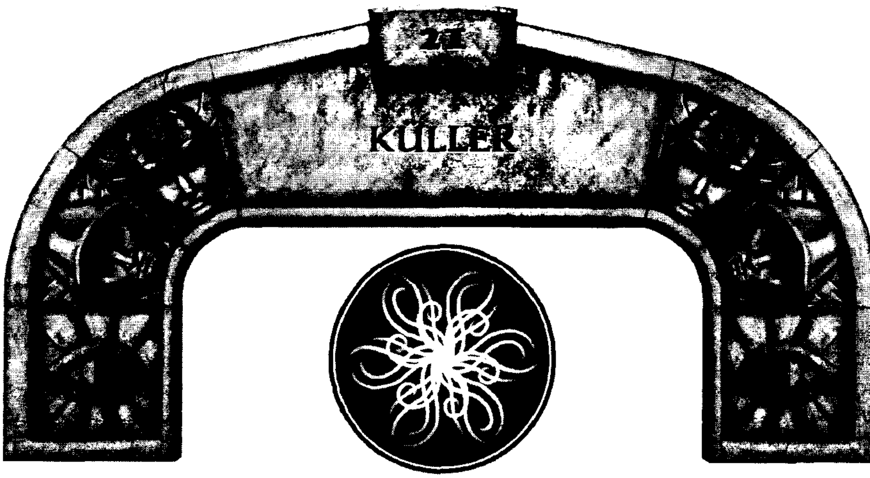
"Mmmm. Ama yine de, sen onları dönüştürdün. Ama yine de. Mmmm."

Shallan duasını bitirdi, sonra da yukarı kaldırdı, defterin daha gerisindeki bir sayfanın yırtılmış olduğunu fark etti. Bunu kim yapmıştı?

Shallan duayı yakamazdı ama Yaradan'ın itiraz etmeyeceğini düşünüyordu. Bunu göğsüne yasladı ve gözlerini kapattı, aşağıdan gelen bağrışlar sessizleşene kadar bekledi..

21

KÜLLER

Aracıform barış içindir, dediklerine gore.
Bir öğretme ve teselli etme formu.
Ne zaman tanrı adına kullanıldı,
Bir yalan ve keder formu oldu.

–Dinleyici Listeleme Şarkısı, 33. kıta

Shallan Bluth'un gözlerini kapattı, gövdesindeki deşilmiş açıklığa, kanlı iç organlara bakmıyordu. Etrafında, işçiler kamptan ne kurtarabilirlerse toplamaya çalışıyorlardı. İnsanlar inliyordu, gerçi o inlemelerin bazıları Vathah haydutları birer birer öldürürken kesiliyordu.

Shallan onu durdurmuyordu. Vathah işini ketum bir şekilde yapıyordu ve yanından geçerken Shallan'a da bakmadı. *Bu haydutların kolaylıkla kendisi ve adamları da olabileceğini düşünüyor,* diye düşündü Shallan tekrar ölü yüzü ateşler tarafından aydınlatılmakta olan Bluth'a bakarken. *Kahramanlar ile kötü adamları birbirinden ayıran şey ne? Geceleyin atılan tek bir nutuk mu?*

Saldırının tek kaybı Bluth değildi, Vathah yedi asker kaybetmişti. Onlar bunun iki katından daha fazla haydudu öldürmüşlerdi. Tükenmiş hâlde Shallan ayağa kalktı ama Bluth'un ceketinden dışarı çıkan bir şey olduğunu gördüğü zaman tereddüt etti. Aşağı eğildi ve ceketin önünü açtı.

Orada, cebinde, Shallan'ın çizdiği resmi vardı. Onu olduğu şekilde değil de, Shallan'ın olabileceğini hayal ettiği şekilde betimleyen resim. Bir ordunun askeri, üniforması temiz, gözleri sürekli yere bakmak yerine ileriye dönük. Bir kahraman.

Bunu eskiz defterinden ne zaman almıştı? Shallan resmi çıkararak katladı, kırışıklarını düzeltti.

"Yanılmışım," diye fısıldadı. "Sen koleksiyonuma yeniden başlamak için gayet iyi bir seçenekmişsin Bluth. Yaradan adına uykunda iyi savaş, cesur asker."

Shallan kalkıp kampa göz gezdirdi. Kervanın parshmenlerinden birkaçı cesetleri yakmak için ateşlere doğru sürüklüyordu. Shallan'ın müdahalesi tüccarları kurtarmıştı ama ağır kayıplar olmadan değil. Saymamıştı ama bedel yüksek gibi görünüyordu. Kervanın muhafızlarının büyük bir kısmı da dâhil olmak üzere düzinelerce kişi ölmüştü, gecenin erken saatlerinde karşılaştığı İriali adam da bunların arasındaydı.

Yorgunluk içindeki Shallan, sürünerek vagonuna gitmeyi ve kıvrılıp uyumayı istiyordu. Bunun yerine kervanın liderlerini aramaya gitti.

Karşılaşmış olduğu o bezgin, kana bulanmış gözcü bir seyahat masasının yanında durmuş, fötr şapkalı ve sakallı, yaşlıca bir adamla konuşuyordu. Adamın gözleri maviydi ve gözcünün ona getirmiş olduğu listeye göz atarken parmaklarıyla sakalını tarıyordu.

Shallan yaklaşırken ikisi de ona baktı. Kadın bir elini kılıcının üzerine koydu, adam sakalını sıvazlamaya devam etti. Yakınlarında kervan işçileri devrilmiş ve etrafa kumaş balyaları saçmış olan bir vagonun içeriğini gözden geçiriyordu.

"Ve işte kurtarıcımız burada," dedi adam. "Berrakhanım, zamanlamanızın görkemi ve şaşırtıcılığını anlatmaya rüzgârların kendileri yetmez."

Shallan kendisini görkemli hissetmiyordu. Kendisini yorgun, ağrılı ve pis hissediyordu. Eteğinin gizlediği çıplak ayakları tekrar ağrımaya başlamıştı ve Işıkörü becerisi de tükenmişti. Elbisesi neredeyse bir dilencininki kadar kötü görünüyordu ve saçları örülmüş olsalar bile kesinlikle rezaletti.

"Kervanın sahibi siz misiniz?" diye sordu Shallan.

"Benim adım Macob," dedi adam. Shallan onun şivesini çıkaramıyordu. Thaylen ya da Alethi değildi. "Yardımcım Tyn ile karşılaşmışsınız." Kadına doğru başıyla işaret etti. "O bizim muhafızlarımızın başı. Bu gecenin olayları sonucunda hem onun askerleri, hem de mallarım... Azaldı."

Tyn kollarını kavuşturdu. Hâlâ bronz renkli ceketini giyiyordu ve Macob'un kürelerinin ışığında Shallan bunun kaliteli deriden yapılmış olduğunu görebiliyordu. Bir asker gibi giyinen ve belinde bir kılıç asılı olan bir kadından ne anlam çıkaracağından emin değildi.

"Ben Macob'a önerinizi anlatıyordum," dedi Tyn. "Tepenin üzerindeki."

Macob kıkırdadı, etrafları göz önüne alındığı zaman uyumsuz bir sesti. "Öneri, diyor. Yardımcım bunun aslında bir tehdit olduğu izlenimi altında! Bu paralı askerlerin sizin için çalıştıkları belli. Biz sizin bu kervan hakkındaki niyetinizi merak ediyoruz."

"Paralı askerler daha önce benim için çalışmıyorlardı," dedi Shallan. "Ama şimdi öyle. Biraz ikna etmek gerekti."

Tyn bir kaşını kaldırdı. "Bu epey dehşetli bir ikna olsa gerek, Berrakhanım...?"

"Shallan Davar. Sizden istediğim tek şey daha önce de Tyn'e de söylediğim gibi. Harap Ovalar'a giderken bana eşlik edin."

"Muhakkak ki bunu sizin askerleriniz yapabilir," dedi Macob. "Bizim yardımımıza ihtiyacınız yok."

Sizin "askerlere" ne yaptıklarını hatırlatmak için yanımda olmanızı istiyorum, diye düşündü Shallan. İçgüdüleri ona firarilere uygarlığı hatırlatacak ne kadar fazla şey olursa, kendisinin de o kadar iyi durumda olacağını söylüyordu.

"Onlar asker," dedi Shallan. "Onların açıkgözlü bir kadının konforlu bir şekilde yolculuk etmesini nasıl sağlayacakları konusunda hiçbir fikirleri yok. Ancak sizlerin güzel arabalarınız ve bol bol malınız var. Eğer mütevazı görünüşümden de anlaşılmıyorsa, benim biraz konfora korkunç bir şekilde ihtiyacım var. Harap Ovalar'a bir serseri gibi görünerek varmamayı tercih ederim."

"Biz o askerleri *kullanabiliriz,*" dedi Tyn. "Benim kuvvetlerimden geriye bir avuç kişi kaldı." Shallan'ı tekrar inceledi, bu sefer merak ile. Bu düşmancıl bir bakış değildi.

"O zaman bir anlaşma yapacağız," dedi Macob genişçe gülümsedi ve masanın üzerinden Shallan'a doğru uzandı. "Hayatımın kurtarılmasının karşılığında, ben sizin yolculuğumuz sırasında yeni giyecekler ve kaliteli yiyeceklere sahip olduğunuzdan emin olacağım. Siz ve askerleriniz de yolun kalanı boyunca bizim güvenliğimizi sağlayacaksınız ve ondan sonra da ayrılacağız, kimsenin kimseye başka bir borcu olmayacak."

"Kabul," dedi Shallan onun elini tutarak. "Ben sizin bana katılmanıza izin vereceğim, kervanınız benimkine eşlik edecek."

Adam tereddüt etti. "Sizin kervanınız."

"Evet."

"Ve de sizin otoriteniz, diye varsayıyorum?"

"Başka türlüsünü mü beklemiştiniz?"

İçini çekti ama yine de el sıkışarak anlaştı. "Hayır, ben de öyle düşünmüştüm. Öyle düşünmüştüm." Shallan'ın elini bıraktı, sonra da vagonların yan tarafında durmakta olan bir çift adama doğru elini salladı. Tvlakv ve Tag. "Peki ya onlar?"

"Onlar benim," dedi Shallan. "Onlarla ben ilgileneceğim."

"Sadece onları kervanın *arka* tarafında tutun, eğer mümkünse," dedi Macob burnunu kırıştırarak. "Pis iş. O malların kokusunun kervanımızın üstüne sinmesini istemem. Ne olursa olsun, adamlarınızı toplamaya başlasanız iyi olur... Kısa süre sonra bir yücefırtına olacak. Kaybettiğimiz vagonlardan sonra, fazladan sığınağımız yok."

Shallan onların yanından ayrıldı ve vadi boyunca ilerlemeye başladı, kül ve kanın karışmış kokusunu görmezden gelmeye çalışıyordu. Karanlığın içinden kopan bir şekil yanına gelerek yürümeye başladı. Vathah buradaki daha iyi ışığın altında daha az tehditkârmış gibi görünmüyordu.

"Ee?" diye sordu Shallan ona.

"Adamlarımın bazıları öldü," dedi Vathah, sesi monotondu.

"Onlar çok iyi bir iş yaparken öldüler," dedi Shallan. "Ve sağ kalanların aileleri de fedakârlıkları için onlara şükredecek."

Vathah, Shallan'ın kolunu tutarak çekip durdurdu. Kavrayışı sıkı, hatta acıtıcıydı. "Sen daha önce olduğun gibi görünmüyorsun," dedi. Shallan onun üzerinde ne kadar fazla yükseldiğini fark etmemişti. "Gözlerim mi beni yanılttı? Karanlığın içinde bir kraliçe görmüştüm. Şimdi bir çocuk görüyorum."

"Belki de sen vicdanının görmene ihtiyaç duyduğu şeyi görmüşsündür," dedi Shallan kolunu (beceriksizce) kurtarmaya çalışarak. Kızardı.

Vathah öne doğru eğildi. Nefesi özellikle hoş kokulu değildi. "Adamlarım bundan daha beterini yaptılar," dedi fısıltıyla ellerini yanmakta olan ölülere doğru sallarken.

"Vahşi doğada yaşarken biz soyduk. Öldürdük. Sen bir gecenin bizi aklayacağını mi düşünüyorsun? Sen bir gecenin kâbusları durduracağını mı düşünüyorsun?"

Shallan karnının içinde bir boşluk hissetti.

"Eğer biz seninle Harap Ovalar'a gelirsek, ölü adamlarız demektir," dedi Vathah. "Geri döndüğümüz anda asılacağız."

"Sözüm..."

"Senin sözünün bir anlamı yok, kadın!" diye bağırdı kavrayışı sıkılaşarak.

"Onu bırakmalısın," dedi Desen sakince arkasından.

Vathah hızla dönerek etrafa bakındı ama özellikle yakınlarında olan kimse yoktu. Shallan o dönerken Desen'in Vathah'nın üniformasının sırtında olduğunu gördü.

"Bunu kim söyledi?" diye hesap sordu Vathah.

"Ben bir şey duymadım," dedi Shallan her nasılsa sakince konuşmayı başararak.

"Onu bırakmalısın," diye tekrar etti Desen.

Vathah tekrar etrafına bakındı, sonra da tekrar bakışına dümdüz gözlerle karşılık veren Shallan'a. Hatta Shallan zorla da olsa gülümsemeyi bile başardı.

Vathah onu bıraktı ve elini pantolonuna sildi, sonra da uzaklaştı. Desen sırtından ve bacağından aşağı süzülerek zemine indi, sonra da Shallan'a doğru kaydı.

"O sorun olacak," dedi Shallan Vathah'nın onu kavramış olduğu yeri ovuşturarak.

"Bu lafın gelişi mi?" diye sordu Desen.

"Hayır. Söylediğim şeyi kastettim."

"İlginç," dedi Desen Vathah'nın uzaklaşmasını seyrederek. "Çünkü ben onun zaten şimdi sorun olduğunu düşünüyorum."

"Doğru." Shallan ellerini önünde kavuşturmuş, vagonunun oturağında durmakta olan Tvlakv'a doğru yoluna devam etti. Yaklaştığı zaman Tvlakv ona gülümsedi, gerçi bu yüz ifadesi bugün inandırıcılıktan özellikle uzaktı.

"Peki, siz en başından beri mi ortaktınız?" diye sordu sohbet eder gibi.

"Neye ortak?" diye sordu Shallan Tvlakv'la özel olarak konuşabilmek için Tag'i elini sallayarak kovalarken.

"Bluth'un planına."

"Bak sen, anlat bakalım."

"Belli ki o firarilerle işbirliği yapıyordu," dedi Tvlakv. "O ilk gece, koşarak kampa geri döndüğü zaman, o onlarla buluşmuş ve yağmadan pay alması karşılığında onların bizi ele geçirmesine yardım etmeye söz vermişti. O nedenle onlarla konuşmaya gittiğiniz zaman ikinizi de hemen öldürmediler."

"Ya?" diye sordu Shallan. "Ve eğer durum buysa, neden Bluth o gece geri gelip bizi uyardı? Neden sadece 'arkadaşlarının' bizi hemen orada öldürmelerine izin vermek yerine bizimle birlikte kaçtı?"

"Belki de sadece birkaç tanesiyle buluşmuştu," dedi Tvlakv. "Evet, *onlar* geceleyin o tepenin eteğinde ateşler yaktılar ki, biz onları daha kalabalık zannedelim, ve sonra arkadaşları daha büyük bir grup toplamak için gittiler... Ve..." Havası söndü. "Fırtınalar. Bu hiç mantıklı değil. Ama nasıl, neden? Bizim ölmüş olmamız gerek."

"Bizi Yaradan korudu," dedi Shallan.

"Senin Yaradan'ın bir uydurmaca."

"Öyle umut etsen iyi olur," dedi Shallan yakınlardaki Tag'in vagonuna doğru yürürken. "Çünkü eğer değilse, o zaman senin gibi adamları Cehennem bekliyor." Kafesi inceledi. İçeride pis giysileriyle büzülmüş olan beş köle vardı, her ne kadar sıkışıkça bir arada duruyor olsalar da, her birisi yalnızmış gibi görünüyordu.

"Bunlar artık benim," dedi Shallan Tvlakv'a.

"Ne!" Tvlakv oturağında ayağa kalktı. "Sen..."

"Ben senin hayatını kurtardım seni kaypak adi herif," dedi Shallan. "Sen de ödeme olarak bu köleleri bana vereceksin. Askerlerimin seni ve senin değersiz hayatını korumalarının karşılığında hakkım olarak."

"Bu soygun."

"Bu adalet. Eğer seni rahatsız ediyorsa, vardığımız zaman Harap Ovalar'daki krala bir şikâyet dilekçesi verirsin."

"Ben Harap Ovalar'a gitmiyorum," diye tersledi Tvlakv. "Seni artık götürecek başkaları var, *Berrakhanım*. Ben güneye gidiyorum, ilk baştan da niyetli olduğum gibi."

"O zaman bunu onlar olmadan yapacaksın," dedi Shallan Tvlakv'dan kendi vagonuna girmek için almış olduğu anahtarı kullanarak kafesi açarken. "Bana onların kölelik belgelerini vereceksin. Ve eğer her şey kuralına uygun değilse sana Fırtınababa yardım etsin Tvlakv. Sahte belgeleri saptamakta çok iyiyimdir."

Shallan hiç kölelik belgesi görmemişti ve bir tanesinin sahte olup olmadığını nasıl anlayacağını bilmiyordu. Umurunda değildi. Yorgun, sıkkın ve bu gecenin artık sona ermesi için hevesliydi.

Beş tereddütlü köle birer birer vagondan çıktılar, perişan sakallı ve gömleksizlerdi. Shallan'ın Tvlakv'la olan yolculuğu hoş olmamıştı ama bu adamların başlarına gelenlerle kıyaslandığı zaman lüks sayılırdı. Birkaç tanesi sanki hevesliymiş gibi yakınlardaki karanlığa bir göz attılar.

"Eğer isterseniz kaçabilirsiniz," dedi Shallan ses tonunu yumuşatarak. "Sizi avlatmayacağım. Ancak hizmetkârlara ihtiyacım var ve sizlere iyi maaş vereceğim. Eğer beşini köle borcunuzu ödemek için ayırmayı kabul ederseniz, haftada altı ateşmarka. Etmezseniz de bir."

Adamların bir tanesi başını yana eğdi. "Yâni... Biz iki durumda da aynı parayı alacağız? Bu nasıl bir mantık?"

"En iyisinden," dedi Shallan oturağında oturmuş, somurtmakta olan Tvlakv'a doğru dönerek. "Senin üç vagonun ama sadece iki sürücün var. Üçüncü vagonu bana satacak mısın?" Chula ihtiyacı olmazdı, Macob'ta vagonlarının birkaç tanesi yanmış olduğu için kullanabileceği fazladan bir tane olmalıydı.

"Vagonu mu satayım? Hah! Niye basitçe onu da çalmıyorsun?"

"Çocuk olmayı kes Tvlakv. Sen paramı istiyor musun, istemiyor musun?"

"Beş safir broam," dedi ters ters. "Ve bu fiyat da soygun sayılır, aksini iddia etmeye çalışma."

Shallan bunun doğru olup olmadığını bilmiyordu ama elindeki kürelerle buna parası yetecekti, çoğu sönmüş olsalar bile.

"Parshmenlerimi alamazsın," diye homurdandı Tvlakv.

"Sende kalsın," dedi Shallan. Hizmetkârları için giysi ve ayakkabı konusunda kervan başıyla konuşması gerekecekti.

Macob'un fazladan chullarından birini kullanabilir mi diye bakmaya giderken, ateşlerden birinin yanında beklemekte olan bir grup kervan işçisinin yanından geçti. Firariler son cesedi alevlerin içine attılar, bu onlardan bir tanesiydi, sonra da alınlarını silerek geri çekildiler.

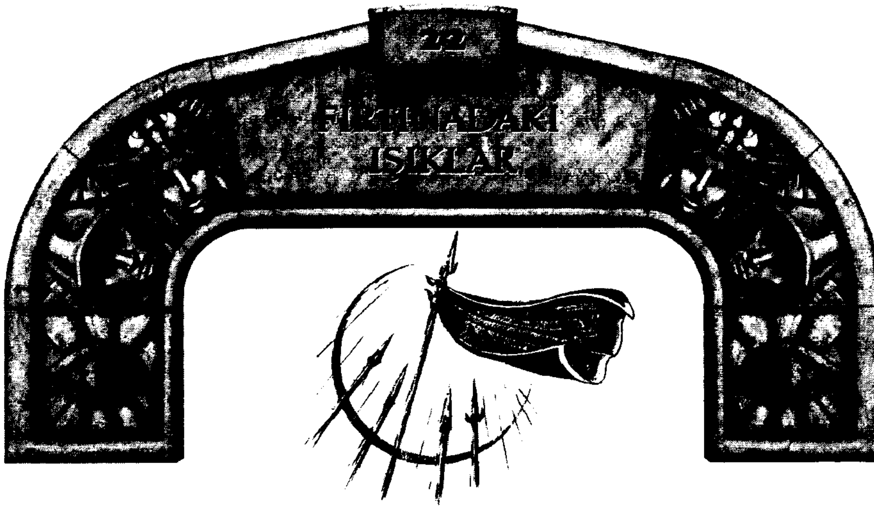
Kervandaki koyugözlü kadınlardan bir tanesi yaklaşarak sabık firarilerden bir tanesine bir kâğıt sayfası uzattı. O da sakalını kaşıyarak bunu aldı. Bu o kısa boylu, tek gözlü adamdı, Shallan'ın konuşması sırasında araya girmişti. Kağıdı öbürlerine doğru kaldırdı. Bu tanıdık rünlerden yapılmış bir duaydı ama Shallan'ın görmeyi bekleyeceği gibi bir yas duası değildi. Bu bir şükür duasıydı.

Sabık firariler alevlerin önünde toplanarak duaya baktılar. Sonra döndüler ve başlarını kaldırarak, sanki ilk kez görürmüş gibi orada durmuş onları izleyen iki düzine insana baktılar. Gecenin içinde sessizlerdi. Bazılarının yanaklarında yaşlar vardı, bazıları çocukların ellerini tutuyordu. Shallan çocukları daha önce fark etmemişti ama onları gördüğü için şaşırmadı. Kervan işçileri hayatlarını seyahat ederek geçirirdi ve aileleri de onlarla birlikte seyahat ederdi.

Shallan kervan işçilerinin hemen ilerisinde durdu, büyük ölçüde karanlığın içinde gizlenmişti. O müteşekkir gözler ve minnet yaşlarından oluşmuş takım yıldızlarla çevrelenmişken, firariler nasıl tepki vereceklerini bilmezmiş gibi görünüyordu. En sonunda duayı yaktılar. Bunu yaparlarken Shallan başını eğdi, izleyenlerin pek çoğu gibi.

Shallan uzaklaşarak onları daha dik durmuş, Yaradan'a doğru yükselen o duanın küllerini izler hâlde bıraktı.

Fırtınaform sebep olur
Bir rüzgâr ve yağmur fırtınasına,
Gücünden korkun, gücünden sakının.
Tanrılar getirecek geceyi onun gelmesiyle, Kan kırmızı sprenler zorla bağlanmış.
Sonundan korkun, sonundan sakının.

–Dinleyici Rüzgârlar Şarkısı, 4. kıta

Kaladin pencere kepenklerini izliyordu. Hareket patlamalar hâlinde geliyordu.

İlk önce sessizlik. Evet, uzaklardan gelen uğultuyu, oyuğun birinin içinden geçen rüzgârı duyabiliyordu ama yakınlarda hiçbir şey yoktu.

Bir titreşim. Sonra çerçevelerinin içinde kötü kötü zangırdayan tahtalar. Şiddetli sarsıntı ile eklem yerlerinden içeri sızan su. Orada bir şeyler vardı, yücefırtınanın karanlık kargaşasının içinde. Debeleniyor ve pencereye vuruyor, içeri girmek istiyordu.

Dışarıda ışık yanıp söndü, su damlalarının arasından ışıldadı. Başka bir parıltı.

Geriye ışık kaldı. Parlayan küreler gibi düzenliydi, hemen dışarıda. Hafifçe kırmızıydı. Açıklayamadığı bir nedenden dolayı Kaladin'de göz izlenimi vermişti.

Yerinde mıhlanmış gibi, açıp görmek için elini mandala doğru uzattı.

"Birilerinin şu kepengi gerçekten de tamir etmesi gerek," dedi Kral Elhokar kızgın bir sesle.

Işık soldu. Zangırtı kesildi. Kaladin gözlerini kırpıştırarak elini indirdi.

"Birileri bana Nakal'a halletmesini söylememi hatırlatsın," dedi Elhokar kanepesinin arkasında volta atarak. "Kepengin sızdırmaması gerekir. Burası saray, bir köy meyhanesi değil!"

"Biz tamir ettiririz," dedi Adolin. Şöminenin yanındaki bir koltukta oturmuş, çizimlerle dolu bir kitabın sayfalarını karıştırıyordu. Kardeşi de yanındaki koltukta oturmuş, ellerini kucağında kavuşturmuştu. Eğitim yüzünden büyük olasılıkla her

tarafı ağrıyordu ama bunu belli etmiyordu. Bunun yerine cebinden küçük bir kutu çıkarmış ve tekrar tekrar bunu açıp, elinde çevirip, bir tarafını ovuşturup, sonra bir tıkırtıyla tekrar kapatıyordu. Bunu tekrar ve tekrar ve tekrar yapıyordu.

Bunu yaptığı sırada gözlerini boşluğa doğru dikmişti. Görünüşe göre bunu sık sık yapıyordu.

Elhokar volta atmaya devam etti. Kralın Muhafızları'nın başı İdrin, kralın yakınında ayakta durmuştu, sırtı dik, yeşil gözleri ileriye bakıyordu. Bir Alethi için koyu deriliydi, belki biraz Azish kanı vardı, ve yüzü sakallıydı.

Dalinar'ın da önermiş olduğu gibi, Kaladin'in adamları onun adamlarıyla birlikte nöbet tutuyorlardı ve şu ana kadar Kaladin adamdan ve komutası altındaki ekipten etkilenmişti. Ama bir plato turunun boruları öttüğü zaman, İdrin onlara doğru dönüyordu ve yüz ifadesinde bir hasret beliriyordu. O dışarıda olmayı, savaşmayı istiyordu. Sadeas'ın ihaneti kamptaki askerlerin pek çoğunu benzer şekildi hevesli hâle getirmişti, sanki Dalinar'ın ordusunun ne kadar güçlü olduğunu kanıtlamak için bir fırsat bekliyorlardı.

Dışarıdaki fırtınadan daha fazla gümbürtü geldi. Bir yücefırtına sırasında üşümüyor olmak garip geliyordu, kış zamanı her zaman serin olurdu. Bu oda iyi ısıtılmıştı ama bir ateş ile değil. Onun yerine şöminenin içinde Kaladin'in yumruğu büyüklüğünde bir yakut vardı, kasabasındaki herkesi haftalar boyunca beslemeye yetecek kadar para ederdi.

Kaladin pencereden ayrıldı ve mücevheri inceleme bahanesiyle şömineye doğru tembel tembel yürüdü. Gerçekten istediği ise Adolin'in baktığı şey her neyse ona bir göz atmaktı. Pek çok erkek kitaplara bakmayı bile reddeder, bunu erkekliğe yakışmaz bir şey olarak görürdü. Adolin bundan rahatsız oluyormuş gibi görünmüyordu. İlginç.

Şömineye yaklaşırken Kaladin, Dalinar ile Navani'nin fırtınanın gelişinden önce çekilmiş oldukları yan odaya giden kapının yanından geçti. Kaladin içeriye bir muhafız koymak istemişti. Onlar reddetmişti.

Eh, o odaya girmenin tek yolu bu, diye düşündü Kaladin. *Bir pencere bile yok.* Eğer bu sefer de kelimeler duvarda belirirse, Kaladin hiç kimsenin içeriye gizli gizli girmediğinden kesin olarak emin olacaktı.

Kaladin öne eğilerek şöminenin içindeki yakutu inceledi, tellerden bir çerçeve tarafından yerinde tutuluyordu. Güçlü ısısı Kaladin'in yüzünün terle boncuklanmasına neden oldu; fırtınalar adına, o yakut o kadar büyüktü ki içini dolduran Işık'ın bakanı kör etmesi gerekirdi. Bunun yerine, Kaladin mücevherin derinliklerine bakabiliyor ve içeride Işık'ın hareket ettiğini görebiliyordu.

İnsanlar mücevherlerin aydınlığının düzgün ve dingin olduğunu düşünürdü ama bu sadece titreşen mum ışığıyla kıyaslandığı zaman doğruydu. Eğer bir taşın derinliklerine bakacak olursan, Işık'ın esen bir fırtınanın karmaşık desenleri hâlinde hareket ettiğini görebilirdin. İçerisi dingin değildi. Ne bir fısıltı, ne de rüzgâr kadar...

"Daha önce hiçbir ısıtma fabrialı görmemişsindir sanırım?" diye sordu Renarin.

Kaladin gözlüklü prense bir göz attı. Adolin gibi o da bir Alethi yücebeyinin üniformasını giyiyordu. Aslında Kaladin onları başka hiçbir şey giyerken görmemişti, Parezırhı hâriç elbette.

"Hayır görmedim," dedi Kaladin.

"Yeni teknoloji," dedi Renarin, hâlâ küçük metal kutusuyla oynuyordu. "Onu yengem kendisi inşa etti. Ne zaman dönüp baksam, sanki dünya bir şekilde değişmiş gibi görünüyor."

Kaladin homurdandı. *Onun nasıl bir his olduğunu ben de biliyorum.* Bir parçası o mücevherin içindeki Işık'ı emmeyi arzuluyordu. Aptalca bir hareketti. Orada Kaladin'in bir işaret ateşi gibi parlamasına yetecek kadar Işık olmalıydı. Ellerini indirdi ve yürüyerek Adolin'in koltuğunun yanından geçti.

Adolin'in kitabındaki çizimler kaliteli elbiseler giymiş olan erkek resimleriydi. Resimler epey iyiydi, yüzleri de giysileri kadar ayrıntılı bir şekilde çizilmişti.

"Moda mı?" diye sordu Kaladin. Konuşmaya niyetli değildi ama ağzından kaçmıştı. "Sen yücefırtınayı erkek modasını takip ederek mi geçiriyorsun?"

Adolin kitabı sertçe çarparak kapattı.

"Ama siz üniformadan başka bir şey giymiyorsunuz ki," dedi Kaladin, kafası karışmıştı.

"Senin burada olman şart mı, oğlum köprücü?" diye tersledi Adolin. "Kimsenin bizi bir yücefırtına sırasında öldürmeye çalışacak hâli yoktur elbette."

"Benim burada olmamın şart olmasının nedeni sizin bunu varsayıyor olduğunuz gerçeği," dedi Kaladin. "Bir suikast girişimi için daha iyi bir zaman olabilir mi? Rüzgârlar bağrışları gizler ve herkes fırtınanın geçmesini beklemek için saklanmışken yardımın gelmesi de yavaş olur. Bu bana Majestelerinin muhafızlara en çok ihtiyacının olacağı zaman gibi görünüyor."

Kral volta atmayı kesti ve eliyle işaret etti. "Bu mantıklı. Niye başka kimse bunu bana açıklamadı?" İdrin'e baktı, o ise sessiz kaldı.

Adolin içini çekti. "En azından Renarin'le beni bu işe bulaştırmayabilirdin," dedi Kaladin'e hafifçe.

"Hepiniz bir arada olduğunuz zaman sizleri korumak daha kolay Berrakbey," dedi Kaladin yürüyerek uzaklaşırken. "Dahası, siz birbirinizi savunabilirsiniz."

Dalinar'ın niyeti zaten fırtına sırasında Navani'nin yanında kalmaktı. Kaladin tekrar pencereye yaklaşarak dışarıdan geçmekte olan fırtınayı dinledi. Fırtınanın içinde asılı olduğu zaman gördüğünü sandığı şeyleri gerçekten de görmüş müydü? Gökyüzü kadar engin bir yüz? Fırtınababa'nın kendisini?

Ben tanrıyım, demişti Syl. *Küçük bir parçasıyım.*

Neden sonra fırtına geçti ve Kaladin pencereyi siyah bir gökyüzüne doğru açtı, birkaç solgun bulut Nomon'un ışığıyla parlıyordu. Fırtına gecenin geç saatlerine doğru başlamıştı ama hiç kimse bir fırtına sırasında uyuyamazdı. Kaladin fırtınaların bu kadar geç geldiği zamanlardan nefret ediyordu, sık sık ertesi gün kendisini bitkin hissederdi.

Yan odanın kapısı açıldı ve Dalinar dışarı çıktı, Navani de onu takip ediyordu. Vakur kadının elinde büyük bir defter vardı. Kaladin de elbette ki yüceprensin fırtınalar sırasındaki nöbetlerini duymuştu. Adamları bu konuda ikiye ayrılmıştı. Bazıları Dalinar'ın yücefırtınalardan korktuğunu ve dehşetinin onu krize soktuğunu düşünüyordu. Diğerleri ise yaşı ilerledikçe Karadiken'in aklını kaybetmeye başlamış olduğunu fısıldıyordu.

Kaladin hangisinin doğru olduğunu bilmeyi çok fena arzuluyordu. Kendisinin ve de köprücülerin kaderi bu adamın sağlığına bağlıydı.

"Sayı var mı, komutanım?" diye sordu Kaladin, odanın içine göz atarak duvarlara baktı.

"Hayır," dedi Dalinar.

"Bazen fırtınadan hemen sonra beliriyorlar," dedi Kaladin. "Benim dışarıdaki koridorda adamlarım var. Eğer kısa bir süre için herkes burada kalabilirse iyi olur."

Dalinar başını sallayarak onayladı. "Sen nasıl uygun görüyorsan, asker."

Kaladin çıkışa doğru yürüdü. Kapının ötesinde, Köprü Dört'ün adamları ve Kralın Muhafızları'ndan bazıları nöbet tutuyordu. Kaladin Leyten'e başını salladı, sonra da onlara dışarıdaki balkona geçmeleri için işaret etti. Kaladin o sayıları karalayan hayaleti *yakalayacaktı*. Eğer, elbette ki, öyle birisi gerçekten varsa.

Arkasında Renarin ile Adolin babalarına yaklaştı. "Yeni bir şey var mı?" diye sordu Renarin hafifçe.

"Hayır," dedi Dalinar. "Görü daha önceki bir tanesinin tekrarıydı. Ama geçen sefer olan sıranın aynısıyla gelmiyorlar ve bazıları da yeni, o yüzden belki öğrenilecek daha keşfedemediğimiz şeyler vardır..." Kaladin'i fark ederek sustu, sonra da konuyu değiştirdi. "Eh, mâdem biz burada bekleyeceğiz, belki ben haberleri dinleyebilirim. Adolin, ne zaman daha fazla düello görebileceğiz?"

"Çalışıyorum," dedi Adolin yüzünü buruşturarak. "Salinor'u yenmenin başkalarını da bana karşı şanslarını denemeye iteceğini düşünmüştüm ama onlar ağırdan alıyor."

"İyi değil," dedi Navani. "Sen her zaman herkesin seninle düello yapmak istediğini söylemiyor muydun?"

"İstiyorlardı!" dedi Adolin. "En azından ben düello yapamazken. Şimdi ne zaman bir teklife bulunsam, millet ayaklarını sürüyüp, gözünü kaçırmaya başlıyor."

"Sadeas'ın kampından herhangi birini denedin mi?" diye sordu kral hevesle.

"Hayır," dedi Adolin. "Ama onun kendisinden başka sadece bir Paredarı var. Amaram."

Kaladin bir ürperti hissetti.

"Eh, sen *onunla* düello yapmayacaksın," dedi Dalinar kıs kıs gülerek. Kanepeye oturdu, Berrakhanım Navani de yanına yerleşti, elini dizine koymuştu. "O bizim tarafımızda olabilir. Ben Yücebey Amaram'la konuşuyorum..."

"Sen onu Sadeas'tan kopmaya ikna edebileceğini mi düşünüyorsun?" diye sordu kral.

"Bu mümkün mü?" diye sordu Kaladin, şaşırmıştı.

Açıkgözler ona doğru döndü. Navani gözlerini kırptı, sanki Kaladin'i daha yeni fark etmiş gibiydi.

"Evet, bu mümkün," dedi Dalinar. "Amaram'ın denetiminde olan bölgenin büyük bir kısmı Sadeas'ta kalır ama o kendi kişisel arazilerini benim prensliğime katabilir, Pareleri de. Çoğu zaman bu, bir yücebeyin katılmayı istediği prensliğin komşusu olanla bir arazi değiş tokuşu yapmasını gerektirir."

"Bunun son olmasından bu yana on yıldan çok zaman geçti," dedi Adolin başını sallayarak.

"Ben onu ikna etmek için uğraşıyorum," dedi Dalinar. "Ama Amaram... O Sadeas ile beni bir araya getirmeyi istiyor. O bizim tekrar iyi geçinebileceğimizi düşünüyor."

Adolin homurdandı. "O ihtimal Sadeas'ın bize ihanet ettiği gün uçup gitti."

"Büyük olasılıkla o günden çok uzun bir zaman önce," dedi Dalinar. "Bunu fark etmemiş olsam bile. Meydan okuyabileceğin başka kimse var mı Adolin?"

"Talanor'u deneyeceğim," dedi Adolin. "Sonra da Kalishor."

"İkisi de tam Paredar değil. İlkinin sadece Kılıç'ı, ikincinin de sadece Zırh'ı var."

"Tam Paredar olanların hepsi beni geri çevirdi," dedi Adolin omzunu silkerek. "O ikisi hevesli, şana susamış. Başkaları kaçınırken, onlardan bir tanesi kabul edebilir."

Kaladin kollarını kavuşturarak arkasındaki duvara yaslandı. "Peki eğer onları yenerseniz, bu öbürlerinin de gözünü korkutup düellodan kaçmalarına neden olmaz mı?"

"Onları *yendiğim* zaman," dedi Adolin Kaladin'in rahat duruşuna bir göz atarak kaşlarını çatarken, "babam başkalarını da düello yapmayı kabul etmeye itecek."

"Ama bunun eninde sonunda bitmesi gerekecek, değil mi?" diye sordu Kaladin. "Eninde sonunda diğer yüceprensler ne olduğunu fark edecekler. Kışkırtmaları reddederek daha fazla düello yapmayacaklar. Bu şimdiden başlamış da olabilir. O yüzden kabul etmiyorlardır."

"Birileri edecek," dedi Adolin ayağa kalkarak. "Ve bir kere kazanmaya başladığım zaman, başkaları da beni gerçek bir meydan okuma olarak görmeye başlayacak. Kendilerini denemek isteyecekler."

Bu Kaladin'e fazla iyimserce görünüyordu.

"Yüzbaşı Kaladin haklı," dedi Dalinar.

Adolin babasına doğru döndü.

"Kamplardaki her Paredarla dövüşmeye gerek yok," dedi Dalinar yumuşakça. "Bizim saldırımızı daraltmamız, sana bizi nihai hedefimize doğru götürecek olan düellolar seçmemiz gerek."

"O da?" diye sordu Adolin.

"Sadeas'ı baltalamak." Dalinar'ın sesi neredeyse pişmanmış gibi geliyordu. "Onu bir düelloda öldürmek, eğer gerekirse. Kamplardaki herkes bu güç çatışmasındaki tarafları biliyor. Eğer biz herkesi eşit derecede cezalandırmaya kalkarsak kazanamayız. Bizim ortada olanlara, kimi takip edeceklerine karar vermeye çalışanlara, güvenin avantajlarını göstermemiz gerek. Plato turlarında işbirliği. Başkalarının Paredarlarından gelecek yardım. Biz onlara *gerçek* bir krallığın parçası olmanın ne demek olduğunu göstereceğiz."

Diğerleri sessizleşti. Kral başını iki yana sallayarak arkasını döndü. O Dalinar'ın elde etmeye çalıştığı şeye inanmıyordu, en azından tam olarak değil.

Kaladin kendisini sinirlenmiş buldu. Neden sinirleniyordu ki? Dalinar ona katılmıştı. Bir an için durup düşündü ve büyük olasılıkla birileri Amaram'dan bahsetmiş olduğu için hâlâ kızgın olduğunu fark etti.

Herifin adını duymak bile Kaladin'in sinirini tepesine çıkarıyordu. Şimdi böylesine bir katil kampa gelmişken bir şeylerin olmasının gerektiğini, bir şeylerin değişmesinin gerektiğini düşünüp duruyordu. Ama her şey aynen devam ediyordu. Bu sinir bozucuydu. Kaladin'i saldırganlığa itiyordu.

Bu konuda bir şeyler yapması gerekiyordu.

"Sanırım yeteri kadar beklemişizdir?" dedi Adolin babasına. "Gidebilir miyim?"

Dalinar içini çekerek başıyla onayladı. Adolin kapıyı çekerek açtı ve uzun adımlarla çıkıp gitti. Renarin koruyucu şeritleriyle sarmalanmış olan, hâlâ bağlanmakta olduğu o Parekılıcı'nı taşıyarak daha yavaş bir hızla takip etti. Onlar Kaladin'in dışarıya yerleştirmiş olduğu muhafızların yanından geçerken, Skar ve üç diğeri gruptan ayrılarak prensciklerin arkasından gitti.

Kaladin kapıya doğru yürüyerek geride kalanları hızlıca bir saydı. Toplam dört adamdı. "Moash," dedi Kaladin onun esnemekte olduğunu fark ederek. "Sen bugün ne kadar görev başında kaldın?"

Moash omzunu silkti. "Bir vardiya Berrakhanım Navani'yi korumada. Bir vardiya da Kralın Muhafızları'yla birlikte."

Onları fazla sıkı çalıştırıyorum, diye düşündü Kaladin. *Fırtınababa. Yeteri kadar adamım yok. Dalinar'ın gönderdiği geride kalmış Kobalt Muhafızlar eklendiği zaman bile.* "Geri dön ve biraz uyu," dedi Kaladin. "Sen de Bisig. Seni bu sabah da nöbette gördüm."

"Peki ya sen?" diye sordu Moash Kaladin'e.

"Ben iyiyim." Kaladin'in onu tetikte tutmak için Fırtınaışığı vardı. Doğru, Fırtınaışığı'nı bu şekilde kullanmak tehlikeli olabilirdi; Işık onu harekete geçmeye, daha fevri davranmaya zorluyordu. Kaladin Işık'ı savaş dışında kullandığı zaman üzerinde oluşturduğu etkiden memnun olduğundan emin değildi.

Moash bir kaşını kaldırdı. "Senin de en az benim kadar yorgun olman gerek, Kal."

"Biraz sonra geri döneceğim," dedi Kaladin. "Senin biraz dinlenmen gerek Moash. Eğer dinlenmezsen dikkatsiz olursun."

"Benim iki vardiya nöbet tutmam gerek," dedi Moash omzunu silkerek. "En azından eğer sen benim normal muhafızlık görevimin dışında Kralın Muhafızları'nın yanında eğitim görmemi de istiyorsan."

Kaladin'in dudakları ince bir çizgi şeklinde gerildi. Bu önemliydi. Moash'ın bir koruma gibi düşünmesi gerekiyordu ve bunun için tecrübeli bir ekibe katılmaktan daha iyi bir yol yoktu.

"Burada Kralın Muhafızları'yla olan vardiyam neredeyse bitti," diye belirtti Moash. "Ondan sonra geri giderim."

"İyi," dedi Kaladin. "Leyten'i yanında tut. Natam, sen ve Mart Berrakhanım Navani'yi koruyun. Ben Yüceprens'i kampa geri götürüp, kapısına muhafız koyacağım."

"Ondan sonra da biraz uyuyacak mısın?" diye sordu Moash. Diğerleri de Kaladin'e bir göz attılar. Onlar da endişeliydi.

"Evet, tamam." Kaladin odaya geri döndü, Dalinar Navani'nin ayağa kalkmasına yardım ediyordu. Çoğu akşam yaptığı gibi, ona kapısına kadar eşlik edecekti.

Kaladin bir an için ikilemde kaldı, sonra da yüceprensin yanına yaklaştı. "Komutanım, sizinle konuşmam gereken bir konu var."

"Buradaki işim bitene kadar bekleyebilir mi?" dedi Dalinar.

"Evet komutanım," dedi Kaladin. "Sarayın ön kapılarında bekleyeceğim, sonra da kampa geri dönerken sizin muhafızınız olacağım."

Dalinar Navani'ye eşlik ederek uzaklaştı, iki köprücü muhafız da onlara katılmıştı. Kaladin de düşünceler içinde koridordan aşağıya doğru ilerledi. Hizmetkârlar şimdiden koridor pencerelerini açmak için gelmişlerdi ve Syl dönen bir sis girdabı şeklinde bir tanesinden içeriye süzüldü. Başka bir pencereden dışarıya uçmadan önce kıkırdayarak Kaladin'in etrafında birkaç kere döndü. Yücefırtınalar sırasında o hep daha sprensi hâle geliyordu.

Hava ıslak ve taze kokuyordu. Bir yücefırtınadan sonra bütün dünya temizlenmiş gibi gelirdi, doğanın kesesiyle ovalanmış gibi.

Kralın Muhafızları'ndan bir çiftinin nöbet tutmakta olduğu sarayın ön tarafına ulaştı. Kaladin onlara doğru başını salladı ve karşılığında canlı selamlar aldı, sonra da muhafız odasından bir küre feneri aldı ve kendi küreleriyle doldurdu.

Sarayın önünde, Kaladin on savaş kampına birden yukarıdan bakabiliyordu. Bir fırtınadan sonra her zaman olduğu gibi, yenilenmiş kürelerin Işıkları her tarafta parlıyordu, mücevherleri geçen fırtınanın yakalanmış parçacıklarıyla alev alevdi.

Orada dururken, Kaladin Dalinar'a söylemesi gereken şeylerle yüzleşti. Kendi kendine bir defadan fazla sessizce prova yaptı ama yine de yüceprens saray kapılarından dışarı çıktığı zaman hazır değildi. Natam arkalarından Dalinar'ı Kaladin'e bırakarak selam verdi, sonra da Berrakhanım Navani'nin kapısının önünde Mart'a katılmak üzere koşturarak gitti.

Yüceprens Zirve'nin altındaki ahırlara doğru inen zikzaklı yan yoldan aşağı doğru inmeye başladı. Kaladin onun yanında yola koyuldu. Bir şeyler Dalinar'ın dikkatini son derece dağıtmış gibi görünüyordu.

Hiç yücefırtınalar sırasındaki nöbetleri ile ilgili bir şeyler ilan etmedi, diye düşündü Kaladin. *Bir şeyler söylemesi gerekmez mi?*

Biraz önce görüler hakkında konuşuyorlardı. Dalinar'ın gördüğü ya da gördüğünü düşündüğü şey neydi?

"Ee, asker," dedi Dalinar onlar yürürken. "Konuşmak istediğin şey neydi?"

Kaladin derin bir nefes aldı. "Bir yıl önce, ben Amaram'ın ordusunda bir askerdim."

"Demek sen orada eğitim aldın," dedi Dalinar. "Tahmin etmem gerekirdi. Sadeas'ın prensliğinde herhangi bir gerçek liderlik becerisine sahip olan tek general."

"Komutanım," dedi Kaladin yolda durarak. "O bana ve adamlarıma ihanet etti."

Dalinar durdu ve ona bakmak için döndü. "Savaş meydanında yanlış bir karar mı? Kimse mükemmel değildir, asker. Eğer o seni ve adamlarını kötü bir durumun içine göndermişse, niyetinin bunu yapmak olduğunu hiç sanmıyorum."

Söyle işte, dedi Kaladin kendi kendisine, Syl'in hemen sağındaki bir şistkabuk sırtının üzerinde oturmakta olduğunu fark ederek. Kaladin'e başını salladı. *Onun bilmesi gerekiyor.* Bu sadece...

Kaladin bunu kimseye anlatmamıştı, bütününü değil. Kaya, Teft ve diğerlerine bile.

"Öyle değil, komutanım," dedi Kaladin küre ışığında Dalinar'ın gözlerinin içine bakarak. "Ben Amaram'ın Parekılıcı'nı nereden bulduğunu biliyorum. Oradaydım. Onu taşıyan Paredarı ben öldürdüm."

"Durum bu olamaz," dedi Dalinar yavaş yavaş. "Eğer öye olsaydı, Zırh ve Kılıç'ın sahibi sen olurdun."

"Amaram onları kendisine aldı, sonra da gerçeği bilen herkesi katletti," dedi Kaladin. "Utancı içinde öldürmek yerine bir köle olarak damgalatarak sattığı yalnız bir asker dışında herkesi."

Dalinar sessizlik içinde durdu. Bu açıdan bakıldığında, arkalarındaki tepe eteği tamamen karanlıktı, sadece yıldızlar tarafından aydınlatılıyordu. Dalinar'ın cebinde birkaç parlayan küre vardı, üniformasının kumaşının içinden ışıldıyorlardı.

"Amaram tanıdığım en iyi adamlardan bir tanesi," dedi Dalinar. "Onun şerefi lekesiz. Ben onun hiçbir zaman bir düelloda bile rakibine karşı haksız bir avantajı kullandığını duymadım, bunun kabul göreceği durumlarda bile."

Kaladin cevap vermedi. O da bir zamanlar buna inanmıştı.

"Hiç kanıtın var mı?" diye sordu Dalinar. "Böylesine bir konuda tek bir adamın sözünü kabul edemeyecek olduğumu sen de anlarsın."

"Koyugözlü bir adamın, demek istiyorsunuz," dedi Kaladin dişlerini sıkarak.

"Sorun senin gözlerinin rengi değil," dedi Dalinar. "Ama suçlamanın ağırlığı. Söylediğin laflar tehlikeli. Hiç *kanıtın* var mı, asker?"

"O Pareleri aldığı zaman başkaları da vardı. Asil cinayetleri onun emri üzerinde kişisel muhafızlarından olan adamlar işledi. Ve orada bir de fırtınabekçisi vardı. Orta yaşlı, ince suratlı. Bir ardent gibi sakalı vardı." Durakladı. "Onların hepsi de suça ortaktı ama belki..."

Dalinar karanlığın içinde hafifçe içini çekti. "Bu suçlamadan başka hiç kimseye bahsettin mi?"

"Hayır," dedi Kaladin.

"Dilini tutmaya devam et. Ben Amaram'la konuşacağım. Bana bunu söylediğin için sana teşekkür ediyorum."

"Komutanım," dedi Kaladin Dalinar'a bir adım daha yaklaşarak. "Eğer siz adalete gerçekten de inanıyorsanız..."

"Şu an için bu kadarı yeter oğlum," diye kesti Dalinar'ın sesi, sakin ancak soğuktu. "Eğer bana kanıt olarak önerebileceğin başka herhangi bir şey yok ise, sen diyeceğini dedin."

Kaladin ani öfke patlamasını zorla bastırdı. Kolay olmamıştı.

"Biraz önce oğlumun düelloları hakkında konuşurken, senin görüşün çok faydalı oldu," dedi Dalinar. "İnanıyorum ki bu, bizim toplantılarımızdan birine önemli bir katkının olduğu ikinci sefer."

"Teşekkür ederim komutanım."

"Ama asker, senin bana ve aileme karşı gösterdiğim tutum, yardımseverlik ile itaatsizlik arasındaki çok ince bir çizgide yürüyor. İçinde dağlar kadar büyük bir hınç var. Bunu görmezden geliyorum, çünkü sana neler yapıldığını biliyorum ve bunun altındaki askeri de görebiliyorum. Benim bu iş için tuttuğum adam işte o."

Kaladin dişlerini gıcırdattı ve başını sallayarak onayladı. "Emredersiniz komutanım."

"Güzel. Hadi şimdi git."

"Ama komutanım, benim size eşlik..."

"Sanırım saraya geri döneceğim," dedi Dalinar. "Bu gece pek fazla uyuyabileceğimi sanmıyorum, o yüzden düşüncelerimle Berrakhanım'ı rahatsız etmek isteyebilirim. Onun muhafızları beni koruyabilir. Kampıma geri dönerken onlardan bir tanesini yanıma alırım."

Kaladin uzunca nefesini bıraktı. Sonra da selam verdi. *Peki*, diye düşündü karanlık, nemli yol boyunca aşağı inmeye devam ederek. O aşağıya ulaştığı zaman, Dalinar hâlâ orada ayakta duruyordu, şimdi sadece bir gölgeydi. Düşünceleri içinde kaybolmuş gibiydi.

Kaladin döndü ve Dalinar'ın savaş kampına doğru geri dönmeye başladı. Syl süzülerek geldi ve omzuna kondu. "Bak," dedi. "O dinledi."

"Hayır dinlemedi Syl."

"Ne? O cevap verdi ve dedi ki..."

"Ben ona duymak istemediği bir şey söyledim," dedi Kaladin. "Eğer bunu araştıracak olursa bile, benim söylediklerimi görmezden gelmek için bol bol sebep bulacak. En sonunda gelip dayanacağı yer, Amaram'ın sözüne karşı benim sözüm. Fırtınababa! Hiçbir şey söylememem gerekirdi."

"O zaman vaz mı geçecektin?"

"Fırtınalar, hayır," dedi Kaladin. "Ben kendi adaletimi sağlardım."

"Ah..." Syl omzuna yerleşti.

Uzun bir süre boyunca yürüdüler, en sonunda savaş kampına yaklaşmışlardı.

"Sen bir Semadeşen değilsin Kaladin," dedi Syl en sonunda. "Senin böyle olmaman gerekiyor."

"Bir ne?" diye sordu Kaladin karanlıkta kaçışan kremciklerin üzerinden aşarken. Bir fırtınadan sonra, bitkiler suyu içmek için açılırlarken sürüler hâlinde dışarı çıkıyorlardı. "O tarikatlardan bir tanesiydi, değil mi?" Kaladin onlar hakkında biraz bir şeyler biliyordu. Efsaneleri herkes bilirdi.

"Evet," dedi Syl, sesi yumuşaktı. "Senin için endişeleniyorum Kaladin. Sizler köprülerden kurtulduktan sonra durumun daha iyi olacağını düşünmüştüm."

"Durum daha *iyi*," dedi. "Özgür kalmamızdan beri adamlarımın hiçbiri ölmedi."

"Ama sen..." Syl başka ne diyeceğini bilmiyormuş gibiydi. "Senin daha önceden olduğun kişi gibi olacağını düşünmüştüm. Savaş meydanındaki adamı hatırlayabiliyorum... Mücadele eden bir adamı..."

"O adam öldü Syl," dedi Kaladin savaş kampına girerken muhafızlara elini sallayarak. Bir kere daha, ışık ve hareket etrafını sarmıştı, insanlar işlerinin peşinde koşturuyor, parshmenler fırtınada zarar gören binaları onarıyordu. "Bir köprücü olarak geçen zaman boyunca, hakkında endişe etmem gereken tek şey adamlarımdı. Şimdi işler farklı. Benim bir birey olmam gerekiyor. Sadece daha bunun kim olduğunu bilmiyorum."

Köprü Dört'ün kışlasına vardığı zaman, Kaya akşam güvecini dağıtıyordu. Normalde olduğundan çok daha geç saatteydi ama adamların bazıları garip nöbetler tutuyordu. Artık sadece güveçle sınırlı değillerdi ama hâlâ akşam yemeği olarak onda ısrar ediyorlardı. Kaladin müteşekkir bir şekilde bir kâse aldı, diğerleriyle birlikte oturmuş dinlenmekte olan Bisig'e başıyla selam verdi, aslında köprü taşımayı nasıl

özledikleri hakkında çene çalıyorlardı. Kaladin onlara köprülerine karşı olan bir saygıyı aşılamıştı, tıpkı bir askerin mızrağına saygı duyması gibiydi.

Güveç. Köprüler. Bir zamanlar esaretlerinin simgesi olan şeyler hakkında ne kadar da sevgiyle konuşuyorlardı. Kaladin bir lokma aldı, sonra da durdu, ateşin yanındaki bir kayaya sırtını yaslamış olan yeni bir adamı fark etmişti.

"Seni tanıyor muyum?" diye sordu kel, kaslı adama doğru işaret ederek. Bir Alethi gibi bronz teni vardı ama yüzünün şekli doğru değilmiş gibiydi. Herdazlı mıydı?

"Ha, Punio'ya aldırma," diye seslendi Lopen yakınlardan. "O benim kuzenim."

"Senin köprü ekiplerinde bir kuzenin mi vardı?" diye sordu Kaladin.

"I ıh," dedi Lopen. "O sadece annemin bizim daha fazla muhafıza ihtiyacımız olduğunu söylediğini duymuş, o yüzden de yardıma geldi. Ona üniforma filan da ayarladım."

Yeni gelen adam, Punio, gülümsedi ve kaşığını yukarı kaldırdı. "Köprü Dört," dedi kalın bir Herdazlı şivesiyle.

"Sen bir asker misin?" diye sordu Kaladin ona.

"Evet," dedi adam. "Berrakbey Roion ordusu. Endişe yok. Şimdi Kholin'e yemin ettim. Kuzenim için." Cana yakın bir şekilde gülümsedi.

"Öylece kalkıp ordundan ayrılamazsın Punio," dedi Kaladin alnını ovuşturarak. "Buna firâr denir."

"Bizim için değil," diye seslendi Lopen. "Biz Herdazlıyız. Kimse zaten bizi birbirimizden ayırt edemiyor."

"Evet," dedi Punio. "Yılda bir memlekete gidiyorum. Geri gelince kimse beni hatırlamıyor." Omzunu silkti. "Bu sefer buraya geldim."

Kaladin içini çekti ama adam bir mızrağı nasıl tutacağını biliyormuş gibi görünüyordu ve Kaladin'in *gerçekten de* daha fazla askere ihtiyacı vardı. "İyi. Sadece en başından beri köprücülerden bir tanesiymişsin gibi yap, tamam mı?"

"Köprü Dört!" dedi adam hevesli bir şekilde.

Kaladin onun yanından geçti ve ateşin yanında rahatlamak ve düşünmek için oturduğu her zamanki yerine geldi. Ancak birisi gelir ve onun önünde çömelirken bu fırsatı bulamadı. Mermer gibi bir derisi ve Köprü Dört üniforması olan bir adam.

"Shen?" diye sordu Kaladin.

"Komutanım."

Shen gözlerini ona dikmeye devam etti.

"Bir şey mi istiyorsun?" diye sordu Kaladin.

"Ben gerçekten Köprü Dört'te miyim?"

"Elbette öylesin."

"Mızrağım nerede?"

Kaladin Shen'in gözlerinin içine baktı. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Ben düşünüyorum ki, Köprü Dört'te değilim," dedi Shen, her kelimeyi düşünmek için duraklıyordu. "Ben Köprü Dört'ün kölesiyim."

Bu Kaladin'in midesine gömülen bir yumruk gibiydi. Birlikte geçirdikleri bütün zaman boyunca bu adamdan duyduğu kelimeler bir düzineyi ancak bulurdu ama şimdi bu mu?

Ne olursa olsun, sözler Kaladin'e batıyordu. Bu ötekilerin aksine, kampları terk etmesi ve hayatta kendi yolunu çizmesi hoş karşılanacak olmayan bir adamdı. Dalinar Köprü Dört'ün geri kalanını serbest bırakmıştı ama bir parshmen... O nereye giderse gitsin, ya da ne yaparsa yapsın, bir köle olacaktı.

Kaladin ne diyebilirdi ki? Fırtına kapsın.

"Uçurumların içinde bize yardım ettiğin için sana müteşekkirim. Bazı zamanlarda bizim orada yaptığımız şeyleri görmenin senin için zor olduğunu biliyorum."

Shen bekledi, hâlâ çömelmiş duruyor, dinliyordu. Kaladin'i o anlaşılmaz, saf siyah parshmen gözleriyle izliyordu.

"Ben parshmenleri silahlandırmaya *başlayamam* Shen," dedi Kaladin. "Açıkgözler bizi şu hâliyle zar zor kabul ediyor. Eğer *sana* da bir mızrak verecek olursam, koparacağı fırtınayı sen düşün."

Shen başını sallayarak onayladı, yüzünde duygularına işaret eden hiçbir ipucu yoktu. Doğrularak kalktı. "Ben köleyim demek."

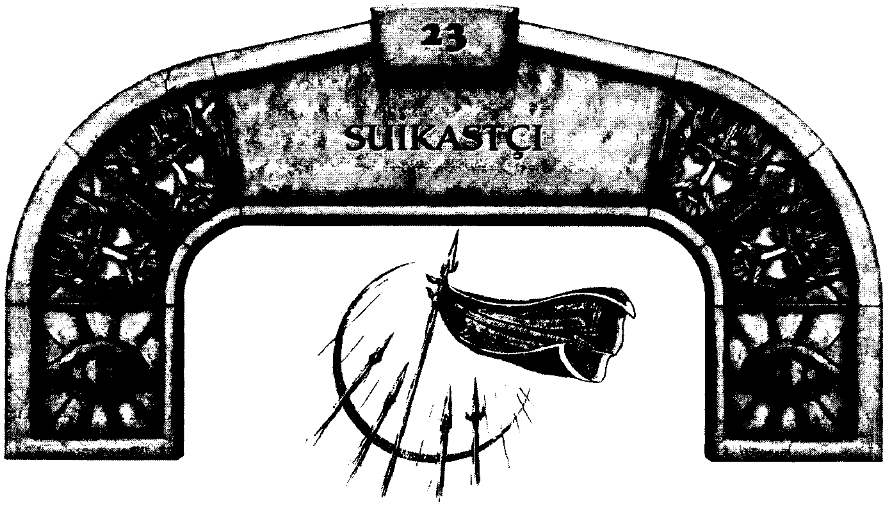
Gitti.

Kaladin başını savurarak arkasındaki taşa vurdu, gözlerini gökyüzüne dikti. Fırtına kapası herif. Onun iyi bir hayatı vardı, bir parshmen için. Kesinlikle türünün herhangi bir diğer üyesinden daha fazla özgürdü.

Peki ya sen bununla tatmin olmuş muydun? diye sordu içinden bir ses. *Sen iyi muamele gören bir köle olmaktan mutluluk mu duydun? Yoksa kaçmaya, özgürlüğün için savaşmaya mı çalıştın?*

Rezalete bak. Kaladin güvecine girişirken bu düşünceler üzerine kafa yormaya başladı. Sarayı koruyan adamlardan bir tanesi olan Natam tökezleyerek kampa dalmadan önce daha iki lokma alabilmişti. Terli ve telaşlıydı, koşmaktan yanakları kızarmıştı.

"Kral!" dedi Natam nefes nefese. "Suikastçı."

Geceformu olacak şeyleri haber verir,
Zihinleri okuyan, gölgelerin formu.
Tanrı öldüğünde geceformu fısıldadı.
Yeni bir fırtına gelecek, bir gün.
Yeni bir fırtına gelecek, yeni bir dünya yapmaya.
Yeni bir fırtına yeni bir yol, geceformu dinliyor.

–Dinleyici Sırlar Şarkısı, 17. kıta

Kralın bir şeyi yoktu.

Bir eliyle kapı çerçevesine dayamış olan Kaladin, saraya koşa koşa geri dönüşü yüzünden nefes nefeseydi. İçeride Elhokar, Dalinar, Navani ve Dalinar'ın oğullarının ikisi de bir arada durmuş, konuşuyorlardı. Kimse ölmemişti... Kimse ölmemişti.

Fırtınababa, diye düşündü odadan içeriye girerken. *Bir an için kendimi platolarda, adamlarımın Parshendilere doğru koşmasını izlermiş gibi hissettim.* Kaladin bu insanları tanımıyor sayılırdı ama onlar onun sorumluluğundaydı. Korumacılığının açıkgözleri de kapsayabileceğini hiç düşünmemişti.

"Eh, en azından *o* buraya kadar koşmuş," dedi kral alnındaki bir kesiği bandajlamaya çalışan bir kadını elini sallayarak kovalarken. "Görüyor musun, İdrin? İşte iyi bir koruma buna benzer. Bahse girerim o olsa bunun olmasına izin vermezdi."

Kralın Muhafızları'nın yüzbaşısı kapının yakınında ayakta duruyordu, yüzü kırmızıydı. Başını çevirdi, sonra da uzun adımlarla koridora çıktı. Kaladin hayret içinde elini başına kaldırdı. Kraldan gelen onun gibi yorumların, kendi adamlarının Dalinar'ın askerleriyle iyi geçinmelerine hiç de yararı *dokunmayacaktı.*

Odanın içinde dikilmekte olan muhafızlar, hizmetkârlar ve Köprü Dört üyelerinden oluşmuş bir karmaşa vardı, şaşkın ya da utanmış gibi görünüyorlardı. Leyten oradaydı, o Kralın Muhafızları'yla birlikte görev başındaydı, Moash da öyle.

"Moash," diye seslendi Kaladin. "Senin kampa geri dönüp uyumuş olman gerekiyordu."

"Senin de öyle," dedi Moash.

Kaladin homurdanıp, ona doğru gitti, daha alçak sesle konuştu. "Olay sırasında sen burada mıydın?"

"Tam çıkıyordum," dedi Moash. "Kralın Muhafızları'yla olan vardiyam bitmişti. Bağrışlar duydum ve yapabildiğim kadar hızla geri geldim." Açık balkon kapısına doğru başıyla işaret etti. "Gel bir bak."

Yürüyerek balkona çıktılar, sarayın en yüksek odalarının etrafından dolaşan daire şeklinde taştan bir patikaydı. Taşların kesilmesiyle oluşturulmuş olan bir terastı. Böyle bir yükseklikten balkon, savaş kamplarına ve onların ötesindeki Ovalar'a tepeden bakan eşi bulunmaz bir manzara sunuyordu. Kralın Muhafızları'nın üyelerinden bazıları burada durmuş, küre lambalarıyla balkon tırabzanını inceliyordu. Demir işlemeli yapının bir kısmı dışarıya doğru bükülmüştü ve uçurumun üzerinde tehlikeli bir şekilde asılı duruyordu.

"Bizim bulabildiğimiz kadarıyla, kral yapmayı sevdiği gibi düşünmek için balkona çıkmış," dedi Moash eliyle işaret ederek.

Kaladin Moash'ın yanında yürürken başını sallayarak onayladı. Altlarındaki taş zemin hâlâ yücefırtına yağmuru yüzünden ıslaktı. Tırabzanın kopmuş olduğu yere geldiler, birkaç muhafız onlara yol açtı. Kaladin yan taraftan uzanarak aşağıya baktı. Aşağıdaki kayalara kadar en azından yüz ayaklık bir düşüş vardı. Syl altlarındaki havanın içinde süzülüyor, tembel tembel parlayan daireler çiziyordu.

"Hay Cehennem, Kaladin!" dedi Moash kolunu tutarak. "Beni korkutmaya mı çalışıyorsun?"

Acaba bu düşüşten sağ çıkabilir miyim... Daha önce Fırtınaışığı'yla doluyken bunun yarısı kadar yüksekten düşmüş ve herhangi bir sorun olmadan yere inmişti. Moash'ın hatırına geriye çekildi, gerçi özel becerilerini kazanmasından önce bile yüksekler Kaladin'i cezbederdi. Bu kadar yüksekte olmak insanı özgür hissettiriyordu. Bir sen, bir de havanın kendisi vardı.

Çömelerek demir tırabzanın bir zamanlar taş zemindeki deliklere harçla sabitlenmiş olarak durduğu yerlere baktı. "Tırabzan yerinden mi kurtuldu?" diye sordu parmağını bir deliğin içine sokarken, çıkardığı zaman parmaklarına harç tozu geldi.

"Evet," dedi Moash, Kralın Muhafızları'ndan olan adamların birkaç tanesi de başlarıyla onayladı.

"Sadece bir imalat hatası da olabilir," dedi Kaladin.

"Yüzbaşı," dedi muhafızlardan bir tanesi. "Olduğu zaman ben buradaydım, balkonda onu izliyordum. Direk düşüp gitti. Nerdeyse ses bile çıkarmadı. Ben burada durmuş Ovalar'a bakıyor, kendi kendime düşünüyordum, sonra bir baktım Majesteleri burada asılı, can havliyle tutunmuş, bir kervan işçisi gibi küfürler savuruyordu." Muhafız kızardı. "Komutanım."

Kaladin ayağa kalkarak metal işçiliğini inceledi. O zaman kral tırabzanın bu kısmına dayanmıştı ve burası da öne doğru kıvrılmıştı, alttaki tutacakları yerinden çıkmıştı. Neredeyse tamamen yerinden kurtulacaktı ama neyse ki tek bir demir yerinde

kalmıştı. Kral da kurtarılmasına yetecek kadar uzun süre için bunu yakalayarak tutunabilmişti.

Bunun asla gerçekleşmemiş olması gerekirdi. Tırabzan sanki ilk önce tahta ve ipten imal edilmiş, ondan sonra da demire Ruhdökülmüş gibi görünüyordu. Başka bir kısmı salladığı zaman, Kaladin bunun inanılmaz derecede sağlam olduğunu gördü. Birkaç desteğin yerinden çıkması bile bütün bir bölümün düşmesine neden olamazdı, metalin parçalarının birbirlerinden ayrılmaları gerekirdi.

Sağ tarafa doğru giderek birbirlerinden kopmuş olan noktaları inceledi. İki metal parçası bir eklem yerinden kesilmişti. Düzgünce, temizce.

Dalinar Kholin de balkona çıkarken kralın odasına giden kapı ağzı karardı. "İçeri," dedi Moash ve diğer muhafızlara. "Kapıyı kapatın. Yüzbaşı Kaladin ile konuşmak istiyorum."

İtaat ettiler, gerçi Moash gönülsüz bir şekilde gitmişti. Pencereler de kapanarak onlara mahremiyet verirken Dalinar yürüyerek Kaladin'in yanına geldi. Yaşına rağmen yüceprensin silueti tehditkârdı, geniş omuzlu, tuğladan bir duvar gibi yapılıydı.

"Komutanım," dedi Kaladin. "Benim de burada..."

"Bu senin suçun değildi," dedi Dalinar. "Kral senin koruman altında değildi. Eğer öyle olsaydı bile, seni azarlamazdım, İdrin'i de azarlamadığım gibi. Korumalardan mimariyi de incelemelerini bekleyemem."

"Evet komutanım," dedi Kaladin.

Dalinar destekleri incelemek için çömeldi. "Sen olaylar için sorumluluk almayı seviyorsun, değil mi? Bu bir subayda takdir edilesi bir özellik." Dalinar ayağa kalktı ve tırabzanın kesilmiş olduğu yere baktı. "Senin değerlendirmen ne?"

"Birileri kesinlikle harcı kazımış," dedi Kaladin. "Ve tırabzanı da sabote etmiş."

Dalinar başını sallayarak onayladı. "Katılıyorum. Bu kralın hayatına karşı düzenlenmiş olan kasıtlı bir girişim."

"Ama... Komutanım..."

"Evet?"

"Bunu her kim yaptıysa salak."

Dalinar ona bakarak fener ışığında bir kaşını kaldırdı.

"Kralın nereye yaslanacağını nasıl bilebilirlerdi?" dedi Kaladin. "Ya da hatta tırabzana yaslanacağını? Bu tuzağa kolaylıkla başka birisi düşebilirdi ve o zaman da bu sözde suikastçılar kendilerini yok yere açık etmiş olurdu. Hatta olan şey *zaten* bu. Kral ölmedi ve şimdi de bizim onlardan haberimiz var."

"Biz suikastçıları bekliyorduk," dedi Dalinar. "Ve sadece kralın Zırh'ıyla ilgili olay yüzünden de değil. Bu kamptaki güçlü adamların yarısı büyük ihtimalle bir tür suikast girişimi hakkında düşünüyordur, o yüzden Elhokar'ın hayatına kastedilmeye çalışılması bize tahmin edeceğin kadar çok şey anlatmıyor. Onu burada yakalayabileceklerini nasıl bildiklerine gelince, onun ayakta durmak ve tırabzana yaslanarak Harap Ovalar'a bakmayı sevdiği favori bir noktası var. Onun hareketlerini izleyen herhangi birisi nereye sabotaj yapmaları gerektiğini bilirdi."

"Ama komutanım, bunların hepsi çok *zorlama,*" dedi Kaladin. "Eğer onlar kralın özel odalarına erişebiliyorlarsa, neden içeriye bir suikastçı saklamıyorlar? Ya da zehir kullanmıyorlar?"

"Zehrin de işe yaraması bunun kadar olasılık dışı," dedi Dalinar elini tırabzana doğru sallayarak. "Kralın yedikleri ve içtikleri tadılıyor. Gizli bir suikastçı de muhafızlarla karşılaşabilir." Ayağa kalktı. "Ama ben de öyle yöntemlerin başarılı olma ihtimalinin daha yüksek olacağına katılıyorum. Onların bunu denememiş olması bize bir şey anlatıyor. Bunların kralın Zırh'ına o kusurlu mücevherleri yerleştiren aynı kişiler olduklarını varsayacak olursak, onlar yüzleşmeci olmayan yöntemleri tercih ediyorlar. Salak olduklarından değil, onlar..."

"Onlar korkak," diye farkına vardı Kaladin. "Onlar suikastın bir kaza gibi görünmesini istiyorlar. Çekingenler. Şüphelerin yatışmasını bekledikleri için bu kadar uzun süre beklemiş olabilirler."

"Evet," dedi Dalinar doğrularak, sıkıntılı gibi görünüyordu.

"Ama bu sefer büyük bir hata yaptılar."

"Nasıl?"

Kaladin daha önce incelediği kesik yere doğru yürüdü ve pürüzsüz kesiği ovalamak için yere eğildi. "Demiri bu kadar düzgün ne kesebilir?"

Dalinar da kesiği incelemek için eğildi, sonra da daha fazla ışık için bir küre çıkardı. Homurdandı. "Sanırım bunun eklem yeri kopmuş gibi görünmesi gerekiyor."

"Ama öyle mi?" diye sordu Kaladin.

"Hayır. Bu bir Parekılıcı."

"Şüphelileri bir parça azaltır, diye düşünüyorum."

Dalinar başını sallayarak onayladı. "Başka kimseye söyleme. Biz Parekılıcı kesiğini fark etmiş olduğumuzu gizleyeceğiz, belki bir avantaj kazanırız. Bunun bir kaza olduğunu düşünüyormuşuz gibi yapmak için artık çok geç ama her şeyi de belli etmemize gerek yok."

"Emredersiniz komutanım."

"Kral onun korunmasını da sana vermem için ısrar ediyor," dedi Dalinar. "Bizim onun için olan planlarımızı hızlandırmamız gerekebilir."

"Hazır değilim," dedi Kaladin. "Adamlarım zaten ellerinde olan görevleri ancak yerine getirebiliyorlar."

"Biliyorum," dedi Dalinar hafifçe. Tereddütlü gibi görünüyordu. "Sen de fark etmişsindir, bunu içeriden birileri yaptı."

Kaladin üşüdüğünü hissetti.

"Kralın kendi odaları? Bu bir hizmetkâr demek. Ya da muhafızlarından bir tanesi. Kralın Muhafızları'ndaki askerlerin onun Zırh'ına da ulaşabilmiş olmaları mümkün." Dalinar Kaladin'e baktı, yüzü elindeki küre tarafından aydınlatılıyordu. Güçlü bir yüzdü, bir zamanlar kırılmış olan bir burnu vardı. Küt. *Gerçek*. "Bu günlerde kime güvenebileceğimi bilmiyorum. Sana güvenebilir miyim, Kaladin Stormblessed?"

"Evet. Yemin ederim."

Dalinar başıyla onayladı. "İdrin'i görevinden alarak ordumdaki bir komutanlık konumuna atayacağım. Bu kralı tatmin edecektir ama ben İdrin'in cezalandırılmakta olmadığını anladığından emin olacağım. Zaten onun yeni konumundan daha çok hoşlanacağından şüphe ediyorum."

"Evet komutanım."

"Ondan en iyi adamlarını isteyeceğim," dedi Dalinar. "Ve onlar şu an için senin komutan altında olacak. Onları mümkün olduğunca az kullanmaya çalış. Eninde sonunda kralın sadece köprü ekiplerinden olan adamlar tarafından korunmasını istiyorum; senin güvendiğim adamlar, savaş kampı politikalarında hiçbir rolü olmayan adamlar. Dikkatle seç. Potansiyel hainlerin yerine kolaylıkla satın alınabilecek olan eski hırsızları getirmek istemiyorum."

"Emredersiniz komutanım," dedi Kaladin omuzlarına büyük bir yükün indiğini hissederek.

Dalinar ona baktı. "Ben başka ne yapacağımı bilmiyorum. Bir adamın kendi muhafızlarına güvenebilmesi gerekir." Odanın kapısına doğru geri gitmeye başladı. Sesinin tonu son derece sıkıntılıymış gibi geliyordu.

"Komutanım?" diye sordu Kaladin. "Bu sizin beklemekte olduğunuz suikast girişimi değildi, değil mi?"

"Hayır," dedi Dalinar, eli kapının kolunda. "Ben de senin değerlendirmene katılıyorum. Bu ne yaptığını bilen birilerinin işi değil. Ne kadar zorlama olduğu da düşünülecek olursa, ben işe yaramaya bu kadar fazla yaklaşmasına şaşırdım." Bakışlarını Kaladin'e dikti. "Eğer Sadeas; ya da daha da kötüsü, kardeşimin hayatını alan suikastçı saldırmaya karar verecek olursa, işler bizim için hiç de bu kadar iyi gitmeyecek. Fırtına daha kopmadı."

Kapıyı çekerek açıp, içeri girerken kralın şikâyet seslerinin dışarıya taşmasına izin verdi. Elhokar kimsenin onun güvenliğini ciddiye almadığı, kimsenin onu dinlemediğinden yakınarak atıp tutuyor, omzunun üzerinden aynada gördüğü şeyleri aramaları gerektiğini söylüyordu, o da her ne demekse. Nutku şımarık bir çocuğun sızlanmaları gibi geliyordu.

Kaladin çarpılmış tırabzana baktı, ondan asılı durmakta olan kralı hayal etti. Onun sinirlerinin bozulmuş olmasının iyi bir sebebi vardı. Ama öte yandan, bir kralın bundan daha iyi olması gerekmiyor muydu? Onun Çağrı'sı, ondan baskı altındayken sükûnetini korumasını talep etmiyor muydu? Kaladin durum her ne olursa olsun, Dalinar'ın böylesine bir sızlanmayla tepki verdiğini hayal etmeyi bile zor buluyordu.

Senin işin yargılamak değil, dedi kendi kendisine Syl'e doğru elini sallar ve yürüyerek balkondan uzaklaşırken. *Senin işin bu insanları korumak.*

Her nasıl olacaksa.

24

TYN

Çürükform yok eder ruhları düşlerde.
Tanrılar bile görmezden gelmiş, görünen o ki.
Dokunma, çığlıklarını görmezden gel, inkar et. Adımını attığın yere dikkat et,
Tıknaz tepede ya da nehir yatağında
Korkuna engel ol, zihnini doldur, meydan oku.

–Dinleyici Sırlar Şarkısı, 27. kıta

"Ee, görüyorsunuz, çoğumuz, Harap Ovalar'daki savaşa intikam için katılmıştık, anlarsınız ya?" dedi Gaz Shallan'ın vagonundaki tahtaları zımparalarken. Shallan yakınlarda oturmuş, çalışırken onu dinliyordu. "O duygusuzlar kralı öldürdü. Bu iş böyle muhteşem bir şey filan olacaktı. İntikam uğruna bir savaş, dünyaya Alethilerin ihanete sessiz kalmayacağını göstermek için bir yol."

"Hı hı," diyerek ona katıldı Red. İnce, sakallı asker Shallan'ın vagonundan bir çubuğu sökerek kurtardı. Bu da çıkarıldığı zaman, sadece çatıyı tutmak için her köşede üçer tane demir kalmıştı. Tatmin ile çubuğu yere attı, sonra da iş eldivenlerinin tozunu silkti. Bu, arabanın açıkgözlü bir hanımı taşımaya tekerlekli bir kafesten daha uygun düşecek bir araç hâline dönüşmesine yardım edecekti.

"Hatırlıyorum," diye devam etti Red vagonun tabanına oturup bacaklarını aşağıya sarkıtarak. "Bize silahlanma çağrısı Yüceprens Vamah'nın kendisinden gelmişti ve Uzak Kıyı boyunca leş kokusu gibi yayıldı. Yaşı tutan her iki adamdan bir tanesi davaya katıldı. İnsanlar eğer meyhaneye bir içki içmeye gidersen ama asker yaman yoksa, senin korkak mı olduğunu merak ediyordu. Ben beş kankamla birlikte yazıldım. Şimdi hepsi ölü, o fırtınaların lanetlediği uçurumların içinde çürüyorlar."

"O zaman siz... Savaşmaktan mı yoruldunuz?" diye sordu Shallan. Artık bir çalışma masası vardı. Eh, bir masaydı en azından; kolaylıkla sökülebilen küçük bir seyahat eşyasıydı. Bunu vagondan dışarı çıkarmışlardı ve Shallan bunu Jasnah'nın notlarından bazılarını incelemek için kullanıyordu.

Gün batarken kervan kamp kurmaktaydı; bugün iyi yol almışlardı ama bütün başlarına gelenlerden sonra Shallan onları fazla zorlamıyordu. Dört günlük yolculuktan sonra, koridorun haydut saldırılarının çok daha az olası olduğu bir kısmına yaklaşıyorlardı. Harap Ovalar'a ve onların sunduğu güvenliğe yaklaşmışlardı.

"Savaşmaktan yorulmak mı?" dedi Gaz kıs kıs gülüp, bir menteşeyi alır ve yerine çakmaya başlarken. Arada bir yan tarafına doğru bir bakış atıyordu, bir tür sinirsel tikti. "Cehennem, hayır. Biz değildik, fırtına kapası açıkgözlerdi! Üstünüze alınmayın, Berrakhanım. Ama onların hepsini fırtına kapsın, kapsın da götürsün!"

"Onlar kazanmak için savaşmayı bıraktı," diye hafifçe ekledi Red. "Ve küreler için savaşmaya başladı."

"Her gün," dedi Gaz. "Her fırtına kapası gün, biz gidiyor ve o platoların üzerinde savaşıyorduk. Ve hiçbir ilerleme de kaydetmiyorduk. İlerleme kaydetmek kimin umurundaydı? Yüceprenslerin peşinde oldukları şey mücevherkalplerdi. Ve biz de oradaydık, asker yeminlerimiz yüzünden resmen köleliğe mahkûm olmuş hâlde kısılıp kalmıştık. Orduya katıldığımızdan beri, dürüst vatandaşların sahip olması gerektiği gibi seyahat hakkımız yoktu. Biz ölüyorduk, acı çekiyorduk, çürüyorduk ki onlar zengin olabilsin! O kadardı. O yüzden biz de gittik. Birlikte içen bir gruptuk, farklı yüceprenslerin ordularında olsak da. Biz onları da, onların savaşını da terk ettik."

"Ya, Gaz," dedi Red. "Hepsi bu kadar değil. Hanıma karşı dürüst ol. Senin tefecilere de biraz küre borcun yok muydu? Bize anlattığın neydi, köprücü yapılmaktan sadece bir adım uzakta..."

"Bırak şimdi," dedi Gaz. "O benim eski hayatım. O eski hayattan hiçbir şeyin artık önemi yok." Çekiçle işini bitirdi. "Dahası. Berrakhanım Shallan bizim borçlarımızın halledileceğini söylemişti."

"Her şey affedilecek," dedi Shallan.

"Bak?"

"Tipin hâriç," diye ekledi Shallan.

Gaz başını kaldırdı, yaralı yüzüne bir kızarıklık yayılıyordu ama Red sadece güldü. Bir an sonra, Gaz da teslim olarak kıkırdadı. Bu askerlerde çaresizce cana yakın olan bir şeyler vardı. Onlar tekrar normal bir hayat yaşama şansına dört elle sarılmışlardı ve bunu ellerinden kaçırmamakta kararlıydılar. Birlikte oldukları günler boyunca tek bir disiplin sorunu bile olmamıştı ve Shallan'a hizmet etmekte çabuk, hatta hevesliydiler.

Bunun kanıtı Gaz'ın vagonunun yan tarafını geriye katlaması, sonra da bir mandalı kaldırarak içeri ışık girmesi için küçük bir pencereyi çekip açmasıyla geldi. Bir gülümsemeyle yeni penceresine işaret etti. "Belki açıkgözlü bir leydiye yakışacak kadar güzel değil ama en azından artık dışarıyı görebileceksiniz."

"Fena değil," dedi Red yavaş yavaş alkışlayarak. "Sen neden bize marangozluk eğitimin olduğunu söylemedin?"

"Benim marangoz eğitimim yok," dedi Gaz, yüz ifadesi garip bir şekilde ciddileşmişti. "Bir kereste deposunun etrafında biraz zaman geçirdim, o kadar. Birkaç şey kapıyorsun."

"Bu gayet güzel Gaz," dedi Shallan. "Çok memnun oldum."

"Bu bir şey değil. Büyük ihtimalle öbür tarafta da bir tane olsa iyi olur. Tüccarlardan başka bir menteşe bulabilecek miyim bakayım."

"Şimdiden yeni efendimizin ayaklarını mı öpüyorsun Gaz?" Vathah yürüyerek gruba doğru yaklaşıyordu. Shallan onun geldiğini fark etmemişti.

Sabık firarilerin liderinin elinde akşam yemeği kazanından dumanı tüten bir kâse köri vardı. Shallan keskin biberlerin kokusunu alabiliyordu. Her ne kadar köle tüccarlarıyla yediği bulamaçtan sonra hoş bir değişiklik olacak olsa da, kervanda uygun kadın yemekleri vardı, Shallan'da onlardan yemek zorundaydı. Belki de kimse bakmazken gizlice bir lokma köri aşırabilirdi.

"Sen hiç benim için böyle şeyler yapmayı önermemiştin Gaz," dedi Vathah ekmeğini batırır ve dişleriyle bir parçasını koparırken. Çiğnerken konuştu. "Sen tekrar açıkgözlerin bir hizmetkârı olmaktan mutluymuş gibi görünüyorsun. Bütün o yaltaklanmalarınla yerlerde sürünmelerinin yüzünden gömleğinin yırtılmamış olması bir mucize."

Gaz tekrar kızardı.

"Benim bildiğim kadarıyla, Vathah, senin bir vagonun yoktu," dedi Shallan. "O zaman sen Gaz'ın nereye pencere açmasını istiyordun? Kafana mı, belki? Eminim ki bunu ayarlayabiliriz."

Vathah yerken gülümsedi, gerçi bu pek de hoş bir gülümseme değildi. "O sana borcu olan paradan da bahsetti mi?"

"O sorunla zamanı geldiğinde ilgileniriz."

"Bu güruh senin düşündüğünden daha fazla sorun çıkaracak, küçük açıkgöz," dedi Vathah tekrar ekmeğini bandırırken başını sallayarak. "Doğrudan daha önce oldukları yere geri dönüyorlar."

"Bu sefer beni kurtardıkları için kahraman olacaklar."

Vathah burun kıvırdı. "Bunlar *asla* kahraman olmayacaklar. Onlar krem, Berrakhanım. Katışıksız, saf krem."

Yakınlarda Gaz başını eğdi ve Red de başka tarafa baktı, ama ikisi de Vathah'nın değerlendirmesine itiraz etmediler.

"Onları ezmek için fazlasıyla çok uğraşıyorsun Vathah," dedi Shallan ayağa kalkarak. "Yanılıyor olmaktan *bu kadar* çok mu korkuyorsun? İnsan senin şimdiye kadar buna alışmış olacağını varsayar."

Vathah homurdandı. "Dikkatli ol kızım. Kazara bir adama hakaret etmeyi istemezsin."

"Yapmak isteyeceğim son şey sana kazara hakaret etmek Vathah," dedi Shallan. "Kasten hakaret etmek dururken!"

Vathah ona baktı, sonra da kızardı ve bir an bir cevap bulmaya çalışarak düşündü.

Shallan o bunu yapamadan önce kesti. "Senin söyleyecek söz bulamaman da beni şaşırtmıyor, çünkü *bu da* eminim ki alışmış olduğun bir tecrübedir. Bunu ne zaman birisi sana zor bir soru sorsa hissediyor olmalısın; mesela gömleğinin rengi gibi."

"Hoş," diye cevap verdi sabık firari. "Ama sözler bu adamları ya da başlarına aldıkları belaları değiştirmeyecek."

"Tam aksine," dedi Shallan onun gözlerinin içine bakarak. "Tecrübelerime göre, çoğu değişimin başladığı yer sözlerdir. Ben onlara ikinci bir şans sözü verdim. Bu sözümü de *tutacağım.*"

Vathah homurdandı ama daha başka bir yorum yapmadan uzaklaşıp gitti. Shallan içini çekerek oturdu ve işine geri döndü. "Bu adam her zaman etrafta sanki annesini bir uçurumşeytanı yemiş gibi dolaşıyor," dedi yüzünü buruşturarak. "Ya da belki annesi uçurumşeytanıymış gibi."

Red güldü. "Kusuruma bakmazsanız, Berrakhanım, sizin de ağzınızda epey sivri bi dil varmış!"

"Aslında sivri ya da değil, ağzımda kendiminkinden başka hiçbir dil olmadı," dedi Shallan bir sayfayı çevirirken başını kaldırmadan. "Hoş bir tecrübe değildir diye tahmin ediyorum."

"O kadar da kötü değil," dedi Gaz.

İkisi de ona baktılar.

Gaz omzunu silkti. "Değil yâni. Öyle..."

Red gülerek Gaz'ın omzuna vurdu. "Ben gidip biraz yemek alacağım. Ondan sonra da sana o menteşeyi bulmakta yardım ederim."

Gaz başını sallayarak onayladı, gerçi yine yan tarafa bir bakış atmıştı (yine o aynı tik) ve Red akşam yemeği kazanına doğru yürürken ona katılmadı. Onun yerine yere oturdu ve Shallan'ın vagonunun zeminini tahtaların kıymıklanmaya başlamış olduğu yerden zımparalamaya başladı.

Shallan abilerine yardım etmenin yollarını bulmaya çalışmak için kullanmakta olduğu önündeki defteri bir kenara koydu. Bunlar Alethi kralının sahip olduğu Ruhdökümcülerden bir tanesini satın almaya çalışmaktan, Hayaletkanlar'ın bir şekilde dikkatlerini dağıtmak üzere izini bulmaya çalışmaya kadar her şeyi içeriyordu. Ancak Harap Ovalar'a varana kadar hiçbir şey yapamazdı ve o zaman bile, planlarının pek çoğu onun güçlü müttefiklere sahip olmasını gerektirirdi.

Adolin Kholin ile olan nişanın devam ettirilmesi zorunluydu. Sadece kendi ailesi için değil, bütün dünyanın iyiliği için. Shallan'ın buradan elde edeceği müttefiklere ve kaynaklara ihtiyacı olacaktı. Ama ya nişanı sürdüremezse? Ya Berrakhanım Navani'yi kendi tarafına çekemezse? Urithiru'yu bulmak ve Yokelçilere karşı hazırlanmak için kendi başına yoluna devam etmek zorunda kalabilirdi. Bu Shallan'ı dehşete düşürüyordu ama buna karşı da hazırlıklı olmak istiyordu.

Başka bir kitabı arayıp buldu, Jasnah'nın sandığındaki Yokelçileri ya da efsanevi Urithiru'yu tarif etmeyen çok az sayıdakinden biriydi. Bunun yerine, güncel Alethi yüceprenslerini listeliyor ve onların politik manevraları ve hedeflerinden bahsediyordu.

Shallan'ın hazırlıklı olması şarttı. Alethi toplumunun politik iklimini bilmek zorundaydı. Cahil kalmaya gücü yetmezdi. Eğer diğer hiçbir şeyin ona faydası olmazsa, bu insanların aralarında kimlerin potansiyel müttefikler olabileceğini bilmek zorundaydı.

Bu Sadeas olur mu? diye düşündü kitaptaki bir sayfayı çevirirken. Ondan entrikacı ve tehlikeli olarak bahsediliyordu ama hem onun, hem de karısının keskin zekâlı oldukları yazılıydı. Zeki bir adam Shallan'ın argümanlarını dinleyebilir ve onları anlayabilirdi.

Aladar da Jasnah'nın saygı duyduğu bir diğer yüceprens olarak listelenmişti. Güçlüydü, dâhice politik numaralarıyla bilinirdi. Ayrıca şans oyunlarına da düşkündü.

Eğer Shallan bulunabilecek olası zenginliklerin altını çizerse, o belki bir keşif seferine çıkma riskine girerdi.

Hatham incelikli politikalar ve dikkatli planlar yapan bir adam olarak geçiyordu. Bir diğer potansiyel müttefik. Jasnah'nın Thanadal, Bethab ya da Sebarial hakkındaki görüşleri iyi değildi. Birincisine yalaka, ikincisine ahmak ve üçüncüsüne de rezil derecede edepsiz diyordu.

Shallan bir süre yüceprensler ve onların hedefleri hakkında okudu. Neden sonra, Gaz ayağa kalktı ve pantolonundan talaşı silkeledi. Shallan'a saygıyla başını eğdi ve biraz yemek almak için uzaklaşacak oldu.

"Bir dakika, Üstat Gaz," dedi.

"Ben üstat değilim," dedi Gaz yürüyerek yanına gelirken. "Sadece altıncı Nan'danım Berrakhanım. Hiç daha iyi bir şeye param yetmedi."

"Senin bu borçların tam olarak ne kadar kötü?" diye sordu Shallan masasındaki kadehin içine koymak için eminkesesinden birkaç küre çıkarırken.

"Ee, borçlu olduğum tiplerden bir tanesi idam edildi," dedi Gaz çenesini ovuşturarak. "Ama daha fazlası var." Tereddüt etti. "Seksen yakut broam Berrakhanım. Gerçi onlar artık para da kabul etmeyebilir. Bu günlerde onların istediği şey kellem olabilir."

"Senin gibi bir adam için epey büyük bir borç. O zaman sen kumarbaz mısın?"

"Hiç fark etmez," dedi Gaz. "Öyleyim diyelim."

"Ve bu da bir yalan," dedi Shallan başını bir yana eğerek. "Senden gerçeği öğrenmek istiyorum Gaz."

"Verin beni onlara gitsin," dedi Gaz dönüp çorbaya doğru yürümeye başlarken. "Hiç fark etmez. Burada olup sürekli onların beni ne zaman bulacağını merak etmektense, öyle olsun daha iyi."

Shallan onun gitmesini izledi, sonra başını iki yana salladı ve çalışmalarına geri döndü. *Urithiru'nun Harap Ovalar'da olmadığını söylüyor*, diye düşündü Shallan birkaç sayfayı çevirerek. *Ama nasıl emin olmuştu? Uçurumlar nedeniyle Ovalar hiçbir zaman tam olarak keşfedilememiş. Oralarda ne olduğunu kim bilebilir ki?*

Neyse ki, Jasnah'nın notları son derece eksiksizdi. Görünüşe göre eski kayıtların büyük bir kısmı Urithiru'nun dağlarda olduğunu söylüyordu. Harap Ovalar ise bir havzanın içindeydi.

Nohadon oraya yürüyerek gidebiliyordu, diye düşündü Shallan *Kralların Yolu*'ndan bir pasajı bularak. Jasnah bu ifadenin geçerliliğini sorguluyordu, gerçi Jasnah aşağı yukarı her şeyi sorgulardı. Güneşin gökyüzünde alçalmaya devam ettiği bir saatlik çalışmadan sonra, Shallan kendisini şakaklarını ovuştururken buldu.

"Sen iyi misin?" diye sordu Desen'in sesi hafifçe. O hava karardığı zaman dışarı çıkmaktan hoşlanıyordu ve Shallan da ona yasak koymamıştı. Aradı ve onu masanın üzerinde buldu, tahtadaki karmaşık çıkıntılardan oluşuyordu.

"Tarihçilerin alayı yalancı," dedi Shallan.

"Mmmmm," dedi Desen, sesi memnun olmuş gibi geliyordu.

"Bu bir iltifat değildi."

"Ah."

Shallan önündeki kitabı çarparak kapattı. "Bu kadınların âlim olmaları gerekiyordu! Gerçekleri kaydetmek yerine, bunlar görüşlerini yazmış ve gerçek olarak öne sürmüşler. Görünüşe göre onlar birbirlerini yalanlamak için özellikle çaba harcamışlar ve önemli olan konuların etrafında da ateşin etrafındaki alevsprenleri gibi dans ediyorlar; kendileri hiç ısı vermiyor ama öyleymiş gibi hava atıyorlar."

Desen uğuldadı. "Gerçek kişiseldir."

"Ne? Hayır değildir. Gerçek... *Hakikat*'tir. Gerçekliktir."

"Senin gerçeğin gördüğün şeydir," dedi Desen, sesi şaşırmış gibi geliyordu. "Başka ne olabilir? Senin bana anlattığın gerçek de bu, güç getiren gerçek."

Shallan ona baktı, kürelerinin ışığında çıkıntılarının gölgeleri uzamıştı. Shallan onları dün geceki yücefırtınada kutu gibi vagonunda kısılı beklerken doldurmuştu. Fırtınanın ortasında Desen vızıldamaya başlamıştı; garip, öfkeli bir sesti. Ondan sonra Shallan'ın anlamadığı bir dilde uzun uzun konuşmuş, sığınmaları için davet ettiği Gaz ve diğer askerlerin paniğe kapılmasına neden olmuştu. Şansına, onlar zaten yücefırtınalar sırasında korkunç şeylerin olmasını bekliyorlardı ve o zamandan beri hiçbirisi bu konuda bir şey söylememişti.

Aptal, dedi kendi kendisine boş bir sayfayı açarak. *Bir âlim gibi davranmaya başla. Jasnah olsa hayal kırıklığına uğrardı*. Desen'in az önce söylediği şeyi yazdı.

"Desen," dedi kalemine parmağıyla vurarak, kâğıtlarla birlikte onu da tüccarlardan almıştı. "Bu masanın dört ayağı var. Bunun benim bakış açımdan bağımsız olarak bir gerçek olduğunu söylemez misin?"

Desen tereddütlü bir şekilde uğuldadı. "Ayak nedir? Sadece senin tarafından tarif edilen şeydir. Bir bakış açısı olmazsa, ayak diye bir şey de olmaz, masa da. Sadece tahta olur."

"Sen bana masanın kendisini bu şekilde gördüğünü söylemiştin."

"Çünkü insanlar yeterince uzun bir süre boyunca onu bir masa olarak gördüler," dedi Desen. "Bu insanların onun için yarattığı gerçek olduğundan dolayı masa için de gerçek hâline gelir."

İlginç, diye düşündü Shallan defterine not almaya devam ederken. Şu anda gerçeğin doğası hakkında çok endişeli değildi, Desen'in onu nasıl algıladığıyla ilgileniyordu. *Bu o Bilinçsel Âlem'den olduğu için mi? Kitaplar Bilinçsel Âlem daha akışkanken, Ruhsal'ın saf gerçekler mekânı olduğunu söylüyor.*

"Sprenler," dedi Shallan. "Eğer burada insanlar olmasaydı, sprenlerin düşünceleri olur muydu?"

"Burada, bu âlemde olmazdı," dedi Desen. "Diğer âlemi ise bilmiyorum."

"Çok endişeliymiş gibi konuşmuyorsun," dedi Shallan. "Sizin bütün varlığınız insanlara bağlı olabilir."

"Öyle," dedi Desen, yine endişeli değildi. "Ama çocuklar da ebeveynlerine bağlıdır." Tereddüt etti. "Dahası, düşünebilen başkaları da var."

"Yokelçiler," dedi Shallan ürpertiyle.

"Evet. Ben türümüzün sadece onların olduğu bir dünyada yaşayacaklarını sanmıyorum. Onların kendi sprenleri var."

Shallan aniden oturduğu yerde doğruldu. "*Kendi* sprenleri mi?"

Desen masanın üzerinde küçüldü, büzülüyor, birbirlerine sokulurlarken çıkıntıları kısalıyordu.

"Ee?" diye sordu Shallan.

"Biz bundan bahsetmeyiz."

"Başlamak isteyebilirsin," dedi Shallan. "Bu önemli."

Desen uğuldadı. Shallan onun bu konuda ısrarcı olacağını düşündü ama bir an sonra çok alçak bir sesle konuşmaya devam etti. "Sprenler... Güçtür... Parçalanmış güç. İnsanın algısıyla düşünce kazanmış olan güç. Şefer, Terbiye ve... Ve başkası. Kopmuş parçalar."

"Başkası?" diye dürtükledi Shallan.

Desen'in uğultusu bir inleme hâline geldi, o kadar yüksek bir perdeye çıkmıştı ki, Shallan neredeyse duyamıyordu. "Garaz." Sanki kelimeyi söyleyebilmek bile onu zorluyordu.

Shallan şiddeyle yazıyordu. Garaz. Nefret. Bir spren türü mü? Belki de büyük, eşsiz bir tanesidir; İri'deki Cusicesh ya da Gecegözcüsü gibi. Nefretspreni. Shallan böyle bir şeyi hiç duymamıştı.

O yazarken, kararmakta olan gecenin içinde kölelerinden birisi yaklaştı. Çekingen adam basit bir tunik ve pantolon giyiyordu, tüccarlar tarafından Shallan'a verilmiş olan giyeceklerdi. Bu hediye iyi gelmişti, çünkü sahip olduğu son küreler önündeki kadehin içindeydi ve Kharbranth'daki bazı daha kaliteli lokantalarda yemek yemeğe yetmezdi.

"Berrakhanım?" diye seslendi adam.

"Evet Suna?"

"Ee... Şey..." Eliyle işaret etti. "Öbür hanım, o bana dedi ki..."

Kervanın geride kalan birkaç muhafızının lideri olan uzun boylu kadının kullandığı çadırı gösteriyordu, Tyn.

"Benim onu ziyaret etmemi mi istiyor?" diye sordu Shallan.

"Evet," dedi Suna yere bakarak. "Yemek için galiba."

"Teşekkür ederim Suna," dedi Shallan onu ateşe geri dönmesi için serbest bırakarak, parshmenler odun toplarken, o ve diğer köleler yemeğin pişirilmesine yardım ediyordu.

Shallan'ın köleleri sessiz bir gruptu. Alınlarında damgalar değil, dövmeler vardı. Bu daha nâzik olan yöntemdi ve çoğu zaman da köleliğe vahşi ya da korkunç bir suçun cezası olmak yerine, kendi isteğiyle giren bir kişiyi gösterirdi. Onlar ya borçlu adamlardı, ya da hâlâ ebeveynlerinin borçlarını ödemekte olan köle çocuklarıydı.

Bunlar ağır işe alışkındı ve Shallan'ın onlara verdiği maaştan korkuyorlarmış gibi görünüyorlardı. Her ne kadar sadaka gibi olsa bile, bu onların çoğunun iki yıldan daha kısa süre içinde özgür kalmalarını sağlayacaktı. Onların bu fikir karşısında rahatsız oldukları belliydi.

Shallan başını sallayarak eşyalarını topladı. Tyn'in çadırına doğru yürürken, ateşin yanında duraklayarak Red'e masasını alıp, tekrar vagonun içine koymasını söyledi.

Her ne kadar sandığı için endişeleniyor olsa da, artık orada hiç küre tutmuyordu ve Red ile Gaz'ın içine bir göz atarak sadece kitaplar olduğunu görebilmelerini sağ-

layacak şekilde açık bırakmıştı. Kimsenin onları karıştırmak için bir sebebinin olmayacağını umuyordu.

Sen de gerçeğin etrafında dans ediyorsun, diye düşündü kendi kendisine yürüyerek ateşten uzaklaşırken. *Tıpkı o hakkında atıp tuttuğun tarihçiler gibi.* Shallan bu adamlar kahramanmış gibi yapıyordu ama yanlış koşullar altında ne kadar hızla çark edebilecekleri konusunda hiç hayallere kapılmıyordu.

Tyn'in çadırı büyük ve iyi aydınlatılmıştı. Kadın sıradan bir muhafız gibi seyahat etmiyordu. Pek çok açıdan, o buradaki en ilgi çekici kişiydi. Tüccarlar dışındaki çok az açıkgözden biriydi. Kılıç taşıyan bir kadındı.

Shallan açık kapıdan içeriye bir göz attı ve insanların yerde oturarak yemek yemeleri için yapılmış olan alçak bir seyahat masasının üzerine tabakları dizmekte olan birkaç parshmen gördü. Parshmenler hızla dışarı çıktılar ve Shallan da onları şüpheli bir şekilde izledi.

Tyn'in kendisi kumaşta kesilerek açılmış bir pencerenin yanında ayaktaydı. Uzun, bronz renkli ceketini giyiyordu, belinden kemerli ve neredeyse kapalıydı. Elbiseye benzer bir havası vardı ama Shallan'ın giydiği bütün elbiselerden çok daha sertti, kadının giydiği sert pantolona da uyuyordu.

"Adamlarına sordum," dedi Tyn dönmeden. "Ve onlar da senin daha yemek yemediğini söyledi. Parshmenlere iki kişilik getirttim."

"Teşekkür ederim," dedi Shallan içeri girerek ve tereddüdü sesinden uzak tutmaya çalıştı. Bu insanların arasındayken o çekingen bir kız değil, güçlü bir kadındı. Teorik olarak.

"Kendi adamlarıma çadırı korumalarını emrettim," dedi Tyn. "Özgürce konuşabiliriz."

"Bu iyi," dedi Shallan.

"Bunu anlamı da," dedi Tyn dönerek, "senin bana gerçekte kim olduğunu söyleyebileceğin."

Fırtınababa! *Bunun* anlamı neydi? "Ben Shallan Davar'ım, daha önce de söylediğim gibi."

"Evet," dedi Tyn yürüyerek masaya otururken. "Lütfen," dedi eliyle işaret edip.

Shallan bacaklarını yana doğru kıvırarak dikkatli bir şekilde yere oturdu, hanımlara uygun bir duruştu.

Tyn ceketini arkasına savurduktan sonra bağdaş kurup oturmuştu. Yemeğine girişti, dişil olmak için fazlasıyla koyu renkli (ve de fazlasıyla biberli kokan) bir köriye gözlemesini banıyordu.

"Erkek yemeği mi?" diye sordu Shallan.

"O tanımlardan her zaman nefret etmişimdir," dedi Tyn. "Ben Tu Bayla'da büyüdüm, tercüman olarak çalışan ebeveynlerle birlikte. Onların vatanını ilk kez ziyaret edene kadar bazı yemeklerin kadınlar ya da erkekler için olması gerektiğini bile duymamıştım. Bana hâlâ salakça görünüyor. Ben ne istersem onu yerim, kime ne?"

Shallan'ın kendi yemeği daha uygundu, baharatlı değil, tatlı kokuyordu. Yemeğe başladı, ne kadar acıkmış olduğunu ancak şimdi fark ediyordu.

"Bir uzakalemim var," dedi Tyn.

Shallan başını kaldırıp baktı, ekmeğinin ucu kâsesinin içindeydi.

"Tashikk'teki bir taneye bağlı," diye devam etti Tyn. "Oradaki yeni bilgi evlerinden birisinde. Oradan bir aracı kiralıyorsun, onlar da senin için çeşitli hizmetlerde bulunabiliyor. Araştırma, sorgulama; hatta dünyadaki herhangi bir büyük şehre senin için uzakalem üzerinden mesaj bile gönderebiliyorlar. Müthiş bir şey."

"Bu kulağa faydalı bir şeymiş gibi geliyor," dedi Shallan dikkatli bir şekilde.

"Gerçekten de öyle. Her türlü şeyi öğrenebiliyorsun. Örneğin, bu bağlantımdan Davar Evi hakkında ne öğrenebilirse bulmasını istedim. Görünüşe göre bu büyük borçları olan küçük, sapa bir ev ve hâlâ hayatta olmaması mümkün olan, dengesiz bir lideri var. Onun bir kızı var, adı Shallan, kimse ise bu kızla karşılaşmış gibi görünmüyor."

"O kız benim," dedi Shallan. "O yüzden 'kimse' biraz abartılı derim."

"Peki neden önemsiz bir Veden ailesinin tanınmayan bir çocuğu, Buzdiyar'da bir grup köle tüccarıyla birlikte seyahat ediyordu? Bir yandan da Harap Ovalar'da beklendiğini ve kurtarılmasının ödüllendirileceğini, koca bir paralı asker grubunun maaşlarını vermeye yetecek kadar güçlü bağlantıları olduğunu iddia ederek?"

"Gerçek bazen bir yalandan daha şaşırtıcıdır."

Tyn gülümsedi, sonra da öne doğru eğildi. "Merak etme, benim önümde rolüne devam etmene gerek yok. Aslında burada epey iyi iş çıkarıyorsun. Sana karşı olan gıcıklığımı bir kenara bıraktım ve onun yerine etkilenmeye karar verdim. Bu işlerde yenisin ama yeteneğin var."

"Ne işleri?" diye sordu Shallan.

"Dolandırıcılık işleri elbette ki," dedi Tyn. "Olmadığın birisiymiş gibi davranma, sonra da parsayı toplayıp tüyme sanatı. O firarilere yutturduğun numarayı beğendim. Bu büyük bir kumardı ve kazandın.

Ama şimdi bir çıkmazın içindesin. Kendi konumundan birkaç basamak yukarıda olan birisi rolünü yapıyor ve büyük bir ödül vaat ediyorsun. Aynı numarayı ben de daha önce yaptım ve en zor kısmı en sonudur. Eğer bu işi iyi kıvıramazsan, o işe aldığın 'kahramanlar' seni ipe çekmekten hiç çekinmeyecekler. Bizi Ovalar'a götürme konusunda senin ayağını sürüdüğünü fark ettim. Sen emin değilsin, değil mi? Boyundan büyük işlere bulaştın?"

"Orası kesin," dedi Shallan hafifçe.

"Eh," dedi Tyn yemeğine girişerek. "Ben yardım etmeye hazırım."

"Ne bedel karşılığında?" Bu kadın konuşmaktan kesinlikle hoşlanıyordu. Shallan da onun devam etmesine izin vermeye meyilliydi.

"Sen her ne planlıyorsan, ben de pay istiyorum," dedi Tyn gözlemesini kâseye sanki bir kocakabuğa kılıcını saplarmış gibi banarken. "Sen ta Buzdiyar'a kadar *bir şey* için geldin. Planın büyük olasılıkla hiç de küçük bir tezgâh değildir ama senin işi kıvıracak tecrübeye sahip olmadığını varsaymaktan kendimi alamıyorum."

Shallan parmağıyla masada tempo tuttu. Bu kadın için kim olmalıydı? Shallan'ın olması *gereken* kişi kimdi?

O *uzman bir dolandırıcı gibi görünüyor*, diye düşündü Shallan terleyerek. *Ben onun gibi birisini kandıramam.*

Yalnız kandırmıştı bile. Kaza eseri.

"Sen nasıl düştün buraya?" diye sordu Shallan. "Bir kervandaki muhafızlara önderlik etmek? Bu bir planın parçası mı?"

Tyn güldü. "Bu mu? Hayır, bu zahmete değmezdi. Kervan başlarıyla konuşurken tecrübemi abartmış olabilirim ama Harap Ovalar'a gitmem gerekiyordu ve bunu kendi başıma yapacak kaynaklarım da yoktu. En azından güvenli bir şekilde."

"Ama senin gibi bir kadın nasıl olur da kaynak bulamaz?" diye sordu Shallan kaşlarını çatarak. "Ben senin hiç parasız kalmayacağını düşünürdüm."

"Öyleyim," dedi Tyn etrafına işaret ederek. "Senin de net bir şekilde görebildiğin gibi. Eğer meslekte kalmak istiyorsan, senin de sıfırdan tekrar başlamaya alışman gerekecek. Gelir, gider. Güneyde hiç kürem olmadan kısılı kalmıştım ve şimdi de daha uygar ülkelere doğru gitmeye çalışıyorum."

"Harap Ovalar'a," dedi Shallan. "Orada bir tür işin mi var? Planladığın bir... Dolap?"

Tyn gülümsedi. "Konu ben değilim, kızım. Sensin, ve benim senin için yapabilecek olduğum şeyler. Savaş kamplarında tanıdığım kişiler var. Orası resmen Alethkar'ın yeni başkenti, ülkedeki her enteresan şey orada oluyor. Para fırtınadan sonraki nehirler gibi akıyor ama herkes orayı bir hudut bölgesi kabul ettiği için kanunlar gevşek. Bir kadın orada eğer doğru insanları tanıyorsa çok yol alabilir."

Tyn öne doğru eğildi ve yüz ifadesi karardı. "Ama öbür türlüsü, epey hızla düşmanlar edinebilir. Bana güven, tanıdıklarımı sen de tanımayı istiyorsun ve onlarla birlikte çalışmak istiyorsun. Onların onayı olmadan, Harap Ovalar'da büyük hiçbir şey olmuyor. O yüzden de tekrar soruyorum. Sen orada ne yapmayı umuyorsun?"

"Ben... Dalinar Kholin ile ilgili bir şeyler biliyorum."

"Yaşlı Karadiken'in kendisi mi?" dedi Tyn, şaşırmıştı. "O son zamanlarda epey sıkıcı bir hayat yaşıyor, hep bir havalarda, sanki efsanelerden bir kahramanmış gibi."

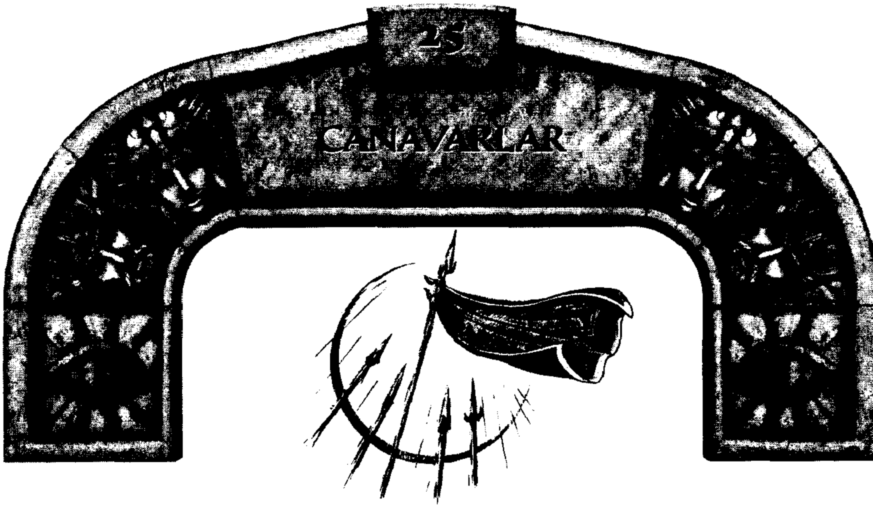
"Evet, ee, benim bildiğim şey onun için çok önemli olacak. Çok."

"Ee, ne bu sır?"

Shallan cevap vermedi.

"Daha malları göstermek istemiyorsun," dedi Tyn. "Eh, bu anlaşılabilir. Şantaj sakat iştir. Sen, beni de kattığın için memnun olacaksın. Beni de *kattın*, değil mi?"

"Evet," dedi Shallan. "İnanıyorum ki senden bir şeyler öğrenebilirim."

Dumanformu gizlenmek ve kaçmak içindir halkların arasından,
Bir güç formudur, benzer insanların dalgalarına.
Getir onu tekrardan.
Tanrılar yaratmış olsa bile,
Aslında yaratılmamış olandır.
Onu ya aptal ya da dost olan bırakır.

– Dinleyici Tarihçeler Şarkısı, 127. kıta

Kaladin kendisini daha önce hiç olmadığı bir duruma sokmanın epey zor olacağını düşünürdü. O bir köle ve bir hekim olmuş, savaş meydanlarında da, yemek salonlarında da açıkgözlere hizmet etmişti. Yirmi yıllık ömrü için epey şey görüp geçirmişti. Bazen fazlasıyla çokmuş gibi hissediyordu. Olmasalar daha memnun olacağı pek çok hatırası vardı.

Her şeye rağmen, bu günün bu kadar aykırı ve aşırı yabancı bir şey getirmesini beklememişti. "Komutanım?" diye sordu geriye doğru bir adım atarak. "Benden *ne* yapmamı istiyorsunuz?"

"O ata binmeni," dedi Dalinar Kholin yakınlarında otlamakta olan bir hayvana doğru işaret ederek. Yaratık tamamen hareketsiz bir şekilde duruyor, otların deliklerinden dışarı çıkmalarını bekliyordu. Sonra da atılıyor ve otların tekrar yuvalarından içeri kaçmalarına neden olarak hızla bir lokma kapıyordu. Her seferinde bir ağız dolusunu yakalıyor, sık sık otları kökleriyle birlikte söküp çıkarıyordu.

Bu bölgede gezinmekte ve hoplamakta olan çok sayıdaki benzer hayvandan bir tanesiydi. Dalinar gibi insanların tam olarak ne kadar zengin olduklarını görmek Kaladin'i afallatmakta hiçbir zaman başarısız olmuyordu; her bir atın değeri inanılmaz sayıda küre ederdi. Ve Dalinar ondan bir tanesinin üzerine çıkmasını istiyordu.

"Asker," dedi Dalinar. "Senin ata nasıl binileceğini bilmen gerek. Oğullarımı savaş meydanında koruman gerekeceği bir zaman gelebilir. Dahası, geçen gece kralın kazasının haberini aldıktan sonra senin saraya gelmen ne kadar sürdü?"

"Neredeyse bir saatin dörtte üçü," diye itiraf etti Kaladin. O geceden beri dört gün olmuştu ve Kaladin de o zamandan beri sık sık kendisini gergin halde buluyordu.

"Kışlaların yakınında ahırlarım var," dedi Dalinar. "Eğer ata binebilseydin, o yolu alman çok daha kısa sürerdi. Belki eyer üzerinde çok fazla zamanını harcamayacaksın ama bu senin ve adamlarının sahip olması önemli olan bir beceri."

Kaladin Köprü Dört'ün diğer üyelerine baktı. Moash dışındakilerin hepsi omuz silkiyorlardı (bunların birkaç tanesi çekingendi), o ise hevesle başını sallıyordu. "Sanırım, eğer siz bunun önemli olduğunu düşünüyorsanız, komutanım, bir deneme yaparız," dedi Kaladin tekrar Dalinar'a bakarak.

"Aferin," dedi Dalinar. "Seyisbaşı Jenet'yi göndereceğim."

"Onu hevesle bekleyeceğiz komutanım," dedi Kaladin sanki gerçekten öyleymiş gibi konuşmaya çalışarak.

Kaladin'in adamlarından iki tanesi Dalinar'a ahırlara doğru yürürken eşlik etti, sağlam taş binalardı. Kaladin'in görebildiği kadarıyla, atlar içeride olmadıkları zaman savaş kampının batısındaki açık alanda özgürce gezinmelerine izin veriliyordu. Etrafını çeviren alçak taş bir duvar vardı ama atlar mutlaka istedikleri zaman onun üzerinden atlayabilirlerdi.

Atlamıyorlardı. Canavarlar etrafta geziniyor, ot avlıyor ya da yere yatıyor, homurdanıyor ve kişniyorlardı. Bütün bölge Kaladin'e garip kokuyordu. Gübre kokusu değildi ama... At kokusuydu. Kaladin yakınlardaki bir tanesine dik dik baktı, duvarın hemen içinde otluyordu. Ona güvenmiyordu, atlarda fazla *zeki* olan bir şey vardı. Chullar gibi düzgün yük hayvanları yavaş ve evcildi. Kaladin chula binerdi bak. Ama bunun gibi bir yaratık... Onun ne düşündüğünü kim anlayabilirdi ki?

Moash yanına geldi, Dalinar'ın gitmesini izliyordu. "Sen onu seviyorsun, değil mi?" diye sordu hafifçe.

"O iyi bir komutan," dedi Kaladin içgüdüsel olarak Adolin ve Renarin'i arayarak, yakınlarda atlarını sürüyorlardı. Görünüşe göre yaratıkların düzgün şekilde işlemeye devam etmesi için düzenli olarak antrenman yaptırılmaları gerekiyordu. Lanet hayvanlar.

"Ona fazla yaklaşma Kal," dedi Moash, hâlâ Dalinar'ı izliyordu. "Ve ona çok fazla güvenme. O da bir açıkgöz, unutma."

"Unutmam pek olası değil," dedi Kaladin kuru kuru. "Dahası, bizim o canavarlara binmemize izin vermeyi önerdiğinden beri zevkten bayılacakmış gibi görünen sendin."

"Sen hiç o şeylerden bir tanesini süren bir açıkgözle karşılaştın mı?" diye sordu Moash. "Savaş meydanında demek istiyorum."

Kaladin gök gürültüsü gibi nal seslerini, gümüşsü zırh içindeki bir adamı hatırladı. Ölü dostları. "Evet."

"O zaman bunun sunduğu avantajı sen de biliyorsun," dedi Moash. "Ben Dalinar'ın önerisini seve seve kabul ederim."

Seyisbaşının bir kadın olduğu ortaya çıkmıştı. Güzel, genç açıkgöz kadın arkasında bir çift seyisle onlara doğru yaklaşırken Kaladin bir kaşını kaldırdı. Geleneksel bir Vorin elbisesi giyiyordu ama ipekten değil, daha kaba bir maddeden yapılmıştı ve önü ile arkası bileklerden kalçalara kadar yarıktı. Altında dişil bir pantolon vardı.

Kadın koyu saçlarını bir kuyruk ile toplamıştı, hiç süsü yoktu ve yüzünde Kaladin'in açıkgöz bir kadından beklemeyeceği bir gerginlik vardı. "Yüceprens diyor ki, ben siz hödüklerin atlarıma dokunmanıza izin verecekmişim," dedi Jenet kollarını kavuşturarak. "Bundan memnun değilim."

"Neyse ki biz de değiliz," dedi Kaladin.

Kadın onu baştan aşağı inceledi. "Sen o'sun değil mi? Şu herkesin bahsettiği?"

"Belki."

Seyisbaşı burnunu çekti. "Saçını bir kestirmen lâzım. Tamam, beni dinleyin asker bozuntuları! Bu işi düzgün yapacağız. Sizin atlarımı incitmenize izin vermeyeceğim. Dinleyin ve de iyi dinleyin."

Bunun arkasından gelen şey Kaladin'in hayatındaki en sıkıcı, en uzatmalı nutuklardan biriydi. Kadın duruş hakkında konuştu da konuştu; sırt düz ama fazla gergin değil. Atları harekete geçirmeyi anlattı; topuklarla dürtüklenecekti, asla fazla sert olmayacaktı. Ata nasıl binileceğini, hayvana nasıl saygı duyulacağını, dizginlerin nasıl düzgün tutulacağını ve nasıl denge sağlanacağını. Hepsi yaratıklardan bir tanesine *dokunmasına* bile izin verilmeden önceydi.

Neden sonra, sıkıcılık at sırtında bir adamın gelişiyle bölündü. Ne yazık ki, bu Adolin Kholin'di; o beyaz dev canavarına biniyordu. Bu Jenet'nin onlara göstermekte olduğu attan birkaç karış daha uzundu. Adolin'inki o devasa nalları, ışıldayan beyaz postu ve anlaşılmaz gözleriyle sanki neredeyse farklı bir hayvan türüymüş gibi görünüyordu.

Adolin bir sırıtışla köprücülere göz gezdirdi, sonra da seyisbaşının bakışını yakalayarak daha az küçümseyici bir şekilde gülümsedi. "Jenet," dedi. "Bugün de büyüleyici görünüyorsun, her zaman olduğu gibi. O yeni bir sürücü elbisesi mi?"

Kadın bakmadan eğildi, şimdi atların nasıl yönlendirileceğinden bahsediyordu, ve yerden bir taş aldı. Sonra da dönüp bunu Adolin'e fırlattı.

Prenscik irkilip bir kolunu koruyucu bir şekilde yüzünün önüne kaldırdı, gerçi Jenet hedefini ıskalamıştı.

"Aa, hadi ama," dedi Adolin. "Sen hâlâ o..."

Bir diğer taş. Bu seferki kolundan sekti.

"Peki o zaman," dedi Adolin, atını sürerek uzaklaşırken taşlara daha küçük bir hedef oluşturmak için öne doğru büzülmüştü.

En sonunda, kendi atının üzerinde eyerleme ve dizginlemeyi de gösterdikten sonra, Jenet dersini bitirdi ve onların bazı atlara dokunmaya değer hâle geldiklerinde karar kıldı. Kadın ve erkeklerden oluşan bir seyisler sürüsü alana dağılarak altı köprücü için uygun binekler seçmek üzere koşturup gitti.

"Ekibinde pek çok kadın var," diye belirtti Kaladin Jenet'ye seyisleri çalışırken.

"*Sanatlar ve Görkem*'de at sürmekten bahsedilmiyor," diye cevap verdi. "Atlar o zamanlar pek iyi bilinmiyordu. Parlayanların Ryshadiumları vardı ama kralların bile sıradan atlara erişimi çok azdı." Eldiven giyen çoğu koyugözlü kadın seyisin aksine, onun emineli kol yeninin içindeydi.

"Ve bunun önemi de..." dedi Kaladin.

Jenet kaşlarını çatarak ona baktı, afallamıştı. "*Sanatlar ve Görkem...*" diye dürtükledi. "Dişil ve eril sanatların temeli... Tabii ya. Ben o omzundaki yüzbaşı düğümlerine bakıp duruyorum ama..."

"Ama ben sadece cahil bir koyugöz müyüm?"

"Tamam, sen öyle ifade etmek istiyorsan evet. Her neyse. Bak, ben sana sanatlar hakkında bir ders verecek değilim, sizinle konuşmaktan çok önce sıkıldım. Kısaca diyelim ki, isteyen herkes bir seyis olabilir, tamam mı?"

Onda Kaladin'in açıkgöz kadınlardan bekler hâle geldiği antrenmanlı terbiye yoktu ve Kaladin bunu ferahlatıcı bulmuştu. *Alenen* aşağılayıcı bir kadın, alternatifinden daha iyiydi. Seyisler atları çitlerin içinden çıkararak halka şeklindeki bir binme sahasına doğru yürüttü. Gözleri yere dönük olan bir grup parshmen eyerleri, eyer yastıklarını ve yularları getirdi; Jenet'nin nutkundan sonra Kaladin'in adlarını sayabileceği malzemelerdi.

Kaladin fazla melun görünmeyen bir yaratığı seçti, tüylü bir yelesi ve kahverengi postu olan, kısa boylu bir attı. Bir seyisin yardımıyla onu eyerledi. Yakınlarda, Moash eyeri takmayı bitirdi ve kendisini eyerin üzerine fırlattı. Seyis bıraktığı zaman, Moash'ın atı ona sormadan yürüyüp gitti.

"Hop!" dedi Moash. "Dur. Çüş. Bunu nasıl durduracağız?"

"Dizginleri düşürdün," diye seslendi Jenet. "Fırtına kapası salak! Hiç mi dinlemedin be?"

"Dizginler," dedi Moash aceleyle onları bulmaya çalışarak. "Kafasına bir kamışla vursam olmaz mı, chul gibi?"

Janet alnını ovuşturdu.

Kaladin kendi seçtiği hayvanın gözünün içine baktı. "Bak," dedi hafifçe. "Sen bunu yapmak istemiyorsun. Ben bunu yapmak istemiyorum. Gel birbirimize iyi davranalım da, şu iş olabildiği kadar çabuk olup bitsin."

At hafifçe homurdandı. Kaladin derin bir nefes aldı, sonra da anlatılmış olduğu gibi eyeri kavrayarak bir ayağını kaldırıp üzengiye soktu. Birkaç kere sallandı, sonra da kendisini eyerin üzerine fırlattı. Eyer boynuzunu kavrayarak ölümüne sıkı sıkı tutundu, yaratık atılıp giderken fırlatılmak için hazırdı.

At başını eğdi ve taşları yalamaya başladı.

"Hadi ama," dedi Kaladin dizginleri kaldırarak. "Yürü. Gidelim."

At onu duymazdan geldi.

Kaladin anlatılmış olduğu gibi topuklarıyla dürtükledi. At kımıldamadı.

"Senin bir tür ayaklı araba olman gerekiyor," dedi Kaladin yaratığa. "Değerin bir köyünkinden daha fazla. Bunu kanıtla. Yürü! Hadi! Deh!"

At taşları yaladı.

Ne yapıyor bu şey? diye düşündü Kaladin yan taraftan eğilerek. Şaşkınlıkla otların deliklerinden dışarı uzanmakta olduklarını gördü. *Yalamak otların yağmur yağdığını zannetmelerine neden oluyor.* Bir fırtınadan sonra bitkiler su içmek üzere açılırlardı, sık sık böceklerin onları kemirmeye gelmesine rağmen. *Zeki hayvan. Tembel. Ama zeki.*

"Ona komutanın sende olduğunu göstermen gerek," dedi Jenet yürüyerek yanından geçerken. "Dizginleri sıkılaştır, dik otur, başını yukarıya çek ve yemesine izin verme. Eğer katı davranmazsan seni adam yerine koymaz."

Kaladin onun dediğini yapmaya çalıştı ve en sonunda atı çekerek yemeğinden uzaklaştırmayı başardı. Atın kokusu gerçekten garipti ama aslında kötü bir koku de-

ğildi. Kaladin onu yürütmeyi başardı ve bu bir kere olduktan sonra, yönlendirmek *o kadar da* zor değildi. Ancak gittiği yeri başka bir şeyin kontrol ediyor olması garip geliyordu. Evet, dizginler ondaydı, ama bu at istediği anda koşa koşa gitmeye başlayabilirdi ve Kaladin de bu konuda hiçbir şey yapmayı başaramazdı. Jenet'nin dersinin yarısı atları korkutmamak üzerine olmuştu; eğer bir tanesi dörtnala koşmaya başlarsa hareketsiz kalmak ve hiçbir zaman ata arkadan yaklaşıp şaşırtmamak gerekiyordu.

Atın üzeri Kaladin'in tahmin ettiğinden daha yüksekmiş gibi görünüyordu. Yere kadar uzun bir düşüş vardı. Atı sağa sola sürdü ve kısa bir süre sonra Natam'ın yanına kasti olarak gelmeyi de başardı. Uzun yüzlü köprücü dizginlerini sanki kıymetli mücevherlermiş gibi tutuyordu, çekmeye ya da atını yönlendirmeye korkuyordu.

"İnsanların bu fırtına kapası şeyleri isteyerek sürdüğüne inanamıyorum," dedi Natam. Kırsal bir Alethi şivesi vardı, kelimeleri sertçe kesiliyordu, sanki tam olarak bitirmeden önce sözlerini ısırarak koparıyormuş gibiydi. "Yâni, biz yürümekten daha hızlı hareket etmiyoruz ya?"

Bir kere daha Kaladin uzun zaman önceki o atlı Paredarın saldırısının görüntüsünü hatırladı. Evet, Kaladin attaki mantığı görebiliyordu. Daha yüksekte oturuyor olmak güçlü vurmayı daha kolay yapıyordu ve atın büyüklüğü, kütlesi ve momentumu, yaya askerleri korkutuyor ve kaçarak dağılmalarına neden oluyordu.

"Sanırım çoğu bunlardan daha hızlı gidiyordur," dedi Kaladin. "Eminim ki bize antrenman yapalım diye yaşlı atları vermişlerdir."

"Evet, herhâlde," dedi Natam. "Ilık. Ben bunu beklememiştim. Daha önce chula binmiştim. Bu şeyin bu kadar... Ilık olmaması gerekir. Bunun değerinin gerçekten o kadar çok olduğuna inanmak zor. Sanki ben zümrüt broamlardan bir çuvalın üstüne binmişim gibi." Tereddüt ederek arkaya bir göz attı. "Gerçi zümrütlerin arka tarafları hiç bu kadar meşgul değil..."

"Natam," dedi Kaladin. "Sen birinin kralı öldürmeye çalıştığı günü iyi hatırlıyor musun?"

"Ha, tabii," dedi Natam. "Ben de koşarak çıkıp onu öyle sanki Fırtınababa'nın sakalları gibi rüzgârda sallanırken bulan askerlerin arasındaydım."

Kaladin gülümsedi. Bir zamanlar bu adam iki cümleyi nadiren bir arada söyler, kasvetle sürekli yere bakardı. Bir köprücü olarak geçen zaman onu yiyip bitirmişti. Bu son birkaç hafta Natam'a iyi gelmişti. Hepsine iyi gelmişti.

"O geceki fırtınadan önce balkonda kimse var mıydı?" dedi Kaladin. "Tanımadığın herhangi bir hizmetkâr? Kralın Muhafızları'ndan olmayan herhangi bir asker?"

"Hatırladığım hiç hizmetkâr yok," dedi Natam gözlerini kısarak. Eski çiftçinin yüzünde dalgın bir ifade belirdi. "Ben bütün gün kralı korudum komutanım, Kralın Muhafızları ile birlikte. Benim gözüme batan hiçbir şey olmadı. Ben... Çüş!" Atı aniden hızlanarak Kaladin'inkini geride bırakmaya başladı.

"Bunu düşün!" diye seslendi Kaladin ona. "Ne hatırlayabildiğine bak!"

Natam başını sallayarak onayladı, hâlâ dizginleri sanki camdan yapılmışlar gibi tutuyor, sertçe çekmek ya da atı yönlendirmekten kaçınıyordu. Kaladin başını iki yana salladı.

Küçük bir at dörtnala yanından geçip gitti. Havanın içinde. Işıktan oluşan. Syl kıkırdayarak şeklini değiştirdi ve hemen önünde Kaladin'in atının ensesine konmadan önce ışıktan bir kurdele biçiminde etrafında döndü.

Sırıtarak arkasına yaslandı, sonra da Kaladin'in yüz ifadesine kaşlarını çattı. "Eğlenmiyorsun," dedi Syl.

"İyice annem gibi konuşmaya başladın."

"Çekici?" dedi Syl. "İnanılmaz, nüktedan, manidar?"

"Sürekli aynı şeyleri söyleyip duran."

"Çekici?" dedi Syl. "İnanılmaz, nüktedan, manidar?"

"Çok komik."

"Diyor gülmeyen adam," diye cevap verdi Syl kollarını kavuşturarak. "Pekâlâ, bugün seni kasvetgârlandıran şey ne?"

"Ne yapan?" Kaladin kaşlarını çattı. "Öyle bir kelime mi var?"

"Sen duymadın mı?"

Kaladin başını sallayarak reddetti.

"Evet," dedi Syl ağırbaşlı bir şekilde. "Evet, kesinlikle var."

"Bir şeyler eksik," dedi. "Demin Natam'la yaptığım konuşmada." Dizginleri çekip, atın tekrar eğilerek otları kemirmeye çalışmasını engelledi. Yaratık *epey* kararlıydı.

"Ne hakkında konuştunuz?"

"Suikast girişimi," dedi Kaladin gözlerini kısarak. "Ve onun fırtınadan önce herhangi birisinin balkona..." Durakladı. "Fırtınadan önce."

Bakışlarını aşağı çevirerek Syl'in gözlerine baktı.

"Fırtınanın kendisinin tırabzanı devirmesi gerekirdi," dedi Kaladin.

"Bükerdi!" dedi Syl ayağa kalkıp sırıtarak. "Oooo..."

"Kesik pürüzsüzdü, aşağıdaki harç oyulmuştu," diye devam etti Kaladin. "Bahse girerim rüzgârların gücü en azından kralın yasladığı ağırlığı kadar vardır."

"O zaman sabotajın fırtınadan *sonra* olması gerekir," dedi Syl.

Çok daha dar bir zaman aralığıydı. Kaladin hayvanı Natam'ın at binmekte olduğu yere doğru çevirdi. Ne yazık ki, yakalaması o kadar kolay değildi. Natam bariz dehşetine rağmen tırıs gidiyordu ve Kaladin de kendi atının daha hızlı gitmesini sağlayamıyordu.

"Ne oldu oğlum köprücü, sorun mu var?" diye sordu Adolin atını yanına sürerek.

Kaladin prensciğe bir göz attı. Fırtınababa, onun o canavarının yanında at sürerken kendini minicik hissetmemek zordu. Kaladin atı tekmeleyerek hızlandırmaya çalıştı. Yaratık nal sesleriyle sabit hızında yürümeye devam ediyor, atlar için bir tür koşu pisti olan bu daire boyunca gidiyordu.

"Serpinti gençliğinde hızlı olmuş olabilir," dedi Adolin Kaladin'in atına doğru başıyla işaret ederek. "Ama o on beş yıl önceydi. Dürüst olmak gerekirse ben onun hâlâ burada olmasına şaşırmıştım ama çocukları eğitmek için mükemmel derecede uygunmuş gibi görünüyor. Ve köprücüleri."

Kaladin onu duymazdan geldi, gözeri ileride, hâlâ atın hızını arttırmaya ve Natam'ı yakalamaya çalışıyordu.

"Ama, eğer sen biraz daha ateşli bir şeyler istiyorsan şuradaki Düşfırtınası daha çok hoşuna gidebilir," dedi Adolin yan taraflarına doğru işaret ederek.

Kendi çitinin içinde duran daha büyük, daha zarif bir hayvana işaret ediyordu, eyerlenmiş ve zemindeki bir deliğin içine harçla sıkıca sabitlenmiş olan bir kazığa

bağlanmıştı. Uzun ip atın kısa parlamalar ile koşmasına izin veriyordu ama sadece bir daire hâlinde. Hayvan homurdanarak başını savurdu.

Düşfırtınası, *öyle mi?* diye düşündü Kaladin yaratığı inceleyerek. Kesinlikle Serpinti'den daha ateşliymiş gibi görünüyordu. Ayrıca fazla yakınına gelen herkesin bir yerlerini ısırıp koparmayı istermiş gibi de görünüyordu.

Kaladin Serpinti'yi o yöne doğru çevirdi. Yaklaştığı zaman yavaşladı, Serpinti de *bunu* yapmaktan fazlasıyla memnundu, ve indi. Bunu yapmak Kaladin'in beklediğinden daha zor olmuştu ama takılıp yüz üstü yere düşmekten kaçınmayı başardı.

Yere indikten sonra, ellerini beline koydu ve çitinin içinde koşmakta olan atı inceledi.

"Sen daha demin bir atın seni taşımasına izin vermektense yürümeyi tercih edeceğinden şikâyet etmiyor muydun?" diye sordu Syl yürüyerek Serpinti'nin kafasının üzerine çıkarken.

"Evet," dedi Kaladin. Fark etmemişti ama biraz Fırtınaışığı tutuyordu. Sadece azıcık. Konuştuğu zaman kaçtı, dikkatlice bakmaz ve havadaki hafif çarpılmayı seçemezsen görünmezdi.

"O zaman *buna* binmeyi ne diye düşünüyorsun?"

"Bu at sadece yürümek için," dedi Kaladin Serpinti'ye doğru başıyla işaret ederek. "Ben kendi başıma gayet rahat yürüyebilirim. O öbürü, o bir savaş hayvanı." Moash haklıydı. Atlar savaş meydanında bir avantajı, o yüzden Kaladin'in de en azından onları tanıyor olması gerekirdi.

Zahel'in benim bir Parekılıcı'na karşı dövüşmeyi öğrenmem konusunda öne sürdüğü aynı argüman, diye düşündü Kaladin rahatsızlıkla. *Ve ben onu geri çevirdim.*

"Sen ne yaptığını zannediyorsun?" diye sordu Jenet at sürerek yanına gelirken.

"Ben şuna bineceğim," dedi Kaladin Düşfırtınası'nı işaret ederek.

Jenet burun kıvırdı. "O bir kalp atışı geçmeden seni fırlatacak ve sen de kafanı kıracaksın köprücü. Onun binicilerle arası iyi değil."

"Üzerine bir eyer var."

"Eyer takmaya alışabilsin diye."

At eşkin bir turunu tamamladı ve yavaşladı.

"Gözlerindeki o bakışı beğenmedim," dedi Jenet ona, kendi hayvanını yana doğru döndürerek. At sabırsız bir şekilde ayağını yere vurdu, sanki koşmak için hevesli gibiydi.

"Ben bir deneyeceğim," dedi Kaladin yürümeye başlayarak.

"Üstüne binmeyi bile başaramayacaksın," dedi Jenet. Dikkatli bir şekilde izliyordu, sanki ne yapacağını merak ediyormuş gibiydi; gerçi Kaladin'e o kendisinden çok, atın güvenliği için endişeliymiş gibi geliyordu.

O yürürken Syl omzunun üzerinde alevlenerek belirdi.

"Bu da aynı açıkgöz düello alanındaki gibi olacak, değil mi?" diye sordu Kaladin. "Ben gözlerim gökyüzüne dikilmiş olarak yere yatıyor olacağım, kendimi bir aptal gibi hissedeceğim."

"Herhâlde," dedi Syl umursamazca. "O zaman neden bunu yapıyorsun? Adolin yüzünden mi?"

"I ıh," dedi Kaladin. "Prenscik fırtına olup gidebilir."

"O zaman niye?"

"Çünkü ben bu şeylerden korkuyorum."

Syl afallamış gibi görünerek ona baktı ama bu Kaladin'e son derece mantıklıymış gibi geliyordu. İleride, koşusu yüzünden nefes nefese olan Düşfırtınası ona doğru baktı. Gözlerinin içine bakıyordu.

"Hay Cehennem!" diye geldi Adolin'in sesi arkasından. "Oğlum köprücü, *dur*! Deli misin?"

Kaladin atın yanına geldi. Hayvan birkaç adım geriye kaçındı ama onun eyere dokunmasına izin verdi. O yüzden Kaladin de içine biraz daha Fırtınaışığı çekti ve kendisini eyerin üzerine fırlattı.

Adolin bağırdı. "Fırtınalar! Ne..."

Kaladin'in duyduğu bu kadardı. Fırtınaışığı destekli sıçrayışı onun sıradan bir adamın başarması mümkün olmayacak kadar yükseğe fırlatmıştı ama hedefini ıskalamıştı. Eyer kaşını yakaladı ve bir bacağını üzerinden aşırdı ama at çırpınmaya başladı.

Hayvan inanılmayacak kadar güçlüydü, Serpinti ile açık ve güçlü bir tezat oluşturuyordu. Kaladin ilk silkinmesinde neredeyse eyerden fırlatılacaktı.

Elinin çılgınca bir savrulmasıyla Kaladin eyerin üstüne Fırtınaışığı döktü ve kendisini yerine yapıştırdı. Bu da sadece atın sırtından bir kumaş balyası gibi fırlatılmak yerine, bir kumaş balyası gibi ileri geri şiddetle silkelenmesini sağladı. Bir şekilde atın yelesini yakalamayı başardı ve dişlerini sıkarak elinden geldiği kadarıyla sarsıla sarsıla bayılmamaya çalıştı.

Binici sahası bir bulanıklıktan ibaretti. Duyabildiği tek sesler kalbinin atışı ve nalların gümbürtüsüydü. Yokelçi yaratığı kendisi bir fırtınaymış gibi hareket ediyordu ama Kaladin de eyere sanki çivilenmiş kadar sabit bir şekilde yapışıktı. Sonsuzluk gibi görünen bir süreden sonra büyük, buharlı nefesler veren at hareketsizleşti.

Kaladin'in bulanık görüşü açılarak ona tezahürat yapan bir grup köprücüyü gösterdi, ama mesafelerini koruyorlardı. İkisi de atlarının üzerinde olan Adolin ve Jenet, dehşet ile huşu karışımına benzer bir şeyle ona gözlerini dikmişlerdi. Kaladin sırıttı.

Sonra, son tek bir güçlü hareketle Düşfırtınası onu savurup attı.

Eyerdeki Fırtınaışığının tükenmiş olduğunu fark etmemişti. Biraz önceki öngörüsüne de uygun bir şekilde, Kaladin kendisini sersemlemiş hâlde yere yatmış, gökyüzüne bakarken buldu, hayatının son birkaç saniyesini hatırlamakta güçlük çekiyordu. Bir dizi acıspreni kıvranarak yanında zeminden çıktılar, etraflarını kavramaya çalışan küçük turuncu ellerdi.

Algılanamayacak kadar koyu gözleri olan bir at kafası Kaladin'in üzerine eğildi. At ona homurdandı. Koku nemli ve otsuydu.

"Seni canavar," dedi Kaladin. "Sen ben rahatlayana kadar bekledin, ondan sonra attın."

At tekrar homurdandı ve Kaladin kendisini gülerken buldu. Fırtınalar, bu ne kadar iyi gelmişti! Neden olduğunu açıklayamıyordu ama çırpınan hayvana ölümüne tutunmak, ona mutlak derecede canlandırıcı gelmişti.

Kaladin ayağa kalkarak üstünün tozunu silkerken, Dalinar'ın kendisi kalabalığın arasından çıktı, kaşları çatıktı. Kaladin yüceprensin hâlâ yakınlarda olduğunu fark etmemişti. Dalinar Düşfırtınası'ndan Kaladin'e baktı, sonra bir kaşını kaldırdı.

"Suikastçılar uysal bir binekle kovalanmaz, komutanım," dedi Kaladin selam vererek.

"Evet," dedi Dalinar. "Ama acemileri eğitmeye keskin uçları *olmayan* silahlarla başlamak âdettendir asker. Sen iyi misin?"

"İyiyim komutanım," dedi Kaladin.

"Eh, görünüşe göre adamların eğitime uyum sağlamaya başlıyor," dedi Dalinar. "Bir izin belgesi yazdıracağım. Sen ve seçtiğin beş diğeri, önümüzdeki birkaç hafta için her gün buraya gelecek ve antrenman yapacaksınız."

"Emredersiniz komutanım." Zaman bulacaktı. Bir şekilde.

"Güzel," dedi Dalinar. "Savaş kamplarının dışındaki ilk devriyeler için olan önerini aldım ve iyi göründüğünü düşünüyorum. Neden iki hafta sonra başlamıyorsunuz, ve sahada antrenman yapmak atların bazılarını da yanınızda getirirsiniz."

Jenet boğulur gibi bir ses çıkardı. "Kampların dışında mı Berrakbey? Ama... Haydutlar..."

"Bu atlar kullanılmak için buradalar Jenet," dedi Dalinar. "Yüzbaşı, sen atları korumaya yetecek kadar çok asker getirirsin, değil mi?"

"Evet komutanım," dedi Kaladin.

"Güzel. Ama şunu geride bırakın," dedi Dalinar Düşfırtınası'na doğru elini sallayarak.

"Ee, emredersiniz komutanım."

Dalinar başını sallayarak onayladı, uzaklaştı ve Kaladin'in göremediği birisine doğru elini kaldırdı. Kaladin çarpmış olduğu dirseğini ovaladı. Vücudunda kalan Fırtınaışığı ilk önce başını iyileştirmiş, sonra da koluna sıra gelmeden önce tükenmişti.

Jenet tekrar atlarına binmeleri ve eğitimin ikinci safhasına başlamaları için seslenirken Köprü Dört bineklerine geri döndü. Kaladin kendisini atının üstünde kalmış olan Adolin'in yanında dururken buldu.

"Sağ ol," dedi Adolin isteksizce.

"Ne için?" diye sordu Kaladin onun yanından yürüyerek geçip, yaygarayı umursamadan otları çiğnemeye devam etmekte Serpinti'ye doğru giderken.

"Babama seni benim kışkırttığımı söylemediğin için."

"Ben salak değilim Adolin," dedi Kaladin eyerine tırmanırken. "Yaptığım şeyin ne olduğunu görebiliyordum." Biraz zorlanarak atını yemeğinden uzağa çevirdi ve bir seyisten birkaç öğüt daha dinledi.

Eninde sonunda, Kaladin tekrar atını Natam'a doğru sürdü. Yürüyüşü hoplatıyordu ama Kaladin fazla sarsılmayı engelleyecek şekilde atla birlikte hareket etmeyi büyük ölçüde öğrenmişti.

O yaklaşırken Natam onu izledi. "Bu adil değil komutanım."

"Düşfırtınası'yla yaptığım mı?"

"Hayır. Atı öyle rahat rahat sürmeniz. Sizin için çok doğal gibi görünüyor."

Öyleymiş gibi hissetmiyordu. "O gece hakkında biraz daha konuşmak istiyorum."

"Aklıma daha başka bir şey gelmedi, komutanım. Dikkatim başka yerdeydi."

"Başka bir sorum var," dedi Kaladin atlarını yan yana getirerek. "Sana o günkü nöbetini sordum ama ya benim gitmemden hemen sonra? Kraldan başka hiç kimse balkona çıktı mı?"

"Sadece muhafızlar komutanım," dedi Natam.

"Hangileri söyle," dedi Kaladin. "Belki onlar bir şey görmüştür."

Natam omzunu silkti. "Ben asıl kapıya bakıyordum. Kral bir süre oturma odasında kaldı. Sanırım Moash dışarı çıkmıştı."

"Moash," dedi Kaladin kaşlarını çatarak. "Onun vardiyasının da kısa süre sonra bitmesi gerekmiyor muydu?"

"Evet," dedi Natam. "O biraz fazladan kaldı, kralın yerine yerleştiğinden emin olmak istediğini söylemişti. Beklerken balkonu izlemeye Moash çıktı. Siz çoğu zaman orada bizden birinin olmasını istiyorsunuz."

"Sağ ol," dedi Kaladin. "Ona sorarım."

Kaladin Moash'ı dikkatle Jenet'nin bir şeyleri açıklamasını dinlerken buldu. Moash biniciliği hızla kapmış gibi görünüyordu; o her şeyi hızla kapıyormuş gibi görünüyordu. İş dövüşe geldiği zaman, kesinlikle köprücülerin arasındaki en iyi öğrenci oydu.

Kaladin birkaç saniye için yüzünü asarak onu izledi. Sonra farkına vardı. *Ne düşünüyorsun? Moash'ın suikast girişimiyle bir ilgisinin olabileceğini mi? Salaklık etme.* Bu saçmalıktı. Dahası, onun bir Parekılıcı da yoktu.

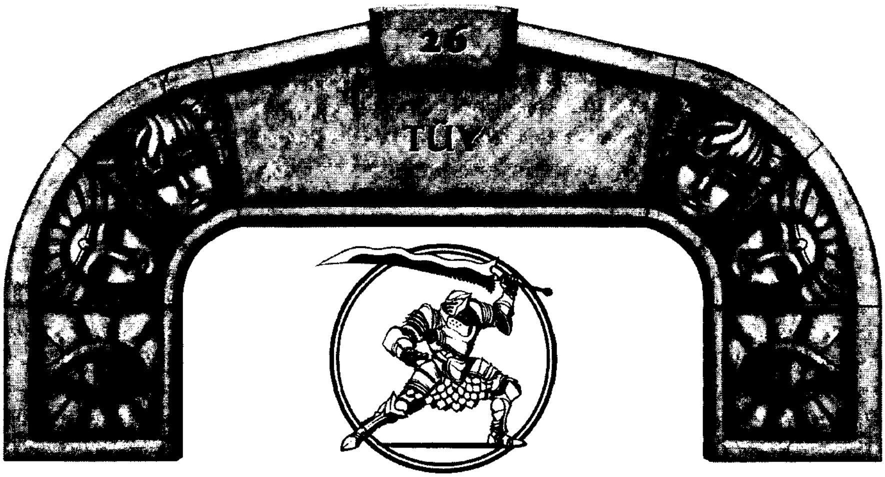
Kaladin atını çevirdi. Ancak bunu yaparken, Dalinar'ın selamlamak için gitmiş olduğu kişiyi gördü. Berrakbey Amaram. İkisi Kaladin'in onları duyması için fazlasıyla uzaktaydı ama Dalinar'ın yüzündeki memnuniyeti görebiliyordu. Adolin ve Renarin de atlarını onlara doğru sürdüler, Amaram onlara el sallarken genişçe gülümsüyorlardı.

Kaladin'in içinde kabaran öfke; ani, tutkulu, neredeyse *boğacak* kadar güçlü öfke, yumruklarını sıkmasına neden oldu. Nefesi tıslayarak çıktı. Bu Kaladin'i şaşırtmıştı. O nefretin bundan daha derinlere gömülü olduğunu düşünüyordu.

Atını özellikle öbür yöne doğru çevirdi, bir anda yeni acemilerle birlikte devriyeye çıkma fırsatını iple çeker olmuştu.

Savaş kamplarından uzaklaşmak ona çok iyi bir fikirmiş gibi geliyordu.

Sisters Planet

İnsanlarımızı suçladılar.
Kaybedilen topraklar için.
Daha önce üstünü örten şehir,
Doğudakileri başarısızlığa mı uğratmıştı.
Biliniyordu kaynağı gücün, halkımızın yazıtlarında...
Değildi suç bu toprakları parçalayan bizim tanrılarda.

–Dinleyici Savaşlar Şarkısı, 55. Kıta

Adolin Parshendi hattına bindirdi, silahları görmezden gelerek omzuyla öndeki düşmana bindirdi. Kendi etrafında dönerek Parekılıcı'nı savururken Parshendi adam şarkısı tekleyerek homurdandı. Silahındaki ufak sarsıntılar etin içinden geçtiği zamanlara işaret ediyordu.

Adolin dönmesini bitirdi, omzundaki bir çatlaktan tütmekte olan Fırtınaışığı'nı görmezden geliyordu. Etrafında cesetler yere devrildi, kafataslarının içindeki gözleri yanıyordu. Adolin'in nefesi alıp verirken miğferinin içini doldurdu, sıcak ve nemliydi.

Orada, diye düşündü Kılıç'ını kaldırarak saldırıya geçerken, askerleri etrafını dolduruyordu. Bir kez olsun o köprücüler değil de, gerçek askerlerdi. Köprücüleri saldırı platosunun üzerinde bırakmıştı. Etrafında Parshendilerle savaşmak istemeyen adamları istemiyordu.

Adolin ve askerleri Parshendileri iterek, altın renkle vurgulanmış yeşil üniformaları olan telaşlı bir grup askere katıldılar, uyumlu renklerdeki bir Paredar tarafından komuta ediliyorlardı. Adam büyük bir Paredar çekici kullanarak dövüşüyordu, onun kendi Kılıç'ı yoktu.

Adolin kalabalığın arasından onun yanına geldi. "Jakamav?" diye sordu. "Sen iyi misin?"

"İyi mi?" diye sordu Jakamav, miğferi tarafından sesi boğuluyordu. Kuvvetle yüz plakasını kaldırıp açarak bir sırıtışı ortaya çıkardı. "Harikayım." Güldü, solgun yeşil gözleri savaşın Heyecan'ıyla alevliydi. Adolin bu duyguyu iyi tanıyordu.

"Neredeyse etrafın sarılıyordu!" dedi Adolin dönerek çiftler hâlinde koşarak yaklaşan bir Parshendi grubuyla yüzleşirken. Adolin kaçmak yerine Paredarların üzerine geldikleri için onlara saygı duyuyordu. Bu neredeyse kesin ölüm anlamına gelirdi ama eğer kazanırsan, bir savaşın akışını değiştirebilirdin.

Jakamav güldü; sesi şimdi de bir şarap evindeki şarkıcıyı dinlerken olduğu kadar mutluymuş gibi geliyordu ve bu kahkaha bulaşıcıydı. Adolin Parshendilere saldırırken kendisini de sırıtırken buldu, darbe üstüne darbe indirerek onları süpürüyordu. O hiçbir zaman basit savaş meydanlarını, güzel bir düello kadar sevmezdi ama şu an için, ilkelliğine rağmen, dövüşte bir heyecan ve sevinç buluyordu.

Saniyeler sonra ayaklarının altında ölüler yatarken dönerek etrafına bakındı ve başka bir düşman aradı. Bu platonun şekli çok garipti; Ovalar harap olmadan önce yüksek bir tepe olmalıydı ama yarısı komşu platonun üzerinde kalmıştı. Adolin nasıl bir kuvvetin tepeyi dibinden kırmak yerine ortasından ikiye bölebileceğini hayal bile edemiyordu.

Eh, bu sıradan şekilli bir tepe değildi, o yüzden belki bunun ortadan yarılmasıyla bir ilgisi vardı. Şekli daha çok sadece üç basamağı olan geniş, düz bir piramide benziyordu. Geniş bir taban, onun üzerinde belki bir yüz ayak genişlikte olan ikinci bir plato, sonra da öbür ikisinin üzerinde, tam ortalarında olan üçüncü daha da küçük bir tepe. Neredeyse ortasından büyük bir bıçakla kesilmiş olan üç katlı bir pasta gibiydi.

Adolin ve Jakamav savaş meydanının ikinci basamağında dövüşüyorlardı. Teknik olarak, Adolin'in bu tura gelmesine gerek yoktu. Sırası gelmiş olan ordu onunki değildi. Ancak Dalinar'ın planının bir diğer parçasını da uygulamaya koymanın vakti gelmişti. Adolin yanında sadece küçük bir vurucu kuvvet ile gelmişti, ama gelmesi iyi olmuştu. Jakamav'ın burada, yukarıdaki ikinci basamakta etrafı çevrilmişti ve sıradan ordu da düşmanı yarıp geçememişti.

Şimdi ise Parshendiler bu basamağın kenarlarına itilmişti. Hâlâ en üst basamağı tamamen tutuyorlardı, koza da orada belirmişti. Bu ise onları kötü bir konuma sokmuştu. Evet, yüksek zemin onlardaydı ama güvenli olarak geri çekilebilmek için ayrıca basamakların arasındaki yamaçları da tutmaları gerekiyordu. İnsanlar gelmeden önce kozayı açabilmeyi ummuş oldukları belliydi.

Adolin bir Parshendi askerini tekmeleyerek kenardan aşağı attı, yaklaşık otuz ayak kadar aşağıdaki alt basamakta dövüşenlerin üzerine göndermişti, sonra da sağına doğru baktı. Yukarıya doğru çıkan yamaç oradaydı ama Parshendiler yolu tıkıyorlardı. Adolin yukarıya çıkmayı gerçekten de istiyordu...

Başını kaldırarak kendi basamağıyla yukarıdakinin arasında duran dik uçuruma baktı. "Jakamav," diye seslendi eliyle işaret ederek.

Jakamav Adolin'in elini izleyerek yukarıya doğru baktı. Sonra da geriye adım atarak dövüşten uzaklaştı.

"Bu delilik!" dedi Jakamav Adolin koşarak yaklaşırken.

"Tabii ki."

"Haydi o zaman!" Çekicini Adolin'e verdi, o da bunu arkadaşının sırtındaki kınına yerleştirdi. Sonra da ikili kaya duvara doğru koştular ve tırmanmaya başladılar.

Adolin'in Zırhlı parmakları, o kendisini dümdüz yukarıya doğru çekerken kayaların üzerinde gıcırdıyordu. Aşağıdaki askerler onlar için tezahürat yaptı. Bol bol tuta-

cak yer vardı, gerçi bunu tırmanmasına yardımcı olacak ve düşerse de onu koruyacak olan Zırh olmaksızın yapmayı asla istemezdi.

Bu yine de delilikti, etrafları çevrilecekti. Ancak iki Paredar birbirlerine destek oldukları zaman inanılmaz şeyler yapabilirlerdi. Dahası, eğer yenilecek gibi olurlarsa her zaman uçurumdan aşağı atlayabilirlerdi, Zırh'larının düşüşten sağ çıkacak kadar sağlıklı olduğu varsayılacak olursa.

Bu Adolin'in babası da savaş meydanında olduğu zamanlarda asla denemeye cesaret edemeyeceği türden riskli bir hareketti.

Uçurumdan yukarı çıkarken yarı yolda durakladı. Parshendiler yukarıdaki basamağın kıyısında toplanmışlardı, onlar için hazırlanıyorlardı.

"Orada tutunacak yer elde etmek için bir planın var mı?" diye sordu Jakamav Adolin'in yanında kayalara yapışmış olduğu yerden.

Adolin başıyla onayladı. "Sen sadece bana destek vermeye hazırlan."

"Tabii." Jakamav yüksekleri taradı, yüzü miğferinin arkasında gizliydi. "Bu arada sen burada ne yapıyorsun?"

"Ben hiçbir ordunun yardım etmek isteyen Paredarları geri çevirmeyeceğini düşünmüştüm."

"Paredarlar? Çoğul mu?"

"Renarin de aşağıda."

"Savaşmıyordur umarım."

"Etrafı onun savaşın içine girmesine izin vermemek üzere dikkatli emirler almış olan büyük bir asker mangasıyla çevrili. Babam bunlardan birkaç tanesine tanık olmasını istiyor ama."

"Ben Dalinar'ın ne yaptığını biliyorum," dedi Jakamav. "O bir dayanışma ruhu sergilemeye çalışıyor, yüceprenslerin rakip olmayı kesmelerini sağlamaya çalışıyor. O yüzden de Paredarlarını yardım etmeleri için gönderiyor, kendi turu olmasa bile."

"İtirazın mı var?"

"Yoo. Görelim bakalım sen yukarıda nasıl bir açıklık yaratacaksın. Benim çekici çıkarmak için bir saniyeye ihtiyacım olacak."

Adolin miğferinin içinde sırıttı, sonra da tırmanmaya devam etti. Jakamav Yüceprens Roion'un emri altındaki bir arazi sahibi ve Paredardı ve nispeten iyi bir arkadaştı. Jakamav gibi açıkgözlerin, Dalinar ve Adolin'in daha iyi bir Alethkar'a doğru faal bir şekilde çalışmakta olduklarını görmeleri önemliydi. Belki bunun gibi birkaç olay, Sadeas'ın temsil ettiği geçici, ihanetin ilk adımı olan ortaklıkların yerine güvenilir bir ittifak koymanın değerini gösterirdi.

Adolin tepeye bir düzine ayak mesafesi kalana kadar tırmandı, Jakamav da hemen arkasındaydı. Parshendiler orada toplanmışlardı, çekiçleri ve gürzleri hazırdı; Parezırhı giymiş bir adamla dövüşmek için olan silahlardı. Biraz daha uzakta olan birkaçı, Zırh üzerinden etkisizce seken oklar attı.

Pekâlâ, diye düşündü Adolin elini yan tarafına doğru uzatarak, öbürüyle kayaları tutuyordu, ve Kılıç'ını çağırdı. Kılıcın düz tarafı yukarıya bakacak şekilde doğrudan taş duvarın içine sapladı. Kılıç'ın yukarısına tırmandı.

Sonra da düz tarafının üzerine bastı.

Parekılıcı kırılamazdı, zar zor eğilebiliyorlardı, o yüzden de Adolin'i tuttu. Bir anda onun basacak sağlam bir yeri ve ağırlığını kaldıracak dayanağı olmuştu ve o yüzden zıpladığı zaman da Zırh onu yukarıya doğru savurdu. En üst basamağın kıyısını aşarken orada Parshendilerin ayaklarının hemen altında olan taşları kavradı ve sıkıca çekerek kendisini beklemekte olan düşmanların arasına fırlattı.

O bir mancınığın kuvveti ile üzerlerine bindirirken şarkılarını kestiler. Ayaklarını yere bastı, Kılıç'ına zihniyle bir çağrı gönderdi, sonra da omzunu bir gruba bindirdi. Yumruklarını savurarak etrafındakilere saldırdı, bir Parshendi'nin göğsünü, sonra bir diğerinin de kafasını ezdi. Askerlerin kabuk zırhları mide bulandırıcı seslerle kırıldı ve yumruklar onları geriye doğru savurarak, bazılarını uçurumdan aşağıya attı.

En sonunda Kılıç'ı ellerinde tekrar belirmeden önce Adolin önkollarına birkaç darbe almıştı. Kılıç'ını etrafında savurdu, yerini korumaya o kadar odaklanmıştı ki, yeşilli Paredar yanında konum alarak çekiciyle Parshendileri ezmeye başlamadan önce Jakamav'ı fark etmemişti bile.

"Bir müfreze dolusu Parshendi'yi kafama attığın için sağ ol," diye seslendi Jakamav silahını savururken. "Çok güzel bir sürpriz oldu."

Adolin sırıtarak işaret etti. "Koza."

Üst basamak çok kalabalık değildi, gerçi daha fazla Parshendi yamaçtan yukarıya doluşuyorlardı. Jakamav ve Adolin'in kozaya doğrudan giden bir yolları vardı, hantal, kahverengi ve hafif yeşil olan dikdörtgen bir kaya gibiydi. Taşlara da kabuğunu oluşturan aynı malzemeyle yapışmıştı.

Adolin bacakları ölmüş olan bir Parshendi'nin seğiren şeklinin üzerinden sıçradı ve kozaya doğru koştu, Jakamav da tangırtılı bir koşuyla takip ediyordu. Mücevherkalbe ulaşmak zordu, kozaların kaya gibi bir kabuğu vardı ama bir Parekılıcı'yla kolay olabilirdi. Sadece yaratığı öldürmeleri, sonra da keserek bir delik açmaları gerekiyordu, kalbi söküp çıkarabilirlerdi ve...

Koza zaten açıktı.

"Hayır!" dedi Adolin fırlayarak yanına giderken, deliğin kenarlarını kavradı ve eflatun renkli ıslak yaranın içine göz attı. Bulamacın içinde kabuk parçacıkları yüzüyordu ve mücevherkalbin normalde damar ve kirişlere bağlanıyor olarak durması gereken yerde belirgin bir aralık vardı.

Adolin hızla dönerek platonun üzerini gözleriyle taradı. Jakamav da tangırtıyla yanına geldi ve küfretti. "Nasıl bu kadar hızlı çıkarmışlar?"

Orada. Yakınlarında Parshendi askerleri dağılıyor, anlaşılmaz, ritmik dillerinde bağırıyorlardı. Onların arkasında gümüşsü bir Parezırhı içinde ayakta durmakta olan bir şekil vardı, arkasında kırmızı bir pelerin dalgalanıyordu. Zırhın siperli eklem yerleri vardı, bir yengecin kabuğundaki uçlar gibi çıkıntılar yükseliyordu. Şekil en azından yedi ayak boyundaydı, Zırh onun devasa görünmesine neden oluyordu, belki de içinde derisinden o kabuk zırh büyümüş olan bir Parshendi olduğu içindi.

"Bu o!" dedi Adolin koşarak ilerlerken. Babasının Kule'de dövüştüğü adam buydu; haftalardır, belki de aylardır Parshendilerin arasında gördükleri tek Paredardı.

Belki de ellerindeki son Paredardı.

Paredar Adolin'e doğru döndü, elinde kesilmemiş büyük bir mücevher vardı. Üzerinden irin ve kan damlıyordu.

"Benimle dövüş!" dedi Adolin.

Bir grup Parshendi askeri koşarak Paredarın yanından geçti, platonun arka tarafındaki tepenin ortadan ikiye ayrılmış olduğu yüksek yarığa doğru koşuyorlardı. Paredar mücevherini bu koşan adamlardan bir tanesine verdi, sonra da dönerek onların sıçramalarını izledi.

Yarığın üzerinden uçarak geçip, yan platonun üzerindeki tepenin diğer yarısına konuyorlardı. Bu Parshendi askerlerinin uçurumları zıplayarak aşabiliyor olması hâlâ Adolin'i hayrete düşürüyordu. Bu yüksek yerlerin onlar için de insanlar için olacağı gibi bir kapan olmadığını fark ederken kendisini aptal gibi hissetti. Onlar için, ortadan ikiye ayrılmış bir dağ da sadece üzerinden atlanacak bir diğer uçurumdu.

Gittikçe daha da çok Parshendi karşıya atlıyor, aşağıdaki insanlardan uzaklaşarak güvenliğe erişiyorlardı. Adolin zıplarken tökezleyen bir tanesini fark etti. Gariban adam uçurumun derinliklerine doğru düşerken çığlık attı. Bu onlar için tehlikeliydi ama insanları savaşarak püskürtmeye çalışmak kadar olmadığı barizdi.

Paredar olduğu yerde kaldı. Adolin kaçan Parshendileri görmezden geldi, geri çekilmesi için seslenen Jakamav'ı duymazdan geldi, ve koşarak o Paredara doğru gitti, Kılıç'ını bütün gücüyle savuruyordu. Parshendi kendi Kılıç'ını kaldırıp vurarak Adolin'in darbesini savuşturdu.

"Sen oğul, Adolin Kholin," dedi Parshendi. "Baban? Nere?"

Adolin olduğu yerde donakaldı. Kelimeler Alethçe'ydi, çok ağır bir şivesi vardı, evet, ama anlaşılabiliyordu.

Paredar yüz plakasını kaldırdı. Ve, Adolin'i şoka uğratan bir şekilde, o yüzde sakal yoktu. Bu onun bir kadın olduğu anlamına gelmiyor muydu? Parshendileri ayırt etmek Adolin'e zor gelirdi. Sesin tınısı sert ve alçak perdedendi, gerçi bunun kadınsı olması da mümkündü.

"Benim gerek Dalinar'a konuşmam lâzım," dedi kadın öne bir adım atarak. "Bir kere görüştüm, çok uzun önce."

"Siz bizim her habercimizi reddettiniz," dedi Adolin geriye çekilerek, Kılıç'ını uzatmıştı. "Şimdi mi bizimle konuşmak istiyorsunuz?"

"O uzun önceydi. Zaman değişir."

Fırtınababa. Adolin'in içindeki bir şeyler onu silahını savurarak öne atılmaya, bu Paredarı devirmeye ve cevaplar almaya, kendisine Pareler kazanmaya itekliyordu. Dövüş! O *dövüşmek* için buradaydı!

Zihnin arka taraflarından gelen babasının sesi onu engelledi. Dalinar bu fırsatı isteyecekti. Bu bütün savaşın gidişatını değiştirebilirdi.

"O seninle bağlantı kurmak isteyecektir," dedi Adolin derin bir nefes alarak savaşın Heyecan'ını yutarken. "Nasıl?"

"Haberci göndereceğim," dedi Paredar. "Geleni öldürmeyin." Parekılıcı'nı bir selamlamayla Adolin'e doğru kaldırdı, sonra da bırakarak kaybolmasına izin verdi. Uçuruma doğru koşmak için döndü ve müthiş bir sıçramayla kendisini karşı tarafa fırlattı.

Adolin uzun adımlarla plato boyunca ilerlerken miğferini çekip çıkardı. Hekimler yaralılarla ilgilenirken, sağlamlar da gruplar hâlinde oturmuş su içiyor ve başarısızlıkları hakkında homurdanıyorlardı.

Bugün Roion ve Ruthar'ın ordularının üzerinde nadiren görülen bir hava vardı. Çoğu zaman Alethiler bir plato saldırısını kaybettikleri zaman, bu Parshendiler onları şiddetli bir saldırıyla köprülerin üzerinden geri püskürttüğü için olurdu. Bir saldırının Alethilerin platoyu ele geçirdikleri hâlde ellerine mücevherkalp geçmemesi ile sonuçlanması çoğu zaman görülen bir durum değildi.

Bir zırh eldivenini serbest bıraktı, kayışlar onun arzusu üzerine kendi kendilerine çözülüyordu, sonra da beline astı. Terli bir elle daha da terli olan saçlarını geriye itti. Peki Renarin nerelere gitmişti?

Orada, saldırı platounda, muhafızlarla çevrelenmiş olan bir kayanın üzerinde oturuyordu. Gümleyen adımlarla köprülerden bir tanesinin üzerinden geçerken, Adolin yakınlarda Zırh'ını çıkarmakta olan Jakamav'a bir elini kaldırdı. O geri dönerken rahat rahat at sürmek isteyecekti.

Adolin hızla miğferini çıkarmış olarak bir taşın üstünde oturmakta olan kardeşine doğru gitti, o gözlerini önündeki yere dikmişti.

"Hey," dedi Adolin. "Geri dönmeye hazır mısın?"

Renarin başını sallayarak onayladı.

"Ne oldu?" diye sordu Adolin.

Renarin yere bakmaya devam etti. En sonunda köprücü muhafızlardan bir tanesi, saçları grileşmekte olan ufak bir adam, başıyla yan tarafa doğru işaret etti. Adolin onunla birlikte kısa bir mesafe uzağa yürüdü.

"Bir grup kabukkafa köprülerden bir tanesini ele geçirmeye çalıştı Berrakbey," dedi köprücü alçak bir sesle. "Berrakbey Renarin yardım etmeye gitmekte ısrar etti. Biz onu caydırmak için çok uğraştık komutanım. Sonra, yakına gittiği ve Kılıç'ını çağırdığı zaman orada... Öylece durup kaldı. Biz onu uzaklaştırdık ama o zamandan beri o taşın üzerinde oturup duruyor."

Renarin'in nöbetlerinden birisi. "Teşekkürler asker," dedi Adolin. Yürüyerek geri döndü ve zırhsız elini Renarin'in omzuna koydu. "Sorun değil, Renarin. Olur öyle şeyler."

Renarin tekrar omzunu silkti. Eh, Renarin o ruh hâllerinden birine bürünmüşse, onu kendi hâline bırakmaktan başka yapılacak hiçbir şey yoktu. Kardeşi hazır olduğu zaman bunun hakkında konuşurdu.

Adolin iki yüz askerini organize etti, sonra yüceprenslere saygısını iletti. İkisi de pek müteşekkir gibi görünmüyordu. Aslında, Ruthar Adolin ile Jakamav'ın manevrasının Parshendileri mücevherkalple kaçmaya ittiğine ikna olmuş gibi görünüyordu. Sanki onlar mücevherkalbi ele geçirdikleri anda geri çekilmeyeceklermiş gibi. Salak.

Adolin yine de sevimli bir şekilde gülümsedi. Babasının haklı çıkması ve uzattıkları dostluk elinin fayda sağlamasını umut etmek gerekecekti. Kişisel olarak, Adolin sadece onların ikisini de düello meydanına çıkarmak ve biraz edep öğretme fırsatını bulmak isterdi.

Ordusuna geri dönerken Jakamav'ı aradı, o küçük bir çadırın içinde oturmuş, ordusunun geri kalanının köprüler üzerinden geri gitmesini izlerken bir kupa şarap içiyordu. Çok fazla asık surat ve düşmüş omuz vardı.

Jakamav kâhyasına Adolin'e de bir kupa ışıltılı sarı şarap getirmesi için işaret etti. Adolin bunu zırhsız eliyle aldı, gerçi içmiyordu.

"Bu neredeyse sanki muhteşem olacaktı," dedi gözlerini savaş platosuna dikmiş olan Jakamav. Bu daha alçak bakış açısından, o üç basamağıyla plato gerçekten de heybetli görünüyordu.

Sanki insan eliyle yapılmış gibi görünüyor, diye düşündü şekli incelerken Adolin öylesine. "Neredeyse," diyerek katıldı Adolin. "Eğer savaş meydanında aynı anda yirmi ya da otuz Paredarımız olsaydı bir saldırının nasıl görüneceğini hayal edebiliyor musun? Parshendilerin ne şansı olurdu?"

Jakamav homurdandı. "Baban ve kral bu işte ciddi ciddi kararlılar, değil mi?"

"Benim gibi."

"Ben senin ve babanın burada ne yaptığınızı görüyorum Adolin. Ama eğer sen düello yapmaya devam edersen, Pare'lerini kaybedeceksin. Sen bile *her zaman* kazanamazsın. Eninde sonunda kötü bir gününe denk gelecek. O zaman bunların hepsini kaybedeceksin."

"Belki kaybedebilirim," diye kabul etti Adolin. "Elbette ki o zamana kadar ben krallıktaki Pare'lerin yarısını kazanmış olacağım, o yüzden de yenisini bulabilmem gerekir."

Jakamav gülümseyerek şarabını yudumladı. "Sen kibirli bir piçsin, hakkını vermek lâzım."

Adolin gülümsedi, sonra da arkadaşının gözlerinin içine bakmak için Jakamav'ın sandalyesinin yanında yere çömeldi, Parezırhı içindeyken kendisi bir sandalyeye oturamazdı. "İşin doğrusu Jakamav, benim Pare'lerimi kaybetme konusunda endişem yok. Ben asıl *yapacak* düello bulma konusunda daha çok endişeleniyorum. Hiçbir Paredarı bir maça çıkmaya ikna edemiyorum, en azından Pareler için."

"Ortada dolaşan... Söylentiler oldu," diye itiraf etti Jakamav. "Seni reddetmeleri için Paredarlara sözler verilmiş."

"Sadeas."

Jakamav şarabını inceledi. "Eranniv'i dene. O kendisinin puanlamaların gösterdiğinden daha iyi olduğuyla övünüyordu. Onu bilirsin, o diğer herkesin reddettiğini görecek ve bunu kendisinin olağanüstü bir şeyler yapması için bir fırsat olarak görecek. O epey iyi ama."

"Ben de öyleyim," dedi Adolin. "Sağ ol, Jak. Sana borçluyum."

"Şu duyduğum nişan işi ne?"

Fırtınalar. Bu nasıl yayılmıştı? "Sadece bir şartname," dedi Adolin. "Ve iş oraya bile varmayabilir. Kızın gemisi epey bir geç kalmış gibi görünüyor."

Şimdi iki hafta oluyordu, hiç haber yoktu. Navani Yenge bile endişelenmeye başlıyordu. Jasnah'nın haber göndermiş olması gerekirdi.

"Ben hiç senin anlaşmalı bir evliliğe kısılıp kalmaya izin verecek bir tip olduğunu düşünmemiştim Adolin," dedi Jakamav. "Esen çok rüzgâr var, bilirsin ya?"

"Dediğim gibi, bu kesin olmaktan çok uzak," diye cevap verdi Adolin.

Hâlâ bütün bunlar hakkında nasıl hissettiğinden emin değildi. Bir parçası sadece Jasnah'nın oyunlarına alet olmaya direnmek için karşı çıkmak istiyordu. Ama sonra, onun son zamanlardaki gidişatı hiç de övünülecek bir hâlde değildi. Danlan'la

olanlardan sonra... Arkadaş canlısı bir adam olması Adolin'in suçu değildi, değil mi? Neden her kadının bu kadar kıskanç olması gerekiyordu?

Her şeyi basitçe başka birilerinin halletmesine izin verme fikri, Adolin'in asla ortalık yerde itiraf etmeyeceği kadar cazip görünüyordu.

"Sana ayrıntıları anlatabilirim," dedi Adolin. "Belki bu gece şarap evinde? İnkima'yı da getirirsin? Bana ne kadar aptal olduğumu anlatabilir, biraz aklımı başıma devşirebilirsiniz."

Jakamav gözlerini şarabına dikti.

"Ne?" diye sordu Adolin.

"Bu günlerde seninle birlikte görülmek kişinin ünü için iyi değil Adolin," dedi Jakamav. "Baban ve kral özellikle popüler değiller."

"Hepsi geçip gidecek."

"Öyle olacağından eminim," dedi Jakamav. "O yüzden de... O zamana kadar bekleyelim, olur mu?"

Adolin gözlerini kırpıştırdı, sözler ona savaş meydanındaki tüm darbelerden daha sert vurmuştu. "Tabii," demeye zorladı Adolin kendisini.

"Hah şöyle." Jakamav'ın ona gülümseyerek kupasını kaldıracak kadar küstahlığı bile vardı.

Adolin kendi kupasını dokunulmamış hâlde bıraktı ve ağır adımlarla uzaklaştı.

Askerlerinin yanına ulaştığı zaman Sağlamkan hazırdı ve onu bekliyordu. Adolin siniri tepesinde eyere çıkmak için harekete geçti ama beyaz Ryshadium bir baş vuruşuyla onu dürtükledi. Adolin içini çekerek atın kulaklarını kaşıdı. "Affedersin," dedi. "Ben son zamanlarda sana fazla dikkat etmiyorum, değil mi?"

Atı iyice bir kaşıdı ve eyere çıktıktan sonra kendisini biraz daha iyi hissetti. Adolin Sağlamkan'ın boynunu okşadı ve at da harekete geçmelerinden önce biraz hoplayıp zıpladı. Adolin kendisini sinirli hissettiği zamanlarda bunu sık sık yapardı, sanki sahibinin moralini düzeltmeye çalışırmış gibi.

O günkü dört muhafızı arkasından takip ediyordu. Onlar yardımseverlikle Adolin'in ekibini gitmeleri gereken yere götürmek için Sadeas'ın ordusundan eski köprülerini alıp getirmişlerdi. Adolin'in bunu askerlerine vardiya vardiya taşıtıyor olmasını son derece eğlendirici buluyormuş gibi görünüyorlardı.

Fırtına kapası Jakamav. *Bu zaten yoldaydı,* diye itiraf etti Adolin kendi kendine. *Babamı ne kadar çok savunursam, onlar da o kadar çok geri çekiliyor. Çocuk gibiler. Babam* gerçekten *de haklıymış.*

Adolin'in *hiç* gerçek bir arkadaşı var mıydı? İşler kötü olduğu zaman gerçekten de onun yanında duracak olan kimse var mıydı? O savaş kamplarındaki neredeyse kayda değer herkesi tanırdı. Herkes de onu tanırdı.

Kaç tanesi onu gerçekten seviyordu?

"Ben nöbet geçirmedim," dedi Renarin hafifçe.

Adolin silkinerek kara kara düşünmeyi bıraktı. Yan yana at sürüyorlardı, gerçi Adolin'in atı birkaç karış daha uzundu. Yanında bir Ryshadium üzerinde oturan Adolin ile kıyaslandığı zaman, Renarin midilliye binmiş bir çocuk gibi kalıyordu, Zırh'ını giymesine rağmen.

Bulutlar güneşin önüne geçmiş, öfkesine karşı biraz ferahlık sağlıyorlardı, gerçi son zamanlarda hava soğuğa dönmüştü ve görünüşe göre burada bir mevsim kış olacaktı. İlerilerinde boş platolar uzanıyordu, çatlak ve çorak.

"Ben orada öyle dikilip durdum," dedi Renarin. "Ben... Rahatsızlığım yüzünden donmamıştım. Ben sadece korkağım."

"Sen korkak değilsin," dedi Adolin. "Ben senin de herhangi bir adam kadar cesur davrandığını gördüm. Uçurumşeytanı avını hatırlıyor musun?"

Renarin omzunu silkti.

"Sen nasıl dövüşeceğini bilmiyorsun Renarin," dedi Adolin. "Donakalman iyi bir şey. Sen şu anda savaşa girmek için bu işlerde fazlasıyla yenisin."

"Olmamam gerekirdi. Sen eğitime altı yaşında başladın."

"O farklı."

"Sen farklısın, demek istiyorsun," dedi Renarin gözleri ileride. Gözlüğünü takmamıştı. Bu nedendi? Ona ihtiyacı yok muydu?

Yokmuş gibi davranmaya çalışıyor, diye düşündü Adolin. Renarin savaş meydanında faydalı olmayı o kadar çok istiyordu ki. O, ona daha uygun olabilecek şekilde bir ardent olması ve âlimlik yapması yönünde olan bütün önerilere direnmişti.

"Senin sadece daha fazla eğitime ihtiyacın var," dedi Adolin. "Zahel seni şekle sokacak. Sadece ona zaman tanı. Göreceksin."

"Benim hazır olmam gerek," dedi Renarin. "Bir şey geliyor."

Bunu söyleme şekli Adolin'i ürpertmişti. "Sen o duvarlardaki sayılardan bahsediyorsun."

Renarin başını sallayarak onayladı. Son yücefırtınadan sonra babalarının odasının dışında bir karalama daha bulmuşlardı. *Kırk dokuz gün. Yeni bir fırtına geliyor.*

Muhafızlara göre içeri giren ya da çıkan hiç kimse olmamıştı; geçen seferkinden farklı adamlardı, bu da onlardan bir tanesi olmasının pek mümkün olmadığı anlamına geliyordu. Hay Cehennem. Adolin sadece bir oda uzakta uyurken sayılar duvara karalanmıştı. Bunu kim ya da ne yapmıştı?

"Hazır olmak gerek," dedi Renarin. "Gelen fırtına için. Çok az zaman var..."

27

DİKKAT DAĞITMAK İÇİN ALDATMACALAR

BEŞ YIL ÖNCE

Shallan dışarıda kalmayı arzu ediyordu. Burada bahçelerde kimse kimseye bağırmıyordu. Burada huzur vardı.

Ne yazık ki bu sahte bir huzurdu, dikkatlice dikilmiş şistkabukların ve yetiştirilmiş sarmaşıkların huzuruydu. Eğlendirmek ve dikkat dağıtmak için tasarlanmış olan bir aldatmaca. Kaçmak ve bitkilerin dikkatlice budanıp şekillendirilmediği, insanların adımlarını sanki bir heyelana sebep olmaktan korkarmış gibi atmadığı yerleri ziyaret etmek için olan arzusu gitgide daha da artıyordu. Bağırışlardan uzak bir yer.

Serin bir dağ meltemi yükseklerden geldi ve bahçeleri süpürerek geçti, sarmaşıkların hafifçe geriye çekilmesine neden olmuştu. Shallan çiçek tarhlarından ve neden olacakları hapşırıklardan uzakta oturmuş, onun yerine sağlam bir şistkabuğunun yan tarafını izliyordu. Çizmekte olduğu kremcik, devasa dokunaçları seğirerek rüzgâra doğru döndü, sonra da tekrar kıvrılarak şistkabuğu kemirmeye devam etti. Ne kadar çok kremcik türü vardı. Hiç kimse onları saymayı denemiş miydi?

Şans eseri babası bir çizim kitabına sahipti ve Shallan da kılavuz olarak yanında açık durmakta olan bu kitabı kullanıyordu, Oilsworn Dandos'un eserlerinden bir tanesiydi.

Yakınlardaki köşkün içinden bir bağrış sesi geldi. Shallan'ın eli kayarak eskizi boyunca serseri bir çizik attı. Derin bir nefes aldı ve çizimine geri dönmeye çalıştı ama bir diğer bağrış serisi onu gerginleştirdi. Kalemini bıraktı.

Abisinin onun için getirmiş olduğu en son kâğıt dizisi de neredeyse bitmişti. Beklenmedik zamanlarda geri dönüyordu ama asla uzun süre için değil, ve o geldiği zaman da babasıyla birbirlerinden kaçınıyorlardı.

Köşkteki hiç kimse gittiği zamanlarda Helaran'ın nerede olduğunu bilmiyordu.

Shallan boş kâğıt sayfasına bakarken zamanın ucunu kaçırdı. Ona arada bir böyle oluyordu. Gözlerini yukarı kaldırdığı zaman gökyüzü kararmaktaydı. Babasının düzenlediği ziyafetin neredeyse zamanı gelmişti. Şimdilerde düzenli olarak ziyafetler veriyordu.

Shallan eşyalarını çantanın içine koydu, sonra da güneş şapkasını çıkardı ve köşke doğru yürümeye başladı. Yüksek ve heybetli olan bina Veden ideallerinin bir örneğiydi. Yalnız, güçlü, mağrur. Kare şekilli tuğlaları ve küçük pencereleri olan bir yapıydı, koyu renkli likenlerle beneklenmişti. Bazı kitaplar bunun gibi köşklere Jah Keved'in ruhu diyorlardı; ıssız malikânelerinde bağımsız olarak hüküm süren berrakbeyler. Shallan'a bu yazarlar taşra hayatını biraz fazla abartıyormuş gibi görünüyordu. Onlar hiç köşklerden bir tanesini ziyaret etmiş, taşra hayatının gerçek sıkıcılığını kişisel olarak tecrübe etmişler miydi, yoksa sadece kozmopolit şehirlerinin konforu içinde bunun hakkında hayaller mi kuruyorlardı?

Köşkün içinde, Shallan odasına giden merdivenlere doğru döndü. Babası onun ziyafet için güzel görünmesini isteyecekti. O sessizce oturmuş, konuşmayı bölmezken giyeceği yeni bir elbisesi olacaktı. Babası bunu hiç dile getirmemişti ama Shallan, babasının onun tekrar konuşmaya başlamış olmasını bir talihsizlik olarak gördüğünden şüpheleniyordu.

Belki de o Shallan'ın görmüş olduğu şeylerden bahsedebilir olmasını istemiyordu. Shallan zihni durarak koridorda kalakaldı.

"Shallan?"

Silkinerek kendine geldiği zaman dördüncü kardeşi Van Jushu'nun arkasındaki basamaklarda olduğunu gördü. Shallan ne kadar zamandır durmuş duvara bakıyordu? Ziyafet yakında başlayacaktı!

Jushu'nun ceketinin önü açıktı ve omuzlarında eğri duruyordu, saçları dağınık, yanakları şarapla kırmızıydı. Kol düğmeleri ya da kemeri yoktu; onların her birisi birer mücevherle ışıldayan kaliteli süslerdi. Jushu bunları kumarda kaybetmiş olmalıydı.

"Babam niye bağırıyordu?" diye sordu Shallan. "Sen burada mıydın?"

"Hayır," dedi Jushu elini saçlarının içinden geçirerek. "Ama duydum. Balat yine yangın çıkarıyormuş. Neredeyse fırtına kapası hizmetkâr binasını yakacakmış." Jushu Shallan'ı iterek yanından geçti, sonra da tökezledi ve düşmemek için tırabzanı kavradı.

Babası Jushu'nun ziyafete böyle gelmesinden hoşlanmayacaktı. Daha fazla bağırış.

"Fırtına götüresi salak," dedi Jushu Shallan onun dengesini sağlamasına yardım ederken. "Balat tamamen kafayı yedi. Bu ailede aklı başında olan bir tek ben kaldım. Sen yine gözünü duvara dikmiştin, değil mi?"

Shallan cevap vermedi.

"Senin için yeni bir elbise almış olacak," dedi Jushu Shallan onun odasına doğru gitmesine yardım ederken. "Benim için ise küfürlerden başka hiçbir şey olmayacak. Piç. O bir tek Helaran'ı seviyordu ve hiçbirimiz o değiliz, o yüzden de bir önemimiz yok. Helaran asla burada değil! O babamıza ihanet etti, neredeyse onu öldürecekti. Ama hâlâ, önemi olan sadece o..."

Babalarının odasının önünden geçtiler. Bir hizmetçi odayı toparlarken ağır kütükten kalın kapıyı bir parça aralık bırakmıştı ve bu Shallan'ın karşı duvarı görmesine izin verdi.

Ve ışıldayan kasayı.

Güçlü beyaz ışıltıyı söndürmekte hiçbir faydası olmayan bir fırtınalı deniz tablosunun arkasında gizlenmişti. Shallan kasanın bir ateş gibi yanan dış hatlarının tuvalin içinden açıkça görebiliyordu. Tökezyeleyerek durdu.

"Neye bakıyorsun sen?" diye hesap sordu tırabzana tutunmakta olan Jushu.

"Işığa."

"Ne ışığı?"

"Tablonun arkasında."

Jushu öne doğru sendeleyerek gözlerini kıstı. "Saraylar adına, ne diyorsun kızım sen? Senin harbiden de aklın gitti değil mi? Onun annemizi öldürdüğünü görünce?" Jushu kendi kendine alçak sesle küfür ederek Shallan'dan uzaklaştı. "Şu fırtına kapası ailede kafayı yememiş tek ben kaldım. Bir tek ben..."

Shallan gözlerini o ışığa dikmişti. Orada bir canavar gizleniyordu.

Orada annesinin ruhu gizleniyordu.

28
BOTLAR

Sprenlere ihanet getirdi bizi buralara.
Dalgalayı vermişlerdi insan mirasçılara,
Fakat kimse bilmezdi en sevdikleri kimler, bizden önce.
Şaşırtmadı onları geri çevirmemizi bunu
Tanrılarımıza adamıştık son günleri
Ve topraktan heykellerini döktük, değiştirdiler bizleri.

–Dinleyici Sırlar Şarkısı, 40. kıta

"Buu bilgi saana on iki brooma patlıycak," dedi Shallan. "Yaakut, aanadın mı. Heepsine bakcam ben."

Tyn başını geriye savurarak kahkaha attı, oltu taşı siyahı saçları omuzlarının etrafına serbestçe dökülüyordu. Vagonun sürücü yerine oturuyordu. Bluth'un yerinde.

"Sen *buna* Bavlandlı şivesi mi diyorsun?" diye hesap sordu Tyn.

"Ben onları sadece üç ya da dört kere duydum."

"Sen ağzının içinde kayalar varmış gibi konuşuyordun!"

"Onlar da öyleydi!"

"Yok be, onlar ağızlarının içinde çakıl taşları varmış gibi konuşur. Ama gerçekten çok yavaş konuşuyorlar, seslerin üstüne fazla fazla basarak. Böyle. 'Been o verdiğin resimlere bii baktım, saalam onnar. Bayaa bayaa saalam. Beenim öle saalam kumaştan donum bile hiiç olmadı."

"Bunu abartıyorsun!" dedi Shallan, gerçi kendisini gülmekten alamamıştı.

"Biraz," dedi Tyn arkasına yaslanarak uzun chul gütme kamışını bir Parekılıcı gibi önüne doğru uzatarak.

"Ben bir Bavland şivesi bilmenin neden işe yarar olabileceğini görmüyorum," dedi Shallan. "Onlar çok önemli bir halk değiller."

"Kızım, onlar işte *o yüzden* önemli."

"Önemli olmadıkları için önemliler," dedi Shallan. "Tamam, ben bazen mantıkta kötü olduğumu biliyorum, ama o sözünde yanlış olan bir şeyler var gibi."

Tyn gülümsedi. O ne kadar rahat, ne kadar... Özgürdü. Hiç de Shallan'ın ilk karşılaşmalarından sonra bekleyeceği gibi değildi.

Ama o zaman Tyn bir rolü oynuyordu. Muhafızların lideri. Shallan'ın şu anda konuşmakta olduğu bu kadın ise, işte o gerçekmiş gibi görünüyordu.

"Bak," dedi Tyn. "Eğer insanları kandıracaksan, o zaman onların üzerindeymiş gibi davranmanın yanında, aşağısındaymış gibi davranmayı da öğrenmen gerekecek. Sen bu 'önemli açıkgöz' işini iyice kapmışsın. İyi örneklerin olmuştur diye tahmin ediyorum."

"Öyle de diyebilirsin," diye cevap verdi Shallan Jasnah'yı düşünerek.

"Olay şu ki, pek çok durumda, önemli bir açıkgöz olmak hiç işe yaramaz."

"Önemsiz olmak önemli. Önemli olmak da işe yaramıyor. Tamam, anladım."

Tyn bir parça kurumuş eti kemirirken ona dik dik baktı. Kılıcı oturağın yanındaki bir kancada asılı duruyor, chulun yürüyüşünün temposuyla sallanıyordu. "Çocuğum, sen maskeni indirdiğin zaman bayağı bir zevzekleşiyorsun."

Shallan kızardı.

"Ben sevdim. Hayata gülebilen insanları tercih ediyorum."

"Bana öğretmeye çalıştığın şeyin ne olduğunu tahmin edebiliyorum," dedi Shallan. "Sen diyorsun ki, Bavland şivesi olan birisi, alçak mertebeli ve basit görünüşlü olan birisi, bir açıkgözün asla gidemeyeceği yerlere gidebilir."

"Ve bir açıkgözün asla duyamayacağı şeyleri duyabilir ya da yapamayacağı şeyleri yapabilir. Şive önemli. Diksiyonun düzgün olursa, çoğu zaman paranın ne kadar az olduğunun önemi olmaz. Burnunu kol yenine siler ve bir Bavlandlı gibi konuşursan, bazen insanlar senin bir kılıcının olup olmadığını görmek için göz ucuyla bile bakmaz."

"Ama benim gözlerim açık mavi," dedi Shallan. "Ben hiçbir zaman düşük mertebeli gibi görünemem, sesim nasıl çıkarsa çıksın!"

Tyn pantolonunun cebini karıştırdı. Ceketini bir diğer kancaya asmıstı ve o yüzden de üzerinde sadece solgun bronz renkli pantolonu ve düğmeli bir gömlek vardı. Neredeyse bir işçi gömleği gibiydi, gerçi daha kaliteli malzemeden yapılmıştı. Yüksek çizmeleri vardı.

"Al," dedi Tyn ona bir şeyi fırlatarak.

Shallan bunu zar zor yakaladı. Beceriksizliği yüzünden kızardı, sonra da bunu güneşe doğru kaldırdı; içinde bir tür koyu sıvı olan küçük bir şişecikti.

"Göz damlası," dedi Tyn. "Birkaç saat için gözlerini koyultur."

"*Gerçekten mi?*"

"Eğer doğru bağlantıların varsa, bulması zor değildir. Faydalı bir şey."

Shallan aniden bir ürperme hissederek şişeciği indirdi. "Peki bunun..."

"Tersi mi?" diye lafını kesti Tyn. "Bir koyugözü açıkgöze çevirecek bir şeyler? Bildiğim kadarıyla yok. Eğer Parekılıcı hikâyelerine inanmıyorsan tabii."

"Mantıklı," dedi Shallan rahatlayarak. "Camı da boyayarak koyultabilirsin ama tamamen eritmeden ağartmanın mümkün olacağını sanmıyorum."

"Her neyse, senin güzel bir iki ücra yer şivesine ihtiyacın olacak," dedi Tyn. "Herdazlı, Bavlandlı, öyle bir şeyler."

"Benim büyük ihtimalle taşralı bir Veden şivem *vardır,*" diye itiraf etti Shallan.

"O buralarda işe yaramaz. Jah Keved medeni bir ülke ve sizin içsel şiveleriniz, yabancıların ayırt edemeyeceği kadar fazla birbirine benziyor. Alethiler senden başka bir Veden'in yapacağı gibi taşralı şivesi duymazlar. Onların duyacağı tek şey egzotiklik."

"Sen pek çok yerde bulundun, değil mi?" diye sordu Shallan.

"Ben rüzgârların beni götürdüğü yere giderim. Bu mala mülke fazla bağlanmadığın sürece iyi bir hayattır."

"Ne?" diye sordu Shallan. "Ama, kusura bakma da, sen *hırsızsın*. Bütün amaç malk mülk edinmek değil mi!"

"Ben ne koparabilirsem alıyorum ama bu sadece *malın mülkün* ne kadar geçici olduğunun bir kanıtı. Bir şeyleri elde ediyorsun, sonra da onları kaybediyorsun. Tıpkı güneyde yaptığım o iş gibi. Ekibim görevinden hiç geri dönmedi; neredeyse onların beni ortada bırakarak kaçıp gittiğini düşüneceğim." Omzunu silkti. "Olur böyle şeyler. Kafaya takmaya gerek yok."

"Nasıl bir işti bu?" diye sordu Shallan gözlerini kırparak orada yayılmış duran Tyn'in bir Hatıra'sını alırken, sanki orkestra şefliği yaparmış gibi kamışını sallıyor, dünyada tek bir derdi bile yokmuş gibi görünüyordu. Bir iki hafta önce neredeyse öleceklerdi ama Tyn umursamazca hayatına devam ediyordu.

"Çok büyük işti," dedi Tyn. "Dünyanın gidişatının değişmesine neden olan türden kişiler için önemliydi. Hâlâ bizi kiralayanlardan bir haber alamadım. Belki de adamlarım kaçıp gitmemiştir, belki de sadece başarısız olmuşlardır. Kesin olarak bilmiyorum." Burada, Shallan Tyn'in yüzünde bir gerginlik yakalamıştı. Gözlerinin etrafındaki deride bir kırışma, bakışlarında bir uzaklık. O işverenlerinin ona yapabilecekleri şeyler konusunda endişeliydi. Sonra ise gitmişti, hiç iz kalmamıştı. "Şuna bak," dedi Tyn başıyla ileriye doğru işaret ederek.

Shallan hareketini takip etti ve birkaç tepe uzaklarında hareket eden şekiller olduğunu gördü. Ovalar'a yaklaşırlarken manzara yavaş yavaş değişmişti. Tepeler sarplaşmıştı ama hava biraz daha ılıktı ve bitkiler de yaygınlaşıyordu. Yücefırtınalardan sonra suların akacağı vadilerin bazılarında toplu hâlde duran ağaçlar vardı. Ağaçlar bodurdu, Jah Keved'den tanıdığı ağaçların heybetinden eser yoktu ama yine de çalıdan başka bir şeyler görmek güzeldi.

Burada çimenler daha gürdü. Vagonlardan kurnazlıkla kaçınarak yuvalarının içine çöküyorlardı. Burada kayafilizleri de epey büyüyordu ve yer yer şistkabuklar vardı, çoğu zaman etraflarında minik yeşil noktacıklar gibi sıçrayan hayatsprenleriyle birlikte. Seyahatte geçen günlerde başka kervanların yanından geçmişlerdi, Harap Ovalar'a yaklaşmış oldukları için artık daha sık karşılaşıyorlardı. O yüzden Shallan ileride birilerinin olduğunu gördüğü için şaşırmamıştı. Ancak bu şekiller *ata* biniyorlardı. Kimin öyle hayvanlara parası yeterdi ki? Ve neden eşlikçileri yoktu? Sadece dört tane varmış gibi görünüyordu.

Macob birinci vagondan bağırarak bir emir verirken kervan yavaşlayıp durdu. Shallan buralarda karşılarına çıkabilecek *her türlü* şeyin ne kadar tehlikeli olabileceğini korkunç tecrübeler sonucunda öğrenmişti. Kervanbaşları hiçbir olayı hafife

almıyordu. Burada otorite Shallan'daydı ama gidecekleri yolları ve duracakları yerleri kendisinden daha tecrübeli olanların seçmelerine izin veriyordu.

"Haydi," dedi Tyn chulu kamışın bir darbesiyle durdurarak, sonra da vagondan aşağı atladı ve ceketiyle kılıcını kancalarından aldı.

Shallan da Jasnah maskesini takarak aceleyle aşağı indi. Tyn'in yanında olduğu zamanlarda kendisine kendisi olma iznini veriyordu. Başkalarının yanındayken ise bir lider olması gerekliydi. Katı, haşin ama (umuyordu ki) ilham verici. O nedenden dolayı Macob'un ona vermiş olduğu mavi elbiseden memnundu. En kaliteli ipeklerden yapılmış, gümüş işlemeli kıyafeti, paçavralarına kıyasla müthiş bir ilerlemeydi.

Vathah ve adamlarının en öndeki arabanın hemen arkasından gitmekte oldukları yerin yanından geçtiler. Firarilerin lideri Tyn'e ters bir bakış fırlattı. Onun kadını sevmemesi, sadece Tyn'e saygı duymak için bir diğer sebepti.

"Berrakhanım Davar ve ben bununla ilgileneceğiz," dedi Tyn Macob'a yanından geçerlerken.

"Berrakhanım?" dedi Macob ayağa kalkarak Shallan'a doğru bakarken. "Ya bunlar haydutsa?"

"Sadece dört kişiler Üstat Macob," dedi Shallan umursamazlıkla. "Benim dört tane haydutla baş edemeyeceğim gün, soyulmayı hak ettiğim gündür."

Vagonun yanından geçip gittiler, Tyn kemerini bağlıyordu.

"Ya bunlar haydutsa?" diye tısladı Shallan duyma mesafesinden çıktıkları zaman.

"Ben senin dört taneyle baş edebileceğini söylediğini sanmıştım."

"Ben sadece senin tavrına ayak uyduruyordum!"

"O tehlikeli, kızım," dedi Tyn bir sırıtışla. "Bak, haydutlar bizim onları görmemize izin vermezlerdi ve *kesinlikle* sadece öyle orada oturmazlardı da."

Dört adamdan oluşan grup tepenin üzerinde bekliyordu. Shallan yaklaşırken, onların oldukça gerçek görünen şık mavi üniformalar giymekte olduklarını görebiliyordu. Tepelerin arasındaki hendekten geçerlerken, Shallan ayak parmağını bir kayafilizine çarptı. Suratını buruşturdu, Macob ona elbisesiyle uyumlu açıkgöz ayakkabıları vermişti. Gösterişli ve büyük olasılıkla da bir servet değerindelerdi, ama terlikten pek fazla bir şey sayılmazlardı.

"Burada bekleyeceğiz," dedi Shallan. "Onlar bize gelebilir."

"Bana iyi görünüyor," dedi Tyn. Gerçekten de, yukarılarındaki adamlar Shallan ve Tyn'in onları beklemekte olduğunu fark ettikleri zaman tepenin yamacından aşağı inmeye başladılar. Onların arkasından iki tanesi daha belirdi ve yaya olarak takip etti; üniformalı değil, işçi giysisi giyen adamlardı. Seyisleri miydi?

"Kim olacaksın?" diye sordu Tyn hafifçe.

"...Kendim?" diye cevap verdi Shallan.

"Onun ne eğlencesi var?" dedi Tyn. "Boynuzyiyencen nasıl?"

"Boynuzyiyen mi! Benim..."

"Çok geç," dedi Tyn adamlar atlarını sürerek yanlarına gelirken.

Shallan atları tehditkâr buluyordu. İri, kaba yaratıklar chullar gibi uysal değillerdi. Atlar her zaman homurdanıyor, ayaklarını yere vuruyorlardı.

Atlıların lideri atını gözle görülür olan bir memnuniyetsizlikle dizginledi. Hayvanın üzerindeki kontrolü tam değilmiş gibi görünüyordu. "Berrakhanım," dedi

Shallan'ın gözlerini görerek ona başıyla selam verirken. Şok edici bir şekilde, bir koyugözdü; siyah Alethi saçları omuzlarına kadar inen uzun boylu bir adamdı. Tyn'e bir göz atarak kılıcına ve asker üniformasına dikkat etti ama görülür hiçbir tepki vermedi. Bu adam sert bir tipti.

"Majesteleri," diye ilan etti Tyn yüksek bir sesle Shallan'a doğru işaret ederek, "Prenses Unulukuak'kina'autu'atai! Sen kraliyet soyundan birisinin huzurundasın, koyugöz!"

"Bir Boynuzyiyenli mi?" dedi adam öne doğru eğilerek Shallan'ın kızıl saçlarını incelerken. "Hem de bir Vorin elbisesi giyiyor. Kaya burada olsa kalbine inerdi."

Tyn Shallan'a doğru bakarak bir kaşını kaldırdı.

Seni boğacağım be kadın, diye düşündü Shallan, sonra da derin bir nefes aldı. "Bu şey," dedi Shallan elbisesine işaret ederek. "O değil mi siizn bir prensese giydireceğiniz? İyi davrandı o bana. Saygı olacak sen!" Neyse ki, Shallan'ın kızarmış suratı bir Boynuzyiyenli için uygun olurdu. Onlar ateşli bir halktı.

Tyn ona başını salladı, memnun kalmış gibi görünüyordu.

"Üzgünüm," dedi adam, gerçi pek de üzgünmüş gibi görünmüyordu. Böylesine değerli bir hayvanın üzerinde bir koyugözün ne işi vardı? Adamın yoldaşlarından bir tanesi bir dürbün ile kervanı inceliyordu. O da koyugözlüydü ama atının üzerinde çok daha rahatmış gibi görünüyordu.

"Yedi araba Kal," dedi adam. "İyi korunuyor."

Kal denilen adam başını sallayarak onayladı. "Ben haydutların izini sürmek için gönderildim," dedi Tyn'e. "Sizin kervanınızda hiç sorun oldu mu?"

"Üç hafta önce haydutlarla karşılaşmıştık," dedi Tyn baş parmağıyla omzunun üzerinden geriye doğru işaret ederek. "Sizin niye umurunuzda?"

"Biz kralı temsil ediyoruz," dedi adam. "Ve Dalinar Kholin'in kişisel muhafızlarındanız."

Hay fırtınalar. Eh, bu çok münasebetsiz olacaktı.

"Berrakbey Kholin, Harap Ovalar'ın çevresinde daha geniş bir kontrol alanına sahip olmanın mümkün olup olmadığını araştırıyor," diye devam etti Kal. "Eğer siz gerçekten de saldırıya uğradıysanız, ben bunun ayrıntılarını öğrenmek isterim."

"Eğer saldırıya uğramışsak biz?" diye sordu Shallan. "Şüphe mi ediyorsun bizim sözümüzden sen?"

"Hayır..."

"Gücendi ben!" diye ilan etti Shallan kollarını kavuşturarak.

"Lafına dikkat etsen iyi olur," dedi Tyn adama. "Majesteleri gücendirilmekten hoşlanmaz."

"Ne kadar da şaşırtıcı," dedi Kal. "Saldırı ne zaman oldu? Siz mi püskürttünüz? Kaç tane haydut vardı?"

Tyn ona ayrıntıları anlattı, bu da Shallan'a düşünme fırsatı vermişti. Eğer şartname ilerleyerek evliliğe dönüşecek olursa, Dalinar Kholin onun müstakbel kayınbabası olacaktı. Bu askerlerle bir kere daha karşılaşmayacağını umut etmesi gerekecekti.

Seni gerçekten de boğacağım, Tyn...

Askerlerin lideri saldırının ayrıntılarını sakin bir havayla dinledi. Pek sevimli bir adammış gibi görünmüyordu.

"Kayıplarınız için üzgünüm," dedi Kal. "Ama şimdi kervanla Harap Ovalar'dan sadece bir buçuk gün uzaktasınız. Yolun geri kalan kısmında güvende olmanız gerekir."

"Merak ben," dedi Shallan. "Bu hayvanlar, at onlar? Ancak koyugözlü sen. Bu... Kholin iyi güveniyor sana."

"Ben görevimi yapıyorum," dedi Kal onu inceleyerek. "Sizin halkınızın geri kalanı nerede? O kervan sanki hepsi de Vorin'miş gibi görünüyor. Bir de, siz bir Boynuzyiyenli için biraz zayıf görünüyorsunuz."

"Sen prensesin endamına hakaret mi ediyorsun?" diye sordu Tyn dehşete düşerek.

Fırtınalar! Çok iyiydi. O lafıyla öfkespreni bile çıkarmayı başarmıştı.

Eh, devam etmekten başka yapacak bir şey yoktu.

"Gücendi ben!" diye bağırdı Shallan.

"Majestelerini yine gücendirdin!"

"Çok gücendi!"

"Özür dilesen iyi olacak."

"Yok özür!" diye ilan etti Shallan. "Çizmeler!"

Kal geriye doğru yaslanarak ikisine baktı, az önce denilen şeyin ne olduğunu çözümlemeye çalışıyordu. "Çizmeler mi?" diye sordu.

"Evet," dedi Shallan. "Seviyorum senin çizmelerini ben. Özür diliyorsun çizmelerle sen."

"Siz... Benim çizmelerimi mi istiyorsunuz?"

"Majestelerini duymadın mı?" diye sordu Tyn kollarını kavuşturarak. "Bu Dalinar Kholin'in ordusunun askerleri bu kadar saygısız mı?"

"Ben saygısız değilim," dedi Kal. "Ama ona çizmelerimi vermem."

"Hakaret sen!" diye ilan etti Shallan, öne doğru adım atıp parmağını ona doğru uzatarak. Fırtınababa, bu atlar dev gibiydi! "Söyleyeceğim dinleyen herkese ben! Diyeceğim ki gittiğim zaman, 'Kholin çizmeler çalıcısı ve kadın iffet hırsızı!"

Kal ne diyeceğini şaşırdı. "İffet!"

"Evet," dedi Shallan, sonra da Tyn'e doğru bir göz attı. "İffet? Değil, başka kelime. Külfet... Değil... Kıyafet. Kıyafet! Kadın kıyafet hırsızı! Oydu istediğim kelime benim."

Asker yoldaşlarına bir göz attı, şaşkın görünüyordu. *Lanet*, diye düşündü Shallan. *Güzelim kelime oyunları dağarcığı kıt olan adamların üzerinde boşa gidiyor.*

"Değil önemli," dedi Shallan elini havaya kaldırarak. "Bilecek herkes senin yanlış yaptığını bana. Beni çıplak bıraktı sen, burada yol ortasında. Soydu! Hakaret bu evime ve klanıma. Herkes bilecek Kholin'in..."

"Öf, dur, dur," dedi Kal, aşağı doğru uzandı ve atın üzerinde otururken sakar bir şekilde ayağındaki çizmeyi çekerek çıkardı. Çorabının topuğunda bir delik vardı. "Fırtına kapası kadın," diye mırıldandı. İlk çizmeyi Shallan'a doğru fırlattı, sonra da öbürünü çıkardı.

"Özrün kabul edildi," dedi Tyn çizmeleri alarak.

"Cehennem adına, öyle olsa iyi olur," dedi Kal. "Ben sizin hikâyenizi bildireceğim. Belki bu fırtına kapası yerde devriye gezdirebiliriz. Haydi gidiyoruz." Döndü ve

başka bir kelime etmeden onlardan ayrıldı, belki bir diğer Boynuzyiyen saldırısından korkuyordu.

Onlar duyma mesafesinden çıktıktan sonra, Shallan çizmelere baktı, sonra da kontrol edilemez bir şekilde gülmeye başladı. Etrafında neşesprenleri yükseldi, ayaklarından başlayıp, sanki bir rüzgârla savrulurmuş gibi başının üzerine kadar döne döne çıkan mavi yapraklara benziyorlardı. Shallan büyük bir gülümsemeyle onları izledi. Bunlar çok ender anlardı.

"Ah," dedi Tyn bir gülümsemeyle. "İtiraz etmenin faydası yok. Bu eğlenceliydi."

"Seni *yine de* boğacağım," dedi Shallan. "Onunla oyun oynadığımızı biliyordu. Bu tarihte görülmüş bir kadının yaptığı en kötü Boynuzyiyenli taklidi olmalı."

"Aslına bakarsan epey iyiydi," dedi Tyn. "Kelimelerini fazla abarttın ama şivenin kendisi tam isabetti. Konu o değildi gerçi." Çizmeleri teslim etti.

"Konu *neydi*?" diye sordu Shallan kervana doğru geri yürümeye başlarlarken. "Beni rezil etmek mi?"

"Kısmen," dedi Tyn.

"O iğnelemeydi."

"Eğer sen bu işi yapmayı öğreneceksen, onun gibi durumlarda rahat olman gerekiyor," dedi Tyn. "Başka birisi rolü yaparken utanamazsın. Oyunun ne kadar uçuk olursa, o kadar ciddi oynaman gerek. Daha iyi olmanın tek yolu pratik yapmak ve bunu seni yakalamaları gayet mümkün olan insanların önünde yapmaktır."

"Sanırım öyle," dedi Shallan.

"O çizmeler senin için fazla büyük," diye belirtti Tyn. "Gerçi sen onları istediğin zaman herifin surat ifadesini çok sevdim. 'Yok özür! Çizmeler!"

"Benim *gerçekten de* çizmelere ihtiyacım vardı," dedi Shallan. "Ben kayaların üzerinde çıplak ayakla ya da terliklerle yürümekten yoruldum. Biraz içleri doldurulduğu zaman bunlar uyacak." Çizmeleri kaldırdı. Epey bir büyüklerdi. "Ee, belki." Geriye doğru baktı. "Umarım çizmeleri olmadığı için ona bir şey olmaz. Ya geri dönerken haydutlarla dövüşmek zorunda kalırsa?"

Tyn gözlerini devirdi. "Kızım, bir ara senin şu iyi kalpliliğin hakkında da konuşmamız gerekecek."

"İyi olmak kötü bir şey değil."

"Sen bir dolandırıcı olmak için çalışıyorsun," dedi Tyn. "Şimdilik kervana geri dönelim. Seninle bir Boynuzyiyenli şivesinin incelikleri hakkında konuşmak istiyorum. Sen o kızıl saçlarınla, büyük olasılıkla onu kullanmak için öbürlerinden daha çok fırsat bulacaksın."

29
KAN BEDELİ

Sanatformu görüşümüzün çok ötesindeki renkler için
Özlediğimiz ulu şarkılar için.
Yaratımsprenlerini çekmek gerek;
Öğrenene kadar bu şarkılar yeterli olsa gerek.

–Dinleyici Islah Şarkısı, 279. Kıta

Torol Sadeas gözlerini kapattı ve Oathbringer'ı omzuna dayadı, Parshendi kanının tatlı, küflü kokusunu içine çekiyordu. Savaşın Heyecan'ı içinde kabarıyordu, kutsal ve güzel bir güçtü.

Kendi kanı kulaklarında o kadar yüksek sesle gürüldüyordu ki neredeyse savaş meydanının bağırışlarını ve acı çığlıklarını bile duyamıyordu. Bir an için sadece Heyecan'ın leziz ışıltısının farkına vardı, bir saatini böylesi bir sevinç uyandıran tek şeyde harcamanın getirdiği çarpıcı coşkunun tadını çıkardı; hayatı için mücadele etmek, ve kendisinden zayıf düşmanlarınkini ellerinden almak.

Soldu. Her zaman olduğu gibi, Heyecan, savaş bittikten sonra kısa bir süre daha etkisini sürdürüyordu. Parshendiler üzerine yaptıkları bu akınlar sırasında gittikçe daha da az tatlı hâle gelmişti, büyük olasılıkla da içten içe bu çarpışmanın aslında anlamsız olduğunu bildiği için. Bunlar onu germiyor, nihai fetih hedeflerine doğru daha fazla yaklaştırmıyordu. Elçiler'in unuttuğu bir diyardaki kremle kaplı vahşileri katletmenin lezzeti gerçekten de kaçmıştı.

İçini çekerek Kılıç'ını indirdi, gözlerini açtı. Amaram savaş meydanı boyunca yürüyerek yaklaşıyor, insan ve Parshendi cesetlerinin üzerinden atlıyordu. Onun Parezırhı dirseklerine kadar mor kanlara bulanmıştı ve bir zırhlı eldiveninde ışıldayan bir mücevherkalp taşıyordu. Bir Parshendi cesedini kenara tekmeledi ve Sadeas'a katıldı, kendi şeref muhafızları yüceprensininkilere katılmak üzere açılıyorlardı. Sadeas onların ne kadar etkili bir şekilde hareket ettiklerine bozulmak için bir an harcadı, özellikle de kendi askerleriyle kıyaslandıkları zaman.

Amaram miğferini çıkardı ve mücevherkalbi kaldırdı, havaya atıp tutuyordu. "Bugünki manevranın başarısız olduğunu siz de fark etmişsinizdir?"

"Başarısız mı?" dedi Sadeas yüz plakasını kaldırırken. Askerleri, yakınlarda diğerleri geri çekildiği zaman platodan kaçmayı başaramayan elli Parshendilik bir grubu katlediyorlardı. "Ben işlerin oldukça iyi gittiğini düşünüyorum."

Amaram eliyle işaret etti. Batılarında, savaş kampları yönünde, bir leke belirmişti. Sancaklar bu plato saldırısına *gelmiş olmaları gereken* iki yüceprens Hatham ve Roion'un birlikte yaklaşmakta olduğuna işaret ediyordu. Onlar da Dalinar'ınki gibi köprüler kullanıyordu, hantal, geride bırakması kolay olan şeylerdi. Sadeas'ın tercih ettiği köprü ekiplerinin avantajlarından bir tanesi de, işlevlerini yerine getirmek için çok az eğitime ihtiyaç duymalarıydı. Eğer Dalinar Oathbringer'ı Sadeas'ın köprücüleri için değiş tokuş etme numarasını onu yavaşlatacağını düşünerek yapmışsa, bir aptal olduğu kanıtlanmıştı.

"Bizim buraya gelmemiz, mücevherkalbi ele geçirmemiz ve diğerleri yetişmeden önce geri dönmemiz gerekiyordu," dedi Amaram. Ondan sonra bugün sıranın sizde olmadığını fark etmediğinizi iddia edebilirdiniz. Diğer iki ordunun da gelmesi bu bahaneni ortadan kaldırıyor."

"Sen beni yanlış anlamışsın," dedi Sadeas. "Bahane bulmanın hâlâ umurumda olduğunu varsayıyorsun." Son Parshendi de öfkeli çığlıklar ile öldü, Sadeas bununla gurur duyuyordu. Diğer yüceprensler meydandaki Parshendi savaşçılarının hiçbir zaman teslim olmadığını söylüyordu ama Sadeas onların bunu bir kere denediklerini görmüştü, uzun zaman önce, savaşın ilk yılında. Onlar silahlarını bırakmışlardı. Sadeas onların hepsini bizzat katletmiş, Pareçekici ve Zırh ile yakınlardaki bir platodan izleyen geri çekilmiş yoldaşlarının gözlerinin önünde öldürmüştü.

Bir daha asla hiçbir Parshendi onun ya da askerlerinin bir savaşı düzgün şekilde bitirme hakkına itiraz etmemişti. Sadeas öncü kolun toplanması ve ordunun geri kalanı yaralarını yalarken ona savaş kamplarına kadar eşlik etmesi için elini salladı. Amaram da ona katıldı, bir köprünün üzerinden geçerek yerde yatmış, daha üstün adamlar ölürken boş boş uyuyan köprücüleri arkalarında bıraktılar.

"Savaş meydanında size katılmak görev borcum, Ekselansları," dedi Amaram yürürlerken. "Ama buradaki hareketlerimizi onaylamadığımı bilmenizi istiyorum. Bizim kral ve Dalinar ile olan ayrılıklarımızı kapatmamız gerekiyor, onları daha da fazla tahrik etmemiz değil."

Sadeas burun kıvırdı. "Bana o asil laflarını satma. Başkaları üzerinde iyi işliyor olabilir ama ben senin aslında nasıl insafsız bir puşt olduğunu biliyorum."

Amaram çenesini sıktı, gözleri ilerideydi. Atlarına ulaştıkları zaman uzanarak elini Sadeas'ın koluna koydu. "Torol," dedi alçak sesle. "Bu dünyada sizin didişmelerinizden çok daha büyük şeyler var. Elbette ki, benim hakkımda haklısın. Diğer herkesin ötesinde seninle dürüstçe konuşabilmek için bunu itiraf ettiğimi de aklının bir köşesine koy... Alethkar'ın gelecek için güçlü olması gerekiyor."

Sadeas, seyisin yerleştirdiği binici bloğunun üzerine tırmandı. Parezırhı içindeyken bir ata binmek, eğer düzgün şekilde yapılmazsa hayvan için tehlikeli olabilirdi. Dahası, bir seferinde tam o eyerin üzerine çıkmak için ayağını bastığı zaman üzengisi kopmuştu. Kıç üstü yere düşmüştü.

"Alethkar'ın gerçekten de güçlü olması gerekiyor," dedi Sadeas zırhlı bir elini uzatarak. "O yüzden ben de bunu kol gücü ve kan bedeliyle gerçekleştireceğim."

Amaram gönülsüz bir şekilde mücevherkalbi verdi ve Sadeas da onu kavradı, diğer eliyle dizginlerini tutuyordu.

"Sen hiç endişe ediyor musun?" diye sordu Amaram. "Yaptığın şeyler hakkında? *Bizim* yapmak zorunda olduğumuz şeyler hakkında?" Başıyla köprülerin üzerinden yaralı askerleri taşımakta olan bir grup hekime doğru işaret etti.

"Endişe mi?" dedi Sadeas. "Neden endişelenecekmişim? Bu sefillere değerli bir şeyler için savaşta ölme fırsatı veriyor."

"Senin son zamanlarda böyle şeyleri sık sık söylediğini fark ettim," dedi Amaram. "Eskiden böyle değildin."

"Ben dünyayı olduğu gibi kabul etmeyi öğrendim Amaram," dedi Sadeas atını çevirerek. "Bu çok az kişinin yapmaya gönüllü olduğu bir şey. Onlar tökezleyerek gidiyor, umut ederek, rüya görerek, rol yaparak. Bu hayatta ki tek bir fırtına kapası şeyi bile değiştirmez. Dünyanın gözlerinin içine bakmak gerek, bütün pis vahşetiyle birlikte. Sapkınlıklarını kabul etmen gerek. Onlarla birlikte yaşaman gerek. Anlamı olan herhangi bir şeyler başarmanın tek yolu bu."

Dizlerinin bir dürtüşüyle Sadeas atını ilerletmeye başladı, şu an için Amaram'ı geride bırakmıştı.

O sadık kalacaktı. Sadeas ve Amaram arasında bir anlayış vardı. Amaram'ın şimdi bir Paredar olması bile bunu değiştirmezdi.

Sadeas ve öncü kolu Hatham'ın ordusuna yaklaşırken, yakınlardaki bir platonun üzerinde izlemekte olan bir grup Parshendiyi fark etti. Gözcüleri fazla cesur davranıyordu. Onları kovalamaları için bir grup okçu gönderdi, sonra da Hatham'ın ordusunun önündeki ışıltılı bir Parezırhı giymiş şekle doğru at sürdü; yüceprensin kendisi bir Ryshadium'a biniyordu. Hay Cehennem. O hayvanlar bütün diğer at cinslerinden üstündü. Onlardan bir tanesini nasıl buluyordun?

"Sadeas?" diye seslendi Hatham ona. "Sen burada *ne* yaptın?"

Kısa bir anlık düşünceden sonra, Sadeas kolunu yukarı kaldırdı ve müceverkalbi onları ayıran plato boyunca fırlattı. Hatham'ın yakınlarında taşlara çarptı ve sıçrayarak yuvarlandı, hafifçe parlıyordu.

"Canım sıkılmıştı," diye bağırarak karşılık verdi Sadeas. "Sizi biraz zahmetten kurtarayım dedim."

Sonra, Sadeas başka soruları görmezden gelerek yoluna devam etti. Bugün Adolin Kholin'in bir düellosu vardı ve Sadeas, olur da oğlan kendisini bir kere daha rezil eder diye, bunu kaçırmamaya karar vermişti.

◆
◆ ◆

Birkaç saat sonra, Sadeas düello arenasındaki yerine oturdu, boynundaki fuları çekiştiriyordu. Çekilmez şeylerdi; modaya uygundu, ama çekilmezdi. Gizli gizli Dalinar gibi basit bir üniforma giyerek dolaşabilmeyi arzu ettiğini tek bir kişiye bile itiraf etmezdi, İalai'ye bile.

Bunu asla yapamazdı elbette ki. Bu sadece onun Kurallar'a ve kralın otoritesine boyun eğiyormuş gibi görünmesine neden olacağı için değil, bugünler için askerî üni-

formanın aslında *yanlış* üniforma olması yüzündendi. Şu anda Alethkar için yaptıkları savaşlar, kılıç ve kalkanla yapılmıyordu.

Oynayacak bir rolün olduğu zaman, buna uygun olarak giyinmek önemliydi. Dalinar'ın askerî kıyafetleri onun kaybolmuş olduğunun, hangi oyunu oynadığının bilincinde olmadığının kanıtıydı.

Sadeas fısıltılar arenayı bir kâsedeki su gibi doldururken beklemek için arkasına yaslandı. Bugün katılım çok yüksekti. Adolin'in önceki düellodaki gösterisi dikkatleri çekmişti ve yüksek sosyete için yeni olan her şey enteresandı. Her ne kadar bu çukurdan bozma arenanın taş tribünlerine yerleştirilmiş basit bir sandalye olsa da, Sadeas'ın koltuğunun etrafında ona fazladan yer ve mahremiyet sağlamak için açılmış olan bir alan vardı.

Parezırhı olmadığı zaman vücudunun verdiği histen nefret ediyordu ve görünüşünden ise daha da fazla nefret ediyordu. Bir zamanlar, yürüdüğü zaman başları çevirirdi. Gücü odayı doldururdu; herkes ona bakardı ve pek çoğu da onu gördükleri zaman şehvet duyardı. Onun gücüne sahip olmak için, onun yerinde olmak için şehvet duyarlardı.

Bunu kaybediyordu. Ha, hâlâ güçlüydü, belki daha bile fazla. Ama gözlerdeki bakışlar değişmişti. Ve gençliğinin kaybına karşı tepki verme yöntemleri onun alıngan görünmesine neden oluyordu.

Sadeas ölüyordu, adım adım. Her adam gibi, doğru, ama Sadeas o ölümün tepesinde yükselmekte olduğunu ***hissedebiliyordu***. Daha onlarca yıl uzaktaydı, diye umuyordu elbette, ama uzun bir gölge düşürüyordu, çok uzun. Ölümsüzlüğe giden tek yol fetihten geçiyordu.

Hışırdayan kumaşlar İalai'nin yanındaki koltuğa yerleştiğini ilan etti. Sadeas aklı başka yerde uzandı ve elini onun sırtının aşağısına koydu ve o sevdiği yerden kaşıdı. Onun adı simetrikti. Ebeveynlerinin küçük bir günahkârlığı, bazı insanlar çocuklarının böyle bir kutsallığı olduğunu ima etmeye cüret ederdi. Sadeas böylelerini severdi. Gerçekten de, onun hakkında Sadeas'ın ilgisini ilk başta çekmiş olan şey bu olmuştu.

"Mmmm," dedi karısı bir iç çekmeyle. "Çok güzel. Görüyorum ki düello daha başlamamış."

"Sanırım sadece saniyeler kalmış."

"İyi. Ben beklemeye katlanamam. Bugün ele geçirdiğin mücevherkalbi bağışlamışsın diye duydum."

"Hatham'ın ayağının dibine fırlattım ve çekip gittim, sanki hiç umurumda değilmiş gibi."

"Kurnazca. Bir seçenek olarak bunu ben de düşünmüş olmalıydım. Sen Dalinar'ın bizim sadece açgözlülük yüzünden ona direndiğimiz yönündeki iddiasını zayıflatacaksın."

Aşağıda, Adolin en sonunda meydana çıktı, mavi Parezırhı'nı giyiyordu. Açıkgözlerin bazıları kibarca alkışladı. Karşı tarafta, Eranniv de kendi hazırlık odasından çıktı; onun parlatılmış Zırh'ı, koyu bir siyaha boyamış olduğu göğüs plakasının dışında kendi doğal rengindeydi.

Sadeas gözlerini kıstı, hâlâ İalai'nin sırtını kaşıyordu. "Bu düellonun hiç olmaması gerekiyordu," dedi. "Herkesin onun meydan okumalarını fazla korkmuş ya da fazla kibirli oldukları için reddetmeleri gerekiyordu."

"Salaklar," dedi İalai hafifçe. "Yapmaları gereken şeyi biliyorlar Torol, doğru imaları ve vaatleri verdim. Ama yine de, her biri gizli gizli Adolin'i deviren adam olmayı istiyor. Düellocular özellikle güvenilir bir güruh değil. Onlar atılgan, aceleci ve nam kazanmak ve hava atmaya fazlasıyla meraklı."

"Babasının planının işe yaramasına izin verilemez," dedi Sadeas.

"Yaramayacak."

Sadeas Dalinar'ın yerleşmiş olduğu yere bir göz attı. Sadeas'ın kendi yeri ondan çok uzak değildi, bağırma mesafesindeydi. Dalinar ona bakmıyordu.

"Bu krallığı ben inşa ettim," dedi Sadeas hafifçe. "Onun ne kadar kırılgan olduğunu ben biliyorum İalai. Bunu devirmek o kadar da zor olmamalı." Düzgün bir şekilde en baştan inşa etmenin tek yolu bu olacaktı. Bir silahı yeniden dövmek gibiydi. Yenisini yaratmadan önce eskisinin kalıntılarını eritirdin.

Aşağıda düello başladı, Adolin kumlar boyunca uzun adımlarla Gavilar'ın kötücül tasarımlı eski Kılıç'ını kullanmakta olan Eranniv'e doğru yürüdü. Adolin fazla hızla saldırdı. Oğlan o kadar mı hevesliydi?

Kalabalığın içindeki açıkgözler sessizleşti ve koyugözler de bağırdı, geçen seferki gibi bir gösteri istiyorlardı. Ancak bu seferki bir güreş maçına dönüşmedi. İkili deneme darbeleri indirdi ve omzuna bir darbe almış olan Adolin geriye çekildi.

Dikkatsiz, diye düşündü Sadeas.

"En sonunda iki hafta önce kralın odalarında çıkan o rahatsızlığın ne olduğunu öğrendim," diye belirtti İalai.

Sadeas gülümsedi, gözleri hâlâ maçtaydı. "Elbette öğrendin."

"Suikast girişimi," dedi. "Birileri onu yüz ayak aşağıdaki kayalara düşürmek için kralın balkonuna acemi bir sabotaj denemesinde bulunmuş. Duyduğum kadarıyla, neredeyse işe de yarıyormuş."

"Eğer onu neredeyse öldürecekmişse, o zaman o kadar da acemi değil demektir."

"Kusura bakma da Torol, *neredeyse* suikastta büyük bir ayrım."

Doğru.

Sadeas duygularını yokladı, Elhokar'ın ölümden döndüğünü duyduğu için herhangi bir şey hissedip hissetmediğini araştırdı. Hafif bir hayal kırıklığı dışında hiçbir şey bulamadı. Oğlanı severdi ama Alethkar'ı yeniden inşa etmek için eski iktidarın bütün izlerinin ortadan kaldırılması gerekiyordu. Elhokar'ın da ölmesi gerekecekti. Tercihen sessiz bir şekilde, Dalinar'ın hesabı görüldükten sonra. Sadeas Gavilar'a duyduğu saygıdan dolayı, oğlanın boğazını kendi eliyle kesmesinin gerekeceğini tahmin ediyordu.

"Suikastçıları kim kiralamıştır diye düşünüyorsun?" diye sordu Sadeas, muhafızlarının koltuklarının etrafında bırakmış oldukları boşluk sayesinde kimsenin duymasından endişe etmesine gerek olmayacak kadar alçak sesle konuşuyordu.

"Söylemesi zor," diye cevap verdi İalai kenara kayıp, biraz da dönerek Sadeas'a sırtının başka bir yerini kaşıtmaya başlarken. "Ruthar ya da Aladar olmaz."

İkisi de Sadeas'ın avcunun içindeydiler. Aladar biraz gönülsüzlükle, Ruthar hevesle. Roion fazlasıyla korkaktı, diğerleri fazlasıyla dikkatliydi. Başka kim yapmış olabilirdi?

"Thanadal," diye tahmin etti Sadeas.

"En olası olan o. Ama ben neler keşfedebileceğime bakarım."

"Kralın zırhıyla oynayanların aynıları olabilir," dedi Sadeas. "Belki de ben otoritemi kullanacak olursam daha fazla şey bulabiliriz."

Sadeas İstihbarat Yüceprensi'ydi; bu geçmiş yüzyıllardaki krallıktaki görevleri yüceprensler arasında paylaştıran eski tanımlardan biriydi. Teknik olarak Sadeas'a soruşturmalar ve kolluk kuvvetleri üzerinde otorite veriyordu.

"Belki," dedi İalai tereddütlü bir şekilde.

"Ama?"

İalai başını salladı, aşağıdaki düellocuların bir diğer saldırısını izliyordu. Bu seferki alışveriş Adolin'i, bazı koyugözlerin yuhalamalarıyla birlikte, bir eldiveninden Fırtınaışığı sızdırır hâlde bırakmıştı. Bu insanların içeri girmesine bile ne diye izin veriliyordu ki? Elhokar koltukları düşük mertebelilere ayırdığı için maçı izleyemeyen açıkgözler vardı.

"Dalinar bizim seni İstihbarat Yüceprensi yaptırma manevramıza karşılık vermişti," dedi İalai. "O kendisini Savaş Yüceprensi yaptırmak için emsal olarak kullandı. Ve bu nedenle de şimdi, senin İstihbarat Yüceprensi konumunun haklarını kullanarak attığın her adım, *onun* da savaş üzerindeki otoritesini kuvvetlendirir."

Sadeas başını sallayarak onayladı. "O zaman bir planın var mı?"

"Daha tam değil," dedi İalai. "Ama bir tane oluşturuyorum. Sen onun nasıl kampların dışında devriye gezdirmeye başladığını fark ettin mi? Ve Dış Pazar'da? Bunun senin görevin olması mı gerekmiyor mu?"

"Hayır, bu Ticaret Yüceprensi'nin işi, onu da kral atamadı. Ama benim on kampın da kolluk kuvvetleri üzerinde otoritem olması ve yargıçlar ile hâkimler atamam gerekiyor. Kralın hayatına kastedildiği anda onun beni de haberdar etmesi gerekiyordu. Ama etmedi." Sadeas bir an için bu düşünceye odaklandı, elini İalai'nin sırtından çekerek onun dik oturmasına izin verdi.

"Burada bizim faydalanabileceğimiz bir zayıflık var," dedi Sadeas. "Dalinar her zaman otoriteyi teslim etmekte sorun yaşamıştır. O hiçbir zaman kimsenin işlerini yapacaklarına güvenmiyor. Gelmesi gerektiği hâlde bana gelmedi. Bu onun krallığın bütün parçalarının birlikte çalışması gerektiği yönündeki iddiasını zayıflatıyor. Bu onun zırhındaki bir çatlak. Oraya bir bıçak saplayabilir misin?"

İalai başını sallayarak onayladı. Muhbirlerini ortaya sorular atmaları için kullanacaktı: Neden, eğer Dalinar daha iyi bir Alethkar oluşturmaya çalışıyorsa, hiçbir gücü elinden bırakmaya gönüllü olmuyordu? Neden Sadeas'ı da kralın korunmasına dâhil etmemişti? Neden kapılarını Sadeas'ın yargıçlarına açmıyordu?

"Protesto olarak İstihbarat Yüceprensi konumundan istifa etmelisin," dedi İalai.

"Hayır. Daha değil. Biz söylentiler Dalinar'ın içini kemirmeye başlayana, benim işimi yapmama izin vermesinin gerekli olduğuna karar verene kadar bekleyeceğiz. Ondan sonra, beni de davet etmeye çalışmasından hemen önce istifa edeceğim."

Bu şekilde çatlaklar daha da genişletecekti, hem Dalinar'ın içindeki, hem de krallığın kendisindekileri.

Aşağıda Adolin'in maçı devam ediyordu. Hiç de bütün gücüyle uğraşıyormuş gibi görünmüyordu. Kendisini açıkta bırakmaya, darbeler almaya devam ediyordu. Yete-

neği hakkında o kadar sık övünen oğlan bu muydu? O iyiydi, elbette, ama hiç *o kadar da* iyi görünmüyordu. Sadeas'ın oğlanı savaş meydanında Parshendilerle dövüşürken kendi gözleriyle gördüğü zaman olduğu kadar bile...

Numara yapıyordu.

Sadeas kendisini sırıtırken buldu. "Bak işte bu neredeyse *kurnazca*," dedi hafifçe.

"Ne?" diye sordu İalai.

"Adolin becerisinin altında dövüşüyor," diye açıkladı Sadeas oğlan Eranniv'in miğferine zar zor bir darbe indirebilirken. "O gerçek becerisini göstermeye gönülsüz, çünkü bunun başkalarını korkutarak onunla düello yapmaktan alıkoymasından çekiniyor. Eğer bu dövüşü kazanmayı *zar zor* becerebiliyormuş gibi görünürse, başkaları da üzerine çullanmaya karar verebilir."

İalai gözlerini kısarak dövüşü izledi. "Emin misin? Sadece kötü bir gününde olamaz mı?"

"Eminim," dedi Sadeas. Şimdi neye dikkat etmesi gerektiğini de bildiği için, bunu Adolin'in yaptığı her harekette okuyabiliyordu, Eranniv'i ona saldırması için nasıl kandırdığını, sonra da darbeleri zar zor savuşturduğunu. Adolin Kholin'in zekâsı, Sadeas'ın ona biçtiği değerden daha yüksekti.

Düelloculukta da daha iyiydi. Bir maçı kazanmak yetenek isterdi ama bütün maç boyunca geride olan senmişsin gibi göstermek *gerçek ustalığı* gerektirirdi. Dövüş devam ettikçe, kalabalık da kendini kaptırdı ve Adolin maçı iyice kıran kırana sürdürdü. Sadeas kendisinin gördüğü şeyi pek kimsenin görebileceğini sanmıyordu.

Adolin halsiz bir şekilde hareket ederek ve, her birisinin dikkatli bir şekilde Zırh'ın farklı parçalarına isabet etmesine izin verilmiş ama hiçbirisinin Zırh'ı kırarak onu gerçekten tehlikeye sokmasına neden olmayan bir düzine darbeden Işık akıtarak, sonunda "şanslı" bir darbeyle Eranniv'i devirmeyi başardığı zaman, kalabalık coşkuyla kükredi. Açıkgözler bile gösteriye kapılmış gibi görünüyordu.

Eranniv Adolin'in şansı hakkında bağırıp çağırarak bastı gitti ama Sadeas kendisini oldukça etkilenmiş olarak bulmuştu. *Bu oğlan için bir gelecek olabilir,* diye düşündü. *En azından babasından daha fazla.*

"Bir Pare daha kazandı," dedi İalai memnuniyetsizlikle Adolin elini kaldırıp yürüyerek sahadan ayrılırken. "Ben çabalarımı ikiye katlayacağım ve bunun tekrar olmayacağından emin olacağım."

Sadeas parmağını sandalyesinin koluna vuruyordu. "Senin düellocular hakkında dediğin şey neydi? Aceleciler mi demiştin? Atılgan?"

"Evet. Ve?"

"Adolin onların ikisi de, ve daha da fazlası," dedi Sadeas hafifçe, düşünüyordu. "O yemlenebilir, iteklenebilir, öfkeye kapılması sağlanabilir. Onun da babası gibi tutkusu var ama bunu çok daha gevşek bir şekilde kontrol ediyor."

Onu ta uçurumun kenarına kadar götürebilir, sonra da aşağı itebilir miyim? diye düşündü Sadeas.

"İnsanların onunla dövüşmesini engellemeyi bırak," dedi. "Onunla dövüşmeleri için *cesaret* de verme. Geriye çekil. Ben bu işin nereye gideceğini görmek istiyorum."

"Bu kulağa tehlikeli geliyor," dedi İalai. "O oğlan bir silah Torol."

"Doğru," dedi Sadeas ayağa kalkarak. "Ama bir silah eğer kabzasını tutan sensen, seni nadiren keser." Karısının ayağa kalkmasına yardım etti. "Ayrıca Ruthar'ın karısına, bir dahaki sefer kendi başıma bir mücevherkalp için yola çıkmaya karar verirsem, onun da benimle at sürebileceğini söyle. Ruthar hevesli. O bizim için faydalı olabilir."

İalai başını sallayarak onayladı, çıkışa doğru yürüdü. Sadeas da onu takip etti ama tereddüt ederek Dalinar'a doğru bir bakış attı. Eğer o geçmişe saplanıp kalmış olmasaydı, işler nasıl olurdu? Eğer o da gerçek dünyayı hayal etmenin yerine görmeyi kabul etseydi?

Büyük olasılıkla sonunda onu yine de öldürürdün, diye itiraf etti Sadeas kendisine. *Başka bir şey olurmuş gibi numara yapmaya çalışma.*

Dürüst olmak en iyisiydi, en azından kendine karşı.

yeni, buradaki bitkisel hayat hiç de
babamın arazilerinde ya da hatta
Kharbranth'da olduğu kadar gür
değil. Ama büyüme tarzlarında
şiddetli bir kararlılık var.

30

DOĞANIN KIZARMASI

Uzaklarda sıcak topraklar olduğunu söylediler,
Yokelçiler şarkılarımıza girdiği zaman.
Beraberimizde evimize getirdik
Ve o evler onların oldu,
Eninde sonunda, yavaş yavaş.
Ve yıllar boyunca bunun nasıl devam edeceğini söylediler.

–Dinleyici Tarihçeler Şarkısı, 12. kıta

Ani renk parlaması Shallan'ın nefesini kesti.

Açık olan gökyüzünde çakan şimşek gibi manzarayı rahatsız etti. Shallan kürelerini bıraktı, Tyn ona avcunda küre saklama antrenmanı yaptırıyordu, ve vagonun üstünde ayağa kalktı, hüreliyle oturağının sırtını kavrayarak destek almıştı. Evet, bu şüphe götürmezdi. Sıkıcı bir kahverengi ve yeşilden oluşmuş olan tuvalin üzerinde parlak kırmızı ve sarı vardı.

"Tyn," dedi Shallan. "O ne?"

Diğer kadın vagonu sürüyor olması gerektiği gerçeğine rağmen ayaklarını uzatarak yayılmıştı. Gözlerinin üzerini geniş siperlikli beyaz bir şapkayla örtmüştü. Shallan güneşten korunmak için Bluth'un şapkasını giyiyordu, onun eşyalarının arasından almıştı.

Tyn şapkasını kaldırarak yan tarafa doğru döndü. "Hı?"

"İşte orada!" dedi Shallan. "Renk."

Tyn gözlerini kıstı. "Ben bir şey görmüyorum."

Kayafilizleri, kamışlar ve çimen tutamlarıyla kaplanmış tepelerle kıyaslandığı zaman o kadar canlı olan bu rengi nasıl seçemiyor olabilirdi? Shallan kadının dürbününü aldı ve daha yakından bakmak için kaldırdı. "Bitkiler," dedi Shallan. "Orada taştan bir çıkıntı var, onlara doğuya karşı siper oluyor."

"Ha, öyle mi?" dedi Tyn yerine yerleşip gözlerini kapatırken. "Bir kervan çadırı filan bir şeylerdir diye düşünmüştüm."

"Tyn, *bitkiler* var."

"Ee?"

"Tekdüze olan bir ekosistemin içinde değişkenlik gösteren bir bitki örtüsü!" diye haykırdı. "Gidiyoruz! Macob'a kervanı o yöne çevirmesini söylemeye gidiyorum."

"Kızım sen acayipsin," dedi Tyn Shallan diğer vagonlara durmaları için bağırırken.

Macob yollarını uzatmaları için gönülsüzdü ama neyse ki Shallan'ın otoritesini kabul etti. Kervan Harap Ovalar'dan yaklaşık bir gün uzaklıktaydı. Acele etmemişlerdi. Shallan heyecanına hâkim olmak için zorlanıyordu. Buralarda, Buzdiyar'da o kadar çok şey tekdüze bir şekilde sıkıcıydı ki, çizecek yeni bir şeyler normal mantığın çok ötesinde heyecan vericiydi.

Kayalığa yaklaştılar, bir rüzgâr siperi oluşturmak için tam olarak doğru açıyla yerden yükselen kayadan bir şelfti. Bu oluşumların daha büyük olanlarına lait denirdi. Bir şehrin gelişebileceği korunaklı vadiler olurdu. Eh, bu hiç de o kadar büyük değildi ama yaşam onu yine de bulmuştu. Burada kısa boylu, kemik beyazı ağaçlardan bir tür koruluk yetişiyordu. Canlı kırmızı yaprakları vardı. Çok sayıdaki sarmaşık çeşidi kayalık duvarın üzerine asılmıştı ve zemin de kayafilizleriyle dolup taşıyordu. Bu yağmur olmadığı zaman bile açık kalan bir türdü, solucanlar gibi hareket ederek su arayan dil benzeri dokunaçlarının yanı sıra, içlerindeki ağır yapraklar yüzünden aşağı doğru sarkan filizleri vardı.

Mavi gökyüzünü yansıtan küçük bir havuz vardı, kayafilizlerini ve ağaçları besliyordu. Yaprakların gölgesi ise parlak yeşil bir yosuna sığınak sağlıyordu. Güzellik sıkıcı bir taşın içindeki yakut ve zümrüt damarları gibiydi.

Shallan vagonlar durduğu anda aşağı atladı. Otların arasındaki bir şeyleri korkutmuştu ve birkaç tane çok ufak, vahşi baltatazısı koşarak kaçıştılar. Shallan cinslerinden emin değildi, dürüst olmak gerekirse baltatazısı olup olmadıklarından bile emin değildi, o kadar hızlı hareket ediyorlardı ki.

Eh, bu büyük olasılıkla daha büyük herhangi bir şeyden endişe etmemem gerektiği anlamına geliyordur, diye düşündü minik laitin içine doğru yürürken. *Aksırt gibi bir avcı olsa, daha küçük hayvanları korkutup kaçırırdı.*

Shallan bir gülümsemeyle yürüyordu. Neredeyse bir bahçe gibiydi, gerçi bitkilerin yetiştirilmiş değil vahşi oldukları belliydi. Filizlerini, dokunaçlarını ve yapraklarını geri çekerken hızlı hareket ediyor, Shallan'ın etrafında açılan bir boşluk bırakıyorlardı. Bir hapşırığı bastırdı ve koyu yeşil bir havuz bulana kadar ilerlemeye devam etti.

Burada bir kayanın üzerine battaniye serdi, sonra da çizim yapmak için oturdu. Kervandan başkaları da laitin içinde ya da kaya duvarın tepesinde gözcülük yapmak için hareket ediyorlardı.

Bitkiler rahatlarken Shallan muhteşem nemliliği içine çekti. Kayafilizi yaprakları dışarıya uzandı, çekingen filizler açılıyordu. Renklilik etrafında doğanın kızarması gibi kabardı. Fırtınababa! Güzel bitkilerin çeşitliliğini ne kadar özlemiş olduğunu fark etmemişti. Eskiz tahtasını açtı ve Güzellik Elçisi Shalash adına hızlı bir dua çizdi, Shallan'ın adının kökeniydi.

Birisi içlerinden geçerken bitkiler yine içeri çekildi. Gaz tökezleyerek bir grup kayafilizinin üzerinden geçti, sarmaşıklarına basmamaya çalışırken küfrediyordu.

Shallan'ın yanına geldi, sonra da yerdeki havuza bakarak tereddüt etti. "Fırtınalar!" dedi. "Onlar balık mı?"

"Yılanbalığı," diye tahmin etti Shallan bir şeyler havuzun yeşil yüzeyini dalgalandırırken. "Parlak turuncu yılanbalıkları gibi görünüyor. Babamın süs bahçesinde de onun gibileri vardı."

Yılanbalıklarından bir tanesinin savrulan kuyruğu yüzeyi aşarak üzerine sular saçana kadar Gaz daha iyi bir bakış atmak için aşağı doğru eğilmişti. Shallan gülerek, o yemyeşil derinliklerin içine bakan tek gözlü adamın bir Hatıra'sını aldı, dudakları büzülmüş, alnını siliyordu.

"Ne istemiştin Gaz?"

"Ee," dedi Gaz, ayağını sürüyerek. "Merak ediyordum da..." Eskiz defterine doğru bir göz attı.

Shallan çizim tahtasında yeni bir sayfasını açtı. "Tabii. Glurv için yaptığım gibi olsun istiyorsun, sanırım?"

Gaz elinin içine öksürdü. "Evet. O harbiden güzel görünüyordu."

Shallan gülümsedi, sonra çizmeye başladı.

"Poz vermem filan gerekiyor mu?" diye sordu Gaz.

"Olur," dedi Shallan, büyük ölçüde kendisi çizim yaparken onu meşgul etmek için. Gaz'ın üniformasını toparladı, göbeğini düzleştirdi, çenesi için inisiyatifini kullandı. Ancak değişikliğin büyük kısmı yüz ifadesiyle ilgiliydi. Başı yukarıda, uzaklara bakıyordu. Doğru yüz ifadesiyle o göz bandı asil, o yaralı yüzü bilge, o üniforması bir gurur simgesi hâline geliyordu. Arka plana o gece ateşlerin yanında kervandaki insanların, Gaz ve diğerlerine onları kurtardıkları için minnetle baktıkları zamanı hatırlatan ufak tefek ayrıntılar ekledi.

Kağıdı tahtasından çıkardı, sonra da Gaz'a doğru çevirdi. Gaz bunu hürmetkâr bir şekilde aldı, elini saçının içinden geçirdi. "Fırtınalar," diye fısıldadı. "Gerçekten de böyle mi görünüyordum?"

"Evet," dedi Shallan. Desen'in yakınlarında hafifçe titreştiğini hissedebiliyordu. Bir yalan... Ama ayrıca da bir gerçek. Bu kesinlikle Gaz'ın kurtardığı insanların onu gördükleri şekildi.

"Teşekkür ederim Berrakhanım," dedi Gaz. "Ben... Teşekkür ederim." Ash'in gözleri! Sanki neredeyse Gaz'ın gözü yaşaracak gibi görünüyordu.

"Dikkat et," dedi Shallan. "Ve bu geceye kadar da katlama. Lekelenmesin diye vernikleyeceğim."

Gaz başını sallayarak onayladı ve gitti, uzaklaşırken bitkileri tekrar korkutuyordu. Bu Shallan'dan resmini isteyen adamların altıncısıydı. O da bu istekleri iyi karşılıyordu. Onlara ne olabileceklerini, ve de olmaları gerektiğini, hatırlatmak için ne gerekirse.

Ya sen Shallan? diye düşündü. *Herkes senin bir şey olmanı istiyormuş gibi görünüyor. Jasnah, Tyn, baban... Sen ne olmak istiyorsun?*

Eskiz defterinin sayfalarını geriye doğru çevirerek, kendisini yarım düzine farklı şekilde çizdiği sayfaları buldu. Bir âlim, bir sanatçı, bir sosyete leydisi. O hangisi olmak istiyordu?

Hepsi birden olabilir miydi?

Desen uğuldadı. Shallan yan tarafına bir göz atarak, yakınlardaki ağaçların arasında sinsi sinsi durmakta olan Vathah'yı fark etti. Uzun paralı asker lideri çizimler hakkında herhangi bir şey söylememişti ama Shallan onun küçümsemesini görebiliyordu.

"Bitkilerimi korkutmayı kes Vathah," dedi Shallan.

"Macob gece için duracağımızı söylüyor," diye cevap verdi Vathah, sonra da uzaklaşıp gitti.

"Sorun..." diye vızıldadı Desen. "Evet, sorun."

"Biliyorum," dedi Shallan yaprakların geri dönmelerini beklerken, sonra da çizdi. Ne yazık ki, her ne kadar tüccarlardan kalem ve vernik bulabilmiş olsa da, hiç renkli tebeşiri yoktu; yoksa daha iddialı bir şeyler deneyebilirdi. Yine de, bu güzel bir eskiz dizisi olacaktı. Bu eskiz defterinin geri kalanına kıyasla büyük bir değişiklikti.

Kaybettikleri hakkında özellikle düşünmedi.

Çizdi ve çizdi, küçük koruluğun basit huzurunun tadını çıkarıyordu. Yapraklar ve filizlerin arasında süzülen küçük yeşil noktacıklar olan hayatsprenleri de ona katıldı. Desen suyun üzerine çıktı ve, eğlendirici bir şekilde, yakınlardaki bir ağacın yapraklarını saymaya başladı. Shallan havuzun ve ağaçların yarım düzine resmini çizdi, daha sonraları bir kitaptan bunları öğrenebilmeyi umuyordu. Yaprakları ayrıntılı bir şekilde gösteren birkaç yakın çizim de yaptığından emin olduktan sonra, canı ne isterse onu çizmeye geçti.

Çizim yaparken hareket hâlindeki bir vagonda olmamak ne kadar da *hoştu*. Buradaki ortam tamamen kusursuzdu; çizim yapmak için yeteri kadar ışık vardı, sessiz ve huzurluydu, yaşamla çevreliydi...

Çizmiş olduğu şeyin ne olduğunu fark ederek durakladı: Okyanusun yakınındaki kayalık bir kıyı, arkasında yükselen belirgin tepeler vardı. Perspektif uzaktaydı; kayalık kıyıda, birkaç gölgeli siluet birbirlerinin sudan çıkmalarına yardım ediyordu. Shallan bir tanesinin *Yalb* olduğuna yemin edebilirdi.

Umutlu bir hayal. Shallan onların hayatta olmalarını o kadar çok istiyordu ki. Büyük olasılıkla gerçeği asla öğrenemeyecekti.

Sayfayı çevirdi ve içinden geleni çizdi. Bir bedenin üzerinde diz çökmüş bir kadın, sanki aşağıdaki kişinin suratına indirecekmiş gibi bir çekiç ile bir keskiyi kaldırmıştı. Kadının altındaki şekil katı, tahta gibiydi... Hatta belki de taştandı?

Shallan kalemini indirirken başını salladı ve çizimi inceledi. Bunu neden çizmişti ki? İlki mantıklıydı; o Yalb ve diğer denizciler hakkında endişeliydi. Ama bu garip tasviri çizmiş olması, Shallan'ın bilinçaltı hakkında neler söylüyordu?

Başını kaldırarak gölgelerin uzamış ve güneşin de ufka doğru alçalmakta olduğunu fark etti. Buna gülümsedi, sonra on adım bile uzağında olmayan birisini gördüğü zaman sıçradı.

"Tyn!" dedi Shallan eminelini göğsüne koyarak. "Fırtınababa! Korkuttun beni."

Kadın ondan kaçınan bitkilerin arasından yaklaştı. "O çizimler güzel de, senin imza taklidi pratiği yaparak daha çok zaman harcaman gerektiğini düşünüyorum. Sen o işlerde doğal yeteneklisin ve bu başını belaya sokmaktan endişe etmene gerek olmadan yapabileceğin türde bir şey."

"Onun pratiğini yapıyorum," dedi Shallan. "Ama sanatımın da pratiğini yapmam gerek."

"Sen o resimlere kendinden çok şey koyuyorsun, değil mi?"

"Kendimden değil, başkalarından koyuyorum," dedi Shallan.

Tyn sırıtarak Shallan'ın taşına ulaştı. "Her zaman cevabın hazır. Bunu seviyorum. Harap Ovalar'a ulaştığımız zaman seni bazı arkadaşlarımla tanıştırmam gerek. Onlar seni iyice bir kirletecek."

"Bu kulağa pek de hoş gelmiyor."

"Saçmalık," dedi Tyn sıçrayarak bir diğer kayanın kuru bir kısmına geçerken. "Sen hâlâ kendin olacaksın. Sadece esprilerin daha pis olacak."

"Harika," dedi Shallan kızararak.

Kızarmasının Tyn'i güldürebileceğini düşünmüştü ama bunun yerine kadın düşünceli bir havaya büründü. "Sana gerçekliğin bir tadına baktırmanın bir yolunu bulmamız *gerekecek* Shallan."

"Ya? Bugünlerde şurup şeklinde mi bulunuyor?"

"Hayır," dedi Tyn. "Ağzın ortasına inen bir yumruk şeklinde bulunuyor. İyi kızları gözyaşları içinde bırakıyor, eğer sağ kurtulabilecek kadar şanslılarsa."

"Sanırım sen de benim hayatımın kesintisiz çiçekler ve pastadan oluşmadığını göreceksin," dedi Shallan.

"Eminim ki sen böyle düşünüyorsundur," dedi Tyn. "Herkes öyle düşünür. Shallan, ben senden hoşlandım. Gerçekten de hoşlandım. Bence sende dağlar kadar potansiyel var. Ama senin hazırlanmakta olduğun meslek... Bu senin çok zor şeyler yapmanı gerektirecek. Ruhu söken, parçalara ayıran şeyler. Daha önce hiç karşılaşmadığın durumlarla karşılaşacaksın."

"Beni neredeyse tanımıyorsun bile," dedi Shallan. "Hiç böyle şeyler yapmadığımdan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Çünkü sen bozuk değilsin," dedi Tyn, yüz ifadesi uzaklardaydı.

"Belki de rol yapıyorumdur."

"Kızım," dedi Tyn. "Sen kahramanlara çevirmek için haydutların resimlerini çiziyorsun. Bir çizim tahtasıyla çiçeklerin arasında dans ediyorsun ve müstehcen bir şeylerin *izinde* bile yüzün kızarıyor. Sen hayatın ne kadar kötü olduğunu düşünmüş olursan ol, ayağını denk al. Daha da kötüsü olacak. Ve gerçekten de senin bunu kaldırıp kaldıramayacağından emin değilim."

"Neden bana bunları söylüyorsun?" diye sordu Shallan.

"Çünkü bir günden biraz daha uzun bir süre sonra, biz Harap Ovalar'a ulaşacağız. Bu vazgeçmek için son şansın."

"Ben..."

Vardıkları zaman Tyn konusunda ne yapacaktı? Sadece ondan ders alabilmek için Tyn'in varsayımlarına ayak uydurduğunu itiraf mı edecekti? *Onun tanıdıkları var,* diye düşündü Shallan. *Savaş kamplarında tanıması çok faydalı olabilecek olan insanlar.*

Shallan aldatmacasına devam etmeli miydi? Bunu yapmayı istiyordu, gerçi bir parçası bunun sadece Tyn'den hoşlandığı ve kadına ona ders vermeyi kesmesi için bir

sebep vermeyi istemediği için olduğunu biliyordu. "Ben kararlıyım," derken buldu Shallan kendisini. "Planıma devam edeceğim."

Bir yalan.

Tyn içini çekti, ondan sonra da başını sallayarak onayladı. "Pekâlâ. Bana bu büyük dolabın ne olduğunu söylemeye hazır mısın?"

"Dalinar Kholin," dedi Shallan. "Onun oğlu Jah Keved'den bir kadınla nişanlandı."

Tyn bir kaşını kaldırdı. "Bak bu ilginç. Ve o kadın da gelmeyecek mi?"

"Onun beklediği zamanda değil," dedi Shallan.

"Sen de ona mı benziyorsun?"

"Öyle de diyebilirsin."

Tyn gülümsedi. "İyi. Bana şantaj olacağını düşündürmüştün, ki o en zor iştir. Ama bu, işte bu senin gerçekten de altından kalkabileceğin bir işe benziyor. Etkilendim. Cesurca ama yapılabilir."

"Sağ ol."

"Ee, planın ne?" dedi Tyn.

"Ee, gidip kendimi Kholin'e tanıtacağım, oğlunun evlenecek olduğu kadının ben olduğuma işaret edeceğim, o da beni evine yerleştirecek."

"Öyle olmaz."

"Olmaz mı?"

Tyn başını sertçe iki yana salladı. "Bu seni Kholin'e çok fazla borçlu yapar. Seni muhtaç durumda gösterir ve bu da senin saygı duyulma becerini baltalar. Senin burada yaptığın işe güzel yüz dolabı denir, zengin bir adamı kürelerinden kurtarma çalışmasıdır. O türden işler tamamen sunum ve görünüşe bağlı olur. Sen başka bir savaş kampındaki bir hana yerleşmek ve tamamen kendi kendine yetermiş gibi davranmak istiyorsun. Bir gizem havasını korumak. Oğlanın yakalaması için fazla kolay olma. Hangisi bu arada? Büyük oğul mu, küçük mü?"

"Adolin," dedi Shallan.

"Hmmm... Bu Renarin'den iyi midir, kötü müdür emin değilim. Adolin Kholin'in çapkınlığı meşhur, o yüzden neden babasının onun evlendirmek isteyeceğini anlayabiliyorum. Ama onun dikkatini üzerinde tutmak zor olacak."

"Öyle mi?" diye sordu Shallan gerçek bir endişe sızısı hissederek.

"Evet. O neredeyse bir düzine kere neredeyse nişanlanıyordu. Sanırım aslında bir kere *nişanlanmıştı* da. Benimle karşılaştığın iyi oldu. Ben doğru yaklaşımı bulmak için bunun üzerinde biraz düşüneceğim ama sen *hiçbir şekilde* Kholin'in misafirperverliğini kabul etmiyorsun. Eğer sen bir açıdan elde edilemez olmazsan, Adolin asla ilgi göstermeyecektir."

"Bir şartnameye girmişken elde edilemez olmak zor olur."

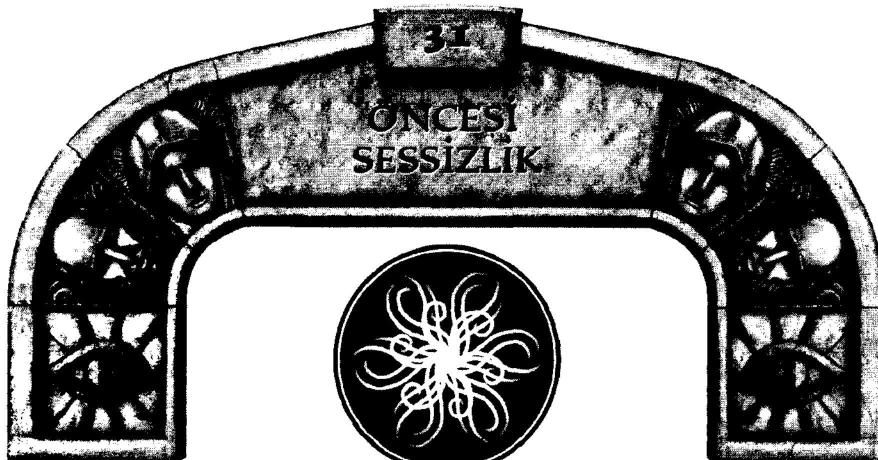
"Yine de önemli," dedi Tyn bir parmağını kaldırarak. "Aşk numarası yapmak isteyen sensin. Onlar karışık ama nispeten güvenlidir. Biz bu işi kıvıracağız."

Shallan başını sallayarak onayladı, ama içten içe endişeleri kabarmıştı. Nişana *ne* olacaktı? Artık ısrar etmek için Jasnah yoktu. O tahminen Dalgabağlama potansiyeli yüzünden Shallan'ın kendi ailesine bağlanmasını istemişti. Shallan, Kholin evinin geri

kalanının adı sanı duyulmamış bir Veden kızın evlenerek aileye dâhil olması için o kadar ısrarcı olacaklarını hiç sanmıyordu.

Tyn ayağa kalkarken Shallan endişelerini bir kenara kaldırdı. Eğer nişan bozulacaksa bozulsundu. Onun Urithiru ve Yokelçiler konularında çok daha önemli endişeleri vardı. Gerçi Tyn ile ilgilenmenin bir yolunu bulması *gerekiyordu,* Kholin ailesini gerçekten dolandırmayı içermeyen bir yolunu. Dengede tutulacak bir diğer şey daha.

Garip bir şekilde, kendisini bu ihtimal karşısında heyecanlanmış olarak buldu ve yemek aramaya gitmeden önce son bir çizim daha yapmaya karar verdi.

Dumanformu gizlenmek ve kaçmak içindir halkların arasından.
Bir güç formu benzer spren dalgalarına.
Tekrar cüret edebilir miyiz bu forma dönüşmeye? Casuslara.
Tanrıların yarattı, bu formu korkumuz olan.
Yaratılmayanın dokunuşu, laneti taşıyan,
Gölgenin formu ve ölümün kıyısı. Yalanlara.

–Dinleyici Sırlar Şarkısı, 51. kıta

Kaladin yorgun, ıstırap çeken asker grubunu Köprü Dört'ün kışlasına getirdi ve, gizlice rica etmiş olduğu şekilde, adamları alkışlar ve tezahürat sesleriyle karşılandılar. Akşamın erken saatleriydi ve güvecin tanıdık kokusu Kaladin'in hayal edebildiği en cazip şeylerden birisiydi.

Kenara çekilerek kırk askerin yanından gümbürdeyen adımlarla geçmesine izin verdi. Onlar Köprü Dört'ün üyeleri değildi ama bu gece için öyleymiş gibi kabul edileceklerdi. Başları dikti, güveç kâselerini alırlarken yüzleri gülümsüyordu. Kaya bir tanesine devriyenin nasıl gittiğini sordu ve her ne kadar Kaladin askerin cevabını duyamasa da, Kaya'nın karşılığında attığı gürültülü kahkahayı kesinlikle duymuştu.

Kaladin gülümsedi, kollarını kavuşturarak sırtını kışlanın duvarına yasladı. Sonra kendisini gökyüzünü kontrol ederken buldu. Güneş daha tam olarak batmamıştı ama kararmakta olan gökyüzünde Taln'ın Yara İzi'nin etrafındaki yıldızlar belirmeye başlamıştı. Diğerlerinden çok daha parlak bir yıldız olan Gözyaşı ufkun hemen yukarısında asılı duruyordu, Reya'nın dökmüş olduğu söylenen tek gözyaşına ithafen bu isim takılmıştı. Yıldızların bazıları hareket ediyordu. Yıldızsprenleri, şaşırılacak bir şey değildi; ama bu akşamda garip bir şeyler varmış gibi geliyordu. Kaladin derince nefesini çekti. Hava boğucu muydu?

"Komutanım?"

Kaladin döndü. Bu köprücülerden bir tanesiydi, koyu renkli kısa saçları ve güçlü yüz hatları olan samimi bir adamdı. Güveç kazanının başındaki diğerlerine katılmamıştı. Kaladin onun adını çıkarmaya çalıştı...

"Pitt, değil mi?" dedi Kaladin.

"Evet komutanım," diye cevap verdi adam. "Köprü On Yedi."

"Ne istemiştin?"

"Ben sadece..." Adam Köprü Dört'ün üyelerinin gülmekte ve devriye grubuyla muhabbet etmekte olduğu ateş başına doğru bir göz attı. Yakınlarında bir yerlerde, birileri birkaç belirgin zırh takımını kışla duvarlarına asmıştı. Bunlar kabuk miğfer ve göğüslüklerdi, sıradan köprücü derilerine takılmışlardı. Bunların yerine şimdi kaliteli çelik miğferler ve göğüs zırhları gelmişti. Kaladin eski zırhları kimin astığını merak etti. Adamların bazılarının onları bulup getirdiğinden bile haberi yoktu; bunlar Leyten'in onlar için imal ettiği ve özgür kalmalarından önce uçurumların içinde gizlemiş oldukları fazladan zırhlardı.

"Komutanım, ben sadece özür dilemek istemiştim," dedi Pitt.

"Ne için?"

"Köprücü olduğumuz zamanlarda." Pitt bir elini başına kaldırdı. "Fırtınalar, bu başka bir hayatmış gibi geliyor. Ben o zamanlar düzgün düşünemiyordum. Her şey bulanık. Ama bizimkinin yerine sizin ekip gönderildiği zaman *memnun* olduğumu hatırlıyorum. Sizin başaramamanızı umduğumu hatırlıyorum, siz başınız dik yürümeye cüret ediyordunuz... Biz..."

"Sorun değil Pitt," dedi Kaladin. "Bu senin suçun değildi. Sadeas'ı suçlayabilirsin."

"Sanırım öyle." Pitt'in yüzünde dalgın bir bakış belirdi. "O bizi çok fena dağıttı, değil mi komutanım?"

"Evet."

"Ama insanlar tekrar toparlanabiliyormuş demek ki. Benim aklıma gelmezdi." Pitt omzunun üzerinden geriye doğru baktı. "Benim de gidip bunu Köprü On Yedi'deki diğer çocuklarla yapmam gerekecek, değil mi?"

"Teft'in yardımıyla, evet, en azından umudumuz bu," dedi Kaladin. "Yapabileceğini düşünüyor musun?"

"Ben sadece sizmişim gibi yapacağım komutanım," dedi Pitt. Gülümsedi, sonra da ilerleyerek bir kâse güveç aldı ve diğerlerine katıldı.

Bu kırk asker kısa süre sonra hazır olacaklardı, kendi köprücü ekiplerinin çavuşları olmaya hazırlardı. Dönüşüm Kaladin'in umduğundan da çabuk gerçekleşmişti. *Aferin sana Teft*, diye düşündü. *Başardın.*

Teft neredeydi bu arada? O da devriyeye onlarla beraber çıkmıştı ama şimdi ortadan kaybolmuştu. Kaladin omzunun üzerinden arkaya doğru baktı ama onu göremedi, belki de diğer köprü ekiplerinin bazılarını kontrol etmeye gitmişti. Kaya'nın ardent cüppesi giymiş sıska bir adamı kovalayarak uzaklaştırdığını gördü gerçi.

"O neydi?" diye sordu Kaladin yanından geçerken Boynuzyiyenli'yi yakalayarak.

"Bu adam," dedi Kaya. "Devam ediyor durmaya burada eskiz defteriyle. İstiyor köprücülerin resmini çizmek. Ha! Çünkü meşhuruz biz, biliyorsun sen."

Kaladin kaşlarını çattı. Bir ardent için garip hareketlerdi ama, öte yandan, ardentlerin hepsi bir dereceye kadar garipti. Kaya'nın güvecine geri dönmesine izin verdi ve yürüyerek ateşten uzaklaştı, huzurun tadını çıkarıyordu.

Burada kampta her şey ne kadar da sessizdi. Sanki nefesini tutuyormuş gibiydi.

"Devriye işe yaramış gibi görünüyor," dedi Sigzil yürüyerek Kaladin'in yanına gelirken. "O adamlar değişmişler."

"Bir birim hâlinde yol teperek birkaç gün geçirmenin askerlere neler yapabileceği şaşırtıcıdır," dedi Kaladin. "Teft'i gördün mü?"

"Hayır komutanım," dedi Sigzil. Başıyla ateşe doğru işaret etti. "Biraz güveç almak isteyeceksiniz. Bu gece muhabbet etmek için fazla zamanımız olmayacak."

"Yücefırtına," diye farkına vardı Kaladin. Öncekinden bu yana çok kısa zaman geçmiş gibi geliyordu ama yücefırtınalar her zaman düzenli gelmezdi, Kaladin'in düşündüğü şekilde değil. Fırtınabekçileri'nin onları önceden tahmin etmek için karmaşık matematikle uğraşmaları gerekirdi; Kaladin'in babası bunu bir hobi edinmişti.

Belki Kaladin'in de fark etmekte olduğu şey buydu. Birden bire yücefırtınaları önceden tahmin edebilir hâle mi gelmişti, sırf gece fazla... Bir şeymiş gibi geliyor diye?

Sadece hayal ediyorsun, diye düşündü Kaladin. Uzun süreli yürümek ve at sürmekten kaynaklanan yorgunluğunu üzerinden atarak, biraz güveç almak için ilerledi. Çabuk yemesi gerekecekti, fırtına sırasında Dalinar ve kralı koruyan adamlara katılmayı istiyordu.

Kaladin kâsesini doldururken devriyeden gelen askerler ona tezahürat yaptılar.

◆
◆ ◆

Shallan sarsılarak ilerleyen vagonda oturmuş, elini yanındaki oturağın üzerindeki kürenin üzerinden geçiriyor, avcuna saklayarak yerine bir diğerini koyuyordu.

Tyn bir kaşını kaldırdı. "Öbürünün çarptığını duydum."

"Vay kuru ağlar!" dedi Shallan. "Ben kıvırdığımı düşünmüştüm."

"Kuru ağlar mı?"

"Bu bir lanet," dedi Shallan kızararak. "Denizcilerden duymuştum."

"Shallan, bunun ne anlama geldiği hakkında *en ufak* bir fikrin bile var mı?"

"Ee... Balıkçılık için mi?" dedi Shallan. "*Ağları kurusun*'dur belki? Hiç balık yakalayamasınlar, aç kalsınlar filan?"

Tyn sırıttı. "Çocuğum, ben senin ahlakını bozmak için elimden gelenin *en iyisini* yapacağım. Ama o zamana kadar, denizci küfürlerini kullanmaktan kaçınman gerek. Lütfen."

"Pekâlâ." Shallan elini tekrar kürenin üzerinden geçirerek küreleri değiştirdi. "Tık yok! Duydun mu? Ya da, ee, duymadın mı? Ses çıkarmadı!"

"Güzel," dedi Tyn bir tutam yosunsu bir tür madde çıkararak. Bunu parmaklarının arasında ovalamaya başladı ve Shallan yosundan *duman* yükselmekte olduğunu görebildiğini düşündü. "İyiye *gidiyorsun*. Ayrıca senin o çizim yeteneğini de kullanmanın bir yolunu bulmamız gerektiğini düşünüyorum."

Shallan'ın bunun nasıl işe yarayabileceği konusunda şimdiden birkaç fikir edinmişti. Eski firarilerin daha da fazlası ondan resim istemişlerdi.

"Şivelerin üzerinde çalışıyor musun?" diye sordu Tyn, yosunu ovalarken gözleri donuklaşıyordu.

"Gerçekten de çalışıyorum sayın hanımım," dedi Shallan bir Thaylen şivesiyle.

"Güzel. Bir kere daha fazla kaynağımız olduğu zaman sıra kostümlere de gelecek. Ben, kendi adıma, o elin açık olarak insanların içine çıkmak zorunda kaldığın zaman yüzünün alacağı şeklini görmekten çok keyif alacağım."

Shallan anında eminelini göğsüne dayadı. "Ne!"

"Seni zor şeyler hakkında uyarmıştım," dedi Tyn sinsi bir şekilde gülümseyerek. "Marat'ın batısında neredeyse bütün kadınlar iki eli de açık gezerler. Eğer sen de oralara gidecek ve göze batmayacaksan, onların yaptıklarını yapabilmek zorunda kalacaksın."

"Bu iffetsizlik!" dedi Shallan şiddetle kızararak.

"Bu alt tarafı bir el Shallan," dedi Tyn. "Hay Cehennem, siz Vorinler amma da şekilcisiniz. O el de *aynen* öbür elin gibi görünüyor."

"Kadınların pek çoğunun erkeklerinkinden çok daha belirgin olmayan göğüsleri var," diye tersledi Shallan. "Bu bir erkeğin yapabileceği gibi, üzerine bir şey giymeden dışarı çıkmalarını haklı kılmıyor!"

"Aslında İri ve Reshi Adaları'nın bazılarında kadınların üstsüz gezmesi ender bir şey değildir. Oralar epey sıcak oluyor. Kimsenin de umurunda değil. Ben şahsen epey seviyorum."

Shallan biri açık, biri örtülü iki elini de yüzüne kaldırarak kızarıklığını gizledi. "Sen bunu sadece bana sataşmak için yapıyorsun."

"Evet," dedi Tyn kıs kıs gülerek. "Öyle. Bütün bir firari çetesini dolandıran ve bizim kervanımıza el koyan kız bu mu?"

"*Onları* yapmak için çıplak olmam gerekmemişti."

"İyi ki de gerekmemiş," dedi Tyn. "Sen hâlâ tecrübeli ve görmüş geçirmiş olduğunu mu düşünüyorsun? Eminelini açmanın sadece lafı geçtiği zaman yüzün kızarıyor. Herhangi türden başarılı bir dolandırıcılık yapmanın sana ne kadar zor geleceğini görmüyor musun?"

Shallan derin bir nefes aldı. "Sanırım haklısın."

"Elini açmak, yapmak zorunda kalacağın en zor şey de değil," dedi Tyn uzaklara bakarak. "Ne hafif bir esintinin, ne de fırtınarüzgârının ölçüsüyle en zoru değil. Benim..."

"Ne?" diye sordu Shallan.

Tyn başını iki yana salladı. "Onu daha sonra konuşuruz. O savaş kamplarını görebiliyor musun?"

Shallan oturağında ayağa kalkarak gözlerini gölgeledi ve batıdaki batmakta olan güneşe doğru baktı. Kuzeylerinde bir pus görüyordu. Yüzlerce, hayır binlerce ateş gökyüzüne doğru karanlık sızdırıyordu. Nefesi boğazına takıldı. "Geldik."

"Gece için durma emri ver," dedi Tyn rahat duruşunu bozmayarak.

"Sadece birkaç saat uzaktaymış gibi görünüyor," dedi Shallan. "Devam edebiliriz..."

"Ve gece çöktükten sonra varır, ondan sonra da her halükârda kamp kurmak zorunda kalırız," dedi Tyn. "Sabahleyin canlı bir şekilde varmamız daha iyi. Bana güven."

Shallan yerine oturarak kervan işçilerinden bir tanesine seslendi; kervanın yanında çıplak ayakla yürümekte olan bir gençti, nasırları dehşet verici olmalıydı. Onların arasından sadece kıdemli olanlar arabalarda gidiyordu.

"Tüccarbaşı Macob'a gece için burada durmaya ne diyeceğini sor," dedi Shallan genç adama.

İşçi başını sallayarak onayladı, sonra da koşarak önlere doğru ilerledi, hantal chulları geçip gidiyordu.

"Benim değerlendirmeme güvenmiyor musun?" diye sordu Tyn, sesi eğleniyormuş gibiydi.

"Tüccarbaşı Macob ne yapacağının söylenmesinden hoşlanmıyor," dedi Shallan. "Eğer durmak iyi bir hareketse, belki bunu o önerir. Bu daha iyi bir yönetim yolu gibi görünüyor."

Tyn gözlerini kapattı, yüzü gökyüzüne doğru dönüktü. Bir elini hâlâ yukarıda tutuyor, dalgın dalgın parmaklarının arasındaki yosunu ovuyordu. "Bu gece senin için biraz bilgim olabilir."

"Ne konuda?"

"Vatanın." Tyn bir gözünü araladı. Her ne kadar duruşu tembel olsa da, o göz meraklıydı.

"İyi," dedi Shallan ifadesizce. Evi ya da oradaki hayatı hakkında fazla bir şey söylememeye çalışıyordu; Tyn'e yolculuğu ya da geminin batmasından da bahsetmemişti. Shallan geçmişi hakkında ne kadar az şey söylerse, Tyn'in de yeni öğrencisi hakkındaki gerçeği fark etme ihtimali o kadar az olası olurdu.

Benim hakkımda sonuçlara varması kendi suçu, diye düşündü Shallan. *Dahası, bana numara yapmayı öğreten de o. Ona yalan söylediğim için kendimi kötü hissetmemeliyim. O herkese yalan söylüyor.*

Bunu düşünmek Shallan'ın irkilmesine neden oldu. Tyn haklıydı; Shallan *gerçekten de* saftı. O yalan söylediği için suçluluk hissetmeden edemiyordu, dolandırıcı olduğunu kendisi itiraf eden bir kadına bile!

"Senden daha fazlasını beklemiştim," dedi Tyn gözünü kapatarak. "Düşünülürse."

Bu Shallan'ı kışkırttı ve o da kendisini oturduğu yerde kıvranırken buldu. "Ne düşünülürse?" diye sordu en sonunda.

"Demek ki *bilmiyorsun,*" dedi Tyn. "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Bilmediğim pek çok şey var Tyn," dedi Shallan çileden çıkarak. "Nasıl vagon yapıldığını bilmiyorum, İrialice konuşmayı bilmiyorum ve *kesinlikle* senin gıcıklık yapmana nasıl engel olunacağını da bilmiyorum. Üçünü birden çözmeye çalışmadığımdan da değil."

Tyn gözleri kapalı gülümsedi. "Sizin Veden kralınız öldü."

"Hanavanar mı? Ölmüş mü?" Shallan kralı bırak, yüceprensi bile hiç görmemişti. Monarşi çok uzaktaki bir şeydi. Bu durumun özellikle umurunda olan bir şey olmadığını fark etti . "O zaman oğlu mu tahta geçecek?"

"Geçecekti. Eğer o da ölmeseydi. Jah Keved'in yüceprenslerinin altı tanesiyle birlikte."

Shallan'ın nefesi tutuldu.

"Diyorlar ki Beyazlı Suikastçı'ymış," dedi Tyn hafifçe, gözleri hâlâ kapalıydı. "Altı yıl önce Alethi kralını öldüren Shin adam."

Shallan şaşkınlığını bir kenara itti. Kardeşleri. Onlar iyi miydi? "Altı yüceprens. Hangileri?" Eğer bunu bilirse, Shallan kendi prensliğinin ne durumda olduğunu tahmin edebilirdi.

"Kesin olarak bilmiyorum," dedi Tyn. "Jal Mala ve Evinor kesin, ve büyük olasılıkla Abrial da. Bazıları saldırı sırasında öldü, öbürleri ondan önce, gerçi haberler belirsiz. Bugünlerde Vedenar'dan herhangi bir konuda güvenilir bilgi almak zor."

"Valam. O hâlâ hayatta mı?" Bu Shallan'ın yüceprensiydi.

"O tahta çıkmak için savaşıyormuş, diyor raporlar. Bu gece habercilerim uzakalemle yazacaklar. Belki o zaman senin için bir şeylerim olur."

Shallan arkasına yaslandı. Kral mı ölmüştü? Taht savaşı mı çıkmıştı? Fırtınababa! Shallan ailesi ve arazileri hakkında nasıl bilgi edinebilirdi? Onlar başkentin yakınında bile değillerdi ama eğer bütün ülke savaşa kapılmışsa, ücra bölgelere kadar bile ulaşabilirdi. Kardeşlerine ulaşmanın kolay bir yolu yoktu. Kendi uzakalemini *Rüzgârın Keyfi*'nin batışıyla kaybetmişti.

"Her türlü bilgiyi takdir ederim," dedi Shallan. "Ne olursa olsun."

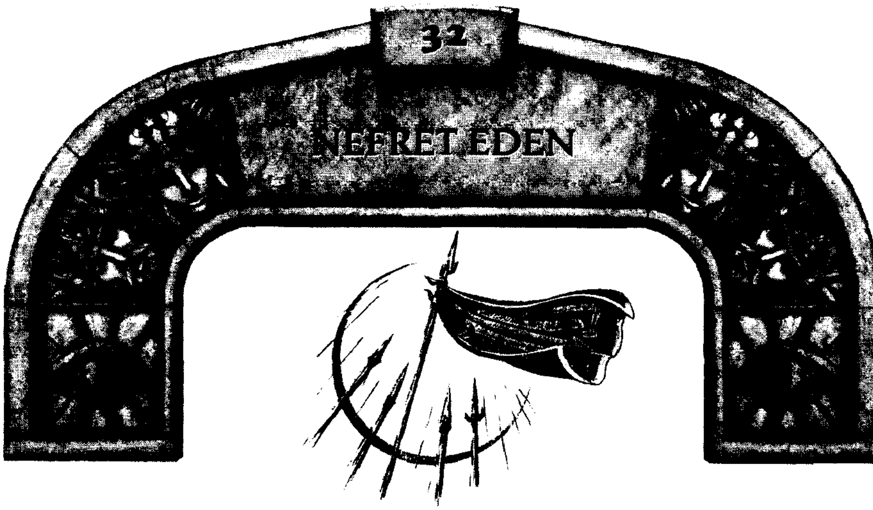
"Göreceğiz. Rapor için gelebilirsin."

Shallan bu bilgiyi hazmetmek için arkasına yaslandı. O *bilmediğimden şüpheleniyordu ama şimdiye kadar bana söylemedi*. Shallan Tyn'den hoşlanıyordu ama onun bilgi gizlemeyi meslek edinmiş olduğunu unutmaması gerekliydi. Tyn paylaşmadığı başka neleri biliyordu?

İlerilerinde, kervancı genç hareket eden vagon sırasının yanından yürüyerek geri geliyordu. Shallan'a ulaşırken döndü ve onun arabasının yanında yürümeye başladı. "Macob sormanızın akıllıca olduğunu söylüyor ve büyük olasılıkla burada kamp kurmamız gerek diyor. Savaş kamplarının hepsinin korunaklı sınırları var ve bizim geceleyin girmemize izin vermeleri olası değil. Dahası, o kamplara bu gecenin fırtınasından önce ulaşabileceğimizden de emin değil."

Yan tarafta gözleri hâlâ kapalı olan Tyn sırıttı.

"O zaman kamp kuruyoruz," dedi Shallan.

Sprenler bize ihanet etti, derinden hissedildi.
Zihinlerimiz dünyalarının içindeydi.
Bu verdi bize formları, hatta daha da fazlasını
Talep ettiler en akıllı sprenlerin bazıları,
dediler devam edemeyiz insanlara ödünç verdiğimiz şeye,
Sandık ki, biz özüz onlar et bu bedene.

–Dinleyici Sprenler Şarkısı, 9. kıta

Rüyasında Kaladin fırtınaydı.

Dünyayı kaplıyor, araziler boyunca akıyordu, temizleyici bir öfkeydi. Her şey önünde sürükleniyor, önünde kırılıyordu. Onun karanlığında dünya yeniden doğuyordu.

Şimşeklerle hayat dolu olarak süzüldü, nefesi ışıltılarıydı. Rüzgârın uluması sesi, gök gürültüsü kalbinin atışıydı. Eziyordu, yeniyordu, örtüyordu ve...

Ve bunu daha önce de yapmıştı.

Bir kapının altından sızan sular gibi Kaladin'in üzerine bir farkındalık çöktü. Evet. O bu rüyayı daha önce de görmüştü.

Zorlanarak arkasına döndü. Sonsuzluk kadar geniş bir yüz arkasında uzanıyordu, fırtınanın arkasındaki kuvvet, Fırtınababa'nın kendisi.

ŞEREFİN OĞLU, dedi kükreyen rüzgâr gibi bir ses.

"Bu gerçek!" diye bağırdı Kaladin fırtınanın içine doğru. O rüzgârın kendisiydi. Sprendi. Her nasılsa Kaladin konuşmayı başardı. "Sen gerçeksin!"

O SANA GÜVENİYOR.

"Syl mi?" diye seslendi Kaladin. "Evet, güveniyor."

GÜVENMEMELİ.

"Onun bana gelmesini yasaklayan sen miydin? Sprenlere engel olan şey sen misin?"

SEN ONU ÖLDÜRECEKSİN. O kadar derin, o kadar *güçlü* olan ses, sanki üzüntülü gibi geliyordu. Yaslı. ÇOCUĞUMU KATLEDECEKSİN VE CESEDİNİ GÜNAHKÂR İNSANLARA TERK EDECEKSİN.

"*Etmeyeceğim*!" diye bağırdı Kaladin.

ŞİMDİDEN BAŞLADIN BİLE.

Fırtına devam etti. Kaladin dünyayı yukarıdan gördü. Korunaklı limanlardaki gemiler şiddetli dalgaların üzerinde sarsılıyordu. Ordular vadilerin içinde toplanmış, çok sayıda tepe ve dağların olduğu bir yerde savaş için hazırlanıyorlardı. Engin bir göl onun gelişinin önünde kuruyordu, sular alttaki kayalardaki deliklerin içine çekiliyordu.

"Buna nasıl engel olabilirim?" diye hesap sordu Kaladin. "Onu nasıl koruyabilirim?"

SEN İNSANSIN. SEN İHANET EDECEKSİN.

"Hayır etmeyeceğim!"

DEĞİŞECEKSİN. İNSANLAR DEĞİŞİR. BÜTÜN İNSANLAR.

Kıta ne kadar da engindi. Kaladin'in anlayamadığı dillerde konuşan ne kadar çok insan vardı, herkes odalarında, mağaralarında, vadilerinde saklanıyordu.

AH, dedi Fırtınababa. DEMEK BÖYLE BİTECEK.

"Ne oldu?" diye bağırdı Kaladin rüzgârların içine doğru. "Ne değişti. Ben hissediyorum..."

O SENİN İÇİN GELİYOR, KÜÇÜK HAİN. ÜZGÜNÜM.

Kaladin'in önünde bir şey yükseldi. İkinci bir fırtına, bunun şimşekleri kırmızıydı, o kadar devasaydı ki kıta, *dünyanın kendisi* bile onunla kıyaslandığı zaman hiçbir şeydi. Her şey onun gölgesine gömüldü.

ÜZGÜNÜM, dedi Fırtınababa. O GELİYOR.

Kaladin uyandı, kalbi göğsünün içinde gümbür gümbür atıyordu.

Neredeyse sandalyesinden düşecekti. Neredeydi? Zirve'de, kralın toplantı salonundaydı. Kaladin bir an için oturmuştu ve...

Kızardı. Uyuyakalmıştı.

Yakınlarında Renarin'le konuşarak ayakta durmakta olan Adolin vardı. "Ben görüşmeden hiçbir şey çıkacağını düşünmüyorum ama babamın kabul etmesine memnun oldum. Parshendi habercinin gelmesinin ne kadar uzun sürdüğü düşünülürse, neredeyse olacağından umudumu kesmiştim."

"Orada karşılaştığın Parshendi'nin bir kadın olduğundan emin misin?" diye sordu Renarin. İki hafta önce Kılıç'ıyla bağ kurmayı bitirdiği ve artık onu elinde taşımak zorunda olmadığı için daha rahatmış gibi görünüyordu. "Kadın bir Paredar?"

"Parshendiler epey garipler," dedi Adolin bir omuz silkmeyle. Kaladin'e doğru bir göz attı ve dudakları küçümsemeyle yukarı doğru kıvrıldı. "İş başında uyuyor musun, oğlum köprücü?"

Sızdıran kepenk yakınlarında sallanıyor, tahtanın altından su damlıyordu. Navani ve Dalinar yan odada olacaklardı.

Kral burada değildi.

"Majesteleri!" diye haykıran Kaladin fırlayarak ayağa kalktı.

"Tuvalette, oğlum," dedi Adolin başıyla bir diğer kapıya doğru işaret ederek. "Bir yücefırtına sırasında uyuyabiliyorsun. Bu etkileyici. Neredeyse uyuklarken akıttığın salya miktarı kadar etkileyici."

Laf yetiştirmeye vakit yoktu. O rüya... Kaladin balkon kapısına doğru döndü, hızla nefes alıyordu.

O *geliyor*...

Kaladin balkon kapısını çekerek açtı. Adolin bağırdı ve Renarin seslendi ama Kaladin onları duymazdan gelerek fırtınayla yüzleşti.

Rüzgâr hâlâ uluyordu ve yağmur taş balkonu kırılan sopalara benzer bir sesle dövüyordu. Ancak hiç şimşek yoktu ve rüzgâr da, şiddetli olsa bile, kayaları fırlatacak ya da duvarları devirecek kadar güçlü değildi. Yücefırtınanın asıl kısmı geçmişti.

Karanlık. Hiçliğin derinliklerinden gelen rüzgârlar onu yumrukluyordu. Sanki Cehennem'in, eski şarkılarda Braize diye bilinen Yıkım'ın yukarısında duruyormuş gibi hissediyordu. İblislerin ve canavarların yurdunun. Tereddütlü bir şekilde dışarıya bir adım attı, hâlâ açık olan kapıdan gelen ışık ıslak balkona saçılıyordu. Parmaklığı, hâlâ güvenli olan bir kısmını, buldu ve soğuk parmaklarla bunu kavradı. Yağmur yanaklarını ısırıyor, üniformasından içeriye sızıyor, kumaşların içinden oyarak sıcak deriye ulaşmaya çalışıyordu.

"Sen *deli* misin?" diye hesap sordu Adolin kapının ağzından. Kaladin rüzgârın ve uzak gök gürültülerinin sesi yüzünden onu zar zor duyabiliyordu.

◆
◆ ◆

Desen, yağmur vagonun üzerine düşerken hafifçe uğulduyordu.

Shallan'ın köleleri bir araya sokulmuş, sızlanıyorlardı. Lanet sprenin sesini kesebilmeyi diledi ama Desen ona tepki vermiyordu. En azından yücefırtına neredeyse bitmişti. Buradan uzaklaşmak ve Tyn'in yazıştığı kişilerin evi hakkında söyleyecek neleri olduğunu okumak istiyordu.

Desen'in uğultusu neredeyse sanki bir sızlanma sesi gibiydi. Shallan kaşlarını çattı ve öne doğru eğilerek ona yaklaştı. Bunlar anlaşılır kelimeler miydi?

"Kötü... Kötü... Çok kötü..."

◆
◆ ◆

Syl yücefırtınanın yoğun karanlığının içinden fırlayarak geldi, siyahlığın içinde ani bir ışık patlamasıydı. Önündeki demir parmaklığa konmadan önce şiddetle Kaladin'in etrafında döndü. Elbisesi genelde olduğundan daha uzun ve akışkanmış gibi görünüyordu. Yağmur onun şeklini bozmaksızın içinden geçip gidiyordu.

Syl gökyüzüne doğru baktı, sonra da başını sertçe omzundan geriye çevirdi. "Kaladin. Bir şey yanlış."

"Biliyorum."

Syl bir o yöne, bir bu yöne eğilerek kendi etrafında döndü. Küçük gözleri kocaman açıldı. "O geliyor."

"Kim? Fırtına mı?"

"Nefret eden," diye fısıldadı Syl. "İçerideki karanlık. Kaladin, o izliyor. Bir şeyler olmak üzere. Kötü bir şey."

Kaladin sadece bir an için tereddüt etti, sonra da atılarak Adolin'i itip geçti ve odanın içine geri dönerek aydınlığa girdi. "Kralı getirin. Gidiyoruz. *Hemen.*"

"Ne?" diye hesap sordu Adolin.

Kaladin savurarak Dalinar ve Navani'nin beklemekte olduğu küçük odanın kapısını açtı. Yüceprens bir kanepede oturmuştu, yüz ifadesi dalgındı, Navani elini tutuyordu. Kaladin'in beklediği şey bu değildi. Yüceprens korkmuş ya da delirmiş gibi görünmüyordu, sadece düşünceli gibiydi. Alçak sesle konuşuyordu.

Kaladin dondu. O *fırtınalar sırasında bir şeyler görüyor.*

"Ne yapıyorsun?" diye hesap sordu Navani. "Bu ne cüret!"

"Onu uyandırabilir misiniz?" diye sordu Kaladin odadan içeriye girerek. "Bu odadan, bu saraydan çıkmamız gerek."

"Saçmalık." Bu kralın sesiydi. Elhokar arkasından odaya girdi. "Sen ne geveliyorsun?"

"Burada güvende değilsiniz Majesteleri," dedi Kaladin. "Sizi saraydan çıkarmamız ve savaş kampına götürmemiz gerekiyor." Fırtınalar. Bu güvenli olur muydu? Hiç kimsenin beklemeyeceği bir yere mi gitmeleri gerekirdi?

Dışarıda fırtına gümbürdedi ama yağmur damlalarının sesi durgunlaşıyordu. Fırtına ölüyordu.

"Bu gülünç," dedi Adolin kralın arkasından, ellerini havaya savurarak. "Bu savaş kamplarındaki en güvenli yer. Sen bizim ayrılmamızı mi istiyorsun? Kralı fırtınanın içine mi çıkaralım?"

"Yüceprensi uyandırmamız gerek," dedi Kaladin Dalinar'a doğru uzanarak.

O bunu yaparken Dalinar kolunu yakaladı. "Yüceprens uyandı," dedi Dalinar bakışları açılarak hangi uzak yere gitmişlerse oradan geri dönerken. "Ne oluyor burada?"

"Köprücü oğlan bizim sarayı boşaltmamızı istiyor," dedi Adolin.

"Asker?" diye sordu Dalinar.

"Burası güvenli değil komutanım."

"Bunu sana düşündüren nedir?"

"İçgüdü komutanım."

Oda durgunlaştı. Dışarıda yağmur damlaları hafif bir çıtırtıya dönüşmüştü. Fırtınanın sonu gelmişti. "O zaman gidiyoruz," dedi Dalinar ayağa kalkarak.

"Ne?" diye itiraz etti kral.

"Sen bu adamı muhafızlarının başına getirdin Elhokar," dedi Dalinar. "Eğer o bizim konumumuzun güvenli olmadığını düşünüyorsa, onun dediğini yapmalıyız."

O cümlede ima edilen bir şimdilik vardı ama bu Kaladin'in umurunda değildi. İterek kral ve Adolin'in yanından geçti, ana odayı aceleyle aşarak dışarı çıkan kapıya geldi. Kalbi içinde çekiç gibi atıyordu, kasları gergindi. Sadece onun gözlerinde görünür olan Syl odanın içinde hummalı bir şekilde uçuşuyordu.

Kaladin kapıları savurarak açtı. Kapının ötesindeki koridorda nöbet tutmakta olan altı adam vardı, bir tanesi Kralın Muhafızları'ndan olan Ralinor adındaki bir adamın dışında hepsi köprücülerdi. "Gidiyoruz," dedi Kaladin eliyle işaret ederek. "Beld ve Hobber, siz öncü birliksiniz. Binadan çıkan yolda keşfe çıkın; arka yol, aşağıdaki mutfakların içinden geçen, ve eğer olağandışı herhangi bir şey görürseniz bağırın. Moash, sen ve Ralinor arka muhafızlarsınız, ben, kral ve yüceprensi görüş alanınızdan

çıkarana kadar bu odayı izleyin, sonra da takip edin. Mart ve Eth, siz ne olursa olsun kralın yanında kalacaksınız."

Muhafızlar soru sormadan harekete geçtiler. Öncüler koşarak ilerlerken Kaladin krala geri döndü ve onu kolundan yakaladı, sonra da onu kapıya doğru sürükledi. Elhokar yüzünde afallamış bir ifadeyle ona izin verdi.

Diğer açıkgözler de onları takip etti. Köprücü kardeşler Mart ve Eth kralın iki yanında konum aldılar, Moash kapı ağzını tutuyordu. O mızrağını gergin bir şekilde kavramıştı, önce bir yöne, sonra da bir diğerine doğru çeviriyordu.

Kaladin kral ve ailesini koridor boyunca seçtiği yoldan hızla götürdü. Sol ve altlarında kalan sarayın resmî girişine doğru gitmek yerine sağa, sarayın derinliklerine doğru ilerleyeceklerdi. Aşağıya ve sağa giderek, mutfakların içinden geçecek ve açık havaya çıkacaklardı.

Koridorlar sessizdi. Herkes yücefırtına sırasında odalarına sığınırdı.

Dalinar grubun önünde Kaladin'e katıldı. "Buna tam olarak neyin sebep olduğunu duymayı isteyeceğim asker," dedi. "Bir kere güvenli bir şekilde uzaklaştığımız zaman."

Sprenim kriz geçiriyor, diye düşündü Kaladin onun koridor boyunca ileri geri uçuşmasını izlerken. *Buna sebep olan şey o.* Bunu nasıl açıklayacaktı? Bir *rüzgârspreninin* sözünü mü dinliyordu?

Derinlere doğru ilerlediler. Fırtınalar, bu boş koridorlar rahatsız ediciydi. Sarayın büyük bir kısmı aslında sadece tepenin kayaları içinde kesilmiş bir oyuktan ibaretti, yanlarda delinerek açılmış pencereler vardı.

Kaladin yerinde dondu.

İlerideki ışıklar sönmüştü, koridor en sonunda bir maden kadar karanlık olana kadar loşlaşarak uzanıyordu.

"Durun," dedi Adolin yerinde durarak. "Neden karanlık? Kürelere ne oldu?"

Işık'ları emilmiş.

Hay Cehennem. Ve o ilerideki koridorun duvarındaki şu şey neydi? Büyük bir siyahlık parçası. Kaladin aceleci bir şekilde cebinden bir küre çıkardı ve kaldırdı. Bu bir delikti! Bu koridora dışarıdan kesilerek bir kapı açılmıştı, kayalar tam ortalarından doğranmıştı. İçeri doğru soğuk bir meltem esiyordu.

Kaladin'in ışığı ayrıca hemen ilerilerinde zeminde duran bir şeyi de aydınlatıyordu. Koridorların kesiştiği yerde yatan bir beden vardı. Mavi bir üniforma giyiyordu. Beld, Kaladin'in önden gönderdiği adamlardan bir tanesi.

Birbirine sokulmuş insanlar grubu dehşet içinde gözlerini cesede diktiler. Koridorun ürkütücü sessizliği, ışıkların yokluğu kralın şikâyetlerini bile susturmuştu.

"O burada," diye fısıldadı Syl.

Yan koridordan sakin bir şekil çıktı, taş zemini keserek iz bırakan uzun gümüşsü bir Kılıç tutuyordu. Şeklin akışkan beyaz giysileri vardı, ince bir pantolonu ve her adımda dalgalanan bir gömleği. Kel baş, solgun ten. Shin.

Kaladin şekli tanıdı. Alethkar'daki herkes bu adamı duymuştu. Beyazlı Suikastçı. Kaladin bir keresinde onu rüyasında görmüştü, biraz önce gördüğü rüya gibiydi, gerçi o zaman onu tanımamıştı.

Suikastçının bedeninden dışarı Fırtınaışığı dökülüyordu.

O bir Dalgabağlayan'dı.

"Adolin, benimle gel!" diye bağırdı Dalinar. "Renarin, kralı koru! Onu geldiğimiz yoldan geri götür!" Bununla birlikte Dalinar, Karadiken, Kaladin'in adamlarının birinden mızrağını kaptı ve suikastçının üzerine saldırdı.

Kendini öldürtecek, diye düşündü Kaladin onun arkasından koşarken. "Prens Renarin'le gidin!" diye bağırdı adamlarına. "Onun dediğini yapın. Kralı koruyun!"

Askerler aceleci bir şekilde geri çekilmeye başladılar, gruba yetişmiş olan Moash ve Ralinor da onlara katıldı, Navani ve kralı sürükleyerek götürüyorlardı.

"Baba!" diye haykırdı Renarin. Moash onu omzundan kavradı ve geriye doğru çekti. "Ben de dövüşebilirim!"

"Git!" diye kükredi Dalinar. "Kralı koru!"

Kaladin Dalinar ve Adolin ile birlikte saldırırken, gruptan son duyduğu şey Kral Elhokar'ın inleyen sesiydi. "Benim için de geldi. Geleceğini hep biliyordum. Babam için geldiği gibi..."

Kaladin cesaret edebildiği kadar çok Fırtınaışığı çekti. Beyazlı Suikastçı sakince koridorda duruyordu, kendi Işık'ı üzerinde tütüyordu. O nasıl bir Dalgabağlayan olabilirdi? Bu adamı hangi spren seçmişti?

Adolin'in Parekılıcı elinde belirdi.

"Çatal," dedi Dalinar hafifçe, üçü suikastçıya yaklaşırlarken yavaşlayarak. "Ben ortadayım. Sen bunu biliyor musun Kaladin?"

"Evet komutanım." Bu basit bir küçük ekip savaş dizilişiydi.

"Bunu bana bırak baba," dedi Adolin. "Onun bir Parekılıcı var ve o parıltının görüntüsünden hiç hoşlanmadım..."

"Hayır," dedi Dalinar. "Ona hep birlikte saldıracağız." Suikastçıya bakarken gözlerini kıstı, hâlâ zavallı Beld'in cesedinin üzerinde sakince yükseliyordu. "Bu sefer masa başında uyuklamıyorum, seni piç. Benden bir tanesini daha alamayacaksın!"

Üçlü birlikte saldırdılar. Kaladin ve Adolin iki tarafından saldırırken, çatalın orta dişi olan Dalinar suikastçının dikkatini üzerinde tutmaya çalışacaktı. O kendi kısa kılıcını kullanmak yerine uzun menzilli mızrağı almakla akıllılık etmişti. Suikastçıyı şaşırtmak ve zorlamak için hızla koşarak saldırdılar.

Suikastçı onlar yaklaşana kadar bekledi, sonra da Işık saçarak zıpladı. Dalinar kükrer ve mızrağını saplarken o havada döndü.

Suikastçı geri inmedi. Bunun yerine yaklaşık on iki ayak kadar yukarılarında olan koridorun *tavanına* kondu.

"Doğruymuş," dedi Adolin, sesi rahatsızdı. Sırtını geriye doğru eğerek Parekılıcı'nı sakar bir açıyla saldırmak için kaldırdı. Ancak suikastçı beyaz kumaştan bir tomar hâlinde *koşarak duvardan aşağı indi*, Adolin'in Parekılıcı'nı kendisininkiyle vurup bir kenara itti, sonra da elini Adolin'in göğsüne bindirdi.

Sanki fırlatılmış gibi Adolin yukarıya doğru savrularak döndü. Yukarılarındaki tavana gümbürtüyle çarparken bedeninden Fırtınaışığı akıyordu. İnleyerek döndü ama tavanda asılı durmaya devam etti.

Fırtınababa! diye düşündü Kaladin, kalbi gümbür gümbür atıyor, içindeki fırtına kabarıyordu. Suikastçıya vurmaya çalışarak kendi mızrağını da Karadiken'inkinin yanından savurdu.

Adam darbelerden kaçınmadı.

Mızrakların ikisi de ete isabet ettiler, Dalinar'ınki omzuna, Kaladin'inki de yan tarafına. Suikastçı ise dönerek Parekılıcı'nı mızraklarının içinden savurdu ve onları ikiye ayırdı, sanki yaralar umurunda bile değilmiş gibi görünüyordu. Öne doğru atılarak Dalinar'ın yüzüne tokat attı ve Dalinar yere devrildi, sonra da Kılıç'ını Kaladin'e doğru savurdu.

Kaladin saldırının altından zar zor eğilerek kaçındı, sonra da hızla geriye doğru çekildi, mızrağının ucu inleyerek yuvarlanan Dalinar'ın yanında takırtıyla yere düşmüştü. Dalinar elini suikastçının ona vurduğu yerden yanağına bastırıyordu. Yırtılmış deriden kan sızıyordu. Fırtınaışığı'yla dolmuş bir Dalgabağlayan'ın darbesi kolayca atlatılamazdı.

Suikastçı koridorun ortasında sakin ve kendinden emin bir şekilde ayakta duruyordu. Şimdi kızarmakta olan giysilerindeki kesiklerin içinde Fırtınaışığı çalkalanıyor, yaralarını iyileştiriyordu.

Kaladin geriledi, ucu eksik olan mızrağını elinde tutuyordu. Bu adamın yaptığı şeyler... O da bir *Rüzgârkoşucu* olamazdı, değil mi?

İmkânsız.

"Baba!" diye bağırdı Adolin yukarıdan. Oğlan ayağa kalkmıştı ama ondan akmakta olan Fırtınaışığı neredeyse tükenmek üzereydi. Suikastçıya saldırmaya çalıştı ama tavandan koptu ve yere omzunun üzerinde çakıldı. Parmaklarından düşerken Parekılıcı kayboldu.

Suikastçı kımıldayan ama kalkamayan Adolin'in üzerinden adımını atarak geçti. "Üzgünüm," dedi suikastçı, Fırtınaışığı ağzından saçılıyordu. "Bunu yapmayı ben istemiyorum."

"Sana fırsat vermeyeceğim," diye hırladı Kaladin koşarak öne atılırken. Syl etrafında hızla dönüyordu ve rüzgârın estiğini hissetti. Fırtınanın köpürdüğünü, onu ilerlemeye ittiğini hissediyordu. Mızrağının geride kalan kısmını bir sopa gibi tutarak suikastçının üzerine gitti ve rüzgârın ona kılavuzluk ettiğini *hissetti.*

İsabetle indirilen darbeler, silahla bir olunan bir an. Endişelerini unuttu, başarısızlıklarını unuttu, hatta öfkesini bile unuttu. Sadece Kaladin ve bir mızrak vardı.

Olması gereken de buydu.

Suikastçı omzuna, sonra da yanına bir darbe aldı. Hepsini görmezden gelemezdi, Fırtınaışığı onu iyileştirmek için tükenirdi. Suikastçı bir diğer ağız dolusu Işık daha kaybederek küfretti ve geriye çekildi, biraz fazla büyük, solgun safirlerin renginde olan Shin gözleri, sürekli saldırı sağanağı karşısında genişlemişti.

Kaladin Fırtınaışığı'nın geri kalanını da içine çekti. Ne kadar da azdı. Nöbete gelmeden önce yeni küreler almamıştı. Aptal. Dikkatsiz.

Suikastçı omzunu çevirerek Parekılıcı'nı kaldırdı, saplamaya hazırlanıyordu. *Orada,* diye düşündü Kaladin. Ne olacağını *hissedebiliyordu.* O vücudunu bükerek saldırının etrafından geçecek, mızrağının dibiyle yukarıya vuracaktı. Bu suikastçının başının yan tarafına isabet edecekti, Fırtınaışığı'nın bile kolaylıkla telafi edemeyeceği güçlü bir darbe olacaktı. Suikastçı sersemleyecekti. Bir açıklık oluşacaktı.

Yakaladım onu.

Her nasılsa, suikastçı eğilerek darbesinden kaçtı.

Fazla hızlı hareket etmişti, Kaladin'in beklediğinden daha hızlıydı. Neredeyse Kaladin'in... Kendisi kadar hızlıydı. Kaladin'in darbesi sadece boş havaya isabet etti ve Parekılıcı ile deşilmekten zar zor kaçınabildi.

Kaladin'in sonraki hareketleri içgüdüsel olarak gelmişti. Yılların eğitimi kaslarına kendi akıllarını kazandırmıştı. Eğer sıradan bir düşmanla dövüşüyor olsaydı, sonraki darbeyi engellemek için silahını otomatik olarak kaydırma şekli mükemmel olurdu. Ancak suikastçının bir Parekılıcı vardı. Kaladin'in o kadar gayretle içine işletmiş olduğu içgüdüleri ona ihanet etti.

Gümüşsü silah Kaladin'in mızrağının geri kalanını kesip geçti, sonra da Kaladin'in sağ kolundan, hemen dirseğin altından. İnanılmaz acıdan oluşan bir şok Kaladin'in içine yayıldı ve nefesi kesilerek dizlerinin üzerine düştü.

Sonra... Hiçbir şey. Kolunu hissedemiyordu. Griye dönerek soldu, cansızdı, avcu açıldı, yarım mızrak sapı parmaklarından kayarak çatırtıyla yere düşerken parmakları açık kaldı.

Suikastçı Kaladin'i tekmeleyerek yolundan uzaklaştırıp, duvara bindirdi. Kaladin inleyerek orada çöküp kaldı.

Beyaz giysili adam koridorda kralın gitmiş olduğu yöne doğru döndü. Tekrar adımını Adolin'in üzerinden atarak geçti.

"Kaladin!" dedi Syl, ışıktan bir kurdele şeklindeydi.

"Onu yenemem," diye fısıldadı Kaladin, gözünde yaşlar vardı. Acı gözyaşları. Hüsran gözyaşları. "O bizden biri. Bir Parlayan."

"Hayır!" dedi Syl şiddetle. "Hayır. O çok daha korkunç bir şey. Ona hiçbir spren yol göstermiyor Kaladin. Lütfen. Ayağa kalk."

Dalinar suikastçı ile krala doğru giden yolun arasındaki koridorda ayağa kalkmayı başarmıştı. Karadiken'in yanağı kanlı bir yaraya dönmüştü ama gözleri berraktı. "Onu almana izin vermeyeceğim!" diye kükredi Dalinar. "Elhokar'ı alamazsın. Kardeşimi aldın! Ondan geride kalan tek şeyi da alamayacaksın!"

Suikastçı koridorda hemen Dalinar'ın önünde durdu. "Ama ben onun için gelmedim Yüceprens," diye fısıldadı, Fırtınaışığı dudaklarından tütüyordu. "Senin için geldim." Suikastçı öne doğru atılıp, Dalinar'ın darbesini tokatlayarak uzaklaştırdı ve Karadiken'i bacağından tekmeledi.

Dalinar mızrağını düşürürken bir dizinin üzerine düştü, inlemesi koridorda yankılandı. Hemen yanındaki duvarda olan açıklıktan koridorun içine dondurucu bir rüzgâr esiyordu.

Kaladin hırlayarak kendisini ayağa kalkmaya zorladı ve koridor boyunca koşarak ilerledi, bir eli ölü ve işe yaramazdı. Bir daha asla mızrak tutamayacaktı. Bunu düşünemezdi. Dalinar'a ulaşmak *zorundaydı*.

Çok yavaştı.

Başarısız olacağım.

Suikastçı korkunç Kılıç'ını en son bir darbe ile yukarıdan aşağıya savurdu. Dalinar kaçmadı.

Onun yerine Kılıç'ı yakaladı.

Kılıç aşağı inerken avuçlarının içlerini birbirine çarptı ve tam ona vurmadan önce silahı *yakaladı.*

Suikastçı şaşkınlıkla homurdandı.

O anda Kaladin adama bindirdi, ağırlığını ve momentumunu kullanarak suikastçıyı duvara doğru fırlatmıştı. Yalnız burada bir duvar yoktu. Suikastçının koridora girmek için kesmiş olduğu açıklığa doğru savruldular.

İkisi de yuvarlanarak aşağıya düştü.

Fakat elde değil karışmamak,
Dalgalar bize ait sonuca bakarsak.
Sözler verildi ve tutulmasının zamanı geldi.
Anladık mı davranışların sonucunu?
Bize sahip olsalar bile değil cevaba,
Ama cüret edebilir miyiz onları tekrardan almaya.

–Dinleyici Sprenler Şarkısı, 10. kıta

Kaladin yağmurla birlikte düştü.

Çalışan tek eliyle suikastçının kemik beyazı elbisesine yapışmıştı. Suikastçının düşürdüğü Parekılıcı yanlarında patlayarak sise dönüştü ve birlikte yüz ayak aşağıdaki zemine doğru düştüler.

Kaladin'in içindeki fırtına neredeyse dinmişti. Çok az Fırtınaışığı vardı!

Suikastçı bir anda daha güçlü parlamaya başladı.

Onun küreleri var.

Kaladin sertçe nefesini çekti ve suikastçının belindeki keselerin içindeki kürelerden Işık akmaya başladı. Işık Kaladin'in içine doğru akarken suikastçı onu tekmeledi. Bir elin tutuşu yeterli değildi ve Kaladin savrularak ondan uzaklaştı.

Sonra çakıldı.

Sert çakılmıştı. Ne hazırlık yapmış, ne de ayaklarını aşağıya çevirmişti. Soğuk, ıslak taşlara bindirdi ve görüşü şimşek gibi yanıp söndü.

Bir an sonra görüşü netleşti ve kendisini kralın sarayına doğru yükselen kayaların dibinde yatarken buldu, üzerine nazik bir yağmur düşüyordu. Yukarısındaki duvar deliğinin uzak ışığına doğru baktı. Sağ kurtulmuştu.

Bir soru cevaplandı, diye düşündü ıslak kayaların üzerinde dizlerinin üstüne kalkmaya çalışırken. Fırtınaışığı şimdiden sağ tarafı boyunca parçalanmış olan derisinin üzerinde işlemeye başlamıştı. Omzundaki bir şeyler kırılmıştı, yavaş yavaş geri çekilen yakıcı bir acı hâlinde Işık'ın iyileştirici etkisini hissedebiliyordu.

Ama vücudunun geri kalanından yükselmekte olan Işık tarafından hafifçe aydınlatılmakta olan sağ önkolu ve eli hâlâ cansız griydi. Bir dizinin içindeki sönük mum gibi, bu parçası parlamıyordu. Bunu hissedemiyordu, parmaklarını bile hareket ettiremiyordu. Elini öbürüyle kavrarken parmaklar ölü hâlde sarkıyorlardı.

Yakınlarda Beyazlı Suikastçı ayağa kalkarak yağmurun içinde dimdik durdu. O bir şekilde ayaklarını altına almış ve kontrollü, zarif bir şekilde yere konmuştu. Bu adamın güçleri üzerindeki tecrübe seviyesiyle kıyaslandığı zaman, Kaladin orduya yeni katılmış bir acemi gibi görünüyordu.

Suikastçı Kaladin'e doğru döndü, sonra aniden durdu. Kaladin'in anlamadığı bir dilde hafifçe konuştu, kelimeleri kesik kesik ve ıslıksıydı, çok sayıda "ş" sesi vardı.

Hareket etmem gerek, diye düşündü Kaladin. O, *o Kılıç'ı tekrar çağırmadan önce.* Ne yazık ki, elini kaybetmiş olmanın dehşetini bastırmayı başaramıyordu. Artık mızrak kullanmak yoktu. Hekimlik yoktu. Kaladin olmayı öğrendiği iki adamı da kaybetmişti.

Yalnız... *Neredeyse* hissedebildiği...

"Seni Çiviledim mi?" diye sordu suikastçı şiveli bir Alethçe ile. Gözleri koyulaşmıştı, safir mavisi renklerini kaybediyorlardı. "Yere doğru? Ama neden düşüp ölmedin? Hayır. Seni yukarı doğru Çivilemiş olmalıyım. İmkânsız." Geriye doğru çekildi.

Bir şaşkınlık anı. Yaşayacak bir an. Belki... Kaladin Işık'ın işlediğini, içindeki fırtınanın zorlandığını ve bastırdığını hissedebiliyordu. Dişlerini sıktı ve bir şekilde *bastırdı.*

Renk eline geri döndü ve his bir anda kolunun, elinin, parmaklarının içini doldu; soğuk acı. Işık elinden de tütmeye başladı.

"Hayır..." dedi suikastçı. "Hayır!"

Kaladin'in eline yaptığı şey her neyse Işık'ının büyük bir kısmını tüketmişti ve üzerindeki genel ışıltı soldu, sadece azıcık parlıyordu. Hâlâ dizlerinin üzerinde olan Kaladin dişlerini sıkarak kemerindeki bıçağı kavradı ama tutuşunun zayıf olduğunu gördü. Neredeyse silahı çıkarırken elinden düşürecekti.

Bıçağı sol eline geçirdi. İdare etmesi gerekecekti.

Kendisini savurarak ayağa fırlattı ve suikastçının üzerine saldırdı. *Bir şansımın olabilmesi için hızla saldırmam gerek.*

Suikastçı geriye doğru sıçradı, en azından bir on ayak yükselmişti, beyaz giysileri gece havasının içinde dalgalanıyordu. Zerafetle yere indi, Parekılıcı elinde belirdi. "Sen nesin?" diye sordu.

"Seninle aynı şeyim," dedi Kaladin. Bir mide bulantısı dalgası hissetti ama kendisini kuvvetli görünmeye zorladı. "Rüzgârkoşucu."

"Olamazsın."

Kaladin bıçağı kaldırdı, geride kalan birkaç Işık iplikçiği derisinden yükseliyordu. Yağmur üzerine çiseliyordu.

Suikastçı geriye doğru tökezledi, gözleri sanki Kaladin bir uçurumşeytanına dönüşmüş gibi kocaman açılmıştı. "Onlar bana yalancı dediler!" diye çığlık attı suikastçı. "Bana yanıldığımı söylediler! Vallano'nun oğlunun oğlu Szeth ... Hakikatsiz. Onlar bana *Hakikatsiz* dediler!"

Kaladin başarabildiği kadar tehditkâr görünerek öne doğru adım attı, Fırtınaışığı'nın heybetli görünmesine yetecek kadar uzun süre dayanmasını umut ediyordu. Nefesini vererek önünde ışıldamasına izin verdi, karanlığın içinde hafifçe parlıyordu.

Suikastçı tökezleyerek bir su birikintisinin içinden geriledi. "Geri mi döndüler?" diye hesap sordu. "*Hepsi* geri mi dönüyor?"

"Evet," dedi Kaladin. Doğru cevap buymuş gibi görünüyordu. En azından onu hayatta tutacak olan cevap.

Suikastçı bir an daha gözlerini ona dikerek baktı, sonra da döndü ve kaçtı. Kaladin parlayan şeklin koşmasını, sonra da gökyüzüne doğru fırlayıp gitmesini izledi. Işıktan bir kurdele hâlinde doğuya doğru uçtu.

"Fırtınalar," dedi Kaladin son Işık'ını da nefesiyle birlikte bırakırken ve bir yığın hâlinde yere yıkıldı.

◆
◆ ◆

Bilinci yerine geldiği zaman, ellerini beline koymuş olan Syl yanındaki kayalık zeminde duruyordu. "Nöbet başında olman gerekirken uyuyor musun?"

Kaladin inledi ve doğrularak oturdu. Kendisini korkunç derecede zayıf hissediyordu ama hayattaydı. Bu da yeterdi. Elini kaldırdı ama şimdi Fırtınaışığı solmuş olduğu için karanlıkta pek bir şey göremiyordu.

Parmaklarını hareket ettirebiliyordu. Bütün eli ve önkolu ağrıyordu ama bu hayatında duyduğu en muhteşem ağrıydı.

"İyileştirdim," diye fısıldadı, sonra da öksürdü. "Bir *Parekılıcı* yarasını iyileştirdim. Neden bana bunu yapabileceğimi söylemedin?"

"Çünkü sen yapana kadar yapabileceğini bilmiyordum, şapşal." Sanki bu dünyanın en bariz gerçeğiymiş gibi söylemişti. Sesi yumuşadı. "Ölüler var. Yukarıda."

Kaladin başını sallayarak onayladı. Yürüyebilir miydi? Ayaklarının üzerinde doğrulmayı başardı ve yavaş yavaş Zirve'nin tabanının etrafından dolaşmaya başladı, öbür taraftaki merdivenlere doğru gidiyordu. Syl endişeli bir şekilde etrafında uçuşuyordu. Birkaç sefer nefesini toplamak için durmak zorunda kaldı ve bir yerde Parekılıcı ile kesildiğini gizlemek için durup ceketinin kol yenini yırttı.

Tepeye ulaştı. Bir parçası herkesin cesetlerini bulacağından korkuyordu. Koridorlar sessizdi. Bağrış yoktu, muhafız yoktu. Hiçbir şey. Kendini yapayalnız hissederek İlerlemeye devam etti, en sonunda önünde ışık görene kadar.

"Dur!" diye seslendi titreyen bir ses. Köprü Dört'ten Mart. "Sen oradaki! Kendini tanıt!"

Kaladin ışığa doğru devam etti, cevap vermek için fazlasıyla tükenmişti. Kralın odasının önünde Mart ve Moash nöbet tutuyorlardı, Kralın Muhafızları'ndan bazı askerler de onlarla birlikteydi. Kaladin'i tanıdıkları zaman şaşkınlıkla bağrıştılar. Hemen onu Elhokar'ın odasının ışığı ve sıcaklığına soktular.

Burada Dalinar ve Adolin'i kanepelerde otururken buldu, hayattalardı. Eth yaralarıyla ilgileniyordu; Kaladin Köprü Dört'teki adamların bazılarını temel tıp konusunda eğitmişti. Renarin köşeye yakın bir sandalyeye yığılıp kalmıştı, Parekılıcı sanki bir parça çöpmüş gibi ayaklarının altında yere atılıp kalmıştı. Kral odanın arka tarafında volta atıyor, alçak sesle annesiyle konuşuyordu.

Kaladin içeri girerken, Dalinar ayağa kalkarak Eth'in bakımını bir kenara itti. "Yaradan'ın onuncu ismi adına," dedi Dalinar, sesi alçaktı. "Sen *hayatta* mısın?"

Kaladin başını sallayarak onayladı, sonra da lüks kraliyet sandalyelerinden bir tanesine çöktü, üstüne su ya da kan bulaştırmayı umursamıyordu. Hafifçe bir inlemeyi bıraktı; yarısı hepsinin iyi olduğunu görmenin rahatlamasından, yarısı da tükenmişliktendi.

"Nasıl?" diye sordu Adolin. "Sen düştün. Zar zor ayıktım ama senin aşağı düştüğünü gördüğümü biliyorum."

Ben bir Dalgabağlayan'ım, diye düşündü Kaladin Dalinar onu incelerken. *Fırtınaışığı kullandım*. O kelimeleri söylemeyi istiyordu ama çıkmadılar. Elhokar ve Adolin'in önünde olmazdı.

Fırtınalar. Korkağın biriyim ben.

"Ben onu sıkıca kavramıştım," dedi Kaladin. "Bilmiyorum. Biz havada döndük ve düştüğümüz zaman ölmemiştim."

Kral başını sallayarak onayladı. "Seni tavana yapıştırdığını söylememiş miydin?" dedi Adolin'e. "Büyük olasılıkla onlar bütün yolu tüy gibi süzülerek inmişlerdir."

"Evet," dedi Adolin. "Herhâlde öyledir."

"Yere indikten sonra," dedi kral umutla, "onu öldürdün mü?"

"Hayır," dedi Kaladin. "Ama o gitti. Sanırım ona bu kadar başarılı bir şekilde karşılık verebilmemize şaşırmıştır."

"Başarılı mı?" diye sordu Adolin. "Bizler sopalarla uçurumşeytanına saldıran üç çocuk gibiydik. Fırtınababa! Hayatımda bu kadar hazin bir yenilgiye uğramamıştım."

"En azından habersiz yakalanmadık," dedi kral, sesi sarsılmış gibiydi. "Bu köprücü... O iyi korumalık yapıyor. Ödüllendirileceksin, genç adam."

Dalinar ayağa kalktı ve odayı aştı. Eth yüzünü temizlemiş ve kanayan burnunu tıkamıştı. Derisi sol elmacık kemiği boyunca yarılmış, burnu da kırılmıştı, gerçi kesinlikle Dalinar'ın uzun askerlik kariyeri boyunca ilk kez olmuş bir şey değildi. İkisi de aslında olduklarından daha kötü görünen yaralardı.

"Nasıl bildin?" diye sordu Dalinar.

Kaladin onun gözlerinin içine baktı. Onun arkasında, Adolin de bir bakış atarak gözlerini kıstı. Bakışlarını indirerek Kaladin'in koluna baktı ve kaşlarını çattı.

O bir şeyler görmüş, diye düşündü Kaladin. Sanki Adolin'le aralarında yeteri kadar dert yokmuş gibi.

"Ben dışarıda havada hareket eden bir ışık gördüm," dedi Kaladin. "İçgüdüyle hareket ettim."

Syl yakınlardan odanın içine daldı ve yüzünü asarak Kaladin'e dik dik baktı. Ama bu bir yalan değildi. Kaladin *gerçekten de* karanlığın içinde bir ışık görmüştü. Onunkini.

"Bütün o yıllar önce, kardeşimin uğradığı suikastın tanıklarının anlattıkları hikâyelere kulak asmamıştım," dedi Dalinar. "Duvarlarda yürüyen adamlar, aşağıya doğru değil de, yukarıya doğru düşenler... Yukarıdaki Yaradan. O neydi?"

"Ölüm," diye fısıldadı Kaladin.

Dalinar başını sallayarak onayladı.

"Neden şimdi geri geldi?" diye sordu Navani Dalinar'ın yanına gelerek. "Bu kadar yıldan sonra?"

"O beni de almak istiyor," dedi Elhokar. Sırtı onlara dönüktü ve Kaladin elinde bir kadeh olduğunu seçebiliyordu. İçindekileri başına dikti, sonra da anında bir sürahiden tekrar doldurdu. Koyu eflatun şarap. Doldururken Elhokar'ın eli titriyordu.

Kaladin Dalinar'ın gözlerine baktı. Yüceprens duymuştu. Bu Szeth kral için değil, Dalinar için gelmişti.

Dalinar kralı düzeltmek için herhangi bir şey demedi, o yüzden Kaladin de söylemedi.

"Eğer geri gelirse ne yapacağız?" diye sordu Adolin.

"Bilmiyorum," dedi Dalinar tekrar oğlunun yanında kanepeye otururken. "Bilmiyorum..."

Yaralarıyla ilgilen. Bu Kaladin'in babasının sesiydi, içinde fısıldıyordu. *Hekimin. O yanağa dikiş at. Burnu düzelt.*

Kaladin'in daha önemli bir görevi vardı. Kendisini ayağa kalkmaya zorladı, gerçi kurşun ağırlıklar taşırmış gibi hissediyordu ve kapıdaki adamların birinden bir mızrak aldı. "Koridorlar neden sessiz?" diye sordu Moash'a. "Hizmetkârların nerede olduklarını biliyor musun?"

"Yüceprens," dedi Moash başıyla Dalinar'a doğru işaret ederek. "Berrakbey Dalinar herkesi dışarı çıkarmaları için hizmetkârların odalarına bir çift asker gönderdi. Eğer suikastçı geri gelirse, önüne gelen herkesi öldürmeye başlayabileceğini düşündü. Saraydan ne kadar çok kişi ayrılırsa, o kadar az sayıda kayıp olur diye tahmin etti."

Kaladin başını sallayarak onayladı, bir küre lambası aldı ve koridora çıktı. "Burayı tutun. Benim yapmam gereken bir şey var."

◆
◆ ◆

Köprücü oğlan giderken Adolin koltuğunda yığılmış duruyordu. Kaladin herhangi bir açıklama yapmadı elbette ki, ve kraldan çekilmek için izin de almadı. Fırtına kapası herif kendisini açıkgözlerden üstün görürmüş gibi davranıyordu. Hayır, fırtına kapası herif kendisini kraldan üstün görürmüş gibi davranıyordu.

O senin yanında dövüştü ama, dedi bir parçası. Kaç adam, açıkgözlü ya da koyu, bir Paredarın karşısında bu kadar kararlıca dururdu?

Adolin sıkıntıyla başını kaldırıp gözlerini tavana dikti. Gördüğünü sandığı şeyi görmüş olamazdı. Tavandan düştüğü için sersemlemiş hâldeydi. Muhakkak ki suikastçı gerçekten de Kaladin'in kolunu Parekılıcı ile kesmiş olamazdı. Ne de olsa şimdi kolu tamamen sağlam gibi görünüyordu.

Ama kol yeni neden yoktu?

O suikastçıyla birlikte düştü, diye düşündü Adolin. *Dövüştü ve yaralanmış gibi göründü ama aslında yaralanmadığı ortaya çıktı.* Bunların hepsi bir tür entrika olabilir mi?

Kes şunu, dedi Adolin kendi kendisine. Sen de Elhokar kadar paranoyak olacaksın. Krala bir göz attı, solgun bir yüzle boş şarap kadehine bakıyordu. O gerçekten de sürahinin hepsini içmiş miydi? Elhokar yatak odasına doğru yürüdü, orada onu bekleyen daha da fazlası olmalıydı, ve kapıyı çekerek açtı.

Navani'nin sesi kralın yerinde donakalmasına neden oldu. Kapıya doğru döndü. Tahtanın arka tarafı bir bıçakla kazınmış, pürüzlü çizgilerle bir dizi rün oluşturulmuştu.

Adolin ayağa kalktı. Bunların bazıları sayılardı, değil mi?

"Otuz sekiz gün," diye okudu Renarin. "Tüm ulusların sonu."

Kaladin saray koridorları boyunca yorgunca ilerledi, sadece kısa bir süre önce onları götürmüş olduğu yolu takip ediyordu. Aşağıdaki mutfaklara doğru giden, boşluğa açılan deliğin olduğu koridora saptı. Dalinar'ın kanının yere dökülmüş olduğu yerin ilerisine, kavşağa doğru.

Beld'in cesedinin yattığı yere. Kaladin çömelerek cesedi çevirdi. Gözleri yanıp gitmişti. O ölü gözlerin üzerinde ise Kaladin'in tasarlamış olduğu özgürlük dövmeleri duruyordu.

Kaladin kendi gözlerini kapattı. *Seni koruyamadım*, diye düşündü. Kelleşen, kare yüzlü adam Köprü Dört'ten ve Dalinar'ın ordularının kurtarılmasından sağ çıkmıştı. Cehennem'in kendisinden sağ çıkmış, ama burada, sahip olmaması gereken güçlere sahip olan bir suikastçının elinde düşmüştü.

Kaladin inledi.

"O korumak için öldü," dedi Syl'in sesi.

"Onları sağ tutabilmem gerekirdi," dedi Kaladin. "Neden onların basitçe gitmelerine izin vermedim? Neden onları bu göreve ve daha fazla ölüme getirdim?"

"Birileri dövüşmek zorunda. Birileri korumak zorunda."

"Onlar yeteri kadar savaştı! Onlar paylarına düşen kanı akıttılar. Hepsini birden kovmam gerekir. Dalinar başka korumalar bulabilir."

"Seçimi onlar yaptı," dedi Syl. "Bunu onların elinden alamazsın."

Kaladin yasıyla mücadele ederek dizlerinin üzerinde kaldı.

Ne zaman umursayacağını öğrenmek zorundasın, oğlum. Babasının sesi. *Ve ne zaman vazgeçmen gerektiğini. Nasır tutacaksın.*

Hiçbir zaman tutamamıştı. Fırtına kapsın onu, hiçbir zaman öğrenememişti. İşte bu yüzden o hiçbir zaman iyi bir hekim olamayacaktı. Hastalarını kaybedemezdi.

Ama şimdi, şimdi ise öldürüyor muydu? Şimdi bir asker mi olmuştu? Bu nasıl bir mantıktı böyle? Öldürmekte bu kadar iyi olmaktan nefret ediyordu.

Derin bir nefes alarak, zorlukla kontrolünü sağladı. "O benim yapamadığım şeyleri yapabiliyor," dedi en sonunda, gözlerini açarak yakınlarında havanın içinde ayakta durmuş olan Syl'e doğru baktı. "Suikastçı. Bu, söylemem gereken daha fazla Söz olduğu için mi?"

"Daha fazlası var," dedi Syl. "Sen daha onlar için hazır değilsin diye düşünüyorum. Ne olursa olsun, senin zaten onun yaptığı şeyleri yapabileceğini düşünüyorum. Antrenmanla."

"Ama o nasıl Dalgabağlıyor? Sen suikastçının spreninin olmadığını söyledin."

"Hiçbir şerefspreni o yaratığa bu şekilde katletme becerisini vermez."

"Bakış açıları insanların arasında farklı olabiliyor," dedi Kaladin o küçülmüş, yanmış gözleri görmek zorunda kalmamak için Beld'i yüz üstü çevirirken duygularını sesinden uzak tutmaya çalışarak. "Ya şerefspreni bu suikastçının doğru şeyi yaptığını düşünüyorsa? Sen bana Parshendileri katletme becerisi verdin."

 "Korumak için."

"Onların gözünde, Parshendiler kendi türlerini koruyorlar," dedi Kaladin. "Onlara göre, saldırgan olan benim."

Syl oturarak kollarını dizlerinin etrafına doladı. "Bilmiyorum. Belki. Ama başka hiçbir şerefspreni benim yaptığım şeyi yapmıyor. İtaatsizlik eden sadece benim. Ama onun Parekılıcı..."

"Ne olmuş ona?" diye sordu Kaladin.

"O farklıydı. Çok farklı."

"Bana sıradanmış gibi görünüyordu. Ee, bir Parekılıcı'nın olabileceği kadarıyla sıradan."

"O *farklıydı*," diye tekrar etti Syl. "Neden olduğunu bilmem gerekirmiş gibi hissediyorum. Onun tükettiği Fırtınaışığı'nın miktarı ile ilgili bir şeyler var..."

Kaladin ayağa kalktı, sonra da lambasını kaldırarak yan koridora doğru yürüdü. İçinde safirler vardı, duvarları maviye çeviriyordu. Suikastçı o deliği Kılıç'ıyla keserek açmış, koridora girmiş ve Beld'i öldürmüştü. Ama Kaladin önden *iki* adam göndermişti.

Evet, bir diğer ceset. Hobber, Kaladin'in Köprü Dört'te kurtardığı ilk adamlardan bir tanesiydi. Fırtınalar alsın o suikastçıyı! Kaladin bu adamı diğer herkes tarafından o platonun üzerinde ölmeye terk edildiği zaman kurtardığını hatırlıyordu.

Kaladin cesedin yanında diz çöktü ve çevirdi.

Ve ağladığını gördü.

"Özür... Özür dilerim," dedi Hobber, duygulanmıştı ve konuşmayı zar zor başarabiliyordu. "Özür dilerim Kaladin."

"Hobber!" dedi Kaladin. "Sen yaşıyorsun!" Sonra da Hobber'ın üniformasının bacaklarının uyluk hizasından kesilmiş olduğunu gördü. Kumaşın altında Hobber'ın bacakları kararmış ve griydi, ölüydü, Kaladin'in elinin de olduğu gibi.

"Onu görmedim bile," dedi Hobber. "Beni kesti, sonra Kılıç'ı Beld'e doğrudan sapladı. Ben sizin dövüştüğünüzü duydum. Hepinizin öldüğünü düşünmüştüm."

"İyiyiz," dedi Kaladin. "Sen de iyisin."

"Bacaklarımı hissedemiyorum," dedi Hobber. "Gittiler. Ben artık asker değilim komutanım. Artık ben bir işe yaramam. Ben..."

"Hayır," dedi Kaladin sertçe. "Sen hâlâ Köprü Dört'tesin. *Her zaman* Köprü Dört'te olacaksın." Kendisini gülümsemek için zorladı. "Sadece Kaya'nın sana aşçılık öğretmesi gerekecek. Güveçte nasılsın?"

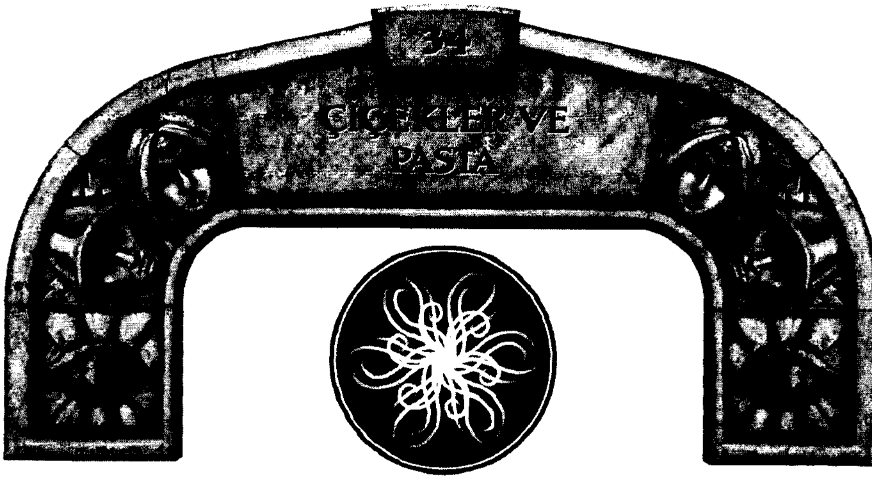
"Berbat komutanım," dedi Hobber. "Ben et suyunu bile yakarım."

"O zaman ordu aşçılarının çoğunun arasında hiç yabancılık çekmeyeceksin demektir. Gel bakalım, seni öbürlerinin yanına götürelim." Kaladin zorlanarak kollarını Hobber'ın altına koyup, onu kaldırmaya çalıştı.

Vücudunun buna izin vermeye hiç niyeti yoktu. İstemeden inledi ve Hobber'ı geri koydu.

"Önemli değil komutanım," dedi Hobber.

"Hayır," dedi Kaladin lambasındaki kürelerden birinin Işık'ını emerek. "Önemli." Tekrar asılarak Hobber'ı kaldırdı, sonra da onu diğerlerinin yanına doğru götürdü.

Tanrılarımız bir ruhun parçalarından doğdu,
İçlerinden birisi başa geçmenin yolunu buldu,
Anladı bütün diyarları yok et, garazla.
Onun spreni, onun hediyesi, onun bedeli.
Fakat geceformları haber verdi gelecekten,
Bir şampiyon meydan okuyacak. Bozulup öcünü alma uğruna.

–Dinleyici Sırlar Şarkısı, son kıta

Yüceprens Valam ölmüş olabilir Berrakhanım Tyn, diye yazdı uzakalem. *Muhbirlerimiz emin değil. Onun sağlığı hiçbir zaman çok iyi olmamıştır ve şimdi de hastalığın en sonunda onu yendiği hakkında söylentiler var. Ancak onun kuvvetleri Vedenar'ı ele geçirmek için hazırlık yapıyorlar, o yüzden eğer o ölmüşse bile, piç oğlu büyük olasılıkla ölmemiş gibi davranmaya devam ediyordur.*

Shallan arkasına yaslandı, gerçi uzakalem yazmaya devam ediyordu. Sanki kendi iradesiyle hareket ediyormuş gibi görünüyordu, Tashikk'te bir yerlerlde olan Tyn'in habercisi tarafından kullanılmakta olan aynısından bir kalem ile çiftlenmişti. Yücefırtınadan sonra normal kamp kurmuşlardı ve Shallan da Tyn'e müthiş çadırında katılmıştı. Havada hâlâ yağmur kokusu vardı ve çadırın zemini suyun birazının sızmasına izin vererek, Tyn'in halısını ıslatmıştı. Shallan terliklerin yerine aşırı büyük çizmelerini giymiş olmayı diledi.

Eğer yüceprens ölmüşse, bu ailesi için ne anlama gelirdi? Hayatının son günlerinde babasının asıl sorunlarından birisi o olmuştu ve evleri yüceprensin gözüne girmek (ya da belki de onu yerinden etmeye çalışmak) için müttefikler elde etmek amacıyla borca gömülmüştü. Bir taht savaşı, ailesinin borçlu olduğu kişilere baskı yapabilir ve onların ödeme talebiyle kardeşlerine gelmelerine neden olabilirdi. Ya da, onun yerine, kargaşa alacaklıların Shallan'ın kardeşleri ve onların önemsiz evini unutmalarına neden olabilirdi. Peki ya Hayaletkanlar? Taht savaşı onların Ruhdökümcü'lerini geri isteyerek gelmelerini daha çok mu, daha az mı olası yapardı?

Fırtınababa! Shallan'ın daha fazla bilgiye ihtiyacı vardı.

Kalem hareket etmeye devam etti, Jah Keved tahtına çıkmaya çalışmakta olanların isimlerini listeliyordu. "Sen bu insanlardan herhangi birisini kişisel olarak tanıyor musun?" diye sordu Tyn, kollarını düşünceli bir şekilde kavuşturmuş olarak yazı masasının yanında ayakta durduğu yerden. "Olaylar bize bazı fırsatlar sunabilir."

"Ben bu tipler için yeteri kadar önemli değildim," dedi Shallan yüzünü buruşturarak. Bu doğruydu.

"Biz yine de Jah Keved'e doğru yollanmayı isteyebiliriz," dedi Tyn. "Sen insanları, kültürü tanıyorsun. Bu faydalı olur."

"Orası bir savaş meydanı!"

"Savaş demek çaresizlik demektir ve çaresizlik de bizim anne sütümüzdür, kızım. Bir kere senin Harap Ovalar'daki numaranı hallettikten, belki ekibimiz için bir ya da iki diğer üye daha bulduktan sonra, biz büyük ihtimalle gidip senin vatanını ziyaret etmeyi isteyeceğiz."

Shallan anında bir suçluluk duygusu hissetti. Tyn'in söylediği şeylere, anlattığı hikâyelere bakıldığı zaman, onun sık sık Shallan gibi birilerini himayesi altına almayı seçtiği açıktı. Bir çırak, yetiştirecek birisi. Shallan bunun Tyn'in etrafında etkileyecek birilerinin olmasından hoşlandığı için olduğundan şüphe ediyordu, en azından kısmen.

Onun hayatı çok yalnız olmalı, diye düşündü. *Her zaman hareket ediyor, her zaman ne koparabilirse alıyor ama hiçbir zaman vermiyor. Ancak arada bir, eğitebileceği genç bir hırsız olduğu zaman...*

Garip bir gölge çadırın duvarı boyunca hareket etti. Desen, gerçi Shallan onu sadece neye bakacağını bildiği için fark ediyordu. O istediği zaman neredeyse görünmez olabiliyordu, gerçi diğer sprenler gibi tamamen kaybolamıyordu.

Uzakalem yazmaya devam ederek, Tyn'e çeşitli ülkelerin durumları hakkında daha uzun bir rapor veriyordu. Ondan sonra, ilginç bir ifade yazdı.

Harap Ovalar'daki muhbirleri kontrol ettim, diye yazdı kalem. *Sizin sordukların ız gerçekten de aranılan adamlar. Büyük bir kısmı Yüceprens Sadeas'ın ordusunun eski üyeleri. O firarilere karşı affedici değil.*

"Bu ne?" diye sordu Shallan taburesinden kalkarak ve kalemin yazdığı şeye daha yakından bakmak için ilerledi.

"Ben daha önce de bunu tartışmamız gerekeceğini ima etmiştim," dedi Tyn uzakalem için kağıdı değiştirirken. "Açıklayıp durmaya devam ettiğim gibi, bizim sürdürdüğümüz hayat bazı nahoş şeyleri yapmamızı gerektirir."

Sizin Vathah dediğiniz liderleri için dört zümrüt broam değerinde bir ödül var, diye yazdı kalem. *Diğerlerinin hepsi için ikişer broam.*

"Ödül mü?" diye hesap sordu Shallan. "Ben o adamlara söz verdim!"

"Sus!" dedi Tyn. "Biz bu kampta yalnız değiliz, aptal velet. Eğer bizim ölmemizi istiyorsan, tek yapman gereken onların bu konuşmayı duymalarına izin vermek."

"Biz onları para için teslim *etmeyeceğiz,*" dedi Shallan daha alçak sesle. "Tyn, ben onlara söz verdim."

"Söz mü verdin?" dedi Tyn gülerek. "Kızım, sen bizim ne olduğumuzu zannediyorsun? Söz mü verdin?"

Shallan kızardı. Masanın üzerinde uzakalem yazmaya devam ediyordu, onların dikkat etmediği gerçeğinden habersizdi. Tyn'in daha önce yaptığı bir iş hakkında bir şeyler diyordu.

"Tyn," dedi Shallan. "Vathah ve adamları faydalı olabilirler."

Tyn başını iki yana salladı, çadırın yan tarafına doğru yürüyerek kendisine bir kadeh şarap koydu. "Sen burada yaptıklarınla gurur duymalısın. Neredeyse hiç tecrüben yok ama üç *farklı* grubu ele geçirdin, onları seni başlarına geçirmeleri için ikna ettin, resmen küresiz ve en ufak bir otoriten olmaksızın. Dâhiyane!

"Ama olay şu. Anlattığımız yalanlar, yarattığımız rüyalar, bunlar gerçek değil. Onların gerçek olmasına izin veremeyiz. Bu senin öğrenmek zorunda kalacağın en zor ders olabilir." Shallan'a doğru döndü, yüz ifadesi sertleşmişti, bütün rahat şakacılık havası kaybolmuştu. "İyi bir üçkâğıtçı öldüğü zaman, bu çoğunlukla kendi yalanlarına inanmaya başladığı için olur. İyi bir şeyi bulur ve onun devam etmesini ister. Sürdürmeye devam eder, başa çıkabileceğini düşünür. Bir gün daha, der kendi kendisine. Tek bir gün daha ve sonra..."

Tyn kadehi bıraktı. Yere düştü, kan kırmızısı şarap çadırın zeminine ve Tyn'in halısının üzerine yayıldı.

Kırmızı halı... Bir zamanlar beyaz...

"Halın," dedi Shallan kendisini donuk hissederek.

"Sen benim Harap Ovalar'dan gideceğim zaman yanımda bir halıyı taşıyacak hâlim olacağını mı sanıyorsun?" diye sordu Tyn hafifçe, dökülen şarabın üzerine basarak Shallan'ı kolundan yakaladı. "Sen bunların herhangi bir tanesini yanımızda götürebileceğimizi mi sanıyorsun? Bunlar anlamsız. Bu adamlara yalan söyledin. Kendini büyüttükçe büyüttün ama yarın, o savaş kampına girdiğimiz zaman, gerçek bir tokat gibi suratında patlayacak.

"Sen *gerçekten de* bu adamlar için af çıkartabileceğini mi düşünüyorsun? Yüceprens Sadeas gibi bir adamdan? Salak olma. Dalinar'a numaranı yutturmayı başarabilsen bile, sen uydurabileceğimiz birazcık inanılırlığımızı da katilleri Dalinar'ın politik rakibinin elinden kurtarmak için mi harcamak istiyorsun? Bu yalanı ne kadar süre götürebileceğini sanmıştın?"

Shallan tekrar tabureye oturdu, huzursuz olmuştu; hem Tyn'in, hem de kendisinin yüzünden. Shallan Tyn'in Vathah ve adamlarına ihanet etmek istemesine şaşırmamalıydı. O Tyn'in ne olduğunu biliyordu ve kendisini eğitmesine de hevesle izin vermişti. Aslına bakılırsa, Vathah ve adamları da büyük olasılıkla cezalarını hak *ediyorlardı*.

Bu Shallan'ın onlara ihanet edeceği anlamına gelmiyordu. O onlara değişebileceklerini söylemişti. Söz vermişti.

Yalanlar...

Sadece nasıl yalan söyleyeceğini öğrenmiş olman, yalanın sana hâkim olmasına izin vermen gerektiği anlamına gelmiyordu. Ama Tyn'i soğutmadan Vathah'yı nasıl koruyabilirdi? Böyle bir şey mümkün müydü bile?

Shallan gerçekten de Dalinar Kholin'in oğluyla nişanlanmış olan kadın olduğunu kanıtladığı zaman Tyn ne yapacaktı?

Bu yalanı ne kadar süre götürebileceğini sanmıştın...

"Hah işte," dedi Tyn genişçe gülümseyerek. "Bak bu iyi haber."

Shallan düşüncelerini bir kenara iterek, uzakalemin yazmakta olduğu şeylere doğru bir göz attı.

Amydlatn'daki işinize gelince, diye yazıyordu, *işverenlerimiz yazarak memnun olduklarını bildirdiler. Onlar bilgileri elde edip edemediğinizi de bilmek istiyorlar ama ben bunun onlar için ikincil olduğunu düşünüyorum. Onlar ihtiyaçları olan bilgiyi başka yerden bulduklarını ağızlarından kaçırdılar, araştırmakta oldukları bir şehir ile ilgili bir şeyler.*

Göreviniz açısından ise, hedefin kurtulduğuna dair hiçbir haber yok. Görünüşe göre işin başarısız olabileceği yönündeki endişeniz yersizmiş. Gemide her ne olmuşsa, bizim için faydalı olmuş. Rüzgârın Keyfi'nin tüm mürettebatı ile birlikte kaybolduğu bildirildi. Jasnah Kholin ölmüş.

Jasnah Kholin ölmüş.

Shallan'ın ağzı açık kaldı. *Bu... Bunun...*

"Belki de o salaklar işi bitirmeyi *başarmıştır,*" dedi Tyn tatmin olmuş bir şekilde. "Görünüşe göre sonuçta paramı alacağım."

"Amydlatn'daki işin," diye fısıldadı Shallan. "O Jasnah Kholin'e suikast düzenlemekti."

"En azından operasyonu yürütmek," dedi Tyn aklı başka yerde. "Kendim giderdim ama gemilere katlanamıyorum. O çalkalanan denizler midemi alt üst ediyor..."

Shallan konuşamıyordu. Tyn suikastçıydı. Jasnah Kholin'e yapılan saldırının arkasında Tyn vardı.

Uzakalem hâlâ yazıyordu.

...İlginç haberler de var. Siz Jah Keved'deki Davar Evi'ni sormuştunuz. Görünüşe göre Jasnah, Kharbranth'dan ayrılmadan önce yeni bir kızı himayesi altına almış...

Shallan uzakaleme doğru uzandı.

Tyn elini yakaladı, kadının gözleri en son birkaç cümleyi okurken genişçe açılıyordu.

...Shallan adında bir kız. Kızıl saçlı. Solgun derili. Kimse onun hakkında fazla bir şey bilmiyor. Ben ısrar edene kadar muhbirlerimize önemli bir habermiş gibi görünmemişti.

Shallan, Tyn ile aynı anda yanındaki kadının gözlerinin içine baktı.

"Hay Cehennem," dedi Tyn.

Shallan kurtulmaya çalıştı. Bunun yerine kendisini savrularak tabureden kaldırılırken buldu.

Tyn onu yüz üstü yere yapıştırırken, Shallan kadının hızlı hareketlerini takip edememişti. Arkasından çizmesi Shallan'ın sırtına inerek nefesini kesti ve vücudu boyunca yayılan bir şok gönderdi. Shallan nefes almak için zorlanırken görüşü bulanıklaştı.

"Cehennem, hay Cehennem!" dedi Tyn. "Sen Kholin'in yardımcısı mısın? Jasnah nerede? Yaşıyor mu?"

"İmdat!" diye hırıldadı Shallan, çadırın duvarına doğru sürünürken konuşmayı zar zor başarabiliyordu.

Tyn Shallan'ın sırtına diz çökerek tekrar ciğerlerindeki havayı boşalttı. "Adamlarıma çadırın etrafındaki alanı boşalttırdım. Senin firarileri teslim edeceğimizi onlara haber vermenden endişe etmiştim. Fırtınababa!" Öne doğru eğildi, başı Shallan'ın kulağının yakınındaydı. Shallan debelenirken, Tyn onu omzundan kavradı ve sertçe sıktı. *"Jasnah. Yaşıyor. Mu?"*

"Hayır," diye fısıldadı Shallan, acıyla gözlerine yaş geliyordu.

"Geminin, sen de fark etmiş olabilirsin ki, hiç de küçük sayılmayacak bir masraf yaparak kiralamış olduğum iki tane son derece düzgün kamarası var," dedi Jasnah'nın sesi arkalarından.

Tyn küfrederek sıçrayıp kalktı ve kimin konuştuğunu görmek için hızla etrafında döndü. Bu elbette ki Desen'di. Shallan ona doğru bakmayarak çadırın duvarına doğru emekledi. Vathah ve diğerleri dışarıda bir yerlerdeydi. Eğer sadece onlara sesini...

Tyn bacağını yakalayarak onu geriye doğru çekti.

Kaçamam, diye düşündü ilkel bir parçası. Panik Shallan'ın içinde kabardı, yanında tamamen aciz olarak harcanan günlerin anılarını getirmişti. Babasının gittikçe daha da yıkıcı olan şiddeti. Parçalanan bir aile.

Güçsüz.

Kaçamam, kaçamam, kaçamam...

Dövüş.

Shallan bacağını çekerek Tyn'den kurtardı ve hızla dönerek kendisini kadının üzerine doğru fırlattı. Bir kere daha güçsüz olmayacaktı. *Olmayacaktı*!

Shallan elindeki her şeyle üzerine saldırırken Tyn şaşırdı. Öfkeli, hummalı, pençeleyen bir yığındı. Etkili olmamıştı. Shallan nasıl dövüşüleceği hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordu ve saniyeler içinde kendisini ikinci bir sefer acı içinde inlerken buldu, Tyn'in yumruğu midesine gömülmüştü.

Shallan yanaklarında gözyaşlarıyla dizlerinin üzerine çöktü. Etkisiz bir şekilde nefes almaya çalıştı. Tyn başının yan tarafına bir tane indirerek görüşünün tamamen beyaza dönmesine neden oldu.

"*Bu* nereden geldi?" dedi Tyn.

Shallan gözlerini kırpıştırarak başını kaldırdı, görüşü bulanıktı. Tekrar yerdeydi. Tırnakları Tyn'in yanağında bir dizi kanlı yırtık bırakmıştı. Tyn yüzüne dokundu, çektiği elinde kırmızılık vardı. Yüz ifadesi karardı ve kını içinde duran kılıcının olduğu masanın üzerine doğru uzandı.

"Rezalete bak," diye hırladı Tyn. "Fırtına kapsın! O Vathah'yı buraya davet edip, bunu onun üzerine yıkmanın bir yolunu bulmam gerekecek." Tyn kılıcı çekip kınından çıkardı.

Shallan zorlanarak dizleri üzerinde doğruldu, sonra da ayağa kalkmaya çalıştı ama bacakları dengesizdi ve oda etrafında dalgalanıyordu, sanki hâlâ gemideymiş gibiydi.

"Desen?" hırladı. "Desen?"

Dışarıdan bir şey duydu. Bağrışlar mıydı?

"Kusura bakma," dedi Tyn, sesi soğuktu. "Bu işi sağlama almam gerekecek. Bir açıdan, seninle gurur duyuyorum. Beni kandırdın. Bu işte iyi olurdun."

Sakin, dedi Shallan kendi kendisine. *Sakin ol*!

On kalp atışı.

Ama onun için on olmasına gerek yoktu, değil mi?

Hayır. Olması gerek. Zaman, zaman kazanmam gerek!

Kol yeninde küreler vardı. Tyn yaklaşırken Shallan sertçe nefesini çekti. Fırtınaışığı içinde köpüren bir fırtınaya dönüştü ve elini kaldırarak bir Işık dalgası savurdu. Bunu herhangi bir şey şekline sokamamıştı, hâlâ bunu nasıl yapacağını bilmiyordu, ama bir an için Shallan'ın yüksek sosyeteden bir kadın gibi mağrur bir şekilde duran dalgalı bir görüntüsünü oluştururmuş gibi göründü.

Tyn ışık ve renkten oluşmuş izdüşümü görünce durdu, sonra da kılıcını uzatarak önünde salladı. Işık dalgalanarak dumansı iplikler hâlinde dağıldı.

"Deliriyorum demek," dedi Tyn. "Sesler duyuyorum. Hayaller görüyorum. Sanırım bir parçam gerçekten de bunu yapmak istemiyor." İlerleyerek kılıcını kaldırdı. "Bu dersi, bu şekilde öğrenmek zorunda kaldığın için üzgünüm. Bazen, bizim hoşlanmadığımız şeyleri yapmamız gerekebilir kızım. Zor şeyleri."

Shallan hırlayarak ellerini öne doğru uzattı. Ellerinin içinde sisler kıvrandı ve çırpındı, orada ışıltılı gümüşten bir Kılıç oluşarak, Tyn'in göğsünü deşip geçti. Kadının gözleri kafatasının içinde yanarken şaşkınlıkla nefesini tutacak kadar zamanı ancak olmuştu.

Tyn'in cesedi geriye doğru kayarak silahtan aşağı düştü ve yere yığıldı.

"Zor şeyler," diye hırladı Shallan. "Evet. İnanıyorum ki sana *söylemiştim*. O dersi zaten öğrendim. Sağ ol." Yalpalayarak ayaklarının üzerinde doğruldu.

Çadırın kumaş kapısı yırtılarak açıldı ve Shallan döndü, Parekılıcı'nın ucunu açıklığa doğrultmuştu. Vathah, Gaz ve diğer askerlerin birkaçı orada bir küme hâlinde duruyorlardı, silahları kanlıydı. Shallan'dan yerdeki yanmış gözlü cesede, sonra ondan tekrar Shallan'a doğru baktılar.

Kendisini donuk hissediyordu. Kılıç'ı ortadan kaldırmak, saklamak istiyordu. *Korkunçtu* o.

Yapmadı. Bu duyguları ezdi ve içinin derinliklerine gizledi. Şu anda, onun tutunacak güçlü bir şeylere ihtiyacı vardı ve silah bu amaca hizmet ederdi. Shallan ondan nefret etse bile.

"Tyn'in askerleri?" Bu tamamıyla soğuk, duygulardan arınmış olan *onun* sesi miydi?

"Fırtınababa!" dedi Vathah çadırın içine girerken, gözlerini Parekılıcı'na dikerken elini göğsüne koymuştu. "O gece, bize yalvardığın zaman, hepimizi birden öldürebilirdin ve haydutları da. Hepsini kendi başına yapabilirdin..."

"Tyn'in adamları!" diye bağırdı Shallan.

"Öldüler Berrakhanım," dedi Red. "Biz bir... Bir ses duyduk. Bize gelip sizi almamızı ve onların da geçmemize izin vermeyeceğini söyleyen. Sonra sizin çığlık attığınızı duyduk ve..."

"O Yaradan'ın sesi miydi?" diye sordu Vathah bir fısıltıyla.

"O benim sprenimdi," dedi Shallan. "Sizin tek bilmeniz gereken bu. Bu çadırı arayın. Bu kadın bana suikast düzenlemesi için kiralanmıştı." Bu doğruydu, belli bir açıdan bakılınca. "Onu kimin kiraladığına dair kayıtlar olabilir. Bana bulduğunuz üzerinde yazı olan her şeyi getirin."

Onlar içeri üşüşerek işe başlarken, Shallan masanın yanındaki tabureye oturdu. Uzakalem hâlâ orada asılı durmuş bekliyordu, sayfanın aşağısında duraklamıştı. Yeni bir sayfaya ihtiyacı vardı.

Shallan Parekılıcı'nı bıraktı. "Burada gördüğünüz şeylerden öbürlerine bahsetmeyin," dedi Vathah ve adamlarına. Her ne kadar çabucak söz verseler de, Shallan bunun fazla uzun dayanacağından şüpheliydi. Parekılıcı neredeyse mitolojik olan bir nesneydi ve bir tanesi bir *kadının* elinde miydi? Söylentiler yayılacaktı. Tam da Shallan'ın ihtiyacı olan şeydi.

Sen o lanetli şey yüzünden hâlâ hayattasın, diye düşündü kendi kendine. *Bir kere daha. Sızlanmayı kes.*

Uzakalemi aldı ve sayfayı değiştirdi, sonra da ucu köşeye gelecek şekilde geri koydu. Bir an sonra, Tyn'in uzaklardaki habercisi tekrar yazmaya başladı.

Amydlatn işindeki müşterileriniz sizinle buluşmak istiyorlar, diye yazdı kalem. *Görünüşe göre Hayaletkanların sizden yapmanızı istediği başka bir şey var. Savaş kamplarında onlarla bir görüşme ayarlamamı ister misiniz?*

Kalem yerinde durarak bir cevap beklemeye başladı. Uzakalem yukarıda ne demişti? Bu insanların, Tyn'in işverenlerinin, Hayaletkanların aradıkları bilgiyi bulduklarını... Bir şehir hakkındaki bilgiyi.

Urithiru. Jasnah'yı öldürenler, Shallan'ın ailesini tehdit edenler, onlar da şehri arıyordu. Vathah ile adamları Tyn'in sandığındaki elbiseleri boşaltmaya başlar ve yanlarına vurarak gizlenmiş herhangi bir şeyler var mı diye kontrol ederlerken, Shallan uzun bir an boyunca gözlerini sayfaya ve üzerindeki kelimelere dikti.

Onlarla bir görüşme ayarlamamı ister misiniz...

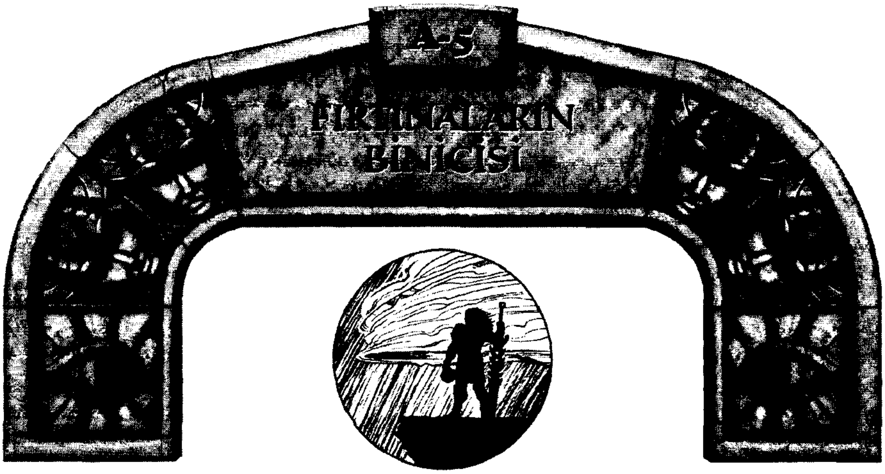
Shallan uzakalemi aldı, fabrialın ayarını değiştirdi, sonra da tek bir kelime yazdı.

Evet.

İKİNCİ KISMIN SONU

ARA SÖZ

ESHONAİ • ZAHEL • TALN

Narak şehrinde gece yaklaşır ve fırtına ufukta belirirken halk pencereleri sıkıca kapatıyordu. Kapıların altlarına paçavralar sıkıştırıyor, destek kalaslarını yerlerine yerleştiriyor, büyük kare şekilli tahtaları pencerelere çakıyorlardı.

Eshonai hazırlıklara katılmamıştı. Thude'un evinin dışında durmuş, onun raporunu dinliyordu. Thude barış konusunu görüşmek üzere bir müzakere ayarlamak için Alethilerle olan bir buluşmadan daha yeni dönmüştü. Eshonai daha önceden birisini göndermek istemişti ama Beş, Eshonai'nin onların topunu birden gırtlaklayası gelene kadar şikâyet etmiş ve tartışmıştı. En azından en sonunda onun bir haberci göndermesine izin vermişlerdi.

"Yedi gün sonra," dedi Thude. "Buluşma tarafsız bir platonun üzerinde olacak."

"Onu gördün mü?" diye sordu Eshonai hevesle. "Karadiken'i?"

Thude başını olumsuzca salladı.

"Peki ya diğeri?" diye sordu Eshonai. "Dalgabağlayan?"

"Ondan da hiçbir iz yoktu." Thude sıkıntılı görünüyordu. Doğuya doğru baktı. "Gitsen iyi olur. Fırtına bittikten sonra sana daha fazla ayrıntı verebilirim."

Eshonai bir elini arkadaşının omzuna koyarken başını sallayarak onayladı. "Teşekkür ederim."

"İyi şanslar," dedi Thude Azim'de.

"Hepimiz için," diye cevap verdi Eshonai o kapıyı kapatarak Eshonai'yı karanlık, boş gibi görünen bir şehirde yalnız başına bırakırken. Eshonai sırtındaki fırtınakalkanını kontrol etti, sonra Venli'nin tutsak spreninin içinde olduğu mücevheri cebinden çıkardı ve Azim Ritmi'ne tutuldu.

Zaman gelmişti. Eshonai fırtınaya doğru koştu.

Azim gittikçe artan bir önem ve güç hissi taşıyan düzenli, heybetli bir tempoydu. Narak'ı arkasında bıraktı ve ilk uçuruma ulaşarak zıpladı. Böylesine sıçramalar için sadece savaşformun gücü vardı; işçiler dış platolara ulaşmak ve yiyecek yetiştirebilmek için her fırtınadan önce geri çekilerek kaldırılan ip köprüleri kullanırlardı.

Yere koşarak indi, ayak sesleri Azim'in temposuyla yükseliyordu. Fırtınaduvarı ilerisinde belirdi, karanlığın içinde zar zor görülebiliyordu. Rüzgârlar yükselerek onu ittirdiler, sanki onu geride tutmak istermiş gibilerdi. Yukarısında rüzgârsprenleri uçuşuyor ve havanın içinde dans ediyorlardı. Gelmekte olan şeyin habercisiydiler.

Eshonai iki uçurumu daha atladı, sonra da yavaşlayarak alçak bir tepenin üzerine tırmandı. Fırtınaduvarı artık gece gökyüzüne egemen olmuştu, korkunç bir hızla yaklaşıyordu. Yağmur, çer çöp, sudan bir sancak, taşlar, tozlar ve kopuk bitkilerin karışımından oluşmuş olan karanlıktan devasa bir tabaka geliyordu. Eshonai sırtındaki büyük kalkanı çözdü.

Dinleyiciler için fırtınanın içine çıkmakta belli bir romantizm vardı. Evet, fırtınalar korkunçtu ama her dinleyici tek başına onların içine çıkmış olarak birkaç gece geçirmek zorunda olurdu. Şarkılar yeni bir form arzu edenlerin korunacağını söylüyordu. Eshonai bunun gerçek mi, hayal mi olduğundan emin değildi ama şarkılar, çoğu dinleyicinin fırtınaduvarından kaçınmak için bir kaya yarığı bulup, o geçtikten sonra dışarı çıkmalarına engel olmuyordu.

Eshonai kalkanı tercih ederdi. Bu Binici'yle doğrudan yüzleşmeye daha çok benziyormuş gibi geliyordu. O fırtınanın ruhu, insanların Fırtınababa dediğiydi ve Eshonai'nin halkının tanrılarından birisi de değildi. Hatta şarkılar onu bir hain olarak adlandırıyordu; dinleyicilerin yerine insanları korumayı seçmiş olan bir sprendi.

Yine de, halkı ona saygı gösteriyordu. Binici ona saygı göstermeyeni yaşatmazdı.

Eshonai kalkanının tabanını zemindeki bir kaya çıkıntısına dayadı, sonra da dönerek omzunu kalkana yasladı, başını eğdi ve bir ayağını geriye koyarak kendisini destekledi. Diğer elinde içinde spren olan taş vardı. Zırh'ını giymiş olmayı tercih ederdi ama her nedense onun üzerinde olması dönüşüm sürecine engel oluyordu.

Fırtınanın yaklaştığını duydu ve hissetti. Yer sarsıldı, hava kükredi. Yaprak parçaları soğuk bir esinti ile üzerini süpürdü, arkalarından saldırıya geçmek üzere olan bir ordunun önünden giden izciler gibiydi, uluyan rüzgâr onların savaş çığlığıydı.

Gözlerini sıkı sıkı kapattı.

Fırtınaduvarı ona bindirdi.

Duruşuna ve gerilmiş kaslarına rağmen, bir şeyler kalkana çatırtıyla vurdu ve savurarak fırlattı. Rüzgâr kalkanı yakaladı ve parmaklarından söküp götürdü. Eshonai geriye doğru tökezledi, sonra da başını eğip, omzunu rüzgâra doğru vererek kendisini yere attı.

Öfkeli yağmur onu platonun üzerinden çekerek havaya fırlatmaya çalışırken gök gürültüsü üzerine bindirdi. Eshonai gözlerini kapalı tuttu, zaten fırtınanın içinde şimşek parlamaları dışında her şey siyah olacaktı. Hiç de korunuyormuş gibi gelmiyordu. Omzu rüzgâra karşı, bir tümseğin arkasına sinmiş gibi duruyordu, Eshonai'ye rüzgâr onu yok etmek için elinden gelenin en iyisini yapıyormuş gibi geliyordu. Kayalar yakınlarında karanlık platonun üzerine bindiriyor, zemini sarsıyorlardı. Duyabildiği tek şey kulaklarında kükreyen rüzgârdı, arada bir gök gürültüsüyle benekleniyordu. Bir ritmi olmayan korkunç bir şarkıydı.

İçinden Azim'e tutulu olarak kaldı. Onu hissedebilirdi en azından, duyamasa bile.

Ok başları gibi hissettiren yağmur vücudunu dövdü, kafakitininden ve zırhından sekiyordu. Bunu daha önce de pek çok kere yapmıştı; ya dönüşürken, ya da arada bir Alethilere karşı bir sürpriz baskına giderken. Sağ kalabilirdi. Sağ ***kalacaktı.***

Kafasının içindeki Ritim'e odaklandı, rüzgâr onu iterek platodan koparmaya çalışırken bazı kayalara yapışmıştı. Venli'nin eski-eşi Demid, dönüşmek isteyen dinleyicilerin fırtınanın bir süre devam etmesi için bir binanın içinde beklediği bir akım başlatmıştı. Sadece ilk öfkeli patlama geçtikten sonra dışarı çıkıyorlardı. Bu riskliydi, dönüşüm noktasının ne zaman geleceğini hiçbir zaman bilemezdin.

Eshonai bunu hiç denememişti. Fırtınalar şiddetliydi, tehlikeliydi, ama ayrıca keşif yapılacak şeylerdi de. Onların içinde, tanıdık olan muhteşem, müthiş ve korkunç bir şeye dönüşüyordu. Eshonai fırtınalara girmeye hevesli olmazdı ama girmek zorunda kaldığı zamanlarda, bu tecrübeyi her zaman heyecan verici bulmuştu.

Başını kaldırarak yüzünü rüzgârlara açtı, onların kendisine vurmasını, sarsmasını hissetti, gözleri hâlâ kapalıydı. Derisinin üzerindeki yağmuru hissetti. Fırtınaların Binicisi bir haindi, evet, ama hiçbir zaman en başında dost olmadan bir hain olamazdı. Bu fırtınalar onun halkına aitti. *Dinleyiciler* fırtınalara aitti.

Ritimler zihninin içinde değişti. Bir anda, hepsi birden düzenlenerek aynı oldular. Hangisine tutulursa tutulsun, aynı tempoyu duyuyordu; tek, düzenli darbeler. Bir kalbinki gibi. An gelmişti.

Fırtına kayboldu. Yağmur, rüzgâr, ses... Gitmişti. Eshonai ayağa kalktı, üstünden sular damlıyordu, kasları üşümüş, derisi hissizleşmişti. Etrafa sular saçarak başını salladı ve yukarıdaki gökyüzüne baktı.

Yüz oradaydı. Geniş, sonsuz. İnsanlar Fırtınababa'larından bahsederdi ama hiçbir zaman onu bir dinleyici gibi tanımazlardı. Gökyüzünün kendisi kadar geniş, gözleri sayısız yıldızlarla doluydu. Eshonai'nin elindeki mücevher patlayarak ışıldamaya başladı.

Güç, enerji. Eshonai bunun içinden aktığını hayal etti, ona güç verdiğini, ona *hayat* verdiğini. Eshonai mücevheri yere fırlatarak parçaladı ve spreni serbest bıraktı. Venli'nin onu eğitmiş olduğu şekilde doğru duyguyu hissedebilmek için çok çalışmıştı.

GERÇEKTEN DE İSTEDİĞİN ŞEY BU MU? Ses gümbürdeyen gök gürültüsü gibi Eshonai'nin içinden yankılandı.

Binici onunla *konuşmuştu*! Bu şarkılarda olurdu ama gerçekte... Hiçbir zaman... Eshonai Takdir'e tutuldu ama elbette ki artık o da aynı tempo olmuştu. *Güm. Güm. Güm.*

Spren hapishanesinden kaçarak Eshonai'nin etrafında fırıl fırıl döndü, garip kırmızı bir ışık yayıyordu. Etrafına yıldırım kıymıkları saçtı. Öfkespreni miydi?

Bu yanlıştı.

SANIRIM BÖYLE OLMASI GEREKİYORDU, dedi Fırtınaların Binicisi. BÖYLE OLACAKTI.

"Hayır," dedi Eshonai geri çekilerek o sprenden kaçınırken. Bir panik anında Venli'nin ona öğretmiş olduğu hazırlıkları aklından söküp attı. "Hayır!"

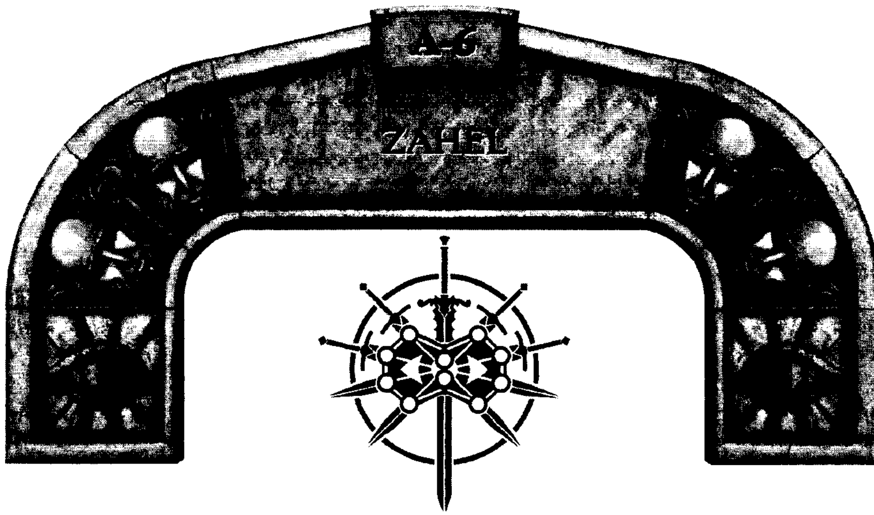
Spren kırmızı bir ışık hüzmesine dönüştü ve Eshonai'yi göğsünden vurdu. Kırmızıdan sarmaşıklar dışarıya doğru yayılmaya başladı.

BEN BUNU DURDURAMAM, dedi Fırtınaların Binicisi. BEN SENİ KORURDUM, KÜÇÜK, EĞER BANA O GÜÇ VERİLMİŞ OLSAYDI. ÜZGÜNÜM.

Ritimler zihninden kaçıp giderken Eshonai'nin nefesi kesildi ve dizlerinin üzerine düştü. Dönüşümün içinden akıp geçtiğini hissetti.

ÜZGÜNÜM.

Yağmurlar tekrar geldi ve bedeni değişmeye başladı.

Yakında birisi vardı.

Zahel uyanarak hemen gözlerini açtı, birisinin odasına yaklaşmakta olduğunu anında anlıyordu.

Öf! Gecenin körüydü. Eğer bu yalvarmak için gelmiş olan geri çevirdiği bir diğer açıkgöz veletse... Kendi kendine homurdanarak karyolasından indi. *Bunun çok, çok fazla yaşlıyım.*

Kapısını çekerek açıp, antrenman sahasının karanlık avlusuna baktı. Hava ıslaktı. Ha, evet. O fırtınalardan bir tanesi gelmişti, sapına kadar Kuşamlı'ydı ve hepsini birden sokacak bir yer arıyordu. Lanet olası şeyler.

Elini kapıyı çalmak için kaldırmış olan genç bir adam açılan karşısında şaşkınlıkla geriye sıçradı. Kaladin. Köprücüden bozma koruma. Zahel'in her zaman etrafında dönüp durduğunu hissedebildiği şu spreni olan oğlan.

"Ölümün kendisi gibi görünüyorsun," diye homurdandı Zahel oğlana. Kaladin'in giysileri kanlıydı, üniformasının bir tarafı yırtılmıştı. Sağ kol yeni eksikti. "Ne oldu?"

"Krala suikast girişimi," dedi oğlan hafifçe. "Daha iki saat olmadı."

"Ha."

"Bir Parekılıcı'yla dövüşmeyi öğretme önerin hâlâ geçerli mi?"

"Hayır." Zahel kapıyı çarparak kapattı. Karyolasına gitmek için geri döndü.

Oğlan kapıyı iterek açtı elbette ki. Lanet olası keşişler. Kendilerini mal olarak görüyor ve hiçbir şeye sahip olamıyorlardı, o yüzden kapılarında da kilit olmasına gerek olmadığına karar vermişlerdi.

"Lütfen," dedi oğlan. "Ben..."

"Çocuk," dedi Zahel tekrar ona doğru dönerek. "Bu odada iki kişi yaşıyor."

Oğlan tek karyolaya bakarak kaşlarını çattı.

"Birincisi, başını boyundan büyük belalara sokmuş çocuklara karşı biraz zaafı olan huysuz bir silahşor," dedi Zahel. "O gündüzleri çıkıyor. Öbürü her şeye ve herkese karşı mutlak bir nefret duyan çok, çok huysuz bir silahşor. O da salağın biri gelip gecenin kör saatinde onu uyandırdığı zaman çıkıyor. Ben senin ikinci *değil* de, birinci adama sormanı öneririm. Tamam mı?"

"Tamam," dedi oğlan. "Geri geleceğim."

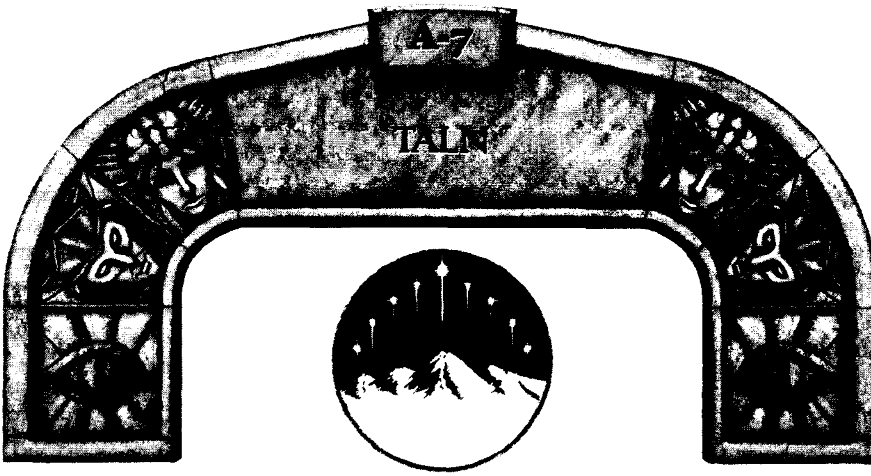
"İyi," dedi Zahel yatağına geri dönerek. "Ve kökünden yeşil olma."

Oğlan kapının yanında durakladı. "Yeşil... Ne?"

Aptal dil, diye düşündü Zahel karyolasına çıkarken. *Hiç doğru düzgün deyimi yok.* "Tafranı bırak ve öğrenmek için gel. Benden genç olan insanları dövmekten nefret ederim. Kendimi kabadayı gibi hissetmeme neden oluyor."

Çocuk homurdanarak kapıyı kapattı. Zahel battaniyesini üzerine çekti, lanet keşişlerin sadece bir tane oluyordu, ve karyolasının içinde yana döndü. Dalarken zihninin içinde bir sesin konuşmasını beklemişti. Elbette ki yoktu.

Yıllardır da olmamıştı.

Yakan ateşler ama yoktu. Isıyı hissediyordu ama öbürleri etmiyordu. Çığlıklar kendisinindi hiç kimsenin duymadığı. İşkence ulu çünkü anlamı hayat.

"O öylece bakıp duruyor Majesteleri."

Sözler.

"Hiçbir şeyi görüyormuş gibi görünmüyor. Bazen mırıldanıyor. Bazen bağırıyor. Ama her zaman öyle *bakıyor*."

Hediye ve Sözler. Onun değil. Asla onun. Şimdi onun.

"Fırtınababa, sinir bozucu, değil mi? Bütün yolu buna katlanarak gelmek zorunda kaldım Majesteleri. Zamanın yarısında arabanın arkasında gevezelik etmesini dinledim. Sonra geri kalanında da enseme öyle gözlerini dikmesini hissettim."

"Ya Akıl? Sen ondan da bahsetmiştin."

"Yolculuğa benimle başladı Majesteleri. Ama ikinci günde bir kayaya ihtiyacının olduğunu ilan etti."

"Bir... Kaya."

"Evet Majesteleri. Arabadan atladı ve bir tane buldu, sonra da, ee, onunla kafasına vurdu Majesteleri. Bunu üç ya da dört sefer yaptı. Garip bir sırıtışla arabaya hemen geri döndü ve dedi ki... Iı..."

"Evet?"

"Eh, dedi ki, onun, ee, bunu sizin için hatırladıydım. Dedi ki, 'Yoldaşlığının tecrübesini yargılamak için objektif bir referans çerçevesine ihtiyacım vardı. Ben dört yada beş darbe arasında bir yere oturtuyorum.' Ben ne demek istediğinizi pek anlamadım, efendim. Sanırım benimle alay ediyordu."

"Orası kesin."

Neden çığlık atmıyordu? O ısı! Ölümün. Ölümün ve ölülerin ve ölülerin ve onların konuşmalarının ve ölümden bağırmamalarının gelmeyen ölümün dışındaki.

"Ondan sonra, Majesteleri, Akıl biraz, ee, koşa koşa gitti. Tepelere doğru. Sanki bir tür fırtına kapası Boynuzyiyenli gibi."

"Akıl'ı anlamaya çalışma Bordin. Sadece kendi kendini incitirsin."

"Evet Berrakbey."

"Ben bu Akıl'ı *seviyorum.*"

"Farkındayız Elhokar."

"Dürüst olmak gerekirse Majesteleri, delinin yarenliğini tercih etmiştim."

"Eh, elbette edecektin. Eğer insanlar Akıl'ın yanında olmaktan *memnun* oluyorlarsa, o zaman pek iyi bir Akıl olmazdı, değil mi?"

Yanıyorlardı. Duvarlar yanıyordu. Zemin yanıyordu. Yanıyor ve olamazın içerisinde nerede olmalıydı ve sonra hiçbir. Nerede?

Bir yolculuk. Su? Çarklar?

Ateş. Evet, ateş.

"Beni duyabiliyor musun, deli?"

"Elhokar, ona bir bak. Anladığını hiç sanmıyorum."

"Ben Talenel'Elin, Savaş Elçisi." Ses. Konuştu. Bunu düşünmedi. Sözler geldi, her zaman geldikleri gibi.

"Neydi o? Yüksek sesle konuş be adam."

"Dönüşün, Issızlık'ın zamanı yakın. Hazırlanmak zorundayız. Sizler geçmiş zamanlardaki yıkımdan sonra çok şeyi unutmuş olacaksınız."

"Ben birazını anlayabiliyorum Elhokar. Bu Alethçe. Kuzeyli şivesi. Böylesine koyu derili birisinden bekleyeceğim şey değil."

"Parekılıcı nereden buldun, deli? Söyle bana. Kılıç'ların çoğunun nesiller boyunca hesabı tutulmuştur, soyları ve tarihleri kaydedilmiştir. Bu ise hiç bilinmiyor. Bunu kimden aldın?"

"Eğer bunu unuttuysanız, Kalak size tunç dökmeyi öğretecek. Sizin için doğrudan metal bloklar Ruhdökeceğiz. Sizlere çeliği de öğretebilmeyi dilerdim ama dökümcülük, çelik işlemekten çok daha kolay ve sizin de hızla üretebileceğimiz bir şeylere ihtiyacınız var. Sizin taştan aletleriniz gelecek olan şeye karşı işe yaramayacak."

"Tunç hakkında bir şeyler söyledi. Ve galiba taş?"

"Vedel hekimlerinizi eğitebilir ve Jezrien... O da size liderliği öğretecek. Dönüşler arasında o kadar çok şey kaybediliyor..."

"Parekılıcı! Onu nereden buldun?"

"Kılıcı ondan nasıl ayırdınız Bordin?"

"Ayırmadık Berrakbey. O öylece yere attı."

"Ve Kılıç kaybolmadı mı? O zaman bağlanmamıştır. Uzun bir süre için sahip olmuş olamaz. Onu bulduğunuz zaman da gözleri bu renkte miydi?"

"Evet efendim. Parekılıcı olan koyugözlü bir adam. Garip bir görüntüydü."

"Ben askerlerinizi eğiteceğim. Zamanımız olması gerekir. Ishar Issızlıklar'dan sonra bilginin kaybolmasına engel olmak için bir yol bulmaktan bahsedip duruyordu. Ve sizler de beklenmedik bir şeyi keşfettiniz. Bunu kullanacağız. Koruyucular olarak rol alacak Dalgabağlayanlar... Şövalyeler..."

"O bunların hepsini daha önce de söyledi Majesteleri. Mırıldandığı zaman, ee, bunu yapıp duruyor. Tekrar ve tekrar. Ben onun ne söylediğini bildiğini bile sanmıyorum. Konuşurken surat ifadesinin hiç değişmemesi ürkütücü."

"Bu *gerçekten de* bir Alethi şivesi."

"O uzun saç ve o kırık tırnaklarla bir süredir uygarlıktan uzakta yaşıyormuş gibi görünüyor. Belki de bir köylü deli babasını kaybetmiştir."

"Ben bu Akıl'ı *seviyorum.*"

"Farkındayız Elhokar."

"Dürüst olmak gerekirse Majesteleri, delinin yarenliğini tercih etmiştim."

"Eh, elbette edecektin. Eğer insanlar Akıl'ın yanında olmaktan ***memnun*** oluyorlarsa, o zaman pek iyi bir Akıl olmazdı, değil mi?"

Yanıyorlardı. Duvarlar yanıyordu. Zemin yanıyordu. Yanıyor ve olamazın içerisinde nerede olmalıydı ve sonra hiçbir. Nerede?

Bir yolculuk. Su? Çarklar?

Ateş. Evet, ateş.

"Beni duyabiliyor musun, deli?"

"Elhokar, ona bir bak. Anladığını hiç sanmıyorum."

"Ben Talenel'Elin, Savaş Elçisi." Ses. Konuştu. Bunu düşünmedi. Sözler geldi, her zaman geldikleri gibi.

"Neydi o? Yüksek sesle konuş be adam."

"Dönüşün, Issızlık'ın zamanı yakın. Hazırlanmak zorundayız. Sizler geçmiş zamanlardaki yıkımdan sonra çok şeyi unutmuş olacaksınız."

"Ben birazını anlayabiliyorum Elhokar. Bu Alethçe. Kuzeyli şivesi. Böylesine koyu derili birisinden bekleyeceğim şey değil."

"Parekılıcı nereden buldun, deli? Söyle bana. Kılıç'ların çoğunun nesiller boyunca hesabı tutulmuştur, soyları ve tarihleri kaydedilmiştir. Bu ise hiç bilinmiyor. Bunu kimden aldın?"

"Eğer bunu unuttuysanız, Kalak size tunç dökmeyi öğretecek. Sizin için doğrudan metal bloklar Ruhdökeceğiz. Sizlere çeliği de öğretebilmeyi dilerdim ama dökümcülük, çelik işlemekten çok daha kolay ve sizin de hızla üretebileceğimiz bir şeylere ihtiyacınız var. Sizin taştan aletleriniz gelecek olan şeye karşı işe yaramayacak."

"Tunç hakkında bir şeyler söyledi. Ve galiba taş?"

"Vedel hekimlerinizi eğitebilir ve Jezrien... O da size liderliği öğretecek. Dönüşler arasında o kadar çok şey kaybediliyor..."

"Parekılıcı! Onu nereden buldun?"

"Kılıcı ondan nasıl ayırdınız Bordin?"

"Ayırmadık Berrakbey. O öylece yere attı."

"Ve Kılıç kaybolmadı mı? O zaman bağlanmamıştır. Uzun bir süre için sahip olmuş olamaz. Onu bulduğunuz zaman da gözleri bu renkte miydi?"

"Evet efendim. Parekılıcı olan koyugözlü bir adam. Garip bir görüntüydü."

"Ben askerlerinizi eğiteceğim. Zamanımız olması gerekir. Ishar Issızlıklar'dan sonra bilginin kaybolmasına engel olmak için bir yol bulmaktan bahsedip duruyordu. Ve sizler de beklenmedik bir şeyi keşfettiniz. Bunu kullanacağız. Koruyucular olarak rol alacak Dalgabağlayanlar... Şövalyeler..."

"O bunların hepsini daha önce de söyledi Majesteleri. Mırıldandığı zaman, ee, bunu yapıp duruyor. Tekrar ve tekrar. Ben onun ne söylediğini bildiğini bile sanmıyorum. Konuşurken surat ifadesinin hiç değişmemesi ürkütücü."

"Bu *gerçekten de* bir Alethi şivesi."

"O uzun saç ve o kırık tırnaklarla bir süredir uygarlıktan uzakta yaşıyormuş gibi görünüyor. Belki de bir köylü deli babasını kaybetmiştir."

"Peki ya Kılıç, Elhokar?"

"Muhakkak *ona* ait olduğunu düşünmüyorsundur amca."

"Gelmekte olan günler zor olacak ama eğitim ile, insanoğlu sağ *kalacak*. Beni liderlerinize götürmeniz gerekiyor. Diğer Elçiler de yakında bize katılacaktır."

"Ben bu günlerde her şeyi düşünmeye gönüllüyüm. Majesteleri, sizin onu ardentlere göndermenizi öneririm. Belki onlar onun aklının iyileşmesine yardımcı olabilir."

"Parekılıcı ile ne yapacaksın?"

"Eminim ki onun için iyi bir kullanım alanı bulabiliriz. Aslında, tam şu anda benim aklıma bir fikir geliyor. Sana ihtiyacım olabilir Bordin."

"Ne emrederseniz Berrakbey."

"Sanırım... Sanırım geç kalmışım... Bu sefer..."

Ne kadar olmuş?

Ne kadar olmuş?

Ne kadar olmuş?

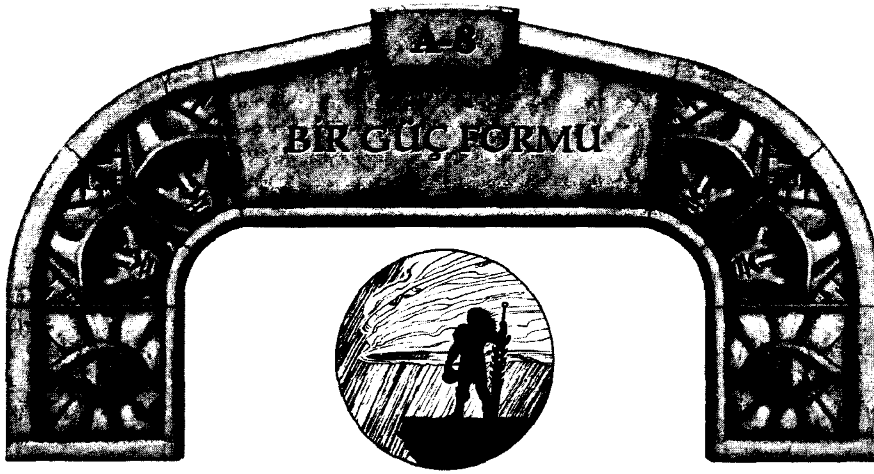
Ne kadar olmuş?

Ne kadar olmuş?

Ne kadar olmuş?

Ne kadar olmuş?

Çok uzun.

Geri döndüğü zaman Eshonai'yi bekliyorlardı.

Binlerden oluşmuş bir topluluk Narak'ın hemen dışındaki platonun kıyısına toplanmıştı. İşçiler, çevikler, askerler ve hatta değişik bir şey görme ihtimaliyle hedonizmlerine ara vermiş olan bazı eşler. Yeni bir form muydu, bir *güç* formu mu?

Eshonai uzun adımlarla onlara doğru ilerledi, enerjiyle hayret ediyordu. Eğer elini fazlasıyla hızlı yumruk yapacak olursa etrafa minik, neredeyse görünmez kırmızı yıldırım çizgileri saçılıyordu. Mermere benzer, hafif kırmızı çizgilerle biraz lekelenmiş olan büyük ölçüde siyah derisi değişmemişti ama savaşformun hantal zırhı gitmişti. Bunun yerine, ara ara sıkıca gerilmiş olan kollarının derisinden birazcık dışarı doğru çıkmakta olan küçük tırtıklar vardı. Yeni zırhını taşlarla test etmişti ve çok dayanıklı olduğunu görmüştü.

Tekrar saç telleri vardı. Onları en son hissetmesinden bu yana ne kadar zaman geçmişti? Daha da muhteşem olanı, kendisini *odaklanmış* hissetmesiydi. Artık halkının kaderi konusunda endişeleri yoktu. Ne yapacağını biliyordu.

Eshonai uçurumun kıyısına ulaştığı zaman Venli ite kaka kalabalığın önüne çıktı. Hiçliğin karşısından birbirlerine baktılar ve Eshonai kız kardeşinin dudaklarındaki soruyu görebiliyordu. İşe yaradı mı?

Eshonai uçurumu aştı. Savaşformun yaptığı gibi koşarak hız kazanmaya ihtiyacı yoktu; eğildi, sonra da kendisini havaya doğru fırlattı. Rüzgâr etrafında kıvranırmış gibi göründü. Uçurumunu fırlayarak hızla geçti ve halkının arasına kondu, o yere inerek çökerken kırmızı güç çizgileri bacakları boyunca akarak inişin darbesini soğurmuştu.

Dinleyiciler geriye çekildi. Çok netti. Her şey ne kadar *netti.*

"Fırtınalardan geri döndüm," dedi gerçek tatmin için de kullanılabilecek olan Övgü'de. "Yanımda iki halkın geleceğini getiriyorum. Bizim kayıplarımızın zamanı sona erdi."

"Eshonai?" Bu Thude'du, uzun ceketini giymişti. "Eshonai, *gözlerin.*"

"Evet?"

"Kırmızılar."

"Onlar dönüşmüş olduğum şeyin bir simgesi."

"Ama şarkılar..."

"Kardeşim!" diye seslendi Eshonai Azim'de. "Gel ve yarattığın eserini gör!"

Venli yaklaştı, başta çekingendi. "Fırtınaform," diye fısıldadı Huşu'da. "O zaman işe yarıyor mu? Sen fırtınaların içinde tehlikede olmadan hareket edebiliyor musun?"

"Ondan daha fazlası," dedi Eshonai. "Rüzgârlar bana itaat ediyor. Ve Venli, ben bir şeyi hissedebiliyorum... *Birikmekte* olan bir şeyi. Bir fırtına."

"Şu anda bir fırtına mı hissediyorsun? Ritimlerin içinde mi?"

"Ritimler'in ötesinde," dedi Eshonai. Bunu nasıl açıklayabilirdi ki? Ağzı olmayana tadı, hiç görmemiş olana görüntüyü nasıl tarif edebilirdi? "Tecrübelerimizin hemen ötesinde kaynamakta olan bir fırtına hissediyorum. Güçlü, kızgın bir fırtına. Bir yücefırtına. Bu forma birlikte bürünmüş olan yeteri kadarımız olursa, biz onu çağırabiliriz. Fırtınaları irademize *boyun eğdirebilir* ve onları düşmanlarımızın üzerine salabiliriz."

İzleyenlerin arasında Huşu'da mırıldanma yayıldı. Dinleyici oldukları için, onlar da ritmi hissedebilir, duyabilirdi. Herkes ahenkliydi, herkes diğerleriyle uyum içindeydi. Kusursuzluk.

Eshonai kollarını yanlarına doğru açtı ve yüksek bir sesle konuştu. "Yeisi bir kenara atın ve Zevk Ritmi'nde şarkı söyleyin! Fırtına Binicisi'nin gözlerinin derinliklerine baktım ve onun ihanetini gördüm. Zihnini biliyorum ve onun bize karşı insanlara yardım etme niyetini gördüm. Ama kurtuluşumuzu kardeşim keşfetti! Bu form ile, bizler kendi ayaklarımızın üzerinde durabiliriz, bağımsızca, ve düşmanlarımızı bu diyarlardan bir fırtınanın önündeki yapraklar gibi süpürüp atabiliriz!"

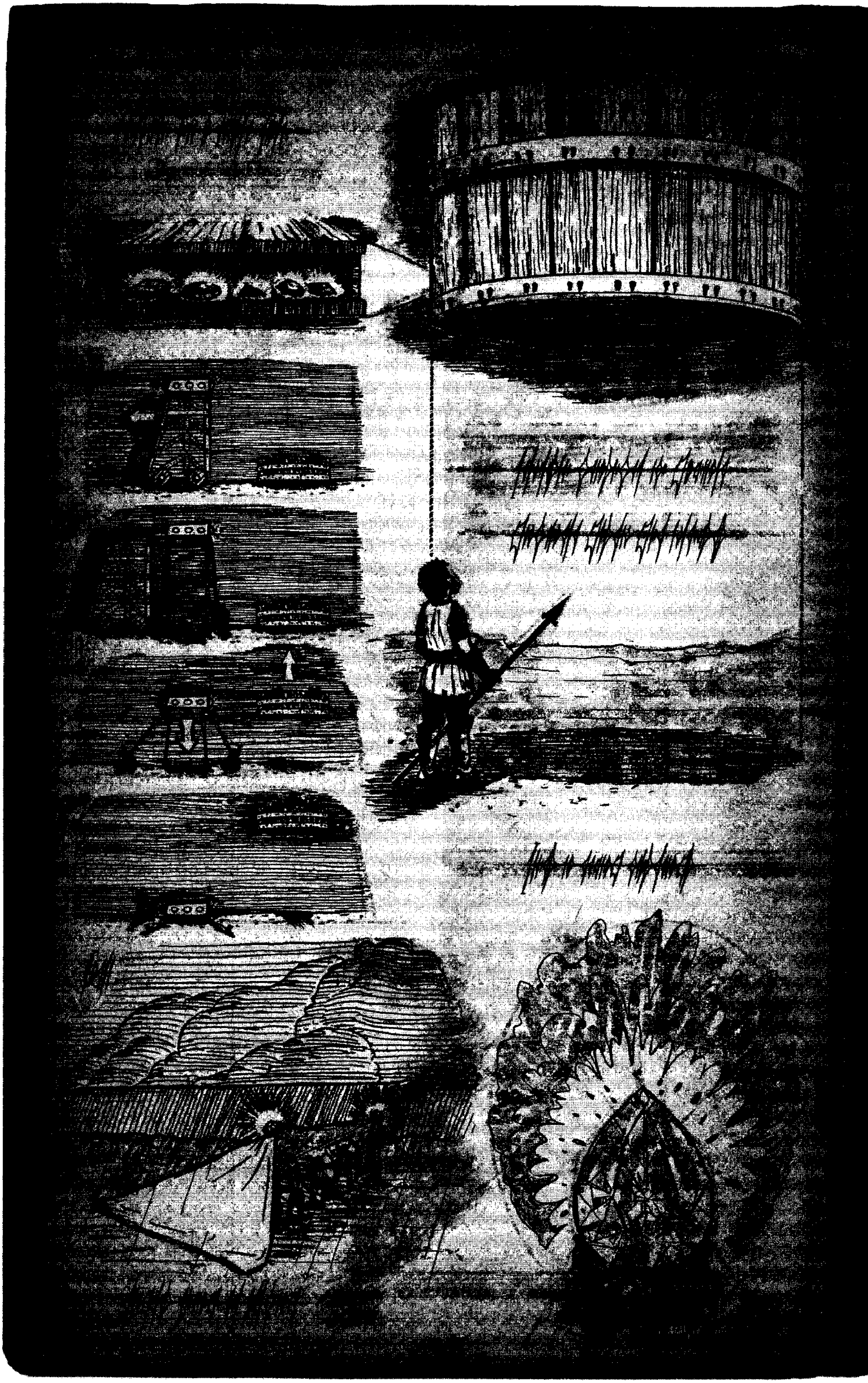
Huşu'da mırıldanmalar yükseldi ve bazıları şarkı söylemeye başladı. Eshonai bununla gurur duydu.

İçindeki dehşet ile çığlık atmakta olan sesi özellikle duymazdan geliyordu.

ÜÇÜNCÜ KISIM

Ölümcül

SHALLAN • KALADIN • ADOLIN • NAVANI

Ayrıca onlar, her bağın konumunun tabiatı konusundaki hükümlerinde karar kıldıkları zaman, bunun ismine onun kavrayışına yakalanmış olan ruhların üzerindeki tesirine atıfta bulunarak Nahel bağı dediler; bu tanımla, her birisi Roshar'ın kendisini faaliyet ettiren bağlar, on Dalgalar, ile ilişkilendirilmiş oldu, sırayla isimlendirilmiş ve her tarikat için iki tanelerdi; bu bağlamdan, görülebilir ki her tarikat zaruret gereği komşularının her birisiyle bir Dalga'yı paylaşıyor.

–Parlayan Sözler - Bölüm 8 - Sayfa 6

Adolin Parekılıcı'nı fırlattı.

Pare kullanmak, sadece duruş antrenmanı yapmak ve fazlasıyla hafif olan ağırlıklarını kullanmaya alışmaktan çok daha fazlası demekti. Kılıç'ın ustası bağıyla daha da fazlasını yapmayı öğrenirdi. O düştüğü zaman Kılıç'a yerinde kalmasını emretmeyi ve eline almış olan başka birilerinden geri çağırmayı öğrenirdi. O adamın ve Kılıç'ın bazı açılardan bir olduğunu öğrenirdi. Silah ruhunun bir parçası hâline gelirdi.

Adolin Kılıç'ını kontrol etmeyi bu şekilde öğrenmişti. Çoğu zaman. Bugün, silah neredeyse parmaklarından ayrılır ayrılmaz ortadan kayboluyordu.

Uzun gümüşsü Kılıç beyaz buhara dönüşüyor ve patlayarak kıvranan beyaz iplikler hâlinde kaybolmadan önce şeklini sadece bir an için koruyordu, bir duman halkası gibiydi. Adolin hüsranla hırladı, silahı geri çağırırken elini yan tarafa doğru açarak platonun üzerinde ileri geri volta atıyordu. On kalp atışı. Bazı zamanlarda, bu bir sonsuzlukmuş gibi gelirdi.

Zırh'ını yakınlardaki bir kayanın üzerinde oturan miğferi olmadan giyiyordu, ve bu yüzden de erken sabah meltemiyle saçları özgürce dalgalanıyordu. Zırh'ına ihtiyacı vardı, sol omzu mor berelerden oluşmuş bir kütle hâlindeydi. Başı hâlâ dün gece suikastçının saldırısı sırasında yere çarptığı için ağrıyordu. Zırh olmasa, bugün hiç de bu kadar çevik olamazdı.

Dahası, onun gücüne *ihtiyacı* vardı. Omzunun üzerinden geriye bakıp duruyor, suikastçıyı görmeyi bekliyordu. Dün gecenin tamamını üstünde Zırh'ıyla babasının kapısının önünde, kollarını dizlerinin üzerinde kavuşturmuş olarak yerde oturur hâlde geçirmiş, uyanık kalmak için yamaçkabuk çiğnemişti.

Bir kere Zırh'ı üzerinde olmadan yakalanmıştı. Bir kere daha olmayacaktı.

Peki ya ne yapacaksın? diye düşündü kendi kendisine Kılıç'ı tekrar belirirken. Üzerinden hiç mi çıkarmayacaksın?

O böylesine sorular soran parçası mantıklıydı. Adolin şu anda mantıklı olmak istemiyordu.

Kılıç'ındaki nemi sallayarak attı, sonra çevirdi ve fırlattı, ona bir arada kalmasını emreden zihinsel emirleri göndermişti. Bir kere daha, silah parmaklarından ayrıldıktan saniyeler sonra parçalanarak sise dönüştü. Nişan almakta olduğu kayalık oluşumuna kadar olan yolun yarısını bile geçmemişti.

Derdi neydi onun? O, Kılıç emirlerinde yıllar önce ustalaşmıştı. Doğru, Kılıç'ını *fırlatmayı* pek fazla denememişti, böyle şeyler düellolarda yasaktı ve Adolin hiçbir zaman bu hareketi kullanmasına gerek olabileceğini düşünmemişti. Bu bir koridorun tavanında hapsolup kaldığı için, bir suikastçıyla doğru düzgün savaşamamasından önceydi.

Adolin platonun kenarına doğru yürüdü, Harap Ovalar'ın düzensiz enginliğine doğru gözlerini dikti. Yakınlarda onu izleyen üç muhafızlık bir grup vardı. Gülünç. Eğer Beyazlı Suikastçı geri dönecek olursa, üç tane *köprücü* ne yapabilirdi ki?

Kaladin saldırı sırasında bir işe yaradı, diye düşündü Adolin. *Senden daha fazla hem de.* O herif şüpheli şekilde etkiliydi. Renarin köprücü yüzbaşıya karşı adil davranmadığını söylüyordu ama o herifte acayip bir şeyler vardı. Tavırlarından daha fazlası, her zaman sanki seninle konuşarak sana bir lütufta bulunuyormuş gibi davranma şekli. Her şey hakkında kararlı bir şekilde karamsarmış, dünyanın kendisine karşı hıncı varmış gibi görünmesi. O sevimsizdi, bu kadarı açık ve netti, ama Adolin pek çok sevimsiz kişi tanıyordu.

Kaladin ayrıca acayipti de. Adolin'in açıklayamadığı birçok yönden.

Eh, bütün bunlara rağmen, Kaladin'in adamları sadece görevlerini yapıyorlardı. Onları terslemenin bir faydası yoktu, o yüzden de onlara bir gülümseme gönderdi.

Adolin'in Parekılıcı tekrar parmaklarının arasına düştü, boyutu için fazlasıyla hafifti. Onu elinde tuttuğu zaman hep belli bir güç hissederdi. Daha önce Adolin hiçbir zaman Pare'leri üzerindeyken kendini aciz hissetmemişti. Parshendiler tarafından etrafı çevrildiği zamanlarda bile, ölmek üzere olduğundan emin olduğu zamanlarda bile, yine de *güçlü* hissetmişti.

O his şimdi neredeydi?

Hızla döndü ve silahı fırlattı, Zahel'in ona yıllar önce öğrettiği gibi, onun yapmasını istediği şeyi aklında canlandırarak Kılıç'a doğrudan bir *talimat* gönderdi. Kılıç dayandı, döne döne uçarken havada ışıldadı. Kayalık oluşumun taşlarına kabzasına kadar gömüldü. Adolin tutmakta olduğu nefesini bıraktı. En sonunda. Kılıç'ı serbest bıraktı, o da patlayarak geride bıraktığı delikten minik bir nehir gibi akarak kayboldu.

"Gelin," dedi korumalarına miğferini kayadan kaparak ve yakınlardaki savaş kampına doğru yürüdü. Beklenilebileceği gibi, savaş kampının duvarını oluşturan kraterin kenarı en çok burada, doğuda aşınmıştı. Kamp kırılmış bir kaplumbağa yumurtasının

içindekiler gibi saçılıyordu ve, yıllar içinde, yakınlardaki platoların üzerlerine bile taşmaya başlamıştı.

Bu uygarlık yamasından ayrılan özellikle garip bir kafile vardı. Cüppeli ardentler kafilesi uyum içinde ilahi söylüyordu, etraflarını çevreleyen parshmenlerin kargılar gibi dik taşıdıkları büyük sırıklar vardı. Bu sırıkların arasında ipek kumaşlar ışıldıyordu, en azından bir kırk ayak genişlikteydi, meltemle dalgalanıyor ve ortalarındaki bir şeyin görüntüsünü kapatıyorlardı.

Ruhdökümcüler mi? Onlar normalde gündüz dışarı çıkmazlardı. "Burada bekleyin," dedi korumalarına, sonra da ardentlere doğru hızla gitti.

Üç köprücü itaat etti. Eğer Kaladin onlarla birlikte olsa takip etmekte ısrar ederdi. Belki de herifin davranış tarzının sebebi garip konumu yüzündendi. Babası neden koyugözlü bir askeri emir komuta zincirinin *dışına* koymuştu? Adolin'in bütün insanlara gözünün tonuna bakmaksızın saygı ve şerefle muamele etmeye hiçbir itirazı yoktu ama Yaradan bazı insanları iktidar sahibi, diğerlerini ise onların tebaası olarak yaratmıştı. Bu sadece dünyanın doğal olan durumuydu.

Sırıkları taşıyan parshmenler onun gelmesini izlediler, sonra da başlarını eğerek yere baktılar. Yakınlardaki ardentler Adolin'in geçmesine izin verdiler ama rahatsız olmuş gibi görünüyorlardı. Adolin'in Ruhdökümcüleri görmesi yasak değildi ama onları ziyaret etmesi olağandışıydı.

Geçici ipek odanın içinde Adolin Kadash'ı buldu, Dalinar'ın ardentleri içinde en önde gelenlerden bir tanesiydi. Uzun adam, başındaki yara izlerinin de tanıklık ettiği gibi, bir zamanlar askerdi. Kan kırmızı renkli cüppeleri olan ardentlerle konuşuyordu.

Ruhdökümcüler. Bu hem sanatı icra eden insanlar, hem de kullandıkları fabriallar için kullanılan kelimeydi. Kadash'ın kendisi onlardan biri değildi, o kırmızı yerine standart gri cüppeleri giyiyordu, başı tıraşlıydı, yüzünde kare şekilli bir sakal vardı. Adolin'i fark etti, bir an için tereddüt etti, sonra da saygıyla başını eğdi. Ardentlerin hepsi gibi, Kadash da teknik olarak bir köleydi.

Bu beş Ruhdökümcü'yü de içeriyordu. Her biri sağ elini göğsüne koymuş olarak duruyordu, ellerinin arkasında ışıldayan birer fabrial görünüyordu. Ardentlerin bir tanesi Adolin'e bir göz attı. Fırtınababa; o bakış tam olarak insani değildi, artık öyle sayılmazdı. Ruhdökümcü'nün uzun süreli kullanımı gözlerini dönüştürmüştü ve mücevherden yapılmış gibi parlıyorlardı. Kadının derisi de sertleşerek taşa benzer bir şeye dönüşmüştü, pürüzsüzdü ve minik çatlakları vardı. Sanki canlı bir heykelmiş gibi.

Kadash hızla Adolin'e doğru geldi. "Berrakbey," dedi. "Nezaret etmeye geleceğinizden haberim yoktu."

"Nezaret etmek için gelmedim," dedi Adolin rahatsızlık içinde Ruhdökümcülere bir göz atarak. "Ben sadece şaşırdım. Bunu çoğu zaman geceleri yapmıyor musunuz?"

"Artık yapamıyoruz, berrak kişi," dedi Kadash. "Ruhdökümcüler için çok fazla talep var. Binalar, yiyecek, atık imhası... Hepsini yetiştirebilmek için, her fabrialda birden fazla ardenti eğitmeye başlamamız, sonra da onları nöbetler hâlinde çalıştırmamız gerekecek. Babanız bunu bu hafta onayladı."

Bu kırmızı cüppeli ardentlerden bazılarının bakışlarını çekti. Onlar başkalarının kendi fabriallarını kullanarak eğitilmesi hakkında ne düşünüyordu? Neredeyse insan olmayan yüzlerindeki ifadeler okunamıyordu.

"Anladım," dedi Adolin. *Fırtınalar, bu şeylere çok fazla bel bağlıyoruz.* Herkes Parekılıcı ve Parezırhı'ndan ve onların savaştaki avantajlarından bahsederdi. Ama bu savaşın şimdiye kadar devam edebilmesini sağlamış olan asıl şey bu garip fabriallar ve onların yarattığı tahıllardı.

"Devam edebilir miyiz, berrak kişi?" diye sordu Kadash.

Adolin başını sallayarak onayladı ve Kadash da beşliye doğru geri döndü ve birkaç kısa emir verdi. Hızla, gergince konuşuyordu. Normalde o kadar durgun ve soğukkanlı olan Kadash'ı bu şekilde görmek garipti. Ruhdökümcüler herkesin üzerindeki bu etkiyi bırakıyordu.

Beşli hafifçe ilahı söylemeye başladılar, dışarıdaki ardentlerin söyledikleri şarkıyla uyum içindelerdi. Öne doğru adım attılar ve bir sıra hâlinde ellerini kaldırdılar ve Adolin yüzünü ter basmakta olduğunu fark etti, ipek duvarlardan içeri sızmayı başaran rüzgârın üflemesi yüzünden soğuk geliyordu.

İlk önce hiçbir şey yoktu. Ve sonra taş *oldu.*

Adolin devasa bir duvar yoktan var olurken kısa bir an için katılaşan sisleri görmüş olduğunu düşündü, bir Parekılıcı'nın belirdiği an gibi. Rüzgâr kumaşların vahşice dalgalanarak havanın içinde kıvranmasına neden olarak içeriye doğru esti, sanki beliren kayalar tarafından emiliyordu. Rüzgâr neden içeriye doğru çekilmişti ki? Yerinde beliren kaya tarafından dışarıya doğru itilmesi gerekmez miydi?

Büyük duvar iki taraftaki kumaşlara içeriden dayanıyor, ipek paravanların dışarıya doğru çıkıntı yapmalarına neden oluyordu ve boyu da çok yükseğe çıkıyordu.

"Daha uzun sırıklara ihtiyacımız olacak," diye mırıldandı Kadash kendi kendine.

Taş duvarın aynı kışlalar gibi sade bir görünüşü vardı ama bu yeni bir şekildi. Savaş kamplarına bakan tarafı düzdü, öbür tarafı eğimliydi, bir kıskı gibiydi. Adolin bunu babasının şimdi aylardır inşa ettirmeyi düşündüğü bir şey olarak tanıdı.

"Bir rüzgâr siperi!" dedi Adolin. "Bu harika, Kadash."

"Evet, eh, babanız öneriden hoşlanmış gibiydi. Burada bunlardan birkaç düzine olsa, inşaat sahaları yücefırtınalardan korkmadan platonun üzerini tamamen kaplayacak kadar genişletilebilir."

Bu *tam olarak* doğru değildi. Yücefırtınalar konusunda her zaman endişe etmen gerekirdi çünkü kayaları uçurabilir ve binaları temellerinden sökmeye yetecek kadar sert esebilirlerdi. Ama güzel sağlam bir rüzgâr siperi burada, fırtına diyarlarında Yaradan'ın bir lütfu olurdu.

Ruhdökümcüler uzaklaştı, diğer ardentlerle konuşmuyorlardı. Parshmenler de ayak uydurabilmek için koşturdu, duvarın bir tarafında olanlar onun arkasından ipekleriyle koşarak odanın arka tarafını açıp, yeni rüzgâr siperinin kapalı alandan dışarı çıkmasını sağladılar. Adolin ve Kadash'ın yanından geçerek, onları platonun üzerinde ve yeni taş yapının gölgesinde dikilir hâlde açıkta bıraktılar.

İpek duvar tekrar yükselerek Ruhdökümcü'lerin görüntüsünü gizledi. Tam ondan önce, Adolin Ruhdökümcüler'den bir tanesinin elini fark etti. Fabrialın ışıltısı kaybolmuştu. Büyük olasılıkla üstündeki bir ya da daha fazla mücevher parçalanmıştı.

"Bunu hâlâ inanılmaz buluyorum," dedi Kadash başını kaldırarak taş yapıya bakarken. "Bütün bu yıllardan sonra bile. Eğer hayatlarımızda Yaradan'ın elinin kanıtını görmeye ihtiyacımız olsaydı, bu kesinlikle o olurdu." Etrafında birkaç altın renkli dönen şanspreni belirdi.

"Parlayanlar da Ruhdökebiliyordu," dedi Adolin. "Değil mi?"

"Yapabildikleri yazılıdır," dedi Kadash dikkatli bir şekilde. Parlayanlar'ın insanoğluna ihaneti için kullanılan terim olan Hıyanet, sık sık Vorinizm'in bir din olarak başarısızlığı şeklinde görülürdü. Onun arkasından gelen yüzyıllar boyunca Kilise'nin iktidarı ele geçirme çabaları ise daha bile fazla utanç vericiydi.

"Parlayanlar başka neler yapabilirdi?" diye sordu Adolin. "Onların garip güçleri vardı, doğru değil mi?"

"Bu konuda geniş araştırmalar yapmadım, berrak kişi," dedi Kadash. "Belki de onları öğrenmek için daha fazla zaman harcamam gerekir, sırf gururun şerrini hatırlamak amacıyla bile olsa. Bunu kesinlikle yapacağım, berrak kişi, imanlı kalabilmek ve bütün ardentlerin doğru konumunu hatırlamak için."

"Kadash," dedi Adolin ışıltılı ipekten kafilenin uzaklaşmasını izleyerek. "Benim şu anda tevazuya değil, bilgiye ihtiyacım var. Beyazlı Suikastçı geri döndü."

Kadash'ın soluğu kesildi. "Dün gece sarayda olan karışıklık? Söylentiler *doğru* mu?"

"Evet."

Bunu saklamaya çalışmanın bir faydası yoktu. Babası ve kral yüceprenslere söylemişlerdi bile ve bu bilgiyi diğer herkese de nasıl açıklayacaklarını planlıyorlardı.

Adolin ardentin gözlerinin içine baktı. "Suikastçı duvarlarda yürüdü, sanki dünyanın çekişi onun için hiç anlam ifade etmezmiş gibiydi. Yaralanmadan yüz ayak yükseklikten düştü. O bir Yokelçi gibiydi, ölümün vücuda bürünmüş hâliydi. O yüzden sana bir kere daha soruyorum. Parlayanlar neler yapabilirdi? Bunlar gibi beceriler onlara atfedilmiş miydi?"

"Onlar ve daha da fazlası, berrak kişi," diye fısıldadı Kadash yüzünün rengi atarak. "Ben eski kralın öldürüldüğü o korkunç geceden sağ kalan askerlerin bazılarıyla konuşmuştum. Onların gördüklerini iddia ettikleri şeylerin travma sonucu olduklarını düşünmüştüm..."

"Bilmem gerek," dedi Adolin. "Bunu araştır. Oku. Bana bu yaratığın neleri yapmaya kâdir olabileceğini söyle. Bizim onunla nasıl savaşacağımızı bilmemiz gerek. O geri *gelecek*."

"Evet," dedi Kadash, gözle görülür şekilde sarsılmıştı. "Ama... Adolin? Eğer dediğin şey doğru ise... Fırtınalar! Bu Parlayanların ölmüş olmadığı anlamına geliyor olabilir."

"Biliyorum."

"Yaradan bizi korusun," diye fısıldadı Kadash.

◆
◆ ◆

Navani Kholin savaş kamplarını seviyordu. Sıradan şehirlerde her şey *karman çormandı*. Hiç olmayacak yerlerde dükkânlar, düz gitmeyi reddeden sokaklar.

Ancak ordu mensupları düzen ve mantığa değer verirdi, en azından iyi olanları öyle yapardı. Kampları da bunu yansıtıyordu. Kışlalar düzgün sıralar hâlindeydi, dükkânlar her köşe başında belirmek yerine pazar yerleriyle sınırlanmıştı. Gözlem kulesinin tepesindeki konumundan, Navani Dalinar'ın kampının çok büyük bir kısmını görebiliyordu. Ne kadar *düzgün*, ne kadar *mantıklıydı*.

İnsanoğlunun damgası işte buydu; vahşi, düzensiz dünyayı almak ve ondan mantıklı bir şeyler çıkarmak. Her şey yerli yerinde olduğu, ihtiyacın olan şeyleri ve kişileri kolayca bulabildiğin zaman o kadar çok şey başarabiliyordun ki. Yaratıcılık böyle şeyleri gerektirirdi.

Yenilenmeyi besleyen şey gerçekten de düzenli Olmaktı.

Derin bir nefes aldı ve tekrar Dalinar'ın savaş kampının doğu kısmına hâkim olan mühendislik sahasına doğru döndü. "Pekâlâ millet!" diye seslendi. "Haydi bir deneyelim!" Bu testi suikastçının saldırısından uzun zaman önce planlanmaya başlamıştı ve Navani de iptal etmemeye karar vermişti. Başka ne yapacaktı ki? Boş boş oturup endişe mi edecekti?

Aşağıdaki saha bir koşuşturma uğultusuyla doldu. Yükseltilmiş gözlem platformu belki yirmi beş ayak yüksekteydi ve Navani'ye mühendislik sahasını görebileceği iyi bir yer sunuyordu. Etrafında bir düzine farklı ardent ve âlim vardı, hatta Matain ve birkaç fırtınabekçisi bile buradaydı. Hâlâ bu tipler hakkında ne düşündüğüne karar vermemişti, onlar numeroloji ve rüzgârları okumaktan bahsetmekle çok fazla zaman harcıyordu. Onlar geleceği tahmin etmeye karşı olan Vorin yasaklarının etrafından dolaşmak için buna bilim diyorlardı.

Arada sırada işe yarar bir şeyler söyledikleri *oluyordu.* Navani de onları bu yüzden, hem de bir gözünü de üzerlerinde tutmak istediği için davet etmişti.

Dikkatinin odağı ve bugünün test konusu, mühendislik sahasının ortasındaki büyük daire şeklinde bir platformdu. Tahta cisim kesilmiş ve yere konulmuş bir kuşatma kulesi tepesi gibi görünüyordu. Etrafı mazgallı siperlerle çevriliydi ve bunlara askerlerin okçuluk anrenmanı yapmak için kullandıkları türden kuklalar yerleştirmişlerdi. Yerdeki bu platformun yanında yanları inşaat iskeleleriyle örülmüş olan uzun tahta bir kule vardı. İşçiler bunun üzerinde koşturuyor, her şeyin işlevsel olup olmadığını kontrol ediyordu.

"Bunu gerçekten de okumalısınız Berrakhanım," dedi, Rushu bir raporu incelerken. Genç kadın bir ardentti ve böylesine gür kirpiklere ya da narin yüz hatlarına sahip olmaya hiçbir hakkı yoktu. Rushu ardentiaya erkeklerin ilgisinden kaçmak için girmişti. Erkek ardentlerin her zaman onunla çalışmak isteme şekilleri göz önüne alınacak olursa, aptalca bir seçimdi. Neyse ki, ayrıca dâhiydi. Ve Navani her zaman dâhi birisiyle yapacak bir şeyler bulabilirdi.

"Daha sonra okurum," dedi Navani nazikçe paylayan bir sesle. "Şu anda yapacak işlerimiz var Rushu."

"...O öbür odadayken bile değişiyormuş," diye mırıldandı Rushu başka bir sayfayı çevirerek. "Tekrarlanabilir ve ölçülebilir. Şu ana kadar sadece alevsprenleri ama potansiyel diğer kullanım alanları o kadar..."

"Rushu," dedi Navani, bu sefer biraz daha sertçe. "Test?"

"Ha! Pardon, Berrakhanım." Kadın kıvrılmış sayfaları cüppelerinin bir cebine sıkıştırdı. Sonra da kaşlarını çatarak eliyle tıraşlı başının üzerini yokladı. "Berrakhanım, siz hiç neden Yaradan'ın erkeklere sakal verdiğini ama kadınlara vermediğini merak ettiniz mi? Hatta neden biz bir kadının uzun saçlarının olmasını dişil kabul ediyoruz? Kıl çokluğunun *eril* bir özellik olması gerekmez mi? Siz de bilirsiniz ki erkeklerin çoğunda epey bir kıl oluyor."

"Odaklan, çocuğum," dedi Navani. "Ben test yaparken senin de izlemeni istiyorum." Diğerlerine doğru döndü. "Bu hepiniz için geçerli. Eğer bu şey bir kere daha yere çakılırsa, yanlış giden şeyin ne olduğunu anlamaya çalışarak bir hafta daha kaybetmek istemiyorum!"

Onlar başlarını sallayarak onayladılar ve Navani kendisini heyecanlanmaya başlarken buldu, geceki saldırının neden olduğu gerilimin bir kısmı en sonunda azalıyordu. Kafasında test protokollerinin üzerinden geçti. İnsanlar tehlikeli alandan uzaklaşıyordu... Yakınlardaki çeşitli platformların üzerindeki kayıt tutmak için kalem ve kâğıtları hazır olan ardentler dikkatle izliyorlardı... Taşlar doldurulmuştu...

Her şey bitirilmiş ve üçer kere kontrol edilmişti. Parmaklığı hüreli ve eldivenli emineliyle sıkı sıkı kavrayarak kendi platformunun önüne çıktı ve iyi bir fabrial projesinin dikkat dağıtıcı gücü için Yaradan'a şükretti. Bunu ilk önce kendisini Jasnah hakkında endişelenmekten alıkoymak için kullanmıştı, gerçi daha sonra Jasnah'ya bir şey olmayacağını fark etmişti. Doğru, şimdi raporlar geminin tüm mürettebatıyla birlikte kaybolduğunu söylüyordu ama bu Navani'nin kızının başına gelmiş olduğu iddia edilen ilk felaket değildi. Jasnah bir çocuğun yakaladığı kremcikle oynaması gibi tehlikeyle oynardı ve her zaman sağ salim çıkardı.

Ancak suikastçının geri dönüşü... *Ah, Fırtınababa. Eğer o Gavilar gibi Dalinar'ı da alırsa...*

"Sinyali verin," dedi ardentlere. "Her şeyi gerektiğinden daha fazla kontrol ettik."

Ardentler başlarını salladılar ve uzakalemle aşağıdaki işçilere yazı yazdılar. Navani sıkıntıyla mavi Parezırhı olan bir şeklin mühendislik sahasına girmiş olduğunu fark etti, koltuğunun altındaki miğferi, siyahla beneklenmiş sarılardan oluşan paspas gibi darmadağın saçlarını gözler önüne seriyordu. Muhafızların kimseyi içeri sokmaması gerekirdi ama böyle yasaklar yüceprensin vârisine işlemezdi. Adolin'in mesafesini koruyacak kadar aklı başında olduğunu umuyordu Navani.

Tekrar tahta kuleye doğru döndü. Tepesindeki ardentler oradaki fabrialları çalıştırmışlardı ve şimdi de giderken mandallarını çözerek yanlardaki merdivenlerden aşağı iniyorlardı. Onlar aşağı indiği zaman, işçiler dikkatlice tekerlekli kenarları çekerek uzaklaştırdılar. Kulenin tepesini yerinde tutan tek şey bunlardı. Onlar olmadan düşmesi gerekirdi.

Ancak platformun tepesi yerinde kaldı, imkânsız bir şekilde havanın içinde asılı duruyordu. Navani'nin nefesi kesildi. Platformu yere bağlayan tek şey iki dizi makara ve ipti ama bunlar ağırlığını taşıyamazdı. Bu kalın, kare şekilli tahta parçası hiçbir şey tarafından tutulmadığı hâlde havada durmuştu.

Navani'nin etrafındaki ardentler heyecanla mırıldandılar. Şimdi ise asıl test başlayacaktı. Elini salladı ve aşağıdaki işçiler makaralara asılarak çalışmaya başladı, havada duran tahta parçasını aşağıya doğru çekiyorlardı. Yakınlardaki okçu siperliği titredi, sarsıldı, sonra da karenin hareketinin tam tersini yaparak havaya doğru yükselmeye başladı.

"İşe yarıyor!" diye haykırdı Rushu.

"O sallantıdan hoşlanmadım," dedi Falilar. Yaşlı mühendis ardent sakalını kaşıdı. "O yükselişin daha sabit olması gerekirdi."

"Düşmüyor," dedi Navani. "Ben buna râzıyım."

"Rüzgârlar izin verseydi de, üzerinde olsaydım," dedi Rushu bir dürbünü kaldırarak. "Mücevherlerden bir ışıltı bile göremiyorum. Ya çatlıyorlarsa?"

"Öyleyse yakında öğreniriz," dedi Navani, gerçi aslında yükselmekte olan siperliğin üzerinde olmaya kendisinin de bir itirazı olmazdı. Dalinar onun böyle bir şey yaptığını duysa kalbine inerdi. Tatlı adamdı ama biraz fazla korumacıydı. Yücefırtınaların biraz fazla rüzgârlı olması gibi.

Siperlik sallana sallana yukarıya doğru devam etti. Sanki kaldırılıyormuş gibi hareket ediyordu ama onu destekleyen hiçbir şey yoktu. En sonunda tepeye ulaştı. Demin havada asılı duran tahtadan kare şimdi yere dayanmış ve bağlanarak sabitlenmişti. Şimdi havada daire şekilli siperlik duruyordu, hafifçe eğriydi.

Yere düşmedi.

Adolin Navani'nin gözlem platformunun merdivenlerini gümbür gümbür tırmandı, o Parezırhı ile bütün binayı sarsıyor ve sallıyordu. O Navani'ye ulaşana kadar, öbür âlimler kendi aralarında konuşmaya dalmış ve ateşli bir şekilde not alıyorlardı. Minik fırtına bulutları şeklindeki mantıksprenleri etraflarında yükseliyordu.

İşe yaramıştı. En sonunda.

"Hey," dedi Adolin. "Şu platform *uçuyor* mu?"

"Sen bunu daha şimdi mi fark ettin canım?" diye sordu Navani.

Adolin başını kaşıdı. "Dikkatim dağınıktı yenge. Hım. Bu... Bu gerçekten de garip." Sıkıntılı gibi görünüyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Navani ona.

"Bu, bu tıpkı..."

O. Hem Adolin, hem de Dalinar'ın dediğine göre, suikastçı bir şekilde yerçekimsprenlerini manipüle ediyordu.

Navani âlimlere baktı. "Neden hepiniz aşağıya inip, onlara platformu aşağı indirtmiyorsunuz? Mücevherleri inceleyebilir ve kırılan olup olmadığını görebilirsiniz."

Diğerleri bunu bir uzaklaştırılma olarak duydu ve heyecanlı bir kütle hâlinde merdivenlerden aşağı indiler, gerçi Rushu, sevgili Rushu, geride kalmıştı. "Ah! Böyle yukarıdan izlemek daha iyi olur, çünkü eğer..."

"Ben yeğenimle konuşacağım. Yalnız olarak." Bazen, âlimlerle birlikte çalışırken, biraz dobra olman gerekirdi.

Rushu en sonunda kızardı, sonra da hızla bir eğilerek uzaklaştı. Adolin parmaklığın yanına geldi. Parezırhı giymiş bir adamın yanında kendini cüce gibi hissetmemek zordu ve o tutunmak için parmaklığa uzandığı zaman, Navani onun kavrayışının gücü altında tahtaların inlediğini duyabildiğini düşündü. Adolin o parmaklığı hiç düşünmeden koparabilirdi.

Bunlardan daha fazlasını üretmenin bir yolunu bulacağım, diye düşündü. Navani bir savaşçı olmayabilirdi ama ailesini korumak için onun da yapabileceği şeyler vardı. Teknolojinin sırlarını ve mücevherlerin içlerine hapsedilmiş olan sprenlerin gücünü ne kadar iyi anlarsa, aradığı şeyi bulmaya da o kadar yaklaşacaktı.

Adolin gözlerini onun eline dikmişti. Ha, demek en sonunda fark etmişti, öyle mi?"

"Yenge?" dedi, sesi gergindi. "*Eldiven* mi takıyorsun?"

"Çok daha pratik," dedi Navani eminelini kaldırarak parmaklarını oynatırken. "Aman, bakma öyle. Koyugözlü kadınlar bunu her zaman yapıyor."

"Sen koyugözlü değilsin."

"Ben eski kraliçeyim," dedi Navani. "Benim ne halt ettiğim hiç kimsenin umurunda değil. Tamamen çıplak olarak bile ortada gezebilirim ve onlar sadece başlarını sallayıp benim ne kadar eksantrik olduğumdan bahsederler."

Adolin içini çekti ama konunun peşini bıraktı, bunun yerine platforma doğru başıyla işaret etti. "Bunu nasıl yaptınız?"

"Çiftlenimli fabriallarla," dedi Navani. "İşin sırrı mücevherlerin yapısal zayıflıklarının üstesinden gelmenin bir yolunu bulmaktı. Onlar eşzamanlı dolumun katlanmış boşalma gerilimi ve fiziksel stres karşısında kolaylıkla pes ediyorlar. Biz de..."

Adolin'in gözlerinin kaymakta olduğunu fark edince sesi azalarak sustu. O, iş çoğu sosyal etkileşime geldiği zaman akıllı genç bir adamdı ama içinde tek bir âlim kemiği bile yoktu. Navani gülümseyerek sıradan insanların anlayabileceği terimlere geçti.

"Eğer bir fabrialın mücevherini belli bir şekilde kesersen, iki parça arasında birbirlerinin hareketlerini kopyalayacakları şekilde bağlantı kurulabilir. Bir uzakalem gibi?"

"Tamam," dedi Adolin.

"Biz ayrıca iki parçanın birbirlerinin *tersi yönde* hareket etmelerini de sağlayabiliriz. O siperliğin tabanını öyle mücevherlerle doldurduk ve onların öbür yarılarını da tahta karenin içine yerleştirdik. Birbirlerinin tersi yönde hareket etsinler diye hepsini birden çalıştırdığımız zaman, bir platformu aşağıya çekince öbürü yukarı çıkıyor."

"Ya," dedi Adolin. "Bunu savaş meydanında da çalıştırabilir misiniz?"

Bu, elbette ki, tasarımları ona gösterdiği zaman Dalinar'ın sorduğu şeyin tam olarak aynısıydı. "Şu andaki sorun uzaklık," dedi. "Çiftler birbirlerinden ne kadar uzaklaşırsa, etkileşimleri de o kadar zayıflıyor ve bu da onların daha kolay kırılmalarına neden oluyor. Bunu bir uzakalem gibi hafif şeylerde görmüyorsun ama ağır yüklerle çalıştığın zaman... Eh, büyük olasılıkla onları Harap Ovalar'da çalışır hâle getirebiliriz. Şu andaki hedefimiz bu. Bunlardan bir tanesini yanınızda götürebilir, sonra da çalıştırır ve bize uzakalemle yazıp haber verirsiniz. Biz buradaki platformu aşağı çekeriz ve sizin okçularınız da onun üzerinde elli ayak havaya yükselerek ok atmak için mükemmel bir konuma gelir."

Bu, en sonunda, Adolin'i heyecanlandırırmış gibi göründü. "Düşman onun üzerine çıkmayı ya da devirmeyi beceremez! Fırtınababa. Taktiksel avantajı sonsuz!"

"Aynen öyle."

"Sen fazla hevesli gibi değilsin."

"Öyleyim canım," dedi Navani. "Ama bu bizim bu teknik için düşündüğümüz en iddialı fikir değil. Ne hafif bir esintinin ne de fırtına rüzgârının ölçüsüyle."

Adolin ona yüzünü astı.

"Şu anda bunların hepsi çok teknik ve teorik," dedi Navani gülümseyerek. "Ama bekle. Ardentlerin hayal etmekte olduğu şeyleri gördüğün zaman..."

"Senin değil mi?" diye sordu Adolin.

"Ben onların hamisiyim canım," dedi Navani onun kolunu sıvazlayarak. "Benim elimden gelseydi bile, bütün çizimleri ve diyagramları yapmaya vaktim yok." Aşa-

ğıdaki siperlik tabanını incelemekte olan toplanmış ardentlere ve bilim kadınlarına doğru baktı. "Onlar ancak benim varlığımı mazur görüyorlar."

"Mutlaka sadece o kadar değildir."

Belki başka bir hayatta öyle olabilirdi. Navani onların bazılarının kendisini bir meslektaş olarak gördüklerinden emindi. Ancak pek çoğu onu sadece partilerde hava atabileceği yeni fabrialları olsun diye onlara hamilik yapan bir kadın olarak görüyordu. Belki gerçekten de öyleydi. Yüksek mertebeli bir açıkgöz leydinin de bazı hobilerinin olması gerekirdi, değil mi?

"Sen toplantıya giderken bana eşlik etmek için buradasındır diye varsayıyorum?" Suikastçının saldırısından sonra panikleyen yüceprensler Elhokar'ın bugün onlarla görüşmesini talep etmişlerdi.

Adolin başını sallayarak onayladı, bir ses duyarak aniden omzunun üzerinden geriye doğru bakıp, içgüdüsel olarak bu her ne ise onunla Navani'nin arasına korumacı bir şekilde geçen bir adım attı. Ancak bu sadece bazı işçilerin Dalinar'ın devasa tekerlekli köprülerinden bir tanesinin kenarını sökmelerinin sesiydi. Bu sahanın ana kullanım amacı onlardı; Navani sadece testi için buraya el koymuştu.

Adolin'e doğru kolunu uzattı. "Sen de baban kadar kötüsün."

"Belki de öyleyimdir," dedi Adolin koluna girerken. Onun o Zırh'lı eli bazı kadınları rahatsız edebilirdi ama Navani çoğundan çok ama çok daha fazla Zırhlar'ın etrafında bulunmuştu.

Birlikte geniş basamaklardan aşağı inmeye başladılar. "Yenge," dedi. "Sen hiç babamın, ıı, ilgisine cesaret vermek için herhangi bir şey yaptın mı? Sana karşı olan, demek istiyorum." Bunu söylerken kesinlikle hayatının yarısını elbisesi olan her türlü şeyle flört ederek geçiren bir oğlan için yüzü fazlasıyla çok kızarmıştı.

"Cesaret vermek? Ondan daha fazlasını yaptım, çocuğum," dedi Navani. "Benim adamı resmen *baştan çıkarmam* gerekti. Baban kesinlikle inatçı."

"Fark etmemiştim," dedi Adolin kuru kuru. "Sen onun konumunu ne kadar daha dengesiz bir hâle getirdiğinin farkındasındır? O diğer yüceprensleri Kurallar'ı takip etmeye zorlamak için şeref hakkındaki sosyal kısıtlamaları kullanmaya çalışıyor ama bunun benzeri olan başka bir şeyi özellikle görmezden geliyor."

"Sıkıcı bir âdet."

"Sen sadece kendin sıkıcı bulduklarını görmezden gelirken, bizim diğerlerinin hepsine uymamızı beklemekten memnunmuş gibi görünüyorsun."

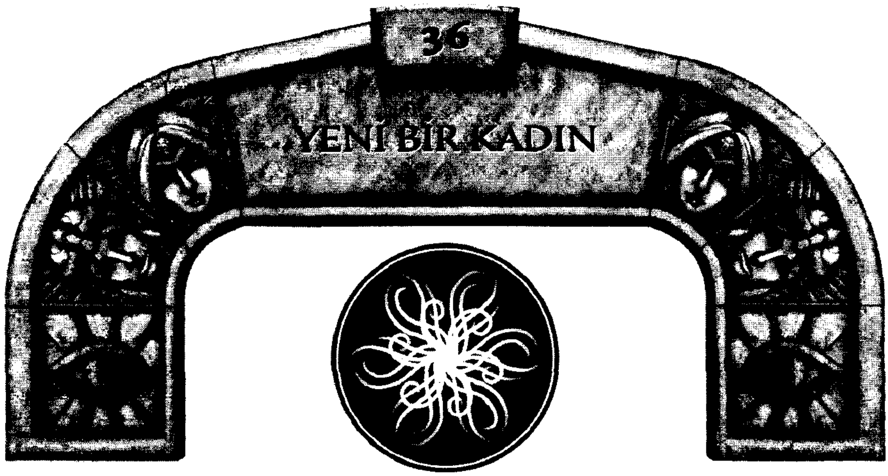
"Elbette," dedi Navani gülümseyerek. "Sen bunu daha önce fark etmemiş miydin?"

Adolin'in yüz ifadesi karardı.

"Surat yapma," dedi Navani. "Jasnah bir yerlere giderek kaybolmaya karar vermiş gibi göründüğüne göre, sen şu an için nişandan kurtuldun. Daha ben seni evlendirme şansını bulamayacağım, en azından o tekrar ortaya çıkana kadar." Jasnah'nın huyu düşünülürse, bu yarın da olabilirdi, bundan aylar sonra da.

Surat yapmıyorum," dedi Adolin.

"Yapmıyorsun tabii," dedi Navani basamakların dibine varırlarken onun Zırhlı kolunu sıvazlayarak. "Haydi saraya gidelim. Eğer yavaş gidersek, baban toplantıyı geciktirmeyi başarabilir mi bilmem."

36 YENİ BİR KADIN

Ve sıradan halk tarafından isimleri anıldığı zaman, Koparanlar güçlerinin ürpertici doğası nedeniyle hakir görüldüklerini iddia ederdi ve başkalarıyla muhatap oldukları zamanlarda, daimi olarak diğer lakapların, özellikle de müşterek konuşma dilinde kullanılan 'Tozelçi'nin, özellikle de 'Yokelçi' kelimesine olan benzerliği nedeniyle, kabul edilebilir hitap şekilleri olmadığını iddia etmekte kararlıydılar. Ayrıca bunun hakkındaki büyük ön yargıya karşı büyük öfke gösterirlerdi, gerçi bahis açan pek çoğunun nazarında, bu iki zümrenin arasında çok az fark vardı.

–Parlayan Sözler - Bölüm 17 - Sayfa 11

Shallan yeni bir kadın olarak uyandı.

O kadının kim olduğundan daha tam olarak emin değildi ama o kadının kim olmadığını biliyordu. O dağılmış bir yuvanın fırtınalarına katlanmış aynı korkan kız değildi. O Jasnah Kholin'i soymaya çalışmış olan aynı toy kadın da değildi. Kabsal ve ondan sonra Tyn tarafından kandırılmış olan aynı kadın da değildi.

Bu hâlâ korkulu ya da toy olmadığı anlamına gelmiyordu. Öyleydi. Ama sıkılmıştı da. İtilip kakılmaktan, kandırılmaktan, görmezden gelinmekten sıkılmıştı. Tvlakv ile olan yolculuk sırasında, liderlik yapabilen ve kontrolü eline alabilen kadın rolü yapmıştı. Artık rol yapma ihtiyacı hissetmiyordu.

Tyn'in sandıklarından bir tanesinin yanında diz çöktü. Adamlarının bunu kırarak açmalarına engel olmuştu, elbiselerini koymak için sağlam birkaç sandığının olmasını istiyordu, ama çadırda yaptığı aramanın sonucunda doğru anahtarı bulamamıştı.

"Desen," dedi. "Sen bunun içine bakabilir misin? Anahtar deliğinden içeri sığar mısın?"

"Mmm..." Desen sandığın yan tarafına çıktı, sonra boyutu Shallan'ın tırnağı kadar küçüldü. Kolaylıkla içeriye girdi. Shallan içeriden gelen sesini duydu. "Karanlık."

"Öf," dedi Shallan, bir küre çıkardı ve bunu anahtar deliğine doğru tuttu. "Bunun yardımı oluyor mu?"

"Bir desen görüyorum," dedi Desen.

"Desen mi? Ne tür bir..."

Klik.

Shallan irkildi, sonra da sandığın kapağını kaldırmak için uzandı. Desen içinde mutlu mutlu vızıldıyordu.

"Kilidi açtın."

"Bir desen," dedi Desen mutlu mutlu.

"Sen cisimleri hareket ettirebiliyor musun?"

"Biraz oradan, biraz buradan itiyorum," dedi. "Bu tarafta kuvvet çok az. Mmm..."

Sandık giysilerle doluydu ve siyah kumaş bir torbanın içinde bir küre kesesi vardı. İkisi de çok faydalı olacaktı. Shallan sandığı araştırdı ve modern bir kesimi ve güzel süslemeleri olan bir elbise buldu. Tyn'in elbette ki yüksek mertebe sahibi birinin rolünü yaptığı zamanlar için buna ihtiyacı olurdu. Shallan elbiseyi giydi, göğüs kısmı boldu ama onun dışında makuldü; sonra da ölü kadının makyaj malzemeleri ve fırçalarını kullanarak aynada yüzünü ve saçını yaptı.

O sabah çadırdan çıktığı zaman kendisini, sanki asırlardır gibi görünen bir süre boyunca ilk kez, gerçek bir açıkgöz kadın gibi hissediyordu. Bu da iyiydi, çünkü bugün en sonunda Harap Ovalar'a ulaşacaktı. Ve, umuyordu ki, kaderine.

Yürüyerek sabahın ışığında ilerledi. Adamları kampı bozmak için kervanın parshmenlerinin yanında çalışıyordu. Tyn'in muhafızları da öldüğü için, kamptaki tek silahlı kuvvet Shallan'a aitti.

Vathah yanına gelerek adımlarına ayak uydurdu. "Dün gece emrettiğiniz gibi cesetleri yaktık, Berrakhanım. Ve bu sabah siz hazırlanırken bir diğer muhafız devriyesi uğradı. Bize niyetlerinin güvenliği sağlamak olduğunu göstermek istedikleri belliydi. Eğer birileri bu noktada kamp kurar ve küllerin arasında Tyn ile askerlerinin kemiklerini bulursa, bu bazı sorulara neden olabilir. Eğer sorgulanırlarsa kervan işçilerinin sizin sırrınızı saklayıp saklamayacaklarından emin değilim."

"Teşekkür ederim," dedi Shallan. "Adamlardan bir tanesi kemikleri bir çuvalın içinde toplasın. Onlarla ben ilgilenirim."

Bunu gerçekten de o mu söylemişti?

Vathah kısaca başını sallayarak onayladı, sanki beklenen cevap buymuş gibi. "Adamların bazıları savaş kamplarına bu kadar yaklaşmış olduğumuz için endişeli."

"Sen hâlâ onlara verdiğim sözü tutamayacağımı düşünüyor musun?"

Vathah ilk defa gülümsedi. "Hayır. Sanırım tamamen ikna oldum, Berrakhanım."

"E o zaman?"

"Onlara moral veririm," dedi.

"Harika." Shallan Macob'u aramaya giderken yolları ayrıldı. Onu bulduğu zaman, kervanın sakallı, yaşlı tüccarbaşısı onun önünde daha önce hiç göstermediği kadar fazla saygıyla eğildi. O Parekılıcı'nı çoktan duymuştu.

"Adamlarından bir tanesinin savaş kamplarına inmesine ve benim için bir tahtırevan bulmasına ihtiyacım var," dedi Shallan. "Askerlerimden bir tanesini göndermem şu an için mümkün değil." Onların tanınması ve hapse atılması riskine girmeyecekti.

"Elbette," dedi Macob, sesi katıydı. "Bunun ücreti..."

Shallan ona dik bir bakış fırlattı.

"...Kendi cebimden ödenecek, güvenli bir varış için size olan şükranımın bir işareti." Güvenli kelimesinin üzerine garip bir vurgu yapmıştı, sanki o cümlede doğruluğu sorgulanabilir olan kelime oydu.

"Peki ya ketumluğunun ücreti?" diye sordu Shallan.

"Ketumluğuma her zaman güvenebilirsiniz Berrakhanım," dedi adam. "Ve size sıkıntı verecek olan dudaklar benimkiler değil."

Yeteri kadar doğruydu.

Vagonuna tırmandı. "Adamlarımdan bir tanesi önden koşarak gidecek ve sizin için geriye bir tahtırevan göndereceğiz. Bununla birlikte, size veda ediyorum. Umuyorum ki benim bunu söylemem hakaret değildir, Berrakhanım, ama ben bir daha asla karşılaşmamamızı umarım."

"O zaman aynı şeyi düşünüyoruz demektir."

Shallan'a başını salladı ve chulunu dürttü. Vagon uzaklaştı.

"Dün gece onları dinledim," dedi Desen vızıldayan, heyecanlı bir sesle elbisesinin sırtından. "Var olmamak gerçekten de insanlar için bu kadar büyüleyici bir kavram mı?"

"Onlar ölümden bahsettiler, öyle mi?" diye sordu Shallan.

"Senin 'onlar için gelecek' olup olmadığından bahsediyorlardı. Ben var olmamanın hevesle beklenecek bir şey olmadığının farkındayım, ancak onlar bunun hakkında konuştular ve konuştular ve ***konuştular***. Gerçekten de büyüleyici."

"Eh, kulaklarını açık tut, Desen. Bu günün gittikçe *daha da* ilginç hâle geleceğinden şüphe ediyorum." Tekrar çadıra doğru yürüdü.

"Ama benim kulağım yok ki?" dedi Desen. "Ah, evet. Bir mecaz, değil mi? Ne kadar enfes yalanlar. Bu deyimi hatırlayacağım."

◆ ◆ ◆

Alethi savaş kampları Shallan'ın beklediğinden çok daha fazlasıydı. On tane küçük şehir sıralanmıştı, her birinden binlerce ateşin dumanı yükseliyordu. İçeriye ve dışarıya doğru kervan dizileri akıyor, duvarları oluşturan krater ağızlarının içinden geçiyorlardı. Her kampta yüksek mertebeli açıkgözlerin varlığını ilan eden yüzlerce sancak dalgalanıyordu.

Tahtırevan onu bir yokuştan aşağı indirirken, Shallan nüfusun boyutu karşısında tam anlamıyla *afallayıp kalmıştı*. Fırtınababa! O bir zamanlar babasının arazilerindeki yerel panayırın büyük bir topluluk olduğunu düşünürdü. Burada aşağıda beslenmesi gereken kaç ağız vardı? Her yücefırtınadan ne kadar suya ihtiyaç duyuluyordu?

Tahtırevanı yalpaladı. Vagonu geride bırakmıştı, chullar Macob'a aitti. Eğer daha sonra adamlarını geri gönderdiği zaman hâlâ oradaysa, vagonu satmayı deneyecekti. Şu an için, açıkgöz bir adam tarafından dikkatlice izlenen parshmenler tarafından taşınmakta olan tahtırevanda gidiyordu, adam parshmenlerin sahibiydi ve aracı da kiraya veriyordu. O önden yürümekteydi. Savaş kamplarına girerken Yokelçilerin sırtında taşınıyor olmasındaki ironi Shallan'ın dikkatinden kaçmamıştı.

Aracın arkasından Vathah ve Shallan'ın on sekiz muhafızı, arkalarından da sandıklarını taşıyan beş kölesi yürüyordu. Onları tüccarlardan aldığı ayakkabı ve kıyafetlerle giydirmişti ama yeni bir giysi ayların köle olmanın üstünü kapatamıyordu, ve askerler de çok da farklı değillerdi. Üniformaları sadece yücefırtına olduğu zamanlarda yıkan-

mıştı ve o da yıkanmaktan çok ıslanma sayılırdı. Adamlarını tahtırevanının arkasından yürütüyor olmasının sebebi arada bir onlardan aldığı kokuydu.

Kendisinin de o kadar beter olmadığını umut ediyordu. Tyn'in parfümünü kullanmıştı ama Alethi seçkinleri sık banyo ve temiz bir kokuyu tercih ederdi; Elçiler'in bilgeliğinin bir parçasıydı. *Yücefırtınanın gelişiyle yıkan, hem hizmetkâr, hem de berrakbey, çürüksprenlerini kaçırmak ve vücudu arındırmak için.*

Birkaç kova suyla elinden geleni yapmıştı ama daha düzgün bir şekilde hazırlanmak için durma lüksü yoktu. Bir yüceprensin korumasına ihtiyacı vardı, ve de hızla. Şimdi gelmiş olduğu için, görevlerinin devasalığı yeni baştan üzerine çöktü: Jasnah'nın Harap Ovalar'da aradığı şeyi bul. Oradaki bilgiyle Alethi liderlerini parshmenlere karşı önlem almaya ikna et. Tyn'in buluşmakta olduğu kişileri araştır ve... Ne yapacaktı? Bir şekilde onları dolandıracak mıydı? Onların Urithiru hakkındaki bildiklerini keşfet, dikkatlerini Shallan'ın kardeşlerinden uzaklaştır ve belki Jasnah'ya yaptıkları için onlara karşılık vermenin de bir yolunu bul.

Yapacak *ne kadar çok* şey vardı. Kaynaklara ihtiyacı olacaktı. Bunun için en iyi umudu da Dalinar Kholin'di.

"Ama beni kabul edecek mi?" diye fısıldadı.

"Mmmm?" dedi Desen yakınındaki koltuktan.

"Bir hami olarak ona ihtiyacım olacak. Eğer Tyn'in kaynakları Jasnah'nın öldüğünü biliyorsa, o zaman büyük olasılıkla Dalinar da biliyordur. O benim beklenmedik varışıma nasıl tepki verecek? Jasnah'nın kitaplarını alıp, başımı okşayıp, sonra da beni Jah Keved'e geri mi gönderecek? Kholin evinin benim gibi düşük seviyeli bir Veden'le bağ kurmaya ihtiyacı yok. Ve ben... Ben yüksek sesle konuşuyorum değil mi?"

"Mmmm," dedi Desen. Sesi uykuluymuş gibi geliyordu, gerçi Shallan sprenlerin yorulması mümkün mü bilmiyordu.

Kafilesi savaş kamplarına yaklaştıkça endişesi büyüdü. Tyn, Shallan'ın Dalinar'ın korumasını *istememesi* konusunda ısrar etmişti, bu onu Dalinar'a borçlu kılacağını söylemişti... Shallan onu öldürmüştü ama Tyn'in görüşlerine hâlâ saygısı vardı. Dalinar hakkında söylediklerinde doğruluk payı var mıydı?

Tahtırevanın penceresi tıklatıldı. "Parshmenlere sizi bir süre yere bıraktırıyorum duracağız," dedi Vathah. "Yüceprensin nerede olduğunu öğrenmek için etrafta birilerine sormamız gerek."

"İyi."

Sabırsız bir şekilde bekledi. Bu iş için tahtırevanın sahibini göndermiş olmalıydılar, adamlarından bir tanesini savaş kamplarının içine yalnız yollama fikri, Vathah'yı da Shallan kadar endişelendiriyordu. Neden sonra dışarından gelen alçak sesli bir konuşma duydu ve Vathah geri döndü, çizmeleri taşların üzerinde gıcırdıyordu. Shallan perdeyi geri çekerek ona baktı.

"Dalinar Kholin kralın yanındaymış," dedi Vathah. "Yüceprenslerin topu birden oradaymış." Savaş kamplarına doğru dönerken rahatsız olmuş gibi görünüyordu. "Rüzgârlarda bir şey var, Berrakhanım." Gözlerini kıstı. "Çok fazla devriye. Ortalıkta bir sürü asker var. Tahtırevan sahibi söylemiyor ama görünüşe göre yakın zamanda bir şeyler olmuş gibi. Ölümcül bir şeyler."

"Beni krala götürün o zaman," dedi Shallan.

Vathah ona bir kaşını kaldırdı. Alethkar kralının dünyadaki en güçlü adam olduğu iddia edilebilirdi. "Sen onu öldürmeyeceksin, değil mi?" diye sordu Vathah öne doğru eğilerek hafifçe.

"*Ne?*"

"Bir kadında... Biliyorsunuz, ondan olması için tek sebep budur diye düşündüm." Shallan'ın gözlerine bakmıyordu. "Yakınına yaklaşır, çağırır, daha kimse ne olduğunu bile anlamadan adamın göğsüne saplayıverir."

"Kralınızı öldürmeyeceğim," dedi Shallan eğlenerek.

"İtirazım olmazdı," dedi Vathah hafifçe. "Neredeyse isterdim. O var ya, o babasının giysilerini giymiş bir çocuk. O tahta çıktığından beri Alethkar için her şey daha da kötüye gitti. Ama benim adamlarım, bizim kaçmamız epey bir zor olur, eğer öyle bir şeyler olursa. Gerçekten de zor olur."

"Ben sözümü tutacağım."

Vathah başını sallayarak onayladı ve Shallan da perdenin düşerek tahtırevan penceresini kapatmasına izin verdi. Fırtınababa. Bir kadına Parekılıcı ver, yaklaştır... Hiç kimse bunu denemiş miydi? Mutlaka denenmiştir, gerçi bunu düşünmek Shallan'ın midesini kaldırdı.

Tahtırevan kuzeye doğru döndü. Savaş kamplarını geçmek uzun bir zaman alıyordu, kamplar devasaydı. Neden sonra, dışarıya bir göz attı ve sol tarafında uzun bir tepe ile bunun zirvesine inşa edilmiş, ve de zirvesinden oyularak inşa edilmiş, taştan bir bina gördü. Bu bir saray mıydı?

Ya Berrakbey Dalinar'ı kendisini kabul etmeye ve Jasnah'nın araştırmaları konusunda ona güvenmeye ikna ederse ne olacaktı? Dalinar'ın evinde Shallan ne olacaktı? Düşük seviyeli bir kâtip mi, bir kenara koyulacak ve görmezden gelinecek? Hayatının büyük bir kısmını böyle geçirmişti. Kendisini aniden, şiddetle, bunun tekrar gerçekleşmesine izin vermemeye kararlı halde buldu. Urithiru ve Jasnah'nın cinayetini araştırmak için gereken özgürlüğe ve kaynaklara ihtiyacı vardı. Bundan başka hiçbir şeyi kabul etmeyecekti. Bundan başka hiçbir şeyi kabul *edemezdi*.

O *zaman bunu yap*, diye düşündü.

Yapması da dilemek kadar kolay olsaydı. Tahtırevan saraya çıkan zikzaklı yola dönerken, Tyn'in eşyaları içinden gelmiş olan yeni çantası sallandı ve ayağına çarptı. Shallan onu aldı ve içindeki sayfaları karıştırarak, Bluth'u hayalindeki şekilde çizmiş olduğu buruşmuş resmini buldu. Bir köle taciri değil, bir kahraman.

"Mmmmm..." dedi Desen yanındaki koltuktan.

"Bu resim bir yalan," dedi Shallan.

"Evet."

"Ama ayrıca değil de. Bu onun dönüştüğü şey, en sonunda. Düşük rütbeli de olsa."

"Evet."

"O zaman yalan ne ve gerçek ne?"

Desen kendi kendine hafifçe uğuldadı, sanki ateşin önündeki mutlu bir baltatazısı gibiydi. Shallan resmi parmağıyla yoklayarak düzeltti. Sonra da bir eskiz tahtası ve kalem çıkardı ve çizmeye başladı. Yalpalayan tahtırevanın içinde bu zor bir işti, bu onun en iyi çizimi olmayacaktı. Yine de, parmakları haftalardır hissetmediği bir yoğunluk ile kağıdın üzerinde uçuyordu.

İlk önce geniş çizgiler, görüntüyü kafasının içinde sabitlemek için. Bu sefer bir Hatıra'nın kopyasını çıkarmıyordu. Belirsiz bir şeyi arıyordu; gerçek olabilecek olan bir yalan, eğer sadece o doğru şekilde hayal etmeyi başarabilirse.

Kamburunu çıkararak sayfayı hummalı bir şekilde karaladı ve kısa süre sonra taşıyıcıların adımlarının ritmini hissetmeyi kesmişti. Sadece çizimi görüyordu, sadece sayfanın üzerine dökmekte olduğu duyguları biliyordu. Jasnah'nın kararlılığı. Tyn'in kendine güveni. Tarif edemediği bir *doğruluk* hissi, hayatta tanıdığı en iyi kişi olan abisi Helaran'dan geliyordu.

Bunların hepsi ondan kaleminin içine ve oradan sayfanın üzerine *döküldü*. Gölgelere ve desenlere dönüşen çizgiler ve hatlar, siluetlere ve yüzlere dönüştü. Çizim aceleciydi ama yine de canlıydı. Shallan'ı, hayal ettiği şekliyle, Dalinar Kholin'in önünde ayakta duran kendine güvenli bir genç kadın olarak betimliyordu. Parezırhı içine koyduğu o, ve etrafındaki kişiler, Shallan'ı delici bir şaşkınlık içinde incelerken çizilmişti. Shallan dik duruyordu, güven ve güç ile konuşurken elini onlara doğru kaldırmıştı. Burada titreme yoktu. Yüzleşme korkusu yoktu.

Bu benim olacağım şey idi, diye düşündü Shallan. *Eğer korkunun hükmettiği bir evde büyütülmüş olmasaydım. O yüzden bugün olacağım şey de bu.*

Bu bir yalan değildi. Bu farklı bir gerçekti.

Tahtırevanın kapısından bir tıklama geldi. Hareket etmeyi kesmişti, Shallan neredeyse fark etmemişti bile. Kendi kendine başını sallayarak, çizimini katladı ve eminelinin kol yenindeki cebin içine koydu. Sonra da araçtan dışarı çıkarak soğuk taşlara ayak bastı. Kendini canlanmış hissediyordu ve farkında olmadan içine minik bir miktarda Fırtınaışığı çektiğini fark etti.

Saray tahmin edebileceğinden hem daha süslü, hem de daha sadeydi. Elbette ki burası bir savaş kampıydı ve o yüzden de kralın makamı, Kharbranth'ın kraliyet binalarının muhteşemliğine denk olamazdı. Aynı zamanda burada, asıl Alethkar'ın kültüründen ve kaynaklarından uzakta, böylesine bir binanın inşa edilebilmiş olması inanılmazdı. Dağ gibi yükselen taş hisar yontulmuş kayalardan inşa edilmişti, birkaç kat yüksekliğindeydi ve tepenin zirvesine oturtulmuştu.

"Vathah, Gaz," dedi. "Bana eşlik edin. Geri kalanlarınız, burada konum alın. Haber göndereceğim."

Ona selam verdiler; Shallan bunun uygun olup olmadığından emin değildi. Uzun adımlarla ilerledi ve eğlenerek kendisine eşlik etmeleri için firarilerin en uzunlarından bir tanesi ile en kısalarından bir tanesini seçmiş olduğunu fark etti. Ve bu yüzden onun yanlarında durdukları zaman, boyları düzgün bir eğimle değişiyordu: Vathah, o, Gaz. Gerçekten de muhafızlarını sadece estetik açıdan cazip olmaları için mi seçmişti?

Saray yerleşkesinin ön kapıları batıya bakıyordu ve Shallan burada tepenin derinliklerine doğru giden tünel gibi bir koridora açılan kapıların önünde durmakta olan büyük bir muhafız grubu buldu. Kapıda on altı muhafız mı? Shallan Kral Elhokar'ın paranoyak olduğunu okumuştu ama bu aşırı gibi görünüyordu.

"Beni ilan etmen gerekecek Vathah," dedi hafifçe yürüyerek yaklaşırlarken.

"Nasıl?"

"Berrakhanım Shallan Davar, Jasnah Kholin'in çırağı ve Adolin Kholin'in şartnameli nişanlısı. Söylemek için ben işaret edene kadar bekle."

Kır saçlı adam başıyla onayladı, eli baltasının üzerindeydi. Shallan onun rahatsızlığını paylaşmıyordu. Tam aksine, o *heyecanlıydı*. Başı yüksekte, sanki buranın sahibiymiş gibi kararlı adımlarla yürüyerek muhafızların yanından geçti.

Geçmesine izin verdiler.

Shallan neredeyse tökezliyordu. Kapıda bir düzineden daha fazla muhafız vardı ve ona engel olmamışlardı. Birkaç tanesi sanki bunu yapacakmış gibi ellerini kaldırmıştı, Shallan gözünün ucuyla görmüştü, ama geriye çekilerek ses çıkarmadılar. Kapıların arkasındaki tünele benzer koridora girerlerken yanındaki Vathah hafifçe homurdandı.

Kapıdaki muhafızlar konuşurlarken yankılanan fısıltıları duyulabiliyordu. En sonunda, bir tanesi arkasından seslenebildi. "...Berrakhanım?"

Shallan durdu, onlara doğru döndü ve bir kaşını kaldırdı.

"Affedersiniz Berrakhanım," diye seslendi muhafız. "Ama siz...?"

Shallan Vathah'ya başını salladı.

"Sen Berrakhanım Davar'ı tanımıyor musun?" diye azarladı Vathah. "Berrakbey Adolin Kholin'in şartnameli *nişanlısını?*"

Muhafızlar sessizleşti ve Shallan da yoluna devam etmek için döndü. Arkalarındaki konuşma neredeyse anında tekrar başladı, bu sefer Shallan'ın birkaç kelimeyi yakalayabileceği kadar yüksek sesliydi. "...herifteki karı kızın hesabı belli değil..."

Bir yol ayrımına ulaştılar. Shallan bir yöne, sonra da öbürüne baktı. "Yukarıya doğru, sanırım," dedi.

"Krallar her şeyin tepesinde olmayı severler," dedi Vathah. "Tavır sizi dış kapılardan geçirebilir Berrakhanım ama bu sizi Kholin'le görüşmek için içeri sokmayacak."

"Siz *gerçekten de* onun nişanlısı mısınız?" diye sordu Gaz endişeli bir şekilde, göz bandını kaşıyordu.

"Son kontrol ettiğimde öyleydi," dedi Shallan yolda önderlik ederken. "Gerçi, kabul etmek gerek, bu gemimin batmasından önceydi." Kholin'le görüşmek için içeri alınma konusunda endişesi yoktu. En azından bir kere konuşacaklardı.

Hizmetkârlara yol sorarak, yukarı doğru gitmeye devam ettiler. Bunlar gruplar hâlinde koşuşturuyor, konuşulduğu zaman irkiliyorlardı. Shallan bu çekingenlik türünü tanıyordu. Kral da babası kadar berbat bir efendi miydi?

Daha yükseğe çıktıkça, bina bir hisara daha az, bir saraya daha çok benziyordu. Duvarlarda rölyefler, yerlerde mozaikler, oymalı kepenkler ve gittikçe artan sayıda pencereler vardı. Tepeye yakın olan kralın toplantı salonuna yaklaşırlarken, taş duvarlara dizilmiş olan tahta süslemeler belirmişti, oymalarının içine altın ve gümüş varaklar işlenmişti. Lambalarda boyutu sıradan küre birimlerinden fazla olan devasa safirler vardı, parlak mavi ışık saçıyorlardı. En azından eğer ihtiyaç duyacak olursa Fırtınaışığı'nın eksikliğini çekmeyecekti.

Kralın toplantı salonuna giden geçit adamlarla *tıklım tıklımdı*. Bir düzine farklı üniforma giymiş olan askerler vardı.

"Hay Cehennem," dedi Gaz. "Şuradakiler Sadeas'ın renkleri."

"Ve Thanadal ve Aladar ve Ruthar..." dedi Vathah. "Dediğim gibi, yüceprenslerin hepsiyle birden görüşüyor."

Jasnah'nın isimler (ve armalar) kitabı üzerinde yaptığı çalışmalardan hatırladığı kadarıyla, Shallan hizipleri kolaylıkla seçebiliyordu. Sadeas'ın askerleri Yüceprens Ruthar ve Yüceprens Aladar'ınkilerle muhabbet ediyordu. Dalinar'ınkiler yalnız başlarına duruyordu ve Shallan onlar ile koridordaki diğerlerinin arasındaki düşmanlığı hissedebiliyordu.

Dalinar'ın muhafızlarının arasında çok az sayıda açıkgöz vardı. Bu garipti. Ve kapıda duran şu adam tanıdık mıydı? Dizlerine kadar inen mavi ceketi olan uzun boylu, koyugözlü adam. Omzuna kadar uzanan hafifçe dalgalı saçları olan adam... Alçak bir sesle bir diğer askerle konuşmaktaydı, bu aşağıdaki kapılarda olan adamlardan bir tanesiydi.

"Görünüşe göre onlar buraya bizden önce ulaşmış," dedi Vathah hafifçe.

Adam döndü ve Shallan'ın tam gözlerinin içine baktı, sonra da ayaklarına doğru bir göz attı.

Ah eyvah.

Üniformasına bakılırsa subay olan adam sert adımlarla doğrudan ona doğru yürüdü. Yürüyerek Shallan'ın tam dibine gelirken diğer yüceprenslerin askerlerinden gelen düşmanca bakışları umursamadı. "Prens Adolin bir Boynuzyiyenli ile mi nişanlı?" diye sordu düz bir sesle.

Shallan savaş kamplarından iki gün uzaktaki karşılaşmayı neredeyse unutmuştu. *Seni boğacağım b...* Ani bir kasvet hissederek durdu. Sonunda Tyn'i gerçekten de öldürmüştü.

"Elbette ki değil," dedi Shallan çenesini kaldırarak ve Boynuzyiyenli şivesini kullanmadan. "Ben yalnız başıma kanunsuz diyarlarda seyahat ediyordum. Gerçek kimliğimi açıklamak sağduyulu gibi görünmedi."

Adam homurdandı. "Çizmelerim nerede?"

"Mertebe sahibi olan açıkgözlü bir leydiye bu şekilde mi hitap ediyorsun?"

"Bu bir hırsıza hitap etme şeklim," dedi adam. "O çizmeleri daha yeni almıştım."

"Sana bir düzine yeni çift gönderteceğim," dedi Shallan. "Yüceprens Kholin ile konuştuktan sonra."

"Onu görmeme izin vereceğimi mi düşünüyorsun?"

"Sen seçeneğin olacağını mı düşünüyorsun?"

"Ben onun muhafızlarının yüzbaşısıyım, kadın."

Lanet, diye düşündü Shallan. Bu bela olacaktı. En azından yüzleşme nedeniyle titremiyordu. Shallan bunu gerçekten de aşmıştı. Nihayet.

"Eh, söyle bana, *yüzbaşı,*" dedi. "Senin adın ne?"

"Kaladin." Garip. Bu kulağa bir açıkgözün ismi gibi geliyordu.

"Harika. Şimdi yüceprense senden bahsettiğim zaman kullanacağım bir isim oldu. O oğlunun nişanlısına bu şekilde davranılmasından hoşlanmayacak."

Kaladin askerlerinden birkaçına elini salladı. Mavili adamlar onun ve Vathah'nın ve...

Gaz nereye gitmişti ki?

Döndü ve onun geri geri koridordan çekilmekte olduğunu gördü. Kaladin onu fark etti ve gözle görülür bir şekilde irkildi.

"Gaz? Bu ne böyle?" diye hesap sordu.

"Iı..." Tek gözlü adam kekeledi. "Beyc... Ee, Kaladin. Sen, ee, bir subay mı oldun? Demek işler senin için iyi gidiyor..."

"Sen bu adamı tanıyor musun?" diye sordu Shallan Kaladin'e.

"O beni öldürtmeye çalıştı," dedi Kaladin, sesi sakindi. "Pek çok sefer. O hayatımda karşılaştığım en adi sıçanlardan biri."

Müthiş.

"Sen Adolin'in nişanlısı değilsin," dedi Kaladin, adamlarından birkaç tanesi neşeli bir şekilde Gaz'ı yakalarken, geri çekilirken aşağıdan gelen başka muhafızlara denk gelmişti. "Adolin'in nişanlısı boğuldu. *Sen* çok kötü bir zamanlama duygusu olan bir fırsatçısın. Dalinar Kholin'in yeğeninin ölümünden kâr etmeye çalışan bir dolandırıcı bulduğu için memnun olacağını hiç sanmıyorum."

Shallan en sonunda endişe hissetmeye başladı. Vathah ona bir göz attı, belli ki bu Kaladin'in tahminlerinin doğru olduğundan korkuyordu. Shallan kendini sakinleştirdi ve eminkesesinden içeri uzanarak, Jasnah'nın notlarının arasından bulduğu bir kâğıt sayfasını çıkardı. "Yüceleydi Navani o odanın içinde mi?"

Kaladin cevap vermedi.

"Ona bunu göster, lütfen," dedi Shallan.

Kaladin tereddüt etti, sonra da sayfayı aldı. Bir göz gezdirdi ama baş aşağı tutmakta olduğunun farkında olmadığı belliydi. Bu Jasnah ile annesi arasındaki yazılı konuşmalardan bir tanesiydi, şartnamenin hazırlanması hakkındaydı. Uzakalemle iletilmişti ve iki nüshası olacaktı; Jasnah'nın tarafında yazılmış olan bir tane ve Berrakhanım Navani'nin tarafında olan bir tane.

"Göreceğiz," dedi Kaladin.

"Görecek..." Shallan kendisini dili dolanırken buldu. Eğer Dalinar'ı görmek için içeriye giremezse, o zaman... O zaman... Fırtına kapsın bu herifi! Shallan o adamlarına emir vermek için dönerken hüreliyle kolunu yakaladı. "Bunların hepsi gerçekten de sana yalan söylediğim için mi?" diye hesap sordu daha alçak bir sesle.

Adam tekrar ona baktı. "Ben burada işimi yapıyorum."

"Senin işin saygısız ve inatçı olmak mı?"

"Hayır, ben boş zamanlarımda da saygısız ve inatçıyım. Benim *işim,* senin gibi insanları Dalinar Kholin'den uzak tutmak."

"Onun beni görmek isteyeceğini sana garanti ediyorum."

"Eh, bir Boynuzyiyenli prensesinin sözüne güvenmediğim için kusuruma bakmayın. Adamlarım sizi sürükleyerek zindanlara götürürken çiğnemek için biraz kabuk ister miydiniz?"

Pekâlâ, bu kadarı yeter.

"Zindanlar kulağa muhteşem geliyor!" dedi. "En azından orada *senden* uzakta olurum, sersem herif."

"Sadece kısa bir süre için. Sorgulamak için geleceğim."

"Ne, daha hoş başka bir seçeneğim yok mu? İdam mesela?"

"İlmiği boynuna geçirecek kadar uzun bir süre boyunca zırvalamalarına dayanacak bir cellat bulabileceğimizi mi düşünüyorsun?"

"Eh, eğer beni öldürmek istiyorsan, her zaman nefesin bunu yapana kadar bekleyebilirsin."

Kaladin kızardı ve yakınlardaki birkaç muhafız kıkırdamaya başladı. Yüzbaşı Kaladin onlara doğru bakarken tepkilerini bastırmaya çalıştılar.

"Sana imrenmem gerekir," dedi Kaladin tekrar ona doğru dönerken. "Benim *nefesimin* öldürmek için yakında olması gerekiyor ama senin o suratın her adamı uzaktan öldürebilir."

"Her adamı mı? E senin üzerinde işlemiyor," dedi Shallan. "Sanırım bu senin pek de adamdan sayılmayacağının kanıtı olsa gerek."

"Yanlış söylemişim. *Herhangi* bir adam demek istemedim, sadece senin türünün erkekleri. Ama merak etme, chullarımızın sana fazla yaklaşmaması için özen göstereceğim."

"Ya? Ailen de buralarda demek?"

Kaladin'in gözleri genişledi ve Shallan ilk kez adamın asabını gerçekten de bozabilmiş gibi göründü. "Ailemin bununla bir ilgisi yok."

"Evet, bu mantıklı. Onların seninle hiçbir ilgilerinin olmasını istememelerini *beklerdim*."

"En azından benim atalarımın bir sünger ile üremeyecek kadar mantığı vardı," diye tersledi, büyük olasılıkla Shallan'ın kızıl saçlarına bir göndermeydi.

"En azından ben atalarımın kim olduğunu *biliyorum*!" diye cevap verdi.

Birbirlerine ateş püskürten gözlerle baktılar. Shallan'ın bir parçası onun kendini kaybetmesini sağlamayı başardığı için tatmin duyuyordu, gerçi kendi yüzünde hissettiği sıcaklığa bakılacak olursa, kendisini de pek kontrol edebilmiş değildi. Jasnah olsa hayal kırıklığına uğrardı. O Shallan'a dilini kontrol etmeyi öğretmeyi kaç kere denemişti? Gerçek zekâ kontrollü zekâydı. Bir okun rasgele bir yöne doğru atılmamasının gerekli olduğu gibi, sözlerin de özgürce uçuşmalarına izin verilemezdi.

İlk kez olarak, Shallan büyük koridorun sessizleşmiş olduğunun farkına vardı. Çok büyük sayıda asker ve hizmetkâr, ona ve subaya gözlerini dikmişlerdi.

"Öf!" Kaladin kolunu sallayarak ondan kurtardı, Shallan biraz önce dikkatini çekmek için yakaladıktan sonra adamı bırakmamıştı. "Senin hakkındaki fikrimi değiştirdim. Sen kesinlikle yüksek mertebeli bir açıkgözsün. Sadece onlar *bu kadar* çileden çıkarıcı olmayı başarabilir." Uzun adımlarla kralın odasının kapısına doğru giderek ondan uzaklaştı.

Yakınındaki Vathah gözle görülür bir şekilde rahatladı. "Yüceprens Kholin'in muhafızlarının başıyla herkesin ortasında ağız dalaşı yapmak akıllıca oldu mu?" diye fısıldadı Shallan'a.

"Bir olay yarattık," dedi Shallan kendini sakinleştirerek. "Şimdi Dalinar Kholin öyle ya da böyle bunu duyacak. O muhafız benim gelişimi ondan saklamayı başaramaz."

Vathah tereddüt etti. "O zaman bu *planın* parçası mıydı?"

"Hiç de değil," dedi Shallan. "Ben o kadar da zeki değilim. Ama yine de işe yarayacak." İkisine katılabilmesi için Kaladin'in muhafızları tarafından serbest bırakılmış olan Gaz'a doğru baktı, gerçi hepsi hâlâ dikkatle izleniyordu.

"Sen bir firari için bile korkaksın Gaz," dedi Vathah ağzının kenarıyla.

Gaz sadece yere bakıyordu.

"Sen onu nereden tanıyorsun?" diye sordu Shallan.

"O benim eskiden çalıştığım kereste deposunda bir köleydi," dedi Gaz. "Fırtına kapası herif. O tehlikelidir, Berrakhanım. Vahşidir, bir baş belasıdır. Bu kadar kısa bir süre içinde bu kadar yüksek bir konuma gelmeyi nasıl başarmış bilmiyorum."

Kaladin toplantı salonuna girmemişti. Ancak bir an sonra kapılar aralandı. Toplantı bitmiş ya da en azından bir mola verilmiş gibi görünüyordu. Birkaç hizmetkâr yüceprenslerinin bir şeye ihtiyacı var mı diye bakmak için koşturarak içeri girdi ve muhafızların arasında konuşmalar başladı. Yüzbaşı Kaladin Shallan'a bir bakış attı, sonra da elinde kâğıt sayfasıyla gönülsüz bir şekilde içeri girdi.

Shallan endişeli görünmemek amacıyla kendisini ellerini önünde kavuşturarak beklemek için zorladı, biri kol yeninin içinde, öbürü açıktaydı. En sonunda Kaladin tekrar dışarı çıktı, yüzünde kızgın bir kabullenmişlik ifadesi vardı. Ona doğru parmağını uzattı, sonra da baş parmağıyla omzunun arkasını göstererek içeri girebileceğine işaret etti. Muhafızlar Shallan'ın geçmesine izin verdiler ama onu takip etmeye çalıştığı zaman Vathah'yı durdurdular.

Shallan ona geride kalması için elini salladı, derin bir nefes aldı, sonra da kararlı adımlarla hareketli askerler ve hizmetkârlar kalabalığının içinden geçerek kralın toplantı salonuna girdi.

Sisters Planet

Şimdi, her tarikat bu şekilde hamisi olarak isimlendirdiği Elçi'yle tabiat ve mizaç olarak ahenkli olmakla birlikte, bu meselede hiçbirisi Talenelat'Elin, Taşkiriş, Muharebe Elçisi'nin takipçileri olan Taşmuhafazalardan daha büyük numune teşkil etmiyordu; onlar azim, güç ve güvenilirlikte emsal teşkil etmeyi bir erdem olarak düşünürlerdi. Heyhat, onlar kanıtlanmış olan hatanın karşısında bile inatçılıklarını sürdürmeye yönelik ihtiyatsız meyillerine karşı çok daha az dikkat gösteriyordu.

–Parlayan Sözler - Bölüm 13 - Sayfa 1

Toplantıya en sonunda bir ara verilmişti. Daha bitmemişti; Fırtınababa, *hiçbir zaman* bitecekmiş gibi de görünmüyordu; ama şu an için tartışmalar durmuştu. Adolin ayağa kalktı, bacağı ve yan tarafı boyunca uzanan yaralar itiraz ediyordu, ve büyük salon konuşmaların uğultusuyla dolarken, babası ve yengesini alçak sesle konuşmaları için bıraktı.

Babası buna nasıl dayanabiliyordu? Navani'nin duvardaki fabrial saatine bakılacak olursa, tam iki saat geçmişti. Yüceprensler ve karılarının Beyazlı Suikastçı hakkında mızmızlanmalarıyla dolu iki saat. Hiç kimse ne yapılması gerektiği konusunda bir anlaşmaya varamıyordu.

Hepsi de suratlarının ortasına bıçak gibi saplanmış gerçeği görmezden geliyorlardı. Yapabilecekleri hiçbir şey yoktu. Adolin'in tetikte kalması ve antrenman yapması, canavar geri döndüğü zaman yüzleşmek için kendini eğitmesi dışında hiçbir şey yapamazdı.

Ve sen onu yenebileceğini düşünüyor musun? O duvarlarda yürüyebiliyor ve doğanın sprenlerini bile kendine itaat ettirebiliyorken?

Bu rahatsız edici bir soruydu. Babasının önerisiyle, Adolin gönülsüz bir şekilde Zırh'ını çıkararak daha uygun bir şeyler giymişti. *Bizim bu toplantıda güven saçıyor olmamız gerek,* demişti Dalinar, *korku değil.*

Zırh'ı giyen ise General Khal'dı, bir vurucu kuvvetle yan taraftaki bir odanın içinde saklanıyordu. Babası suikastçının toplantı sırasında saldırmasının olası olmadığını düşünüyordu. Eğer suikastçı yüceprensleri öldürmek istiyorduysa, bunu çok daha kolaylıkla geceleyin, onlar yalnızken yapabilirdi. Hepsine birden beraberken, muhafız birliklerinin ve düzinelerce Paredarın yanında saldırmak, akıllıca bir fikirmiş gibi görünmüyordu. Gerçekten de, bu toplantıda bol keseden Pare vardı. Yüceprenslerin üç tanesi Zırh'larını giyiyorlardı ve diğerlerinin de yanlarında Paredarları vardı. Abrobadar, Jakamav, Resi, Relis... Adolin bu kadar çoğunu bir araya toplanmış olarak nadiren görmüştü.

Bunların herhangi bir önemi var mıydı? Dünyanın her tarafından haftalardır raporlar akıyordu. Krallar katledilmişti. Bütün Roshar boyunca hükümdarlıklar yok olmuştu. Raporlara göre suikastçı, Jah Keved'de Kılıç'ını engelleyebilecek Yarım-Pare kalkanları olan düzinelerce askerin yanında, kral da dâhil üç tane Paredarı öldürmüştü. Bu bütün dünyayı sarmış olan bir krizdi ve arkasında ise tek bir adam vardı. Eğer o gerçekten bir insansa elbette.

Adolin odanın yan tarafında kendisine bir kupa tatlı şarap buldu, mavi ve altın giymiş hevesli bir hizmetkâr tarafından doldurulmuştu. Turuncu şarap, meyve suyu sayılırdı. Adolin yine de bütün kupayı başına dikti, sonra da Relis'i aramaya gitti. Oturmak ve milletin mızmızlanmasını dinlemekten başka *bir şeyler* yapmaya ihtiyacı vardı.

Neyse ki orada otururken bir şeyler tezgâhlamıştı.

Ruthar'ın oğlu ve yıldız Paredarı olan Relis, kürek gibi yüzü olan bir adamdı. Düz ve genişti, ezilmiş gibi görünen bir burnu vardı. Yeşil ve sarılı, fırfırlı bir kıyafet giymişti. Enteresan bile değildi. Onun istediği her şeyi giyme seçeneği vardı ve bunu mu seçiyordu?

O kamplarda az sayıdaki tam bir Paredardı. Ayrıca şu anki düello şampiyonuydu ve, ailesi de düşünüldüğü zaman, bu onu Adolin için özellikle ilginç kılıyordu. Ayaktaydı ve kuzeni Elit ile geleneksel Vorin havahları giymiş kadınlar olan Sadeas'ın üç eşlikçisinden oluşmuş bir grupla konuşuyordu. Bu kadınlardan bir tanesi, Melali, Adolin'e sivri bir bakış fırlattı. Her zaman olduğu gibi güzeldi, saçını karmaşık örgülerle yukarıdan toplamış ve saç tokalarıyla tutturmuştu. Adolin onu kızdırmak için ne yapmıştı ki? Ondan ayrılmasından beri ne çok zaman geçmişti.

"Relis," dedi Adolin kupasını kaldırarak. "Sadece senin biraz önce konuştuğun zaman suikastçıyla kendi başına dövüşmeyi önermeni ne kadar cesurca bulduğumu bilmeni istedim. Taç için ölmeye gönüllü olman hepimiz için bir ilham kaynağı."

Relis Adolin'e yüzünü astı. İnsan nasıl bu kadar düz bir yüze sahip olabilirdi? Çocukken düşürmüşler miydi? "Sen benim kaybedeceğimi varsayıyorsun."

"Eh, elbette ki kaybedeceksin," dedi Adolin kıs kıs gülerek. "Yâni, gel dürüst olalım Relis. Sen neredeyse yarım yıldır unvanının üzerinde oturuyorsun. Epinar'ı yenmenden beri hiçbir önemli düelloyu kazanmadın."

"Bunu yıllar boyunca neredeyse bütün meydan okumaları geri çeviren bir adam mı söylüyor?" dedi Melali Adolin'i yukarıdan aşağıya süzerken. "Babanın senin gelip konuşmana izin vermesine bile şaşırdım. O senin kendini incitebileceğinden korkmuyor muydu?"

"Seni görmek de çok güzel Melali," dedi Adolin. "Ablan nasıl?"

"Seni ilgilendirmez."

Ha, tamam. Melali o yüzden kızmıştı. İnsan hiç mi hata yapamazdı? "Relis," dedi Adolin. "Sen bu suikastçıyla yüzleşeceğini iddia ettiğin hâlde, *benimle* düello etmekten mi korkuyor musun?"

Relis ellerini iki yana açtı, bir tanesinde ışıldayan bir kadeh kırmızı şarap vardı. "Protokol böyle, Adolin! Sen bir ya da iki yıl boyunca dövüşerek kademelerde yükseldiğin zaman seninle düello yaparım. Ben öyle önüme gelen her meydan okumayı kabul edemem, özellikle de Pare'lerimizin ortaya koyulduğu bir maç için!"

"Önüne gelen her meydan okuma mı?" dedi Adolin. "Relis, ben en iyilerden bir tanesiyim."

"Öyle misin?" diye sordu Relis gülümseyerek. "Eranniv ile olan o gösteriden sonra mı?"

"Evet, Adolin," dedi Relis'in kısa boylu, kelleşmekte olan kuzeni Elit. "Senin yakın zamanlarda herhangi bir önemi olan sadece bir avuç düellon var. Onların da bir tanesinde resmen hile yaptın, ikincisini ise sırf şans eseri kazandın!"

Relis başını sallayarak onayladı. "Eğer ben kuralları çiğner ve senin meydan okumanı kabul edersem, o zaman fırtına duvarı yarılır. Düzinelerce düşük seviyeli dövüşçü gelip başıma üşüşür."

"Hayır üşüşmez," dedi Adolin. "Çünkü artık bir Paredar olmayacaksın. Bana yenileceksin."

"Kendine ne kadar da güveniyorsun," dedi Relis kıs kıs gülerek, Elit ve kadınlara doğru döndü. "Onu dinleyin. Aylar boyunca kademeleri görmezden geliyor, sonra tekrar düellolara atlıyor ve beni yenebileceğini varsayıyor."

"Ben Kılıç'ımı ve Zırh'ımı ortaya koyarım," dedi Adolin. "Ve kardeşimin Kılıç ve Zırh'ını, yanında da Eranniv'den kazandığım Pare'yi. Senin ikine karşı beş Pare."

Elit irkildi. O sadece Zırh'ı olan bir adamdı, kuzeni tarafından ona verilmişti. Relis'e doğru döndü, aç görünüyordu.

Relis durakladı. Sonra ağzını kapattı ve Adolin'in gözlerinin içine bakarken başını tembelce bir yana doğru eğdi. "Sen bir aptalsın, Kholin."

"Ben bunu burada, şahitlerin önünde öneriyorum," dedi Adolin. "Sen bu maçı kazanırsan, ailemin sahip olduğu bütün Pareleri alacaksın. Hangisi daha güçlü? Korkun mu, açgözlülüğün mü?"

"*Gururum,*" dedi Relis. "Maç yok, Adolin."

Adolin dişlerini sıktı. Eranniv ile olan düellonun başkalarının onu hafife almasını, onunla düello yapmak için cesaret vermesini umut etmişti. İşe yaramıyordu. Relis bir kahkaha attı. Kolunu Melali'ye uzattı ve onu çekerek gitti, eşlikçileri de arkasından gidiyordu.

Elit tereddüt etti.

Eh, bu hiç yoktan iyidir, diye düşündü Adolin, aklında bir plan oluşuyordu. "Ya sen?" diye sordu Adolin kuzene.

Elit onu yukarıdan aşağı inceledi. Adolin onu fazla iyi tanımıyordu. İdare eder bir düellocu olduğu söylenirdi, gerçi çoğu zaman kuzeninin gölgesinde kalıyordu.

Ama o *açlık*. Elit tam bir Paredar olmak istiyordu.

"Elit?" dedi Relis.

"Aynı öneri mi?" dedi Elit Adolin'in gözlerinin içine bakarak. "Benim birime karşılık senin beşin?"

Ne kadar berbat bir anlaşmaydı.

"Aynı öneri."

"Ben varım," dedi Elit.

Onun arkasında Ruthar'ın oğlu inledi. Elit'i omzundan kavrayarak bir hırlamayla onu yan tarafa doğru çekti.

"Bana dövüşerek kademelerde yükselmemi sen söyledin," dedi Adolin Relis'e. "Ben de bunu yapıyorum."

"Kuzenimle *değil*."

"Çok geç," dedi Adolin. "Sen de duydun. Hanımlar da duydu. Ne zaman dövüşüyoruz, Elit?"

"Yedi gün," dedi Elit. "Chachel'de."

Yedi gün. Böylesine bir meydan okuma düşünüldüğü zaman uzun bir bekleyişti. Demek o antrenman yapmak için zaman istiyordu, öyle mi? "Onun yerine yarına ne dersin?"

Relis Adolin'e küfretti, Alethiliğe son derece aykırı bir hareketti, ve kuzenini iterek daha da uzaklaştırdı. "Ben senin neden bu kadar hevesli olduğunu anlamıyorum, Adolin. Senin o babanı korumaya odaklanman gerekmez mi? Bir askerin aklının gitmeye başladığını görecek kadar uzun süre yaşaması her zaman acıklıdır. Altını ıslatmaya da başladı mı?"

Sakin, dedi Adolin kendi kendine. Relis onu yemlemeye, belki de Adolin'e aceleci bir yumruk sallatmaya çalışıyordu. Bu onun krala tazminat için başvurmasına ve evleri arasında olan bütün sözleşmeleri iptal ettirmesine izin verirdi, Elit'le olan düello anlaşması da dâhil. Ama hakareti fazla ileri gitmişti. Relis'in yanındakiler hafifçe nefeslerini tutarak, Alethiliğe son derece aykırı dobralık karşısında geriye çekildiler.

Adolin çaresiz yemlemesine teslim olmadı. O istediği şeyi elde etmişti. Suikastçı hakkında ne yapabileceği hakkında emin değildi ama bu, bu faydalı olmanın bir yoluydu. Elit fazla yüksek rütbeli değildi ama Ruthar'a hizmet ediyordu ve o ise gittikçe daha da fazla Sadeas'ın sağ kolu gibi davranmaya başlamıştı. Onu yenmek Adolin'i gerçek hedefe bir adım daha yaklaştıracaktı. Sadeas'ın kendisiyle bir düello.

Gitmek için arkasını döndü ve durdu. Arkasında duran birisi vardı, soğan gibi yüzü ve kıvırcık siyah saçları olan yapılı bir adam. Teni kızarıktı, burnu fazlasıyla kırmızıydı, yanaklarında görülebilen minik damarlar vardı. Adolin'in gönülsüzce de olsa oldukça modaya uygun olduğunu itiraf edeceği havai kıyafetine rağmen, adamda bir askerin kolları vardı. Koyu renkli pantolonu orman yeşili ipeklerle işlenmişti, üstünde pantolonla uyumlu sert bir gömlek ve kısa bir açık ceket vardı. Boynunda da fular.

Torol Sadeas, yüceprens, Paredar, ve tam da Adolin'in düşünmekte olduğu adam; dünyada en çok nefret ettiği kişi.

"Yine mi düello, genç Adolin?" dedi Sadeas, şarabından bir yudum alarak. "Sen gerçekten de arenada kendini utandırmakta kararlısın. Ben hâlâ babanın senin düello etmen konusundaki yasağından vazgeçmiş olmasını garip buluyorum. Gerçekten de, bunun onun için bir şeref meselesi olduğunu düşünmüştüm."

Adolin Sadeas'ı iterek geçti, bu yılan kılıklı herife tek bir kelime etme konusunda bile kendisine güvenmiyordu. Herifin suratı saf paniğin hatıralarını akla getiriyordu, Sadeas'ın savaş meydanından çekilerek Adolin ve babasını yalnız ve etrafları çevrilmiş olarak bırakmasını izliyordu.

Havar, Perethom ve Ilamar; iyi askerler, iyi arkadaşlar, o gün ölmüşlerdi. Onlar ve altı bin tane daha.

Sadeas geçerken Adolin'in omzunu kavradı. "Sen ne istersen düşün, oğlum," diye fısıldadı herif. "Ama benim yaptığım şey babana bir iyilik amacı taşıyordu. Eski bir müttefik için kılıcın ucu."

"*Bırak.*"

"Eğer sen de yaşlandığın zaman zihnini kaybedersen, sana iyi bir ölüm vermeyi kabul edecek benim gibi insanların olması için Yaradan'a dua et. Kıs kıs gülmek yerine, üzerine düşerken senin için kılıcı tutacak kadar umurunda olan insanlar."

"Senin gırtlağını ellerimle sıkacağım, Sadeas," diye tısladı Adolin. "Sıkacağım ve sıkacağım, sonra da hançerimi karnına batırıp çevireceğim. Hızlı bir ölüm senin için fazla iyi."

Sadeas gülümsedi. "Dikkat et. Bu dolu bir oda. Ya birileri senin bir yüceprensi tehdit ettiğini duyarsa?"

Alethi usulü. Sen bir müttefikini savaş meydanında terk edebilirdin ve bunu herkes bilebilirdi ama yüzüne hakaret etmek mi, ah, işte o yapılacak iş değildi. *Toplum* buna *iyi gözle bakmazdı*. Hay Nalan'ın eli! Babası her şey hakkında yerden göğe haklıydı.

Adolin hızlı bir hareketle dönerek Sadeas'ın tutuşundan sıyrıldı. Sonraki hareketleri içgüdüseldi, parmaklar sıkıldı, o sırıtan, kendinden memnun suratın ortasına yumruğu gömmeye hazırlanmak için adım atıldı.

Bir el omzuna inerek Adolin'in tereddüt etmesine neden oldu.

"Bunun akıllıca olacağını düşünmüyorum, Berrakbey Adolin," dedi alçak ama sert bir ses. Bu Adolin'e babasını hatırlatmıştı ama tınısı farklıydı. Göz ucuyla yanına gelmiş olan Amaram'a baktı.

Uzun boylu, yontulmuş taş gibi olan yüzüyle, Berrakbey Meridas Amaram odadaki doğru düzgün bir üniforma giymiş olan birkaç açıkgözlü erkekten birisiydi. Her ne kadar Adolin kendisi daha modaya uygun bir şeyler giyebilmeyi dilese de, bir sembol olarak üniformanın önemini artık anlamıştı.

"Onun sizi tahrik etmesine izin vermemelisiniz, Ekselansları," dedi Amaram hafifçe. "Eğer yapabilirse, o sizi babanızı küçük düşürmek için kullanacak."

Gevezelik eden eşlikçilerle dolu oda boyunca ilerlediler. İçecek ve atıştırmalık yiyecekler dağıtılmıştı. Toplantıya verilen kısa ara tam anlamıyla bir partiye dönüşmüştü. Şaşırtıcı değildi. Bütün bu önemli açıkgözler buradayken, insanlar görüşmek ve komplo kurmak isteyecekti.

"Sen neden onun yanında kalıyorsun Amaram?" diye sordu Adolin.

"O benim amir beyim."

"Sen yeni bir amir seçebilecek bir mertebedesin. Fırtınababa! Sen artık bir Paredarsın. Kimse seni sorgulamaz bile. Bizim kampımıza gel. Babama katıl."

"Bunu yaparak bir ayrılık yaratmış olurum," dedi Amaram alçak sesle. "Sadeas'ın yanında kaldığım sürece, uçurumların üzerine köprü kurmaya çalışabilirim. O bana güveniyor. Babanız da öyle. İkisiyle de olan dostluğum, bu krallığı bir arada tutmaya giden yolun bir adımı."

"Sadeas sana ihanet edecek."

"Hayır. Yüceprens Sadeas ve benim aramızda bir anlayış var."

"*Biz* de öyle olduğumuzu düşünmüştük. Sonra o bizi pusuya düşürdü."

Amaram'ın yüz ifadesi dalgınlaştı. Yürüme şekli bile ne kadar edepliydi, geçenlerin pek çoğuna saygıyla başını sallarken sırtı dikti. Kusursuz açıkgöz generaldi; dâhiyane kapasiteli ancak kibirli değil. Yüceprensi tarafından kullanılacak bir kılıç. Savaşın büyük bir kısmını Alethkar arazilerini koruyarak, yeni askerler eğiterek ve en iyilerini Sadeas'a göndererek geçirmişti. Sadeas'ın burada Harap Ovalar'da bu kadar etkili olabilme sebebinin yarısı Amaram'dı.

"Babanız eğilebilen bir adam değil," dedi Amaram. "Ben de başka bir türlü olmasını istemezdim, Adolin. Ancak bunun anlamı onun Yüceprens Sadeas ile birlikte çalışabilmesi mümkün olmayan bir adama dönüşmüş olması."

"Ama sen farklı mısın?"

"Evet."

Adolin homurdandı. Amaram krallığın sahip olduğu en iyi generallerden birisiydi, ününe toz bile konmamış olan bir adamdı. "Bunu hiç sanmıyorum."

"Sadeas ve ben, şerefli bir hedefe ulaşmak için seçtiğimiz yöntemlerin nahoş olabileceğinde hemfikiriz. Babanız ve ben ise bu hedefin daha iyi bir Alethkar, bütün bu çekişmelerin olmadığı bir yer olması gerektiğinde hemfikiriz. Bu bir bakış açısı meselesi..."

O konuşmaya devam etti ama Adolin aklının başka taraflara kaymakta olduğunu buldu. Bu konuşmanın yeteri kadarını babasından da duymuştu. Eğer Amaram da ona *Kralların Yolu*'nu alıntılamaya başlarsa, büyük olasılıkla çığlık atacaktı. En azından...

Bu *kimmiş böyle?*

Muhteşem kızıl saçlar. İçlerinde *tek* bir siyah tel bile yoktu. İnce bir fizik, Alethilerin kıvrımlı vücutlarından son derece farklı. Mavi ipek bir giysi, basit ancak zarif. Solgun, neredeyse bir Shin gibi görünen deri ve ona eşlik eden açık mavi gözler. Gözlerin altında egzotik bir hava katan hafif bir çillilik.

Genç kadın odanın içinden süzülürmüş gibi görünüyordu. Adolin o geçerken başını çevirerek izledi. Ne kadar da *değişikti.*

"Ash'in gözleri adına!" dedi Amaram kıkırdayarak. "Sen bunu hâlâ yapıyorsun, öyle mi?"

Adolin gözlerini zar zor kızdan uzaklaştırdı. "Neyi yapıyorum?"

"Gözlerinin yakınından salınarak geçen her şeye kapılıp gitmesine izin veriyorsun. Artık durulman gerek, evlat. Birini seç. Annen senin hâlâ bekar olduğunu görse utancından ölürdü."

"Jasnah da bekar. O benden on yaş büyük." Eğer Navani Yenge'nin emin olduğu şekilde hâlâ hayatta olduğu varsayılırsa.

"Kuzeniniz hiç de bu açıdan örnek alınacak birisi değil." Ses tonu daha fazlasını ima ediyordu. *Ya da herhangi bir açıdan.*

"Ona bir *bak*, Amaram," dedi Adolin, yan tarafa doğru eğilerek genç kadının babasına yaklaşmasını izlerken. "Su saça bak. Sen hiç kızılın bu kadar koyu bir tonunu gördün mü?"

"Veden'dir tahminimce," dedi Amaram. "Boynuzyiyenli kanı. Bununla gurur duyan aileler vardır."

Veden. Olamazdı... Olabilir miydi?

"Affedersin," dedi Adolin, Amaram'dan uzaklaştı ve kalabalığı (nazikçe) ite kaka genç kadının babası ve yengesiyle konuşmakta olduğu yere doğru ilerledi.

"Korkarım ki Berrakhanım Jasnah da gemiye birlikte yitirildi," diyordu kadın. "Kaybınız için üzgünüm..."

38

SESSİZ FIRTINA

Şimdi, Rüzgârkoşucular bu şekilde meşgul iken, buraya değin bahsedilmiş olan hadise vuku buldu; ismen, âli melanet taşıyan bir şeyin keşfi; gerçi bu Parlayanlar'ın taraftarlarının arasındaki bazı ihtilaflar mıydı yoksa dış mihraklı bir vaka mıydı, Avena bir öneride bulunmuyordu.

–Parlayan Sözler - Bölüm 38 - Sayfa 6

"Kaybınız için üzgünüm," dedi Shallan. "Jasnah'ya ait olan kurtarabildiğim eşyaları yanımda getirdim. Dışarıdaki askerlerimde."

Kelimeleri düzgün bir sesle söylemeyi şaşırtıcı derecede zor bulmuştu. Seyahat ederek geçen haftalar sırasında Jasnah'nın yasını tutmuştu ama ölümünden bahsetmek, o korkunç geceyi hatırlamak, duyguları kabaran dalgalar gibi geri getiriyor, onu bir kere daha altüst etmekle tehdit ediyordu.

Yardımına çizdiği kendi resmi yetişti. Bugün o kadın olabilirdi ve o kadın, duygusuz olmamakla birlikte, kaybının üstesinden gelebilirdi. Dikkati ana ve elindeki göreve odakladı, özellikle de önündeki iki kişiye. Dalinar ve Navani Kholin.

Yüceprens tam olarak onun beklediği şeydi; küt yüz hatları ve yanlardan grileşmekte olan kısa siyah saçları olan bir adam. Katı üniforması onun salonda savaş hakkında herhangi bir şey bilen tek kişiymiş gibi görünmesine neden oluyordu. Yüzündeki o berelerin Parshendilere karşı yapılan bir seferin sonucu olup olmadığını merak etti. Navani ise Jasnah'nın yirmi yıl daha yaşlanmış hâli gibi görünüyordu, hâlâ güzeldi ama anaç bir havası da vardı. Shallan hiçbir zaman Jasnah'nın anaç olabileceğini hayal edemiyordu.

Shallan yaklaşırken Navani gülümsüyordu ama şimdi o rahatlık kaybolmuştu. *Onun hâlâ kızı için umudu vardı,* diye düşündü Shallan kadın yakınlardaki bir sandalyeye otururken. *Ben* şimdi umutlarını yıktım.

"Bu haberi bize getirdiğin için sana teşekkür ediyorum," dedi Berrakbey Dalinar. "Bir... Kanıt bulmak iyi."

Korkunç bir şeydi. Sadece ölümü tekrar hatırlamak değil ama onun yükünü başkalarının da üzerine çökertmek. "Sizin için bilgilerim var," dedi Shallan hassas olmaya çalışarak. "Jasnah'nın üzerinde çalışmakta olduğu şeylerle ilgili."

"Yine mi o parshmenler?" diye tersledi Navani. "Fırtınalar, bu kız onları saplantı edinmişti. Gavilar'ın ölümünün suçlusunun kendisi olduğunu kafaya taktığından beri."

Bu neydi? Bu konunun Shallan'ın daha önce hiç duyduğu bir yönü değildi.

"Araştırmaları bekleyebilir," dedi Navani, gözleri ateşliydi. "Onun öldüğünü gördüğünü düşündüğün zaman olanları tam olarak bilmek istiyorum. Aynen hatırladığın şekliyle. Hiçbir ayrıntıyı atlama."

"Belki toplantıdan sonra..." dedi Dalinar bir elini Navani'nin omzuna koyarak. Dokunuşu şaşırtıcı derecede sevecendi. Bu onun kardeşinin karısı değil miydi? Gözlerindeki o bakış; bu bir kız kardeş için gösterilen ailevi sevgi miydi, yoksa daha fazla bir şeyler mi vardı?

"Hayır Dalinar," dedi Navani. "Şimdi. Hemen dinleyeceğim."

Shallan derin bir nefes alarak kendisini başlamak için hazırladı, duygulara karşı kendisini hissizleştirdi ve şaşırtıcı derecede kendisini kontrollü bir hâlde buldu. Düşüncelerini toplarken, onu izleyen sarışın genç bir adamı fark etti. Bu büyük ihtimalle Adolin'di. Söylendiği gibi yakışıklıydı ve babası gibi mavi bir üniforma giyiyordu. Ama yine de Adolin'inki her nasılsa daha... Şık mıydı? Doğru kelime bu muydu? O nispeten asi saçların titiz üniformayla oluşturduğu tezattan hoşlanmıştı. Bu onun daha fazla gerçek, daha az resimsi görünmesini sağlıyordu.

Navani'ye geri döndü. "Gecenin ortasında bağırışlar ve duman kokusuyla uyandım. Kapımı açtığım zaman, Jasnah'nın koridorda benimkinin karşısında olan kamarasının kapısı önünde toplanmış tanımadığım adamlar vardı. Onun bedeni yerdeydi ve... Berrakhanım, ben bakarken onlar onu kalbinden bıçakladılar. Üzgünüm."

Navani sanki tokatlanmış gibi başını geriye çekerek gerildi.

Shallan devam etti. Navani'ye gerçekleri yapabildiği kadar çok anlatmaya çalıştı ama elbette ki kendi yaptığı ışık örmek, gemiyi Ruhdökmek gibi şeyleri paylaşması akıllıca olmazdı, en azından şimdilik. Bunun yerine, kamarasının kapısını engelleyerek kendini içeri hapsettiğini anlattı, bu önceden hazırlamış olduğu bir yalandı.

"Yukarıdaki adamların teker teker öldürülürken bağırdıklarını duydum," dedi Shallan. "Onlara edebileceğim tek yardımın haydutlar için bir kriz yaratmak olacağını fark ettim, o yüzden de aldığım meşaleyle gemide yangın çıkardım."

"*Yangın* mı?" diye sordu Navani dehşetle. "Kızım orada yatarken mi?"

"Navani..." dedi Dalinar onun omzunu sıkarak.

"Sen onu yaktın," dedi Navani gözlerini Shallan'ınkilere kilitleyerek. "Jasnah diğerleri gibi yüzemezdi. O..."

"Navani," diye tekrar etti Dalinar daha sert bir şekilde. "Bu çocuk iyi bir seçim yapmış. Onun bir grup adamla tek başına dövüşmesini bekleyemezsin. Ve onun gördükleri... Jasnah baygın değilmiş, Navani. O noktada onun için herhangi bir şey yapmak için çok geçmiş."

Kadın derin bir nefes aldı, duygularını kontrol altına almak için mücadele ettiği belliydi. "Ben... Özür diliyorum," dedi Shallan'a. "Şu anda kendimde değilim ve

mantıksızlığa doğru sapıyorum. Bize haber getirdiğin için sana... Sana teşekkür ederim." Ayağa kalktı. "Affedersiniz."

Dalinar başını sallayarak onun nispeten vakur bir şekilde uzaklaşmasına izin verdi. Shallan geriye doğru adım attı, ellerini önünde kavuşturmuştu ve Navani'nin gitmesini izlerken kendini aciz ve garip bir şekilde utanmış hissediyordu. Bunun pek de iyi gitmesini beklemiyordu. Ve gitmemişti de.

Bu anı Desen'i kontrol etmek için harcadı, o ise eteğinin üzerinde ve neredeyse görünmezdi. Fark edilseydi bile, kumaş tasarımının garip bir parçası olduğu düşünülürdü; elbette ki, Shallan'ın emrettiği gibi yaparak hareket etmek ya da konuşmaktan kaçındığı varsayılırsa.

"Buraya olan yolculuğun zorlu bir sınav olmuştur diye düşünüyorum," dedi Dalinar Shallan'a doğru dönerek. "Gemin battıktan sonra Buzdiyar'da karaya mı vurdun?"

"Evet. Neyse ki, bir kervanla karşılaştım ve onlarla birlikte bu yöne doğru geldim. Ne yazık ki yolda haydutlarla karşılaştık ama bazı askerlerin tam zamanında gelmesi bizi kurtardı."

"Askerler mi?" dedi Dalinar, şaşırmıştı. "Hangi sancaktan?"

"Söylemediler," diye cevap verdi Shallan. "Tahminim onların daha önceleri Harap Ovalar'dan olduğu yönünde."

"Firariler mi?"

"Ayrıntılarını sormadım, Berrakbey," dedi Shallan. "Ancak onlara asil davranışlarının karşılığı olarak geçmiş suçları için *af sözü verdim*. Onlar düzinelerce hayat kurtardılar. Katıldığım kervandaki herkes bu adamların cesareti için tanıklık yapabilir. Ben onların kefaret ve baştan başlama fırsatı arzu ettiklerini düşünüyorum."

"Krala af belgelerini mühürleteceğim," dedi Dalinar. "Benim için bir liste hazırla. Asker asmak bana her zaman israf gibi gelir."

Shallan rahatladı. Bir mesele hallolmuştu.

"Bizim tartışmamız gereken biraz hassas başka bir konu daha var, Berrakbey," dedi Shallan. İkisi de yakınlarda oyalanmakta olan Adolin'e doğru döndüler. O da gülümsedi.

Ve gülümsemesi çok *hoştu*.

Jasnah ona şartnameyi ilk açıkladığı zaman, Shallan'ın ilgisi tamamen soyuttu. Güçlü bir Alethi eviyle evlilik? Kardeşleri için müttefikler? Meşruluk ve dünyanın kurtuluşu için Jasnah'yla birlikte çalışmaya devam etmenin bir yolu? Bunlar muhteşem şeylermiş gibi görünüyordu.

Ancak Adolin'in sırıtışına bakarken, Shallan bu avantajların *hiçbirisini* değerlendirmiyordu. Jasnah'dan bahsetmenin acıları tam olarak kaybolmamıştı ama ona bakarken bunları görmezden gelmenin çok daha kolaylaşmış olduğunu gördü. Kendisini kızarırken buldu.

Bu tehlikeli olabilir, diye düşündü.

Adolin onlara katılmak için yaklaştı, etraflarındaki konuşmanın uğultusu onlara kalabalığın içinde biraz mahremiyet sağlıyordu. Adolin bir yerlerden onun için bir kupa turuncu şarap bulmuştu ve uzattı. "Shallan Davar mı?" diye sordu.

"Ee..." Öyle miydi? Ha, evet. Şarabı aldı. "Evet?"

"Adolin Kholin," dedi. "Sıkıntılarınızı duyduğum için üzgünüm. Kralla da kardeşi hakkında konuşmamız gerekecek. Eğer ben sizin yerinize gidersem, sizi bu zorunluluktan kurtarabilirim."

"Teşekkür ederim," dedi Shallan. "Ama onu kendim görmeyi tercih ederim."

"Elbette," dedi Adolin. "Ve bizim... İlişkimize gelirsek. Siz Jasnah'nın himayesi altında olduğunuz zaman oldukça daha makuldü, değil mi?"

"Büyük ihtimalle."

"Gerçi, şimdi siz buraya gelmiş olduğunuza göre, belki biz bir yürüyüşe çıkmalı ve işlerin nasıl gideceğine bir bakmalıyız."

"Ben yürümeyi severim," dedi Shallan. *Salak! Çabuk, akıllıca bir şeyler söyle.* "Iı. Saçınız hoş."

Bir parçası, Tyn tarafından eğitilmiş olan parça, ıstırapla inledi.

"Saçım mı?" dedi Adolin saçına dokunarak.

"Evet," dedi Shallan, hantal beynini tekrar çalıştırmaya başlamak için uğraşırken. "Sarı saç Jah Keved'de sık sık görülmez."

"Bazı insanlar bunun soyumun saf olmadığının bir işareti olarak görüyor."

"İlginç. Bana da saçım yüzünden aynı şeyi söylüyorlar." Ona gülümsedi. Doğru hareket buymuş gibi görünüyordu, çünkü o da Shallan'a gülümsemişti. Sözel telafisi tarihindeki en iyisi değildi ama o kadar da kötü gidiyor olamazdı, ne de olsa o Shallan'a gülümsüyordu.

Dalinar boğazını temizledi. Shallan gözlerini kırptı. Yüceprensin orada olduğunu tamamen unutmuştu.

"Adolin," dedi yüceprens. "Bana biraz şarap getir."

"Baba?" Adolin ona doğru döndü. "Ha. Tamam o zaman." Yürüyerek uzaklaştı. Ash'in gözleri, o adam *yakışıklıydı* be. Dalinar'a doğru döndü, o ise, ee, değildi. Ha, o da sıradan sayılmazdı ama bir noktada burnu kırılmıştı ve yüzü de bir parça talihsizdi. Berelerin de yardımı olmuyordu.

İşin doğrusu, o resmen insanın gözünü korkutuyordu.

"Ben senin hakkında daha çok şeyi, ailenin tam durumunu ve neden oğlumla ilişkili olmaya bu kadar hevesli olduğunu öğrenmeyi istiyorum," dedi hafifçe.

"Ailem sefalet içinde," dedi Shallan. Bu adama karşı en iyi yaklaşım dürüstlük gibi görünüyordu. "Babam öldü, gerçi daha bundan haberi olmayan borçlu olduğumuz insanlar var. Ben, Adolin ile bir ilişkiyi bunu Jasnah önerene kadar aklıma getirmemiştim ama eğer izin verilecek olursa bunu seve seve kabul ederim. Evlenerek sizin evinize katılmak aileme çok büyük bir miktarda koruma sağlayacaktır."

Hâlâ kardeşlerinin borçlu olduğu Ruhdökümcü hakkında ne yapacağını bilmiyordu. Her şey sıraylaydı.

Dalinar homurdandı. O Shallan'ın bu kadar dobra olmasını beklemiş olamazdı. "O zaman senin önerecek hiçbir şeyin yok," dedi.

"Jasnah'nın bana görüşleriniz hakkında söylediklerine bakılırsa, ekonomik ya da politik getirilerimin sizin birinci düşünceniz olacağını varsaymamıştım," dedi Shallan. "Eğer sizin hedefiniz bu türden bir birlik olsaydı, Prens Adolin'i bundan yıllar önce evlendirmiş olurdunuz." Kendi küstahlığına yüzünü buruşturdu. "Kusuruma bakmayın, Berrakbey."

"Alınmadım," dedi Dalinar. "Ben insanların dobra olmasını severim. Sadece oğlumun da bu konuda söz hakkının olmasını istiyorum diye, onun iyi bir evlilik yapmasını istemiyorum anlamına gelmez. Ama ailesinin sefalet içinde olduğunu itiraf eden, düşük seviyeli yabancı bir evden gelmiş ve evliliğe hiçbir şey kazandırmayan bir kadınla?"

"Ben hiçbir şey öneremeyeceğimi söylemedim," diye cevap verdi Shallan. "Berrakbey, Jasnah Kholin son on yıl içinde kaç kişiyi himayesi altına aldı?"

"Bildiğim kadarıyla hiç," diye itiraf etti Dalinar.

"Kaç tanesini geri çevirdiğini biliyor musunuz?"

"Bir fikrim var."

"Öte yandan beni aldı. Bu önerebileceğim şeylerin bir onaylaması anlamına geliyor olamaz mı?"

Dalinar yavaş yavaş başını salladı. "Şu an için şartnameyi devam ettireceğiz," dedi. "Bunu en başından kabul etmiş olmamın sebebi hâlâ geçerli; Adolin'in onu politik kazançları için manipüle etmeye çalışacak olanlar tarafından bekar olarak görülmemesini istiyorum. Eğer sen bir şekilde beni, Berrakhanım Navani'yi ve elbette ki oğlanın kendisini de ikna edebilirsen, şartnameden resmî bir nişana geçebiliriz. Bu arada, sana düşük rütbeli kâtiplerimin arasında bir yer vereceğim. Kendini orada kanıtlayabilirsin."

Öneri her ne kadar cömert olsa da, Shallan etrafından ipler gibi sıkıştırdığını hissedebiliyordu. Düşük rütbeli bir kâtibin maaşı yaşamaya yeterdi ama övünülecek bir şey değildi. Ve Dalinar'ın onu izleyeceğinden de hiç kuşkusu yoktu. Onun o gözleri korkutucu derecede sezgiliydi. Hareketleri ona rapor edilmeden hareket etmeyi başaramazdı.

Onun cömertliği Shallan'ın hapishanesi olacaktı.

"Çok cömertsiniz, Berrakbey," derken buldu kendisini. "Ama aslında benim..."

"Dalinar!" diye seslendi odadakilerden birisi. "Biz bu toplantıyı bugün bir ara tekrar başlatacak mıyız yoksa akşam yemeğini de buraya söylemem mi gerekecek?"

Dalinar geleneksel kıyafetler giymiş olan tombul, sakallı bir adama doğru döndü; gevşek bir gömlek üzerine giyilmiş önü açık bir cüppe ve takama denilen bir savaşçı eteği vardı. *Yüceprens Sebarial,* diye düşündü Shallan. Jasnah'nın notları onu işe yaramaz ve rezil bir adam olarak geçiştiriyordu. Güvenilmemesi gerektiğini belirtmiş olduğu Yüceprens Sadeas için bile daha nazik sözleri vardı.

"Tamam, tamam, Sebarial," dedi Dalinar, Shallan'dan uzaklaştı ve odanın merkezindeki bir grup koltuğa doğru yürüdü. Orada masanın yanındakine oturdu. Belirgin bir burnu olan mağrur bir adam da onun yanına yerleşti. Bu kral Elhokar olacaktı. Shallan'ın hayal ettiğinden daha gençti. Sebarial neden görüşmeyi yeniden başlatmak için krala değil de, Dalinar'a seslenmişti?

Yüksek mevkili kadın ve erkekler lüks koltuklara yerleşirlerken geçen sonraki birkaç saniye Shallan'ın hazırlığı için bir sınavdı. Her birinin yanında küçük bir sehpa ve onun arkasında da önemli ihtiyaçları için bir başhizmetkâr vardı. Bir dizi parshmen masaları şarap, yemiş ve taze ve kurutulmuş meyvelerle dolu tutmaya devam ediyordu. Shallan onlardan biri yanından her geçtiğinde titredi.

Kafasında yüceprensleri saydı. Sadeas'ı seçmek kolaydı, derisinin altındaki gözle görülen damarlar yüzünden yüzü kırmızıydı, babasının içtikten sonra olduğu gibiydi. Diğerleri ona başlarını salladılar ve ilk önce onun oturmasına izin verdiler. O da Dalinar kadar çok saygı uyandırıyormuş gibi görünüyordu. Karısı İalai kalın dudakları, geniş ağzı, büyük göğüsleri ve ince boynu olan bir kadındı. Jasnah onun da kocası kadar kurnaz olduğunu belirtmişti.

Çiftin iki tarafına yüceprensler oturdu. Birisi meşhur bir düellocu olan Aladar'dı. Kısa boylu adam Jasnah'nın notlarında güçlü bir yüceprens olarak anlatılıyordu, risk almaktan hoşlanır, vakıfların yasakladığı türden rasgele şans oyunlarında kumar oynadığı bilinirdi. O ve Sadeas epey iyi anlaşıyormuş gibi görünüyorlardı. Onlar düşman değil miydi? Shallan onların sık sık arazi meseleleri yüzünden çatıştıklarını okumuştu. Eh, bu belli ki kırık bir taştı, çünkü Dalinar'a bakarken birlik olmuş gibi görünüyorlardı.

Onlara katılan Yüceprens Ruthar ve onun karısı vardı. Jasnah onların bir çift hırsızdan daha fazlası olmadığını yazmıştı ama çiftin tehlikeli ve fırsatçı olduğuna dair uyarmıştı da.

Oda bütün gözlerin bu iki hizibin üzerinde olacağı şekilde düzenlenmiş gibi görünüyordu. Kral ve Dalinar'ın karşısında Sadeas, Ruthar ve Aladar vardı. Jasnah'nın notlarını yazmasından bu yana politik durumlar belli ki değişmişti.

Oda sessizleşti ve hiç kimse Shallan'ın da izlemekte olmasını umursuyormuş gibi görünmedi. Adolin babasının arkasındaki bir koltuğa oturdu, yanında oturan gözlüklü daha genç bir adam ve büyük olasılıkla Navani tarafından bırakılmış olan boş bir koltuk vardı. Shallan sırf fark eder de onu dışarı attırır diye dikkatli bir şekilde odanın etrafından dolaşarak Dalinar'ın görüş açısından çıktı, odanın kenarları muhafızlar, eşlikçiler ve hatta Parezırhı giymiş bazı adamlarla tıklım tıklımdı.

İlk önce Berrakhanım Jayla Ruthar kavuşturduğu ellerinin üzerinden öne doğru eğilerek konuştu. "Majesteleri, korkarım ki bugünkü konuşmalarımız boşuna aynı yerde dönüp duruyor ve hiçbir şey elde edilemiyor," dedi. "Sizin güvenliğimiz elbette ki bizlerin en büyük endişesi."

Yüceprensler halkasının karşı tarafındaki Sebarial kavun dilimlerini çiğnerken yüksek sesle kıkırdadı. Diğer herkes sakallı adamı özellikle duymazdan gelirmiş gibi görünüyordu.

"Evet," dedi Aladar. "Beyazlı Suikastçı. Bizim bir şeyler yapmamız *gerek*. Sarayımda öldürülmeyi bekleyerek oturmayacağım."

"O dünyanın her tarafında prensleri ve kralları öldürüyor!" diye ekledi Roion. Bu adam o eğik omuzları ve kelleşen başıyla, Shallan'a bir kaplumbağa gibi görünmüştü. Jasnah onun hakkında ne demişti...?

O *bir korkaktır*, diye hatırladı Shallan. *Her zaman güvenli olan yolu seçer.*

"Ortaya birleşmiş bir Alethkar koymamız gerekiyor," dedi Hatham. Shallan onu o uzun boynu ve kültürlü konuşma tarzından hemen tanımıştı. "Teker teker saldırıya uğramaya fırsat tanımamalıyız ve birbirimizle çekişmemeliyiz."

"İşte tam olarak bu yüzden emirlerime uymanız gerekli," dedi kral yüceprenslere kaşlarını çatarak.

"Hayır, işte bu yüzden biz sizin üstümüze yüklediğiniz bu gülünç sınırlamaları terk etmeliyiz, Majesteleri!" dedi Ruthar. "Bu dünyanın gözleri önünde aptal gibi görünmenin zamanı değil."

"Ruthar'ı dinleyin," dedi Sebarial koltuğunda arkasına yaslanırken kuru kuru. "O aptal gibi görünmekte uzman."

Tartışma devam etti ve Shallan salon hakkında daha sağlam bir izlenim edindi. Aslında üç hizip vardı. Dalinar ve kral, Sadeas'ın yanındaki ekip ve arabulucular diye adlandırdıkları. Bu önderliğini Hatham'ın yapmakta olduğu üçüncü grup aracılık yapmaya çalışıyordu. Konuştuğu zaman salondaki en doğal politikacıymış gibi görünen oydu.

Demek buradaki asıl mesele bu, diye düşündü Shallan Ruthar kral ve Adolin Kholin ile tartışırken. İkisi de bu tarafsız yüceprensleri kendi hiziplerine katılmak için *ikna etmeye çalışıyor.*

Dalinar çok az konuşuyordu. Aynısı Yüceprens Ruthar ve karısının kendi adına konuşmasına izin vermekten memnunmuş gibi görünen Sadeas için de geçerliydi. Bu ikisi birbirlerini izliyorlardı, Dalinar ifadesiz bir yüzle, Sadeas da hafif bir gülümsemeyle. Bu yeteri kadar masumane görünüyordu, ta ki insan onların gözlerine bakana kadar. Birbirlerinin üzerine kilitlenmişlerdi, nadiren kırpılıyorlardı.

Bu odanın içinde bir fırtına vardı. Sessiz bir fırtına.

Herkes bu üç hizipten birine dâhilmiş gibi görünüyordu, Sebarial hariç. O gözlerini deviriyor, arada bir de müstehcenliğin sınırına varan yorumlar yapıyordu. Belli ki o, kibirli havalarından geçilmeyen diğer Alethileri rahatsız ediyordu.

Shallan yavaş yavaş konuşmanın altında yatanları da analiz etti. Bu kral tarafından getirilmiş olan kurallar ve sınırlamalar hakkındaki konuşmalar... Konu kuralların *kendileri* değil de, onların arkasındaki otoriteymiş gibi görünüyordu. Yüceprensler krala ne kadar itaat edeceklerdi ve ne kadar bağımsızlık talep edebilirlerdi? Bu çok enteresandı.

Ta ki bir tanesi ondan bahsettiği ana kadar.

"Durun," dedi tarafsız yüceprenslerden bir tanesi olan Vamah. "Şuradaki kız kim? Kimsenin maiyetinde bir Veden var mı?"

"O Dalinar ile konuşuyordu," dedi Roion. "Jah Keved'den bize söylemediğin haberler mi var, Dalinar?"

"Sen, kız," dedi İalai Sadeas. "Bize vatanındaki taht savaşı hakkında neler söyleyebilirsin? Bu suikastçı hakkında bir bilgin var mı? Parshendilerin emrinde olan birisi neden *sizin* tahtınızı devirmek istesin?"

Odadaki bütün gözler Shallan'a doğru döndü. Bir an saf panik hissetti. Dünyadaki en önemli insanlar onu sorguluyordu, gözleri onun içine işliyordu...

Ondan sonra çizimi hatırladı. Shallan'ın olduğu kişi *oydu.*

"Maalesef benim sizlere çok az faydam olacaktır, Berrakbeyler ve Berrakhanımlar. Ben trajik suikast gerçekleştiği zaman vatanımdan uzaktaydım ve sebebi hakkında herhangi bir bilgim yok."

"O zaman burada ne yapıyorsun?" diye sordu Hatham, nazik ama ısrarcıydı.

"Hayvanat bahçesini izliyor belli ki," dedi Sebarial. "Sizlerin kendinizi rezil etmenizi izlemek bu donuk çölde bulunabilecek en iyi bedava eğlence."

O lafı duymazdan gelmek büyük ihtimalle akıllıca olacaktı. "Ben Jasnah Kholin'in yardımcısıyım," dedi Shallan Hatham'ın gözlerine bakarak. "Buradaki varlık sebebim ise kişisel bir mesele."

"Ah," dedi Aladar. "Söylentilerini duyduğum şu hayali nişan."

"Tamam," dedi Ruthar. Yağlı koyu saçları, kaslı kolları ve ağzının etrafındaki sakal ile onun üzerinde belirgin bir sahtekâr havası vardı. Ancak en rahatsız edici olan şey o gülümsemesiydi, fazlasıyla yırtıcı bir gülümsemeydi. "Çocuk, sen savaş kampımı ziyaret etmek ve kâtiplerimle konuşmak için ne istersin? Benim Jah Keved'de olanları öğrenmem gerekiyor."

"Ondan daha iyisini yapacağım," dedi Roion. "Sen nerede kalıyorsun, kızım? Seni sarayımı ziyaret etmeye davet ediyorum. Ben de vatanın hakkında konuşmak isterim."

Ama... Shallan daha yeni hiçbir şey bilmediğini söylemişti...

Jasnah'nın eğitiminden arta kalanlar için zihnini taradı. Jah Keved onların umurunda değildi. Onlar onun nişanı konusunda bilgi almak istiyorlardı, bu hikâyenin bundan ibaret olmadığından şüphe ediyorlardı.

Az önce onu davet etmiş olan iki tanesi, Jasnah'nın politik kurnazlıktan en uzak olarak değerlendirdiklerinin arasındaydı. Aladar ve Hatham gibi diğerleri davet etmek için uygun bir anı bekleyecek, ilgilerini toplum içinde belli etmeyeceklerdi.

"Endişen gerekli değil, Roion," dedi Dalinar. "O elbette ki benim savaş kampımda kalıyor ve kâtiplerimin arasında bir konumu var."

"Aslında, ben sizin önerinize cevap vermeye zaman bulamamıştım, Berrakbey Kholin. Sizin hizmetinize girme fırsatından memnun olurdum, ancak ne yazık ki ben zaten başka bir savaş kampında konum edinmiştim."

Afallamış sessizlik.

Shallan bundan sonra ne söylemek istediğini *biliyordu*. Bu devasa bir kumardı, Jasnah'nın asla onaylamayacağı bir kumar. Yine de kendisini içgüdülerine güvenerek konuşurken buldu. Ne de olsa bu sanatta işe yarıyordu.

"Bana bir konum veren ve onunla kalmaya davet eden ilk Berrakbey Sebarial olmuştu," dedi Jasnah'nın o kadar tiksindiği sakallı adama doğru bakarak.

Adam neredeyse şarabını boğazına kaçırıyordu. Gözlerini kısarak kupasının üzerinden Shallan'a doğru baktı.

Shallan masum bir davranış olduğunu umduğu bir hareketle omzunu silkti ve gülümsedi. *Lütfen...*

"Ee, doğru," dedi Sebarial arkasına yaslanarak. "O uzaktan bir akraba. Eğer ona kalacak bir yer vermeseydim geceleri gözüme uyku girmezdi."

"Onun önerisi oldukça cömertti," dedi Shallan. "Haftada tam üç broam destek."

Sebarial'ın gözleri yuvalarından fırladı.

"Benim bundan haberim yoktu," dedi Dalinar Sebarial'dan ona doğru bakarak.

"Üzgünüm Berrakbey," dedi Shallan. "Size söylemem gerekirdi. Bana kur yapacak olan bir kişinin evinde kalmanın uygun olmayacağını düşünmüştüm. Muhakkak siz de anlıyorsunuzdur."

Dalinar yüzünü astı. "Benim anlamakta zorluk çektiğim şey, neden herhangi birinin Sebarial'a mecbur olduğundan daha yakında olmayı isteyeceği."

"Ah, Sebarial Amca ona alıştığınız zaman oldukça katlanılırdır," dedi Shallan. "Eninde sonunda duymamayı öğrendiğiniz sinir bozucu bir gürültü gibi."

Pek çok kişi bu yorum karşısında dehşete düşmüş gibi göründü, gerçi Aladar gülümsemişti. Sebarial, Shallan'ın da umduğu gibi, yüksek sesle kahkaha attı.

"Sanırım bu konu halloldu," dedi Ruthar, memnun değildi. "Umuyorum ki azından gelip kısa bir görüşmeye istekli olursun."

"Bırak, Ruthar, bırak," dedi Sebarial. "O senin için fazlasıyla küçük. Gerçi işin içinde sen varsan, *epey* kısa süreceğinden eminim."

Ruthar ne diyeceğini şaşırdı. "Ben öyle demek... Seni aşağılık... Öff!"

Shallan bundan sonra dikkatlerin tekrar asıl konuya dönmesinden memnundu çünkü o son yorum onu da kızartmıştı. Sebarial münasebetsizdi. Yine de, o kendisini bu politik tartışmaların dışında bırakmak için çaba sarf ediyormuş gibi görünüyordu ve Shallan'ın olmak istediği yer de buymuş gibi görünüyordu. En fazla özgürlüğünün olacağı konumdu. Hâlâ Jasnah'nın notları üzerinde Navani ve Dalinar ile birlikte çalışacaktı ama onlara borçlu olmayı istemiyordu.

Bu adama borçlu olmanın pek bir farkı olacağını kim söylüyor? diye düşündü Shallan, odanın etrafını dolaşarak Sebarial'ın ona eşlik eden karısı ya da aile üyeleri olmadan oturmakta olduğu yere doğru yaklaşırken. O evli değildi.

"Neredeyse seni kapının önüne koyacaktım, kız," dedi Sebarial sessizce, şarabını yudumluyor ve ona doğru bakmıyordu. "Kendini benim elime koymak aptalca bir hareket. Benim ortalığı ateşe verip, yangını seyretmeyi sevdiğimi herkes bilir."

"Ama yine de beni kapının önüne *koymadın,*" dedi. "Demek ki aptalca bir hareket değilmiş. Sadece kârlı çıktığım bir risk."

"Seni hâlâ sepetleyebilirim. Sana kesinlikle o üç broamı ödemiyorum. Bu neredeyse benim metresimin maliyeti kadar ve en azından o anlaşmadan benim elime geçen bir şeyler var."

"Ödeyeceksin," dedi Shallan. "Bu artık resmî kayıtlara girdi. Ama merak etme. Paramı hak edeceğim."

"Kholin hakkında bilgin mi var?" diye sordu Sebarial şarabını inceleyerek.

Demek umursamıyor *değildi.*

"Bilgi, evet. Kholin hakkında olmaktan çok, dünyanın kendisi hakkında," dedi Shallan. "Bana güven, Sebarial. Sen biraz önce çok kârlı bir anlaşmaya girdin."

Bunun neden böyle olduğunu Shallan'ın bulması gerekecekti.

Diğerleri Beyazlı Suikastçı hakkında tartışmaya devam ettiler ve Shallan onun buraya saldırdığı ama püskürtülmüş olduğu sonucuna vardı. Aladar konuşmayı mücevherlerine Taç tarafından el konulmakta olması hakkındaki bir şikâyetine (Shallan el konulmanın sebebini bilmiyordu) doğru çekerken, Dalinar Kholin yavaş yavaş ayağa kalktı. Yuvarlanan bir kaya gibi hareket ediyordu. Kaçınılmaz, amansız.

Aladar sesini keserek sustu.

"Yolumun üzerinde ilginç bir taş yığınının yanından geçtim," dedi Dalinar. "Dikkate değer bulduğum bir türden. Çatlamış şist yücefırtınalar tarafından yıpratılmış, daha dayanıklı bir doğası olan taşlara bastırılmıştı. Bu ince katmanlar dizisi sanki ölümlü bir el tarafından dizilmiş gibi yatıyordu."

Diğerleri Dalinar'a sanki delirmiş gibi baktılar. Sözlerde Shallan'ın hafızasını çekiştiren bir şeyler vardı. Bunlar onun bir zamanlar okuduğu bir şeyden alıntıydı.

Dalinar dönerek odanın Rüzgâryönü tarafındaki açık pencerelere doğru yürüdü. "Ancak bu taşları hiçbir insan eli dizmemişti. Her ne kadar istikrarsızmış gibi görünseler de, aslında oldukça katıydılar, bir zamanlar gömülü kalmış olan katmanlardan oluşmuş bir oluşum, şimdi açık havaya maruz kalıyordu. Onların fırtınaların öfkesi üzerlerine eserken bu kadar düzgün bir dizi hâlinde kalmalarının nasıl mümkün olduğunu merak ettim.

Kısa süre sonra onların gerçek doğasını belirlemeyi başardım. Bir yönden gelen kuvvetin onları birbirlerine ve arkalarındaki kayaya doğru bastırdığını keşfettim. Bu şekilde üretebildiğim hiçbir basınç miktarı onların kaymasını sağlayamadı. Ancak öte yandan, aşağıdaki tek bir taşı söktüğüm, içeriye doğru itmek yerine dışarıya doğru çektiğim zaman, bütün oluşum minyatür bir çığ gibi yıkıldı."

En sonunda Sebarial hepsinin adına konuşana kadar salonun sakinleri gözlerini ona dikti. "Dalinar," dedi tombul adam. "Cehennem'in on birinci ismi adına, sen *ne* zırvalıyorsun?"

"Bizim yöntemlerimiz işe yaramıyor," dedi Dalinar tekrar gruba doğru bakarken. "Savaş hâlinde yıllar geçti ve kendimizi daha önce olduğumuzla aynı konumda bulduk. Şu anda da bu suikastçıyla savaşmaktan, kardeşimi öldürdüğü gece olduğumuz kadar aciziz. Jah Keved'in kralı yaratığa karşı üç tane Paredar ve bir ordunun yarısını koydu, sonra da göğsünde bir Kılıç ile öldü, Pare'leri fırsatçılar tarafından kapışılması için terk edildi.

"Eğer biz suikastçıyı yenemiyorsak, o zaman saldırmasının sebebini ortadan kaldırmalıyız. Eğer onun işverenlerini yakalayabilir ya da yok edebilirsek, belki o zaman onu bağlayan sözleşme her ne ise onu geçersiz kılabiliriz. En son bildiğimiz kadarıyla, işverenleri Parshendilerdi."

"Harika," dedi Ruthar kuru kuru. "Bizim tek yapmamız gereken savaşı kazanmak, zaten sadece beş yıldır da onu yapmaya çalışıyoruz."

"Biz bunu yapmaya çalışmıyorduk," dedi Dalinar. "Yeteri kadarıyla değil. Ben Parshendilerle barış yapmayı planlıyorum. Eğer onlar bunu bizim şartlarımıza boyun eğerek kabul etmeyecekse, o zaman ben ordumla ve bana katılacak olan herkesle Harap Ovalar'a çıkacağım. Artık mücevherkalpler için savaşarak platolar üzerinde oyun oynamak yok. Parshendi kampına doğru sefere çıkacak, bulacak ve onları en sonunda kesin olarak yeneceğim."

Kral masasında arkasına yaslanarak hafifçe içini çekti. Shallan onun bunu bekliyor olduğunu tahmin etti.

"Harap Ovalar'da sefer," dedi Sadeas. "Bu senin denemen için harika bir şeymiş gibi görünüyor."

"Dalinar," dedi Hatham, gözle görülür bir dikkatle konuşuyordu. "Durumumuzda bir değişiklik görmüyorum. Harap Ovalar hâlâ büyük ölçüde keşfedilmemiş hâlde ve Parshendi kampı, ordumuzun büyük zorluklar olmadan geçemeyeceği miller ve miller boyunca arazi içinde, *tam anlamıyla* rasgele bir yerde gizli olabilir. Onlar bize gelmeye gönüllü oldukları sürece, kamplarına saldırmanın ihtiyatsızlık olacağında hemfikir olmuştuk."

"Bize gelmeye gönüllü olmalarının bir sorun olduğu kanıtlandı, Hatham, çünkü bu savaşın onların şartları altında olmasına neden oluyor," dedi Dalinar. "Hayır, durumumuzda bir değişiklik yok. Sadece azmimizde var. Bu savaş zaten çok uzun sürdü. Bunu bitireceğim, şu ya da bu şekilde."

"Harika görünüyor," diye tekrar etti Sadeas. "Yarın mı çıkıyorsun, yoksa öbür güne kadar bekleyecek misin?"

Dalinar ona küçümseyen bir bakış attı.

"Sadece ne zaman boşta bir savaş kampı olacağını kestirmeye çalışıyorum," dedi Sadeas masumca. "Kendiminki bana neredeyse küçük geliyor ve Parshendiler seni ve askerlerini katlettiği zaman ikinci bir kampa taşmaya itirazım olmaz. Ovalar'da etrafını sardırarak başına açtığın bütün o belalardan sonra, bunu tekrar yapacağın aklıma gelmezdi."

Adolin babasının arkasında ayağa kalktı, yüzü kızarmış, ayaklarının etrafında kaynayan kan havuzları gibi öfkesprenleri vardı. Kardeşi onu tekrar yerine oturması için ikna etti. Burada Shallan'ın haberinin olmadığı bir şeylerin olduğu belliydi.

Bütün bunların içine yeterince bilgim olmadan daldım, diye düşündü. *Fırtınalar, beni şimdiden yiyip bitirmedikleri için şanslıyım.* Bir anda, bugünkü başarıları hakkında o kadar da gururlu hissetmemeye başlamıştı.

"Dün geceki yücefırtınadan önce, Parshendilerden bir haberci gelmişti," dedi Dalinar. "Yıllardır bizimle konuşmayı kabul eden ilki. O, liderlerinin barış olasılığını tartışmak istediklerini söyledi."

Yüceprensler afallamış gibi görünüyorlardı. *Barış mı?* diye düşündü Shallan kalbi hızlanarak. Bu kesinlikle gidip Urithiru'yu aramayı daha kolay hâle getirirdi.

"Tam o gece, suikastçı saldırdı," dedi Dalinar alçak sesle. "Yine. Geçen sefer, bizim Parshendilerle bir barış anlaşması imzalamamızdan hemen sonra gelmişti. Şimdi, bir diğer barış önerisinin olduğu günde, bir kere daha geliyor."

"Vay piçler," dedi Aladar hafifçe. "Bu onların bir tür çarpık ayini mi?"

"Bu bir tesadüf olabilir," dedi Dalinar. "Suikastçı dünyanın her tarafına saldırdı. Parshendilerin bütün o ülkelerle ilişki kurmuş olmaları kesinlikle mümkün değil. Ancak, olaylar beni şüphelendiriyor. Neredeyse, Parshendilere komplo mu kurulmuş diye merak edeceğim, birileri bu suikastçıyı Alethkar'ın asla barış yüzü görmemesini garantilemek için mi kullanıyor diye. Ama öte yandan, Parshendiler onu kardeşimi öldürmesi için kiraladıklarını *kendileri* iddia etmişti..."

"Belki de onlar çaresizlik içindedir," dedi Roion, koltuğunda kamburunu çıkararak. "Belki aralarındaki bir hizip barış yapmak isterken, öbürü bizi yok etmek için elinden geleni yapıyordur."

"Ne olursa olsun, en kötüsü için hazırlık yapmaya niyetliyim," dedi Dalinar, Sadeas'a doğru baktı. "Harap Ovalar'ın merkezine doğru *gideceğim;* ya Parshendileri kalıcı olarak yenmek, ya da onların teslimiyetini ve silahsızlandırılmasını kabul etmek için. Ama böyle bir seferi hazırlamak zaman alacak. Benim askerlerimi uzun süreli bir harekat için eğitmem ve Ovalar'ın ortalarının haritasını çıkartmak için izciler göndermem gerekecek. Onun da ötesinde, benim bazı yeni Paredarlar seçmem gerek."

"...Yeni Paredarlar mı?" diye sordu Roion, kaplumbağa benzeri kafası merakla yükselmişti.

"Benim elime yakında yeni Pareler geçecek," dedi Dalinar.

"Ve bizlerin de bu inanılmaz hazinenin kaynağını bilmemize izin var mı?" diye sordu Aladar.

"Adolin hepinizin elindeki Pare'leri kazanacak elbette," dedi Dalinar.

Diğerlerinden bazıları sanki bu bir şakaymış gibi kıs kıs güldü. Dalinar'ın şaka yaparmış gibi bir hâli yoktu. Yerine geri oturdu ve herkes bunu toplantının bitişinin işareti olarak kabul etti. Bir kez daha, gerçekte lider olan kral değil de, Dalinar'mış gibi görünmüştü.

Burada bütün güç dengesi kaymış, diye düşündü Shallan. *Savaşın doğası da öyle.* Jasnah'nın yüksek sosyete hakkındaki notları *kesinlikle* artık geçerli değildi.

"Eh, sanırım şimdi sen kampıma giderken bana eşlik edeceksin," dedi Sebarial ona ayağa kalkarken. "Bu da, bu toplantının sadece palavracıların birbirlerine üstü örtük tehditler savurmasını dinleyerek her zamanki gibi boşa harcanan zaman olmadığı, bir de üstüne bana para kaybettirdiği anlamına geliyor."

"Daha kötüsü de olabilirdi," dedi Shallan adamın kalkmasına yardım ederken, ayaklarının üzerinde dengesi biraz bozukmuş gibi görünüyordu. Bir kere ayakta durduğu zaman bu geçti ve kolunu çekerek kurtardı.

"Nasıl daha kötü olabilirdi?"

"Pahalı ve sıkıcı da olabilirdim."

Sebarial ona baktı, sonra da güldü. "Sanırım bu doğru. Eh, gel o zaman."

"Bir saniye," dedi Shallan. "Sen önden git ve arabanda sana yetişirim."

Yürüyüp uzaklaşarak kralı buldu ve ona Jasnah'nın ölümünün haberini bizzat verdi. O kraliyet ağırbaşlılığı göstererek bunu iyi karşılamıştı. Dalinar büyük ihtimalle ona zaten haber vermişti.

Bu iş de yapıldıktan sonra, kralın kâtiplerini aradı. Kısa bir süre sonra, toplantı salonundan ayrıldı ve dışarıda gergin bir şekilde beklemekte olan Vathah ve Gaz'ı buldu. Vathah'ya bir kâğıt sayfası verdi.

"Bu ne?" diye sordu sağa sola çevirirken.

"Af ilanı," dedi. "Kralın eliyle mühürlü. Sen ve adamların için. Yakında üzerlerinde isimler olan kişisel belgeleri de alacağız ama o zamana kadar bu sizlerin tutuklanmanıza engel olacak."

"Gerçekten de yaptın mı?" diye sordu Vathah kağıdı inceleyerek, gerçi yazılardan bir şey anlayamadığı belli oluyordu. "Fırtınalar, sen sözünü gerçekten de tuttun mu?"

"Elbette ki tuttum," dedi Shallan. "Bunun sadece *geçmiş* suçları içerdiğine dikkat et, o yüzden adamlara yaptıklarına dikkat etmelerini söyle. Şimdi haydi gidelim. Bize kalacak bir yer ayarladım."

39

ÇOK RENKLİ

DÖRT YIL ÖNCE

Babasının ziyafetler düzenlemesinin sebebi her şey yolundaymış numarası yapmak istemesiydi. Yakınlardaki köylerden yerel berrakbeyleri davet ediyordu, onları yedirip içiriyor, kızını sergiliyordu.

Sonra, ertesi gün herkes gittikten sonra masasında oturuyor ve kâtiplerinden ne kadar parasız kalmış olduğunu dinliyordu. Shallan bazı zamanlarda onu elini alnına dayamış, gözlerini dümdüz karşıya dikip hiçbir şeye bakmadan otururken görüyordu.

Ancak bu gece ziyafet çekecek ve numara yapacaklardı.

"Elbette ki kızımla karşılaşmışsınızdır," dedi babası misafirler yerlerine otururken Shallan'a işaret ederek. "Davar Evi'nin mücevheri, diğer her şeyin üzerinde gurur kaynağımız."

İki vadi öteden gelmiş açıkgözler olan misafirler, babasının parshmenleri şarap getirirken nazik bir şekilde başlarını salladılar. Hem içkiler, hem de köleler babasının aslında sahip olmadığı zenginlikleri sergilemenin bir yoluydu. Shallan ailenin kızı olarak görevi gereği hesaplara yardım etmeye başlamıştı. O mali durumlarının gerçek yüzünü biliyordu.

Çıtırdayan şömine akşamın soğuğunu dengeliyordu; başka bir yerlerde olsa bu oda bir yuva sayılabilirdi. Burası değildi.

Hizmetkârlar şarap koydular. Sarı, hafifçe sarhoş ediciydi. Babası ise güçlü eflatun içiyordu. Odayı boylu boyunca kesen yüksek masada yerine oturdu, burası Helaran'ın bir buçuk yıl önce onu öldürmekle tehdit ettiği aynı odaydı. Altı ay önce Helaran'dan gelen kısa bir mektup ve Shallan'ın okuması için meşhur Jasnah Kholin'in bir kitabını almışlardı.

Shallan titreyen bir fısıltı ile Helaran'ın notunu babasına okumuştu. Fazla bir şey söylemiyordu. Büyük ölçüde örtülü tehditlerden ibaretti. O gece babası hizmetçilerden bir tanesini neredeyse öldürene kadar dövmüştü. Isan hâlâ yürürken topallıyordu. Hizmetçiler artık babasının karısını öldürmüş olması konusunda dedikodu yapmıyorlardı.

Hiç kimse ona direnmek için bir şey yapmıyor, diye düşündü Shallan babasına doğru bir göz atarak. *Hepimiz çok fazla korkuyoruz.*

Shallan'ın diğer üç kardeşi kendi masalarında büzülmüş bir düğüm hâlinde oturuyorlardı. Babalarına bakmaktan ya da misafirlerle konuşmaktan kaçınıyorlardı. Masaların üzerinde parlayan birkaç küçük küre kadehleri vardı ama odanın tamamında daha fazla ışık olsa daha iyi olurdu. Ne küreler, ne de şömine ışığı kasveti kovalamaya yetmiyordu. Shallan babasının bu şekilde olmasından hoşlandığını düşünüyordu.

Ziyarete gelmiş olan açıkgöz Berrakbey Tavinar koyu kırmızı ipek bir ceketi olan, iyi giyimli, zayıf bir adamdı. O ve karısı yüksek masada birbirlerine yakın olarak oturuyorlardı, yaşı Shallan'a yakın olan kızları da ortalarındaydı. Shallan onun adını kaçırmıştı.

Akşam ilerledikçe babası birkaç kere onlarla konuşmaya çalıştı ama onlar sadece kısa cevaplar verdiler. Her ne kadar bunun bir ziyafet olması gerekiyor olsa da, kimse eğleniyormuş gibi görünmüyordu. Misafirler sanki daveti hiç kabul etmemiş olmayı dilermiş gibi görünüyorlardı ama Shallan'ın babası politik açıdan onlardan daha önemliydi ve onunla iyi ilişkilerinin olması değerli olurdu.

Shallan kendi yemeğiyle oynarken babasının yeni damızlık baltatazısı hakkında övünmesini dinledi. Refahlarından bahsetmesini. Yalanlar.

Shallan onu yalanlamayı istemiyordu. O Shallan'a iyi davranmıştı. O Shallan'a her zaman iyi davranıyordu. Yine de, birilerinin bir şeyler yapması gerekmez miydi?

Helaran yapabilirdi. O onları terk etmişti.

Gittikçe daha da kötüye gidiyor. *Birilerinin babamı düzeltmek bir şeyler yapması, bir şeyler söylemesi gerek.* Onun yaptığı şeyleri yapmıyor olması gerekirdi, sarhoş olmak, koyugözleri dövmek...

Birinci yemek geçti. Sonra Shallan bir şeyi fark etti. Balat (babası artık sanki en büyük olan oymuş gibi ona Nan Balat demeye başlamıştı) misafirlere göz atıp duruyordu. Bu şaşırtıcıydı. O çoğu zaman misafirleri görmezden gelirdi.

Tavinar'ın kızı onun bakışını yakaladı, gülümsedi, sonra tekrar yemeğine baktı. Shallan gözlerini kırpıştırdı. Balat... İle bir kız? Düşünmesi bile garipti.

Babası fark etmiş gibi görünmüyordu. Neden sonra ayağa kalktı ve kadehini odaya doğru kaldırdı. "Bu gece ziyafet çekiyoruz. İyi komşulara ve güçlü şaraba."

Tavinar ve karısı tereddütlü bir şekilde kupalarını kaldırdılar. Shallan görgü kurallarını öğrenmeye daha yeni başlamıştı, öğretmenler ayrılıp durduğu için ders almak zor oluyordu, ama iyi bir Vorin berrakbeyin sarhoşluğu kutluyor olmamasının gerektiğini biliyordu. Sarhoş *olmadıklarından* değil ama bunun hakkında konuşmak Vorin âdetlerine tersti. Böyle incelikler babasının güçlü olduğu bir yön değildi.

"Bu önemli bir gece," dedi babası şarabından bir yudum aldıktan sonra. "Berrakbey Gevelmar'dan yeni haber aldım, inanıyorum ki onu sen de tanıyorsun Tavinar. Benim çok uzun bir süredir karım yok. Berrakbey Gevelmar en genç kızını evlilik ilamıyla birlikte gönderiyor. Ayın sonunda ardentlerim töreni yapacak ve evleneceğim."

Shallan üşüdüğünü hissetti. Şalını sıkı sıkı üstüne çekti. Adı geçen ardentler kendi masalarında oturmuş, sessizlik içinde yemek yiyorlardı. Üç adamın da saçları eşit derecede ağarmıştı ve Shallan'ın dedesinin gençliğini bilecek kadar uzun süredir hiz-

met ediyorlardı. Ancak ona iyi davranıyorlardı ve onlarla ders çalışmak Shallan'a diğer her şey yıkılırmış gibi görünürken mutluluk getiriyordu.

"Niye kimse konuşmuyor?" diye hesap sordu babası dönerek odada etrafına bakınırken. "Ben az önce nişanlandım! Sizler ise bir avuç fırtına kapası Alethi gibi görünüyorsunuz. Vedeniz biz! Biraz gürültü yapın lan!"

Misafirler kibar bir şekilde alkışladılar, gerçi az önce olduklarından bile daha fazla rahatsızmış gibi görünüyorlardı. Balat ve ikizler birbirleriyle bakıştılar, sonra da hafifçe masaya vurdular.

"Topunuz yokluğa gidin." Babası sandalyesine geri çökerken parshmenleri alçak masaya yaklaştılar, her birisi bir kutu taşıyordu. "Çocuklarım için hediyeler, haberi kutlamak için," dedi babası elini sallayarak. "Ne diye zahmet ettim bilmem. Hah!" Şarabının kalanını içti.

Oğlanlara bıçaklar geldi, Parekılıçlar gibi işlenmiş olan çok kaliteli parçalardı. Shallan'ın hediyesi de şişman gümüş halkalardan yapılmış bir kolyeydi. Sessizlik içinde bunu elinde tuttu. Babası her zaman onun masasını yüksek masanın yakınına kurdursa da, onun ziyafetlerde konuşmasından pek hoşlanmazdı.

O hiçbir zaman Shallan'a bağırmıyordu. Doğrudan değil. Bazı zamanlarda Shallan bağırmasını dilerdi. Belki o zaman Jushu ona bu kadar kin gütmezdi. Bu...

Ziyafet salonunun kapısı çarpılarak açıldı. Zayıf ışık eşikte durmakta olan koyu renk giysili uzun boylu bir adamı açığa çıkarıyordu.

"Bu ne!" diye hesap sordu babası ayaklanarak ellerini masaya vururken. "Kim bu ziyafetimi bölen?"

Adam uzun adımlarla içeri girdi. Yüzü uzun ve inceydi, sanki sıkıştırılmış gibi görünüyordu. Hafif maron ceketinin kol ağızlarında büzgüler vardı ve dudaklarını büzme şekli, adamın sanki az önce yağmurdan taşmış bir tuvalet oluğu bulmuş gibi görünmesine neden oluyordu.

Gözlerinin bir tanesi şiddetli bir maviydi. Diğeri de koyu kahverengi. Hem açıkgözdü, hem koyu. Shallan bir ürperti hissetti.

Bir Davar ev hizmetkârı koşarak yüksek masaya geldi, sonra da babasına bir şeyler fısıldadı. Shallan söyleneni duymadı ama her ne idiyse, babasının surat ifadesindeki fırtınayı anında bastırmıştı. Ayakta durmaya devam etti ama ağzı açık kalmıştı.

Maron üniformalar giymiş olan bir avuç hizmetkâr, yeni gelen adamın etrafına dizildiler. Adam titiz bir havayla öne çıktı, sanki pis bir şeylere basmaktan kaçınırmış gibi adım attığı yeri dikkatle seçiyordu. "Ben bu diyarların hâkimi, Ekselânsları Yüceprens Valam tarafından gönderildim. Bu diyarlarda süregiden karanlık söylentiler olduğu onun dikkatini çekti. Açıkgözlü bir kadının ölümüyle ilgili olan söylentiler." Adam babasının gözlerinin içine baktı.

"Karım aşığı tarafından öldürüldü," dedi babası. "Sonra da kendisini öldürdü."

"Başkalarının anlattığı hikâye farklı Berrakbey Lin Davar," dedi adam. "Böyle söylentiler... Can sıkıcı. Onlar Ekselânsları'nın memnuniyetsizlik hissetmesine neden oluyor. Eğer onun hükmü altındaki bir berrakbey, yüksek mertebeli bir açıkgöz kadını öldürmüş *olsaydı*, bu onun görmezden gelebileceği bir şey olmazdı."

Babası Shallan'ın bekleyeceği öfkeyle karşılık vermedi. Bunun yerine ellerini Shallan'a ve misafirlere doğru salladı. "Gidin," dedi. "Bana yer açın. Sen, haberci, gel seninle özel olarak konuşalım. Halıya çamur bulaştırmanın gereği yok."

Tavinarlar ayağa kalktılar, gitmek için fazlasıyla hevesliymiş gibi görünüyorlardı. Kız giderlerken Balat'a hafifçe fısıldayarak bir göz atmıştı gerçi.

Babası Shallan'a doğru baktı ve Shallan da annesinin adı geçtiği zaman yine olduğu yerde donup kalmış olduğunu fark etti, yüksek masanın hemen yanındaki kendi masasında oturuyordu.

"Çocuğum, git abilerinle birlikte otur," dedi babası hafifçe.

Shallan haberci yüksek masanın yanına gelirken onun yanından geçerek uzaklaştı. O gözler... Bu Redin'di, yüceprensin piç oğlu. Babası onu bir cellat ve suikastçı olarak kullanır, deniliyordu.

Kardeşleri odadan açıkça kovulmuş olmadıkları için sandalyelerini şöminenin etrafına taşımışlardı, babalarına mahremiyet sağlamaya yetecek kadar uzaktaydı. Shallan'a bir yer bırakmışlardı ve o da elbisesinin kaliteli ipeğini buruşturarak oturdu. Onu kat kat sarmalama şekli Shallan'ın sanki kendisi aslında orada değilmiş gibi hissetmesine neden oluyordu, önemli olan sadece elbiseydi.

Yüceprensin piçi babalarıyla birlikte masaya oturdu. En azından birisi ona karşı durmuştu. Ama ya yüceprensin piçi babasının suçlu olduğuna karar verirse? O zaman ne olacaktı? Soruşturma mı? Shallan babasının mahkûm edilmesini istemiyordu, o yavaş yavaş hepsini boğmakta olan karanlığın durmasını istiyordu. Annesi öldüğü zaman bütün ışıklar sönmüş gibiydi.

Annesi...

"Shallan? Sen iyi misin?" diye sordu Balat.

Shallan silkindi. "Bıçakları görebilir miyim? Onlar masamdan epey kaliteliymiş gibi göründü."

Wikim sadece gözlerini ateşe dikmiş duruyordu ama Balat kendisininkini Shallan'a attı. Shallan bunu beceriksizce yakaladı, sonra da kınından çıkararak metal katmanlarının şömine ışığını yansıtma şeklini hayranlıkla izledi.

Oğlanlar ateşin üstünde dans eden alevsprenlerini izliyordu. Üç kardeş artık hiç konuşmuyorlardı.

Balat omzunun üzerinden bakarak yüksek masaya doğru göz attı. "Keşke ne konuştuklarını duyabilseydim," diye fısıldadı. "Belki onu zincire vurup götürürler. İyi olurdu, bunu hak etti."

"O annemi öldürmedi," dedi Shallan hafifçe.

"Ya?" dedi Balat küçümsemeyle. "Ne oldu o zaman?"

"Ben..."

Shallan bilmiyordu. Düşünemiyordu. O zamanı, o günü değil. Babası gerçekten de bunu yapmış mıydı? Shallan ateşin sıcaklığına rağmen üşüdüğünü hissetti.

Sessizlik geri döndü.

Birilerinin... Birilerinin bir şeyler *yapması* gerekiyordu.

"Bitkiler hakkında konuşuyorlar," dedi Shallan.

Balat ve Jushu ona baktı. Wikim ateşe bakmaya devam ediyordu.

"Bitkiler," dedi Balat dümdüz.

"Evet. Onları hafifçe duyabiliyorum."

"Ben hiçbir şey duymuyorum."

Shallan fazla sarmalayan elbisesinin içinde omzunu silkti. "Benim kulaklarım daha keskin. Evet bitkiler. Babam bahçedeki ağaçlardan hiç memnun olmadığından şikâyet ediyor. 'Hastalıktan yüzünden yapraklarını döküyorlar ve ne yaparsam yapayım tekrar çıkmakta inat ediyorlar,' diyor.

'Azarlamayı denedin mi?' diye soruyor haberci.

'Azarlamak ne ki,' diye cevap veriyor babam. 'Dallarını bile kırdım ama bana mısın demediler! En azından kendilerine çeki düzen vermelerini beklerdim.'

'Sorunu anlıyorum,' diyor haberci. 'Neyse ki, çözümü de biliyorum. Kuzenimin de eskiden böyle hastalıklı ağaçları vardı, sonra muhteşem bir şey keşfetti, onlara şarkı söyledi ve yapraklar hemen geri çıktı.'

'Hah, iyi fikir,' diyor babam. 'Bunu hemen deneyeceğim.'

'Umarım işe yarar..'

'İşe yararsa müthiş rahatlayacağım.'

Kardeşleri afallamış bir şekilde Shallan'a baktı.

En sonunda Jushu başını bir yana eğdi. Kardeşlerinin en genci oydu, Shallan'dan sadece birkaç yaş daha büyüktü. "Yap...rak"

Balat babalarının onlara dik dik bakmasına yetecek kadar yüksek sesle güldü. "Öf, berbat," dedi . "Bu *rezalet* Shallan. Kendinden utanman gerek."

Shallan giysisinin içinde büzüldü, sırıtıyordu. Büyük ikiz Wikim bile biraz gülümsedi. Shallan onun gülümsediğini en son... Ne zaman görmüştü?

Balat gözlerini sildi. "Ben de bir an gerçekten de senin onları duyabildiğini düşünmüştüm. Seni küçük Yokelçi." Derin bir nefes verdi. "Fırtınalar adına, iyi geldi yahu."

"Daha çok gülmeliyiz," dedi Shallan.

"Burası uzun zamandır gülünecek bir yer değil," dedi Jushu şarabını yudumlayarak.

"Babam yüzünden mi?" diye sordu Shallan. "Ondan bir tane, bizden ise dört tane var. Bizim sadece daha iyimser olmamız gerekiyor."

"İyimser olmak gerçekleri değiştirmez," dedi Balat. "Keşke Helaran gitmiş olmasaydı." Yumruğunu sandalyesinin yan tarafına vurdu.

"Ona seyahatlerini çok görme Tet Balat," dedi Shallan hafifçe. "Görülecek o kadar çok yer var ki, bizim büyük olasılıkla hiçbir zaman ziyaret edemeyeceğimiz yerler. Bırak bir tanemiz gitmiş olsun. Onun bize getireceği hikâyeleri düşün. Renkleri."

Balat loş şöminelerin kırmızı turuncu parladığı siyah taşlardan inşa edilmiş monoton odayı gözleriyle taradı. "Renkler. Buralarda biraz daha fazla renk olsaydı bir itirazım olmazdı."

Jushu gülümsedi. "Babamın suratından sonra ne olursa hoş bir değişiklik olur."

"Babamın suratını hafife alma," dedi Shallan. "O görevini yapmakta oldukça başarılı."

"Neymiş o?"

"Hepimize onun nefesinden bile daha beter şeylerin olduğunu hatırlatmak. Bu gerçekten de asil bir Çağrı."

"Evet. Onları hafifçe duyabiliyorum."
"Ben hiçbir şey duymuyorum."
Shallan fazla sarmalayan elbisesinin içinde omzunu silkti. "Benim kulaklarım daha keskin. Evet bitkiler. Babam bahçedeki ağaçlardan hiç memnun olmadığından şikâyet ediyor. 'Hastalıktan yüzünden yapraklarını döküyorlar ve ne yaparsam yapayım tekrar çıkmakta inat ediyorlar,' diyor.
'Azarlamayı denedin mi?' diye soruyor haberci.
'Azarlamak ne ki,' diye cevap veriyor babam. 'Dallarını bile kırdım ama bana mısın demediler! En azından kendilerine çeki düzen vermelerini beklerdim.'
'Sorunu anlıyorum,' diyor haberci. 'Neyse ki, çözümü de biliyorum. Kuzenimin de eskiden böyle hastalıklı ağaçları vardı, sonra muhteşem bir şey keşfetti, onlara şarkı söyledi ve yapraklar hemen geri çıktı.'
'Hah, iyi fikir,' diyor babam. 'Bunu hemen deneyeceğim.'
'Umarım işe yarar..'
'İşe yararsa müthiş rahatlayacağım.'
Kardeşleri afallamış bir şekilde Shallan'a baktı.
En sonunda Jushu başını bir yana eğdi. Kardeşlerinin en genci oydu, Shallan'dan sadece birkaç yaş daha büyüktü. "Yap...rak"
Balat babalarının onlara dik dik bakmasına yetecek kadar yüksek sesle güldü. "Öf, berbat," dedi . "Bu *rezalet* Shallan. Kendinden utanman gerek."
Shallan giysisinin içinde büzüldü, sırıtıyordu. Büyük ikiz Wikim bile biraz gülümsedi. Shallan onun gülümsediğini en son... Ne zaman görmüştü?
Balat gözlerini sildi. "Ben de bir an gerçekten de senin onları duyabildiğini düşünmüştüm. Seni küçük Yokelçi." Derin bir nefes verdi. "Fırtınalar adına, iyi geldi yahu."
"Daha çok gülmeliyiz," dedi Shallan.
"Burası uzun zamandır gülünecek bir yer değil," dedi Jushu şarabını yudumlayarak.
"Babam yüzünden mi?" diye sordu Shallan. "Ondan bir tane, bizden ise dört tane var. Bizim sadece daha iyimser olmamız gerekiyor."
"İyimser olmak gerçekleri değiştirmez," dedi Balat. "Keşke Helaran gitmiş olmasaydı." Yumruğunu sandalyesinin yan tarafına vurdu.
"Ona seyahatlerini çok görme Tet Balat," dedi Shallan hafifçe. "Görülecek o kadar çok yer var ki, bizim büyük olasılıkla hiçbir zaman ziyaret edemeyeceğimiz yerler. Bırak bir tanemiz gitmiş olsun. Onun bize getireceği hikâyeleri düşün. Renkleri."
Balat loş şöminelerin kırmızı turuncu parladığı siyah taşlardan inşa edilmiş monoton odayı gözleriyle taradı. "Renkler. Buralarda biraz daha fazla renk olsaydı bir itirazım olmazdı."
Jushu gülümsedi. "Babamın suratından sonra ne olursa hoş bir değişiklik olur."
"Babamın suratını hafife alma," dedi Shallan. "O görevini yapmakta oldukça başarılı."
"Neymiş o?"
"Hepimize onun nefesinden bile daha beter şeylerin olduğunu hatırlatmak. Bu gerçekten de asil bir Çağrı."

"Shallan!" dedi Wikim. Jushu'yla arasındaki görünüş farkı dramatikti. Cılız ve çökük gözlü Wikim'in saçları o kadar kısa kesilmişti ki, neredeyse bir ardent gibi görünüyordu. "Babamın duyabileceği yerde böyle şeyler söyleme."

"O konuşmaya dalmış hâlde," dedi Shallan. "Ama haklısın. Büyük olasılıkla ailemizi alay konusu yapmamam gerekir. Davar Evi belirgin ve dayanıklı."

Jushu kupasını kaldırdı. Wikim sertçe başını salladı.

"Tabii aynısı bir siğil için de söylenebilir," diye ekledi Shallan.

Jushu neredeyse şarabını püskürtüyordu. Balat tekrar kükreyen bir kahkaha attı.

"Kesin şu şamatayı!" diye bağırdı babaları onlara.

"Bu bir ziyafet!" diye seslenerek karşılık verdi Balat. "Sen bize daha fazla Vedenlik etmemizi söylemedin mi!"

Babaları ona ters ters baktı, sonra da haberciyle olan konuşmasına geri döndü. İkili yüksek masada bir arada oturuyorlardı; babalarının duruşu rica eder gibiydi, yüceprensin piçi ise arkasına yaslanmıştı ve bir kaşı kalkık, yüzü sabitti.

"Fırtınalar adına Shallan," dedi Balat. "Sen ne zaman bu kadar akıllı oldun?"

Akıllı mı? Shallan kendisini akıllı hissetmiyordu. Bir anda söylediği şeylerin küstahlığı Shallan'ın sandalyesinde geriye büzülmesine neden oldu. Bu şeyler ağzından basitçe fırlayıp çıkmışlardı. "Bunlar öylesine şeyler... Sadece bir kitaptan okuduğum şeyler."

"Eh, o zaman o kitaplardan daha fazlasını okumalısın ufaklık," dedi Balat. "Burası bunlarla daha aydınlık görünüyor."

Babası kupaları sarsıp, tabakları tıngırdatarak ellerini masanın üstüne vurdu. Shallan ona bir göz attı, parmağını haberciye doğrultarak bir şeyler söylemesini izlerken endişeliydi. Fazla alçak ve Shallan'ın duyması için fazlasıyla uzaktı ama o babasının gözlerindeki bu bakışı biliyordu. Bunu daha önceleri pek çok sefer, babası hizmetkârlar üzerinde kullanmak için değneğini ya da hatta bir seferinde şömine demirini, eline alırken görmüştü.

Haberci zarif bir hareketle ayağa kalktı. Onun zarafeti babasının sinirini geri püskürten bir kalkanmış gibi görünüyordu.

Shallan onu kıskandı.

"Görünüşe göre bu konuşma ile hiçbir yere varamayacağım," dedi haberci yüksek sesle. Babalarına bakıyordu ama ses tonu sözlerinin hepsi için olduğunu ima edermiş gibi geliyordu. "Ben buraya bunun kaçınılmaz olmasına hazır bir şekilde gelmiştim. Yüceprens bana yetki verdi ve ben de bu evde olanların *gerçeğini* duymayı çok istiyorum. Şahitlik edebilecek olan mevki sahibi her açıkgözü hoş karşılayacağım."

"Onların bir açıkgözün ifadesine ihtiyacı var," dedi Jushu alçak sesle kardeşlerine. "Babam onların basitçe yerinden edemeyecekleri kadar önemli."

"Bize gerçeği anlatmaya gönüllü olan bir kişi vardı," dedi haberci yüksek sesle. "Ancak o zamandan sonra bulunamaz oldu. Sizin herhangi birinizde onun cesareti var mı? Sizler benimle gelecek ve yüceprensin önünde bu diyarlarda işlenen suçların tanıklığını yapacak mısınız?"

Haberci dördüne doğru baktı. Shallan küçük görünmeye çalışarak sandalyesinde büzüldü. Wikim bakışlarını alevlerden ayırmadı. Jushu ayağa kalkabilirmiş gibi görünüyordu ama sonra küfrederek şarabına geri döndü, yüzü kızarmıştı.

Balat. Balat sanki ayağa kalkacakmış gibi sandalyesinin kollarını kavradı ama sonra babalarına bir göz attı. Babalarının gözlerindeki o yoğunluk duruyordu. Öfkesi akkor olduğu zamanlarda o bağırır, hizmetkârlara bir şeyler fırlatırdı.

Ama şimdi, öfkesi soğuduğu zaman gerçekten tehlikeli hâle geliyordu. Bu babalarının sessizleştiği zamandı. Bağrışların kesildiği zaman buydu.

Onun bağrışlarının en azından.

"O beni öldürecek," diye fısıldadı Balat. "Eğer bir kelime söylersem beni öldürecek." Daha önceki kabadayılığı eriyip gitti. Artık bir adam değil, bir çocuk gibi görünüyordu; dehşet içindeki bir oğlan.

"Yapabilirsin Shallan," diye tısladı Wikim ona. "Babam sana zarar vermeye cesaret edemez. Dahası, sen ne olduğunu gerçekten de gördün."

"Görmedim," diye fısıldadı Shallan.

"Sen *oradaydın*!"

"Ne oldu bilmiyorum. Hatırlamıyorum."

Olmamıştı. Görmemişti.

Şöminenin içinde bir kütük kaydı. Balat'ın gözleri yere bakıyordu ve ayağa kalkmadı. Hiçbirisi kalkmayacaktı. Aralarında pırıldayarak dönen bir grup şeffaf çiçek yaprağı yavaşça belirerek ortaya çıktı. Utançsprenleri.

"Anlaşıldı," dedi haberci. "Eğer herhangi biriniz gelecekte bir gün gerçeği... Hatırlayacak olursa, Vedenar'da dinlemeye gönüllü kulaklar bulacaksınız."

"Bu evi parçalayamayacaksın piç," dedi babaları ayağa kalkarak. "Bizler birbirimize destek oluyoruz."

"Artık ayakta duramayanlar hariç, diye varsayıyorum."

"Git bu evden!"

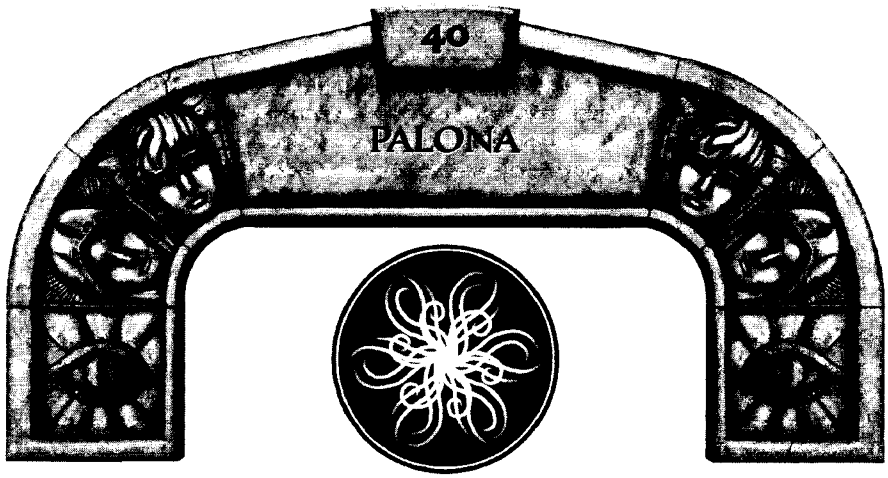
Haberci babalarına tiksinti dolu bir bakış attı, aşağılayan bir gülümsemesi vardı. *Ben bir piçim ama ben bile senin kadar aşağılık değilim*, diyordu bu. Sonra da gitti, havalı bir şekilde odadan çıktı ve adamlarını dışarıda topladı, kısa emirleri geç saate rağmen tekrar yola çıkmayı istediğine işaret ediyordu, Davar arazilerinin ötesindeki bir diğer işine gidecekti.

O gittiği zaman babaları iki elini de masanın üzerine koydu ve derince nefesini verdi. "Çıkın," dedi başını eğerken dördüne.

Tereddüt ettiler.

"Çıkın!" diye kükredi babaları.

Odadan kaçtılar, Shallan da kardeşlerinin arkasından fırlayıp gitmişti. Shallan'ın elinde babasının başını kavrayarak sandalyesine çökmekte olan görüntüsü kalmıştı. Ona vermiş olduğu hediye, kaliteli kolye, babasının hemen önünde masadaki açık kutusunun içinde unutulmuş bir şekilde oturuyordu.

Derhâl ve büyük dehşet ile cevap vermiş oldukları inkâr edilemez, çünkü yeminleri-ni inkâr ve terk edecek olanların arasında bunlar birinci olanlarıydı. Hıyanet terimi daha o zamanlar tatbik edilmemişti ancak daha sonraları bu vakanın isimlendirdiği meşhur bir kelime oldu.

–Parlayan Sözler - Bölüm 38 - Sayfa 6

Kralın sarayından ayrılır ve onun savaş kampına doğru yol alırlarken, Sebarial at arabasını Shallan'la paylaşıyordu. Desen eteğinin kıvrımları arasında vızıldayıp duruyordu ve Shallan da onu susturmak zorunda kalmıştı.

Yüceprens karşısında oturuyordu, başı geriye doğru eğilerek yastıklı duvara dayanmış, araba sarsıla sarsıla giderken hafifçe horluyordu. Buradaki zemin kazınarak kayafilizlerinden temizlenmişti ve ortasına dizilmiş olan kaldırım taşlarıyla sağ ile sol yönler birbirinden ayrılmıştı.

Shallan'ın askerleri güvendeydi ve ona daha sonra yetişeceklerdi. Bir hareket üssü ve bir gelir elde etmişti. Toplantının gerginliği ve ondan sonra Navani'nin ayrılmasıyla, Kholin evi daha Shallan'dan Jasnah'nın eşyalarını teslim etmesini istememişti. Hâlâ araştırma konusunda yardım etmek için Navani'ye yaklaşması gerekiyordu ama gün aslında şu ana kadar oldukça iyi gitmişti.

Şimdi Shallan'ın tek yapması gereken şey dünyayı kurtarmaktı.

Sebarial homurdandı ve kısa kestirmesinden uyandı. Koltuğuna yerleşerek yanağını sildi. "Değişmişsin."

"Pardon?"

"Daha küçük görünüyorsun. Oradayken, senin yirmi, belki de yirmi beş yaşında olduğunu tahmin ederdim. Ama şimdi *on dörtten* daha büyük olamayacağını görüyorum."

"On yedi yaşındayım ben," dedi Shallan kuru kuru.

"Aynı şey." Sebarial mırıldandı. "Daha önce elbisenin daha canlı olduğuna yemin edebilirim, yüz hatlarının daha keskin, daha güzel olduğuna... Işıktan olsa gerek."

"Sen her zaman genç hanımların görüntüsüne hakaret etmeyi bir alışkanlık mı edindin?" diye sordu Shallan. "Yoksa bunu sadece onların önünde salyan aktıktan sonra mı yaparsın?"

Sebarial sırıttı. "Sen belli ki sosyetenin içinde yetiştirilmemişsin. Bunu beğendim. Ama dikkatli ol, burada yanlış kişilere hakaret edersen, intikam hızla gelebilir."

Shallan pencereden en sonunda Sebarial'ın sancağının dalgalandığı bir savaş kampına yaklaşmakta olduklarını gördü. Bir gökyılanı şeklinde stilize edilmiş olan *sebes* ve *laial* rünlerini içeriyordu, siyah bir zemin üzerinde koyu altın renkliydiler.

Kapılardaki askerler selam verdiler ve Sebarial da bir tanesine geldikleri zaman Shallan'ın askerlerini onun malikânesine götürmesi için emir verdi. At arabası yoluna devam etti ve Sebarial da onu izlemek için arkasına yaslandı, sanki bir şeyleri bekliyordu.

Shallan bunun ne olduğunu hayal edemiyordu. Belki de onu yanlış okumuştu. Dikkatini pencereden dışarıya çevirdi ve kısa süre içinde buranın sadece ismen bir savaş kampı olduğuna karar verdi. Sokaklar doğal bir şekilde büyümüş olan bir şehirde olacaklarından daha düzdü ama Shallan askerlerden çok daha fazla sayıda sivil görüyordu.

Meyhanelerin, açık pazarların, dükkânların ve mutlaka en az bir düzine farklı aileyi barındırabilecek olan uzun binaların yanından geçtiler. Sokakların pek çoğunda insanlar toplanmıştı. Burası Kharbranth kadar çeşitli ve canlı değildi ama binalar sağlam tahta ve taştan yapılmış, birbirlerine dayanarak destek olacakları şekilde inşa edilmişlerdi.

"Çatılar yuvarlak," dedi Shallan.

"Mühendislerim onların rüzgârları daha iyi dayandıklarını söylüyor," dedi Sebarial gururlu bir şekilde. "Ayrıca binaların köşeleri ve kenarları da yuvarlak."

"Ne kadar çok insan var!"

"Neredeyse hepsi kalıcı sakinler. Kamplardaki en iyi terzi, zanaatkâr ve aşçı kuvvetleri bende. Şimdiden on iki imalathane kurdum; kumaş, ayakkabı, seramik, birkaç tane hızarhane. Camcıları da ben kontrol ediyorum."

Shallan tekrar ona doğru döndü. Sesindeki o gurur Jasnah'nın adam hakkında yazdıklarıyla *hiç* örtüşmüyordu. Elbette, onun yüceprensler hakkında olan notlarının ve bilgisinin büyük bir kısmı Harap Ovalar'a yaptığı seyrek ziyaretlerden geliyordu ve hiçbirisi de yakın zamanlarda değildi.

"Benim duyduğum kadarıyla, senin kuvvetlerin Parshendilere karşı olan savaşta en az başarılı olanların arasında," dedi Shallan.

Sebarial'ın gözlerinde bir pırıltı belirdi. "Öbürleri mücevherkalpleri avlayarak hızlı kâr peşinden koşuyor ama paralarını neye harcayacaklar? Yakında kumaş imalathanelerim, üniformaları buraya nakletmek için gerekenden çok daha ucuz bir masraftan üretmeye başlayacak ve çiftçilerim Ruhdökümle elde edilenlerden çok daha çeşitli olan yiyecekler önerecek. Ben hem lavis, hem de tallew yetiştiriyorum, domuz çiftliklerimden ise bahsetmeye bile gerek yok."

"Seni sinsi yılan," dedi Shallan. "Öbürleri savaşmakla meşgulken, sen bir şehir yaratmışsın."

"Dikkatli olmam gerekti," diye itiraf etti Sebarial öne doğru eğilerek. "Onların ilk başta ne yaptığımı fark etmelerini istemiyordum."

"Akıllıca," dedi Shallan. "Ama neden bana söylüyorsun?"

"Eğer kâtiplerimden birisi gibi davranacaksan, nasıl olsa sen de görecektin. Dahası, artık gizliliğin bir önemi yok. İmalathaneler şimdi çalışıyor ve ordularım ayda bir kere plato saldırılarına ancak gidiyor. Onlardan kaçınmak ve onu başka birini göndermek zorunda bıraktığım için Dalinar'ın cezalarını ödemek zorundayım ama bu bedele değer. Her neyse, daha akıllı olan yüceprensler benim ne işler çevirdiğimi fark etti. Öbürleri benim sadece tembel bir ahmak olduğumu düşünüyor."

"O zaman sen tembel bir ahmak değil misin?"

"Elbette ki öyleyim!" diye haykırdı Sebarial. "Savaşmak çok zahmetli iş. Dahası, askerler ölüyor ve bu da benim ailelerine ödeme yapmamı gerektiriyor. Genel açıdan işe yaramaz bir şey." Pencereden dışarıya baktı. "İşin sırrını üç yıl önce gördüm. Herkes buraya taşınıyordu ama kimse burayı kalıcı bir yer olarak görmüyordu, Alethkar'ın burada her zaman varlığının olacağını garantileyen o mücevherkalplerin değerine rağmen hem de..." Gülümsedi.

Araba en sonunda daha yüksek apartman binalarının arasında duran malikâne tarzındaki bir evin önünde durdu. Malikânenin bahçeleri dekoratif şistkabuk, kaldırım taşından bir araba yolu ve hatta birkaç ağaçla doldurulmuştu. Kocaman olmamakla birlikte gösterişli olan evin, ön tarafı boyunca ilerleyen sütunlarla klasik bir tarzı vardı. Arkasındaki daha yüksek taştan binalar dizisini kusursuz bir rüzgâr siperi olarak kullanıyordu.

"Senin için büyük ihtimalle bir odamız vardır," dedi Sebarial. "Belki mahzende. Hiç sahip olmam beklenen bütün bu şeyler için yeteri kadar yerim varmış gibi görünmüyor. Üç tam takım yemek odası mobilyası. Hah! Sanki ben hiç kimseyi davet edecekmişim gibi."

"Sen gerçekten de öbürlerine pek iyi gözle bakmıyorsun, değil mi?" diye sordu Shallan.

"Onlardan nefret ediyorum," dedi yüceprens. "Ama ben herkesten nefret etmeye çalışıyorum. Böylece özellikle hak eden herhangi birisini atlama riskine girmemiş oluyorum. Neyse, işte geldik. Sana arabadan inerken yardım etmemi bekleme."

Shallan'ın onun yardımına ihtiyacı yoktu çünkü bir uşak hızla geldi ve araba yolunun yanına inşa edilmiş olan taş basamaklara inerken ona yardımcı oldu. Başka bir uşak da, ona küfreden ama yardımını kabul eden Sebarial'a gitti.

Malikânenin basamaklarında üzerinde kaliteli bir elbise olan kısa boylu bir kadın vardı, ellerini beline koymuştu. Kıvırcık siyah saçları vardı. O zaman kuzey Alethkar'dan mıydı?

"Hah," dedi Sebarial o ve Shallan kadına doğru yürürlerken. "İşte başımın belası. Lütfen biz ayrılana kadar kahkahanı tutmaya çalış. Kırılgan, yaşlanmış egom artık alayları kaldıramıyor."

Shallan ona şaşırmış bir bakış attı.

Sonra kadın konuştu. "*Lütfen* bana onu kaçırmadığını söyle, Turi."

Hayır, kesinlikle Alethi değil, diye düşündü Shallan kadının şivesini çıkarmaya çalışırken. *Herdazlı.* Kayaya benzer bir tonu olan tırnakları da bunun kanıtıydı. Koyugözlüydü ama kaliteli elbisesi onun bir hizmetkâr olmadığına işaret ediyordu.

Elbette. Metres.

"Benimle gelmekte o ısrar etti Palona,"dedi Sebarial basamakları tırmanırken. "Onu caydıramadım. Ona bir oda filan vermemiz gerekecek."

"Peki *kim* o?"

"Yabancının biri," dedi Sebarial. "O benimle gelmek istediğini söylediği zaman, bu yaşlı Dalinar'ı kızdırmış gibi göründü, o yüzden ben de izin verdim." Tereddüt etti. "Senin adın neydi?" diye sordu Shallan'a doğru dönerek.

"Shallan Davar," dedi Shallan Palona'ya eğilirken. O koyugözlü olabilirdi ama görünüşe göre bu evin reisi oydu.

Herdazlı kadın bir kaşını kaldırdı. "Eh, o nazik, bu da büyük ihtimalle buraya uyum sağlayamayacağı anlamına geliyor. Ben gerçekten de senin rasgele bir kızı, sırf bunun diğer yüceprenslerden bir tanesini kızdıracak diye tutup eve getirdiğine inanamıyorum."

"Pah!" dedi Sebarial. "Kadın, sen beni bütün Alethkar'daki en kılıbık adam gibi gösteriyorsun..."

"Biz Alethkar'da değiliz."

"...Ve ben evli bile değilim!"

"Seninle evlenmeyeceğim, sorup durmayı kes," dedi Palona kollarını kavuşturarak, şüpheli bir şekilde Shallan'ı yukarıdan aşağı süzdü. "O senin için fazla küçük."

Sebarial sırıttı. "Ben onu zaten kullandım. Ruthar'ın üstünde. Enfes oldu; o kadar çok tükürük saçtı ki, onun bir fırtına olduğunu sanabilirdin."

Palona gülümsedi, sonra elini sallayarak ona içeriyi işaret etti. "Çalışma odanda baharatlı şarap var."

Sebarial kapıya doğru aylak aylak ilerledi. "Yemek?"

"Aşçıyı kaçırttın. Hatırlıyor musun?"

"Ha, doğru. Eh, sen yemek yapabilirdin."

"Sen de öyle."

"Pah. Sen ne işe yararsın be kadın! Tek yaptığın şey paramı harcamak. Ben neden sana katlanıyorum?"

"Çünkü beni seviyorsun."

"Ondan olamaz," dedi Sebarial ön kapıların yanında duraklayarak. "Fazla huysuzum. Eh, kızla bir şeyler yap." Yürüyerek içeri girdi.

Palona Shallan'a ona katılması için elini salladı. "*Gerçekte* ne oldu, çocuğum?"

"O gerçek olmayan hiçbir şey söylemedi," dedi Shallan kızarmakta olduğunu fark ederek. "Ama birkaç noktayı eksik bıraktı. Ben buraya Adolin Kholin ile ayarlanmış bir evlilik yapmak amacıyla geldim. Kholin evinde kalmanın beni fazlasıyla sınırlandırabileceğini düşünmüştüm, o yüzden de başka seçenekler aradım."

"Hım. Bu kulağa neredeyse sanki Turi..."

"Bana öyle deme!" diye içeriden bir ses geldi.

"...O salak politik açıdan kurnazca bir şeyler gibi geliyor."

"Ee, ben onu beni kabul etmesi için biraz *sıkıştırdım,*" dedi Shallan. "Ve herkesin önünde onun bana çok cömert bir maaş bağlayacağını da ima ettim."

"Fazlasıyla cömert!" dedi içeriden gelen ses.

"O orada... Gizlenmiş bizi mi dinliyor?" diye sordu Shallan.

"O sinsilikte iyidir," dedi Palona. "Eh, gel bakalım. Sana bir yer ayarlayalım. *Bana* onun maaşın için ne kadar söz vermiş olduğunu da mutlaka söyle, ima ile bile olsa verdiğinden emin olacağım."

Birkaç uşak Shallan'ın arabadaki sandıklarını indirdi. Askerleri daha gelmemişti. Başlarının belaya girmemiş olmasını umdu. Palona'yı takip ederek binaya girdiği zaman, iç dekorun da dış görünüşün ima ettiği kadar klasik olduğunu ortaya çıktı. Bol bol mermer ve kristal vardı. Altın işlemeli heykeller. Giriş holüne yukarıdan bakmakta olan bir ikinci kat balkonuna doğru çıkan geniş, heybetli bir merdiven. Shallan sinsi ya da değil, yüceprensi etrafta göremedi.

Palona Shallan'ı doğu kanadındaki çok hoş bir odalar dizisine götürdü. Hepsi beyazdı ve zengince döşenmişti, sert taş duvarlar ve zemin ipek asmalar ve kalın halılarla yumuşatılmıştı. Shallan hiç de böylesine zengin bir dekoru hak etmiyordu.

Sanırım bu şekilde hissetmemem gerekir, diye düşündü Shallan Palona çarşaf ve havlular için dolabı kontrol ederken. *Ben bir prensle nişanlıyım.*

Yine de, bu kadar çok süslü eşya ona babasını hatırlatıyordu. Ona verdiği danteller, mücevherler ve ipeklerin amacı Shallan'a diğer... Zamanları unutturmaktı...

Shallan gözlerini kırpıştırarak bir şeyler hakkında konuşmakta olan Palona'ya doğru döndü.

"Pardon?" diye sordu Shallan.

"Hizmetkârlar," dedi Palona. "Senin refakatçin var mı?"

"Yok," dedi Shallan. "Ama on sekiz askerim var ve beş tane de kölem."

"Ve elbiselerini değiştirmene de onlar mı yardım edecek?"

Shallan kızardı. "Ben, eğer yapabilirsen, onlara da kalacak yer bulunmasını isterdim demek istiyorum."

"Yapabilirim," dedi Palona önemsemezmiş gib. "Hatta onlar için yapılacak faydalı bir şeyler bile bulabilirim. Paralarının kendi maaşından ödenmesini isteyeceksin diye varsayıyorum; sana bulacak olduğum hizmetçinin de. Yemek ikinci çanda, öğlen ve onuncu çanda servis edilir. Eğer başka zamanlarda bir şey istersen, mutfağa sor. Gerçi eğer onun bu sefer de geri gelmesini sağlayabilirsem, aşçı sana küfredebilir. Bir fırtına sarnıcımız var, o yüzden çoğu zaman akan suyumuz olur. Eğer banyo için ılık istiyorsan, oğlanların ısıtmak için bir saate filan ihtiyacı olacak."

"Akan su mu?" dedi Shallan hevesle. O bunu ilk kez Kharbranth'da görmüştü.

"Dediğim gibi, fırtına sarnıcı." Palona yukarıya doğru işaret etti. "Her yücefırtına onu dolduruyor ve sarnıcın şekli kremi de süzüyor. Bir yücefırtınadan sonra gün ortasına kadar kullanma yoksa su kahverengi olur. Ve sen bu konuda fazlasıyla hevesliymiş gibi görünüyorsun."

"Affedersin," dedi Shallan. "Bizim Jah Keved'de bu tür bir şeyimiz yoktu."

"Medeniyete hoş geldin. Umarım lobutunu ve kürklerini kapıda bırakmışsındır. Bakalım sana bir hizmetçi bulabilecek miyim." Kısa boylu kadın çıkmaya başladı.

"Palona?" diye seslendi Shallan.

"Evet çocuğum?"

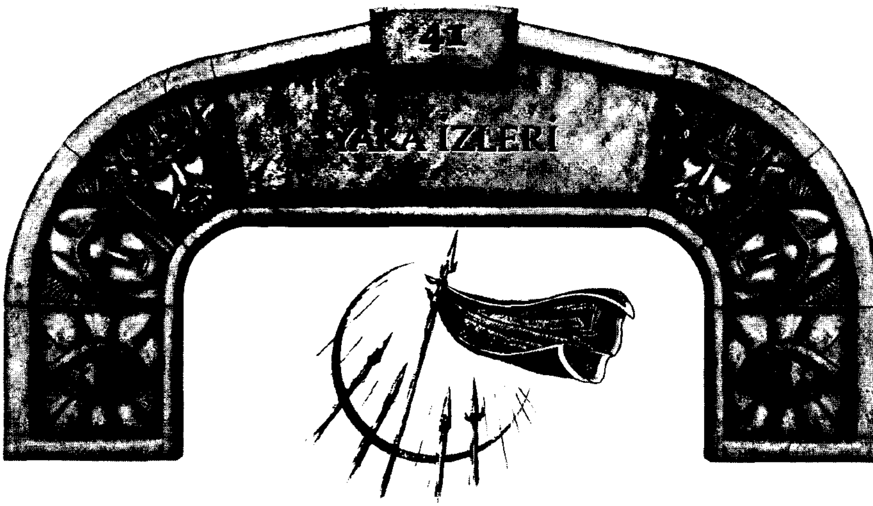
"Teşekkür ederim."

Palona gülümsedi. "Rüzgârlar biliyor ki, onun sokakta bulup eve getirdiği ilk başıboş sen değilsin. Hatta bazılarımız kalıyor bile." Gitti.

Shallan yumuşak beyaz yatağın üzerine oturdu ve neredeyse boynuna kadar gömüldü. Bu şeyi neyle imal etmişlerdi? Hava ve rüyalarla mı? Konfor hissi veriyordu.

Oturma odasından (onun *oturma odası* vardı) gelen gümlemeler uşakların sandıklarıyla geldiğini ilan etti. Bir an sonra da kapıyı kapatarak gittiler. Epey uzun bir süredir ilk defa, Shallan kendisini hayatta kalmak için mücadele etmez ya da yol arkadaşlarından biri tarafından öldürülmekten endişe etmez bir hâlde bulmuştu.

O yüzden de uykuya daldı.

Bu müthiş cürüm bundan önce tarikatlara atfedilmiş olan küstahlıkların ötesine geçiyordu; muharebe o zamanda özellikle şiddetli olduğu için, pek çokları tarafından bu davranışa dâhili bir ihanet duygusu ithaf edildi; ve onların geri çekilmelerinden sonra, yaklaşık iki bin üzerlerine taarruz ederek üyelerinin büyük bir kısmını imha ettiler; ancak bu sadece onun dokuzuydu, ve biri silahlarını terk etmeyecek ve kaçmayacaklarını söylemiş, ve bunun yerine diğer dokuzunun pahasına büyük hileye başvurmuşlardı.

–Parlayan Sözler - Bölüm 38 - Sayfa 20

Kaladin, Köprü On Yedi arkasında sıraya girerken parmaklarını uçurum duvarına dayamıştı.

İlk kez aşağı indiği zaman bu uçurumlardan korktuğunu hatırlıyordu. O ve adamları malzeme toplarken şiddetli yağmurların ani su baskınlarına sebep olacağından korkmuştu. Gaz'ın Köprü Dört'ü bir yücefırtına gününde "kazara" uçurumlara göndermenin bir yolunu bulamamış olmasına biraz şaşırıyordu.

Köprü Dört cezasına sarılmış ve bu çukurların efendisi olmuştu. Kaladin böyle uçurumlara inmenin onun için Hearthstone'a ve ailesinin yanına geri dönmekten daha fazla eve dönmek gibi geldiğini fark ettiği zaman irkildi. Uçurumlar ona *aitti.*

"Oğlanlar hazır, komutanım," dedi Teft onun yanına gelerek.

"Geçen gece neredeydin?" diye sordu Kaladin başını kaldırıp yukarılarındaki gökyüzüne açılan çatlağa doğru bakarak.

"İzinliydim, komutanım," dedi Teft. "Pazarda neler bulabileceğime bakmaya gittim. Yaptığım her ufak tefek şeyi rapor etmem gerekiyor mu?"

"Bir yücefırtına sırasında mı pazara gittin?" dedi Kaladin.

"Bir ya da iki saat için zamanın ucunu kaçırmış olabilirim..." dedi Teft başka tarafa bakarak.

Kaladin daha fazla üstelemek istiyordu ama Teft'in mahremiyet hakkı vardı. *Artık onlar köprücü değil. Bütün zamanlarını bir arada geçirmek zorunda da değiller. Tekrar hayatlarını yaşamaya başlayabilirler.*

Kaladin bunu teşvik etmek istiyordu. Yine de, bu rahatsız ediciydi. Eğer onların hepsinin nerede olduklarını bilmezse, Kaladin güvende olacaklarından nasıl emin olabilirdi?

Köprü On Yedi'yi incelemek için döndü, uyumsuz bir ekipti. Bazıları köprüler için satın alınmış olan kölelerdi. Diğerleri suçlulardı, gerçi Sadeas'ın ordusunda her suç yüzünden köprücülükle cezalandırılabiliyordun. . Borçlu olmak, bir subaya hakaret etmek, kavga çıkarmak.

"Siz Köprü On Yedi'siniz," dedi Kaladin adamlara. "Çavuş Pitt'in komutası altındasınız. Siz asker değilsiniz. Üniformaları giyiyor olabilirsiniz ama onlar daha üzerinize oturmuyor. Siz askercilik oynuyorsunuz. Biz bunu değiştireceğiz."

Adamlar ayaklarını yerde sürüyor ve etrafa bakınıyorlardı. Her ne kadar Teft şimdi haftalardır onlarla ve diğer ekiplerle çalışıyor olsa da, onlar daha kendilerini asker olarak görmüyorlardı. Bu böyle olmaya devam ettiği sürece, onlar o mızrakları yamuk açılarda tutmaya, hitap edilirken tembel tembel etrafı izlemeye ve sırada kımıldanmaya devam edeceklerdi.

"Bu uçurumlar bana ait," dedi Kaladin. "Sizlere burada antrenman yapmanız için ben izin veriyorum. Çavuş Pitt!"

"Emredersiniz komutanım!" dedi Pitt hazır olda durarak.

"Bu elindeki güruh, pasaklı bir avuç fırtına artığından ibaret ama ben daha kötüsünü de gördüm."

"Buna inanmayı zor buluyorum, komutanım!"

"İnan," dedi Kaladin adamları süzerek. "Ben Köprü Dört'teydim. Teğmen Teft, onlar senindir. Terlesinler."

"Emredersiniz komutanım!" dedi Teft. Kaladin mızrağını alır ve yürüyerek uçurumların içlerine doğru giderken, o seslenerek emirler vermeye başladı. Yirmi ekibin tamamını birden eğitmek epey yavaş olacaktı ama en azından Teft çavuşlarını başarılı bir şekilde eğitmişti. Yaradan izin verirse aynı eğitim sıradan askerlerin üzerinde de işe yarayacaktı.

Kaladin, sadece kendi kendine bile olsa, bu adamları hazır hâle getirmek için neden bu kadar çok sabırsızlandığını açıklayabilmeyi diliyordu. Sanki bir şeylere doğru hızla yaklaşıyormuş gibi hissediyordu. O duvarlardaki yazılar... Fırtınalar, bu onu gerginleştiriyordu. Otuz yedi gün.

Duvarda büyümekte olan bir fırfırçiçeğin yaprağının üzerinde oturmakta olan Syl'in yanından geçti. Kaladin'in yaklaşmasıyla bitki çekilerek kapandı. Syl fark etmeyerek havada oturur şekilde asılı kalmaya devam etti.

"Sen ne istiyorsun, Kaladin?" diye sordu.

"Adamlarımı hayatta tutmayı," dedi Kaladin anında.

"Hayır," dedi Syl. "Sen onu *istiyordun.*"

"Sen, onların güvende olmalarını istemediğimi mi söylüyorsun?"

Syl kayarak omzunun üzerine geldi, sanki sert bir rüzgâr onu uçurmuş gibi hareket etmişti. Bacak bacak üstüne atarak orada hanım hanımcık oturdu, Kaladin yürüdükçe eteği dalgalanıyordu.

"Köprü Dört'teyken sen her şeyini onları kurtarmaya adamıştın," dedi Syl. "Eh, onlar kurtarıldı. Sen hepsini birden bir... Ee... Bir..."

"Yumurtalarını koruyan baba kurl gibi izleyemez miyim?"

"Hah işte öyle!" Durakladı. "Kurl ne?"

"Yaklaşık küçük bir baltatazısı büyüklüğünde olan bir kabuklu," dedi Kaladin. "Yengeç ile kaplumbağa arasında bir tür meleze benziyor."

"Oooo... Görmek istiyorum!" dedi.

"Buralarda yaşamıyorlar."

Kaladin gözleri ileride yürüyordu, bu yüzden Syl de ona bakana kadar Kaladin'in ensesini dürtükledi. Ondan sonra da abartılı bir şekilde gözlerini devirdi. "O zaman sen adamlarının nispeten güvende olduklarını itiraf ediyorsun," dedi. "Bu da benim soruma gerçekten cevap vermediğin anlamına gelir. Sen ne istiyorsun?"

Yosunlarla kaplanmış olan tahta ve kemik yığınlarının yanından geçti. Yığınlardan birinin üzerinde birbirlerinin etrafında dönen çürüksprenleri ve hayatsprenleri vardı, tutarsız bir şekilde ölüm kütlesinin içinden yetişmiş olan sarmaşıkların etrafında minik kırmızı ve yeşil noktacıklar ışıldıyordu.

"Ben o suikastçıyı yenmek istiyorum," dedi Kaladin, bunu bu kadar şiddetli bir şekilde istediğine şaşırmıştı.

"Neden?"

"Çünkü Dalinar'ı korumak benim işim."

Syl başını iki yana salladı. "Ondan değil."

"Ne? Sen insanların içini okumakta o kadar iyi olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bütün insanların değil. Sadece senin."

Kaladin homurdanarak dikkatli bir şekilde koyu bir havuzcuğun etrafından dolaştı. Günün geri kalanını ıslak çizmelerle geçirmemeyi tercih ederdi. Bu yeniler suyu olması gerektiği kadar iyi engellemiyordu.

"Belki o suikastçıyı bunların hepsi onun suçu olduğu için yenmek istiyorumdur," dedi. "Eğer o Gavilar'ı öldürmeseydi, o zaman Tien askere alınmazdı ve ben de onun peşinden gitmezdim. Tien ölmezdi."

"Ve sen Roshone'un babandan intikam almak için başka bir yol bulamayacağını mı düşünüyorsun?"

Roshone, Kaladin'in Alethkar'daki evinin şehirbeyiydi. Tien'i orduya göndermek onun adi öcü olmuştu; Kaladin'in babasının, Roshone'un oğlunu kurtarabilecek kadar iyi bir hekim olmamasının intikamını alma yoluydu.

"Büyük olasılıkla o başka bir şeyler yapardı," diye itiraf etti Kaladin. "Yine de, o suikastçı ölmeyi hak ediyor."

Kaladin onlara ulaşmadan önce seslerini duydu, konuşmaları mağaramsı uçurum diplerinde yankılanıyordu.

"Benim açıklamaya çalıştığım şey, hiç kimsenin doğru soruları soruyormuş gibi görünmüyor olduğu." Sigzil'in sesi, Azish şivesiyle yükselmişti. "Biz Parshendilere vahşiler diyoruz ve herkes onların Alethi kafilesiyle karşılaştıkları o güne kadar insan bile görmediklerini söylüyor. Eğer bunlar doğruysa, o zaman onlara bir *Shin* suikastçıyı hangi fırtına getirmiş? Hem de Dalgabağlayabilen bir Shin suikastçı."

Kaladin adımını atarak uçurumun tabanına saçtıkları kürelerinin ışığına çıktı, Kaladin'in buraya son gelişinden sonra zemin temizlenmişti. Sigzil, Kaya ve Lopen onu bekleyerek taşların üzerinde oturuyorlardı.

"Sen Beyazlı Suikastçı'nın gerçekte hiçbir zaman Parshendiler için çalışmadığını mi ima ediyorsun?" diye sordu Kaladin. "Yoksa Parshendilerin iddia ettikleri kadar tecrit edilmiş olma konusunda yalan söylediklerini mi?"

"Ben hiçbir şeyi ima etmiyorum," dedi Sigzil Kaladin'e doğru dönerek. "Ustam beni sorular sormak için eğitti, ben de onları soruyorum. Bütün bu konuda mantıklı olmayan bir şeyler var. Shinler inanılmaz derecede yabancı düşmanıdır. Ülkelerini nadiren terk ederler ve onları hiçbir zaman paralı asker olarak çalışırken bulamazsınız. Şimdi ise bu dünyayı dolaşıp kralları mı öldürüyor? Bir Parekılıcı ile? O hâlâ Parshendiler için mi çalışıyor? Eğer öyleyse, neden onu tekrar bizim üzerimize göndermeden önce bu kadar uzun süre beklediler?"

"Onun kimin için çalıştığının bir önemi var mı?" diye sordu Kaladin Fırtınaışığını emerek.

"Elbette var," dedi Sigzil.

"Neden?"

"Çünkü bu bir *soru*," dedi, sanki alınmış gibiydi. "Dahası, onun gerçek işverenini keşfetmek bize hedefleri hakkında bir fikir verebilir ve bunu bilmek de bizim onu yenmemize yardım edebilir."

Kaladin gülümsedi, sonra da duvardan yukarıya doğru koşmaya çalıştı.

Sırt üstü yere düştükten sonra ise içini çekti.

Kaya onun üzerine eğildi. "Eğlenceli izlemesi," dedi. "Ama bu şey, emin misin sen bunun işe yarayacağından?"

"Suikastçı tavanda yürüdü," dedi Kaladin.

"Siz onun sadece bizim de yaptığımız şeyi yapmadığından emin misiniz?" dedi Sigzil şüpheli bir şekilde. "Fırtınaışığı kullanarak cisimleri birbirine yapıştırıyordur? Tavana Fırtınaışığı yaymış, sonra da onun üzerine sıçrayarak oraya yapışmış olabilir."

"Hayır," dedi Kaladin, Fırtınaışığı dudaklarından tütüyordu. "O yukarı doğru zıpladı ve tavana kondu. Ondan sonra duvarın üzerinden koşarak aşağı indi ve bir şekilde *Adolin'i* tavana gönderdi. Prens oraya yapışmamıştı, o yukarıya doğru *düştü*." Kaladin Fırtınaışığının yükselmesini ve buharlaşmasını izledi. "Hepsinin sonunda suikastçı... O uçarak gitti."

"Hah!" dedi Lopen tünediği kayadan. "Biliyordum. Biz bu işi kıvırdığımız zaman, bütün Herdaz'ın kralı var ya, o bana diyecek ki, 'Lopen, sen parlıyorsun ve bu etkileyici. Ama sen ayrıca uçabiliyorsun da. Bunun için, benim kızımla evlenebilirsin.'

"Herdaz kralının kızı yok," dedi Sigzil.

"Yok mu? Bana hayatım boyunca yalan söylenmiş!"

"Sen sizin kraliyet ailenizi bilmiyor musun?" diye sordu Kaladin doğrulup oturarak.

"Gon, ben Herdaz'ı en son gördüğüm zaman bebektim. Bu günlerde Alethkar ve Jah Keved'de yaşayan Herdazlı sayısı vatanımızdaki kadar çok. Hay kıvılcımlarım dağılsın, ben resmen Alethi sayılırım, harbiden bak! Yalnız o kadar uzun ve o kadar huysuz değilim."

Kaya Kaladin'e elini uzattı ve onu çekerek ayağa kaldırdı. Syl duvardaki bir çıkıntıya tünemişti.

"Sen bunun nasıl işlediğini biliyor musun?" diye sordu Kaladin ona.

Syl başını iki yana salladı.

"Ama suikastçı de bir Rüzgârkoşucu *değil mi*?" dedi Kaladin.

"Galiba?" dedi Syl. "Senin gibi bir şey mi? Belki?" Omzunu silkti.

Sigzil Kaladin'in gözlerini takip etti. "Keşke şunu ben de görebilseydim," diye mırıldandı. "Bu gerçekten bir... Aah!" Geriye doğru sıçrayarak elini uzattı. "Küçük bir insana benziyor!"

Kaladin Syl'e bir kaşını kaldırdı.

"Onu seviyorum," dedi o. "Ve Sigzil, ben bir 'hanımım', bir 'şu' değilim. Tamam mı?"

"Sprenlerin cinsiyetleri mi var?" diye sordu Sigzil, hayret içindeydi.

"Elbette," dedi Syl. "Gerçi, teknik olarak, bu büyük ihtimalle insanların bizi düşünme şekilleriyle ilgili bir şeydir. Doğanın kuvvetlerinin kişileştirilmesi ya da buna benzer bir tür ışık biçimi olması."

"Bu seni rahatsız etmiyor mu?" diye sordu Kaladin. "İnsan algısının bir yaratımı olabileceğin düşüncesi?"

"Sen ebeveynlerinin bir ürünüsün. Nasıl doğduğumuzun ne önemi var ki? Ben düşünebiliyorum. Bu yeteri kadar iyi." Yaramaz bir şekilde sırıttı, sonra da ışıktan bir kurdele şeklinde afallamış bir yüz ifadesiyle bir taşın üzerine oturmuş olan Sigzil'e doğru fırladı. Onun burnunun dibinde durdu, genç bir kadının şekline geri döndü, ondan sonra da öne doğru eğilerek yüzünü Sigzil'inkinin aynısına dönüştürdü.

"Aah!" Sigzil tekrar haykırıp, Syl'in kıkırdamasına neden olarak geriye doğru tökezledi.

Sigzil Kaladin'e doğru baktı. "O konuşuyor... O gerçek bir insan gibi konuşuyor." Bir elini başına kaldırdı. "Hikâyeler bunu ancak Gecegözcüsü'nün yapmayı başarabileceğini söylüyor... Güçlü sprenlerin. Engin sprenlerin."

"O bana mı engin diyor?" dedi Syl başını bir yana doğru yatırarak. "Ne cevap vereceğim, bilemedim bak."

"Sigzil," dedi Kaladin. "Rüzgârkoşucular uçabiliyor muydu?"

O hâlâ gözlerini Syl'e dikmiş olarak temkinlice geri oturdu. "Hikâye ve mitler benim uzmanlık alanım değil," dedi. "Ben başka yerleri anlatırım, dünyayı daha küçültmek ve insanoğlunun birbirini anlamasına yardım etmek için. Bulutların üzerinde dans edebilen insanlardan bahseden efsaneleri duydum ama iş o kadar eski hikâyelere gelince neyin gerçek, neyin hayal olduğunu kim söyleyebilir?"

"Bizim bu işi çözmemiz gerek," dedi Kaladin. "Suikastçı geri gelecek."

"Zıpla o zaman daha fazla duvara," dedi Kaya. "Gülmeyeceğim ben fazla." Bir kayanın üzerine yerleşti ve yanında yerde gezinen küçük bir yengeci kaptı. Bunu biraz inceledi, sonra da ağzına attı ve çiğnemeye başladı.

"Öğğ," dedi Sigzil.

"Güzel tadı," dedi Kaya ağzı dolu konuşarak. "Olurdu daha iyi ama tuz ve yağ ile."

Kaladin duvara baktı, sonra da gözlerini kapattı ve içine daha fazla Fırtınaışığı çekti. Onun içinde damarlarının ve arterlerinin çeperlerini dövdüğünü, kaçmaya ça-

lıştığını hissedebiliyordu. Kaladin'i harekete geçmeye itiyordu. Zıplamaya, koşmaya, *ne olursa.*

"Ee," dedi Sigzil diğerlerine. "Biz kralın tırabzanını sabote edenin de Beyazlı Suikastçı olduğunu mı düşünüyoruz?"

"Hah," dedi Kaya. "Neden yapsın bu şeyi o? Öldürebilirdi daha kolay."

"Evet," diye ona katıldı Lopen. "Belki parmaklığı diğer yüceprenslerden bir tanesi yapmıştır."

Kaladin gözlerini açtı ve koluna baktı, avcunu uçurumun kaygan duvarına dayamıştı, dirseği düzdü. Derisinden Fırtınaışığı yükseliyordu. Kıvrılan Işık iplikçikleri havada buharlaşıyordu.

Kaya başını sallayarak onayladı. "İstiyor kralın ölüsünü bütün yüceprensler, gerçi bahsetmiyorlar bundan. Gönderdi sabotajcıyı onlardan bir tanesi."

"Peki sabotajcıyı balkona nasıl çıkardılar?" diye sordu Sigzil. "Parmaklığı kesmek biraz zaman almış olmalı. Metaldendi. Tabii eğer... O kesik ne kadar pürüzlüydü, komutanım?"

Kaladin gözlerini kısarak o Fırtınaışığı'nın yükselmesini izledi. Bu saf güçtü. Hayır. "Güç" yanlış terimdi. Bu bir kuvvetti, evreni yöneten Dalgalar gibi. Ateşin yanmasını, taşların düşmesini, ışığın parlamasını onlar sağlıyordu. Bu iplikçikler, onlar Dalgaların bir tür ilkel forma indirgenmiş hâliydi.

Kaladin onu kullanabilirdi. Onu kullanarak...

"Kaladin?" diye sordu Sigzil'in sesi, ama uzaktan geliyormuş gibiydi. Önemsiz bir uğultu gibi. "Tırabzandaki kesik ne kadar pürüzlüydü? Bir Parekılıcı'yla yapılmış olabilir mi?"

Ses kayboldu. Bir an için, Kaladin olmayan bir dünyanın gölgelerini gördü, başka bir yerin gölgelerini. Ve o yerde, sanki bulutlardan bir koridor gibi etrafı çevrelenmiş bir güneşin olduğu uzak bir gökyüzü vardı.

Orada.

Duvarın yönünü aşağıya dönüştürdü.

Bir anda onu tutan tek şey koluydu. Öne doğru duvarın üstüne düştü. Çevresinin farkındalığı bir patlama hâlinde geri geldi, yalnız bakış açısı acayipti. Hızla ayağa fırladı ve kendisini duvarın üzerinde ayakta dururken buldu.

Birkaç adım geriye doğru yürüdü, uçurum duvarından yukarı doğru ilerlemişti. Kaladin için o duvar zemindi ve diğer üç köprücü ise duvar gibi görünen asıl zemininin üzerinde duruyordu...

Bu epey kafa karıştırıcı olacak, diye düşündü Kaladin.

"Vay," dedi Lopen heyecanla ayağa kalkarak. "Evet, bu *harbiden* eğlenceli olacak. Duvardan yukarı koş, gancho!"

Kaladin tereddüt etti, sonra döndü ve koşmaya başladı. Sanki bir mağaranın içindeymiş gibiydi, uçurumun iki duvarı zemin ve tavanı oluşturuyordu. O gökyüzüne doğru ilerlerken bunlar yavaş yavaş birbirlerine yaklaşıyordu.

İçindeki Fırtınaışığı'nın çalkalanmasını hisseden Kaladin sırıttı. Syl yanında kahkaha atarak uçuşuyordu. Onlar tepeye yaklaştıkça, uçurum daha da daraldı. Kaladin yavaşladı, sonra da durdu.

Syl uçarak onun önünden fırladı, sanki mağaranın ağzından dışarı sıçrarmış gibi uçurumun içinden çıktı. Döndü, ışıktan bir kurdele şeklindeydi.

"Gel!" diye seslendi ona. "Platonun üzerine çık! Güneşe çık!"

"Orada mücevherkalp arayan gözcüler var," dedi Kaladin.

"Yine de gel. Saklanmayı bırak, Kaladin. *Ol*."

Aşağıda Lopen ve Kaya heyecanla bağrışıyordu. Kaladin gözlerini ilerideki mavi gökyüzüne doğru dikti. "Bilmem gerek," diye fısıldadı.

"Neyi?"

"Sen bana Dalinar'ı neden koruduğumu soruyorsun. Ben onun gerçekten de göründüğü gibi olup olmadığını bilmeliyim Syl. Onlardan bir tanesinin ününe yaraşır olup olmadığını *bilmem* gerek. Bu bana gösterecek..."

"Gösterecek mi?" diye sordu Syl, Kaladin'in önünde ayakta durmakta olan tam boyutlu bir genç kadın görüntüsüne bürünerek. Boyu neredeyse Kaladin kadar uzundu, elbisesi solarak sise dönüşüyordu. "Neyi gösterecek?"

"Şerefin ölüp ölmediğini," diye fısıldadı Kaladin.

"Öldü," dedi Syl. "Ama insanların içinde yaşamaya devam ediyor. Ve bende de."

Kaladin kaşlarını çattı.

"Dalinar Kholin iyi bir adam," dedi Syl.

"O Amaram'ın arkadaşı. O da aynısı olabilir, içten içe."

"Buna inanmıyorsun."

"*Bilmem* gerek Syl," dedi öne doğru adım atarak. Sanki bir insanmış gibi onun kolunu tutmaya çalıştı ama Syl'in varlığı yoktu. Eli içinden geçti. "Buna sadece inanamam. Bilmem gerekiyor. Sen benim ne istediğimi sordun. Eh, işte bu. Ben Dalinar'a güvenebilir miyim, bilmek istiyorum. Ve eğer güvenebilirsem..."

Başıyla uçurumun dışındaki güneş ışığına doğru işaret etti.

"Eğer güvenebilirsem, ona neler yapabildiğimi söyleyeceğim. En azından bir tane açıkgözün benden her şeyimi almaya çalışmayacağına inanacağım. Roshone gibi. Amaram gibi. Sadeas gibi."

"Peki seni ne ikna edecek?" diye sordu Syl.

"Ben sana bozuk olduğumu söylemiştim Syl."

"Hayır. Sen tamir oldun. Bu insanların başına gelebilir."

"Başka insanların, evet," dedi Kaladin, elini kaldırarak alnındaki yara izlerini hissetti. Neden Fırtınaışığı onları hiç iyileştirmiyordu? "Ben kendi hakkımda hâlâ emin değilim. Ama Dalinar Kholin'i korumak için elimden gelen her şeyi yapacağım. Onun kim olduğunu, *gerçekten* kim olduğunu öğreneceğim. Ondan sonra belki... Ona Parlayan Şövalyeler'ini veririz."

"Ya Amaram? O ne olacak?"

Acı. Tien. "Onu öldüreceğim ben."

"Kaladin," dedi Syl ellerini birbirine kavuşturarak. "Bunun seni yok etmesine izin verme."

"Edemez," dedi Kaladin, Fırtınaışığı tükeniyordu. Üniforma ceketi ve saçları geriye, zemine doğru düşmeye başladı. "Amaram onu zaten halletti."

Aşağıdaki zeminin çekimi bütün gücüyle geri döndü ve Kaladin de arkasına doğru düşerek Syl'den uzaklaştı. İçine Fırtınaışığı çekti, damarları alevlenerek hayata dönerken havada döndü. Bir güç ve Işık kabarması ile ayaklarının üzerine düştü.

O doğrularak ayağa kalkarken diğer üçü birkaç saniye sessiz kaldılar.

"Çok hızlı yoldu aşağı inmek için o," dedi Kaya. "Ha! Ama içermedi düşmeye yüzünün üstüne, olurdu öyle eğlenceli. O yüzden alıyorsun sadece yavaş alkış." Alkışladı. Bu gerçekten de yavaş bir alkıştı. Ancak Lopen neşeyle bağırdı ve Sigzil de geniş bir gülümsemeyle başını salladı.

Kaladin homurdanarak bir su tulumu kavradı. "Kralın tırabzanı bir Parekılıcı kullanarak kesilmişti, Sigzil." Bir yudum aldı. "Ve hayır, Beyazlı Suikastçı değildi. Kralın hayatına karşı yapılan o saldırı fazla beceriksizceydi."

Sigzil başını sallayarak onayladı.

"Dahası, tırabzanın o gece yücefırtınadan sonra kesilmiş olması gerekiyor," dedi Kaladin. "Yoksa rüzgârlar tırabzanı yamultarak şeklini bozardı. Demek ki bizim sabotajcımızın, ki o bir Paredardı, bir şekilde fırtınadan sonra balkona çıkmış olması gerek."

Lopen başını olumsuzca sallayarak Kaladin'in geri fırlattığı su tulumunu kaptı. "Bizim kamptaki Paredarlardan bir tanesinin gizli gizli sarayın içinden geçerek o balkona çıktığına mı inanmamız gerekiyor, gon? Ve kimse de onu fark etmemiş mi?"

"Yapabilir mi bu şeyi başka birileri?" dedi Kaya duvara doğru işaret ederek. "Yürür yukarıya?"

"Sanmam," dedi Kaladin.

"İp," dedi Sigzil.

Ona baktılar.

"Eğer gizlice içeri bir Paredar sokmak isteseydim, hizmetkârların birine rüşvet vererek aşağı bir ip sallandırırdım." Sigzil omzunu silkti. "Bir ip tırabzana kadar belli etmeden kolayca götürülebilir, belki hizmetkârın giysilerinin altından bedeninin etrafına dolanmış olarak. Sabotajcı ve belki bazı arkadaşları ipten yukarı tırmanıp, tırabzanı kesip, harcı kazır, sonra da tekrar aşağıya iner. Ondan sonra suç ortakları da ipi keser ve tekrar içeri girer."

Kaladin yavaş yavaş başını salladı.

"O zaman, buluyoruz fırtınadan sonra kimin çıktığını balkona biz ve buluyoruz suç ortaklarını da," dedi Kaya. "Kolay! Ha! Belki değilsindir sen hava hastası, Sigzil. Hayır. Sadece birazcık büyük ihtimalle."

Kaladin kendini tedirgin hissediyordu. Fırtına ile kralın neredeyse düşmesinin arasında o balkonda olan Moash vardı.

"Ben soruştururum," dedi Sigzil ayağa kalkarak.

"Hayır," dedi Kaladin hızla. "Bunu ben yapacağım. Bundan başka hiç kimseye tek kelime etmeyin. Neler bulabileceğimi görmek istiyorum."

"Pekâlâ," dedi Sigzil. Duvara doğru başıyla işaret etti. "Bunu tekrar yapabilir misiniz?"

"Daha fazla test mi?" diye sordu Kaladin bir iç çekmeyle.

"Zamanımız var," dedi Sigzil. "Dahası, inanıyorum ki Kaya sizin yüz üstü düşmenizi görmek istiyor."

"Ha!"

"Pekâlâ," dedi Kaladin. "Ama benim ışık için kullandığımız şu kürelerin bazılarını boşaltmam gerekecek." Küçük yığınlar hâlinde fazlasıyla temiz olan zeminde durdukları yere doğru bir göz attı. "Bu arada, neden bu bölgedeki bütün molozu temizlediniz?"

"Temizlik mi?" diye sordu Sigzil.

"Evet," dedi Kaladin. "Sadece iskeletler kalmış olsa bile, ölüleri hareket ettirmenin bir gereği yoktu. Bunu..."

Sigzil bir küreyi alıp yukarı kaldırarak duvara doğru tutarken sesi azalarak sustu, Kaladin'in daha önce fark etmediği bir şeyi ortaya çıkarmıştı. Yosunların kazınmış olduğu yerlerde derin oyuklar vardı, kayalar çentilmişti.

Uçurumşeytanı. Devasa kocakabukların bir tanesi bu bölgeden geçmişti ve kütlesi her şeyi sürükleyip götürmüştü.

"Ben onların savaş kamplarının bu kadar yakınına gelmediklerini sanıyordum," dedi Kaladin. "Belki de her ihtimale karşı acemileri bir süre için burada eğitmesek daha iyi."

Öbürleri başlarını sallayarak onayladılar.

"Gitmiş şimdi," dedi Kaya. "Yenmiş olurduk yoksa şimdiye kadar. Belli bu. Geri dön çalışmaya."

Kaladin başını sallayarak onayladı, gerçi antrenman yaparken o oyuklar aklından çıkmıyordu.

◆
◆ ◆

Birkaç saat sonra, yorgun bir grup eski köprücüye kışla bloklarına geri dönerken önderlik ediyorlardı. Ne kadar tükenmiş görünseler de, Köprü On Yedi'nin adamları uçurumun içine gitmeden önce olduklarından *daha* canlıymış gibi görünüyorlardı. Kışlalarına ulaştıkları ve Kaya'nın çırak aşçılarından bir tanesinin onlara büyük bir tencere güveç hazırlamakta olduğunu gördükleri zaman kulakları daha da dikildi.

Kaladin ve Teft Köprü Dört'ün kışlasına geri dönene kadar hava kararmıştı. Burada güveci yapan da Kaya'nın çıraklarından bir diğeriydi, Kaladin'den sadece biraz daha erken gelmiş olan Kaya'nın kendisi ise tadına bakıyor ve eleştiri yapıyordu. Kaya'nın arkasında Shen vardı, kâseleri diziyordu.

Bir şeyler yanlıştı.

Kaladin ateş çukurunun ışığının hemen dışında durdu ve Teft de yanında dondu. "Bir sorun var," dedi Teft.

"Evet," diyerek katıldı Kaladin gözleriyle adamları tararken. Ateşin bir tarafında toplanmışlardı, bazıları oturuyordu, öbürleri de bir grup hâlinde ayaktaydı. Gülüşleri zorlama, duruşları tedirgindi. Askerleri savaş için eğittiğin zaman, rahatsız hissettikleri her zaman savaş duruşlarına geçmeye başlarlardı. O ateşin öbür tarafında olan bir şey bir tehditti.

Kaladin yürüyerek ışığa girdi ve orada kaliteli üniforma giymiş oturan bir adam buldu, elleri yanlarında aşağıdaydı, başı eğikti. Renarin Kholin. Garip bir şekilde, ufak bir hareketle ileri geri sallanıyordu, gözlerini yere dikmişti.

Kaladin rahatladı. "Berrakbey," dedi Kaladin onun yanına gelerek. "İhtiyacınız olan bir şey mi var?"

Renarin aceleyle fırlayarak kalktı ve selam verdi. "Ben sizin emrinize girmek istiyorum, komutanım."

Kaladin içinden inledi. "Gelin ateşten uzakta konuşalım, Berrakbey." Cılız prensi kolundan tutarak öbürlerinin kulaklarından uzaklaştırdı.

"Komutanım," dedi Renarin alçak sesle konuşarak. "Ben sizin..."

"Bana komutanım dememelisin," diye fısıldadı Kaladin. "Sen açıkgözlüsün. Fırtınalar adına, sen doğu Roshar'daki en güçlü adamın oğlusun."

"Ben Köprü Dört'e katılmak istiyorum," dedi Renarin.

Kaladin alnını ovuşturdu. Bir köle olarak çok daha büyük sorunlarla boğuşurken geçirdiği zaman sırasında, yüksek mertebeli açıkgözlerle uğraşmanın baş ağrısını unutmuştu. Bir zamanlar, Kaladin onların saçma taleplerinin en uçuk olanlarını bile duymuş olduğunu varsayardı. Görünüşe göre, öyle değildi.

"Sen Köprü Dört'e katılamazsın. Biz senin kendi ailenin korumalarıyız. Sen ne yapacaksın? Kendini mi koruyacaksın?"

"Ben bir külfet olmayacağım, komutanım. Sıkı çalışacağım."

"Çalışacağından şüphem yok, Renarin. Bak, *neden* Köprü Dört'e katılmak istiyorsun?"

"Babam ve abim, onlar savaşçı," dedi Renarin hafifçe, yüzü gölgeliydi. "Ben değilim, eğer fark etmediyseniz."

"Evet. Duyduğum senin bir tür..."

"Fiziksel hastalık," dedi Renarin. "Bende bir kan zayıflığı var."

"Bu çok sayıdaki farklı durumun halk ağzıyla tarifi," dedi Kaladin. "Gerçekte neyin var?"

"Saralıyım," dedi Renarin. "Anlamı..."

"Evet, evet. İdiopatik mi, semptomatik mi?"

Renarin karanlığın içinde hiç hareketsiz olarak durdu. "Iı..."

"Belli bir beyin yarası mı neden oldu, yoksa durup dururken başlamış olan bir şey mi?" diye sordu Kaladin.

"Çocukluğumdan beri var."

"Krizler ne kadar kötü?"

"Onlar sorun değil," dedi Renarin hızla. "Herkesin söylediği kadar kötü değil. Herkesin düşündüğü gibi yere düşüyor ya da ağzım köpürüyor değil. Kolum birkaç kere seğiriyor ya da birkaç saniye için kontrolsüzce titriyorum."

"Bilincin açık kalıyor mu?"

"Evet."

"Miyoklonik herhâlde," dedi Kaladin. "Sana çiğnemen için acıyaprak veriliyor mu?"

"Ee... Evet. Bir faydası oluyor mu, bilmiyorum. Sorunun tamamı seğirmeler değil. Pek çok seferde, geldiği zaman ben son derece zayıflıyorum. Özellikle vücudumun bir tarafı boyunca."

"Hım," dedi Kaladin. "Sanırım o da krizlere uyuyor olabilir. Hiç kaslarında uzun süreli gevşeme oldu mu, örneğin yüzünün bir tarafıyla gülümsemeyi başaramamak gibi?"

"Hayır. Siz bu şeyleri nasıl biliyorsunuz? Siz bir asker değil misiniz?"

"Ben biraz ilkyardım biliyorum."

"İlkyardım... Sara için?"

Kaladin elinin içine öksürdü. "Eh, senin neden savaşa girmeni istemediklerini görebiliyorum. Benzer bulgulara neden olan yaralar almış adamlar gördüm ve hekimler öyle adamları her zaman ordudan çıkarırlar. Savaşabilecek kadar sağlıklı olmamak ayıp değildir, Berrakbey. Her adamın savaşması gerekmiyor."

"Tabii," dedi Renarin gücenmeyle. "Herkes bana bunu söylüyor. Ondan sonra da hepsi savaşmaya geri dönüyor. Ardentler her Çağrı'nın önemli olduğunu iddia ediyor ama sonra öbür dünya hakkında ne anlatıyorlar? Asude Saraylar'ı geri almak için kocaman bir savaş olduğunu. Bu hayattaki en iyi askerlerin, sonrakinde yüceleceğini."

"Eğer öbür dünya gerçekten de kocaman bir savaşsa, o zaman umarım ki ben Cehennem'e giderim. En azından belki orada birkaç damla uyku uyumayı başarabilirim. Her neyse, sen asker değilsin."

"Olmak istiyorum."

"Berrakbey..."

"Bana önemli bir şeyler yaptırmak zorunda değilsiniz," dedi Renarin. "Diğer taburlardan biri yerine size geldim, çünkü sizin adamlarınızın büyük bir kısmı zamanlarını devriye gezerek geçiriyor. Eğer devriyede olursam, fazla bir tehlike içinde olmayacağım ve krizlerim de kimseye zarar vermeyecek. Ama en azından görebilirim, nasıl bir şey olduğunu *hissedebilirim.*"

"Sen..."

Prens aceleyle devam etti. Kaladin normalde sessiz olan genç adamdan bu kadar çok konuşmayı hiç duymamıştı.

"Ben emirlerinize uyacağım," dedi Renarin. "Bana yeni bir askermişim gibi davranın. Burada olduğum zaman bir prensin oğlu değilim, bir açıkgöz değilim. Sadece bir diğer askerim. Lütfen. Ben de bunun bir parçası olmak istiyorum. Adolin küçükken, babam onu iki ay bir mızrakçı mangasında görevlendirmişti."

"Öyle mi?" diye sordu Kaladin, gerçekten de şaşırmıştı.

"Babam her subayın askerlerinin çizmelerini de giymesini gerektiğini söylüyor," dedi Renarin. "Benim artık Pare'lerim var. Savaşın içinde olacağım ama hiçbir zaman gerçekten bir asker olmanın nasıl bir şey olduğunu hissetmedim. Sanırım bu benim yaklaşmayı en fazla başarabileceğim hâli. *Lütfen.*"

Kaladin kollarını kavuşturarak genci baştan aşağı inceledi. Renarin gergin görünüyordu. Çok gergin. Ellerini yumruk yapmıştı, gerçi Kaladin onun gergin olduğu zamanlarda sık sık oynadığı kutudan bir iz göremiyordu. Derin nefes almaya başlamıştı ama çenesini sıkmıştı ve gözlerini karşıya dikmişti.

Kaladin'i görmeye gelmek, ondan bunu istemek, her nedense oğlanı *dehşete düşürüyordu.* Bunu yine de yapmıştı. İnsan bir askerden bundan daha fazlasını isteyebilir miydi?

Ben bunu gerçekten de düşünüyor muyum? Bu gülünç görünüyordu. Ama yine de, Kaladin'in görevlerinden bir tanesi Renarin'i korumaktı. Eğer ona bir iki tane sağlam kendini koruma becerisi kazandırabilirse, onun suikast girişimlerinden sağ çıkmasına yardım etme konusunda epey bir yol katetmiş olurdu.

"Eğer ben zamanımı sizin adamlarınızla birlikte eğitim yaparak geçirirsem, beni korumanın ne kadar daha kolay olacağına da işaret etmem gerekir," dedi Renarin. "Sizin kaynaklarınız kısıtlı, komutanım. Koruyacağınız kişi sayısının bir azalması cazip olmalı. Ayrılacağım tek zamanlar, Kılıç Ustası Zahel'in Pare eğitimi için gittiğim günler olacak."

Kaladin içini çekti. "Sen gerçekten de bir asker mi olmak istiyorsun?"

"Evet, komutanım!"

"Git o pis güveç kâselerini topla ve yıka," dedi Kaladin işaret ederek. "Ondan sonra da Kaya'nın kazanını temizlemesine ve pişirme aletlerini kaldırmasına yardım et."

"Emredersiniz, komutanım!" dedi Renarin Kaladin'in bulaşık görevine atanan hiç kimseden duymadığı bir hevesle. Renarin koşarak gitti ve mutlu mutlu kâseleri kapmaya başladı.

Kaladin kollarını kavuşturdu ve kışlaya arkasını yasladı. Adamlar Renarin'e nasıl tepki vereceklerini bilmiyordu. Onu memnun etmek için daha bitirmedikleri güveç kâselerini veriyorlardı ve o fazla yakında olduğu zaman konuşmalar sessizleşiyordu. Ama en sonunda onu da kabul etmelerinden önce, Shen'in etrafında da gergin olmuşlardı. Aynısını bir açıkgöz için de yapabilirler miydi?

Moash kâsesini Renarin'e vermeyi reddederek, genel huyları olduğu üzere kendisi yıkadı. Bunu bitirdikten sonra, ağır ağır Kaladin'in yanına geldi. "Sen onun katılmasına gerçekten de izin verecek misin?"

"Yarın babasıyla konuşacağım," dedi Kaladin. "Yüceprensin konuya bakışını göreceğim."

"Ben bundan hoşlanmadım. Köprü Dört, bizim gece konuşmalarımız... Bu şeylerin *onlara* karşı güvende olması gerekiyor, biliyorsun?"

"Evet," dedi Kaladin. "Ama o iyi bir çocuk. Bence eğer buraya uyum sağlayabilecek olan bir tane açıkgöz varsa, bu odur."

Moash dönerek ona bir kaşını kaldırdı.

"Sen katılmıyorsun, diye varsayıyorum?" diye sordu Kaladin.

"Onun davranışları düzgün değil, Kal. Konuşma şekli, insanlara bakma şekli. O garip. Ama o önemli değil; o açıkgözlü ve bunun da yeterli olması gerekir. Bu da ona güvenemeyeceğimiz anlamına gelir."

"Ona gerek yok," dedi Kaladin. "Biz sadece bir gözümüzü onun üstünde tutacak, belki onu kendini savunabilmesi için eğitmeye çalışacağız."

Moash başıyla onaylarken homurdandı. Bunların Renarin'in kalmasına izin vermek için iyi sebepler olduğunu kabul etmiş gibi görünüyordu.

Moash burada, diye düşündü. *Başka kimse duyabilecek kadar yakında değil. Sormam gerek...*

Ama cümleyi nasıl kuracaktı? *Moash, sen kralı öldürmek için kurulmuş bir komploya mı katıldın?*

"Ne yapacağımızı düşündün mü?" diye sordu Moash. "Amaram hakkında, demek istiyorum."

"Amaram benim meselem."

"Sen Köprü Dört'tensin," dedi Moash Kaladin'in kolunu kavrayarak. "Senin meselen *bizim* meselemizdir. Seni köle yapan oymuş."

"Ondan daha fazlasını yaptı," diye hırladı Kaladin alçak sesle, Syl'in sessiz kalması gerektiği yönündeki hareketlerini görmezden geliyordu. "O arkadaşlarımı öldürdü, Moash. Gözümün önünde. O bir katil."

"O zaman bir şeyler yapılması gerek."

"Öyle ama ne?" diye sordu Kaladin. "Sen yargıçlara gitmem gerektiğini mi düşünüyorsun?"

Moash güldü. "*Onlar* ne yapacak ki? Senin onu düelloya sokman gerek, Kaladin. Adam adama, onu indirmen gerekiyor. Sen bunu yapana kadar, içinin derinlerinde bir yerlerde bir şeyler sana yanlışmış gibi gelecek."

"Sen bu hissin nasıl olduğunu biliyormuş gibi konuşuyorsun."

"Evet." Moash ona yarım bir gülümseme gösterdi. "Benim de kendi geçmişimde de bazı Yokelçiler var. Belki de o yüzden seni anlıyorumdur. Belki o yüzden sen beni anlıyorsundur."

"O zaman senin ne..."

"Ben bu konuda konuşmak istemiyorum," dedi Moash.

"Biz Köprü Dört'üz," dedi Kaladin. "Senin de dediğin gibi. Senin meselelerin benimdir." *Kral senin ailene ne yaptı, Moash?*

"Sanırım bu doğru," dedi Moash arkasını dönerek. "Ben sadece... Bu gece değil Bu gece, ben sadece rahatlamak istiyorum."

"Moash!" Teft ateşin yakınlarından sesleniyordu. "Geliyor musun?"

"Geldim," diye seslenerek cevapladı Moash. "Ya sen, Lopen? Hazır mısın?"

Lopen sırıttı, ayağa kalktı ve ateşin yanında gerindi. "Bana Bizim Lopen derler, bunun anlamı da her zaman her şeye hazır olduğum. Senin şimdiye kadar bunu öğrenmiş olman gerekirdi."

Yakınlarındaki Drehy burun kıvırdı ve bir parça haşlanmış uzunkökü Lopen'e doğru fırlattı. Herdazlı'yı yüzünün ortasından vurmuştu.

Lopen hiç sektirmeden konuşmasına devam etti. "Görebildiğin gibi, ben buna karşı mükemmel olarak hazırdım, bu harbiden kaba el hareketini yaparken ortaya koyduğum soğukkanlılıktan da belli olduğu üzere."

Teft kendisi, Peet ve Sigzil Lopen'e katılmak için yürüyerek giderken kıs kıs güldü. Moash da onlarla gitmek için hareket etti, sonra tereddüt etti. "Sen de geliyor musun, Kal?"

"Nereye?" diye sordu Kaladin.

"Dışarı," dedi Moash omzunu silkerek. "Birkaç meyhaneye uğramak, biraz halka oynamak, içecek bir şeyler bulmak için."

Dışarı. Köprücüler Sadeas'ın ordusundayken böyle şeyleri nadiren yapardı, en azından bir grup hâlinde, arkadaşlar olarak değil. İlk başta, onlar yüzlerini içkiye gömmekten başka herhangi bir şeyi umursayamayacak kadar perişan hâlde oldukları için. Daha sonraları da, para yokluğu ve askerlerin arasındaki onlara karşı genel önyargı yüzünden köprücüler kendilerini tutmuşlardı.

Artık durum öyle değildi. Kaladin kendisini kekelerken buldu. "Benim... Herhâlde kalmam gerekir... Ee, öbür ekiplerin ateşlerine gidip bakmam..."

"Hadi, Kal," dedi Moash. "*Her zaman* çalışamazsın."

"Başka bir zaman sizinle geleceğim."

"Tamam." Moash öbürlerine katılmak için hızla uzaklaştı.

Syl bir alevspreniyle dans etmekte olduğu ateşten ayrıldı ve uçarak Kaladin'in yanına geldi. Havada asılı durarak, grubun karanlığın içine doğru yürüyerek uzaklaşmasını izledi.

"Sen neden gitmedin?" diye sordu.

"Ben artık o hayatı yaşayamam, Syl," dedi Kaladin. "Kendi kendimle ne yapacağımı bilemezdim."

"Ama..."

Kaladin yürüyerek uzaklaştı ve kendine bir kâse güveç aldı.

42
SADECE BUHARDAN İBARET

Ancak Ishi'Elin'e gelince, teşkilleri sırasında onun payı en mühimiydi; o Dalga'ların insanoğluna ihsan edilmesinin delâletini derhâl anlamış ve nizama sokulmalarına neden olmuştu; fazlasıyla müthiş güç sahibi oldukları için eğer onlar kanunlar ve kaidelerle bağlanmayı kabul etmezler ise, teker teker her birisini imha edeceğini ilân etmişti.

–Parlayan Sözler - Bölüm 2 - Sayfa 4

Shallan uğultuyla uyandı. Gözlerini açarak kendisini Sebarial'ın malikânesindeki lüks yatağın içine kıvrılmış hâlde buldu. Elbisesi üzerinde uyuyakalmıştı.

Uğultu yanındaki yorganın üzerinde duran Desen'den geliyordu. Neredeyse dantelli süs gibi görünüyordu. Pencerenin perdeleri çekilmişti, Shallan bunu yaptığını hatırlamıyordu, ve dışarısı da karanlıktı. Ovalar'a geldiği günün akşamıydı.

"İçeri birisi mi girdi?" diye sordu Desen'e, doğrularak oturdu ve gözlerindeki kırmızı saç buklelerini kenara itti.

"Mmm. Birisiler. Şimdi yok."

Shallan kalktı ve yürüyerek oturma odasına gitti. Ash'in gözleri, lekesiz beyaz halıların üzerinde yürümek istemiyordu. Ya üzerlerinde iz bırakıp mahvederse?

Desen'in "birisileri" masanın üzerine yemek bırakmıştı. Bir anda aç olduğunu fark eden Shallan kanepeye oturdu, tencerenin kapağını kaldırdığında da ortasında tatlı püreyle pişirilmiş olan gözleme ve banmak için soslar buldu.

"Bana sabahleyin Palona'ya teşekkür etmemi hatırlat," dedi. "O kadın kutsal."

"Mmm. Hayır. Ben onun aslında... Ah... Abartı?"

"Çabuk kapıyorsun," dedi Shallan Desen çarpık çizgilerden oluşmuş üç boyutlu bir kütle hâline gelerek, yanındaki koltuğun yukarısındaki havada asılı bir top gibi durmaya başlarken.

"Hayır," dedi Desen. "Ben fazla yavaşım. Sen bazı yiyecekleri tercih ediyor ve diğerlerini etmiyorsun. Neden?"

"Tat," dedi Shallan.

"Benim bu kelimeyi anlamam gerekir," dedi Desen. "Ama anlamıyorum, gerçek anlamda değil."

Fırtınalar. Tadı nasıl tarif ederdin ki? "Bu ağzınla... Gördüğün renk gibi." Yüzünü buruşturdu. "Ve o rezil bir benzetmeydi. Pardon. Boş mideyle dilimi döndürmekte sorun yaşıyorum."

"Dilini 'döndürmek' diyorsun," dedi Desen. "Ama ben senin bunu demek istemediğini biliyorum. Bağlam senin gerçekten ne demek istediğini algılamamı sağlıyor. Bir açıdan, o ifade de bir yalan."

"Eğer herkes ne anlama geldiğini anlıyor ve biliyorsa, bu bir yalan değildir," dedi Shallan.

"Mm. Yalanların en iyileri onlardır."

"Desen," dedi Shallan bir parça gözleme kopararak. "Sen bazen neredeyse antik Vorin şairlerinden alıntı yapmaya çalışan bir Bavlandlı kadar anlaşılır oluyorsun."

Yemeğin yanındaki bir not Vathah ve askerlerinin gelmiş ve yakınlardaki bir konuta yerleştirilmiş olduklarını söylüyordu. Köleleri de şimdilik malikâne personeline eklenmişti.

Shallan gözlemeyi çiğneyerek (enfesti) eşyalarını boşaltma niyetiyle sandıklarına doğru gitti. Ancak ilk sandığı açtığı zaman karşısına yanıp sönen kırmızı bir ışık çıktı. Tyn'in uzakalemiydi.

Shallan gözlerini buna dikti. Bu Tyn'e haberleri aktaran kişi olacaktı. Shallan onun bir kadın olduğunu varsaymaktaydı, ama bilgi aktarım evi Tashikk'te olduğuna göre Vorin bile olmayabilirdi. Karşıdakinin bir erkek olması mümkündü.

Shallan'ın çok az şey biliyordu. Çok dikkatli olması gerekecekti... Fırtınalar, dikkatli olsa bile kendini öldürtebilirdi. Ancak itilip kakılmaktan yorulmuştu.

Bu insanlar Urithiru hakkında bir şeyler biliyordu. Tehlikeli ya da değil, Shallan'ın elindeki en iyi ipucuydu. Uzakalemi çıkardı, tahtasıyla kağıdını hazırladı ve kalemi yerleştirdi. Hazırlamış olduğuna işaret etmek için düğmesini çevirdiği zaman kalem orada hareketsiz olarak asılı kaldı, ama anında yazmaya başlamadı. Ona ulaşmaya çalışan kişi uzaklaşmıştı, kalem saatlerdir orada yanıp sönüyor olabilirdi. Shallan'ın karşıdaki kişi geri dönene kadar beklemesi gerekecekti.

"Ne sıkıcı," dedi, sonra kendi kendine gülümsedi. Gerçekten de dünyanın yarısı kadar uzaklıktan anında iletişim kurmak için birkaç dakika beklemekten mi şikâyet ediyordu?

Kardeşlerimle bağlantı kurmak için bir yol bulmam gerekecek, diye düşündü. Bu bir uzakalem olmadan ıstıraplı derecede yavaş olurdu. Bu Tashikk'teki aktarım evlerinden bir tanesini, belki başka bir aracıyı kullanarak bir haber göndermeyi başarabilir miydi?

Tekrar kanepeye yerleşti, kalem ve yazı tahtası yemek tepsisinin yakınındaydı, ve Tyn'in bu uzaklardaki kişiyle daha önce yaptığı konuşmaların sayfalarını inceledi. Çok fazla yoktu. Tyn büyük olasılıkla düzenli olarak bunları yok ediyordu. Geride kalanlar ise Jasnah, Davar Evi ve Hayaletkanları içeren sorularla ilgiliydi.

Bir gariplik Shallan'ın dikkatini çekiyordu. Tyn'in bu gruptan bahsetme şekli, bir hırsız ile bir seferlik işverenleri arasında olacak türden değildi. Tyn Hayaletkanların "gözüne girmekten" ve "yol almaktan" bahsediyordu.

"Desen," dedi Desen.

"Ne?" diye sordu Shallan ona doğru bakarak.

"Desen," diye tekrar etti. "Kelimelerin içinde. Mmm."

"Bu kâğıtta mı?" diye sordu Shallan sayfayı kaldırarak.

"Orada ve öbürlerinde," dedi Desen. "İlk kelimeleri görüyor musun?"

Shallan kaşlarını çatarak sayfaları inceledi. Her birinde, ilk kelimeler uzaktaki yazardan geliyordu. Tyn'in sağlığını ya da durumunu soran basit bir cümle. Tyn de her seferinde basitçe karşılık veriyordu.

"Anlamıyorum," dedi Shallan.

"Beşli gruplar oluşturuyorlar," dedi Desen. "Beşlikler, kelimelerde. Mmm. Her mesaj bir deseni takip ediyor; ilk üç kelime, beşlinin üç harfiyle başlıyor. Tyn'in cevabı, eşleşen iki tanesi."

Shallan göz gezdirdi, gerçi Desen'in ne demek istediğini göremiyordu. O tekrar anlattı ve Shallan da kavrayabildiğini *düşündü* ama desen karmaşıktı.

"Bir şifre," dedi Shallan. Bu mantıklıydı, uzakalemin öbür ucundakinin doğru kişi olduğunu kanıtlamanın bir yolu olmasını isterdin. Neredeyse bu fırsatı mahvedecek olduğunu fark ederek kızardı. Eğer Desen bunu görmeseydi, ya da uzakalem hemen yazmaya başlasaydı, Shallan kendini açık etmiş olacaktı.

Shallan bunu yapamazdı. Jasnah'yı bile dize getirmeyi başaracak kadar becerikli ve güçlü bir grubun içine sızamazdı. Bu *mümkün değildi.*

Ama yapmak zorundaydı.

Eskiz defterini çıkardı ve çizmeye başladı, parmaklarının kendi kendilerine hareket etmelerine izin veriyordu. Daha büyük olması gerekiyordu ama çok daha büyük değil. Koyugözlü olmalıydı. İnsanlar tanımadıkları bir açıkgözün kampın içinden geçmesine dikkat ederdi. Bir koyugöz daha görünmez olurdu. Ancak doğru kişilere, göz damlalarını kullanıyor olduğunu ima edebilirdi.

Koyu renk saç. Uzun, gerçek saçı gibi, ama kızıl değil. Aynı boy, aynı yapı ama çok farklı bir yüz. Aşınmış hatlar, Tyn'inkiler gibi. Çenesi boyunca bir yara izli, daha zayıf bir yüz. Onun kadar güzel değil ama çirkin de değil. Daha... Dobra.

Yanındaki lambadan içine Fırtınaışığı çekti ve bu *enerji* daha hızlı çizmesine neden oldu. Bu heyecan değildi. Bir ileri gitme ihtiyacıydı.

Süslü bir hareketle bitirdi ve sayfada onun bakışlarına karşılık veren bir yüz buldu, neredeyse canlıydı. Shallan nefesini vererek Işık'ı saldı ve onun etrafına dolaşarak üzerini kapladığını hissetti. Bir an için görüşü bulutlandı ve sadece o solmakta olan Fırtınaışığı'mn pırıltısını görebildi.

Sonra gitmişti. Kendini hiç farklı hissetmiyordu. Yüzünü yokladı. Aynı gibi geliyordu. Başarısız mı...

Omzundan aşağı sarkmakta olan saç buklesi siyahtı. Shallan bukleye baktı, sonra koltuğundan kalktı, aynı anda hevesli ve çekingendi. Banyoya gitti ve oradaki aynanın önüne gelerek, dönüşmüş bir yüze baktı, bronzlaşmış bir derisi ve koyu gözleri olan bir yüz. Çizimindeki yüz, renk ve hayat kazanmıştı.

"İşe yaradı..." diye fısıldadı. Bu önceden yaptığı gibi elbisesindeki sökükleri kapatmak ya da kendini daha büyük göstermekten zordu. Bu tamamen bir dönüşümdü. "Bununla ne yapabiliriz?"

"Neyi hayal edebilirsek," dedi Desen yakınlardaki duvardan. "Ya da neyi hayal edebilirsen. Konu *olmayana* geldiği zaman iyi değilim. Ama onu seviyorum. Onun... Tadını... Seviyorum." Bu yorumu karşısında kendinden çok memnun kalmış gibi konuşmuştu.

Bir şeyler yanlıştı. Shallan yüzünü asarak çizimini yukarı kaldırdı ve burnun yan tarafındaki bir noktayı eksik bırakmış olduğunu fark etti. Oradaki Işıkörü burnunu tamamen kapatmıyordu ve yan tarafta bir tür bulanık delik vardı. Küçüktü, başka birisi büyük olasılıkla bunu sadece garip bir yara izi olarak görürdü. Shallan'ın ise gözüne batıyor ve sanatçı duygularını rahatsız ediyordu.

Burnunun geri kalanını yokladı. Gerçek olanından biraz daha büyük yapmıştı ve burnuna dokunmak için görüntünün *içine* uzanabiliyordu. Görüntünün hiçbir katılığı yoktu. Hatta, Shallan parmağını sahte burnun ucundan hızla geçirdiği zaman bir meltemin üflediği duman gibi bulanıklaşarak Fırtınaışığı'na dönüştü.

Parmağını geri çekti ve görüntü tekrar eski hâline geldi, gerçi hâlâ yan tarafta o açıklık vardı. Çizerken beceriksizlik yapmıştı.

"Görüntü ne kadar dayanacak?" diye sordu.

"Işık'tan besleniyor," dedi Desen.

Shallan eminkesesindeki küreleri çıkardı. Hepsi sönüktü, büyük olasılıkla onları yüceprenslerle olan konuşmada kullanıp bitirmişti. Duvardaki lambaya sönük bir küreyi koyarak aynı değerde olan bir başkasını aldı ve yumruğunun içinde tuttu.

Oturma odasına geri döndü. Elbette ki başka bir kıyafete ihtiyacı olacaktı. Koyugözlü bir kadın böyle...

Uzakalem yazıyordu.

Shallan hızla kanepeye doğru gitti, kelimelerin belirmesini izlerken nefesi tutulmuştu. *Orada nasıl dayanıyorsun soğuğa bilmem ama bugün senin için iyi haberlerim var.* Basit bir girişti ama şifre için doğru deseni izliyordu.

"Mmm," dedi Desen.

Shallan'ın cevabının ilk iki kelimesinin doğru harflerle başlaması gerekiyordu. *Ama ne zaman yazsan aynısını söylüyorsun,* diye yazdı şifreyi tamamladığını umut ederek.

Merak etme, diye yazdı haberci. *Bunu kesin beğeneceksin, gerçi zamanlaması zorlu olabilir. Buluşmak istiyorlar.*

İyi, diye yazarak karşılık verdi Shallan rahatlayarak, ve Tyn'in onu kalpazanlık teknikleri çalışarak geçirmeye zorladığı zamanlara şükretti. Shallan bunu çabucak kapmıştı, ne de olsa bu da bir tür resimdi. Ve şimdi Tyn'in önerisi, Shallan'ın kadının daha düzensiz olan el yazısını belirgin bir beceriyle taklit etmesini sağlıyordu.

Bu gece buluşmak istiyorlar, Tyn, diye yazdı kalem.

Bu gece mi? Saat kaçtı? Duvardaki bir saat ilk gece çanını yarım saat geçtiğini gösteriyordu. Daha sadece birinci aydı, havanın kararmasından hemen sonraydı. Uzakalemi aldı ve "Hazır olduğumu sanmıyorum," yazmaya başladı ama kendisini durdurdu. Tyn bunu böyle söylemezdi.

Hazır değilim, yazdı bunun yerine.

Israr ediyorlardı, diye cevap verdi haberci. *O yüzden sana daha erken ulaşmaya çalıştım. Görünüşe göre Jasnah'nın çırağı bugün oraya gelmiş. Ne oldu?*

"Neyi hayal edebilirsek," dedi Desen yakınlardaki duvardan. "Ya da neyi hayal edebilirsen. Konu *olmayana* geldiği zaman iyi değilim. Ama onu seviyorum. Onun... Tadını... Seviyorum." Bu yorumu karşısında kendinden çok memnun kalmış gibi konuşmuştu.

Bir şeyler yanlıştı. Shallan yüzünü asarak çizimini yukarı kaldırdı ve burnun yan tarafındaki bir noktayı eksik bırakmış olduğunu fark etti. Oradaki Işıkörü burnunu tamamen kapatmıyordu ve yan tarafta bir tür bulanık delik vardı. Küçüktü, başka birisi büyük olasılıkla bunu sadece garip bir yara izi olarak görürdü. Shallan'ın ise gözüne batıyor ve sanatçı duygularını rahatsız ediyordu.

Burnunun geri kalanını yokladı. Gerçek olanından biraz daha büyük yapmıştı ve burnuna dokunmak için görüntünün *içine* uzanabiliyordu. Görüntünün hiçbir katılığı yoktu. Hatta, Shallan parmağını sahte burnun ucundan hızla geçirdiği zaman bir meltemin üflediği duman gibi bulanıklaşarak Fırtınaışığı'na dönüştü.

Parmağını geri çekti ve görüntü tekrar eski hâline geldi, gerçi hâlâ yan tarafta o açıklık vardı. Çizerken beceriksizlik yapmıştı.

"Görüntü ne kadar dayanacak?" diye sordu.

"Işık'tan besleniyor," dedi Desen.

Shallan eminkesesindeki küreleri çıkardı. Hepsi sönüktü, büyük olasılıkla onları yüceprenslerle olan konuşmada kullanıp bitirmişti. Duvardaki lambaya sönük bir küreyi koyarak aynı değerde olan bir başkasını aldı ve yumruğunun içinde tuttu.

Oturma odasına geri döndü. Elbette ki başka bir kıyafete ihtiyacı olacaktı. Koyugözlü bir kadın böyle...

Uzakalem yazıyordu.

Shallan hızla kanepeye doğru gitti, kelimelerin belirmesini izlerken nefesi tutulmuştu. *Orada nasıl dayanıyorsun soğuğa bilmem ama bugün senin için iyi haberlerim var.* Basit bir girişti ama şifre için doğru deseni izliyordu.

"Mmm," dedi Desen.

Shallan'ın cevabının ilk iki kelimesinin doğru harflerle başlaması gerekiyordu. *Ama ne zaman yazsan aynısını söylüyorsun*, diye yazdı şifreyi tamamladığını umut ederek.

Merak etme, diye yazdı haberci. *Bunu kesin beğeneceksin, gerçi zamanlaması zorlu olabilir. Buluşmak istiyorlar.*

İyi, diye yazarak karşılık verdi Shallan rahatlayarak, ve Tyn'in onu kalpazanlık teknikleri çalışarak geçirmeye zorladığı zamanlara şükretti. Shallan bunu çabucak kapmıştı, ne de olsa bu da bir tür resimdi. Ve şimdi Tyn'in önerisi, Shallan'ın kadının daha düzensiz olan el yazısını belirgin bir beceriyle taklit etmesini sağlıyordu.

Bu gece buluşmak istiyorlar, Tyn, diye yazdı kalem.

Bu gece mi? Saat kaçtı? Duvardaki bir saat ilk gece çanını yarım saat geçtiğini gösteriyordu. Daha sadece birinci aydı, havanın kararmasından hemen sonraydı. Uzakalemi aldı ve "Hazır olduğumu sanmıyorum," yazmaya başladı ama kendisini durdurdu. Tyn bunu böyle söylemezdi.

Hazır değilim, yazdı bunun yerine.

Israr ediyorlardı, diye cevap verdi haberci. O *yüzden sana daha erken ulaşmaya çalıştım. Görünüşe göre Jasnah'nın çırağı bugün oraya gelmiş. Ne oldu?*

Bu seni ilgilendirmez, diye cevap yazdı Shallan, Tyn'in bu konuşmalarda daha önceden kullanmış olduğu tona uyarak. Karşı taraftaki kişi bir hizmetkârdı, bir arkadaş değildi.

Elbette, diye yazdı kalem. *Ama onlar bu gece seni görmek istiyorlar. Eğer reddedersen, bu bağların koparılması anlamına gelebilir.*

Fırtınababa! Bu gece mi? Shallan gözleri sayfanın üzerinde elini saçlarının içinden geçirdi. Bu gece bunu yapabilir miydi?

Beklemek gerçekten de herhangi bir şeyi değiştirecek miydi?

Kalbi küt küt atarak *Jasnah'nın çırağını esir aldığımı düşünüyordum ama kız bana ihanet etti,* yazdı. İyi değilim. Ama yardımcımı göndereceğim.

Bir tane daha mı, Tyn? diye yazdı kalem. *Si ile olanlardan sonra? Her neyse, onların bir yardımcıyla görüşmekten hoşlanacaklarını sanmıyorum.*

Başka bir seçenekleri yok, diye yazdı Shallan.

Belki de etrafında kendisini Tyn gibi gösterecek bir Işıkörü yaratabilirdi ama bunun gibi bir şeye hazır olduğundan şüpheliydi. Kurguladığı birisiymiş gibi davranmak yeteri kadar zor olurdu ama belli bir kişinin taklidini yapmak? Kesinlikle yakalanırdı.

Bakacağım, diye yazdı haberci.

Shallan bekledi. Uzaklardaki Tashikk'te, haberci başka bir uzakalem çıkarıyor olmalıydı ve Hayaletkanlarla arasında aracılık yapacaktı. Shallan zamanı banyodan getirdiği küreyi kontrol etmekle harcadı.

Işığı ufak bir miktarda solmuştu. Bu Işıkörü'yü sürdürmek, onun üzerinde sürekli olarak bir miktar dolu küre taşımasını gerekli kılacaktı.

Uzakalem tekrar yazmaya başladı. *Kabul ettiler. Sebarial'ın savaş kampına hızla varabilir misin?*

Sanırım yapabilirim, diye yazdı Shallan. *Neden orası?*

Bu kapıları bütün gece açık olan az sayıdakinden biri, diye yazdı haberci. *Orada işverenlerinin yardımcınla görüşeceği bir apartman var. Sana bir harita çizeceğim. Yardımcın Salas ayyükseltisinde orada olsun. İyi şanslar.*

Arkasından yeri işaret eden bir çizim geldi. Salas'ın *ayyükseltisinde* mi? Yirmi beş dakikası olacaktı ve kampı hiç bilmiyordu. Shallan fırlayarak ayağa kalktı, sonra dondu. Böyle açıkgöz bir kadın gibi giyinmiş olarak gidemezdi. Aceleyle Tyn'in sandığına gitti ve elbiselerini karıştırdı.

Birkaç dakika sonra aynanın önünde duruyordu, üstünde bol kahverengi bir pantolon ve beyaz bir düğmeli gömlek ile eminelinde ince bir eldiven vardı. Eli bu şekilde açıktayken kendisini çıplak gibi hissediyordu. Pantolon o kadar da kötü değildi, arazilerindeki koyugözlü kadınlar çalışırken pantolon giyerdi, gerçi Shallan hiç açıkgöz bir hanımı öyle görmemişti. Ama o eldiven...

Titredi ve o kızardığı zaman sahte yüzünün de kızardığını fark etti. Gerçek olanı kırıştırdığı zaman burun da hareket ediyordu. Bu da iyi bir şeydi, gerçi Shallan utancını gizlemeyi başarabileceğini umut etmişti.

Tyn'in beyaz ceketlerinden bir tanesini çıkardı. Katı şey ta çizmelerinin üstüne kadar iniyordu ve kalın siyah bir domuz derisi kemerle belinden bağlayarak ön tarafını büyük ölçüde kapattı, Tyn de o şekilde giyerdi. Cebindeki kesenin içindeki küreleri odadaki lambaların dolularıyla değiştirerek bitirdi.

Burnundaki kusur onu hâlâ rahatsız ediyordu. *Yüzü gölgeleyecek bir şeyler,* diye düşündü aceleyle sandığına doğru giderek. Burada Bluth'un yanlardan yukarıya doğru bir açıyla kıvrılan o beyaz şapkasını çıkardı. Bunun üzerinde Bluth'da olduğundan daha iyi görüneceğini umuyordu.

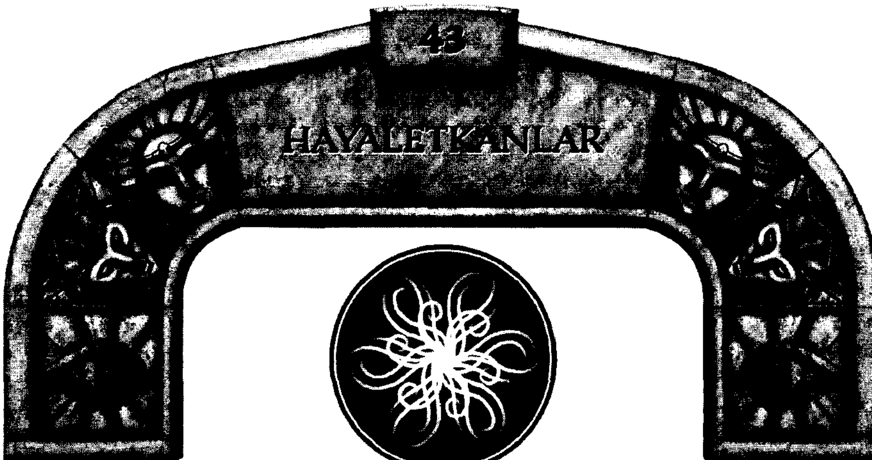
Taktı ve aynaya geri döndüğü zaman yüzünü gölgeleme şeklinden memnun kaldı. Biraz aptalca görünmüyor değildi. Ama öte yandan, bu kıyafet hakkındaki *her şeyin* aptalca olduğunu hissediyordu. Eldivenli el? Pantolon? Ceket Tyn'in üzerinde heybetli görünmüş, tecrübeye ve bir kişisel tarz hissine işaret etmişti. Shallan giydiği zaman ise, numara yapıyormuş gibi görünüyordu. Shallan illüzyonun içindeki Jah Keved taşrasının ürkek kızını doğrudan görüyordu.

Otorite gerçek bir şey değildir. Jasnah'nın sözleri. *Sadece buhardan ibarettir, bir* illüzyon*dur. Bu illüzyonu yaratabilirim... Sen de yaratabilirsin.*

Shallan daha dik durdu, şapkayı düzeltti, sonra da yatak odasına gitti ve gideceği yerin haritası da dâhil birkaç şeyi ceplerine tıkıştırdı. Pencereye doğru yürüdü ve çekerek açtı. Neyse ki zemin kattaydı.

"Hadi gidiyoruz," diye fısıldadı Desen'e.

Dışarı çıkarak gecenin içine karıştı.

Ve böylece Revv memleketindeki kargaşa dindi, onların devlet ihtilaflarını sürdürmeyi kesmelerine binaen, Nalan'Elin en sonunda onu efendileri olarak isimlendirmiş olan Semadeşenleri kabul etmek için kendisi müracaat etti, ki en başta onların niyazlarını reddetmiş ve, kendi fikri neticesinde, kibir ve izaç takibi olarak isimlendirdiği şeyi tasvip etmeyi kabul etmemişti; böylece hamilik etmeye rıza gösteren Elçi'lerin bu en sonuncusuydu.

–Parlayan Sözler - Bölüm 5 - Sayfa 17

Saate rağmen, savaş kampı hâlâ meşguldü. Şaşırmamıştı, Kharbranth'da geçirdiği zaman ona herkesin gecenin gelişini çalışmayı bırakmak için geçerli bir sebep olarak görmediğini öğretmişti. Burada, sokaklarda neredeyse arabayla ilk geçişinde olduğu kadar çok kişi vardı.

Ve neredeyse hiç kimse ona dikkat etmiyordu.

Bir kez olsun, Shallan kendisini belirgin hissetmiyordu. Kharbranth'da bile, insanlar ona göz atmışlardı, fark etmişler, değerlendirmişlerdi. Bazıları onu soymayı, diğerleri ise onu nasıl kullanabileceklerini düşünmüştü. Düzgün bir eşlikçisi olmayan genç bir açıkgöz dikkat çekiciydi ve belki de bir fırsattı. Ancak düz siyah saçlar ve koyu kahverengi gözlere bürünmüşken, görünmez de olsa olurdu. Bu *muhteşemdi*.

Ellerini ceketinin ceplerine sokmuş olan Shallan gülümsedi, hâlâ o eldivenli emineli yüzünden utanç hissediyordu; gerçi hiç kimse eline bakmamıştı bile.

Bir kavşağa geldi. Bir yönde, savaş kampı meşaleler ve yağ fenerleriyle ışıldıyordu. Bir pazar, kimsenin lambalarına küre koymaya güvenmeyeceği kadar kalabalıktı. Shallan oraya doğru yürüdü, daha kalabalık sokaklarda daha güvende olurdu. Parmakları cebindeki kağıdı kırıştırdı ve o da önündeki bir grup muhabbet eden insanın hareket etmesini beklerken durup sayfayı çıkardı.

Haritayı çözmesi yeteri kadar kolay görünüyordu. Sadece nerede olduğunu öğrenmesi gerekiyordu. Bekledi, en sonunda önündeki grubun hareket *etmeyeceğini*

anladı. Ona bir açıkgöz gibi hürmet ederek önünden çekilmelerini beklemişti. Kendi aptallığına başını sallayarak etraflarından dolaştı.

Bu şekilde devam etti; bedenlerin arasındaki dar yerlerden geçmek için sıkışmak zorunda kaldı ve yürürken itilip kakıldı. Bu pazar birbirinin içinden geçen iki nehir gibi akıyordu, iki tarafında dükkânlar ve ortada da yiyecek satan seyyar satıcılar vardı. Hatta bazı yerlerde iki taraftaki binaların arasına gerilmiş güneşliklerle üstü kaplanmıştı.

Belki sadece on adım genişlikteydi; klostrofobik, telaşlı, geveleyen bir kargaşaydı. Ve Shallan hayran kalmıştı. Kendisini durup bir kenarda yanından geçtiği insanların yarısını çizmek isterken buluyordu. Hepsi o kadar hayat dolu görünüyorlardı ki, ister pazarlık yapar, ister bir arkadaşıyla yürürken bir şeyler atıştırıyor olsun. Neden Kharbranth'dayken daha çok dışarı çıkmamıştı?

Durarak bir kutu ve kuklalarla bir gösteri yapan bir adama gülümsedi. Yolun daha da ilerisinde, bir Herdazlı havada alev patlamaları yaratmak için bir tür yağ ve bir kavfiske kullanıyordu. Eğer sadece birazcık durup ve onun bir resmini çizebilirse...

Hayır. Shallan'ın yapacak işleri vardı. Bir parçası bunu yapmayı istemiyordu, elbette, ve zihni de onun dikkatini dağıtmaya çalışıyordu. Bu savunmasının gittikçe daha da çok farkına varmaktaydı. Onu kullanıyordu, ona *ihtiyacı vardı* ama bunun hayatını kontrol etmesine izin veremezdi.

Gerçi şekerli meyve satan bir kadının el arabasının yanında durmuştu. Sulu ve kırmızı görünüyorlardı ve camsı erimiş şekerin içine batırılmadan önce küçük bir sopayla ortalarından delinmişlerdi. Shallan cebinden bir küre çıkardı ve öne uzattı.

Kadın gözlerini küreye dikerek donup kaldı. Yakınlardaki başkaları da durdu. Sorun neydi? Bu sadece zümrüt bir markaydı. Broamı çıkarmış değildi ya.

Fiyatları listeleyen rünlere baktı. Bir sopa şekerli meyve tek bir berrak çentikti. Küre değerleri Shallan'ın sık sık düşünmek zorunda kaldığı bir şey değildi ama eğer hatırlayabilirse...

Markası şekerlemenin fiyatının iki yüz elli katı ediyordu. Ailesinin iflasın eşiğindeki durumunda bile, bu onların gözünde fazla bir para sayılmazdı. Ancak bu evler ve malikâneler seviyesindeydi, sokak satıcıları ve çalışan koyugözlerin seviyesinde değil.

"Iı, ben onun üstünü verebileceğimi sanmıyorum," dedi kadın. "Ee... Vatandaş." Bu birinci ya da ikinci Nan'dan olan zengin bir koyugöz için kullanılan hitaptı.

Shallan kızardı. Ne kadar toy olduğunu daha kaç kere kanıtlayacaktı? "Bu şekerlemelerden bir tanesi ve biraz da yardım için. Ben bu bölgede yeniyim. Yol tarifi işime yarardı."

"Yol tarifi almak için pahalı bir yol, hanımefendi," dedi kadın, ama yine de usta parmaklarla küreyi cebine atmıştı.

"Nar Sokağı'nı bulmam gerekiyor."

"Ha. Siz tam yanlış yöne gidiyorsunuz, hanımefendi. Pazarın akışından geri gidin, sağa dönün. Sizin, ıı, altı blok gitmeniz gerek, sanırım? Bulması kolay; yüceprens herkese binalarını düzgün bir şehirdeki gibi kareler hâlinde inşa ettirdi. Meyhaneleri arayın ve bulursunuz. Ama hanımefendi, ben oranın sizin gibi birinin ziyaret etmesi gereken türden bir yer olduğunu düşünüyorum, eğer kusuruma bakmazsanız."

Bir koyugöz olarak bile, insanlar onun kendi başının çaresine bakamayacağını düşünüyordu. "Teşekkür ederim," dedi Shallan şekerli meyve sopalarından bir tanesini çekip alarak. Aceleyle uzaklaştı, akıştan karşıya geçerek pazarın içinden öbür yöne doğru gidenlere katıldı.

"Desen?" diye fısıldadı.

"Mmm." Ceketinin dışında asılı duruyordu, dizlerinin yakınındaydı.

"Arkamdan gel ve herhangi birisi beni takip ediyor mu bak," dedi Shallan. "Bunu yapabileceğini düşünüyor musun?"

"Eğer gelirlerse bir desen yaratacaklar," dedi Desen ve yere düştü. Kısa bir an için, ceket ile taşın arasındaki havada çarpık çizgilerden oluşmuş koyu bir kütleydi. Sonra bir göle düşen su damlası gibi kayboldu.

Shallan kalabalık içinden aceleyle gitti, emineli ceketinin cebindeki küre kesesini sıkı sıkı kavramıştı, hürelinde meyveli şekeri taşıyordu. Jasnah'nın Kharbranth'da kasıtlı olarak aşırı zenginlik göstermesinin hırsızları fırtına suyuna gelen sarmaşıklar gibi cezbedişini fazlasıyla iyi hatırlıyordu.

Shallan talimatları takip etti, özgürlük hissinin yerine endişe gelmişti. Pazardan çıkmak için döndüğü köşe onu çok daha az kalabalık olan bir sokağa sokmuştu. Meyve satıcısı onu kolaylıkla soyulabileceği bir tuzağın içine doğru yönlendirmeye mi çalışmıştı? Başı eğik, yol boyunca hızla ilerledi. Jasnah'nın yaptığı şekilde kendini korumak için Ruhdökemezdi. Fırtınalar! Shallan sopaların yanmasını bile sağlayamıyordu. Canlı vücutları dönüştürebileceğini hiç sanmıyordu.

Işıkörüsü vardı ama onu zaten kullanıyordu. Aynı anda ikinci bir görüntü de Işıkörebilir miydi? Bu arada *görüntüsü* nasıl gidiyordu? Kürelerindeki Işık'ı emiyor olacaktı. Neredeyse çıkarıp ne kadar azaldıklarına bakacaktı, sonra kendisini durdurdu. Salak. Soyulmaktan korkuyordu ve bu yüzden de ortaya bir avuç para mı çıkaracaktı?

İki bloktan sonra durdu. Bu sokakta yürüyen bazı insanlar vardı, bir avuç işçi kıyafetli adam gece için evlerine dönüyordu. Buradaki binalar kesinlikle arkasında bıraktıkları kadar güzel değildi.

"Takip eden yok," dedi Desen ayaklarının dibinden.

Shallan sıçrayarak neredeyse çatılara çıkacaktı. Hürelini göğsüne kaldırarak derin derin nefes alıp verdi. O bir suikastçılar grubunun içine sızabileceğini gerçekten de düşünmüş müydü? Kendi spreni bile onu hoplatıyordu.

Tyn beni kişisel tecrübe dışında hiçbir şeyin eğitemeyeceğini söylemişti, diye düşündü. *Sadece bu ilk birkaç seferi el yordamıyla atlatmak zorunda kalacak ve kendimi öldürtmeden önce bunlara alışacağımı umacağım.*

"Hadi devam edelim," dedi Shallan. "Zamanımız tükeniyor." Meyveye girişerek ilerlemeye başladı. Gerçekten de güzeldi ama sinirleri Shallan'ın onun tadını tam olarak çıkarmasına engel oluyordu.

Meyhanelerin olduğu sokak aslında altı değil, beş blok uzaktaydı. Shallan'ın gittikçe daha da kırışan kağıdı buluşma yerini, pencerelerinden mavi ışık dökülen bir meyhanenin karşısındaki bina olan bir apartman olarak gösteriyordu.

Shallan yürüyerek apartmana yaklaşırken meyve sopasını bir kenara attı. Eski olamazdı, bu savaş kamplarındaki hiçbir şeyin beş ya da altı yıldan daha eski olması mümkün değildi, ama antik *görünüyordu.* Taşlar yıpranmıştı, pencere kepenkleri yer

yer eğik asılı duruyordu. Şimdiye kadar bir yücefırtınanın bu binayı devirip yıkmış olmamasına şaşırdı.

Akşam yemeği için aksırtın inine giriyor olabileceğinin son derece farkında olarak, kapıya yaklaştı ve çaldı. Kapı sakalı bir Boynuzyiyenli gibi tıraşlı olan, dev gibi koyugöz bir adam tarafından açıldı. Saçında bir parça kızıl varmış gibi görünüyordu.

Adam onu baştan aşağı incelerken ayaklarını yerde sürüme dürtüsüne direndi. En sonunda adam kapıyı sonuna kadar açıp, kalın parmaklarla ona girmesini işaret etti. Shallan onun hemen yanında duvara dayanmış olarak duran büyük baltayı kaçırmamıştı, duvardaki içinde sadece bir çentik varmış gibi görünen tek bir cılız Fırtınaışığı lamba tarafından aydınlatılıyordu.

Shallan derin bir nefes alarak içeri girdi.

İçerisi küf kokuyordu. Daha ileride bir yerlerden gelen su damlaması sesi duydu, fırtına suyu akıtan bir çatıdan aşağı, aşağı, aşağı zemin kata engellenemez şekilde iniyordu. Muhafız ona koridor boyunca yol gösterirken konuşmadı. Zemin tahtaydı. Tahtanın üzerinde yürümekte Shallan'ı her zaman sanki içine düşecekmiş gibi hissettiren bir şey vardı. Her adımıyla inliyormuş gibi görünüyordu. Kaliteli taşlar hiçbir zaman böyle şeyler yapmazdı.

Muhafız başıyla duvardaki bir açıklığa doğru işaret etti ve Shallan gözlerini oradaki siyahlığa dikti. Basamaklar. Aşağı.

Fırtınalar, ne yapıyorum ben?

Çekingenlik etmiyordu. Shallan'ın yapmakta olduğu şey işte buydu. Vahşi muhafıza bir göz attı ve bir kaşını kaldırarak sesini sakin çıkmaya zorladı. "Ambiansta hiç kolaya kaçmamışsınız. Harap Ovalar'da içinde ürkütücü merdivenler olan bir in bulmak için ne kadar aramanız gerekti?"

Muhafız buna gülümsedi. Onun daha az tehditkâr görünmesine sebep olmamıştı.

"Merdivenler ayağımın altında yıkılmayacak, değil mi?" diye sordu Shallan.

"Yok sorun," dedi muhafız. Sesi şaşırtıcı derecede tizdi. "Yıkılmadı benim için o ve yaptım iki kahvaltı ben bugün." Midesini sıvazladı. "Git. Bekliyorlar seni."

Işık için bir küre çıkardı ve merdivenlerden aşağı inmeye başladı. Buradaki taş duvarlar kesilmişti. Kim çürümekte olan bir apartman binası için bir bodrum kazma zahmetine girerdi ki? Cevap duvardaki birkaç uzun krem akıntılarını fark ederken geldi. Biraz mumun yanından akan eriyiğine benzeyen bu kremler, uzun zaman önce sertleşerek taş olmuştu.

Bu delik Alethiler gelmeden önce buradaymış, diye düşündü. Bu savaş kampına yerleşirken, Sebarial bu binayı zaten var olan bir bodrumun üzerine inşa ettirmiş. Savaş kampı kraterlerinde bir zamanlar insanlar yaşamış olmalıydı. Başka hiçbir açıklama yoktu. Peki kimdi onlar? Uzun zaman öncesinin Natan halkı mı?

Merdivenler küçük, boş bir odaya indi. Böylesine köhne bir binada bodrum bulmak ne kadar da garipti; normalde, bodrumlar sadece zengin evlerinde olurdu çünkü su basmasını engellemek için alınması gereken önlemler son derece kapsamlıydı. Shallan kollarını kavuşturdu, şaşırmıştı, ama sonra zeminin bir köşesi açılarak odayı ışığa boğdu. Shallan nefesi kesilerek geriye adım attı. Taş zeminin bir parçası sahteydi, bir yer kapağını gizliyordu.

Bodrumun bir bodrumu vardı. Deliğin yanına geldi ve aşağıda, içinde bulunduğu loşlukla kıyaslandığı zaman neredeyse kör edici gibi görünen bir ışık ve kırmızı bir halıya doğru giden bir el merdiveni gördü. Buraya her fırtınadan sonra çok fena su basıyor olmalıydı.

Eğilip merdivenden indi ve aşağıya doğru ilerledi, pantolon giydiğine çok memnun olmuştu. Yukarısındaki yer kapağı kapandı, görünüşe göre bir tür makara sistemi vardı.

Halının üzerine atladı ve döndüğünde beklenmedik derecede saraysı bir odayla karşılaştı. Odanın ortası boyunca uzanan uzun bir yemek masası vardı ve yanlarına mücevherler kakılmış olan cam kadehlerle parlıyordu, parıltıları odayı ışıkla dolduruyordu. Duvarlara dizilmiş dar raflar vardı, her birisi kitaplar ve süs eşyalarıyla yüklüydü. Pek çoğu küçük cam kutular içindeydi. Onlar bir tür andaç mıydı?

Odadaki yaklaşık yarım düzine kadar kişilerin arasından, özellikle bir tanesi dikkatini çekiyordu. Simsiyah saçlı, dik sırtlıydı, beyaz giysiler giymişti ve odanın çıtırdayan şöminesinin önünde ayakta duruyordu. Shallan'a birisini hatırlatıyordu, çocukluğundan bir adamı. Gülümseyen gözleri olan haberci, o kadar çok şeyi bilen bilmece. İki kör adam bir çağın sonunda durmuş güzelliği düşünüyor...

Adam dönerek açık eflatun gözler ve eski yaralar tarafından lekelenmiş bir yüzü ortaya çıkardı, bir tanesi yanağından aşağı doğru uzanıyor ve üst dudağının şeklini bozuyordu. Sol elindeki bir kadeh şarap ve en kalitelisinden takım elbisesiyle zarif gibi görünüyordu ama yüzü ve elleri başka bir hikâyeyi anlatıyordu. Savaşların, öldürmenin ve kavganın hikâyesi.

Bu Shallan'ın geçmişindeki haberci değildi. Adam bir tür uzun kamış tutmakta olduğu sağ elini kaldırdı. Bunu dudaklarına koydu. Bunu bir silah gibi tutuyordu, doğrudan Shallan'ın üstüne doğrultmuştu.

Yerinde donakaldı, hareket edemiyor, gözlerini odanın karşı tarafındaki silaha dikmiş duruyordu. En sonunda, omzunun üzerinden geriye baktı. Duvarda üzerinde çeşitli yaratıkların olduğu bir goblen şeklinde asılı duran bir hedef vardı. Shallan ciyakladı ve hemen adamın silahına üfleyerek, küçük bir iğneyi fırlatmasından önce kenara sıçradı. Duvar asmasındaki şekillerden bir tanesine gömülmeden önce Shallan'ın birkaç parmak yakınından geçmişti.

Shallan eminelini göğsüne koydu ve derin bir nefes aldı. *Sakin ol,* diye düşündü kendi kendine. *Sakin ol.*

"Tyn," dedi adam çubuğunu indirirken, "iyi değil mi?" Alçak sesle konuşma şekli Shallan'ı titretmişti. Şivesini çıkaramıyordu.

"Evet," dedi Shallan sesini çıkarmayı başararak.

Adam kadehini yanındaki şömine rafına koydu, sonra gömleğinin cebinden bir diğer iğne çıkardı. Bunu dikkatli bir şekilde çubuğunun ucundan içeri yerleştirdi. "O böylesine küçük bir şeyin kendisini önemli bir görüşmeye gelmekten alıkoymasına izin verecek türe benzemiyor."

Shallan'a baktı, silahı doluydu. O eflatun gözler cam gibi görünüyordu, yara izli yüzü ifadesizdi. Oda nefesini tutmuş gibi göründü.

 Adam yalanını görmüştü. Shallan soğuk bir ter hissetti.

"Haklısınız," dedi Shallan. "Tyn iyi. Ancak plan söz verdiği gibi gitmedi. Jasnah Kholin öldü ama suikast düzgün bir şekilde gerçekleştirilemedi. Tyn şimdilik bir aracı üzerinden çalışmanın tedbirli olacağını hissediyor."

Adam gözlerini kıstı, en sonunda çubuğunu kaldırdı ve sertçe üfledi. Shallan sıçradı ama iğne onu vurmadı, bunun yerine uçarak duvar asmasına saplanmıştı.

"O bir korkak olduğunu açığa vuruyor," dedi. "Sen buraya isteyerek mi geldin, onun hataları yüzünden seni basitçe öldürebileceğimi bilerek?"

"Her kadın bir yerlerden başlar, Berrakbey," dedi Shallan, sesi asi bir şekilde titriyordu. "Ben birkaç riske girmeden yükselemem. Eğer beni öldürmezseniz, o zaman Tyn'in büyük olasılıkla beni asla tanıştırmayacağı kişilerle karşılaşmak için bir fırsatım olur."

"Cesaret," dedi adam. İki parmağıyla işaret etti ve ateşin yanında oturmakta olan kişilerden bir tanesi (cılız açıkgöz adamın dişleri o kadar büyüktü ki, soyunda bir yerlerde bir parça fare olması mümkündü) öne fırlayarak Shallan'ın yakınındaki uzun masanın üzerine küt diye bir şey koydu.

Bir torba küre. İçindekiler broam olmalıydı; torba koyu kahverengi olmasına rağmen parlak bir şekilde ışıldıyordu.

"Bana onun nerede olduğunu söyle ve sen o parayı alabilirsin," dedi yara izli adam bir diğer iğneyi daha çıkararak. "Hırsın var. Bunu beğendim. Sana sadece onun yeri için ödeme yapmakla kalmayacağım, ayrıca organizasyonumda senin için bir yer de bulmaya çalışacağım."

"Affedersiniz, Berrakbey, ama onu satmayacağımı siz de biliyorsunuz," dedi Shallan. Muhakkak o da Shallan'ın korkusunu, terin şapkasının astarını nemlendirdiğini, şakaklarından aşağı aktığını görebiliyordu. Gerçekten de, yanında yerden kıvranan korkusprenleri çıktı, gerçi masa adamın onları görmesini engelliyor olabilirdi. "Eğer para için Tyn'e ihanet etmeye gönüllü olsaydım, o zaman sizin için nasıl bir değerim olabilirdi ki? Eğer yeteri kadar büyük bir ödül önerilirse, bunu size de yapacağımı bilirdiniz."

"Şeref?" diye sordu adam, yüz ifadesi hâlâ boştu, iğne iki parmağının arasında tutulmuştu. "Bir hırsızda?"

"Tekrar affedersiniz, Berrakbey, ama ben basit bir hırsız değilim," dedi Shallan.

"Ya ben sana işkence edersem? Bilgiyi o şekilde de alabilirim, seni temin ederim."

"Yapabileceğinizden şüphem yok, Berrakbey," dedi Shallan. "Ama siz gerçekten de Tyn'in beni onun yerini bilir hâlde yollayacağına inanıyor musunuz? Bana işkence yapmanın ne anlamı olur?"

"Eh, bir kere eğlenceli olur," dedi adam başını eğip iğneyi yerine yerleştirirken.

Nefes al, dedi Shallan kendi kendine. *Yavaş yavaş. Normal.* Bunu başarması zordu. "Ben bunu yapacağınızı düşünmüyorum, Berrakbey."

Adam hızlı bir hareketle çubuğu kaldırdı ve üfledi. İğne duvara yapışırken *gümledi*. "Ama neden olmasın?"

"Çünkü siz faydalı olabilecek bir şeyi çöpe atacak türden birisine benzemiyorsunuz." Shallan cam kutular içindeki andaçlara doğru başıyla işaret etti.

"Sen bana faydalı olabileceğini mi varsayıyorsun?"

Shallan başını kaldırarak onun bakışına karşılık verdi. "Evet."

Adam gözlerinin içine baktı. Şömine çıtırdadı.

"Pekâlâ," dedi en sonunda, şöminesine doğru döndü ve tekrar kadehini aldı. Çubuğu bir elinde tutmaya devam ediyordu ama sırtını Shallan'a dönmüştü, öbür eliyle içiyordu.

Shallan kendisini ipleri kesilmiş bir kukla gibi hissetti. Rahatlamayla nefesini bıraktı, bacakları titriyordu, ve yemek masasının yanındaki sandalyelerden bir tanesine oturdu. Titreyen parmaklarla bir mendil çıkardı ve şapkayı geri itip, alnını ve şakaklarını sildi.

Mendili kaldırmak için durduğu zaman, yanındaki sandalyeye birisinin oturmuş olduğunu fark etti. Shallan onun hareket ettiğini bile görmemişti ve varlığı yüzünden irkildi. Kısa, bronz derili adamın yüzüne bağlanmış olan bir tür kabuktan maske vardı, sıkıca bastırılmıştı. Hatta, aslında daha çok... Daha çok derisi bir şekilde büyüyerek maskenin kenarlarını kaplamaya başlamış gibi görünüyordu.

Kırmızı-turuncu kabuk parçalarının dizilişi bir mozaik gibiydi; kaşların, öfkenin ve gazabın bir izlenimini yaratıyordu. O maskenin arkasında bir çift koyu göz kırpılmadan onu izliyordu ve kayıtsız bir ağız ve çene de açıktaydı. Adam... Hayır, *kadın*! Shallan göğüslerin varlığını ve bedeninin şeklini fark etti. Onu yanıltan çıplak emineli olmuştu.

Shallan kızarışını bastırdı. Kadın koyu kahverengi, basit giysiler giyiyordu, daha fazla kabukla süslenmiş olan karmaşık bir kemer takmıştı. Ateşin yanında daha geleneksel Alethi giysileri giymiş, alçak sesle konuşmakta olan dört kişi daha vardı. Onu sorgulamış olan uzun boylu adam tekrar konuşmadı.

"Ee, Berrakbey?" dedi Shallan ona doğru bakarak.

"Düşünüyorum," dedi adam. "Seni öldürmeyi ve Tyn'i avlamayı beklemiştim. Ona bana gelmesinde bir sorun olmayacağını söyleyebilirsin, Jasnah'dan bilgiyi edinemediği için kızgın değilim. İş için en iyisi olduğunu düşündüğüm avcıyı kiraladım ve riskleri de anlıyordum. Kholin öldü ve Tyn'in de her şart altında elde etmesi gereken şey buydu. Onu yaptığı işten dolayı kutlamamış olabilirdim ama tatmin olmuştum.

"Ancak şahsen açıklamamak için gelmemeye karar vermek, bu korkaklık midemi kaldırıyor. O saklanıyor, av gibi." Şarabından bir yudum aldı. "Sen bir korkak değilsin. Öldürmeyeceğimi bildiği birisini göndermiş. O her zaman akıllıydı."

Harika. Bunun Shallan için anlamı neydi? Tereddütlü bir şekilde sandalyesinden kalktı, garip küçük kadından ve onun kırpmadığı gözlerinden uzakta olmak istiyordu. Bunun yerine, odayı daha ayrıntılı inceleme fırsatı yakaladı. Ateşin dumanı nereye gidiyordu? Ta buraya kadar bir baca mı açmışlardı?

Sağ duvarda daha fazla sayıda andaç vardı, birkaç tane devasa mücevherkalbi de içeriyorlardı. Hepsi bir araya geldiği zaman, değerleri büyük olasılıkla evlerinin tüm mal varlığından daha yüksek olurdu. Neyse ki, dolu değillerdi. Kesilmemiş olmalarına rağmen, büyük olasılıkla kör etmeye yetecek kadar çok parlarlardı. Ayrıca Shallan'ın belli belirsiz hatırladığı kabuklar vardı. O diş büyük ihtimalle bir aksırttandı. Ve şu göz yuvarı, onun yapısı bir santhidin kafatasına ürkütücü derecede yakınmış gibi görünüyordu.

Diğer acayip şeyler ise Shallan'ı afallatıyordu. Bir şişecikte solgun kum. Bir çift kalın saç tokası. Bir bukle altın saç. Üzerinde okuyamadığı yazılar olan bir ağacın dalı.

Gümüş bir bıçak. Bir tür çözeltinin içinde muhafaza edilmiş olan garip bir çiçek. Bu andaçları açıklamak için herhangi bir plaket yoktu. Bu solgun pembe kristal parçası bir tür mücevher olabilirmiş gibi görünüyordu ama neden o kadar narindi? Minik parçaları kutusunun içine saçılmıştı, sanki sadece yerine koyulmak bile onu neredeyse eziyormuş gibiydi.

Tereddütlü bir şekilde odanın arkasına doğru adım attı. Ateşin dumanı yükseliyor, sonra da kıvrılıyor ve dönerek şöminenin tepesinde asılı duran bir şeyin etrafına dolanıyordu. Bir mücevher miydi?... Hayır, bir fabrial. Bir makaranın ipliği sarması gibi dumanı topluyordu. Shallan hiç böyle bir şey görmemişti.

"Amaram denilen adamı tanıyor musun?" diye sordu beyazlı adam.

"Hayır, Berrakbey."

"Bana Mraize denir," dedi adam. "Sen bana bu unvanla hitap edebilirsin. Ve sen?"

"Bana Peçe denir," dedi Shallan düşünmekte olduğu bir ismi kullanarak.

"Pekâlâ. Amaram Yüceprens Sadeas'ın maiyetindeki bir Paredar. Ayrıca o şu anki avım."

Bunun bu şekilde söylendiğini duymak Shallan'ın içini titretti. "Ve benden ne diliyorsunuz, Mraize?" Denedi ama unvanın telaffuzunu tam olarak tutturamamıştı. Bu bir Vorin terimi değildi.

"Onun Sadeas'ın sarayının yakınında bir malikânesi var," dedi Mraize. "İçeride, Amaram sırlar saklıyor. Neler olduğunu bilmek istiyorum. Efendine incelemesini ve bilgiyle birlikte gelecek hafta Chachel'de bana geri gelmesini söyle. O ne aradığımı bilecek. Eğer bunu yaparsa, ona karşı olan hayal kırıklığım solacak."

Bir Paredarın malikânesine sızmak mı? Fırtınalar adına! Shallan'ın böyle bir şeyi nasıl başaracağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Buradan gitmeli, kılığını terk etmeli ve canıyla kaçabildiği için kendini şanslı saymalıydı.

Mraize boş şarap kadehini geri koydu ve Shallan onun sağ elinin de yaralı olduğunu gördü, parmakları yamuktu, sanki kırılmış ve kötü bir şekilde düzeltilmiş gibi. Orada, Mraize'in orta parmağında ışıldayan ve altın bir mühür yüzüğü vardı. Üzerindeki Jasnah'nın çizdiği aynı semboldü. Shallan'ın vekilharcının taşıdığı sembol, Kabsal'ın bedenine dövmelenmiş olan sembol.

Geri çekilmek yoktu. Shallan bu insanların bildiği şeylerin ne olduğunu öğrenmek için ne gerekiyorsa onu yapacaktı. Ailesi hakkında, Jasnah hakkında ve dünyanın sonunun kendisi hakkında.

"Dileğiniz yerine getirilecek," dedi Shallan Mraize'e.

"Ücret sormak yok mu?" diye sordu Mraize cebinden bir iğne çıkarırken, eğlenmişti. "Efendin her zaman sorardı."

"Berrakbey, kişi en kaliteli şarap evlerinde pazarlık yapmaz," dedi Shallan. "Ödemeniz kabul edilecek."

Girdiğinden beri ilk defa, Shallan Mraize'in gülümsediğini gördü, gerçi ona doğru bakmıyordu. "Amaram'a zarar vermeyin, küçük bıçak," diye uyardı. "Onun hayatı başka birisine ait. Kimseye fark ettirmeyin ya da şüphelendirmeyin. Tyn inceleyecek ve geri dönecek. Daha fazlası değil."

Döndü ve duvara bir iğne üfledi. Shallan ateşin yanındaki diğer dört kişiye bir göz attı ve hızlı göz kırpmalarla birer Hatıralarını aldı. Ondan sonra, gitmesine izin verildiğini hissederek, merdivene doğru yürüdü.

Son bir kere daha borusunu kaldırırken Mraize'in gözlerini sırtında hissetti. Yukarısındaki yer kapağı açıldı. Shallan merdivenden yukarı tırmanırken bakışların onu takip ettiğini hissediyordu.

Bir iğne hemen altından geçerek, basamakların arasından duvara saplandı. Hızla nefes alan Shallan gizli odadan çıkarak, tekrar tozlu üst bodruma girdi. Yer kapağı kapanarak onu karanlığın içine hapsetti.

Soğukkanlılığı bozuldu ve hızla merdivenlerden yukarıya ve binanın dışına fırladı. Dışarıda durarak derin derin nefes aldı. Dışarıdaki sokak gittikçe daha az değil, daha çok kalabalık olmuştu, o meyhaneler bir kalabalık çekiyordu. Shallan hızla yoluna gitti.

Hayaletkanlarla buluşmaya gelirken pek bir planının olmadığını ancak şimdi fark ediyordu. Ne yapacaktı ki? Onlardan bir şekilde bilgi mi alacaktı? Bu onların güvenini kazanmayı gerektirirdi. Mraize hiç kimseye güvenecek türden birisine benzemiyordu. Shallan onun Urithiru hakkında bildiği şeyleri nasıl öğrenecekti? Adamlarına kardeşlerinin peşini nasıl bıraktıracaktı? Onu...

"Takip," dedi Desen.

Shallan aniden durdu. "Ne?"

"Takip eden var," dedi Desen, sesi rahattı, sanki bütün bu yaşadıklarının Shallan'ı ne kadar gerdiği hakkında hiçbir fikri yokmuş gibiydi. "Sen benden izlememi istedin. Ben izledim."

Elbette ki Mraize onu takip etmesi için birini gönderecekti. Soğuk terleri geri dönen Shallan kendisini hareket etmeye, omzunun üzerinden geriye bakmamaya zorladı. "Kaç kişi?" diye sordu ceketinin yan tarafına tırmanmış olan Desen'e.

"Bir," dedi Desen. "Maskesi olan kişi, ama şimdi siyah bir pelerin giyiyor. Gidip onunla konuşmalı mıyız? Siz artık arkadaşsınız, değil mi?"

"Hayır. Ben öyle demezdim."

"Mmm..." dedi Desen. Shallan onun insan etkileşimlerinin doğasını çözmeye çalıştığından şüphe etti. İyi şanslar.

Ne yapacaktı? Shallan peşindekini atlatabileceğini hiç sanmıyordu. O kadın bu tür şeylerde tecrübeli görünüyordu, Shallan'ın ise... Eh, onun kitap okumak ve resim çizmek konusunda epey tecrübesi vardı.

Işıkörü, diye düşündü. *Bununla bir şeyler yapabilir miyim?* İllüzyonu hâlâ sağlamdı, omzundan aşağı uzanan siyah saçlar bunu kanıtlıyordu. Üzerindeki görüntüyü başka bir tanesine çevirebilir miydi?

Fırtınaışığı'nı içine çekti ve bu da adımlarını hızlandırmasına neden oldu. İleride, iki apartman grubunun arasında uzanan bir ara sokak vardı. Kharbranth'daki benzer bir ara sokağın anılarını görmezden gelerek, Shallan hızlı bir adımla buna saptı, sonra anında nefesini bırakarak Fırtınaışığı'nı şekillendirmeye çalıştı. Belki ceketinin üstünü kapatması için iri bir adamın görüntüsü ve...

Ve Fırtınaışığı sadece önünde dağıldı, hiçbir şey yapmamıştı. Paniğe kapıldı ama kendisini ara sokak boyunca ilerlemeye devam etmeye zorladı.

İşe yaramadı. Neden işe yaramamıştı? Odalarında olduğu zaman işe yarıyordu!

Düşünebildiği tek farklı şey çizimiydi. Odalarında ayrıntılı bir resim çizmişti. Şimdi bu yoktu.

Cebine uzanarak, üzerine harita çizilmiş olan kâğıt sayfasını çıkardı. Arkası boştu. Öbür cebini içgüdüsel olarak oraya koyduğu kalem için karıştırdı ve yürürken çizim yapmaya çalıştı. İmkânsızdı. Salas neredeyse batmıştı ve çok karanlıktı. Dahası, hareket ederken ve kağıdın arkasına koyacağı sert bir şey olmadan iyi ayrıntı çizemezdi. Eğer durup çizim yaparsa bu şüphe uyandırır mıydı? Fırtınalar, o kadar gergindi ki, kalemi düz tutmakta zorlanıyordu.

Saklanabileceği, çömelip sağlam bir çizim yapabileceği bir yere ihtiyacı vardı. Bu ara sokakta yanından geçmekte olduğu kapı aralıkları gibi.

Bir duvar çizmeye başladı.

Bunu yürürken yapabiliyordu. Bir yan sokağa saptı, açık bir meyhanenin ışığı üzerine dökülüyordu. Kahkaha ve bağırışların gürültüsünü duymazdan geldi, gerçi onların birkaç tanesi onu hedef alıyormuş gibi gelmişti, ve kağıdının üzerine basit bir taş duvar çizdi.

Bunun işe yarayıp yaramayacağı konusunda hiçbir fikri yoktu ama denemekten zarar gelmezdi. Diğer bir ara sokağa döndü, neredeyse ayakkabıları olmayan bir sarhoşun horlayan bedenine takılıp düşecekti, sonra koşarak fırladı. Kısa bir mesafe ileride birkaç ayak derinlikte olan bir kapı ağzının girintisine daldı. Geride kalan Fırtınaışığı'nı nefesiyle birlikte bırakarak, çizdiği duvarın kapı ağzının üzerini kapattığını hayal etti.

Her şey karardı.

Ara sokak karanlıktı ama şimdi Shallan *hiçbir şey* göremiyordu. Ayın hayalet ışığı da, ara sokağın sonundaki meşalelerle aydınlanan meyhanenin ışığı da kaybolmuştu. Bu görüntüsünün işe yaradığı anlamına mı geliyordu? Şapkasını çıkararak arkasındaki kapıya yaslandı, hiçbir parçasının illüzyon duvardan dışarı uzanmayacağından emin olmaya çalışıyordu. Dışarıda hafif bir gıcırtı duydu, taş üzerinde çizmeler, ve karşısındaki duvara sürtünen kumaş gibi bir ses. Ondan sonra hiçbir şey.

Shallan orada donmuş hâlde kaldı, kulaklarınız zorluyor ama sadece kalbinin atışını duyuyordu. En sonunda fısıldadı. "Desen. Burada mısın?"

"Evet," dedi o.

"Git ve kadın dışarıda yakınlarda bir yerde mi bak."

Desen giderken ve sonra geri dönerken hiçbir ses çıkarmadı. "Gitmiş."

Shallan tutmakta olduğu nefesini bıraktı. Sonra, kendini hazırlayarak duvarın içine adım attı. Fırtınaışığı'nınki gibi bir parlama görüşünü kapladı. Ondan sonra ise dışarıdaydı, ara sokakta duruyordu. Arkasındaki illüzyon kısa bir süre sanki dumandan yapılmış gibi girdaplandı, sonra hızla tekrar oluştu.

Benzetmesi aslında epey iyiydi. Yakından incelendiği zaman, onun taşlarının gerçek olanlarla kusursuz şekilde uyumlu olmadığı görünüyordu ama geceleyin bunu görmek zordu. Ancak sadece birkaç saniye sonra, illüzyon tekrar girdaplanan Fırtınaışığı'na dönüşerek parçalandı ve buharlaştı. Onu destekleyecek hiç Işık'ı kalmamıştı.

"Görüntün gitti," diye belirtti Desen.

Kızıl saç. Shallan nefesini tuttu, sonra anında eminelini cebinin içine soktu. Tyn'in eğittiği koyugöz dolandırıcı yarı çıplak gezebilirdi ama Shallan'ın kendisi değil. Bu yanlıştı işte.

Bu ayrıca aptalcaydı ve Shallan bunu biliyordu, ama duygularını değiştiremezdi. Kısaca tereddüt etti, sonra ceketi çıkardı. O şapka olmadan, ve yüzü de değişmişken, başka bir kişiydi. Maskeli kadının gitmiş olduğunu varsaydığı yönün tersinden ara sokağı terk etti.

Shallan nerede olduğunu anlamaya çalışarak tereddüt etti. Malikâne neredeydi? Yolunu zihinsel olarak geriye doğru takip etmeye çalıştı ama yerinden emin olmakta zorlanıyordu. Görebilecek bir şeylere ihtiyacı vardı. Kırışık kağıdını çıkardı ve şimdiye kadar geçmiş olduğu yolların çabucak bir haritasını çizdi.

"Seni malikâneye geri götürebilirim," dedi Desen.

"Ben hallederim." Shallan çizdiği haritayı kaldırdı ve başını salladı.

"Mmm. Bu bir desen. Sen bunu görebiliyor musun?"

"Evet."

"Ama uzakalemin harflerindeki deseni değil?"

Nasıl açıklayabilirdi? "Onlar kelimelerdi," dedi Shallan. "Savaş kampı bir yer, benim çizebileceğim bir şey." Geri dönüş yolunun resmi Shallan için açıktı.

"Ah..." dedi Desen.

Bir aksaklık çıkmadan malikâneye geri döndü ama takipçisinden düzgün olarak kurtulmuş muydu ya da Sebarial'ın hizmetkârlarından biri onu bahçeleri geçerken ve pencere tırmanırken görmüş müydü, emin olamıyordu. Gizli gizli gezmenin sorunu işte buydu. Eğer hiçbir sorun çıkmamış gibi görünüyorsa, bunun güvende olduğun için mi, yoksa birilerinin seni fark ettiği ama sadece henüz bir şey yapmadığı için mi olduğunu nadiren bilebiliyordun.

Kepenklerini kapatıp, perdelerini örttükten sonra Shallan kendisini yumuşak yatağın üzerine sırt üstü fırlattı, derin derin nefes alıyor ve titriyordu.

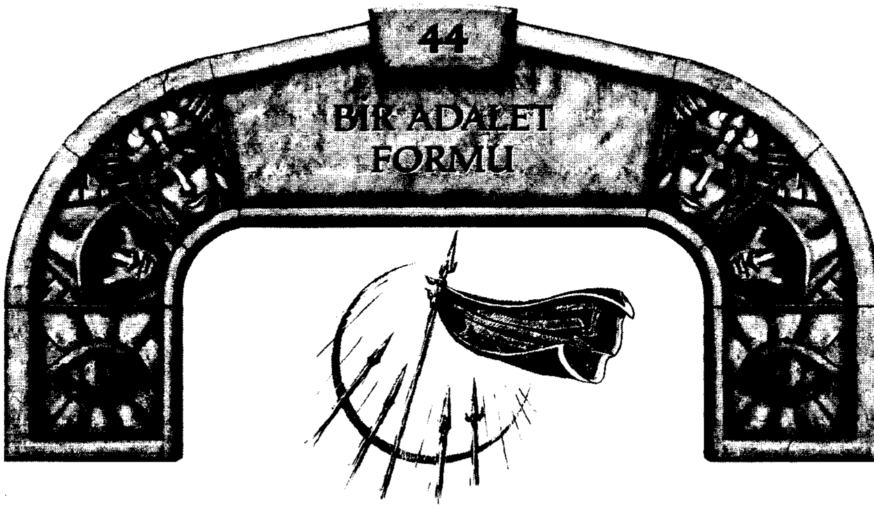
Bu, hayatta yaptığım en saçma şeydi, diye düşündü.

Ama yine de kendisini coşkulu, bunun heyecanıyla kızarmış hâlde bulmuştu. Fırtınalar adına! Shallan bundan *hoşlanmıştı.* Gerilim, ter, konuşarak ölümden dönmek, hatta en sonundaki kovalamaca bile. Onda ne bozukluk vardı? Jasnah'yı soymaya çalıştığı zaman tecrübenin her parçası onu hasta etmişti.

Artık o kız değilim, diye düşündü Shallan gülümseyerek tavanı izlerken. *Haftalardır da olmadım.*

Bu Berrakbey Amaram'ı araştırmanın bir yolunu *bulacaktı* ve onun bildiklerini öğrenebilmek için Mraize'in güvenini kazanacaktı. *Hâlâ Kholin ailesiyle bir ittifak kurmaya ihtiyacım var,* diye düşündü. *Ve bunun yolu da Prens Adolin.* Onunla kısa süre sonra tekrar karşılaşabilmenin bir yolunu bulması gerekiyordu ama bir şekilde onu çaresizmiş gibi göstermeyen şekilde.

Onu içeren kısım, büyük olasılıkla Shallan'ın hedefleri arasındaki en hoş olanı olacaktı. Hâlâ gülümseyerek kendisini yataktan dışarı fırlattı ve ona bırakılan tepside hiç yemek kalmış mı diye bakmaya gitti.

44
BİR ADALET FORMU

Ancak Bağdökümcülere gelince, onların üyeleri sadece üç idi, ki bu rakam onlar için nadir değildi; ne de bunu büyük miktarlarda arttırmaya talip olurlardı, çünkü Madasa zamanları sırasında, onların tarikatından sadece bir adedi Urithiru ve tahtlarına daimi olarak refakat ederdi. Onların sprenlerinin münhasır olduğu bilinirdi, ve onları tarikatların diğerlerinin miktarına çıkarmaya teşvik etmek fesatlık addedilirdi.

–Parlayan Sözler - Bölüm 16 - Sayfa 14

Kaladin hiçbir zaman kendisini, diğer bütün askerlerin yüksek mertebeli olduğu, Dalinar'ın açıkgöz antrenman sahasını ziyaret ettiği zamanlarda olduğu kadar belirgin bir şekilde göze batar hissetmiyordu.

Dalinar askerlerinin görev saatleri sırasında üniforma giymelerini emrediyordu ve bu adamlar da ona itaat ediyordu. Kendi mavi üniformasının içinde Kaladin'in onlardan ayrı tutulurmuş gibi hissetmemesi gerekirdi ama öyleydi. Onların üniformaları daha müsrifçe hazırlanmıştı; kaliteli ceketlerin yan tarafındaki düğmeler parlaktı ve içlerine kakılmış mücevherleri vardı. Başkalarının üniformaları işlemelerle süslenmişti. Renkli fularlar popülerlik kazanıyordu.

Açıkgözler onlar içeri girerken Kaladin ve adamlarına göz attılar. Her ne kadar sıradan askerler onun adamlarına kahramanlarmış gibi davranıyor, ve bu hatta subaylar da Dalinar'a ve onun kararlarına saygı duyuyor olsalar da, duruşları Kaladin ve arkadaşlarına karşı düşmancaydı.

Siz burada istenmiyorsunuz, diyordu o bakışlar. *Herkesin bir yeri var. Siz kendinizinkini aşıyorsunuz. Yemek salonuna girmiş bir chul gibi.*

"Bugünün eğitimi için görevimi devredebilir miyim, komutanım?" diye sordu Renarin Kaladin'e. Genç, bir Köprü Dört üniforması giyiyordu.

Kaladin başını sallayarak onayladı. Onun gidişi diğer köprücüleri rahatlatmıştı. Kaladin üç nöbet yerine doğru işaret etti ve adamlarından üç tanesi konum almak için koşarak gittiler. Moash, Teft ve Yake onun yanında kalmıştı.

Kaladin onları kum kaplı avlunun arka tarafında durmakta olan Zahel'in önüne götürdü. Diğer ardentlerin hepsi düello yapan açıkgözlere su, havlu ya da antrenman silahları taşıyarak kendilerini meşgul ederlerken, Zahel kumların üstüne bir daire çizmişti ve içine renkli küçük taşlar atıyordu.

"Teklifini kabul etmeye geldim," dedi Kaladin onun yanına yaklaşarak. "Adamlarımdan üç tanesini de benimle birlikte öğrenmeleri için getirdim."

"Ben dört tanenizi eğitmeyi önermemiştim," dedi Zahel.

"Biliyorum."

Zahel homurdandı. "Koşarak bu binanın etrafında kırk tur atın, sonra da gelip rapor verin. Geri dönmek için benim oyunumdan sıkılmama kadar zamanınız var."

Kaladin sertçe elini salladı ve dördü de koşarak atıldılar.

"Bekleyin," diye seslendi Zahel.

Kaladin çizmeleri kumlar üzerinde cızırdayarak durdu.

"Ben sadece bana itaat etmeye ne kadar gönüllü olup olmadığınızı deniyordum," dedi Zahel dairesinin içine bir taş atarken. Sanki kendinden memnun olmuş gibi mırıldandı. En sonunda onlara bakmak için döndü. "Sanırım sizi kuvvetlendirmeme gerek yoktur. Ama oğlum, senin kulaklarındaki kırmızının benzerini hiç görmedim."

"Benim... Kulağıma ne olmuş?" diye sordu Kaladin.

"Lanet olası dil. Demek istiyorum ki senin kanıtlayacak bir şeylerin var, kavga çıkarmak için kaşınıyorsun. Bu senin her şeye ve herkese karşı öfkeli olduğun anlamına geliyor."

"Bizi suçlayabilir misin?" diye sordu Moash.

"Sanırım suçlayamam. Ama eğer siz çocukları eğiteceksem, kırmızı kulaklarınızın bana engel olmasını kabul edemem. Siz laf dinleyeceksiniz ve söylediğim şeyi yapacaksınız."

"Evet, Usta Zahel," dedi Kaladin.

"Bana usta deme," dedi Zahel. Baş parmağıyla omzunun üzerinden birkaç ardentin yardımıyla Parezırhı'nı giymekte olan Renarin'e doğru işaret etti. "Ben onun ustasıyım. Siz oğlanlar için, sadece sizin arkadaşlarımı hayatta tutmanıza yardımcı olmak isteyen bir üçüncü şahısım. Ben geri dönene kadar burada bekleyin."

Renarin'e doğru yürümek için döndü. Yake Zahel'in atmakta olduğu renkli taşlardan bir tanesini eline alırken, adam bakmadan seslendi. "Ve taşlarımı da ellemeyin!"

Yake sıçradı ve taşı düşürdü.

Kaladin üzerlerindeki gölgeliği tutan sütunlardan bir tanesine arkasını yaslanarak yerleşti, Zahel'in Renarin'e talimatlarını vermesini izledi. Syl fırlayarak yukarıdan indi ve meraklı bir yüz ifadesiyle küçük taşları incelemeye başladı, onların ne özelliği olduğunu çıkarmaya çalışıyordu.

Kısa bir süre sonra, Zahel yanında Renarin'le yanlarından geçti, oğlana bugünkü eğitimini anlatıyordu. Görünüşe göre, istediği şey Renarin'in öğlen yemeği yemesiydi. Birkaç ardent aceleyle bir masa, yemek takımları ve bir Paredarın ağırlığını kaldırabilecek olan ağır bir tabure getirirken, Kaladin gülümsedi. Masa örtüleri bile vardı. Zahel hantal Parezırhı'nın yüz plakasını kaldırıp, şaşkınca gözlerini önündeki müsrif öğlen yemeğine dikmiş olan Renarin'i oturmaya bıraktı. Oğlan sakarca eline bir çatal aldı.

"Ona yeni edindiği güçle hassas davranmayı öğretiyorsun," dedi Kaladin öbür yöne giderken yanlarından geçen Zahel'e.

"Parezırhı güçlü merettir," dedi Zahel Kaladin'e bakmadan. "Onu kontrol etmek, sadece duvarları yıkmak ve binalardan atlamaktan ibaret değildir."

"Peki biz ne zaman..."

"Beklemeye devam edin." Zahel yürüyüp gitti.

Kaladin omzunu silken Teft'e bir göz attı. "Ben onu sevdim."

Yake hafifçe güldü. "Çünkü o da neredeyse senin kadar huysuz, Teft."

"Huysuz değilim ben," diye tersledi Teft. "Sadece aptallığa karşı tahammülüm az."

Zahel sakin sakin onlara doğru gelene kadar beklediler. Adamları anında dikkat kesildi, gözleri açılmıştı. Zahel'in elinde bir Parekılıcı vardı.

Onlar da bunu umuyorlardı. Kaladin adamlarına bu eğitimin bir parçası olarak Pa-re'lere dokunmalarının mümkün olabileceğini söylemişti. Gözleri Kılıç'ı, eldivenini çıkarmakta olan göz kamaştırıcı bir kadını izlermiş gibi takip ediyordu.

Zahel yanlarına vardı, sonra da Kılıç'ı önlerindeki kumlu zemine sapladı. Elini kabzadan çekti ve salladı. "Tamam. Bir deneyin."

Kılıç'a bakakaldılar. "Kelek'in nefesi," dedi Teft en sonunda. "Sen ciddi söylüyor-sun, değil mi?"

Yakınlarda, Syl taşları bırakmış ve gözlerini Kılıç'a dikmişti.

"Cehennem'e gidesi gecenin ortasında sizin yüzbaşınızla konuşmamdan sonraki sabah, Berrakbey Dalinar ile krala gittim ve onlardan sizi kılıç duruşlarında eğitmek için izin istedim. Sizin kılıç filan taşımanız gerekmiyor ama eğer Parekılıcı olan bir suikastçıyla dövüşecekseniz, duruşları ve onlara nasıl karşılık vereceğinizi bilmeniz gerekir."

Elini Parekılıcı'nın üzerine koyarak başını eğdi. "Berrakbey Dalinar size kralın Parekılıçlar'ından bir tanesini kullanmanız için izin verilmesini önerdi. O zeki adam."

Zahel elini çekti ve işaret etti. Teft Parekılıcı'na dokunmak için uzandı ama silahı önce Moash kaptı, kabzasını kavramış ve fazla sertçe çekerek zeminden sökmüştü. O geriye doğru tökezlerken, Teft de geriye çekildi.

"Dikkat et be!" diye haykırdı Teft. "Eğer salak gibi davranırsan kendi fırtına kapası kolunu keseceksin."

"Ben salak değilim," dedi Moash, Kılıç'ı yukarı kaldırarak ileriye doğru uzatırken. Tek bir şanspreni başının yakınlarında yoktan belirdi. "Beklediğimden daha ağır."

"Öyle mi?" dedi Yake. "Herkes onların hafif olduğunu söylüyordu!"

"Onlar sıradan bir kılıca alışkın olanlar," dedi Zahel. "Eğer hayatın boyunca kılıç kullanma talimi yaparsan, sonra ondan iki ya da üç kat daha fazla çelikten yapılmış gibi görünen bir şeyi eline aldığın zaman onun daha ağır olmasını beklersin. Daha hafif değil."

Moash silahı dikkatli bir şekilde sallarken homurdandı. "Hikâyelerin anlatışına bakınca, onun hiç ağırlığının olmayacağını düşünmüştüm. Sanki bir meltem kadar hafif olacağını." Tereddütlü bir şekilde yere sapladı. "Keserken de düşündüğümden daha fazla direnç gösteriyor."

"O zaman beklentiyle ilgili bir şey demek," dedi Teft sakalını kaşıyarak ve Yake'e silahı alması için elini salladı. Tıknaz köprücü Kılıç'ı Moash'tan daha fazla dikkat ederek çekti.

"Fırtınababa, ama bunu elimde tutmak acayip geliyor," dedi Yake.

"Bu alt tarafı bir araç," dedi Zahel. "Değerli bir tanesi ama yine de sadece bir araç. Bunu unutma."

"Bu bir araçtan daha fazlası," dedi Yake havada sallarken. "Kusura bakmayın ama öyle. Sıradan bir kılıç için buna inanabilirim ama bu... Bu sanat eseri."

Zahel sıkıntıyla başını iki yana salladı.

"Ne?" diye sordu Kaladin Yake gönülsüz bir şekilde Parekılıcı'nı Teft'e verirken.

"Sadece fazla düşük mertebede doğmuşlar diye, insanlara kılıç kullanmanın yasaklanması," dedi Zahel. "Bütün bu yıllardan sonra bile bu bana salakça geliyor. Kılıçlarda kutsal olan hiçbir şey yok. Bazı durumlarda daha iyiler, bazı durumlarda da daha kötüler."

"Sen bir ardentsin," dedi Kaladin. "Senin Vorin sanat ve geleneklerini savunuyor olman gerekmez mi?"

"Eh," dedi Zahel. "Eğer fark etmediysen, pek iyi bir ardent değilim. Ama en azından müthiş bir silahşorum." Kılıç'a doğru başıyla işaret etti. "Sen de bir tur alacak mısın?"

Syl keskince Kaladin'e baktı.

"Eğer ille ısrar etmeyeceksen, ben almayayım," dedi Kaladin Zahel'e.

"Nasıl hissettireceğini hiç mi merak etmiyorsun?"

"O şeyler çok fazla arkadaşımı öldürdü. Senin için bir sakıncası yoksa, ben ona dokunmak zorunda kalmamayı tercih ederim."

"Sen bilirsin," dedi Zahel. "Berrakbey Dalinar'ın önerisi sizin bu silahlara alışmanızı sağlamaktı. O huşunun bir kısmını ortadan kaldırmak. Bunlardan bir tanesiyle ölen her iki adamdan biri, aval aval bakmakla kaçınamayacak kadar meşgul olduğu için ölür."

"Evet," dedi Kaladin hafifçe. "Bunu ben de gördüm. Bana saldır. Onlarla yüzleşmek için pratiğe ihtiyacım var."

"Tamam. Kılıç'ın koruyucusunu getireyim."

"Hayır," dedi Kaladin. "Koruyucu yok, Zahel. Benim korkuyor olmam gerekli."

Zahel bir an için onu inceledi, sonra da başını sallayarak onayladı ve Kılıç'ı almak için bir kez daha alıp havada savurmaya başlamış olan Moash'a doğru yürüdü.

Syl onu göremeyen adamların başlarının etrafından dönerek hızla yanından geçti. "Teşekkür ederim," dedi Kaladin'in omzuna yerleşirken.

Zahel geri geldi ve bir duruşa geçti. Kaladin bunu açıkgöz düello duruşlarından bir tanesi olarak tanıdı ama hangisi olduğunu bilmiyordu. Zahel öne bir adım attı ve saldırdı.

Panik.

Kaladin korkunun yükselmesine engel olamıyordu. Bir an içinde Dallet'in öldüğünü gördü, Parekılıcı başının içinden geçiyordu. Yanmış gözleri Kılıç'ın fazla gümüşsü yüzeyinden yansıyan yüzleri gördü.

Kılıç birkaç parmak önünden geçti. Zahel saldırısını takip eden bir adım attı ve Kılıç'ı akıcı bir manevrayla tekrar geri çevirdi. Bu sefer isabet ederdi, o yüzden Kaladin de geriye çekilmek zorundaydı.

Fırtınalar adına, bu canavarlar güzeldi.

Zahel tekrar saldırdı ve Kaladin de kaçınmak için kenara sıçramak zorunda kaldı. *Bu biraz fazla hevesli oldu, Zahel,* diye düşündü. Tekrar darbeden kaçındı, sonra da gözünün ucuyla gördüğü bir gölgeye tepki verdi. Hızla arkasını döndü ve Adolin Kholin ile yüz yüze geldi.

Birbirlerinin gözlerinin içine baktılar. Kaladin bir zevzeklik yapması için bekledi. Adolin'in gözleri bir an Zahel ve Parekılıcı'na doğru kaydı, sonra tekrar Kaladin'e döndü. En sonunda, prens çok hafifçe başını salladı. Döndü ve Renarin'e doğru yürümeye başladı.

İması basitti. Beyazlı Suikastçı onların ikisini de yenmişti. Onunla tekrar dövüşmek için hazırlanmakta alay edilecek hiçbir şey yoktu.

Bu onun şımarık bir yaygaracı olmadığı anlamına gelmiyor, diye düşündü Zahel'e doğru geri dönerken. O ise elini sallayarak başka bir ardenti çağırmıştı ve Parekılıcı'nı ona veriyordu.

"Benim gidip Prens Renarin'i eğitmem gerek," dedi Zahel. "Onu bütün gün siz sersemler için onu yalnız bırakamam. Bu İvis, sizinle birlikte bazı antrenman hareketlerinin üzerinden geçecek ve her birinizi bir Parekılıcı ile yüzleştirecek, Kaladin'in yaptığı gibi. Bu görüntüye gözünüzü alıştırın ki, bir tanesi üzerinize gerçekten saldırdığı zaman donup kalmayasınız."

Kaladin ve öbürleri başlarını sallayarak onayladılar. Kaladin yeni ardentin, İvis'in, bir kadın olduğunu ancak Zahel yürüyüp gittikten sonra fark etmişti. Her ne kadar bir ardent olsa da, elinde eldiveni vardı; yâni en azından bol ardent kıyafetleri ve tıraşlı başı diğer belirgin işaretleri gizliyor olsa da, cinsiyetini tamamen görmezden gelmiyordu.

Kılıç tutan bir kadın. Garip bir görüntüydü. Elbette, bu bir Parekılıcı tutan koyugözlü bir erkekten daha garip sayılır mıydı?

İvis onlara ağırlık ve denge açısından bir Parekılıcı'nın yeterli bir temsili olan uzun tahtalar verdi. Bir çocuğun tebeşirle yaptığı karalamanın bir insanın yeterli bir temsili sayılabileceği gibiydi. Sonra onlara birkaç rutin hareket yaptırarak, on Parekılıcı dövüş duruşlarını gösterdi.

Kaladin'in bir mızrağa ilk elini sürdüğü andan itibaren hedefi açıkgözleri öldürmekti ve sonraki yıllarda, köle yapılmasından önce, bunda epey ilerlemişti de. Ama onun savaş meydanında avladığı açıkgözler pek de fazla becerikli değillerdi. Kılıç kullanmakta gerçekten de iyi olan adamların çok büyük bir kısmı Harap Ovalar'a gitmişlerdi. O yüzden duruşlar Kaladin için yeniydi.

Görmeye ve anlamaya başladı. Duruşları bilmek onun bir dövüşçünün bir sonraki hareketini tahmin edebilmesini sağlayacaktı. Kendisinin bundan faydalanmak için bir kılıç kullanması gerekmiyordu, hâlâ onun esnek olmayan bir silah olduğunu düşünüyordu.

Bir saat kadar sonra, Kaladin antrenman kılıcını yere koydu ve su fıçısına doğru gitti. Ona ya da adamlarına içecek getirmek için koşturan ardentler ve parshmenler yoktu. O da bundan gayet memnundu, o şımartılmış bir zengin çocuğu değildi. Fıçıya yaslanarak bir kepçe su aldı, kaslarının derinliklerinden gelen, ona harcanan çabaya değer bir şeyler yapmış olduğunu söyleyen o iyi yorgunluğu hissediyordu.

Adolin ve Renarin'i bulmak için avluyu taradı. Onların ikisini de izlemekle görevli değildi; Adolin Mart ve Eth ile gelmiş olacaktı ve Renarin de Kaladin'in geldikleri zaman görevlendirdiği üç tanesinin gözetimi altındaydı. Yine de onların ne durumda olduklarını kontrol etmekten kendini alamıyordu. Burada meydana gelecek bir kaza...

Antrenman sahasında bir kadın vardı. Bir ardent de değildi, gerçekten açıkgözlü bir kadındı. Canlı kızıl saçları olan. Daha şimdi içeri girmişti ve avluyu gözleriyle tarıyordu.

Kaladin çizmeleriyle ilgili olan olay yüzünden kin tutmuyordu. Bu sadece bir açıkgöz için, Kaladin gibi insanların oyuncak olduklarının tipik bir simgesiydi. Koyugözlerle oynardın, onlardan neye ihtiyacın varsa alırdın ve sonrasında onları ne kadar daha kötü bir durumda bıraktığını düşünmekle de hiç zaman harcamazdın.

Roshone da böyleydi. Sadeas da böyleydi. Bu kadın da böyleydi. O aslında kötü sayılmazdı. Sadece umursamıyordu.

Büyük olasılıkla prensciğe iyi uyacaktır, diye düşündü Yake ve Teft de biraz su için gelirken. Moash antrenmanına devam ediyordu, kılıç duruşlarına odaklanmıştı.

"Hiç fena değil," dedi Yake Kaladin'in bakışını takip ederek.

"Ne fena değil?" diye sordu Kaladin kadının ne yaptığını çıkarmaya çalışarak.

"*Hatun* fena değil, yüzbaşı," dedi Yake gülerek. "Fırtınalar! Bazen sizin tek düşündüğünüz şey sonraki nöbeti kimin tutacağıymış gibi görünüyor."

Yakınlardaki Syl üstüne basa basa başını salladı.

"O açıkgözlü," dedi Kaladin.

"Ee?" dedi Yake omzuna bir şaplak atarken. "Açıkgözlü bir hanım çekici olamaz mı?"

"Hayır." Bu, bu kadar basitti.

"Siz garip adamsınız, yüzbaşım," dedi Yake.

Neden sonra, İvis seslenerek Yake ve Teft'e boş boş durmayı kesip, antrenmana geri dönmeleri için seslendi. Kaladin'e seslenmedi. Ardentlerin pek çoğunun ondan gözü korkuyormuş gibi görünüyordu.

Yake geri döndü ama Teft bir an için oyalandı, sonra da kıza doğru başıyla işaret etti. "Sen onun hakkında endişe etmemiz gerektiğini mi düşünüyorsun? Hakkında çok az şey bildiğimiz yabancı bir kadın, bir anda Adolin'in nişanlısı olmak üzere ortaya çıkıyor. Epey iyi suikastçı olurdu."

"Hay Cehennem," dedi Kaladin. "Bunun benim de aklıma gelmesi gerekirdi. İyi düşündün, Teft."

Teft alçak gönüllülükle omzunu silkti, sonra da eğitimine geri döndü.

Kaladin kadının bir fırsatçı olduğunu varsaymıştı ama aslında bir suikastçı olması mümkün müydü? Antrenman kılıcını aldı ve Kaladin'in adamlarının da çalışmakta olduğu duruşların bazılarında antrenman yapmakta olan Renarin'in yanından geçerek, ona doğru yürümeye başladı.

Kaladin Shallan'a doğru yürürken, Parezırhı içindeki Adolin tangırdayarak onun yanına geldi.

"O burada ne yapıyor?" diye sordu Kaladin.

"Antrenman yaparken beni izlemek için gelmiştir herhâlde," dedi Adolin. "Benim çoğu zaman onları dışarı atmam gerekiyor."

"Onları?"

"Bilirsin. Dövüşürken beni hayranlıkla izlemek isteyen kızlar. Dert etmezdim ama eğer buna izin verirsek, her geldiğim seferde bütün avluyu kaplarlardı. Kimsenin biraz bile antrenman yapması mümkün olmazdı."

Kaladin ona bir kaşını kaldırdı.

"Ne?" diye sordu Adolin. "Seni antrenman yaparken izlemeye gelen kadınlar olmuyor mu, oğlum köprücü? Yedi dişi eksik ve banyo yapmaktan çekinen küçük koyugözlü hanımlar..."

Kaladin dudaklarını ince bir çizgi hâlinde sıkarak, bakışlarını Adolin'den çevirdi. *Bir dahaki sefere*, diye düşündü, *bunu suikastçıya* bırakacağım.

Adolin bir an kıs kıs güldü, gerçi gülüşü sakarca azalarak kesildi. "Neyse," diye devam etti. "Bizim ilişkimiz düşünüldüğü zaman, onun burada olmak için büyük ihtimalle diğerlerinden daha iyi sebebi var. Onu yine de dışarı atmamız gerekecek. Kötü bir örneğe izin veremeyiz."

"Sen gerçekten de bunun olmasına izin verdin mi?" diye sordu Kaladin. "Hiç karşılaşmadığın bir kadınla nişanlanmana?"

Adolin zırhlı omuzlarını silkti. "İşler ilk başta her zaman iyi gidiyor ama sonra... Sonra her şey ters gidiyor. Nerede hata yaptığımı bilemiyorum. Düşündüm ki, eğer ortada daha resmî olan bir şeyler olursa..."

Kaşlarını çattı, sanki kiminle konuşmakta olduğunu hatırlamıştı, ve sert adımlarla Kaladin'den uzaklaşmak için daha hızlı yürümeye başladı. Adolin Shallan'a ulaştı ve kadın, kendi kendine mırıldanarak, hiç ona bakmadan dibinden geçip gitti. Bir elini kaldırmış, ağzı konuşmak için açılmış olan Adolin döndü ve kadının avlu boyunca yürüyerek daha da uzaklaşmasını seyretti. Kadının gözleri antrenman sahasının baş ardenti Nall'ın üzerindeydi. Shallan saygıyla onun önünde eğildi.

Adolin yüzünü asarak, Shallan'ın peşinden koşmak için döndü, ona sırıtan Kaladin'in yanından geçti.

"Görüyorum ki seni izlemeye gelmiş," dedi Kaladin. "Sana tamamen hayran kalmış, besbelli."

"Kes sesini," diye hırladı Adolin.

Kaladin Adolin'in arkasından yürüyerek Shallan ve Nall'a bir konuşmanın ortasında katıldı.

"...Bu takımların görsel kayıtları *acınası*, Hemşire Nall," diyordu Shallan Nall'a bağlı deriden bir defter verirken. "Bizim yeni çizimlere ihtiyacımız var. Gerçi zamanımın büyük bir kısmı Berrakbey Sebarial için kâtiplik yapmakla geçecek ama, Harap Ovalar'da geçen zamanım sırasında kendime ait birkaç projemin de olmasını istiyorum. Sizin de izniniz ile, devam etmek isterim."

"Yeteneğiniz takdire şayan," dedi Nall sayfaları çevirerek. "Çağrı'nız sanat mı?"

"Doğa Tarihi, Hemşire Nall, gerçi çizim yapmak o çalışma alanında da benim için bir öncelik."

"Öyle de olması gerekir." Ardent bir diğer sayfayı daha çevirdi. "Benim iznime sahipsiniz, sevgili çocuğum. Söyleyin bana, siz hangi Vakf'a bağlısınız?"

"Bu benim açımdan... Biraz sıkıntılı olan bir konu," dedi Shallan defterini geri alarak. "Ah! Adolin. Seni orada görmemişim. Ama sen o zırhı giydiğin zaman dağ gibi *yükseliyorsun*, değil mi?"

"Onun kalmasına izin veriyor musun?" diye sordu Adolin Nall'a.

"O savaş kamplarındaki kraliyet Parekılıcı ve Parezırhı kayıtlarını yeni çizimler ile güncelleştirmek istiyor," dedi Nall. "Bu bilgece görünüyor. Kralın şu anki Pare envanteri çok sayıda kaba çizimi içeriyor ama ayrıntılı resim çok az."

"O zaman senin için poz vermeme mi ihtiyacın var?" diye sordu Adolin Shallan'a doğru dönerek.

"Aslında annen sayesinde senin Zırh'ının çizimleri oldukça bütün," dedi Shallan. "Ben ilk önce Kralın Zırh ve Kılıç'ları üzerine odaklanacağım, kimse onların ayrıntılı resimlerini çizmeyi akıl edememiş."

"Sadece antrenman yapan askerlere engel olma, çocuğum," dedi Nall birisi ona seslenirken. Yürüyerek uzaklaştı.

"Bak," dedi Adolin Shallan'a doğru dönerek. "Senin nereye varmaya çalıştığını biliyorum."

"Beş adım altı parmak," dedi Shallan. "Ama ne yazık ki, bunu asla başaramayacağım gibi görünüyor."

"Ne beş adımı..." dedi Adolin kaşlarını çatarak.

"Aynen öyle," dedi Shallan antrenman sahasını gözleriyle tararken. " Eskiden iyi bir boy gibi geliyordu; ama sonra buraya geldim. Siz Alethiler dağ gibisiniz, hepiniz Vedenlerden en az iki parmak uzunsunuz.."

"Hayır, ben onu..." Adolin'in yüzü asıldı. "Sen buraya beni dövüşürken izlemek istediğin için geldin. İtiraf et. Çizim bir numara."

"Hmmm. Birileri kendisini çok önemsiyor. Kraliyet soyundan gelmek yüzünden olsa gerek. Komik şapkalar ve kafa kesme sevdası gibi. Ah, bizim muhafız yüzbaşımız da buradaymış. Çizmelerin kurye ile kışlana doğru gidiyor."

Kaladin onunla konuşmakta olduğunu fark ettiği zaman irkildi. "Öyle mi?"

"Tabanlarını değiştirttim," dedi Shallan. "Korkunç derecede rahatsızlardı."

"Onlar bana tam uyuyordu!"

"O zaman senin ayakların taştan yapılmış olsa gerek." Shallan aşağı doğru bir baktı, sonra bir kaşını kaldırdı.

"Dur," dedi Adolin yüzü daha da asılarak. "Sen köprücü oğlanın çizmelerini mi giydin? O nasıl oldu?"

"Büyük geldi," diye cevap verdi Shallan. "Üç çift çorapla bile rahat değildi." Adolin'in zırhlı kolunu sıvazladı. "Eğer sen gerçekten seni de çizmemi istiyorsan, Adolin, çizerim. Kıskançlık yapmaya gerek yok, gerçi bana söz verdiğin o yürüyüşü hâlâ istiyorum. Aa! Benim şunu yakalamam *gerek*. Affedersiniz."

Renarin'in Zahel'den darbeler almakta olduğu yere doğru uzun adımlarla ilerledi, tahminen bu onu Zırh giyerken vurulmaya alıştırmak içindi. Shallan'ın yeşil elbisesi ve kızıl saçı, avludan canlı renklere açılan bir yırtık gibiydi. Kaladin ona ne miktarda güvenilebileceğini merak ederek kadını inceledi. Büyük ihtimalle çok azdı.

"Çekilmez kadın," diye hırladı Adolin. Kaladin'e bir göz attı. "Köprücü, onun kalçalarını dikizlemeyi kes."

"Ben onu *dikizlemiyorum*. Hem senin neden umurunda olsun ki? Sen daha şimdi onun çekilmez olduğunu söylüyordun."

"Evet," dedi Adolin tekrar geniş bir gülümsemeyle Shallan'a doğru bakarak. "O beni neredeyse görmezden geldi, değil mi?"

"Sanırım öyle."

"Çekilmez," dedi Adolin, gerçi sesi tamamen başka bir şeyi demek istiyormuş gibi çıkıyordu. Gülümsemesi daha da genişledi ve kadının arkasından yürüdü, görünür kütlesiyle hiç bağdaşmayan o Parezırhı zarafetiyle hareket ediyordu.

Kaladin başını iki yana salladı. Açıkgözler ve onların oyunları. Nasıl olmuştu da, kendisini onların etrafında bu kadar çok zaman geçirmek zorunda kalacağı böyle bir konumda bulmuştu? Fıçıya doğru geri yürüdü ve biraz daha su aldı. Kısa süre sonra kumlar üzerinde çıtırdayan bir antrenman kılıcı, Moash'ın ona katıldığının haberini verdi.

Kaladin ona kepçeyi verirken Moash minnetle başını salladı. Parekılıcı ile yüzleşme sırası Teft ve Yake'e gelmişti.

"Gitmene izin mi verdi?" diye sordu Kaladin eğiticilerine doğru başıyla işaret ederek.

Moash suyu yutarken omzunu silkti. "Ben irkilmedim."

Kaladin takdirle başını salladı.

"Bizim burada yaptığımız şey iyi," dedi Moash. "Önemli. Senin bizi o uçurumların içinde eğitmenden sonra, artık öğreneceğim hiçbir şey kalmadığını düşünmüştüm. Cahilliğimin kanıtı."

Kaladin başını sallayarak onayladı, kollarını kavuşturdu. Adolin Renarin için birkaç düello duruşu gösteriyordu, Zahel de başını sallayarak izliyordu. Shallan onları çizmek için oturmuştu. Bunların hepsi onu Adolin'e yaklaştırmak, karnına bir bıçak gömmek için doğru zamanı beklemeye başlamasını sağlamak için bir bahane miydi?

Paranoyak bir düşünme yoluydu belki ama bu onun işiydi. O yüzden de, o dönerek Zahel'le pratik yapmaya başlarken gözünü Adolin'in üzerinde tuttu, Renarin'e duruşların nasıl kullanılacağı hakkında biraz fikir veriyorlardı.

Adolin *iyi* kılıç kullanıyordu. Kaladin bu kadarını kabul edecekti. Aslına bakılırsa, Zahel de öyleydi.

"Kral," dedi Moash. "O ailemi idam ettirdi."

Moash'ın neden bahsettiğini anlamak Kaladin'in bir anını aldı. Moash'ın öldürmeyi istediği, kin güttüğü kişi. O kraldı.

Kaladin içinden bir şok geçtiğini hissetti, sanki yumruklanmıştı. Moash'a doğru döndü.

"Biz Köprü Dört'üz," diye devam etti Moash, gözlerini yan tarafa doğru dikmiş, hiçbir şeye bakmıyordu. Bir yudum daha aldı. "Biz bir arada dururuz. Senin de benim... Neden bu şekilde olduğumu bilmen gerekir. Bildiğim tek ailem dedemle ninemdi. Ebeveynlerim ben çocukken ölmüş. Ana ve Da, beni onlar büyüttü. Kral... O onları öldürdü."

"Bu nasıl oldu?" diye sordu Kaladin alçak sesle, ardentlerden hiçbirisinin duyacak kadar yakında olmadığından emin olmak için etrafı kontrol etti.

"Ben yanlarında değildim," dedi Moash. "Buraya, bu kayalıklara gelen bir kervanda çalışıyordum. Ana ve Da ikinci Nan'dandı. Koyugözler için yükseklerdi, bilirsin?

Kendi dükkânlarını işletiyorlardı. Kuyumcu. Ben ticareti hiç kapamamıştım. Açık havada yürümeyi severdim. Bir yerlere gitmeyi.

"Eh, açıkgözlü bir adamın Kholinar'da iki ya da üç kuyumcu dükkânı vardı, bir tanesi de benimkilerin karşısındaydı. Onlar rekabetten hiçbir zaman hoşlanmamıştı. Bu eski kralın ölmesinden bir yıl kadar önceydi, ve Gavilar burada Ovalar'dayken krallığın başına Elhokar'ı bırakmışlardı. Her neyse, Elhokar bu açıkgöz adamın iyi arkadaşıydı.

"O yüzden de, arkadaşına bir kıyak çekti. Ana ve Da'yı şu ya da bu suçlamayla götürttü. Onlar mahkemeye çıkma, yargıçlardan soruşturma isteme hakkını talep edebilecek kadar önemliydi. Sanırım kanunları tamamen görmezden gelemiyor olması Elhokar'ı şaşırtmıştı. O zaman yokluğunu öne sürdü ve bir soruşturma ayarlanana kadar beklemeleri için Ana ve Da'yı zindanlara gönderdi." Moash kepçeyi tekrar fıçıya daldırdı. "Birkaç ay sonra orada öldüler, hâlâ Elhokar'ın evraklarını onaylamasını beklerken."

"Bu onları öldürmek ile tam olarak aynı şey değil."

Moash Kaladin'in gözlerinin içine baktı. "Sen yetmiş beş yaşındaki bir çifti saray *zindanlarına* göndermenin bir ölüm cezası olduğuna inanmıyor musun?"

"Sanırım... Eh, sanırım sen haklısın."

Moash sertçe başını sallayarak onaylayıp, kepçeyi fıçının içine attı. "Elhokar onların orada öleceklerini biliyordu. O şekilde, dava asla yargıçların önüne giderek onun yolsuzluğunu açığa çıkarmayacaktı. O puşt onları öldürdü, sırrını korumak için cinayet işledi. Kervan yolculuğumdan geri döndüğümde karşıma boş bir ev çıktı ve komşular bana ailemin iki ay önce öldüğünü söyledi."

"Demek o yüzden şimdi sen Kral Elhokar'a suikast düzenlemeye çalışıyorsun," dedi Kaladin hafifçe, bunu dile getirdiği için ürperti hissediyordu. Duyacak kadar yakında kimse yoktu, antrenman sahasındaki silahların ve bağrışların sesinin üzerinden duyulmazdı. Yine de, kelimeler önündeki havada asılı duruyor gibi gelmişti, bir borazancının çağrısı kadar yüksekti.

Moash donarak Kaladin'in gözlerine baktı.

"O gece balkonda, parmaklığı bir Parekılıcı ile kesilmiş gibi göstermeyi nasıl başardın?" dedi Kaladin.

Moash onu kolundan sıkıca kavrayarak etrafa baktı. "Bu konuda burada konuşmamamız gerekir."

"Fırtınababa adına, Moash!" Kaladin işin boyutunu tam olarak kavrarken. "Biz o adamı *korumak* için tutulduk!"

"Bizim *işimiz* Dalinar'ı hayatta tutmak," dedi Moash. "Bunu kabul edebilirim. O, o kadar da kötü değilmiş gibi görünüyor, bir açıkgöz için. Fırtınalar, eğer kral o olsaydı, bu krallık çok daha iyi bir hâlde olurdu. Senin farklı düşündüğünü söyleme."

"Ama kralı öldürmek..."

"Burada olmaz," diye tısladı Moash sıkılmış dişlerin arasından.

"Bunu basitçe görmezden gelemem. Nalan'ın eli! Bunu bildirmek zorundayım..."

"Bunu yapar mısın?" diye hesap sordu Moash. "Köprü Dört'ün bir üyesini ihbar eder misin?"

Bakışlarını birbirlerine kilitlediler.

Kaladin başını çevirdi. "Hay Cehennem. Hayır, etmem. En azından, vazgeçmeyi kabul edersen. Krala kin duyuyor olabilirsin ama sen kendi başına... Biliyorsun..."

"Peki başka ne yapmam gerekiyor?" diye sordu Moash hafifçe. Şimdiye kadar Kaladin'in kulağının dibine gelmişti. "Benim gibi bir adam bir kralı nasıl adalet önüne çıkarabilir, Kaladin? Söyle bana."

Bu gerçek olamaz.

"Şu an için vazgeçerim," dedi Moash. "Eğer sen birisiyle buluşmayı kabul edersen."

"Kim?" diye sordu Kaladin tekrar ona bakarak.

"Bu plan benim fikrim değildi. İşin içinde başka birileri de var. Benim tek yapmam gereken onlara bir ip atmaktı. Senin de onları dinlemeni istiyorum."

"Moash..."

"Onların söyleyeceklerini bir dinle," dedi Moash Kaladin'in kolundaki kavrayışı sıkılaşarak. "Sadece *dinle*, Kal. Bu kadar. Eğer onların sana söylediklerini kabul etmezsen, ben de geri çekileceğim. Lütfen."

"Sen bu buluşma olana kadar krala karşı başka herhangi bir şey yapmamaya söz veriyor musun?"

"Ailemin şerefi üzerine."

Kaladin içini çekti ama başıyla onayladı. "Pekâlâ."

Moash gözle görülür bir şekilde rahatladı. Başını salladı, sahte kılıcını kaptı, sonra da Parekılıcı ile biraz daha pratik yapmak için koşarak gitti. Kaladin içini çekerek kendi kılıcını almak için döndü ve arkasında asılı duran Syl ile yüz yüze geldi. Minik gözleri kocaman açılmış, ellerini yanlarında yumruk yapmıştı.

"Sen demin ne yaptın?" diye hesap sordu. "Ben sadece en son kısmını duydum."

"Moash işin *içindeydi,*" diye fısıldadı Kaladin. "Benim bunu takip etmem gerekiyor Syl. Eğer birileri kralı öldürmeye çalışıyorsa, onları araştırmak benim işim."

"Hı." Syl yüzünü astı. "Bir şey hissettim. Başka bir şey." Başını iki yana salladı. "Kaladin, bu tehlikeli. Dalinar'a gitmemiz gerek."

"Moash'a söz verdim," dedi eğilerek ve çizmelerini çözdü ve çoraplarını çıkardı. "Daha fazlasını öğrenene kadar Dalinar'a gidemem."

O sahte Parekılıcı'nı alarak düello alanının kumlarına çıkarken, Syl ışıktan bir kurdele şeklinde onu takip etti. Çıplak ayaklarının altındaki kum soğuktu. Bunu hissetmek istiyordu.

Rüzgârduruşu'na geçti ve İvis'in onlara öğrettiği saldırıların birkaç tanesini denedi. Yakınlarında bir grup açıkgöz asker birbirlerini dürtükleyerek, başlarıyla ona doğru işaret ettiler. Bir tanesi alçak sesle bir şeyler söyleyerek diğerlerinin gülmesine neden oldu, gerçi öbürlerinin birkaçı yüzlerini asmaya devam ediyordu. Elinde Parekılıcı olan koyugözlü bir adamın görüntüsü, antrenman kılıcı bile olsa eğlenceli buldukları bir şey değildi.

Bu benim hakkım, diye düşündü Kaladin onları görmezden gelerek kılıcı savururken. *Ben bir Paredarı* yendim. Benim burada olmaya hakkım var.

Neden koyugözlerin de bu şekilde antrenman yapmasına izin verilmiyordu? Tarihteki Parekılıcı kazanmış koyugözlü adamlar şarkı ve hikâyelerle övülürdü. İzci Evod, Lanacin, Tarlalar'dan Raninor... Bu adamlar hürmetle anılıyordu. Ama modern ko-

yugözler, eh, onlara kendi konumlarının ötesini düşünmemeleri söyleniyordu. Yoksa fena olurdu.

Ama Vorin kilisesinin amacı neydi? Ardentlerin ve Çağrı'ların ve sanatların? Kendini geliştir. Daha iyi ol. Neden Kaladin gibi adamlar da büyük rüyalar *görmeyecekti*? Hiçbirisi birbirine uyuyormuş gibi görünmüyordu. Toplum ve din, bunlar alenen birbirleriyle çelişiyordu.

Askerler Asude Saraylar'da yücelecekti. Ama çiftçiler olmadan askerler yemek yiyemezdi, o yüzden bir çiftçi olmak da herhâlde idare ederdi.

Hayatta bir Çağrı ile kendini geliştir. Ama çok da fazla gelişme yoksa seni içeri atarız.

Ailenin ölümünü emrettiği için kraldan intikam alma. Ama Parshendilerden hiç görmediğin bir adamın ölümünü emrettikleri için intikam al.

Kaladin kılıcı savurmayı kesti, terlemişti ama kendini tatmin olmuş hissetmiyordu. Dövüştüğü ya da antrenman yaptığı zaman böyle olmaması gerekiyordu. Kaladin ve silah olması gerekiyordu, bir olacaklardı, bütün bu sorunlar kafasının içinde yankılanıyor olmamalıydı.

"Syl," dedi kılıçla bir saplama hareketi denerken. "Sen şerefsprenisin. Bu senin bana doğru olan şeyi söyleyebileceğin anlamına geliyor mu?"

"Kesinlikle," dedi o, yakınlarda genç bir kadın şeklinde asılı duruyordu, bacaklarını görünmez bir kenardan aşağı sallandırmıştı. Kaladin pratik yaparken çoğu zaman olduğu gibi bir kurdele şeklinde etrafında uçuşmuyordu.

"Moash'ın kralı öldürmeye çalışması yanlış mı?"

"Elbette."

"Neden?"

"Çünkü öldürmek yanlış."

"Peki öldürdüğüm Parshendiler?"

"Biz bu konuyu konuştuk. Onun yapılması gerekiyordu."

"Peki ya onlardan bir tanesi de kendi şerefspreni olan bir Dalgabağlayan olsaydı?" dedi Kaladin.

"Parshendiler Dalgabağlayan..."

"Varsay," dedi Kaladin başka bir darbeyi denerken homurdanarak. Düzgün yapamıyordu. "Şu noktada Parshendilerin yapmak istediği tek şeyin sağ kalmak olduğunu tahmin ediyorum. Fırtınalar, Gavilar'ın ölümüyle ilgili olanlar hâlâ hayatta bile olmayabilir. Ne de olsa onların liderleri Alethkar'da idam edilmişti. O zaman bana söyle, eğer halkını korumakta olan sıradan bir Parshendi benim karşıma çıksaydı, onun şerefspreni ne derdi? Onun doğru olan şeyi yaptığını mı?"

Syl kamburunu çıkardı. O böyle sorulardan nefret ediyordu. "Fark etmez. Sen artık Parshendileri öldürmeyeceğini söylemiştin."

"Ya Amaram? Onu öldürebilir miyim?"

"Bu adalet mi?" diye sordu Syl.

"Bir şekli."

"Bir fark var."

"Ne?" diye talep etti Kaladin kılıcı havaya saplayarak. Fırtına kapası! Neden aptal silahı gitmesi gereken yere götürmeyi başaramıyordu?

"Senin üzerindeki etkisi yüzünden," dedi Syl hafifçe. "Onu düşünmek seni değiştiriyor. Çarpıtıyor. Senin *koruman* gerek Kaladin, öldürmen değil."

"Korumak için öldürmen gerek," diye tersledi. "Fırtınalar. Sen de babam gibi konuşmaya başlıyorsun."

En sonunda İvis yanına gelerek bazı düzeltmeler yapana kadar birkaç duruşu daha denedi. Kaladin kılıcı bir kere daha yanlış tuttuğu zaman, ardent onun kızgınlığına güldü. "Sen bunu bir günde kapmayı mı beklemiştin?"

Biraz etmişti aslında. Mızrağı biliyordu; onunla uzun ve sıkı çalışmıştı. Düşünmüştü ki, belki, bütün parçalar birden *yerine oturabilirdi.*

Oturmadı. Yine de devam etti, hareketleri yaptı, soğuk kumları kaldırdı, kendi duruşlarının pratiğini yapan ve dövüşen açıkgözlerin arasına karıştı. Neden sonra, Zahel yanından geçti.

"Devam et," dedi adam Kaladin'in duruşlarına bakmaya bile zahmet etmeden.

"Senin beni şahsen eğiteceğini sanmıştım," diye seslendi Kaladin arkasından.

"Çok zahmetli," diye seslenerek cevap verdi Zahel, sütunlardan birinin yanındaki bir kumaş tomarının içinden bir matara çıkarırken. Başka bir ardent onun renkli taşlarını oraya koymuştu, bu Zahel'in yüzünün asılmasına neden oldu.

Kaladin onun yanına gitti. "Ben Dalinar Kholin'in, zırhsız ve silahsızken, avuçlarının içleriyle bir Parekılıcı'nı havada yakaladığını gördüm."

Zahel mırıldandı. "Yaşlı Dalinar bir sonalkış kıvırmayı başardı, hı? Aferin ona."

"Bana da öğretebilir misin?"

"Bu salak bir hareket," dedi Zahel. "İşe yaradığı zaman, bu sadece çoğu Paredarın silahlarını normal bir kılıçtaki kadar fazla kuvvetle savurmamaya koşullanmış olduğu için olur. Ve çoğu zaman da işe *yaramaz,* çoğu zaman başarısız olursun ve başarısız olduğun zaman da ölürsün. Zamanını sana fiili olarak faydası olacak şeyleri çalışmaya odaklanarak geçirmek daha iyi."

Kaladin başını sallayarak onayladı.

"Israr etmeyecek misin?" diye sordu Zahel.

"Düşüncen iyi," dedi Kaladin. "Sağlam asker mantığı. Akla uygun."

"Hmm. Belki de senin için biraz olsun umut vardır." Zahel matarasından bir yudum aldı. "Şimdi pratiğine geri dön."

SUNRAISER

45
ORTABAYRAM

ÜÇ BUÇUK YIL ÖNCE

Shallan kafesi dürtükledi ve içerideki renkli yaratık tüneğinde dönerek başını ona doğru eğdi.

Bu onun hayatında gördüğü en acayip şeydi. Bir insanmış gibi iki ayağının üzerinde duruyordu, gerçi ayakları pençeliydi. Boyu sadece üst üste konulmuş iki yumruk kadardı ama Shallan'a bakmak için başını çevirme şekli kesinlikle bir kişiliğinin olduğuna işaret ediyordu.

Şeyin sadece burnunda ve ağzında birazcık kabuğu vardı ama en garip kısmı tüyleriydi. Bütün bedenini kaplayan *parlak yeşil* tüyleri vardı. Tüyleri sanki taranmış gibi yatık duruyordu. Shallan izlerken, yaratık döndü ve tüylerini kurcalamaya başladı. Tüylerle kaplanmış büyük bir kanat belirerek kalktı ve Shallan bunun merkezi bir omurgaya bağlanıyor olduğunu gördü.

"Genç leydi tavuğum hakkında ne düşünüyor?" dedi tüccar gururlu bir şekilde, ellerini arkasında kavuşturmuş olarak dikiliyordu, geniş göbeği bir geminin pruvası gibi öne çıkmıştı. Arkalarındaki panayırda insanlar bir kütle hâlinde hareket ediyorlardı. O kadar çok kişi vardı ki. Aynı yerde beş yüz, hatta belki *daha bile fazla* kişi vardı.

"Tavuk," dedi Shallan kafesi çekinerek dürtüklerken. "Ben tavuk yemiştim."

"Bu cinsinden değil!" dedi Thaylen adam bir gülüşle. "Yenilen tavuklar aptal olur, bu akıllı, neredeyse bir adam kadar akıllı! Konuşur. Dinleyin. Yokoğlujek! Adını söyle!"

"Yokoğlujek," dedi yaratık.

Shallan sıçrayarak geri kaçtı. Kelime yaratığın insanlıktan uzak sesi yüzünden çarpılmıştı ama anlaşılabiliyordu. "Bir Yokelçi!" diye tısladı Shallan eminelini göğsüne koyarak. "Konuşan bir hayvan! Sen Yaradılmamışlar'ın gözlerini üzerimize çekeceksin."

Tüccar güldü. "Bu şeyler Shinovar'ın her tarafında yaşıyor genç leydi. Eğer onların konuşması Yaradılmamışları çekseydi bütün ülke lanetlenmiş olurdu!"

"Shallan!" Babası korumalarıyla birlikte yolun karşısında başka bir tüccarla konuşmakta olduğu yerde duruyordu. Shallan hızla ona doğru giderken omzunun üzerinden garip hayvana baktı. Her ne kadar yaratık anormal olsa da, konuşabildiğine göre kafesin içinde hapsedilmiş olması yüzünden üzülmüştü.

Ortabayramı Panayırı yılın en önemli olayıydı. Hiç fırtınanın olmadığı Gözyaşları zamanının tam tersi olan Ortasükun döneminde yapılan panayır, etraftaki bütün köy ve mezralardan insanları çekerdi. Buradaki insanların pek çoğu Shallan'ın babasının idare ettiği arazilerdendi, yüzlerce yıldır aynı köyleri yönetmiş olan düşük seviyeli açıkgöz aileleri de buna dâhildi.

Elbette ki aralarında tüccarların da olduğu koyugözler de geliyordu, birinci ve ikinci Nan vatandaşlar. Babası bundan sık sık bahsetmezdi ama Shallan babasının onların konumunu ve zenginliğini uygunsuz gördüğünü biliyordu. Yaradan yönetmeleri için açıkgözleri seçmişti, bu tüccarları değil.

"Gel hadi," dedi babası Shallan'a.

Shallan, babasını ve korumalarını malikânelerinden gelmelerinin yaklaşık yarım gün kadar sürdüğü kalabalık panayır içinden takip etti. Havza nispeten korunaklıydı, yakınlarındaki yamaçlar jella ağaçlarıyla kaplıydı. Bunların güçlü dallarında cılız yapraklar yetişirdi; pembe, sarı ve turuncudan uzun iğneler ve bu yüzden ağaçlar da renk patlamaları gibi görünürdü. Shallan babasının kitaplarından bir tanesinde ağaçların kremi içlerine çektiklerini, sonra da bunu tahtalarını taş gibi sertleştirmek için kullandıklarını okumuştu.

Havzanın içindeki ağaçların çoğunluğu kesilmişti, gerçi bazıları yükseklerden düzinelerce metre genişlikte gölgelikleri bağlamak için kullanılıyordu. Bir rüzgârspreni tezgâhının içinden atılarak cisimlerin birbirlerine yapışmalarına neden olurken küfreden bir tüccarın yanından geçtiler. Shallan gülümseyerek kolunun altından el çantasını çıkardı. Ancak babası düello sahasına doğru süratle giderken çizim yapmak için zaman yoktu; eğer bu da önceki yıllar gibi olacaksa, Shallan'ın günün büyük bir kısmını geçireceği yer orası olacaktı.

"Shallan," dedi babası onun yetişmek için koşturmasına neden olarak. On dört yaşında kendisini korkunç derecede sırık gibi uzun ve siluet olarak da fazlasıyla oğlansı hissediyordu. Kadınlığa erişmeye başlarken, kırmızı saçları ve çilli derisi yüzünden utanç duyuyor olması gerektiğini öğrenmişti çünkü bunlar kirlenmiş bir mirasa işaret ediyordu. Bunlar geleneksel Veden renkleri olabilirdi ama bunun sebebi geçmişte soylarının tepelerdeki Boynuzyiyenlerle karışmış olması yüzündendi.

Bazı insanlar bu renklerle gurur duyardı. Babası öyle değildi, o yüzden Shallan da değildi.

"Sen artık daha fazla bir leydi gibi davranmanın gerekli olduğu bir yaşa geliyorsun," dedi babası. Koyugözler onlara bol bol açıklık bırakıyor, babası geçerken eğiliyorlardı. Ellerini arkalarında kavuşturmuş olan babasının ardentlerinden iki tanesi arkalarından takip ediyordu, düşünceli görünüyorlardı. "Bu kadar sık oraya buraya bakakalmaman gerek. Senin için bir koca bulmayı istememize çok fazla zaman kalmadı."

 "Evet baba," dedi Shallan.

"Seni bunlar gibi olaylara getirmeyi kesmek zorunda kalabilirim," dedi. "Senin tek yaptığın etrafta koşturup durmak ve bir çocuk gibi davranmak. En azından yeni bir öğretmene ihtiyacın var."

En son öğretmenini o kaçırmıştı. Kadın diller üzerinde uzmandı ve Shallan da Azişçe'yi epey iyi öğreniyordu; ama o babasının... Nöbetlerinin bir tanesinden kısa süre sonra gitmişti. Ertesi gün Shallan'ın üvey annesi göründüğü zaman yüzünde çürükler vardı. Öğretmen Berrakhanım Hasheh de eşyalarını toplamış ve herhangi bir açıklama yapmadan gitmişti.

Shallan babasının sözlerine başını salladı ama gizli gizli tüyerek kardeşlerini bulabilmeyi umut ediyordu. Bugün Shallan'ın yapacak işleri vardı. Babası ve o "düello arenasına" yaklaştılar, bu ise parshmenlerin bir sahilin yarısını dolduracak kadar kumu boşaltmış oldukları iplerle çevrelenmiş bir zemin parçası için fazlasıyla heybetli bir isimdi. Açıkgözlerin oturması, konuşması ve yemek yemesi için yerleştirilmiş olan gölgelikli masalar vardı.

Shallan'ın üvey annesi Malise, Shallan'dan on yaş bile büyük olmayan genç bir kadındı. Kısa boylu ve küçük yüzlü kadın sırtı dik bir şekilde oturuyordu, siyah saçları birkaç sarışın çizgi ile aydınlanıyordu. Babası localarında onun yanına oturdu; bu panayıra katılacak olan dördüncü Dan mertebesindeki dört adamdan bir tanesi oydu. Düellocular etraftaki bölgelerden gelmiş olan daha düşük seviyeli açıkgözler olacaktı. Pek çoğu arazisiz olacaktı ve düellolar onların ün kazanmalarının çok az yolundan biriydi.

Shallan kendisi için ayrılmış olan sandalyeye oturdu ve bir hizmetkâr ona bir bardak serinletilmiş su verdi. Birisi locaya yaklaşmadan önce daha ancak tek bir yudum alabilmişti.

Berrakbey Revilar yakışıklı olabilirdi, eğer burnunu gençliğindeki bir düello sırasında kaybetmiş olmasaydı. Siyaha boyanmış olan tahtadan bir burun takıyordu, aynı anda kusurunu kapatmak ile dikkati çekmenin garip bir karışımıydı. Gümüş saçlı ve modern kesimli bir takım elbiseyle modaya uygun giyinmiş olan adamın yüzünde, evini şömine yanarken boş bırakmış birisinin dikkatsiz bakışı vardı. Onun arazileri babasınınkilerle komşuydu, onlar yüceprense hizmet eden aynı mevkideki on adamdan iki tanesiydi.

Revilar yanında bir değil, iki tane başhizmetkâr ile yaklaştı. Onların siyah beyaz üniformaları sıradan hizmetkârların mahrum bırakılmış oldukları bir ayrıcalıktı ve babası onlara aç gözlerle bakıyordu. O da başhizmetkârlar kiralamayı denemişti. Her birisi "ününü" sebep göstererek reddetmişti.

"Berrakbey Davar," dedi Revilar. Locaya çıkan basamakları tırmanmadan önce izin almak için beklemedi. Babası ve o aynı mevkideydiler ama herkes babasına karşı olan suçlamaları ve yüceprensin de bunları inanılır bulduğunu biliyordu.

"Revilar," dedi babası gözleri karşıda.

"Oturabilir miyim?" Babasının yanındaki sandalyeye oturdu; eğer burada olsaydı, vârisi olarak Helaran'ın oturacak olduğu sandalyeydi. Revilar'ın iki hizmetkârı arkasında yerlerini aldılar. Her nasılsa hiçbir şey söylemeden babasına karşı bir kınama hissini aktarmayı başarıyorlardı.

"Oğlun bugün düello yapacak mı?" diye sordu babası.

"Aslında evet."

"Umalım da bütün parçalarına sahip çıkabilsin. Bu tecrübenin bir gelenek hâline gelmesini istemeyiz."

"Lin, oğlum insan bir iş ortağıyla bu şekilde konuşur mu yahu?" dedi Revilar.

"İş ortağı mı? Benim haberimin olmadığı işlerimiz mi var?"

Revilar'ın hizmetkârlarından bir tanesi, kadın olan, masada babasının önüne küçük bir sayfa destesi koydu. Shallan'ın üvey annesi tereddütlü bir şekilde bunları aldı, sonra da yüksek sesle okumaya başladı. Bir mal alışverişi için olan koşullardı, babası ham shum ve yarıkağaç pamuğunun bir kısmını Revilar'a küçük bir ödeme karşılığında takas edecekti. Revilar da bunları satılmaları için pazara çıkaracaktı.

Babası Malise'in okumasını kâğıtların dörtte üçüne geldiği zaman kesti. "Sen hezeyan mı geçiriyorsun? Bir çuval için bir berrakmarka mı? Bu o shumun değerinin onda biri! Yolların devriye gezilmesi ve ürünlerin hasat edildiği köylere geri ödenen bakım ücretleri de hesaba katıldığı zaman, bu anlaşmayla küre *kaybediyor* olurum."

"Eh, bu o kadar da kötü değil," dedi Revilar. "Anlaşmayı oldukça kabul edilebilir bulacağını düşünüyorum."

"Sen delisin."

"Ben popülerim."

Babasının yüzü kızararak kaşları çatıldı. Shallan onu nadiren, hatta asla kızgın olarak görmediği bir zamanı hatırlayabiliyordu. O günler çok, çok uzun süre önce yok olup gitmişti. "Popüler mi? Onun ne alakası..."

"Yüceprensin arazilerimi yakın zamanda ziyaret etmiş olduğunu sen de biliyor ya da bilmiyor olabilirsin," dedi Revilar. "Görünüşe göre o bu prensliğin tekstili için yaptığım şeylerden hoşlanıyor. Bu, oğlumun düello becerilerinin üzerine de eklendiği zaman, dikkatleri evimin üzerine çekiyor. Gelecek ay başlamak üzere, her on haftada bir yüceprensi Vedenar'da ziyaret etmek üzere davet edildim."

Bazı zamanlarda babası insanların en akıllısı olmuyordu ama politikaya kafası yatardı. Ya da en azından Shallan böyle olduğunu düşünüyordu, gerçi bunu onun hakkında en iyisine inanmayı istediği için yapıyordu. Ne olursa olsun, babası bunun ima ettiği şeyi anında gördü.

"Seni fare," diye fısıldadı.

"Sana açık olan çok az seçenek var Lin," dedi Revilar ona doğru eğilerek. "Evin çöküşte, ünün yerin dibine battı. Senin müttefiklere ihtiyacın var. *Benim* de yüceprensin gözünde ekonomik alanda bir dâhi gibi görünmeye ihtiyacım var. Birbirimize yardım edebiliriz."

Babası başını eğdi. Locanın dışında ilk düellocular ilan edildi, önemsiz bir karşılaşmaydı.

"Nereye adım atsam, sadece köşeler buluyorum," diye fısıldadı babası. "Yavaş yavaş beni kapana kıstırıyorlar."

Revilar kâğıtları bir kere daha Shallan'ın üvey annesine doğru itti. "Tekrar başlayabilir misin? Sanırım kocan geçen sefer dikkatli bir şekilde dinlemiyordu." Shallan'a bir göz attı. "Ve çocuğun burada olmasına gerek var mı?"

Shallan bir kelime etmeden gitti. Zaten onun istediği şey de buydu, gerçi babasını terk ettiği için kendisini kötü hissediyordu. O fikrini sormayı bırak, Shallan'la sık

sık konuşmazdı bile. Ama onun yakınında olduğu zamanlarda daha güçlüymüş gibi görünüyordu.

O kadar altüst olmuştu ki, muhafızlardan bir tanesini Shallan'ın yanında göndermemişti bile. Shallan el çantası kolunun altında locadan ayrıldı ve babasının yemeğini hazırlamakta olan Davar hizmetkârlarının arasından geçti.

Özgürlük.

Özgürlük Shallan için bir zümrüt broam kadar değerli ve bir larkin kadar da enderdi. Babası ona eşlik edilmesini için emir vermemiş olduğunu fark etmesin diye Shallan hızla uzaklaştı. Hizada beklemekte olan muhafızlardan bir tanesi, Jix, yine de ona doğru bir adım attı ama sonra tekrar locaya doğru baktı. O tarafa doğru gitti, belki de Shallan'ı takip etmesinin gerekip gerekmediğini sormaya niyetlenmişti.

Jix geri döndüğü zaman ortalıklarda olmamak en iyisiydi. Shallan egzotik tüccarları ve müthiş manzaraları olan panayıra doğru bir adım attı. Tahmin oyunları ve belki de uzak krallıkların hikâyelerini anlatan bir Cihanezgici olacaktı. Arkasındaki düelloyu izlemekte olan açıkgözlerin kibar alkışlarının üzerinden sıradan koyugözlerin davulları ile birlikte şarkılar ve eğlence sesleri geliyordu.

Önce iş. Karanlık evinin üzerine bir fırtınanın gölgesi gibi serilmişti. Shallan ise güneşi bulacaktı. *Kararlıydı.*

Bu da şimdilik düello sahasına geri dönmek zorunda olduğu anlamına geliyordu. Locaların arkasından dolandı, eğilen parshmenlerin ve mevkilerine göre ona başlarıyla ya da eğilerek selam veren koyugözlerin arasından zikzak yaparak geçti. En sonunda birkaç daha düşük mevkili açıkgöz ailenin gölgeyi paylaşarak oturmakta oldukları bir locayı buldu.

Berrakbey Tavinar'ın kızı Eylita locanın ucunda oturmuştu, hemen güneş ışığının locanın yan tarafından içeriye sızmakta olduğu yerdeydi. Başı hafifçe yana eğilmiş, bön bir yüz ifadesiyle gözlerini düellocular dikmişti, yüzünde boş bir gülümseme vardı. Uzun saçları tamamen siyahtı.

Shallan locanın yanına geldi ve ona tısladı. Yaşı daha büyük kız kaşlarını çatarak döndü, sonra da ellerini dudaklarına kaldırdı. Ebeveynlerine bir göz attı, sonra da ona doğru eğildi. "Shallan!"

"Sana beni beklemeni söylemiştim," diye fısıldayarak cevap verdi Shallan. "Yazdığım şeyi düşündün mü?"

Eylita elbisesinin cebine uzandı ve küçük bir not kağıdı çıkardı. Yaramazca gülümsedi ve başını sallayarak onayladı.

Shallan notu aldı. "Buradan çıkabilecek misin?"

"Hizmetçimi de yanıma almam gerekecek ama onun dışında nereye istersem gidebilirim."

Bu nasıl bir şey olurdu?

Shallan hızla uzaklaştı. Teknik olarak mevkisi Eylita'nın ebeveynlerinin üzerindeydi ama açıkgözlerin arasında yaş komik bir şeydi. Bazı zamanlarda daha yüksek mevkisi olan çocuk, daha düşük bir Dan'dan olan yetişkinlerle konuşurken hiç de o kadar önemliymiş gibi görünmüyordu. Dahası Berrakbey ve Berrakhanım Tavinar piçin geldiği *o gün* oradaydılar. Onlar Shallan'ın babasından da, çocuklarından da hoşlanmıyorlardı.

Shallan localardan uzaklaştı, sonra da panayıra doğru döndü. Burada gergin bir şekilde bekledi. Ortabayram Panayırı insanlar ve yerlerin göz korkutucu bir karışımıydı. Yakınlarda bir grup onluk uzun masalarda oturmuş içiyor ve maçların üzerine iddiaya giriyorlardı. Açıkgözlerin en düşük seviyelileri, koyugözlerden sadece birazcık daha üstünlerdi. Sadece yaşamak için çalışmak zorunda değillerdi, tüccar ya da usta zanaatkârlar bile olamamışlardı. Onlar sadece... İnsanlardı. Helaran şehirlerde onlardan bir sürü olduğunu söylemişti. Koyugözler kadar çoklardı. Bu Shallan'a çok garip görünmüştü.

Garip ve aynı zamanda da büyüleyici. Elinde çizim tahtası ve hayal gücü fokurdarken fark edilmeyeceği bir köşe bulup izlemeyi çok isterdi. Bunun yerine kendisini panayırın kenarı boyunca ilerlemeye zorladı. Kardeşlerinin bahsetmiş oldukları o çadır dış çevrede olurdu, değil mi?

Panayırı ziyaret eden koyugözlüler ona hiç yaklaşmıyorlardı ve Shallan kendisini korkarken buldu. Babası genç bir açıkgöz kızın düşük sınıflardaki yabani insanlar için nasıl bir hedef olabileceğinden bahsederdi. Muhakkak kimse ona burada ortalık yerde, etrafta bu kadar çok insan varken bir şey yapmazdı. Yine de, el çantasını göğsüne bastırdı ve kendisini titreyerek yürürken buldu.

Cesur olmak nasıl bir şey olurdu? Helaran gibi? Annesinin de olduğu gibi.

Annesi...

"Berrakhanım?"

Shallan silkindi. Ne kadar zamandır burada yolun üzerinde duruyordu? Güneşin yeri değişmişti. Mahcup bir şekilde döndüğü zaman muhafız Jix'in yanında durmakta olduğunu gördü. Her ne kadar göbekli olsa ve saçını nadiren tarasa da, Jix güçlüydü. Shallan bir seferinde chulun koşumları kırıldığı zaman onun bir arabayı çekerek yolu açtığını görmüştü. O, Shallan kendisini bildi bileli babasının muhafızlarından biri olmuştu.

"Ah, bana eşlik etmek için mi geldin?" dedi gerginliğini saklamaya çalışarak.

"Ee, sizi *geri* götürecektim..."

"Babam böyle mi emretti?"

Jix yanağında bazılarının küfürotu da dediği yamma kökünü çiğnedi. "O meşguldü."

"O zaman bana eşlik eder misin?" Shallan bunu söylerken gerginlikten titremişti.

"Ee, olur."

Shallan rahatlamayla nefesini bıraktı ve kayafilizleri ve şistkabukların kazınmasıyla açılmış olan taş patikada döndü. Bir yöne döndü, sonra da öbür yöne. "Iı... Bizim kumarhane çardağını bulmamız gerek."

"Bu bir leydi için uygun bir yer değil," dedi Jix ona ters ters bakarak. "Özellikle de sizin yaşınızda olan bir tanesi için Berrakhanım."

"Ee, sanırım o zaman sen de gidip babama ne yaptığımı söyleyebilirsin." Shallan ağırlığını bir ayağından diğerine vererek durduğu yerde sallandı.

"Ve bu arada siz de çardağı kendi başınıza bulmaya çalışacaksınız değil mi? Bulursanız da yalnız başınıza içeri gireceksiniz?"

Shallan kızararak omzunu silkti. Yapacağı şey tam olarak buydu.

"Bu da benim sizi öyle bir yerde korunmasız bir şekilde dolaşmanız üzere yalnız bırakmış olmam anlamına gelecek." Hafifçe inledi. "Neden ona böyle kafa tutuyorsunuz Berrakhanım? Siz sadece onu kızdıracaksınız."

"Benim düşüncem... Benim düşüncem onun, ben ya da başkası ne yaparsa yapsın kızacak olduğu," dedi Shallan. "Güneş parlar. Yücefırtınalar eser. Babam da bağırır. Hayat hep böyle." Dudağını ısırdı. "Kumarhane çardağı? Kısa süreceğine söz veririm."

"Bu taraftan," dedi Jix. Ona yol gösterirken özellikle hızlı yürümüyordu ve sık sık da yanlarından geçen koyugözlü panayır ziyaretçilerine dik dik bakıyordu. Jix açıkgözdü ama sadece sekizinci Dan'dı.

Panayır yerinin kıyısında asılı duran yamalı ve yırtık tente için "çardak" teriminin fazlasıyla abartı olduğu ortaya çıkmıştı. Shallan kendi başına da bu yeri yeteri kadar kısa sürede bulurdu. Kenarları birkaç ayak sarkık olarak asılı duran tentenin içi şaşırtıcı derecede karanlıktı.

Buraya tıklım tıklım doluşmuş olan adamlar vardı. Shallan'ın gördüğü birkaç kadının eminellerindeki eldivenlerin parmakları kesikti. Ahlaksızlıktı bu. Kendisini tentenin kıyısında kızararak durmuş buldu, karanlık, hareketli siluetlere bakıyordu. İçerideki adamlar kaba seslerle bağırıyordu, her türlü Vorin edebi dışarıdaki güneş ışığında terk edilmişti. Burası, gerçekten de, onun gibi birisi için uygun bir yer değildi. Shallan bunun *herhangi* birisi için uygun bir yer olduğuna inanmakta zorluk çekiyordu.

"Sizin için içeri ben girsem nasıl olur?" dedi Jix. "Bir iddiaya mı gireceksiniz yoksa..."

Shallan zorlukla ilerledi. Kendi paniğini, rahatsızlığını görmezden gelerek karanlığın içine doğru ilerledi. Çünkü eğer o ilerlemezse, bu hiçbirisinin direnmediği, hiçbir şeyin değişmeyeceği anlamına gelirdi.

Jix iterek ona yer açarken yanında kaldı. Shallan içeride nefes almakta zorlanıyordu; hava ter ve küfürle nemliydi. Adamlar döndüler ve ona bir göz attılar. Eğilmeler, hatta baş eğmekte bile yavaş davranıyorlardı, , tabii eğer eğerlerse. İma açıktı. Eğer o toplumsal geleneklerin dışına çıkarak itaat etmeyecekse, onlar da Shallan'a hürmet göstermek zorunda değillerdi.

"Özel olarak aradığınız bir şey var mı?" diye sordu Jix. "Kartlar? Tahmin oyunları?"

"Baltatazısı dövüşleri."

Jix inledi. "Kendinizi bıçaklatacaksınız, benim de sonum ipe çekilmek olacak. Bu delilik..."

Shallan tezahürat yapmakta olan bir grup adamı fark ederek döndü. Bu kulağa umut verici geliyordu. Ellerinin gittikçe artmakta olan titremesini görmezden geldi ve ayrıca bir halka hâlinde yerde oturmuş, görünüş itibarıyla kusmuğa benzer bir şeye bakmakta olan sarhoş adamlar grubunu da görmezden gelmeye çalışıyordu.

Tezahürat yapmakta olan adamlar kaba banklarda oturmuşlardı, diğerleri de etraflarında dikiliyordu. Aralarından kısa bir bakış attığında iki küçük baltatazısını fark etti... Hiç spren yoktu. Her ne kadar duygular çok yüksek gibi görünüyor olsa da, insanlar bu şekilde kalabalık oldukları zaman sprenler ender görülürdü.

Bir banklar dizisi kalabalık değildi. Burada ceketi iliklenmemiş Balat oturuyordu, kollarını bağlamış olarak önündeki bir direğe yaslanıyordu. Dağınık saçları ve kamburu çıkmış duruşu ona umursamaz bir görüntü veriyordu ama gözleri... Gözleri şehvetliydi. O zavallı hayvanların birbirlerini öldürmelerini izliyordu, gözlerini güçlü bir romanı okuyan bir kadının yoğunluğuyla onlara kilitlemişti.

Shallan yürüyerek onun yanına geldi, Jix biraz geride kalmıştı. Şimdi Balat'ı görmüş olduğu için muhafız rahatlamıştı.

"Balat?" diye seslendi Shallan çekingence. "Balat!"

Balat ona doğru bir göz attı, sonra da neredeyse devrilerek bankından düştü. Aceleyle fırlayarak ayaklandı. "Sen ne... Shallan! Git buradan! Ne yapıyorsun sen?" Ona doğru uzandı.

Shallan kendisine rağmen ürkmüştü. Sesi babasınınki gibi gelmişti. O Shallan'ı omzundan tutarken, Shallan da Eylita'nın notunu kaldırdı. Parfüm serpilmiş olan eflatun kâğıt sanki parlıyormuş gibi görünüyordu.

Balat tereddüt etti. Yan tarafta, bir baltatazısı öbürünün bacağını derinden ısırdı. Zemine kan saçıldı, koyu mor.

"Bu ne?" diye sordu Balat. "Bu Tavinar Evi'nin rünçifti."

"Eylita'dan."

"Eylita mı? Kızları mı? Niye... Ne..."

Shallan mühürü kırarak ona okumak için mektubu açtı. "O panayır yerinin yanındaki dere boyunca seninle birlikte yürümeyi arzu ediyor. Diyor ki orada hizmetçisiyle birlikte bekliyor olacakmış, eğer gelmek istiyorsan."

Balat bir elini kıvırcık saçlarının içinden geçirdi. "Eylita mı? O burada mı. Elbette o burada. Herkes burada. Onunla konuştun mu? Neden...? Ama..."

"Ona nasıl baktığını biliyorum," dedi Shallan. "Birkaç kez onun yakınında olduğun zamanlarda."

"Yâni sen onunla mı konuştun?" diye hesap sordu Balat. "Benim iznim olmadan? Sen bunun gibi bir şeye," mektubu aldı, "buna ilgi göstereceğimi mi söyledin?"

Shallan kollarını kavuşturup, başını sallayarak onayladı.

Balat başını çevirerek dövüşen baltatazılarına baktı. Kendisinden beklenilen bu olduğu için bahse giriyordu ama, Jushu'nun aksine, o buraya para için gelmiyordu.

Balat elini tekrar saçının içinden geçirdi, sonra da tekrar mektuba baktı. O zalim bir adam değildi. Shallan, onun bazı zamanlarda yaptığı şeyleri göz önüne aldığı zaman, bunun düşünmesi garip bir şey olduğunu biliyordu. Onun sahip olduğu iyiliği, içinde gizlediği gücü biliyordu. Onun ölüme karşı olan bu hayranlığı, anneleri onları bırakmadan önce yoktu. Balat geri gelebilir, öyle olmayı bırakabilirdi. *Yapabilirdi.*

"Benim..." Balat çadırın dışına doğru baktı. "Benim gitmem gerek! Beni bekliyor. Onu bekletmemem lâzım." Ceketinin düğmelerini ilikledi.

Shallan heveslice başını sallayarak onayladı, çardaktan dışarıya çıkarken onu takip etti. Jix de arkalarından takip ediyordu, gerçi birkaç adam ona seslenmişti. Çardakta tanınıyor olmalıydı.

Balat güneş ışığına çıktı. Şimdi bambaşka bir adam gibi görünüyordu, öylece oluvermişti.

"Balat? Ben içeride Jushu'yu yanında göremedim," diye sordu Shallan.

"O çardağa gelmedi."

"Ne? Ben onun..."

"Ben onun nereye gittiğini bilmiyorum," dedi Balat. "Buraya gelmemizden hemen sonra birileriyle buluştu." Yükseklerden gelerek panayır yerinin etrafındaki bir kanal boyunca akmakta olan uzaktaki dereye doğru baktı. "Ona ne diyeceğim?"

"Ben ne bileyim?"

"Sen de bir kadınsın."

"On dört yaşındayım ben!" Shallan zaten kur yapmakla zaman harcamayacaktı. Babası ona bir koca seçecekti. Onun tek kızı güvenilmez şeyler yüzünden boşa harcanamayacak kadar değerliydi, örneğin kendi karar verme yetisi gibi.

"Sanırım... Sanırım onunla sadece konuşacağım," dedi Balat. Başka tek kelime etmeden koşarak uzaklaştı.

Shallan onun gitmesini izledi, sonra da bir kayanın üzerine oturdu ve titredi, kollarını etrafına dolamıştı. Bu yer... Bu çadır... *Korkunç* bir şeydi.

Uzun bir süre boyunca orada oturdu, zayıflığı yüzünden utanç duyuyordu ama gururluydu da. Başarmıştı. Küçük bir şeydi ama Shallan bir şey yapmıştı.

Neden sonra ayağa kalktı ve Jix'e başını sallayarak onun kendisini tekrar localarına geri götürmesine izin verdi. Şimdiye kadar babasının görüşmesi bitmiş olmalıydı.

Babasının o görüşmeyi, sadece bir diğerine başlamak için bitirmiş olduğu ortaya çıktı. Shallan'ın tanımadığı bir adam, bir elinde bir kupa soğutulmuş suyla babasının yanında oturuyordu. Uzun, ince ve mavi gözlü adamın bir safsızlığın izi bile olmayan koyu siyah saçları vardı ve giysileri de aynı renkteydi. Shallan locaya girerken adam ona bir bakış attı.

Adam irkilerek kupasını masaya düşürdü. Hızlı bir atılışla yakalayarak devrilmesine engel oldu, sonra da afallamış bir ifadeyle dönerek ona gözlerini dikti.

Bir an sonra ise gitmişti, yerini çalışılmış bir umursamazlık ifadesi almıştı.

"Sakar aptal!" dedi babası.

Yabancı başını Shallan'dan çevirerek yumuşakça babasıyla konuşmaya devam etti. Shallan'ın üvey annesi yan tarafta, aşçılarla birlikte ayakta duruyordu. Shallan onun yanına doğru süzüldü. "Bu kim?"

"Önemli birisi değil," dedi Malise. "Kardeşinden haber getirdiğini iddia ediyor ama bir soy fermanı bile sunamayacak kadar düşük Dan'dan."

"Kardeşim? Helaran mı?"

Malise başını sallayarak onayladı.

Shallan tekrar yabancıya doğru döndü. Adamın ustalıklı bir hareketle ceketinin cebinden bir şeyi çıkararak içkilere doğru kaldırmasını yakaladı. Shallan'ın içinden bir şok geçti. Bir elini kaldırdı. Zehir...

Yabancı kesenin içindekileri gizlice *kendi* içkisinin içine boşalttı, sonra da bunu dudaklarına kaldırarak tozu yuttu. Bu neydi?

Shallan elini indirdi. Bir an sonra yabancı da ayağa kalktı. Giderken babasına eğilmemişti. Shallan'a bir gülümseme gönderdi, sonra da basamaklardan aşağı inerek locadan çıkıp gitmişti.

Helaran'dan haber. Ne haber vardı? Shallan çekingen bir şekilde masaya doğru yaklaştı. "Baba?"

Babasının gözleri sahanın ortasındaki düellonun üzerindeydi. Klasik ideallere atıf yapar şekilde, kalkanları olmayan iki kılıçlı adam vardı. Geniş savrulan hareketlerle dövüşmelerinin bir Parekılıcı kullanarak dövüşmenin bir taklidi olduğu söylenirdi.

"Nan Helaran'dan haber mi var?" diye dürtükledi Shallan.

"Onun adını anmayacaksın," dedi babası.

"Ama..."

"Ondan *bahsetmeyeceksin,*" dedi babası ona bakarak, yüz ifadesinde fırtına vardı. "Bugün onun evlatlıktan reddedildiğini ilan ediyorum. Şimdi Tet Balat resmî olarak Nan Balat, Wikim Tet olacak, Jushu da Asha. Benim sadece üç tane oğlum var."

Böyle olduğu zamanlarda babasını tahrik etmemesi gerektiğini biliyordu. Ama habercinin ne söylediğini nasıl keşfedecekti? Sandalyesine çöktü, yine sarsılmıştı.

"Abilerin benden kaçınıyor," dedi babası düelloyu izlerken. "Bir tanesi bile uygun olacağı şekilde babalarıyla birlikte yemek yemeyi seçmiyor."

Shallan ellerini kucağında kavuşturdu.

"Jushu kesin bir yerlerde içiyordur," dedi babası. "Balat'ın nerelere tüydüğünü ancak Fırtınababa bilir. Wikim arabadan inmeyi bile reddediyor." Kupasındaki şarabı başına dikti. "Sen onunla konuşur musun? Bugün iyi bir gün olmadı. Eğer ben gidersem, ben... Ne yaparım emin değilim."

Shallan ayağa kalktı, sonra da bir elini babasının omzuna koydu. Babasının omuzları düşerek öne doğru eğildi, bir eli boş şarap sürahisinin etrafındaydı. Öbür elini kaldırdı ve kendi omzunun üzerinde duran Shallan'ın elini okşadı, gözleri uzaklardaydı. O da *uğraşıyordu*. Hepsi uğraşıyordu.

Shallan arabalarına gitti, panayır yerinin batı yamacındaki bir dizi diğeriyle birlikte park edilmiş olarak duruyordu. Burada jella ağaçları yükseliyordu, sertleşmiş kabuklarında kremin açık kahverengi tonu vardı. İğneler her daldan sanki bin tane ateşten dil gibi çıkıyordu, gerçi en yakınında olanlar Shallan yaklaşırken içeri girdi.

Gölgelerin içinde gezinen bir vizon gördüğü için şaşırdı, o bölgedeki vizonların hepsinin şimdiye kadar yakalanmış olmasını beklerdi. Yakınlarda bir halka hâlinde oturmuş kart oynayan arabacılar vardı; bazılarının geride kalıp arabalara göz kulak olması gerekiyordu, gerçi Shallan Ren'in hepsinin de panayıra gitme fırsatının olabilmesi için bir tür nöbetleşmeden bahsettiğini duymuştu. Hatta Ren'in kendisi şu anda burada değildi, gerçi diğer arabacılar o geçerken eğildiler.

Wikim arabalarının içinde oturuyordu. İnce, solgun genç Shallan'dan sadece on beş ay daha büyüktü. İkiziyle aralarında biraz benzerlik vardı ama çok az kişi onları birbirleriyle karıştırırdı. Jushu daha büyük görünürdü ve Wikim de o kadar zayıftı ki, hastalıklı gibi görünüyordu.

Shallan Wikim'in karşısına oturmak için arabaya tırmandı, el çantasını yanındaki koltuğa koydu.

"Seni babam mı gönderdi yoksa o yeni küçük operasyonlarından bir tanesi için mi geldin?" diye sordu Wikim.

"İkisi de?"

Wikim yüzünü ondan yana çevirdi, pencereden dışarıdaki ağaçlara doğru bakıyordu, panayırdan uzağa. "Sen bizi düzeltemezsin Shallan. Jushu kendi kendisini yok edecek. Bu sadece bir zaman meselesi. Balat adım adım babama dönüşüyor. Malise

her iki geceden birini ağlayarak geçiriyor. Babam onu bir gün öldürecek, anneme de yaptığı gibi."

"Ya sen?" diye sordu Shallan. Bu söylenecek yanlış şeydi, Shallan bunu ağzından çıktığı anda anlamıştı.

"Ben mi? Ben bunların hiçbirini görmek için etrafta olmayacağım. O zaman kadar ölmüş olurum."

Shallan kollarını etrafına dolayarak bacaklarını yukarı çekip koltuğun üstünde kıvrılarak oturdu. Berrakhanım Hasheh olsa onu leydilere yakışmaz duruşu nedeniyle azarlardı.

Ne yapacaktı? Ne diyecekti? O *haklı,* diye düşündü Shallan. *Ben bunu düzeltemem. Helaran yapabilirdi. Ben yapamam.*

Hepsi de yavaş yavaş çözülüyorlardı.

"Peki neydi?" dedi Wikim. "Meraktan soruyorum, beni 'kurtarmak' için ne uydurdun? Sanırım Balat'ın üzerinde kızı kullanmışsındır."

Shallan başını salladı.

"O konuda çok barizdin," dedi Wikim. "Ona gönderdiğin mektuplarla. Ya Jushu? O ne olacak?"

"Bende günün düellolarının bir listesi var," diye fısıldadı Shallan. "O düello yapabilmeyi o kadar çok istiyor ki. Eğer ona dövüşleri gösterirsem, belki o da gelip izlemeyi ister."

"Önce onu bulman gerekecek," dedi Wikim horgören bir homurtuyla. "Peki ya ben? Benim üzerimde kılıçların da, güzel yüzlerin de işe yaramayacağını biliyor olman gerekir."

Kendisini bir aptal gibi hisseden Shallan el çantasını karıştırdı ve birkaç kâğıt sayfası çıkardı.

"Çizimler?"

"Matematik problemleri."

Wikim kaşlarını çattı ve kâğıtları ondan aldı, kâğıtlara göz gezdirirken farkında olmaksızın yüzünün yan tarafını kaşıyordu. "Ben bir ardent değilim. Bir kutuya kapatılıp, günlerimi insanları her nedense kendi adına söyleyecek herhangi bir şeyi olmayan Yaradan'ı dinlemeleri için ikna etmeye çalışarak geçirmeyi kabul etmeyeceğim."

"Bu senin çalışma yapamayacağın anlamına gelmez," dedi Shallan. "Ben bunları babamın kitaplarından topladım, yücefırtına zamanlarını belirlemeyi yarayan eşitlikler. Yazıları rünlere tercüme ettim ve sadeleştirdim ki sen okuyabil. Senin sonraki fırtınaların ne zaman geleceğini tahmin etmeye çalışabileceğini düşünmüştüm..."

Wikim kâğıtları karıştırdı. "Bunların hepsinin kopyasını çıkardın ve tercüme ettin, hatta çizimleri bile. Fırtınalar adına Shallan. Bu senin ne kadar zamanını aldı?"

Shallan omzunu silkti. Haftalar sürmüştü ama onun zamandan başka bol bir şeyi yoktu zaten. Bahçelerde oturarak geçen günler, odasında oturarak geçen akşamlar, arada bir Yaradan hakkında eğitim almakla geçen ardentlere yapılan huzurlu ziyaretler. Yapacak bir şeylerinin olması iyiydi.

"Bu aptallık," dedi Wikim kâğıtları indirerek. "Sen ne yapacağını düşünüyorsun? Ben, senin bunun için bu kadar boşa zaman harcadığına inanamıyorum."

Shallan başını eğdi ve sonra, yaşlı gözlerini kırpıştırarak arabadan hızla aşağı indi. Korkunç hissediyordu; sadece Wikim'in sözlerinden değil, ama duygularının kendisine ihanet etme şeklinden de. Shallan onları içinde tutamıyordu.

Çabucak arabalardan uzaklaştı, arabacıların emineliyle gözlerini silmesini görmediklerini umuyordu. Bir taşın üzerine oturdu ve kendisini toparlamaya çalıştı ama başarılı olamadı, gözyaşları özgürce akıyordu. Birkaç parshmen efendilerinin baltatazılarını koşturarak yanından geçerlerken başını yana çevirdi. Eğlencelerin parçası olarak birkaç av da olacaktı.

"*Baltatazısı*," dedi arkasından bir ses.

Shallan emineli göğsünde sıçradı ve hızla döndü.

Adam bir ağaç dalının üzerinde oturuyordu, üzerinde siyah kıyafeti vardı. Shallan onu görünce hareket etti ve etrafındaki dikenli yapraklar kaybolan kırmızılar ve turunculardan bir dalga hâlinde içeri çekildiler. Bu daha önce babasıyla konuşmuş olan haberciydi.

"Ben içinizde kimsenin terimi garip bulup bulmadığını merak ediyorum," dedi haberci. "*Baltanın* ne olduğunu biliyorsunuz. Ama *tazı* ne?"

"Ne önemi var?" diye sordu Shallan.

"Çünkü o bir kelime," diye cevap verdi haberci. "İçine bir dünya gömülmüş olan basit bir kelime, sanki açılmayı bekleyen bir tomurcuk gibi." Adam onu inceledi. "Seni burada bulmayı beklememiştim."

"Ben..." İçgüdüleri Shallan'a bu yabancı adamdan uzaklaşmasını söylüyordu. Ama onda Helaran'dan haberler vardı, babasının asla paylaşmayacak olduğu haberler. "Beni nerede bulmayı beklemiştin? Düello sahasında mı?"

Adam bacaklarını daldan aşağı sallandırdı ve yere atladı.

Shallan geriye doğru çekildi.

"Buna gerek yok," dedi adam bir kayanın üzerine yerleşirken. "Benden korkmana gerek yok. İnsanlara zarar verme konusunda korkunç derecede etkisizim. Yetiştirilme tarzımı suçluyorum."

"Sende abim Helaran'dan haberler var."

Haberci başını sallayarak onayladı. "O çok kararlı bir genç adam."

"Nerede o?"

"Çok önemli bulduğu şeyleri yapıyor. Bunun için onu suçlardım çünkü hiçbir şeyi önemli olduğuna karar verdiği şeyleri yapmaya çalışan bir adamdan daha korkutucu bulmuyorum. Dünyada çok az şey, en azından büyük çapta, bir kişi havai olmaya karar verdiği için yanlış gitmiştir."

"Ama o *iyi* mi?" diye sordu Shallan.

"Yeteri kadar iyi. Baban için olan mesajı, onun yakınlarda gözlerinin olduğu ve onu izlediği şeklindeydi."

Bunun babasının ruh hâlini karartmasında şaşırılacak bir şey yoktu. "Nerede o?" dedi Shallan çekingence öne doğru adım atarak. "Sana benimle konuşmanı o mu söyledi?"

"Üzgünüm genç," dedi adam yüz ifadesi yumuşayarak. "O bana sadece baban için olan o kısa mesajı verdi ve onu da sadece bu yöne doğru seyahat edeceğimden bahsettiğimi duyduğu için yaptı."

"Ah! Seni buraya onun gönderdiğini düşünmüştüm. Yâni, asıl amacının bize gelmek olduğunu."

"Öyle olduğu sonradan ortaya çıktı. Söyle bana genç, sprenler seninle konuşuyor mu?"

Işıkları sönüyor, hayat içlerinden akıp gidiyor.

Gözün görmemesi gereken çarpılmış semboller.

Annesinin kutunun içindeki ruhu.

"...Hayır," dedi Shallan. "Neden bir spren benimle konuşsun?"

"Sesler duymuyor musun?" dedi adam öne doğru eğilerek. "Sen yakınlarda olduğun zaman küreler sönüyor mu?"

"Üzgünüm ama babamın yanına geri dönmem gerekiyor," dedi Shallan. "O beni arayacaktır."

"Baban yavaş yavaş aileni yok ediyor," dedi haberci. "Abin o konuda haklıydı. Diğer her şeyde ise haksızdı."

"Ne gibi?"

"Bak." Adam başıyla arkalarındaki arabalara doğru işaret etti. Shallan tam da babasının arabasının penceresinden içeriyi görmek için doğru açıda duruyordu. Gözlerini kıstı.

İçeride Wikim öne eğilmişti, Shallan'ın arkada bıraktığı el çantasından aldığı bir kalemle matematik problemlerinin olduğu kâğıtları karalıyordu.

Gülümsüyordu.

Sıcaklık. Hissettiği o sıcaklık, derin bir ışıltı, önceleri bildiği sevinç gibiydi. Uzun zaman önce. Her şeyin yanlış gitmesinden önce. Annesinden önce.

Haberci fısıldadı. "İki kör adam bir çağın sonunda durmuş güzelliği düşünüyordu. Dünyanın en yüksek uçurumunun tepesinde oturmuş, diyarlara tepeden bakıyor ve hiçbir şey görmüyorlardı."

"Ha?" Shallan ona baktı.

"Güzellik bir adamın elinden alınabilir mi?" diye sordu birincisi ikincisine.

'Benden alınmıştır,' diye cevap verdi ikincisi. 'Çünkü ben onu hatırlayamıyorum.' Bu adam çocukken geçirdiği bir kazada kör olmuştu. 'Her gece görüşümü geri versin diye Ötedeki Tanrı'ya dua ediyorum ki, tekrar güzelliği bulabileyim.'

'O zaman güzellik kişinin görmesinin gerekli olduğu bir şey mi?' diye sordu birincisi.

'Elbette. Onun doğası bu. Kişi bir sanat eserini görmeden nasıl takdir edebilir?'

'Ben bir müzik eserini duyabilirim,' dedi birincisi.

'Pekâlâ, güzelliğin bazı çeşitlerini duyabilirsin; ama görüş olmadan tam güzelliği bilemezsin. Güzelliğin sadece küçük bir kısmını bilebilirsin.'

'Bir heykel,' dedi birincisi. 'Ben onun hatlarını ve kıvrımlarım, sıradan kayayı sıradışı harikaya dönüştürmüş olan keskinin dokunuşunu hissedemez miyim?'

'Belki,' dedi ikincisi, 'bir heykelin güzelliğini de bilebilirsin.'

'Peki ya yemeğin güzelliğinden ne haber? Bir şef damakları şenlendirmek için bir şaheser yarattığı zaman bu bir sanat eseri değil midir?'

'Belki,' dedi ikincisi, 'bir şefin sanatının güzelliğini de bilebilirsin.'

'Peki ya bir kadının güzelliğinden ne haber?' dedi birincisi. 'Ben onun güzelliğini dokunuşunun yumuşaklığından, sesinin nezaketinden, bana felsefe okurken zihninin keskinliğinden bilemez miyim? Bu güzelliği bilemez miyim? Güzelliğin çoğu çeşidini gözlerim olmadan bile bilemiyor muyum?'

'Pekâlâ,' dedi ikincisi. 'Ama ya kulakların kesilseydi, duyma yetin elinden alınsaydı? Dilin kopartılsa, ağzın kapatılsa, koku duyun yok edilse? Ya derin yakılsaydı da artık hissedemez olsaydın? Ya sana bırakılmış olan tek şey acı olsaydı? O zaman güzelliği bilemezdin. Güzellik bir adamın elinden *alınabilir*."

Haberci duraklayarak Shallan'a doğru başını eğdi.

"Ne?" diye sordu Shallan.

"Sen ne düşünüyorsun? Güzellik bir adamın elinden alınabilir mi? Eğer dokunamaz, duyamaz, göremez, tadamaz, koklayamaz olsaydı... Bildiği tek şey acı olsaydı? Güzellik o adamın elinden alınmış olur muydu?"

"Ee..." Bunun herhangi bir şeyle ne ilgisi vardı ki? "Acı günden güne değişiyor mu?"

"Diyelim ki değişiyor," dedi haberci.

"O zaman güzellik, o kişi açısından acının azaldığı zamanlar olurdu. Neden bana bu hikâyeyi anlatıyorsun?"

Haberci gülümsedi. "İnsan olmak güzelliği aramaktır Shallan. Umutsuzluğa kapılma, yolunda dikenler büyümüş diye avı bitirme. Söyle bana, senin hayal edebildiğin en güzel şey ne?"

"Babam büyük ihtimalle benim nerede olduğumu merak ediyordur..."

"Bana tahammül et," dedi haberci. "Ben de sana abinin nerede olduğunu söyleyeceğim."

"Harika bir resim o zaman. En güzel şey o."

"Yalan," dedi haberci. "Bana gerçeği söyle. Güzellik nedir çocuk, senin için?"

"Benim..." Neydi? "Annem hâlâ yaşıyor," diye fısıldarken buldu kendisini adamın gözlerinin içine bakarken.

"Ve?"

"Ve biz bahçelerdeyiz," diye devam etti Shallan. "O babamla konuşuyor ve babam ise gülüyor. Gülüyor ve ona sarılıyor. Hepimiz oradayız, Helaran da dâhil. O hiç gitmedi. Annemin tanıdıkları... Dreder... Evimize asla gelmediler. Annem beni seviyor. O bana felsefe öğretiyor ve bana nasıl resim çizileceğini gösteriyor."

"Güzel," dedi haberci. "Ama sen bundan daha iyisini de yapabilirsin. Neresi burası? Nasıl *hissediyorsun?*"

"Bahar gelmiş," diye tersledi Shallan sinirlenmeye başlayarak. "Ve yosunasmalar dinç bir kırmızıyla çiçek açmışlar. Tatlı kokuyorlar ve hava da sabahın yücefırtınası yüzünden nemli. Annem fısıldıyor ama ses tonunda müzik var ve babamın gülüşü de yankılanmıyor; havada yükseklere çıkıyor, hepimizin üzerine yağıyor.

Helaran Jushu'ya kılıç eğitimi veriyor ve ikisi yakınlarda antrenman yapıyorlar. Helaran bacağının yanına bir darbe alırken Wikim gülüyor. O bir ardent olmak için çalışıyor, annemin istediği gibi. Ben de hepsinin resmini çiziyorum, kalem kağıdın üzerinde gıcırdıyor. Havadaki hafif serinliğe rağmen kendimi ılık hissediyorum. Yanımda bir kupa dumanı tüten meyve şırası var ve ben de demin aldığım yudumun

tatlılığını ağzımın içinde hissediyorum. Bu güzel çünkü gerçek *olabilirdi*. Gerçek olması *gerekirdi*. Ben..."

Shallan yaşlı gözlerini kırpıştırdı. Bunu görebiliyordu. Fırtınababa, bunları *görüyordu*. Annesinin sesini duydu, Jushu'nun düelloyu kaybederek Balat'a küreler vermesini gördü ama parayı verirken bile gülüyordu, kaybı umurunda değildi. Shallan havayı hissedebiliyor, kokuları alabiliyor, çalılıkların içindeki şarkıcıkların seslerini duyabiliyordu. Neredeyse gerçeğe dönüşmüştü.

Önünde Işık iplikçikleri yükseldi. Haberci bir avuç dolusu küre çıkarmıştı ve gözlerinin içine bakarken bunları Shallan'a doğru uzatmıştı. Aralarında dumansı Fırtınaışığı yükseliyordu. Shallan parmaklarını kaldırdı, ideal hayatının hayali bir yorgan gibi etrafını sarmaladı.

Hayır.

Geriye çekildi. Sisli ışık solup gitti.

"Anladım," dedi haberci hafifçe. "Sen daha henüz yalanların doğasını anlamıyorsun. Ben de bu sorunu yaşamıştım, uzun süre önce. Buradaki Pareler çok katı. Senin onu genişletebilmenden önce, gerçeği görmen gerekecek çocuk. Tıpkı bir adamın kanunları çiğnemeden önce onları bilmesinin gerektiği gibi."

Geçmişinden gelen gölgeler derinliklerde kımıldandı, sadece kısacık bir an için de olsa ışığa doğru yaklaştılar. "Sen yardım edebilir misin?"

"Hayır. Şimdi olmaz. Bir kere hazır değilsin ve benim de yapmam gereken işlerim var. Başka bir gün. O dikenleri budamaya devam et ve ışığa doğru bir yol aç. Senin savaşmakta olduğun şeyler tam olarak doğal değil." Ayağa kalktı, sonra da Shallan'a eğildi.

"Abim," dedi Shallan.

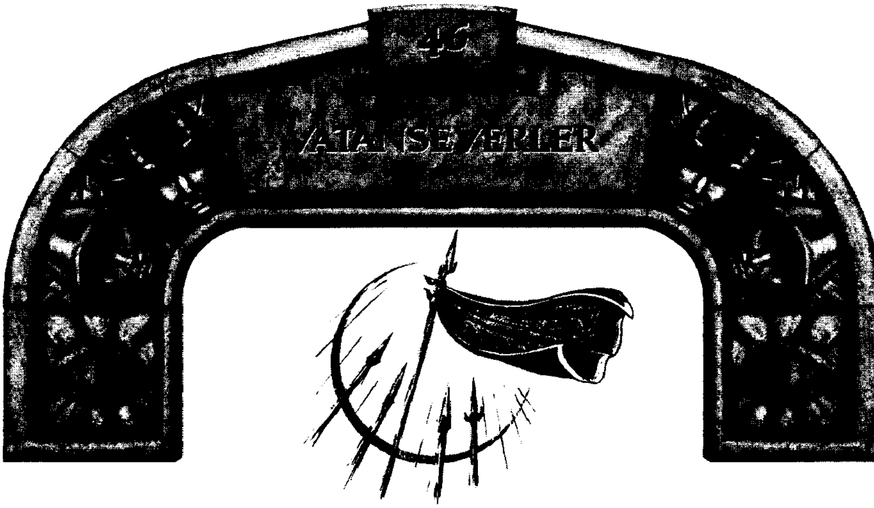
"O Alethkar'da."

Alethkar mı? "Neden?"

"Elbette ki ona ihtiyaç duyulan yerin orası olduğunu hissettiği için. Eğer onu tekrar görecek olursam, ona senden haber vereceğim." Haberci hafif adımlarla yürüyerek uzaklaştı, yürüyüşü sanki bir dansın hareketleriymiş gibi akıcıydı.

Shallan onun gitmesini izledi, ruhunun derinliklerindeki şeyler tekrar sakinleşiyor, zihninin unutulmuş kısımlarına geri dönüyorlardı. Adamın adını bile sormamış olduğunu fark etti.

Sisters Planet

Simol'a Sınırsıçrayanların varışının malumatı verildiği zaman, böylesi durumlarda müşterek olduğu gibi, gizli bir şaşkınlık ve dehşet üzerine çöktü; her ne kadar onlar tarikatların en talepkârı olmasa da, vakur, kıvrak hareketleri, o vakte kadar bayağı nam salmış olan bir cengaverliği gizlerdi; ayrıca, onlar Parlayanlar'ın en latif ve terbiyelileriydi.

–Parlayan Sözler - Bölüm 20 - Sayfa 12

Kaladin köprücü sırasının sonuna ulaştı. Hazır olda duruyorlardı, mızrakları omuzlarında, gözleri ilerideydi. Dönüşüm müthişti. Kararmakta olan gökyüzünün altında başını salladı.

"Etkileyici," dedi Köprü On Yedi'nin çavuşu Pitt'e. "Bunun kadar iyi bir mızrakçı mangasını ender gördüm."

Bu komutanların söylemeyi öğrendiği türden bir yalandı. Kaladin köprücülerin bazılarının durdukları yerde ayaklarını sürüdüklerini ya da nasıl saflarındaki manevralarının beceriksizce olduğundan bahsetmedi. Onlar deniyordu. Bunu onların samimi yüz ifadelerinden ve üniformalarından, kimliklerinden gurur duymaya başlamış olmalarından görebiliyordu. Devriyeye çıkmaya hazırlardı, en azından savaş kampının yakınlarında. Onları da hazır olan diğer iki ekiple birlikte dönüşümlü olarak devriyeye çıkarmasını Teft'e söylemeyi aklının bir kenarına yazdı.

Kaladin onlarla gurur duyuyordu ve saat ilerler ve gece yaklaşırken, onlara da bunu anlattı. Ondan sonra da akşam yemekleri için onları serbest bıraktı, Kaya'nın Boynuzyiyenli güvecinden epey farklı kokuyordu. Köprü On Yedi, gecelik körili fasulyelerini kimliklerinin bir parçası olarak görüyordu. Yemek seçimi üzerinden bireysellik; Kaladin mızrağını omzuna atarak karanlığın içine doğru ilerlerken bunu eğlendirici buldu. Kontrol edeceği üç diğer ekip daha vardı.

Bir sonraki, Köprü On Sekiz, sorunlu olanlardan bir tanesiydi. Çavuşları her ne kadar azimli olsa da, iyi bir subay için gerekli olan mevcudiyete sahip değildi. Ya da,

eh, köprücülerin hiçbirisi *buna* sahip değildi. O sadece özellikle zayıftı. Emir vermek yerine yalvarmaya meyilliydi, sosyal açıdan becerikli değildi.

Ancak her şey için Vet suçlanamazdı. Ona özellikle itaatsiz olan bir grup adam verilmişti. Kaladin On Sekiz'in askerlerini tecrit olmuş gruplar hâlinde akşam yemeklerini yerken buldu. Kahkaha, arkadaşlık yoktu. Onlar köprücüyken oldukları kadar yalnız değillerdi ama onun yerine, parçalanarak birbirlerinden uzak duran küçük alt gruplar hâline gelmişlerdi.

Çavuş Vet onlara hizaya girmeleri için seslendi ve onlar da tembel tembel kalktılar, düz bir sıraya girmeye ya da selam vermeye zahmet etmemişlerdi. Kaladin gerçeği onların gözlerinde görebiliyordu. Onlara ne yapabilirdi ki? Mutlaka köprücü olarak geçen hayatları kadar kötü bir şey olamazdı. O zaman neden zahmet edeceklerdi ki?

Kaladin bir süre onlara motivasyon ve birliktelikten bahsetti. *Bu güruhla uçurumların içinde bir talim daha yapmam gerekecek,* diye düşündü. Ve eğer o da işe yaramazsa... Eh, büyük olasılıkla onları dağıtması, işleyen diğer mangaların içlerine yerleştirmesi gerekecekti.

En sonunda On Sekiz'den ayrıldı, başını iki yana sallıyordu. Onlar asker olmak istiyormuş gibi görünmüyorlardı. O zaman neden çekip gitmek yerine Dalinar'ın teklifini kabul etmişlerdi?

Çünkü artık seçim yapmak istemiyor, diye düşündü. *Seçim yapmak zor olabilir.*

Bunun hissini hatırlayabiliyordu. Fırtınalar adına, onu hatırlıyordu. Oturmayı ve gözlerini boş bir duvara dikmeyi hatırlıyordu, ayağa kalkıp, kendini öldürmeye gitmek için bile zahmete girmemeyi.

Titredi. Onlar Kaladin'in hatırlamak istediği günler değildi.

O Köprü On Dokuz'a doğru giderken, Syl bir rüzgâr akımıyla sürüklenen küçük bir sis parçası şeklinde süzülerek yanından geçti. Eriyerek ışıktan bir kurdeleye dönüştü ve sonunda omzuna konmadan önce etrafında daireler çizerek döndü.

"Diğer herkes yemeklerini yiyor," dedi Syl.

"Güzel," dedi Kaladin.

"Bu bir durum raporu değildi, Kaladin," dedi. "Bu bir tartışma konusuydu."

"Tartışma mı?" Askerleri iyi gitmekte olan Köprü On Dokuz'un kışlasının yakınında karanlığın içinde durdu, bir grup hâlinde ateşin etrafında oturmuş yemek yiyorlardı.

"Sen çalışıyorsun," dedi Syl. "Hâlâ."

"Benim bu adamları hazırlamam gerek." Ona bakmak için başını çevirdi. "Bir şeylerin geldiğini sen de biliyorsun. O duvarların üzerindeki geri sayım... Sen o kırmızı sprenlerden başka gördün mü?"

"Evet," diye itiraf etti Syl. "En azından, sanırım öyle. Gözümün ucuyla, beni izlerken. Çok ender olarak, ama oradalar."

"Bir şeyler geliyor," dedi Kaladin. "O geri sayım doğrudan Gözyaşları'na işaret ediyor. O zaman her ne olacaksa, ben köprücüleri onunla karşılaşmak için hazırlamış olacağım."

"Eh, eğer ilk önce yorgunluktan düşüp ölürsen olmayacaksın!" Tereddüt etti. "Bu gerçekten de insanların yapabileceği bir şey, değil mi? Ben, Teft'in öyle olmak üzere olduğunu söylediğini duymuştum."

"Teft abartmayı seviyor," dedi Kaladin. "Bu iyi bir çavuşluğun göstergesi."

Syl kaşlarını çattı. "Ve o son kısmı da... Bir şaka mıydı?"

"Evet."

"Ha." Kaladin'in gözlerinin içine baktı. "Sen yine de dinlen, Kaladin. Lütfen."

Kaladin Köprü Dört'ün kışlasına doğru baktı. Biraz uzaktaydı, aşağı sıralardaydı, ama Kaladin Kaya'nın kahkahasının gecenin içinde yankılandığını duyabildiğini düşündü.

En sonunda iç çekerek tükenmişliğini kabul etti. Son iki ekibi yarın kontrol edebilirdi. Elinde mızrağıyla döndü ve geri yürüdü. Karanlığın çöküşü, adamların yatmaya başlamasına yaklaşık iki saat kaldığı anlamına geliyordu. Kaladin geldiğinde Kaya'nın güvecinin tanıdık kokusu vardı, gerçi servisi adamların onun için hazırladığı yüksek bir kütüğün üzerinde oturmakta olan Hobber yapıyordu. Gri, işe yaramaz bacaklarının üzerine serilmiş bir battaniye vardı. Kaya yakında kollarını kavuşturarak ayakta durmuş, gururlu görünüyordu.

Renarin de oradaydı, bitirenlerin bulaşıklarını alıp yıkıyordu. Bunu her gece üzerinde köprücü üniformasıyla bulaşık leğeninin yanına çömelerek yapıyordu. Oğlan kesinlikle samimiydi. Abisinin şımarık havasından onda hiç eser yoktu. Her ne kadar onlara katılmak için ısrar etmiş olsa da, sık sık grubun kenarlarında oturuyor, geceleri köprücülerin arka taraflarında duruyordu. Çok garip bir genç adamdı.

Kaladin Hobber'ın yanından geçti ve omzunu kavradı. Gözlerinin içine bakarak başını salladı, bir yumruğunu kaldırdı. *Pes etmek yok.* Kaladin biraz güveç almak için uzandı, sonra dondu.

Yakınlardaki bir kütüğün üzerinde oturmakta olan bir değil, üç tane kaslı, kalın kollu Herdazlı vardı. Hepsi Köprü Dört üniformaları giymişti ama Kaladin üçünün arasında sadece Punio'yu tanıyordu.

Kaladin Lopen'i yakınlarda buldu, gözlerini her nedense yumruk yaparak önünde kaldırmış olduğu eline dikmişti. Kaladin Lopen'i anlamaya çalışmaktan uzun zaman önce vazgeçmişti.

"Üç tane mi?" diye hesap sordu Kaladin.

"Kuzenler!" diye cevap verdi Lopen başını kaldırarak.

"Sende onlardan çok fazla var," dedi Kaladin.

"O imkânsız! Rod, Huio, merhaba deyin!"

"Köprü Dört," dedi iki adam kâselerini kaldırarak.

Kaladin başını iki yana salladı, kendi güvecini aldı ve sonra da kazanın yanından geçerek kışlanın yanındaki daha karanlık yere doğru gitti. Depo odasının içine göz attı ve Shen'i burada tallew tahıl çuvallarını dizerken buldu, sadece tek bir elmas çentik tarafından aydınlatılıyordu.

"Shen?" dedi Kaladin.

Parshmen çuvalları üst üste dizmeye devam etti.

"Dikkat! Esas duruş!" diye seslendi Kaladin.

Shen dondu, sonra doğrularak hazır ola geçti, sırtı dikti.

"Rahat, asker," dedi Kaladin alçak sesle yanına gelirken. "Bugün, Dalinar Kholin'le konuştum ve sana silah verip veremeyeceğimi sordum. O bana sana ne kadar güvendiğimi sordu. Ben de ona gerçeği söyledim." Kaladin mızrağını parshmene uzattı.

Shen bir mızrağa, bir Kaladin'e baktı, koyu gözleri tereddütlüydü.

"Köprü Dört'ün kölesi yok," dedi Kaladin. "Daha önce korktuğum için özür dilerim." Adamı mızrağı alması için teşvik etti ve Shen de en sonunda bunu yaptı. "Leyten ve Natam sabahları birkaç adamla antrenman yapıyor. Onlar senin yeşilasmalarla birlikte çalışmak zorunda kalmaman için yardım etmeyi kabul ettiler."

Shen mızrağı kutsal bir şeymiş gibi tutuyordu. Kaladin depo odasından çıkmak için döndü.

"Komutanım," dedi Shen.

Kaladin durakladı.

"Siz," dedi Shen o yavaş konuşma tarzıyla, "iyi bir adamsınız."

"Ben hayatımı, gözlerim yüzünden yargılanmakla geçirdim, Shen. Benzer bir şeyi sana derin yüzünden yapmayacağım."

"Komutanım..." Parshmen bir şeylerden dolayı sıkıntılıymış gibi görünüyordu.

"Kaladin!" diye dışarıdan Moash'ın sesi geldi.

"Söylemek istediğin bir şey mi vardı?" diye sordu Kaladin Shen'e.

"Sonra," dedi parshmen. "Sonra."

Kaladin başıyla onayladı, sonra da şamatanın nedenini öğrenmek için dışarı çıktı. Moash'ı kazanın yakınlarında onu ararken buldu.

"Kaladin!" dedi Moash onu fark ederek. "Gel. Dışarı çıkıyoruz ve sen de bizimle geliyorsun. Bu gece Kaya bile geliyor."

"Ha! İyi ellerde güveç," dedi Kaya. "Gidip yapacağım bu şeyi ben. Olacak iyi küçük köprücülerin kokusundan uzaklaşmak."

"Hey!" dedi Drehy.

"Ha. Büyük köprücülerin de."

"Gel hadi," dedi Moash Kaladin'e elini sallayarak. "Söz vermiştin."

Hiç de böyle bir şey yapmamıştı. O sadece ateşin yanına yerleşmek, güvecini yemek ve alevsprenlerini izlemek istiyordu. Ama herkes ona bakıyordu. Bu gece Moash ile birlikte gitmeyecek olanlar bile.

"Ben... Tamam," dedi Kaladin. "Gidelim."

Tezahürat yaptılar ve alkışladılar. Fırtına kapası aptallar. Komutanlarının içmeye gitmesine mi tezahürat yapıyorlardı? Kaladin güvecinden çabucak birkaç lokma aldı, sonra geri kalanını Hobber'a verdi. Ondan sonra da gönülsüz bir şekilde yürüyerek Moash'a katılmaya gitti; Lopen, Peet ve Sigzil de öyle.

"Eğer bu benim eski mızrakçı mangalarımdan bir tanesi olsaydı," diye hırladı çok alçak sesle Syl'e, "ben yokken bir işler çevirmek niyetiyle beni kamptan göndermeye çalıştıkları için olduğunu varsayardım."

"Ben ondan olduğunu sanmıyorum," dedi Syl kaşlarını çatarak.

"Hayır," dedi Kaladin. "Bu adamlar sadece beni bir insan olarak görmek istiyorlar." Kaladin'in de *bu nedenle* gitmesi gerekiyordu. O zaten adamlardan fazla ayrıydı. Onu da bir açıkgözmüş gibi görmeye başlamalarını istemiyordu.

"Ha!" dedi Kaya onlara katılmak için hızla gelirken. "Bu adamlar, iddia ediyorlar Boynuzyiyenli'den daha fazla içebileceklerini onlar. Hava hastası ovalılar. Değil mümkün bu."

"İçki yarışına mı gidiyoruz?" dedi Kaladin içten içe inleyerek. Başını ne belaya sokuyordu?

"Hiçbirimiz sabahın ilerleyen saatlerine kadar görev başında olmayacağız," dedi Sigzil bir omuz silkmeyle. Gece boyunca Kholin'leri Leyten'in takımıyla birlikte Teft izleyecekti.

"Bu gece, kazanan ben olacağım," dedi Lopen parmağını havaya kaldırarak. "Hiçbir zaman bir içki yarışında tek kollu Herdazlı'ya karşı iddiaya girme demişler!"

"Kim demiş?" diye sordu Moash.

"Hiçbir zaman bir içki yarışında tek kollu Herdazlı'ya karşı iddiaya girme *diyecekler*!" diye devam etti Lopen.

"Senin ağırlığın yaklaşık aç kalmış bir baltatazısı kadar, Lopen," dedi Moash şüpheci bir şekilde.

"Ama benim *iradem* var."

Pazara doğru giden bir patikaya saparak devam ettiler. Savaş kampının tasarımı, merkeze daha yakın olan açıkgöz binalarının etrafında büyük bir halka oluşturacak şekilde dizilmiş kışla blokları şeklindeydi. Askerlerin arkasında kalan kamp takipçilerinin dış halkasında bulunan pazar yerine doğru giden yol, sıradan askerlerin yerleştirilmiş olduğu bol bol kışlanın yanından geçiyordu ve buradaki adamlar, Kaladin'in Sadeas'ın ordusundayken nadiren gördüğü işlerle meşguldü. Akşam yemeği çağrısından önce mızraklarını biliyor, zırhlarını yağlıyorlardı.

Gerçi gece için dışarı çıkanlar sadece Kaladin'in adamları değildi. Başka asker grupları yemeklerini yemişti ve bunlar gülüşerek pazara doğru yürüyorlardı. Dalinar'm ordusunu sakat bırakan katliamdan sonra yavaş yavaş düzeliyorlardı.

Pazar yeri yaşamla ışıldıyordu, binaların çoğunda parlayan yağ fenerleri ve meşaleler vardı. Kaladin şaşırmamıştı. Sıradan bir orduda bile bol bol kamp takipçisi olurdu ve bu hareket hâlindeki bir ordu için geçerliydi. Burada ise tüccarlar mallarını sergiliyordu. Tellallar uzakalemle geldiğini iddia ettikleri haberleri satıyor, dünyada olan biteni bildiriyorlardı. Şu Jah Keved'de bir savaş hakkındaki şey neydi? Ve Azir'de yeni bir imparator mu vardı? Kaladin'in oranın nerede olduğu hakkında sadece belirsiz bir fikri vardı.

Sigzil haberleri dinlemek için hızla yürüyerek tellala bir küre ödedi, bu arada Lopen ve Kaya bu gece hangi meyhaneye gitmenin daha iyi olacağını tartışıyordu. Kaladin hayatın akışını izledi. Gece nöbetini tutan askerler geçiyordu. Muhabbet eden bir grup koyugöz kadın bir baharat tüccarından, öbür baharat tüccarına gidiyordu. Açıkgöz bir kurye bir tahtanın üzerine beklenen yücefırtına tarih ve saatlerini asmaktaydı, yakınlardaki kocası esniyor ve sıkılmış gibi görünüyordu, sanki ona eşlik etmek için zorlanarak getirilmişti. Yakında Gözyaşları gelecekti, hiç yücefırtına olmayan, yağmurun sürekli yağdığı zaman; tek kesinti tam ortadaki Açıkgün'dü. Şimdi iki yılın bin günlük döngüsünde ters yıldaydılar, bu da bu sefer Gözyaşları'nın sakin olacağı anlamına geliyordu.

"Bu kadar tartışma yeter," dedi Moash Kaya, Lopen ve Peet'e. "Huysuz Chul'a gidiyoruz."

"Oho!" dedi Kaya. "Yok ama Boynuzyiyen birası onlarda!"

"Çünkü Boynuzyiyen birası adamın dişini eritiyor," dedi Moash. "Her neyse, bu gece seçim benim." Peet hevesli bir şekilde başını salladı. Onun da seçimi o meyhaneydi.

Sigzil haberleri dinlemekten geri geldi ve görünüşe göre başka bir yerde de durmuştu, çünkü kağıda sarılmış, buharı üstünde olan bir şey taşıyordu.

"Sen de mi?" dedi Kaladin inleyerek.

"Bu iyi," dedi Sigzil savunmacı bir şekilde, sonra choutasından bir ısırık aldı.

"Ne olduğunu bile bilmiyorsun."

"Elbette biliyorum." Sigzil tereddüt etti. "Hey, Lopen. Bunun *içinde* ne var?"

"Flangria," dedi Lopen mutlulukla Kaya da kendine biraz chouta almak için sokak satıcısına doğru koştururken.

"Bu da...?" diye sordu Kaladin.

"Et."

"Ne tür et?"

"Etsi tür."

"Ruhdökülmüş," dedi Kaladin Sigzil'e bakarak.

"Köprücüyken her gece Ruhdökülmüş yemek yedik," dedi Sigzil omzunu silkerek ve bir ısırık daha aldı.

"Çünkü seçeneğimiz yoktu. Bak. O ekmeği *kızartıyor.*"

"Flangriayı da kızartırsın," dedi Lopen. "Öğütülmüş lavisle karıştırıp, küçük toplar yaparsın. Yoğurur ve kızartır, sonra kızarmış ekmeğin içine doldurup üstüne sos dökersin." Tatmin olmuş bir ses çıkartarak dudaklarını yaladı.

"Bu *sudan* daha ucuz," diye belirtti Peet Kaya geri dönerken.

"O büyük ihtimalle tahılı bile Ruhdökülmüş olduğu içindir," dedi Kaladin. "Hepsinin tadı yosun gibi gelecek. Kaya, beni hayal kırıklığına uğrattın."

Boynuzyiyenli utanmış gibi görünüyordu ama bir ısırık aldı. Onun choutası çatırdıyordu.

"Kabuk mu?" diye sordu Kaladin.

"Kremcik pençesi." Kaya sırıttı. "Yağda kızarmış."

Kaladin içini çekti ama en sonunda tekrar kalabalığın içinde yürümeye başladılar. En sonunda daha büyük taştan bir binanın Rüzgâryönü tarafına inşa edilmiş tahta bir binaya ulaştılar. Buradaki her şey, elbette ki, mümkün olabileceği kadar çok sayıdaki kapının Köken'den uzağa bakmasını sağlayacak şekilde ayarlanmış, sokaklar doğudan batıya uzanarak rüzgârların esmesi için yol bırakacak şekilde tasarlanmıştı.

Meyhaneden dışarıya ılık, turuncu ışık dökülüyordu. Ateş ışığı. Hiçbir meyhane ışık için küre kullanmazdı. Fenerlerin üzerinde kilit olsa bile, kürelerin zengin ışıltısının sarhoş müşteriler için biraz fazla cezbedici olabilmesi mümkündü. Kapıyı omuzlayarak içeri giren köprücülerin karşısına konuşma, bağrışma ve şarkılardan oluşmuş alçak bir uğultu çıktı.

"Hayatta oturacak yer bulamayız," dedi Kaladin gürültünün üzerinden. Dalinar'ın savaş kampının azalmış olan nüfusuna rağmen, burası tıklım tıklımdı.

"Bulacağız elbette ki oturacak yer," dedi Kaya sırıtarak. "Var bizim gizli silahımız." Oval yüzlü ve sessiz Peet'in odanın içinden barın önüne doğru gitmekte olduğu

yere doğru işaret etti. Koyugözlü güzel bir kadın orada durmuş bir bardağı siliyordu ve Peet'i gördüğü zaman mutlulukla gülümsedi.

"Ee," dedi Sigzil Kaladin'e. "Siz Köprü Dört'teki evli adamları nereye yerleştireceğinizi hiç düşündünüz mü?"

Evli adamlar mı? Barın üzerinden eğilerek kadınla muhabbet etmekte olan Peet'in yüz ifadesine bakılırsa, bu kısa bir süre sonra olabilirdi. Kaladin bunu hiç aklına *getirmemişti.* Getirmesi gerekirdi. Kaya'nın evli olduğunu biliyordu, Boynuzyiyenli ailesine mektuplar göndermişti bile; gerçi Tepeler o kadar uzaktaydı ki, daha geri cevap gelmemişti. Teft de evlenmişti ama, ailesinin büyük bir kısmı gibi, karısı da ölmüştü.

Diğerlerinin bazılarının da aileleri olabilirdi. Köprücü oldukları zaman, geçmişlerinden fazla bahsetmemişlerdi ama Kaladin sağdan soldan birkaç şey duymuştu. Yavaş yavaş normal hayatlarını geri kazanacaklardı ve aileleri de bunların bir parçası olmalıydı, özellikle de buradaki sabit savaş kampında.

"Fırtınalar!" dedi Kaladin elini başına koyarak. "Benim daha çok yer istemem gerekecek."

"Ailelere yer sağlamak için bölümlenmiş olan çok sayıda kışla var," diye belirtti Sigzil. "Ve evli askerlerin bazıları pazar yerinde ev kiralıyorlar. Evli olanlar bu seçeneklerden birini seçebilir."

"Dağıtır bu şey Köprü Dört'ü!" dedi Kaya. "Verilemez buna izin."

Eh, evli adamlar daha iyi asker olmaya meyilli olurdu. Kaladin'in bu işi halletmek için bir yol bulması gerekecekti. Şimdi Dalinar'ın kampında çok sayıda boş kışla vardı. Belki de birkaç tane daha istemeliydi.

Kaladin başıyla bardaki kadına işaret etti. "Buranın sahibi o değildir, diye tahmin ediyorum."

"Hayır, sadece garson Ka," dedi Kaya. "Kaptırmış epey kendisini ona Peet."

"O okumayı biliyor mu öğrenmemiz gerek," dedi Kaladin yarı sarhoş bir müşteri dışarıya çıkarken kenara çekilerek. "Fırtınalar, ama etrafta onu yapacak birisi olsa iyi olurdu." Normal bir orduda, Kaladin açıkgöz olurdu ve onun karısı ya da kız kardeşi taburun kâtibi ve memuru olarak çalışırdı.

Peet onlara el salladı ve Ka da onları yan tarafta ayrılmış olan bir masaya götürdü. Kaladin sırtı duvara gelecek şekilde oturdu, eğer isterse dışarıya bakabileceği kadar bir pencerenin yakınındaydı ama silueti görünmeyecekti. Boynuzyiyenli otururken onun sandalyesine biraz acıdı. Kaya ekipte Kaladin'den birkaç parmak daha uzun boylu olan tek kişiydi ve eni neredeyse iki katıydı.

"Boynuzyiyen birası?" diye sordu Kaya umutlu bir şekilde Ka'ya bakarak.

"Kupalarımızı eritiyor," dedi o. "Ale?"

"Ale," dedi Kaya iç çekmeyle. "Gerekir olması bu şeyin bir içki kadınlar için, değil büyük Boynuzyiyenli erkekler için. En azından değil şarap."

Kaladin ona herhangi bir şey getirmesini söyledi, neredeyse dikkat bile etmiyordu. Burası *davetkâr* bir yer değildi, gerçekten. Gürültülü, sinir bozucu, dumanlı ve kokuyordu. Ayrıca canlıydı da. Kahkahalar. Övünmeler ve seslenmeler, çınlayan kupalar. Bu... Bu bazı insanların uğruna yaşadığı bir şeydi. Bütün gün alnının teriyle çalıştıktan sonra, akşam arkadaşlarla birlikte meyhanede içki.

Bu o kadar da kötü bir hayat değildi.

"Bu gece gürültülü," diye fark etti Sigzil.

"Her zaman gürültülü," diye cevap verdi Kaya. "Fazla belki bu gece ama."

"Ordu, Bethab'ın ordusuyla birlikte bir plato saldırısında zafer kazanmış," dedi Peet.

İyi etmişler. Dalinar gitmemişti ama Adolin gitmişti, yanında da Köprü Dört'ten üç adam. Gerçi onların savaşa girmesine gerek olmamıştı ve Kaladin'in adamlarını tehlikeye sokmayan her plato saldırısı iyi bir saldırıydı.

"Güzel bu kadar çok insan," dedi Kaya. "Yapıyor meyhaneyi sıcak. Soğuk fazla dışarısı."

"Çok mu soğuk?" dedi Moash. "Sen fırtına kapası Boynuzyiyen Tepeleri'ndensin!"

"Ee?" diye sordu Kaya kaşlarını çatarak.

"Ve oralar *dağ*. Oranın buralarda olabilecek her şeyden daha soğuk olması gerek."

Kaya ciddi ciddi kekeledi, kızgınlık ve inanmazlığın eğlendirici bir karışımıydı, solgun Boynuzyiyen derisi kızıl bir tona büründü. "Çok fazla hava! Zor sizin düşünmeniz. Soğuk? Ilık Boynuzyiyen Tepeleri! Müthiş ılık!"

"Gerçekten mi?" diye sordu Kaladin, şüpheliydi. Bu Kaya'nın esprilerinden birisi olabilirdi. Bazen, bunlar Kaya'nın kendisinden başka hiç kimseye bir anlam ifade etmeyebiliyordu.

"Doğru," dedi Sigzil. "Tepeler'de onları ısıtacak sıcak su kaynarcaları var."

"Ah, değil ama bunlar kaynarca," dedi Kaya Sigzil'e bir parmağını sallayarak. "Ovalı kelimesi bu. Yaşam sularıdır Boynuzyiyen okyanusları."

"Okyanuslar?" diye sordu Peet kaşlarını çatarak.

"Çok küçük okyanuslar," dedi Kaya. "Her tepe için bir tane."

"Her dağın tepesi bir tür krater oluşturuyor," diye açıkladı Sigzil. "İçleri büyük bir sıcak su gölüyle dolu. Isı irtifaya rağmen yaşanabilir olan bir bölge yaratmaya yetiyor. Ancak Boynuzyiyenli şehirlerinin bir tanesinden çok fazla uzağa giderseniz, dondurucu soğuk ve yücefırtınaların geride bıraktığı buz sahalarıyla karşılaşırsınız."

"Yanlış anlatıyorsun hikâyeyi sen," dedi Kaya.

"Bunlar gerçekler, bir hikâye değil."

"Hikâye her şey," dedi Kaya. "Dinle. Önce uzun zaman, yaşamazdı tepelerde Unkalaki, benim halkım, Boynuzyiyenli dediğiniz sizin. Yaşarlardı aşağıda havanın yoğun ve zor olduğu düşünmenin. Ama edilirdi bizden nefret."

"Boynuzyiyenlilerden kim nefret eder ki?" dedi Peet.

"Herkes," diye cevap verdi Kaya, Ka içkileri getirirken. Daha çok özel ilgi. Diğer hemen herkesin içkilerini almak için bara gitmesi gerekiyordu. Kaya ona gülümsedi ve büyük kupasını kavradı. "Birinci içki. Lopen, çalışıyor musun sen beni yenmeye?"

"Başladım bile, mancha," dedi Lopen kendi kupasını kaldırarak, bu o kadar da büyük değildi.

İri Boynuzyiyenli içkisini başına dikti, bu dudağında köpük bırakmıştı. "İstiyordu herkes Boynuzyiyenlileri öldürmeyi," dedi yumruğunu masaya vurarak. "Korkuyorlardı bizden. Diyor ki hikâyeler, fazla iyiymişiz savaşmakta biz. Avlandık o yüzden ve yok edildik neredeyse."

"Eğer siz savaşmakta o kadar iyiyseniz, o zaman nasıl oldu da neredeyse yok ediliyordunuz?" diye belirtti Moash.

"Az sayımız bizim," dedi Kaya gururla elini göğsüne koyarak. "Ve çok fazlasınız siz. Varsınız her yerde burada ovalarda. Atamıyor adım çizmesinin altında Alethi ayağı bulmadan adam. O yüzden neredeyse yok oluyordu Unkalaki, biz. Ama gitti yardım istemek için tanrılara bizim *tana'kai*, o kral gibi ama fazlası daha."

"Tanrılar," dedi Kaladin. "Sprenler demek istiyorsun." Yukarıdaki bir kirişe konarak, bir direğin üstüne çıkmakta olan bir çift küçük böceğin izlemeyi seçmiş olan Syl'e doğru baktı.

"Tanrı bunlar," dedi Kaya Kaladin'in bakışını takip ederek. "Evet. Daha güçlüler bazı tanrılar öbürlerinden gerçi. Aradı aralarındaki en güçlüleri *tana'kai*. Gitti ilk önce ağaçların tanrılarına. Sordu 'Saklayabilir misiniz bizi?' diye. Ama yapamazdı ağaçların tanrıları. Dediler 'Avlıyor bizi de insanlar. Eğer saklanırsanız burada siz de, bulacaklar sizi de ve kullanacaklar odun için kullandıkları gibi bizi de."

"Boynuzyiyenleri odun için kullanacaklar." dedi Sigzil düz bir sesle.

"Sus," diye cevap verdi Kaya. "Ziyaret etti suların tanrılarını ondan sonra *tana'kai*.' Yalvardı 'Yaşayabilir miyiz sizin derinliklerinizde biz?' diye. 'Verin balıklar gibi nefes alma gücünü bize ve hizmet edeceğiz size okyanusların altında biz.' Ama yardım edemezdi sular. 'Kazıyor bizim kalplerimizi kancalarla insanlar ve çıkarıyorlar bizim koruduklarımızı. Eğer yaşarsanız burada siz de, olursunuz onların yemekleri.' Yaşamazdık o yüzden orada biz de.

"En sonunda, ziyaret etti tanrıların en güçlülerini *tana'kai*, dağların tanrılarını, çaresizlikle. Yalvardı 'Ölüyor halkım,' diye. 'Lütfen. İzin verin bizim yaşamamıza ve ibadet etmemize sizin eteklerinizde ve izin verin sağlamasına koruma kar ve buzlarınızın bize.'

"Düşündü uzun dağların tanrıları. Dediler 'Siz yaşayamazsınız bizim eteklerimizde çünkü yok burada hayat. Ruhların yeri burası, değil insanların. Ama bulabilirseniz eğer onu insanların ve ruhların yeri yapmanın yolunu, koruyacağız sizi biz.' Ve böylece, döndü suların tanrılarına *tana'kai* ve dedi 'Verin bize suyunuzu ki içelim ve yaşayalım dağların üstünde.' Ve verildi ona söz. Gitti ağaçların tanrılarına *tana'kai* ve dedi 'Verin bize meyvenizin cömertliğini ki yiyelim ve yaşayalım dağların üstünde.' Ve verildi ona söz. Sonra, döndü dağlara *tana'kai* ve dedi 'Verin bize ısınızı, kalbinize olan bu şeyi ki yaşayabilelim tepelerinizin üstünde.'

"Ve bu şey, o memnun etti dağların tanrılarını, gördü onlar sıkı çalışacağını Unkalakilerin. Olmayacaklardı yük tanrıların üzerinde ama çözeceklerdi kendi sorunlarını. Ve böylece, geri çektiler tepelerini içlerine dağların tanrıları ve açtılar yer yaşam sularına. Yaratıldı okyanuslar tarafından suların tanrılarının. Geldi hayat vermek için sözünden ağaçların tanrılarının çimen ve meyve. Ve geldi dağların kalbinden ısı olsun diye yaşayabileceğimiz bir yer."

Arkasına yaslanarak kupasından derin bir yudum aldı, sonra da sırıtarak masanın üzerine çarptı.

"Yâni tanrılar sizin sorunlarınızı... Öbür tanrılara giderek ve yardım etmeleri için yalvararak kendi başınıza çözmüş olmanızdan mı memnun kaldı?" dedi kendi içkisiyle ilgilenmekte olan Moash.

"Sus," dedi Kaya. "İyi hikâye. Ve gerçek."

"Ama sen de oradaki göllere su dedin," dedi Sigzil. "Yani onlar kaynarca. Tıpkı benim dediğim gibi."

"Farklı o," diye cevap verdi Kaya, elini kaldırarak Ka'ya doğru salladı, sonra da derince gülümseyerek ricacı bir şekilde kupasını salladı.

"Nasıl?"

"Değil sadece su," dedi Kaya. "Yaşam suyu o. Bağlantı tanrılarla. Yüzerse eğer içinde Unkalaki, görür bazen tanrıların yerini."

Kaladin bunun üzerine öne doğru eğildi. Zihni Köprü On Sekiz'e disiplin sorunları konusunda nasıl yardım edebileceğine doğru kaymaktaydı. Bu dikkatini çekmişti. "Tanrıların yeri mi?"

"Evet," dedi Kaya. "Yaşadıkları yer onların. Yaşam suları, izin veriyor onlar senin yeri görmene. Konuşuyorsun tanrılarla içinde, şanslıysan eğer."

"Sen de sprenleri bu yüzden mi görebiliyorsun?" diye sordu Kaladin. "Bu suların içinde yüzdüğün ve onlar da sana bir şey yaptığı için mi?"

"Değil parçası hikâyenin," dedi Kaya ikinci ale kupası gelirken. Ka'ya sırıttı. "Çok mükemmel kadınsın sen. Gelirsen eğer Tepeler'e, katacağım seni aileye."

"Sen sadece hesabını öde, Kaya," dedi Ka gözlerini devirerek. O boş kupaları toplamak için uzaklaşırken, Peet yardım etmek için sıçrayarak kalktı, başka bir masadaki kupaları toplayarak onu şaşırtmıştı.

"Sen bu suların içinde sana olan şey yüzünden sprenleri görebiliyorsun," diyerek bastırdı Kaladin.

"Değil parçası hikâyenin," dedi Kaya ona dik dik bakarak. "Cevap... Uzun. Söylemeyeceğim daha fazlasını bu şey hakkında."

"Ben de ziyaret etmek isterim," dedi Lopen. "Bir kulaç atarım."

"Ha! Ölüm bizim halkımızdan olmayan birisi için o," dedi Kaya. "Veremezdim izin yüzmene senin. Yenseydin bile bu gece beni içmede." Lopen'in içkisine bir bakış attı.

"Zümrüt havuzlarda yüzmek yabancılar için ölüm çünkü siz onlara dokunan yabancıları idam ediyorsunuz," dedi Sigzil.

"Hayır, doğru değil bu. Dinle hikâyeyi. Kes sıkıcı olmayı."

"Bunlar sadece sıcak su kaynakları," diye homurdandı Sigzil ama içkisine geri döndü.

Kaya gözlerini devirdi. "Su üst taraf. Değil alt taraf. Başka şey. Yaşam suyu. Tanrıların yeri. Doğru bu şey. Karşılaştım ben kendim bir tanrıyla."

"Syl gibi bir tanrı mı?" diye sordu Kaladin. "Ya da belki bir nehirspreni?" Onlar nispeten enderdi ama bazen rüzgârsprenleri gibi basit şekilde konuşabiliyor olmaları gerekiyordu.

"Hayır," dedi Kaya. Sanki bir komplo açıklayacakmış gibi öne doğru eğildi. "Ben Lunu'anaki'yi gördüm."

"Ee, güzel," dedi Moash. "Harika."

"Lunu'anaki, o yolculuk ve haylazlık tanrısı," dedi Kaya. "Çok güçlü tanrı. Geldi derinliklerinden tepe okyanusunun, tanrıların âleminden."

"Neye benziyordu?" diye sordu Lopen gözlerini kocaman açarak.

"Gibi insan," dedi Kaya. "Alethi belki, daha açıktı gerçi teni. Çok zayıf yüz. Yakışıklı belki. Beyaz saçlı."

Sigzil hızla başını kaldırdı. "Beyaz saçlı?"

"Evet," dedi Kaya. "Değil gri yaşlı adam gibi ama beyaz; genç adam o. Konuştu benimle kıyıda. Ha! Alay etti sakalımla. Sordu hangi yıl olduğunu Boynuzyiyenli takvimiyle. Düşündü komik olduğunu adımın. Çok güçlü tanrı."

"Korktun mu?"

"Elbette hayır. Lunu'anaki insana zarar veremez. Yasaklanmıştır tarafından öbür tanrıların. Bilir bunu herkes." İkinci kupasının geri kalanını da başına dikti ve havaya kaldırdı, yanlarından geçmekte olan Ka'ya doğru *tekrar* sallayarak sırıttı.

Lopen ilk kupasından geri kalanı aceleyle içti. Sigzil sıkıntılı görünüyordu ve içkisinin sadece yarısına dokunmuştu. Gözlerini kupaya dikmişti, gerçi Moash sorunun ne olduğunu sorduğu zaman, Sigzil yorgun olduğuyla ilgili bir bahane uydurdu.

Kaladin en sonunda kendi içkisinden bir yudum aldı. Lavis alesi, köpüklü, hafifçe tatlı. Sadece orduya katıldıktan sonra içki içmeye başlamış olsa da, bu ona evini hatırlatmıştı.

Öbürleri plato saldırıları hakkında bir konuşmaya geçtiler. Görünüşe göre Sadeas plato saldırılarına ekipler hâlinde gitme emirlerine itaatsizlik ediyordu. Bir süre önce bir tanesine kendi başına gitmiş, daha kimse gelmeden önce mücevherkalbi ele geçirmiş, sonra da sanki önemli değilmiş gibi fırlatıp atmıştı. Ve sadece birkaç gün önce, Sadeas ve Yüceprens Ruthar beraberce bir saldırıya gitmişlerdi, gerçi onların gitmemesi gereken bir saldırıydı. Mücevherkalbi ele geçiremediklerini iddia etmişlerdi ama kazandıkları ve kazançlarını gizledikleri açıkça biliniyordu.

Savaş kamplarının her tarafında Dalinar'ın yüzüne açıkça atılan bu tokatlar konuşuluyordu. Sadeas'ın soruşturmacılarını kralın güvenliğiyle ilgili "önemli gerçekleri" araştırmaları için Dalinar'ın savaş kampına göndermesine izin verilmemesine çok kızmış gibi görünmesi yüzünden daha da alevlenmişti. Bunların hepsi onun için bir oyundu.

Birilerinin Sadeas'ı ortadan kaldırması gerekiyor, diye düşündü Kaladin içkisini yudumlayarak, serin sıvıyı ağzının içinde gezdirdi. *O da Amaram kadar kötü, beni ve adamlarımı tekrar tekrar öldürtmeye çalıştı. Benim de aynısını yapmak için sebebim, hatta hakkım yok mu?*

Kaladin de suikastçının yaptığı şeyleri yapabilmeyi öğreniyordu, duvarlardan yukarıya koşmayı, belki ulaşılamaz olduğu düşünülen pencerelere yetişmeyi. Sadeas'ın kampını geceleyin ziyaret edebilirdi. Parlayarak...

Kaladin bu dünyaya adalet *getirebilirdi.*

İçinde ona bu düşüncede bir yanlışlık olduğunu söyleyen bir şeyler vardı ama mantıksal olarak bunu ortaya koyamıyordu. Biraz daha içti ve odada etrafına bakınarak, tekrar herkesin ne kadar gevşemiş gibi göründüğünü fark etti. Bu onların hayatıydı. Çalış, sonra da oyna. Bu onlar için yeterliydi.

Kaladin için değildi. Onun daha fazla bir şeylere ihtiyacı vardı. Parlayan bir küre çıkardı, sadece bir elmas çentikti, ve boş boş masanın üzerinde yuvarlamaya başladı.

Kaladin'in seyrek olarak katıldığı yaklaşık bir saatlik konuşmadan sonra, Moash onu yan taraftan dürtükledi. "Hazır mısın?" diye fısıldadı.

"Neye?" Kaladin kaşlarını çattı.

"Evet. Buluşma arka odada. Biraz önce içeri girdiklerini gördüm. Bekliyor olacaklar."

"Kim..." Moash'ın niyetinin ne olduğunu anlayarak sustu. Kaladin Moash'ın arkadaşlarıyla buluşacağını söylemişti, kralı öldürmeye çalışmış olan adamlarla. Kaladin'in derisi ürperdi, hava bir anda soğumuş gibiydi. "Bu gece gelmemi bu yüzden mi istemiştin?"

"Evet," dedi Moash. "Ben senin de anladığını düşünmüştüm. Gel hadi."

Kaladin başını eğerek kupasının içindeki sarı-kahverengi sıvıya baktı. En sonunda geri kalanını da başına dikti ve ayağa kalktı. Bu adamların kim olduklarını bilmesi gerekiyordu. Görevi bunu emrediyordu.

Moash Kaladin'le tanıştırmak istediği eski bir arkadaşını fark ettiğini söyleyerek onlara bir bahane uydurdu. Azıcık bile sarhoş gibi görünmeyen Kaya güldü ve onlara elini salladı. O... Altıncı içkisini mi içiyordu? Yedi miydi? Lopen üçüncüsünden sonra şimdiden çakırkeyif olmuştu. Sigzil daha ikincisini yeni bitirmişti ve devam etmeye de meyilli gibi görünmüyordu.

Yarış bu kadarmış, diye düşündü Kaladin, Moash'ın ona yol göstermesine izin verirken. Meyhane hâlâ doluydu ama daha önce olduğu kadar çok kalabalık değildi. Meyhanenin arka tarafına sıkıştırılmış olan bir koridorda özel yemek odaları vardı, ortak odanın kabalığına mâruz kalmayı istemeyen zengin tüccarlar tarafından kullanılan türdendi. Bir tanesinin önünde yayılmış oturan yağız bir adam vardı. Kısmen Azish olabilirdi ya da belki sadece çok bronzlaşmış bir Alethi'ydi. Kemerinde çok uzun bıçaklar taşıyordu ama Moash kapıyı iterek açarken bir şey söylemedi.

"Kaladin..." Syl'in sesi. Neredeydi? Görünüşe göre kaybolmuştu, onun gözlerinden bile. Bunu daha önce hiç yapmış mıydı? "Dikkatli ol."

Moash'la birlikte odaya girdi. İçerideki masada şarap içen üç adam ve bir kadın vardı. Arka tarafta bir pelerinle sarmalanmış olan, belinde kılıcıyla diğer bir muhafız vardı, başı öne eğikti, sanki hiç dikkat etmiyordu.

Oturanlardan iki tanesi, kadın da dâhil, açıkgözdü. İşin içinde bir Parekılıcı olduğuna göre Kaladin'in bunu beklemesi gerekirdi ama yine de bu onu duraklattı.

Açıkgöz adam hemen ayağa kalktı. Yaşı belki Adolin'den biraz daha fazlaydı ve simsiyah Alethi saçları vardı, şık bir şekilde biçimlendirilmişti. Önü açık bir ceket ve içinde de pahalı görünüşlü, düğmelerinin arasından beyaz sarmaşıklar şeklinde süslemeler olan siyah bir gömlek giymişti ve boğazında da bir atkı vardı.

"Demek meşhur Kaladin bu!" diye haykırdı adam öne doğru çıkarak ve Kaladin'in elini kavramak için uzandı. "Fırtınalar, seninle tanışmak bir zevk. Karadiken'in kendisini kurtarırken, bir yandan da Sadeas'ı rezil etmek? İyi iş, dostum. İyi iş."

"Ve sen de?" diye sordu Kaladin.

"Bir vatansever," dedi adam. "Bana Graves de."

"Ve Paredar da sen misin?"

"Doğrudan konuya giriyorsun, değil mi?" dedi Graves, Kaladin'e masaya oturması için işaret ederek.

Moash masadaki diğer adama başıyla selam vererek hemen oturdu; o koyugözlüydü, kısa saçı ve çökmüş gözleri vardı. *Paralı asker*, diye tahmin etti Kaladin giymekte

olduğu ağır derilere ve sandalyesinin yanındaki baltaya dikkat ederek. Graves işaret etmeye devam etti ama Kaladin geciktirerek masadaki genç kadını inceledi. Edepli bir şekilde oturuyordu ve bir tanesi düğmeli kol yeniyle kapatılmış olan iki eliyle tuttuğu şarap kadehini yudumluyordu. Güzeldi, büzülmüş kırmızı dudakları vardı, saçlarını yukarıdan toplamış ve içine çeşitli metal süslemeler takmıştı.

"Seni tanıyorum," dedi Kaladin. "Dalinar'ın kâtiplerinden birisin."

Kadın onu izledi, dikkatliydi, gerçi rahat gibi görünmeye çalışıyordu.

"Danlan yüceprensin maiyetinin bir üyesi," dedi Graves. "Lütfen, Kaladin. Otur. Biraz şarap al."

Kaladin oturdu ama içkiye dokunmadı. "Siz kralı öldürmeye çalışıyorsunuz."

"O dolaysız, değil mi?" diye sordu Graves Moash'a.

"Etkili de," dedi Moash. "Biz onu bu yüzden seviyoruz."

Graves Kaladin'e döndü. "Daha önce de söylediğim gibi, bizler vatanseverleriz. Alethkar vatanseverleri. *Mümkün* olan Alethkar'ın."

"Krallığın hükümdarını öldürmek isteyen vatanseverler mi?"

Graves öne doğru eğilerek ellerini masanın üzerinde kavuşturdu. Neşenin birazı onu terk etti, bu da iyiydi. Zaten fazla uğraşıyordu. "Pekâlâ, sadede gelelim. Elhokar mutlak derecede *kötü* bir kral. Muhakkak bunu sen de fark etmişsindir."

"Bir kralı yargılamak bana düşmez."

"Ah, hadi ama," dedi Graves. "Bana onun davranış şeklini görmediğini mi söylüyorsun? Şımarık, huysuz, paranoyak. Akıl danışmak yerine laf dalaşı yapıyor, önderlik etmek yerine çocukça taleplerde bulunuyor. O bu krallığı yerle bir ediyor."

"Dalinar onu kontrol altına almadan önce, onun ne türden politikalar ortaya koyduğu hakkında herhangi bir fikrin var mı?" diye sordu Danlan. "Ben son üç yılı, Kholinar'da kâtiplerin onun kraliyet kanunlarını dönüştürdüğü keşmekeşi temizlemeye çalışmalarına yardım ederek geçirdim. Onun doğru şekilde pohpohlandığı zaman neredeyse *her* türlü şey için kanun çıkarmaya ikna edilebildiği bir zaman vardı."

"O beceriksiz," dedi Kaladin'in adını bilmediği koyugözlü paralı asker. "O iyi adamları öldürtüyor. Tahta ihanetin o Sadeas puştunun yanına kalmasına izin veriyor."

"O yüzden siz de ona suikast düzenlemeye çalışıyorsunuz?" dedi Kaladin.

Graves Kaladin'in gözlerine baktı. "Evet."

"Eğer bir kral ülkesini yok ediyorsa, onu devirmek halkın hakkı, hatta görevi değil midir?" dedi paralı asker.

"Eğer o ortadan *kalkarsa*, ne olur?" dedi Moash. "Kendine bunu sor, Kaladin."

"Dalinar büyük olasılıkla tahtı alır," dedi Kaladin. Elhokar'ın Kholinar'da bir oğlu vardı, daha birkaç yıl önce doğmuş bir çocuktu. Dalinar kendisini sadece yasal varisin vekilharcı olarak ilan etse bile, iktidar onda olurdu.

"Krallık o başta olursa çok daha iyi durumda olurdu," dedi Graves.

"O zaten krallığı yönetiyor sayılır," dedi Kaladin.

"Hayır," dedi Danlan. "Dalinar kendisini tutuyor. Tahtı alması gerektiğini o da biliyor ama ölen abisine olan sevgisi yüzünden tereddüt ediyor. Öbür yüceprensler ise bunu zayıflık olarak yorumluyor."

"Bizim Karadiken'e ihtiyacımız var," dedi Graves masaya vurarak. "Yoksa bu krallık yıkılacak. Elhokar'ın ölümü Dalinar'ı harekete geçmeye iter. Biz de yirmi yıl önceki o adamı, ilk başta yüceprensleri birleştirmiş olan adamı geri kazanırız."

"O adam tam olarak geri dönmese bile, kesinlikle şu anda olduğumuzdan daha kötü durumda olamayız," diye ekledi paralı asker.

"Yâni evet," dedi Graves Kaladin'e. "Bizler suikastçıyız. Katiliz, ya da olacağız. Bir bir darbe istemiyoruz ve masum muhafızları öldürmeyi de istemiyoruz. Biz sadece kralın ortadan kalkmasını istiyoruz. Sessizce. Tercihen bir kaza ile."

Danlan yüzünü buruşturdu, sonra da bir yudum şarap aldı. "Ne yazık ki, biz şimdiye kadar özellikle etkili olamadık."

"Ve ben de işte bu yüzden seninle görüşmek istedim," dedi Graves.

"Benden *yardım* etmemi mi bekliyorsunuz?" diye sordu Kaladin.

Graves ellerini kaldırdı. "Bizim dediklerimiz hakkında düşün. Tek istediğim bu. Kralın davranışlarını düşün, onu izle. Kendine 'Bu krallık başında bu adam varken daha ne kadar dayanabilir?' diye sor."

"Karadiken'in tahtı alması gerek," dedi Danlan hafifçe. "Bu eninde sonunda *olacak*. Biz onun bunu yapmasına yardım etmek istiyoruz, kendi iyiliği için. Onu zor karardan kurtarmak için."

"Sizi ihbar edebilirim," dedi Kaladin Graves'in gözlerinin içine bakarak. Yan tarafta, duvara yaslanmış ve dinlemekte olan pelerinli adam kımıldanarak, daha dik durdu. "Beni buraya davet etmek bir riskti."

"Moash senin bir hekim olarak eğitilmiş olduğunu söylüyor," dedi Graves biraz bile endişelenmiş gibi görünmeden.

"Evet."

"Peki eğer el çürümüş, bütün vücudu tehdit ediyorsa ne yaparsın? Bekler ve daha iyiye gitmesini mi umut edersin, yoksa harekete mi geçersin?"

Kaladin cevap vermedi.

"Kralın Muhafızları'nı artık sen kontrol ediyorsun, Kaladin," dedi Graves. "Bizim saldırmak için bir açıklığa, hiçbir muhafızın zarar görmeyeceği bir zamana ihtiyacımız var. Kralın kanının gerçekten elimize bulaşmasını istemiyorduk, bunun bir kaza gibi görünmesini istiyorduk ama bunun korkakça olduğunu fark ettim. İşi kendim yapacağım. Tek istediğim şey bir fırsat ve Alethkar'ın acısı sona erecek."

"Bu şekilde kral için de daha iyi olacak," dedi Danlan. "O tahtın üzerinde yavaş bir şekilde ölüyor, karadan uzaklarda boğulan bir adam gibi. En iyisi çabucak bitirilmesi."

Kaladin ayağa kalktı. Moash da tereddütlü bir şekilde kalktı.

Graves Kaladin'e baktı.

"Düşüneceğim," dedi Kaladin.

"Güzel, güzel," dedi Graves. "Bize Moash aracılığıyla ulaşabilirsin. Bu krallığın ihtiyacı olan hekim ol."

"Gel," dedi Kaladin Moash'a. "Öbürleri bizim nereye gittiğimizi merak edecekler."

Yürüyerek dışarı çıktı, Moash da birkaç hızlı vedadan sonra onu takip etti. Kaladin gerçekten de bir tanesinin onu durdurmaya çalışmasını beklemişti. Kaladin'in tehdit ettiği gibi onları ihbar edeceğinden endişe etmiyorlar mıydı?

Gitmesine izin verdiler. Ortak odanın gürültüsüne patırtısına geri çıktı.

Fırtınalar, diye düşündü. *Keşke argümanları bu kadar iyi olmasaydı*. "Onlarla nasıl karşılaştın?" diye sordu Kaladin Moash ona yetişmek için aceleyle gelirken.

"Rill, o masada oturan arkadaş, o benim köprü ekiplerine düşmeden önce çalıştığım kervanların bazılarında çalışan bir paralı askerdi. Biz kölelikten kurtulduğumuz zaman o bana geldi." Moash Kaladin'i kolundan tutarak masalarına geri dönmeden önce durdurdu. "Onlar haklı. Öyle olduğunu sen de biliyorsun, Kal. Bunu gözlerinde görebiliyorum."

"Onlar hain," dedi Kaladin. "Ben onlarla hiçbir ilişkimin olmasını istemiyorum."

"Düşüneceğini söylemiştin!"

"Bunu benim gitmeme izin versinler diye söyledim," dedi Kaladin alçak sesle. "Bizim bir *görevimiz* var, Moash."

"Bu ülkenin kendisine karşı olan görevimizden daha mı büyük?"

"Ülke senin umurunda değil," diye tersledi Kaladin. "Sen sadece intikamını almak istiyorsun."

"Tamam, pekâlâ. Ama Kaladin, sen de fark ettin mi? Graves göz renklerine bakmadan herkese eşit şekilde davranıyor. Bizim koyugözlü olmamız onun umurunda değil. O koyugöz bir kadınla evli."

"Öyle mi?" Kaladin zengin koyugözlerin düşük mertebeli açıkgözlerle evlendiğini duymuştu ama hiçbir zaman bir Paredar kadar yüksek Dan'dan birisiyle değil.

"Evet," dedi Moash. "Hatta oğullarından bir tanesi bir tek-göz. Graves başka insanların kendisi hakkında ne düşündüğüne hiç aldırmıyor. O doğru olan neyse onu yapıyor. Ve burada da, doğru olan..." Moash etraflarına bir göz attı. Şimdi etrafları insanlarla çevriliydi. "Dediği şey. Birilerinin bunu yapması gerek."

"Bir daha bana bundan bahsetme," dedi Kaladin kolunu çekip kurtararak ve masaya geri dönmeye başladı. "Ve bir daha onlarla görüşme."

Tekrar masalarına oturdu, Moash da yerine döndü, kızmıştı. Kaladin kendisini Kaya ve Lopen'in konuşmasına tekrar katılmak için zorladı ama yapamıyordu.

Her tarafında insanlar gülüyor ya da bağırıyordu.

Bu krallığın ihtiyacı olan hekim ol...

Hay Cehennem, ne pislikti.

47

DİŞİL CAZİBELER

Ancak tarikatlar böylesine müthiş bir mağlubiyet karşısında yeise kapılmamıştı, çünkü manevi gıda sağlayan Işıkörenler vardı; onlar o şanlı eserlerin cazibesi karşısında ikinci bir taarruza kalkmaya dâhi cüret ettiler.

–Parlayan Sözler - Bölüm 21 - Sayfa 10

"Bu mantıklı değil," dedi Shallan. "Desen, bu haritalarda bir sorun var."

Spren çarpık çizgiler ve açılarla dolu olan üç boyutlu formuyla havada asılı duruyordu. Onun resmini çizmenin kolay olmadığı ortaya çıkmıştı. Ne zaman Shallan onun bu şeklinin bir parçasına yakından baksa, düzgün şekilde betimlenmesine izin vermeyecek kadar fazla ayrıntılı olduğunu görüyordu.

"Mmm?" diye sordu Desen uğultulu sesiyle.

Shallan yatağından indi ve kitabı beyaz boyalı yazı masasının üzerine fırlattı. Jasnah'nın sandığının yanında çömelerek karıştırdı ve bir Roshar haritası çıkardı. Antikti ve korkunç derecede yanlıştı; Alethkar fazla büyük betimlenmişti ve dünyanın tamamının şekli bozuktu, ticaret yollarına vurgu yapılıyordu. Modern yerölçüm ve haritacılık yöntemlerinden daha eski olduğu kesindi. Yine de önemliydi çünkü Gümüş Krallıkları Parlayan Şövalyeler zamanında var oldukları iddia edilen şekliyle gösteriyordu.

"Urithiru," dedi Shallan haritanın üzerinde her şeyin merkezi olarak betimlenmiş, ışıldayan bir şehre doğru işaret ederek. Alethkar, ya da o zamanlar bilindiği hâliyle Alethela'da değildi. Harita şehri bugünkü Jah Keved olabilecek bir yerin yakınlarındaki dağların ortasına koymuştu. Ancak Jasnah'nın kenarlara alınmış olan notları, o zamandan olan başka haritalarda şehrin farklı yerlerde betimlenmiş olduğunu söylüyordu. "Başkentlerinin, şövalye tarikatlarının merkezinin nerede olduğunu *nasıl* bilemezler? Neden her harita bir diğerine itiraz ediyor?"

"Mmmmmm..." dedi Desen düşünceli bir şekilde. "Belki pek çok kişi onu duymuş ama asla ziyaret etmemiştir."

"Haritacılar bile mi?" diye sordu Shallan. "Ve bu haritaların çizilmesini emreden krallar? Mutlaka *bazılarının* şehri ziyaret etmiş olmaları gerekir. Neden Roshar üzerinde nerede olduğunu tam olarak belirlemeleri bu kadar zor olsun?"

"Konumunu bir sır olarak saklamak istiyorlardı belki?"

Shallan haritayı Jasnah'nın malzemelerinden biraz bitmumu kullanarak duvara tutturdu. Geriye çekilerek kollarını kavuşturdu. Daha bugün için giyinmemişti ve üzerinde sabahlığı vardı, elleri açıktı.

"Eğer öyleyse fazlasıyla iyi bir iş çıkarmışlar," dedi Shallan. O zamanlardan kalmış, diğer krallıklar tarafından yapılmış olan birkaç haritayı daha arayıp buldu. Shallan fark etti ki, her birisinde yapıldığı ülke olması gerekenden çok daha büyük olarak gösterilmişti. Bunları da duvara tutturdu.

"Her biri Urithiru'yu farklı bir yerde gösteriyor," dedi Shallan. "Kendi memleketlerine dikkate değer derecede yakın ama *içinde* değil."

"Her birinde farklı diller var," dedi Desen. "Mmm... Burada desenler var." Sesli olarak okumaya çalışmaya başladı.

Shallan gülümsedi. Jasnah ona birkaç tanesinin Şafakdili'nde yazılmış olduğunun düşünüldüğünü söylemişti, ölü bir dildi. Âlimler yılları onu tercüme etmenin...

"Behardan Kral... Anlamadığım bir şey... Düzen, belki..." dedi Desen. "Harita? Evet, bu büyük olasılıkla harita olacak. O zaman bir sonraki belki çizmek... Çizmek... Anlamadığım bir şey..."

"Sen *okuyor* musun?"

"Bu bir desen."

"Sen Şafakdili'ni okuyorsun."

"Pek iyi değil."

"Sen Şafakdili'ni okuyorsun!" diye haykırdı Shallan. Desen'in yanında asılı durmakta olduğu haritaya doğru koşturdu, sonra da parmaklarını alttaki yazının üzerine koydu. "Behardan demiştin? Belki Bajerden'dir... Nohadon'un kendisi."

"Bajerden? Nohadon? İnsanların bu kadar çok isminin olması gerekli mi?"

"Bir tanesi onursal," dedi Shallan. "Asıl isminin yeteri kadar simetrik olmadığı düşünülüyordu. Eh, sanırım hiç simetrik falan değildi, o yüzden de ardentler yüzyıllar önce ona yeni bir isim verdiler."

"Ama... Yeni olanı da simetrik değil?"

"*h* sesi herhangi bir harfin yerine gelebilir," dedi Shallan aklı başka yerde. "Biz onu simetrik harf olarak, kelimeyi dengelemek için yazarız ama *h* sesiyle telaffuz edileceğine işaret etmek için bir ayraç işareti koyuyoruz ki, kelimeyi okuması daha kolay olsun."

"Bu... Bir kelimeye olmadığı hâlde simetrik*miş gibi* davranamazsınız!"

Shallan onun dırdırını duymazdan geldi, bunun yerine Şafakdili olduğu söylenen şeyin yabancı harflerine gözlerini dikmişti. *Eğer biz Jasnah'nın şehrini gerçekten bulursak ve eğer gerçekten kayıtları varsa, onlar da bu dilde olabilir,* diye düşündü Shallan. "Senin Şafakdili'nin ne kadarını tercüme edebileceğini görmemiz gerekiyor."

"Ben onu okumadım," dedi Desen, kızmıştı. "Ben birkaç kelime için varsayımda bulundum. İsmi yukarısındaki şehirlerin telaffuzları sayesinde tercüme edebildim."

"Ama onlar da Şafakdili'nde yazılı!"

"Harfler birbirlerinden türetilmiş," dedi Desen. "Besbelli."

"O kadar besbelli ki, hiçbir insan âlim bunu fark edemedi."

"Sizler desenlerde o kadar iyi değilsiniz," dedi, sesi kendini beğenmiş çıkıyordu. "Siz soyutsunuz. Siz yalanlar ile düşünüyor ve onları kendi kendinize söylüyorsunuz. Bu büyüleyici ama desenler için iyi değil."

Siz soyutsunuz... Shallan yatağın etrafından dolaştı ve oradaki yığından bir kitap çıkardı, Shinovar'lı Hasweth-Kızı-Ali tarafından yazılmıştı. Shin âlimleri okuması en ilginç olanlar arasındaki çünkü onların Roshar'ın geri kalanı hakkında görüşleri çok farklı, çok açıksözlü olabiliyordu.

İstediği pasajı buldu. Jasnah notlarının arasında bunun altını çiziyordu, o yüzden Shallan da kitabın tamamını istetmişti. Sebarial'ın ona bağladığı (ve de ödediği) maaş çok faydalı oluyordu. Onun isteğiyle, Vathah ve Gaz son birkaç günü kitap tüccarlarını dolaşarak ve Jasnah'ın ölümünden hemen önce ona verdiği kitap olan *Parlayan Sözler'i* arayarak geçirmişlerdi. Şimdiye kadar şansları iyi gitmemişti, gerçi tüccarlardan bir tanesi onu Kholinar'dan ısmarlatmayı başarabileceğini iddia ediyordu.

"Urithiru bütün ülkelerin bağlantısıydı," diye okudu Shin yazarın eserinden. "Ve, bazı zamanlarda, kutsanmamış taşları ile bizim dış dünyaya açılan tek patikamızdı." Başını kaldırarak Desen'e baktı. "Bu senin için ne anlam ifade ediyor?"

"Söylediği şeyi anlatıyor," diye cevap verdi Desen, hâlâ haritaların yanında asılı duruyordu. "Urithiru iyi bağlantılıydı. Belki yollarla?"

"Ben her zaman ifadeyi mecazi olarak okumuştum. Amaç, düşünce ve âlimlik ile birbirine bağlanmış."

"Ah. Yalanlar."

"Peki ya sadece bir mecaz değilse? Ya aslında senin dediğin gibiyse?" Ayağa kalktı ve odayı geçerek haritalara doğru gitti, parmaklarını merkezdeki Urithiru'nun üzerine koydu. "Bağlantılı... Ama yollarla değil. Bu haritaların bazılarında Urithiru'ya uzanan bir yol bile yok. Hepsi şehri dağların ya da en azından tepelerin arasına koyuyor..."

"Mmm."

"Bir şehre yollarla değilse nasıl ulaşırsın?" diye sordu Shallan. "Nohadon oraya yürüyebiliyordu, ya da öyle iddia ediyordu. Ama başkaları Urithiru'ya yürümekten ya da at sürmekten bahsetmiyor." Doğru, insanların şehri ziyaret edişinden bahseden hikâye sayısı çok azdı. Urithiru bir efsaneydi. Çoğu modern âlim onu bir mit kabul ediyordu.

Shallan'ın daha fazla bilgiye ihtiyacı vardı. Jasnah'nın sandığına giderek, onun defterlerinden bir tanesini çıkardı. "O Urithiru'nun Harap Ovalar üzerinde olmadığını söylemişti," dedi Shallan. "Ama ya ona giden yol buradaysa? Sıradan bir yol değil ama. Urithiru Dalgabağlayanlar'ın şehriydi. Parekılıçları gibi antik harikaların."

"Mm..." dedi Desen hafifçe. "Parekılıçları harikalar değil..."

Shallan aramakta olduğu referansı buldu. İlginç bulduğu alıntının kendisi değil, Jasnah'nın hakkında tuttuğu nottu. *Bir diğer halk hikâyesi, bu Calinam'ın* Koyugözler Arasında*'sında kaydedilmişti. Sayfa 102. Bu öykülere anlık seyahat ve Yeminkapı'larının hikâyeleri hâkim.*

Anlık seyahat. Yeminkapısı.

"Buraya o yüzden geliyordu," diye fısıldadı Shallan. "O burada, Ovalar'da bir geçit bulabileceğini düşünmüştü. Ama bunlar çorak fırtına diyarları, sadece taş, krem ve kocakabuklar var." Başını kaldırarak Desen'e baktı. "Bizim *gerçekten de* Harap Ovalar'a çıkmamız gerekiyor."

Bu ilanına meşum bir saat çanı eşlik etti. Meşumluğu, saatin Shallan'ın varsaydığından daha geç olduğu anlamına gelmesindendi. Fırtınalar! Öğlene kadar Adolin'le buluşmak zorundaydı. Eğer onunla zamanında buluşacaksa, yarım saate kadar çıkması gerekliydi.

Shallan ciyakladı ve banyoya koştu. Küveti suyla doldurmak için musluğu çevirdi. Pis kremli suyun döküldüğü bir andan sonra temiz, ılık su akmaya başladı ve Shallan küvetin tıpasını taktı. Elini altına tutarak bir kere daha hayran oldu. Akan ılık su. Sebarial yakın zamanlarda artifabrianların ziyarete geldiğini ve yukarıdaki sarnıcın içindeki suyu sürekli olarak ılık tutacak olan, Kharbranth'dakiler gibi bir fabrial kurmuş olduklarını söylemişti.

"Kendime," dedi sabahlığını üzerinden sıyırıp atarken, "buna çok, çok alışmaya izin vereceğim."

Desen yukarısındaki duvar boyunca ilerlerken küvetin içine girdi. Shallan onun etrafında utangaç olmamaya karar vermişti. Doğru, onun eril bir sesi vardı ama *aslında* bir erkek değildi. Dahası, sprenler her yerde vardı. Büyük olasılıkla küvetin içinde bir tane vardı, duvarlarda da öyle. Her şeyin bir ruhunun (ya da spreninin, ya da her neyse) olduğunu bizzat kendisi görmüştü. Duvarların onu izlemeleri umurunda mıydı? Hayır. O zaman Desen'i neden umursayacaktı ki?

Bu mantık dizisini Desen'in onu soyunurken gördüğü her seferde tekrar etmesi gerekiyordu. Eğer onun her şey hakkında bu kadar lanet bir *merakı* olmasaydı daha da iyi olurdu.

"Cinsiyetler arasındaki anatomik farklar ne kadar da ufak," dedi Desen kendi kendine uğuldayarak. "Ancak bir o kadar da derin. Ve siz onları arttırıyorsunuz. Uzun saçlar. Yanaklarda allık. Ben dün gece gidip Sebarial'ın banyo yapmasını izledim ve..."

"Lütfen bana bunu yapmadığını söyle," dedi Shallan demir küvetin yanındaki kavanozdan biraz macun gibi sabun kaparken.

"Ama... Bunu yaptığımı daha şimdi söyledim... Her neyse, görülmedim. Eğer sen daha yardımsever olsaydın, benim de bunu yapmama gerek kalmazdı."

"Ben senin için çıplak resimler çizmeyeceğim."

Shallan pek çok büyük sanatçının kendilerini bu şekilde eğitmiş olduklarından bahsetme hatasında bulunmuştu. Evde epey bir yalvarmadan sonra, hizmetçilerden birkaç tanesine çizimleri yok edeceğine söz vermesi karşılığında onun için poz vermeyi kabul ettirmişti. Sözünü de tutmuştu. Asla bu şekilde erkekleri çizmezdi. Fırtınalar adına, o utanç verici olurdu!

Kendine banyoda çok fazla oyalanma izni vermedi. Saate bakılırsa on beş dakika sonra, giyinmiş olarak aynanın önünde durmuş, nemli saçlarını tarıyordu.

Jah Keved'e ve uysal, taşra hayatına nasıl olacaktı da geri dönecekti? Cevap basitti. Büyük olasılıkla hiçbir zaman geri dönmeyecekti. Bir zamanlar bu düşünce onu dehşete düşürürdü. Şimdi ise onu heyecanlandırıyordu, gerçi kardeşlerini de Harap Ovalar'a getirmekte kararlıydı. Burada babalarının arazilerinde olacaklarından çok

daha güvende olurlardı ve geride bırakacakları ne vardı ki? Hiçbir şey yok sayılırdı. Shallan bunun diğer her şeyden çok daha iyi bir çözüm olduğunu düşünmeye başlamıştı ve bir dereceye kadar kayıp Ruhdökümcü sorunundan da kaçınmalarını sağlardı.

Tashikk'le bağlantılı olan bilgi evlerinden bir tanesine gitmişti, her savaş kampında bir tane vardı, ve bir mektup ile uzakalemin haberciyle Valath'dan kardeşlerine gönderilmesi için ödeme yapmıştı. Ne yazık ki, onlara varması haftalar sürecekti. Eğer varırsa. Bilgi evinde konuştuğu tüccar onu bu günlerde taht savaşları yüzünden Jah Keved'in içinden geçmenin zor olduğu konusunda uyarmıştı. Tedbirli olmak için, savaş meydanlarından olabildiği kadar uzakta olan Kuzeykabza üzerinden ikinci bir mektup daha göndermişti. En azından ikisinden birinin güvenli bir şekilde ulaşacağını umuyordu.

Tekrar iletişimi sağladığı zaman, kardeşlerine tek bir şey söyleyecekti. Davar arazilerini terk edin. Jasnah'nın gönderdiği parayı alın ve Harap Ovalar'a kaçın. Şu an için, Shallan yapabileceği her şeyi yapmıştı.

Odanın içinde koşturdu, bir terliği giyerken tek ayağının üzerinde sekiyordu ve haritaların yanından geçti. *Sizinle sonra ilgileneceğim.*

Gidip nişanlısının gözüne girmenin zamanıydı. Bir şekilde. Okuduğu romanlar bunu kolay gibi gösteriyordu. Kirpiklerin bir kırpıştırılması, doğru zamanlarda yüzün kızarması. Eh, en azından Shallan o konuda uzmandı. Belki uygun zaman kısmı hâriç. Eminelinin üzerinden kol yenini ilikledi, sonra kapıda duraklayıp geriye baktı ve eskiz defteri ve kaleminin masanın üzerinde durduğunu gördü.

Bir daha asla onlar olmadan dışarı çıkmak istemiyordu. İkisini de çantasına tıktı ve koşturarak çıktı. Beyaz mermerli evin içinde ilerlerken, Palona ve Sebarial'ın yanından geçti, Rüzgâryönü'ne doğru olan devasa cam pencereleri olan, yukarıdan bahçelere bakan bir odadaydılar. Palona yüz üstü yatmış masaj yaptırıyordu, sırtı tamamen çıplaktı, Sebarial ise oturmuş tatlı yiyordu. Köşedeki bir kürsüde ayakta duran genç bir kadın vardı, onlara şiir okuyordu.

Shallan bu ikisi hakkında emin olamıyordu. Sebarial. O zeki bir devlet planlamacısı mıydı yoksa üşengeç bir obur mu? İkisi de mi? Palona kesinlikle zenginliğin konforlarından memnundu ama birazcık bile kibirliymiş gibi görünmüyordu. Shallan son üç gününü Sebarial'ın ev hesaplarının üzerinden geçmekle geçirmiş ve kesinlikle *rezil* bir durumda olduklarını bulmuştu. Bazı alanlarda o kadar zeki görünüyordu ki. Hesap defterlerinin bu kadar karışık hâle gelmesine nasıl izin verebilmişti?

Shallan, sanatıyla kıyaslandığı zaman, sayılar konusunda özellikle iyi sayılmazdı ama arada bir matematikle uğraşmaktan hoşlanmıyor değildi ve o defterlerin üstesinden gelmeye de kararlıydı.

Kapıların dışında Gaz ve Vathah onu bekliyordu. Shallan'ın kullanımı için beklemekte olan Sebarial'ın at arabasına doğru onu takip ettiler, kölelerinden bir tanesi de uşak olarak geliyordu. En bu işi daha önce yaptığını söylemişti ve o yaklaşırken Shallan'a gülümsedi. Bunu görmek güzeldi. Seyahatleri sırasında beşinden herhangi birisinin gülümsediğini hiç hatırlamıyordu, kafeslerinden serbest bırakıldıkları zaman bile.

"Sana iyi davranılıyor mu, En?" diye sordu onun için arabanın kapısını açarken.

"Evet, hanımım."

"Öyle olmasaydı bana söylerdin, değil mi?"

"Ee, evet, hanımım."

"Ya sen, Vathah?" diye sordu ona doğru dönerek. "Sen konaklama yerinizi nasıl buldun?"

Vathah homurdandı.

"Bunun anlamı konak olduğu mu?" diye sordu.

Gaz kıs kıs güldü. Kısa boylu adamın kulağı kelime oyunlarına yatkındı.

"Siz sözünüzü tuttunuz," dedi Vathah. "Hakkınızı vermek gerek. Adamlar mutlu."

"Ya sen?"

"Sıkıldım. Bütün gün tüm yaptığımız şey boş oturmak, verdiğiniz parayı almak ve içmeye gitmek."

"Çoğu erkek bunu ideal bir meslek olarak görürdü." En'e gülümsedi ve arabanın içine çıktı.

Vathah onun için kapıyı kapattı, sonra da pencereden içeri baktı. "Çoğu erkek salak."

"Saçmalık," dedi Shallan gülümseyerek. "Ortalamalar kanununa göre, sadece yarısı olabilir."

Vathah homurdandı. Shallan bunları yorumlamayı öğreniyordu, bunun Vathahca'yı konuşabilmek için hayati önemi vardı. Bu defakinin anlamı kabaca, "O espriyi anladığımı belli etmeyeceğim çünkü bu benim saf ve katıksız kalın kafalılık namıma gölge düşürür," idi.

"Sanırım bizim yukarıda gitmemiz gerekecek," dedi.

"Önerdiğin için teşekkür ederim," dedi Shallan, sonra da pencere gölgeliğini çekti. Dışarıda, Gaz tekrar kıs kıs güldü. İkili at arabasının arka tarafının yukarısındaki muhafız yerlerine tırmandılar ve En de ön taraftaki arabacının yanına geçti. Bu tam anlamıyla gerçek bir at arabasıydı, atları bile vardı. Shallan ilk önce onu ödünç istediği için kendini kötü hissetmişti ama Palona gülmüştü. "Ne zaman istersen al! Benim var ve eğer Turi'nin at arabası gitmişse, insanlar onu davet ettikleri zaman gitmemek için bir bahanesi olmuş olacak. Bundan çok mutlu olacaktır."

Shallan arabacı atları ilerletmeye başlarken öbür pencerenin gölgeliğini de çekti, sonra eskiz defterini çıkardı. Desen ilk boş beyaz sayfanın üstünde bekliyordu. "Tam olarak ne yapabileceğimizi bulacağız," diye fısıldadı.

"Heyecanlı!" dedi Desen.

Küre kesesini çıkardı Fırtınaışığı'nın birazını içine çekti. Sonra üfleyerek önünde bıraktı, şekillendirmeye, yoğurmaya çalışıyordu.

Hiçbir şey.

Sonra, zihninin içinde çok belirgin bir görüntüyü tutmayı denedi; sadece ufak bir değişiklikle kendisi, kızıl yerine siyah saç. Üfleyerek Fırtınaışığı'nı bıraktı ve bu sefer Işık etrafına yayıldı ve bir an için asılı durdu. Sonra bu da kayboldu.

"Bu aptalca," dedi Shallan alçak sesle, Fırtınaışığı dudaklarından tütüyordu. Çabucak kendisinin siyah saçlı bir çizimini yaptı. "İlk önce çizip çizmememin ne farkı var? Kalemlerle renk görünmüyor bile."

"Fark etmemesi gerekir," dedi Desen. "Ama senin için ediyor. Neden olduğunu bilmiyorum."

Shallan çizimi bitirdi. Çok basit bir şeydi, gerçekten yüz hatlarını bile göstermiyordu, sadece saçı net, diğer her şey belirsizdi. Ancak bu sefer Fırtınaışığı kullandığı zaman görüntü tuttu ve saçı koyulaşarak siyah oldu.

Shallan içini çekti, Fırtınaışığı dudaklarından dökülüyordu. "Peki illüzyonu nasıl ortadan kaldıracağım?"

"Onu beslemeyi kes."

"Nasıl?"

"Bunu bilmem mi gerekiyor?" diye sordu Desen. "Beslenmede uzman olan sensin."

Shallan kürelerinin hepsini topladı, birkaç tanesi şimdi sönüktü, ve karşısındaki koltuğun üzerine koydu, yetişemeyeceği kadar uzaktaydı. Bu ise yeteri kadar uzak değildi çünkü Fırtınaışığı tükendikçe sahip olduğunun farkında dahi olmadığı içgüdülerini kullanarak daha fazlasını çekti. Işık arabanın karşı tarafından aktı ve içine girdi.

"Bunda oldukça iyiyim," dedi Shallan huysuz bir şekilde. "Ne kadar kısa süredir yaptığım düşünülecek olursa."

"Kısa süre mi?" dedi Desen. "Ama biz ilk..."

O bitirene kadar dinlemeyi kesti.

"Gerçekten de *Parlayan Sözler*'in bir diğer nüshasını bulmam gerekli," dedi Shallan bir diğer çizime başlayarak. "Belki o illüzyonların nasıl ortadan kaldırılacağından bahsediyordur."

Bir sonraki çiziminin üzerinde çalışmaya devam etti, Sebarial'ın bir resmiydi. Önceki gece, Amaram'ın malikânesine yaptığı bir keşif seferinden geri dönmesinden biraz sonra, akşam yemeği yerlerken onun bir Hatıra'sını almıştı. Koleksiyonu için bu çizimin ayrıntılarını düzgün olarak yakalamak istiyordu, o yüzden biraz zaman aldı. Neyse ki düz yol büyük sarsıntıların olmayacağı anlamına geliyordu. Bu olması gerektiği gibi değildi ama Shallan'ın bugünlerde araştırmaları, Sebarial için olan çalışmaları, Hayaletkanların arasına sızmak ve Adolin Kholin'le buluşmalar yüzünden gittikçe daha da az boş zaman bulabiliyormuş gibi görünüyordu. Daha genç olduğu zamanlarda o kadar çok fazla boş zamanı olurdu ki. Shallan onun büyük bir kısmını boşa harcamış olduğunu düşünmeden edemiyordu.

Sanatın onu alıp götürmesine izin verdi. Kâğıt üzerindeki kalemin tanıdık sesi, yaratıma odaklanmak. Güzellik etraflarındaydı, her tarafta. Sanat yaratmak onu yakalamak değil, ona *iştirak etmekti*.

Bitirdiği zaman pencereden dışarıya attığı bir bakış, ona Zirve'ye yaklaşmakta olduklarını gösterdi. Çizimi kaldırarak inceledi, sonra kendi kendine başını salladı. Tatmin ediciydi.

Ondan sonra bir görüntü yaratmak için Fırtınaışığı kullanmayı denedi. Büyük bir miktarını nefes vererek bıraktı ve Işık anında şekillenerek arabanın karşısında oturmakta olan bir Sebarial görüntüsünü yarattı. Yüceprens çiziminde olduğu şeklin aynısındaydı, elleri görüntüye dâhil olmayan yemeği dilimlemek için öne uzanmıştı.

Shallan gülümsedi. Ayrıntılar *mükemmeldi*. Derideki sarkıklıklar, tek tek saç kılları. Shallan onları çizmemişti; hiçbir çizimin bir başın üzerindeki saçların hepsini,

derideki gözeneklerin hepsini yakalaması mümkün değildi. Bunlar görüntüsünde vardı, o yüzden de tam olarak Shallan'ın çizdiği şeyi yaratmıyordu, ama çizim bir odaktı. Görüntünün üzerine inşa edildiği bir model.

"Mmm," dedi Desen, sesi tatmin olmuş gibiydi. "En gerçekçi yalanlarından bir tanesi. Harika."

"Hareket etmiyor," dedi Shallan. "Doğal olmayan duruşunu bir kenara bıraksan bile, hiç kimse bunun canlı bir şey olduğunu düşünmez. Gözler cansız, göğsü nefesle birlikte inip kalkmıyor. Kaslar oynamıyor. Ayrıntılı, ama bir heykelin olabileceği gibi ayrıntılı fakat yine de ölü."

"Bu ışıktan inşa edilmiş bir heykel."

"Ben etkileyici olmadığını söylemedim," dedi Shallan... "Ama onlara hayat veremezsem, görüntüleri kullanması çok daha zor olacak." Çizimlerinin canlı olduğunu hissedebilirken, bu kat kat daha fazla gerçekçi olan şeyin ölü gibi gelmesi ne kadar da garipti.

Görüntünün içinden elini sallamak için öne uzandı. Eğer yavaşça dokunursa, dağılması az oluyordu. Elini sallamak ise duman gibi dağılmasına neden oluyordu. Bir şeyi daha fark etti. Eli görüntünün içindeyken...

Evet. Bir nefes çekti ve görüntü parlayan dumana dönüşerek dağılıp, derisinden içeriye çekildi. İllüzyondaki Fırtınaışığı'nı geri alabiliyordu. *Bir soru cevaplandı*, diye düşündü arkasına yaslanarak ve defterinin arkasına bu tecrübeyle ilgili notlar aldı.

At arabası Adolin'in onu bekleyecek olduğu yer olan Dış Pazar'a girerken çantasını toplamaya başladı. Önceki gün söz verdiği yürüyüşe çıkmışlardı ve Shallan işlerin iyi gitmekte olduğunu hissetmişti. Ama ayrıca onu etkilemesi gerektiğini de biliyordu. Yüceleydi Navani ile olan çabaları şimdiye kadar meyve vermemişti ve Kholin eviyle bir ittifaka gerçekten de ihtiyacı *vardı*.

Bu onu duraklattı. Saçı kurumuştu ama Shallan saçını uzun ve düz olarak sırtından aşağı iner hâlde bırakmaya meyilliydi, sadece doğal buklelerinin kattığı hacim vardı. Alethi kadınları bunun yerine incelikli örgüleri tercih ediyorlardı.

Derisi solgun ve çillerle hafifçe benekliydi, vücudu ise hiç de kıskançlık yaratacak derecede kıvrımlı değildi. Shallan bunların hepsini bir illüzyon ile değiştirebilirdi. Bir takviye. Adolin onu illüzyonsuzken görmüş olduğu için dramatik bir değişiklik yapamazdı ama kendisini güzelleştirebilirdi. Bu makyaj yapmak gibi olurdu.

Tereddüt etti. Eğer ileride Adolin evliliği kabul edecek olursa, bu onun yüzünden mi, yoksa yalanları yüzünden mi olurdu?

Salak kız, diye düşündü Shallan. *Senin Vathah'nın sana itaat etmesini sağlamak ve Sebarial'ın yanında bir yer edinebilmek için görünüşünü değiştirmeye itirazın olmadı da, şimdi mi var?*

Ama Adolin'in ilgisini illüzyonlarla kazanmak onu zorlu bir yola sürüklerdi. Her zaman üzerinde bir illüzyonla yaşayamazdı, değil mi? Evlilik hayatı boyunca? O olmadan neler yapabileceğini görse daha iyi olacaktı, diye düşündü arabadan aşağı inerken. Bunun yerine dişil cazibesine güvenmesi gerekecekti.

Keşke ona sahip mi değil mi bilebilseydi.

48

ARTIK ZAYIFLIK YOK

ÜÇ YIL ÖNCE

"Bunlar gerçekten de iyi Shallan," dedi Balat çizimlerinin olduğu sayfaları çevirirken. İkisi bahçelerde oturuyorlardı, yerde oturmuş, baltatazısı Sakisa'ya yakalaması için kumaşla sarılı bir top atmakta olan Wikim de onlara eşlik ediyordu.

"Anatomim doğru değil," dedi Shallan bir kızarmayla. "Orantıları iyi tutturamıyorum." Bunun üzerinde çalışabilmesi için ona poz verecek modellere ihtiyacı vardı.

"Annem hiç senin kadar iyi olmamıştı," dedi Balat bir başka sayfayı çevirirken, Shallan'ın Balat'ı antrenman sahasında kılıç öğretmeniyle birlikte çizmiş olduğu bir sayfaydı. Bunu Wikim'e doğru çevirdi ve o da bir kaşını kaldırdı.

Ortanca kardeşi son dört aydır gittikçe daha da iyi görünüyordu. Daha az cılız, daha katı olmuştu. Neredeyse her zaman yanında matematik problemleri taşıyordu. Babası bir seferinde bunun için ona bağırıp çağırmış, kadınsı ve yakışıksız olduğunu iddia etmişti ama babasının ardentleri nadir bir muhalefet gösterisi ile ona yaklaşmış ve kendisini sakinleştirmesini, Yaradan'ın Wikim'in ilgisini onayladığını söylemişlerdi. Onlar Wikim'in de kendi aralarına katılabileceğini umuyorlardı.

"Eylita'dan bir diğer mektup daha almışsın diye duydum," dedi Shallan, Balat'ın ilgisini eskiz defterinden uzaklaştırmaya çalışarak. O sayfaları çevirdikçe Shallan kendisini kızarmaktan alıkoyamıyordu. Onlar başkalarının görmesi için değildi. Bunlar hiç iyi değillerdi.

"Evet," dedi Balat sırıtarak.

"Shallan'a okutturacak mısın?" diye sordu Wikim topu fırlatarak.

Balat öksürdü. "Malise'e okuttum. Shallan'ın işi vardı."

"Utanmış!" dedi Wikim parmağıyla işaret ederek. "*Ne* yazıyordu o mektupların içinde?"

"On dört yaşındaki kız kardeşimin bilmesine gerek olmayan şeyler!" dedi Balat.

"O kadar müstehcen, hı?" dedi Wikim. "Bunu o Tavinar kızından hiç beklemezdim. O fazla terbiyeli görünüyordu."

"Hayır!" Balat daha da fazla kızardı. "Onlar müstehcen değil, onlar sadece mahrem."

"Mahrem yerlerinden mi..."

"Wikim," Shallan onun sözünü kesti.

Wikim başını kaldırdı ve sonra Balat'ın ayaklarının altında öfkesprenlerinin birikmekte olduğunu fark etti. "Fırtınalar adına Balat. Sen o kız konusunda iyice alıngan olmaya başladın."

"Aşk herkesi aptal eder," dedi Shallan ikisinin dikkatini çekerek.

"Aşk mı?" diye sordu Balat ona bir göz atarak. "Shallan, sen daha eminelini kapatacak yaşa anca geldin. Aşktan ne anlarsın?"

Shallan kızardı. "Ee... Peki."

"Oo, şuna bak," dedi Wikim. "Esprili bir şeyler uydurdu. Şimdi söylemen gerekecek Shallan."

"Böyle bir şeyi içinde tutmanın bir faydası yok," diyerek katıldı Balat.

"Ministara diyor ki, ben hep ağzıma geleni söylüyormuşum. Bu dişil bir özellik değilmiş."

Wikim güldü. "Bu *benim* tanıdığım hiçbir kadını durdururmuş gibi görünmüyor."

"Evet Shallan," dedi Balat. "Eğer sen düşündüğün şeyleri bize de söyleyemeyeceksen, o zaman kime söyleyeceksin?"

"Ağaçlara," dedi Shallan. "Taşlara, çalılara. Temel olarak benim öğretmenlerimle başımı belaya sokamayacak olan herhangi bir şeye."

"O zaman Balat konusunda endişe etmene gerek yok," dedi Wikim. "O esprili bir şeyi söylemeyi hayatta beceremez, tekrarlamayla bile olsa."

"Hey!" dedi Balat. Gerçi, ne yazık ki bu doğruluktan çok uzak değildi.

"Aşk," dedi Shallan, gerçi kısmen sadece onları durdurmak içindi, "bir chul pisliği yığını gibidir."

"Kokusu mu çıkar?" diye sordu Balat.

"Hayır, çünkü biz ikisinden de kaçınmaya çalışsak bile eninde sonunda ayağımıza bulaşır," dedi Shallan.

"Ergenliğe tam olarak on beş ay önce girmiş olan bir kız için epey derin laflar," dedi Wikim bir kıkırdamayla.

"Aşk güneş gibidir," dedi Balat içini çekerek.

"Kör mü eder?" diye sordu Shallan. "Beyaz, ılık, güçlü ama ayrıca seni yakabilir de?"

"Belki," dedi Balat başını sallayarak onaylarken.

"Aşk Herdazlı bir hekim gibidir," dedi Wikim Shallan'a bakarak.

"Peki o nasıl oluyor?" diye sordu Shallan.

"Sen söyle," dedi Wikim. "Ne çıkaracaksın merak ettim."

"Iı... İkisi de insanı sakat mı bırakır?" dedi Shallan. "Yok. Hah! İkisini de istemek için tek sebep kafana sert bir darbe almış olmaktır!"

"Vay be! Aşk çürümüş yemek gibidir."

"Hayatta kalmak için gerekli olabilir ama ayrıca mutlaka mideyi bulandırır," diye karşıladı Shallan.

"Babamın horlaması."

Shallan titredi. "Ne kadar rahatsız edici olduğunu kendin görmeden inanmazsın."

Wikim kıkırdadı. Fırtınalar adına, onun bunu yaptığını görmek ne kadar da iyiydi.

"Kesin şunu, ikiniz de," dedi Balat. "Bu türden konuşmalar saygısızca. Aşk... Aşk klasik bir müzik gibidir."

Shallan sırıttı. "Eğer fazla hızlı icra edersen dinleyiciler hayal kırıklığına mı uğrar?"

"Shallan!" dedi Balat.

Ancak Wikim yerde yuvarlanıyordu. Bir an sonra Balat başını salladı ve uzlaşmacılıkla hafifçe güldü. Kendi açısından, Shallan kıpkırmızı olmuştu. *Bunu gerçekten de söyledim mi?* Bu en sonuncusu gerçekten de biraz espriliydi, diğerlerinden çok daha iyiydi. Ayrıca da terbiyesizceydi.

Shallan bundan suçlulukla dolu bir heyecan duydu. Balat utanmış gibi görünüyordu ve utançsprenleri çekerek kızardı. Güçlü Balat. O kardeşlerine önderlik etmeyi ne kadar da çok istiyordu. Shallan'ın bildiği kadarıyla, o zevk için kremcikleri öldürme alışkanlığını terk etmişti. Âşık olmak onu güçlendirmiş, değiştirmişti.

Taşların üzerindeki tekerleklerin sesi evlerine bir arabanın gelmekte olduğunu ilan etti. Nal sesleri yoktu; babalarının atları vardı ama bölgede çok az başka kişide olurdu. Onların arabaları chullar ya da parshmenler tarafından çekiliyordu.

Balat gidip kimin geldiğini görmek için ayağa kalktı ve Sakisa da heyecanla öterek onu takip etti. Shallan çizim tahtasını aldı. Babası kısa süre önce onun malikânenin parshmenlerini ya da koyugözlerini çizmesini yasaklamıştı, bunu uygunsuz buluyordu. Bu Shallan'ın pratik yapacak modeller bulmasını zorlaştırmıştı.

"Shallan?"

Shallan irkilerek Wikim'in Balat'ı takip etmemiş olduğunu fark etti. "Evet?"

"Yanılmışım," dedi Wikim ona bir şey vererek. Küçük bir keseydi. "Senin yaptıkların hakkında. Senin ne çevirdiğini görüyorum. Ama... Ama yine de işe yarıyor. Hay Cehennem, işe yarıyor. Teşekkür ederim."

Shallan ona verdiği keseyi açmak için harekete geçti.

"Yapma," dedi Wikim.

"Bu ne?"

"Karabela," dedi Wikim. "Bir bitki, en azından yaprakları. Eğer onları yersen seni felç ediyorlar. Nefes alışın da yavaşlıyor."

Shallan rahatsızlık içinde keseyi sıkı sıkı çekerek kapattı. Wikim'in böylesine ölümcül bir bitkiyi nasıl tanıyabildiğini bilmeyi bile istemiyordu.

"Bunları neredeyse bir yıl taşıdım," dedi Wikim yumuşakça. "Yaprakları ne kadar uzun süre saklarsan, o kadar güçlü hâle geliyor olmaları lâzım. Artık onlara ihtiyaç duyduğumu sanmıyorum. Sen onları yak, ya da ne istersen yap. Ben sadece onları senin alman gerektiğini düşündüm."

Shallan gülümsedi, gerçi kendisini tedirgin hissediyordu. Wikim bu zehri yanında mı taşıyordu? Onu Shallan'a vermesi gerektiğini mi düşünmüştü?

Wikim koşarak Balat'ın arkasından gitti ve Shallan da keseyi çantasının içine tıktı. Bunu yok etmenin bir yolunu daha sonra bulacaktı. Kalemlerini aldı ve çizim yapmaya geri döndü.

Kısa bir süre sonra malikânenin içinden gelen bağırışlar dikkatini dağıttı. Başını kaldırdı, ne kadar zaman geçmiş olduğundan bile emin değildi. Çantası göğsüne bas-

tırılmış olarak ayağa kalktı ve bahçeyi geçti. Sarmaşıklar titredi ve önünden çekildi, gerçi adımları hızlandıkça Shallan gittikçe daha da fazlasının üzerine basıyor, ayağının altında kıvranmalarını ve geri çekilmeye çalışmalarını hissediyordu. Yetiştirilmiş sarmaşıkların içgüdüleri zayıf olurdu.

Eve ulaştığında daha fazla bağrış buldu.

"Baba!" Asha Jushu'nun sesiydi. "Baba, lütfen!"

Shallan çıtalı tahta kapıları iterek açtı, ipek elbisesi zeminin üzerinde hışırdıyordu ve içeri girdiği zaman babasının önünde eski tarz giysileri olan üç adamın durmakta olduğunu gördü; dizlerine kadar inen eteğe benzer ulatuları, parlak gevşek gömlekleri ve yere kadar sarkan ince ceketleri vardı.

Jushu yerde dizlerinin üzerindeydi, elleri arkasından bağlanmıştı. Yıllar boyunca taşkınlık nöbetleri yüzünden Jushu tombul hâle gelmişti.

"Öf," dedi babası. "Bu şantajı kabul etmeyeceğim."

"Onun kredisi sizin kredinizdir Berrakbey," dedi adamlardan bir tanesi sakin, pürüzsüz bir sesle. Koyugözlüydü ama öyleymiş gibi konuşmuyordu. "O bize borçlarını sizin ödeyeceğinize dair söz verdi."

"Yalan söylemiş," dedi babası. Ev muhafızları Ekel ve Jix yanındalardı, elleri silahlarının üzerindeydi.

"Baba," diye fısıldadı Jushu gözyaşlarının arasından. "Onlar beni götürüp..."

"Senin bizim uzak mülklerimize at sürmüş olman gerekiyordu!" diye kükredi babası. "Senin bizim arazilerimizi kolaçan ediyor olman gerekiyordu, hırsızlarla masaya oturuyor ve zenginliğimizi ve ailemizin adını kumarda tüketiyor olman değil!"

Jushu başını eğdi, bağlarının içinde çökmüştü.

"O sizindir," dedi babası dönerek odayı hışımla terk ederken.

Shallan'ın nefesi kesilirken adamlardan bir tanesi içini çekti, sonra da Jushu'ya doğru eliyle işaret etti. Diğer ikisi onu kavradılar. Adamlar ödeme yapılmadan gidiyor oldukları için memnun olmuş gibi görünmüyordu. Onlar yakınlarda izlemekte olan Balat ve Wikim'in önünden onu çekerek götürürlerken Jushu titredi. Dışarıda Jushu merhamet için bağırdı ve adamların babasıyla tekrar konuşmasına izin vermeleri için yalvardı.

"Balat," dedi Shallan, onun yanına giderek kolunu yakaladı. "Bir şey yap!"

"Hepimiz kumarın onu nereye götüreceğini biliyorduk," dedi Balat. "Ona söyledik Shallan. O dinlemedi."

"O hâlâ kardeşimiz!"

"Benim ne yapmamı bekliyorsun? Onun borcunu ödemeye yetecek kadar küreyi nereden bulayım?"

Adamlar malikâneyi terk ederken Jushu'nun ağlayış sesi gittikçe hafifliyordu.

Shallan döndü ve başını kaşımakta olan Jix'in yanından geçerek babasının arkasından koştu. Babası iki oda ilerideki çalışma odasına gitmişti; Shallan kapının ağzında tereddüt etti, şöminenin yanındaki koltuğuna yığılmış olan babasına bakıyordu. İçeri girerek ardentlerinin ve bazen de karısının hesaplarını incelediği ve babasına raporları okudukları masasının yanından geçti.

Şimdi orada duran hiç kimse yoktu ama hesap defterleri açıktı, gaddar bir gerçeği gözler önüne seriyorlardı. Shallan birkaç borç mektubunu fark ederek bir eliyle ağ-

zını kapattı. O ufak hesaplamalarda yardımcı oluyordu ama resmin tamamını hiç bu kadar net görmemişti ve gördüğü şey karşısında afalladı. Ailenin nasıl bu kadar çok borcu olabilirdi ki?

"Fikrimi değiştirmeyeceğim Shallan," dedi babası. "Git. Jushu bu ateşi kendisi yaktı."

"Ama..."

"Çık dışarı!" diye kükredi babası ayağa kalkarak.

Shallan neredeyse kalbi durarak korkuyla geriye çekildi, gözleri kocaman açılmıştı. Korkusprenleri etrafında kıpırtılarla belirdi. O Shallan'a asla bağırmamıştı. *Asla.*

Babası derin bir nefes aldı, sonra da odanın penceresine doğru döndü. Shallan'a arkası dönük olarak konuşmaya devam etti. "Verecek kürem yok."

"Neden?" diye sordu Shallan. "Baba, bu Berrakbey Revilar ile olan anlaşma yüzünden mi?" Shallan hesap defterlerine baktı. "Hayır, bu ondan daha büyük bir şey."

"En sonunda kendimi, ve de bu evi bir yerlere getireceğim," dedi babası. "Onların bizim hakkımızda fısıldanmalarını durduracağım, sorgulamalara bir son vereceğim. Davar Evi bu prenslikte bir *güç* hâline gelecek."

"Sahip olmadığımız parayla hayali müttefiklere rüşvet vererek mi?" diye sordu Shallan.

O Shallan'a baktı, yüzü gölgeler içindeydi ama gözleri kafatasının karanlığının içindeki ikiz korlar gibi ışığı yansıtıyordu. O anda Shallan babasından dehşet verici bir nefret hissetti. Sert adımlarla gelerek Shallan'ı kollarından kavradı. Çantası yere düşmüştü.

"Bunu *senin* için yaptım," diye hırladı kollarını sıkı, acı verici bir tutuşla kavrayarak. "Ve sen de itaat *edeceksin*. Ben bir yerlerde yanlış yaptım, sana beni sorgulamayı öğrenmen için izin vermiştim.."

Shallan acıdan inledi.

"Bu evde değişiklikler olacak," dedi babası. "Artık zayıflık yok. Ben bir yol buldum..."

"Lütfen, dur."

Babası başını eğerek ona baktı ve Shallan'ın gözlerindeki yaşları görünüşe göre ilk kez fark etti.

"Baba..." diye fısıldadı Shallan.

Babası yukarıya doğru baktı. Odalarına doğru. Shallan onun annesinin ruhuna doğru baktığını biliyordu. O zaman babası onu bıraktı ve Shallan'ın yere yığılmasına neden oldu, kızıl saçları yüzünü örtüyordu.

"Odanda hapissin," dedi tersçe. "Git ve ben sana izin verene kadar dışarı çıkma."

Shallan aceleyle ayaklandı, çantasını kaptı, sonra da odayı terk etti. Koridorda sırtını duvara dayayarak düzensizce nefes alıp verdi, gözyaşları çenesinden damlıyordu. İşler daha iyiye gidiyordu... Babası iyiye gitmişti...

Gözlerini sıkı sıkı kapattı. İçinde duygular fırtına gibi dönüyorlardı. Kontrol edemiyordu.

Jushu.

Babam beni gerçekten de incitmek istiyormuş gibi görünüyordu, diye düşündü Shallan titreyerek. *O kadar çok değişti ki.* Shallan kollarını etrafına dolayarak yere doğru çökmeye başladı.

Jushu.

O dikenleri budamaya devam et... Işığa doğru bir yol aç...

Shallan kendisini ayağa kalkmaya zorladı. Koşarak yemek salonuna geri döndü, hâlâ ağlıyordu. Balat ve Wikim oturmuşlardı, Minara sessizce onlara içecek veriyordu. Muhafızlar gitmişti, belki de malikâne bahçelerindeki yerlerine geri dönmüşlerdi.

Balat Shallan'ı gördüğü zaman gözleri iyice açılarak ayağa fırladı. Ona doğru koşarken aceleden kupasını devirerek şarabı yere döktü.

"Seni incitti mi?" diye sordu Balat. "Cehennem olası! Onu öldüreceğim! Ben yüceprense gidecek ve..."

"O beni incitmedi," dedi Shallan. "Lütfen. Balat, bıçağın. Babamın sana verdiği."

Balat kemerine baktı. "Ne olmuş ona?"

"O iyi para eder. Onu Jushu ile takas etmeye çalışacağım."

Balat elini koruyucu bir şekilde bıçağının üzerine koydu. "Jushu ateşini kendisi yaktı Shallan."

"Bu tam olarak babamın da bana söylediği şey," diye cevap verdi Shallan gözlerini silerek, sonra da abisinin gözlerinin içine baktı.

"Ben..." Balat omzunun üzerinden Jushu'nun götürülmüş olduğu yöne doğru baktı. İçini çekti, sonra da kını kemerinden çözerek Shallan'a verdi. "Bu yeterli olmayacak. Diyorlar ki onun neredeyse yüz zümrüt broam borcu varmış."

"Benim kolyem de var," dedi Shallan.

Sessizce şarabını içmekte olan Wikim kemerine uzandı ve bıçağını çıkardı. Masanın kenarına koydu. Shallan geçerken onu kaptı, sonra da koşarak odadan çıktı. Adamlara zamanında yetişebilecek miydi?

Dışarıda arabanın yoldan sadece kısa bir mesafe ilerlemiş olduğunu gördü. Terlikli ayaklarla yapabildiği kadar hızla taş döşeli araba avlusu boyunca koştu ve yola açılan kapılardan çıktı. O hızlı değildi ama chullar da değildi. Yaklaşırken Jushu'nun yürümesi için arabanın arkasına bağlanmış olduğunu gördü. Shallan yanından geçerken başını kaldırıp bakmadı.

Araba durdu ve Jushu da yere yıkılarak dertop oldu. Kibirli havası olan koyugözlü adam, Shallan'a bakmak için kapısını itip açtı. "Çocuğu mu gönderdi?"

"Kendim geldim," dedi Shallan bıçakları yukarı kaldırarak. "Lütfen, bunlar çok kaliteliler."

Adam bir kaşını kaldırdı, sonra da yoldaşlarından bir tanesine aşağı inip bıçakları alması için eliyle işaret etti. Shallan kolyesini de çözdü ve adamın avucuna iki bıçakla birlikte bıraktı. Adam bıçaklardan bir tanesini kınından çıkardı, Shallan gergince ayaklarını sürüyerek beklerken inceledi.

"Sen ağlamışsın," dedi arabanın içindeki adam. "Onu bu kadar çok mu umursuyorsun?"

"O benim kardeşim."

"Ee?" diye sordu adam. "Ben, bana kazık atmaya çalıştığı zaman kendi kardeşimi öldürdüm. İlişkilerin gözünü kör etmesine izin vermemen gerekir."

"Ben onu seviyorum," diye fısıldadı Shallan.

Bıçakları inceleyen adam ikisini de kınlarının içine geri koydu. "Bunlar şaheser," diye itiraf etti. "Onlara yirmi zümrüt broam değer biçerim."

"Ya kolye?" diye sordu Shallan.

"Basit ama alüminyumdan, o da sadece Ruhdöküm ile yapılabilir," dedi adam patronuna. "On zümrüt."

"Hepsi birden kardeşinin borcunun yarısı ediyor," dedi arabanın içindeki adam.

Shallan'ın içi cız etti. "Ama... Siz onunla ne yapacaksınız ki? Onu bir köle yaparak satmak bu kadar büyük bir borcu kapatamaz."

"Ben çoğu zaman kendime açıkgözlerin kanının da koyugözlerinki gibi aktığını hatırlatma havasında olurum," dedi adam. "Ve bazen başkaları için örnek olacak bir şeylere sahip olması iyidir, onlara geri ödeyemeyecekleri borçları almamayı hatırlatmanın bir yolu. Onun masrafından çok para getirmesi mümkün, eğer onu sağduyulu bir şekilde sergileyecek olursam."

Shallan kendisini küçük hissetti. Ellerini kavuşturdu, biri örtülü, biri değildi. O zaman o yenilmiş miydi? Babasının kitaplarındaki kadınlar, onun hayran olmaya başladığı kadınlar, bu adamın kalbini yumuşatmak için yalvarmazlardı. Onlar mantığı denerdi.

O bu konuda iyi değildi. Bunun için eğitimi yoktu ve şu anda kesinlikle ruh hâli de buna uygun değildi. Ama gözyaşları tekrar akmaya başlarken aklına gelen ilk şeyi söylemek için kendisini zorladı.

"O size bu yoldan para getirebilir," dedi Shallan. "Ama getirmeyebilir de. Bu bir kumar ve siz bana kumar oynayan türden bir adam gibi gelmiyorsunuz."

Adam güldü. "Bunu sana söyleten ne? Beni buraya getiren şey kumar zaten!"

"Hayır," dedi Shallan gözyaşları yüzünden kızararak. "Siz başkalarının kumar oynamasından kâr eden türde bir adamsınız. Bunun çoğu zaman kayıpla sonuçlandığını biliyorsunuz. Ben size gerçek değer sahibi olan şeyler veriyorum. Onları alın. Lütfen?"

Adam bunu düşündü. Bıçaklar için elini uzattı ve adamı da bıçakları ona verdi. Bıçaklardan bir tanesini kınından çıkardı ve inceledi. "Bana bu adama merhamet göstermem için bir tane sebep söyle. Evimde o kibirli bir domuzdu; sizlere, ailesine yaşatacağı zorlukları hiç düşünmeden hareket ediyordu."

"Bizim, annemiz öldürüldü," dedi Shallan. "O gece, ben ağlarken Jushu bana sarıldı." Elindeki tek şey buydu.

Adam düşündü. Shallan kalbinin küt küt attığını hissediyordu. En sonunda adam kolyeyi ona doğru geri attı. "Bu kalsın." Adamına başını salladı. "Pis kremciği sal gitsin. Çocuğum, eğer aklın varsa kardeşine daha... Tutumlu olmayı öğretirsin." Kapıyı çekerek kapattı.

Hizmetkâr Jushu'nun bağlarını keserken Shallan geriye çekildi. Ondan sonra o da arabanın arkasına tırmandı ve vurdu. Araba uzaklaşıp gitti.

Shallan Jushu'nun yanında diz çöktü. Shallan onun kanlı ellerini çözerken Jushu bir gözünü kırpıştırdı, diğeri bereliydi ve şişerek kapanmaya başlıyordu. Babasının adamların onu götürebileceğini söylemesinden bu yana daha bir saatin çeyreği olmamıştı ama onlar, belli ki Jushu'ya para alamamak konusunda ne düşündüklerini göstermek için zaman harcamışlardı.

"Shallan?" diye sordu kanlı dudaklarla. "Ne oldu?"

"Sen duymadın mı?"

"Kulaklarım çınlıyor," dedi Jushu. "Her şey dönüyor. Ben... Kurtuldum mu?"

"Balat ve Wikim senin için bıçaklarını takas ettiler."

"Mill o kadar az karşılığı kabul etti mi?"

"Belli ki o senin gerçek değerini bilmiyor."

Jushu dişlekçe sırıttı. "Dilin her zaman hızlı, değil mi?" Shallan'ın yardımıyla ayağa kalktı ve topallayarak eve doğru geri gitmeye başladı.

Yarı yolda Balat da onlara katılarak Jushu'yu kolunun altına aldı. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı Jushu. "Beni sizin kurtardığınızı söyledi. Teşekkür ederim abi." Ağlamaya başladı.

"Iı..." Balat bir Shallan'a, bir de Jushu'ya doğru baktı. "Sen benim kardeşimsin. Haydi seni geri götürüp toparlayalım."

Shallan Jushu'yla ilgilenilecek olmasından memnunluk duyarak onlardan ayrıldı ve malikâneye girdi. Merdivenlerden çıktı, babasının parlayan odasını geçti ve kendi odasına girdi. Yatağın üzerine oturdu.

Orada yücefırtınayı bekledi.

Aşağıdan bağrışlar yükseldi. Shallan gözlerini sıkı sıkı kapattı.

En sonunda, odasının kapısı açıldı.

Shallan gözlerini açtı. Babası dışarıda duruyordu. Shallan onun arkasındaki koridorda yerde yatan büzüşmüş bir şekli seçebiliyordu. Hizmetçi Minara. Vücudunun yatışı doğru değildi, bir kolu yanlış açıda kıvrılmıştı. Şekil kımıldandı, sessizce ağlıyordu, sürünerek uzaklaşmaya çalışırken duvarda kan izi bıraktı.

Babası Shallan'ın odasına girdi ve kapıyı arkasından kapattı. "Sana asla zarar vermeyeceğimi biliyorsun Shallan," dedi yumuşakça.

Shallan başını sallayarak onayladı, yaşlar gözlerinden akıyordu.

"Kendimi kontrol etmenin bir yolunu buldum," dedi babası. "Benim sadece öfkenin dışarı çıkmasına izin vermem gerekli. Bu öfke için kendimi suçlayamam. Bana itaatsizlik ettikleri zaman bunu başkaları yaratıyor."

Shallan'ın ona söylenen şeyin odasına *derhâl* gitmesi değil, sadece bir kere odasına gittiği zaman dışarı çıkmaması olduğu şeklindeki itirazı dudaklarında öldü. Aptalca bir mazeretti. İkisi de Shallan'ın kasıtlı olarak itaatsizlik ettiğini biliyordu.

"Ben senin yüzünden başka birisini daha cezalandırmak zorunda kalmak istemem Shallan," dedi babası.

Bu soğuk canavar, bu gerçekten de onun babası mıydı?

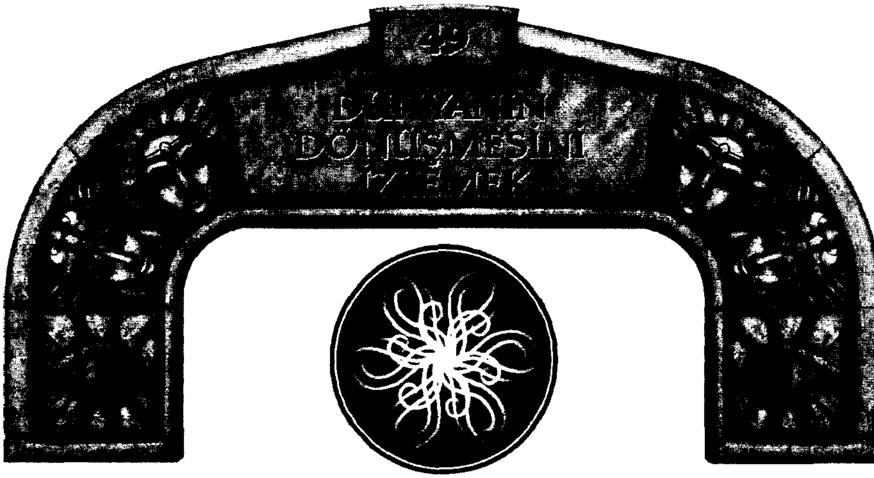
"Zaman doldu." Babası başını salladı. "Daha fazla müsamaha yok. Eğer Jah Keved'de önemli olacaksak, zayıf olarak görünemeyiz. Anlıyor musun?"

Shallan başıyla onayladı, gözyaşlarını durdurmayı başaramıyordu.

"Güzel," dedi elini Shallan'ın başının üstüne koyarak, sonra parmaklarını saçlarının içinden geçirdi. "Teşekkür ederim."

Dışarı çıkarak kapıyı kapattı.

Bu Işıkörenler, tesadüfi olmayan bir şekilde, sanatları icra eden pek çoklarını içeriyordu. İsmen; yazarlar, oyuncular, müzisyenler, ressamlar, heykeltıraşlar. Tarikatın genel mizacı düşünüldüğü zaman, onların acayip ve türlü hafızasal hünerlerinin hikâyeleri abartılmış olması mümkündür.

–Parlayan Sözler - Bölüm 21 - Sayfa 10

At arabasını Dış Pazar'daki bir ahırda bıraktıktan sonra, Shallan'a bir tepe yamacının taşlarına oyulmuş olan bir merdiven boşluğuna doğru yol gösterildi. Merdivenleri tırmandı ve tereddütlü bir şekilde burada tepenin yan tarafı kesilerek yapılmış olan bir terasın üzerine çıktı. Modaya uygun elbiseler giyinmiş olan açıkgözler terastaki çok sayıda demir işlemeli masaya oturmuş, önlerinde şarap kupalarıyla muhabbet ediyorlardı.

Burada savaş kamplarına yukarıdan bakacak kadar yüksekteydiler. Manzara Fırtınayönü'ne, Köken'e doğru bakıyordu. Ne kadar da anormal bir düzenlemeydi, Shallan'ın kendini savunmasız kalmış gibi hissetmesine neden oluyordu. Shallan balkonların, bahçelerin ve terasların fırtınalardan uzağa doğru bakıyor olmasına alışkındı. Doğru, bir yücefırtınanın beklendiği sırada birilerinin buraya çıkmış olması pek olası değildi ama yine de Shallan'a *yanlış* geliyordu.

Siyah ve beyaz giyinmiş olan bir başhizmetkâr geldi ve eğildi, kendini tanıtmasına gerek olmadan ona Berrakhanım Davar diye seslenmişti. Buna alışması gerekecekti; Alethkar'da o bir istisnaydı ve kolaylıkla tanınabilir olan bir tanesiydi. Muhafızlarını sağ taraftaki taşların daha içlerine oyulmuş olan bir odaya gitmeleri için göndererek, hizmetkârın ona masaların arasından yol göstermesine izin verdi. Onun düzgün bir çatısı ve duvarları vardı, o yüzden de tamamıyla kapatılabiliyordu, ve bir grup diğer muhafız orada efendilerinin keyfini bekliyorlardı.

Shallan diğer müşterilerin dikkatlerini üzerine çekiyordu. Eh, iyi. O buraya dünyalarını alt üst etmeye gelmişti. Ne kadar çok kişi onun hakkında konuşursa, onun

da zamanı geldiğinde parshmenler konusunda dediklerini dinlemeleri için ikna etme şansı o kadar yüksek olurdu. Onlar kampta her yerdelerdi, buradaki bu lüks şarap evinde bile. Köşede üç tanesini gördü, şarap şişelerini duvara tutturulmuş raflardan kasalara geçiriyorlardı. Hantal ancak düzenli bir hızla hareket ediyorlardı.

Birkaç adım daha Shallan'ı terasın hemen kıyısında mermer bir tırabzana getirdi. Burada Adolin önünde bir engel olmadan doğrudan doğuya bakan, diğerlerinden ayrı bir masada oturuyordu. Dalinar'ın ev muhafızlarının üyelerinden iki tanesi kısa bir mesafe uzaktaki duvarın yanında duruyorlardı; görünüşe göre Adolin, muhafızlarının diğerlerinin yanında beklemek zorunda kalmayacağı kadar önemliydi.

Adolin bir klasöre göz atıyordu, tasarım itibarıyla bir kadın kitabıyla karıştırılmaması için aşırı büyüktü. Shallan savaş haritaları içeren bazı sayfalar görmüştü, zırh tasarımları ya da mimari resimlerini içeren başkaları da vardı. Shallan bunun üzerindeki rünler ve rünlerin altında kadın alfabesindeki daha net açıklama amaçlı yazı gözüne iliştiği zaman eğlendi. Liafor ve Azir'den moda.

Adolin daha önce olduğu gibi çok yakışıklı görünüyordu. Belki şimdi daha rahatlamış olduğu açıkça belli olduğundan daha bile fazla. Shallan onun zihnini bulandırmasına izin *vermeyecekti*. Bu buluşmada bir hedefi vardı; kardeşlerine yardım etmek ve Yokelçileri açığa çıkarması ve Urithiru'yu keşfetmesi için ona kaynak sağlamak üzere Kholin Evi ile bir ittifak kurmak.

Zayıf gibi görünmeyi kaldıramazdı. Durumun kontrolünü ele geçirmek zorundaydı, bir dalkavuk gibi davranamazdı ve sanki sadece...

Adolin onu gördü ve klasörü kapattı. Gülümseyerek ayağa kalktı.

...Oh, *fırtınalar adına. O gülümseme.*

"Berrakhanım Shallan," dedi ona doğru bir elini uzatarak. "Sebarial'ın kampına iyice yerleşebildiniz mi?"

"Evet," dedi Shallan ona sırıtarak. O paspas gibi dağınık saçlar, Shallan'a uzanıp parmaklarını içinde gezdirmeyi istetiyordu. Çocuklarımız dünyanın en acayip saçlara sahip olurdu, diye düşündü. *Onun altın ve siyah Alethi bukleleri, benim kızıl buklelerimle bir araya gelir ve...*

Ve Shallan gerçekten de çocuklar hakkında mı düşünüyordu? Şimdiden mi? Salak kız.

"Evet," diye devam etti Shallan, heyecanını biraz dindirmeye çalışırken. "O bana oldukça iyi davranıyor."

"Büyük ihtimalle akraba olduğunuzdandır," dedi Adolin onun oturmasını bekleyerek, sonra sandalyesini itti. Bunu başhizmetkâra bırakmak yerine, kendisi bizzat yapmıştı. Shallan bu kadar yüksek mevkisi olan birinden bunu beklemezdi. "Sebarial sadece yapmak zorunda olduğunu hissettiği şeyleri yapar."

"Onun, seni şaşırtabileceğini düşünüyorum," dedi Shallan.

"Oh, *bunu* zaten birkaç kere yapmıştı."

"Öyle mi? Ne zaman?"

"Eh," dedi Adolin oturarak. "O bir keresinde kralla olan bir görüşme sırasında çok, ıı.. Nasıl söyleyeyim, yüksek ve uygunsuz bir ses çıkarmıştı..." Adolin gülümseyerek sanki utanmış gibi omzunu silkti ama benzer bir durumda Shallan'ın yapacağı gibi kızarmamıştı. "O sayılır mı?"

"Emin değilim. Sebarial Amca hakkında bildiklerim düşünüldüğü zaman, böyle bir şeyin özellikle şaşırtıcı olduğunu sanmam. Beklendik daha doğru bir tanım olur."

Adolin başını geriye atarak güldü. "Evet, sanırım haklısın. Haklısın."

O kadar *kendine güvenli* görünüyordu ki. Shallan'ın babasının kibirli hali gibi değildi. Aslında, babasının tavrının kendine güvenden değil de, tam tersine güvensizlikten kaynaklanıyor olabileceği Shallan'ın aklına geldi.

Adolin hem kendisinin, hem de etrafındakilerin konumları konusunda son derecede rahatmış gibi görünüyordu. Ona şarapların bir listesini getirmesi için başhizmetkâra elini salladığı zaman, koyugözlü olduğu hâlde kadına gülümsedi. O gülümsemesi bir başhizmetkârın bile kızarmasına neden olabiliyordu.

Shallan bu adamın ona kur yapmasını mı sağlayacaktı? Fırtınalar! Hayaletkanların liderini kandırmaya çalıştığı zaman bile kendisini çok daha muktedir hissetmişti. *Görgülü davran*, dedi kendi kendisine. *Adolin elitlerin içinde yaşamış ve dünyanın en kültürlü leydileriyle ilişkileri olmuş. Senden de bunu bekleyecektir.*

"Demek bizim *evlenmemiz* gerekiyormuş," dedi rünler tarafından tarif edilmekte olan şaraplar listesinin sayfalarını karıştırarak.

"Ben olsam o ifadeyi hafifletirdim, Berrakbey," dedi Shallan kelimelerini dikkatle seçerek. "Bizim evlenmemiz *gerekmiyor*. Kuzeniniz Jasnah sadece bizim bir birlikteliği düşünmemizi istemiş ve yengeniz de ona katılır gibi görünmüştü."

"Kadın akrabaları geleceği konusunda iş çevirmeye başlayan adamı Yaradan kurtarsın," dedi Adolin bir iç çekişle. "Tabii, *Jasnah*'nın orta yaşlarında bir eşi olmadan etrafta koşturmasında mesele yok, ama eğer yirmi üçüncü doğum günüme bir karım olmadan girecek olursam, bir tür baş belası olacakmışım gibi. Cinsiyet ayrımcılığı bu, sen de öyle düşünmüyor musun?"

"Eh, o benim de evlenmemi istemişti," dedi Shallan. "O yüzden, ben ona cinsiyet ayrımcılığı demezdim. Sadece... Jasnahcılık?" Durakladı. "Jasnayrımcı? Hayır, lanet. Cinsijasnah ayrımcılığı olması gerekir ama o hiç de öbürü kadar iyi olmuyor, değil mi?"

"Bana mı soruyorsun?" diye sordu Adolin menüyü Shallan'ın da görmesi için çevirerek. "Sen bizim ne ısmarlamamız gerektiğini düşünüyorsun?"

"Fırtınalar," diyerek nefesini tuttu Shallan. "Bunların *hepsi* farklı şarap türleri mi?"

"Evet," dedi Adolin. Komplocu bir havayla ona doğru eğildi. "Dürüst olmak gerekirse, ben fazla dikkat etmiyorum. Renarin aralarındaki farkları biliyor, eğer ona izin verirsen anlatır da anlatır. Ben, kulağa önemliymiş gibi gelen bir şeyler ısmarlıyorum ama aslında sadece rengine bakarak seçiyorum." Yüzünü buruşturdu. "Teknik olarak biz savaştayız. Ne olur, ne olmaz diye fazla sarhoş edici bir şeyler almam mümkün değil. Biraz aptalca, çünkü bugün hiç plato saldırısı olmayacak."

"Emin misin? Ben onların rasgele olduğunu sanıyordum."

"Evet ama sıra benim savaş kampımda değil. Onlar neredeyse hiçbir zaman bir yücefırtınadan daha önce gelmiyor zaten." Arkasına yaslanarak menüyü gözleriyle taradı, sonra şaraplardan bir tanesine işaret etti ve garson kadına göz kırptı.

Shallan üşüdüğünü hissetti. "Dur. *Yücefırtına* mı?"

"Evet," dedi Adolin köşedeki saate bir göz atarak. Sebarial bunların buralarda gittikçe daha da çok bulunur hâle gelmekte olduğundan bahsetmişti. "Şimdi her an gelebilir. Sen bilmiyor muydun?"

Shallan kekeleyerek çatlamış manzaranın üzerinden doğuya doğru baktı. *Soğukkanlı davran*! diye düşündü. *Zarif!* Bunun yerine, ilkel bir parçası bir deliğe kaçıp saklanmayı istiyordu. Bir anda basıncın düşmekte olduğunu hissedebildiğini düşündü, sanki havanın kendisi bile kaçmaya çalışıyordu. Uzaklarda başlamakta olduğunu mu görebiliyordu? Hayır, orada hiçbir şey yoktu. Yine de gözünü kısarak baktı.

"Ben Sebarial'ın tuttuğu fırtınalar listesine bakmadım," demek için zorladı kendisini. Sebarial düşünülünce dürüst olmak gerekirse, büyük ihtimalle tarihi de geçmişti. "Ben meşguldüm."

"Hı," dedi Adolin. "Senin neden burayı sormadığını merak etmiştim. Senin de duymuş olduğunu varsaydım."

Burayı. Doğuya bakan açık balkonu. Şarap içen açıkgözler şimdi Shallan'a bir şey bekliyorlar gibi görünüyorlardı, bir gerginlik havası vardı. İkinci oda, korumalar için olan sağlam kapılı büyük oda şimdi çok daha mantıklı bir hâle gelmişti.

"Biz izlemeye mi geldik?" diye fısıldadı Shallan.

"Yeni moda bu," dedi Adolin. "Görünüşe göre, fırtına neredeyse üzerimize çökene kadar burada oturmamız, sonra da o koşarak öbür odaya sığınmamız gerekiyor. Ben de haftalardır gelmek istiyordum ve bakıcılarımı burada güvende olacağıma daha yeni ikna edebildim." Bu son kısmı bir parça alıngan bir şekilde söylemişti. "Eğer istersen, güvenli odaya şimdi gidebiliriz."

"Hayır," dedi Shallan kendisini parmaklarını masanın kenarından koparmaya zorlayarak. "Ben iyiyim."

"Solgun görünüyorsun."

"O doğal."

"Veden olduğun için mi?"

"Bu günlerde her zaman paniğin eşiğinde olduğum için. Hah, şu bizim şarabımız mı?"

Soğukkanlı, diye tekrar hatırlattı Shallan kendisine. Doğuya doğru özellikle bakmadı.

Hizmetkâr onlara iki kupa parlak mavi şarap getirmişti. Adolin kendisininkini aldı ve inceledi. Kokladı, yudumladı, sonra da tatminle başını salladı ve bir veda gülümsemesiyle hizmetkârı gönderdi. O giderken kadının kalçalarını izledi.

Shallan ona bir kaşını kaldırdı ama o yanlış herhangi bir şey yaptığının farkına varmamış gibi görünüyordu. Tekrar Shallan'a baktı ve bir daha öne doğru eğildi. "Şarabı şöyle bir sallaman ve tadına bakman ve falan filan yapman gerek, biliyorum," diye fısıldadı. "Ama kimse bana ne aramam gerektiğini açıklamadı."

"İçinde yüzen böceklerdir, belki?"

"Yok, yeni çeşnicim onlardan olsa fark ederdi." Gülümsedi ama Shallan onun büyük ihtimalle şaka yapmadığını fark etti. Üniforma giymeyen ince bir adam korumalarla konuşmak için gelmişti. Büyük ihtimalle çeşniciydi.

Shallan şarabını yudumladı. İyiydi, hafifçe tatlı, bir parça baharatlıydı. Gerçi Shallan'ın tada fazla dikkat edecek hâli olduğundan değildi, o fırtına...

Kes şunu, dedi kendi kendine Adolin'e gülümseyerek. Bu buluşmanın onun için hoş gittiğinden emin olması gerekiyordu. *Onu **kendisi hakkında konuştur***. Bu kitaplardan hatırlayabildiği tek nasihatti.

"Plato saldırıları," dedi Shallan. "Ne zaman başlayacağınızı nasıl biliyorsunuz?"

"Hmm? Ha, gözcülerimiz var," dedi Adolin sandalyesinde arkasına yaslanarak. "Kulelerin üzerinde böyle kocaman dürbünlerle duran adamlar. Onlar bizim mantıklı bir süre içinde ulaşabileceğimiz her platoyu inceliyor, koza arıyorlar."

"Ben senin onlardan epey bir ele geçirdiğini duymuştum."

"Ee, benim büyük ihtimalle bunun hakkında konuşmamam gerekir. Babam artık bunun bir yarışma olmasını istemiyor." Shallan'a baktı, beklentiliydi.

"Ama muhakkak geçmişte olanlar hakkında konuşabilirsin," dedi Shallan sanki beklenen bir rolü yerine getiriyormuş gibi hissederek.

"Sanırım öyle," dedi Adolin. "Birkaç ay önce, aşağı yukarı kendi başıma kozayı ele geçirdiğim bir saldırı oldu. Şimdi, çoğu zaman, babam ve ben uçurumdan karşıya atlıyoruz ve köprüler için yolu açıyoruz."

"Bu tehlikeli değil mi?" diye sordu Shallan ona görev bilir bir şekilde kocaman açılmış gözlerle bakarken.

"Evet ama biz Paredarız. Bizim Yaradan tarafından bahşedilmiş olan güç ve kuvvetimiz var. Bu müthiş bir sorumluluk ve bunu askerlerimizi korumak için kullanmak bizim görevimiz. Biz karşıya ilk önce geçerek yüzlerce hayat kurtarıyoruz. Bizim orduya birinci elden önderlik etmemizi sağlıyor."

Durakladı.

"Ne kadar cesursunuz," dedi Shallan hayran ve heyecanlı olduğunu umduğu bir sesle.

"Eh, doğru olan şey bu. Ama *tehlikeli*. O gün, ben karşıya atladım ama Parshendiler bastırarak babamla beni, birbirimizden fazla uzaklaştırdı. O tekrar karşıya atlamak zorunda kaldı ve bacağına aldığı bir darbe yüzünden de karşıya indiği zaman dizçeği çatladı; o zırhın bacaktaki bir parçası. Bu tekrar karşıya atlamayı onun için tehlikeli yapıyordu. O köprünün inip kilitlenmesini beklerken yalnız başıma kaldım."

Tekrar durakladı. Shallan'ın büyük olasılıkla sonra ne olduğun sorması gerekiyordu.

"Ya kakan gelirse?" diye sordu onun yerine.

"Eh, ben de sırtımı uçuruma verdim ve kılıcımla etrafımdaki düşmana giriştim, niyetim... Ha? Ne dedin?"

"Kaka," dedi Shallan. "Sen orada savaş meydanında duruyorsun, kabuğunun içindeki yengeç gibi metalle kaplanmışsın. İhtiyaçlarını nasıl giderebiliyorsun?"

"Iı... Ben..." Adolin'in yüzü asıldı. "Bu daha önce hiçbir kadının bana sorduğu bir şey değil."

"Orijinalliğime tam puan," dedi Shallan, gerçi bunu söylerken kızarmıştı. Jasnah olsa hoşnutsuz olurdu. Shallan tek bir konuşma boyunca bile diline hâkim olamıyor muydu? Onu sevdiği bir şeyler hakkında konuşturmaya başlamıştı, her şey iyi gidiyordu. Şimdi ise bu.

"Ee, her savaşın akışında kesintiler olur ve askerler ön saflara girer ve çıkarlar," dedi Adolin yavaş yavaş. "Savaştığın her beş dakika için, sık sık en az o kadar da din-

lendiğin olur. Bir Paredar geri çekildiği zaman, adamları çatlaklar için Zırh'ını inceler, ona içecek ya da yiyecek bir şeyler verir ve ona... Senin dediğinde yardım ederler. Bu hoş konuşma konusu oluşturan bir şey değildir, Berrakhanım. Biz bunun hakkında aslında konuşmayız."

"İşte bunu hoş konuşma konusu yapan şey de *tam olarak* o ,"dedi Shallan. "Ben savaşlar ve Paredarlar ve şanlı katliamları resmî kayıtlardan da öğrenebilirim. Ama pis ayrıntılar, işte onları kimse kaydetmiyor."

"Eh, *epey* bir pisleşebiliyor," dedi Adolin yüzünü buruşturarak bir yudum alırken. "İnsan gerçekten de... Bunu söylediğime inanamıyorum... İnsan gerçekten de Parezırhı içindeyken kıçını silemiyor, o yüzden de birisinin bunu senin için yapması gerekiyor. Kendimi bebek gibi hissetmeme neden oluyor. Ve, bazen de, basitçe zamanın olmuyor..."

"Ve?"

Gözlerini kısarak Shallan'ı inceledi.

"Ne?" diye sordu Shallan.

"Sadece senin gizli gizli peruk takmış Akıl olup olmadığını çıkarmaya çalışıyorum. Bu onun bana yapacağı türden bir şey."

"Ben sana hiçbir şey yapmıyorum," dedi Shallan. "Sadece merak ettim." Ve dürüst olmak gerekirse, etmişti. Shallan bu konuyu düşünmüştü. Belki de düşünülmeyi hak ettiğinden daha fazla.

"Eh, eğer ille de bilmen gerekiyorsa, savaş meydanlarındaki eski bir deyiş, utanmanın ölmekten daha iyi olduğunu söyler," dedi Adolin. "Hiçbir şeyin dikkatini savaştan uzaklaştırmasına izin veremezsin."

"Ve..."

"Ve evet, ben; Adolin Kholin, kralın kuzeni, Kholin prensliğinin veliahdı, Parezırhı'mın içine sıçtım. Üç kere, hepsi de kasıtlı olarak." Şarabının geri kalanını da başına dikti. "Sen çok acayip bir kadınsın."

"Eğer hatırlatmam gerekiyorsa," dedi Shallan, "bugünkü konuşmamızın açılışını Sebarial'ın yellenmesi hakkında bir şakayla yapan sendin."

"Sanırım bunu yaptım." Adolin sırıttı. "Bu iş pek de olması gerektiği şekilde ilerlemiyor, değil mi?"

"Bu kötü bir şey mi?"

"Hayır," dedi Adolin, sonra sırıtışı genişledi. "Aslında bu biraz rahatlatıcı. O plato saldırısını kurtarma hikâyesini kaç kere anlattım, biliyor musun?"

"Eminim ki sen çok cesurca davranmışsındır."

"Epey."

"Gerçi büyük ihtimalle zırhını temizlemek zorunda olan zavallı adamlar kadar cesurca değildir."

Adolin kükreyen bir kahkaha attı. Bu samimi bir şey gibi görünmüştü, senaryoya uygun ya da antrenmanlı olmayan bir duyguyu ilk gösterişiydi. Yumruğuyla masaya vurdu, sonra gözünden bir yaş silerek daha fazla şarap gelmesi için elini salladı. Shallan'a verdiği gülümseme, bir diğer kızarmayı daha ortaya çıkarmakla tehdit ediyordu.

Dur, diye düşündü Shallan. Şimdi bu... İşe mi yaradı? Onun dişil ve narin davranıyor olması gerekiyordu, erkeklere savaş sırasında boşaltım yapmak zorunda kalmanın nasıl bir şey olduğunu sorması değil.

"Pekâlâ," dedi Adolin şarap kupasını alarak. Bu sefer garson kadına göz ucuyla bile bakmamıştı. "Başka hangi pis sırları öğrenmek istiyorsun? Beni pantolonum inikken yakaladın. Hikâyelerin ve resmî tarihçelerin bahsetmediği dünya kadar şey var."

"Kozalar," dedi Shallan hevesle. "Onlar neye benziyor?"

"*Bilmek istediğin* şey bu *mu?*" dedi Adolin başını kaşıyarak. "Senin bilmek isteyeceğin şeyin kesin pişik olacağını düşünmüştüm..."

Shallan çantasını çıkardı, masaya bir kâğıt parçası koydu ve çizim yapmaya başladı. "Belirlemeyi başarabildiğim kadarıyla, kimse uçurumşeytanları hakkında sağlam bir araştırma yapmamış. Birkaç tane ölünün çizimi var ama o kadar, ve onların anatomisi rezalet.

Onların ilginç bir yaşam döngüsü olmalı. Uçurumlarda geziniyorlar ama gerçekte burada yaşadıklarını hiç sanmıyorum. Onların boyutundaki yaratıkları kaldırabilecek kadar yiyecek yok. Bu da onların buraya bir tür göç ederek geldikleri anlamına gelir. Onlar buraya *pupa yapmak* için geliyor. Hiç yavru gördün mü? Kozayı oluşturmalarından önce?"

"Hayır," dedi Adolin sandalyesini masanın etrafından çekerek. "Çoğu zaman geceleri oluyor ve biz de sabaha kadar onları göremiyoruz. Onları oralarda görmek zor, kaya rengindeler. Bana Parshendilerin bizi izliyor olması gerektiğini düşündürüyor. Biz platolar üzerinde çok sık savaşmak zorunda kalıyoruz. Bu onların bizi toplanırken gördüğü, sonra da bizim gittiğimiz yönü kullanarak kozayı nerede bulacaklarını çıkardıkları anlamına geliyor olabilir. Biz yola daha önce çıkıyoruz ama onlar Ovalar üzerinde bizden daha hızlı hareket ediyorlar, o yüzden de neredeyse aynı zamanda varıyoruz..."

Sesi azalarak, çizimine daha iyi bir bakış atabilmek için başını bir yana yatırdı. "Fırtınalar! Bu gerçekten de iyi, Shallan."

"Teşekkürler."

"Hayır, *gerçekten* de iyi demek istiyorum."

Kitaplarında okuduğu birkaç tür kozanın hızlı bir çizimini yapmıştı, yanlarına da boyut referansı olsun diye çabucak birer adam eklemişti. Pek iyi değildi, hızlı olsun diye yapmıştı. Ama Adolin gerçekten de etkilenmiş gibi görünüyordu.

"Kozanın şekli ve dokusu uçurumşeytanlarını benzer bir hayvanlar ailesine yerleştirmemize yardımcı olabilir," dedi Shallan.

"En çok buna benziyor," dedi Adolin daha da yakınına sokularak ve çizimlerden bir tanesine işaret etti. "Onlara dokunduğum zaman, kaya gibi sert geliyor. Bir Parekılıcı olmadan onları kazmak zor. Bir kozayı kırmak çekiçlerle uğraşan adamların saatlerini alabilir."

"Hmmm," dedi Shallan bir not alarak. "Emin misin?"

"Evet. Onlar böyle görünüyor. Neden?"

"Bu bir yu-nerig kozası," dedi Shallan. "Marabethia etrafındaki denizlerden olan bir kocakabuk. Orada insanlar suçluları onlara yediriyor, diye duymuştum."

"Of."

"Bu bir söylenti olabilir, bir tesadüf. Yu-nerigler suda yaşayan bir tür. Karaya sadece pupa yapmak için çıkıyorlar. Uçurumşeytanlarıyla bir akrabalıklarının olduğunu varsaymak temelsiz olur gibi görünüyor..."

"Tabii," dedi Adolin şarabından bir yudum alarak. "Öyle diyorsan öyledir."

"Bu büyük ihtimalle önemli," dedi Shallan.

"Araştırma için. Evet, biliyorum. Navani Yenge de hep böyle şeyler hakkında konuşuyor."

"Bunun ondan daha pratik bir önemi olabilir," dedi Shallan. "Her ay bu hayvanlardan toplam olarak yaklaşık kaç tanesi ordularınız ve Parshendiler tarafından öldürülüyordur?"

Adolin omzunu silkti. "Her üç günde bir filan, sanırım. Bazen daha çok, bazen daha az. O zaman... Ayda on beş tane filan mı?"

"Sorunu görüyor musun?"

"Ee..." Adolin başını iki yana salladı. "Hayır. Pardon. Birilerinin kesilmesini içermeyen her şeyde biraz işe yaramazım."

Shallan ona gülümsedi. "Saçmalık. Sen şarap seçmede becerikli olduğunu kanıtladın."

"Onu aslında rasgele yaptım."

"Ve tadı leziz," dedi Shallan. "Senin yöntemin tecrübeyle sabit. Şimdi, sen sorunu büyük ihtimalle doğru bilgilere sahip olmadığın için görmüyorsundur. Kocakabuklar, genel olarak, yavaş çoğalır ve büyürler. Bu çoğu ekosistemin bu boyuttaki uç yırtıcılardan çok fazlasını kaldıramayacak olması yüzündendir."

"O kelimelerin bazılarını daha önce duymuştum."

Shallan ona doğru bakarak bir kaşını kaldırdı. Çizimlerine bakmak için Shallan'a epey bir yaklaşmıştı. Hafif bir kolonya sürmüştü, canlı, odunsu bir kokuydu. *Eyvah...*

"Tamam, tamam," dedi Shallan'ın resimlerini incelerken kıs kıs gülerek. "Numara yaptığım kadar aptal değilim. Ne demek istediğini anlıyorum. Bizim gerçekten de onların bir sorun olacak kadar fazlasını öldürebileceğimizi mi düşünüyorsun? Yâni, insanlar nesillerdir kocakabuk avlarına çıkıyor ve hayvanlar hâlâ etraftalar."

"Siz burada onları avlamıyorsunuz, Adolin. Siz onları *hasat ediyorsunuz.* Sistematik olarak yavru nüfuslarını yok ediyorsunuz. Son zamanlarda pupa yapanlarının sayısı azaldı mı?"

"Evet," dedi Adolin, gerçi sesi gönülsüzdü. "Biz mevsimden olduğunu düşünüyoruz."

"Olabilir. Ya da, belki de beş yıldan daha uzun bir süreli hasattan sonra, nüfusları azalmaya başlıyordur. Uçurumşeytanı gibi hayvanların normalde avcısı olmaz. Bir anda her yıl nüfuslarının yüz elli ya da daha fazlasını kaybetmeye başlamak, onların nüfusu için felaket olabilir."

Adolin yüzünü astı. "Ele geçirdiğimiz mücevherkalpler savaş kamplarının halkını besliyor. Sürekli bir mâkul boyutta yeni mücevher akışı olmazsa, Ruhdökümcüler eninde sonunda bizim elimizde olanları çatlatır ve buradaki orduları ikmâl edemez hâle geliriz."

"Avlarınızı kesmenizi söylemiyorum," dedi Shallan kızararak. Bu büyük olasılıkla Shallan'ın değiniyor olması gereken nokta değildi. Urithiru ve parshmenler, acil

sorun buydu. Yine de, Shallan'ın Adolin'in güvenini kazanması gerekiyordu. Eğer uçurumşeytanları hakkında faydalı bilgiler sağlayabilirse, belki Adolin onu daha bile devrimsel olan bir şeylerle geldiği zaman dinlerdi.

"Bütün söylediğim bunun düşünülmeye ve araştırmaya değer olduğu," diye devam etti Shallan. "Eğer insanların chul yetiştirdiği gibi uçurumşeytanlarını da yetiştirmeye başlayabilseniz nasıl olurdu? Haftada üç tane avlamak yerine, yüzlercesini yetiştirip hasat etseydiniz?"

"O faydalı *olurdu,*" dedi Adolin düşünceli bir şekilde. "Bunu gerçeğe dönüştürmek için neye ihtiyacın olur?"

"Ee, ben bunu kendim... Yâni..." Shallan kendisini durdurdu. "Harap Ovalar'a çıkmam gerekiyor," dedi daha kararlı bir şekilde. "Eğer onların nasıl yetiştirilebileceğini keşfetmeye çalışacaksam, bu kozalardan bir tanesini kesilmesinden önce görmem gerekir. Tercihen yetişkin bir uçurumşeytanını da görmeyi başarmam ve, tercihen, incelemek için yakalanmış bir yavru isterdim."

"Sadece küçük bir imkânsızlıklar listesi."

"Eh, *sen* sordun."

"Seni Ovalar'a çıkarmayı başarabilirim," dedi Adolin. "Babam Jasnah'ya ölü bir uçurumşeytanı göstermeye söz vermişti, o yüzden sanırım bir avdan sonra onu götürmeyi planlıyordu. Ama bir kozayı görmek... Onlar kampların yakınında çok ender beliriyor. Seni Parshendi bölgesine tehlikeli derecede yaklaştırmam gerekir."

"Eminim sen beni koruyabilirsin."

Adolin ona baktı, beklentiliydi.

"Ne?" diye sordu Shallan.

"Espriyi bekliyorum."

"Ben ciddiydim," dedi Shallan. "Sen orada olursan, eminim ki Parshendiler yaklaşmaya cesaret edemezler."

Adolin gülümsedi.

"Yâni, sadece koku bile..." dedi.

"Bana bundan bahsettiğimi asla unutturmayacak olmandan şüpheleniyorum."

"Asla," diye ona katıldı Shallan. "Sen dürüst, ayrıntılı ve ilgi çekiciydin. Bunlar benim bir erkekte unutacağım türden şeyler değil."

Gülümsemesi genişledi. Fırtınalar adına, o gözleri...

Dikkat, dedi Shallan kendi kendine. *Dikkat! Kabsal seni kolayca oyuna getirdi. Bunu tekrar etme.*

"Neler yapabileceğime bakarım," dedi Adolin. "Parshendiler yakın gelecekte bir sorun olmayabilirler."

"Öyle mi?"

Başını sallayarak onayladı. "Bu genel olarak bilinen bir şey değil, gerçi yüceprenslere söyledik. Babam yarın Parshendi liderlerinden bazılarıyla buluşacak. Bu bir barış görüşmesinin başlangıcı olabilir."

"Bu *harika!*"

"Evet," dedi Adolin. "Ben umutlu değilim. Suikastçı... Her neyse, yarın ne olacak göreceğiz, gerçi bunu babamın benim için olan diğer işlerinin arasında yapmam gerekecek."

"Düellolar," dedi Shallan öne doğru eğilerek. "Orada neler oluyor, Adolin?"

Adolin tereddütlü görünüyordu.

"Şu anda kamplarda her ne olup bitiyorsa, Jasnah'nın bundan haberi yoktu," dedi daha alçak sesle konuşarak. "Kendimi buradaki siyasi durum hakkında acınası derecede cahil hissediyorum. Baban ve Yüceprens Sadeas arasında bir anlaşmazlık olmuş, anlayabildiğim kadarıyla. Kral bu plato saldırılarının doğasını değiştirmiş ve herkes senin nasıl şimdi düello yaptığından bahsediyor. Ama öğrenebildiğim kadarıyla, sen düello yapmayı hiç *kesmemişsin.*"

"Bu farklı," dedi Adolin. "Şimdi kazanmak için düello yapıyorum."

"Ve daha önce öyle değil miydi?"

"Hayır, o zaman cezalandırmak için düello yapıyordum." Etrafa bakındı, sonra da Shallan'ın gözlerinin içine baktı. "Her şeyin başlangıcı babamın görüler görmeye başlaması oldu..."

Devam etti. Şaşırtıcı bir hikâyeyi ortaya döküyordu, Shallan'ın bekleyeceğinden çok daha geniş ayrıntılı bir taneydi. Bir ihanet ve umut hikâyesi. Geçmişin görüleri. Gelmekte olan bir fırtınaya göğüs germek için hazırlanan birleşmiş bir Alethkar.

Shallan bunların hepsinden ne anlam çıkaracağını bilmiyordu, gerçi Adolin'in ona bunları kampta söylentiler olduğunu bildiği için anlatmakta olduğunu çıkarmıştı. Shallan da Dalinar'ın nöbetlerini duymuştu elbette ve Sadeas'ın ne yaptığıyla ilgili olarak bir tahmini de vardı. Adolin babasının Parlayan Şövalyeler'in geri dönmesini istediğini söylediği zaman, Shallan'ın tüyleri ürperdi. Desen'i arayarak etrafına bakındı, yakınlarda olacaktı, ama onu bulamadı.

Hikâyenin asıl önemli kısmı, en azından Adolin'in görüşüne göre, Sadeas'ın ihanetiydi. Genç prensin etrafı düşmanla çevrili olarak Ovalar'da terk edilmekten bahsederken gözleri karardı, yüzü kızardı. Mütevazı bir köprü ekibi tarafından kurtarılmaktan bahsettiği zaman utanırmış gibi görünüyordu.

O *bana ciddi ciddi sırlarını açıyor,* diye düşündü Shallan bir heyecan hissederek. O konuşurken hürelini kolunun üzerine koydu, masum bir hareketti ama sessizce Dalinar'ın planını anlatırken Adolin'i ilerlemesi için dizginlermiş gibi görünüyordu. Shallan Adolin'in bunların hepsini onunla paylaşıyor olmaması gerektiğinden şüpheleniyordu. Birbirlerini tanımıyor sayılırlardı. Ama bunlardan bahsetmek Adolin'in sırtındaki bir yükü kaldırmış gibi göründü ve o rahatladı.

"Sanırım bu kadar," dedi Adolin. "Benim, öbür yüceprenslerin ellerindeki Parekılıçları'nı kazanmam, dişlerini çekmem, utandırmam gerekiyor. Ama bu işe yarayacak mı bilmiyorum."

"Neden?" diye sordu Shallan.

"Benimle düello yapmayı kabul edenler yeteri kadar önemli değil," dedi yumruğunu sıkarak. "Eğer onlara karşı çok fazla kazanırsam gerçek hedefler, yüceprensler benden korkacak ve düelloları reddedecekler. Benim daha meşhur rakiplerle kapışmam gerek. Hayır, benim yapmam *gereken şey* Sadeas'la düello yapmak. Onun o sırıtan suratını taşlara gömmek ve babamın Kılıç'ını geri almak. Ama o fazla kaypak. Ona asla kabul ettiremeyiz."

Shallan kendisini çaresizce yardım etmek için bir şeyler yapmak isterken buldu, ne olursa. O gözlerdeki yoğun endişenin, tutkunun karşısında eridiğini hissetti.

Kabsal'ı hatırla... diye hatırlattı kendisine tekrar.

Eh, Adolin'in ona suikast yapmaya çalışması pek olası değildi; ama öte yandan, bu Shallan'ın onun etrafındayken beyninin püreye dönüşmesine izin vermesi gerektiği anlamına da gelmezdi. Boğazını temizledi, gözlerini onunkilerden kopardı ve başını eğerek çizimine baktı.

"Of," dedi. "Moralini bozdum. Bu flört işlerinde çok iyi değilim."

"Hiç fark etmedim..." dedi Adolin elini onun koluna koyarak.

Shallan başını eğerek ve çantasının içini kurcalayarak bir diğer kızarmasını sakladı. "Senin kuzeninin ölmeden önce neyin üzerinde çalışmakta olduğunu bilmen gerek," dedi.

"Babasının biyografisinin bir diğer cildi mi?"

"Hayır," dedi Shallan bir kâğıt sayfası çıkararak. "Adolin, Jasnah Yokelçilerin geri döneceklerini düşünüyordu."

"Ne?" dedi Adolin kaşlarını çatarak. "O Yaradan'a bile inanmıyordu. Yokelçilere neden inansın?"

"Kanıtları vardı," dedi Shallan bir parmağıyla sayfaya vurarak. "Ama büyük bir kısmı korkarım ki okyanusa battı ama bende notlarından bâzıları var ve... Adolin, sence yüceprensleri parshmenlerinden kurtulmaya iknâ etmek ne kadar zor olur?"

"*Neyden* kurtulmaya?"

"Herkesin parshmenleri köle olarak kullanmalarını durdurmak ne kadar zor olur? Onları uzaklaştırmayı ya da..." Fırtınalar. Burada bir soykırım başlatmak istemiyordu, değil mi? Ama bunlar *Yokelçilerdi*. "...Ya da onları serbest bırakmaya filan. Onları savaş kamplarından çıkarmak..."

"Ne kadar mı zor olur?" dedi Adolin. "Hiç düşünmeden, imkânsız derdim. Ya o, ya da *tamamen* imkânsız. Hem böyle bir şeyi neden yapmak isteyelim ki?"

"Jasnah onların Yokelçiler ve onların geri dönüşüyle ilişkili olabileceğini düşünüyordu."

Adolin başını olumsuzca salladı, sersemlemiş görünüyordu. "Shallan, biz yüceprenslerin burada doğru düzgün savaşmalarını bile zar zor sağlayabiliyoruz. Eğer babam ya da kral herkesin parshmenlerinden kurtulmalarını emredecek olursa... Fırtınalar! Bir kalp atışı içinde krallık parçalanır."

Demek Jasnah bu konuda da haklıydı. Şaşırtıcı değildi. Shallan Adolin'in kendisinin bu fikre ne kadar şiddetle karşı çıkacağını görmek istiyordu. Adolin şarabından büyük bir yudum aldı, görünüşe göre tamamen afallamıştı.

Geri çekilmenin zamanı geldi. Bu buluşma çok iyi geçmişti, Shallan onun tatsız bir şekilde sonlanmasını istemezdi. "Bu sadece Jasnah'nın söylediği bir şeydi," dedi Shallan. "Ama ben gerçekten de bunun ne kadar önemli bir öneri olduğunu Berrakhanım Navani'nin değerlendirmesini isterim. O kızını, kızının notlarını herkesten daha iyi anlayacaktır."

Adolin başını sallayarak onayladı. "O zaman ona git."

Shallan parmaklarıyla kâğıtta tempo tutuyordu. "Denedim. Pek yardımsever değildi."

"Navani Yenge bazen baskıcı olabiliyor."

"Ondan değil," dedi Shallan mektubun üzerindeki yazıları gözleriyle tarayarak. Bu onunla buluşmak ve kızının çalışmaları hakkında tartışmak için görüşme talep ettikten sonra aldığı cevaptı. "O benimle görüşmek istemiyor. Benim var olduğumu bile kabul etmeye gönüllü değilmiş gibi."

Adolin içini çekti. "O inanmak istemiyor. Jasnah konusunda, demek istiyorum. Sen onun için bir şeyi temsil ediyorsun, bir açıdan gerçeği. Ona zaman ver. Onun yas tutmaya ihtiyacı var."

"Ben bunun beklemesi gereken bir şey olduğundan emin değilim, Adolin."

"Ben onunla konuşurum," dedi. "Bu nasıl olur?"

"Harika," dedi Shallan. "Senin gibi."

Adolin sırıttı. "Bir şey değil. Yâni, eğer biz belki neredeyse bir ihtimal kısmen herhâlde evleneceksek, büyük ihtimalle birbirimizin ilgi alanlarına özen göstermemiz gerekir." Durakladı. "Parshmen konusundan başka kimseye bahsetme ama. O iyi karşılanacak bir şey değil."

Shallan dalgınca başını sallayarak onayladı, sonra gözlerini ona dikmiş olduğunu fark etti. Bir günün o dudaklarını öpecekti. Kendisine bunu hayal etme izni verdi.

Ve, Ash'in gözleri... Onun çok arkadaş canlısı bir havası vardı. Shallan onun kadar yüksek mevkili birisinden bunu beklemezdi. Harap Ovalar'a gelmeden önce onun seviyesinde olan hiç kimseyle karşılaşmamıştı ama ona yakın olan bildiği bütün adamlar katı ve hatta öfkeliydi.

Adolin değildi. Fırtınalar, ama onunla birlikte olmak da Shallan'ın çok, çok alışabileceği bir diğer şeydi.

İnsanlar terasta hareketlenmeye başladı. Bir an için Shallan onları görmezden geldi ama sonra pek çoğu oturdukları yerlerden ayağa kalkmaya başladılar, doğuya bakıyorlardı.

Yücefırtına. Doğru.

Shallan Fırtınaların Kökeni'ne doğru bakarken içine bir telaşın saplandığını hissetti. Rüzgârlar hızlandı, yapraklar ve çöp parçaları teras boyunca uçuştu. Aşağıda Dış Pazar toparlanmıştı, çadırlar katlanmış, güneşlikler geri çekilmiş, pencereler kapalıydı. Savaş kamplarının tamamı kendisini hazırlıyordu.

Shallan eşyalarını çantasına tıkıştırdı, sonra da ayağa kalkarak terasın kenarına geldi, hürelinin parmakları oradaki taş tırabzanın üzerindeydi. Adolin ona katıldı. Arkalarında, insanlar fısıldaşıyor ve toplanıyordu. Demirin taş üzerine gıcırdadığını duydu, parshmenler masa ve sandalyeleri çekmeye başlamıştı, hem eşyaları güvenceye almak, hem de güvenliğe kaçmaları için açıkgözlere yol açmak üzere topluyorlardı.

Ufuk aydınlıktan karanlığa dökülmüştü, öfkeyle kızaran bir adam gibiydi. Shallan tırabzanı sıkı sıkı kavrayarak, tüm dünyanın dönüşmesini izledi. Sarmaşıklar çekildi, kayafilizleri kapandı. Çimenler deliklerine saklandılar. Onlar biliyordu, bir şekilde. Hepsi birden biliyordu.

Hava soğuk ve ıslak hâle geldi ve fırtına öncesi rüzgârları Shallan'ın üzerine çarparak saçlarını geriye savurdu. Aşağıda ve hemen kuzeylerinde, savaş kampları fırtınayla uçup gitmesi için çöplerini ve atıklarını yığmıştı. Bu o çöplerin komşu şehre yağabileceği çoğu uygar bölgede yasaklanmış olan bir uygulamaydı. Buralarda ise komşu şehir yoktu.

Ufuk daha da karardı. Balkondaki sinirleri dayanmayan birkaç kişi arka odanın güvenliğine kaçtı. Çoğu kalmıştı, sessizlerdi. Rüzgârsprenleri tepelerinde minik ışık nehirleri gibi uçuşuyordu. Shallan Adolin'in koluna girerek gözlerini doğu yönüne dikti. Dakikalar geçti, en sonunda Shallan gördü.

Fırtınaduvarı.

Fırtınanın önünden sürüklenmekte olan dev bir su ve enkaz dalgası. Yer yer arkadan gelen ışıkla yanıp sönüyor, içindeki gölgeleri ve hareketi gözler önüne seriyordu. Işık eti aydınlattığı zaman bir elin iskeletinin görülmesi gibi, bu yıkım duvarının *içinde* de bir şeyler vardı.

Fırtınaduvarı daha uzakta olduğu hâlde çoğu kişi balkondan kaçtı. Saniyeler içinde sadece bir avucu kalmıştı, Shallan ve Adolin de bunların arasındaydı. Fırtına yaklaşırken kaptırmış izliyordu. Beklediğinden daha uzun sürdü. Korkunç bir hızla ilerliyordu ama o kadar büyüktü ki, epey bir uzaktan görmeyi başarabilmişlerdi.

Harap Ovalar'ı yuttu, platolar birer birer gitti. Kısa süre sonra savaş kamplarının üzerinde dağ gibi yükselmişti, bir kükremeyle geliyordu.

"Gitmeliyiz," dedi Adolin en sonunda. Shallan onu zar zor duydu.

Yaşam. O fırtınanın içinde *yaşayan* bir şey vardı, hiçbir sanatçının asla çizmemiş, hiçbir âlimin asla tarif etmemiş olduğu bir şey.

"Shallan!" Adolin onu korunaklı odaya doğru sürüklemeye başladı. Shallan hüreliyle tırabzanı kavrayarak yerinde kaldı, emineliyle çantasını göğsüne bastırıyordu. O uğultu, o Desen'di.

Hiçbir yücefırtınaya bu kadar yakın olmamıştı. Bir tanesinden sadece birkaç santim uzakta, sadece bir pencere kepengiyle ayrılmış olduğu zaman bile, şu anda olduğu kadar yakınında olmamıştı. O karanlığın savaş kamplarının üzerine çökmesini izlemek...

Çizmem gerek.

"Shallan!" dedi Adolin onu çekerek tırabzandan uzaklaştırırken. "Eğer şimdi gitmezsek kapıları kapatacaklar!"

Bir irkilmeyle Shallan diğer herkesin balkonu terk etmiş olduğunu fark etti. Adolin onu harekete geçirdi ve o da Adolin'e katılarak boş teras boyunca koştu. Dehşet içinde izleyen açıkgözlerle tıklım tıklım olan yan taraftaki odaya ulaştılar. Adolin'in muhafızları hemen Shallan'ın arkasından girdi ve birkaç parshmen kalın kapıları çarparak kapattı. Sürgü *gümleyerek* yerine oturup, gökyüzünü dışarıya kilitledi, onları duvarlardaki kürelerin ışıklarına bırakmıştı.

Shallan saydı. Yücefırtına geldi, bunu *hissedebiliyordu*. Kapının zangırdaması ve gök gürültüsünün uzak sesinin ötesinde bir şeydi.

"Altı saniye," dedi.

"Ne?" diye sordu Adolin. Sesi alçaktı ve odadaki diğerleri de fısıltıyla konuşuyordu.

"Hizmetkârların kapıyı kapatmasından sonra fırtına varana kadar altı saniye geçti. Biz o kadar daha uzun süre orada kalabilirdik."

Adolin ona kuşkulu bir yüz ifadesiyle baktı. "O balkonda ne yapacağımızı ilk fark ettiğin zaman, *dehşete düşmüş* gibi görünüyordun."

"Öyleydim."

"Şimdi de fırtınanın gelişinden önceki son saniyeye kadar dışarıda kalmış olmayı mı diliyorsun?"

"Ee... Evet," dedi Shallan kızararak.

"Sana ne anlam vereceğim hakkında hiçbir fikrim yok." Adolin onu inceledi. "Sen karşılaştığım hiç kimseye benzemiyorsun."

"Bu benim dişil gizemli havam."

Adolin bir kaşını kaldırdı.

"Bu bizim kendimizi özellikle tutarsız hissettiğimiz zaman kullandığımız bir terimdir," dedi Shallan. "Bunu bildiğine işaret etmemek kibarlık sayılır. Şimdi biz burada... Böyle bekleyecek miyiz?"

"Bu kutu bozması odada mı?" diye sordu Adolin, eğlenmiş gibiydi. "Biz açıkgözleriz, çiftlik hayvanları değil." Yan tarafa doğru işaret etti, birkaç hizmetkâr dağın daha derinliklerine oyulmuş olan yerlere giden kapıları açmışlardı. "İki oturma odası var. Biri erkekler için, öbürü kadınlar için."

Shallan başını salladı. Bazen bir yücefırtına sırasında kadınlar ve erkekler muhabbet etmek için ayrı odalara çekilirlerdi. Görünüşe göre şarap evi de bu geleneği uyguluyordu. Büyük ihtimalle aperatifler olacaktı. Shallan işaret edilen odaya doğru yürüdü ama Adolin bir elini onun koluna koyarak duraklamasına neden oldu.

"Seni Harap Ovalar'a çıkarmak için neler yapabileceğime bakacağım," dedi. "Amaram plato saldırıları sırasında fırsat bulabildiğinden daha fazla keşfe çıkmak istediğini söylüyordu. Sanırım o ve babam, yarın akşam bunu konuşmak için yemek yiyecekler ve ben de onlara seni de getirebilir miyim diye sorarım. Navani Yenge'yle de konuşacağım. Belki neler bulabildiğimi gelecek haftaki ziyafette tartışabiliriz?"

"Gelecek hafta bir ziyafet mi var?"

"Gelecek hafta her zaman bir ziyafet var," dedi Adolin. "Bizim sadece kimin vereceğini öğrenmemiz gerekiyor. Sana haber göndereceğim."

Shallan gülümsedi, sonra da ayrıldılar. *Gelecek hafta yeteri kadar yakın değil,* diye düşündü. *Fazla münasebetsiz olmayacak bir zamanda onun yanına uğramanın bir yolunu bulmam gerekecek.*

Shallan gerçekten de ona uçurumşeytanları yetiştirmelerine yardım etme sözü mü vermişti? Sanki zamanını harcayacak başka bir şeye daha ihtiyacı varmış gibi. Yine de, Shallan kadınların oturma odasına girerken bugün hakkında iyi hissediyordu, muhafızları bekleme odasındaki uygun yerlerini alıyorlardı.

Shallan kadehlerdeki mücevherlerle iyi aydınlanmış olan kadınların odası boyunca yürüyerek ilerledi, kesilmiş taşlardı ama kürelerin içinde değillerdi. Pahalı bir sergiydi.

Shallan eğer hocaları onu izliyor olsa, ikisinin de Adolin'le olan konuşması yüzünden hayal kırıklığına uğrayacaklarını düşündü. Tyn onun prensi daha fazla manipüle etmesini isterdi, Jasnah ise Shallan'ın daha soğukkanlı, daha diline hâkim olmasını.

Adolin ondan yine de hoşlanmış gibi görünüyordu. Bu Shallan'a neşe çığlıkları atmak istemesine sebep oluyordu.

Etrafındaki kadınların bakışları bu duyguyu süpürüp götürdü. Bazıları Shallan'a arkalarını döndüler, ve başkaları da dudaklarını büzdüler ve şüpheci bir şekilde onu yukarıdan aşağıya incelediler. Bir yabancı olarak, krallığın en arzulanır bekar erkeğine kur yapması onu popüler yapmayacaktı.

Bu Shallan'ı rahatsız etmiyordu. Onun bu kadınlardan kabul görmeye ihtiyacı yoktu, onun sadece Urithiru'yu ve onun içerdiği sırları bulması gerekiyordu. Adolin'in güvenini kazanmak o yönde atılan büyük bir adımdı.

Kendisini tatlılara girişerek ve Berrakbey Amaram'ın evine sızmak için olan planı üzerinde daha fazla düşünerek ödüllendirmeye karar verdi.

Ve sonra, eğer Parlayanlar arasında kesilmemiş bir mücevher vardı ise, bu Azimörenler idi; çünkü her ne kadar müteşebbis olsalar da, intizamsızlardı, ve onlar hakkında İnvia, sanki başkalarının da ona mutabık kalacağı barizmiş gibi "kaprisli, asap bozucu, itimat edilemez" diye yazıyordu; bunun, İnvia'nın sık sık ifade ettikleri gibi, müsamahasız bir nazar olması mümkündü, çünkü denilirdi ki bu tarikat, hepsinin içinde en çeşitli, tabiat olarak umumi bir macera, tuhaflık yahut acayiplik sevgisinin dışında en intizamsız olanıydı.

–Parlayan Sözler - Bölüm 7 - Sayfa 1

Adolin elinde şarap kupasıyla yüksek arkalıklı sandalyesinde oturmuş, dışarıdaki fırtınanın gümbürtüsünü dinliyordu. Bu kayadan sığınakta kendini güvende hissetmesi gerekirdi ama fırtınalarda ne kadar mantıklı olursa olsun, her türlü güvenlik hissini içten içe oyan bir şeyler vardı. Gözyaşları'nda birkaç hafta için yücefırtınaların sonunun gelmesini memnuniyetle karşılayacaktı.

Adolin kupasını yanından geçmekte olan Elit'e kaldırdı. Adamı şarap evinin yukarıdaki terasında görmemişti ama ayrıca bu oda Dış Pazar'daki birkaç dükkân için de bir yücefırtına sığınağı görevi görüyordu.

"Düellomuz için hazır mısın?" diye sordu Adolin. "Beni şimdiye kadar bütün bir hafta boyunca beklettin, Elit."

Kısa, kelleşmekte olan adam şarabından bir yudum aldı, sonra Adolin'e bakmadan kupasını indirdi. "Kuzenim bana meydan okuduğun için seni öldürmeyi planlıyor," dedi. "Meydan okumanı kabul ettiğim için beni öldürdükten hemen sonra." En sonunda Adolin'e doğru döndü. "Ama ben seni kumlara gömdüğüm ve ailenin bütün Pare'lerini ele geçirdiğim zaman, zengin olan ben olacağım ve o unutulacak. Düellomuz için hazır mıyım? *Can atıyorum*, Adolin Kholin."

"Beklemek isteyen sendin," diye belirtti Adolin.

"Sana neler yapacağımın tadını çıkarmak için daha fazla zaman olsun diye." Elit beyaz dudaklarla gülümsedi, sonra yoluna devam etti.

Gıcık herif. Eh, Adolin düello tarihi olan iki gün sonra onun hesabını görecekti. Ama ondan önce, yarın Parshendi Paredar ile olan görüşmesi vardı. Bir fırtına bulutu gibi tepesinde asılı duruyordu. Eğer en sonunda barış yapabilirlerse, bu ne anlama gelecekti?

Şarabını inceleyerek Elit'in arkasında birileriyle konuşmasını yarım kulakla dinlerken, bu düşünceyi değerlendiriyordu. Adolin o sesi tanıyordu, değil mi?

Adolin dimdik oturdu, sonra omzunun üstünden arkaya baktı. *Sadeas* ne kadar zamandır oradaydı ve neden Adolin içeriye ilk girdiği zaman onu fark etmemişti?

Sadeas ona doğru döndü, yüzünde sakin bir gülümseme vardı.

Belki sadece çekip...

Ellerini arkasında kavuşturan Sadeas, Adolin'e doğru ağır ağır yaklaştı, modaya uygun önü açık kısa bir kahverengi ceket giymiş işlemeli yeşil bir atkı takıyordu. Ceketinin ön tarafı boyunca dizilmiş olan düğmeler mücevherdi. Atkıya uysun diye zümrütler.

Fırtınalar. Adolin onunla bugün uğraşmayı istemiyordu.

Yüceprens Adolin'in yanındaki sandalyeye oturdu, sırtları bir parshmenin karıştırmaya başladığı şömineye dönüktü. Odada gergin konuşmalardan oluşmuş alçak bir uğultu vardı. Dışarıda bir yücefırtına köpürürken, dekor ne kadar güzel olursa olsun, hiçbir zaman tam olarak rahat olamazdın.

"Genç Adolin," dedi Sadeas. "Ceketim hakkında ne düşünüyorsun?"

Adolin şarabından bir ağız dolusu yuttu, kendisine cevap vermeye yetecek kadar güvenmiyordu. *Kalkıp gitmem gerek.* Ama gitmedi. Küçük bir parçası Sadeas'ın onu tahrik etmesini diliyordu, kontrolünü kaybettirmesini, onu aptalca bir şeyler yapmaya teşvik etmesini. Herifi hemen buracıkta gebertmek büyük olasılıkla Adolin'e bir idam, ya da en azından sürgüne mal olurdu. İki cezaya da değer olabilirdi.

"Senin gözün modaya geldiğinde her zaman keskin olmuştur," diyerek devam etti Sadeas. "Senin görüşünü öğrenmek istiyorum. Ben ceketin harika olduğunu düşünüyorum ama kısa kesim trendinin demode olmaya başlayacağından endişeliyim. Liafor'dan son haberler ne?"

Sadeas ceketinin ön tarafını tutup çekerek düzeltti, elini düğmeleriyle uyumlu bir yüzüğü gösterecek şekilde hareket ettirmişti. Yüzüğün zümrüdü de cekettekiler gibi kesilmemişti. Fırtınaışığı ile hafifçe parlıyordu.

Kesilmemiş zümrütler, diye düşündü Adolin, sonra başını kaldırarak Sadeas'ın gözlerinin içine baktı. Herif gülümsedi.

"Mücevherler elime yakın zamanda geçti," diye belirtti Sadeas. "Benim çok hoşuma gittiler."

Ruthar ile birlikte gitmemeleri gereken bir plato saldırısından elde edilmişti. Her prensin ilk önce varmaya çalıştığı eski günlerde olduğu gibi, diğer yüceprenslerden önce koştura koştura gitmiş ve kazanca el koymuşlardı.

"Senden nefret ediyorum," diye fısıldadı Adolin.

"Etmen de gerekir," dedi Sadeas ceketinin önünü bırakarak. Aleni düşmanlıkla yakınlardan izlemekte olan Adolin'in köprücülerine doğru başıyla işaret etti. "Eski mallarım sana iyi bakıyor mu? Benzerlerini buradaki pazarda devriye gezerken gör-

düm. Bunu düzgün bir şekilde ifade etmeyi başarabileceğimden şüpheli olduğum nedenler yüzünden eğlendirici buluyorum."

"Onlar daha iyi bir Alethkar yaratmak için devriye geziyorlar," dedi Adolin.

"Dalinar'ın istediği şey bu mu? Bunu duyduğuma şaşırdım. O adaletten bahsediyor, elbette, ama adaletin işlemesine izin vermeyi reddediyor. Kuralına uygun olarak değil."

"Ve ne demeye çalıştığını biliyorum, Sadeas," diye tersledi Adolin. "Sen İstihbarat Yüceprensi olarak bizim savaş kampımıza yargıçlar koymana izin vermediğimiz için kızgınsın. Eh, sana şunu söyleyebilirim ki babam senin bunu..."

"İstihbarat... Yüceprensi mi? Duymadın mı? Kısa süre önce o unvanı reddettim."

"Ne?"

"Evet," dedi Sadeas. "Korkarım ki hiçbir zaman o konum için fazla uygun değildim. Shalashsı yapım yüzünden olsa gerek herhâlde. Dalinar'a ardılımı bulma konusunda iyi şanslar diliyorum, gerçi benim duyduğum kadarıyla, diğer yüceprensler de hiçbirisinin böyle atamalara... Uygun olmadıklarına karar vermişler."

O *kralın otoritesini reddediyor,* diye düşündü. Fırtınalar, bu kötüydü. Dişlerini sıktı ve kendisini Kılıç'ını çağırmak üzere elini yana doğru uzatırken buldu. Hayır. Elini geri çekti. Bu herifi düello arenasına çıkmaya zorlamanın bir yolunu bulacaktı. Sadeas'ı şimdi öldürmek, o bunu her ne kadar hak etse de, Adolin'in babasının uygulamak için o kadar çok çalıştığı Alethi kanun ve kurallarına zarar verirdi.

Ama fırtınalar adına... Çok baştan çıkarıcıydı.

Sadeas tekrar gülümsedi. "Sen benim kötü bir adam olduğumu mu düşünüyorsun, Adolin?"

"O fazla basit bir terim," diye tersledi Adolin. "Sen sadece kötü değilsin, sen bu krallığı o kirli, piç elinle boğmaya çalışan bencil, krem kaplı bir yılansın."

"Dokunaklı," dedi Sadeas. "Bu krallığı benim *yarattığımın* farkındasındır."

"Sen sadece babama ve amcama yardım ettin."

"İkisi de artık olmayan adamlar," dedi Sadeas. "Karadiken de bizim Gavilar kadar ölü. Onun yerine, bu krallığı iki *geri zekâlı* yönetiyor ve ikisi de, bir açıdan, sevdiğim bir adamın gölgeleri." Öne doğru eğilerek Adolin'in gözlerinin doğrudan içine baktı. "Ben Alethkar'ı boğmuyorum, oğlum. Ben elimden gelen her şeyi yaparak, birkaç parçasını babanın getirmekte olduğu çöküş karşısında dayanabilecek kadar güçlendirmeye çalışıyorum."

"Bana oğlum deme," diye tısladı Adolin.

"Peki," dedi Sadeas ayağa kalkarak. "Ama sen bir şey söyleyeyim. Ben o gün senin Kule'deki olaylardan sağ kurtulmana memnun oldum. Önümüzdeki aylarda iyi bir yüceprens olacaksın. Benim içimde, şöyle bir on yıl sonra, ikimizin arasındaki uzun süreli bir iç savaşın ardından, kuracağımız ittifakın güçlü olacağına dair bir his var. O zaman, yaptığım şeyleri neden yapmış olduğumu anlıyor olacaksın."

"Hiç sanmam. Ondan çok daha önce kılıcımı karnına sokmuş olacağım, Sadeas."

Sadeas şarap kupasını kaldırdı, sonra yürüyerek uzaklaşıp başka bir açıkgöz grubuna katıldı. Adolin uzun, yorgun bir iç çekişi bıraktı, sonra da sandalyesinin arkasına yaslandı. Yakınlarda kısa boylu olan köprücü muhafızı, şakaklarında aklar olan, ona saygıyla başını salladı.

Adolin kendini tükenmiş hissederek yücefırtınanın bitmesi ve insanların gitmeye başlamasının çok sonrasına kadar orada oturup kaldı. Zaten çıkmadan önce yağmur tamamen durana kadar beklemeyi tercih ederdi. Üniformasının ıslandığı zamanki görüntüsünden hiçbir zaman hoşlanmamıştı.

En sonunda, ayağa kalktı, iki muhafızını aldı ve şarap evinden ayrılarak gri bir gökyüzünün altındaki terk edilmiş Dış Pazar'a çıktı. Sadeas ile olan konuşmasını büyük ölçüde atlatmıştı ve kendisine o noktaya kadar gününün çok iyi gitmiş olduğunu hatırlatıp duruyordu.

Shallan ve arabası çoktan gitmişti, elbette ki. Kendisi için de bir araba çağırtabilirdi ama o kadar uzun süre boyunca kilitlenip kaldıktan sonra, açık havada yürüyor olmak iyi geliyordu; fırtınadan sonra serin, ıslak ve tazeydi.

Elleri üniformasının ceplerinde, su birikintilerinin etrafından dolaşarak Dış Pazar'ın içinden geçen bir yoldan ilerlemeye başladı. Bahçıvanlar yolun yanları boyunca süs şistkabukları yetiştirmeye başlamışlardı, gerçi daha fazla yüksek değillerdi, sadece birkaç parmak olmuştu. İyi bir şistkabuk sırtını düzgün bir şekilde yetiştirmek, yıllar sürebilirdi.

O iki çekilmez köprücü de arkasından takip ediyordu. Adolin adamlara kişisel olarak karşı olduğundan değil; onlar yeteri kadar sevimli tiplere benziyorlardı, özellikle de komutanlarından uzakta oldukları zaman. Adolin sadece bakıcıya ihtiyaç duymaktan hoşlanmıyordu. Her ne kadar fırtına batıya doğru geçip gitmiş olsa da, ikindi havası kasvetli görünüyordu. Bulutlar zirveden ayrılmış ve yavaş yavaş uzak ufka doğru alçalmakta olan güneşin önünü kapatmıştı. Çok fazla insanın yanından geçmedi, o yüzden tek eşlikçileri köprücülerdi. Eh, onlar ve havuzcuklarda toplanmış olan suları yalayan bitkilerden ziyafet çekmek için deliklerinden çıkmış olan kremcikler ordusu.

Bitkiler neden burada Adolin'in vatanındakilerden çok daha fazla kabuklarının içinde durarak zaman geçiriyordu? Shallan büyük ihtimalle bilirdi. Gülümseyerek Sadeas'la ilgili olan düşüncelerini zihninin arka tarafına itti. Shallan ile olan bu şey, o işe yarıyordu. Gerçi her zaman ilk başta işe yarardı, o yüzden de hevesini dizginledi.

O *harikulâdeydi*. Egzotik, esprili ve Alethi adabının içinde boğulup kalmamıştı. O Adolin'den daha zekiydi ama kendisini aptal hissetmesine neden olmuyordu. Bu onun lehine olan çok büyük bir puandı.

Pazarın içinden çıktı, sonra da ötesindeki açık alanı geçti, daha sonra Dalinar'ın savaş kampına ulaştı. Muhafızlar onu canlı selamlarla karşıladılar. Savaş kampı pazarında oyalandı, burada gördüğü fiyatları Zirve'nin yakınındaki pazarda gördükleriyle kıyasladı.

Savaş bittiği zaman bu yere ne olacak? diye düşündü Adolin. Bir gün elbette bitecekti. Belki de yarın, Parshendi Paredarla yapılan müzakereden sonra.

Buradaki Alethi varlığı sona ermezdi, avlanacak uçurumşeytanları varken değil, ama mutlaka bu kadar büyük bir nüfus burada kalmaya devam edemezdi, değil mi? Adolin gerçekten de kralın payitahtının kalıcı olarak yer değiştirmesine mi şahit oluyordu?

Adolin ve muhafızları saatler sonra babasının yerleşkesine ulaştılar, Shallan için bir şeyler arayarak kuyumcu dükkânlarında biraz zaman geçirmişti. O zaman kadar Adolin'in ayakları ağrımaya başlamıştı ve kamp da kararmıştı. Babasının sığınağa benzer binasının derinliklerinde ilerlerken esnedi. Düzgün bir malikâne inşa ettirmele-

rinin zamanı gelmemiş miydi? Askerler için bir örnek oluşturmak iyiydi güzeldi de, onlarınki gibi bir ailenin itibar etmesi gereken bazı standartlar vardı. Özellikle de Harap Ovalar şimdiye kadar oldukları kadar önemli olmaya devam edeceklerse. Bu bir...

Bir kavşakta durarak tereddüt etti ve sağına baktı. Atıştıracak bir şeyler için mutfağı ziyaret etmeye niyetliydi ama öbür yönde hareket eden ve gölgeler yaratan bir grup adam vardı. Alçak sesli fısıltılar.

"Ne oluyor orada?" diye hesap sordu Adolin toplananlara doğru yürüyerek, iki muhafızı da onu takip ediyordu. "Asker? Ne buldunuz?"

Adamlar hızla döndüler ve mızrakları omuzda selam verdiler. Bunlar da Kaladin'in birliğinden olan köprücülerdi. Onların hemen ilerisinde Dalinar, Adolin ve Renarin'in hepsinin odalarının olduğu kanada açılan kapılar vardı. Bu kapılar açık duruyordu ve askerler yere küreler yerleştirmişti.

Neler oluyordu? Normalde burada nöbet tutan iki ya da belki dört adam olurdu. Sekiz değil. Ve... Neden öbürlerinin yanında muhafız üniforması giymiş, onlar gibi bir mızrağı olan bir *parshmen* vardı?

"Komutanım!" dedi köprücülerin önündeki zayıf, uzun kollu adam. "Biz tam yüceprensi kontrol etmek için içeri girecektik, sonra..."

Adolin geri kalanını duymadı. İterek köprücülerin arasından geçip, en sonunda oturma odasının zeminindeki kürelerin neyi aydınlattığını gördü.

Daha fazla çiziktirilmiş rün. Adolin diz çökerek okumaya çalıştı. Ne yazık ki, herhangi bir resim oluşturacak şekilde çizilmemişlerdi. Bunların sayı olduklarını düşündü...

"Otuz iki gün," dedi köprücülerden bir tanesi, kısa boylu Azish bir adam. "Ortayı ara."

Hay Cehennem. "Kimseye bundan bahsettiniz mi?" diye sordu Adolin.

"Daha yeni bulduk," dedi Azish adam.

"Koridorun iki ucuna da muhafız koyun," dedi Adolin. "Ve yengeme haber gönderin."

◆
◆ ◆

Adolin Kılıç'ını çağırdı, sonra gönderdi, sonra tekrar çağırdı. Bir endişe alışkanlığıydı. Beyaz sis havanın içinde filizlenen küçük sarmaşıklar gibi belirerek ortaya çıkıyor, hızla bir Parekılıcı şekline gelerek bir anda elinin içine düşerek ağırlık yapıyordu.

Oturma odasında ayaktaydı, o uğursuz işaretler sanki sessizce ona meydan okurmuş gibi bakıyorlardı. Kapalı kapı köprücüleri dışarıda tutuyordu, o yüzden de tartışmaya sadece o, Dalinar ve Navani şahit olacaktı. Adolin Kılıç'ını kullanarak o lanetli rünleri kesip atmak istiyordu. Dalinar deli olmadığını *kanıtlamıştı*. Navani Yenge babasının görülerindeki kelimeleri bir kılavuz olarak kullanarak Şafakdili'nde yazılmış olan bir belgenin neredeyse tamamını tercüme etmişti!

Görüler Yaradan'dan geliyordu. Hepsi birbirine uyuyordu.

Şimdi ise bu.

"Bir bıçak ile yapılmışlar," dedi Navani, rünlerin yanında eğilmişti. Oturma odası açık ve büyük bir alandı, misafirleri karşılamak ya da toplantı düzenlemek için kullanılırdı. Ötesindeki kapılar çalışma ve yatak odalarına açılıyordu.

"Bu bıçak," diye cevap verdi Dalinar çoğu açıkgözün kullandığı tarzdaki bir bıçağı kaldırarak. "Benim bıçağım."

Ağzı körelmişti ve kazıntılardan gelen taş parçacıkları hâlâ üzerindeydi. Çizikler bıçağın büyüklüğüne uyuyordu. Bunu Dalinar'ın yücefırtınayı içinde geçirdiği çalışma odasına açılan kapının hemen önünde bulmuşlardı. Tek başına. Navani'nin arabası gecikmişti ve o da fırtınaya yakalanma riskine girmemek için saraya geri dönmek zorunda kalmıştı.

"Başka birisi bıçağı alarak bunu yapmış olabilir," diye patladı Adolin. "Gizlice çalışma odana girmiş, sen görülerinle meşgulken almış olabilir, ve buraya gelip..."

Öbür ikisi ona baktılar.

"Sık sık en basit cevap, doğru olanıdır," dedi Navani.

Adolin içini çekerek Kılıç'ını gönderdi ve sinir bozucu rünlerin yanındaki bir sandalyeye oturdu. Babası dimdik duruyordu. Hatta, Dalinar Kholin hiçbir zaman şu anda olduğu kadar dik duruyormuş gibi görünmemişti, elleri arkasında kavuşturulmuş, gözleri rünlere değil, duvara çevriliydi, doğuya doğru.

Dalinar bir dağdı, fırtınaların bile kımıldatamayacağı bir kaya. O kadar *kendinden emin* görünüyordu ki. Bu tutunulacak bir şeydi.

"Sen hiçbir şey hatırlamıyor musun?" diye sordu Navani ayağa kalkarken Dalinar'a.

"Hayır." Adolin'e doğru döndü. "Sanırım artık bunların her birisinin arkasında benim olduğum açık. Bu neden seni bu kadar çok rahatsız ediyor oğlum?"

"Senin yerlerde sürünmen fikri," dedi Adolin titreyerek. "O görülerden birisinin içinde kaybolmuş hâlde, kendini kontrol edemezken."

"Yaradan'ın bana biçtiği yol garip," dedi Dalinar. "Neden bilgiyi bu şekilde almam gerekiyor? Yerde ya da duvarda karalamalar hâlinde? Neden bana görülerin içinde açıkça söylenmiyor?"

"Bu kehanet, biliyorsunuz," dedi Adolin alçak bir sesle. "Geleceği görmek. Yokelçilerden olan bir şey."

"Evet." Dalinar gözlerini kıstı. "Ortayı ara. Sen ne düşünüyorsun, Navani? Harap Ovalar'ın ortası mı? Orada hangi gerçek gizleniyor?"

"Elbette ki Parshendiler."

Harap Ovalar'ın merkezi hakkında sanki herhangi bir şey biliyormuş gibi konuşuyorlardı. Ama hiçbir insan orayı görmemişti, sadece Parshendiler biliyordu. Alethiler için "orta" kelimesi sadece gözlem alanlarının sınırının ötesindeki keşfedilmemiş platolar anlamına geliyordu.

"Evet," dedi Adolin'in babası. "Ama nerede? Belki hareket ediyorlardır? Belki de ortada bir Parshendi şehri yoktur."

"Sadece Ruhdökümcüleri varsa hareket etmeyi başarabilirler," dedi Navani. "Ki ben bundan şüpheliyim. Onlar bir yerlerde mevzilenmiş olacak. Onlar göçebe bir halk değiller ve onların hareket hâlinde olmaları için bir sebep yok."

"Eğer barış yapabilirsek, ortaya ulaşmak çok daha kolay olurdu..." diye düşüncelere daldı Dalinar. Adolin'e baktı. "Köprücülere o çizikleri kremle doldurmalarını, sonra da halıyı zeminin o kısmının üzerine koymalarını söyle."

"Tamam."

"Güzel," dedi Dalinar, dalgın görünüyordu. "Ondan sonra biraz uyu, oğlum. Yarın büyük bir gün."

Adolin başını sallayarak onayladı. "Baba. Senin köprücülerin arasında bir *parshmen* olduğundan haberin var mıydı?"

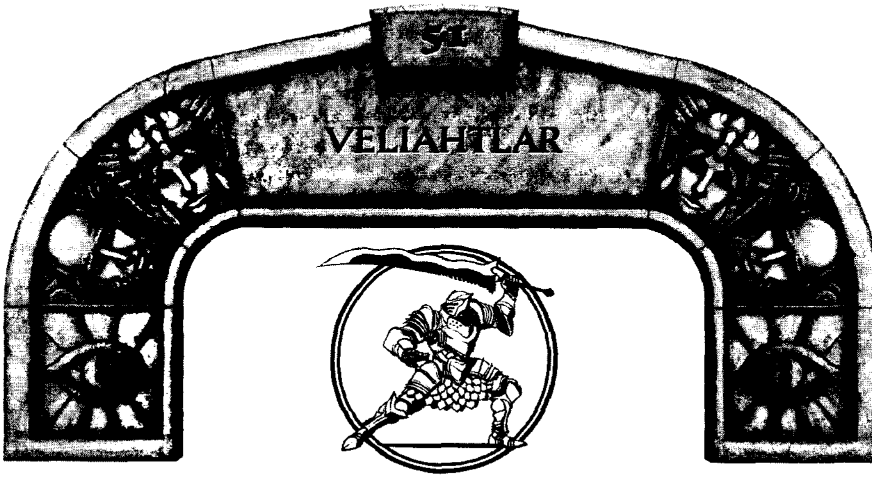
"Evet," dedi Dalinar. "En baştan beri içlerinde bir tane vardı ama ben izin verene kadar onu silahlandırmadılar."

"Böyle bir şeyi neden yaptın?"

"Meraktan," dedi Dalinar. Döndü ve zemindeki rünlere doğru başıyla işaret etti. "Söyle bana, Navani. Eğer bu sayıların bir tarihe doğru geri saydığını varsayacak olursak, bu bir yücefırtınanın geleceği bir gün mü?"

"Otuz iki gün sonra mı?" dedi Navani. "O Gözyaşları'nın ortasında olacak. Otuz iki gün yılın tam sonu bile değil, iki gün öncesi. Önemini hayal edemiyorum."

"Ah, zaten fazla kolay bir cevap olurdu. Pekâlâ. Haydi muhafızların içeri girmesine izin verelim ve sessiz kalacaklarına dair yemin ettirelim. Bir paniğe sebep olmak istemeyiz."

Kısacası, eğer Kazilah'nın masum olduğunu tahayyül etmek isteyen varsa, hakikatlere bakması ve onları bütünüyle inkâr etmesi mecburidir; Parlayanlar'ın bu şekilde, zararlı olan unsurlarla ahbaplık ettiği bariz olan, kendilerinden bir adedini idam etmekle dürüstlükten mahrum olduklarını söylemek, en miskin mantığın emaresidir; zira düşmanın uğursuz nüfuzuna karşı her daim, savaşta ve barışta, teyakkuz hâlinde olunması zaruridir.

–Parlayan Sözler - Bölüm 32 - Sayfa 17

Sonraki gün, Adolin ayaklarını çizmelerinin içine geçirerek yere vurdu, saçı sabah banyosundan sonra hâlâ nemliydi. Bir parça sıcak su ve düşünecek biraz zamanın yaratabildiği fark inanılmazdı. İki karar varmıştı.

Babasının görüler sırasındaki kaygı verici davranışları hakkında endişe etmeyecekti. Bunların hepsi birden; görüler, Parlayan Şövalyeler'i tekrar kurma emri, gelecek olan ya da olmayan bir felakete karşı hazırlıklar; bir paketti. Adolin babasının deli olmadığına inanmaya zaten karar vermişti. Daha fazla endişe etmek anlamsızdı.

Öbür kararı başına bela açabilirdi. Kendi odalarından ayrılarak, Dalinar'in şimdiden Navani, General Khal, Teshav ve Yüzbaşı Kaladin ile birlikte plan yapmakta olduğu oturma odasına girdi. Renarin, can sıkıcı bir şekilde, üzerinde Köprü Dört üniformasıyla kapıda nöbet tutuyordu. O, Adolin'in bütün ısrarlarına rağmen bu kararından vazgeçmeyi reddetmişti.

"Köprücülere tekrar ihtiyacımız olacak," dedi Dalinar. "Eğer bir şeyler ters giderse, hızla geri çekilmemiz gerekebilir."

"Bugün için Köprü Beş ve On İki'yi hazırlayacağım, komutanım," dedi Kaladin. "O ikisi köprülerinin hasretini çekiyormuş gibi görünüyor ve köprü turlarından özlemle bahsediyorlardı."

"Onlar *katliam* değil miydi?" diye sordu Navani.

"Öyleydi," dedi Kaladin. "Ama askerler garip bir güruhtur, Berrakhanım. Felaket onları birleştirir. Bu adamlar hiçbir zaman geri dönmeyi istemeyebilir ama kendilerini hâlâ köprücü olarak görüyorlar."

Yakınlardaki General Khal anlayışla başını salladı, gerçi Navani hâlâ hayret içindeymiş gibi görünüyordu.

"Ben burada konum alacağım," dedi Dalinar bir Harap Ovalar haritasını yukarı kaldırarak. "İlk önce, ben beklerken buluşma platosunda keşif yapabiliriz. Görünüşe göre üstünde bazı garip kaya oluşumları varmış."

"Bu iyi bir plan gibi görünüyor," dedi Berrakhanım Teshav.

"Öyle," dedi Adolin gruba katılarak. "Yalnız tek bir şey var. Sen orada olmayacaksın, baba."

"Adolin," dedi Dalinar sıkkın bir ses tonuyla. "Bunun fazla tehlikeli olduğunu düşündüğünü biliyorum ama..."

"Bu fazla *tehlikeli,*" dedi Adolin. "Suikastçı hâlâ oralarda bir yerlerde, ve geçen sefer *hemen* Parshendi habercisinin geldiği gece bize saldırdı. Şimdi ise Harap Ovalar'ın ortasında düşmanla bir görüşmeye mi gideceğiz? Baba, gidemezsin."

"Gitmem gerek," dedi Dalinar. "Adolin, bu savaşın sonu anlamına geliyor olabilir. Cevap almak anlamına, neden en başından saldırdıklarının cevabı. Ben bu fırsattan vazgeçmeyeceğim."

"Vazgeçmiyoruz," dedi Adolin. "Biz sadece işleri biraz daha farklı yapıyoruz."

"Nasıl?" diye sordu Dalinar gözlerini kısarak.

"Eh, bir kere senin yerine ben gidiyorum," diye cevapladı Adolin.

"İmkânsız," dedi Dalinar. "Ben oğlumu riske atarak..."

"Baba!" dedi Adolin sertçe. "Bu tartışmaya açık olan bir konu *değil!*"

Oda sessizleşti. Dalinar elini haritadan indirdi. Adolin çenesini sıkarak babasının gözlerinin içine baktı. Fırtınalar, Dalinar Kholin'e kafa tutmak zor işti. Babası sahip olduğu mevcudiyetin, sırf beklentisinin kuvvetiyle insanları harekete geçirdiğinin farkında mıydı?

Kimse ona karşı çıkmazdı. Dalinar ne isterse alırdı. Neyse ki, bu günlerde istediği şeylerin asil bir amacı vardı. Ama pek çok açıdan o hâlâ yirmi yıl önce bir krallığı fethettiği zaman olduğu adamın aynısıydı. O Karadiken'di ve ne isterse alırdı.

Bugün hâriç.

"Sen fazla önemlisin," dedi Adolin elini uzatarak. "Buna itiraz et. Görülerinin hayati olduğuna itiraz et. Eğer sen ölürsen Alethkar'ın darmadağın olacağına itiraz et. Bu odadaki herkesin senden daha az önemli olduğuna itiraz et."

Dalinar derin bir nefes aldı, sonra da yavaş yavaş verdi. "Öyle olmaması gerek. Krallığın tek bir adamın kaybına dayanabilecek kadar güçlü olması gerekir, kim olursa olsun."

"Eh, daha değil," dedi Adolin. "O noktaya getirebilmek için de sana ihtiyacımız olacak. Ve bunun anlamı da seni korumamıza izin vermek zorunda olduğun. Kusura bakma baba ama arada bir başka birilerinin de işini yapmasına izin vermen gerekiyor. Her sorunu kendi ellerinle çözemezsin."

"O haklı, komutanım," dedi Kaladin. "Siz gerçekten de o Ovalar'a çıkarak kendinizi riske atmamalısınız. Başka bir seçenek olduğu sürece."

"Ben başka bir seçenek göremiyorum," dedi Dalinar, sesi soğuktu.

"Ha, var," dedi Adolin. "Ama Renarin'in Parezırhı'nı ödünç almam gerekecek."

◆◆◆

Adolin'e göre, bu tecrübedeki en garip şey babasının eski zırhını giyiyor olması değildi. Dışarıdan görünen biçimsel farklılıklara rağmen, Parezırhlar'ın hepsi benzer şekilde üstüne otururdu. Zırh uyum sağlıyordu ve giydikten kısa bir süre sonra, bu Zırh da aynen Adolin'inki gibi gelmeye başlamıştı.

Dalinar'ın sancağı başının üzerinde dalgalanırken kuvvetin en önünde at sürüyor olmak da garip değildi. Adolin şimdi altı haftadır savaşa giderken askerlere kendi başına önderlik ediyordu.

Hayır, en garip kısım babasının atına biniyor olmaktı.

Gallant büyük siyah bir hayvandı, Adolin'in atı olan Sureblood'dan daha alçak, daha yapılıydı. Gallant diğer Ryshadium'larla kıyaslandığı zaman bile bir savaş atı gibi görünürdü. Adolin'in bildiği kadarıyla, onun üzerine Dalinar'dan başka adam binmemişti. Ryshadiumlar o şekilde titiz olurdu. Atın Adolin'in eyerine çıkmasına değil, dizginlerini tutmasına bile izin vermesi için Dalinar'ın uzun bir açıklama yapması gerekmişti.

Eninde sonunda işe yaramıştı ama Adolin Gallant'ı savaşa sürmeye cesaret edemezdi; hayvanın onu üzerinden fırlatıp, Dalinar'ı koruma düşüncesiyle koşup gideceğinden oldukça emindi. Sureblood olmayan bir atın üzerine binmek gerçekten de garip geliyordu. Gallant'ın yaptığı hareketlerin farklı olmasını, yanlış zamanlarda başını çevirmesini bekleyip duruyordu. Adolin boynunu okşadığı zaman, atın yelesi ona açıklayamadığı nedenlerden dolayı yanlışmış gibi geliyordu. O ve kendi Ryshadium'u sadece at ve binicisinden daha fazla bir şeydi ve kendisini Sureblood olmadan geziye çıkmış olduğu için garip bir şekilde melankolik hissederken buldu.

Aptallık. Adolin'in dikkatini toplaması gerekiyordu. Kafile buluşma platosuna yaklaştı, ortanın yakınlarında büyük, garip şekilli kaya tümsekleri vardı. Bu plato Ovalar'ın Alethi tarafına daha yakındı ama Adolin'in daha önce hiç gitmediği kadar güneydeydi. Geçmişteki devriyeler uçurumşeytanlarının bu bölgede daha sık olduğunu söylemişlerdi ama hiçbir zaman burada bir koza görülmemişti. Bir tür avlanma alanıydı ama pupa yapmak için uygun mu değildi?

Parshendiler daha gelmemişlerdi. İzciler platonun güvenli olduğunu bildirdikleri zaman, Adolin Gallant'ı dürtükleyerek taşınır köprüden karşıya geçti. Zırh'ının içinde ılık hissediyordu; görünüşe göre mevsimler en sonunda bahara ve hatta belki de yaza doğru hafif hafif kaymaya karar verebilmişlerdi.

Merkezdeki kaya tümseğine yaklaştı. *Gerçekten* de garipti. Adolin etrafında dolaşarak yer yer bombeli şekline dikkat etti, sanki neredeyse...

"Bu bir uçurumşeytanı," diye farkına vardı Adolin. Yüzünün yanından geçti, tam olarak bir uçurumşeytanının kafasını hatırlatan oyuklu bir taş parçasıydı. Bir heykel miydi? Hayır, fazlasıyla doğaldı. Burada yüzyıllar önce bir uçurumşeytanı ölmüştü ve savrulup gitmek yerine, yavaş yavaş üzeri kremle kaplanmıştı.

Sonuç tekinsizdi. Krem yaratığın şeklini taklit etmiş, kabuğuna yapışmış, onu gömmüştü. Devasa kaya taşlardan doğmuş bir yaratık gibi görünüyordu, Yokelçileri anlatan antik hikâyelerdeki gibi.

Adolin titredi, atı dürtükleyerek taş cesetten uzaklaştırdı ve platonun öbür tarafına doğru ilerletti. Kısa bir süre sonra, ön gözcülerin verdikleri alarmı duydu. Parshendiler geliyordu. Kendisini hazırladı, Parekılıcı'nı çağırmaya hazırlandı. Arkasına bir grup köprücü dizildi, on taneydiler, o parshmen de aralarındaydı. Yüzbaşı Kaladin her ihtimale karşı Dalinar'ın yanında savaş kampında kalmıştı.

Daha savunmasız olan Adolin'di. Bir parçası suikastçının bugün gelmesini *arzu ediyordu*. Böylece Adolin bir kere daha kendisini deneyebilirdi. Gelecekte dövüşmeyi umut ettiği bütün düelloların içinde en önemlisi amcasını öldüren adama karşı olanı olacaktı, Sadeas'ı devirmekten bile daha fazla.

İki yüz Parshendi'den oluşan bir grup sonraki platodan karşıya geçerken suikastçı ortaya çıkmadı, zarif bir şekilde zıplıyor ve buluşma platosunun üzerine iniyorlardı. Adolin'in askerleri kımıldandı, zırhlar tıngırdıyor, mızraklar iniyordu. İnsanlar ve Parshendiler'in kan dökülmeden son kez karşılaşmalarının üzerinden yıllar geçmişti.

"Pekâlâ," dedi Adolin miğferinin içinde. "Kâtibimi getirin."

Bir tahtırevan içindeki Berrakhanım İnadara safların arasından taşınarak geldi. Dalinar Navani'nin yanında kalmasını istemişti; görünüşe göre akıl danışmak için ama büyük ihtimalle ayrıca korumak içindi.

"Gidelim," dedi Adolin Gallant'ı ilerlemesi için dürterek. Platoyu aştılar, sadece o ve yürümek için tahtırevanından inmiş olan Berrakhanım İnadara. O kırışmış bir teyzeydi, basit olması için kısa kestirdiği beyaz saçları vardı. Adolin üzerinde ondan daha fazla et olan sopalar görmüştü ama İnadara'nın aklı keskindi ve sahip oldukları en güvenilir kâtipti.

Parshendi Paredar safların arasından çıktı ve tek başına kayaların üzerinden yürüyerek ilerledi. Endişesiz, umursamaz. Bu kendine güvenli biriydi.

Adolin attan indi ve yolun geri kalanını yanında İnadara ile yürüyerek gitti. Parshendi'den birkaç ayak uzakta durdular, üçü taştan bir alanın üzerinde yalnızlardı, sol taraflarındaki fosilleşmiş uçurumşeytanı onları izliyordu.

"Ben Eshonai," dedi Parshendi. "Beni hatırlıyor musun?"

"Hayır," dedi Adolin. Sesini kalınlaştırarak babasınınkine benzetmeye çalışıyor ve miğfer de kapalıyken, Dalinar'ın sesini iyi tanıması mümkün olmayan bu kadını kandırmak için yeterli olacağını umuyordu.

"Şaşırtıcı değil," dedi Eshonai. "İlk karşılaştığımız zaman, ben genç ve önemsizdim. Hatırlamaya neredeyse değmezdim."

Adolin onlar hakkında anlatılanlardan duyduğu kadarıyla, Parshendi konuşmasının kulağa şarkı söylermiş gibi gelmesini beklemişti. Hiç de öyle değildi. Eshonai'nin sözlerinde bir tempo vardı, vurgu yaptığı ve durakladığı yerler. Sesinin tonunu değiştiriyordu ama sonuç bir şarkıdan çok daha monotondu.

İnadara bir yazı tahtası ve uzakalem çıkardı, sonra da Eshonai'nin söylediklerini yazmaya başladı.

"Ne oluyor?" diye hesap sordu Eshonai.

"Ben yalnız geldim, senin istediğin gibi," dedi Adolin babasının buyurgan havasını yansıtmaya çalışarak. "Ama söylenen şeyleri kaydedecek ve bunları generallerime *göndereceğim.*"

Eshonai yüz plakasını kaldırmadı, o yüzden Adolin'in de kendininkini kaldırmamak için iyi bir bahanesi vardı. Birbirlerine göz aralıklarının içinden dik dik baktılar. Bu babasının umduğu kadar iyi gitmiyordu ama aşağı yukarı Adolin'in beklediği şeydi.

"Biz buraya Parshendi teslimiyetinin şartlarını tartışmak için geldik," dedi Adolin babasının başlamasını önerdiği sözleri kullanarak.

Eshonai güldü. "Konu hiç de o değil."

"Ne o zaman?" diye hesap sordu Adolin. "Sen benimle buluşmakta hevesli gibi görünüyordun. Neden?"

"İşler senin oğlunla konuştuğumdan beri değişti, Karadiken. Önemli değişiklikler."

"Ne değişiklikleri?"

"Senin hayal bile edemeyeceğin şeyler," dedi Eshonai.

Adolin sanki düşünüyormuş gibi bekledi ama aslında İnadara'ya savaş kamplarıyla yazışması için süre tanıyordu. İnadara ona doğru uzanarak Navani ve Dalinar'ın ona söylemesi için yazdığı şeyleri fısıldadı.

"Biz bu savaştan sıkıldık, Parshendi," dedi Adolin. "Sayınız azalıyor. Bunu biliyoruz. Gelin bir ateşkes yapalım, ikimize de faydası olacak bir anlaşma."

"Biz sizin inandığınız kadar zayıf değiliz," dedi Eshonai.

Adolin kendisini kaşlarını çatarken buldu. O daha önce Adolin'le konuştuğu zaman davetkâr, arzulu görünmüştü. Şimdi ise soğuk ve kibirliydi. Bu doğru muydu? O Parshendi'ydi. Belki de insan duyguları onun için geçerli değildi.

İnadara ona daha fazla fısıldadı.

"Ne istiyorsunuz?" diye sordu Adolin babasının gönderdiği kelimeleri söyleyerek. "Nasıl barış olabilir?"

"Birimiz öldüğü zaman barış olacak, Karadiken. Buraya geldim çünkü seni kendi gözlerimle görmek ve uyarmak istedim. Biz bu savaşın kurallarını değiştirdik. Mücevherler için didişmenin artık bir önemi yok."

Artık önemi yok mu? Adolin terlemeye başladı. *Sanki onlar da bütün bu zaman boyunca kendi oyunlarını oynuyorlarmış gibi konuşuyor. Hiç de çaresiz değil.* Alethiler her şeyi bu kadar derinlemesine yanlış anlamış olabilir miydi?

Eshonai gitmek için döndü.

Hayır. Bütün bunlar, sadece buluşmanın duman gibi uçup gitmesi için miydi? Fırtına kapsın!

"Bekle!" diye haykırdı Adolin öne doğru adım atarak. "Neden? Neden böyle davranıyorsun? Sorun ne?"

Kadın tekrar ona baktı. "Sen gerçekten de bunu bitirmek mi istiyorsun?"

"Evet. Lütfen. Barış istiyorum. Bedeli ne olursa olsun."

"O zaman bizi yok etmen gerekecek."

"Neden?" diye tekrar etti Adolin. "Neden yıllar önce Gavilar'ı öldürdünüz? Neden anlaşmamıza ihanet ettiniz?"

"Kral Gavilar," dedi Eshonai, sanki ismini düşünürmüş gibi. "O planlarını o gece bizlere açıklamamalıydı. Zavallı aptal. O bilmiyordu. O övündü, bizim tanrılarımızın geri dönüşünü hoş karşılayacağımızı düşünmüştü." Başını iki yana salladı, sonra tekrar döndü ve Zırh'ı tıngırdayarak hızla uzaklaştı.

Adolin kendisini işe yaramaz hissederek geriye çekildi. Eğer babası burada olsaydı, o daha fazlasını yapmayı başarabilir miydi? İnadara hâlâ yazıyor, konuşulanları Dalinar'a gönderiyordu.

En sonunda ondan bir cevap geldi. "Savaş kamplarına geri dönün. Senin, ya da benim, yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu. Belli ki, o zaten kararını vermiş."

Adolin geri dönüş yolculuğunu somurtarak geçirdi. Birkaç saat sonra, en sonunda kamplara ulaştığı zaman, babasını Navani, Khal, Teshav ve ordunun dört taburbeyi ile toplantı hâlinde buldu.

Birlikte İnadara'nın gönderdiği kelimelerin üzerinden geçiyorlardı. Bir grup parshmen hizmetkâr sessizce şarap ve meyve getirdi. Adolin'in Eranniv ile olan düellosundan kazandığı Parezırhı'nı giymekte olan Teleb, odanın yan tarafında nöbet tutuyordu, yüz plakası yukarıda, Pareçekici sırtındaydı. Bir zamanlar Alethkar'ı onun halkı yönetirdi. O bütün bunlar hakkında ne düşünüyordu? Adam çoğu zaman fikirlerini kendisine saklardı.

Adolin sert adımlarla yürüyerek odaya girdi, babasının, ee, Renarin'in, miğferini çıkardı. "Gitmene izin vermem gerekirdi," dedi Adolin. "Bir tuzak değildi. Belki sen olsan onun biraz aklını başına getirebilirdin."

"Bunlar kardeşimi tam da onunla bir anlaşma imzaladıkları gece öldüren kişiler," dedi Dalinar masanın üzerindeki haritaları inceleyerek. "Görünüşe göre o günden beri hiç değişmemişler. Sen kusursuz iş çıkardın, oğlum; biz ihtiyacımız olan her şeyi öğrendik."

"Öyle mi?" dedi Adolin miğferi kolunun altında yürüyerek masaya yaklaşırken.

"Evet," dedi Dalinar başını kaldırarak. "Onların ne olursa olsun barışı kabul etmeyeceklerini biliyoruz. Vicdanım rahat."

Adolin masaya yayılmış olan haritalara göz attı. "Bu ne?" diye sordu asker hareketi sembollerini fark ederek. Hepsi de Harap Ovalar'ın karşısına doğru işaret ediyordu.

"Bir saldırı planı," dedi Dalinar sessizce. "Parshendiler bizimle anlaşmayacaklar ve büyük bir şeyler planlıyorlar. Savaşı değiştirecek bir şeyler. Savaşı doğrudan onlara taşımanın ve bu işi bitirmenin zamanı geldi, öyle ya da böyle."

"Fırtınababa," dedi Adolin "Ya oradayken etrafımız sarılırsa?"

"Herkesi alacağız," dedi Dalinar. "Ordumuzun tamamını ve bana katılmayı kabul eden yüceprenslerin de hepsini. Yiyecek için Ruhdökümcüleri. Parshendiler o kadar büyük bir kuvvetin etrafını sarmayı başaramazlar ve bunu yapsalar bile, önemli olmaz. Onlara karşı savaşmayı başarabiliriz."

"Gözyaşları'ndan önceki son yücefırtınadan hemen sonra gidebiliriz," dedi Navani haritanın yan tarafına bazı sayılar yazarak. "Bu Açık Yıl, o yüzden düzenli yağmur yağacak ama haftalar boyunca hiç yücefırtına olmayacak. Ovalar'ın üzerinde olduğumuz zaman fırtınalara yakalanmayacağız."

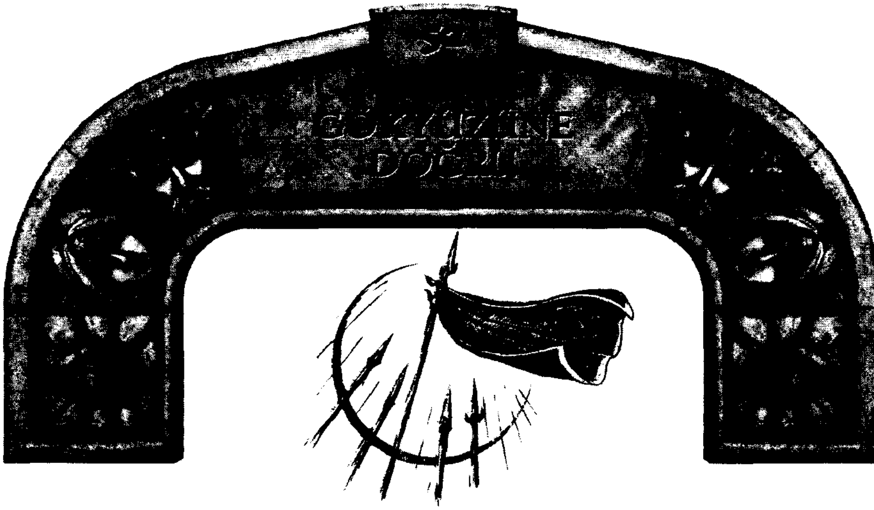
Bu onları ayrıca tek başlarına Harap Ovalar'ın ortasına koyacaktı, duvarlara ve zemine karalanmış tarihin birkaç gün yakınına... Adolin'in tüyleri diken diken oldu.

"Onlardan önce davranmamız gerekiyor," dedi Dalinar alçak sesle haritaları tarayarak. "Her ne planlıyorlarsa yarıda kesmemiz. Geri sayım bitmeden önce." Başını kaldırarak Adolin'e baktı. "Senin daha çok düello yapmana ihtiyacım var. Üst düzeyli maçlar, başarabildiğin kadar üst düzeyli. Benim için Pareler kazan, oğlum."

"Yarın Elit'le düellom var," dedi Adolin. "Oradan, bir sonraki hedefim için de bir planım var."

"Güzel. Ovalar'da başarılı olabilmek için, bizim Paredarlara ve mümkün olduğu kadar fazla sayıda beni takip edecek yüceprensin sadakatine ihtiyacımız olacak. Düellolarını Sadeas'a sadık olan hizbin üzerine odakla ve onları yapabildiğin kadar havalı bir şekilde yen. Ben tarafsız yüceprenslere gidecek ve onlara İntikam Paktı'na uymak için ettikleri yeminleri hatırlatacağım. Eğer Sadeas'ın takipçilerinin ellerindeki Pare'leri alabilir ve savaşı bitirmek için bunları kullanabilirsek, bu en başından beri söylediğim şeyi kanıtlamaya epey bir katkısı olacak. Alethi yüceliğine giden yolun birlik olduğunu."

Adolin başını sallayarak onayladı. "Başarısız olmayacağım."

Şimdi, Esasgörenlerin tabiat olarak ketum olmalarının neticesinde, tarikatları bütünüyle yaptıkları işlerin kelamını yahut tahririni etmeyen kişilerden teşekkül edilmişti, onların külli ketumluğuna dışarıdan şahit olanların hüsranı bunun içinde yatıyor; onlar tabiat itibarıyla izahat vermeye meyilli değillerdi; ve Corberon'un ihtilafı durumunda ise, onların sükutu horgörünün külliyetinin değil, bilakis terbiyenin külliyetinin bir emaresiydi.

–Parlayan Sözler - Bölüm 11 - Sayfa 6

Kaladin geceleyin Harap Ovalar'da yürüyordu, etraflarında noktacıklar hâlinde hayatsprenlerinin döndüğü şistkabuk ve sarmaşık tutamlarının yanından geçiyordu. Alçak yerlerde kremle koyulaşmış olsa da hâlâ bekleyen önceki günün yücefırtmasından kalmış su birikintileri, bitkiler için ziyafetti. Sol tarafında Kaladin savaş kamplarının seslerini duyuyordu, etkinlikleriyle meşguldüler. Sağ tarafında... Sessizlik. Sadece o sonsuz platolar.

Köprücü olduğu zamanlarda, Sadeas'ın askerleri onun bu yoldan yürümesine engel olmazdı. Orada, Ovalar'ın üzerinde, insanlar için ne olabilirdi ki? Onun yerine, Sadeas muhafızlarını kampların kıyılarına ve köprülere koyuyordu ki, köleler kaçamasın.

Orada insanlar için ne olabilirdi ki? O uçurumların derinliklerinin içinde keşfedebileceği kurtuluşun kendisinden başka hiçbir şey yoktu.

Kaladin döndü ve uçurumlardan bir tanesi boyunca yürüdü, köprülerdeki nöbet tutan muhafızların yanından geçti, meşaleleri rüzgârda titriyordu. Kaladin'e selam verdiler.

Şurada, diye düşündü belli bir platoya doğru yol alırken. Sol tarafındaki savaş kampları, havayı nerede olduğunu görmesine yetecek kadar ışıkla lekeliyordu. Platonun kıyısında o haftalar önceki gece Kralın Aklı'yla karşılaştığı yere geldi. Bir karar gecesiydi, bir değişim gecesiydi.

Kaladin uçurumun kenarına adımını attı, doğuya doğru bakıyordu.

Değişim ve kararlar. Omzunun üzerinden arkaya baktı. Nöbet yerini geçmişti ve şimdi onu görecek kadar yakında kimse yoktu. Böylece, küre torbalarıyla yüklenmiş olarak, Kaladin uçurumun üzerine adımını attı.

◆◆◆

Shallan Sadeas'ın savaş kampından hoşlanmıyordu.

Burada hava Sebarial'ın kampında olduğundan farklıydı. Pisti ve çaresizlik kokuyordu.

Çaresizliğin kokusu mu vardı ki? Shallan onu tarif edebileceğini düşündü. Terin, ucuz içkinin ve sokaklardan temizlenmemiş kremin kokusu. Hepsi birden düzgün aydınlatılmamış yolların üzerinde çalkalanıyordu. Sebarial'ın kampında, insanlar gruplar hâlinde yürürdü. Burada, sürüler hâlinde kol geziyorlardı.

Sebarial'ın kampında baharat ve gayretin kokusu vardı, yeni derinin ve, bazen de, çiftlik hayvanlarının. Dalinar'ın kampında cila ve yağ kokuyordu. Dalinar'ın kampındaki iki köşebaşının birinde, işe yarar bir şeyler yapan birileri vardı. Bugünlerde Dalinar'ın kampında çok az sayıda asker vardı ama her biri sanki dünyanın kargaşasına karşı bir kalkanmış gibi üniformasını giyiyordu.

Sadeas'ın kampında, üniformalarını giyen adamlar onları iliklenmemiş ceketler ve kırışık pantolonlarla giyiyordu. Meyhane üstüne meyhanenin yanından geçti, her birinin içinden dışarıya gürültü püskürüyordu. Bazılarının önünde oyalanan kadınlar hepsinin sadece meyhane olmadıklarına işaret ediyordu. Kerhaneler her kampta boldu, elbette, ama burada daha ortadaymış gibi görünüyorlardı.

Normalde Sebarial'ın kampında gördüğünden daha az sayıda parshmenin yanından geçiyordu. Sadeas geleneksel köleleri tercih ediyordu; alınları damgalanmış adam ve kadınlar, sırtları eğik, omuzları düşük etrafta koşuşturuyorlardı.

Bu, dürüst olmak gerekirse, savaş kamplarının hepsinden beklediği görüntüydü. Savaşa gitmiş adamların anlatılarını okumuştu, kamp takipçilerini ve disiplin sorunlarını. Alevlenen sinirlerin, öldürmek için eğitilmiş olan adamların tavırlarını. Belki de, Sadeas'ın kampının berbatlığına şaşıracağına, öbürlerinin de aynısı olmadığına hayran olması gerekirdi.

Shallan aceleyle yoluna devam etti. Koyugöz bir genç adamın yüzünü taşıyordu, saçları şapkasının altına itilerek toplanmıştı. Ellerinde bir çift sağlam eldiven vardı. Bir oğlan kılığına girmiş olsa bile, emineli açıkta dolaşacak hâli yoktu.

Bu gece çıkmadan önce, eğer gerekli olursa yeni yüzler olarak kullanmak için bir dizi çizim yapmıştı. Deneyleri önce sabahleyin bir resim çizip, öğleden sonra da bunu bir görüntü için kullanabileceğini kanıtlamıştı. Ama eğer bir günden daha uzun süre beklerse, yarattığı görüntü bulanık oluyordu ve bazen de erimiş gibi görünüyordu. Bu Shallan'a mükemmel derecede mantıklı gelmişti. Yaratım süreci zihninin içinde zamanla aşınmaya başlayan bir resim bırakıyordu.

Şu andaki yüzü Sadeas'ın kampında dolaşan haberci çocukları temel alarak yapılmıştı. Her ne kadar bir asker sürüsünün yanından her geçtiği zaman kalbi küt küt atsa da, kimse ona ikinci bir bakış atmıyordu.

Amaram bir yücebeydi, üçüncü Dan'dan olan bir adamdı; bu da onu Shallan'ın babasından bir tam mertebe, Shallan'ın kendisinden de iki mertebe yukarıda yapardı. Bu da ona amirinin kampı içinde kendi küçük bölgesine sahip olma hakkını veriyordu. Malikânesinin üzerinde kendi sancağı dalgalanıyordu ve yakındaki binalara yerleştirilmiş olan kendi kişisel askerî kuvveti vardı. Taşların içine dikilmiş ve onun renkleri olan bordo ve orman yeşili çizgili direkler, nüfuz alanının etrafını çevreliyordu. Duraklamadan yanlarından geçti.

"Hey, sen!"

Shallan yerinde donakaldı, karanlığın içinde kendini çok küçük hissediyordu. Yeteri kadar küçük değildi. Bir çift devriye gezen muhafız yürüyerek gelirken döndü. Üniformaları bu kampta gördüklerinin hepsinden daha düzgündü. Düğmeleri bile parlatılmıştı, gerçi pantolon yerine bellerinde eteğe benzeyen takamaları vardı. Amaram bir gelenekçiydi ve üniformaları da bunu yansıtıyordu.

Muhafızlar tepesinde yükseldiler. "Haberci? Bu saatte mi?" diye sordu bir tanesi. Bu grileşen bir sakalı ve kalın, geniş bir burnu olan yapılı bir tipti.

"Daha ikinci ay bile olmadı, komutanım," dedi Shallan oğlansı bir ses olduğunu umduğu şeyle.

Adam ona kaşlarını çattı. Ne demişti? *Komutanım*, diye fark etti. *O bir subay değil.*

"Bundan sonra geldiğin zaman nöbet yerlerine rapor ver," dedi adam biraz arkalarındaki küçük, aydınlık bir bölgeye doğru işaret ederek. "Biz burada çevrenin güvenliği sağlamaya başlayacağız."

"Emredersiniz, çavuşum."

"Öf, çocuğa eziyet etmeyi kes, Hav," dedi öbür asker. "Daha askerlerin yarısının bile bilmediği kuralları onun bilmesini bekleyemezsin."

"Yürü hadi," dedi Hav Shallan'a geçmesi için elini sallayarak. Shallan itaat etmek için acele etti. Güvenliği mi sağlayacaklardı? O görev için bu adamlara imrenmiyordu. Amaram'ın insanları dışarıda tutmak için bir duvarı yoktu, sadece birkaç tane çizgili direği vardı.

Amaram'ın malikânesi nispeten küçüktü, iki katlıydı, her katta sadece bir avuç oda vardı. Bir zamanlar bir meyhane olabilirdi ve geçiciydi, çünkü o daha savaş kamplarına yeni gelmişti. Yakınlarda dizili duran kremtuğla ve taş yığınları, çok daha görkemli bir binanın planlanmakta olduğuna işaret ediyordu. Yığınların yakınında Amaram'ın sadece yaklaşık elli kişiden oluşan kişisel muhafızları için kışlalar olarak kullanıma geçirilmiş başka binalar yükseliyordu. Sadeas'ın arazilerinden toplayarak yanında getirdiği ve ona yeminli olan askerlerin büyük kısmı başka yerlere yerleştirilmiş olacaktı.

Amaram'ın evine yaklaştığı zaman, bir ek binanın yanına sokuldu ve yere çömeldi. Her seferinde farklı bir yüz ile bu bölgeyi izleyerek üç akşam geçirmişti. Belki de bu aşırı tedbirli bir hareketti. Emin değildi. Shallan daha önce hiç buna benzer bir şey yapmamıştı. Parmakları titreyerek şapkasını çıkardı, kıyafetinin o parçası gerçekti, ve saçlarının omuzlarının etrafına dökülmesine izin verdi. Sonra cebinden katlanmış bir resim çıkardı ve bekledi.

O gözlerini malikâneye dikmiş dururken dakikalar geçti. *Hadi...* diye düşündü. *Hadi...*

En sonunda, koyugözlü bir genç kadın malikâneden dışarı çıktı, pantolon ve gevşek bir düğmeli gömlek giymiş olan uzun boylu bir adamla kol kolaydı. Arkadaşı bir şeyler söylerken kadın kıkır kıkır güldü, sonra da koşturarak karanlığın içinde uzaklaştı, adam da arkasından seslenerek takip etmişti. Hizmetçi (Shallan onun adını öğrenmeyi *hâlâ* başaramamıştı) her gece bu saatlerde gidiyordu. İki kere bu adamla, bir kere de bir başkasıyla.

Derin bir nefes alarak içine Fırtınaışığı çekti, sonra da kızın önceden çizdiği resmini kaldırdı. Yaklaşık Shallan'ın boyunda, saçı yaklaşık aynı uzunlukta, hatları yeteri kadar benzerdi... İdare etmesi gerekecekti. Nefesini bıraktı ve başka birisi oldu.

O *kıkırdıyor ve gülüyor,* diye düşündü Shallan erkek eldivenlerini çıkarıp, yerine emineline bronz renkli bir kadın eldiveni takarken. *Ve sık sık parmak uçlarında yürüyerek, hoplayıp zıplıyor. Sesi benimkinden daha tiz ve bir şivesi yok.*

Shallan sesini benzetmek için antrenman yapmıştı ama ne kadar inanılır olabileceğini görmek zorunda kalmamayı umuyordu. Tek yapması gereken kapıdan içeri girmek, merdivenlerden yukarı çıkmak ve doğru odadan içeri sızmaktı. Kolay.

Ayağa kalktı ve binaya doğru yürüdü, nefesini tutmuş Fırtınaışığı'yla yaşıyordu.

◆ ◆ ◆

Kaladin uçurumun dibine parlayan bir Işık fırtınası hâline indi. Koşarak fırladı, mızrağını omzunun üzerine atmıştı. Fırtınaışığı damarlarındayken kımıldamadan durmak zordu.

Daha sonra kullanmak için birkaç küre torbasını attı. Üzerinden yükselen Fırtınaışığı uçurumu aydınlatmaya yetiyordu ve o koştukça duvarlarda gölgeler yaratıyordu. Bunlar yerdeki yığınlardan uzanan kemikler ve dallar tarafından oluşturulan siluetlere dönüşüyor gibiydi. Bedenler ve ruhlar. Hareketi gölgelerin kıvrılmasına neden oldu, sanki dönmüş onu izliyorlardı.

Demek ki sessiz bir seyirci kitlesinin önünde koşuyordu. Syl ışıktan bir kurdele şeklinde uçarak indi ve başının yanında asılı durdu, onun hızına uyuyordu. Engellerin üzerinden atladı ve şapırtıyla su birikintilerinden geçti, kaslarının egzersizle ısınmasına izin veriyordu.

Sonra duvarın üzerine zıpladı.

Beceriksiz bir şekilde çarptı, takıldı ve bir grup fırfırçiçeklerin arasından yuvarlandı. Yuvarlanarak yüz üstü durdu, duvarın üzerinde yatıyordu. Hırladı ve Fırtınaışığı kolundaki küçük bir kesiği kapatırken kendisini iterek ayaklarının üzerinde doğruldu.

Duvarın üzerine zıplamak fazla anormal geliyordu, çarptığı zaman kendini doğrultması zaman alıyordu.

Daha fazla Fırtınaışığı çekerek tekrar koşmaya başladı, kendisini perspektif değişimine alıştırıyordu. Platoların arasındaki açıklığa geldiği zaman, gözlerine derin bir çukura gelmiş gibi göründü. Uçurumun duvarlar tavanı ve zeminiydi.

Duvardan sıçradı, uçurumun zeminine odaklandı ve gözlerini kırptı, o yönü kendisi için tekrar aşağıya *dönüştürdü.* Yine bir tökezlemeyle indi ve bu sefer takılarak bir su birikintisine düştü.

Yuvarlanarak soğuk suyun içinde sırtının üstüne yattı, içini çekti. Yumruklarını sıkarken birikintinin dibine yerleşmiş olan kremi parmaklarının arasında ezildi.

Syl göğsüne konarak genç bir kadının şeklini aldı. Ellerini beline koydu.

"Ne var?" diye sordu Kaladin.

"Bu utanç vericiydi."

"Katılıyorum."

"Belki de sen biraz fazla hızlı başlamaya çalışıyorsundur," dedi Syl. "Neden koşarak başlamadan duvarın üzerine zıplamayı denemiyorsun?"

"Suikastçı bu şekilde yapabiliyordu," dedi Kaladin. "Benim de onun yaptığı gibi dövüşebilmem gerek."

"Anlıyorum. Ve sanırım o da bunların hepsini yapmaya hiç pratik yapmadan doğduğu anda başlamıştır."

Kaladin hafifçe nefesini bıraktı. "Tukks gibi konuşuyorsun."

"Ya? O da zeki, güzel ve her zaman haklı mıydı?"

"O geveze, hoşgörüsüz ve ölümüne dobraydı," dedi Kaladin ayağa kalkarak. "Ama evet, o da temel olarak her zaman haklıydı." Duvara döndü ve mızrağını dayadı. "Szeth buna 'Çivileme' demişti."

"İyi bir terim," dedi Syl başıyla onaylayarak.

"Eh, bu işi kıvırmak için, biraz temel hareketleri çalışmam gerekecek." Tıpkı bir mızrağı öğrenmek gibi.

Bu da büyük ihtimalle duvardan yukarı aşağı birkaç yüz kere zıplamak anlamına geliyordu.

O *suikastçının Parekılıcı'nın ucunda ölmekten iyidir,* diye düşündü ve başladı.

◆ ◆ ◆

Shallan Amaram'ın mutfağına girdi, yüzünü taşımakta olduğu kızın enerjik adımlarıyla hareket etmeye çalışıyordu. Büyük oda şöminenin üzerinde kaynamakta olan güçlü körinin kokusuyla ağırdı, akşam yemeğinin kalıntıları, eğer açıkgözün biri acıkacak olursa diye bekliyordu. Kızlar tencereleri ovalarken, aşçı köşede bir roman okuyordu. Oda kürelerle iyice aydınlatılmıştı. Görünüşe göre Amaram hizmetkârlarına güveniyordu.

Uzun bir basamaklar dizisi ikinci kata çıkıyor, hizmetkârlara Amaram'a yemek götürmek için hızlı bir yol veriyordu. Shallan pencerelerin konumlarını temel alan tahminlere dayanarak binanın planını çizmişti. Sırların içinde olduğu odayı belirlemesi kolay olmuştu, Amaram pencerenin kepenklerini kapattırmış ve hiçbir zaman açmıyordu. Görünüşe göre mutfaktaki merdiven konusundaki tahmini de doğruydu. O merdivenlere doğru yürüdü, taklit etmekte olduğu kadının da sık sık yaptığı gibi kendi kendine mırıldanıyordu.

"Şimdiden döndün mü?" dedi aşçı başını romanından kaldırmadan. Şiveye bakılırsa Herdazlı'ydı. "Bu geceki hediyesi yeteri kadar iyi değil miydi? Yoksa öbürü mü ikinizi bir arada gördü?"

Shallan hiçbir şey söylemedi, gerginliğinin üstünü mırıldanmasıyla örtmeye çalışıyordu.

"O zaman sana da bir iş bulalım," dedi aşçı. "Stine birisinin onun için aynaları parlatmasını istiyordu. Çalışma odasında, efendinin flütlerini temizliyor.

Flütler mi? Amaram gibi bir askerin flütleri mi vardı?

Eğer Shallan emri görmezden gelir ve merdivenlerden yukarı fırlayacak olursa, aşçı ne yapardı? Kadın büyük olasılıkla bir koyugöz için yüksek mevkiliydi. Ev personelinin önemli bir üyesi.

Aşçı başını romanından kaldırmadı ama alçak sesle devam etti. "Senin öğlenleyin de gizli gizli gittiğini fark etmediğimizi sanma, çocuğum. Sırf efendi sana düşkün diye, senin bundan faydalanabileceğin anlamına gelmiyor. Git çalış. Boş akşamını oynamak yerine temizlik yaparak geçirmek sana görevlerin olduğunu hatırlatabilir."

Shallan dişlerini sıkarak o merdivenlerin yukarısındaki hedefine doğru baktı. Aşçı yavaş yavaş romanını indirdi. Somurtuşu kişinin itaatsizlik edebileceği bir türdenmiş gibi görünmüyordu.

Shallan başını sallayarak onayladı, merdivenlerden uzaklaştı ve ilerideki koridora çıktı. Ön salonun yukarısında bir diğer merdiven daha olacaktı. Tek yapması gereken o yöne doğru ilerlemek ve...

Bir yan odadan koridora çıkan bir şekli gördüğü zaman Shallan yerinde donup kaldı. Uzun boyu, kare yüzü ve sivri burnu olan adam, modern tasarımlı bir açıkgöz üniforması giyiyordu; düğmeli bir gömleğin üzerinde açık bir ceket, sert pantolon, boynuna bağlanmış bir atkı.

Fırtınalar! Yücebey Amaram'ın, modaya uygun ya da değil, bugün evde *olmaması* gerekiyordu. Adolin Amaram'ın bu gece Dalinar ve kral ile yemek yiyeceğini söylemişti. Neden buradaydı?

Amaram elindeki bir hesap defterine bakarak duruyordu ve Shallan'ı fark etmiş gibi görünmüyordu. Ona arkasını döndü ve koridordan aşağı doğru ilerledi.

Kaç. Bu onun anlık tepkisiydi. Ön kapılardan dışarı kaç, karanlığın içinde kaybol. Sorun aşçının onunla konuşmuş olmasıydı. Shallan'ın taklit ettiği kadın daha sonra geri döndüğü zaman başı çok büyük belaya girecekti ama şahitlerle eve daha önce gelmediğini kanıtlamayı başarabilirdi. Shallan ne yaparsa yapsın, o gittikten sonra Amaram'ın hizmetçilerinden biri kılığında evine sızan birisi olduğunu öğrenme ihtimali yüksekti.

Fırtınababa! Daha Shallan binadan içeri yeni girmişti ve şimdiden her şeyi berbat etmişti bile.

İlerideki merdivenler gıcırdadı. Amaram odasına gidiyordu, Shallan'ın incelemesi gereken odaya.

Hayaletkanlar Amaram'ı uyardığım için bana çok kızacak, diye düşündü. *Ama ben bunu yapar ve üstüne hiçbir bilgi edinmeden geri dönersem daha bile kızgın olacaklardır.*

Shallan'ın o odaya girmesi gerekiyordu, yalnız başına. Bu da Amaram'ın içeri girmesine izin veremeyeceği anlamına geliyordu.

Koşturarak arkasından gitti, giriş salonuna daldı ve merdiven direğini yakalayıp, etrafından savrularak dönüp, merdivenlerden yukarı doğru fırladı. Amaram üst sahanlığa ulaşmıştı ve koridora doğru döndü. Belki de o odaya gitmezdi.

Shallan o kadar şanslı değildi. O merdivenlerden yukarı koştururken, Amaram tam da o kapıya doğru döndü ve bir anahtar çıkardı, kilitten içeri soktu ve çevirdi.

"Berrakbey Amaram," dedi Shallan, üst sahanlığa vardığı zaman nefes nefeseydi.

Amaram ona doğru dönerek kaşlarını çattı. "Telesh? Sen bu gece dışarı çıkmıyor muydun?"

Eh, en azından artık ismini biliyordu. Amaram gerçekten de hizmetkârlarıyla mütevazı bir hizmetçinin akşam planlarından haberdar olacağı kadar yakından mı ilgileniyordu?

"Evet, Berrakbey," dedi Shallan. "Ama geri geldim."

Dikkatini dağıtacak bir şeyler gerek. Ama çok şüpheli bir şey değil. Düşün! Sesin farklı olduğunu fark edecek miydi?

"Telesh," dedi Amaram başını iki yana sallayarak. "Hâlâ ikisinden birini seçemiyor musun? Babana sana iyi bakılacağına dair söz verdim. Eğer sen durulmazsan, bunu nasıl yapabilirim?"

"Ondan değil, Berrakbey," dedi Shallan hızla. "Hav size gelen bir haberciyi durdurmuş. Beni size söylemem için geri gönderdi."

"Haberci mi?" dedi Amaram anahtarını kilitten geri çıkararak. "Kimden?"

"Hav söylemedi, Berrakbey. Gerçi önemli olduğunu düşünüyor gibiydi."

"Bu adam..." dedi Amaram bir iç çekişle. "O fazla korumacı. O bu darmadağınık kampın içinde çevrenin güvenliğini sağlayabileceğini mi düşünüyor?" Yücebey düşündü, sonra anahtarını cebine geri soktu. "Gidip baksam iyi olacak."

O yanından geçer ve merdivenlerden aşağıya doğru giderken Shallan Amaram'a reverans yaptı. O görüş alanından çıktıktan sonra ona kadar saydı, sonra kapıya doğru koştu. Hâlâ kilitliydi.

"Desen!" diye fısıldadı Shallan. "Neredesin?"

Eteğinin kıvrımlarının arasından çıktı, zemin boyunca ve sonra da duvardan yukarıya ilerledi, en sonunda Shallan'ın hemen önünde tahtadaki bir oyma gibi durdu.

"Kilit?" diye sordu Shallan.

"Bu bir desen," dedi Desen, sonra da iyice küçüldü ve anahtar deliğinden içeri girdi. Shallan ona odalarındaki kilitleri de birkaç sefer denetmişti ve o da Tyn'in sandığında yaptığı gibi her seferinde kilitleri açmayı başarmıştı.

Kilit tık etti ve Shallan kapıyı açtı ve karanlık odanın içine daldı. Elbisesinin cebinden çıkardığı bir küre onun için içeriyi aydınlattı.

Sır oda. Kepenkleri her zaman çekik olan, kapısı sürekli kilitli tutulan oda. Hayaletkanların görmeyi o kadar ısrarla istediği bir oda.

Haritalarla doluydu.

◆ ◆ ◆

Yüzeyler arasında sıçramanın numarası inişte değildi, diye keşfetmişti Kaladin. Mesele refleksler ya da zamanlama da değildi. Hatta mesele perspektif kayması bile değildi.

Mesele korkuydu.

Mesele havada asılı dururken, bedenin *aşağı* doğru çekilmeyi bırakıp yalpalayarak *yan tarafa* doğru çekilmeye başladığı o andı. İçgüdüleri bu değişimle baş etmeye

hazırlıklı değildi. İlkel bir parçası aşağının aşağı olmayı bıraktığı her sefer paniğe kapılıyordu.

Duvara doğru koştu ve zıpladı, ayaklarını yan tarafa doğru savurdu. Tereddüt edemezdi, korkamazdı, irkilemezdi. Bu korunmak için kollarını kaldırmadan, kendini yüz üstü taş zemine fırlatmayı öğrenmeye benziyordu.

Perspektifini değiştirdi ve duvarı aşağıya dönüştürmek için Fırtınaışığı'nı kullandı. Ayaklarını hazırladı. Şimdi bile, o kısa an için, içgüdüleri ayaklandı. Vücut biliyordu, uçurum zeminine geri düşecek olduğunun *farkındaydı*. Kemiklerini kıracak, başını çarpacaktı.

Kaladin tökezlemeden duvarın üzerine indi.

Kaladin doğrularak kalktı, şaşırmıştı, ve Fırtınaışığı'yla parlayan derin bir nefes verdi.

"Güzel!" dedi Syl etrafında uçuşarak.

"Bu doğaya aykırı," dedi Kaladin.

"Hayır. Benim hiçbir zaman doğaya aykırı bir şeyle ilişkim olamaz. Bu sadece... Doğa*fazlası*."

"Doğaüstü demek istiyorsun."

"Hayır, istemiyorum." Syl güldü ve fırlayarak önünden gitti.

Bu doğaya *aykırıydı*, daha yeni öğrenen bir çocuk için yürümenin doğasına aykırı olması gibi. Zaman içinde doğaya uygun hâle geliyordu. Kaladin emeklemeyi öğreniyordu ve, ne yazık ki, kısa süre sonra ondan koşması istenecekti. Aksırt inine atılan bir çocuk gibi. Ya hızla öğrenir, ya da yenilir giderdin.

Duvar boyunca koştu, bir şistkabuk çıkıntısının üzerinden atladı, sonra da yana doğru zıpladı ve aşağıyı uçurumun zeminine kaydırdı. Sadece ufak bir tökezlemeyle yere inmişti.

Daha iyiydi. Syl'in arkasından koştu ve devam etti.

◆ ◆ ◆

Haritalar.

Shallan öne doğru süzüldü, tek küresi duvarları haritalarla kaplanmış ve her tarafa kâğıtların saçılmış olduğu bir odayı aydınlatıyordu. Hızla karalanmış rünlerle kaplılardı, güzel olmaları için yapılmamışlardı. Shallan büyük bir kısmını zar zor okuyabiliyordu.

Bunu duymuştum, diye düşündü *Fırtınabekçisi alfabesi. Onların yazı üzerindeki yasakları atlatmak için kullandıkları yol.*

Amaram bir fırtınabekçisi miydi? Duvardaki yücefırtınaları ve sonraki gelişlerini listeleyen, haritaların üzerindeki notlarla aynı elle yazılmış bir zaman çizelgesi, bunun bir kanıtıymış gibi görünüyordu. Belki de Hayaletkanların aradığı buydu; şantaj malzemesi. Erkek âlimler olarak fırtınabekçileri çoğu kişiyi rahatsız ediyordu. Yazı yazmak ile temelde aynı şey olan bir şekilde rünleri kullanmaları, ağzı sıkılıkları... Amaram bütün Alethkar'daki en başarılı generallerden birisiydi. Savaştığı kişiler tarafından bile saygı duyulurdu. Onun bir fırtınabekçisi olduğunu açığa çıkarmak, önüne ciddi zararlar verebilirdi.

Ama neden böyle garip hobilerle uğraşıyordu ki? Bu haritaların hepsi Shallan'a hafifçe ölümünden sonra babasının çalışma odasında keşfettiği haritaları hatırlatıyordu, gerçi onlar Jah Keved'indi. "Dışarıyı izle, Desen," dedi. "Amaram binaya geri döndüğü zaman bana çabucak haber ver."

"Mmmm," diye vızıldan Desen gitti.

Zamanının kısa olduğunun farkında olan Shallan duvara doğru hızla gitti, küresini kaldırdı ve haritaların Hatıra'larını aldı. Harap Ovalar? Bu harita daha önce gördüklerinin hepsinden çok daha geniş kapsamlıydı ve buna kralın Haritalar Galerisi'ndeyken incelediği Asli Harita da dâhildi.

Amaram bu kadar geniş kapsamlı bir şeyi nasıl ele geçirebilmişti? Rünlerin kullanılış şeklini çözmeye çalıştı, görebildiği kadarıyla herhangi bir gramer yoktu. Rünler o şekilde kullanılmak için değillerdi. Onlar tek bir fikri ifade ederlerdi, bir düşünceler dizisini değil. Sırayla birkaç tanesini okudu.

Köken... Yön... Belirsizlik... 'Ortanın yeri belli değil' mi? Herhâlde bu anlama geliyordu.

Diğer notlar da benzerdi ve Shallan kafasının içinde tercüme etti. *Belki bu yönde bastırmak sonuç verir. Buradan izleyen savaşçılar görüldü.* Diğer rün grupları Shallan'a hiçbir anlam ifade etmiyordu. Bu yazı acayipti. Belki Desen bunu tercüme edebilirdi ama Shallan kesinlikle edemiyordu.

Haritaların dışında, duvarlar ayrıca yazılar, şekiller ve diyagramlarla dolu uzun kâğıt parçalarıyla da kaplanmıştı. Amaram bir şeyler üzerinde araştırma yapıyordu, büyük bir şeyler...

Parshendi! diye fark etti. O *rünler bu anlama geliyor. Parap-shenesh-idi.* Üç rün, üç farklı şey anlamına geliyordu ama bir arada, okunuşları "Parshendi" kelimesini oluşturuyordu. Yazıların bazılarının anlamsızmış gibi görünmesinin sebebi işte buydu. Amaram bazı rünleri sesleri için kullanıyordu. Bunu yaptığı zaman altlarını çiziyordu ve bu da onun rünlerle hiçbir zaman ifade edilemeyecek olması gereken şeyleri yazmasını sağlıyordu. Fırtınabekçileri *gerçekten de* rünleri tam bir alfabeye dönüştürüyordu.

Parshendiler Yokelçilerin nasıl geri getirileceğini biliyor olmalı, diye tercüme etti hâlâ rünlerin kullanımı yüzünden dikkati dağınık olarak.

Ne?

Sırrı onlardan çıkar.

Ortaya Alethi ordularından önce ulaş.

Yazıların bazıları referans listeleriydi. Her ne kadar rünlere çevrilmiş olsalar da, Shallan bazılarını Jasnah'nın çalışmalarından alıntılar olarak tanıdı. Yokelçiler hakkındalardı. Diğerleri Yokelçi ve başka mitolojik yaratıklar oldukları iddia edilen çizimlerdi.

İşte bu, Hayaletkanların Jasnah ile aynı şeylerle ilgilenmekte olduklarının kanıtıydı. Ve görünüşe göre Amaram da öyleydi. Kalbi heyecanla çarpan Shallan dönerek odaya göz gezdirdi. Urithiru'nun sırrı burada mıydı? Amaram bunu bulmuş muydu?

Shallan'ın şu anda tercüme edemeyeceği kadar çok şey vardı. Okuması fazla zordu ve kalbinin gümlemesi onu fazla geriyordu. Dahası, Amaram büyük olasılıkla çok

kısa süre sonra geri gelecekti. Bunların hepsinin daha sonra resmini çizmek üzere Hatıralar aldı.

Bunu yaparken, üstünkörü tercüme ettiği yazılar Shallan'ın içinde yeni bir dehşet türünün evrilmesine neden oldu. Görünüşe göre... Görünüşe göre Yücebey Amaram, Alethi şerefinin timsali, ciddi ciddi Yokelçilerin geri dönüşü için çalışıyordu.

Benim bunların bir parçası olarak kalmam gerekli, diye düşündü. *Hayaletkanların bu operasyonu berbat ettiğim için beni dışlamalarına izin veremem. Onların başka neler bildiklerini öğrenmem gerek. Ve Amaram'ın da bu yaptıklarının sebebini öğrenmem gerek.*

Bu gece basitçe kendini kurtarmak için kaçamazdı. Amaram'ın birilerinin gizli odasına sızdığını fark etmesine izin verme riskine giremezdi. Bu işi eline yüzüne bulaştıramazdı.

Shallan'ın daha iyi yalanlar yaratması gerekiyordu.

Cebinden bir kâğıt çıkardı ve sayfanın üzerine vurdu, sonra da şiddetle çizim yapmaya başladı.

◆ ◆ ◆

Kaladin dikkatli bir hızla duvardan zıpladı, yan tarafına doğru döndü ve adımlarını bozmadan tekrar zemine indi. Fazla hızlı gitmiyordu ama en azından artık tökezlemiyordu.

Her zıplamayla, o içgüdüsel paniği daha da fazla bastırıyordu. Yukarı, tekrar duvarın üstüne. Tekrar aşağı. Fırtınaışığı'nı içine çekerek tekrar ve tekrar.

Evet, bu doğaldı. Evet, bu *kendisiydi.*

İçinde kabaran bir heyecan hissederek uçurum zemininde koşmaya devam etti. O kemik ve yosun yığınlarının arasından geçerek giderken, gölgeler de ona el sallayarak cesaret verdi. Büyük bir su havuzunun üzerinden sıçradı ama büyüklüğünü iyi seçememişti. Aşağı indi, sığ suyun içine şapırtıyla inmek üzereydi.

Ama refleks olarak yukarıya doğru baktı ve kendisini gökyüzüne doğru Çiviledi.

Kısa bir an için Kaladin düşmeyi kesti ve bunun yerine yukarı doğru düştü. İleriye doğru olan momentumu devam ediyordu ve havuzu aştı, sonra da tekrar kendisini aşağı doğru Çiviledi. Hızlı bir yürüyüş hâlinde yere indi, terliyordu.

Kendimi yukarıya doğru Çivileyebilir ve sonsuza kadar gökyüzünün içine düşebilirim, diye düşündü.

Ama hayır, bu sıradan bir insanın düşüneceği şeydi. Bir gökyılanı düşmekten korkmazdı, değil mi? Balıklar boğulmaktan korkmazdı.

Yeni bir şekilde düşünmeye başlayana kadar, kendisine verilmiş olan bu hediyeyi kontrol edemeyecekti. Ve bu *kesinlikle* bir hediyeydi. Kaladin buna sarılacaktı.

Artık gökyüzü onundu.

Kaladin bağırarak koşmaya başladı. Sıçradı ve kendisini duvara Çiviledi. Duraklamak yok, tereddüt yok, *korku* yok. Son hız koşar hâlde indi ve yakınlarında Syl sevinçle güldü.

Ama bu, bu kolaydı. Kaladin duvardan zıpladı ve doğrudan yukarısında olan karşı duvara baktı. Kendisini o yöne doğru Çiviledi ve bedenini bir savurmayla döndürdü. Bir dizinin üzerine çökerek, bir an önce onun için tavan olan şeyin üzerine kondu.

"Başardın!" dedi Syl etrafında uçuşarak. "Ne değişti?"

"Ben değiştim."

"Eh, evet, ama neyin değişti?" diye sordu Syl.

"Her şeyim."

Syl ona kaşlarını çattı. Kaladin sırıtarak karşılık verdi ve uçurum duvarı boyunca koşarak fırlayıp gitti.

◆◆◆

Shallan malikânenin arka basamaklarından mutfağa doğru iniyor, her adımını normalde olacağından daha sertçe yere vurarak, olduğundan daha ağırmış izlenimini yaratmaya çalışıyordu. Aşçı romanından başını kaldırdı ve gözleri kocaman açılarak panik hâlinde elinden düşürüp, ayağa kalkmaya çalıştı. "Berrakbey!"

"Oturmaya devam et," diye ağzını oynattı Shallan dudaklarını kapatmaya çalışarak yüzünü kaşırken. Desen Amaram'ın sesini kusursuz bir şekilde taklit ederek, Shallan'ın söylemesini istediği kelimeleri söylüyordu.

Aşçı emredildiği gibi oturmaya devam etti. Shallan umuyordu ki, o konumdan aşçı Amaram'ın olması gerekenden daha kısa boylu olduğunu fark etmeyecekti. İllüzyonun altında parmaklarının ucunda yürürken bile, yücebeyden çok daha kısa boyluydu.

"Biraz önce hizmetçi Telesh ile konuşmuşsun," dedi Desen Shallan dudaklarını oynatırken.

"Evet, Berrakbey," dedi aşçı, Desen'in ses tonuna uymak için alçak sesle konuşmuştu. "Onu akşam için Stine'la çalışmaya gönderdim. Kızın biraz yönlendirmeye ihtiyacı olduğunu düşünmüştüm."

"Hayır," dedi Desen. "Onun geri dönmesini ben emrettim. Onu tekrar gönderdim ve bu gece olanlar hakkında konuşmamasını emrettim."

Aşçı kaşlarını çattı. "Bu gece... Olanlar hakkında mı?"

"Sen bu olaydan asla bahsetmeyeceksin. Seni ilgilendirmeyen bir şeye müdahale ettin. Telesh'i hiç görmemişsin gibi davran. Bu olay hakkında benimle asla konuşma. Eğer konuşursan, bunların hiçbirisi olmamış gibi davranacağım. Anlıyor musun?"

Aşçı'nın rengi attı ve sandalyesinde büzülerek başıyla onayladı.

Shallan ona kısaca başını salladı, sonra da yürüyerek mutfaktan gecenin içine çıktı. Orada binanın yan tarafına çömeldi, kalbi küt küt atıyordu. Yine de yüzünde bir sırıtış belirdi.

Görülmeyeceğinden emin olunca, nefesini bırakarak bir bulut hâlinde içindeki Fırtınaışığı'nı üfledi, sonra da öne bir adım attı. İçinden geçerken Amaram'ın görüntüsü kayboldu, yerinde daha önce taklit etmekte olduğu haberci oğlanınki belirdi. Koşarak binanın ön tarafına geri döndü ve basamaklara oturup, başını ellerinin üzerine dayadı.

Amaram ve Hav alçak sesle konuşarak karanlığın içinden yaklaşıyorlardı. "...Kızın beni haberciyle konuşurken gördüğünü fark etmemiştim, Yücebey," diyordu Hav. "O mutlaka..." Shallan'ı görürlerken konuşmasını keserek sustu.

Shallan fırlayarak ayağa kalktı ve Amaram'a eğildi.

"Şimdi bir önemi yok, Hav," dedi Amaram askere devriyesine geri dönmesi için elini sallayarak.

"Yücebey," dedi Shallan "Size bir mesaj getirdim."

"Orası belli, koyudoğumlu," dedi adam yanına gelerek. "Bu sefer ne istiyormuş?"

"Bu sefer mi?" diye sordu Shallan. "Ben Shallan Davar'dan geldim."

Amaram başını bir yana yatırdı. "Kim?"

"Adolin Kholin'in nişanlısı," dedi Shallan. "O Alethkar'daki bütün Parekılıçları'nın envanterini resimli olarak güncelleştirmek istiyor. Eğer siz kabul ederseniz, gelip sizinkinin bir çizimini yapmak üzere zaman ayarlamak istiyor."

"Oh," dedi Amaram. Rahatlarmış gibi göründü. "Evet, eh, bunda bir sakınca yok. Çoğu öğleden sonra boşum. Ona bir buluşma ayarlamak için vekilharcımla görüşecek birini göndermesini söyle."

"Emredersiniz, Berrakbey. Dediğiniz gibi yapacağım." Shallan gitmek için hareketlendi.

"Bu kadar basit bir soru sormak için mi bu kadar geç saatte geldin?" diye sordu Amaram.

Shallan omzunu silkti. "Açıkgözlerin emirlerini sorgulamıyorum, Yücebey. Ama hanımım, ee, onun bazı zamanlar dikkati dağınık olabiliyor. Sanırım o, bana vereceği görev hazır hâlâ aklındayken beni yollamak istemiştir. Ve o Parekılıçları ile gerçekten de çok ilgili."

"Kim değil ki?" dedi Amaram arkasına dönerken düşünceli bir şekilde, alçak sesle konuşuyordu. "Onlar muhteşem şeyler, değil mi?"

O Shallan'la mı, yoksa kendi kendine mi konuşmuştu? Shallan tereddüt etti. Amaram'ın elinde sisler katılaşarak bir Kılıç oluştu, yüzeyinde su damlacıkları vardı. Bunu yukarı kaldırarak yansımasında kendisine baktı.

"Nasıl bir güzellik," dedi. "Nasıl bir sanat. Neden en muhteşem eserlerimizle öldürmek zorundayız? Ah, ama ben gevezelik ediyor, seni alıkoyuyorum. Özür dilerim. Kılıç benim için hâlâ yeni. Onu çağırmak için bahaneler uyduruyorum."

Shallan neredeyse duymuyordu bile. Keskin olmayan ağzı su dalgacıkları gibi şekilli olan bir Kılıç'tı. Ya da belki yanan alevler. Bütün yüzeyi boyunca oymalar vardı. Eğimli, kıvrımlı.

Shallan bu Kılıç'ı tanıyordu.

Bu abisi Helaran'a aitti.

◆ ◆ ◆

Kaladin uçurum boyunca koştu ve rüzgâr da ona katıldı, arkasından esiyordu. Syl önünde ışıktan bir kurdele şeklinde süzülüyordu.

Yoluna çıkan bir kayaya geldi ve havaya zıpladı, kendisini yukarı doğru Çiviledi. En az bir otuz ayak kadar yukarı doğru süzüldü, sonra da kendisini aynı anda aşağıya ve yana doğru Çiviledi. Aşağı doğru olan Çivileme, yukarı yöndeki momentumunu yavaşlattı, yana doğru olan Çivileme de onu duvara getirdi.

Aşağı doğru olan Çivilemeyi bıraktı ve bir eliyle duvara çarptı, kıvrıldı ve kendisini iterek ayağa kalktı. Uçurumun duvarı boyunca koşmaya devam etti. Platonun

sonuna ulaştığı zaman, bir sonrakine doğru zıpladı ve kendisini onun duvarına doğru Çiviledi.

Daha hızlı! Daha önce bıraktığı torbalara dönerek, neredeyse geride kalmış olan bütün Fırtınaışığı'nı almıştı. O kadar çok Işık'ı vardı ki, bir ateş gibi parlıyordu. O zıplar ve kendini ileri, doğuya doğru Çivilerken Kaladin'i teşvik ediyordu. Bu onun uçurum boyunca düşmesine neden olmuştu. Uçurumun zemini altından süratle geçiyordu, yanlarındaki bitkiler bir bulanıklıktan ibaretti.

Kaladin'in düşmekte olduğunu hatırlaması gerekiyordu. Bu uçmak değildi ve hareket ettiği her saniye hızını arttırıyordu. Bu o özgürlük, o nihai hürriyet hissini durdurmuyordu. Sadece tehlikeli olabileceği anlamına geliyordu.

Rüzgârlar kuvvetlendi ve en son anda kendisini geriye doğru Çivileyerek önündeki uçurum duvarına bindirirken düşüşünü yavaşlattı.

O yön artık onun için aşağıydı, o yüzden de ayağa kalktı ve bu duvarın üzerinde koşmaya başladı. Fırtınaışığı'nı şiddetli bir hızla kullanıyordu ama cimrilik yapmasına gerek yoktu. Altıncı Dan'dan olan açıkgöz bir subay gibi maaş alıyordu ve kürelerinin içinde minik çentik mücevherleri değil, broamlar vardı. Şimdi onun bir aylık ücreti, daha önce bir arada görmediği kadar çok para ediyordu ve içindeki Fırtınaışığı ise, bir zamanlar görmüş olduğuyla kıyaslandığı zaman, büyük bir hazineydi.

Bir grup fırfırçiçeğin üstünden atlarken bağırdı, altındaki yaprakları içlerine çekiliyordu. Kendini uçurumun karşı duvarına Çiviledi ve uçurumu aşarak, ellerinin üzerine indi. Kendisini geriye doğru fırlattı ve her nasılsa o yöne doğru sadece *biraz* Çiviledi.

Şimdi çok daha hafifti ve havada dönerek ayaklarının üzerine inmeyi başabildi. Duvarın üzerinde ayakta duruyordu, yüzü uçurumun ilerisine dönüktü, yumrukları sıkılmış ve üzerinden Fırtınaışığı dökülüyordu.

Syl tereddüt ederek etrafında ileri geri uçtu. "Ne oldu?" diye sordu.

"Daha fazla," dedi Kaladin, sonra kendini öne, koridordan ileriye doğru doğru Çiviledi.

Korkusuzca düştü. Bu onun yüzeceği okyanusu, üzerinde yükseleceği rüzgârlarıydı. Bir sonraki platoya doğru yüz üstü düştü. Tam gelmeden önce, kendisini yana ve geriye doğru Çiviledi.

Karnı sarsıldı. Sanki birileri etrafına bir ip bağlamış ve onu bir uçurumdan atmış, sonra da tam o sonuna gelirken ipe asılmış gibi hissediyordu. Ancak içindeki Fırtınaışığı rahatsızlığını önemsiz hâle getiriyordu. Yana doğru çekilerek başka bir uçurum boyunca düştü.

Çivilemeler onu bir diğer koridor boyunca tekrar doğuya doğru gönderiyordu ve Kaladin uçurumların içinde kalarak platoların arasından salına salına geçiyordu; dalgaların içinden yüzerek taşların arasından kıvrılan bir yılan gibi. İleriye, daha da hızlı, hâlâ düşüyordu...

Hem hayret, hem de onu savuran güçlerle sıkılmış olan dişlerle, dikkati bir kenara attı ve kendisini yukarı doğru Çiviledi. Bir, iki, üç kere. Diğer her şeyi bıraktı ve üstünden dökülen Işık'ın içinde uçurumlardan dışarıya fırlayarak yukarıdaki havada yükseldi.

Tekrar o yöne doğru düşebilmek için kendisini doğruya doğru Çiviledi ama artık önünü kesen platolar yoktu. Uzak, karanlığın içinde kaybolmuş olan ufka doğru uçtu. Hız kazanıyordu, ceketi dalgalanıyor, saçları arkasında savruluyordu. Hava yüzünü yumrukluyordu ve gözlerini kıstı ama kapatmadı.

Altında, karanlık uçurumlar birbiri ardına geçip gidiyordu. Plato. Çukur. Plato. Çukur. Bu his... Dünyanın üzerinden uçmak... Kaladin bunu daha önce de hissetmişti, rüyalarında. Geçmesi köprücülerin saatlerini alan yolu, dakikalar içinde geçti. Sanki bir şeyler ona arkasından destek oluyor, rüzgârın kendisi onu taşıyormuş gibi hissetti. Syl sağ tarafından uçarak geliyordu.

Peki o solundakiler? Hayır, onlar diğer rüzgârsprenleriydi. Kaladin düzinelercesini toplamıştı, ışıktan kurdeleler hâlinde etrafında uçuşuyorlardı. Syl'i ayırt edebiliyordu. Nasıl olduğunu bilmiyordu, o öbürlerinden farklı görünmüyordu, ama Kaladin seçebiliyordu. Bir kalabalığın içinden ailenin bir üyesini sırf yürüyüşünden seçebilmen gibiydi.

Syl ve kuzenleri ışıktan bir sarmal hâlinde etrafında döndü, özgür ve serbestlerdi ama bir düzenin ipuçları da görülüyordu.

Kendini en son bu kadar iyi, bu kadar muzaffer, bu kadar *canlı* hissetmesinden beri ne kadar zaman geçmişti? Tien'in ölümünden daha önceydi. Köprü Dört'ü kurtardığı zaman bile, karanlık onu takip etmişti.

Bu buharlaşıp gitti. İlerisinde platoların üzerinde taştan bir çıkıntı gördü ve kendisini sağa doğru dikkatli bir Çivileme ile ona doğru itekledi. Arkaya doğru olan diğer Çivilemeler, onu kaya çıkıntısının ucuna geldiği zaman yakalayıp etrafında dönebileceği kadar yavaşlattı, parmaklarının altındaki kremtaşı pürüzsüzdü.

Yüz tane rüzgârspreni bir dalga gibi üzerine çarparak yarıldı, ışıktan bir yelpaze şeklinde Kaladin'den etrafına doğru saçıldılar.

Sırıttı. Sonra yukarıya baktı, gökyüzüne doğru.

◆
◆ ◆

Yücebey Amaram karanlığın içinde Parekılıcı'na bakmaya devam etti. Malikânenin ön tarafından dökülen ışıkta yukarı kaldırmıştı.

Shallan, babasının o silah kendisine doğru uzatıldığı zaman ki sessiz dehşetini hatırladı. Bu bir tesadüf olabilir miydi? İki silah aynı görüntüye sahip olabilir miydi? Belki de yanlış hatırlıyordu.

Hayır. Hayır, Shallan o Kılıç'ın görüntüsünü *hiçbir zaman* unutmayacaktı. Bu Helaran'ın elinde olan Kılıç'tı. Ve onlar hiçbir zaman birbirinin aynısı olmazdı.

"Berrakbey," dedi Shallan, Amaram'ın dikkatini çekerek. İrkilmiş gibi görüntü, sanki Shallan'ın orada olduğunu unutmuştu.

"Evet?"

"Berrakhanım Shallan Alethi ordusunda bütün Kılıç ve Zırh'ların geçmişlerinin de düzgün bir şekilde takip edilmiş ve bütün kayıtların da doğru olduğundan emin olmak istiyor," dedi. "Sizin Kılıç'ınız kayıtlarda yok. O yüzden de size Kılıç'ınızın kökenini paylaşmayı kabul eder misiniz diye sormamı istemişti, âlimlik adına."

"Bunu Dalinar'a zaten anlattım," dedi Amaram. "Ben Pare'lerimin geçmişini bilmiyorum. İkisi de beni öldürmeye çalışan bir suikastçının elindeydi. Genç bir adam.

Veden, kızıl saçlı. Adını bilmiyoruz ve yüzü de karşı saldırım nedeniyle tanınmaz hâle geldi. Onu yüz plakasının aralığından vurmak zorunda kalmıştım çünkü."

Genç adam. Kızıl saçlı.

Shallan abisinin katilinin önünde duruyordu.

"Iı..." Shallan kekeledi, kendini berbat hissediyordu. "Teşekkür ederim. Ben bu bilgiyi aktaracağım."

Döndü, yürüyerek uzaklaşırken tökezlememeye çalışıyordu. En sonunda Helaran'a ne olduğunu öğrenmişti.

Sen de bütün bunların içindeydin, değil mi Helaran? diye düşündü. *Tıpkı babam gibi. Ama nasıl, neden?*

Görünüşe göre Amaram Yokelçileri geri getirmeye çalışıyordu. Helaran onu öldürmeye çalışmıştı.

Ama herhangi birileri gerçekten de Yokelçileri geri getirmeyi *ister* miydi? Belki de Shallan yanlış anlamıştı. Odalarına geri dönmesi, aldığı Hatıralar'daki o haritaları çizmesi ve bütün bunların ne anlama geldiğini çözmesi gerekiyordu.

Muhafızlar, neyse ki, o Amaram'ın kampından çıkarak karanlığın gizliliğine karışırken daha fazla sorun çıkarmadı. Bu da iyiydi, çünkü eğer yakından baksalardı, haberci oğlanın gözlerinde yaşlar olduğunu görürlerdi. Şimdi kesin bir şekilde ölmüş olduğunu bildiği bir abi için ağlıyordu.

◆
◆ ◆

Yukarı.

Bir Çivileme, sonra bir tane daha, sonra bir üçüncüsü. Kaladin gökyüzüne doğru fırladı. Boşluk dışında hiçbir şey yoktu, onun zevki için sonsuz bir deniz.

Hava soğuk oldu. Yine de yukarı doğru gitti, bulutlara ulaşıyordu. En sonunda, yere geri dönmeden önce Fırtınaışığı'nın tükeneceğinden endişe ederek, Kaladin gönülsüz bir şekilde kendini aşağı doğru Çiviledi. Sadece tek bir dolu küresi kalmıştı, acil bir durum için cebinde taşıyordu.

Anında aşağı doğru inmedi, sadece yukarı yöndeki momentumu azalmıştı. Hâlâ gökyüzüne doğru Çiviliydi, yukarıya doğru olan Çivilemeleri bırakmamıştı.

Meraklanarak, daha da fazla yavaşlamak için kendisini aşağı Çiviledi, sonra da bir tane yukarı, bir tane de aşağıya doğru olanlar dışında bütün Çivilemelerini bıraktı. En sonunda yavaşlayarak havanın ortasında durdu. İkinci ay yükselmiş, çok aşağılarındaki Ovalar'ı ışığıyla yıkıyordu. Buradan kırık bir tabağa benziyordu. *Hayır...* diye düşündü gözlerini kısarak. *Bu bir desen.* Kaladin bunu daha önce de görmüştü. Rüyasında.

Rüzgâr üzerine esiyor, onun bir uçurtma gibi kaymasına neden oluyordu. Çektiği rüzgârsprenleri artık rüzgârlara binmediği için dağılıp gitti. Komikti. Kaladin hiç insanın duygu sprenlerini çektiği gibi, rüzgârsprenlerini de çekebileceğini fark etmemişti.

Tek yapman gereken şey gökyüzünün içine düşmekti.

Syl geride kalmıştı, en sonunda omzuna gelip konmadan önce etrafında bir girdap hâlinde döndü. Oturdu, sonra da aşağıya baktı.

"Bu görüntüye çok fazla insan şahit olmaz," diye belirtti. Böyle yukarıdan, sağ tarafındaki ateş halkaları şeklindeki savaş kampları önemsiz gibi görünüyordu. Ra-

hatsız olacak kadar soğuktu. Kaya yükseklerde havanın daha seyrek olduğunu iddia ediyordu, gerçi Kaladin hiçbir fark görememişti.

" Epey bir süredir sana bunu yaptırmaya çalışıyorum," dedi Syl.

"Bu elime ilk mızrak aldığım zaman gibi," diye fısıldadı Kaladin. "Ben sadece bir çocuktum. Sen o zaman da benimle birlikte miydin? O kadar yıl önce?"

"Hayır," dedi Syl. "Ve evet."

"İkisi birden olamaz."

"Olabilir. Seni bulmam gerektiğini biliyordum. Ve rüzgârlar seni tanıyordu. Beni sana getirdiler."

"O zaman yapabildiğim her şey, mızrakta olan yeteneğim, dövüşme tarzım," dedi Kaladin. "Onlar benden değil. Senden."

"*Bizden.*"

"Hile yapmışım. Hak etmemişim."

"Saçmalık," dedi Syl. "Sen her gün antrenman yaptın."

"Bir avantajım var."

"Yeteneğin avantajı," dedi Syl. "Usta müzisyen ilk kez eline bir alet alır ve içinde başka kimsenin bulamadığı müziği bulursa, hile mi yapmış olur? Sırf o doğal olarak daha yetenekli diye, o sanatı hak edilmemiş mıdır? Ya da dehâsından mıdır?"

Kaladin kendisini batıya, savaş kamplarına doğru Çiviledi. Kendisini Harap Ovalar'ın ortasında Fırtınaışığı olmadan mahsur bırakmak istemiyordu. İçindeki fırtına başladığından beri epey bir sakinleşmişti. Bir süre için o yöne düştü, kendini yavaşlatmadan önce cesaret edebildiği kadar yaklaşmıştı, sonra da yukarıya doğru olan Çivilemenin bir kısmını kaldırdı ve aşağıya doğru süzülmeye başladı.

"Kabul edeceğim," dedi Kaladin. "Bana o avantajı sağlayan her ne ise, bunu kullanacağım. Onu yenmek için buna ihtiyacım var."

Syl başını sallayarak onayladı, hâlâ omzunun üstünde oturuyordu.

"Sen onun bir spreni olmadığını düşünüyorsun," dedi Kaladin. "Ama o zaman bütün bunları nasıl yapabiliyor?"

"Kılıç," dedi Syl, daha önce olduğundan daha kendinden emindi. "O özel bir şey. O becerileri insanlara vermek için yaratılmıştı, tıpkı bizim bağımızın yaptığı gibi."

Kaladin başıyla onayladı, karanlığın içinden düşerken hafif rüzgâr ceketini dalgalandırıyordu. "Syl..." Bunu nasıl açacaktı? "Ben bir Parekılıcı olmadan onunla dövüşemem."

Syl başka tarafa baktı, kollarını birbirine bastırarak kendisine sarılıyordu. Hareketleri ne kadar da insaniydi.

"Zahel'in önerdiği gibi Kılıç'la eğitim yapmaktan kaçındım," diye devam etti Kaladin. "Bunu mantıklı göstermek mümkün değil. Benim o silahlardan bir tanesinin nasıl kullanıldığını öğrenmem *gerek.*"

"Onlar kötü," dedi Syl küçük bir sesle.

"Şövalyelerin bozuk yeminlerinin sembolleri oldukları için," dedi Kaladin. "Ama onlar ilk başta nereden gelmişti? Nasıl imal edildiler?"

Syl cevap vermedi.

"Yeni bir tanesi imal edilebilir mi? Bozulmuş Sözler'in lekesini taşımayan bir tane?"

"Evet."

"Nasıl?"

Cevap vermedi. Bir süre sessizlik içinde aşağı doğru uçtular, sonunda karanlık bir platonun üzerinde durdular. Kaladin nerede olduğunu kontrol etti, sonra da kenara giderek aşağıya atlayıp, yavaşça uçurumların içine doğru alçaldı. Geriye dönerken köprülerden yürümek istemiyordu. Nöbetçiler onun dışarı çıkmadan geri geliyor olduğunu garip bulurlardı.

Fırtınalar. Onlar onu orada uçarken görmüşlerdi, değil mi? Ne düşüneceklerdi? Herhangi bir tanesi onun yere inişini görecek kadar yakında mıydı?

Eh, artık bu konuda bir şey yapamazdı. Uçurumun zeminine indi ve yürüyerek savaş kamplarına doğru geri dönmeye başladı, Fırtınaışığı yavaşça tükenerek onu karanlıkta bırakmıştı. O olmadan kendisini boşaltılmış gibi hissediyordu, tembel, yorgun.

Son dolu küreyi cebinden çıkardı ve bunu yolunu aydınlatmak için kullandı.

"Senin kaçındığın bir soru var," dedi Syl omzuna konarak. "İki gün oldu. Ne zaman Dalinar'a Moash'ın seni görüşmeye götürdüğü adamdan bahsedeceksin?"

"O Amaram'dan bahsettiğim zaman inanmadı."

"Bunun farklı bir şey olduğu *besbelli*," dedi Syl.

O öyleydi, ve Syl de haklıydı. O zaman Kaladin neden Dalinar'a anlatmamıştı?

"O adamlar uzun süre bekleyecek türden görünmüyorlardı," dedi Syl.

"Onlar hakkında bir şeyler yapacağım," dedi Kaladin. "Sadece bunun hakkında biraz daha düşünmek istiyorum. Onların işini bitirdiğimiz zaman, Moash'ın da fırtınaya yakalanmasını istemiyorum."

Kaladin yolun kalanını yürüyerek geri döner, mızrağını alır, sonra da merdivenden tırmanarak platoların üzerine çıkarken Syl sessiz kaldı. Tepelerindeki gökyüzü bulutlanmıştı ama hava son zamanlarda bahara dönüyordu.

Hazır bulmuşken tadını çıkar, diye düşündü. *Gözyaşları yakında geliyor*. Haftalar boyunca bitmeyen yağmur. Onu neşelendirecek bir Tien de yoktu. Kardeşi bunu yapmayı her zaman başarabilmişti.

Amaram bunu ondan almıştı. Kaladin başını eğdi ve yürümeye başladı. Savaş kamplarının kıyısına geldiği zaman, sağa döndü ve kuzeye yürüdü.

"Kaladin?" diye sordu Syl yanında uçuşarak. "Neden bu yönde yürüyorsun?"

Başını kaldırdı. Bu Sadeas'ın kampına doğru giden yoldu. Dalinar'ın kampı öbür yöndeydi.

Kaladin yürümeye devam etti.

"Kaladin? Ne yapıyorsun?"

En sonunda durdu. Amaram orada olacaktı, hemen ileride, Sadeas'ın kampının içinde bir yerlerde. Saat geçti. Nomon tepeye yaklaşıyordu.

"Onu *yok edebilirim*," dedi Kaladin. "Fırtınaışığı'ndan bir şimşek gibi penceresinden girer, öldürür, daha kimse tepki verecek zaman bulamadan çıkıp gidebilirim. Çok kolay. Herkes Beyazlı Suikastçı'nın yaptığını düşünür."

"Kaladin..."

"Bu adalet, Syl," dedi Kaladin, birden kızarak ona doğru döndü. "Bana korumam gerektiğini söylüyorsun. Eğer onu öldürürsem, bunu yapmış olurum! İnsanları korur, onları mahvetmesini engellerim. Beni mahvettiği gibi."

"Onu düşündüğün zaman dönüştüğün kişiden hoşlanmıyorum," dedi Syl, küçülmüş gibi görünüyordu. "Sen, sen olmayı bırakıyorsun. Düşünmeyi bırakıyorsun. Lütfen."

"O Tien'i öldürdü," dedi Kaladin. "Onu *yaşatmayacağım*, Syl."

"Ama bu gece?" diye sordu Syl. "Biraz önce keşfettiklerinden, biraz önce yaptıklarından sonra mı?"

Kaladin derin bir nefes alarak uçurumların heyecanını ve uçmanın özgürlüğünü düşündü. Sanki yüzyıllardır ilk kez gerçek sevinç hissetmiş gibiydi.

Bu hatırayı Amaram'la kirletmeyi istiyor muydu? Hayır. Herifin ölüsüyle bile, her ne kadar bu günü kesinlikle muhteşem yapacak olsa bile.

"Pekâlâ," dedi Dalinar'ın kampına doğru geri dönerek. "Bu gece değil."

Kaladin kışlaya geri dönene kadar akşam güveci bitmişti. Korların hâlâ parlamakta olduğu ateşin yanından geçti ve odasına doğru ilerledi. Syl havaya doğru uçarak gitti. O gece boyunca rüzgârlara binecek, kuzenleriyle oynayacaktı. Kaladin'in bildiği kadarıyla, onun uyumaya ihtiyacı yoktu.

Kendi özel odasına girdi, kendini yorgun ve tükenmiş hissediyordu, ama memnun edici bir şekilde. Bu...

Odanın içinde birisi kımıldadı.

Kaladin hızla dönerek mızrağını doğrulttu ve yolunu görmek için kullanmakta olduğu son kürenin ışığını içine çekti. Üzerinden yükselen Işık kırmızı ve siyah bir yüzü aydınlatıyordu. Shen o gölgelerin içinde rahatsız edici derecede ürkütücü görünüyordu, sanki hikâyelerdeki kötü bir spren gibi."

"Shen," dedi Kaladin mızrağını indirerek. "Sen burada ne..."

"Komutanım," dedi Shen. "Benim gitmem gerek."

Kaladin kaşlarını çattı.

"Üzgünüm," diye ekledi Shen o yavaş, düşünceli konuşma tarzıyla. "Neden olduğunu söyleyemem." Bir şeyler için bekliyormuş gibi görünüyordu, mızrağını tutan elleri gergindi. Kaladin'in ona verdiği mızrağı.

"Sen özgür bir adamsın, Shen," dedi Kaladin. "Eğer gitmen gerektiğini hissediyorsan, seni burada tutmayacağım ama özgürlüğünü iyi kullanmayı başarabileceğin başka bir yer bulmanın pek mümkün olduğunu düşünmüyorum."

Shen başını salladı, sonra da Kaladin'in yanından yürüyerek geçmek için hareketlendi.

"Bu gece mi gidiyorsun?"

"Hemen."

"Ovalar'ın kıyısındaki muhafızlar seni durdurmaya çalışabilir."

Shen başını iki yana salladı. "Parshmenler esaretten kaçmaz. Onlar sadece verilmiş olan bir görevi yapan köle görecek. Mızrağınızı ateşin yanına bırakacağım." Kapıya doğru yürüdü ama sonra Kaladin'in yanında tereddüt etti ve bir elini omzuna koydu. "Siz iyi bir adamsınız, Yüzbaşı. Sizden çok şey öğrendim. Benim adım Shen değil. Adım Rlain."

"Rüzgârlar sana iyi davransın, Rlain."

"Benim korktuğum rüzgârlar değil," dedi Rlain. Kaladin'in omzunu sıvazladı, sonra sanki zor bir şeyi beklermiş gibi derin bir nefes aldı ve odadan dışarı çıktı.

53

KUSURSUZLUK

Sprenlerin ırak âlemini ziyaret etmekte daha madun olan diğer tarikatlara gelince, Diyaryürüyenler fevkalade müşfik idi, onların ziyaretlerine ve toplantılarına muavin olarak iştirak etmelerine müsaade ederlerdi; gerçi hiçbir vakit âli sprenler ile asli irtibat müsdahdemi olarak mevkilerinden feragat etmezlerdi; ve Işıkörenler ve Azimörenlerin ikisinin de aynısına meyili vardı, ancak onlar o âlemin gerçek üstatları değillerdi.

–Parlayan Sözler - Bölüm 6 - Sayfa 2

Adolin Elit'in Parekılıcı'nı önkoluyla vurarak uzaklaştırdı. Paredarlar kalkan kullanmazdı, Zırh'ın her parçası taşlardan daha güçlüydü.

Kendi Kılıç'ını sallayarak bastırdı, arenanın kumları üzerinde hareket ederken Rüzgârduruşu'ndaydı.

Benim için Pareler kazan, oğlum.

Adolin duruşun saldırılarını birbiri ardına indiriyordu, bir yönden, sonra da diğerinden; Elit'i geri çekilmeye zorladı. Adam geriye doğru kaçındı, Zırh'ı Adolin'in vurduğu bir düzine yerden Işık sızdırıyordu.

Harap Ovalar'daki savaş için barışçıl bir son umutlarının hepsi gitmişti. Ölmüştü. Adolin babasının bunune kadar çok istediğini biliyordu ve Parshendilerin sahip olduğu kibir onu hüsrana uğratmıştı. Kızdırmıştı.

Buna engel oluyordu. Öfkesinin onu yiyip bitirmesine izin veremezdi. Duruşunun hareketlerini hatasızca yapıyordu, dikkatliydi, dingin bir sakinliği muhafaza ediyordu.

Elit görünüşe göre Adolin'in Pareler için yaptığı ilk düelloda olduğu gibi pervasız olmasını beklemişti. Geri çekilip durmaya devam etti, o pervasızlık anı için bekliyordu. Adolin ona bunu vermedi.

Bugün, Adolin incelikle dövüşüyordu; formu ve duruşu mükemmeldi, her şeyi kuralına uygundu. Önceki düellosunda becerisini azmış gibi göstermek, güçlü olan kimseyi bir maça çıkmayı kabul edecek kadar cezbetmemişti. Adolin Elit'i bile zar zor ikna edebilmişti.

Başka bir taktiğin zamanıydı.

Adolin Sadeas, Aladar ve Ruthar'ın izlemekte olduğu yerin önünden geçti. Babasına karşı olan ittifakın merkezi. Şimdiye kadar, hepsi gayrimeşru olarak plato saldırılarına gitmişler, asıl görevli olanlar yetişemeden önce platoya varmış ve mücevherkalbi çalmışlardı. Her seferinde, Dalinar'ın itaatsizlikleri için talep ettiği para cezalarını ödemişlerdi. Dalinar açık açık savaş riskine girmeden onlara daha fazla hiçbir şey yapamazdı.

Ama Adolin onları farklı yollardan cezalandırabilirdi.

Adolin silahını savurarak yaklaşırken Elit geriye doğru tökezledi, temkinliydi. Öne doğru bir hamle denemesi yaptı ve Adolin Kılıç'ına vurarak uzaklaştırdı, sonra da ters bir vuruşla silahını savurarak Elit'in önkolunu sıyırdı. O da Fırtınaışığı sızdırmaya başladı.

Kalabalık mırıldanıyordu, arenanın yukarısında konuşmalar yükseliyordu. Elit tekrar saldırdı ve Adolin de darbelerini vurarak savuşturdu ama karşı saldırıda bulunmadı.

İdeal form. Her adım doğru yerde. İçinde Heyecan yükseldi ama Adolin onu bastırdı. Yüceprensler ve onların dalaşmaları onu tiksindiriyordu ama bugün onlara bu öfkeyi göstermeyecekti. Onun yerine, onlara bugün *kusursuzluğu* gösterecekti.

"O seni yıpratmaya çalışıyor, Elit!" dedi Ruthar'ın sesi yakınlarındaki sıralardan. Gençliğinde o kendisi de biraz düellocu sayılırdı, gerçi hiçbir zaman Dalinar ya da Aladar kadar iyi olmamıştı. "Ona izin verme!"

Elit başıyla onaylayıp, Dumanduruşu'nda öne atılarak Kılıç'ıyla bir saplama hareketi yaptı, Adolin miğferinin içinde gülümsedi. Bir kumar. Zırh'la yapılan yarışmaların çoğu parçalar kırılarak kazanılırdı ama bazı zamanlarda Kılıç'ının ucunu plakaların arasındaki bir eklem yerine saplayabilir, onları çatlatarak bir darbe indirebilirdin.

Bu sadece rakibini yenmenin değil, ayrıca üstüne yaralamaya çalışmanın da bir yoluydu.

Adolin sakince geriye adım attı ve saplama saldırılarını savuşturmak için kullanılan doğru Rüzgârduruşu hamlelerini yaptı. Elit'in silahı tangırtıyla engellendi ve kalabalık daha fazla homurdandı. İlk önce Adolin onlara vahşi bir gösteri sunmuştu, bu onları kızdırmıştı. Sonra, onlara bol bol heyecanı olan denk bir dövüş sunmuştu.

Bu sefer ikisinin de tersi olan bir şey yapıyor, bir düellonun büyük bir bölümünü oluşturan heyecan verici çatışmalara girmeyi reddediyordu.

Yan tarafa bir adım attı ve vurarak Elit'in miğferine hafif bir darbe indirdi. Küçük bir çatlaktan Işık sızdırmaya başladı. Ancak olması gerektiği kadar çok değildi.

Mükemmel.

Elit miğferinin içinden duyulur bir şekilde hırladı, sonra bir diğer saplama daha yaparak geldi. Doğrudan Adolin'in yüz plakasına doğru.

Beni öldürmeye çalışıyorsun, öyle mi? diye düşündü Adolin bir elini Kılıç'ının kabzasından çekerken ve Elit'in saplanmakta olan Kılıç'ının hemen altına soktu, Kılıç'ın ağzı baş ve işaret parmaklarının arasında kalmıştı.

Adolin elini sağa ve yukarı doğru kaldırırken, Elit'in Kılıç'ı Adolin'in elinin üzerinden kaydı. Bu Zırh olmadan asla yapamayacağın bir hareketti; sıradan bir kılıca karşı

bunu denersen elini ikiye ayrılmış bulurdun, bir Parekılıcı'na karşı ise daha beteri olurdu.

Zırh ile, saplama hareketini kolaylıkla başından yukarıya doğru iterek savuşturdu, sonra da öbür elini savurarak Kılıç'ını Elit'in yan tarafına gömdü.

Kalabalıktan bazıları doğrudan bir saldırı gördükleri için tezahürat yaptılar. Ancak başkaları yuhaladı. Orada klasik saldırı Elit'in başına vurmak, miğferini kırmaya çalışmak olmalıydı.

Elit öne doğru tökezledi, ıskalayan darbesi ve ardından gelen darbeyle dengesi bozulmuştu. Adolin omzuyla ona yüklenerek itip, fırlatarak yere devirdi. Sonra, üstüne saldırmak yerine, geriye çekildi.

Daha fazla yuhalama.

Elit ayağa kalktı, sonra bir adım attı. Hafifçe yalpaladı, sonra bir adım daha attı. Adolin geriye çekildi ve Kılıç'ının ucunu yere doğru çevirerek bekledi. Yukarılarında, gökyüzü gürüldedi. Büyük ihtimalle bugün daha sonra yağmur yağacaktı. Neyse ki bir yücefırtına değildi, sadece sıradan bir sağanaktı.

"Dövüş!" diye bağırdı Elit miğferinin içinden.

"Dövüştüm." diye cevap verdi Adolin sessizce. "Ve kazandım."

Elit öne doğru yalpaladı. Adolin geriye çekildi. Kalabalık yuhalamaya devam ederken, Elit tamamen kilitlenene, yâni Zırh'ının Fırtınaışığı tükenene kadar bekledi. Adolin'in Zırh'ında açtığı düzinelerce küçük çatlak en sonunda etkisini göstermişti.

Sonra, Adolin sakince yürüyerek yaklaştı, bir elini Elit'in göğsüne koydu ve geriye doğru itti. Elit bir gümbürtüyle yere devrildi.

Adolin başını kaldırarak yücehakem Berrakhanım İstow'a baktı.

"Zafer yine Adolin Kholin'e gidiyor," dedi yücehakem bir iç çekişle. "Elit Ruthar Zırh'ını kaybetti."

Kalabalık bundan pek hoşlanmamıştı. Adolin dönerek onlarla yüzleşti, birkaç kere savurduktan sonra Kılıç'ını sise dönüştürerek bıraktı. Miğferini çıkardı ve yuhalamalarına karşı eğildi. Arkasında bunun için hazırlamış olduğu silahtarları hızla geldiler ve Elit'inkileri ite kaka uzaklaştırıp, artık Adolin'e ait olan Zırh'ını üzerinden çıkarıp aldılar.

Gülümsedi ve onlar işlerini bitirdiği zaman arkalarından sıraların altındaki bekleme odasına gitti. Kendi Zırh'ını giymiş olan Renarin kapının yanında bekliyordu ve Navani Yenge de odadaki maltızın yanında oturuyordu.

Renarin dışarıdaki memnuniyetsiz kalabalıklara bir göz attı. "Fırtınababa. Yaptığın ilk düelloyu bir dakikadan kısa sürede bitirdin ve senden nefret ettiler. Bugün bir saatin büyük bir kısmını dövüşerek geçirdin ve senden daha da çok nefret etmiş gibi görünüyorlar."

Adolin bir çekişle banklardan bir tanesinin üzerine oturdu. "Ben kazandım."

"Öyle," dedi Navani yanına yaklaşarak, sanki yara ararmış gibi onu inceliyordu. O Adolin düello yaptığı zaman hep endişe ederdi. "Ama senin bunu çok havalı bir şekilde yapman gerekmiyor muydu?"

Renarin başını sallayarak onayladı. "Babam öyle istemişti."

"Bu hatırlanacak," dedi Adolin bugünkü köprücü muhafızlarından birisi olan Peet'ten bir kupa suyu kabul ederken. Teşekkürle başını salladı. "Havalılık herkesin dikkat kesilmesini sağlamak demektir. Bu işe yarayacak."

Umutluydu ama sonraki kısım da önemliydi.

"Yenge," dedi Adolin o bir teşekkür duası çizmeye başlarken. "Sen sorduğum şey hakkında hiç düşündün mü?"

Navani çizmeye devam etti.

"Shallan'ın çalışmaları gerçekten de önemliymiş gibi görünüyor," dedi Adolin. "Yâni o..."

Odanın kapısından bir tıklatma geldi.

Bu kadar çabuk mu? diye düşündü Adolin ayağa kalkarken. Köprücülerden bir tanesi kapıyı açtı.

Eflatun bir elbise giymiş olan Shallan Davar içeri daldı, odayı geçerken kızıl saçları alev alevdi. "Bu inanılmazdı!"

"Shallan!" Adolin'in beklediği kişi o değildi ama onu gördüğü için mutsuz olduğu söylenemezdi. "Dövüşten önce senin koltuğunu kontrol ettim ama sen yoktun."

"Ben dua yakmayı unutmuştum," dedi. "O yüzden de bunun için durdum. Gerçi dövüşün büyük kısmını yakaladım." Adolin'in hemen önünde durduğu yerde bir an için tereddüt etti. Adolin de o tereddüdü paylaşıyordu. Daha resmî olarak kur yapmaya başlamalarının üzerinden bir haftadan biraz fazlası geçmişti ama şartname de vardı... Onların ilişkisi *tam olarak* neydi?

Navani boğazını temizledi. Shallan hızla döndü ve hürelini ağzına kaldırdı, sanki eski kraliçeyi daha yeni fark etmişti. "Berrakhanım," dedi ve eğildi.

"Shallan," dedi Navani. "Yeğenimden senin hakkında sadece iyi şeyler duyuyorum."

"Teşekkür ederim."

"O zaman sizi baş başa bırakayım," dedi Navani kapıya doğru yürüyerek, ründuası bitirilmemişti.

"Berrakhanım..." dedi Shallan ona doğru bir elini kaldırarak.

Navani dışarı çıktı ve kapıyı çekip kapattı.

Shallan elini indirdi ve Adolin yüzünü buruşturdu. "Affedersin," dedi Adolin. "Onunla konuşmaya çalışıyordum. Sanırım onun birkaç güne daha ihtiyacı var, Shallan. Yola gelecek. Seni görmezden geliyor olmaması gerektiğinin o da farkında, bunu hissedebiliyorum. Sen sadece ona olanları hatırlatıyorsun."

Shallan başıyla onayladı, hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu. Adolin'in silahtarları ona Zırh'ını çıkarmasına yardım etmek için yaklaştılar ama o onlara elini sallayarak gönderdi. Ona bu miğferin içinde durmaktan kafasına yapışmış olan darmadağın saçlarını göstermek yeteri kadar kötüydü. Altındaki kıyafet olan takviyeli üniforma ile çok daha beter görünürdü.

"Peki, ee, sen düelloyu beğendin mi?" diye sordu.

"Sen *harikaydın,*" dedi Shallan tekrar ona dönerek. "Elit senin üzerine atlayıp durdu ve sen de sanki bacağından yukarı tırmanmaya çalışan bir kremcikmiş gibi onu silkip attın."

Adolin sırıttı. "Kalabalığın geri kalanı bunun harika olduğunu düşünmedi."

"Onlar ezilmeni görmek için gelmişti," dedi Shallan. "Bunu onlara vermediğin için çok düşüncesizsin."

"O konuda epey bir cimriyimdir," dedi Adolin.

"Neredeyse hiçbir zaman kaybetmiyormuşsun, keşfedebildiğim kadarıyla. Ne kadar da sıkıcısın. Belki de arada bir berabere kalmayı denemen gerek. Değişiklik olsun diye."

"Bir düşüneyim," dedi Adolin. "Belki bunu bu akşam yemek sırasında tartışabiliriz? Babamın savaş kampında?"

Shallan yüzünü astı. "Bu akşam meşgulüm. Affedersin."

"Ha."

"Ama yakında senin için bir hediyem olabilir," dedi Shallan iyice yaklaşarak. "Fazla araştırma yapacak zamanım olmadı, Sebarial'ın ev defterlerini baştan düzenlemek için sıkı çalışıyorum, ama sana yardımcı olabilecek bir şeyler bulmuş olabilirim. Düellolar için."

"Ne?" diye sordu Adolin kaşlarını çatarak.

"Kral Gavilar'ın biyografisinden bir şeyi hatırladım. Gerçi bu senin bir düelloyu görkemli bir şekilde kazanmanı gerektirecek. İnanılmaz bir şeyler, kalabalığı hayran bırakacak bir şeyler."

"Daha az yuhalamalı yâni," dedi Adolin başını kaşıyarak.

"Sanırım bu herkesi memnun edecektir," diye belirtti Renarin kapının yanından.

"Görkemli..." dedi Adolin.

"Daha fazlasını yarın anlatırım," dedi Shallan.

"Yarın ne olacak?"

"Bana yemek yedireceksin."

"Öyle mi?"

"Ve bir yürüyüşe çıkaracaksın."

"Öyle mi?"

"Evet."

"Şanslı adammışım ben." Ona gülümsedi. "Pekâlâ o zaman, biz..."

Kapı çarpılarak açıldı.

Adolin'in köprücü muhafızları irkildiler ve Renarin ayağa kalktı. Adolin sadece döndü, dışarıda duranın kim olduğunu görmek için Shallan'ı hafifçe kenara doğru çekti. Relis, şu anki düello şampiyonu ve Yüceprens Ruthar'ın en büyük oğlu."

Beklendiği gibi.

"Neydi *bu*?" diye hesap sordu uzun adımlarla odanın içine girerken. Onu küçük bir açıkgöz sürüsü takip ediyordu, yücehakem Berrakhanım İstow da bunların arasındaydı. "Sen bana ve evime hakaret ettin, Kholin."

Relis yürüyerek dibine kadar gelir ve suratını Adolin'in burnunun dibine sokarken, o zırhlı ellerini arkasında kavuşturdu.

"Düelloyu beğenmedin mi?" diye sordu Adolin rahat rahat.

"O bir düello *değildi*," diye tersledi Relis. "Sen düzgün bir şekilde dövüşmeyi reddederek kuzenimi utandırdın. Bu maskaralığın hükümsüz sayılmasını *talep ediyorum*."

"Size söyledim, Prens Relis," dedi İstow arkadan. "Prens Adolin hiçbir kuralı..."

"Sen kuzeninin Zırh'ını geri mi istiyorsun?" diye sordu Adolin sessizce Relis'in gözlerinin içine bakarak. "Onun için benimle dövüş."

"Beni kışkırtamayacaksın," dedi Relis Adolin'in göğüs zırhının ortasına parmağıyla vurarak. "Beni bir diğer düello maskaralığının içine çekmeyi başaramayacaksın."

"Altı Pare, Relis," dedi Adolin. "Benimkiler, kardeşiminkiler, Eranniv'in Zırh'ı ve kuzeninin Zırh'ı. Hepsini birden tek bir maçın üstüne yatırıyorum. Sen ve ben."

"Eğer bunu kabul edeceğimi sanıyorsan salaksın demektir," diye tersledi Relis.

"Çok mu korktun?" diye sordu Adolin.

"Sen benim dengim değilsin, Kholin. Bu son iki dövüş de bunun kanıtı. Sen artık nasıl düello yapacağını bile bilmiyorsun, tek bildiğin şey numara yapmak."

"O zaman beni kolaylıkla yenebilmen gerekir."

Relis bocaladı, ağırlığını bir ayağından öbürüne veriyordu. En sonunda tekrar Adolin'e işaret etti. "Sen piçsin, Kholin. Kuzenimle babamı ve beni utandırmak için dövüştüğünü biliyorum. Yemini yutmayı reddediyorum." Gitmek için döndü.

Görkemli bir şeyler, diye düşündü Shallan'a bir bakış atarak. *Babam havalı istemişti...*

"Eğer korkuyorsan," dedi Adolin tekrar Relis'e bakarak, "Benimle tek başına dövüşmek zorunda değilsin."

Relis olduğu yerde durdu. Geriye baktı. "Sen benim yanımda kimi getirirsem getireyim, *aynı anda* dövüşeceğini mi söylüyorsun?"

"Öyle," dedi Adolin. "Yanında kimi getirirsen getir, aynı anda dövüşeceğim."

"Sen *salaksın,*" dedi Relis nefesini bırakarak.

"Evet mi, hayır mı?"

"İki gün," dedi Relis tersçe. "Burada arenada." Yücehakeme baktı. "Sen buna şahit misin?"

"Evet," dedi Berrakhanım İstow.

Relis fırtına olup gitti. Öbürleri de peşinden çıktılar. Yücehakem geride kalarak Adolin'i inceledi. "Sen ne yaptığının farkında mısın?"

"Düello geleneklerini oldukça iyi biliyorum. Evet, farkındayım."

İstow içini çekti ama başıyla onayladı, yürüyerek çıktı.

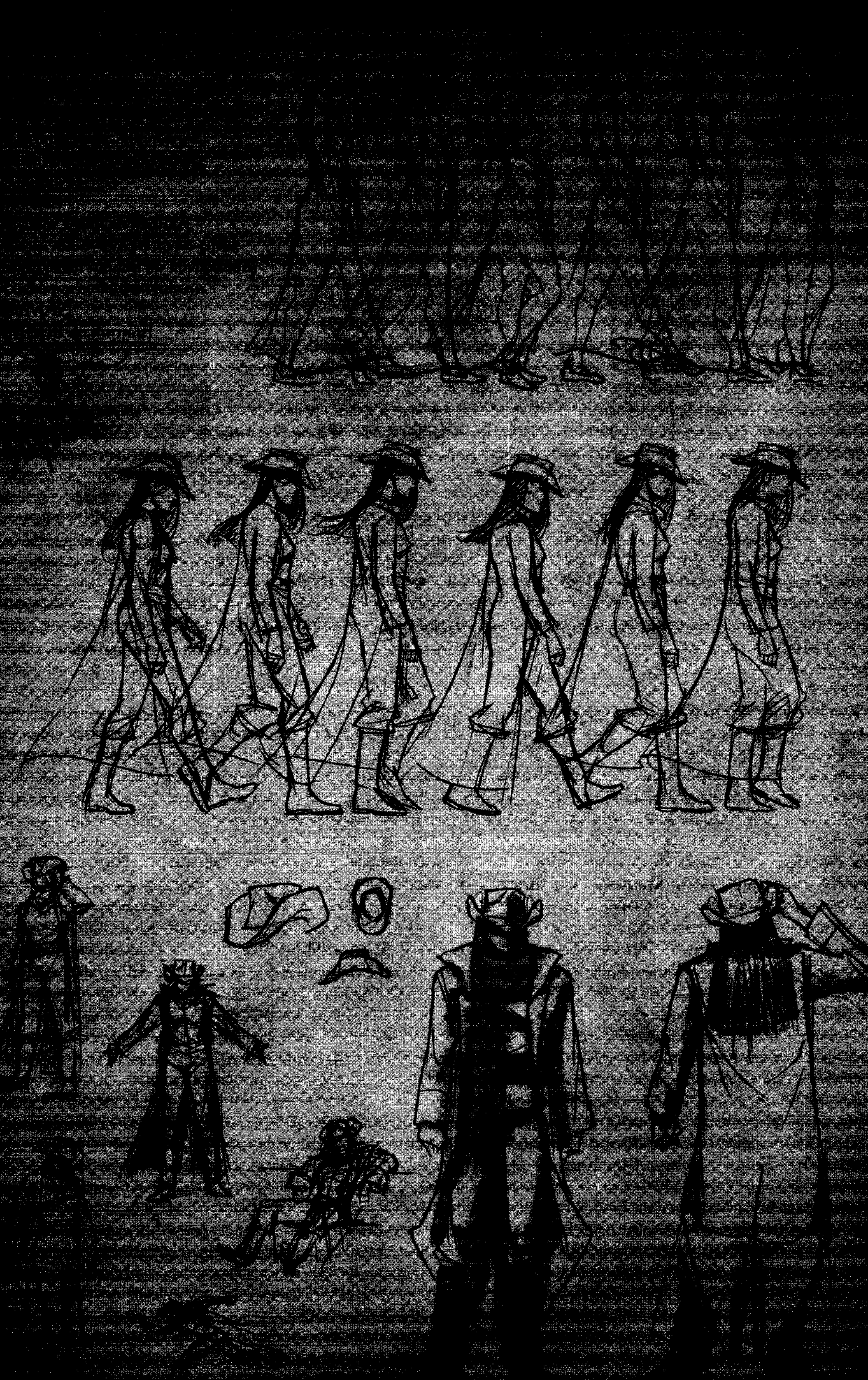
Peet kapıyı kapattı, sonra da bir kaşını kaldırarak Adolin'e baktı. Harika. Şimdi de köprücülere hesap veriyordu. Adolin tekrar bankın üzerine çöktü. "Bu görkemli için uygun mu?" diye sordu Shallan'a.

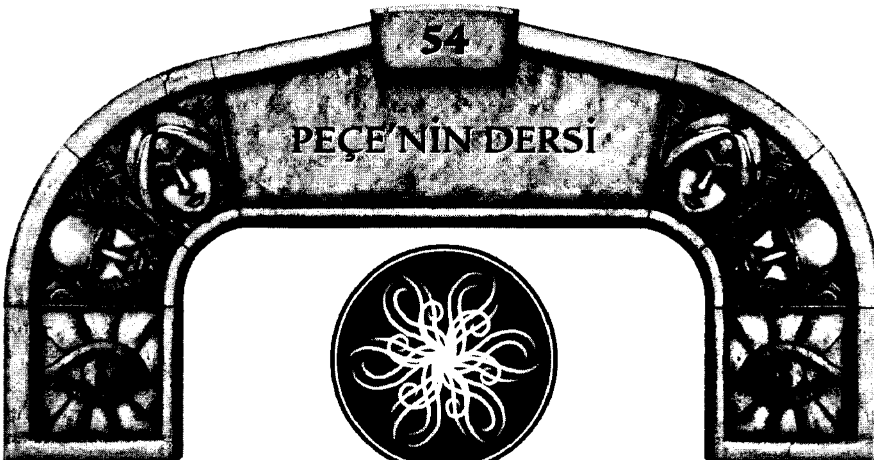
"Sen gerçekten de aynı anda iki tanesini yenebileceğini düşünüyor musun?" diye sordu Shallan.

Adolin cevap vermedi. Aynı anda iki adamla dövüşmek zordu, özellikle eğer ikisi de Paredarsa. Etrafını sarabilir, ortalarına alabilirlerdi, arkandan saldırabilirlerdi. Arka arkaya iki taneyle dövüşmekten çok daha zordu.

"Bilmiyorum," dedi. "Ama sen görkemli istemiştin. O yüzden ben de görkemliyi deneyeceğim. Şimdi, umarım ki senin *gerçekten de* bir planın vardır."

Shallan yanına oturdu. "Sen Yüceprens Yenev hakkında ne biliyorsun...?"

54
PEÇE'NİN DERSİ

Ayrıca Rüzgârkoşucu tarikatının on altı azası da geldi, ve onlara iştirak eden mühim miktarda silahtar vardı, ve o mekânda Semadeşenleri masumu suçludan ayırırken buldukları vakit, orada müthiş bir münazara meydana geldi.

–Parlayan Sözler - Bölüm 28 - Sayfa 3

Shallan arabadan inerek hafif bir yağmura çıktı. Peçe diye isimlendirdiği koyugözlü hâlinin beyaz ceketi ve pantolonunu giyiyordu. Yağmur şapkasının siperliğine serpiştiriyordu. Düellosundan sonra Adolin'le konuşarak çok fazla zaman harcamıştı ve savaş kamplarından en az bir saat uzakta, Sahipsiz Tepeler'de gerçekleşecek olan bu buluşmaya yetişmek için acele etmesi gerekmişti.

Ama işte buradaydı, kılığında ve de zamanında. Ucu ucuna. Yağmurun etrafındaki taşlar üzerindeki pıtırtısını dinleyerek yürüdü. Her zaman bunun gibi yağmurları sevmişti. Yücefırtınaların küçük kardeşleri, hayatı öfke olmadan getiriyorlardı. Burada savaş kamplarının batısındaki ıssız fırtına diyarları bile suyun gelişiyle çiçek açmıştı. Kayafilizleri yarılmıştı ve, her ne kadar bunların memleketindekiler gibi çiçekleri olmasa da, canlı yeşil sarmaşıklarını uzatmışlardı. Çimenler deliklerinden susuzlukla dışarı çıkmıştı ve neredeyse üzerlerine basılana kadar geri çekilmeyi reddediyorlardı. Bazı kamışlar kremcikleri çekmek için çiçek verirdi, onlar da çiçek yapraklarını yer ve bunu yaparken de, diğer bitkilerinkilerle karıştıkları zaman sonraki nesli üretecek olan sporlara sürtünürlerdi.

Eğer evinde olsaydı, çok daha fazla sarmaşık olurdu; o kadar çok ki, ayağın takılmadan yürümesi zor olurdu. Ormanlık bir alana gitmek, birkaç ayaktan daha fazla hareket edebilmek istiyorsan bir palaya ihtiyaç duyacağın bir işti. Burada ise, bitki örtüsü renkleniyor ama bir engel oluşturmuyordu.

Shallan muhteşem çevresine, hafif yağmura, güzel bitkilere gülümsedi. Yağmurun melodik şırıltı sesi, taze temiz hava ve grinin her tonunu içeren bulutlarla dolu güzel bir gökyüzü için biraz ıslaklık, ödemesi küçük bir bedeldi.

Shallan kolunun altında su geçirmez bir çanta ile yürüyordu, kiraladığı araba sürücüsü emretmiş olduğu gibi geri dönüşünü bekleyecekti, bugünkü işi için Sebarial'ın at arabasını kullanamazdı. Bu araba atlar yerine parshmenler tarafından çekiliyordu ama onlar chullardan daha hızlıydı ve yeteri kadar iyi çalışıyorlardı.

İlerisindeki bir tepenin eteğine doğru yürüdü, hedefi uzakalemle gelen haritanın üzerinde gösterilmişti. Sağlam bir çift çizme giyiyordu. Tyn'in bu kıyafetleri sıradışı olabilirdi ama Shallan bundan memnundu. Ceket ve şapka yağmura engel oluyor ve çizmeleri kaygan kayaların üzerinde sağlam basabilmesini sağlıyordu.

Tepenin etrafından dolaştı ve öbür tarafını kırık halde buldu, kayalar çatlamış ve küçük bir çığ hâlinde düşmüştü. Kaya parçalarının kenarlarında sertleşmiş krem tabakaları açıkça görünüyordu, bu da bunun yeni bir kırılma olduğu anlamına gelirdi. Eğer eski olsaydı, yeni krem o renk değişikliğinin üstünü kapatmış olurdu.

Kırılma tepenin yanında küçük bir vadi oluşturmuştu, yıkılmış kayalardan oluşmuş yarıklar ve sırtlarla doluydu. Bunlar sporları ve rüzgârla taşınan sapları yakalamıştı ve bu da bir yaşam patlamasına neden olmuştu. Bitkiler rüzgâra karşı sığınak buldukları her yerde kök salar ve büyümeye başlardı.

Yeşil kargaşa rasgele şekilde büyümüştü; bu yaşamın uzun yıllar boyunca güvende olacağı gerçek bir lahit değil, geçici bir korunaktı, en fazla birkaç yıl dayanacaktı. Şu an için ise bitkiler hevesle, bazen birbirlerinin üstünde büyüyor, tomurcuklanıyor, çiçek açıyor, sallanıyor, kıvranıyorlardı, canlılardı. Burası ham doğanın bir örneğiydi.

Ancak çadır değildi.

Çevre için fazlasıyla güzel olan sandalyelerde oturmuş dört kişinin üzerini örtüyordu. Atıştırırken, açık kenarlı çadırın ortasındaki bir maltız tarafından ısıtılıyorlardı. Shallan onların yüzlerinin Hatıra'larını alarak yaklaştı. İlk karşılaştığı Hayaletkan grubunda yaptığı gibi, onları da daha sonra çizecekti. İki tanesi geçen seferkilerle aynıydı. İki tanesi değildi. Rahatsız edici maskeli kadın buradaymış gibi görünmüyordu.

Dimdik ve mağrur durmakta olan Mraize uzun kamışını inceliyordu. Shallan tentenin altına girerken başını kaldırmadı.

"Ben yerel silahları kullanmayı öğrenmeyi seviyorum," dedi Mraize. "Bu garip, gerçi haklı olduğumu hissediyorum. Eğer bir halkı anlamak istiyorsan, onların silahlarını öğren. İnsanların birbirlerini öldürme şekli, sana bir kültür hakkında hiçbir âlimin yapamayacağı kadar çok etnografik bilgi sağlar."

Silahını Shallan'a doğru kaldırdı ve o da yerinde donup kaldı. Sonra kırığa doğru döndü ve üfleyerek yeşilliklerin arasına bir iğne gönderdi.

Shallan yürüyerek onun yanına geldi. İğne bir kremciği bitki saplarından bir tanesine çivilemişti. Küçük, bol bacaklı yaratık debeleniyor ve kasılıyor, kurtulmaya çalışıyordu, gerçi mutlaka ortasını delip geçmiş olan iğne ölümcül olacaktı.

"Bu bir Parshendi borusu," diye belirtti Mraize. "Sence bu onlar hakkında neler anlatıyordur, küçük bıçak?"

"Bunun büyük av hayvanları öldürmek için olmadığı belli," dedi Shallan. "Bu da mantıklı. Bu bölgede benim bildiğim tek büyük av hayvanı uçurumşeytanı, ki Parshendilerin tanrıları olarak onlara tapındığı söylenir."

Shallan onların bunu gerçekten yaptığından emin değildi. Jasnah'nın ısrarıyla ayrıntılı olarak okuduğu ilk raporlar, Parshendi tanrılarının uçurumşeytanları olduğu *varsayımında* bulunuyordu. Bu aslında kesin değildi.

"Onlar bunu büyük ihtimalle küçük avlar için kullanıyorlardı," dedi Shallan. "Bu da onların zevk için değil, yiyecek için avlandıkları anlamına gelir."

"Neden böyle diyorsun?" diye sordu Mraize.

"Avda şan gören insanlar müthiş avları yakalamak ister," dedi Shallan. "Kelle toplamak ister. O boru sadece ailesini beslemek isteyen bir adamın silahı."

"Ya bunu başka adamlara karşı kullanacak olursa?"

"Savaşta işe yaramazdı," dedi Shallan. "Menzili çok düşüktür, diye tahmin ediyorum, ve Parshendilerin zaten yayları var. Belki bu suikast amaçlı olarak kullanılabilir ama ben öyle olduğunu öğrenirsem çok şaşırırdım."

"Peki o neden?" diye sordu Mraize.

Bir tür sınavdı. "Eh, çoğu yerli nüfuslarında gerçek anlamda bir suikast kavramı yoktur; Silnasen yerlileri, Reshi halkları, İri ovalarının göçebeleri. Bildiğim kadarıyla, onların savaşla pek işi yokmuş gibi görünüyor. Avcılar fazla değerli ve bu yüzden de o kültürlerde bir 'savaş' bol bol bağrış ve gösteriş, ama çok az sayıda ölüm içerecektir. O türden gösterişçi bir toplumun suikastçıları olurmuş gibi görünmüyor."

Ama yine de Parshendiler bir tane göndermişlerdi. Alethilere karşı.

Mraize onu inceliyordu, okunamaz gözlerle onu izliyordu, uzun boruyu parmak uçlarıyla hafifçe tutmuştu. "Anlıyorum," dedi en sonunda. "Bu sefer Tyn çırağı olması için bir âlim mi seçmiş? Bunu sıradışı buluyorum."

Shallan kızardı. Bu şapkayı ve koyu renk saçı taşırken dönüştüğü kişinin başka birisinin taklidi, farklı bir insan olmadığını fark etti. Bu sadece Shallan'ın farklı bir hâliydi.

Bu tehlikeli olabilirdi.

"Ee," dedi Mraize gömleğinin cebinden başka bir iğne çıkarırken. "Tyn sana bugün ne bahane uydurdu?"

"Bahane mi?" diye sordu Shallan.

"Görevinde başarısız olduğu için." Mraize iğneyi boruya sürdü.

Başarısız mı? Shallan terlemeye başladı, alnına soğuk iğneler batıyordu. Ama Shallan Amaram'ın kampında olağandışı bir şeyler olup olmadığını görmek için kontrol etmişti! Bu sabah bir işçinin yüzünü taşıyarak geri gitmişti, Adolin'in düellosuna geç kalmasının gerçek nedeni oydu. Hiç kimse bir hırsızlık ya da Amaram'ın şüpheli olması hakkında konuşuyor mu diye dinlemişti. Hiçbir şey bulamamıştı.

Eh, Amaram'ın şüphelerini ortalık yerde anlatmayacağı belliydi. Girişinin izlerini örtmek için o kadar çok uğraştıktan sonra, başarısız olmuştu. Büyük ihtimalle şaşırmaması gerekirdi ama yine de şaşkındı.

"Ben..." diye başladı Shallan.

"Ben Tyn gerçekten de rahatsız mı diye merak etmeye başlıyorum," dedi Mraize boruyu kaldırarak yeşilliklerin arasına bir diğer iğne daha üflerken. "Verilen görevi yapmayı bile denememek..."

"Denememek mi?" diye sordu Shallan afallayarak.

"Ha, bahanesi bu mu?" diye sordu Mraize. "Bir deneme yaptığı ama başarısız olduğu mu? O evi izletiyorum. Eğer o gerçekten..."

Shallan çantasının suyunu silker, sonra da dikkatlice açar ve bir kâğıt sayfası çıkarırken sesi azalarak sustu. Bu Amaram'ın duvarlarındaki haritalarıyla birlikte kilitli

odasının bir betimlemesiydi. Ayrıntıların bazılarını tahmin etmek zorunda kalmıştı, oda karanlıktı ve tek küresi çok fazla aydınlık vermiyordu ama Shallan yeteri kadar iyi olduğunu düşünmüştü.

Mraize resmi ondan aldı ve havaya kaldırdı. Shallan'ı endişeli bir şekilde ter dökmeye bırakarak, resmi inceledi.

"Beni aptal durumuna düşürmek, nadir bir şeydir," dedi Mraize. "Tebrikler."

Bu iyi bir şey miydi?

"Tyn'de bu yetenek yok," diye devam etti Mraize, hâlâ kağıdı inceliyordu. "Sen bu odayı kendin mi gördün?"

"Yardımcı olarak bir âlim seçmesinin bir sebebi vardı. Yeteneklerimin onunkilere destek olması amaçlanmıştı."

Mraize kağıdı indirdi. "Şaşırtıcı. Hanımın hırsızlıkta bir dâhi olabilir ama arkadaş çevresini her zaman kültürsüzler arasından seçmiştir." Ne kadar zarif bir konuşma tarzı vardı. Hiç de yaralı yüzüne, yamulmuş dudağına ve yıpranmış ellerine uyarmış gibi görünmüyordu. Ömrünü şarap yudumlayarak ve kaliteli müzikler dinlemekle geçirmiş bir adam gibi konuşuyordu ama görüntüsü kemikleri tekrar tekrar kırılmış ve büyük ihtimalle karşılığını da rakiplerine kat kat ödetmiş olan birisi gibiydi.

"Bu haritalarda daha fazla ayrıntı olmaması çok yazık," diye belirtti Mraize resmi tekrar inceleyerek.

Shallan itaatkâr bir şekilde onun için çizdiği diğer beş resmi de çıkardı. Dört tanesi duvarlardaki haritaların ayrıntılı çizimleriydi, diğeri ise Amaram'ın yazısının olduğu duvar parşömenlerinin daha yakından bir betimlemesiydi. Her birinde, asıl yazılar okunamıyordu, sadece dalgalı çizgilerdi. Shallan bunu kasten yapmıştı. Her ne kadar Shallan yapabiliyor olsa da, hiç kimse bir ressamın bu kadar çok ayrıntıyı kafasından hatırlayabilmesini beklemezdi.

Yazının ayrıntılarını onlardan gizleyecekti. Onların güvenini kazanmaya, yapabildiği kadar çok şey öğrenmeye niyetliydi ama onlara zorunda olduğundan daha fazla yardım *etmeyecekti*.

Mraize borusunu yana doğru uzattı. Kısa boylu maskeli kız oradaydı, Mraize'in vurduğu kremciğin yanında, bir de boynunda iğne olan ölü bir vizonu tutuyordu. Hayır, bacağı seğirmişti. Hayvan sadece sersemlemişti. O zaman iğnenin üzerinde bir tür zehir mi vardı?

Shallan titredi. Bu kadın nerede saklanıyordu? O koyu gözler Shallan'a dikilmişti, kırpılmıyorlardı, yüzün geri kalanı kabuk ve boyadan yapılmış maskenin arkasında gizliydi. Kadın boruyu da aldı.

"İnanılmaz," dedi Mraize Shallan'ın resimleri hakkında. "İçeri *nasıl* girdin? Biz pencereleri izliyorduk."

Tyn olsa öyle mi yapardı? Gecenin köründe gizlice pencerelerin birinden içeri mi girerdi? O Shallan'ı bu türden şeylerde eğitmemişti, eğitimi sadece şiveler ve taklit üzerineydi. Belki de o, bazen kendi ayaklarına takılan Shallan'ın akrobatik hırsızlık konusunda pek bir yol kaydedemeyeceğini fark etmişti.

"Bunlar ustalıklı," dedi Mraize, bir masaya doğru yürüdü ve resimleri yerleştirdi. "Bir zafer, kesinlikle. Bu nasıl bir yetenek!"

Hayaletkanlar'la ilk görüşmesi sırasında Shallan'ın karşısına çıkan tehlikeli, duygusuz adama ne olmuştu? Duygularla canlanmış, hayat doluydu. Öne eğildi ve resimleri birer birer inceledi, hatta ayrıntıları incelemek için bir büyüteç bile çıkardı.

Shallan merak ettiği şeyleri sormadı. Amaram ne yapıyor? Parekılıcı'nı nasıl elde ettiğini siz biliyor musunuz? Onun... Helaran Davar'ı nasıl öldürdüğünü? Bunun hakkında düşünürken bile hâlâ nefesi boğazına takılıyordu, ama bir parçası yıllar önce abisinin geri dönmeyeceğini itiraf etmişti.

Bu onun Meridas Amaram denen adama karşı belirgin ve şaşırtıcı bir nefret hissetmesine engel olmuyordu.

"Ee?" diye sordu Mraize ona bir göz atarak. "Gel otur, çocuğum. Bunu sen kendin mi yaptın?"

"Evet," dedi Shallan duygularını bastırarak. Mraize ona az önce "çocuğum" mu demişti? Shallan bu yüzünü kasıtlı olarak daha yaşlı, daha kemikli yapmıştı. Daha ne yapması gerekecekti? Başına gri saçlar eklemeye mi başlamalıydı?

Masanın yanındaki bir sandalyeye oturdu. Maskeli kadın yanında belirdi, elinde bir kupa ve ibrik içinde dumanı tüten bir şey vardı. Shallan tereddütlü bir şekilde başını salladı ve bir kupa baharatlı turuncu şarapla ödüllendirildi. Yudumladı, büyük ihtimalle zehir konusunda endişe etmesine gerek yoktu, ne de olsa bu insanlar onu istedikleri anda öldürebilirlerdi. Çadırın altındaki diğerleri birbirleriyle alçak seslerle konuşuyorlardı ama Shallan hiçbir şeyi seçemiyordu. Sanki seyirciler önünde bir sergiye çıkarılmış gibi hissediyordu.

"Sizin için metnin bir kısmını kopyaladım," dedi Shallan yazıdan bir sayfa çıkararak. Bu satırları onlara göstermek için özellikle seçmişti; çok fazla bir şey belli etmiyorlardı ama Mraize'in bu konuda konuşmaya başlamasını sağlayacak bir öncü olabilirdi. "Odanın içinde fazla zamanımız yoktu, o yüzden sadece birkaç satır aldım."

"Orada resimleri çizmek için o kadar çok ve metni kaydetmek için o kadar az zaman mı harcadın?" diye sordu Mraize.

"Ha, yok," dedi Shallan. "Ben o resimleri aklımdan çizdim."

Mraize başını kaldırarak ona baktı, ağzı bir parça açılmıştı, hızla her zamanki kendine güvenir sakinliğiyle üzerini kapatmadan önce, yüzünden gerçek bir şaşkınlık ifadesi geçiyordu.

Bunu... İtiraf etmek büyük ihtimalle akıllıca değildi, diye fark etti Shallan. Kaç kişi aklından bu kadar iyi resim çizebilirdi? Shallan hiç savaş kamplarında becerisini açık etmiş miydi?

Bildiği kadarıyla, etmemişti. Şimdi ise Hayaletkanlar açıkgöz leydi Shallan ile koyugöz dolandırıcı Peçe arasında bir bağlantı kurmasın diye, becerisinin o tarafını gizli tutmak zorunda kalacaktı. Fırtınalar.

Eh, Shallan illa ki birkaç hata yapacaktı. En azından bu hayatını tehdit etmeyecekti. Büyük ihtimalle.

"Jin," diye seslendi Mraize.

Dökümlü bir dış cüppenin içinde çıplak göğsü görünen altın saçlı bir adam, sandalyelerin birinden ayağa kalktı.

"Ona bak," dedi Mraize Shallan'a.

Shallan bir Hatıra aldı.

"Jin, uzaklaş. Onu çizeceksin, Peçe."

Shallan'ın itaat etmekten başka seçeneği yoktu. Jin kendi kendine homurdanarak yağmura çıkarken, Shallan çizim yapmaya başladı. Tam bir çizim yapıyordu, sadece yüzü ve omuzlarını çizmedi, bir çevre eskizi yaptı, arka plandaki düşmüş kayaları da içeriyordu. Gergindi, yapmasının mümkün olduğu en iyi işi çıkarmış değildi ama Mraize yine de resmin karşısında gururlu bir baba gibi sevinç içindeydi. Shallan bitirdi ve verniğini çıkardı, kömür kalemle çizdiği için gerekli olacaktı, ama ondan önce Mraize resmi parmaklarından kaptı.

"İnanılmaz," dedi kağıdı yukarıya kaldırarak. "Sen Tyn'in yanında boşa harcanıyorsun. Ancak sen bunu metin ile yapamıyorsun, öyle mi?"

"Evet," diye yalan söyledi Shallan.

"Yazık. Yine de, bu harikulâde. *Harikulâde*. Bunu kullanmanın yolları olması gerek, evet öyle." Shallan'a baktı. "Senin hedefin nedir, çocuğum? Eğer güvenilir olduğunu kanıtlarsan, senin için organizasyonumda bir yer olabilir."

Evet! "Eğer bu fırsatı istemeseydim, Tyn'in yerine gelmeyi kabul etmiş olmazdım."

Mraize Shallan'a gözlerini kıstı. "Sen onu öldürdün, değil mi?"

Ah, eyvah. Shallan, elbette ki, anında kızarmıştı. "Iı..."

"Hah!" diye haykırdı Mraize. "O en sonunda fazla becerikli olan bir yardımcı seçmiş. Enfes. Bütün kibirli pozlarından sonra, bir dalkavuğa çevirmeyi düşündüğü bir kişi tarafından alt edildi."

"Efendim," dedi Shallan. "Ben onu... Yâni, ben bunu istememiştim. O bana karşı döndü."

"Bu epey ilginç bir hikâye olmalı," dedi Mraize gülümseyerek. Bu hoş bir gülümseme değildi. "Bil ki yaptığın şey yasak değil, ancak hiç de teşvik edilmiyor. Eğer astlar üstlerini avlamayı geçerli bir yükselme yöntemi olarak düşünmeye başlarsa, organizasyonumuzu düzgün bir şekilde işletemeyiz."

"Evet, efendim."

"Ancak *senin* üstün bizim organizasyonumuzun bir üyesi değildi. Tyn kendisinin avcı olduğunu düşünüyordu ama o en başından beri avdı. Eğer bize katılacaksan, bunu anlaman gerekir. Bizler tanışmış olabileceğin başkaları gibi değiliz. Bizim daha büyük bir amacımız var ve... Birbirimize karşı korumacıyızdır."

"Evet, efendim."

"Peki sen kimsin?" diye sordu hizmetkârına boruyu geri getirmesi için elini sallarken. "Sen *gerçekte* kimsin, Peçe?"

"İşlerin bir parçası olmak isteyen birisi," dedi Shallan. "Birkaç açıkgözü soymak ya da lüks içinde bir hafta sonu geçirmek için dolandırıcılık yapmaktan daha önemli işlerin bir parçası."

"O zaman bu bir av," dedi Mraize alçak sesle, sırıtarak. Ona arkasını döndü, çadırın kıyısına geri yürüdü. "Daha fazla talimat gelecek. Sana verilen görevi yerine getir. Ondan sonra da göreceğiz."

O zaman bu bir av...

Ne tür bir av? Shallan bu ifade yüzünden ürperdiğini hissetti.

"Jin, uzaklaş. Onu çizeceksin, Peçe."

Shallan'ın itaat etmekten başka seçeneği yoktu. Jin kendi kendine homurdanarak yağmura çıkarken, Shallan çizim yapmaya başladı. Tam bir çizim yapıyordu, sadece yüzü ve omuzlarını çizmedi, bir çevre eskizi yaptı, arka plandaki düşmüş kayaları da içeriyordu. Gergindi, yapmasının mümkün olduğu en iyi işi çıkarmış değildi ama Mraize yine de resmin karşısında gururlu bir baba gibi sevinç içindeydi. Shallan bitirdi ve verniğini çıkardı, kömür kalemle çizdiği için gerekli olacaktı, ama ondan önce Mraize resmi parmaklarından kaptı.

"İnanılmaz," dedi kağıdı yukarıya kaldırarak. "Sen Tyn'in yanında boşa harcanıyorsun. Ancak sen bunu metin ile yapamıyorsun, öyle mi?"

"Evet," diye yalan söyledi Shallan.

"Yazık. Yine de, bu harikulâde. *Harikulâde*. Bunu kullanmanın yolları olması gerek, evet öyle." Shallan'a baktı. "Senin hedefin nedir, çocuğum? Eğer güvenilir olduğunu kanıtlarsan, senin için organizasyonumda bir yer olabilir."

Evet! "Eğer bu fırsatı istemeseydim, Tyn'in yerine gelmeyi kabul etmiş olmazdım."

Mraize Shallan'a gözlerini kıstı. "Sen onu öldürdün, değil mi?"

Ah, eyvah. Shallan, elbette ki, anında kızarmıştı. "Iı..."

"Hah!" diye haykırdı Mraize. "O en sonunda fazla becerikli olan bir yardımcı seçmiş. Enfes. Bütün kibirli pozlarından sonra, bir dalkavuğa çevirmeyi düşündüğü bir kişi tarafından alt edildi."

"Efendim," dedi Shallan. "Ben onu... Yâni, ben bunu istememiştim. O bana karşı döndü."

"Bu epey ilginç bir hikâye olmalı," dedi Mraize gülümseyerek. Bu hoş bir gülümseme değildi. "Bil ki yaptığın şey yasak değil, ancak hiç de teşvik edilmiyor. Eğer astlar üstlerini avlamayı geçerli bir yükselme yöntemi olarak düşünmeye başlarsa, organizasyonumuzu düzgün bir şekilde işletemeyiz."

"Evet, efendim."

"Ancak *senin* üstün bizim organizasyonumuzun bir üyesi değildi. Tyn kendisinin avcı olduğunu düşünüyordu ama o en başından beri avdı. Eğer bize katılacaksan, bunu anlaman gerekir. Bizler tanışmış olabileceğin başkaları gibi değiliz. Bizim daha büyük bir amacımız var ve... Birbirimize karşı korumacıyızdır."

"Evet, efendim."

"Peki sen kimsin?" diye sordu hizmetkârına boruyu geri getirmesi için elini sallarken. "Sen *gerçekte* kimsin, Peçe?"

"İşlerin bir parçası olmak isteyen birisi," dedi Shallan. "Birkaç açıkgözü soymak ya da lüks içinde bir hafta sonu geçirmek için dolandırıcılık yapmaktan daha önemli işlerin bir parçası."

"O zaman bu bir av," dedi Mraize alçak sesle, sırıtarak. Ona arkasını döndü, çadırın kıyısına geri yürüdü. "Daha fazla talimat gelecek. Sana verilen görevi yerine getir. Ondan sonra da göreceğiz."

O zaman bu bir av...

Ne tür bir av? Shallan bu ifade yüzünden ürperdiğini hissetti.

Bir kere daha, gitmesine izin verilip verilmediği kesin değildi ama çantasını topladı ve gitmeye başladı. Bunu yaparken, hâlâ oturmakta olan diğer insanlara bir göz attı. Yüz ifadeleri soğuktu. Korkutucu derecede hem de.

Shallan çadırdan çıktı ve yağmurun durmuş olduğunu gördü. Yürüyerek uzaklaştı, gözleri sırtında hissedebiliyordu. *Hepsi onları kusursuz bir şekilde teşhis edebileceğimi ve isteyen herhangi birisine isabetli resimlerini sunabileceğimi biliyorlar,* diye fark etti.

Onlar bundan hoşlanmayacaktı. Mraize Hayaletkanlar'ın sık sık birbirlerini öldürmediklerini açıkça ifade etmişti. Ama Shallan'ın onlardan biri olmadığını da açıkça ifade etmişti, daha değildi. Bunu üstüne basa basa söylemişti, sanki dinleyenlere izin verirmiş gibi.

Talat'ın eli adına, başına ne iş açmıştı?

Bunu düşünmeye şimdi mi başladın? diye düşündü tepenin eteğini dolanırken. Arabası ilerdeydi, arabacı yukarıda yayılıp oturmuştu, sırtı Shallan'a dönüktü. Shallan endişeyle omzunun üzerinden geriye baktı. Daha kimse takip etmemişti, en azından Shallan'ın görebildiği kadarıyla.

"İzleyen kimse var mı, Desen?" diye sordu.

"Mmm. Ben. İnsan yok."

Bir kaya. Mraize için olan resimde bir kaya çizmişti. Düşünmeden, içgüdü ve az olmayan bir miktarda panikle harekete geçerek, Fırtınaışığı üfledi ve önünde o kayanın bir görüntüsünü oluşturdu.

Sonra da hemen içine saklandı.

İçerisi karanlıktı. Shallan kayanın içinde büzüldü, bacaklarını göğsüne çekerek oturmuştu. Kendini saygın hissetmiyordu. Mraize'in birlikte çalıştığı diğer insanlar büyük ihtimalle bunun gibi salak şeyler yapmıyordu. Onlar becerikli, tecrübeli, soğukkanlıydı. Fırtınalar, büyük ihtimalle Shallan'ın saklanmasına zaten gerek yoktu.

Yine de orada oturdu. Öbürlerinin gözlerindeki bakışlar... Mraize'in konuşma şekli...

Fazla temkinli olmak saf olmaktan daha iyiydi. İnsanların onun kendi başının çaresine bakamayacağını varsaymalarından yorulmuştu.

"Desen," diye fısıldadı. "Araba sürücüsüne git. Ona tam olarak benim sesimle şunu söyle. 'Sen bakmazken arabaya girdim. Bakma. Ayrılışımın gizli olması gerek. Beni şehre geri götür. Savaş kamplarına yaklaşınca dur ve ona kadar say. Ben gideceğim. Bakma. Sen ücretini aldın ve gizlilik de bunun bir parçasıydı."

Desen uğuldadı ve gitti. Kısa bir süre sonra, parshmenlerinin çektiği araba tıkırtılarla uzaklaştı. Nal seslerinin takip etmesi fazla zaman almadı. Shallan at görmemişti.

Bekledi, gergindi. Hayaletkanlar'dan herhangi biri, bu kayanın burada olmaması gerektiğini fark eder miydi? Onun savaş kamplarında arabadan inmediğini gördükleri zaman, aramak için geri gelirler miydi?

Belki arkasından bile gitmemişlerdi. Belki de Shallan paranoyaklık ediyordu. Bekledi, acı içindeydi. Yağmur tekrar yağmaya başladı. Bu illüzyonuna ne yapacaktı? Çizdiği taş zaten ıslaktı, o yüzden kuruluk onu ele vermeyecekti ama yağmurun üzerine düşmesine bakılacak olursa, görüntünün içinden geçtiği çok belliydi.

Benim böyle saklanırken dışarıyı görmek için bir yol bulmam gerek, diye düşündü. Göz delikleri? Shallan illüzyonun içinden bunu yapabilir miydi? Belki onu...

Sesler.

"Onun ne kadar şey bildiğini öğrenmemiz gerek." Mraize'in sesiydi. "Bu sayfaları Üstat Thaidakar'a götüreceksin. Biz yaklaştık ama, görünüşe göre, Restares'in ahbapları da öyle."

Hırıltılı bir sesle cevap geldi. Shallan ne dediğini seçemiyordu.

"Hayır, onun hakkında endişeli değilim. Yaşlı aptal kargaşa ekiyor ama fırsatın sunduğu güce uzanmıyor. O önemsiz şehrinde saklanıyor, şarkılarını dinliyor, dünyanın olaylarıyla oynadığını düşünüyor. Hiçbir fikri yok. Onunki avcının konumu değil. Ancak Tukar'daki bu yaratık, o farklı. Onun insan olduğundan emin değilim. Eğer öyleyse bile, kesinlikle yerel türden değil..."

Mraize konuşmaya devam etti ama Shallan uzaklaşmış oldukları için başka bir şey duymadı. Kısa bir süre sonra, daha fazla nal sesi duydu.

Bekledi, su ceket ve pantolonunun içine sızıyordu. Kucağında çantasıyla titredi ve birbirlerine çarpmalarına engel olmak için dişlerini sıktı. Son zamanlarda hava daha sıcaktı ama yağmurda oturmak bunu yalanlıyordu. Omurgası şikâyet edene ve kasları ona çığlık atana kadar bekledi. En sonunda kaya parlayan dumana dönüşene ve kaybolana kadar bekledi.

Shallan irkildi. Ne olmuştu?

Fırtınaışığı, diye fark etti bacaklarını uzatarak. Cebindeki keseyi kontrol etti. Kayanın illüzyonunu sürdürürken bilinçsizce kürelerin hepsini tüketmişti.

Saatler geçmişti, akşam yaklaşırken gökyüzü kararıyordu. Kaya gibi basit bir şeyi sürdürmesi çok fazla Işık harcamıyordu ve Shallan'ın illüzyonu bilinçli olarak düşünmesi gerekmiyordu. Bunu bilmek iyiydi.

Ayrıca ne kadar Işık kullanmakta olduğu konusunda endişe bile etmemekle, bir kere daha aptal olduğunu kanıtlamıştı. İçini çekerek ayağa kalktı. Sendeledi, bacakları ani harekete itiraz ediyordu. Derin bir nefes aldı, sonra da yürüyerek gitti ve köşeden bir göz attı. Çadır ve onunla birlikte Hayaletkanlar'ın bütün izleri de gitmişti.

"Sanırım bu yürüyeceğim anlamına geliyor," dedi Shallan savaş kamplarına doğru dönerek.

"Sen başka türlü olmasını mı beklemiştin?" diye sordu Desen ceketinin üzerindeki yerinden, sesi gerçekten de meraklı gibi geliyordu.

"Hayır," dedi Shallan. "Sadece kendi kendime konuşuyorum."

"Mmm. Hayır, benimle konuşuyorsun."

Shallan akşam havasında yürümeye devam etti, soğuktu. Ama bu güneyde maruz kaldığı öldürücü soğuk gibi değildi. Rahatsız ediciydi ama daha fazlası değildi. Eğer ıslak olmasaydı, hava loşluğa rağmen büyük ihtimalle hoş gelirdi. Zamanını Desen'le şivelerini çalışarak geçirdi; konuşuyor, sonra Desen'e söylediği şeyi tam olarak onun sesi ve tonlamasıyla tekrar ettiriyordu. Bu şekilde konuşmasını duyabilmenin çok faydası oluyordu.

Alethi şivesini halletmişti, bundan emindi. Bu da iyiydi, çünkü Peçe Alethi rolü yapıyordu. Ancak o kolaydı çünkü Vedence ve Alethçe o kadar benzerdi ki, neredeyse birini bilirsen, öbürünü de anlıyordun.

Boynuzyiyenli şivesi de oldukça iyiydi, hem Alethçe, hem Vedence'de. Daha iyiye gidiyordu ve Tyn'in önerdiği gibi fazla abartmıyordu. Vedence ve Alethçe'deki Bavlandlı şivesi idare ederdi ve geri dönüşü sırasında, zamanının çoğunu iki dili de bir Herdazlı şivesi kullanarak konuşmaya çalışarak geçirdi. Palona ona Alethçe için güzel bir örnek sağlıyordu ve Desen'in de onun söylediği şeyleri tekrar edebilmesi, pratik yapmasına yardım ediyordu.

"Yapmam gereken şey, seni de görüntülerimin yanında konuşmak için eğitmek," dedi Shallan.

"Onları kendin konuşturman gerek," dedi Desen.

"Bunu *yapabilir* miyim?"

"Neden olmasın?"

"Çünkü... Ee, Fırtınaışığı'nı illüzyon için kullanıyorum ve o yüzden o da ışığın bir taklidini yaratıyor. Mantıklı. Ama görüntü yaratırken ses kullanmıyorum."

"Bu bir Dalga," dedi Desen. "Ses de onun bir parçası. Mmm... Birbirlerinin kuzenleri. Çok benzerler. Yapılabilir."

"Nasıl?"

"Mmmm. Bir şekilde."

"Çok yardımcı oldun."

"Ben..." Sesi azalarak durdu. "Yalan?"

"Hı hı." Shallan eminelini cebine soktu, ki o da ıslaktı, ve önünde geri çekilen çimen kümelerinin arasından yürümeye devam etti. Uzak tepelerde düzenli polip tarlalarında büyümekte olan lavis tahılları görünüyordu, gerçi Shallan bu saatte herhangi bir çiftçi göremedi.

En azından yağmur kesilmişti. Shallan yağmuru *hâlâ* seviyordu ama onun altında uzun uzun yürümenin ne kadar nahoş olabileceğini düşünmemişti. Ve...

Şu neydi?

Durdu. İlerisindeki zemini gölgeleyen koyu bir şeyler yığını vardı. Tereddütlü bir şekilde yaklaştı ve duman kokusu alabildiğini fark etti. Bir kamp ateşi söndürüldükten sonraki ıslak, yaş duman kokusu.

Arabası. Shallan şimdi onu seçebiliyordu, karanlığın içinde kısmen yanmış hâlde duruyordu. Yağmurlar ateşi söndürmüştü, uzun süre yanmamıştı. Büyük ihtimalle yangın kuru olan içeride başlamıştı.

Bu kesinlikle Shallan'ın kiraladığıydı. Tekerleklerin üzerindeki süslemeleri tanımıştı. Tereddüt ederek yaklaştı. Eh, endişe etmekte haklı çıkmıştı. Geride kalmış olması iyi bir şeydi. Bir şeyler onu rahatsız ediyordu...

Arabacı!

Koşarak ilerledi, en kötüsünden korkuyordu. Ceset oradaydı, dağılmış arabanın yanında gözlerini gökyüzüne doğru dikmiş yatıyordu. Boğazı kesilmişti. Onun yanında, parshmen hamalları bir yığın hâlinde ölü yatıyordu.

Shallan eli ağzında taşların üzerine oturup kaldı, hasta hissediyordu. "Ah... Yukarıdaki Yaradan..."

"Mmm..." diye uğuldadı Desen, her nasılsa daha somurtkan bir tonla söylemeyi başarıyordu.

"Onlar benim yüzümden öldü," diye fısıldadı Shallan.

"Onları sen öldürmedin."

"Öldürdüm," dedi Shallan. "Bıçağı ben tutsam da olurdu. İçine girdiğim tehlikeyi biliyordum. Arabacı bilmiyordu."

Ve parshmenler. Shallan onun hakkında ne hissediyordu? Yokelçilerdi, evet, ama yapılan şey karşısında kötü hissetmemek zordu.

Eğer Jasnah'nın iddia ettiklerini kanıtlarsan, bundan çok daha beter bir şeye sebep olacaksın, dedi bir parçası.

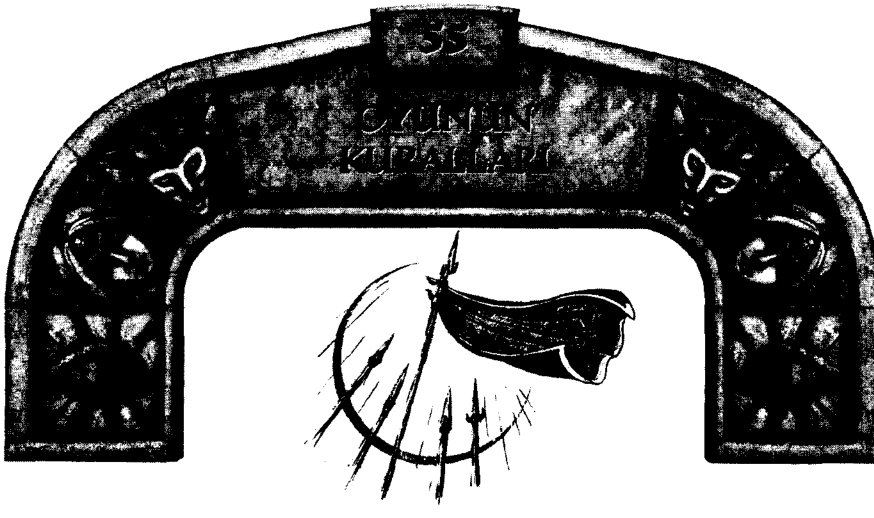
Bir an için, Mraize'in sanatı karşısındaki heyecanını izlerken, Shallan'ın adamdan hoşlanası gelmişti. Eh, *bu* anı hatırlasa iyi olacaktı. Bu cinayetlere o izin vermişti. Arabacının boğazını kesen o olmayabilirdi ama diğerlerine, eğer yapabiliyorlarsa, Shallan'ı öldürmelerinde bir sakınca olmadığını bir tek ağzıyla söylemediği kalmıştı.

Bunun arkasında haydutlar varmış gibi göstermek için arabayı yakmışlardı ama hiçbir haydut Harap Ovalar'ın bu kadar yakınına gelmezdi.

Seni zavallı adam, diye düşündü arabacı hakkında. Ama eğer arabayla gelmemiş olsa, araba sahte bir iz bırakırken bu kadar başarıyla saklanmayı başarması mümkün olmayacaktı. Fırtınalar! Ne yapsaydı da kimse ölmeseydi? Bu mümkün müydü ki?

Eninde sonunda kendini ayağa kalkmaya zorladı ve düşük omuzlarla tekrar savaş kamplarına doğru yürümeye devam etti.

Sisters Planet

Semadeşenlerin böylesini yapmaya muktedir olan, hiçbir malum Dalga yahut spren tarafından bahşedilmeyen kayda değer kabiliyetleri, neredeyse ilahi bir hünere denk idi, lakin tarikat böyle bir yetiye nasıl kavuşmuş olursa olsun, hakikat olduğu kesindi ve hatta rakipleri tarafından bile tasdik ediliyordu.

–Parlayan Sözler - Bölüm 28 - Sayfa 3

"Harika. Bugün beni sen mi koruyacaksın?"

Adolin odasından çıkarken Kaladin döndü. Prens her zaman olduğu gibi şık bir üniforma giyiyordu. Baş harflerinin kabartması düğmeler, bazı evlerden daha pahalı çizmeler, hafif bir kılıç. Bir Paredar için garip bir seçimdi ama Adolin bunu büyük ihtimalle süs eşyası olarak takıyordu. Saçları siyahla beneklenmiş olan sarışın bir yığındı.

"Ona güvenmiyorum, prenscik," dedi Kaladin. "Yabancı kadın, gizli nişan ve onu teyit edebilecek olan tek kişi de ölmüş. O bir suikastçı olabilir ve bu da seni korumak için elimdeki en iyi adamı görevlendirmem gerektiği anlamına geliyor."

"Alçak gönüllüyüz, değil mi?" dedi Adolin taş koridor boyunca uzun adımlarla yürürken. Kaladin ayak uydurarak yanında yürüdü.

"Hayır."

"Oğlum köprücü, o bir şakaydı."

"Pardon. Şakaların komik olması gerektiği sanırdım."

"Sadece bir espri anlayışı olan insanlar için."

"Ah, elbette," dedi Kaladin. "Espri anlayışımı çok uzun zaman önce teslim ettim."

"Peki karşılığında ne aldın?"

"Yara izleri," dedi Kaladin alçak sesle.

Adolin'in gözleri Kaladin'in alnındaki damgalara doğru kaydı, gerçi büyük bir kısmı saçlar tarafından kapanıyor olmalıydı. "Bu harika," dedi Adolin mırıldanarak. "Müthiş. Sen de geleceğin için öyle *mutlu* oldum ki."

Koridorun sonundan güneş ışığına çıktılar. Çok fazlasına değil ama. Gökyüzü hâlâ son birkaç günün yağmurları yüzünden bulutluydu.

Savaş kampının içine girdiler. "Başka muhafız alacak mıyız?" diye sordu Adolin. "Genelde sizden iki tane oluyor."

"Bugün sadece ben varım." Teft yeni acemileri tekrar devriyeye çıkardığı ve kralı da korumakla meşgul oldukları için, Kaladin'in elinde asker kalmamıştı. Diğer herkesin yanında iki ya da üç adamı vardı ama Adolin'i tek başına koruyabileceğini düşünmüştü.

İki tane huysuz görünüşlü at tarafından çekilen bir araba bekliyordu. O fazla zeki gözleri ve ani hareketleriyle, bütün atlar huysuz görünüşlüydü. Ne yazık ki, bir prens chullar tarafından çekilen bir arabayla gelemezdi. Bir uşak Adolin için kapıyı açtı, o da içeriye yerleşti. Uşak kapıyı kapattı, sonra da arabanın arka tarafındaki bir yere çıktı. Kaladin de ayağını atarak araba sürücüsünün yanındaki koltuğa çıkmaya hazırlanıyordu, sonra durdu.

"Sen!" dedi sürücüye eliyle işaret ederek.

"Ben!" diye cevap verdi Kral'ın Aklı dizginleri tutarak oturduğu yerden. Mavi gözler, siyah saçlar, siyah üniforma. O ne diye arabayı sürüyordu? O bir hizmetkâr değildi, değil mi?

Kaladin temkinli bir şekilde koltuğuna çıktı ve Akıl da dizginleri sallayarak atları harekete geçmeleri için dürtükledi.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu Kaladin ona.

"Haylazlık peşinde koşuyorum," diye cevap verdi Akıl neşeli bir şekilde atların nalları taşların üstünde çınlarken. "Flütümle pratik yapıyor musun?"

"Iı..."

"Bana onu giderken Sadeas'ın kampında bıraktığını söyleme."

"E..."

"Bana *söyleme* dedim," diye cevap verdi Akıl. "Söylemen gerekli değil, çünkü ben zaten biliyorum. Çok yazık. Eğer sen o flütün tarihini bilseydin, beyninin altı üstüne gelirdi. Ve bununla da, beni dikizlediğin için seni itip arabadan aşağı atardım demek istiyorum."

"Iı..."

"Epey konuşkansın bugün."

Kaladin flütü geride *bırakmıştı*. Sadeas'ın kampında kalmış olan köprücüleri, Köprü Dört'ün yaralıları ve diğer köprü ekiplerinin adamlarını, topladığı zaman eşyaların değil, insanların üzerine odaklanmıştı. Kendi küçük eşyalar yığınıyla uğraşmaya zahmet etmemiş, flütün de içlerinde olduğunu unutmuştu.

"Ben bir askerim, müzisyen değilim," dedi Kaladin. "Dahası, müzik kadınlar içindir."

"Bütün insanlar müzisyendir," diye karşılık verdi Akıl. "Soru onların şarkılarını paylaşıp, paylaşmadığıdır. Müziğin dişil olmasına gelince; o tezi yazan kadın, hepinizin Alethkar'da neredeyse *tapındığınız* o kadın, bütün dişil işlerin oturup eğlenmeyi içerirken, bütün eril işlerin de gidip sana mızrak saplayacak birilerini aramayı içermesi gerektiğine karar vermişti. Anlamlı, hı?"

"Sanırım."

"Biliyor musun, burada sana ilginç, akıllıca, anlamlı konuşma konuları sunmak için epey sıkı çalışıyorum. Ama senin konuşmanın kendi üzerine düşen kısmında görevini yerine getirmediğini düşünmekten kendimi alamıyorum. Bu biraz sağır bir adam için müzik çalmaya benziyor. Ki ben bunu yapmayı deneyebilirdim, çünkü eğlenceli gibi görünüyor, eğer *birileri* benim flütümü kaybetmiş olmasaydı."

"Üzgünüm," dedi Kaladin. Daha çok Zahel'in ona öğretmiş olduğu yeni kılıç duruşları hakkında düşünmeyi tercih ederdi ama Akıl ona daha önce iyilik *göstermişti.* Kaladin en azından onunla muhabbet edebilirdi. "Peki, ee, sen işini elinde tutabildin mi? Kral'ın Aklı olarak demek istiyorum. Daha önce görüştüğümüz zaman, sen unvanını kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu ima etmiştin."

"Daha bakmadım," dedi Akıl.

"Sen... Daha... Kral senin geri döndüğünü biliyor mu?"

"I ıh! Ona haber vermek için yeteri kadar dramatik bir yol düşünmeye çalışıyorum. Belki hep beraber benim ihtişamım için yazılmış şarkılar söyleyerek geçit töreni yapan yüz uçurumşeytanı olur."

"Bu... Zor görünüyor."

"Evet, fırtına kapası şeyler tonik akorlarının ayarını yapmakta ve tonlamayı korumakta cidden zorlanıyorlar."

"Demin ne dediğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Evet, fırtına kapası şeyler tonik akorlarının ayarını yapmakta ve tonlamayı korumakta cidden zorlanıyorlar."

"Bunun faydası olmadı, Akıl."

"Hah! Demek sen sağır oluyorsun, öyle mi? İşlem tamamlandığı zaman bana haber ver. Denemek istediğim bir şey vardı. Eğer bir hatırlayabilirsem..."

"Evet, evet," dedi Kaladin içini çekerek. "Sen bir tanesine flüt çalmak istiyordun."

"Hayır, o değil... Ah! Tamam. Ben her zaman sağır bir adama gizli gizli arkadan yaklaşıp, kafasının arkasını dürtüklemek istemişimdir. Bence çok komik olacak."

Kaladin içini çekti. Hızlı hareket etse bile, Sebarial'ın savaş kampına ulaşması bir saat kadar sürüyordu. Çok *uzun* bir saat olacaktı.

"Peki sen buraya sadece benimle alay etmek için mi geldin?" dedi Kaladin.

"Eh, bu biraz *işim.* Ama senin üzerine fazla gelmeyeceğim. Uçup gitmeni istemem."

Kaladin bir irkilmeyle sıçradı.

"Bilirsin," dedi Akıl, kayıtsızca. "Kızgın bir nutuktan sonra basar gidersin ya. Öyle bir şeyler."

Kaladin uzun boylu açıkgöz adama gözlerini kıstı. "Sen ne biliyorsun?"

"Neredeyse her şeyi. O *neredeyse* kısmı bazen adamın suratında çok fena patlayabiliyor."

"O zaman ne istiyorsun?"

"Sahip olamayacağım şeyi." Akıl ona döndü, gözleri ciddiydi. "Diğer herkes gibi, Kaladin Stormblessed."

Kaladin huzursuzlukla kımıldandı. Akıl'ın ondan ve Dalgabağlama'dan haberi vardı. Kaladin bundan emindi. O zaman bir tür talep mi beklemesi gerekirdi?

"*Benden* ne istiyorsun?" dedi Kaladin daha kesin bir şekilde konuşmaya çalışarak.

"Hah, demek düşünmeye başladın. İyi. Senden, dostum, tek bir şey istiyorum. Bir hikâye."

"Ne tür bir hikâye?"

"Karar vermek sana kalmış," Akıl ona gülümsedi. "Umarım hareketli bir şeyler olur. Eğer katlanamadığım tek bir şey varsa, bu sıkıntı. Bir zahmet sıkıcı olmaktan kaçın. Yoksa gizli gizli yaklaşıp kafanın arkasını dürtüklemek zorunda kalabilirim."

"Ben sağır *olmuyorum.*"

"Bu sağır olmayan insanlar üzerinde de çok komik olur, elbette ki. Ne, sen benim sırf sağır olduğu için birisine eziyet edeceğimi mi düşünmüştün? Bu ayıp olur. Hayır, ben bütün insanlara eşit olarak eziyet ederim, sağ ol."

"Harika." Kaladin daha fazlasını bekleyerek arkasına yaslandı. İnanılmaz bir şekilde, Akıl konuşmanın bitmesini izin vermekten memnunmuş gibi görünüyordu.

Kaladin gökyüzünü izledi, ne kadar da kasvetliydi. Ona Gözyaşları'nı hatırlatan böyle günlerden nefret ediyordu. Fırtınababa. Gri gökyüzü ve berbat hava, onun yataktan kalkma zahmetine bile neden girdiğini merak etmesine neden oluyordu. En sonunda araba Sebarial'ın savaş kampına ulaştı, bir şehre diğer savaş kamplarından daha fazla benzeyen bir yerdi. Kaladin şaşkınlıkla bakarak inşa edilmiş olan gerçek apartmanlar gördü, pazar yerlerini ve...

"Çiftçiler?" diye sordu kapılara doğru yürümekte olan bir grup adamın yanından geçerlerken, solucanlama kamışları ve krem kovaları taşıyorlardı.

"Sebarial onlara güneybatı tepelerinde lavis tarlaları kurduruyor," diye açıklama yaptı Akıl.

"Buralardaki yücefırtınalar tarım yapmak için fazla güçlü."

"Sen onu Natan halkına anlat. Onlar eskiden bu bölgenin tamamında tarım yaparlardı. Alışık olduklarına kadar büyümeyen bir bitki türü gerektiriyor."

"Ama neden?" diye sordu Kaladin. "Neden çiftçiler bunun daha kolay olacağı bir yere gitmiyor? Örneğin Alethkar'ın kendisi gibi."

"Sen insan doğası hakkında fazla şey bilmiyorsun, değil mi Stormblessed?"

"Ben... Hayır, bilmiyorum."

Akıl başını iki yana salladı. "Ne kadar dürüst, ne kadar dobra. Sen ve Dalinar benziyorsunuz, kesinlikle. Birilerinin siz ikinize nasıl arada bir iyi zaman geçirileceğini öğretmesi gerek."

"Ben nasıl iyi zaman geçirileceğini gayet iyi biliyorum."

"Öyle mi?"

"Evet. Bu senin olmadığın herhangi bir yerde olmayı içeriyor."

Akıl gözlerini ona dikti, sonra dizginleri sallayarak kıs kıs güldü ve atların biraz hoplayıp zıplamasına neden oldu. "Demek senin de içinde bir parça akıl kıvılcımı *varmış.*"

Bu Kaladin'in annesinden geliyordu. O da sık sık böyle şeyler söylerdi, gerçi hiçbir zaman bu kadar kırıcı değildi. *Akıl'ın etrafında olmak beni bozuyor olmalı.*

Neden sonra, Akıl arabayı Kaladin'in benzerlerini burada savaş kampının içinde değil, bir lahitte görmeyi bekleyeceği güzel bir malikâne evinin önüne çekti. O sü-

"*Benden* ne istiyorsun?" dedi Kaladin daha kesin bir şekilde konuşmaya çalışarak.

"Hah, demek düşünmeye başladın. İyi. Senden, dostum, tek bir şey istiyorum. Bir hikâye."

"Ne tür bir hikâye?"

"Karar vermek sana kalmış," Akıl ona gülümsedi. "Umarım hareketli bir şeyler olur. Eğer katlanamadığım tek bir şey varsa, bu sıkıntı. Bir zahmet sıkıcı olmaktan kaçın. Yoksa gizli gizli yaklaşıp kafanın arkasını dürtüklemek zorunda kalabilirim."

"Ben sağır *olmuyorum.*"

"Bu sağır olmayan insanlar üzerinde de çok komik olur, elbette ki. Ne, sen benim sırf sağır olduğu için birisine eziyet edeceğimi mi düşünmüştün? Bu ayıp olur. Hayır, ben bütün insanlara eşit olarak eziyet ederim, sağ ol."

"Harika." Kaladin daha fazlasını bekleyerek arkasına yaslandı. İnanılmaz bir şekilde, Akıl konuşmanın bitmesini izin vermekten memnunmuş gibi görünüyordu.

Kaladin gökyüzünü izledi, ne kadar da kasvetliydi. Ona Gözyaşları'nı hatırlatan böyle günlerden nefret ediyordu. Fırtınababa. Gri gökyüzü ve berbat hava, onun yataktan kalkma zahmetine bile neden girdiğini merak etmesine neden oluyordu. En sonunda araba Sebarial'ın savaş kampına ulaştı, bir şehre diğer savaş kamplarından daha fazla benzeyen bir yerdi. Kaladin şaşkınlıkla bakarak inşa edilmiş olan gerçek apartmanlar gördü, pazar yerlerini ve...

"Çiftçiler?" diye sordu kapılara doğru yürümekte olan bir grup adamın yanından geçerlerken, solucanlama kamışları ve krem kovaları taşıyorlardı.

"Sebarial onlara güneybatı tepelerinde lavis tarlaları kurduruyor," diye açıklama yaptı Akıl.

"Buralardaki yücefırtınalar tarım yapmak için fazla güçlü."

"Sen onu Natan halkına anlat. Onlar eskiden bu bölgenin tamamında tarım yaparlardı. Alışık oldukların kadar büyümeyen bir bitki türü gerektiriyor."

"Ama neden?" diye sordu Kaladin. "Neden çiftçiler bunun daha kolay olacağı bir yere gitmiyor? Örneğin Alethkar'ın kendisi gibi."

"Sen insan doğası hakkında fazla şey bilmiyorsun, değil mi Stormblessed?"

"Ben... Hayır, bilmiyorum."

Akıl başını iki yana salladı. "Ne kadar dürüst, ne kadar dobra. Sen ve Dalinar benziyorsunuz, kesinlikle. Birilerinin siz ikinize nasıl arada bir iyi zaman geçirileceğini öğretmesi gerek."

"Ben nasıl iyi zaman geçirileceğini gayet iyi biliyorum."

"Öyle mi?"

"Evet. Bu senin olmadığın herhangi bir yerde olmayı içeriyor."

Akıl gözlerini ona dikti, sonra dizginleri sallayarak kıs kıs güldü ve atların biraz hoplayıp zıplamasına neden oldu. "Demek senin de içinde bir parça akıl kıvılcımı *varmış.*"

Bu Kaladin'in annesinden geliyordu. O da sık sık böyle şeyler söylerdi, gerçi hiçbir zaman bu kadar kırıcı değildi. *Akıl'ın etrafında olmak beni bozuyor olmalı.*

Neden sonra, Akıl arabayı Kaladin'in benzerlerini burada savaş kampının içinde değil, bir lahitte görmeyi bekleyeceği güzel bir malikâne evinin önüne çekti. O sü-

tunlar ve güzel cam pencereleriyle, Hearthstone'daki şehirbeyinin konağından bile daha kaliteliydi.

Akıl araba yolundaki uşağa Adolin'in şartnameli nişanlısını çağırmasını söyledi. Adolin onu beklemek için aşağı indi, ceketini düzeltiyor, bir kol yenindeki düğmeleri parlatıyordu. Başını kaldırıp sürücü koltuğuna doğru bir baktı, sonra irkildi.

"Sen!" diye haykırdı Adolin.

"Ben!" diye cevap verdi Akıl. Arabanın üzerinden aşağıya atladı ve gösterişli bir reverans yaptı. "Her daim hizmetinizdeyim, Berrakbey Kholin."

"Her zamanki araba sürücüme ne yaptın?"

"Hiçbir şey."

"Akıl..."

"Ne, sen benim zavallı adama *zarar verdiğimi* mi ima ediyorsun? Bu benim yapacağım bir şeye benziyor mu, Adolin?"

"Eh, hayır," dedi Adolin.

"Aynen öyle. Dahası, eminim ki o şimdiye kadar ipleri çözmeyi başarmıştır. Ah, ve işte bu da senin sevgili neredeyse-ama-daha-tam-değil gelinin."

Shallan Davar evden dışarı çıkmıştı. Merdivenlerden aşağıya hoplaya hoplaya indi, çoğu açıkgöz leydinin yapacağı şekilde süzülerek yürümüyordu. *Bu kesinlikle hevesli bir tip*, diye düşündü Kaladin öylesine, Akıl bıraktıktan sonra eline aldığı dizginleri tutuyordu.

Bu Shallan Davar'da *tersmiş* gibi gelen bir şeyler vardı. O hevesli tavrın ve hızlı gülümsemenin arkasında ne gizliyordu? Bir açıkgöz kadının elbisesindeki o eminelin düğmeli kol yeni, orası her türlü ölümcül aracı saklıyor olabilirdi. Kumaşın içine saplanmış olan basit bir zehirli iğne, Adolin'in hayatını sonlandırmak için yeterdi.

Ne yazık ki, onu Adolin'in yanında olduğu her saniye izleyemezdi. Bundan daha fazla inisiyatif göstermesi gerekiyordu; bunun yerine onun gerçekten de söylediği kişi olup olmadığını doğrulayabilir miydi? Geçmişine bakarak onun bir tehdit olup olmadığına karar vermesi?

Kaladin ayağa kalktı, o Adolin'e yaklaşırken bir gözünü üzerinde tutmak için aşağı atlamayı planlıyordu. Kadın bir anda irkildi, gözleri kocaman açılmıştı. Hüreliyle Akıl'a işaret etti.

"Sen!" diye haykırdı Shallan.

"Evet, evet. Bugün insanlar beni tanımakta gerçekten de iyiler. Belki de benim bir..."

Shallan üzerine atılırken Akıl'ın sesi kesildi. Kaladin yere atlarken bıçağına uzandı, sonra Shallan Akıl'ı yakalayıp sarılırken tereddüt etti, başını onun göğsüne dayamış, gözlerini sıkı sıkı kapatmıştı.

Kaladin elini bıçağından çekerek, tamamen afallamış gibi görünen Akıl'a bir kaşını kaldırdı. O ise kolları iki yanında, sanki onlarla ne yapacağını bilmezmiş gibi boş dururken dikilip kalmıştı.

"Her zaman sana teşekkür etmek istemiştim," diye fısıldadı Shallan. "Asla fırsatını bulamadım."

Adolin boğazını temizledi. En sonunda Shallan Akıl'ı bıraktı ve prense baktı.

"Sen Akıl'a sarıldın," dedi Adolin.

"Onun adı bu mu?" diye sordu Shallan.

"Bir tanesi," dedi Akıl, görünüşe göre hâlâ şaşkındı. "Saymak için çok fazla var, gerçekten. Gerçi, büyük bir kısmı o ya da bu türden bir lanetleme sayılır..."

"Sen *Akıl'a* sarıldın," dedi Adolin.

Shallan kızardı. "Bu uygunsuz muydu?"

"Konu uygunluk değil," dedi Adolin. "Konu sağduyu. Ona sarılmak bir aksırta sarılmak, ya da, ya da bir çivi yığınına sarılmak gibi bir şey filan. Yâni, o Akıl. Onu *sevmemen* gerekiyor."

"Konuşmamız gerek," dedi Shallan Akıl'a bakarak. "Ben, bahsettiğimiz her şeyi hatırlamıyorum ama bir kısmı..."

"Onu da programıma sıkıştırmaya çalışırım," dedi Akıl. "Gerçi epey bir meşgulüm. Yâni sadece Adolin'e hakaret etmek bile en az gelecek haftaya kadar zamanımı alacak."

Adolin başını iki yana salladı, uşağı elini sallayarak gönderdi ve Shallan'ın arabaya binmesine yardım etti. Bunu yaptıktan sonra, Akıl'a doğru eğildi. "Ellerine dikkat et."

"O benim için *fazlasıyla* küçük, oğlum," dedi Akıl.

"Doğru," dedi Adolin başıyla onaylayarak. "Sen yaşıtın olan kadınlardan şaşma."

Akıl sırıttı. "Eh, o biraz daha zor olabilir. Sanırım ondan buralarda sadece tek bir tane var ve onunla ben hiçbir zaman iyi geçinememişizdir."

"Sen ne acayipsin, ya," dedi Adolin arabanın içine binerken.

Kaladin içini çekti, sonra da onları takip etmek için hareketlendi.

"Sen de orada gitmeye mi niyetlisin?" diye sordu Akıl sırıtışı daha da büyüyerek.

"Evet," dedi Kaladin. Shallan'ı izlemek istiyordu. Onun ortalık yerde, Adolin'le birlikte arabanın içinde giderken bir şeyler denemesi pek olası değildi. Ama Kaladin onu izleyerek bir şeyler öğrenebilirdi ve Adolin'e zarar vermeye çalışmayacağından ise *kesin bir şekilde* emin olamazdı.

"Kıza asılmamaya çalış," diye fısıldadı Akıl. "Genç Adolin biraz sahiplenmeye başlarmış gibi görünüyor... Ya da, ne diyorum ben? Asıl kıza, Kaladin. Bu prensin gözlerini yuvalarından fırlatabilir."

Kaladin burun kıvırdı. "O açıkgözlü."

"Ee?" diye sordu Akıl. "Hepiniz buna kafayı çok fazla takıyorsunuz."

"Kusura bakma da, bir uçurumşeytanına asılırım daha iyi," diye fısıldadı Kaladin. Arabayı sürmeyi Akıl'a bırakarak arabanın içine tırmandı.

İçeride, Adolin gökyüzüne doğru baktı. "Şaka yapıyorsun."

"Bu benim işim," dedi Kaladin Adolin'in yanına otururken.

"Muhakkak burada güvendeyimdir," dedi Adolin sıkılı dişlerin arasından, "nişanlımın yanında."

"Eh, belki ben sadece oturacak rahat bir yer istiyorumdur," dedi Kaladin Shallan Davar'a başıyla selam vererek.

O Kaladin'i görmezden geldi, araba yola çıkarken Adolin'e gülümsüyordu. "Bugün nereye gidiyoruz?"

"Eh, sen yemek hakkında bir şeyler söylemiştin," dedi Adolin. "Ben Dış Pazar'da yeni bir şarap evi biliyorum ve onlar gerçek yemek servisi de yapıyor."

"Sen her zaman en iyi yerleri biliyorsun," dedi Shallan gülümsemesi genişleyerek.

Yağcılık bu kadar da bariz yapılır mı, be kadın? diye düşündü Kaladin.

Adolin onun gülümsemesine karşılık verdi. "Sadece dinliyorum."

"Eğer bir de hangi şarapların güzel olduğuna daha çok dikkat etseydin..."

"Etmiyorum çünkü o kolay!" Sırıttı. "*Hepsi* güzel."

Kadın kıkırdadı.

Fırtınalar adına, açıkgözler asap bozucuydu. Özellikle de birbirlerine yalakalık ettikleri zaman. Konuşmaları devam etti ve bu kadının Adolin'le bir ilişkisinin olmasını ne kadar fena istediği Kaladin'e fazlasıyla bariz göründü. Eh, bu şaşırtıcı değildi. Açıkgözler her zaman öne geçmek için fırsat kolluyorlardı; ya da canları onu çekmişse. Birbirlerini sırtından bıçaklamak için. Onun işi bu kadının bir fırsatçı olup olmadığını çözmek değildi. Her açıkgöz bir fırsatçıydı. Onun sadece bu kadının fırsatçı bir servet avcısı mı, yoksa fırsatçı bir suikastçı mı olduğunu bulması gerekiyordu.

Konuşmaya devam ettiler ve Shallan konuyu tekrar günün etkinliklerine getirdi.

"Şimdi, bir diğer şarap evine daha gitmeye itiraz ediyor değilim," dedi Shallan. "Ama bu biraz fazla bariz bir seçenek mi diye de merak ediyorum."

"Biliyorum," diye cevap verdi Adolin. "Ama onun dışında burada yapacak çok az şey var. Konser yok, sanat gösterisi yok, heykel yarışması yok."

Siz açıkgözler gerçekten de zamanınızı bunlarla mı geçiriyorsunuz? diye merak etti Kaladin. İzleyecek heykel yarışman *yoksa seni ancak Yaradan kurtarır.*

"Bir hayvanat bahçesi var," dedi Shallan hevesle. "Dış Pazar'da."

"Hayvanat bahçesi, o biraz... Düşük seviyeli değil mi?" dedi Adolin.

"Aa, hadi ama. Hayvanların hepsine bakabiliriz ve sen de bana avlarda hangilerini cesurca katlettiğini anlatabilirsin. Bu çok eğlenceli olur." Tereddüt etti ve Kaladin onun gözlerinde bir şey gördüğünü düşündü. Daha derin bir şeylerin kıvılcımı. Acı mı? Endişe mi? "Ve biraz eğlence iyi gelirdi," diye ekledi daha yumuşak bir sesle.

"Ben aslında avlanmaktan nefret ederim," dedi Adolin, sanki fark etmemiş gibiydi. "Hiç gerçek bir rekabeti yok." Shallan'a baktı, o da yüzüne bir gülümseme yapıştırdı ve hevesle başını salladı. "Eh, farklı bir şeyler hoş bir değişiklik olabilir. Tamam, Akıl'a bizi oraya götürmesini söyleyeceğim. Umarım o dehşet çığlıklarımıza gülmek için arabayı bir uçurumun içine devirmek yerine bunu yapar."

Adolin sürücünün yerine bakan küçük sürgülü kapağı açmak için döndü ve emri verdi. Kaladin ise yüzünde kendinden memnun bir gülümsemeyle arkasına yaslanıp oturan Shallan'ı izliyordu. Onun hayvanat bahçesine gitmekte gizli bir amacı vardı. Bu neydi?

Adolin geriye döndü ve ona gününün nasıl geçtiğini sordu. Kaladin yarım kulakla dinliyor, Shallan'ı inceleyerek üzerinde gizlenmiş bıçaklar olup olmadığını seçmeye çalışıyordu. Adolin'in söylediği bir şeylere kızardı, sonra güldü. Kaladin Adolin'den gerçekten hoşlanmıyordu ama prens en azından dürüsttü. Babasının samimi yapısına sahipti ve Kaladin'e karşı her zaman açık olmuştu. Kibirli ve şımarık, ama açık.

Bu kadın farklıydı. Onun hareketleri hesaplanmıştı. Gülme şekli, kelimelerini seçme şekli. Kıkırdıyor ve kızarıyordu ama gözleri her zaman uyanıktı, her zaman izliyordu. O açıkgöz kültüründe Kaladin'i tiksindiren her şeyin bir örneğini teşkil ediyordu.

Senin sadece asabiliğin üzerinde, diye itiraf etti bir parçası. Bu arada bir olurdu, gökyüzünün bulutlu olduğu zamanlarda daha sık olarak. Ama onlar bu kadar mide bulandırıcı derecede neşeli davranmak zorunda mıydı?

Yolculukları devam ederken bir gözünü Shallan'ın üzerinde tuttu ve en sonunda ona karşı fazla şüpheci olduğuna karar verdi. O Adolin'e karşı acil bir tehlike oluşturmuyordu. Aklının tekrar uçurumlardaki geceye doğru kaymakta olduğunu fark etti. İçinde çalkalanan Işık'la rüzgârlara binmek. Özgürlük.

Hayır, sadece özgürlük değil. Amaç.

Senin bir amacın var, diye düşündü Kaldain zihnini sürükleyerek tekrar şimdiye getirirken. *Adolin'i korumak.* Bu bir asker için ideal bir işti, başkalarının rüyalarında göreceği bir iş. Müthiş maaş, komuta edeceği kendi mangası, önemli bir görev. Güvenilir bir komutan. Bu mükemmeldi.

Ama o rüzgârlar...

"Ah!" dedi Shallan çantasına uzanıp içini karıştırarak. "Senin için o kaydı getirdim, Adolin." Tereddüt ederek Kaladin'e bir göz attı.

"Ona güvenebilirsin," dedi Adolin biraz gönülsüzce. "O hayatımı iki kere kurtardı ve babam onun en önemli toplantılarda bile bizi korumasına izin veriyor."

Shallan üzerlerinde kadın alfabesinin karalamasına benzer harfleriyle tutulmuş notlar olan birkaç kâğıt sayfası çıkardı. "On sekiz yıl önce, Yüceprens Yenev Alethkar'da kuvvetliydi, Kral Gavilar'ın birleşme hedefine karşı olan en güçlü yüceprenslerden bir tanesiydi. Yenev savaşta yenilmedi. O bir düelloda öldürüldü. *Sadeas* tarafından."

Adolin başını sallayarak öne doğru eğildi, hevesliydi.

"Bu Berrakhanım İalai'nin olaylar hakkında kendi tuttuğu kayıt," dedi Shallan. "Yenev'in yenilmesi ilhamla dolu bir basitlikten ibaretti. Kocam, Gavilar'la açıkgözlerin pek çoğunun bildiği ama modern şartlar altında görmezden geldiği kadim gelenekler olan Düello Hakkı ve Kral'ın Nimeti konusunda konuştu.

"Tarihsel olarak taç ile arasında bağ olan gelenekler olduklarından, onlara başvurmamız bizim iktidar hakkımızı da yansıtıyordu. Fırsat bir kudret ve şan galası sırasında geldi ve kocam ilk önce başka bir adamla düelloya girdi."

"Bir kudret ve şan neyi?" diye sordu Kaladin.

İkisi de ona baktılar, sanki onun konuşabildiğini duydukları için şaşırmışlardı. *Benim de burada olduğumu unutup duruyorsunuz, değil mi?* diye düşündü Kaladin. *Siz koyugözleri hiç görmemeyi tercih ederdiniz.*

"Bir kudret ve şan galası," dedi Adolin. "Bir turnuva için süslü püslü bir laf. O zamanlar onlar bol olurdu. O sıralar ezkaza birbirleriyle savaşta olmayan yüceprenslerin gösteriş yapmaları için bir yoldu."

"Bizim Adolin'in Sadeas'la düello yapması ya da en azından gözden düşürmesi için bir yol bulmamız gerek," diye açıkladı Shallan. "Ben bunu düşünürken, Jasnah'nın yazdığı eski kralın biyografisinde Yenev düellosuyla ilgili bir referans olduğunu hatırladım."

"Tamam..." dedi Kaladin kaşlarını çatarak.

"Bu ilk düellonun amacı yüceprensleri gözle görülür şekilde etkilemek ve korkutmaktı," dedi Shallan kaydı okumaya devam ederek. "Her ne kadar biz bunu önceden

planlamış olsak da, ilk yenilecek olan adamın bizim oyunumuzdaki rolünden haberi yoktu. Sadeas onu planlanmış görkemli bir şekilde yendi. Birkaç noktada dövüşü durdurdu ve bahsi yükseltti, ilk önce parayla, sonra da araziyle.

"En sonunda, zafer dramatik olmuştu. Kalabalık o kadar galeyana gelmişken, Kral Gavilar ayağa kalktı ve onu memnun etmiş olduğu için kadim geleneklere göre Sadeas'a bir ödül önerdi. Sadeas'ın cevabı basitti: 'kılıcımın ucunda Yenev'in korkak kalbinden başka hiçbir ödül istemiyorum, Majesteleri!"

"Hadi be!" dedi Adolin. "Palavracı Sadeas mı böyle söylemiş?"

"Olay, onun sözleriyle de birlikte, birkaç büyük tarihçede kaydedilmiş," dedi Shallan. "Sadeas sonra Yenev'le düello yaptı, onu öldürdü ve onun yerine prensliğin kontrolünü bir müttefikin, Aladar'ın, ele geçirmesi için bir boşluk yarattı."

Adolin düşünceli bir şekilde başıyla onayladı. "Bu işe *yarayabilir*, Shallan. Ben de aynı şeyi deneyebilirim. Relis ve getirdiği diğer adamla olan dövüşümü unutulmaz yaparım, kalabalığı hayran bırakır, kraldan bir ödül kazanırım ve Düello Hakkı'nı Sadeas'ın kendisinden talep ederim."

"Sadeas'ın kendisinin kullandığı bir manevrayı alıp, bunu ona karşı kullanmakta belli bir cazibe var," dedi Shallan.

"O bunu asla kabul etmez," dedi Kaladin. "Sadeas onu böyle kapana kıstırmanıza izin vermeyecektir."

"Belki," dedi Adolin. "Ama sanırım sen, eğer biz bu işi düzgün yapacak olursak onun içine düşeceği konumu hafife alıyorsun. Düello Hakkı kadim bir gelenek, bazıları Elçiler'in kendileri tarafından başlatılmış olduğunu söylüyor. Yaradan'ın ve kralın önünde kendisini kanıtlamış olan açıkgöz bir savaşçı, dönüyor ve ona zarar vermiş olan birinden adalet talep ediyor..."

"Kabul edecek," dedi Shallan. "Etmek *zorunda*. Ama sen *görkemli* olabilir misin, Adolin?"

"Kalabalık benim hile yapmamı bekliyor," dedi Adolin. "Benim son düellolarımdan sonra pek bir beklentileri olmadan gelecekler, bunun da benim işime yaraması gerekir. Eğer onlara *gerçek* bir gösteri sunabilirsem etkilenirler. Dahası, aynı anda iki adamı yenmek? Sadece bunun bile bize ihtiyacımız olan dikkati sağlaması gerekir."

Kaladin birinden öbürüne baktı. Onlar bunu çok ciddiye alıyorlardı. "Siz bunun gerçekten işe yarayabileceğini düşünüyor musunuz?" dedi Kaladin düşünceli bir şekilde.

"Evet," dedi Shallan. "Gerçi, bu geleneğe göre, Sadeas kendi adına dövüşmesi için bir şampiyon atayabilir, o yüzden de Adolin bizzat onunla düello yapmayı başaramayabilir. Yine de Sadeas'ın Pare'lerini kazanır ama."

"Bu o kadar da tatmin edici olmaz," dedi Adolin. "Ama kabul edilebilir. Onun şampiyonunu bir düelloda yenmek de Sadeas'ın dizlerini kesip atacaktır. Muazzam bir nüfuz kaybeder."

"Ama bunun *gerçekten* bir anlamı olmayacak," dedi Kaladin. "Değil mi?"

Öbür ikisi ona baktı.

"Bu sadece bir düello," dedi Kaladin. "Bir oyun."

"Bu farklı olacak," dedi Adolin.

"Ben neden olduğunu göremiyorum. Evet, onun Pare'lerini kazanabilirsin ama onun unvanı ve otoritesi aynı kalacak."

"Konu algıda," dedi Shallan. "Sadeas krala karşı bir ittifak oluşturdu. Bu onun kraldan daha güçlü olduğunu ima ediyor. Kralın şampiyonu karşısında yenilmek bunun temelini çürütür."

"Ama bunların hepsi sadece *oyun*," dedi Kaladin.

"Evet," dedi Adolin, Kaladin onun kendisiyle hemfikir olmasını beklemiyordu. "Ama bu Sadeas'ın oynadığı bir oyun. Onun kuralları."

Kaladin arkasına yaslanarak bunları hazmetti. *Bu gelenek bir cevap olabilir*, diye düşündü. *Benim aradığım çözüm olabilir...*

"Sadeas eskiden ne kadar güçlü bir müttefikti," dedi Adolin, sesi pişman gibi geliyordu. "Ben Yenev'i yenmesi gibi şeyleri unutmuştum."

"Peki ne değişti?" diye sordu Kaladin.

"Gavilar öldü," dedi Adolin alçak sesle. "Babam ve kralı aynı yöne dönük olarak tutan şey eski kraldı." Öne doğru eğildi, Shallan'ın kâğıtları ve notlarına bakıyordu, gerçi okuyamadığı belliydi. "Bizim bunu *yapmamız* gerek, Shallan. Bu ilmiği o yılanın boynuna geçirmemiz gerek. Bu dâhice. Teşekkür ederim."

Shallan kızardı, sonra notlarını bir zarfın içine koydu ve ona verdi. "Bunu yengene ver. Bulduklarımın ayrıntıları var. O ve baban bunun iyi bir fikir olup olmadığını daha iyi karar verecektir."

Adolin zarfı aldı ve bunu yaparken de elini tuttu. İkisi birbirlerine baygın baygın bakarak bir an geçirdiler. Evet, Kaladin gittikçe bu kadının Adolin'e karşı acil bir tehlike oluşturmadığından daha çok emin oluyordu. Eğer o bir tür dolandırıcıysa bile, hedefi Adolin'in hayatı değildi. Sadece itibarıydı.

Çok geç, diye düşündü Kaladin Adolin'in yüzünde aptal bir sırıtışla arkasına yaslanmasını izlerken. O *çoktan ölmüş ve yakılmış*.

Araba kısa süre sonra Dış Pazar'a ulaştı, Kholin mavisi giyinmiş olan birkaç devriye grubunun yanından geçtiler. Köprü Dört dışındaki köprülerden adamlardı. Burada muhafızlık yaptırmak, Kaladin'in onları eğitme yöntemlerinden birisiydi.

Arabadan ilk önce Kaladin indi, yakınlarda sıralar hâlinde dizilmiş olan fırtına vagonlarını fark etmişti. Direklere bağlanmış ipler alanın etrafını çevreliyor, görünüşe göre insanların gizlice içeri girmesine engel oluyordu, gerçi bazı direklerin yanında ellerinde sopalarla bekleyen adamlar büyük ihtimalle bu konuda daha iyi bir iş çıkarmaktaydı.

"Getirdiğin için teşekkürler, Akıl," dedi Kaladin dönerek. "Flütün için bir kere daha özür..."

Akıl arabanın tepesinden kaybolmuştu. Onun yerinde başka bir adam oturuyordu, daha genç yaşlarda olan bir tipti, kahverengi pantolon ve beyaz gömlek giyiyordu, başında bir şapka vardı. Bunu çıkararak utanmış gibi göründü.

"Kusura kalma, komtanım," dedi adam. Kaladin'in tanıyamadığı bir şivesi vardı. "O iyi para verdiydi. Yer değişek diye orda dur dediydi."

"Ne oluyor?" dedi Adolin arabadan aşağı inip yukarıya bakarak. "Ha. Akıl bunu hep yapar, oğlum köprücü."

"Neyi?"

"Gizemli bir şekilde kaybolmayı sever," dedi Adolin.

"Öle gizemli ney diildi, komtanım," dedi oğlan dönüp işaret ederek. "Şöle şurdaydı, araba dönerkene bi durunca. Ben onu orda bekleyeceğidim, sonra bu arabayı böle buraya süreceğidim. Ses etmeden bindim. O bebeler gibin kıkır kıkır ederek gitti."

"O sadece insanları şaşırtmayı seviyor," dedi Adolin Shallan'ın arabadan inmesine yardım ederken. "Boş ver onu."

Yeni araba sürücüsü sanki utanıyormuş gibi kamburunu çıkarmıştı. Kaladin onu tanımıyordu, Adolin'in her zamanki hizmetkârlarından biri değildi. *Geri dönerken orada gitmem gerekecek. Bir gözümü onun üstünde tutmak için.*

Shallan ve Adolin hayvanat bahçesine doğru yürüdüler. Kaladin arabanın arkasından mızrağını aldı, sonra da onlara yetişmek için fırladı, en sonunda da birkaç adım arkalarından gitmeye başladı. İkisinin birden gülmelerini dinledi ve ikisinin de suratlarına birer tane patlatmayı istedi.

"Vay," dedi Syl'in sesi. "Senin fırtınalara binmen gerekiyor, Kaladin. Gözlerinin içinde taşıman değil."

O üzerinden uçar ve etrafındaki havanın içinde ışıktan bir kurdele şeklinde dans ederken Kaladin ona bir göz attı. Mızrağını omzuna dayadı ve yürümeye devam etti.

"Sorun ne?" diye sordu Syl önünde havanın üzerine oturarak. Kaladin başını ne tarafa çevirse, o da kendiliğinden oraya kayarak, gözlerinin tam önünde kalıyordu. Sanki görünmez bir taşın üstünde oturuyormuş gibiydi, elbisesi dizlerinin hemen altından titreşerek sise dönüşüyordu.

"Sorun yok," dedi Kaladin alçak sesle. "Sadece o ikisini dinlemekten yoruldum."

Syl omzunun üzerinden hemen ilerilerindeki çifte baktı. Adolin giriş ücretlerini ödedi, baş parmağıyla arkasındaki Kaladin'e doğru işaret ederek, onun da parasını verdi. Garip desenli bir şapkası ve karmaşık tasarımı olan uzun bir ceket giymiş, süslü görünüşlü Azish bir adam elini sallayarak onları içeri buyur etti, farklı kafes sıralarına doğru işaret ederek hangi hayvanların nerede olduğunu belirtiyordu.

"Shallan ve Adolin mutlu gibi görünüyorlar," dedi Syl. "Bunda ne yanlışlık var?"

"Bir şey yok," dedi Kaladin. "Ben bunu dinlemek zorunda kalmadığım sürece."

Syl burnunu kırıştırdı. "Onlardan değil, senden. Sen ekşilik ediyorsun. Neredeyse tadını alabiliyorum."

"Tadını mı?" dedi Kaladin. "Sen yemek yiyemiyorsun, Syl. Senin tat duyun olduğunu bile sanmıyorum."

"Bu bir mecaz. Ve ben bunu hayal edebiliyorum. Ve senin tadın ekşi. Ve tartışmayı da kes, çünkü ben *haklıyım*." İlk kafesi incelerlerken Adolin ve Shallan'ın yanında asılı durmak için uçup gitti.

Lanet spren, diye düşündü Kaladin yürüyerek Adolin ve Shallan'ın yanına gelirken. *Onunla tartışmak sanki... Eh, rüzgârla tartışmak gibi bir şey, herhâlde.*

Bu fırtına vagonu Kaladin'in Harap Ovalar'a gelirken içinde olduğu köle kafesine epey bir benziyordu, gerçi bunun içindeki hayvana kölelerden daha iyi muamele ediliyormuş gibi görünüyordu. Bir taşın üzerinde oturmuştu ve kafesin içi de sanki bir mağarayı taklit etmeye çalışırmış gibi kremle kaplanmıştı. Yaratığın kendisi ise

balçıkla kaplı bir et yumrusunun üzerindeki iki soğan şekilli göz ve dört uzun dokunaçtan ibaretti.

"Ooo..." dedi Shallan, gözleri kocaman açılmıştı. Sanki ona bir avuç mücevher verilmiş gibi görünüyordu, yalnız onun yerine Kaladin'in çizmesinin altına yapışmış olarak bulmayı bekleyeceği balçıklı bir şeyler yumrusuydu.

"Bu hayatımda gördüğüm en çirkin şey," dedi Adolin. "Bu bir kopçacığın ortasındaki şeylere benziyor ama kabuğu eksik."

"Bu sarpenthynlerden biri," dedi Shallan.

"Vah vah," dedi Adolin. "Ona ismini annesi mi vermiş?"

Shallan onun omzuna vurdu. "Onlar bir aile."

"Demek gerçekten *annesinin* suçuymuş."

"Bir hayvanlar ailesi, sersem. Onlardan batıda, fırtınaların o kadar güçlü olmadığı yerlerde daha çok var. Ben onlardan sadece birkaç tane görmüştüm, bizim Jah Keved'de minik olanlarından var ama bunun gibisi hiç yok. Bunun hangi tür olduğunu bile bilmiyorum." Tereddüt etti, sonra da parmaklarını demir parmaklıkların arasından sokarak dokunaç kollarından bir tanesini kavradı.

Şey anında geriye çekildi, daha büyük görünmek için şişerek kollarından iki tanesini tehditkar bir şekilde başının arkasında kaldırdı. Adolin ciyakladı ve Shallan'ı geriye çekti.

"O hiçbirine dokunmamanı söylemişti!" dedi Adolin. "Ya zehirliyse?"

Shallan onu duymazdan gelerek çantasından bir not defteri çıkardı. "Ele ılık geliyor," diye mırıldandı kendi kendine. "Gerçekten de sıcak kanlı. Büyüleyici. Bir çizimini yapmam gerek." Kafesin üzerindeki küçük bir plakaya gözünü kıstı. "Eh, bu hiç işe yaramaz."

"Ne yazıyor?" diye sordu Adolin.

"Marabethia'da yakalanmış şeytan kayası. Yerliler bunun öldürülmüş olan bir çocuğun yeniden doğmuş kinci ruhu olduğunu iddia ediyor.' Türünden bile bahsetmemiş. Böyle bilim olmaz!"

"Bu bir hayvanat bahçesi, Shallan," dedi Adolin gülerek. "Bütün bu yolu askerleri ve kamp takipçilerini eğlendirmesi için getirilmiş."

Hayvanat bahçesi gerçekten de popülerdi. Shallan çizim yaparken Kaladin yakınlardan geçenleri izlemekle meşgul oldu, fazla yaklaşmadıklarından emin oluyordu. Bulaşıkçı kadınlardan onluklara ve subaylara kadar her şeyi gördü, hatta birkaç daha yüksek mevkili açıkgöz bile vardı. Arkalarında, açıkgözlü bir kadın tahtırevanının içinde taşınarak götürüldü, kafeslere ancak göz ucuyla bakıyordu. Bu Shallan'ın hevesli çizimi ve Adolin'in iyi huylu takılmalarıyla epey bir tezat oluşturuyordu.

Kaladin bu ikisinin hakkını teslim etmiyordu. Onu görmezden geliyor olabilirlerdi ama kasıtlı olarak *kötü* davranmıyorlardı. Onlar mutlu ve hoştu. Bu neden Kaladin'i bu kadar gıcık ediyordu?

Neden sonra, Shallan ve Adolin gökyılanları ve onların dalması için büyük bir küvette su içeren bir sonraki kafese geçtiler. Onlar "şeytan kayası" kadar rahat görünmüyorlardı. Kafesin içinde hareket edecek fazla yer yoktu ve sık sık havalanmıyorlardı. Pek ilginç değillerdi.

Bir sonraki kafeste küçük bir chula benzeyen bir yaratık vardı ama kıskaçları daha büyüktü. Shallan bunun da bir resmini istedi, böylece Kaladin kendisini kafesin yanında durmuş, geçen insanları izler ve Adolin'in nişanlısını eğlendirmek için espri yapmaya çalışmasını dinlerken buldu. Bunda pek iyi değildi ama Shallan yine de gülüyordu.

"Zavallı şey," dedi Syl kafesin tabanına konup, yengeç sakinine bakarken. "Bu nasıl bir hayat?"

"Güvenli bir tanesi." Kaladin omzunu silkti. "En azından avcılar konusunda endişe etmesine gerek yok. Her zaman besleniyor. Bir chul-şeyinin bundan daha fazlasını isteyebileceğini hiç sanmıyorum."

"Ya?" diye sordu Syl. "Ve *sen* olsan bundan memnun olurdun, öyle mi?"

"Elbette ki hayır. Bir chul-şeyi değilim. Ben bir askerim."

Devam ettiler, kafes kafes hayvanların yanından geçiyorlardı. Shallan bazılarını çizmek istiyordu, diğerlerinin ise derhâl bir çizilmeye ihtiyaçlarının olmadığına karar veriyordu. Onun en büyüleyici bulduğu ayrıca en garip olanıydı; kırmızı, mavi ve yeşil tüyleri olan bir tür renkli tavuk. Bunun çizimini yapmak için çantasından renkli kalemler çıkardı. Görünüşe göre, uzun zaman önce bunlardan bir tanesini çizme fırsatını kaçırmıştı.

Kaladin'in yaratığın *güzel* olduğunu itiraf etmesi gerekiyordu. Ama nasıl sağ kalabiliyordu? Sadece suratının en önünde kabuğu vardı ama geri kalanı yumuşakça değildi, o yüzden şeytan kayası gibi çatlakların içinde saklanamazdı. Bir fırtına geldiği zaman bu tavuk ne yapıyordu?

Syl Kaladin'in omzuna kondu.

"Ben bir askerim," diye tekrar etti Kaladin çok alçak sesle konuşarak.

"Sen bir askerdin," dedi Syl.

"Benim tekrar olmak istediğim şey bu."

"Emin misin?"

"Neredeyse." Mızrağını omzuna dayayarak kollarını kavuşturdu. "Tek sorun... Bu delilik, Syl. Çılgınlık. Köprücü olarak geçen zaman hayatımın en kötü günleriydi. Ölüme, baskıya, aşağılamaya maruz kaldık. Ama hiçbir zaman kendimi o son haftalarda olduğum kadar canlı hissettiğimi sanmıyorum."

Köprü Dört'te yaptığı işlerin yanında, sadece bir asker olmak (bir yüceprensin muhafızlarının yüzbaşısı gibi son derece saygın olan bir tanesi bile olsa) fazlasıyla basit geliyordu. Sıradan.

Ama rüzgârların üzerinde yükselmek; işte *o* sıradandan başka her şeydi.

"Sen neredeyse hazırsın, değil mi?" diye fısıldadı Syl.

Kaladin yavaş yavaş başıyla onayladı. "Evet. Evet, sanırım öyleyim."

Sırada bir sonraki kafesin etrafında büyük bir kalabalık vardı ve hatta kıvranarak yerden çıkan birkaç korkuspreni bile görünüyordu. Kaladin aralarına girdi, gerçi yer açmak zorunda kalmıyordu. İnsanlar onun kim olduğunu fark eder etmez, Dalinar'ın varisine yer açıyorlardı. Adolin onlara ikinci bir kere bile bakmadan yürüyüp geçti, belli ki böyle hürmet görmeye alışkındı.

Bu kafes öbürlerinden farklıydı. Parmaklıkları birbirlerine daha yakındı, tahtaları desteklenmişti. İçerideki hayvan ise bu özel muameleyi hak edermiş gibi görünmü-

yordu. Gariban hayvan gözleri kapalı, birkaç kayanın önünde yatıyordu. Kare şekilli yüzünde keskin mandibulaları görünüyordu, dişe benziyorlardı ama her nasılsa daha bile korkunçlardı, ve üst çenesinden aşağıya doğru uzanan bir çift uzun bıçak gibi azı dişi vardı. Başından başlayarak kavisli sırtı boyunca ilerleyen katı dikenler ve güçlü bacaklar, bu yaratığın ne olduğuna dair ipuçlarıydı.

"Aksırt," dedi Shallan nefesini tutarak, kafesin yakınına geldi.

Kaladin daha önce hiç onlardan bir tane görmemişti. Ameliyat masasının üzerinde ölü yatan genç bir adamı hatırladı, her yerde kan vardı. Korkuyu, hüsranı hatırladı. Ve sonra da ıstırabı.

"Ben hayvanın daha... Daha *fazla*..." dedi Kaladin aklını toplamaya çalışarak.

"Onlar esaret altında pek dayanamıyorlar," dedi Shallan. "Bu, eğer izin verilmiş olsa, büyük ihtimalle uzun zaman önce kristal içinde uykuya dalmış olurdu. Kabuk bağlamasına engel olmak için sürekli ıslatıyor olmalılar."

"Bu hayvan için üzülme," dedi Adolin. "Onların bir adama neler yapabileceğini gördüm."

"Evet," dedi Kaladin alçak sesle.

Shallan çizim eşyalarını çıkardı, gerçi o başlarken insanlar kafesten uzaklaşmaya başladılar. İlk önce Kaladin yaratığın kendisinde bir şeyler olduğunu düşünmüştü, ama hayvan orada öylece gözleri kapalı yatmaya devam ediyordu, arada bir burun deliklerinin birinden homurtu çıkarıyordu.

Hayır, insanlar hayvanat bahçesinin öbür tarafında toplanıyorlardı. Kaladin Adolin'in dikkatini çekti, sonra da işaret etti. *Ben gidip bunun ne olduğuna bakacağım*, diye ima ediyordu hareketi. Adolin başını sallayarak onayladı ve elini kılıcının üzerine koydu. *Dikkatli olurum*, diyordu bu.

Kaladin mızrağı omzunda bakmak için hızla gitti. Ne yazık ki, kısa bir süre sonra kalabalığın üzerinde yükselen tanıdık bir surat gördü. Amaram uzun boylu bir adamdı. Dalinar da yanında durmuştu, aval aval bakan kalabalığı güvenli bir mesafe uzakta tutmakta olan Kaladin'in adamlarından birkaçı tarafından korunuyordu.

"...Oğlum buradaymış diye duydum," diyordu Dalinar hayvanat bahçesinin iyi giyimli sahibine.

"Sizin para vermenize gerek yok, Yüceprensim!" dedi hayvanat bahçesinin sahibi Sigzil'inkine benzer mağrur bir şiveyle konuşarak. "Sizin buradaki varlığınız, benim naçiz kolleksiyonum için Elçiler'den gelen bir nimettir. Ve saygıdeğer misafirinizin de."

Amaram. Garip bir pelerin takıyordu. Parlak altın sarısıydı, arkasında siyah bir rün vardı. Yemin mi? Kaladin şekli tanımıyordu. Gerçi tanıdık görünüyordu.

Çifte göz, diye farkına vardı. *Bu sembol...*

"Bu doğru mu?" diye sordu hayvanat bahçesi sahibi Amaram'ı inceleyerek. "Kampta dolaşan söylentiler son derece ilgi çekici..."

Dalinar duyulur bir şekilde içini çekti. "Biz bunu bu akşamki ziyafette ilan edecektik ama Amaram pelerini takmakta ısrar ettiğine göre, sanırım açıklanması gerekiyor. Kralın emirleri doğrultusunda, ben Parlayan Şövalyeler'in yeniden kurulmasını emrettim. Kampların her yerinde bilinsin. Eski yeminler tekrar edildi ve Berrakbey Amaram da, ricam üzerine, onları ilk söyleyen oldu. Parlayan Şövalyeler tekrar kuruldu ve başlarında da o duruyor."

Yirmi üç refakatçi peşlerinden takip ediyordu, bunlar Makabakam Kralı'nın muavenetinden gelmiş idi, zira her ne kadar insan ile spren arasındaki bağ bazen izahatsiz olsa da, bağlı sprenlerin kendilerininki yerine bizim âlemimizde tezahür etme kabiliyeti, verilen yeminler sırasında güçleniyordu.

–Parlayan Sözler - Bölüm - Sayfa 9

"Amaram'ın herhangi bir Dalgabağlama becerisi olmadığı belli," dedi Sigzil hafifçe Kaladin'in yanında durduğu yerden.

Dalinar, Navani, kral ve Amaram ilerideki arabadan iniyorlardı. Düello arenası önlerinde yükseliyordu, Harap Ovalar'ın kıyılarını kaplayan krater benzeri oluşumlardan bir diğeriydi. Ancak içlerine savaş kampları kurulmuş olanlardan çok daha küçüktü ve kat kat oturma yerleri eklenmişti.

Elhokar ve Dalinar burada oldukları için (Navani ve Dalinar'ın oğullarının ikisinin birden de olduğundan bahsetmeye bile gerek yoktu), Kaladin getirmesi mümkün olan bütün adamlarını getirmişti. Bu Köprü On Yedi ve Köprü İki'nin adamlarından bazılarını da içeriyordu. Bunlar gururlu bir şekilde duruyorlardı, mızrakları yukarı kaldırılmıştı, belli ki en sonunda ilk korumalık görevlerini alacak kadar güven kazandıkları için heyecanlılardı. Toplamda Kaladin'in görev başında olan kırk adamı vardı.

Eğer Beyazlı Suikastçı saldırırsa, bir tanesinin bile bir yağmur damlası kadar faydası olmayacaktı.

"Emin olabilir miyiz?" diye sordu Kaladin başıyla Amaram'a doğru işaret ederek, arkasında Parlayan Şövalyeler'in sembolü olan altın sarısı pelerinini hâlâ takıyordu. "Ben güçlerimi kimseye göstermedim. Benim gibi antrenman yapmakta olan başkalarının da olması gerekir. Fırtınalar, Syl bana *olduğuna* dair neredeyse söz verdi."

"Eğer yetenekleri olsaydı, bunu gösterirdi," dedi Sigzil. "Dedikodular on kamp içinde sel gibi akıyor. İnsanların yarısı Dalinar'ın yaptığı bu şeyin aptallık ve küfür

olduğunu düşünüyor. Diğer yarısı ise kararsız. Eğer Amaram Dalgabağlama becerileri gösterebiliyor olsaydı, Berrakbey Dalinar'ın hareketi çok daha az şüpheli görülürdü."

Sigzil büyük ihtimalle haklıydı. Ama... Amaram mı? Herif başı yukarıda, öylesine bir gururla yürüyordu ki. Kaladin boynunun yanmaya başladığını hissetti ve bir an için sanki tek görebildiği şey Amaram'dı. Altın pelerin. Kibirli yüz.

Kanlı. O herif *kan kaplıydı*. Kaladin Dalinar'a bunu *anlatmıştı*!

Dalinar hiçbir şey yapmayacaktı.

Başka birisinin yapması gerekiyordu.

"Kaladin?" diye sordu Sigzil.

Kaladin elleri mızrağının üzerinde kilitlenmiş hâlde Amaram'a doğru bir adım atmış olduğunu fark etti. Derin bir nefes aldı, sonra da işaret etti. "Orada arenanın kıyısına adam koyun. Skar ve Eth Adolin'le birlikte hazırlık odasındalar, ona dövüş sırasında ne faydası olacaksa. Arenanın aşağısına da her ihtimale karşı birkaç tane koy. Her kapıya üç adam. Ben kralın yanına altı tane götüreceğim." Kaladin durakladı, sonra ekledi. "Her ihtimale karşı, Adolin'in nişanlısını da korumak için iki adam koyalım. O Sebarial'ın yanında oturuyor olacak."

"Emredersiniz."

"Adamlara dikkatli olmalarını söyle, Sig. Bu büyük ihtimalle dramatik bir dövüş olacak. Gözlerinin maçta değil, suikastçılarda olmasını istiyorum."

"O gerçekten de aynı anda iki adamla mı dövüşecek?"

"Evet."

"Bunu kazanması mümkün olabilir mi?"

"Bilmiyorum ve pek umurumda da değil. Bizim işimiz başka tehlikelere karşı nöbet tutmak."

Sigzil başını sallayarak onayladı ve gitmek için hareketlendi. Ancak tereddüt etti ve Kaladin'i kolundan tuttu. "Siz de onlara katılabilirsiniz," dedi alçak sesle. "Eğer kral Parlayan Şövalyeler'i tekrar kurduruyorsa, sizin de ne olduğunuzu göstermek için bir bahaneniz olur. Dalinar uğraşıyor ama pek çok kişi Parlayanlar'ın insanoğluna ihanet etmeden önce yaptıkları iyilikleri unutarak, kötü bir güç olduklarını düşünüyor. Ama eğer siz güçlerinizi gösterirseniz, fikirleri değişebilir."

Katılmak. Amaram'ın emrinde. Pek olası değildi.

"Git emirlerimi ilet," dedi Kaladin işaret ederek, sonra kolunu çekip Sigzil'den kurtardı ve hızla kral ile maiyetinin arkasından gitti. En azından bugün güneş çıkmıştı, bahar havası ılıktı.

Syl Kaladin'in arkasından alçalıp yükselerek geliyordu. "Amaram seni mahvediyor, Kaladin," diye fısıldadı. "Ona izin verme."

Kaladin dişlerini sıktı ve cevap vermedi. Onun yerine Berrakhanım Navani'yi koruyacak olan ekibin başında olan Moash'ın yanına yaklaştı. Navani düelloları aşağıda, bekleme odasının içinde izlemeyi tercih ediyordu.

Bir parçası Moash'ın Dalinar'dan başka herhangi birisini korumasına izin vermemesi gerekebileceğini merak ediyordu ama, fırtına kapsın, Moash ona krala karşı başka bir girişimde bulunmayacağına dair *yemin etmişti*. Kaladin ona bu konuda güveniyordu. Onlar Köprü Dört'tü.

olduğunu düşünüyor. Diğer yarısı ise kararsız. Eğer Amaram Dalgabağlama becerileri gösterebiliyor olsaydı, Berrakbey Dalinar'ın hareketi çok daha az şüpheli görülürdü."

Sigzil büyük ihtimalle haklıydı. Ama... Amaram mı? Herif başı yukarıda, öylesine bir gururla yürüyordu ki. Kaladin boynunun yanmaya başladığını hissetti ve bir an için sanki tek görebildiği şey Amaram'dı. Altın pelerin. Kibirli yüz.

Kanlı. O herif *kan kaplıydı*. Kaladin Dalinar'a bunu *anlatmıştı*!

Dalinar hiçbir şey yapmayacaktı.

Başka birisinin yapması gerekiyordu.

"Kaladin?" diye sordu Sigzil.

Kaladin elleri mızrağının üzerinde kilitlenmiş hâlde Amaram'a doğru bir adım atmış olduğunu fark etti. Derin bir nefes aldı, sonra da işaret etti. "Orada arenanın kıyısına adam koyun. Skar ve Eth Adolin'le birlikte hazırlık odasındalar, ona dövüş sırasında ne faydası olacaksa. Arenanın aşağısına da her ihtimale karşı birkaç tane koy. Her kapıya üç adam. Ben kralın yanına altı tane götüreceğim." Kaladin durakladı, sonra ekledi. "Her ihtimale karşı, Adolin'in nişanlısını da korumak için iki adam koyalım. O Sebarial'ın yanında oturuyor olacak."

"Emredersiniz."

"Adamlara dikkatli olmalarını söyle, Sig. Bu büyük ihtimalle dramatik bir dövüş olacak. Gözlerinin maçta değil, suikastçılarda olmasını istiyorum."

"O gerçekten de aynı anda iki adamla mı dövüşecek?"

"Evet."

"Bunu kazanması mümkün olabilir mi?"

"Bilmiyorum ve pek umurumda da değil. Bizim işimiz başka tehlikelere karşı nöbet tutmak."

Sigzil başını sallayarak onayladı ve gitmek için hareketlendi. Ancak tereddüt etti ve Kaladin'i kolundan tuttu. "Siz de onlara katılabilirsiniz," dedi alçak sesle. "Eğer kral Parlayan Şövalyeler'i tekrar kurduruyorsa, sizin de ne olduğunuzu göstermek için bir bahaneniz olur. Dalinar uğraşıyor ama pek çok kişi Parlayanlar'ın insanoğluna ihanet etmeden önce yaptıkları iyilikleri unutarak, kötü bir güç olduklarını düşünüyor. Ama eğer siz güçlerinizi gösterirseniz, fikirleri değişebilir."

Katılmak. Amaram'ın emrinde. Pek olası değildi.

"Git emirlerimi ilet," dedi Kaladin işaret ederek, sonra kolunu çekip Sigzil'den kurtardı ve hızla kral ile maiyetinin arkasından gitti. En azından bugün güneş çıkmıştı, bahar havası ılıktı.

Syl Kaladin'in arkasından alçalıp yükselerek geliyordu. "Amaram seni mahvediyor, Kaladin," diye fısıldadı. "Ona izin verme."

Kaladin dişlerini sıktı ve cevap vermedi. Onun yerine Berrakhanım Navani'yi koruyacak olan ekibin başında olan Moash'ın yanına yaklaştı. Navani düelloları aşağıda, bekleme odasının içinde izlemeyi tercih ediyordu.

Bir parçası Moash'ın Dalinar'dan başka herhangi birisini korumasına izin vermemesi gerekebileceğini merak ediyordu ama, fırtına kapsın, Moash ona krala karşı başka bir girişimde bulunmayacağına dair *yemin etmişti*. Kaladin ona bu konuda güveniyordu. Onlar Köprü Dört'tü.

Seni bundan kurtaracağım, Moash, diye düşündü Kaladin adamı bir kenara çekerek. *Bunu düzelteceğiz.*

"Moash," dedi Kaladin alçak sesle konuşarak. "Yarından başlayarak, seni devriye görevine atıyorum."

Moash yüzünü astı. "Senin her zaman beni korumaların..." Yüz ifadesi sertleşti. "Bu olanlarla ilgili. Meyhanede."

"Senin uzun bir devriyeye çıkmanı istiyorum," dedi Kaladin. "Yeni Natanan'a doğru git. Graves ve taraftarlarına karşı harekete geçtiğimiz zaman, senin buralarda olmanı istemiyorum." Şimdiden çok fazla zaman geçmişti.

"Gitmiyorum."

"Gideceksin ve bu bir tartışma konusu..."

"Onların yaptığı şey *doğru,* Kal!"

Kaladin kaşlarını çattı. "Sen onlarla hâlâ görüşüyor musun?"

Moash başka tarafa baktı. "Sadece bir kere. Onları senin yola geleceğine dair temin etmek için."

"Sen yine de bir emre itaatsizlik ettin!" dedi Kaladin. "Hay fırtına kapsın, Moash!"

Arenanın içindeki gürültü yükseliyordu.

"Neredeyse maç zamanı geldi," dedi Moash kolunu Kaladin'in kavrayışından kurtararak. "Daha sonra konuşabiliriz."

Kaladin dişlerini gıcırdattı ama, ne yazık ki, Moash haklıydı. Şimdi zamanı değildi.

Onu bu sabah yakalamış olmam gerekirdi, diye düşündü Kaladin. *Hayır, asıl yapmam gereken şey günler önce bu konuda bir karara varmış olmaktı.*

Bu Kaladin'in kendi suçuydu. "Sen o devriyeye çıkacaksın, Moash," dedi. "Sırf arkadaşımsın diye, emirlere itaatsizlik edemezsin. Git."

Moash ilerleyerek ekibini topladı.

◆
◆ ◆

Adolin hazırlık odasında Kılıç'ının yanında diz çöktü ve ne diyeceğini bilmediğini fark etti.

Kılıç'ın üzerindeki yansımasına baktı. Aynı anda iki Paredar. Bunu antrenman sahasının dışında asla denememişti bile.

Birden fazla düşmanla dövüşmek zordu. Tarihçelerde, eğer adamın birinin aynı anda altı düşmanla savaştığı filan gibisinden bir şeyler duymuşsan, işin doğrusu büyük ihtimalle onun bir şekilde düşmanlarını teker teker yakalamayı başardığı şeklindeydi. Eğer hazırlıklı ve dikkatlilerse, aynı anda iki tane zordu. İmkânsız değildi ama gerçekten zordu.

"İşin gelip dayandığı şey şu," dedi Adolin. Kılıç'a *bir şeyler* söylemek zorundaydı. Gelenek buydu. "Haydi çıkıp görkemli olalım. Sonra da o sırıtışı Sadeas'ın suratından silelim."

Ayağa kalkarak Kılıç'ını gönderdi. Küçük hazırlık odasından çıktı, oymalı, boyanmış düellocuların olduğu tünel boyunca yürüyerek ilerledi. Ötedeki odada, Kholin üniformasını giymiş olan Renarin oturmuş, endişeyle bekliyordu; bunun gibi resmî

törenlerde o lanet Köprü Dört üniformasının yerine bunu giyerdi. Navani Yenge bir ründuası yapmak için bir boya kavanozunun kapağını açmaktaydı.

"Gerek yok," dedi Adolin cebinden bir tane çıkararak. Kholin mavisiyle yapılmıştı, "mükemmellik" yazıyordu.

Navani bir kaşını kaldırdı. "Kız mı?"

"Evet," dedi Adolin.

"Kaligrafisi fena değil," dedi Navani isteksizce.

"O muhteşem biri yenge," dedi Adolin. "Keşke ona daha çok şans tanısan. Ve çalışmalarını da seninle paylaşmayı *gerçekten* istiyor."

"Göreceğiz," dedi Navani. Shallan konusunda daha önce olduğundan daha düşünceliymiş gibi görünüyordu. İyi bir işaretti.

Adolin ründuasını maltızın içine yerleştirdi, sonra da yanarken başını eğdi. Yaradan'ın yardım etmesi için bir dua. Adolin'in bugünkü rakipleri de büyük olasılıkla şu anda kendi dualarını yakıyorlardı. Yaradan kime yardım edeceğine nasıl karar veriyordu?

Onun, dolaylı yoldan bile olsa, Sadeas'a hizmet edenlerin başarılı olmasını isteyeceğine inanamam, diye düşündü Adolin duasından başını kaldırarak.

"Ben endişeliyim," dedi Navani.

"Babam planın işe yarayabileceğini düşünüyor ve Elhokar da çok beğendi."

"Elhokar fevri olabiliyor," dedi Navani kollarını kavuşturarak ve ründuasından geri kalanların yanmasını izledi. "İşleri değiştiren koşullar."

Relis'le birlikte kararlaştırılmış ve biraz önce yücehakemin önünde konuşulmuş olan koşullar, bu düellonun belli bir sayıdaki Zırh parçası kırılana kadar değil, teslimiyete kadar devam edeceğine işaret ediyordu. Bunun anlamı eğer Adolin rakiplerinden bir tanesini yenmeyi başarabilir, adamı pes ettirebilirse, öbürünün dövüşmeye devam edebileceği anlamına geliyordu.

Bu ayrıca Adolin'in yenilmiş olduğuna ikna olana kadar dövüşmeyi bırakmak zorunda olmadığı anlamına da geliyordu.

Ya da bilincini kaybedene kadar.

Renarin yürüyerek gelip, bir elini Adolin'in omzuna koydu. "Bence plan iyi," dedi. "Sen bunu yapabilirsin."

"Onlar seni mahvetmeye çalışacak," dedi Navani. "O yüzden maçın teslimiyete kadar sürmesinde ısrar ettiler. Eğer yapabilirlerse seni sakatlamak istiyorlar, Adolin."

"Savaş meydanından bir farkı yok," dedi Adolin. "Hatta, bu durumda, onlar beni canlı bırakmak isteyecekler. Kılıç ölüsü bacaklarla, kül halindeyken olacağımdan daha başarılı bir ibret olurum."

Navani gözlerini kapatarak içine bir nefes çekti. Solgun gibi görünüyordu. Biraz annesi geri gelmiş gibi hissetti. Azıcık.

"Sadeas'a hiç kaçış yolu bırakmayacağından *emin ol*," dedi Renarin ona silahtarları Parezırhı ile içeri girerken. "Ona meydan okuyarak köşeye sıkıştırdığın zaman, kaçmak için bir yol arayacak. İzin verme. Onu o kumların üzerine indir ve haddini bildir, abi."

"Zevkle."

"Peki, tavuk yedin mi?" diye sordu Renarin.

"İki tabak, körili."

"Annemin zinciri?"

Adolin cebini yokladı.

Sonra öbürünü yokladı.

"Ne oldu?" diye sordu Renarin Adolin'in omzundaki parmakları sıkılaşırken.

"Cebime attığıma *yemin edebilirdim.*"

Renarin küfretti.

"Odalarımda kalmış olabilir," dedi Adolin. "Savaş kampında. Masamın üzerinde." Eğer yanına aldığı ve gelirken yolda kaybetmiş olmadığı varsayılacak olursa. *Fırtınalar.*

Bu sadece bir şans tılsımıydı. Hiçbir anlamı yoktu. Yine de terlemeye başladı, Renarin araması için birini gönderiyordu. Zamanında geri dönemezlerdi. Adolin şimdiden dışarıdaki kalabalığı duyabiliyordu, bir düellodan önceki o yükselen kükremeyi. Adolin gönülsüz bir şekilde silahtarlarının Zırh'ını giydirmeye başlamasına izin verdi.

Onlar miğferini verene kadar, Adolin ritminin büyük bir kısmını, karnının içinde bir endişe ile kaslarının içindeki bir rahatlamanın garip bir karışımı olan o beklentiyi, tekrar yakalamıştı. Gerginken dövüşemezdin. Endişeliyken dövüşebilirdin ama gerginken değil.

Hizmetkârlara başını salladı ve onlar da kapıları iterek açtılar, Adolin yürüyerek kumlara çıktı. Tezahüratlardan koyugözlerin nerede oturduğunu seçebiliyordu. O dışarı çıktığı zaman açıkgözler, koyugözlerle tezat oluşturacak şekilde sessizleştiler. Elhokar'ın koyugözlere yer ayırtması iyi bir şeydi. Adolin gürültüyü seviyordu. Ona bir savaş meydanını hatırlatıyordu.

Savaş meydanından düello gibi sessiz olmadığı için hoşlanmadığım zamanlar vardı, diye düşündü. İlk baştaki gönülsüzlüğüne rağmen, Adolin de sonunda bir asker olmuştu.

Uzun adımlarla arenanın ortasına çıktı. Öbürleri daha hazırlık odalarından çıkmamışlardı. İlk önce Relis'e giriş, dedi Adolin kendisine. *Onun düello tarzını biliyorsun.* Relis yavaş ve sabit olan, ancak ani hızlı atılmaları da içeren Sarmaşıkduruşu'nu tercih ederdi. Adolin yanında dövüşmesi için kimi getirdiğinden emin değildi ama Relis kraldan birer Kılıç ve Zırh'ını ödünç almıştı. Belki de kuzeni mi tekrar denemek istiyordu, intikam almak için?

Shallan oradaydı, arenanın karşı ucunda, kızıl saçları taş üzerindeki kan gibi dikkati çekiyordu. İki köprücü muhafızı vardı. Adolin kendisini bunu takdir ederek başını sallarken buldu ve ona doğru bir yumruğunu kaldırdı. O da el sallayarak cevap verdi.

Adolin ağırlığını bir ayağından öbürüne vererek salındı, Zırh'ın gücünün içinden akmasına izin veriyordu. Kazanabilirdi, annesinin zinciri olmasa bile. Sorun, bundan sonra Sadeas'a meydan okumaya niyetli olmasıydı. O yüzden o düello için de yetecek kadar gücünü koruması gerekiyordu.

Endişelenerek kontrol etti. Sadeas orada mıydı? Evet; babası ve kraldan sadece kısa bir mesafe ileride oturuyordu. Adolin gözlerini kıstı, Sadeas'ın ordularının Kule'den geri çekildiklerini gördüğü mahvedici anlayış anını hatırlıyordu.

Bu Adolin'e destek oldu. O ihanet hakkında çok uzun düşünmüştü. En sonunda, bir şeyler yapmasının zamanı gelmişti.

Karşısındaki kapılar açıldı.

Parezırhı içinde olan dört adam dışarı çıktı.

◆
◆ ◆

"Dört!" dedi Dalinar ayağa fırlayarak.

Kaladin aşağıdaki arenanın zeminine doğru bir adım attı. Evet, onların hepsi Paredardı, aşağıdaki arenanın kumlu zeminine çıkıyorlardı. Bir tanesi Kral'ın Zırhı'nı giymişti, öbür üçü ise kendi boyanmış ve işlemeli Zırh'larını giyiyorlardı.

Aşağıda, maçın yücehakemi döndü ve krala doğru başını eğdi.

"Bu ne?" diye kükredi Dalinar kısa bir mesafe ileride oturmakta olan Sadeas'a doğru dönerek. Aralarındaki banka benzer oturma yerlerindeki açıkgözler kaçıştılar ya da eğildiler, yüceprenslerin doğrudan arasında açıklık bırakmışlardı.

Sadeas ve karısı tembelce döndüler. "Neden bana soruyorsun?" diye seslenerek karşılık verdi Sadeas. "Bu adamların hiçbiri benim kampımdan değil. Ben bugün sadece bir gözlemciyim."

"Öf, sıkıcı olma, Sadeas," diye seslendi Elhokar. "Sen neler olduğunu gayet iyi biliyorsun. Neden dört tane var? Adolin düello yapmak istediği iki tanesini mi seçecek?"

"İki mi?" diye sordu Sadeas. "İki kişiyle dövüşeceği ne zaman söylenmişti?"

"Düelloyu ayarladığı zaman onun söylediği buydu!" diye bağırdı Dalinar. "Çifte dezavantajlı düello, ikiye karşı bir, düello geleneklerine uygun şekilde!"

"Aslında, genç Adolin'in kabul ettiği şey bu *değilmiş*," diye cevap verdi Sadeas. "Yahu, benim çok güvenilir bir kaynaktan duyduğum kadarıyla, Prens Relis'e demiş ki: 'Yanında kimi getirirsen getir, aynı anda dövüşeceğim.' Orada benim kulağıma bir sayı gelmiyor, bu da Adolin'in çifte dezavantajlı değil, *tam* dezavantajlı bir düelloyu kabul ettiği anlamına geliyor. Relis yanında istediği kadar adam getirebilir. Ben, Adolin'in sözlerini tam olarak kaydetmiş olan birkaç tane kâtip biliyorum ve duydum ki, yücehakem ona ne yaptığının farkında olup olmadığını özellikle sormuş, o da olumlu cevap vermiş."

Dalinar alçak sesle hırladı. Bu Kaladin'in ondan hiç duymadığı bir sesti, zincire vurulmuş bir hayvanın sesi. Bu onu şaşırttı. Ancak yüceprens kendisine hâkim olarak, sert bir hareketle oturdu.

"Bizi oyuna getirdi," dedi Dalinar alçak sesle krala. "Yine. Geri çekilmemiz ve sonraki hamlemizi düşünmemiz gerekecek. Biri Adolin'e maçtan çekilmesini söylesin."

"Emin misin?" diye sordu kral. "Maçtan çekilmek Adolin'in hükmen yenilmesi anlamına gelir amca. İnanıyorum ki bu da altı Pare demek. Sahip olduğun her şey."

Kaladin Dalinar'ın yüz hatlarındaki çatışmayı okuyabiliyordu, çatılmış kaşlar, yanaklarında yükselen kızıl öfke, gözlerinde kararsızlık. Vaz mı geçecekti? Hiç savaşmadan? Bu büyük olasılıkla doğru olan hareket buydu.

Kaladin kendisinin yapabileceğini hiç zannetmiyordu.

Aşağıda, uzun süreli bir duraklamadan sonra, kumların üstünde donmuş olan Adolin bir kabul işareti olarak elini kaldırdı. Hakem düelloyu başlattı.

⁂

Ben aptalım. Ben aptalım. Ben fırtınalar götüresi bir aptalım!

Adolin kumla kaplı dairesel arenada aceleyle geri geri gitti. Etrafının tamamen çevrilmesine engel olmak için sırtını duvara vermek zorundaydı. Bu da düelloya geri çekilecek hiç yeri olmadan, bir kutunun içinde kilitlenmiş hâlde başlaması gerektiği anlamına geliyordu. Köşeye kıstırılmış.

Neden daha açık konuşmamıştı? Meydan okumasındaki boşlukları görebiliyordu, farkına varmadan tam dezavantajlı bir düelloyu kabul etmişti. Açık bir şekilde, Relis'in yanında ***bir*** kişi daha getirebileceğini söylemiş olmalıydı. Ama hayır, bunu yapmak zekice olurdu. Ve Adolin ise fırtına kapası bir aptaldı!

Relis'i Zırh ve Kılıç'ından tanıdı, tamamen koyu bir siyaha boyanmıştı, pelerininde babasının rünçifti vardı. Kral'ın Zırhı'nı giymiş olan adamın boyuna ve yürüme şekline bakılacak olursa, gerçekten de Relis'in kuzeni Elit'ti, rövanş için geri dönmüştü. Bir Kılıç yerine devasa bir çekiç taşıyordu. İkili dikkatli bir şekilde arena boyunca ilerlediler ve iki yoldaşları da yanlarına geçtiler. Birisi turunculu, öbürü yeşilliydi.

Adolin Zırh'ları tanıyordu. Şu Abrobadar olacaktı, Aladar'ın kampından bir tam Paredar ve... Elinde Relis'in ödünç aldığı Kral'ın Kılıcı'yla Jakamav.

Jakamav. Adolin'in arkadaşı.

Adolin küfretti. O ikisi kamptaki en iyi düellocuların arasındaydı. Eğer Zırh'ını riske atmasına izin verilmiş olsa, Jakamav kendi Kılıç'ını yıllar önce kazanmış olurdu. Görünüşe göre bu değişmişti. O ve onun evi ganimeti paylaşma sözü karşılığında mı satın alınmıştı?

Kılıç'ı elinde oluşan Adolin, gerileyerek arena sahasının etrafındaki duvarın serin gölgesine girdi. Hemen tepesindeki banklarda, koyugözler kükrüyordu. Adolin karşısındakiler yüzünden heyecanlanmışlar mı, dehşete mi düşmüşler, bilemiyordu. O buraya onlara görkemli bir gösteri yapmak niyetiyle gelmişti. Tam tersini bulacaklardı. Hızlı bir katliam.

Eh, Adolin bu ateşi kendisi yakmıştı. Eğer üzerinde yanacaksa, en azından ilk önce biraz mücadele edecekti.

Relis ve Elit, müttefikleri yanlardan dolaşırken dikkatle daha da yaklaştılar, biri arduvaz grisi, öbürü siyahtı. Öbürleri Adolin'in önündeki ikisine odaklanmasını sağlamak için geride kalacaklardı, sonra yanlarından saldırabilirlerdi.

"Birer birer, evlat!" Bir bağrış diğerlerinden ayrı duruyormuş gibi geliyordu. O Zahel'in sesi miydi? "Sen köşeye sıkışmadın!"

Relis hızlı bir hareketle öne adım atarak Adolin'i denedi. Adolin Rüzgârduruşu'nda kaçtı, Kılıç'ı iki eliyle önünde tutuyor, bir ayağını öne uzatmış, yanlamasına duruyordu; bu kadar çok sayıda düşmana karşı en iyisi kesinlikle buydu.

Sen köşeye sıkışmadın! Zahel ne demek istiyordu? Elbette ki köşeye sıkışmıştı! Dört kişiyle yüzleşmenin tek yolu buydu. Ve nasıl olacaktı da onlarla birer birer dövüşecekti? Buna asla izin vermezlerdi.

Relis tekrar öne çıkmayı denedi, Adolin'in ona odaklanarak duvar boyunca yan yan uzaklaşmasına neden oldu. Ancak Relis'le yüzleşmek için biraz da olsa dönmesi

gerekiyordu ve bu da öbür taraftan yaklaşmakta olan turuncular içindeki Abrobadar'ı kör noktasında bırakıyordu. Fırtınalar!

"Onlar senden korkuyor." Zahel'in sesiydi, bir kere daha kalabalığın üzerinden süzülüyordu. "Bunu onların içinde görüyor musun? Onlara *nedenini* göster."

Adolin tereddüt etti. Relis bir Taşduruşu saldırısı yaparak öne çıktı. Taşduruşu sabit durmak içindi. Sonra Elit geldi, çekicini korunmacı bir şekilde tutuyordu. Adolin'i duvar boyunca iterek Abrobadar'a doğru götürüyorlardı.

Hayır. Bu düelloyu Adolin talep etmişti. Bunu o istemişti. O korkak bir fareye dönüşmeyecekti.

Onlara nedenini göster.

Adolin saldırdı. Öne doğru atıldı, Relis'e doğru savrulan darbeler savurdu. O bunu yaparken Elit bir küfürle sıçrayarak geri çekilmişti. Onlar bir aksırtı mızraklarıyla dürtükleyen adamlar gibiydi.

Ve bu aksırt daha kafeslenmemişti.

Adolin bağırarak Relis'in üstünde darbeler yağdırdı, miğferine ve sol kolçağına isabet ettirerek bu ikincisini çatlattı. Fırtınaışığı Relis'in önkolundan tütmeye başladı. Elit toparlanırken Adolin hızla ona doğru döndü ve Relis'i saldırısından sonra sersemlemiş hâlde bırakarak atıldı. Saldırısı Elit'i çekicini kaçırarak darbeyi önkoluyla engellemeye zorladı, yoksa Adolin çekicini keser ve onu silahsız bırakırdı.

Zahel'in demek istediği buydu. Şiddetle saldır. Onlara cevap verecek ya da düşünecek zaman tanıma. Dört adam. Eğer Adolin onların gözünü tereddüt etmeye başlayacakları kadar korkutabilirse... Belki...

Adolin düşünmeyi bıraktı. Dövüşün akışının onu sürükleyip götürmesine, kalbinin ritminin silahının ritmine kılavuzluk etmesine izin verdi. Elit küfrederek geriye çekildi, sol omzu ve önkolundan Fırtınaışığı sızdırıyordu.

Adolin döndü ve tekrar duruşuna geçmekte olan Relis'e omzuyla bindirdi. İtişi siyah Zırh'lı adamı arkaya fırlatarak yere düşürdü. Sonra, bir bağrışla, Adolin döndü ve yardım etmek için koşarak gelmekte olan Abrobadar'la kafa kafaya yüzleşti. Adolin kendisi Taşduruşu'na geçip, Kılıç'ını hırlamaları, küfürleri duyana kadar tekrar ve tekrar Abrobadar'ın kaldırdığı Kılıç'ının üstüne indirdi. Korkunun turunculu adamdan bir koku gibi yükseldiğini *hissedene* ve zeminde korkusprenleri görene kadar.

Relis aceleyle ayağa kalkarken, Elit temkinli bir şekilde yaklaştı. Adolin tekrar Rüzgârduruşu'na geçti ve geniş, akışkan bir hareketle silahını etrafında savurdu. Elit sıçrayarak uzaklaştı ve Abrobadar da tökezleyerek geriledi, zırhlı elini arenanın duvarına dayamıştı.

Adolin tekrar, her şey düşünüldüğü zaman, kendisini iyi toparlamış olan Relis'e doğru döndü. Yine de, Adolin şampiyonun göğüs zırhına ikinci bir darbe daha indirdi. Eğer burası bir savaş meydanı ve bunlar da sıradan düşmanlar olsaydı, Relis ölmüş, Elit de sakat kalmış olurdu. Adolin'e daha dokunulmamıştı.

Ama bunlar sıradan düşmanlar değildi. Onlar Paredardı ve Relis'in göğüs zırhına inen ikinci bir darbe de Zırh'ını kıramadı. Adolin istediğinden daha önce Abrobadar'a doğru dönmek zorunda kaldı ve artık o Adolin'in saldırısının şiddetine karşı hazırlıklıydı, silahını savunmacı bir şekilde kaldırmıştı. Bu sefer Adolin'in darbe yağmuru onu sersemletmedi. Elit ve Relis konum alırken adam saldırıya göğüs geriyordu.

"Sen ona yardım edebilirsin, biliyorsun." Sadeas'ın sesi.

Dalinar hemen ona doğru döndü.

"Düello gelenekleri bunu yasaklamıyor," dedi Sadeas, Dalinar'ın duymasına yetecek kadar yüksek sesle konuşuyordu. "Ben emin olmak için kontrol ettim. Genç Adolin'e iki kişi daha yardım edebilir. Bir zamanlar tanıdığım Karadiken olsa şimdiden oraya inmiş, eğer gerekiyorsa bir *taş* ile dövüşüyor olurdu. Sanırım sen artık o adam değilsin."

Dalinar bir nefes aldı, sonra ayağa kalktı. "Elhokar, ben Kral'ın Kılıcı geleneğinin verdiği hakla ücretini ödeyerek Kılıç'ını ödünç alacağım. O şekilde riske atmış olmazsın. Ben dövüşeceğim."

Elhokar onu kolundan yakalayarak ayağa kalktı. "Aptal olma, amca. Onu dinle! Ne yaptığını görmüyor musun? Senin aşağı inip dövüşmeni onun da istediği belli."

Dalinar dönerek kralın gözlerine baktı. Solgun yeşil. Babası gibi.

"Amca," dedi Elhokar kolundaki tutuşu sertleşerek. "Bir kere de beni *dinle*. Birazcık paranoyak ol. Sadeas neden senin aşağı inmeni istesin? Bir 'kaza' olabilsin diye elbette! O seni *yok etmek* istiyor, Dalinar. Sana garanti veriyorum ki, eğer sen o kumların üzerine ayak basacak olursan, dördü birden anında dönüp sana saldıracak. Parekılıcı olsun ya da olmasın, daha duruşuna geçemeden ölmüş olacaksın."

Dalinar derin derin nefes alıp verdi. Elhokar haklıydı. Fırtına kapsın onu, ama o haklıydı. Ama Dalinar *bir şeyler* yapmak zorundaydı.

İzleyen kalabalığın içinden bir mırıltı yükseldi, kâğıt hışırtıları gibi fısıltılar. Dalinar döndüğü zaman hazırlık odasından dışarı çıkan başka birisinin de dövüşe katılmış olduğunu gördü, Parekılıcı'nı iki elle gergince tutuyordu ama Zırh giymemişti.

Renarin.

Ah hayır...

◆◆◆

Saldırganlardan bir tanesi, zırhlı ayakları kumlar üzerinde hışırdayarak uzaklaştı. Adolin kendisini o yöne doğru fırlatarak, vura vura öbür üçünün arasından sıyrıldı. Hızla döndü ve geriledi. Zırh'ı ağır gelmeye başlıyordu. Ne kadar Fırtınaışığı kaybetmişti?

Kırık parça yok, diye düşündü silahını üzerine gelmek için açılmakta olan üç diğer adama doğru tutarak. Belki şimdi...

Hayır. Bu işi bitirmenin zamanıydı. Kendini bir aptal gibi hissediyordu ama canlı bir aptal olmak, ölü bir aptal olmaktan daha iyiydi. Teslim olduğuna işaret etmek için yücehakeme doğru döndü. Muhakkak şimdi onu görebilirdi.

"Adolin," dedi Relis dikkatlice yürüyerek yaklaşırken, Zırh'ı göğsündeki küçük çatlaklardan Işık sızdırıyordu. "Şimdi biz bu maçı zamanından önce bitirmeyi istemeyiz, değil mi?"

"Böyle bir dövüşten ne şan kazanacağını düşünüyorsun?" diye cevapladı Adolin, silahını dikkatle tutuyordu, işaret etmeye hazırdı. "Sen insanların sana tezahürat yapacağını mı düşünüyorsun? Bir adamı dört kişi yendiğiniz için mi?"

"Bu şeref için değil," dedi Relis. "Bu basit cezalandırma."

Adolin küçümsemeyle burun kıvırdı. Sadece ondan sonra arenanın öbür tarafındaki bir şeyi fark etti. Kholin mavileri içindeki Renarin, titreyen bir Parekılıcı'yla Abrobadar'la yüzleşiyordu, o ise sanki hiç tehdit altında değilmiş gibi Kılıç'ını omzuna atmış olarak duruyordu.

"Renarin!" diye bağırdı Adolin. "Fırtınalar adına, ne halt ediyorsun? Geri git..."

Abrobadar saldırdı ve Renarin beceriksizce savuşturdu. Renarin şimdiye kadar bütün antrenmanlarını Parezırhı içinde yapıyordu ama şimdi Zırh'ını almaya zamanı olmamıştı. Abrobadar'ın darbesi silahı neredeyse Renarin'in ellerinden söküp atacaktı.

"Bak," dedi Relis Adolin'in daha da yakınına gelerek. "Şu Abrobadar genç Renarin'i sever ve onu incitmek istemiyor. O yüzden de sadece genç adamı oyalayacak, güzel bir gösteri yapacak. Sen söz verdiğin gibi devam ettiğin ve bizimle iyi bir düello yaptığın sürece. Ama eğer sen bir korkak gibi teslim olur ya da krala maçı durdurtursan, o zaman Abrobadar'ın Kılıç'ı kazara kayabilir."

Adolin içinde yükselen bir panik hissetti. Yücehakeme doğru baktı. Eğer işin fazla ileri gittiğini düşünecek olursa, maçı o kendi kendine de durdurabilirdi.

Koltuğunda buyurgan bir havayla oturmuş, onu izliyordu. Adolin onun sakin yüz ifadesinin arkasında bir şey gördüğünü düşündü. O *da onların tarafında*, diye düşündü. *Belki rüşvetle satın almışlardır.*

Adolin'in Kılıç'ındaki tutuşu sertleşti ve tekrar üç düşmanına doğru baktı. "Sizi piçler," diye fısıldadı. "Jakamav, sen ne cüretle bu işin bir parçası olursun?"

Jakamav cevap vermedi ve Adolin de yeşil miğferinin arkasındaki yüzünü göremiyordu.

"Ee," dedi Relis. "Başlayalım mı?"

Adolin'in cevabı bir saldırı oldu.

◆ ◆ ◆

Dalinar düello alanının birkaç santim yukarısında duran kendi küçük taş kaidesinde oturmakta olan hakemin koltuğuna ulaştı.

Berrakhanım İstow uzun boylu, saçları ağarmakta olan bir kadındı, elleri kucağında oturmuş, düelloyu izliyordu. Dalinar yanına gelirken dönmedi.

"Bu işi bitirmenin zamanı geldi, İstow," dedi Dalinar. "Maçı bitir. Zaferi Relis ve takımına ver."

Kadın gözlerini ileride tutarak düelloyu izlemeye devam etti.

"Beni *duydun* mu?" diye hesap sordu Dalinar.

Kadın hiçbir şey demedi.

"Tamam," dedi Dalinar. "O zaman ben bitiririm."

"Burada yüceprens benim, Dalinar," dedi kadın. "Bu arenada, tek kanun benim sözümdür, kralın otoritesi tarafından bana bahşedilmiştir." Dalinar'a döndü. "Oğlun teslim olmadı ve dövüşemez hâle gelmedi. Düellonun koşulları yerine gelmiş değil ve ben de gelene kadar dövüşü bitirmeyeceğim. Senin kanuna hiç mi saygın yok?"

Dalinar dişlerini gıcırdattı, sonra tekrar arenaya doğru baktı. Renarin adamlardan bir tanesiyle dövüşüyordu. Oğlanın daha kılıç eğitimi yok sayılırdı. Hatta, Dalinar

izlerken, Renarin'in omzu seğirmeye başladı, şiddetle başına doğru çekiliyordu. Krizlerinden birisi.

Adolin öbür üçüyle dövüşüyordu, kendini tekrar onların ortasına fırlatmıştı. Fevkalade dövüşüyor ama hepsine birden engel olamıyordu. Üçü onun etrafını çevirdiler ve saldırdılar.

Adolin'in sol omzundaki omuzluk patlayarak erimiş metalden bir sağanağa dönüştü, minik parçalar dumandan izler bırakarak uçuştu, en büyük parçası kısa bir mesafe ilerideki kumların üzerinden sekti. Bu Adolin'in derisini havaya ve karşısındakilerin Kılıç'larına karşı açık bırakmıştı.

Yaradan... Lütfen...

Dalinar izleyen açıkgözlerle dolu banklara döndü. "Siz bunu izleyebiliyor musunuz?" diye bağırdı onlara. "Oğullarım yalnız dövüşüyor! Sizin aranızda Paredarlar var. Onların yanında savaşacak olan bir taneniz bile mi yok?"

Gözleriyle kalabalığı taradı. Kral ayaklarına bakıyordu. Amaram. Ya Amaram? Dalinar onu kralın yakınlarında otururken buldu. Adamın gözlerinin içine baktı.

Amaram bakışlarını kaçırdı.

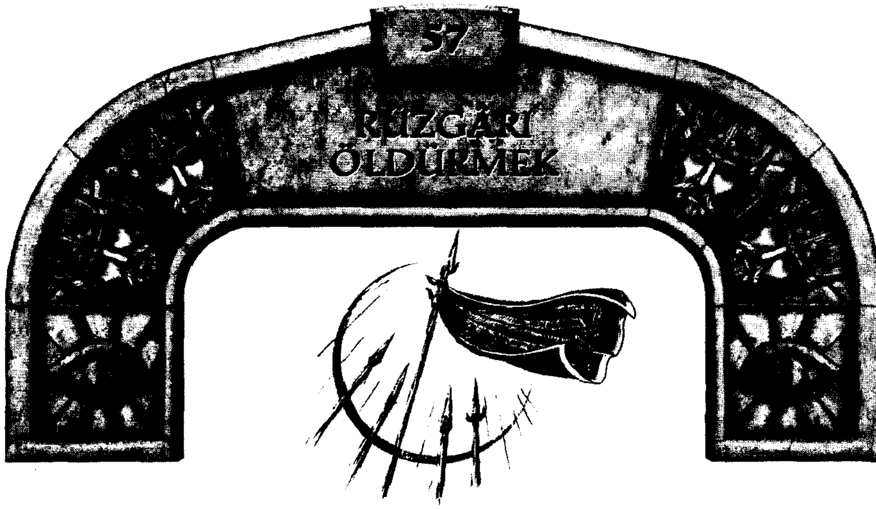
Hayır...

"Bize ne oldu?" diye sordu Dalinar. "Şerefimiz nerede?"

"Şeref öldü," dedi arkasından bir ses.

Dalinar döndü ve Yüzbaşı Kaladin'e baktı. Köprücünün de arkasından basamakları indiğini fark etmemişti.

Kaladin derin bir nefes aldı, sonra Dalinar'a baktı. "Ama ben ne yapabileceğime bir bakayım. Eğer bu iş iyi gitmezse, adamlarıma iyi bakın." Elinde mızrak, duvarın kenarını kavradı ve üstünden atlayarak aşağıdaki arenanın kumlarına indi.

Malchin'a mâni olunmuş idi, zira her ne kadar savaş sanatlarında hiçbir kimseden aşağı kalmasa da, Işıkörenler için müsait değildi; o yeminlerinin yalın ve müstakim olmasını arzu ediyordu, lakin onların sprenleri bizim idrakımıza göre, bu mesele ile alakalı tariflerde hürriyetçiydi; usulleri Malchin'in asla vâsıl olamayacağı bir ferdi farkındalık seviyesine yanaşmak için hakikatlerin söylenmesini içerirdi.

–Parlayan Sözler - Bölüm 12 - Sayfa 12

Shallan aşağıdaki Adolin'in dövülmesini izlerken koltuğundan ayağa kalkmıştı. Neden teslim olmuyordu? Maçı bırakmıyordu?

Dört adam. Shallan'ın bu açığı görmüş olması gerekirdi. Karısı olduğu zaman, böyle entrikalara karşı dikkatli olmak onun görevi olacaktı. Şimdi, daha yeni nişanlanmışlarken, Adolin'i felaket bir şekilde yüzüstü bırakmıştı. Onun da ötesinde, bu fiyasko kendi fikriydi.

Adolin teslim olmak üzereymiş gibi göründü, ama sonra her nedense tekrar kendisini dövüşün içine attı.

"Aptal adam," dedi yanına yayılmış oturmakta olan Sebarial, Palona da onun öbür tarafındaydı. "Yenildiğini göremeyecek kadar kibirli."

"Hayır," dedi Shallan. "Daha fazla bir şeyler var." Gözleri zavallı Renarin'e doğru kaydı, bir Paredarla dövüşmeye çalışıyor ama hiçbir şey yapamıyordu.

Kısacık bir an boyunca, Shallan yardım etmek için aşağı inmeyi düşündü. Katıksız salaklıktı; o aşağıda Renarin'den bile daha işe yaramaz olurdu. Neden başka kimse onlara yardım etmiyordu? Karşıdaki toplanmış Alethi açıkgözlerine ateş püskürен gözlerle baktı, Yücebey Amaram da onların arasındaydı, sözde Parlayan Şövalye.

Piç.

Bu hissin içinde o kadar hızla yükselmesine şok olan Shallan, bakışlarını ondan çevirdi. *Bunu düşünme.* Eh, başka kimse yardım etmeyeceğine göre, iki prensin de ölme ihtimali epey yüksekmiş gibi görünüyordu.

"Desen," diye fısıldadı. "Git bak Prens Renarin'le dövüşen Paredarın dikkatini dağıtabilecek misin." Her nedense devam etmesinin gerekli olduğuna karar verdiği belli olan Adolin'in dövüşüne müdahale etmeyecekti. Ama eğer yapabilirse Renarin'in sakatlanmasına engel olmaya çalışacaktı.

Desen uğuldadı ve eteğinden aşağı kaydı, arena banklarının taşları boyunca hareket ediyordu. Shallan'a açıkta hareket ederken acı verecek kadar barizmiş gibi görünüyordu ama herkes aşağıdaki dövüşün üzerine odaklanmıştı.

Sakın kendini öldürtmeye kalkma, Adolin Kholin, diye düşündü üç rakibine karşı mücadele etmekte olan prense bakarak. *Lütfen...*

Başka birisi daha kumların üzerine atladı.

◆
◆ ◆

Kaladin arenanın zemini boyunca koştu.

Yine, diye düşündü o kadar uzun zaman önce Amaram'ı kurtarmak için gidişini hatırlayarak. "Bu sefer sonu geçen seferkinden farklı olsa iyi olur."

"Olacak," diye söz verdi Syl ışıktan bir çizgi şeklinde başının yanından uçarken. "Bana güven."

Güven. Kaladin ona güvenmiş ve Dalinar'a Amaram'dan bahsetmişti. Onun sonucu harika olmuştu.

Paredarlardan bir tanesinin, siyah Zırh'lı olan Relis'in, sol önkolu üzerindeki kolçakta bir çatlak vardı, Fırtınaışığı sızıyordu. Yaklaşırken Kaladin'e bir göz attı, sonra tekrar umursamazca arkasını döndü. Relis belli ki sıradan bir mızrakçının bir tehdit olduğunu düşünmüyordu.

Kaladin gülümsedi, sonra biraz Fırtınaışığı çekti. Bu parlak günde, güneş tepelerinde bembeyaz parlarken, normalde yapacağından daha fazlasını çekme riskine girebilirdi. Kimsenin görmemesini umuyordu.

Hızlandı, sonra Paredarlardan iki tanesinin arasına dalarak, mızrağını Relis'in çatlak kolçağından içeri gömdü. Adam acıyla haykırdı ve Kaladin mızrağını geri çekip, saldırganların arasından bükülerek geçti ve Adolin'e yaklaştı. Mavi Zırh'lı genç adam ona bir göz attı, sonra hızla dönerek sırtını Kaladin'e verdi.

Kaladin de kendi sırtını Adolin'e vererek, ikisinin de arkadan saldırıya uğramalarına engel oldu.

"Oğlum köprücü, sen burada ne yapıyorsun?" diye tısladı Adolin miğferinin içinden.

"On aptallardan birini oynuyorum."

Adolin homurdandı. "Partiye hoş geldin."

"Ben zırhlarını aşmayı başaramam," dedi Kaladin. "Benim için onları çatlatman gerekiyor." Yakınlarda, Relis küfrederek kolunu sallıyordu. Kaladin'in mızrağının ucunda kan vardı. Ne yazık ki, çok fazla değildi.

"Sadece bir tanesinin dikkatini benden uzak tut," dedi Adolin. "Ben iki tanesiyle başa çıkabilirim."

"Ben... Tamam." Bu büyük ihtimalle en iyi plandı.

"Eğer yapabilirsen, bir gözünü kardeşimin üstünde tut," dedi Adolin. "Eğer işler bu üçü için kötüye giderse, onlar onu bize karşı koz olarak kullanmaya çalışabilir."

"Tamam," dedi Kaladin, sonra uzaklaştı ve Dalinar'ın adına Elit dediği çekiçli olan Adolin'e saldırmaya çalışırken kenara doğru sıçradı. Relis de öbür taraftan Kılıç'ını savurarak geliyordu, sanki Kaladin'i doğrudan biçip geçerek Adolin'e vuracakmış gibiydi.

Kalbi güm güm atıyordu ama Zahel'le eğitimi işini yapmıştı. Kaladin o Parekılıcı'na bakıp, sadece *hafif* bir panik hissedebiliyordu. Relis'in etrafından savrularak Kılıç'tan kaçındı.

Siyah Zırh'lı adam Adolin'e bir bakış attı ve o yöne doğru bir adım attı ama Kaladin sanki onu tekrar kolundan vuracakmış gibi öne atıldı.

Relis geri döndü, sonra da gönülsüz bir şekilde Kaladin'in onu Adolin'le olan dövüşten uzaklaştırmasına izin verdi. Adam hızla saldırıyor, Kaladin'in şimdi Sarmaşıkduruşu olarak tanıyabildiği bir yöntem kullanıyordu, esneklik ve savunmaya odaklanan bir dövüş tarzıydı.

Kaladin'e karşı daha saldırgan dövüşüyordu ama Kaladin kaçınıyor ve dönüyor, her zaman saldırıların önünden *ucu ucuna* kaçıyordu. Relis küfretmeye başladı, sonra tekrar Adolin'le dövüşmek için geri döndü.

Kaladin mızrağının dibiyle onun başının yanına bir darbe indirdi. Bu bir Paredarla dövüşmek için berbat bir silahtı ama darbe tekrar adamın dikkatini çekmişti. Relis döndü ve Kılıç'ını savurdu.

Kaladin geri çekilmekte birazcık yavaş kaldı ve Kılıç mızrağının sivri ucunu kesip attı. Bir hatırlatmaydı. Kendi eti ondan bile daha az direniş gösterirdi. Omurgayı kesmek onu öldürürdü ve dünyanın bütün Fırtınaışığı bile bunu geri alamazdı.

Dikkatlice, Relis'i dövüşten daha da uzağa çekmeye çalıştı. Ama onu fazla uzağa çektiği zaman, adam sadece döndü ve Adolin'e doğru hareket etti.

Prens iki rakibine karşı çaresizce savaşıyor, Kılıç'ını iki tarafındaki adamların arasında ileri geri sallıyordu. Ve iyi iş çıkarıyordu, fırtına kapası. Kaladin antrenman sahasında Adolin'den bu düzeydeki bir yeteneği hiç görmemişti, orada hiçbir şey onu bu kadar zorlamamıştı. Adolin Kılıç'ının savruluşları arasında hareket ediyor, yeşillinin Parekılıcı'nı engelliyor, sonra da çekiçliyi savuşturuyordu.

Sık sık düşmanlarına vurmasına da ramak kalıyordu. Adolin'e karşı ikiye bir gerçekten de adil bir dövüşmüş gibi görünüyordu.

Üçün onun için çok fazla olduğu belliydi. Kaladin'in Relis'in dikkatini ondan uzak tutması gerekiyordu. Ama nasıl? Bir mızrakla o Zırh'ı aşamazdı. Tek zayıf noktaları göz aralığı ve kolçağındaki küçük çatlaktı.

Kaladin'in bir şeyler yapması gerekiyordu. Adam silahını kaldırmış, tekrar Adolin'e doğru gidiyordu. Dişlerini sıkan Kaladin koştu.

Hızlı bir fırlayışla kumları aştı ve sonra, Relis'e yetişmesinden hemen önce, zıpladı ve ayaklarını Paredara doğru kaldırdı ve çabucak kendisini defalarca o yönde Çiviledi. Cesaret edebildiği kadar çok, o kadar çok ki bütün Fırtınaışığı'nı tüketmişti.

Kaladin her ne kadar izleyenlere sıradışı görünmeyecek kadar kısa olan bir mesafeyi düşse de, çok daha yüksekten düşmenin kuvvetiyle çarptı. Ayakları Zırh'a bindirdi ve yapabildiği kadar güçlü *tekmeledi*.

Acı bacaklarından yukarıya düşen yıldırım gibi fırladı ve kemiklerinin kırıldığını duydu. Tekmesi siyah Paredarı sanki bir kayayla vurulmuş gibi fırlatıp attı. Relis yüz üstü yere kapaklandı, Kılıç'ı elinde uçup gitti. Sise dönüşerek kayboldu.

Kaladin inleyerek kumların üzerine düştü, Fırtınaışığı tükenmiş ve Çivilemeleri bitmişti. Refleks olarak cebindeki kürelerden daha fazla Işık çekti, bacaklarını iyileştirdi. İkisini birden kırmıştı, ayaklarını da.

İyileşme süreci sonsuza kadar sürecekmiş gibi görünüyordu ve Kaladin kendisini yuvarlanmaya ve Relis'e bakmaya zorladı. İnanılmaz bir şekilde, Kaladin'in saldırısı Parezırhı'nı çatlatmıştı. Vurduğu yer olan sırt plakasının ortasından değil ama omuzlardan ve yanlardan. Relis başını sallayarak dizlerinin üzerine kalktı. Kaladin'e bir baktığında üzerinde dehşet havasına benzer bir şey vardı.

Yerdeki adamın ilerisinde, Adolin döndü ve rakiplerinden birinin üzerine gitti, çekiçli Elit, ve Parekılıcı'nı iki eliyle adamın göğsüne gömdü. Oradaki göğüs zırhı patlayarak erimiş ışığa dönüştü. Adolin bunu yapmak için yeşilli adamdan miğferinin yan tarafına bir darbe almıştı.

Adolin kötü durumdaydı. Genç adamın giydiği Zırh'ın neredeyse her parçasından Fırtınaışığı sızıyordu. Bu gidişle, yakında hiç kalmayacak ve Zırh içinde hareket etmek için fazlasıyla ağır hâle gelecekti.

Şu an için, neyse ki, düşmanlarından bir tanesinin aşağı yukarı işini bitirmişti. Bir Paredar göğüs zırhı kırıkken dövüşebilirdi ama bunun son derece zor olması gerekiyordu. Gerçekten de, Elit geriye çekildi, adımları sakardı, sanki Zırh'ı bir anda çok daha ağır gelmeye başlamıştı.

Adolin yakınındaki öbür Paredarla dövüşmek için döndü. Arenanın öbür tarafında Renarin'le "dövüşmekte" olan üçüncü adam, her nedense Kılıç'ını yere doğru sallıyordu. Başını kaldırdı ve işlerin müttefikleri için ne kadar kötü gitmekte olduğunu gördü, sonra Renarin'i bırakarak arena zemini boyunca koşmaya başladı.

"Dur," dedi Syl. "O ne öyle?" Renarin'e doğru fırlayıp gitti ama Kaladin'in onun davranışını düşünecek zamanı yoktu. Turunculu adam Adolin'e ulaştığı zaman, onun yine etrafı çevrilmiş olacaktı.

Kaladin ayaklarının üzerinde kalktı. Neyse ki, çalışıyorlardı; kemikler Kaladin'in yürüyebileceği kadar kaynamıştı. Mızrağı bir elinde, kumları havalandırarak Elit'e doğru koştu.

Elit Adolin'e doğru yalpalayarak gidiyordu, arızalanmış Zırh'ına rağmen dövüşe devam etmeye niyeti vardı. Ama Kaladin ona daha önce ulaştı, adamın aceleci çekiç darbesinin altından eğilerek geçti. Kırık mızrağını iki eliyle kavrayıp, bütün gücüyle omzundan itibaren sallayarak vurdu.

Elit'in açıktaki göğsüne bindirerek tatmin edici bir çatırtı sesi çıkardı. Adam müthiş bir inlemeyle ikiye katlandı. Kaladin tekrar vurmak için mızrağını kaldırdı ama adam bir şeyler söylemeye çalışarak titreyen bir elini kaldırdı. "Pes..." dedi zayıf sesi.

"Daha yüksek!" diye haykırdı Kaladin ona.

Adam denedi, nefesi kesilmişti. Ancak kaldırdığı eli yeterli olmuştu. İzleyen hakem konuştu. "Berrakbey Elit teslim oluyor," dedi, sesi isteksiz geliyordu.

Kaladin gerileyerek sinmiş adamdan uzaklaştı, ayaklarının üzerinde hızlıydı, Fırtınaışığı içinde gümbürdüyordu. Kalabalık kükredi, açıkgözlerin bile pek çoğu gürültü yapıyordu.

Üç Paredar kalmıştı. Relis şimdi yeşilli yoldaşının yanına dönmüş, ikisi birden Adolin'i oyalıyordu. Prensi gerileterek bir duvara götürmüşlerdi. Turunculu son Paredar da onlara katılmak için yetişti, Renarin'i geride bırakmıştı.

Renarin kumların üzerinde oturuyordu, başı eğik, Parekılıcı önünde yere saplı duruyordu. O yenilmiş miydi? Kaladin hakemin bir şey ilan ettiğin duymamıştı.

Endişe edecek zaman yoktu. Adolin'in bir kere daha dövüşecek üç rakibi vardı. Relis miğferine bir darbe indirdi ve o da patladı, prensin yüzü açıkta kalmıştı. O fazla uzun dayanmayacaktı.

Kaladin koşarak yenik bir şekilde topallayarak meydandan uzaklaşmaya çalışan Elit'e doğru gitti. "Miğferini çıkar," diye bağırdı ona.

Adam şok olmuş bir ifadeyle ona doğru döndü.

"Miğfer!" diye çığlık attı Kaladin tekrar vurmak için silahını kaldırarak.

Banklardaki insanlar bağırıyordu. Kaladin kuralları tam olarak bilmiyordu ama eğer bu adama vuracak olursa, hükmen yenik sayılacağı şeklinde bir şüphesi vardı. Hatta belki suçlu konuma düşerek cezalandırılırdı da. Neyse ki, Elit miğferini çıkardığı için tehdidini gerçekleştirmek zorunda kalmadı. Kaladin bunu elinden kaptı, sonra da onu bırakarak Adolin'e doğru koştu.

Kaladin koşarken kırık mızrağını attı ve elini altından miğferin içine soktu. Parezırhı hakkında bir şeyi öğrenmişti, giyene kendi kendine uyuyordu. Bunun şimdi miğfer için de işe yaramasını ummuştu ve haklı çıktı, içerisi bileğinin etrafında sıkılaştı. Bıraktığı zaman, miğfer çok garip bir eldiven gibi elinin üzerinde kalıyordu.

Derin bir nefes alan Kaladin, bıçağını çekti. Esirliğinden önce bir mızrakçı olduğu zamanlar yaptığı gibi, fırlatmak için bir bıçak taşımaya başlamıştı, gerçi onda çok antrenmansızdı. O Zırh karşısında fırlatma bıçağı da bir işe yaramazdı zaten, Paredarlara karşı bu acınası bir silahtı. Yine de, mızrağı tek eliyle kullanamazdı. Tekrar Relis'e doğru koştu.

Bu sefer, Relis anında geriye çekildi. Silahını öne uzatarak Kaladin'i izledi. En azından Kaladin onu endişelendirmeyi başarmıştı.

Kaladin ilerleyerek onu geriletti. Relis rahatça gidiyor, mesafesini koruyordu. Kaladin gösteri yaparak öne doğru bariz bir şekilde atılıyor, adamı geriletiyor, sanki ikisine dövüşmeleri için yer açmaya çalışırmış gibi görünüyordu. Paredar bunun için hevesli olacaktı; o Kılıç'ıyla, etrafında büyük boş bir alan olmasını isteyecekti. Dar alanlarda Kaladin'in bıçağı daha üstün olurdu.

Ama bir kere yeteri kadar uzaklaştıkları zaman, Kaladin döndü ve tekrar Adolin ile dövüştüğü iki adama doğru koşmaya başladı. Relis'i geri çekilmesi karşısında bir an için afallamış hâlde, endişeli bir duruşla orada dikilirken bırakmıştı.

Adolin Kaladin'e bir bakış attı, sonra başını salladı.

Yeşilli adam şaşkınlıkla dönerek Kaladin'i karşıladı. Kılıç'ını savurdu ve Kaladin de darbeyi elindeki Parezırhı miğferiyle yakalayarak savuşturdu. Adolin bütün gücüyle öbür turunculu Paredarın üzerine atılır, tekrar ve tekrar silahıyla vururken, yeşil adam homurdandı.

Kısa bir süre için, Adolin'in dövüşecek sadece tek bir rakibi vardı. Bu zamanı iyi kullanacağını umuyordu, gerçi adımları halsizdi, Zırh'ından sızan Fırtınaışığı yavaşlayarak bitmeye yüz tutmuştu. Bacaklarını neredeyse kımıldatamıyordu.

Yeşil Zırh tekrar saldırdı ve Kaladin tekrar darbeyi miğferle karşıladığı zaman çatladı ve Fırtınaışığı sızdırmaya başladı. Relis öbür tarafından koşarak geldi ama Adolin'e karşı olan dövüşe katılmadı, bunun yerine silahını Kaladin'e doğru sapladı.

Kaladin dişlerini sıkarak yan tarafa doğru kaçtı, Kılıç'ın havanın içinde geçişini hissetmişti. Adolin'e zaman kazandırması gerekiyordu. Saniyeler. Saniyelere ihtiyacı vardı.

Etrafında rüzgâr esmeye başladı. Syl ona geri dönmüş, ışıktan bir kurdele şeklinde havada uçuşuyordu.

Kaladin bir diğer darbeden daha eğilerek kaçtı, sonra doğaçlama kalkanını öbürünün Kılıç'ına vurarak geriye itti. Kaladin geriye sıçrarken kumlar uçuştu, önünde bir Parekılıcı yere saplanmıştı.

Rüzgâr. Hareket. Kaladin aynı anda iki Paredarla dövüşüyor, miğferle Kılıç'larına vurarak savuşturuyordu. Saldırmıyordu, saldırmaya çalışmaya cüret edemezdi. Sadece hayatta kalabilirdi ve bunda rüzgârlar onu teşvik ediyormuş gibi görünüyordu.

İçgüdü... Sonra daha da derin bir şeyler... Adımlarına kılavuzluk etti. O Kılıç'ların arasında dans etti, serin hava etrafını sarıyordu. Ve bir an için, imkânsız bir şekilde, gözleri kapalı olsaydı bile saldırılardan bu kadar başarıyla kaçabileceğini hissetti.

Paredarlar tekrar tekrar denerken küfrediyordu. Kaladin hakemin bir şeyler söylediğini duydu ama dikkat etmek için kendini dövüşe çok fazla kaptırmıştı. Kalabalığın gürültüsü gittikçe daha çok yükseliyordu. Bir saldırının üzerinden atladı, sonra bir diğerinin hemen kenarına çekildi.

Rüzgârı öldüremezdin. Onu durduramazdın. O insanoğlunun elinin ötesindeydi. Sonsuzdu...

Fırtınaışığı tükendi.

Kaladin tökezleyerek durdu. İçine daha fazlasını çekmeye çalıştı ama bütün küreleri boşalmıştı.

Miğfer, diye farkına vardı, Fırtınaışığı'nın çok sayıdaki çatlaktan *püskürmekte* olduğunu fark etti ama patlamamıştı. Bir şekilde Kaladin'in Fırtınaışığı'yla beslenmişti.

Relis saldırdı ve Kaladin önünden zar zor kaçınabildi. Sırtı arenanın duvarına çarptı.

Yeşil Zırh fırsatını gördü ve Kılıç'ını kaldırdı.

Birisi arkadan onun üzerine atladı.

Kaladin afallayarak Adolin'in Yeşil Zırh'a yapışarak, onunla boğuşmasını izledi. Adolin'in Zırh'ından artık neredeyse hiç Işık sızmıyordu, Fırtınaışığı bitmişti. Görünüşe göre zar zor hareket edebiliyordu, yakındaki kumların üzerinde sürüklenerek gelmiş ayak izleri vardı, yenilmiş bir hâlde kumların arasında yatmakta olan Turuncu Zırh'tan uzaklaşarak geliyorlardı.

Hakemin biraz önce söylediği şey buydu: turunculu adam pes etmişti. Adolin rakibi yenmiş, sonra da yavaş yavaş, zahmetli adım üzerine zahmetli adım atarak, yürüyüp Kaladin'in dövüştüğü yere kadar gelmişti. Görünüşe göre en son enerjisini de Yeşil Zırh'ın sırtına atlamak ve tutmak için kullanmıştı.

Yeşil Zırh küfrederek Adolin'e vurdu. Prens tutunmaya devam etti ve Zırh'ı kilitlenmek dedikleri şekilde ağırlaştı ve neredeyse kımıldatması imkânsız hâle geldi.

İkili sendeledi, sonra da yere yıkıldı.

Kaladin Relis'e baktı, o ise yerdeki Yeşil Zırh'tan turunculu adama göz attı, sonra da Kaladin'e.

Relis döndü ve kumlar boyunca Renarin'e doğru koşmaya başladı.

Kaladin küfrederek arkasından fırladı ve miğferi bir kenara fırlattı. Bedeni Fırtınaışığı'nın yardımı olmadan hantal geliyordu.

"Renarin!" diye haykırdı Kaladin. "Pes et!"

Oğlan başını kaldırdı. Fırtınalar, ağlıyordu. Yaralanmış mıydı? Öyle gibi görünmüyordu.

"Teslim ol!" dedi Kaladin daha hızlı koşmaya çalışırken, yorulmuş, Fırtınaışığı'yla doldurulmaktan tükenmiş kaslarındaki en son enerji kırıntılarını da çağırmaya çalışarak.

Oğlan üzerine gelmekte olan Relis'e odaklandı ama hiçbir şey söylemedi. Bunun yerine, Renarin Kılıç'ını sise çevirdi.

Relis kayarak durdu ve savunmasız prensin önünde Kılıç'ını başının üzerinde yükseğe kaldırdı. Renarin gözlerini kapatarak başını kaldırdı, sanki boynunu sunuyordu.

Kaladin zamanında varamayacaktı. Zırh içinde olan bir adamla kıyaslandığı zaman çok yavaştı.

Relis neyse ki tereddüt etti, sanki Renarin'e vurmaya gönülsüzmüş gibiydi.

Kaladin yetişti. Relis de döndü ve Kılıç'ını ona doğru savurdu.

Kaladin dizlerinin üstüne düşerek kumlarda kaydı, Kılıç inerken momentumu onu kısa bir mesafe ileriye taşıyordu. Kaladin ellerini kaldırdı ve avuçlarını birbirlerine vurdu.

Kılıç'ı yakaladı.

Çığlıklar.

Neden çığlıklar duyuyordu? Başının içinde? Bu *Syl'in* sesi miydi?

Kaladin'in içinde yankılanıyorlardı. O korkunç, berbat feryat onu sarstı, kaslarını titretti. Nefesi kesilerek Parekılıcı'nı bıraktı ve arkaya doğru düştü.

Relis sanki ısırılmış gibi Kılıç'ı bıraktı. Geriye çekilerek ellerini başına koydu. "Ne bu? Ne bu! Hayır, seni ben öldürmedim!" Sanki çok büyük bir acı duyarmış gibi feryat etti, sonra da koşarak gidip hazırlık odasının kapısını açtı, içeriye kaçtı. Kaladin adamın gözden kaybolmasından sonra çok uzun bir süre daha içerideki koridorlarda yankılanan çığlıklarının sesini duydu.

Arena sessizleşti.

"Yücebey Relis Ruthar, düello arenasını terk etmek nedeniyle yeniliyor," diye seslendi en sonunda hakem, sesi rahatsız olmuş gibiydi.

Kaladin titreyerek ayaklarının üzerinde doğruldu. Renarin'e bir baktı, oğlanın bir şeyi yoktu, sonra yavaş yavaş arenayı geçti. İzleyen koyugözler bile sessizleşmişti. Kaladin onların o garip çığlığı duymadıklarından oldukça emindi. Bu sadece o ve Relis tarafından duyulmuştu.

Adolin ve Yeşil Zırh'ın yanına geldi.

"Ayağa kalk da dövüş!" diye bağırdı Yeşil Zırh. Yerde sırt üstü yatıyordu, Adolin altında gömülü kalmıştı ve bir güreş kavrayışıyla onu tutmaya devam ediyordu.

Kaladin diz çöktü. Yeşil Zırh debelenmeye devam ederken, Kaladin bıçağını kumların arasından aldı ve ucunu Zırh'taki açıklığın içine dayadı.

Adam tamamen hareketsizleşti.

"Pes edecek misin?" diye hırladı Kaladin. "Yoksa ikinci Paredarımı da öldürebilecek miyim?"

Sessizlik.

"Fırtınalar lanetlesin ikinizi de!" diye bağırdı Yeşil Zırh en sonunda miğferinin içinden. "Bu bir düello değildi, bir sirkti! Güreş korkağın yoludur!"

Kaladin bıçağı daha da bastırdı.

"Pes!" diye bağırdı adam elini kaldırarak. "Fırtına kapsın seni, pes!"

"Berrakbey Jakamav pes ediyor," dedi hakem. "Zafer Berrakbey Adolin'e gidiyor."

Banklardaki koyugözler tezahürat yaptılar. Açıkgözler afallamış gibi görünüyordu. Yukarıda, Syl rüzgârlarla birlikte dönüyordu ve Kaladin onun sevincini hissedebiliyordu. Adolin Yeşil Zırh'ı bıraktı, o da yuvarlanarak üzerinden çekildi ve sert adımlarla uzaklaştı. Altında, prens kumların içindeki bir oyukta yatıyordu, başı ve omuzları kırık Zırh parçalarının arasından görünüyordu.

Gülüyordu.

Adolin kendinden geçerek, katıla katıla, gözünden yaşlar akarak gülerken, Kaladin prensin yanında yere oturdu.

"Bu benim hayatta yaptığım en uçuk şeydi," dedi Adolin. "Of, vay be... Hah! Oğlum köprücü, var ya, sanırım ben az önce üç tane Zırh ve iki tane de Kılıç kazandım. Gel, şu zırhı çıkarmama yardım et."

"Bunu silahtarların yapabilir," dedi Kaladin.

"Zaman yok," dedi Adolin doğrulup oturmaya çalışarak. "Fırtınalar. Tamamen tükenmiş. Çabuk, yardım et. Benim daha yapmam gereken bir şey var."

Sadeas'a meydan okumak, diye fark etti Kaladin. Bütün bunların amacı buydu. Adolin'in zırh eldiveninin altına uzanarak oradaki kayışı çözmesine yardım etti. Eldiven yapması gerektiği gibi kendi kendine çıkmadı. Adolin gerçekten de Zırh'ı tamamen tüketmişti.

Eldiveni çekip çıkardılar, sonra da öbürüyle uğraşmaya başladılar. Birkaç dakika sonra, Renarin de yürüyerek geldi ve yardım etti. Kaladin ona ne olduğunu sormadı. Oğlan biraz küre verdi ve Kaladin bunları Adolin'in gevşemiş göğüs zırhının altına yerleştirdikten sonra Zırh tekrar çalışmaya başladı.

Adolin'i en sonunda Zırh'tan kurtarır ve ayağa kaldırırlarken kalabalık kükrüyordu. İleride, kral hakemin yanına gelmiş, bir ayağını arenayı çevreleyen parmaklığın üzerine koymuştu. Adolin'e baktı ve o da başını salladı.

Bu Adolin'in fırsatı ama benim de fırsatım olabilir, diye fark etti Kaladin.

Kral ellerini kaldırarak kalabalığı susturdu.

"Savaşçı, düello ustası," diye bağırdı kral. "Bugün başardığın şeyler beni son derece memnun etti. Bu Alethkar'da benzeri nesiller boyunca görülmemiş bir dövüştü. Sen kralını son derece memnun ettin.

Tezahüratlar.

Ben bunu yapabilirim, diye düşündü Kaladin.

"Sana bir nimet öneriyorum," diye ilan etti kral tezahüratlar sessizleşirken Adolin'e işaret ederek. "Benden ya da bu sarayın halkından dilediğin şeyi söyle. Senin olacak. Hiçbir adam, bu gösteriyi gördükten sonra, seni reddedemez."

Düello Hakkı, diye düşündü Kaladin.

Adolin ayağa kalkmış ve kaçmak için merdivenlere doğru ilerlemekte olan Sadeas'ı aradı. O anlamıştı.

Sağ tarafta çok uzaklarında, altın sarısı peleriniyle Amaram oturuyordu.

"Nimetim olarak, ben Düello Hakkı'nı talep ediyorum," diye bağırdı Adolin sessiz arenaya. Evime karşı işlediği suçların tazminatı olarak, Yüceprens Sadeas ile düello etme fırsatı istiyorum, şimdi ve burada!"

Sadeas basamakların üzerinde durdu. Kalabalığın içinde bir mırıltı yayıldı. Adolin sanki başka bir şeyler daha söyleyecekmiş gibi göründü ama Kaladin de öne çıkarak yanına gelirken tereddüt etti.

"Ve ben de kendi nimetim olarak! Katil Amaram'a karşı Düello Hakkı talep ediyorum! O hırsızlık yaptı ve bunu gizlemek için arkadaşlarımı öldürdü. Amaram beni köle olarak damgalattı! Onunla düello edeceğim, şimdi ve burada. Benim talep ettiğim nimet bu!"

Kralın ağzı açık kaldı.

Kalabalık çok, çok hareketsizdi.

Yanındaki Adolin inledi.

Kaladin ikisine de bir düşünce harcamadı. Uzakta oturan katil Berrakbey Amaram'ın gözlerinin içine baktı.

İçlerindeki dehşeti gördü.

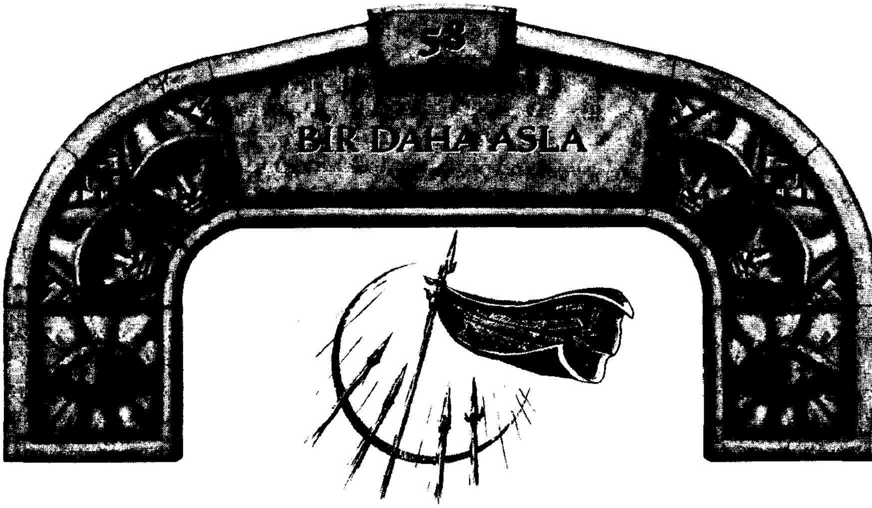
Amaram ayağa fırladı, sonra tökezleyerek geri çekildi. O fark etmemiş, şimdiye kadar Kaladin'i tanımamıştı.

Beni öldürmen gerekirdi, diye düşündü Kaladin. Kalabalık bağırmaya ve haykırmaya başladı.

"Tutuklayın onu!" diye kükredi kral gürültünün üzerinden.

Mükemmel. Kaladin sırıttı.

Askerlerin Amaram'a doğru değil de, kendisine doğru geldiklerini fark edene kadar.

Böylece Melishi çadırına çekildi ve ertesi gün Yokelçileri imha etmeye azim etmişti, ancak o gece başka bir manevrayı takdim etti, Bağdökümcülerin emsalsiz kabiliyetleriyle alakalıydı; ve acele içinde olduğundan dolayı, niyeti hakkında teferruatlı bir kayıt bırakamamıştı; bizatihi Elçiler'in tabiatı ve onların ilahi görevleriyle alakalıydı, hitap etmesi Bağdökümcülere münhasır olan bir meseleydi.

–Parlayan Sözler - Bölüm 30 - Sayfa 18

"Yüzbaşı Kaladin şeref sahibi bir adam, Elhokar!" diye bağırdı Dalinar yakınlarda oturan Kaladin'e doğru işaret ederek. "Oğullarıma yardım etmeye giden tek kişi oydu."

"Bu onun işi!" diye tersleyerek cevap verdi Elhokar.

Kaladin donukça dinliyordu, Dalinar'ın savaş kampındaki odalarında bir sandalyeye zincirlenmişti. Saraya gitmemişlerdi. Kaladin neden olduğunu bilmiyordu.

Üçü yalnızdı.

"O bütün sarayın önünde bir yücebeye hakaret etti," dedi Elhokar duvarın yanında volta atarken. "O kendisinden o kadar daha yüksek mevkide olan bir adama meydan okudu ki, aralarındaki açıklığa bir krallık sığar."

"O sadece anlık heyecana kapılmıştı," dedi Dalinar. "Mantıklı ol, Elhokar. O, az önce dört tane Paredarın yenilmesine yardım etmişti!"

"Bir düello sahasında, yardımı davet edildiği zaman," dedi Elhokar ellerini havaya savurarak. "Ben hâlâ bir koyugözün Paredarlarla düello yapmasına izin vermeye katılmıyorum. Eğer sen beni engellemeseydin... Eeh! Ben buna katlanmayacağım, amca. Katlanmayacağım. Sıradan askerler en önemli ve en yüksek generallerimize mi meydan okuyacak? Bu delilik."

"Söylediklerim doğruydu," diye fısıldadı Kaladin.

"Sen hiç konuşma!" diye bağırdı Elhokar durarak ve bir parmağını Kaladin'e uzattı. "Sen her şeyi mahvettin! Sadeas'ı devirme şansımızı kaçırdık!"

"Adolin meydan okumasını yaptı," dedi Kaladin. "Sadeas'ın bunu görmezden gelmesi mümkün olamaz."

"Olamaz tabii," diye bağırdı Elhokar. "Cevap verdi bile!"

Kaladin kaşlarını çattı.

"Adolin düellonun zamanını talep etme fırsatını bulamadı," dedi Dalinar Kaladin'e bakarak. "Arenadan kaçar kaçmaz, Sadeas Adolin'le düello yapmayı kabul ettiğinin haberini gönderdi; bir yıl geçtikten sonra."

Bir yıl mı? Kaladin içinde bir boşluk hissetti. Bir yıl geçene kadar, düellonun artık büyük ihtimalle bir önemi kalmayacaktı.

"O ilmikten sıyrılmayı başardı," dedi Elhokar ellerini havaya savurarak. "Bizim onu kıstırmak için arenadaki o ana ihtiyacımız vardı, onu utandırarak dövüşe zorlamak için! Sen o anı çaldın, köprücü."

Kaladin başını eğdi. Onlarla yüzleşmek için ayağa kalkardı ama zincirler vardı. Bileklerinin etrafında soğuk geliyorlar, onu sandalyeye bağlıyorlardı.

Kaladin bunlara benzer zincirleri hatırlıyordu.

"Muhafızlarımızın başına bir köleyi getirirsen işte böyle olur amca. Fırtınalar! Sen ne düşünüyordun? Sana izin verirken ne düşünüyordum?"

"Onu dövüşürken sen de gördün, Elhokar," dedi Dalinar hafifçe. "O iyi."

"Sorun onun becerisi değil, disiplini!" Kral kollarını kavuşturdu. "İdam."

Kaladin sertçe başını kaldırdı.

"Saçmalama," dedi Dalinar Kaladin'in sandalyesinin yanına gelirken.

"Bir yücebeye iftira atmanın cezası bu," dedi Elhokar. "Kanun böyle."

"Kral olarak her suçu affedebilirsin," dedi Dalinar. "Bana, bugün yaptıklarından sonra, bu adamın gerçekten de asıldığını görmek istediğini söyleme."

"Beni durdurur musun?" dedi Elhokar.

"Bunu kabul etmem, orası kesin."

Elhokar odayı aşarak Dalinar'ın dibine kadar girdi. Bir an için, Kaladin unutulmuş gibi görünüyordu.

"Kral ben miyim?" diye sordu Elhokar.

"Elbette sensin."

"Sen öyleymiş gibi davranmıyorsun. Bir şeye karar vermen gerekecek amca. Beni bir kuklaya çevirerek iktidarı elinde tutmaya devam etmene izin vermeyeceğim."

"Ben seni..."

"Diyorum ki, oğlan idam edilecek. Sen buna ne diyorsun?"

"Böyle bir şeyi yapmayı deneyerek, beni bir düşmana çevirirsin diyorum, Elhokar." Dalinar gerginleşmişti.

Sen beni bir idam etmeyi dene... diye düşündü Kaladin. Bir dene.

İkili uzun bir an boyunca birbirlerine gözlerini diktiler. En sonunda, Elhokar arkasını döndü. "Hapis."

"Ne kadar?" dedi Dalinar.

"Ben bitti diyene kadar!" dedi kral bir elini sallayarak ve uzun adımlarla çıkışa doğru gitti. Orada durarak Dalinar'a baktı, gözlerinde bir meydan okuma vardı.

"Pekâlâ," dedi Dalinar.

Kral gitti.

"Riyakâr," diye tısladı Kaladin. "Muhafızlarının başına benim getirilmemde ısrar eden oydu. Şimdi de seni mi suçluyor?"

Dalinar içini çekerek Kaladin'in yanında diz çöktü. "Senin bugün yaptığın şey bir mucizeydi. Oğullarımı korumakla, bütün Alethi sarayının önünde sana karşı olan güvenimin doğruluğunu kanıtladın. Ne yazık ki, ondan sonra da bunu fırlatıp attın."

"Bana o bir nimet önerdi!" diye tersledi Kaladin zincirlenmiş ellerini kaldırarak. "Görünüşe göre verdi de."

"O Adolin'e bir nimet önerdi. Bizim ne yapmaya çalıştığımızı biliyordun, asker. Bu sabah bizimle toplantıda planı sen de duymuştun. Kendi önemsiz intikamın uğruna buna gölge düşürdün."

"Amaram..."

"Amaram hakkında bu fikre nereden kapıldın bilmiyorum," dedi Dalinar. "Ama durman gerekiyor. Bunu ilk dikkatime sunduğun zaman, dediklerini araştırdım. On yedi tane şahit bana, Amaram'ın Parekılıcı'nı sadece dört ay önce, kayıtlara göre senin köle yapıldığın tarihten çok sonra, kazandığını söyledi."

"Yalan."

"On yedi adam," diye tekrar etti Dalinar. "Açıkgözlü ve koyugözlü, üstüne benim de onlarca yıldır tanıdığım bir adamın sözü. Onun hakkında yanılıyorsun, asker. Sen basitçe haksızsın."

"Eğer o kadar şerefliyse, neden oğullarını kurtarmak için o savaşmadı?" diye fısıldadı Kaladin.

Dalinar tereddüt etti.

"Bu önemli değil," dedi Kaladin başka tarafa bakarak. "Kralın beni hapse atmasına izin vereceksin."

"Evet," dedi Dalinar ayağa kalkarak. "Elhokar'ın *siniri* tepesinde. Bir kere o sakinleştiği zaman, seni serbest bırakacağım. Şu an için, senin de biraz düşünmek için zamanının olması en iyisi olabilir."

"Beni hapse götürürken epey bir zorlanacaklar," dedi Kaladin hafifçe.

"Hiç mi dinlemedin?" diye bir anda kükredi Dalinar.

Dalinar yüzü kızararak öne eğilip, sanki sarsacakmış gibi Kaladin'i omuzlarından kavrarken, Kaladin gözleri açılarak geriye yaslandı. "Sen neyin geldiğini hiç mi hissetmedin? Bu krallığın nasıl didiştiğini hiç mi görmedin? Bizim buna zamanımız yok! Oyun oynamak için zamanımız yok! Çocuk olmayı bırak ve asker olmaya başla! Hapse gideceksin ve memnuniyetle gideceksin. Bu bir emir. Artık emir dinlemeyi de mi unuttun?"

"Ben..." Kaladin kendisini kekelerken buldu.

Dalinar ayağa kalktı, elleriyle şakaklarını ovuşturdu. "Ben Sadeas'ı köşeye kıstırdığımızı düşünmüştüm, orada. Onun belini kırmayı ve bu krallığı kurtarmayı başarabileceğimizi düşünmüştüm. Şimdi ise ne yapacağımı bilmiyorum." Döndü ve kapıya doğru yürüdü. "Oğullarımı kurtardığın için teşekkür ederim."

Kaladin'i soğuk taş odada yalnız bırakarak çıktı.

Torol Sadeas odasının kapısını çarparak kapattı. Masasına doğru yürüdü ve yaslandı, ellerini masanın üstüne dümdüz koymuş, ortasında Oathbringer ile açtığı kesiğe bakıyordu.

Bir ter damlası hemen o kesiğin yanına düştü. Savaş kampının güvenliğine geri dönene kadar bütün yol boyunca titremesine engel olmuştu, hatta suratına bir gülümseme yapıştırmayı bile başarmıştı. Hiç endişe göstermemişti, karısına meydan okumanın cevabını dikte ederken bile.

Ve bütün bunlar olurken, zihninin arka tarafındaki bir ses ona gülüyordu.

Dalinar. Dalinar onu neredeyse alt ediyordu. Eğer o meydan okuma sürdürülseydi, Sadeas kısa süre içinde kendisini az önce bir değil, dört tane Paredarı yenmiş olan bir adamın karşısında arenaya çıkmış olarak bulurdu.

Oturdu. Şarap aramadı. Şarap adama unuttururdu ve o bunu unutmak istemiyordu. Bunu hiçbir zaman unutmamak zorundaydı.

Bir gün Dalinar'ın kendi kılıcını göğsüne saplamak ne kadar tatmin edici olacaktı. Fırtınalar. Bir de eski arkadaşı için neredeyse acıma duyacaktı. Şimdi ise adam böyle bir şey çevirmişti. Nasıl bu kadar kurnaz olmuştu ki?

Hayır, dedi Sadeas kendi kendine. Bu kurnazlık değildi. Şanstı. Sadece basit şans.

Dört Paredar. Nasıl? O kölenin de yardım ettiği düşünülse bile, şimdi Adolin'in en sonunda büyüyerek babasının bir zamanlar olduğu adama dönüşmekte olduğu açıktı. Bu Sadeas'ı dehşete düşürüyordu çünkü bu krallığı fethetmiş olan şeyin büyük bir kısmı Dalinar'ın bir zamanlar olduğu bu adam, Karadiken'di.

Senin de istediğin bu değil miydi? diye düşündü Sadeas. Onu tekrar uyandırmak?

Hayır. Daha derinlerdeki gerçek, Sadeas'ın Dalinar'ı geri istemediğiydi. O eski arkadaşının yolundan çekilmesini istiyordu ve, kendisine ne söylemek isterse istesin, bu aylardır böyleydi..

Bir süre sonra, çalışma odasının kapısı açıldı ve İalai içeri süzüldü. Onun düşünceler içinde kaybolmuş olduğunu görünce kapının yanında durdu.

"Bütün muhbirlerini seferber et," dedi Sadeas başını kaldırıp tavana bakarak. "Sahip olduğun her casusu, bildiğin her kaynağı. Bana bir şeyler bul, İalai. Onu incitecek bir şeyler."

İalai başını sallayarak onayladı.

"Ve ondan sonra," dedi Sadeas, "senin yerleştirdiğin o suikastçıları kullanmanın zamanı gelecek."

Dalinar'ın çaresiz ve yaralanmış olacağından emin olmak, herkesin ona yıkılmış, mahvolmuş gözüyle bakmasını garantilemek zorundaydı.

Ondan sonra da bu işi bitirecekti.

⁂

Kısa bir süre sonra Kaladin için askerler geldi. Kaladin'in tanımadığı adamlar. Onu sandalyeden çözerken saygılıydılar, gerçi el ve ayaklarını bağlayan zincirleri bırakmışlardı. Bir tanesi ona yumruğunu kaldırdı, bir saygı işaretiydi. Güçlü kal, diyordu yumruk.

Kaladin başını eğdi ve onlarla birlikte ayaklarını sürüyerek ilerledi, izleyen asker ve kâtiplerin gözlerinin önünde kampın içinden geçirildi. Kalabalığın içinde Köprü Dört üniformalarını göz ucuyla da olsa yakalamıştı.

Askerlerin kavga çıkarmak ya da diğer suçlar yüzünden içeriye atıldıkları Dalinar'ın kampının hapishanesine ulaştı. Kalın duvarları olan küçük, neredeyse penceresiz bir binaydı.

İçeride, Kaladin ayrılmış bir kısımdaki taş duvarları ve çelik parmaklıkları olan bir hücreye konuldu. Onu içeriye kilitlerken zincirleri üzerinde bırakmışlardı.

Taştan bir sıranın üzerine oturarak, Syl en sonunda odanın içine girene kadar bekledi.

"Açıkgözlere güvenmenin sonu işte bu," dedi Kaladin ona bakarak. "Bir daha asla, Syl."

"Kaladin..."

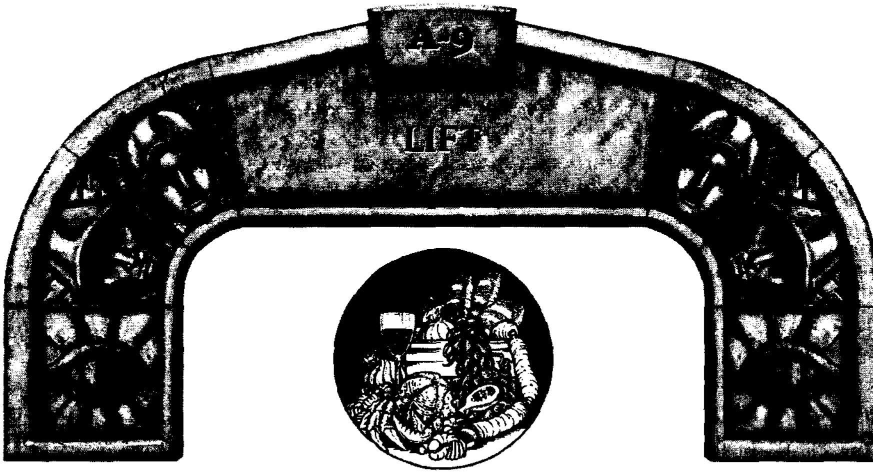
Kaladin gözlerini kapattı, döndü ve soğuk taş sıranın üzerine yattı.

Bir kez daha bir kafese kapatılmıştı.

ÜÇÜNCÜ KISMIN SONU

ARA SÖZ

LİFT • SZETH • ESHONAİ

Lift daha önce hiç saray soymamıştı. Denemek için tehlikeli bir şey gibi görünüyordu. Yakalanacak olduğundan değil de, eğer bir kere bir aç kalası bir sarayı soyduysan, ondan sonra nereye giderdin?

Dış duvarın tepesine tırmandı ve bahçelere baktı. İçerideki her şey, ağaçlar, kayalar, binalar, yıldız ışığını garip bir şekilde yansıtıyordu. Hepsinin tam ortasından çıkan yuvarlak bir bina vardı, bir su birikintisinin üstündeki bir köpük gibi. Aslında binaların çoğu o aynı dairesel şekildeydi, çoğu zaman da tepelerinde yükselen ufak bir çıkıntı olurdu. Koskoca aç kalası sarayda bir tane bile düz çizgi yoktu. Sadece bol bol eğri vardı.

Lift'in eşlikçileri de içeriye bir göz atmak için duvarın tepesine tırmandılar. Zorlanan, itişip kakışan, gürültücü bir güruhtu bunlar. Altı adam, sözde usta hırsızlardı. Daha bir duvara bile düzgün tırmanamıyorlardı.

"Tunç Saray," dedi Huqin nefes nefese.

"Tunç? Her şey ondan mı yapılmış?" diye sordu Lift duvarın üzerinde bir bacağını öbür tarafa sarkıtmış olarak otururken. "Bi demet meme gibi görünüyo."

Adamlar dehşete düşmüş bir şekilde ona baktılar. Hepsi Azish'ti, derileri ve saçları koyuydu. Lift ise Reshi'ydi, kuzeydeki adalardandı. Gerçi bunu ona annesi söylemişti, Lift'in kendisi orayı hiç görmemişti.

"Ne?" diye sorguladı Huqin.

"Meme," dedi Lift eliyle işaret ederek. "Bak, sırt üstü yatmış bi abla gibi. Şu üstlerdeki çıkıntılar meme uçları. Burayı inşa eden eleman çoook uzun bi zamandır bekarmış herhâl."

Huqin yoldaşlarından birine doğru döndü. Onlar da iplerini kullanarak tekrar duvarın dışına indiler ve fısıltılı bir görüşme yapmaya başladılar.

"Bu uçtaki bahçeler boş görünüyor, benim ispiyoncumun öyle olacağını iddia ettiği gibi," dedi Huqin. Güruhun başında o vardı. Birileri küçükken tutmuş ve *harbi harbi* sertçe çekmiş gibi görünen bir burnu vardı. Lift kafasını çevirdiği zaman kimsenin suratına vurmuyor olmasına şaşırıyordu.

"Herkes yeni Birinci Aqasix'i seçmenin üzerine odaklanmış," dedi Maxin. "Biz bunu gerçekten de yapabiliriz. Tunç Saray'ı vezirin burnunun dibinde soyabiliriz."

"Bu... Ee... Güvenli mi?" diye sordu Huqin'in yeğeni. Olgunlaşmıştı ve ergenlik ona nazik davranmıyordu. O suratla, o sesle ve o cılız bacaklarla bu belliydi.

"Sus," diye tersledi Huqin.

"Hayır, oğlan tereddüt göstermekte haklı," dedi Tigzikk. "Bu çok tehlikeli olacak."

Tigzikk grubun eğitimli kişisi olarak kabul ediliyordu, üç dilde küfür etmeyi becerebildiği için. Resmen âlimlikti bu. Diğerlerinin büyük bir kısmı siyah giyinmiş olduğu hâlde, o süslü kıyafetler giyiyordu. "Bu gece sarayda o kadar çok sayıda kişi hareket ediyor olacağı için kargaşa olacak, ama tehlike de olacak," diye devam etti Tigzikk. "Bir sürü, bir sürü koruma ve her tarafta entrika şüphesi."

Tigzikk yaşlı bir elemandı ve grupta Lift'in iyi tanıdığı tek kişiydi. Gerçi adını söyleyemiyordu. Adının sonundaki o "kuk" sesi, düzgün telaffuz edildiği zaman gırtlaklanıyormuşsun gibi bir ses çıkarıyordu. Lift de bu yüzden ona sadece Tig diyordu.

"Tigzikk," dedi Huqin. Hı hı. Gırtlaklanma sesi. "Bunu öneren sendin. Şimdi bana çekinmeye başladığını söyleme."

"Ben vazgeçmiyorum. Dikkatli olmayı öneriyorum."

Lift duvarın üzerinden onlara doğru eğildi. "Tartıştığınız yeter," dedi. "Hadi gidelim. Ben acıktım."

Huqin başını kaldırıp baktı. "Onu *niye* yanımızda getirdik?"

"O faydalı olacak," dedi Tigzikk. "Göreceksin."

"O sadece bir çocuk!"

"O bir genç. En azından on iki yaşında."

"On iki yaşında filan *diilim* ben," diye tersledi Lift tepelerinden.

Ona doğru döndüler.

"Diilim işte," dedi. "On iki uğursuz bi sayı." İki elini birden kaldırdı. "Ben sadece bu kadarım."

"...On mu?" diye sordu Tigzikk.

"Bu kadarı o mu? Peki o zaman. On." Ellerini indirdi. "Eğer parmaklarımla sayamıyosam uğursuzdur." Ve şimdi üç yıldır da o kadardı.

"Görünüşe göre epey bir uğursuz yaş var," dedi Huqin, sesi eğlenmiş gibi geliyordu.

"Öyle tabii," diye ona katıldı Lift. Gözleriyle tekrar bahçeleri taradı sonra da gelmiş oldukları tarafa, şehrin içine doğru baktı.

Saraya doğru gelen sokakların birinde yürüyen bir adam vardı. Koyu renkli giysileri karanlığın içinde belirsizdi ama ne zaman bir sokak ışığının yanından geçse, gümüş düğmeleri parlıyordu.

Fırtınalar, diye düşündü Lift sırtından bir ürperme geçerken. *Demek onu ekememişim.*

Aşağıdaki adamlara doğru baktı. "Siz benlen geliyonuz mu gelmiyonuz mu? Çünkü *ben* gidiyom." Duvarın tepesinden süzüldü ve aşağıdaki saray avlusuna indi. Lift buraya çömelerek soğuk zemini hissetti. Evet, metaldendi. Her şey tunçtu. Zengin insanların bir şeye kafayı takmayı seviyor olduklarına karar verdi.

Oğlanlar sonunda tartışmayı keser ve tırmanmaya başlarken, karanlığın içinden ince, büklümlü bir sarmaşıklar demeti büyüdü ve Lift'e yaklaştı. Zemin boyunca ilerlemekte olan dökülmüş bir su birikintisine benziyordu. Orada burada kristal parçacıkları sarmaşıklardan dışarı çıkıyordu, karanlık bir taşın üzerindeki kuvars kısımlar gibiydi. Bunlar sivri değillerdi, parlatılmış cam gibilerdi ve Fırtınaışığı ile parlamıyorlardı.

Sarmaşıklar süper hızla büyüyerek birbirlerinin etrafına dolanıp düğümlenerek bir yüz oluşturdu.

"Hanımım," dedi yüz. "Bu *akıllıca* mı?"

"Naber Yokelçi?" dedi Lift bahçeleri izlerken.

"Ben bir Yokelçi *değilim*!" dedi yüz. "Ve bunu siz de biliyorsunuz. Şunu... Şunu söylemeyi kesin!"

Lift sırıttı. "Sen benim evcil Yokelçimsin ve hiçbi yalan da bunu değiştirmiycek. Ben seni yakaladım. Artık ruh çalmak yok. Biz buraya ruhlar için gelmedik. Sadece birazcık tırtıklıycaz, kimseye hiç zararı olmıyan türde."

Kendisine Wyndle diyen sarmaşık yüz içini çekti. Lift tunç zemin üzerinden süzülerek bir ağaca doğru gitti, elbette ki o da tunçtan yapılmıştı. Huqin içeri sızmaları için aylar arasındaki gecenin en karanlık zamanını seçmişti ama bunun gibi bulutsuz bir gecede görmek için yıldız ışığı yeterliydi.

Wyndle Lift'e doğru büyüdü, arkasında görünüşe göre insanların görmeyi başaramadığı sarmaşıklardan oluşmuş küçük bir yol bırakıyordu. Sarmaşıklar birkaç saniye durduktan sonra sanki kısa bir an için sert kristale dönüşürlermiş gibi katılaşıyor, sonra da ufalanarak toza dönüşüp gidiyorlardı. İnsanlar bunu arada bir fark ediyorlardı ama Wyndle'ın kendisini kesinlikle göremiyorlardı.

"Ben bir sprenim," dedi Wyndle ona. "Gururlu ve asil bir zümre olan..."

"Şşt," dedi Lift tunç ağacın arkasından başını uzatıp bakarken. İlerideki yoldan açık tepeli bir araba geçiyor, bazı önemli Azish vatandaşlarını taşıyordu. Ceketlerinden anlayabilirdin. Harbi geniş kol yenleri olan desenli, büyük, sarkık ceketler birbirleriyle tartışıyorlardı. Hepsi de gizli gizli anne babalarının dolabını karıştırmış çocuklar gibi görünüyorlardı. Şapkaları afilliydi ama.

Hırsızlar Lift'i arkasından takip ettiler, yeterli bir gizlilik içinde hareket ediyorlardı. Harbiden de *o kadar* kötü değillerdi. Bir duvara düzgün tırmanmayı bilmiyor olsalar bile.

Etrafına toplandılar ve Tigzikk ayağa kalkarak ceketini düzeltti, devlette çalışan o zengin kâtip tipler tarafından giyilenlerden bir tanesinin taklidiydi. Burada Azir'de devlette çalışıyor olmak harbi önemliydi. Diğer herkesin "münferit" olduğu söyleniyordu, bu her ne demekse.

"Hazır mısın?" dedi Tigzikk güzel giysiler giymiş olan diğer hırsız Maxin'e.

Maxin başını sallayarak onayladı ve ikili sağ tarafa doğru gittiler, sarayın heykel bahçesine doğru ilerliyorlardı. Önemli insanların orada toplaşmış, sonraki Birinci'nin kim olacağı konusunda tahmin yürütüyor olması gerekiyordu.

Tehlikeli işti o. Son iki tanesinin kelleleri Parekılıcı olan beyazlı bir herif tarafından uçurulmuştu. En son Birinci iki aç kalası gün bile dayanamamıştı!

Tigzikk ve Maxin gittiğine göre, Lift'in endişe etmesi gereken sadece dört diğeri kalmıştı. Huqin, yeğeni ve fazla konuşmayan ve ceketlerinin altındaki bıçaklara uzanıp duran iki zayıf kardeş. Lift onların türünden hoşlanmazdı. Hırsızlığın ceset bırakmaması gerekirdi. Ceset bırakmak kolaydı. Eğer seni gören herkesi öldüreceksen hırsızlığın hiç *zorluğu* kalmazdı.

"Sen bizi içeri sokabilirsin," dedi Huqin Lift'e. "Değil mi?"

Lift göstere göstere gözlerini devirdi. Sonra da tunç zemin üzerinden ana saray binasına doğru fırladı.

Harbiden de memeye benziyor yav...

Wyndle yanında zemin boyunca kıvrılarak geliyor, sarmaşık izinin içinde orada burada minik şeffaf kristal parçaları görünüyordu. O hareket ederken bir gökyılan kadar hızlı ve esnekti, sadece o gerçekten hareket etmek yerine büyüyordu. Yokelçiler acayip elemanlardı.

"Sizi benim seçmediğimin siz de farkındasınızdır," dedi hareket ederlerken sarmaşıkların arasında bir yüz belirirken. Konuşmasının acayip bir etkisi vardı, arkasında kalan yolda donmuş yüzlerden oluşan bir dizi bırakıyordu. Ağzı hareket ediyormuş gibi görünüyordu çünkü Lift'in yanında giderken büyümesinin hızı çok yüksekti. "Ben saygın bir İriali bayanını seçmek istiyordum. Bir nineyi, tecrübeli bir bahçıvanı. Ama hayır, Halka sizi seçmemiz gerektiğini söyledi. 'O Eski Büyü'yü ziyaret etti,' dediler. 'Annemiz onu kutsadı,' dediler. 'O genç olacak ve biz de onu şekillendirebileceğiz,' dediler. Eh, size tahammül etmek zorunda olan *onlar*..."

"Yav bi sus Yokelçi," diye tısladı Lift saray duvarının yanına gelirken. "Yoksa ben kutsanmış suda yıkanır ve gidip rahipleri dinlerim. Belki kendimi okutturururum bile."

Lift duvarın dönemecinin ötesine bakarak muhafız devriyesini görebileceği yere kadar yan yan ilerledi, desenli yelekli ve başlıklı, uzun mızraklı baltaları olan adamlardı. Başını kaldırarak duvarın yan tarafına baktı. Daha da yukarılarda sivrilmeye başlamadan önce, hemen Lift'in tepesinde bir kayafilizi gibi dışarıya doğru çıkıntı yapıyordu. Pürüzsüz tunçtan inşa edilmişti, tutulacak hiçbir yer yoktu.

Muhafızlar yürüyerek daha uzaklaşana kadar bekledi. "Pekâlâ," diye fısıldadı Lift Wyndle'a. "Sen benim dediğimi yapmak zorundasın."

"*Değilim.*"

"Tabii öylesin. Ben seni yakaladım, tıpkı hikâyelerde olduğu gibi."

"Size ben geldim," dedi Wyndle. "Güçleriniz benden geliyor! Beni *hiç* mi..."

"Yukarı çık," dedi Lift eliyle işaret ederek.

Wyndle içini çekti ama itaat ederek duvardan yukarıya doğru geniş, kavisli bir desen hâlinde büyümeye başladı. Lift sıçrayıp sarmaşıktan oluşmuş küçük tutacakları kavradı, yüzeye üzerlerinde yapışkan diskler olan binlerce budaklanmış dal tarafından yapıştırılıyorlardı. Wyndle onun önünden dalgalanarak gidiyor, bir tür merdiven oluşturuyordu.

Bu kolay değildi. O çıkıntı ile harbiden de zordu ve Wyndle'ın tutacakları da çok büyük değildi. Ama Lift başardı, bahçelere bakan pencerelerin olduğu binanın kubbesinin neredeyse en tepesine kadar tırmanmıştı.

Şehre doğru baktı. Siyah üniformalı adamdan bir iz yoktu. Belki de onu ekmişti.

Pencereyi incelemek için geri döndü. Doğuya doğru bakmasına rağmen güzel tahta çerçevesinde çok kalın bir cam vardı. Azimir'in yücefırtınalara bu kadar korunaklı olması hiç de adil değildi. Onların da sıradan insanlar gibi rüzgârlarla birlikte yaşıyor olmaları gerekirdi.

"Şunu Yokelçilememiz gerek," dedi pencereyi işaret ederek.

"Fark ettiniz mi," dedi Wyndle. "Her ne kadar siz usta bir hırsız olduğunuzu *iddia ediyor* olsanız da, bu ilişkide bütün işi yapan *benim?*"

"Bütün dırdırı da yapan sensin," dedi Lift. "Bunu nasıl geçicez?"

"Tohumlar yanınızda mı?"

Lift başıyla onaylayarak cebini karıştırdı. Sonra da öbürünü. Sonra da arka cebini. Hah, işte buradaydılar. Bir avuç tohum çıkardı.

"Ben Fiziki Âlem'i sadece küçük çaplı olarak etkileyebilirim," dedi Wyndle. "Bunun anlamı da sizin Kuşam kullanarak..."

Lift esnedi.

"Kuşam kullanarak..."

Daha da genişçe esnedi. Aç kalası Yokelçi'nin kafası bir türlü basmıyordu.

Wyndle içini çekti. "Tohumları çerçevenin üzerine yayın."

Lift pencereye bir avuç tohum fırlatarak bunu yaptı.

"Benimle olan bağınız size iki birincil beceri sınıfına erişim sağlıyor," dedi Wyndle. "Birincisi olan sürtünme manipülasyonunu siz zaten -esneme bana!- keşfettiniz. Biz şimdi bunu haftalardır iyi kullanıyoruz ve artık sizin ikincisini, Büyüme gücünü öğrenmenizin zamanı geldi. Bir zamanlar Filizlenme olarak bilinen iyileştirici..."

Lift elini tohumların üzerine bastırdı, sonra da süperliğini çağırdı.

Bunu nasıl yaptığından emin değildi. Sadece yapıyordu. Tam Wyndle ilk belirdiği zamanlarda başlamıştı.

Wyndle o zamanlar konuşmazdı. Lift o günleri biraz özlüyordu.

Eli derisinden yükselen buhar gibi beyaz ışıkla hafifçe parladı. Işığı gören tohumlar büyümeye başladılar. Hızla. Tohumlardan sarmaşıklar fışkırdı ve bastırarak pencere ile çerçevesinin arasındaki çatlakların içine girdiler.

Sarmaşıklar Lift'in iradesine uyarak büyüyor, zorlanan, sıkışık sesler çıkarıyordu. Cam çatladı, sonra da aniden pencere çerçevesi açıldı.

Lift sırıttı.

"İyi iş başardınız," dedi Wyndle. "Sonunda sizden bir Sınırsıçrayan çıkaracağız."

Lift'in midesi guruldadı. En son ne zaman yemek yemişti? Daha önce antrenman yaparken süperliğinin büyük bir kısmını kullanmıştı. Büyük olasılıkla yiyecek bir şeyler araklamış olması gerekirdi. Aç olduğu zamanlar o kadar da süper olmuyordu.

Pencereden içeriye süzüldü. Bir Yokelçi'sinin olması faydalıydı ama Lift güçlerinin ondan geldiğinden *o kadar da* emin değildi. Bu bir Yokelçi'nin yalan söyleyeceği türden bir konuya benziyordu. Lift onu hakkıyla *yakalamıştı.* Sözcük kullanmıştı. Bir Yokelçi'nin vücudu yoktu, tam anlamıyla değil. Onun gibi bir şeyi yakalamak için sözcük kullanmak gerekirdi. Bunu herkes bilirdi. Tıpkı; lanet, kötü şeylerin gelip seni bulmasına sebep olması gibi.

Burada Lift'in etrafını görebilmesi için bir küre çıkarması gerekmişti; bir elmas marka, onun şanslı küresi. Küçük yatak odası Azish usulünde döşenmişti, halılarda ve

duvarlara asılmış kumaşlarda bir sürü incelikli desenler vardı, çoğunluğu kırmızı ve altın renkliydi. Bu desenler Azishler için her şeydi. Sözcükler gibiydi.

Pencereden dışarıya baktı. Karanlık'tan, yanağındaki solgun hilal şekilli doğum izi olan o siyahlı gümüşlü adamdan kurtulmuştu. Ölü, cansız bakışı olan adamdan. Muhakkak o Lift'i ta Marabethia'dan beri takip etmiş olamazdı. Orası yarım kıta uzaktaydı! Ee, çeyrek kıta, en azından.

İkna olmuş bir şekilde belinin etrafına ve omuzlarının üzerine dolamış olduğu ipi çözdü. Bunu bir gömme dolabın kapısına bağladı, sonra da pencereden dışarıya sarkıttı. Hırsızlar tırmanmaya başlarken ip gerildi. Yakınlarda Wyndle yatak direklerinin birisinin etrafında büyüdü, bir gökyılam gibi kıvrılmıştı.

Lift aşağıdan gelen fısıltılı sesleri duydu. "Onu gördün mü? Dümdüz buradan tırmandı. Görünürde tek bir tane bile tutacak yer yok. Nasıl...?"

"Kes." Bu Huqin'di.

Oğlanlar birer birer pencereden içeriye girerlerken, Lift dolapları ve çekmeceleri yoklamaya başladı. Bir kere içeri girdikleri zaman, hırsızlar ipi yukarı çektiler ve yapabildikleri kadarıyla pencereyi kapattılar. Huqin Lift'in çerçeveden büyütmüş olduğu sarmaşıkları inceliyordu.

Lift elini bir gardırobun alt kısmına sokarak etrafı yokladı. "Bu odada küflü ayakkaplardan başka bi şey yok."

"Sen," dedi Huqin ona, "ve yeğenim bu odayı tutacaksınız. Biz üçümüz de yakınlardaki yatak odalarını araştıracağız. Kısa süre sonra geri döneriz."

"Heralde kocaaa bir çuval dolusu küflü ayakkabınız olur..." dedi Lift gardıroptan çıkarak.

"Cahil çocuk," dedi Huqin gardıroba işaret ederek. Adamlarından bir tanesi içerideki ayakkabıları ve kıyafetleri kavrayarak bir çuvalın içine tıkıştırdı. "Bu giysiler kapış kapış satılacak. Tam olarak bizim aradığımız şeyler bunlar."

"Peki ya gerçek zenginlikler?" dedi Lift. "Küreler, mücevherler, sanat eserleri..." Lift'in bu şeylere karşı çok az ilgisi vardı ama Huqin'in peşinde olduğu şeyin bu olduğunu düşünmüştü.

"Onlar *fazlasıyla* iyi korunuyor olacaktır," dedi Huqin iki adamı odadaki giysilerin hesabını çabucak görürlerken. "Başarılı bir hırsız ile ölü bir hırsızın arasındaki fark, aldıklarınla ne zaman kaçacağını bilmektir. Bu vurgun bizim bir ya da iki yıl için lüks içinde yaşamamızı sağlayacak. Bu yeterli."

Kardeşlerden bir tanesi kapıyı aralayarak koridoru gözledi. Başını salladı ve üçü dışarı süzüldüler. "Uyarı için kulağını açık tut," dedi Huqin yeğenine, sonra da kapıyı arkasından neredeyse kapanana kadar çekti.

Aşağıdaki Tigzikk ve suç ortağı herhangi bir alarm verilip verilmediğini dinleyeceklerdi. Eğer herhangi ters bir şeyler oluyormuş gibi görünecek olursa da, tüyecekler ve düdüklerini çalacaklardı. Huqin'in yeğeni dinlemek için pencerenin yanına çömeldi, belli ki görevini çok ciddiye alıyordu. Yaklaşık on altı yaşındaymış gibi görünüyordu. Uğursuz yaştı o.

"Sen duvara nasıl öyle tırmandın?" diye sordu oğlan.

"Marifet," dedi Lift. "Ve tükmük."

Oğlan ona kaşlarını çattı.

"Benim tükmüğüm sihirli."

O Lift'e inanmış gibi görünüyordu. Salak.

"Burası senin için garip mi?" diye sordu Lift'e. "Halkından uzakta olmak?"

Lift ayağa kalktı. Düz siyah saçlarını beline kadar uzatmıştı, yanık ten, yuvarlak yüz hatları. Herkes anında onun Reshi diye mimlerdi.

"Bilmem," dedi Lift kapıya doğru yürüyerek. "Ben hiç halkımın içinde olmadım."

"Sen adalardan değil misin?"

"I ıh. Rall Elorim'de büyüdüm."

"...Gölgeler Şehri'nde mi?"

"Hı hı."

"Orası..."

"Hı hı. Aynı dedikleri gibi."

Kapıdan dışarıyı gözetledi. Huqin ve diğerleri çoktan ortalıktan kaybolmuştu. Koridor tunçtandı, duvarlarıyla filan, ama ortası boyunca uzanan bir sürü küçük sarmaşık desenleri olan kırmızı ve mavi bir halı vardı. Duvarlara resimler asılmıştı.

Kapıyı çekerek sonuna kadar açtı ve dışarı çıktı.

"Lift!" Yeğen fırlayarak kapıya geldi. "Bize burada beklememizi söylediler!"

"Ee?"

"Ee'si bizim burada *beklememiz* gerek. Huqin Amca'nın başını derde sokmak istemeyiz."

"Eğer başını derde sokmak diilse, gizli gizli bi saraya girmenin ne anlamı var?" Lift başını iki yana salladı. Ne acayip adamlardı bunlar. "Bura ilginç bi yer olsa gerek, bütün o etrafta takılan zengin tiplerle filan." Burada *harbiden* de iyi yemekler olmalıydı.

Yürüyerek koridora çıktı ve Wyndle da zemin boyunca yanında büyüdü. İlginç bir şekilde, yeğen de onu takip etti. Lift onun odanın içinde kalmasını beklerdi.

"Bizim bunu yapıyor olmamamız gerekir," dedi oğlan azıcık açık olan bir kapının yanından geçerlerken, içeriden hışırtı sesleri geliyordu. Sarayı soyup soğana çevirmekte olan Huqin ve adamları.

"O zaman kal," diye fısıldadı Lift büyük bir merdiven boşluğuna gelirlerken. Aşağıda ileri geri koşturan hizmetkârlar vardı, hatta birkaç parshmen bile vardı ama o ceketlerden giymiş olan herhangi bir kimse gözüne çarpmadı. "Önemli tipler nerde?"

"Formları okuyorlar," dedi yeğen yanından.

"Form mu?"

"Tabii," dedi oğlan. "Birinci ölmüş olduğuna göre vezirlerin, kâtiplerin ve hakemlerin hepsine onun yerine geçmek üzere başvuru formlarını doldurmaları için bir şans verildi."

"İmparator olmak için *başvuru* mu yapıyon?" dedi Lift.

"Tabii," dedi oğlan. "Bol bol form doldurman gerekiyor ama. Ve bir de kompozisyon. Bu işi alabilmek için kompozisyonunun *gerçekten de* çok iyi olması gerekiyor."

"Fırtınalar. Siz alayınız manyaksınız."

"Öbür ülkeler daha iyisini mi yapıyor? Kanlı taht savaşlarıyla? Bu şekilde, herkesin bir şansı var. Memurların en düşük seviyelisi bile başvuru yapabilir. *Münferit*

olsan bile sonunda tahta çıkabilmen mümkün, eğer yeteri kadar ikna ediciysen. Bir kere olmuştu."

"Manyak."

"Diyor kendi kendine konuşan kız."

Lift ona dik dik baktı.

"Konuşmuyormuşsun gibi numara yapma," dedi. "Ben seni yaparken gördüm. Havayla konuşuyorsun, sanki orada birisi varmış gibi."

"Senin adın ne?" diye sordu Lift.

"Gawx."

"Üf. Peki o zaman, Gaw. Ben kendi kendime manyak olduğum için konuşmuyom."

"Ya?"

"*Süper* olduğum için konuşuyom." Merdivenlerden aşağı doğru inmeye başladı, geçmekte olan hizmetkârların arasındaki bir boşluğu bekledi, sonra da koridorun karşısındaki bir dolaba doğru fırladı. Gawx küfretti, sonra da peşinden geldi.

Lift zemin boyunca hızla kaymak için süperliğini kullanmayı düşündü ama buna daha fazla ihtiyacı yoktu. Dahası Wyndle Lift'in süperliğini çok fazla sık kullandığından, zafiyet geçirme riskine girdiğinden şikâyet edip duruyordu, o da her ne demekse artık.

Sadece sıradan, gündelik hırsızlık becerilerini kullanarak dolabın yanına süzüldü ve içine girdi. Hemen kapağını kapatmasından önce Gawx da onunla birlikte dolabın içine daldı. Arkalarından bir servis arabasının üzerindeki yemek takımları tıngırdadı ve ikisi boşluğa zar zor sığabiliyorlardı. Gawx hareket ederek daha fazla tıngırtıya neden oldu ve Lift de onu dirsekledi. Büyük şarap fıçıları taşımakta olan iki tane parshmen geçerken oğlan hareketsizleşti.

"Sen yukarı geri gitsen iyi olur," diye fısıldadı Lift ona. "Bu tehlikeli olabilir."

"Ya, fırtına kapası *imparatorluk sarayına* sızmak tehlikeli mi olabilir? Sağ ol, ben fark etmemiştim."

"Ciddi diyom," dedi Lift dolaptan dışarıyı gözetleyerek. "Yukarı geri dön, Huqin döndüğü zaman da git. O beni bi kalp atışına kalmadan terk eder. Büyük ihtimal seni de."

Dahası, Lift Gawx etrafındayken süper olmak istemiyordu. Bu soruları başlatırdı. Ve de söylentileri. Lift ikisinden de nefret ederdi. Bir kez olsun, kaçmak zorunda kalmadan önce bir yerlerde bir süre için kalabilmeyi istiyordu.

"Hayır," dedi Gawx yumuşakça. "Eğer sen iyi bir şeyler çalacaksan, ben de bir pay istiyorum. Belki o zaman Huqin beni geride bırakıp, kolay işleri bana vermeyi bırakır."

Hım. Demek azıcık da olsa yürek vardı.

Bir hizmetçi geçti; büyük, tabaklarla dolu bir tepsi taşıyordu. Bundan yükselen yemek kokuları Lift'in midesinin guruldamasına neden oldu. Zengin yemeği. Çok *lezizdi*.

Lift kadının gitmesini izledi, sonra da dolaptan dışarı fırlayarak arkasından gitti. Bu arkasında Gawx ile zor olacaktı. Amcası onu iyi eğitmiş olacaktı ama insanla dolu bir binanın içinde görülmeden hareket etmek kolay değildi.

Hizmetçi kadın duvarda gizlenmiş olan bir kapıyı çekerek açtı. Hizmetkâr koridorları. Lift kapanırken bunu yakaladı, birkaç kalp atışı boyunca bekledi, sonra da yavaşça açarak içeri süzüldü. Dar koridor kötü aydınlatılmıştı ve az önce geçmiş olan yemeklerin kokusu sinmişti.

Gawx Lift'in arkasından girdi, sonra da sessizce kapıyı çekip kapattı. Hizmetçi kadın ilerideki bir köşeyi dönerek kayboldu, büyük olasılıkla sarayda bunun gibi bir sürü koridor vardı. Wyndle Lift'in arkasındaki kapının çerçevesinde büyüdü; koyu yeşil, sarmaşıklardan oluşmuş bir halı gibi kapıyı kapladı, sonra da yanındaki duvarı.

Sarmaşıklar ve kristal zerrelerinden bir yüz oluşturdu, sonra da başını olumsuzca salladı.

"Çok mu dar?" diye sordu Lift.

Wyndle başını sallayarak onayladı.

"Bura karanlık. Bizi görmesi zor."

"Zeminde titreşimler var hanımım. Birisi bu yöne doğru geliyor."

Lift yemekleri taşıyan hizmetçinin arkasından özlemle baktı, sonra da Gawx'ı iterek geçti ve kapıyı açarak tekrar ana koridorlara çıktı.

Gawx küfretti. "Sen ne yaptığını bile bilmiyor musun?"

"Hayır," dedi Lift, sonra da bir köşeyi dönerek duvarlara sıralı yeşil ve sarı mücevher lambaların dizilmiş olduğu büyük bir koridora geçti. Ne yazık ki katı, siyah ve beyaz bir üniforma giymiş olan bir hizmetkâr doğrudan ona doğru geliyordu.

Gawx bir endişe ciyaklamasıyla tekrar köşenin arkasına kaçtı. Lift dimdik durdu, ellerini arkasında kavuşturdu ve uzun adımlarla ilerledi.

Adamın yanından geçti. Üniforması onun bir hizmetkâr için önemli birisi olduğuna işaret ediyordu.

"Hey sen!" diye seslendi adam. "Ne oluyor?"

"Hanım pasta istiyor," dedi Lift çenesini öne uzatarak.

"Hay Yaezir'in adına. Yemek bahçelerde servis ediliyor! *Orada* pasta var!"

"Yanlış tür," dedi Lift. "Hanım dutlu pasta istiyor."

Adam ellerini havaya kaldırdı. "Mutfaklar arkada, öbür tarafta," dedi. "Aşçıyı ikna etmeye çalış, gerçi o büyük ihtimalle bir diğer özel siparişi daha kabul etmektense senin ellerini kesecektir. Fırtına kapası taşra kâtipleri! Özel diyetsel ihtiyaçların doğru formlar kullanılarak önceden haber verilmiş olması gerekiyor!" Ellerini arkasında kavuşturulmuş onu izlemekte olan Lift'i geride bırakarak sert adımlarla uzaklaştı.

Gawx sinsice köşeyi döndü. "Ben kesin öldüğümüzü düşünmüştüm."

"Salak olma," dedi Lift koridordan aşağı doğru hızla atılarak. "Bura daha tehlikeli kısmı diil."

Öbür uçta, bu koridor bir diğeriyle kesişiyordu. Aynı tunç duvarlar, parlayan metal lambalar ve ortasında aynı geniş halı vardı. Karşı tarafta altından hiç ışık gelmeyen bir kapı duruyordu. Lift iki yönü de kontrol etti, sonra da kapıya doğru koştu, araladı, içeri göz attı, sonra da Gawx'a ona içeride katılması için elini salladı.

"Hemen dışarıdaki o koridordan aşağı gitmeliyiz," diye fısıldadı Gawx Lift kapıyı ince bir aralık dışında tamamen kapatırken. "O yönde vezir odalarını bulacağız. Onlar büyük ihtimalle boştur çünkü herkes Birinci'nin kanadında değerlendirme yapıyor olacak."

"Sen sarayın içini biliyon mu?" diye sordu Lift kapının yanında karanlığın içine çömelirken. Küçük bir tür oturma odasının içindeydiler, bir çift gölgeli koltuk ve küçük bir masa vardı.

"Evet," dedi Gawx. "Biz gelmeden önce saray haritalarını ezberledim. Sen ezberlemedin mi?"

Lift omzunu silkti.

"Ben daha önce bir kere buraya gelmiştim," dedi Gawx. "Birinci'yi uyurken izledim."

"Sen *naptın*?"

"O kamuya açık," dedi Gawx. "Herkese ait. O uyurken gelip bakabilmek için kuraya katılabilirsin. Her saatte bir izleyenleri değiştiriyorlar."

"Ne? Özel bi günde filan mı?"

"Hayır, her gün. Onu yemek yerken de izleyebilirsin, ya da gündelik hayatı sırasında da. Eğer bir saçı düşerse ya da bir tırnağını kesecek olursa, bunu bir andaç olarak saklayabilmen de mümkün."

"Kulağa tüyler ürpertici geliyor?"

"Biraz garip, evet."

"Onun odaları ne tarafta?" diye sordu Lift.

"O tarafta," dedi Gawx dışarıdaki koridorun soluna doğru işaret ederek, vezirlerin odalarının tersi yöndeydi. "Senin oraya gitmemen gerekir Lift. Bütün vezirlerin ve önemli herkesin başvuruları değerlendiriyor olacakları yer orası. Birinci'nin huzurunda."

"Ama o öldü."

"Yeni Birinci'nin."

"O da daha seçilmedi!"

"Ee, bu biraz garip," dedi Gawx. Aralık kapının loş ışığında, Lift onun kızarmakta olduğunu görebiliyordu, sanki bütün bu aç kalası her şeyin ne kadar acayip olduğunun o da farkındaymış gibiydi. "Bir Birinci'nin olmadığı bir zaman olmadı. Biz sadece henüz onun kim olduğunu bilmiyoruz. Yâni, o hayatta ve o zaten Birinci oldu; şimdiden. Biz sadece yetişmeye çalışıyoruz. Yâni, onlar odaları ve vezirleri ile evlatları, onun kim olduğuna karar vermeye çalışırken huzurunda olmak istiyorlar. Sonunda seçecekleri kişi o odanın içinde olmasa bile."

"Bu çok mantıksız."

"Elbette ki mantıklı," dedi Gawx. "Bu devlet. Bunların hepsi çok iyi ve ayrıntılı bir şekilde yönetmeliklerde ve..." Lift esnerken sesi azalarak kesildi. Azishler harbiden de sıkıcı olabiliyordu. Gerçi en azından Gawx'ın kafası basmıştı.

"Neyse," diye devam etti Gawx. "Dışarıdaki bahçelerde olan herkes kişisel bir mülâkat için içeriye çağrılmayı umuyorlar. Gerçi iş o noktaya gelmeyebilir. Evlatlar Birinci olamazlar, çünkü onlar krallığın içindeki köyleri ziyaret etmek ve kutsamakla fazla meşguller. Ama bir vezir olabilir ve en iyi başvuruları da onlar yapmaya meyilli oluyor. Çoğu zaman onların içinden bir tanesi seçilir."

"Birinci'nin odaları," dedi Lift. "Yemek o tarafa gitti."

"Ne bu senin yemek saplantın?"

"Ben onların yemeğini yiycem," dedi Lift alçak ama tutkulu bir şekilde.

Gawx irkilerek gözlerini kırpıştırdı. "Sen... *Ne* yapacaksın?"

"Onların *yemeğini* yiycem," dedi Lift. "En iyi yemekler zenginlerde oluyo."

"Ama... Vezir odalarında küreler olabilir..."

"I ıh, ben onları zâti yemeğe harcardım," dedi Lift.

Sıradan şeyleri çalmakta hiç eğlence yoktu. Lift *gerçek* bir zorluk istiyordu. Son iki yıl boyunca, o girmesi en zor olan yerleri seçmişti. Sonra da içeri sızmıştı.

Ve yemeklerini yemişti.

"Gel hadi," dedi Lift kapı ağzından dışarı çıkarak, sonra da Birinci'nin odalarına doğru döndü.

"Sen gerçekten manyaksın," diye fısıldadı Gawx.

"I ıh. Sade canım sıkılıyo."

O öbür yöne doğru baktı. "Ben vezir odalarına gidiyorum."

"Naabarsan yap," dedi Lift. "Ben sen olsam, yukarı geri giderdim. Sen böyle şeyler için yeteri kadar tecrübeli diilsin. Sen benden ayrıl, büyük ihtimal başın belaya gircek."

Oğlan biraz kımıldandı, sonra da vezir odalarına doğru sıvışıp gitti. Lift gözlerini devirdi.

"Siz onları neden getirdiniz ki?" diye sordu Wyndle odadan dışarı büyüyerek. "Neden basitçe kendiniz içeri girmediniz?"

"Bütün bu seçim şeyini Tigzikk keşfettiydi," dedi Lift. "O bana bu gecenin içeri girmek için iyi bi gece olduğunu söyledi. Ona borcum vardı. Dahası, eğer onun başı belaya girerse diye burda olmak istiyodum. Yardım etmem gerekebilir."

"Neden zahmet ettiniz?"

Harbiden de, neden? "Birilerinin umursaması gerek," dedi Lift koridordan aşağı doğru ilerlemeye başlarken. "Bu günlerde çok az kişi umursuyo."

"Siz bunu insanları soymak için gelirken mi söylüyorsunuz?"

"Tabii. Onları incitcek diil."

"Sizin garip bir ahlak anlayışınız var hanımım."

"Salak olma," dedi Lift. "Her ahlak anlayışı gariptir."

"Sanırım öyle."

"Özellikle de bi Yokelçi için."

"Ben bir..."

Lift sırıttı ve Birinci'nin odalarına doğru hızını arttırdı. Bir yan koridordan aşağı göz atarak sonundaki muhafızları gördüğü zaman onları bulduğunu anladı. Hı hı. O kapı o kadar süslüydü ki, bir imparatora ait olması şarttı. Sadece süper zengin tipler süslü kapılar yaptırırdı. Bir *kapı* için harcamandan önce, paranın kulaklarından akıyor olması gerekirdi.

Muhafızlar bir sorundu. Lift çömelerek köşeden baktı. İmparatorun odalarına doğru uzanan koridor dardı, bir ara sokak gibiydi. Salak olmamışlardı. Öyle bir şeye gizli gizli yaklaşması zordu. Ve o iki muhafız, bunlar sıkılmış türden olanlar değildi. Onlar "bizim burda böyle durup harbiden asabi görünmemiz lazım" türündeydi. O kadar dimdik duruyorlardı ki, birisi arka taraflarından içeriye süpürge sokmuş sanırdın.

Lift yukarıya doğru göz attı. Koridor yüksekti, zenginler yüksek şeyleri severdi. Eğer fakir olsalardı, oraya teyzeleriyle kuzenlerinin de yaşaması için bir diğer kat daha yapmış olurlardı. Zenginler bunun yerine boşluğu boşa harcıyordu. O kadar çok paraları vardı ki, onu boşa harcayabileceklerini kanıtlamak istiyorlardı.

Onları soymak gayet mantıklıymış gibi geliyordu.

"Şurada," diye fısıldadı Lift yukarıda duvar boyunca ilerlemekte olan küçük, süslemeli bir pervazı işaret ederek. Üzerinde yürünebilecek kadar geniş değildi, eğer Lift değilsen elbette. Neyse ki Lift öyleydi. O yukarısı loştu da. Avizeler sarkıntılı türdendi ve iyice aşağıya asılmışlardı, küre ışıklarını da aşağı doğru yansıtan aynaları vardı.

"Yukarı çıkıyoruz," dedi.

Wyndle içini çekti.

"Sen benim dediğimi yapmak zorundasın yoksa seni budarım."

"Siz... Beni budayacaksınız."

"Evet." Bu kulağa tehditkarca gibi geliyordu, değil mi?

Wyndle duvar boyunca büyüyerek Lift'e tutacaklar yarattı. Şimdiden arkalarında koridor boyunca bırakmış olduğu sarmaşıklar kayboluyor, kristale dönüşerek toz olup gidiyorlardı.

"Niye onlar seni fark etmiyo?" diye fısıldadı Lift. Birlikte geçirdikleri aylara rağmen ona hiç sormamıştı. "Seni sade kalbi saf olanlar görebileceği için mi?"

"Siz ciddi değilsiniz."

"Ciddiyim tabii. Bu efsanelere ve hikâyelere filan uyar."

"Ha, saçma olan şey teorinin kendisi değil," dedi Wyndle, Lift'in yakınındaki bir sarmaşık parçasından konuşuyordu, çeşitli yeşil şeritler dudaklar gibi hareket ediyorlardı. "Sadece kendinizi kalbi saf olarak görüyor olmanız fikri öyle."

"Safım tabii ben," diye fısıldadı Lift tırmanırken homurdanarak. "Ben çocuk falanım. Öyle bi safım ki, bi geğirsem gökkuşağı çıkarırım."

Onlar kirişe ulaşırlarken Wyndle tekrar içini çekti, bunu yapmayı seviyordu. Wyndle pervazın kenarı boyunca büyüyerek onu hafifçe daha geniş hâle getirdi ve Lift de üzerine çıktı. Dikkatli bir şekilde dengesini sağladı, sonra da Wyndle'a başını salladı. O da pervaz boyunca daha da fazla büyüdü, sonra da geriye doğru dönerek Lift'in başının üzerindeki bir noktaya kadar duvarın üzerinde büyüdü. Oradan da yatay olarak büyüyerek Lift'e bir tutacak sağladı. Pervazın yanındaki fazladan iki santim sarmaşık ve yukarısındaki tutacak sayesinde, Lift midesini duvara dayayarak yan yan ilerlemeyi başarabiliyordu. Derin bir nefes aldı, sonra da muhafızların olduğu koridora giden köşeyi döndü.

Pervaz boyunca yavaşça ilerledi, Wyndle ileri geri düğümleniyor, onun için hem tutacağı, hem de pervazı sağlamlaştırıyordu. Muhafızlar haykırmadı. Lift *işi kıvırmıştı.*

"Beni göremiyorlar çünkü varlığım, her ne kadar zihnimin büyük bir kısmını bu Âlem'e aktarmış olsam da, büyük ölçüde Bilinçsel Âlem'de," dedi Wyndle bir diğer tutacak dizisi yaratmak için Lift'in yanında büyürken. "Eğer bunu arzu edecek olursam, kendimi istediğim herkese görünür kılabilirim, gerçi bu benim için kolay değil. Diğer sprenler bu konuda daha beceriklidir, öte yandan bazıları da tam aksini yap-

makta sorun yaşar. Elbette, ben *ne şekilde* tezahür etmiş olursam olayım, hiç kimse bana dokunamaz çünkü benim bu Âlem'de neredeyse hiç cismim yok."

"Benden başka hiç kimse," diye fısıldadı Lift koridor boyunca adım adım ilerlerken.

"Sizin de dokunamamanız gerekirdi," dedi Wyndle, sesi sıkıntılı gibi geliyordu. "Annemi ziyaret ettiğiniz zaman ondan ne istediniz?"

Lift'in bunun cevabını vermesi gerekli değildi, özellikle de fırtına kapası bir Yokelçi'ye. Neden sonra koridorun sonuna ulaştı. Kapı altındaydı. Ne yazık ki, muhafızların da tam olarak durduğu yer orasıydı.

"Bu pek dikkatli bir şekilde planlanmış gibi görünmüyor hanımım," diye belirtti Wyndle. "Siz buraya geldikten sonra *ne* yapacağınızı hiç düşünmüş müydünüz?"

Lift başını sallayarak onayladı.

"Ee?"

"Bekle," diye fısıldadı Lift.

Beklediler. Lift ön tarafını duvara bastırmıştı, topukları muhafızların üzerindeki on beş ayaklık boşluğun üzerinde asılı duruyordu. Düşmek istemiyordu. Sağ kalacak kadar süper olduğundan oldukça emindi ama eğer onu görecek olurlarsa, bu oyunun sonu olurdu. Lift kaçmak zorunda kalırdı ve yemek filan da yiyemezdi.

Neyse ki, doğru tahmin etmişti. Ne yazık ki. Koridorun öbür ucunda bir muhafız belirdi, nefes nefese kalmış gibi görünüyordu ve az sinirlenmiş gibi de değildi. Diğer iki muhafız koşarak ona doğru gitti. O da dönerek öbür yönü işaret etti.

Bu onun fırsatıydı. Wyndle aşağı doğru bir sarmaşık büyüttü ve Lift de bunu kaptı. Tellerin arasından dışarı çıkan kristalleri hissedebiliyordu ama açılı ve keskin değil, pürüzsüz ve fasetalıydılar. Yere indi, parmaklarının arasındaki sarmaşık yumuşaktı, kendisini zemine varmadan hemen önce çekerek durdurdu.

Sadece birkaç saniyesi vardı.

"...Vezir odalarını yağmalamaya çalışan bir hırsız yakaladı," dedi yeni gelen muhafız. "Daha fazlası da olabilir. Gözünüzü açık tutun. Yaezir'in adına! Buna cüret edebileceklerine inanamıyorum. Hem de bu gece!"

Lift imparatorun odalarının kapısını araladı ve içeri göz attı. Büyük bir oda. Masada adamlar ve kadınlar. Kimse ondan tarafa bakmıyordu. Kapıdan içeriye süzüldü.

Sonra da süper oldu.

Aşağı eğildi, tekmeleyerek kendisini öne fırlattı ve bir an için zeminin; halının, altındaki tahtanın onun üzerinde hiç tutuşu kalmamıştı. Sanki buzun üzerindeymiş gibi kaydı, on ayaklık mesafeyi sürtünmeden aşarken hiç ses çıkarmıyordu. Böyle Kayganlı olduğu zaman onu hiçbir şey tutamazdı. Parmaklar üzerinden akıp gidecekti ve sonsuza kadar da kayabilirdi. Süperliği bırakmadığı sürece asla durabileceğini düşünmüyordu. Ta fırtına kapası okyanusa kadar kayıp giderdi.

Bu gece kendisini Kayganlı olmayan parmaklarını kullanarak masanın altında durdurdu, sonra da bacaklarındaki Kayganlılığı kesti. Midesi itiraz ile guruldadı. Yemek yemesi lazımdı. Çabucak hem de, yoksa artık daha fazla süperliği olmayacaktı.

"Bir şekilde, siz de kısmen Bilinçsel Âlem'desiniz," dedi Wyndle, Lift'in yanında kıvrımlanır ve bir yüz oluşturabilecek şekilde sarmaşıklardan bir örgüyü içinden yük-

seltirken. "Benim sizin sprenlere neden dokunabildiğiniz sorusu için bulabildiğim tek cevap bu. Ve siz yiyeceği *doğrudan* Fırtınaışığına metabolize edebiliyorsunuz."

Lift omzunu silkti. Wyndle her zaman böyle laflar edip duruyordu. Onun kafasını karıştırmaya çalışıyordu, aç kalası Yokelçi. Eh, Lift ona cevap vermeyecekti, şimdi olmazdı. Wyndle'ı duyamasalar bile, masanın etrafına oturmuş olan adamlar ve kadınlar Lift'i duyabilirlerdi.

O yemek buralarda bir yerlerdeydi. Lift kokusunu alabiliyordu.

"Ama *neden*?" dedi Wyndle. "Neden O bu inanılmaz yeteneği size verdi? Neden bir çocuk? İnsanoğlunun arasında askerler, yüce krallar, inanılmaz âlimler var. Bunun yerine, O sizi seçti."

Yemek, yemek, yemek. Kokusu *harikaydı*. Lift uzun masanın altı boyunca emekledi. Tepesindeki adamlar ve kadınlar çok endişeli seslerle konuşuyorlardı.

"Senin başvurunun en iyisi olduğu *açık* Dalksi."

"Ne! Ben sadece birinci paragrafta üç tane kelimeyi yanlış yazmışım!"

"Ben fark etmedim."

"Sen fark... Elbette ki fark ettin! Ama bu anlamsız, çünkü *Axikk'in* kompozisyonu benimkinden açıkça daha iyi."

"Konuyu yine bana getirmeyin. Beni diskalifiye ettik. Ben Birinci olmaya uygun değilim. Sırtım kötü."

"Bilgelerin Ashno'sunun da sırtı kötüydü. O en büyük Emuli Birinci'lerinden biriydi."

"Öf! Benim kompozisyonum tamamen rezaletti ve bunu sen de biliyorsun."

Wyndle Lift'in yanından ilerliyordu. "Annem sizin türünüzden umudu kesmiş. Bunu hissedebiliyorum. Annem artık umursamıyor. Artık öbürünün de olmadığı düşünülürse..."

"Bu tartışma bize yakışmıyor," dedi buyurgan bir kadın sesi. "Oylamamızı yapmalıyız. İnsanlar bekliyor."

"Bırakalım bahçelerdeki o aptallardan bir tanesine gitsin."

"Onların kompozisyonları *berbattı*. Pandri kendisininkinin tepesine ne yazmış, baksana."

"Ee... Ben... Ben bunların yarısının ne anlama geldiğini bile bilmiyorum ama *gerçekten de* hakaretâmiz gibi görünüyor."

Bu en sonunda Lift'in dikkatini çekmişti. Üzerindeki masaya doğru baktı. Sağlam bir küfür müydü? *Hadi*, diye düşündü. *Bikaç tanesini oku*.

"Birisini seçmek zorundayız," dedi diğer ses, bu kadın kulağa epey bir iş başındaymış gibi geliyordu. "Kadasixler ve Yıldızlar, bu bir bilmece. *Hiç kimse* Birinci olmak istemiyorsa ne yapacağız?"

Kimse Birinci olmak istemiyor muydu? Bütün ülke bir anda aklını başına mı devşirmişti? Lift yoluna devam etti. Zengin olmak eğlenceliymiş gibi görünüyordu filan da, o kadar çok kişiden sorumlu olmak mı? Saf eziyet olurdu o.

"Belki de en *kötü* başvuruyu seçmemiz gerekir," dedi seslerden bir tanesi. "Bu durumda, en zeki adaya bu işaret ediyor olacaktır."

"Altı farklı hükümdar öldürüldü..." dedi seslerden birisi, yeni bir sesti. "Sadece iki ay içinde. Doğu'nun her tarafında yüceprensler katledildi. Dinsel liderler. Ve

sonra, bir hafta içinde iki tane Birinci öldürüldü. Fırtınalar adına... Ben neredeyse üzerimize bir diğer Issızlık'ın çöktüğünü düşünmeye başlayacağım."

"Tek bir adam şeklinde olan bir Issızlık. Seçtiğimiz kişiye Yaezir yardım etsin. Bu bir idam fermanı."

"Zaten bunu fazla geciktirdik. Birinci olmadan bekleyerek geçen haftalar Azir için zararlı oldu. Gelin en kötü başvuruyu seçelim. Bu yığının içinden."

"Peki ya gerçekten de berbat olan birisini seçersek ne olacak? Seçtiğimiz kişiyi attığımız risk ne olursa olsun, bizim *görevimiz* krallığa faydalı olmak değil mi?"

"Ama içimizdeki en iyiyi seçmekle, biz en zekimizi, en iyimizi kılıcın ucunda ölmeye mahkûm etmiş oluyoruz... Yaezir bize yardım etsin. Evlat Ethid, bize yol göstermesi için bir dua etsen makbule geçerdi. Yaezir'in bize iradesini göstermesine ihtiyacımız var. Belki de biz doğru kişiyi seçecek olursak, o kişi O'nun eliyle esirgenmiş olur."

Lift masanın sonuna ulaştı ve odanın öbür ucundaki daha küçük bir masanın üzerine kurulmuş olan ziyafeti gördü. Bu oda son derece Azish'ti. Her yerde süslü kıvrımlar vardı. Halılar o kadar kaliteliydi ki, büyük olasılıkla onları dokuyan zavallı kadın kör olmuştu. Koyu renkler ve loş ışıklar. Duvarlarda resimler.

Hey, birileri şundaki bir yüzü karalamış, diye düşündü Lift. Böyle bir resmi kim mahvederdi ki? Ne kadar da güzel bir resimdi, bütün Elçiler sırayla duruyordu.

Eh, hiç kimse o ziyafete dokunuyormuş gibi görünmüyordu. Midesi guruldadı ama Lift dikkatleri dağıtacak bir şey için bekledi.

Kısa süre sonra geldi. Kapı açıldı. Büyük olasılıkla muhafızlar buldukları hırsızın haberini vermeye geliyordu. Zavallı Gawx. Lift'in daha sonra gidip onu kurtarması gerekecekti.

Şu anda ise, yemek zamanıydı. Lift kendisini dizlerinin üzerinde ileriye doğru itti ve süperliğini bacaklarını Kayganlamak için kullandı. Zemin boyunca kaydı ve yemek masasının bir bacağının köşesini yakaladı. Momentumu onu zarif bir şekilde bacağın etrafından döndürerek arkasına gönderdi. Lift yere çöktü, masa örtüsü onu odanın merkezindeki insanların görüşünden güzelce gizliyordu ve bacaklarını Kaygansızladı.

Mükemmel. Bir eliyle yukarı uzandı ve masanın üstünden bir dürüm aşırdı. Bir lokma aldı, sonra tereddüt etti.

Neden herkes susmuştu? Masanın üzerinden bir bakış atma riskine girdi.

O gelmişti.

Yanağında bir hilal gibi beyaz iz olan uzun boylu Azish adam. Ceketinin ön tarafında çift sıra gümüş düğmeler olan siyah üniformalıydı, altındaki gömleğin katı gümüş renkli yakası hafifçe dışarı çıkıyordu. Kalın eldivenlerinin önkollarının yarısına kadar geriye doğru uzanan kendi kol yenleri vardı.

Ölü gözler. Bu Karanlık'tı.

Ah, hayır.

"Bunun anlamı ne!" diye hesap sordu vezirlerden bir tanesi, aşırı büyük kol yenleri olan o büyük ceketlerden birini giymiş olan bir kadındı. Şapkası farklı bir desendeydi ve ceketiyle müthiş bir derecede uyumsuzdu.

"Ben bir hırsız için buradayım," dedi Karanlık.

"Sen nerede olduğunun farkında mısın? Değerlendirmeyi bölmeye nasıl *cüret*..."

"Benim uygun formlarım var," dedi Karanlık. Tamamen duygusuz bir şekilde konuşuyordu. Meydan okunduğu için kızgınlık yoktu, kibir ya da gösterişlilik yoktu. Hiçbir şey yoktu. Arkasından yancılarından biri girdi, daha az süslemeli siyah ve gümüş üniforma giymiş bir adam. Efendisine bir deste kâğıt uzattı.

"Formlar iyi güzel," dedi vezir. "Ama şimdi bunun için uygun bir zaman..."

Lift fırladı.

İçgüdüleri en sonunda şaşkınlığına üstün gelmişti ve koştu, odanın arka kapısına doğru giderken önündeki bir kanepeyi üstünden zıplayarak aştı. Wyndle yanında bir yol şeklinde geliyordu.

Dişleriyle dürümden bir parça kopardı, yiyeceğe ihtiyacı olacaktı. O kapının arkasında bir yatak odası olurdu ve bir yatak odasının da penceresi olurdu. Kapıyı çarparak açıp içeri daldı.

Diğer taraftaki gölgelerin içinden bir şey savruldu.

Bir sopa göğsüne indi. Kaburgalar çatladı. Lift nefesi kesilerek yüz üstü yere düştü.

Karanlık'ın yancılarından bir diğeri yatak odasının içindeki gölgelerden dışarıya adımını attı.

"Düzensiz olan şey bile yeteri kadar incelendiği zaman öngörülebilir hâle gelir," dedi Karanlık. Adımları Lift'in arkasındaki zeminden gümleyerek geliyordu.

Lift dişlerini sıkarak yerde kıvrıldı. *Yeteri kadar yiyemedim*... Çok açtı.

Az önce yuttuğu birkaç lokma içinde işliyordu. Tanıdık hissi duydu, damarlarının içindeki bir fırtına gibiydi. Sıvı süperlik. İyileşirken göğsündeki acı soldu.

Wyndle bir daire şeklinde etrafında dönüyordu, sarmaşıklardan bir kement yerden fışkıran yapraklar bırakıyor, tekrar ve tekrar Lift'in etrafından dolanıyordu. Karanlık iyice yanına yaklaştı.

Koş! Lift elleri ve dizlerinin üzerine fırladı. Omzundan yakalandı ama Lift bundan kaçabilirdi. Süperliğini çağırdı.

Karanlık suratına doğru bir şey uzattı.

Küçük hayvan bir kremciğe benziyordu ama *kanatları* vardı. Kanatları sarılmış, bacakları bağlanmıştı. Garip küçük bir yüzü vardı, bir kremciğinki gibi yengece benzemiyordu. Daha çok minik bir baltatazısı gibiydi, bir burnu, ağzı ve gözleri vardı.

Sağlıksızmış gibi görünüyordu ve ışıldayan gözleri de acılıydı. Lift bunu nasıl anlayabilmişti ki?

Yaratık süperliği Lift'ten emdi. Lift onun gidişini bile görmüştü, kendisinden küçük hayvana doğru akan pırıltılı bir beyazlık. Yaratık ağzını açarak içti.

Bir anda Lift kendisini çok yorgun ve çok ama çok aç hissetti.

Karanlık hayvanı yancılarından bir tanesine verdi, o da bunu siyah bir torbanın içine sokup, sonra da cebine koydu. Lift masanın etrafında öfkeli bir yığın hâlinde ayakta durmakta olan vezirlerin bunların hiçbirisini görmediğinden emindi, Karanlık onlara arkasını dönmüş ve iki yancısı da etrafında kalabalık ederken göremezlerdi.

"Bütün küreleri ondan uzak tutun," dedi Karanlık. "Kuşamlanmasına izin verilemez."

Lift dehşet hissetti, Rall Elorim'deki günlerinden beri yıllardır duymamış olduğu bir paniğin içindeydi. Debelenerek kıvrandı, onu tutan eli ısırdı. Karanlık homurdanmadı bile. Onu ayaklarının üzerine kaldırdı ve bir diğer yancı da Lift'i kollarından yakalayarak acıyla nefesi kesilene kadar geriye doğru büktü.

Hayır. Lift kendisini kurtarmıştı! O bu şekilde yakalanmayacaktı. Wyndle yerde onun etrafında dönmeye devam ediyordu, endişeliydi. İyi tipti o, bir Yokelçi için.

Karanlık vezirlere doğru döndü. "Size daha fazla rahatsızlık vermeyeceğim."

"Hanımım!" dedi Wyndle. "Burada!"

Yarım yenilmiş dürüm yerde duruyordu. Sopa vurduğu zaman onu düşürmüştü. Wyndle dürümün üzerine gitti ama onu biraz titretmekten başka bir şey yapamıyordu. Lift çırpınarak kurtulmaya çalıştı ama içindeki o fırtına olmadan, o sadece eğitimli bir askerin kavrayışında olan bir çocuktu.

"Ben bu tecavüzün doğası konusunda *son derece* rahatsızım, memur bey," dedi baş vezir, Karanlık'ın düşürmüş olduğu kâğıt destesini karıştırıyordu. "Senin formların düzgün ve görüyorum ki sarayı bu sokak çocuğu için aramak üzere hakemler tarafından bahşedilmiş olan bir izin bile eklemişsin. Ancak muhakkak ki, kutsal bir toplantıyı rahatsız etmene gerek yoktu. Hem de sıradan bir hırsız için."

"Adalet hiçbir adam ya da kadın için beklemez," dedi Karanlık, tamamen sakindi. "Ve bu hırsız da sıradan olmaktan başka her şey. İzin verirseniz, sizi daha fazla rahatsız etmeyeceğiz."

Ona izin verip vermediklerini hiç de umursuyormuş gibi görünmüyordu. Kapıya doğru uzun adımlarla ilerledi ve yancısı da Lift'i arkasından çekti. Ayağını dürüme uzatmıştı ama sadece onu ileriye doğru tekmeleyerek vezirlerin yanındaki uzun masanın altına göndermeyi başarabildi.

"Bu bir *idam* izni," dedi vezir şaşkınlıkla destedeki son kağıdı havaya kaldırarak. "Bu çocuğu öldürecek misiniz? Sadece hırsızlık için?"

Öldürmek *mi? Hayır. Hayır!*

"O ve de üzerine Birinci'nin sarayına izinsiz girmekten," dedi Karanlık kapıya doğru uzanarak. "Ve sürmekte olan kutsal bir toplantıyı bölmekten."

Vezir onun bakışını karşıladı. Durdu, sonra da sindi. "Ben..." dedi. "Ah, elbette... Ee... Memur bey."

Karanlık ona arkasını döndü ve kapıyı çekerek açtı. Vezir bir elini masaya koydu ve öbür elini de başına doğru kaldırdı.

Yancı Lift'i kapıya doğru sürükledi.

"Hanımım!" dedi Wyndle yakınlarda budaklanarak. "Ah... Ah eyvah. O adamda çok yanlış olan bir şeyler var! O doğru değil, o hiç doğru değil. Güçlerinizi kullanmanız gerek."

"Deniyom," dedi Lift homurdanarak.

"Kendinizi çok fazla zayıflattınız," dedi Wyndle. "İyi değil. Siz her zaman fazlalığı kullanıp bitiriyorsunuz... Vücut yağ oranı düşük... Sorun bu olabilir. Ben bunun *nasıl* işlediğini bilmiyorum!"

Karanlık kapının yanında tereddüt etti ve başını kaldırarak aynaları ve ışıldayan mücevherleriyle koridordaki alçak avizelere baktı. Elini kaldırdı ve işaret etti. Lift'i

tutmakta olmayan yancı koridora çıktı ve avize iplerini buldu. Bunları çözdü ve çekerek avizeleri yükseğe kaldırdı.

Lift süperliğini çağırmaya çalıştı. Sadece birazcık daha. Sadece *azıcık* lazımdı.

Vücudu tükenmiş hissediyordu. Bitikti. *Gerçekten de* fazla abartmıştı. Gittikçe daha da fazla panik olarak debelendi. Gittikçe daha da çaresizce.

Koridorda yancı avizeleri iyice yükseğe kaldırılmış olarak bağladı. Yakınlarda, vezirlerin lideri Karanlık'tan Lift'e baktı.

Lift "Lütfen," şeklinde ağzını hareket ettirdi.

Vezir masayı göstere göstere itti. Masa Lift'i tutmakta olan yancının dirseğine çarptı, adam da küfrederek o elini bıraktı.

Lift yere doğru atlayarak kendini onun kavrayışından söktü. Öne doğru sürünerek masanın altına girdi.

Yancı onu ayaklarından yakaladı.

"Bu da neydi?" diye sordu Karanlık, sesi soğuktu, duygusuz.

"Kaydım," dedi vezir.

"Kendinize dikkat edin."

"Bu bir tehdit mi, memur? Ben senin yetkinin ötesindeyim."

"Kimse benim yetkimin ötesinde değil." Hâlâ hiç duygu yoktu.

Lift masanın altında yancıyı tekmeleyerek debelendi. Adam hafifçe küfretti ve Lift'i bacaklarından sürükleyerek dışarı çıkardı, sonra da çekerek ayağa kaldırdı. Karanlık izliyordu, yüzü duygusuzdu.

Lift onun bakışına karşılık verdi, göz gözelerdi, ağzında yarı yenilmiş bir dürüm vardı. Lift gözlerini onun üzerinde tutarak hızla çiğnedi ve yuttu.

Bir kez olsun, bir duygu göründü. Şaşkınlık. "Tüm bunlar bir dürüm için miydi?"

Lift hiçbir şey söylemedi.

Hadi...

Koridordan aşağı doğru yürüdüler, sonra da köşeyi döndüler. Yancılardan bir tanesi önden koştu ve kasıtlı bir şekilde duvarlardaki lambaların kürelerini topladı. Sarayı mı soyuyorlardı? Hayır, o geçtikten sonra yancı geri koştu ve küreleri geri koydu.

Hadi...

İlerideki daha büyük koridorda bir saray muhafızının yanından geçtiler. O Karanlık'taki bir şeyi fark etti, belki de pazısının etrafına bağlanmış, üzerine bir Azish dizilişiyle iplikler dolanmış olan şu ipti, ve selam verdi. "Memur bey, efendim? Siz bir tane daha mı buldunuz?"

Karanlık durarak muhafız yanındaki bir kapıyı açarken baktı. İçeride Gawx bir sandalyede oturuyordu, iki diğer muhafızın arasına çökmüştü.

"Demek suç ortakların varmış!" diye bağırdı odadaki muhafızlardan bir tanesi. Gawx'ın yüzünü tokatladı.

Lift'in hemen arkasındaki Wyndle haykırdı. "Buna hiç de gerek yoktu!"

Hadi...

"Bu hırsız sizin sorununuz değil," dedi Karanlık muhafızlara yancılarından bir tanesi garip mücevher oynatma işlemini yaparken. Bununla *neden* uğraşıyorlardı ki?

Lift'in içinde bir şeyler kımıldadı. Bir fırtınanın önünden esen küçük rüzgâr girdapları gibi.

Karanlık sert bir hareketle ona doğru baktı. "Bir şeyler..."

Süperlik geri döndü.

Lift Kayganlı oldu, ayakları ve avuçlarının içleri dışında her yeriyle. Kolunu çekti, yancının parmaklarının arasından kayıp gitmişti, sonra da tekmeleyerek kendisini öne doğru fırlatıp dizlerinin üzerine düşerken Karanlık'ın ona doğru uzanmakta olan elinin altından kaydı.

Lift sanki yüzermiş gibi elleriyle yeri tokatlarken Wyndle bir haykırışla onun yanından büyümeye başladı, kollarının her savruluşunu kendini öne doğru itmek için kullanıyordu. Saray koridoru boyunca savruldu, dizleri sanki yağlanmış gibi zeminden kayıp gidiyordu.

Duruşu özellikle ağırbaşlı değildi. Ağırbaşlılık birbirleriyle oynamak için oyunlar uydurmaya vakti olan zenginler içindi.

Harbiden hızla harbiden hızlı gitmeye başlamıştı; o kadar hızlıydı ki süperliğini azaltarak zıplayıp ayağa kalkmaya çalışırken kendisini kontrol etmekte zorlandı. Bunun yerine koridorun sonundaki duvara bindirerek yere devrildi.

Bir sırıtışla toparlandı. Bunu denediği son birkaç seferle kıyaslandığı zaman, bu çok daha iyi gitmişti. İlk denemesi süper utanç verici olmuştu. O kadar Kaygandı ki, dizlerinin üzerinde kalmayı bile becerememişti.

"Lift!" dedi Wyndle. "Arkanda."

Lift koridordan aşağı bir göz attı. Karanlık'ın hafif hafif parlamakta olduğuna *yemin edebilirdi* ve kesinlikle çok hızlı koşuyordu.

Karanlık da süperdi

"Bu adil *değil*!" diye bağırdı Lift, fırlayarak ayaklarının üzerinde doğrulur ve koşarak bir yan koridora dalarken; Gawx ile gizli gizli gelmiş oldukları yoldu. Vücudu şimdiden yorgun hissetmeye başlamıştı. Bir dürüm onu fazla uzağa götüremiyordu.

Zengin koridor boyunca koştu, bir hizmetçinin sanki bir fare görmüş gibi geriye sıçrayarak çığlık atmasına neden olmuştu. Lift tökezleyerek bir köşeyi döndü, güzel kokulara doğru koştu ve mutfaklara daldı.

İçerideki insan yığınının arasından koşarak geçti. Bir saniye sonra arkasındaki kapı çarpılarak açıldı. Karanlık.

Lift irkilen aşçıları görmezden gelerek uzun bir tezgâhın üzerine sıçradı, bacağını Kaygan yaparak yan yan onun üzerinde gitti, tasları ve tencereleri devirerek bir yaygara koparıyordu. Parekılıcı'nı iyice yukarıya kaldırmış olan Karanlık ite kaka bir yığın hâlindeki aşçıların arasından yolunu açarken, Lift tezgâhın öbür ucunda yere indi.

Sinirle küfretmiyordu. Bir adamın küfretmesi gerekirdi. İnsanlar bunu yaptıkları zaman gerçekmiş gibi gelirlerdi.

Ancak elbette, Karanlık gerçek bir insan değildi. Başka çok az şeyden olsa bile, bundan emindi.

Lift dumanı tütmekte olan bir tabaktan bir sosis kaptı, sonra da hizmetkâr koridorlarına daldı. Koşarken çiğniyordu, Wyndle da yanında duvar boyunca büyüyor, arkasında koyu yeşil sarmaşıklardan bir yol bırakıyordu.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Uzağa."

Arkasında hizmetkâr koridorlarına açılan kapı çarpılarak açıldı. Lift bir köşeyi döndü ve bir saray hizmetkârını şaşırttı. Süper oldu ve kendisini yan tarafa fırlatarak kolaylıkla dar koridorda adamın yanından kayıp gitti.

"Ne oldum ben?" diye sordu Wyndle. "Gecenin karanlığında hırsızlık yapmak, melun yaratıklar tarafından kovalanmak. Ben bir bahçıvandım. Muhteşem bir bahçıvan! Dünyanızın zihinlerinden büyüttüğüm kristalleri görmek için muğlaklar da, şerefsprenleri de gelirdi. Şimdi ise bu. Ben ne *oldum*?"

"Bi mızmız," dedi Lift nefes nefese.

"Saçmalık."

"O zaman sen hep öyleymişin, hı?" Omzunun üzerinden geriye baktı. Karanlık umursamaz bir şekilde hizmetkârı itip devirdi, adamın üzerinden atlayıp geçerken neredeyse yavaşlamamıştı bile.

Lift bir kapı ağzına ulaştı ve omzuyla buna bindirerek tekrar zengin koridorlara çıktı.

Onun bir çıkışa ihtiyacı vardı. Bir pencereye. Kaçışı onu sadece tekrar döndürerek Birinci'nin odalarının yakınına getirmişti. İçgüdüsel olarak bir yön seçti ve koşmaya başladı ama Karanlık'ın yancılarından bir tanesi o yöndeki bir köşede belirdi. O *da* bir Parekılıcı taşıyordu. Aç kalası şans.

Lift diğer yöne döndü ve hizmetkâr koridorlarından dışarıya çıkmakta olan Karanlık'ın önünden geçti. Kendisini yere atarak, Kaygan olup zemin boyunca kayarken Kılıç'ın darbesinden zar zor sıyrılmıştı. Bu sefer tökezlemeden ayaklarının üzerine kalkabildi. Bu da bir şeydi en azından.

"*Kim* bu adamlar?" diye sordu Wyndle yanından.

Lift homurdandı.

"Neden seni bu kadar umursuyorlar? O taşıdıkları silahlarda bir şey var..."

"Parekılıçları," dedi Lift. "Koca bi krallığa bedel. Yokelçileri öldürmek için yapılmışlar." Ve onlarda *iki tane* birden vardı. Manyaklığa bak.

Yokelçileri öldürmek için...

"Sen!" dedi hâlâ koşarken. "Onlar senin peşinde!"

"Ne? Elbette ki değiller!"

"Öyleler. Merak etme. Sen benimsin. Onlara vermiycem."

"Bu hoş bir şekilde vefalıca," dedi Wyndle. "Ve az miktarda küçültücü de değil. Ama onların peşinde olduğu şey ben..."

Karanlık'ın ikinci yancısı ilerisindeki bir koridordan dışarıya çıktı. Gawx'ı tutuyordu. Oğlanın boğazına bir bıçak dayamıştı.

Lift tökezleyerek durdu. Ne olup bittiğinden çok habersiz olan Gawx, adamın ellerinde sızlanıyordu.

"Kımıldama yoksa onu öldürürüm," dedi yancı.

"Aç kalası piç," dedi Lift. Yan tarafa doğru tükürdü. "Pis numara bu."

Karanlık'ın ayak sesleri arkasından gümlüyordu, diğer yancı da ona katılmıştı. Lift'i hapsetmişlerdi. Birinci'nin odalarının girişi aslında hemen ilerilerindeydi ve vezirler ile evlatlar koridora taşmış, öfkeli tonlarla birbirleriyle konuşuyorlardı.

Gawx ağlıyordu. Zavallı aptal.

Eh. Böyle şeylerin sonu hiç iyi olmazdı. Lift temel olarak her zaman yaptığı şey olan içgüdüsüne güvenip, yancının blöfünü görerek öne doğru koştu. O kanun adamı tiplerdendi. Bir esiri soğukkanlılıkla...

Yancı Gawx'ın boğazını kesti.

Kızıl kanlar dışarı fışkırdı ve Gawx'ın giysilerini lekeledi. Yancı onu bıraktı, sonra da sanki yaptığı şey yüzünden irkilmiş gibi geriye doğru tökezledi.

Lift donakaldı. O bunu... O böyle...

Karanlık onu arkadan yakaladı.

"Bu düzgün bir şekilde olmadı," dedi Karanlık yancıya, ses tonu duygusuzdu. Lift onu neredeyse duymadı bile. Çok fazla kan var. "Sen cezalandırılacaksın."

"Ama..." dedi yancı. "Ben tehdit ettiğim şeyi yapmak zorundaydım..."

"Sen bu krallıkta o çocuğu öldürmek için gerekli olan evrakları hazırlamadın," dedi Karanlık.

"Biz onların kanunlarının üzerinde değil miyiz?"

Karanlık uzun adımlarla ilerleyerek yancının suratını tokatlamak için Lift'i bile bırakmıştı. "Kanun olmadan hiçbir şey olmaz. Sen onların kurallarına boyun eğeceksin ve adaletin emirlerini kabul edeceksin. Bu bizim sahip olduğumuz tek şey, bu dünyadaki kesin olan tek şey."

Lift gözlerini ölmekte olan oğlana dikti, sanki kan akışını durdurmak içinmiş gibi ellerini boynuna kaldırmıştı. O gözyaşları...

Diğer yancı arkasına geldi. "Kaç!" dedi Wyndle.

Lift irkildi.

"*Kaç*!"

Lift kaçtı.

Karanlık'ın yanından geçti ve ölümün karşısında afallamış ve bağırmakta olan vezirlerin arasına daldı. Birinci'nin odalarının içine daldı, masanın üzerinden kaydı, bir diğer dürümü daha tabaktan kaptı ve yatak odasının içine atıldı. Bir an sonra pencereden dışarıya çıkmıştı.

"Yukarı," dedi Wyndle'a, sonra da dürümü ağzına tıktı. Wyndle duvarın yan tarafı boyunca uzadı ve Lift de ter içinde tırmandı. Bir an sonra, yancılardan bir tanesi altındaki pencereden dışarı atlamıştı.

Yukarıya bakmadı. Koşarak bahçelerin içine doğru gitti, aranıyor, sağa sola bakınıyordu, yıldız ışığını yansıtan Parekılıcı karanlığın içinde yanıp sönüyordu.

Lift sarayın üst kısımlarına güvenli bir şekilde ulaşarak oradaki gölgelerin içine saklandı. Çömeldi, elleri dizlerinin etrafındaydı. Üşümüş hissediyordu.

"Onu neredeyse tanımıyordunuz," dedi Wyndle. "Ancak yasını tutuyorsunuz."

Lift başını sallayarak onayladı.

"Siz çok ölüm gördünüz," dedi Wyndle. "Bunu biliyorum. Hala alışmadınız mı?"

Lift başını sallayarak reddetti.

Aşağıda, yancı uzaklaştı, aranırken Lift'ten gittikçe daha da uzaklaşıyordu. Kurtulmuştu. Çatının tepesine tırman, öbür taraftan aşağı kay, kaybol.

Şu bahçelerin kıyısında hareket mi vardı? Evet, bu hareket eden gölgeler adamlardı. Diğer hırsızlar duvarlarına tırmanıyor ve gecenin içinde kayboluyorlardı. Huqin yeğenini bırakmıştı, beklenildiği gibi.

Gawx için kim ağlayacaktı? Hiç kimse. O unutulacaktı, terk edilecekti.

Lift bacaklarını bıraktı ve daha önce içeri girdiği pencereye doğru çatının eğimli yumrusu boyunca emekledi. Wyndle'ın çıkardığı sarmaşıkların aksine, tohumlarının sarmaşıkları hâlâ hayattaydı. Pencereyi kaplamışlardı, rüzgârla titreşiyorlardı.

Kaç, diyordu içgüdüleri. *Git.*

"Sen bi şeyden bahsettiydin," diye fısıldadı. "Fil?"

"Filizlenme," dedi Wyndle. "Her bağ iki Dalga üzerinde güç verir. Siz şeylerin nasıl büyüyeceklerine etki edebilirsiniz."

"Bunlan Gawx'a yardım edebilir miyim?"

"Eğer daha iyi eğitimli olsaydınız? Evet. Şu hâliyle, şüpheliyim. Siz fazla güçlü değilsiniz, fazla tecrübeli de değilsiniz. Ve o şimdiden ölmüş olabilir."

Lift sarmaşıklardan bir tanesine dokundu.

"Neden umursuyorsunuz?" diye sordu Wyndle tekrar. Sesi meraklı gibiydi. Meydan okuma değildi. Bir anlama çabasıydı.

"Çünkü birilerinin umursaması gerek."

Bir kez olsun, Lift içgüdülerinin ona söylediği şeyi duymazdan geldi ve bunun yerine pencereden içeri geri girdi. Bir koşu odayı geçti.

Dışarıdaki üst kat koridoru. Merdivenler. Basamaklardan aşağı doğru uçtu, mesafenin büyük bir kısmını sıçrayarak aşmıştı. Bir kapıdan geç. Sola dön. Koridordan ilerle. Tekrar sol.

Zengin koridorda bir kalabalık. Lift onlara ulaştı, sonra da aralarından süzüldü. Bunun için süperliğine ihtiyacı yoktu. O yürümeye başladığı zamandan beri kalabalıkların içindeki çatlaklardan süzülüyordu.

Gawx kaliteli halıyı karartmış olan kan havuzunun içinde yatıyordu. Vezirler ve muhafızlar etrafını sarmıştı, alçak seslerle konuşuyorlardı.

Lift emekleyerek ona doğru geldi. Bedeni hâlâ sıcaktı ama kan akmayı kesmiş gibi görünüyordu. Gözleri kapalıydı.

"Çok mu geç?" diye fısıldadı.

"Bilmiyorum," dedi Wyndle yanında kıvrımlanırken.

"Ne yapıcam?"

"Ben... Emin değilim. Hanımım, sizin tarafınıza geçiş zorluydu ve hafızamda boşluklar bıraktı, halkımın almış olduğu önlemlere rağmen hem de. Ben..."

Lift Gawx'ı yüzü gökyüzüne dönük olarak sırt üstü yatırdı. O *harbiden* de Lift için herhangi bir şey değildi, bu kadarı doğruydu. Onlar daha yeni karşılaşmışlardı ve oğlan da salağın biriydi. Lift ona geri gitmesini söylemişti.

Ama Lift böyleydi, olmak zorunda olduğu şey buydu.

Unutulmuş olanları ben hatırlıycam.

Lift öne doğru uzanarak alnını onunkine değdirdi ve nefesini verdi. Işıldayan bir şeyler onun dudaklarından ayrıldı, artmakta olan ışıktan küçük bir bulut. Gawx'ın dudaklarının önünde asılı durdu.

Hadi...

Çalkalandı, sonra da onun ağzından içeriye emildi.

Bir el Lift'i omzundan tutarak çekip Gawx'tan uzaklaştırdı. Lift çöktü, bir anda tükenmişti. *Harbiden* tükenmişti, o kadar fazla ki ayakta durmak bile zordu.

Karanlık omzundan tutarak onu kalabalıktan uzaklaştırdı. "Gel," dedi.

Gawx kımıldadı. Vezirler haykırdılar, genç inler ve sonra da doğrulup otururken dikkatleri ona doğru döndü.

"Görünüşe göre sen bir Sınırsıçrayansın," dedi Karanlık kalabalık gevezelik ederek Gawx'ın etrafında hareketlenirken Lift'i koridor boyunca götürerek. Lift tökezledi ama o Lift'i ayakta tuttu. "Ben de ikisinden hangisi olduğunu merak ediyordum."

"Mucize!" dedi bir vezir.

"Yaezir konuştu!" dedi evlatlardan bir tanesi.

"Sınırsıçrayan," dedi Lift. "Ben onun nolduğunu bilmiyom."

"Onlar bir zamanlar şanlı bir tarikattı," dedi Karanlık onu koridor boyunca yürütmeye devam ederken. Herkes onları görmezden geliyor, bunun yerine Gawx'ın üzerine odaklanıyordu. "Senin tökezlediğin yerde, onlar zarif güzelliğin timsaliydi. Onlar en ince iplerin üstüne binebilir, rüzgârla dalgalanan bir kurdele gibi savaş meydanları boyunca hareket edebilirlerdi."

"Bu çok... Harika bi şeye benziyo."

"Evet. Onlar önemi çok daha büyük olan şeyleri görmezden gelerek, her zaman anlamsız küçük şeyler hakkında o kadar çok endişe etmeleri çok yazıktı. Görünüşe göre sen de onların mizacını paylaşıyorsun. Onlardan biri olmuşsun."

"İstiyerek olmadı," dedi Lift.

"Bunun farkındayım."

"Neden... Neden beni avlıyorsun?"

"Adalet adına."

"Yanlış şeyler yapan sürüylen insan var," dedi Lift. Her kelimeyi söylemek için zorlanması gerekiyordu. Konuşmak zordu. *Düşünmek* zordu. Çok zordu. "Sen... Sen büyük suçluları avlıyabilirdin, katilleri. Ama sen beni seçtin. Niye?"

"Başkaları nefret verici olabilirler ama onlar Issızlık'ı bu dünyaya geri getirebilecek olan sanatları kurcalamıyorlar." Kelimeleri ne kadar da soğuktu. "Senin olduğun şeyin durdurulması gerekli."

Lift kendisini uyuşmuş hissediyordu. Süperliğini çağırmaya çalıştı ama hepsini kullanmıştı. Büyük ihtimalle daha bile fazlasını.

Karanlık ona doğru döndü ve iterek duvara dayadı. Lift ayakta duramıyordu ve yere çökerek oturdu. Wyndle yanına gelerek sürünen sarmaşıklardan bir yıldız deseni hâlinde yayıldı.

Karanlık yanında diz çöktü. Elini yana uzattı.

"Ben onu kurtardım," dedi Lift. "Ben iyi bi şey yaptım, di mi?"

"İyiliğin bir anlamı yok," dedi Karanlık. Parekılıcı avcunun içine düştü.

"Senin hiç umurunda bile diil, di mi?"

"Hayır," dedi Karanlık. "Değil."

"Olmalı," dedi Lift tükenmiş hâlde. "Senin de... Senin de denemen gerek. Ben de senin gibi olmak istediydim, bi keresinde. Olmadı. Hayatta olmaya... Bile benzemiyodu..."

Karanlık Kılıç'ını kaldırdı.

Lift gözlerini kapattı.

"O affedildi!"

Karanlık'ın omzundaki kavrayışı sıkılaştı.

Sanki birileri onu ayak parmaklarından asıp da, suyunu sıkarak içindeki her şeyi boşaltmış gibi tamamen bitik hisseden Lift gözlerini açılmaya zorladı. Nefes nefese olan Gawx tökezleyerek yanlarına gelip durdu. Arkasından vezirler ve evlatlar da geliyordu.

Giysileri kanlı, kocaman açık gözleriyle Gawx elinde bir kâğıt parçasını sıkıca kavramıştı. Bunu Karanlık'a doğru uzattı. "Ben bu kızı affediyorum. Onu serbest bırak memur!"

"Sen kimsin de böyle bir şeyi yapabiliyorsun?" diye sordu Karanlık.

"Ben Birinci Aqasix'im," diye ilan etti Gawx. "Azir'in hükümdarı!"

"Saçmalık."

"Kadasixler konuştu," dedi evlatlardan bir tanesi.

"Elçiler mi?" dedi Karanlık. "Onlar hiç de öyle bir şey yapmadı. Siz yanılıyorsunuz."

"Biz oylama yaptık," dedi bir vezir. "Bu genç adamın başvurusu en iyisiydi."

"Ne başvurusu?" dedi Karanlık. "O bir hırsız!"

"O Filizlenme mucizesini gerçekleştirdi," dedi daha yaşlı evlatlardan bir tanesi. "O ölmüştü ve sonra geri döndü. Bundan daha iyi ne başvuru isteyebilirdik?"

"Bir işaret gönderildi," dedi baş vezir. "Bizim Bembeyaz'ın saldırılarından sağ çıkabilecek olan bir Birinci'miz var. Kralların Kadasix'i Yaezir'e şükürler olsun, bilgelik içinde yönetsin. Bu genç Birinci. Birinci her zaman o *idi*. Sadece biz bunu yeni anladık ve gerçeği daha çabuk görmüş olmamamız yüzünden bizi affetmesi için ona yalvarıyoruz."

"Her zaman yapılmış olduğu gibi," dedi yaşlı evlat. "Ve tekrardan yapılacağı gibi. Geri çekil memur. Sana bir emir verildi."

Karanlık Lift'i inceledi.

O da yorgun bir şekilde gülümsedi. Aç kalası herife biraz diş gösterecektin. İşin doğrusu buydu.

Parekılıcı sise dönüşerek kayboldu. Yenilmişti ama umurundaymış gibi görünmüyordu. Küfür etmedi, hatta gözlerinde kısılma bile olmadı. Ayağa kalktı ve eldivenlerinin kol ağızlarını çekti, önce birini, sonra diğerini. "Yaezir'e şükürler olsun," dedi. "Kralların Elçisi'ne. Bilgelik içinde yönetsin. Eğer bir gün salyalarını silebilirse."

Karanlık yeni Birinci'nin önünde eğildi, sonra da kendinden emin adımlarla gitti.

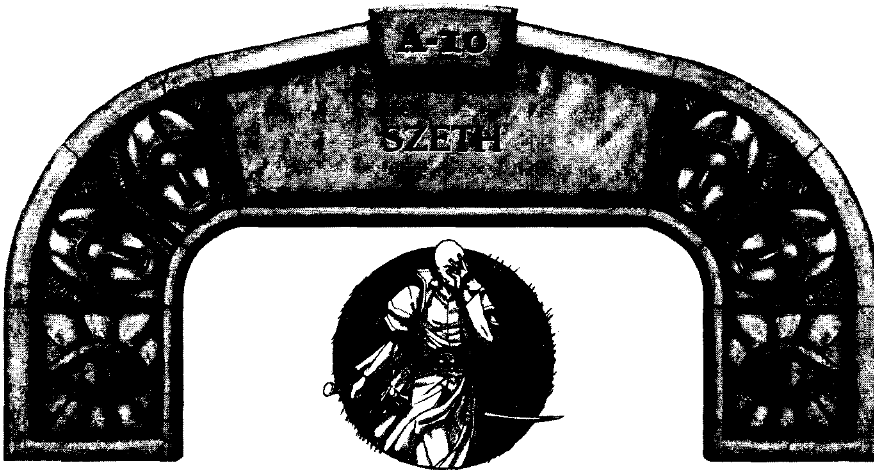
"Kimse o memurun adını biliyor mu?" diye sordu vezirlerden bir tanesi. "Biz ne zaman polis memurlarının Parekılıcı taşımalarına izin vermeye başladık?"

Gawx Lift'in yanında diz çöktü.

"Peki şimdi sen imparator filan mı oldun?" dedi Lift gözlerini kapatarak arkasına yaslanırken.

"Evet. Ben hâlâ bir şey anlamadım. Görünüşe göre ben bir mucize filan gerçekleştirmişim."

"Aferin sana," dedi Lift. "Yemeğini ben yiyim mi?"

Vallano'nun oğlunun oğlu Szeth, Shinovar'ın Hakikatsizi, dünyanın en yüksek kulesinde oturmuş, Her Şeyin Sonu üzerine düşünüyordu.

Öldürdüğü insanların ruhları gölgelerin içinde pusuya yatmıştı. Ona fısıldıyorlardı. Eğer yaklaşacak olursa, çığlık atıyorlardı.

Gözlerini kapattığı zaman da çığlık atıyorlardı. Mümkün olduğunca az gözlerini kırpma alışkanlığı edinmişti, gözleri kafatasının içinde kurumuş gibi hissediyordu. Bu her... Mantıklı adamın yapacağı şeydi.

Dağların tepelerinde gizlenmiş olan dünyanın en yüksek kulesi düşünceleri için kusursuzdu. Eğer bir Yemintaşı'na bağlanmış olmasaydı, eğer tamamen başka bir adam olsaydı, Szeth orada kalırdı. Doğu'da taşların lanetlenmemiş, üzerlerine basılmasına izin olan tek yer burasıydı. Burası kutsaldı.

Parlak güneş ışığı gölgeleri sürgüne göndererek yukarıda ışıldıyor, bu da o çığlıkları en aza indiriyordu. Onların hepsi ölmeyi hak etmişlerdi elbette ki. Szeth'i onların öldürmüş olması gerekirdi. *Sizlerden nefret ediyorum... Herkesten nefret ediyorum.* İçindeki şan ve şeref adına, ne kadar da garip bir histi.

Başını kaldırmıyordu. Tanrıların Tanrısı'nın bakışına karşılık vermeyecekti. Ama güneş ışığında olmak *güzeldi*. Burada gölgeleri getirecek hiç bulut yoktu. Burası her şeyin üzerindeydi. Urithiru bulutlara bile hükmediyordu.

Devasa kule boştu da, Szeth'in onu sevmesinin bir diğer sebebi de buydu. Halkalar şeklinde inşa edilmiş olan yüz kat, her biri güneş alan bir balkon oluşturması için bir üzerindekinden daha büyüktü. Ancak doğu tarafı uzaktan bakıldığı zaman sanki devasa bir Parekılıcı tarafından kesilmiş gibi görünen dik, dümdüz bir kenardı. Ne kadar da garip bir şekildi.

Szeth o kenarın üzerinde oturuyordu, tam tepede, ayakları yüz devasa kat ve aşağıdaki dağların oluşturduğu uçuruma doğru sallandırılmıştı. Buradaki düz yüzeyin üzerinde camlar ışıldıyordu.

Cam pencereler. *Doğuya*, Köken'e doğru bakıyorlardı. Szeth vatanından sürgün edilmesinden hemen sonra bu yeri ilk ziyaret ettiği zaman, bu pencerelerin tam ola-

rak ne kadar garip olduklarını anlayamamıştı. O zamanlar, o hâlâ nazik yücefırtınalara alışkındı. Yağmur, rüzgâr ve meditasyon.

İşler bu taşta-yürüyenlerin lanetli diyarlarında farklıydı. Bu nefret edilesi diyarlarda. Bu kanın, ölümün ve çığlıkların sel olup aktığı diyarlarda. Bu... Bu...

Nefes al. Nefes ver. Havayı zorlayarak içine çekti ve kulenin tepesindeki siperin ucunda ayağa kalktı.

Bir imkânsızlıkla dövüşmüştü. Fırtınaışığı olan bir adamla, içsel fırtınayı bilen bir adamla. Bunun anlamı da... Sorundu. Yıllar önce, Szeth alarm verdiği için sürgüne gönderilmişti. *Sahte* alarm, denilmişti.

Yokelçiler artık yok, demişlerdi ona.

Taşların ruhları bunu temin etmişti.

Eskinin güçleri artık yok.

Parlayan Şövalyeler yıkıldı.

Geride kalan tek şey biziz.

Geride kalan tek şey... Hakikatsiz.

"Ben imanlı değil miydim?" diye bağırdı Szeth en sonunda güneşle yüzleşmek için başını kaldırarak. Sesi dağlardan ve onların ruh-canlarından yankılandı. "İtaat etmedim mi, yeminimi tutmadım mı? Benden *talep* ettiğinizi yapmadım mı?"

Ölümler, cinayetler. Yorgun gözlerini kırptı.

ÇIĞLIKLAR.

"Şamanlar haksızsa bu ne anlama gelir? Eğer beni haksız yere sürgüne göndermişlerse bu ne anlama gelir?"

Bu Her Şeyin Sonu anlamına gelirdi. Hakikatin sonu. Bu hiçbir şeyin mantığının olmadığı anlamına gelirdi, ve Szeth'in yemininin de anlamsız olduğunun.

Szeth'in sebepsiz yere katil olduğu anlamına gelirdi.

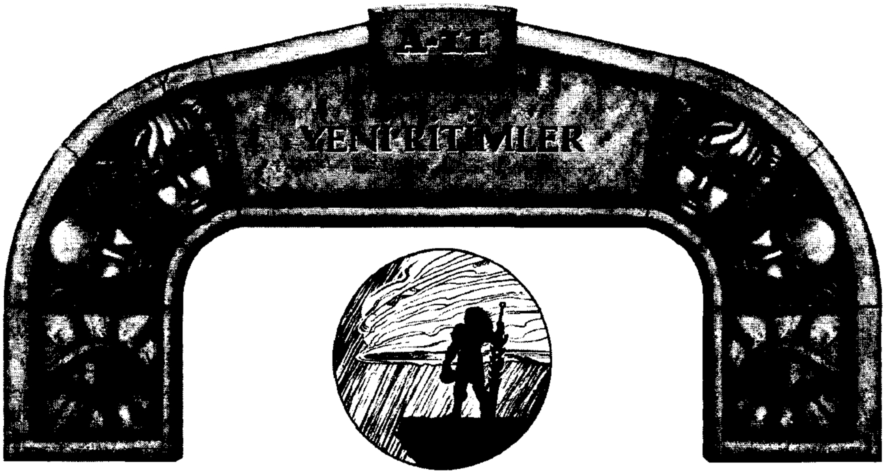
Kulenin yan tarafından aşağıya atladı, şimdi onun için pek çok şeyin sembolüne dönüşmüş olan beyaz giysileri rüzgârla dalgalanıyordu. Kendisini Fırtınaışığı'yla doldurdu ve güneye doğru Çiviledi. Vücudu o yöne doğru fırlayarak gökyüzü boyunca düşmeye başladı. Szeth bu şekilde sadece kısa bir süre için seyahat edebilirdi, Fırtınaışığı uzun süre dayanmıyordu.

Fazlasıyla kusurlu bir bedendi. Parlayan Şövalyeler... Denilirdi ki onlar... Onlar bu konuda daha iyi olurmuş... Yokelçiler gibi.

Kendisini dağlardan kurtaracak ve eteklerindeki bir köye inmeye yetecek kadar Işık'ı ancak vardı. Onlar sık sık bir adak olarak onun için küreler bırakırlardı, Szeth'i bir tür tanrı olarak kabul ediyorlardı. O da bu Işık ile beslenecekti ve bu da onun başka bir şehir ve daha fazla Fırtınaışığı bulana kadar yol almasını sağlayacaktı.

Gitmekte olduğu yere varması günler sürecekti, ama Szeth cevapları *bulacaktı*. Ya da, o olmazsa, öldürecek birisini.

Bu sefer kendi seçimi olarak.

Eshonai Narak'ın merkez kulesine tırmanırken elini sallayarak minik spreni kovalamaya çalıştı. Başının etrafında dans ediyor, kuyruklu yıldıza benzer şekli ışıktan halkalar saçıyordu. Lanet şey. Neden onu rahat bırakmıyordu ki?

Belki de uzak duramıyordu. Ne de olsa Eshonai müthiş bir şekilde yeni olan bir şeyi tecrübe etmekteydi. Yüzlerce yıldır görülmemiş olan bir şeydi. Fırtınaform. Gerçek bir güç formu.

Tanrıların bahşettiği bir form.

Basamakları çıkmaya devam etti, Parezırhı içindeki ayak sesleri çınlıyordu. Üzerinde olması iyi geliyordu.

Bu formu alalı şimdi on beş gün olmuştu, on beş gündür yeni Ritimleri duyuyordu. İlk önce, Eshonai onlara sık sık tutulmuştu ama bu bazı kişileri çok rahatsız etmişti. Kendini dizginlemiş ve konuşurken eski, tanıdık olanlara tutulmaya zorlamıştı.

Bu zordu çünkü o eski Ritimler çok *sıkıcıydı*. Bu isimlerini her nasılsa içgüdüsel olarak algıladığı yeni Ritimlerin içinde, neredeyse onunla konuşan sesler duyabiliyordu. Ona öğüt veriyorlardı. Eğer halkı da yüzyıllar boyunca böyle bir kılavuzluğa sahip olmuş olsaydı, muhakkak ki bu kadar düşmüş olmazlardı.

Diğer dördünün onu beklemekte olduğu kulenin tepesine ulaştı. Kız kardeşi Venli yine oradaydı ve o da dikenli zırh plakaları, kırmızı gözleri, kıvrak kuvvetiyle yeni forma bürünmüştü. Bu toplantı geçen sefer olandan çok daha farklı bir şekilde ilerleyecekti. Eshonai içindeki yeni Ritimleri kontrol etti, onları mırıldanmamak için özellikle dikkat ediyordu. Diğerleri daha hazır değildi.

Oturdu, sonra da nefesi kesildi.

O Ritim! Sesi sanki... Ona bağıran kendi sesiymiş gibi geliyordu. Acı içinde çığlık atan. O neydi öyle? Başını salladı ve refleks olarak endişeyle yumruğunu göğsüne çekmiş olduğunu fark etti. Elini açtığı zaman kuyruklu yıldıza benzeyen spren içinden fırladı.

Eshonai Sinir'e tutuldu. Beş'in diğer üyeleri ona başlarını yana eğerek baktılar, bir iki tanesi Merak'ta mırıldanıyordu. Eshonai bu hareketleri neden yapıyordu?

Parezırhı taşların üzerinde gıcırdayarak yere yerleşti. İnsanların Gözyaşları dediği sükûnet bu kadar yaklaşmışken, yücefırtınalar gittikçe daha az bulunur oluyordu. Bu Eshonai'nin her dinleyicinin fırtınaforma büründüğünü görmek yönündeki hedefinin önüne küçük bir engel çıkarmıştı. Eshonai'nin kendi dönüşümünden bu yana tek bir yücefırtına olmuştu ve Venli ile onun âlimlerinin yanısıra, Eshonai tarafından seçilmiş olan iki yüz asker de o zaman fırtınaforma bürünmüşlerdi. Sıradan askerler. Subaylar değil. Eshonai'nin itaat edeceklerinden *emin* olduğu türdekiler.

Bir sonraki yücefırtınaya sadece birkaç gün kalmıştı ve Venli de sprenlerini toplatıyordu, binlercesini hazırlamışlardı. Zamanı gelmişti.

Eshonai Beş'in diğer üyelerini süzdü. Bugünün açık gökyüzünden beyaz güneş ışığı yağıyordu ve birkaç rüzgârspreni de bir meltemle yaklaşıyordu. Yakına geldikleri zaman durdular, sonra da ters yöne doğru fırlayıp gittiler.

"Neden bu toplantıyı yapıyoruz?" diye sordu Eshonai öbürlerine.

"Sen bir plandan bahsediyormuşsun," dedi Davim geniş işçi ellerini önünde kavuşturmuş olarak. "Bunu herkese anlatmışsın. İlk önce Beş'in önüne getirmen gerekmez miydi?"

"Kusura bakmayın," dedi Eshonai. "Ben sadece heyecanlıyım. Ancak inanıyorum ki, bizim artık Altı olmamız gerekir."

"Buna karar verilmedi," dedi güçsüz ve tombul Abronai. Eşform mide bulandırıcıydı. "Bu iş fazla hızlı ilerliyor."

"Hızlı hareket etmemiz gerekiyor," diye cevap verdi Eshonai Azim'de. "Sükûnetten önce sadece iki yücefırtınamız var. Casusların ne rapor verdiğini siz de biliyorsunuz. İnsanlar bizim üstümüze, Narak'ın üstüne son bir saldırı yapmaya hazırlanıyorlar."

"Onlarla görüşmenin o kadar kötü gitmiş olması ne kadar yazık," dedi Abronai Ölçü'de.

"Onlara bana getirmeyi planladıkları yıkımı anlatmayı istiyorlardı," diye yalan söyledi Eshonai. "Onlar böbürlenmek istiyordu. Benimle buluşmuş olmalarının tek sebebi buydu."

"Onlarla savaşmak için hazır olmamız gerekiyor," dedi Davim Kaygı'da.

Eshonai güldü. Bariz bir duygusal numaraydı ama o gerçekten de hissederek gülmüştü. "Savaşmak mı? Sen hiç mi dinlemiyorsun? Ben bir *yücefırtına* çağırabilirim."

"Yardım ile," dedi Chivi Merak'ta. Çevikform. Bir diğer zayıf form. Bu formu da aralarından silip atmaları gerekirdi. "Sen bunu tek başına yapamayacağını söyledin. Daha başka kaç kişiye ihtiyacın olacak? Mutlaka şu anda sahip olduğun iki yüz yeterlidir."

"Hayır, yeterlinin *yanına bile yaklaşmıyor,*" diye cevap verdi Eshonai. "Bu forma girmiş olan ne kadar çok kişi varsa, başarılı olmamızın da o kadar olası olacağını hissediyorum. Bu nedenden dolayı da dönüşmemizi teklif ediyorum."

"Evet," dedi Chivi. "Ama kaç tanemizin?"

"Hepimizin."

Davim bunun bir şaka olduğunu düşünerek Eğlence'de mırıldandı. Geri kalanları sessizlik içinde otururken ise sesi azalarak durdu.

"Bizim sadece tek bir şansımız olacak," dedi Eshonai Azim'de. "İnsanlar hep birlikte, sükûnet sırasında Narak'a varmayı hedefleyen tek bir ordu hâlinde savaş kamplarını terk edecek. Platoların üzerinde hiçbir sığınakları olmadan savunmasız kalacaklar. O zaman gelen bir yücefırtına onları *yok eder.*"

"Biz senin gerçekten de bir fırtınayı çağırıp çağıramayacağını bile bilmiyoruz," dedi Abronai Kuşku'da.

"İşte o yüzden bizim de mümkün olduğu kadar çok fazlamızın fırtınaformda olmasına ihtiyacımız var," dedi Eshonai. "Eğer bu fırsatı kaçıracak olursak, çocuklarımız Sövgü şarkılarını söyleyecekler, eğer bunu yapabilecek kadar uzun süre yaşayacaklarını varsayarsak elbette. Bu fırsatımız, tek şansımız. İnsanların on ordularını hayal edin, platoların üzerinde hapis kalmışlar, asla tahmin edemeyecekleri bir fırtına tarafından dövülüyor ve mahvoluyorlar! Fırtınaformda, onun etkilerine karşı güvende olacağız. Eğer aralarından bazıları sağ kalırsa, onları kolaylıkla yok edebiliriz."

"Bu gerçekten de cezbedici," dedi Davim.

"Ben bu forma bürünmüş olanların durumundan hoşlanmıyorum," dedi Chivi. "Dinleyicilerin ona bürünebilmek için o kadar uğraşıyor olmalarından da hoşlanmıyorum. Belki de iki yüz tane yeterlidir."

"Eshonai," dedi Davim. "Bu form nasıl hissettiriyor?"

O aslında söylediğinden daha fazlasını soruyordu. Her form kişiyi bazı açılardan değiştirirdi. Savaşform seni daha saldırgan yapardı, eşform dikkatinin dağılmasını kolaylaştırırdı, çevikform ise dikkatini odaklamayı ve işform da seni daha itaatkâr yapardı.

Eshonai Huzur'a tutuldu.

Hayır. Çığlık atan ses *onunkiydi*. Bu formda haftalar geçirdiği hâlde nasıl fark etmemişti?

"Kendimi canlı hissediyorum," dedi Eshonai Zevk'te. "Kendimi güçlü ve kuvvetli hissediyorum. Dünyayla aramda en başından beri tatmış olmam gerektiğini düşündüğüm bir bağ hissediyorum. Davim, bu kıtformdan diğer formlardan bir tanesine geçmedeki değişim gibi, *o kadar* büyük bir artış. Şimdi bu güce sahip olduğum için, daha önceden tam olarak canlı olmadığımı fark ediyorum."

Elini kaldırdı ve yumruk yaptı. Parezırhı'nın altında gizli olsa da, kasları gerilirken kolu boyunca akan enerjiyi hissedebiliyordu.

"Kırmızı gözler," diye fısıldadı Abronai. "Bu noktaya mı geldik?"

"Eğer bunu yapmaya karar verecek olursak," dedi Chivi. "Belki ilk önce biz dördümüz bunu değerlendirmeli, diğerlerinin de bize katılıp katılmaması gerektiğine ondan sonra karar vermeliyiz." Venli konuşmak için ağzını açtı ama Chivi ona elini sallayarak engel oldu. "Sen diyeceğini dedin Venli. Bizler senin ne istediğini biliyoruz."

"Ne yazık ki bekleyemeyiz," dedi Eshonai. "Eğer Alethi ordularını kapana kıstırmak istiyorsak, Alethiler Narak'ı aramak için yola çıkmadan önce herkesi dönüştürmüş olmamız gerekir."

"Ben bunu denemeye gönüllüyüm," dedi Abronai. "Belki de toplu dönüşüm önerisini halka sunmamız gerekir."

"Hayır." Zuln Huzur'da konuştu.

Beş'in kıtform üyesi kamburunu çıkarmış olarak oturuyor, önündeki yere bakıyordu. O neredeyse hiçbir zaman bir şey söylemezdi.

Eshonai Sinir'e tutuldu. "Ne dedin?"

"Hayır," diye tekrar etti Zuln. "Bu yanlış."

"Hepimizin aynı fikirde olmasını tercih ederim," dedi Davim. "Zuln, sen de mantığı dinleyemez misin?"

"Bu yanlış," dedi kıtform tekrar.

"O kıt," dedi Eshonai. "Onu umursamaya gerek yok."

Davim Kaygı'da mırıldandı. "Zuln geçmişi temsil ediyor Eshonai. Onun hakkında böyle şeyler söylememelisin."

"Geçmiş öldü."

Abronai de Kaygı'da mırıldanmada Davim'e katıldı. "Belki de bunu biraz daha düşünmeye değer. Eshonai, sen... Eskiden olduğu gibi konuşmuyorsun. Değişikliklerin bu kadar sert olduğunu fark etmemiştim."

Eshonai yeni Ritimlerden bir tanesine tutuldu, Gazap Ritmi. Şarkıyı içinde tuttu ve kendisini mırıldanırken buldu. Bunlar çok fazla ihtiyatlı, çok fazla zayıftı! Onların yüzünden halkı yok edilecekti.

"Bugün tekrar toplanacağız," dedi Davim. "Biraz düşünelim. Eshonai, bu süre zarfında seninle özel olarak konuşmayı isterim, eğer sen de istersen."

"Elbette."

Kulenin tepesinde oturdukları yerlerden kalktılar. Eshonai kıyıya kadar gelerek diğerleri sırayla aşağı inerken onlara baktı. Kulenin tepesi atlamak için çok yüksekti, Parezırhı'yla bile. Denemeyi o kadar çok istiyordu ki.

Sanki şehirdeki her kişi kararlarını beklemek için kulenin tabanının etrafında toplanmış gibi görünüyordu. Eshonai'nin dönüşümünden beri geçen haftalarda ona, ve sonra da başkalarına, ne olduğunun haberleri şehri belli bir endişe ve umut karışımıyla doldurmuştu. Pek çok kişi ona gelmiş, forma bürünebilmek için yalvarmıştı. Onlar bunun sunduğu fırsatı görüyorlardı.

"Onlar bunu kabul etmeyecek," dedi Venli arkasından öbürleri aşağı indikten sonra. Nispet'te konuşuyordu, yeni Ritimlerden bir tanesi. "Sen fazla saldırgan konuştun Eshonai."

"Davim bizimle," dedi Eshonai Güven'de. "Chivi de ikna edildiği zaman gelecek."

"Bu yeterli değil. Eğer Beş fikir birliğine varamazsa..."

"Merak etme."

"Halkımızın o forma geçmesi *gerek* Eshonai," dedi Venli. "Bu kaçınılmaz."

Eshonai kendisini Eğlence'nin yeni çeşidine tutulmuş buldu... Alay'dı bunun adı. Kız kardeşine doğru döndü. "Sen biliyordun, değil mi? Sen bu formun bana ne yapacağını *tam olarak* biliyordun. Bunu sen forma bürünmeden önce de biliyordun."

"Ee... Evet."

Eshonai kardeşini cüppesinin önünden kavradı, sonra da öne doğru çekerek sıkı sıkı tuttu. Parezırhı'yla bu kolaydı, gerçi Venli ona olması gerektiğinden çok daha fazla direnebilmişti ve kadının kolları ve yüzü boyunca küçük bir kırmızı yıldırım kıvılcımı oynaşmıştı. Eshonai âlim kız kardeşinde böylesine bir kuvvete alışkın değildi.

"Bizi yok edebilirdin," dedi Eshonai. "Ya bu form korkunç bir şey yapıyor olsaydı?"

Çığlıklar. Kafasının içinde. Venli gülümsedi.

"Sen bunu nasıl keşfettin?" diye sordu Eshonai. "Bu şarkılardan gelmiyor. Başka bir şeyler var."

Venli konuşmadı. Eshonai'nin bakışına karşılık verdi ve Güven'de mırıldandı. "Beş'in bu planı kabul etmesini sağlamak zorundayız," dedi. "Eğer biz sağ kalacaksak ve eğer insanları yeneceksek, bu formda olmamız zorunlu; hepimizin. O fırtınayı çağırmak *zorundayız*. O... Bekliyordu Eshonai. Bekliyordu ve birikiyordu."

"Bunu ben halledeceğim," dedi Eshonai Venli'yı bırakarak. "Sen bütün halkımızı dönüştürmemize yetecek kadar çok spren toplayabilecek misin?"

"Ekibim bu üç haftadır onun üzerinde çalışıyor. Sükûnetten önceki iki yücefırtına sırasında biz binlerce ve binlercesini dönüştürmek için hazır olacağız."

"İyi." Eshonai basamaklardan aşağı inmeye başladı.

"Abla?" diye sordu Venli. "Sen bir şeyler planlıyorsun. Ne o? Beş'i nasıl ikna edeceksin?"

Eshonai basamaklardan aşağı inmeye devam etti. Parezırhı'nın eklediği denge ve güç sayesinde, onun kendisini desteklemek için zincirlerle uğraşma zahmetine girmesine gerek yoktu. Beş'in diğer üyelerinin halkla konuşmakta olduğu aşağıya yaklaşırken kalabalığın biraz yukarısında kalan bir yerde durdu ve derin bir nefes aldı.

Sonra Eshonai yapabildiği kadar yüksek sesle bağırdı. "İki gün içinde, fırtınanın içine gitmek isteyen herkesi yanıma alacak onlara bu yeni formu vereceğim."

Kalabalık sessizleşti, mırıldanmaları kesildi.

"Beş sizi bu hakkınızdan mahrum bırakmaya çalışıyor," diye kükredi Eshonai. "Sizin bu güç formuna bürünmenizi istemiyorlar. Onlar korkuyor, çatlakların içinde saklanan kremcikler gibi. Size engel *olamazlar*! Kendi formunu seçmek her kişinin hakkıdır."

Ellerini başının üzerine kaldırdı, Azim'de mırıldandı ve bir fırtına çağırdı.

Minicik bir tanesiydi, beklemekte olanıyla kıyaslandığı zaman sadece bir damladan ibaretti. Ellerinin arasında büyüdü, yıldırımlarla taçlanmış bir rüzgârdı. Avuçlarının içinde minyatür bir fırtına, ışık ve güç, bir girdap hâlinde dönen rüzgâr. Bu gücün son kullanılmasından bu yana yüzyıllar geçmişti ve o yüzden enerji, tıpkı önüne set çekilmiş bir nehir gibi, sabırsızlık içinde serbest bırakılmayı bekliyordu.

Fırtına giysilerini dalgalandıracak kadar büyüdü; bir rüzgâr girdabı, çıtırdayan kırmızı yıldırımlar ve koyu sis hâlinde etrafında döndü. En sonunda dağıldı. Eshonai kalabalık boyunca Huşu'nun söylenmekte olduğunu duydu; mırıldanmalar değil, gerçek şarkılardı. Duyguları güçlüydü.

"Bu güç ile biz Alethileri yok edebilir ve halkımızı koruyabiliriz," diye ilan etti Eshonai. "Sizlerin çaresizliğinizi gördüm. Sizlerin Yas'ta şarkı söylediğinizi duydum. Bunun böyle olması gerekmiyor! Benimle birlikte fırtınalara gelin. Bana katılmak hakkınız, *göreviniz*."

Arkasındaki basamaklarda Venli Gerilim'de mırıldandı. "Bu bizi bölecek Eshonai. Fazla saldırgan, fazla ani!"

"İşe yarayacak," dedi Eshonai Güven'de. "Onları benim tanıdığım gibi tanımıyorsun."

Aşağıda Beş'in ihanete uğramış gibi görünen üyeleri ona ters ters bakıyorlardı, gerçi Eshonai onların şarkılarını duyamıyordu.

Eshonai sert adımlarla kulenin dibine indi, sonra da kalabalığın içinden yolunu açmaya başladı, fırtınaformdaki askerleri de ona katılmışlardı. Dinleyiciler ona yol açtılar, pek çoğu Kaygı'da mırıldanıyordu. Gelmiş olanların büyük bir kısmı işçiler ya da çeviklerdi. Bu da mantıklıydı. Savaşformlular aval aval bakınmak için fazlasıyla pratikti.

Eshonai ve fırtınaformlu savaşçıları şehrin merkezindeki meydanı terk ettiler. Venli'nin de peşlerine takılmasına izin verdi ama ona hiç aldırış etmiyordu. Neden sonra Eshonai şehrin Rüzgâryönü tarafındaki askerler için bir topluluk oluşturmak üzere bir araya inşa edilmiş olan büyük bir binalar grubu olan kışlalara yaklaştı. Her ne kadar askerlerinin burada uyumaları zorunlu olmasa da, pek çoğu öyle yapıyordu.

Bir plato ötedeki antrenman sahası yeteneklerini bilemekte olan savaşçıların, ya da daha büyük ihtimalle yeni dönüşmüş askerlerin eğitilmelerinin sesleriyle doluydu. Yüz yirmi sekiz askerden oluşan ikinci tümen, orta platolara girmekte olan insanları izlemek için gitmişti. Savaşçiftleri hâlindeki izciler Ovalar'ı turluyordu. Eshonai onları formuna büründükten kısa bir süre sonra bu göreve göndermişti. Alethiler ve onların şu andaki taktikleri hakkında elde edebileceği her bilgi kırıntısını istiyordu.

Askerleri bir süre için kozaları görmezden geleceklerdi. Eshonai artık o önemsiz oyunda asker kaybetmeyecekti, emri altındaki her kadın ve erkek fırtınaformun potansiyelini temsil ederken olmazdı.

Ancak diğer tümenlerin hepsi buradaydı. Toplamda on yedi bin asker vardı. Bazı açılardan muazzam bir kuvvetti ama ayrıca, bir zamanlar ne olduklarıyla kıyaslandığı zaman, çok da azlardı. Bir elini yumruk yaparak kaldırdı ve dinleyici ordusundaki bütün fırtınaformlu askerlerin toplanması için çağrı yaptı. Antrenman yapmakta olanlar silahlarını bıraktılar ve hızla geldiler. Diğerleri kışlalardan dışarı çıktı. Kısa bir süre sonra, hepsi Eshonai'ye katılmıştı.

"Alethilere karşı olan savaşı bitirmenin zamanı geldi," diye ilan etti Eshonai yüksek bir sesle. "Hangileriniz bunu yaparken bana katılmaya istekli?"

Azim'de mırıldanma kalabalığın arasında yayıldı. Duyabildiği kadarıyla, tek bir tanesi bile Kuşku'da mırıldanmıyordu. Mükemmel.

"Bu her askerin bana bu formda katılmasını gerektirecek," diye bağırdı Eshonai, sözleri sıralar arasında aktarılıyordu.

Daha fazla Azim'de mırıldanma.

"Sizlerle gurur duyuyorum," dedi Eshonai. "Fırtına Tümeni'ni aranıza gönderecek ve bu dönüşüm konusunda her birinizin sözünü alacağım. Eğer burada değişmek istemeyen herhangi birisi varsa, bunu şahsen bilmek istiyorum. Bu sizin kararınız, hakkınız, ve sizleri zorlamayacağım; ancak bilmem gerekiyor."

Fırtınaformlularına doğru baktı, onlar da selam vererek dağıldılar, savaşçiftleri hâlinde hareket ediyorlardı. Eshonai geriye çekilerek kollarını kavuşturdu, onlar sırayla her tümeni ziyaret ederken izliyordu. Yeni Ritimler kafatasının içinde çınlıyordu, gerçi Huzur Ritmi'nden ve onun garip çığlıklarından uzak durdu. Dönüşmüş olduğu şeye direnmek olamazdı. Tanrıların gözleri onu fazla dikkatle izliyordu.

Yakınlarda bazı askerler toplandılar. Sertleşmiş kafakitinlerinin altındaki yüzler tanıdıktı, erkeklerin sakallarına bağlanmış olan mücevher parçaları vardı. Eshonai'nin kendi tümeniydi, bir zamanlar arkadaşlarıydı.

Dönüşüm için neden ilk önce onları seçmemiş olduğunu tam olarak açıklayamıyordu, bunun yerine pek çok tümenin içinden iki yüz askeri seçmişti. Onun itaatkâr ancak zekâlarıyla tanınmayan askerlere ihtiyacı vardı.

Thude ve Eshonai'nin eski tümeninin askerleri... Onu fazla iyi tanıyordu. Onlar olsa sorgulardı.

Kısa süre sonra haber gelmişti. On yedi bin askerinin arasından sadece bir avucu gerekli olan dönüşümü reddetmişti. Kabul etmemiş olanları antrenman sahasına toplamışlardı.

Eshonai bir sonraki hamlesini düşünürken Thude yaklaştı. Uzun boylu ve kalın kollu olan Thude, Bila'nın eşi olarak geçirdiği iki haftanın dışında daima savaşformunda olmuştu. Azim'de mırıldanıyordu, bir askerin emirlere uymaya gönüllü olduğunu işaret etme yöntemiydi.

"Bu konuda endişeliyim Eshonai," dedi. "Bu kadar çok kişinin değişmesi gerekli mi?"

"Eğer dönüşmezsek ölürüz," dedi Eshonai. "İnsanlar bizi yok edecek."

O Eshonai'ye güvendiğine işaret etmek için Azim'de mırıldanmaya devam etti. Gözleri ise başka bir hikâye anlatıyormuş gibiydi.

Fırtınaformlularından Melu geri döndü ve selam verdi. "Sayım bitti komutanım."

"Harika," dedi Eshonai. "Askerlere haberi yay. Aynı şeyi şehirdeki herkes için de yapacağız."

"*Herkes* mi?" dedi Thude Kaygı'da.

"Zamanımız kısa," dedi Eshonai. "Eğer harekete geçmezsek, insanlara karşı durma fırsatımızı kaçıracağız. İki fırtınamız kaldı, onlar da bizi geçip gitmeden önce, bu şehirdeki gönüllü olan her kişinin fırtınaforma bürünmek için hazır olmasını istiyorum. İstemeyenlerin bunu yapmama hakkı var ama ben ne durumda olduğumuzu bilmek için onların toplanmasını istiyorum."

"Emredersiniz General," dedi Melu.

"Daralan gözcü düzeni kullanın," dedi Eshonai şehrin kenarlarına doğru işaret ederek. "Sokaklar boyunca ilerleyerek her kişiyi sayın. Hız için fırtınaformunda olmayan tümenleri de kullanın. Sıradan halka yaklaşmakta olan savaş için kaç tane askerimizin olacağını belirlemeye çalıştığımızı söyleyin ve askerlerimiz de sakin olsunlar ve Huzur'da şarkı söylesinler. Dönüşmeye gönüllü olan dinleyicileri merkezi meydana koyun. Gönüllü olmayanları buraya gönderin. Yanlarına da kaybolmamaları için eşlikçiler koyun."

Melu emirleri yayarken Venli yürüyerek Eshonai'nin yanına geldi. Thude de kendi tümenine geri döndü.

Her yarım yılda bir, formlar uygun bir şekilde dengeli mi diye görmek için sayılarını belirlemek üzere bir sayım yaparlardı. Arada sırada, eşlere ya da işçilere dönüşmeleri için daha fazla gönüllüye ihtiyaçları olurdu. Çoğu zaman ise daha fazla savaşformluya ihtiyaç duyuyorlardı.

Bunun anlamı da bu işlemin askerler için tanıdık olduğuydu ve emirlere kolaylıkla uydular. Yılların savaşından sonra, Eshonai ne derse yapmaya alışmışlardı. Pek çoğunda da sıradan halkta görünen karamsarlığın aynısı vardı, sadece askerler için bu kana susamışlık olarak kendini gösteriyordu. Onlar basitçe savaşmak istiyordu. Eğer Eshonai emredecek olsa askerler insanların kamplarına, kendi sayılarının on katı bile olsalar büyük olasılıkla bodoslama saldırırlardı.

Beş'in bunu bir tek avcumun içine koymadıkları kalmıştı, diye düşündü Eshonai askerleri tarafından korunmakta olan ilk gönülsüzler azar azar şehirden çıkmaya başlarlarken. *Yıllar boyunca ordularımızın mutlak lideri oldum ve içimizde saldırganlığın en ufak bir işaretini bile gösteren her kişi bana bir asker olarak verildi.*

İşçiler itaat edeceklerdi, bu onların doğasında vardı. Henüz dönüşmemiş olan çeviklerin pek çoğu Venli'ye sadıktı, çünkü büyük bir kısmı âlim olmayı hayal ediyordu. Eşlerin umurunda olmazdı ve birkaç kıtın da beyinleri itiraz edemeyecek kadar uyuşmuş olacaktı.

Şehir onundu.

"Onları öldürmemiz gerekecek ne yazık ki," dedi Venli gönülsüzlerin toplanmalarını izleyerek. Onlar bir araya toplanmışlardı, askerlerin yumuşak şarkılarına rağmen korkuyorlardı. "Askerlerin bunu yapabilecek mi?"

"Hayır," dedi Eshonai başını sallayarak reddederken. "Eğer bunu şimdi yapacak olursak pek çoğu bize direnir. Bütün askerlerim dönüşene kadar beklemek zorunda kalacağız. O zaman itiraz etmezler."

"Bu beceriksizce," dedi Venli Nispet'te. "Sadakatlerine sahip olduğunu düşünmüştüm."

"Beni sorgulama," dedi Eshonai. "Bu şehri ben kontrol ediyorum, sen değil."

Venli sessizleşti, gerçi Nispet'te mırıldanmaya devam ediyordu. O kontrolü Eshonai'nin elinden almaya çalışacaktı. Bu rahatsız edici bir kavrayıştı, Eshonai'nin de kontrolü ne kadar çok elinde tutmayı istiyor olduğunun kavrayışı gibi. Bu kendisiymiş gibi gelmiyordu. Hiç de değildi.

Bunların hiçbirisi kendimmiş gibi gelmiyor. Ben...

Yeni Ritimlerin vuruşları zihninin içinde yükseldi. Bir grup asker bağırmakta olan bir şekli çekerek getirirlerken bu düşünceleri bir kenara bırakarak döndü. Beş'ten Abronai. Eshonai'nin onun sorun çıkaracağını fark etmiş olması gerekirdi; adam eşforma fazla kolaylıkla dayanıyor, dikkat dağıtıcılığından kaçınabiliyordu.

Onun dönüşmesine izin vermek tehlikeli olur, diye düşündü. *Onun kendisi üzerindeki kontrolü çok fazla.*

Fırtınaformlu askerler onu Eshonai'ye doğru sürüklerken, adamın bağrışları Eshonai'yi dövdü. "Bu ne rezalet! Bizi Beş'in kararları yönetir, tek bir kişinin iradesi değil! Sizler formunun, yeni formun onu değiştirdiğini göremiyor musunuz! Siz hepiniz aklınızı kaybetmişsiniz! Ya da... Ya da daha kötüsü."

Bu gerçeğe rahatsız edici derecede yakındı.

"Onu da diğerlerinin yanına koyun," dedi Eshonai muhalifler grubuna doğru işaret ederek. "Ya Beş'in geri kalanları?"

"Kabul ettiler," dedi Melu. "Bazıları isteksizdi ama kabul ettiler."

"Gidin ve Zuln'u getirin. Onu da muhaliflerin yanına koyun. Onun gerekli olan şeyi yapacağına güvenmiyorum."

Asker Abronai'yi sürükleyip götürürken sorgulamadı. Antrenman sahasını oluşturan büyük platonun üzerinde belki bin tane muhalif vardı. Kabul edebilecek kadar küçük bir sayıydı.

"Eshonai..." Şarkı Kaygı'da söyleniyordu. Thude yaklaşırken döndü. "Bunu beğenmedim, bizim burada yaptığımız şeyi."

Öf. Eshonai onun zorluk çıkaracağından endişe etmişti. Onu kolundan tuttu ve biraz uzağa götürdü. Zırhı ayakları taşların üzerinde tınlarken yeni Ritimler zihninin içinden geçiyordu. Venli ve diğerlerinden özel olarak konuşabilecekleri kadar uzaklaştıkları zaman, dönerek Thude'un gözlerinin içine baktı.

"Söyle bakalım," dedi eski, Thude için tanıdık olan Ritimlerden bir tanesini seçerek Sinir'de.

"Eshonai, bu doğru değil," dedi Thude sessizce. "Bunun doğru olmadığını sen de *biliyorsun*. Ben değişmeyi kabul ettim, her asker etti, ama bu doğru değil."

"Sen bizim bu savaşta yeni taktiklere ihtiyacımızın olduğuna katılmıyor musun?" dedi Eshonai Azim'de. "Yavaş yavaş ölüyorduk Thude."

"Yeni taktiklere gerçekten de ihtiyacımız vardı," dedi Thude. "Ama bu... Sende yanlış olan bir şeyler var Eshonai."

"Hayır. Benim sadece böyle aşırı bir hareket için bir bahaneye ihtiyacım vardı. Thude, ben buna benzer bir şeyi aylardır düşünüyordum."

"Bir darbe?"

"Bir darbe değil. Bir hedef değişimi. Eğer yöntemlerimizi değiştirmezsek *sonumuz geldi*! Tek umudum Venli'nin araştırmalarıydı. Onun bulabildiği tek şey ise bu form oldu. Eh, bunu kullanmaya çalışmak zorundayım, halkımızı kurtarmak için son bir deneme yapmak zorundayım. Beş beni durdurmaya çalıştı. Bizzat senin de onların harekete geçmek yerine ne kadar çok konuştuklarından şikâyet ettiğini duymuştum."

Thude Ölçü'de mırıldandı. Ancak Eshonai onu ne zaman bir Ritmi zorladığını hissedecek kadar iyi tanıyordu. Temposu fazla belirgin, fazla güçlüydü.

Neredeyse ikna edecektim, diye düşündü Eshonai. *Kırmızı gözler yüzünden. Onun ve kendi tümenimdeki ba*zılarının içine tanrıların korkusunu çok fazla işlemişim.

Çok yazık olacaktı ama büyük olasılıkla Eshonai'nin onu ve diğer eski arkadaşlarını idam ettirmesi gerekecekti.

"Görüyorum ki ikna olmadın," dedi Eshonai.

"Ben sadece... Bilmiyorum Eshonai. Bu iş kötü görünüyor."

"Seninle bunu daha sonra konuşuruz," dedi Eshonai. "Şu anda vaktim yok."

"Peki ya onlara ne yapacaksın?" diye sordu Thude muhaliflere doğru başıyla işaret ederek. "Bu fena hâlde seninle aynı görüşte olmayanlar dinleyicilerin toparlanmasıymış gibi görünüyor. Eshonai... Sen annenin de onların arasında olduğunu fark etmedin mi?"

Eshonai irkilerek döndü ve yaşlı annesine iki fırtınaformlu tarafından gruba doğru yol gösterilmekte olduğunu gördü. Bunu ona sormak için bile gelmemişlerdi. Bu onların fazla itaatkâr olduğu ve emirlerine ne olursa olsun uyacakları anlamına mı

geliyordu, yoksa annesi değişmeyi reddettiği için onun zayıflayacağından endişe etmeleri yüzünden miydi?

Annesinin götürülürken şarkı söylediğini duyabiliyordu, eski şarkılardan bir tanesiydi.

"O gruba sen göz kulak olabilirsin," dedi Eshonai Thude'a. "Sen ve senin güvendiğin askerler. Oradaki halkın başına kendi tümenimi koyacağım, başlarına da seni. Bu şekilde, onlara senin onayın olmaksızın hiçbir şey olmayacak."

Thude tereddüt etti, sonra da başını sallayarak onayladı, bu sefer Ölçü'de gerçekten de mırıldanıyordu. Eshonai onun gitmesine izin verdi ve o da hızla Bila ve Eshonai'nin eski tümenindeki birkaç diğerinin yanına doğru gitti.

Zavallı saf Thude, diye düşündü Eshonai o muhaliflerin muhafızlarının komutasını alırken. *Kendini de bu kadar sorunsuz bir şekilde teslim ettiğin için teşekkür ederim.*

"Bu iyi idare edildi," dedi Venli Eshonai yürüyerek onun yanına geri dönerken. "Sen şehri dönüşmeye yetecek kadar uzun süre boyunca kontrol edebilir misin?"

"Kolaylıkla," dedi Eshonai ona bir rapor vermek için yaklaşmakta olan askerlere başını sallarken. "Sen sadece uygun sprenlerden uygun miktarlarda elde etmiş olacağından emin ol."

"Olacağım," dedi Venli Tatmin'de.

Eshonai raporları dinledi. Kabul etmiş olan herkes şehrin merkezinde toplanmıştı. Onlarla konuşmanın ve hazırladığı yalanları dağıtmasının zamanı gelmişti. İnsanlarla ilgilenildikten sonra Beş eski konumlarına geri getirilecekti. Endişe etmek için hiçbir sebep yoktu. Her şey yolundaydı.

Eshonai uzun adımlarla artık ona ait olan bir şehre girdi, yeni formdaki askerler tarafından eşlik ediliyordu. Etki için Kılıç'ını çağırdı ve halkının elindeki sonuncuyu omzunun üstüne dayadı.

Şehrin merkezine doğru yoluna devam etti, kabuktan inşa edilmiş kulübelerin ve erimiş binaların yanından geçiyordu. Bu şeylerin fırtınalardan sağlam çıkabiliyor olması bir mucizeydi. Eshonai'nin halkı daha iyisini hak ediyordu. Tanrıların geri dönüşüyle, daha iyisine sahip *olacaklardı*.

Sinir bozucu bir şekilde, halkı onun konuşması için hazırlamak biraz zaman aldı. Yaklaşık yirmi bin kadar savaşformsuz dinleyicinin bir araya toplanmış hâli görülecek bir manzaraydı; onlara bakıldığı zaman, şehrin nüfusu hiç de o kadar azmış gibi görünmüyordu. Yine de, bu orijinal sayılarının sadece bir kesiriydi.

Askerleri hepsini yerlerine oturttu, sözlerini duyabilecek kadar yakında olmayanlara aktarmaları için habercileri hazırlardı. Eshonai hazırlıkları beklerken, nüfusla ilgili raporları dinliyordu. Şaşırtıcı bir şekilde, itiraz edenlerin büyük bir kısmını işçiler oluşturuyordu. Halbuki onların itaatkâr olmaları gerekiyordu. Eh, onların büyük bir kısmını da yaşlılar oluşturuyordu, Alethilere karşı olan savaşta savaşmamış olanlar. Arkadaşlarının öldürülmesini izlemek zorunda kalmamış olanlar.

Her şey hazır olana kadar Eshonai kulenin dibinde bekledi. Konuşmasına başlamak için basamakları tırmandı ama teğmenlerinden bir tanesi olan Varanis'in koşarak ona doğru gelmekte olduğunu gördüğü zaman durdu. O da fırtınaform için seçmiş olduklarından bir tanesiydi.

Bir anda alarma geçen Eshonai, Yıkım Ritmi'ne tutuldu...

"General," dedi Varanis Kaygı'da. "Kaçtılar!"

"Kim?"

"Ayırmamızı istediklerin, dönüşmeyi kabul etmeyenler. Onlar kaçtı."

"E, kovalayın o zaman," dedi Eshonai Nispet'te. "Uzağa gidemezler. İşçiler uçurumları zıplayarak aşamaz, sadece köprülerin izin verdiği kadar uzağa gidebilirler."

"General! Onlar köprülerden bir tanesini kesti, sonra da uçurumun içine inmek için ipleri kullandılar. Uçurumların içinden kaçtılar."

"O zaman zaten ölmüşler demektir," dedi Eshonai. "İki gün sonra bir fırtına var. Uçurumda yakalanacak ve ölecekler. Boş verin onları."

"Peki ya onların muhafızları?" diye hesap sordu Venli Nispet'te, ite kaka Eshonai'nin yanına gelmişti. "Neden onlar izlenmiyordu?"

"Muhafızlar da onlarla birlikte gitti," dedi Varanis. "Eshonai, onların komutası Thude'daydı..."

"Önemi yok," dedi Eshonai. "Sen gidebilirsin."

Varanis çekildi.

"Şaşırmış gibi değilsin," dedi Venli Yıkım'da. "Tutsaklarının kaçmasına *yardım etmeye* gönüllü olan bu muhafızlar da kim? Sen ne yaptın Eshonai?"

"Bana kafa tutma," dedi Eshonai.

"Ben..."

"Bana kafa *tutma*," dedi Eshonai zırhlı bir eliyle kız kardeşini gırtlağından yakalayarak.

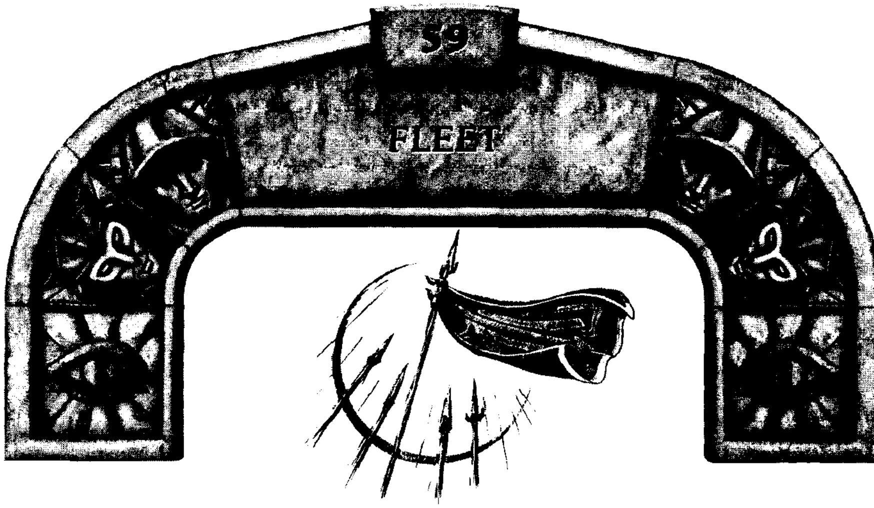
"Beni öldürürsen her şeyi berbat edersin," dedi Venli, sesinde korkunun izi bile yoktu. "Onlar hiçbir zaman herkesin ortasında kendi kız kardeşini öldüren bir kadını takip etmezler ve sadece ben sana dönüşüm için ihtiyaç duyduğun sprenleri sağlayabilirim."

Eshonai Horgörü Ritmi'nde mırıldandı ama onu bıraktı. "Ben konuşmamı yapacağım." Venli'ye arkasını döndü ve halka hitap etmek için ilerledi.

DÖRDÜNCÜ KISIM

Yaklaşım

KALADİN • SHALLAN • DALİNAR

Bu mektuba "eski dostuma" diyerek başlıyorum, çünkü şu anda ne isim kullandığın konusunda hiçbir fikrim yok.

Kaladin daha önce hiç hapishaneye girmemişti.

Kafesler, evet. Çukurlar. Ağıllar. Oda hapsi. Hiçbir zaman gerçek bir hapishane değil.

Belki de bu hapishaneler fazla iyi olduğu için olmuştu. İki battaniyesi, bir yastığı ve düzenli olarak değiştirilen bir lazımlığı vardı. Ona bir köle olduğu zamanlarda verilenlerin hepsinden çok daha iyi yemekler veriliyordu. Taş sıra yatakların en rahatı değildi ama battaniyelerle çok da kötü olmuyordu. Hiç penceresi yoktu ama en azından fırtınlara mâruz kalmıyordu.

Sonuç itibarıyla, oda çok güzeldi. Ve Kaladin ondan nefret ediyordu.

Geçmişte, sadece bir yücefırtınayı geçirmek için bir yere sığındığı zamanlarda bu kadar küçük bir alanda kısılı kalmıştı. Şimdi burada saatler ve saatler boyunca sırtının üstünde yatmak ve düşünmekten başka yapacak hiçbir şey olmadan kapalı kalmak... Şimdi kendisini huzursuz hissediyordu, terliyor, açık alanları özlüyordu. Rüzgârı özlüyordu. Yalnızlık onu rahatsız etmiyordu. Ama o duvarlar. Onlar Kaladin'i eziyormuş gibi hissediyordu.

Hapsinin üçüncü gününde, hapishanenin daha içlerinden, kendi hücresinin de ötesinden gelen bir gürültü duydu. Duvardaki görünmez bir rafın üzerinde oturmakta olan Syl'i görmezden gelerek ayağa kalktı. Bu bağrışma neydi? Koridorda yankılanıyordu.

Küçük hücresi ayrı bir odaydı. Buraya kilitlenmesinden beri gördüğü tek insanlar muhafızlar ve hizmetkârlardı. Küreler duvarlarda parlıyor, her yeri iyi aydınlatıyordu. Suçlular için yapılmış bir odada küreler. Bunlar kilit altındaki adamlarla alay etmek için miydi? Erişiminin hemen dışında duran zenginlikler.

Soğuk parmaklıklara yaslanarak belirsiz bağrışları dinledi. Köprü Dört'ün onu hapisten kaçırmaya gelmiş olmalarını hayal etti. Fırtınababa esirgese de böyle aptalca bir şey denemeseler.

Duvardaki yerinde duran kürelerden bir tanesine gözlerini dikti.
"Ne var?" diye sordu Syl ona.
"Ben o Işık'ı emecek kadar yaklaşabilirim. Mücevherlerdeki Işık'ı çektiğim zaman, Parshendilerin olduklarından sadece biraz daha uzakta."
"Ya sonra?" diye sordu Syl, sesi küçüktü.
İyi soru. "Kaçmama yardım eder miydin, eğer isteseydim?"
"İstiyor musun?"
"Emin değilim." Arkasına döndü, hâlâ ayaktaydı ve sırtını parmaklıklara dayadı. "Gerekebilir. Hapisten kaçmak kanuna aykırı olur ama."
Syl çenesini kaldırdı. "Ben yücespren değilim. Kanunların bir önemi yok, önemli olan neyin *doğru* olduğu."
"O konuda aynı fikirdeyiz."
"Ama sen isteyerek geldin," dedi Syl. "Şimdi neden kaçacaksın?"
"Beni idam etmelerine izin vermeyeceğim."
"Etmeyecekler," dedi Syl. "Dalinar'ı duydun."
"Dalinar'ı fırtına götürsün. Bunun olmasına o izin verdi."
"O engellemek için..."
"O izin verdi!" diye tersledi Kaladin dönerek ellerini parmaklıklara vurarak. Bir diğer fırtına kapası *kafes*. Aynen başladığı yere dönmüştü! "O da öbürlerinin aynısı," diye hırladı Kaladin.
Syl fırlayarak yanına geldi, parmaklıkların arasında durarak ellerini beline koydu. "Onu bir daha söyle."
"O..." Kaladin arkasını döndü. Syl'e yalan söylemek zordu. "Tamam, peki. O öyle değil. Ama kral öyle. İtiraf et, Syl. Elhokar berbat bir kral. İlk önce onu korumaya çalıştığım için beni övdü. Şimdi gözünü bile kırpmadan beni idam ettirmeye niyetli. O bir çocuk."
"Kaladin, beni korkutuyorsun."
"Öyle mi? Sana güvenmemi söylemiştin, Syl. O arenaya atladığım zaman, bu sefer işlerin farklı olacağını söylemiştin. Bu *nasıl* fark?"
Syl bakışlarını kaçırdı, bir anda çok küçük görünmeye başlamıştı.
"Dalinar bile kralın Sadeas'ın meydan okumadan sıyrılmasına izin vermekle büyük bir hata yaptığını itiraf etti," dedi Kaladin. "Moash ve arkadaşları haklı. Bu krallık Elhokar olmasa daha iyi durumda olurdu."
Syl yere indi, başı eğikti.
Kaladin sırasına doğru geri yürüdü ama oturmak için fazlasıyla gerilmişti. Kendisini volta atarken buldu. Bir adamın küçük bir odanın içinde kısılı hâlde, soluyacak taze havası olmadan yaşaması nasıl beklenebilirdi? Kaladin onu burada bırakmalarına izin vermeyecekti.
Sözünü tutsan iyi olur, Dalinar. Beni buradan çıkar. Yakında.
Gürültü her neyse sessizleşmişti. Kaladin yemeğini getirip, parmaklıkların altındaki küçük açıklıktan içeriye iten hizmetçiye sordu. Hizmetçi onunla konuşmadı ve fırtınadan önceki bir kremcik gibi koşturup gitti.
Kaladin içini çekerek yemeği aldı, tuzlu siyah bir sos dökülmüş buğulama sebzeydi, ve tekrar sırasının üstüne çöktü. Ona parmaklarıyla yiyebileceği yemekler veriyorlardı. Her ihtimale karşı çatal ya da bıçak yoktu.

"Burada güzel yerin varmış, oğlum köprücü," dedi Akıl. "Ben de birkaç sefer buraya taşınmayı düşünmüştüm. Kirası ucuz olabilir ama giriş ücreti epey bir yüksek."

Kaladin fırlayarak ayağa kalktı. Akıl uzak duvarın yanındaki bir sırada oturuyordu, hücrenin dışında ve kürelerin altındaydı, kucağındaki gergin teller ve cilalı tahtadan yapılmış bir tür garip müzik aletini akort ediyordu. Bir an önce orada değildi. Fırtınalar... O *sıra* daha önce orada mıydı?

"İçeri nasıl girdin?" diye sordu Kaladin.

"Eh, böyle *kapı* denilen şeyler var..."

"Muhafızlar sana izin verdi mi?"

"Teknik açıdan mı?" diye sordu Akıl bir teli çekerek, sonra bir diğerini daha çekerken dinlemek için öne eğildi. "Evet."

Kaladin tekrar hücresindeki sıraya oturdu. Akıl siyah üstüne siyah kıyafetini giymişti, ince gümüş kılıcı belinden çözülmüş ve sıranın üstünde yanında duruyordu. Orada duran kahverengi bir torba da vardı. Akıl aleti akort etmek için öne eğilmişti, bir bacağını diğerinin üzerine atmıştı. Kendi kendine hafifçe mırıldandı ve başını salladı. "Kusursuz kulak, bunların hepsini bir zamanlar olduğundan o kadar daha kolay bir hâle getiriyor ki..." dedi Akıl.

Akıl duvara yaslanarak yerleşirken Kaladin oturdu, bekliyordu. Sonra bir şey yapmadı.

"Ee?" diye sordu Kaladin.

"Evet. Sağ ol."

"Bana müzik çalmayacak mısın?"

"Hayır. Sen kıymetini bilmezdin."

"O zaman buraya neden geldin?"

"Hapisteki insanları ziyaret etmeyi severim. Onlara ne istersem söyleyebiliyorum ve onlar da hiçbir şey yapamıyorlar." Başını kaldırıp Kaladin'e baktı, sonra da gülümseyerek ellerini müzik aletinin üzerine koydu. "Ben bir hikâye için geldim."

"Ne hikâyesi?"

"Senin bana anlatacağın."

"Öf," dedi Kaladin tekrar sırasının üzerine yatarak. "Bugün senin oyunların için havamda değilim, Akıl."

Akıl aletiyle bir nota çaldı. "Herkes her zaman bunu söylüyor; bu da, ilk olarak, bunu bir klişe yapıyor. Merak ediyorum. Hiç birileri benim oyunlarım için havasında *olabilir* mi? Ve eğer olabilirlerse, bu benim tarzımdaki oyunların amacına aykırı olmaz mı?"

Akıl tellerden notalar çalmaya devam ederken Kaladin içini çekti. "Eğer bugün oyununa eşlik edersem, bu senden kurtulmamı sağlayacak mı?" diye sordu Kaladin.

"Hikâye biter bitmez gideceğim."

"Tamam. Bir adam hapse girmiş. Oradan nefret etmiş. Son."

"Ah..." dedi Akıl. "Bu bir çocuk hakkında olan bir hikâye demek."

"Hayır bu..." Kaladin durdu.

Benim hakkımda.

"Belki de bir çocuk *için* olan bir hikâye," dedi Akıl. "Ben sana bir tane anlatacağım, havaya gir diye. Bir tavşancık ile bir civciv, güneşli bir günde birlikte çimenlerde oynamak için çıkmışlar."

"Civciv... Tavuk yavrusu mu?" dedi Kaladin. "Ve bir ne?"

"Ha, bir an unutmuşum," dedi Akıl. "Pardon. Bunu senin için daha uygun bir şekle sokayım. Bir vıcık sümüksü yığın ile on yedi bacaklı iğrenç bir yengeçsi şey, çekilmez derecede yağmurlu bir günde birlikte kayaların üzerinde sürünmek için çıkmışlar. Bu daha iyi mi?"

"Sanırım. Hikâye bitti mi?"

"Daha başlamadı."

Akıl bir anda eliyle tellere vurdu, sonra da şiddetli bir hevesle çalmaya başladı. Canlı, enerjik bir yinelemeydi. Bir vurgulu nota, sonra çılgınca sırayla yedi tane.

Tempo Kaladin'in içine nüfuz etti. Bütün odayı sarsıyormuş gibi görünüyordu.

"Ne görüyorsun?" diye sordu Akıl.

"Ben..."

"Gözünü kapat, salak!"

Kaladin gözlerini kapattı. *Bu aptalca.*

"Ne görüyorsun?" diye tekrar etti Akıl.

Akıl onunla oyun oynuyordu. Onun bunu yaptığı söylenirdi. Denildiğine göre, O Sigzil'in eski ustasıydı. Kaladin'in onun çırağına yardım ederek rahat bırakılmayı hak etmemiş miydi?

O notalarda komik olan hiçbir şey yoktu. Bunlar güçlü notalardı. Akıl ikinci bir melodi ekledi, birinciyi tamamlıyordu. Bunu da öbür eliyle mi çalıyordu? İki eliyle de aynı anda? Tek bir adam, tek bir enstrüman, nasıl bu kadar çok müzik çıkarabiliyordu?

Kaladin gördü... Zihninin içinde.

Bir yarış.

"O koşan bir adamın şarkısı," dedi Kaladin.

"En parlak günün en kuru zamanında, çıktı adam doğu denizinden yola." Akıl bunu müziğinin temposuna kusursuzca uyan bir şekilde söylüyordu, neredeyse bir şarkı sayılabilecek monoton bir ritim. "Ve nereye gidiyor, neden koşuyor veya, cevap senden gelecek bana."

"O fırtınadan kaçıyordu," dedi Kaladin alçak sesle.

"Fleet'di adam, bilirsin adını, anar onu efsane ve şarkı. En hızlı adam gelmiş geçmiş. En sağlam ayaklar yere değmiş. Zamanlarda çok eskide kalmış, o Elçi Chan-a-rach'la yaptı yarış. Galibi oldu o yarışın, olduğu gibi hepsinin, ama şimdi gelmişti zamanı yenilginin.

Çünkü Fleet öyle tez, öylesine kendinden emin, herkese verdi haykırarak haberini hedefinin; rüzgârları yenecekti fırtınayla yarışmada. Böyle küstah bir iddia, ne kadar burnu havada. Yarışmak mı rüzgârlarla? Olamazdı bu mümkün. Yılmaz Fleet çıktı yola, kararlıydı büsbütün. Ve böylece bizim Fleet gitti en doğuya. Hazırlandı koşuya başlamaya kıyıda.

Fırtına güçlendi, fırtına şiddetlendi. Kim oluyordu bu adam koşuya hazırlanan? Kızdırmamalıydı Fırtınalar Tanrısı'nı hiçbir zaman. Olmamıştı bir aptal hiç bu kadar nobran."

Akıl bu müziği sadece iki elle nasıl çalıyordu? Mutlaka başka bir el daha ona katılmıştı. Kaladin bakmalı mıydı?

Zihninin gözüyle, yarışı gördü. Fleet, çıplak ayaklı bir adam. Akıl onu herkesin tanıdığını iddia etmişti ama Kaladin hiç böyle bir hikâye duymamıştı. Uzun ve ince, beline kadar inen saçları arkadan bağlanmıştı. Fleet kıyıda yerini almış, bir koşu duruşunda öne doğru eğilmiş duruyor, fırtınaduvarı deniz boyunca eserek ve gürleyerek ona doğru gelirken bekliyordu. Akıl yarışın başladığına işaret eden bir nota patlamasına vurduğu zaman Kaladin sıçradı.

Fleet fırlayarak bir su, şimşek ve rüzgârla savrulan kayalardan oluşmuş kızgın, şiddetli duvarın hemen önünden koştu.

Ama Akıl bir daha konuşmadı. "İlk başta Fleet iyi gidiyordu," diyerek onu yokladı Kaladin.

"Koştu bizim Fleet üstünden otlar ve kayaların! Atladı taşlardan ve kaçındı ağaçlardan, ayakları bir bulut, ruhu bir güneş gibi! Fırtına öyle yüce, köpürdü ve kudurdu, ama koştu bizim Fleet ileriden eşkin! Önü o çekiyordu, arkada kalmış rüzgâr, kanıtı değil miydi ihtimalinin fırtınayı *yenmenin*?

Koştu o kadar hızlı ve emin, ve bıraktı geride Alethkar'ı. Ama önündeydi şimdi sınav, çünkü tırmanmak gerekecekti dağları. Fırtına kabardı, kopardı bir uluma, görmüştü fırsatın şimdi yaklaştığını.

En yüksek dağlara ve en soğuk zirvelere, kahramanımız Fleet tırmandı tepelere. Yamaçlar dikti, patikalar belirsiz, koruyabilecek miydi o öncülüğü yine de?"

"Elbette ki hayır," dedi Kaladin. "Hiçbir zaman önde kalmaya devam edemezsin. Uzun süre için değil."

"Hayır! Yaklaştı fırtına, ısırana kadar sonunda topuklarını. Hissetti ensesinde Fleet onun soğuğunu. Geceden ağzı ve kırağıdan kanatları, kaplamıştı onun buzdan nefesi her tarafı. Kırılan taşlardan oluşmuştu onun sesi, şarkısıydı yağmurun kükremesi."

Kaladin bunu hissedebiliyordu. Buz gibi su giysilerinden içeri nüfuz etmeye başlamıştı. Rüzgâr vücudunu dövüyordu. Kükreme o kadar yüksekti ki, kısa süre sonra hiçbir şeyi duyamaz oldu.

O da oradaydı. O da hissediyordu.

"Sonra ulaştı uca! Buldu zirveyi! Tırmanmadı daha fazla, Fleet aştı tepeyi. Ve inerken yamaçlardan, hızı döndü geri! Fırtınanın dışında, buldu Fleet güneşi. Ovalarıydı artık onun yolu Azir'in. Koştu doğru batıya, daha geniş adımlarla."

"Ama o zayıflıyordu," dedi Kaladin. "Hiçbir insan yorulmadan o kadar uzağa koşamaz. Fleet bile."

"Ancak belli oldu bedeli yarışın yakında. Ayakları tuğla gibi, bacakları kumaştan, alıyordu koşucumuz nefesini zorlan. Yaklaşmıştı sona, arkada kalmıştı fırtına, ama koşuyordu artık kahramanımız yavaşlıkla."

"Yine dağlar," diye fısıldadı Kaladin. "Shinovar."

"Son bir engel kaldırdı başını, çıktı önüne son bir korku. Yine yükseliyordu dünya, Shinleri koruyan Sisli Dağlar'a doğru. Bırakmak için fırtına rüzgârlarını geride, başladı bizim Fleet tırmanmaya yine."

"Fırtına yetişti."

"Fırtınalar yetişti sırtına yine, esti tekrar rüzgârlar etrafında! Kısaydı zaman, son yakın, koşarken bizim Fleet arasından o dağların.

Fırtına neredeyse üzerine çökmüştü. Dağların öbür tarafından yokuş aşağı inerken bile, fazla ileride kalmayı başaramıyordu.

Aştı tepeleri ama kaybetti öncülüğü. Ayaklarının önünde uzanmıştı son yollar, ama kaybetmişti o kudretini ve tükenmişti gücü. Her adım zahmet, her nefes acı, geçti yasla batık bir diyarı. Çimenler bile ölüydü hareket edemeyecek kadar.

Ama buradaki fırtına, yitmiş gök gürültüsü ve tükenmiş şimşekle solmuştu o da. Damlalar düşüyordu şimdi zayıf ve ıslak. Çünkü değildi onlar Shin'de mutlak.

Karşıdaydı deniz, yarışın sonu. Fleet kaldı önde, kasları bitkin. Gözleri zor görüyor, ayakları zor yürüyor, gitti o kaderine doğru lakin. Sen biliyorsun onu, gelinecek sonucu, söyle şimdi bana şaşırtıcı sonu."

Müzik ama söz yoktu. Akıl Kaladin'in cevabını bekliyordu. *Bu kadarı yeter*, diye düşündü Kaladin. "O öldü. Başaramadı. Son."

Müzik bir anda durdu. Kaladin gözlerini açarak Akıl'a baktı. Kaladin'in hikâyeye bu kadar uyduruk bir son vermesine kızmış mıydı?

Akıl gözlerini ona dikmişti, enstrümanı hâlâ kucağındaydı. Kızmış gibi görünmüyordu. "Demek sen bu hikâyeyi *gerçekten* biliyorsun," dedi.

"Ne? Ben bunu senin uydurduğunu düşünüyordum."

"Hayır, o sendin."

"O zaman bilinecek ne var?"

Akıl gülümsedi. "Bütün hikâyeler daha önce anlatılmıştır. Biz onları kendi kendimize anlatırız, ezelden beri tüm insanoğlunun yaptığı gibi. Ve ilelebet tüm insanoğlunun yapacağı gibi. Yeni olan tek şeyler isimlerdir."

Kaladin doğrulup oturdu. Bir parmağıyla sırasının taşı üzerine vurdu. "O zaman... Fleet. O gerçek miydi?"

"Benim kadar gerçek," dedi Akıl.

"Ve o öldü mü?" dedi Kaladin. "Yarışı bitiremeden önce?"

"Öldü." Akıl gülümsedi.

"Ne?"

Akıl enstrümana girişti. Müzik küçük odanın altını üstüne getirdi. Gürültü yeni yüksekliklere ulaşırken Kaladin ayağa kalkmıştı.

"O topraklar diyarının üstünde, düştü kahramanımız ve kımıldamadı!" diye bağırdı Akıl. "Vücudu bitik, gücü kırık, yoktu kahraman Fleet artık.

Fırtına yaklaştı ve buldu onu yatarken. Yavaşladı ve durdu orada! Yağdırdı yağmurları, estirdi rüzgârları, ama gidemedi ileri daha.

Varılmamış hedefler ve sarf edilecek çabalar niçin? Canlı hayat ve alevlenmiş şan için. Gördü ki rüzgâr, denemeliydi tüm insanlar. Budur sınav, budur rüya."

Kaladin yavaş yavaş parmaklıklara doğru yürüdü. Gözleri açıkken bile görebiliyordu. Hayal edebiliyordu.

"Böylece o topraklar diyarında, durduruldu kahramanımız tarafından fırtına. Ve düşerken yağmur göz yaşları gibi, reddetti bizim Fleet yarışı bitirmeyi. Beden ölmüştü ama azim değil, *yükseldi* ruhu o rüzgârlarla.

Uçtu günün son şarkısıyla birlikte, kazanmak için yarışı ve geçirmek için şafağı ele. Denizin ve dalgaların ötesinde, kesilmedi Fleet'in nefesi artık. Sonsuza dek güçlü, sonsuza dek hızlı, özgürdü yarışmak için rüzgârla sonsuza dek."

Kaladin ellerini kafesinin parmaklıklarına dayadı. Müzik odanın içinde çınladı, sonra yavaş yavaş tükendi.

Kaladin bir an bekledi, Akıl dudaklarında gururlu bir gülümsemeyle enstrümanına bakıyordu. En sonunda aleti kolunun altına sıkıştırdı, torbasını ve kılıcını aldı, ve dışarı açılan kapıya doğru yürüdü.

"Bu ne anlama geliyor?" diye fısıldadı Kaladin.

"Bu senin hikâyen. Sen karar ver."

"Sen onu zaten biliyordun."

"Ben çoğu hikâyeyi bilirim ama bunu daha önce hiç çalmamıştım." Akıl tekrar ona bakarak gülümsedi. "Bu *ne* anlama geliyor, Köprü Dört'ten Kaladin? Kaladin Stormblessed?"

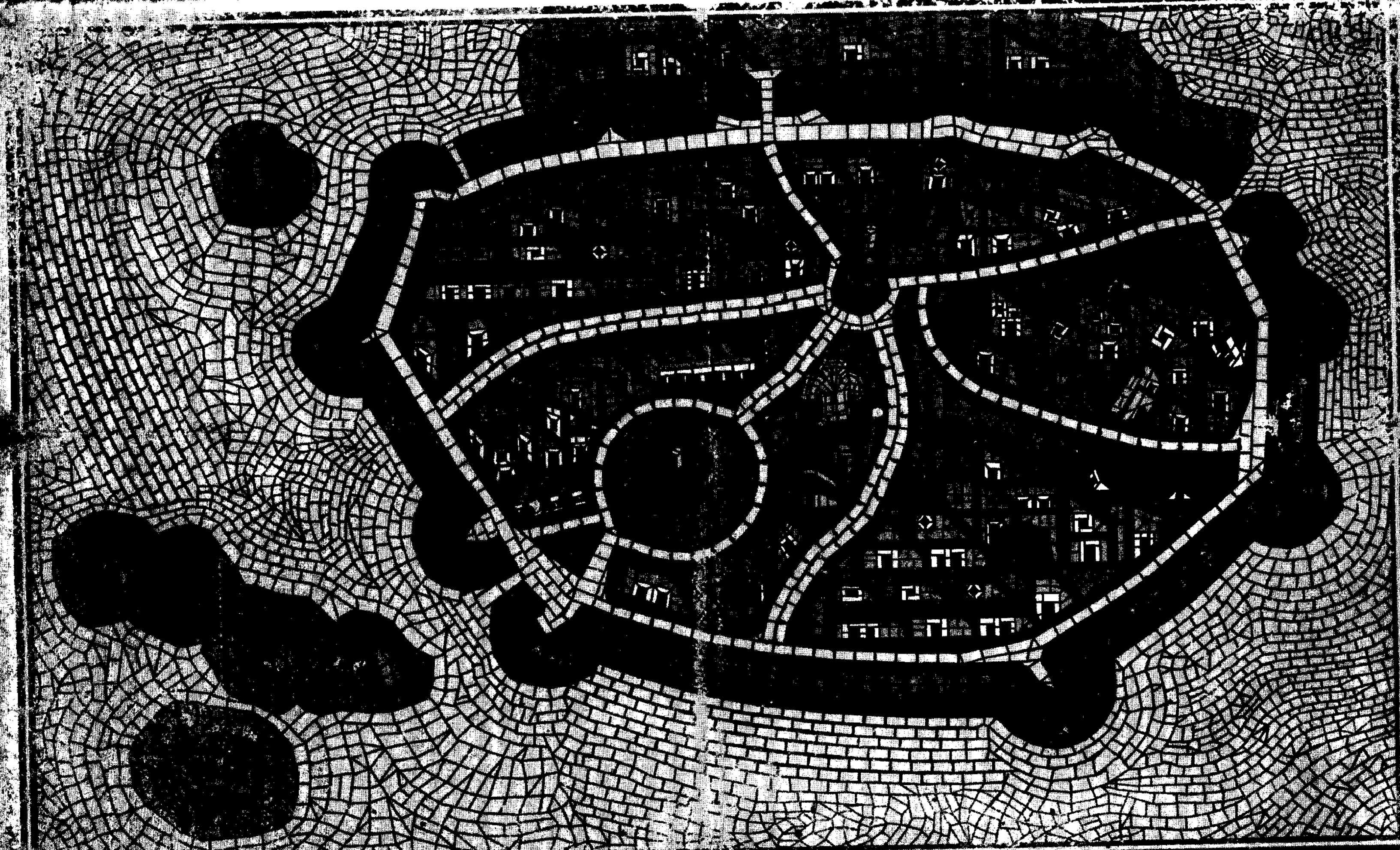
"Fırtına onu yakaladı," dedi Kaladin.

"Fırtına herkesi yakalar, eninde sonunda. Önemi var mı?"

"Bilmiyorum."

"İyi." Akıl kılıcını alnına doğru kaldırdı, sanki saygı işareti gibiydi. "O zaman düşünecek bir şeylerin var demek."

Gitti.

Fırtınamevki şehrini betimlediği iddia edilen bir mozaiğin nüshası.

60

PEÇE'NİN YÜRÜYÜŞÜ

Şimdi o da ölmüş olduğuna göre, artık mücevherden umudu kestin mi? Ve artık eski ustanın isminin arkasında saklanmıyor musun? Bana söylendiği kadarıyla şu andaki cisimlenmende, erdemlerinden birisi olduğunu varsaydığın bir şeye işaret eden bir ismi benimsemişsin.

"Aha!" dedi Shallan. Pofuduk yatağının üzerinde yuvarlandı, her hareketiyle hemen hemen boynuna kadar gömülüyordu, ve riskli bir şekilde kenarından aşağı sarktı. Yerdeki kâğıt yığınlarını karıştırdı, ilgisi olmayan sayfaları kenara atıyordu.

En sonunda istediğini buldu, sayfayı yukarı kaldırırken saçlarını iterek gözünden çekti ve kulağının arkasına tıkıştırdı. Bu sayfa bir haritaydı, Jasnah'nın bahsettiği şu antik olanlardan bir tanesi. Harap Ovalar'da bir nüshaya sahip olan bir tüccar bulmak yüzyıllar sürmüştü.

"Bak," dedi Shallan aynı bölgenin kendi eliyle Amaram'ın duvarından kopyaladığı modern bir haritasının yanına koyarak.

Piç, diye hatırlattı kendine.

Haritaları başucu tahtasının üzerindeki duvarı süslemekte olan Desen görebilsin diye çevirdi.

"Haritalar," dedi Desen.

"Bir desen!" diye haykırdı Shallan.

"Ben bir desen görmüyorum."

"Tam şuraya bak," dedi Shallan yan yan duvara doğru giderek. "Bu eski haritada, bu bölge..."

"Natanatan," diye okudu Desen, sonra hafifçe uğuldadı.

"Çağ Krallıkları'ndan biri," dedi Shallan. "İlahi amaçlar doğrultusunda Elçi'lerin kendileri tarafından kurulmuş ve vıdı vıdı. Ama *bak*." Parmağını sayfaya vurdu. "Natanatan'ın başkenti Fırtınamevki. Eğer bu eski haritayı Amaram'ınkiyle kıyaslayarak şehrin kalıntılarını nerede bulacağımız konusunda tahmin yürütecek olsaydın..."

"Şu dağların içinde bir yerlerde olurdu," dedi Desen. " 'Şafağın Gölgesi' kelimeleri ile 'Sahipsiz Tepeler'deki S'nin ortasında."

"Hayır, hayır," dedi Shallan. "Biraz hayal gücünü kullan! Eski harita son derece hatalı. Fırtınamevki *tam buradaydı*. Harap Ovalar üzerinde."

"Haritanın dediği bu değil," dedi Desen uğuldayarak.

"Yeteri kadar yakın."

"Bu bir desen *değil*," dedi Desen, sesi gücenmiş gibiydi. "İnsanlar; siz desenleri anlamıyorsunuz. Tam şu anda olduğu gibi. İkinci ay vakti. Her gece, sen bu zaman sırasında uyuyordun. Ama bu gece değil."

"Bu gece uyuyamam."

"Daha çok bilgi, lütfen," dedi Desen. "Neden bu gece *değil*? Haftanın günü mü? Her Jesel mi uyumuyorsun? Ya da havadan mı? Fazla mı ılık oldu? Ayların konumlarının birbirlerine göre..."

"Hiçbiri değil," dedi Shallan omzunu silkerek. "Uyuyamıyorum işte."

"Bedenin bunu yapabiliyordur muhakkak."

"Büyük ihtimalle," dedi Shallan. "Ama kafam değil. Kafamın içinde taşlara çarpan dalgalar gibi çok fazla kabaran fikir var. Taşlar... Kafamın içinde Oluyor...Bu durumda." Başını bir yana eğdi. "Bu benzetme beni pek zeki göstermedi."

"Ama..."

"Daha fazla şikâyet yok," dedi Shallan bir parmağını kaldırarak. "Bu gece, *bilim* yapıyorum."

Sayfayı yatağının üzerine koydu, sonra yan taraftan sarkarak birkaç diğerini ayıkladı.

"Ben şikâyet *etmiyordum*," diye şikâyet etti Desen. Aşağı inerek yatakta yanına geldi. "Çok iyi hatırlamıyorum, ama Jasnah... 'Bilim yaparken' bir *masa* kullanmıyor muydu?"

"Masalar sıkıcı insanlar için," dedi Shallan. "Ve pofuduk yatakları olmayan insanlar için." Dalinar'ın kampında olsa, bu kadar pofuduk bir yatak bulabilir miydi? Büyük olasılıkla, iş yükü daha az olurdu. Gerçi en sonunda Sebarial'ın kişisel mâli hesaplarını ayıklamayı bitirmişti ve ona nispeten düzenli bir dizi defter sunmaya neredeyse hazırdı.

Bir ilham anında, Palona'ya gönderdiği diğer raporların arasına Urithiru'nun potansiyel zenginlikleri ve Harap Ovalar ile olan bağlantısıyla ilgili alıntıların olduğu sayfalarından bir tanesini sıkıştırmıştı. Altına da, "Jasnah Kholin'in notları arasında Harap Ovalar'da bir yerlerde gizlenmiş değerli bir şeyin olduğuna işaret eden böyle şeyler var. Keşiflerimden sizi de haberdar edeceğim," yazmıştı. Eğer Sebarial Ovalar'da mücevherkalplerin ötesinde bir fırsat olduğunu düşünecek olursa, belki Shallan onu ordularıyla kendisine eşlik etmesini sağlayabilirdi; Adolin'in verdiği sözler bir ihtimal gerçekleşmezse diye.

Ne yazık ki bütün bunların hepsini hazırlamak ise Shallan'a araştırma yapmak için çok az zaman bırakmıştı. Belki de o yüzden uyuyamıyordu. *Eğer Navani benimle buluşmayı kabul etseydi bu daha kolay olurdu*, diye düşündü Shallan. Tekrar mektup yazmış ve Navani'nin bir hastalığa yakalanmış olan Dalinar'a bakmakla meşgul oldu-

ğunu söyleyen bir cevap almıştı. Görünüşe göre hayati tehlikesi olan bir şey değildi ama iyileşmek için birkaç gün yatağına çekilmişti.

Adolin'in yengesi düello anlaşmasını beceremediği için onu mu suçluyordu? Adolin'in geçen hafta verdiği karardan sonra... Eh, en azından onun meşguliyeti Shallan'a Urithiru hakkında okumak ve düşünmek için biraz zaman vermişti. Her şey Jah Keved'den ayrılmaları ve onun yanına gelmeleri için yalvaran mektuplarına hâlâ cevap vermemiş olan kardeşleri hakkında endişe etmekten iyiydi.

"Uykuyu çok garip buluyorum," dedi Desen. "Fiziksel Âlem'deki bütün varlıkların bunu yaptığını biliyorum. Bunu zevkli mi buluyorsunuz? Var olmamaktan korkuyorsunuz ama bilinçsizlik de aynı şey değil mi?"

"Uykudayken sadece bir süreliğine oluyor..."

"Ah. O sorun değil, çünkü sabah olduğunda hepiniz bilinçliliğe geri dönüyorsunuz."

"Eh, bu kişiye göre değişir," dedi Shallan aklı başka yerde. "Pek çoğu için, 'bilinçlilik' fazlasıyla cömert bir terim olabilir..."

Desen dediği şeyin anlamını çözmeye çalışarak uğuldadı. En sonunda, bir gülüşün taklidine benzeyen bir vızıltı çıkardı.

Shallan ona bir kaşını kaldırdı.

"Ben söylediğin şeyin komik olduğunu tahmin ettim," dedi Desen. "Gerçi neden olduğunu bilmiyordum. Bir espri değildi. Esprinin ne olduğunu biliyorum. Bir gün askerin birisi fahişeye gitmiş ve sonrasında koşarak kampa dönmüş. Yüzü bembeyazmış. Arkadaşları sormuş, güzel zaman geçirdin mi? O da demiş ki, hayır. Onlar da sormuş, n'oldu? Asker de demiş ki, kadına sordum borcum ne kadar? O da dedi ki, bir marka ve bahşiş. Bunu arkadaşına anlatmış ama vücut parçasının ücretlendirildiğini hâlâ fark etmemiş."

Shallan yüzünü buruşturdu. "Bunu Vathah'nın adamlarından duydun, değil mi?"

"Evet. Bu komik çünkü 'bahşiş' sözcüğü birçok anlama geliyor. Toplam tutara ek bir ödeme, genelde isteyerek verilir, ve bir şeyin üstü anlamına geliyor. Buna ek olarak, sözü geçen 'bahşiş' ise askerler arasında bir çeşit küfür anlamına geliyor, ve şakadaki adam sanmış ki kadın kesecek onun..."

"Tamam, tamam yeter sağ ol," dedi Shallan.

"Bu bir espri," diye devam etti Desen. "Neden komik olduğunu anlıyorum. Ha ha. Alaycılık da buna benzer. Beklenen bir sonucu aşırı derecede beklenmeyen bir tanesiyle değiştiriyorsun ve komiklik uyumsuzlukta ortaya çıkıyor. Ama senin biraz önceki yorumun neden komikti?"

"Öyle olduğu şu noktada tartışma konusu..."

"Ama..."

"Desen, hiçbir şey komikliği açıklamaktan daha *az* komik olamaz," dedi Shallan. "Bizim tartışacak daha önemli şeylerimiz var."

"Mmm... Örneğin senin görüntülerine nasıl ses çıkarttıracağını neden unuttuğun gibi mi? Bir zamanlar onu yapıyordun, uzun zaman önce."

...

Shallan gözlerini kırptı, sonra modern haritayı kaldırdı. "Natanatan'ın başkenti *burada*, Harap Ovalar'daydı. Eski haritalar yanıltıcı. Amaram Parshendilerin usta-

lıklı bir şekilde tasarlanmış silahlar kullandıklarını belirtiyor, onların zanaatkârlık becerilerinin çok ötesinde. Onları nereden buldular? Bir zamanlar burada olan şehrin yıkıntılarından."

Shallan kâğıt yığınlarına girişerek, şehrin bir haritasını çıkardı. Çevresindeki bölgeyi göstermiyordu, sadece bir şehir haritasıydı ve oldukça da belirsizdi, satın aldığı bir kitaptan alınmıştı. Jasnah'nın notlarında bahsettiği haritanın bu olduğunu düşünüyordu.

Satın aldığı tüccar haritanın antik olduğunu iddia etmişti. Fırtınamevki şehrini betimleyen bir karo mozaiğin çizimini içerdiği iddia edilen Azir'deki bir kitabın kopyasının kopyası olduğunu. Mozaik artık yoktu, gölgegünlerden geri kalan şeylerin çok büyük bir kısmı bunun gibi kırıntılar hâlindeydi.

"Âlimler Fırtınamevki'nin burada Ovalar'da olduğu fikrini reddediyor," dedi Shallan. "Diyorlar ki, savaş kamplarının kraterleri, şehrin tanımlarına uygun değil. Onun yerine, kalıntıların senin de işaret ettiğin gibi dağların içinde bir yerlerde gizlenmiş olması gerektiğini öne sürüyorlar. Ama Jasnah onlara katılmıyordu. O buraya gelen âlimlerin gerçekten çok az olduğuna ve bu bölgenin de genel olarak tam olarak keşfedilmediğini söylüyordu."

"Mmm," dedi Desen. "Shallan..."

"Ben de Jasnah'ya katılıyorum," dedi Shallan ona arkasını dönerek. "Fırtınamevki büyük bir şehir değildi. Ovalar'ın ortasında olabilir ve bu kraterler de başka bir şey... Amaram burada bunların bir zamanlar kubbeler olabileceğini düşündüğünü söylüyor. Bu mümkün olabilir mi diye merak ediyorum... O kadar büyük olurlardı ki... Neyse, burası o zamanlar bir tür uydu kent olabilirdi."

Shallan bir şeylere yaklaşıyormuş gibi hissediyordu. Amaram'ın notları büyük ölçüde Parshendilerle buluşmak, onlara Yokelçileri ve onların nasıl geri getirilebileceğini sormaya çalışmaktan bahsediyordu. Ancak Urithiru'dan da bahsediyordu ve görünüşe göre Jasnah'yla aynı sonuca varmış gibiydi; antik şehrin Urithiru'ya giden bir yol içereceği. Bir zamanlar on yol, Çağ Krallıkları'nın on başkentini Urithiru'ya bağlardı, Çağ Krallıkları'nın hükümdarları için bir tür toplantı odası ve her birisi için de bir tane taht vardı.

İşte o yüzden haritaların hiçbirisi kutsal şehri aynı yere koymuyordu. Oraya yürüyerek gitmek saçmalıktı; bunun yerine, bir Yeminkapısı olan en yakın şehre gider ve onu kullanırdın.

O *da oradaki bilgileri arıyor,* diye düşündü Shallan. *Benim gibi. Ama o Yokelçileri geri getirmek istiyor, onlarla savaşmak değil. Neden?*

Mozaiğin kopyası olan antika Fırtınamevki haritasını kaldırdı. Belirgin uzaklık ve konum gibi şeyler yerine, sanatsal tarzı vardı. Her ne kadar ikinciyi takdir etse de, o ilki gerçekten sinir bozucuydu.

Sen burada mısın? diye düşündü. *Sır, Yeminkapısı? Burada mısın, Jasnah'nın düşündüğü gibi bu kaidenin üzerinde mi?*

"Harap Ovalar her zaman harap değildi," diye fısıldadı Shallan kendi kendine. "Jasnah'nın dışında bütün âlimlerin kaçırdığı nokta bu. Fırtınamevki Son Issızlık sırasında yok edildi ama bu o kadar uzun bir süre önceydi ki, kimse *nasıl* olduğundan

bahsetmiyor. Yangınla mı? Depremle mi? Hayır. Daha da korkunç bir şeyle. Şehir çekiçle üzerine vurulan bir yemek tabağı gibi parçalanmış."

"Shallan," dedi Desen onun daha da yakınına gelerek. "Senin bir zamanlar olan şeylerin büyük bir kısmını unuttuğunu biliyorum. Beni o yalanlar cezbetti. Ama sen bu şekilde devam edemezsin, senin hakkımdaki gerçeği itiraf etmen gerek. Benim neler yapabileceğim ve neler yaptığım hakkında. Mmm... Dahası, senin kendini *bilmen* gerek. Ve hatırlaman."

Shallan fazla lüks yatağın üzerinde bağdaş kurmuş oturuyordu. Hatıralar kafasının içindeki kutuları tırmalayarak dışarı çıkmaya çalıştılar. O hatıraların hepsi tek yöne işaret ediyordu, kanlı halıya doğru. Ve kırmızı olan... Halı...

"Sen yardım etmeyi arzu ediyorsun," dedi Desen. "Sen Dinmezfırtına'ya, doğaya aykırı olanın sprenlerine karşı hazırlanmayı arzu ediyorsun. Senin bir şeye dönüşmen gerek. Ben sana sadece ışık oyunları öğretmek için gelmedim."

"Sen öğrenmeye geldin," dedi Shallan gözleri haritaya dikilmiş hâlde. "Öyle demiştin."

"Ben öğrenmeye geldim. Biz daha büyük bir amaç için bir araya geldik."

"Gülemememi mi tercih ederdin?" diye hesap sordu Shallan bir anda göz yaşlarını tutarak. "Sakatlanmamı mı tercih ederdin? O hatıraların bana yapacağı şey işte bu. Ben ben *olabiliyorum* çünkü onları kesip attım."

Önünde bir görüntü belirdi, Fırtınaışığı'yla doğmuş, içgüdüsel olarak yaratılmıştı. Bu görüntüyü önceden çizmesine gerek yoktu çünkü onu fazlasıyla iyi biliyordu.

Görüntü kendisiydi. *Olması gereken şekliyle* Shallan. Yatağın üzerinde büzülüp kalmış, çok uzun zaman önce tükenmişgöz yaşları yüzünden ağlayamıyordu. Bu çocuk... Bir kadın değil, bir çocuk... Ne zaman konuşulsa ürküyordu. Herkesin ona bağırmasını bekliyordu. Gülemiyordu çünkü karanlık ve acıdan oluşmuş bir çocukluk onu sıkarak kahkahasını alıvermişti.

Gerçek Shallan buydu. Bunu kendi adını bildiği kadar kesin bir şekilde biliyordu. Onun yerine dönüşmüş olduğu kişi bir yalandı, sağ kalmak adına uydurduğu bir şey. Kendisini bir çocuk olarak hatırlamak, bahçelerde Işık bulmak, taşlarda Desenler ve gerçek olan rüyalar...

...

"Mmmm... Ne kadar derin bir yalan," diye fısıldadı Desen. "Gerçekten de derin bir yalan. Ama yine de, senin becerilerini kazanman gerekiyor. Eğer gerekiyorsa tekrar öğren."

"Pekâlâ," dedi Shallan. "Ama eğer biz bunu daha önce yapmışsak, sen basitçe bana nasıl yapılacağını söyleyemez misin?"

"Hafızam zayıf," dedi Desen. "Çok uzun süre boyunca akılsızdım, neredeyse ölü. Mmm. Konuşamıyordum."

"Evet," dedi Shallan onun yerde dönmesini ve duvara inip çıkmasını hatırlayarak. "Sevimliydin ama." Korkmuş, büzüşmüş, sızlanan kızın görüntüsünü yok etti, sonra çizim eşyalarını çıkardı. Bir kalemi dudaklarına vurarak durdu, sonra basit bir şey yaptı, koyugözlü dolandırıcı Peçe'nin bir resmini.

Peçe Shallan değildi. Kazara ikisini birden gören herhangi birisinin, başka insanlar olduklarını düşüneceği kadar farklılardı. Yine de, Peçe'de Shallan'ın yankıları vardı.

O Shallan'ın koyugözlü, yanık tenli, Alethi hâliydi; birkaç yaş daha büyük ve daha sivri burnu ve çenesi olan bir Shallan.

Çizimini bitiren Shallan Fırtınaışığı'nı bıraktı ve görüntüyü oluşturdu. Peçe yatağın yanında ayaktaydı, kollarını kavuşturmuş duruyor, karşısında küçük bir çocuk olan bir düellocu kadar kendine güvenli görünüyordu.

Ses. Sesi nasıl yapacaktı? Desen buna bir kuvvet, Aydınlık Dalgası'nın bir parçası, ya da en azından ona benzer bir şey demişti. Shallan bir bacağını altında toplayarak yatağın üzerine yerleşti, Peçe'yi inceledi. Sonraki saat boyunca, kendisini zorlayarak konsantre olmaktan, sesleri çizmeye çalışmaya kadar aklına gelen her şeyi denedi. Hiçbir şey işe yaramadı.

En sonunda yataktan indi ve öbür odadaki bir kovanın içinde serinlemekte olan bir şişeden kendine içecek almak için kalktı. Ancak ona yaklaştığı zaman, içinde bir çekiştirme hissetti. Omzunun üzerinden tekrar yatak odasına doğru baktı ve Peçe'nin görüntüsünün bulanıklaşmaya başladığını gördü, lekelenmiş kalem izleri gibiydi.

Lanet, bu iyi değildi. İllüzyonu sürdürmek için Shallan'ın sürekli bir Fırtınaışığı kaynağı olması gerekiyordu. Shallan yatak odasına geri döndü ve Peçe'nin ayağının içinde yere bir küre koydu. Uzaklaştığı zaman illüzyon yine patlamaya hazırlanan bir köpük gibi bulanıklaştı. Shallan döndü ve ellerini beline koyarak iyice belirsizleşmiş olan Peçe'nin görüntüsüne baktı.

"Lanet!" diye patladı.

Desen uğuldadı. "Gizemli, doğaüstü güçlerin anında istediğin şekilde çalışmadıkları için üzgünüm."

Shallan ona bir kaşını kaldırdı. "Senin mizahı anlamadığını sanıyordum."

"Anlıyorum. Zaten açıkladığım gibi..." Bir an için durakladı. "Ben komiklik mi yapıyordum? Alaycılık. Ben *alaycıydım*. Kazara!" Şaşkın, hatta sevinçli gibi görünüyordu.

"Sanırım öğreniyorsun."

"Bu bağ," diye açıkladı Desen. "Shadesmar'da ben bu yöntemle, bu... İnsani yöntemle iletişim kuramam. Seninle olan bağlantım bana Fiziksel Âlem'de sadece akılsız bir ışıltıdan daha fazla bir şey hâlinde tezahür etme imkânı veriyor. Mmmm. Beni sana bağlıyor, senin gibi iletişim kurmama yardım ediyor. Büyüleyici. Mmmm."

Öten bir baltatazısı gibi yerleşti, son derece memnundu. Ve sonra Shallan bir şeyi fark etti.

"Ben parlamıyorum," dedi Shallan. "Çok fazla Fırtınaışığı çektim ama parlamıyorum."

"Mmm..." dedi Desen. "Büyük illüzyon Dalga'yı bir başkasına dönüştürüyor. Fırtınaışığı'nla besleniyor."

Shallan başını sallayarak onayladı. İçinde tuttuğu Fırtınaışığı illüzyonu besliyor, normalde derisinden dışarı tütecek olan fazlalığı çekiyordu. Bu faydalı olabilirdi. Desen yatağın üzerine çıkarken, Peçe'nin ona en yakın yeri olan dirseği daha belirginleşti.

Shallan kaşlarını çattı. "Desen, görüntünün daha yakınına git."

Spren itaat ederek yorganın üzerinden Peçe'nin ayakta durduğu yere doğru ilerledi. Peçe netleşti. Tam olarak değil ama Desen'in varlığı fark edilebilir bir değişiklik yaratıyordu.

Shallan yürüyerek yaklaştı, yakınlığı illüzyonu hemen tamamen netleştirdi.

"Sen Fırtınaışığı tutabilir misin?" diye sordu Shallan Desen'e.

"Benim... Yâni... Kuşam kullanmak benim..."

"Al," dedi Shallan elini üzerine bastırarak, sözlerini boğarak kızgın bir uğultuya dönüştürmüştü. Bu sanki kızgın bir kremciği çarşafların altında kıstırmış gibi garip bir histi. Onun içine doğru biraz Fırtınaışığı itti. Elini kaldırdığı zaman, yemek ısıtıcı fabrialından yükselen buhar gibi Desen'den iplikcikler yükseliyordu.

"Biz bağlıyız," dedi. "Benim illüzyonum senin illüzyonun. Ben bir içecek alacağım. Sen görüntünün dağılmasını engelleyebilecek misin bir bak." Oturma odasına doğru geri geri çekildi ve gülümsedi. Hâlâ kızgınlıkla uğuldayan Desen harekete geçerek yataktan indi. Shallan onu göremiyordu, arada yatak vardı ama Peçe'nin ayaklarına gittiğini tahmin etti.

İşe yaramıştı. İllüzyon dayandı. "Hah!" dedi Shallan kendisine bir kupa şarap alırken. Geri döndü ve yatağın üzerine dikkatle oturdu, elinde bir kupa kırmızı şarap varken atlayarak yatmak sağduyulu bir hareket gibi görünmemişti, ve kenardan aşağıdaki zemine baktı, Desen Peçe'nin altında oturuyordu. Fırtınaışığı yüzünden görülebiliyordu.

Buna dikkat etmem gerekecek, diye düşündü Shallan. *Onun içinde saklanabileceği şekilde* illüzyon*lar yaratmalıyım.*

"İşe yaradı mı?" diye sordu Desen. "İşe yarayacağını nereden bildin?"

"Bilmedim," dedi Shallan şaraptan bir yudum alarak. "Tahmin ettim."

Desen uğuldarken bir yudum daha aldı. Jasnah olsa uygun bulmazdı. Âlimlik keskin bir zihin ve uyanık duyular gerektirir. Bunlar alkol ile bağdaşmaz. Shallan şarabın geri kalanını bir defada içti.

"İşte," dedi Shallan aşağı doğru uzanarak. Bir sonraki kısmı içgüdüsel olarak yaptı. İllüzyonla bir bağlantısı vardı ve Desen'le de bir bağlantısı vardı, o zaman...

Fırtınaışığı'yla *bastırarak*, illüzyonu sık sık kendisine yaptığı gibi Desen'in üstüne yapıştırdı. Desen'in parlaması azaldı. "Biraz yürü," dedi Shallan.

"Ben yürümüyorum..." dedi Desen.

"Ne demek istediğimi biliyorsun," dedi Shallan.

Desen hareket etti ve görüntü de onunla birlikte gitti. Ne yazık ki, yürümüyordu. Görüntü sadece kayıyordu. Ellerinde öylesine çevirdiğin bir kaşıktan duvara yansıyan ışık gibi. Yine de kendi kendine tezahürat yaptı. Eserlerinin birinden ses elde etmeyi başaramamakla geçen bu kadar uzun zamandan sonra, bu farklı keşif büyük bir zafermiş gibi görünüyordu.

Shallan onun daha doğal olarak hareket etmesini sağlayabilir miydi? Eskiz tahtasıyla yerine yerleşti ve çizmeye başladı.

61

İTAAT

BİR BUÇUK YIL ÖNCE

Shallan kusursuz evlat oldu.

Sessiz kalıyordu, özellikle de babasının önünde. Günlerinin büyük bir kısmını odasında geçiriyor, pencerenin yanında oturuyor, aynı kitapları tekrar tekrar okuyor ve aynı nesnelerin tekrar tekrar çizimini yapıyordu. Babası bu noktaya kadar birkaç sefer, eğer Shallan onu kızdıracak olursa ona dokunmayacağını kanıtlamıştı.

Bunun yerine onun gıyabında başkalarını dövüyordu.

Maskesinin düşmesine izin verdiği tek zamanlar kardeşleriyle birlikte olduğu zamanlardı, babasının duyamayacağı zamanlar. Üç abisi de sık sık onu kitaplarından hikâyeler anlatması için (hafiften bir çaresizlik havası ile) ikna etmeye çalışıyorlardı. Shallan sadece onların kulakları için espriler yapıyor, babalarının ziyaretçileriyle alay ediyor ve şöminenin başında müsrif öyküler uyduruyordu.

Direnmek için ne kadar da önemsiz bir yoldu. Daha fazla bir şey yapmadığı için korkakmış gibi hissediyordu. Ama mutlaka... Mutlaka şimdi işler daha iyiye gidecekti. Gerçekten de, Shallan ardentler tarafından mali işlere daha da fazla katıldıkça, babasının diğer açıkgözler tarafından ezilmeyi bırakmasında ve onları birbirlerine karşı çevirmeye başlamasında bir kurnazlık sezinliyordu. Onun güç elde etme çabaları Shallan'ı etkiliyordu ama korkutuyordu da. Babasının talihi, arazilerinde yeni bir mermer yatağı keşfedilerek ona sözler, rüşvetler ve anlaşmalar için kullanabileceği yeni kaynaklar sağladığı zaman daha da fazla değişti.

Mutlaka bu onun tekrar gülmeye başlamasını sağlayacaktı. Mutlaka bu onun gözlerindeki karanlığı kaldıracaktı.

Kaldırmadı.

"O senin evlenmen için fazlasıyla düşük," dedi babası kupasını indirirken. "Buna izin vermeyeceğim Balat. Sen o kadınla olan bağlantını koparacaksın."

"O iyi bir ailenin mensubu!" dedi Balat ayağa kalkarak, avuçları masanın üzerindeydi. Öğlen yemeği zamanıydı ve o yüzden Shallan'ın da odasında kilitli durmak yerine burada olması bekleniyordu. Yan taraflarında, kendi özel masasında oturuyordu. Balat yüksek masanın karşısında babasıyla yüzleşmekteydi.

"Baba, onlar senin tebaan!" diye haykırdı Balat. "Onları bizimle birlikte yemek yemeleri için sen kendin davet ettin."

"Baltatazılarım da ayaklarımın dibinde yemek yiyor," dedi babası. "Oğullarımın onlara kur yapmasına da izin vermiyorum. Tavinar Evi bizim için hiç de yeteri kadar yüce değil. Öte yandan Sudi Valam, o düşünmeye değer."

Balat'ın kaşları çatıldı. "Yüceprensin kızı mı? Sen ciddi olamazsın. O ellilerinde!"

"O bekar."

"Çünkü kocası bir düelloda öldü! Her neyse, yüceprens bunu asla kabul etmez."

"Onun bizim hakkımızdaki görüşü değişecek," dedi babası. "Biz artık zengin bir aileyiz, bol bol da nüfuzumuz var."

"Ama yine de başında bir katil var," diye haykırdı Balat.

Fazla ileri gitti! diye düşündü Shallan. Babasının öbür yanında Luesh parmaklarını birbirlerinin içine geçirdi. Yeni ev vekilharcının çok kullanılmış bir eldivene benzer bir yüzü vardı, derimsi ve kırış kırış; özellikle de somurtu çizgileri.

Babası yavaş yavaş ayağa kalktı. Onun bu yeni öfkesi, soğuk öfke, Shallan'ı dehşete düşürüyordu. "Yeni baltatazısı eniklerin," dedi Balat'a. "Onların geçen yücefırtınada hastalık kapmaları ne kadar da korkunç. Trajik. İtlaf edilmelerinin gerekmesi bir talihsizlik." Elini salladı ve yeni muhafızlarından bir tanesi, Shallan'ın pek iyi tanımadığı bir adam, kılıcını kınından çekerek dışarıya çıktı.

Shallan buz kesti. Luesh bile endişelenerek bir elini babasının koluna koydu.

"Seni piç," dedi Balat rengi solarak. "Ben..."

"Sen *ne*, Balat?" diye sordu babası Luesh'in elini iterek Balat'a doğru eğilirken. "Haydi. Söyle. Bana meydan mı okuyacaksın? Eğer yaparsan seni öldürmeyeceğimi düşünme. Wikim zavallı bir enkaz olabilir ama o da bu evin ihtiyacı olan rolü oynamada senin kadar işe yarar."

"Helaran geri geldi," dedi Balat.

Babası elleri masanın üzerinde hareketsizce dondu.

"Onu iki gün önce gördüm," dedi Balat. "Bana haber gönderdi ve ben de onunla buluşmak için şehre gittim. Helaran..."

"O isim bu evde ağza *alınmayacak*!" dedi babası. "Ciddiyim, *Nan* Balat! Asla."

Balat babasının bakışına karşılık verdi ve Shallan da Balat gözlerini kaçırarak bakışını çevirmeden önce kalbinin on sefer güm güm atmasını dinledi.

Babası oturdu, Balat uzun adımlarla odadan dışarı çıkarken tükenmiş gibi görünüyordu. Salon tamamen sessizleşti, Shallan konuşmak için fazlasıyla korkmuştu. Babası en sonunda sandalyesini geriye iterek ayağa kalktı ve gitti. Luesh de kısa süre sonra arkasından takip etti.

Bu Shallan'ı hizmetkârlarla birlikte yalnız bırakmıştı. Çekingen bir şekilde ayağa kalktı, sonra da Balat'ın arkasından gitti.

O ağıldaydı. Muhafız hızla hareket etmişti. Balat'ın yeni enik sürüsü taş zeminin üzerindeki eflatun bir kan gölünün içinde yatıyordu.

Onu bunları yetiştirmesi için Shallan cesaretlendirmişti. O yıllardır içindeki dürtülere karşı savaşmış, ilerleme kaydetmişti. Bir kremcikten daha büyük şeylere nadiren zarar veriyordu. Şimdi ise bir kutunun üzerinde oturmuş, dehşet içinde yerdeki küçük cesetlere bakıyordu. Yakınında yerlere yayılmış olan acısprenleri vardı.

Shallan iterek açarken ağılın metal kapısı gıcırdadı. Acınası kalıntılara yaklaşırken emineliyle ağzını kapattı.

"Babamın muhafızları," dedi Balat. "Sanki onlar böyle bir şey yapmak için bir fırsat *bekliyorlarmış* gibiler. Onun getirdiği bu yeni grubu sevmiyorum. O öfkeli gözleri olan Levrin ve de Rin... O herif beni korkutuyor. Ten ve Beal'a ne oldu ki? Şakalaşabileceğin askerler. Neredeyse arkadaş gibi..."

Shallan bir elini onun omzuna koydu. "Balat. Sen gerçekten de Helaran'ı gördün mü?"

"Evet. O bana hiç kimseye söyleme demişti. O bu sefer gittiği zaman, uzun bir süre için geri dönemeyebileceğine dair uyardı. O bana aileye... Aileye göz kulak olmamı söyledi." Balat başını ellerine gömdü. "Ben o olamam Shallan."

"Olmana gerek yok."

"O cesur. O güçlü."

"O bizi terk etti."

Balat başını kaldırdı, gözyaşları yanaklarından aşağı akıyordu. "Belki de o haklıydı. Belki de tek yol budur Shallan."

"Evimizi terk etmek mi?"

"Ne olacak ki?" diye sordu Balat. "Sen her gününü kilit altında geçiriyorsun, ancak babamın sergilemesi için dışarı çıkartılıyorsun. Jushu kumarına geri döndü, bunun sen de farkındasın, biraz daha akıllıca olsa bile. Wikim bir ardent olmak hakkında konuşuyor ama babamın onun gitmesine asla izin vereceğini sanmıyorum. O onun sigortası."

Bu, ne yazık ki, iyi bir argümandı. "Nereye gideriz?" diye sordu Shallan. "Bizim hiçbir şeyimiz yok."

"Benim burada da hiçbir şeyim yok," dedi Balat. "Eylita'dan vazgeçecek değilim Shallan. O hayatımda başıma gelen tek güzel şey. Eğer o ve ben gidip Vedenar'da, ben bir ev muhafızı filan olarak çalışırken onuncu Dan'da yaşamak zorunda kalırsak, yaparız. O bundan daha iyi bir yaşam gibi görünmüyor mu?" Ölü eniklere doğru elini salladı.

"Belki."

"Sen de benimle gelir misin? Eğer ben Eylita'yı alır ve gidersem? Sen bir kâtip olabilirsin. Kendi paranı kazanır, babamdan kurtulursun."

"Benim... Hayır. Benim kalmam gerekiyor."

"Neden?"

"Bir şeyler babamı eline geçirdi, kötü bir şeyler. Eğer hepimiz gidecek olursak, onu buna teslim etmiş oluruz. Birilerinin ona yardım etmesi gerek."

"Neden onu böyle savunuyorsun? Onun ne yaptığını sen de biliyorsun."

"O yapmadı."

"Sen hatırlayamıyorsun," dedi Balat. "Sen bana tekrar ve tekrar aklının durduğunu söyledin. Sen onun annemi öldürdüğünü gördün ama buna şahit olduğunu kabul etmek istemiyorsun. Fırtınalar adına Shallan. Sen de Wikim ve Jushu kadar bozuksun. Bazen... Bazen benim de olduğum kadar."

Shallan silkinerek donukluğunu üzerinden attı.

"Önemli değil," dedi. "Eğer gidersen, Wikim ve Jushu'yu da yanına alacak mısın?"

"Ona gücüm yetmez," dedi Balat. "Özellikle de Jushu'ya. Kıt kanaat geçineceğiz ve benim de ona güvenim... Biliyorsun. Ama eğer sen de gelirsen, birimizin iş bulması daha kolay olabilir. Sen yazı ve sanatta Eylita'dan daha iyisin."

"Hayır Balat," dedi Shallan, bir parçasının ona evet demek için bu kadar hevesli olmasından dolayı korkmuştu. "*Yapamam*. Özellikle de eğer Jushu ve Wikim burada kalacaklarsa."

"Anlıyorum," dedi Balat. "Belki... Belki de başka bir çıkış yolu vardır. Ben düşüneceğim."

Shallan onu ağılda bıraktı, babasının onu burada bulabileceğinden ve bunun onu kızdırabileceğinden endişe ediyordu. Malikâneye girdi ama düzinelerce kişinin kenarlarındaki iplikleri çekmekte olduğu bir halıyı bir arada tutmaya çalışıyormuş gibi hissetmekten de kendisini alamıyordu.

Eğer Balat gidecek olursa ne olurdu? O babasıyla kavga etmekten kaçıyordu ama en azından direnç gösteriyordu. Wikim sadece ona ne söylenirse onu yapıyordu ve Jushu da hâlâ darmadağınıktı. *Bizim sadece buna göğüs germemiz gerekiyor*, diye düşündü Shallan. *Babamı kışkırtmayı kesmemiz, onun rahatlamasına izin vermemiz gerek. O zaman o geri gelecek...*

Merdivenleri çıktı ve babasının kapısının önünden geçti. Birazcık aralıktı, Shallan içeriden onun sesini duyabiliyordu.

"...Onu Valath'da bul," dedi babası. "Nan Balat onunla şehirde görüşmüş olduğunu iddia etti ve demek istediği yer de o olmalı."

"Emredersiniz Berrakbey." O ses. Bu Rin'di, babasının yeni muhafızlarının yüzbaşısı. Shallan geri dönerek odanın içini gözetledi. Babasının kasası uzak duvardaki resmin arkasından parlıyor, parlak ışık tuvalden dışarıya fışkırıyordu. Shallan için bu neredeyse kör ediciydi ama odanın içindeki adamlar bunu göremiyorlarmış gibi görünüyordu.

Rin babasının önünde eğildi, eli kılıcının üzerindeydi.

"Bana onun kellesini getir Rin," dedi babası. "Bunu kendi gözlerimle görmek istiyorum. O bunların hepsini mahvedebilir. Onu şaşırt, Parekılıcı'nı çağıramadan önce onu öldür. O silah sen Davar Evi'ne hizmet etmeye devam ettikçe ödeme olarak senin olacak."

Shallan babası başını çevirip onu göremeden önce aceleyle geriye çekildi. Helaran. Babası az önce *Helaran'ın suikastını emretmişti*.

Bir şeyler yapmam gerek. Onu uyarmam gerek. Nasıl? Balat onunla tekrar iletişime geçebilir miydi? Shallan'ın...

"Bu ne cüret," dedi içeriden bir kadın sesi.

Afallamış bir sessizlik takip etti. Shallan odanın içine bakmak için hafif hafif geri döndü. Üvey annesi Malise, yatak odasıyla oturma odasının arasındaki kapı ağzında

ayakta duruyordu. Ufak, tombul kadın daha önce Shallan'a hiç de tehditkar gibi görünmemişti. Ama bugün yüzünde görünen fırtına bir aksırtı bile korkutabilirdi.

"Kendi *oğlun,*" dedi Malise. "Senin hiç mi ahlakın kalmadı? Hiç mi sevgin yok?"

"O artık benim oğlum değil," diye hırladı babası.

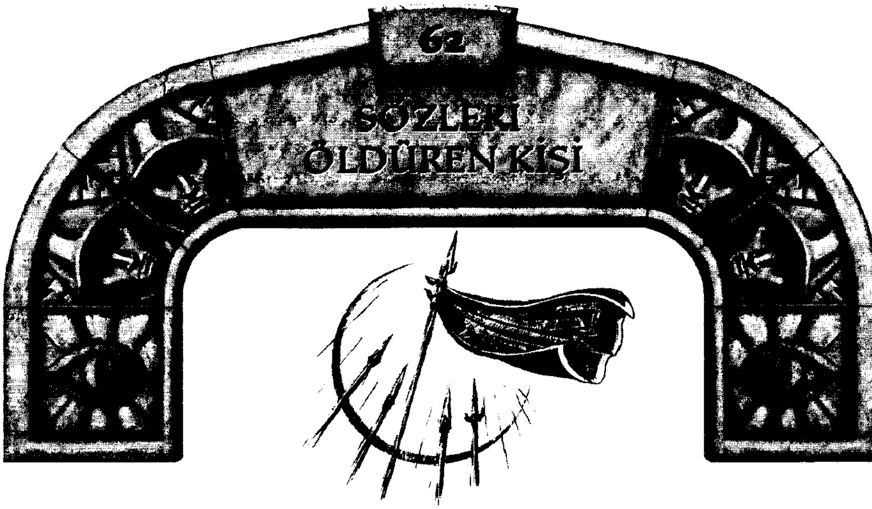
"Benden önceki kadın hakkında olan hikâyene inandım," dedi Malise. "Sana destek oldum. Evin üzerindeki bu bulutla birlikte yaşadım. Şimdi ise *bunu* mu duyuyorum? Hizmetçileri dövmek bir şey ama kendi *oğlunu* öldürtmek?"

Babası Rin'e bir şeyler fısıldadı. Shallan irkildi ve adam odadan dışarı süzülüp, sonra da bir *tık* sesiyle babasının kapısını kapatmadan önce koridoru geçerek kendi odasına zar zor ulaştı.

Shallan bağrışlar başlarken kendisini odasına kapattı, Malise ile babasının arasında vahşi, öfkeli bir kavgaydı. Shallan yatağının kenarına büzülerek sesleri örtmek için bir yastık kullanmayı denedi. Bittiğini düşündüğü zaman yastığı kaldırdı.

Babası hışımla koridora çıktı. "Neden bu evde hiç kimse *itaat* etmiyor?" diye bağırdı gümleyen adımlarla merdivenden aşağı inerken. "Hepiniz sadece itaat etseniz bunlar olmazdı."

Sisters Planet

Bu bana, sanki bir kokarcanın kendisini kokusuyla adlandırması gibi geliyor.

Kaladin'in hücresinde hayat devam ediyordu. Her ne kadar koşulları bir zindan için iyi olsa da, o kendini tekrar köle arabasında olmayı isterken bulmuştu. En azından o zaman manzarayı seyredebiliyordu. Taze hava, rüzgâr, arada bir yücefırtınanın son yağmurlarında bir ıslanma. Hayat kesinlikle iyi değildi ama kilitlenip unutulmaktan daha iyiydi.

Geceleri küreleri götürüyor, onu karanlığın içinde terk ediyorlardı. Karanlığın içinde, millerce taşın altında, hiçbir çıkış yolu ve hiçbir kurtarılma umudu olmayan derinliklerde bir yerlerde olduğunu hayal ediyordu. Daha kötü bir ölüm düşünemiyordu. Savaş meydanında karnının deşilmesi daha iyiydi, hayatın akıp giderken yukarıdaki açık gökyüzüne bakabilirdin.

◆
◆ ◆

Işık onu uyandırdı. İçini çekti, tanımadığı açıkgöz muhafızlar lamba kürelerini yerine koyarken içini çekti. Gün be gün, burada her fırtına kapası şey aynıydı. Kürelerin zayıf ışığıyla uyanmak, onun sadece güneşi arzu etmesine neden oluyordu. Hizmetçi kahvaltısını vermek için geldi. Lazımlığını parmaklıkların aşağısındaki açıklıktan yetişilebilecek bir yere koymuştu ve hizmetçi onu dışarı çekip, yerine yeni bir tane koyarken taşın üstünde tıngırdadı.

Koştura koştura gitti. Kaladin onu korkutuyordu. Kaladin katılaşmış kaslar yüzünden bir inlemeyle doğrulup oturdu ve yemeğine baktı. Fasulye püresiyle doldurulmuş gözleme. Ayağa kalktı, elini sallayarak önünde uzanan gergin teller gibi garip sprenleri kovaladı, sonra da kendisini bir dizi şınav çekmeye zorladı. Eğer tutukluluğu fazla uzun sürerse gücünü koruması zor olurdu. Belki antrenman yapmak için birkaç taş isteyebilirdi.

Moash'ın ailesine olan da bu muydu? diye merak etti Kaladin yemeği alarak. *Hapiste ölene kadar mahkemeyi mi beklediler?*

Kaladin tekrar sırasına oturarak gözlemeyi kemirmeye başladı. Dün bir yücefırtına vardı ama bu odanın içinde kilitlenmiş hâldeyken zar zor duyabilmişti.

Syl'in yakınlarda mırıldandığını duydu ama nereye gittiğini bulamıyordu. "Syl?" diye seslendi. O Kaladin'den saklanmaya devam ediyordu.

"Arenada bir Muğlak vardı," dedi onun sesi hafifçe.

"Sen onlardan daha önce de bahsetmiştin, değil mi? Bir tür spren mi?"

"Tiksindirici bir tür." Durakladı. "Ama kötü değil, sanırım." Sesi lütfedermiş gibiydi. "Ben onu kaçarken takip edecektim ama senin bana ihtiyacın vardı. Bakmak için geri döndüğüm zaman da benden saklanmıştı."

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu Kaladin kaşlarını çatarak.

"Muğlaklar plan yapmayı sever," dedi Syl yavaş yavaş, sanki uzun zaman önce kaybolmuş bir şeyi hatırlıyordu. "Evet... Hatırlıyorum. Onlar tartışır ve izler ve hiçbir zaman hiçbir şey *yapmazlar*. Ama..."

"Ne?" diye sordu Kaladin ayağa kalkarak.

"Onlar da birini arıyor," dedi Syl. "Ben işaretleri gördüm. Yakında sen yalnız olmayabilirsin, Kaladin."

Birini arıyorlar. Bir Dalgabağlayan olarak seçmek için, kendi gibi. Syl'in bu kadar bariz olarak iğrendiği bir spren grubu tarafından ne tür bir Parlayan Şövalye yapılırdı? Kaladin'in tanımayı isteyeceği birisi olurmuş gibi görünmüyordu.

Ah, fırtınalar, diye düşündü Kaladin tekrar geri oturarak. *Eğer Adolin'i seçerlerse...*

Bu düşüncenin onu çok rahatsız etmesi gerekirdi. Aksine, Syl'in sözlerini garip bir şekilde rahatlatıcı bulmuştu. Yalnız olmamak, hatta eğer bu gerçekten Adolin bile olsa, Kaladin'in kendini daha iyi hissetmesine neden oldu ve kasvetinin küçük bir parçasını kovaladı.

Yemeğini bitirirken koridordan bir güm sesi geldi. Kapı mı açılıyordu? Onu sadece açıkgözler ziyaret edebilirdi, gerçi şimdiye kadar gelen olmamıştı. Akıl'ı saymazsan.

Fırtına herkesi yakalar, eninde sonunda...

Dalinar Kholin kapıda belirdi.

Hırçın düşüncelerine rağmen, Kaladin'in yıllar boyunca içine işletilmiş olan anlık tepkisi ayağa kalkıp eli göğsünde selam vermekti. Bu onun komutanıydı. Bunu yaptığı anda kendisini bir salak gibi hissetti. Parmaklıkların arkasında ayağa kalkıyor ve onu oraya atan adama mı selam veriyordu?

"Rahat," dedi Dalinar başını sallayarak. Geniş omuzlu adam elleri arkasında kavuşturulmuş olarak duruyordu. Sakin olduğu zamanlarda bile Dalinar'da heybetli bir şeyler vardı.

Hikâyelerdeki generaller gibi görünüyor, diye düşündü Kaladin. Kalın yüzü ve grileşen saçlarıyla, bir tuğlanın olduğu gibi katıydı. O üniforma giymiyordu, üniforma *onu* giyiyordu. Dalinar Kholin Kaladin'in uzun bir süre önce sadece fantezi olduğuna karar verdiği bir ideali temsil ediyordu.

"Durumun nasıl?" diye sordu Dalinar.

"Komutanım? Ben fırtına kapası bir *hücredeyim.*"

Dalinar'ın yüzü bir gülümsemeyle ayrıldı. "Görüyorum ki öyle. Sakin ol, asker. Eğer sana bir hafta için bir odayı korumanı emretseydim, bunu yapar mıydın?"

"Evet."

"O zaman bunu da görevin olarak kabul et. Bu odayı koru."

"İzinsiz hiç kimsenin lazımlığı alıp kaçmasına izin vermeyeceğim, komutanım."

"Elhokar yola geliyor. O sakinleşti ve şimdi sadece seni fazla erken salıvermenin onu zayıf göstereceğinden endişe ediyor. Birkaç gün daha burada kalman gerekli, ondan sonra suçun için resmî bir af çıkaracak ve seni konumuna tekrar yerleştireceğiz."

"Ben başka bir seçeneğimin olduğunu göremiyorum, komutanım."

Dalinar parmaklıklara daha da yaklaştı. "Bu senin için zor."

Kaladin başını sallayarak onayladı.

"Sana iyi bakılıyor, adamlarına da öyle. Bu binanın girişini sürekli olarak senin köprücü muhafızlarından iki tanesi koruyor. Senin endişe etmeni gerektiren hiçbir şey yok, asker. Eğer benim gözümdeki itibarın için..."

"Komutanım," dedi Kaladin. "Sanırım ben sadece kralın beni sonunda serbest bırakacağına inanmış değilim. Onun istenmeyen insanları ölene kadar zindanlarda çürümeye terk etmek gibi bir huyu var."

Kelimeleri söyler söylemez, Kaladin onların dudaklarından çıktığına inanamadı. Kulağa itaatsiz, hatta haince geliyorlardı. Ama orada oturmuş, ağzının içinde bekliyorlardı, söylenmeyi *talep etmişlerdi.*

Dalinar elleri arkasında durmaya devam etti. "Kholinar'daki kuyumculardan mı bahsediyorsun?"

Demek o da biliyordu. Fırtınababa... Dalinar da mı o işin içindeydi? Kaladin başını sallayarak onayladı.

"Sen o olayı nasıl duydun?"

"Adamlarımın birisinden," dedi Kaladin. "O hapse atılan kişileri tanıyormuş."

"Ben o söylentilerden kaçabileceğimizi ummuştum," dedi Dalinar. "Ama, elbette ki, söylentiler yosun gibi büyür ve tamamen silip temizlenmesi imkânsızdır. O insanlara olan şey bir hataydı, asker. Bunu açıkça kabul ediyorum. Aynısı sana da olmayacak."

"O zaman onlar hakkındaki söylentiler doğru mu?"

"Ben gerçekten de Roshone meselesinden bahsetmemeyi tercih ederdim."

Roshone.

Kaladin çığlıkları hatırladı. Babasının ameliyat odasının zemininde kan. Ölen bir oğlan.

Yağmurlu bir gün. Bir adamın Kaladin'in ışığını çalmaya çalıştığı bir gün. Eninde sonunda başarmıştı.

"Roshone mu?" diye fısıldadı Kaladin.

"Evet, düşük seviyeli bir açıkgöz," dedi Dalinar içini çekerek.

"Komutanım, benim bunu öğrenmem önemli. İç huzurum için."

Dalinar onu baştan aşağı inceledi. Kaladin ise dümdüz ileriye bakıyordu, zihni... Uyuşmuştu. Roshone. Her şey Roshone'un yeni şehirbeyi olarak Hearthstone'a gelmesiyle kötüye gitmeye başlamıştı. Ondan önce, Kaladin'in babasına saygı duyulurdu.

O pis herif, adi kıskançlığını bir pelerin gibi sırtına geçirmiş hâlde geldiği zaman, dünya tersine dönmüştü. Roshone kirli bir yaranın üzerindeki çürüksprenleri gibi Hearthstone'u iltihaplandırmıştı. Tien'in savaşa gitmek zorunda kalmasının sebebi oydu. Kaladin'in takip etmesinin sebebi oydu.

"Sanırım sana o kadar borcum var," dedi Dalinar. "Ama bunu etrafa yayma. Roshone Elhokar'ın gözüne giren adi bir adamdı. O zamanlar Elhokar veliaht prensti, babası bizim burada Harap Ovalar'daki ilk kamplarımızı düzenlerken, ona Kholinar'ı yönetmesi ve krallığa göz kulak olması emredilmişti. Ben o zaman... Yoktum."

"Her neyse, Elhokar'ı suçlama. O güvendiği birisinin tavsiyelerini dinliyordu. Ancak Roshone, Taht'ın değil, kendi çıkarlarının peşindeydi. Birkaç kuyumcu dükkânı vardı... Eh, ayrıntılar önemli değil. Roshone'un prensin bazı hatalar yapmasına neden olduğunu söylemek yeterli. Geri döndüğüm zaman bunları düzelttim."

"Siz bu Roshone'u cezalandırdınız mı?" diye sordu Kaladin alçak sesle, kendisini donuk hissediyordu.

"Sürgün," dedi Dalinar başıyla onaylayarak. "Elhokar adamı artık daha fazla zarar veremeyeceği bir yere atadı."

Daha fazla zarar veremeyeceği bir yer. Kaladin neredeyse gülüyordu.

"Söyleyecek bir şeyin mi var?"

"Benim ne düşündüğümü bilmek istemezsiniz, komutanım."

"Herhâlde istemem. Ama sanırım yine de duymam gerekiyor."

Dalinar *iyi* bir adamdı. Bazı açılardan kördü, ama iyi bir adamdı. "Komutanım, ben bu Roshone gibi bir adamın, masum insanların ölümüne sebep olduğu hâlde hapisten kaçabilmiş olmasını... Rahatsız edici buluyorum," dedi Kaladin duygularına güçlükle hâkim olarak.

"Durum karışıktı, asker. Roshone, Yüceprens Sadeas'ın yeminli vasallarından biriydi, desteğine ihtiyaç duyduğumuz önemli adamların kuzeniydi. İlk önce Roshone'un mevkisinin elinden alınması ve bir onluk yapılarak, hayatını sefalet içinde geçirmeye zorlanmasını talep etmiştim. Ama bu müttefiklerimizi soğuturdu ve krallığa zarar verebilirdi. Elhokar Roshone'a karşı müsamaha gösterilmesini istedi ve babası da uzakalemle kabul etti. Ben yumuşadım, Elhokar'ın merhametli olmasına karşı çıkmamak daha iyi olur diye düşündüm."

"Elbette," dedi Kaladin dişlerini sıkarak. "Gerçi böylesi merhamet çoğu zaman, düşük mertebeli birilerine değil de, güçlü açıkgözlerin kuzenlerine fayda sağlıyormuş gibi görünüyor." Aralarındaki parmaklıkların içinden gözlerini Dalinar'a dikmişti.

"Asker," dedi Dalinar, sesi soğuktu. "Sana ya da adamlarına karşı adaletsiz davrandığımı mı düşünüyorsun?"

"Siz. Hayır, komutanım. Ama burada konu siz değilsiniz."

Dalinar hafifçe nefesini bıraktı, sanki hüsrana uğramıştı. "Yüzbaşı, sen ve adamların eşsiz bir konumdasınız. Gündelik hayatlarınızı kralın etrafında geçiriyorsunuz. Siz dünyaya gösterilen yüzünü değil, adamın *kendisini* görüyorsunuz. Bu yakın korumalar için her zaman böyle olmuştur.

O yüzden sadakatinizin de fazla fazla sağlam ve cömert olması gerekiyor. Evet, koruduğunuz adamın kusurları var. Her adamın vardır. O hâlâ sizin kralınız ve ona saygı göstermeniz *gerekiyor*."

"Ben Tahta saygı duyuyorum, komutanım," dedi Kaladin. Üzerinde oturan adama değil, belki. Ama Kaladin'in mevkiye saygısı vardı. Birilerinin yönetmesi gerekiyordu.

"Oğlum," dedi Dalinar bir an düşündükten sonra. "Seni neden bu konuma atadığımı biliyor musun?"

"Sadeas'ın bir casusu olmadığına güvenebileceğiniz birisini istediğiniz için demiştiniz."

"O açıklaması," dedi Dalinar parmaklıkların iyice yakınına gelerek, Kaladin'le arasında sadece birkaç parmak vardı. "Ama *sebep* bu değil. Bunu yaptım çünkü doğru gelmişti."

Kaladin kaşlarını çattı.

"Ben önsezilerime güvenirim," dedi Dalinar. "İçgüdülerim bana senin bu krallığı değiştirmeye yardım edebilecek bir adam olduğunu söylemişti. Sadeas'ın kampında yaşarken Cehennem'in kendisinden sağ çıkabilen ve hâlâ bir şekilde başkalarına ilham verebilen bir adam, benim emrim altında olmasını istediğim bir adamdı." Yüz ifadesi sertleşti. "Sana bu orduda hiçbir koyugözün asla sahip olmadığı bir rütbe verdim. Senin kralla olan toplantılara girmene izin verdim ve konuştuğun zaman seni dinledim. Beni bu kararlarımdan pişman etme, asker."

"Zaten değil misiniz?" diye sordu Kaladin.

"Yaklaştım," dedi Dalinar. "Gerçi, seni anlıyorum. Eğer sen gerçekten de Amaram hakkında bana söylediklerine inanıyorsan... Eh, senin yerinde ben olsam, senin yaptığın şeyin aynısını yapmamakta büyük güçlük çekerdim. Ama fırtına kapsın be adam, sen hâlâ bir *koyugözsün*."

"Bu fark etmemeli."

"Belki etmemeli ama *ediyor*. Sen bunu değiştirmek mi istiyorsun? Eh, bunu deli gibi bağırarak ve Amaram gibi adamlara meydan okuyarak yapamayacaksın. Bunu kendini sana verdiğim konumda kanıtlayarak yapacaksın. Başkalarının takdir edeceği türden bir adam ol, açıkgözlü olsun ya da koyu. Elhokar'ı bir koyugözün de liderlik yapabileceğine ikna et. Dünyayı *bu* değiştirecek."

Dalinar döndü ve yürüyerek uzaklaştı. Kaladin adamın omuzlarının girerken olduğundan daha fazla çökmüş olduğunu düşünmeden edemiyordu.

Dalinar gittikten sonra, Kaladin tekrar sırasına oturarak uzun, kızgın bir nefesi bıraktı. "Sakin ol," diye fısıldadı. "Sana söyleneni yap, Kaladin. Kafesinde kal."

"O yardım etmeye çalışıyor," dedi Syl.

Kaladin yan tarafa doğru bir göz attı. O nerede saklanıyordu? "Roshone'u sen de duydun."

Sessizlik.

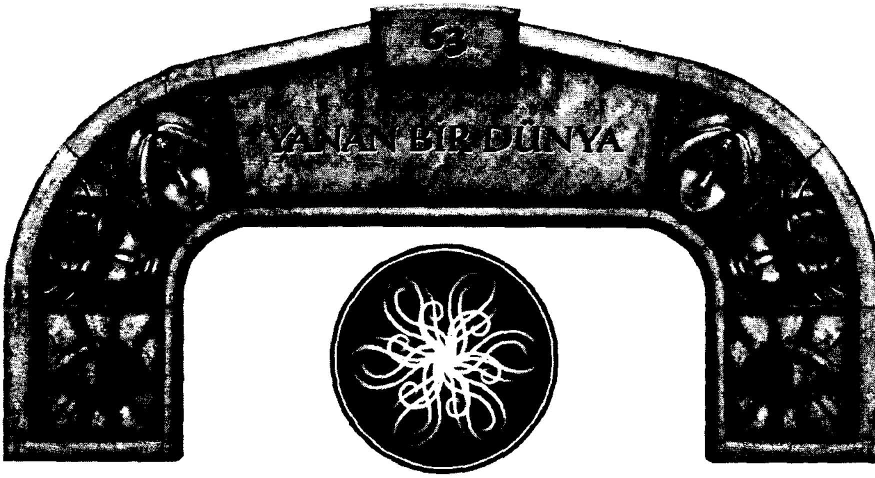
"Evet," dedi Syl en sonunda, sesi çok küçük geliyordu.

"Ailemin yoksulluğu, şehrin bizi dışlama şekli, Tien'in orduya katılmaya zorlanması," dedi Kaladin. "Bu şeylerin hepsi Roshone'un suçuydu. Onu bize Elhokar gönderdi."

Syl cevap vermedi. Kaladin kâsesinden bir parça gözleme alarak çiğnedi. Fırtınababa. Moash *gerçekten de* haklıydı. Bu krallık Elhokar olmasa daha iyi durumda olurdu. Dalinar elinden gelenin en iyisini yapıyordu, ama iş yeğenine geldiği zaman devasa bir kör noktası vardı.

Birilerinin araya girerek, Dalinar'ın ellerini bağlayan ipleri kesmesinin zamanı gelmişti. Krallığın iyiliği içn, Dalinar Kholin'in kendisinin iyiliği için, kralın ölmesi gerekiyordu.

Bazı insanların, çürümeye başlamış bir parmak ya da tamir edilemeyecek kadar parçalanmış bir bacak gibi, basitçe ortadan kaldırılması gerekliydi.

Bak, bana ne söylettin şimdi. Sen her zaman içimdeki en aşırı şeyleri açığa çıkartabilmeyi başarmışsındır, eski dostum. Ve hâlâ seni bir dost olarak adlandırıyorum, her ne kadar beni usandırıyor olsan da.

Ne yapıyorsun? diye yazdı uzakalem Shallan'a.

Pek bir şey yok, diye cevap yazdı Shallan küre ışığında. *Sadece Sebarial'ın gelir defterleri üzerinde çalışıyorum.* İllüzyonundaki delikten dışarı bakarak çok aşağısındaki sokağı gözetledi. İnsanlar sanki garip bir tempoyla yürüyüşe çıkmışlar gibi şehrin içinden akıyordu. Önce bir sızıntı, sonra bir sel, sonra tekrar bir sızıntı. Nadiren sürekli bir akış oluyordu. Bunun sebebi neydi?

Gelip ziyaret etmek ister misin? diye yazdı kalem. *Bu gerçekten de sıkıcı olmaya başladı.*

Affedersin, ama benim bu işi gerçekten de bitirmem gerekiyor, diye cevap yazdı Adolin'e. *Ama bana eşlik etmek için bir uzakalem konuşması olsa iyi olabilirdi.*

Yanındaki Desen yalanına hafifçe uğuldadı. Shallan gizli bir yerde oturup aşağıdaki sokağı izleyebilmek için, bir illüzyon kullanarak Sebarial'ın savaş kampındaki bu apartmanın tepesindeki barakanın boyutunu büyütmüştü. Tabure ve ışık için kürelerle yeteri kadar rahat olan beş saatlik bekleme, hiçbir şeyi açığa çıkarmamıştı. Kimse yolun kenarında tek başına büyümüş olan taş kabuklu ağaca yaklaşmamıştı.

Shallan bunun türünü bilmiyordu. Yakın zamanlarda ekilmiş olmak için fazla eskiydi, Sebarial'ın gelişinin öncesinden kalmış olmalıydı. Yumrulu, sağlam kabuğu Shallan'a bir dendrolit çeşidini hatırlatıyordu ama ayrıca bayraklar gibi havaya yükselen, rüzgârla dalgalanan ve kıvranan uzun yaprakları da vardı. Onlar bir dere söğüdünü hatırlatıyordu. Shallan bir eskizini çizmişti bile, daha sonra kitaplarından araştıracaktı.

Ağaç insanlara alışkındı ve yanından geçerlerken yapraklarını içeri çekmiyordu. Eğer birileri yapraklara dokunmaktan kaçınabilecek kadar dikkatli bir şekilde yaklaşırsa, Shallan onları fark ederdi. Eğer, bunun yerine, hızla hareket ederlerse yapraklar titreşimlerini hissetmiş ve içeri çekilmiş olurdu, Shallan bunu da fark ederdi. Shallan

eğer birileri ağacın içindeki nesneyi almaya çalışmış olsaydı bunu fark edeceğinden mâkul derecede emindi, bir an için başka tarafa bakmış olsa bile.

Sanırım sana eşlik etmeye devam edebilirim, diye yazdı kalem. *Shoren başka bir şey yapmıyor.*

Shoren bugün Adolin için yazan ardentti, Adolin'in emriyle onu ziyarete gelmişti. Prens babasının kâtiplerinden birini değil, bir ardenti kullanmakta olduğunu özellikle belirtmişti. Adolin kâtiplik işleri için başka bir kadını kullanırsa, Shallan'ın kıskanacağını mı düşünüyordu?

Shallan'ın kıskançlık göstermemesine gerçekten şaşırırmış gibi görünüyordu. Sosyete kadınları gerçekten de o kadar şüpheci miydi? Yoksa garip, fazla rahat olan Shallan mıydı? Adolin'in gözleri *gerçekten* yerinde durmuyordu ve Shallan'ın bunun onu memnun eden bir şey olmadığını itiraf etmesi gerekirdi. Ve bir de onun ününü düşünmek gerekiyordu. Adolin'in eskiden başka erkeklerin gömlek değiştirdikleri kadar sık ilişki değiştirdiği söylenirdi.

Belki de Shallan daha sıkı yapışmalıydı ama bunun düşüncesi bile midesini bulandırıyordu. Böyle en sonunda hepsini kırana kadar her şeyi sıkı sıkı kavrayan davranışlar, ona babasını hatırlatıyordu.

Evet, diye cevap gönderdi Adolin'e yanındaki bir kutunun üzerine yerleştirilmiş olan yazı tahtasını kullanarak. *Eminim ki ardent biraderin, iki kur yapan açıkgöz arasındaki notları yazmaktan daha önemli hiçbir işi yoktur.*

O bir ardent, diye cevap gönderdi Adolin. *O hizmet etmeyi seviyor. Onların işi bu.*

Ben onların işinin ruhları kurtarmak olduğunu sanıyordum, yazdı Shallan.

O ondan sıkılmış, diye gönderdi Adolin. *Bana bu sabah zaten* üç tanesini kurtardığını söyledi.

Shallan gülümseyerek ağacı kontrol etti, hâlâ bir değişiklik yoktu. Öyle mi? yazdı. Elle olmuş mu, yoksa kerpeten mi gerekmiş?

Hayır, babasının yöntemi doğru değildi. Eğer Adolin'le olmak istiyorsa, sadece ona sıkı sıkı yapışmaktan çok daha zor bir şeyi denemesi gerekiyordu. O kadar dayanılmaz olmalıydı ki, Adolin'in kendisi gitmeyi istememeliydi. Ne yazık ki, bu ne Jasnah'nın, ne de Tyn'in eğitiminin faydasının olmayacağı tek konuydu. Jasnah erkeklere karşı umursamazdı ve Tyn ise erkeklerle birlikte olmaktan değil, sadece hızlı bir üçkâğıt için dikkatlerini dağıtmaktan bahsetmişti.

Baban daha iyi hissediyor mu? diye yazdı.

Aslında evet. Dünden beri ayaktaymış, her zaman olduğu kadar güçlü görünüyor.

Bunu duyduğuma sevindim, yazdı. İkili boş muhabbete devam ettiler, Shallan ağacı izliyordu. Mraize'in notu ona güneş doğarken gelmesini ve talimatları için ağacın kabuğundaki deliğin içine bakmasını söylüyordu. O yüzden Shallan da dört saat önceden gelmiş ve izlemek için gizlice bu binanın tepesine çıkmıştı.

Görünüşe göre, yeteri kadar erken gelmemişti. Onları talimatları yerleştirirken görmeyi gerçekten de istemişti. "Bundan hoşlanmadım," dedi Shallan Adolin'in sonraki sözünü yazmakta olan kalemi görmezden gelerek Desen'e fısıltıyla. "Neden Mraize talimatları da basitçe uzakalemle göndermedi? Neden beni buraya getirdi?"

"Mmm..." dedi Desen altındaki zeminden.

Güneş yükseleli çok olmuştu. Gidip talimatları alması gerekiyordu ama yine de tereddüt etti, parmağıyla yanındaki kâğıtla kaplı tahtanın üzerine vurarak tempo tutuyordu.

"İzliyorlar," diye farkına vardı.

"Neyi?" dedi Desen.

"Onlar da tam olarak benim yaptığım şeyi yapıyor. Bir yerlerde gizlenmişler ve beni talimatları alırken izlemek istiyorlar."

"Neden? Hangi amaçla?"

"Bilgi için," dedi Shallan. "Ve bu da, bu insanların meraklısı olduğu türden bir şey." Yan tarafa doğru eğilerek, dışarıdan bakıldığında tuğlaların iki tanesi arasındaki bir açıklık gibi görünecek olan deliğinden baktı.

Shallan Mraize'in onun ölmesini istediğini düşünmüyordu, zavallı araba sürücüyle olan o mide bulandırıcı olaya rağmen. O etrafındakilere, eğer Shallan'dan korkuyorlarsa onu öldürmeye çalışmaları için izin vermişti ama bu da, Mraize'le ilgili olan o kadar çok şey gibi, bir sınavdı. *Eğer sen gerçekten de bize katılmaya yetecek kadar güçlü ve zekiysen,* diye ima ediyordu o olay, *o zaman bu insanlar tarafından öldürülmekten kaçınmayı da başarırsın.*

Bu da bir diğer sınavdı. Bunu bu sefer kimsenin ölmesine neden olmayacak şekilde nasıl geçecekti?

Onlar onun talimatları almaya gelişini izleyeceklerdi ama ağacı gözetlemek için çok fazla iyi yer yoktu. Eğer kendisi Mraize ve adamları olsaydı, gözlem yapmak için nereye giderdi?

Shallan bunu düşündüğü için kendini salak gibi hissetti. "Desen," diye fısıldadı. "Git bu binanın sokağı gören pencerelerinden içeriye bak. Bak bakalım onlardan birinde oturmuş, bizim gibi izleyen birileri var mı?"

"Pekâlâ," dedi Desen illüzyonundan dışarıya süzülerek.

Shallan bir anda Mraize'in adamlarının çok yakınında bir yerlerde saklanıyor olabileceği gerçeğinin özellikle farkına vardı ama endişesini bir kenara iterek, Adolin'in cevabını okudu.

İyi haberler var, bu arada, yazmıştı kalem. *Dün gece babam ziyarete geldi ve uzun uzun konuştuk. O Parshendilerle savaşı en sonunda bitirmek için Ovalar'a yapacağı seferin hazırlıklarını yapıyor. Hazırlanmanın bir parçası da önümüzdeki günlerde bazı* keşif gezilerinin yapılmasını içeriyor. Ben onu bunlardan birisi sırasında, seni de platolara getirmeyi kabul etmeye *ikna ettim.*

Ve biz bir koza bulabilecek miyiz? diye sordu Shallan.

Eh, artık Parshendiler onlar için savaşmıyor olsa bile, babam risk almaktan hoşlanmıyor, yazdı kalem. *Seni onların gelip bize saldırma ihtimalinin olduğu bir saldırıya götüremem. Ama ben keşif gezisini hasat edilmesinden bir gün kadar sonra bir koza platosunun yakınından geçeceği şekilde ayarlamayı başarabileceğimizi düşünüyorum.*

Shallan yüzünü astı. *Hasat edilmiş, ölü bir koza mı?* diye yazdı. *Ben bunun bana ne kadar bilgi vereceğinden emin değilim.*

E, hiç yoktan iyidir ama, değil mi? diye cevap verdi Adolin. *Ve sen de bir tanesini kesip açma fırsatı istediğini söylemiştin. Bu da neredeyse aynı şey.*

O haklıydı. Dahası, asıl amaç Ovalar'a çıkmaktı. *Tamam gidelim. Ne zaman?*

Birkaç gün içinde.

"Shallan!"

İrkildi ama bu sadece heyecanla uğuldayan Desen'di. "Haklıydın," dedi. "Mmmm. O aşağıdan izliyor. Sadece bir kat aşağıda, ikinci odada."

"O?"

"Mmm. Maskeli kadın."

Shallan titredi. Şimdi ne olacaktı? Odalarına geri dönüp, sonra Mraize'e yazarak gözlenmekten hoşlanmadığını mı söyleyecekti?

Bu işe yarar bir sonuç vermezdi. Kâğıt tahtasına bakarken, Shallan Mraize ile olan ilişkisinin de Adolin'le olana benzediğini fark etti. İki durumda da, Shallan sadece ondan beklenen şeyi yapamazdı. Beklentilerin ötesine geçmesi, heyecan uyandırması gerekiyordu.

Gitmem gerekecek, diye yazdı Adolin'e. *Sebarial beni çağırıyor. Biraz zamanımı alabilir.*

Uzakalemin düğmesini çevirerek kapattı ve tahtasıyla birlikte çantasının içine koydu. Her zamanki çantası değil, Peçe'nin taşıyacağı türden, deri bir kayışla omza asılacak sert bir taneydi. Sonra, cesaretini yitiremeden önce illüzyonlu saklanma yerinden dışarı çıktı. Sırtını barakanın sokaktan uzağa bakan duvarına dayadı, sonra da illüzyonunun yan tarafına dokunarak Fırtınaışığı'nı geri çekti.

Bu duvarın illüzyon kısmının hızla parçalanarak elinden içeriye doğru akıp kaybolmasına neden oldu. Hiç kimsenin o anda barakaya doğru bakıyor olmamasını umut etti. Gerçi olsaydı bile, büyük ihtimalle onlar değişikliğin sadece bir göz yanılgısı olduğunu düşünürdü.

Sonra, diz çöktü ve Fırtınaışığı kullanarak Desen'i doldurdu ve ona daha önce yaptığı bir Peçe çiziminin görüntüsünü yapıştırdı. Shallan hareket etmesi için ona başını salladı ve o bunu yaparken, Peçe'nin görüntüsü yürüdü.

İyi görünüyordu. Kendinden emin bir yürüyüş, salınan bir ceket, yüzünü güneşe karşı koruyan siperli bir şapka. Shallan'ın yaptığı çizim dizisinin gösterdiği şekilde, illüzyon gözlerini kırpıyor ve hatta arada bir başını da çeviriyordu.

Shallan tereddüt ederek izledi. Peçe'nin yüzü ve giysilerini giyerken kendisi de gerçekten böyle mi görünüyordu? O kendisini hiç de bu kadar soğukkanlı hissetmiyordu ve giysileri de ona her zaman abartılı, hatta aptal görünmüştü. Bu görüntünün üzerinde ise uygun duruyordu.

"Aşağı in ve ağaca doğru yürü," diye fısıldadı Desen'e. "Dikkatlice, yavaşça yaklaşmaya çalış ve ağaca yapraklarını geri çektirmek için yüksek sesle uğulda. Bir an sanki içindeki şeyi alıyormuş gibi ağacın önünde dur, sonra da bu binayla bir sonrakinin arasındaki sokağa git."

"Tamam!" dedi Desen. Merdivenlere doğru fırladı, yalanın bir parçası olacağı için heyecanlıydı.

"Daha yavaş!" dedi Shallan Peçe'nin adımlarının hızına uymadığını gördüğü için yüzünü buruşturarak. "Çalıştığımız gibi!"

Desen yavaşladı ve basamaklara ulaştı. Peçe'nin görüntüsü aşağı indi. Kötüydü. İllüzyon düz zemin üzerinde yürüyebilir ve hareketsiz durabilirdi ama başka zeminlere

uymuyordu, örneğin merdiven gibi. İzleyen herhangi birisi için, Peçe merdivenlerden aşağı doğru kayarken hiçbir şeye basmıyormuş gibi görünecekti.

Eh, şu anda yapabileceklerinin en iyisi buydu. Shallan derin bir nefes aldı ve şapkasını takıp nefesini bırakarak ikinci bir görüntü oluşturdu, onun üzerini kaplayan ve Peçe'ye dönüştüren bir görüntüydü. Desen'in üzerindeki Fırtınaışığı bitene kadar dayanacaktı. Gerçi o Fırtınaışığı'nı Shallan'dan çok daha hızlı kaybediyordu. Neden olduğunu bilmiyordu.

Merdivenlerden aşağı indi ama sadece tek bir kat, yapabildiği kadar sessizce yürüyordu. Loş koridorda iki kapıyı saydı. Maskeli kadın onun arkasındaydı. Shallan onu bırakarak, koridordaki herhangi birisinden gizlenmiş olacağı merdiven boşluğunun yanındaki bir girintiye girdi.

Bekledi.

Neden sonra bir kapı açıldı ve koridordan hışırdayan kumaş sesi geldi. Maskeli kadın Shallan'ın saklandığı yerin önünden geçti, merdivenlere doğru giderken inanılmayacak kadar sessizdi.

"Senin adın ne?" diye sordu Shallan.

Kadın basamaklarda dondu. Eldivenli emineli belindeki hançerin üstünde hızla döndü ve Shallan'ın girintide durmakta olduğunu gördü. Kadının maskeli gözleri içinden çıktığı odaya doğru kaydı.

"Ben giysilerimi giymiş bir benzerimi gönderdim," dedi Shallan. "Sen onu gördün."

Kadın hareket etmedi, hâlâ merdivenlerin üstünde çömelmiş duruyordu.

"Neden beni takip etmeni istedi?" diye sordu Shallan. "O nerede kaldığımı öğrenmeyi o kadar çok mu istiyor?"

"Hayır," dedi kadın en sonunda. "Ağaçtaki talimatlar senin hiç zaman harcamadan derhâl bir işe başlamanı söylüyor."

Shallan düşünerek kaşlarını çattı. "O zaman senin işin beni eve dönerken takip etmek değil, işi yaparken takip etmekti. Benim nasıl yapacağımı görmek için mi?"

Kadın hiçbir şey söylemedi.

Shallan yürüyerek ilerledi ve kendisi de en üst basamağa oturdu, kollarını dizlerinin üzerinde bağladı. "Peki iş ne?"

"Talimatlar ağacın..."

"Ben senden duymayı tercih ederim," dedi Shallan. "Tembellik diyelim."

"Beni nasıl buldun?" diye sordu kadın.

"Keskin gözlü bir müttefikle," dedi Shallan. "Ona pencereleri izlemesini, sonra bana senin nerede olduğunun haberini göndermesini söyledim. Ben çatıda bekliyordum." Yüzünü buruşturdu. "Sizden birini talimatları yerleştirirken yakalamayı ummuştum."

"Daha sana haber göndermeden önce yerleştirdik," dedi kadın. Tereddüt etti, sonra birkaç adım yukarı çıktı. "İyatil."

Shallan başını bir yana yatırdı.

"Adım," dedi kadın. "İyatil."

"Hiç ona benzer bir isim duymadım."

"Şaşırtıcı değil. Bugünkü görevin Dalinar'ın kampına yeni gelen belli birini incelemekti. Biz bu kişi hakkında bilgi edinmek istiyoruz ve Dalinar'ın sadakatleri kesin değil."

"O krala ve Taht'a sadık."

"Dış görünüş olarak," dedi kadın. "Abisi sıradışı doğası olan şeyler biliyordu. Biz bu şeylerin Dalinar'a söylenip söylenmediğinden emin değiliz ve onun Amaram'la olan ilişkisi bizi endişelendiriyor. Bu yeni gelen de dahil."

"Amaram Harap Ovalar'ın haritalarını çıkartıyor," dedi Shallan. "Neden? Orada onun istediği ne var?" *Ve neden Yokelçileri geri getirmek istiyor?*

İyatil cevap vermedi.

"Eh," dedi Shallan ayağa kalkarak. "O zaman gel haydi gidelim."

"Birlikte mi?" dedi İyatil.

Shallan omzunu silkti. "Ya gizli gizli arkamdan takip edersin, ya da basitçe yanımda gelirsin." Elini uzattı.

İyatil elini inceledi, sonra kendi eldivenli hüreliyle kavrayarak kabul etti. Gerçi öbür elini hançerinin üzerinden hiç çekmemişti.

◆
◆ ◆

Aşırı büyük tahtırevan Dalinar'ın savaş kampına doğru yalpalayarak giderken, Shallan Mraize'in bıraktığı talimatları gözden geçiriyordu. İyatil Shallan'ın karşısında oturmuştu, bacaklarını altında toplamış, boncuk gibi maskeli gözleriyle izliyordu. Kadın basit bir pantolon ve gömlek giymişti, hatta Shallan ilk başta onu bir oğlan sanmıştı.

Varlığı *tamamen* rahatsızlık vericiydi.

"Bir deli," dedi Shallan talimatların sonraki sayfasını çevirerek. "Mraize basit bir deliyle bu kadar mı ilgileniyor?"

"Dalinar ve kral ilgileniyor," dedi İyatil. "Ve bu nedenle, biz de."

Gerçekten de bir şeylerin üstü örtülüyormuş *gibi* görünüyordu. Deli adam, Bordin adında bir adamın gözetimi altında gelmişti, Dalinar'ın yıllar önce Kholinar'a yerleştirdiği bir hizmetkârdı. Mraize'in bilgileri bu Bordin'in sıradan bir haberci olmadığına işaret ediyordu, o Dalinar'ın en çok güvendiği uşaklarından bir tanesiydi. O kraliçeyi göz altında tutması için Alethkar'da bırakılmıştı, ya da en azından Hayaletkanlar'ın vardığı sonuç buydu. Ama birilerinin kraliçeyi gözlemesi neden gerekliydi ki? Bu belirtilmemişti.

Bu Bordin birkaç hafta önce aceleyle Harap Ovalar'a gelmişti, bu deliyi ve başka gizemli bir yükü getirmişti. Shallan'ın görevi bu delinin kim olduğunu ve Dalinar'ın onu neden belli ardentler dışında kimsenin görmesine izin verilmemesi yönünde kesin emirlerle birlikte bir manastıra gizlemiş olduğunu bulmaktı.

"Efendin bu konuda bana söylediklerinden daha fazlasını biliyor," dedi Shallan.

"Efendim mi?" diye sordu İyatil.

"Mraize."

Kadın güldü. "Hatalısın. O efendim değil. O benim öğrencim."

"Ne konuda?" diye sordu Shallan.

İyatil düz bir bakışla ona baktı ve bir cevap vermedi.

"Maske neden?" diye sordu Shallan öne doğru eğilerek. "Ne anlama geliyor? Neden gizleniyorsun?"

"Ben de kendime pek çok kereler sizlerin bu kadar utanmazca, yüzünüz açık bir şekilde nasıl etrafta gezindiğinizi sordum. Maskem benliğimi koruyor. Dahası, bana uyum sağlama becerisi veriyor."

Shallan arkasına yaslandı, düşünceliydi.

"Sen düşünmeyi seviyorsun," dedi İyatil. "Soru üstüne soru sormak yerine. Bu iyi. Ancak içgüdülerinin de değerlendirilmesi gerekiyor. Sen avcı mısın, yoksa av mısın?"

"Hiçbiri," dedi Shallan anında.

"Her şey ya biri, ya da öbürüdür."

Tahtırevanın taşıyıcıları yavaşladılar ve Shallan perdelerden dışarıya bir göz atarak, en sonunda Dalinar'ın kampının kıyısına vardıklarını gördü. Burada, kapılardaki askerler girmek için sırada bekleyen herkesi durduruyordu.

"Bizi nasıl içeri sokacaksın?" diye sordu İyatil Shallan perdeleri çekerken. "Yüceprens Kholin son zamanlarda geceleri beliren suikastçılar yüzünden ihtiyatlı hâle geldi. Onun bölgesine girmemizi hangi yalan sağlayacak?"

Müthiş, diye düşündü Shallan görevler listesini tekrar gözden geçirerek. Shallan'ın sadece manastıra sızması ve bu deli hakkında bilgi edinmesi değil, bunu kendisi ya da neler yapabileceği hakkında İyatil'e çok fazla şeyi açık etmeden yapması gerekiyordu.

Hızlı düşünmesi gerekiyordu. Öndeki askerler tahtırevanın yaklaşması için seslendiler, açıkgözlerin sırada beklemesi gerekmezdi ve askerler bu kadar güzel bir aracın içinde zengin birilerinin olacağını varsayardı. Shallan derin bir nefes alarak şapkasını çıkardı, saçlarını omuzlarından öne çekti, sonra da saçlarının önünde tahtırevandan dışarı sarkacağı şekilde yüzünü perdeden dışarıya çıkardı. Aynı anda, illüzyonunu kaldırdı ve İyatil'in dönüşümü görmesine engel olmak için perdeleri sıkıca çekerek boynunun etrafında kapattı.

Taşıyıcılar parshmendi ve Shallan onların yaptığını gördükleri şeyler konusunda herhangi bir laf edeceklerini sanmıyordu. Neyse ki açıkgözlü sahiplerinin arkası dönüktü. Tahtırevanı sallanarak sıranın en önüne geldi ve muhafızlar onu gördükleri zaman irkildiler. Anında geçmesi için el salladılar. Adolin'in nişanlısının yüzü şimdiye kadar iyice tanınır olmuştu.

Şimdi, Peçe'nin görüntüsüne nasıl tekrar bürünecekti. Burada sokakta insanlar vardı, pencereden dışarı sarkarken Fırtınaışığı üfleyecek değildi.

"Desen," diye fısıldadı. "Git tahtırevanın öbür tarafındaki pencerede bir ses çıkar."

Tyn bir elle bir nesneyi avuçlarken, öbürüyle de dikkat dağıtıcı bir hareket yapma gerekliliğinin önemini Shallan'ın içine iyice işletmişti. Aynı prensip burada da işe yarayabilirdi.

Öbür pencereden keskin bir bağrış sesi geldi. Shallan hızlı bir hareketle başını tahtırevanın içine çekerken Fırtınaışığı üfledi. Perdeleri dikkat dağıtıcı bir şekilde dalgalandırdı ve şapkasını da takarken yüzünü gizlemek için kullandı.

İyatil başını bağrışın geldiği pencereden çevirdi ama Shallan tekrar Peçe olmuştu. İyatil'in bakışlarına karşılık vererek arkasına yaslandı. Kadın görmüş müydü?

Bir an sessizlik içinde gittiler.

"Sen muhafızlara önceden rüşvet verdin," diye tahmin etti İyatil. "Bunu nasıl yaptığını bilmek istiyorum. Kholin'in adamlarına rüşvet vermek zordur. Onların amirlerinden birine mi gittin, belki?"

Shallan sinir bozucu olacağını umduğu bir şekilde gülümsedi.

Tahtırevan savaş kampının tapınağına doğru devam etti, Dalinar'ın kampının hiç ziyaret etmediği bir kısmıydı. Aslında, Sebarial'ın ardentlerini de pek sık ziyaret etmemişti; gerçi gittiği zamanlar da, sahiplerinin kim olduğu düşünülecek olursa, şaşırtıcı derecede dindar olduklarını görmüştü.

Yaklaşırlarken pencereden dışarıya baktı. Dalinar'ın tapınak bölgesi beklediği kadar sadeydi. Gri cüppeli ardentler çiftler ya da küçük gruplar hâlinde tahtırevanın yanından geçiyor, her konumdan insanların arasına karışıyorlardı. Onlar buraya dua etmek, eğitim almak ya da fikir danışmak için gelmişlerdi. İyi bir tapınak, bunların her birini ve daha da fazlasını sağlayabilirdi. Neredeyse her Nan'dan koyugözler bir zanaat eğitimi almak için gelebilir, Elçiler tarafından emredildiği şekilde ilahi Öğrenme Hakları'nı kullanabilirdi. Düşük seviyeli açıkgözler de meslek öğrenmek için geliyordu ve daha yüksek Dan'lar sanatları öğrenmek ya da Yaradan'ı memnun etmek için Çağrı'larında ilerlemek amacıyla gelirdi.

Bunun gibi büyük bir ardent nüfusunun içinde her sanat ve zanaatın gerçek ustaları olurdu. Belki de gelip eğitim için Dalinar'ın sanatçılarıyla görüşmeliydi.

Böyle bir şey için nereden zaman bulacağını düşünerek yüzünü astı. Adolin'e kur yapmak, Hayaletkanlar'ın içine sızmak, Harap Ovalar'ı araştırmak ve Sebarial'ın defterlerini düzenlemenin arasında, uyumaya bile vakit buluyor olması mucizeydi. Yine de, Yaradan'ı görmezden gelirken diğer görevlerinde başarılı olmayı beklemesi, ona küstahlıkmış gibi geliyordu. Böyle şeyler konusunda daha çok endişelenmesi gerekiyordu.

Peki ya Yaradan senin hakkında ne düşünsün? diye merak etti. *Ve söylemekte bu kadar becerikli hâle gelmekte olduğun yalanların.* Ne de olsa dürüstlük, Yaradan'ın herkesin örnek alıyor olması gereken ilahi özelliklerinden bir tanesiydi.

Tapınak yerleşkesinde birden fazla bina vardı, gerçi çoğu kişi sadece ana binayı ziyaret ederdi. Mraize'in talimatlarının yanında bir de harita vardı, o yüzden Shallan hangi binaya gitmek istediğini biliyordu. Arka tarafta, ardent hekimlerin hastalara baktığı ve uzun vadeli rahatsızlıkları olan insanlarla ilgilendiği binaydı.

"İçeri girmek kolay olmayacak," dedi İyatil. "Ardentler hastalarına karşı koruyucu ve onları arka tarafta kilitli, diğer insanların gözlerinden uzakta tutuyorlar. İçeri girme denemesini hoş karşılamayacaklardır."

"Talimatlar bugünün içeri girmek için kusursuz bir zaman olduğuna işaret ediyordu," dedi Shallan. "Bu fırsatı kaçırmamak için acele etmem gerekiyormuş."

"Ayda bir kere, herkes tapınağa gelebilir ve hiçbir bağış talep edilmeden sorular sorabilir ya da bir doktorla görüşebilir," dedi İyatil. "Bugün meşgul bir gün olacak, bir kargaşa günü. Bu içeriye sızmayı daha kolay hâle getirir ama onların senin elini kolunu sallayarak girmene izin verecekleri anlamına gelmiyor."

Shallan başını sallayarak onayladı.

"Eğer sen bunu gece yapmayı tercih edersen, belki ben Mraize'i meselenin o zamana kadar beklemesi için ikna edebilirim."

Shallan başını sallayarak reddetti. Onun karanlıkta sinsi sinsi gezinme konusunda hiç tecrübesi yoktu. Sadece kendini aptal durumuna düşürürdü.

Ama içeri nasıl girecekti...

"Taşıyıcı," diye emretti başını pencereden dışarı uzatarak ve işaret ederek. "Bizi şuradaki binaya götür, sonra da yere indir. Hizmetkârlarından birini usta hekimleri araması için gönder. Onlara benim yardıma ihtiyacım olduğunu söylesinler."

Parshmenlerin başındaki Shallan'ın küreleriyle kiralanmış olan onluk kabaca başını salladı. Onluklar garip tiplerdi. Bu onluk parshmenlerin sahibi değildi, sadece onları kiralayan kadın için çalışıyordu. Koyu gözleriyle Peçe sosyal açıdan onun aşağısında olacaktı ama öte yandan maaşını veren de oydu, ve bu yüzden adam da ona başka herhangi bir efendiye yapacağı şekilde davranıyordu.

Tahtırevan yere indirildi ve parshmenlerden bir tanesi onun ricasını iletmek için gitti.

"Hasta numarası mı yapacaksın?" diye sordu İyatil.

"Onun gibi bir şey," dedi Shallan dışarıdan yaklaşan ayak sesleri duyarken. Parshmen onları bu tarafa doğru getirirken konuşmakta olan bir çift ardentle karşılaşmak için aşağı indi. Onu şöyle bir inceleyerek, koyu gözlerine ve iyi yapılmış ancak sert kullanım için oldukları belli olan giysilerine dikkat ettiler. Büyük olasılıkla onun üst-orta Nan'lardan bir tanesinde olduğu sonucuna varmışlardı; bir vatandaş, ama özellikle önemli olan bir tanesi değil.

"Sorun nedir genç hanım?" diye sordu iki ardentin yaşlı olanı.

"Ablam," dedi Shallan. "O bu garip maskeyi yüzüne taktı ve çıkarmayı reddediyor."

Tahtırevanın içinden alçak sesli bir sızlanma geldi.

"Çocuğum," dedi öndeki ardent, ses tonu bıkkındı. "İnatçı bir kardeş, ardentleri ilgilendiren bir mesele değildir."

"Anlıyorum, birader," dedi Shallan ellerini önünde kaldırarak. "Ama bu basit bir inat değil. Sanırım... Sanırım Yokelçilerden biri onun içine girdi!"

Tahtırevanın perdelerini kenara çekerek içerideki İyatil'i gözler önüne serdi. Garip maskesi ardentlerin geri çekilmelerine ve itirazlarını kesmelerine neden olmuştu. İkiliden daha genç olanı kocaman açılmış gözlerini İyatil'e dikti.

İyatil Shallan'a doğru döndü ve, neredeyse duyulmaz bir iç çekişle, yerinde ileri geri sallanmaya başladı. "Onları öldürelim mi?" diye mırıldandı. "Hayır. Hayır, yapamayız. Ama birileri görecek! Hayır, öyle şeyler söyleme. Hayır. Seni dinlemeyeceğim." Bir şarkı mırıldanmaya başladı.

Daha genç ardent, kıdemli olanına doğru bakmak için döndü.

"Durum ciddi," dedi ardent başını sallayarak onaylarken. "Taşıyıcı, gel. Parshmenlerine tahtırevanı getirt."

Kısa bir süre sonra, Shallan küçük bir manastır odasının köşesinde durmuş, İyatil'in oturup birkaç ardentin bakımlarına direnmesini izliyordu. Tekrar tekrar eğer maskesini çıkarırlarsa, onları öldürmek zorunda kalacağına dair uyarıyordu.

Bu rolün bir parçasıymış gibi görünmüyordu.

Neyse ki, onun dışında rolünü iyi oynuyordu. Sayıklamaları, gizli yüzüyle de bir araya geldiğinde, Shallan'ı bile titretiyordu. Ardentler ise büyülenmiş, ve dehşete düşmüş gibi görünüyorlardı.

Çizime odaklan, diye düşündü Shallan kendi kendine. Bu ardentlerden bir tanesinin resmiydi, yaklaşık kendisiyle aynı boyda olan tombul bir adam. Çizim aceleci ancak becerikliydi. Shallan kendisini boş boş sakallı olmanın nasıl bir şey olacağını düşünürken buldu. Kaşınır mıydı? Ama hayır, başındaki kıllar kaşındırmıyordu, o zaman yüzündekiler neden kaşındıracaktı ki? Yemeğin bulaşmasına nasıl engel oluyorlardı?

Birkaç hızlı işaretle çizimi bitirdi, sonra sessizce ayağa kalktı. İyatil yeni bir sayıklama kriziyle ardentlerin dikkatini üzerinde tuttu. Shallan ona teşekkürle başını salladı, sonra kapıdan dışarı süzülerek koridora çıktı. Yalnız olduğunu görmek için yanlara bir göz attıktan sonra, kendisini o ardente dönüştürmek için bir Fırtınaışığı bulutu kullandı. Bundan sonra, arkasına uzanarak illüzyondan dışarı taşma riski olan tek şey olan düz kızıl saçlarını ceketinin ensesinden içeri soktu.

"Desen," diye fısıldadı dönerek ve rahat bir havayla koridor boyunca yürüdü.

"Mmm?"

"Onu bul," dedi Shallan çantasından Mraize'in ağaca bıraktığı delinin bir çizimini çıkarırken. Çizim uzaktan yapılmıştı ve çok da iyi değildi. Umuyordu ki...

"Soldan ikinci koridor," dedi Desen.

Shallan başını eğerek ona baktı, gerçi yeni kıyafeti olan ardent cüppesi onun ceketinin üzerinde durduğu yeri gizliyordu. "Nereden biliyorsun?"

"Senin dikkatin çiziminin üzerindeydi," dedi. "Ben etrafa bakındım. Dört kapı ileride çok ilginç bir kadın var. Görünüşe göre duvara dışkı sürüyordu."

"Öf." Shallan kokusunu alabildiğini düşündü.

"Desenler..." dedi Desen yürürlerken. "Onun ne yazdığına iyice bir bakamadım ama çok ilginç görünüyordu. Sanırım ben gidip..."

"Hayır," diye fısıldadı Shallan. "Benimle kal." Yürüyerek geçen birkaç ardente başını sallayarak gülümsedi. Neyse ki onunla konuşmadılar, sadece baş sallayarak karşılık verdiler.

Manastır binasında da, Dalinar'ın savaş kampındaki neredeyse her şey gibi, sıkıcı, süssüz koridorlar açılmıştı. Shallan Desen'in tarifini takip ederek taşlara yerleştirilmiş kalın bir kapıya ulaştı. Kilit Desen'in yardımıyla tıkırdayarak açıldı ve Shallan sessizce içeri süzüldü.

Tek küçük pencere, daha çok bir yarık denilebilirdi, yatağın üzerinde oturmakta olan iri şekli tam olarak aydınlatmaya yetecek kadar ışık vermiyordu. Makabaki krallıklarından bir adam gibi koyu deriliydi ve koyu, perişan saçları ile kocaman kolları vardı. Bunlar ya bir ağır işçinin, ya da bir askerin kollarıydı. Adam kamburunu çıkar-

mış, sırtı eğik, başı aşağıda oturuyordu, pencereden gelen zayıf ışık sırtında beyazdan bir şerit açıyordu. Bu haşin, güçlü bir siluet oluşturmuştu.

Adam fısıldıyordu. Shallan sözlerini seçemiyordu. Sırtı kapıya dayalı titredi ve Mraize'in ona verdiği çizimi kaldırdı. Bu aynı kişi gibi görünüyordu, en azından deri rengi ve sağlam yapısı aynıydı, gerçi bu adam resmin işaret ettiğinden çok çok daha kaslıydı. Fırtınalar... Adamın o elleri sanki Shallan'ı tutsa bir kremcik gibi ezebilirmiş gibi görünüyordu.

Adam hareket etmiyordu. Başını kaldırmıyor, kımıldanmıyordu. Yuvarlanarak burada durmuş bir kaya gibi görünüyordu.

"Neden bu odanın içi bu kadar karanlık tutuluyor?" diye sordu Desen, tamamen neşeliydi.

"Delirenlere yardım etmek için modern teoriler loş alanları tavsiye ediyor," diye fısıldadı Shallan. "Çok fazla ışık onları uyarıyor ve tedavinin etkinliğini azaltabiliyor." En azından hatırladığı buydu. Bu konu hakkında çok fazla okumamıştı. Oda *gerçekten* karanlıktı. O pencere birkaç parmaktan daha kalın olamazdı.

Adam ne fısıldıyordu? Shallan dikkatli bir şekilde ilerledi. "Beyefendi?" diye sordu. Ondan sonra tereddüt ederek yaşlı, şişman bir ardentin bedeninden genç bir kadının sesini çıkarmakta olduğunu fark etti. Bu adamı ürkütür müydü? Ona bakmıyordu, o yüzden Shallan illüzyonu kaldırdı.

"Kızgın gibi görünmüyor," dedi Desen. "Ama ona delirmiş diyorsunuz."

" 'Delirme'nin iki tanımı var," dedi Shallan. "Biri kızgın olmak demek. Öbürü de kafasında sorun olmak demek."

"Ah, bağını kaybetmiş bir spren gibi," dedi Desen.

"Tam olarak değil, sanırım," dedi Shallan delinin yanına yaklaşarak. "Ama benzer." Adamın yanında çömelerek ne dediğini anlamaya çalıştı.

"Dönüşün, Issızlık'ın zamanı yakın," diye fısıldadı adam. Shallan derisi düşünülünce ondan bir Azish şivesi beklemişti ama Alethçe'yi kusursuz bir şekilde konuşuyordu. "Hazırlanmak zorundayız. Sizler geçmiş zamanlardaki yıkımdan sonra çok şeyi unutmuş olacaksınız."

Shallan odanın yan tarafındaki gölgelerin içinde kaybolmuş olan desene doğru baktı, sonra tekrar adama baktı. Koyu kahverengi gözlerinden ışık yansıyordu, gölgelerle kaplı bir çehrenin üstündeki iki berrak iğne deliği. O kambur duruşu o kadar mutsuz görünüyordu ki. Fısıldamaya devam etti, tunç ve çelikten, hazırlıklardan ve eğitimden bahsetti.

"Sen kimsin?" diye fısıldadı Shallan.

"Talenel'Elin. Sizin Taşkiriş dediğiniz."

Shallan bir ürperme hissetti. Sonra deli devam etti, daha önce söylediği şeylerin aynılarını söylüyor, tam olarak tekrar ediyordu. Shallan adamın dediğinin sorusunun cevabı mı, yoksa sadece anlatısının bir parçası mı olduğundan bile emin olamıyordu. Daha başka bir soruya cevap vermedi.

Shallan geriye çekilerek kollarını kavuşturdu, çantası omzunda asılıydı.

"Talenel," dedi Desen. "Ben o ismi biliyorum."

"Talenelat'Elin Elçiler'den bir tanesinin adı," dedi Shallan. "Bu neredeyse aynı."

"Ah." Desen durakladı. "Yalan?"

"Şüphesiz," dedi Shallan. "Dalinar Kholin'in *Yaradan'ın Elçileri'nden* bir tanesini bir tapınağın arka odalarına kilitlemiş olması hiçbir mantığa sığmaz. Pek çok deli kendilerinin başka birisi olduğunu düşünür."

Elbette, pek çok kişi Dalinar'ın kendisinin de deli olduğunu söylüyordu. Ve o Parlayan Şövalyeleri de tekrar kurmaya çalışıyordu. Kendisini Elçiler'den birisi zanneden bir deliyi bulup getirmek de bununla uyumlu olabilirdi.

"Deli," dedi Shallan. "Sen nereden geldin?"

Adam fısıldamaya devam etti.

"Dalinar Kholin senden ne istiyor, biliyor musun?"

Daha fazla fısıltı.

Shallan içini çekti ama diz çöktü ve Mraize'e göndermek için onun sözlerini tam olarak yazdı. Bütün monoloğunu kaydetmişti ve yeni bir şeyler söylemeyeceğinden emin olmak için hepsini iki kere daha dinledi. Gerçi bu sefer iddia ettiği adını söylememişti. Bir değişiklik buydu.

O *gerçekten de* Elçiler'den biri olamazdı, değil mi?

Salak olma, diye düşündü yazı araçlarını kaldırırken. *Elçiler güneş gibi parlar, Şerefkılıçları'nı kuşanırlar ve bin borunun sesiyle konuşurlardı*. Onlar bir emirle binaları devirebilir, fırtınaları itaate zorlayabilir ve bir dokunuşla hastalıkları iyileştirebilirdi.

Shallan kapıya doğru yürüdü. Şimdiye kadar, öbür odada eksikliğinin fark edilmiş olması gerekirdi. Geri dönmesi ve kurumuş boğazı için bir içecek aramak üzere gittiği yalanını anlatmalıydı. Ama ilk önce ardent illüzyonuna tekrar bürünmek isteyecekti. İçine biraz Fırtınaışığı çekti, sonra nefesini bırakarak ardentin hâlâ taze olan hatırasıyla...

"Aaaaaaaa!"

Deli çığlık atarak ayağa fırladı. İnanılmaz bir hızla hareket ederek Shallan'ın üstüne atıldı. Shallan şaşkınlıkla ciyaklarken onu yakaladı ve iterek Fırtınaışığı bulutunun içinden çıkardı. Görüntü dağılarak buharlaştı ve deli Shallan'ı duvara çarptı, nefes nefeseydi, gözleri kocaman açılmıştı. Hummalı gözlerle Shallan'ın yüzünü araştırdı, gözbebekleri bir oraya, bir buraya atılıyordu.

Shallan nefesi tıkanarak titredi.

On kalp atışı.

"İshar'ın Şövalyeleri'nden biri," diye fısıldadı deli. Gözleri kısıldı. "Hatırlıyorum... O onları kurdu mu? Evet. Birkaç Issızlık önce. Artık sadece laftan ibaret değil. Binlerce yıldır laftan ibaret değildi. Ama... Ne zaman..."

Tökezleyerek ondan uzaklaştı, eli başındaydı. Parekılıcı ellerinin içine düştü ama Shallan'ın ona ihtiyacı kalmamış gibi görünüyordu. Adam ona sırtını döndü, yatağına yürüdü, sonra da yattı ve dertop oldu.

Shallan dikkatle ilerledi ve onun tekrar daha önceki şeyleri fısıldamaya geri dönmüş olduğunu buldu. Kılıç'ı gönderdi.

Annemin ruhu...

"Shallan?" diye sordu Desen. "Shallan, sen delirdin mi?"

Shallan silkinerek kendini topladı. Ne kadar zaman geçmişti? "Evet," dedi aceleyle kapıya doğru yürürken. Dışarıya bir göz attı. Bir daha bu odanın içinde Fırtınaışığı kullanmaya cesaret edemezdi. Dışarıya süzülüp, sonra...

Lanet. Birkaç kişi koridordan yürüyerek yaklaşıyorlardı. Onların geçmelerini beklemek zorunda kalacaktı. Yalnız, onlar tam olarak bu kapıya doğru geliyormuş gibi görünüyorlardı.

İçlerinden bir tanesi ise Yücebey Amaram'dı.

64

HAZİNELER

Evet, memnuniyetsizlik içindeyim. Senin deyiminle daimi olarak.

Kaladin sırasının üzerinde yatmış, yerdeki baharatlı buğulama tallew kâsesini görmezden geliyordu.

Kendisini hayvanat bahçesindeki aksırt gibi hissetmeye başlamıştı. Kafesin içindeki bir avcı. Fırtınalar esirgese de onun sonu zavallı yaratık gibi olmasa. Solgun, aç, şaşkın. *Onlar esaret altında pek dayanmıyorlar,* demişti Shallan.

Kaç gün olmuştu? Kaladin umursamadığını fark etmişti. Bu onu endişelendiriyordu. Bir köle olarak geçirdiği zaman sırasında da tarihi umursamayı bırakmıştı.

Bir zamanlar olduğu sefilden o kadar da uzaklaşmış değildi. Kendisinin krem ve balçıkla kaplanmış bir yamaca tırmanmaya çalışan bir adam gibi, aynı kafa yapısına doğru kaydığını hissediyordu. Ne zaman kendisini daha yukarı çekmeye başlasa, geri kayıyordu. Eninde sonunda düşecekti.

Eski düşünme yöntemleri... Bir kölenin düşünme yöntemleri... İçinde çalkalanıyordu. Umursamayı kes. Sadece bir sonraki yemek için ve onu diğerlerinden nasıl uzak tutacağın için endişe et. Çok fazla düşünme. Düşünmek tehlikeli. Düşünmek umut ettirir, istettirir.

Kaladin bağırarak kendini sıranın üstünden attı ve, elleri başında, küçük odanın içinde volta atmaya başladı. O kendisini güçlü olarak düşünmüştü. Bir savaşçı. Ama bunu onun elinden almak için yapmaları gereken tek şey onu birkaç hafta için bir kutunun içine tıkıştırmaktı ve gerçek geri dönüyordu! Kendini parmaklıklara vurdu ve aralarından bir elini uzattı, duvardaki lambalara doğru. İçine bir nefes çekti.

Hiçbir şey olmadı. Fırtınaışığı yoktu. Küre parlamaya devam etti, düz ve istikrarlıydı.

Kaladin haykırarak daha ileriye uzandı, parmak uçlarını o uzak ışığa doğru itti. *Karanlığın beni almasına izin verme,* diye düşündü. O... Dua etmişti. Bunu en son yapmasından beri ne kadar zaman olmuştu? Kelimeleri düzgünce yazacak ve yakacak kimsesi yoktu ama Yaradan kalpleri dinlerdi, değil mi? *Lütfen. Bir daha olmaz. Ona geri dönemem.*

Lütfen.

O küreye doğru kendini zorladı, nefesini çekti. Işık *direnç* gösterirmiş gibi göründü, sonra coşarak parmak uçlarının içine doğru aktı. Fırtına damarlarının içinde yükseldi.

Kaladin gözlerini kapatarak nefesini tuttu, tadını çıkarıyordu. Güç içinde kıvrandı, kaçmaya çalışıyordu. İterek parmaklıklardan uzaklaştı ve tekrar volta atmaya başladı, deminki kadar hummalı değildi.

"Senin için endişeleniyorum." Syl'in sesiydi. "Sen kararıyorsun."

Kaladin gözlerini açtı ve en sonunda onu buldu, sanki salıncaktaymış gibi parmaklıkların iki tanesinin arasında oturuyordu.

"Ben iyi olacağım," dedi Kaladin, Fırtınaışığı duman gibi dudaklarından yükseliyordu. "Sadece bu kafesten dışarı çıkmam gerek."

"Bu daha kötüsü. Bu karanlık... Karanlık..." Yan tarafa doğru baktı, sonra aniden kıkırdadı, zemindeki bir şeyleri incelemek için fırlayıp gitti. Küçük bir kremcik odanın kenarı boyunca sürünüyordu. Syl onun üzerinde durmuş, kabuğunun şiddetli kırmızı ve eflatun rengi karşısında gözlerini kocaman açmıştı.

Kaladin gülümsedi. O hâlâ bir sprendi. Çocuk gibiydi. Dünya Syl için harikalarla dolu bir yerdi. Bu nasıl bir şey olurdu?

Oturdu ve yemeğini yedi, sanki bir süre için kasvetini bir kenara itmiş gibi hissediyordu. Neden sonra, onu kontrol eden muhafızlardan bir tanesi sönük küreyi buldu. Kaşlarını çatarak çıkardı, değiştirmeden önce başını salladı ve yoluna devam etti.

◆◆◆

Amaram bu odaya geliyordu.

Saklan!

Shallan Fırtınaışığı'nın geri kalanını püskürterek etrafına sarmaktaki hızıyla gurur duydu. Delinin daha önce Işıkörüsüne nasıl tepki verdiğini aklına bile getirmemişti, gerçi belki getirmesi gerekirdi. Ne olursa olsun, adam bu sefer fark etmiş gibi görünmedi.

Bir ardent mi olmalıydı? Hayır. Çok daha basit bir şey, daha hızlı bir şey.

Karanlık.

Giysileri siyaha döndü. Derisi, şapkası, saçı; her şey saf siyahtı. Kapıdan uzaklaşarak, odanın yarık gibi pencereden en uzak köşesine çekildi, hareketsizleşti. İllüzyonu yerine oturduğu zaman, Işıkörü normalde derisinden yükselecek olan Fırtınaışığı'nı tüketmeye başlayarak, Shallan'ın varlığını daha da gizledi.

Kapı açıldı. Kalbi içinde gök gürültüsü gibi atıyordu. Sahte bir duvar yaratmak için zamanının olmasını dilerdi. Amaram yanında genç bir koyugöz adamla odaya girdi, Alethi olduğu belliydi, kısa koyu saçları ve belirgin kaşları vardı. Kholin üniforması giymişti. Kapıyı arkalarından sessizce kapattılar, Amaram cebine bir anahtar attı.

Shallan burada abisinin katilini gördüğü için anında içinde bir öfke hissetti ama bunun biraz azalmış buldu. Yoğun bir nefret yerine, için için kaynayan bir tiksinti. Şimdi Helaran'ı son görmesinin üzerinden uzun zaman geçmişti. Ve Balat da, büyük abisinin onları terk ettiğini söylerken tamamen haksız değildi.

Bu adamı öldürmeye çalışmak içindi görünüşe göre, ya da en azından Amaram ve onun Parekılıcı hakkında okuduğu şeylerden varabildiği sonuç buydu. Helaran neden bu adamı öldürmeye gitmişti? Ve Shallan büyük ihtimalle aslında sadece kendisini savunmuş olan Amaram'ı gerçekten de suçlayabilir miydi?

O kadar az şey bildiğini hissediyordu ki. Gerçi Amaram yine de bir piçti, elbette.

Amaram ve Alethi koyugöz birlikte deliye doğru döndüler. Shallan büyük ölçüde karanlık olan odada onların yüzlerini pek seçemiyordu. "Neden siz kendiniz duymakta ısrar ediyorsunuz bilmiyorum, Berrakbey," dedi hizmetkâr. "Ben size onun ne dediğini anlattım."

"Sessiz ol, Bordin," dedi Amaram odayı geçerek. "Kapıyı dinle."

Shallan sırtını köşeye bastırmış, kımıltısız duruyordu. Onu göreceklerdi, değil mi?

Amaram yatağın yanında diz çöktü. "Ulu Prens," diye fısıldadı elini delinin omzuna koyarak. "Dönün. Sizi görmeme izin verin."

Deli başını kaldırdı, hâlâ mırıldanıyordu.

"Ah..." dedi Amaram nefesini bırakarak. "Yukarıdaki Yaradan, on isimler, hepsi doğru. Ne güzelsiniz. Gavilar, başardık. En sonunda *başardık*."

"Berrakbey?" dedi Bordin kapıdan. "Burada olmaktan hoşlanmıyorum. Eğer keşfedilirsek, insanlar sorular sorabilir. Hazine..."

"O gerçekten de Parekılıçları'ndan bahsetti mi?"

"Evet," dedi Bordin. "Bütün bir dizisinden."

"Şerefkılıçları," diye fısıldadı Amaram. "Ulu Prens, lütfen, bana da bu kulunuza söylediğiniz sözlerin aynılarını söyleyin."

Deli mırıldanmaya devam etti, Shallan'ın duyduklarının aynısıydı. Amaram dizlerinin üstünde beklemeye devam etti ama en sonunda endişeli Bordin'e doğru döndü. "Ee?"

"O aynı sözleri her gün tekrar ediyordu," dedi Bordin. "Ama Kılıç'lardan sadece bir kere bahsetti."

"Bunu kendim duymak isterim."

"Berrakbey... Biz burada günlerce bekleyebilir ve o sözleri duymayabiliriz. Lütfen. Gitmemiz gerek. Ardentler eninde sonunda buraya da gelecekler."

Amaram gözle görülür bir gönülsüzlükle ayağa kalktı. "Ulu Prens," dedi delinin kıvrılmış şekline doğru. "Ben hazinelerinizi geri almaya gidiyorum. Onlardan başkalarına bahsetmeyin. Ben Kılıç'ları iyilik için kullanacağım." Bordin'e doğru döndü. "Gel. Bu yeri arayalım."

"Bugün mü?"

"Sen yakında demiştin."

"Evet, ee, ben de onu o yüzden ta buralara kadar getirmiştim. Ama..."

"Eğer o bundan kazara başkalarına da bahsedecek olursa, ben onların gittiklerinde orayı hazinelerden arınmış olarak bulmalarını isterim. Gel, çabuk. Ödüllendirileceksin."

Amaram uzun adımlarla dışarı çıktı. Bordin kapıda deliye bakarak oyalandı, sonra çıktı ve bir tıkırtıyla kapıyı kapattı.

Shallan uzun, derin bir nefesi bırakarak yere çöktü. "Bu o boncuklar denizi gibi."

"Shallan?"

"İçine düştüm ve sorun suyun boyumu aşması değil; bunun su bile olmaması ve içinde nasıl yüzüleceği hakkında hiçbir fikrim yok."

"Bu yalanı anlamadım," dedi Desen.

Shallan başını salladı, renk derisine ve kıyafetine geri süzülüyordu. Kendisini tekrar Peçe'ye dönüştürdü, sonra delinin sayıklamalarının sesi eşliğinden kapıya doğru yürüdü. *Savaş Elçisi. Dönüş'ün zamanı yakın...*

Çıkınca, İyatil'in olduğu odaya geri döndü ve ardentlerden bol bol özürler diledi. Kaybolduğu iddia ederek yalvardı ama onu tahtırevanına geri götürecek bir eşlikçiyi kabul edeceğini söyledi.

Ancak gitmeden önce, sanki ablasına veda etmek istermiş gibi, İyatil'e sarılmak için öne eğildi.

"Sen kaçabilir misin?" diye fısıldadı Shallan.

"Aptal olma. Elbette kaçabilirim."

"Bunu al," dedi Shallan İyatil'in eldivenli hürelinin içine bir kâğıt sayfası sıkıştırarak. "Üstüne delinin sayıklamalarını yazdım. Değişmeden tekrar ediyor. Amaram'ın gizlice odaya girdiğini gördüm; o bu sözlerin gerçek olduğunu düşünüyormuş gibi ve delinin daha önce bahsettiği bir hazineyi arıyor. Bu gece sana ve diğerlerine uzakalemle ayrıntılı bir rapor yazacağım."

Shallan geri çekilmeye çalıştı ama İyatil onu tutmaya devam etti. "Sen gerçekten kimsin, Peçe?" diye sordu kadın. "Beni gizlice gözlerken yakaladın ve sokaklarda benden kaçabiliyorsun. Bu kolay değildir. Mraize yetenekli çizimlerine hayran kalıyor, onun gördüğü şeyler düşünülecek olursa, neredeyse imkânsız iş. Şimdi de bugün çıkardığın iş var."

Shallan bir heyecan hissetti. Neden bu insanların saygısını kazandığı için bu kadar heyecan hissediyordu ki? Onlar katildi.

Ama fırtınalar alsın onu, Shallan bu saygıyı *hak etmişti*.

"Ben gerçeği arıyorum," dedi Shallan. "Nerede olursa olsun, kimin elinde olursa olsun. Ben buyum." İyatil'e başını salladı, sonra geri çekildi ve manastırdan kaçtı.

O gece daha sonra, günün olaylarının tam bir raporunu gönderdikten (ve deli, Amaram ve Bordin'in çizimlerini de yapmaya söz verdikten) sonra, Mraize'den gelen basit bir cevap aldı.

Gerçek kurtardığından daha çok kişiyi yok eder, Peçe. Ama sen kendini kanıtladın. Artık bizim diğer üyelerimizden korkmana gerek yok. Belli bir dövme yaptırman gerekiyor, sadakatinin bir sembolü olarak. Ben bir çizim göndereceğim. Bunu üzerinde nereye istersen yaptırabilirsin ama tekrar görüştüğümüz zaman bunu bana göstermen gerekli.

Hayaletkanlar'a hoş geldin.

Metamorfozun öncesini hatırlamayacaktır ve eğitimin yeni bir hayva...
başlaması gerekir. Uysal bir larvanın pupadan sonra da öyle olacağını...

Olgun larvaları pupa yapmaya teşvik etmek için onları sürekli ...
kayazambağı yapraklarından oluşan bir diyet ile besleyin. Yetişkin ...
larınızın pupa yapmasına engel olmak için, içme sularına şistkabuk ...
damlaları ekleyin ve chullara bir fırtınadan önce ezilmiş kabukk...
yedirin. Chullarınızın pupa yapmasını engellemenin en kanıtlanmış ...
yöntemi ise, hayvanlarınızı yücefırtınalar sırasında sığınağa koymak...

ŞEK. 38: — CHULUN METAMORFOZU: LARVA (CHUL KREMCIĞI), BIRINCI P...
YETIŞKIN CHUL, İKINCI PUPA, YAŞLILIK.

65

HAK EDEN KİŞİ

BİR BUÇUK YIL ÖNCE

B*u modern dünyada bir kadının yeri nedir?* diyordu Jasnah Kholin'in kelimeleri. *Her ne kadar akranlarımdan bu kadar çoğu sorsalar da ben bu soruya isyan ediyorum. Bu sorgulamanın doğasında olan önyargı onların çok fazlası için sanki görünmezmiş gibi duruyor. Geçmişin varsayımlarının pek çoğuna meydan okumaya gönüllü oldukları için kendilerini ilerlemeci olarak kabul ediyorlar.*

Onlar daha da büyük olan varsayımı, kadınlar için bir "yerin" tanımlanması ve ortaya koyulmasının gerekli olduğu varsayımını görmezden geliyorlar. Nüfusun yarısı, artık nasıl olacaksa, tek bir konuşmanın sonucunda ulaşılacak olan bir role indirgenecek. Bu rol ne kadar geniş olursa olsun, doğası gereği kadınlık denilen sonsuz çeşitlilikte bir indirgenmeden ibaret olacaktır.

Ben diyorum ki, kadınlar için hiçbir rol yoktur. Bunun yerine, her kadın için bir rol vardır ve bunu da kendisinin oluşturması gereklidir. Bazıları için, bu bir âlimin rolü olacaktır; diğerleri için, bu bir eşin rolü olacaktır. Başkaları için, ikisi birden olacaktır. Daha da başkaları için, ikisi de olmayacaktır.

Benim sözlerimi bir kadının rolünü bir diğerininkinden daha fazla değerli olarak gördüğümü varsayarak saptırmayın. Benim hedefim toplumumuzu katmanlaştırmak değil; biz bunu zaten fazlasıyla iyi yapmışız; benim hedefim söylemlerimizi çeşitlendirmek.

Bir kadının gücü seçmiş olduğu rolü her ne ise onda değil, o rolü seçme gücünde olmalıdır. Bana bu noktayı belirtmemin gerekli olması bile şaşırtıcı bir şeymiş gibi görünüyor, çünkü ben bunu konuşmamızın temeli olarak görüyorum.

Shallan kitabı kapattı. Babasının Helaran'ın suikastını emretmesinden bu yana daha iki saat bile geçmemişti. Shallan odasına çekildikten sonra, dışarıdaki koridorda babasının muhafızlarından bir çifti belirmişti. Büyük olasılıkla onu izlemek için değillerdi, Shallan babasının onun Helaran'ın öldürülmesini emrettiğini duyduğunu bileceğini hiç sanmıyordu. Muhafızlar Shallan'ın üvey annesi Malise'in kaçmaya çalışmayacağından emin olmak içindi.

Bu hatalı bir varsayım olabilirdi. Shallan babasının soğuk, öfkeli bağırışları ve onun çığlıklarından sonra Malise'in hâlâ hayatta olup olmadığından bile emin değildi.

Shallan saklanmak istiyordu, dolabının içine çömelip üstünü battaniyelerle örterek gözlerini sıkı sıkı kapatmayı. Jasnah Kholin'in kitabının sözleri onu güçlendiriyordu, gerçi bazı açılardan Shallan'ın onu okuyor olması bile komik görünüyordu. Yüceleydi Kholin seçmenin asaletinden bahsediyordu, sanki her kadının böyle bir fırsatı varmış gibi. Bir anne ya da bir âlim olmak arasındaki seçim Jasnah'nın tahminine göre zorlu bir seçimmiş gibi görünüyordu. Bu hiç de zorlu bir seçim değildi! Bu olmak için gayet müthiş bir yermiş gibi görünüyordu! İkisi de öfke, bunalım ve umutsuzlukla kaynamakta olan bir evde korku hayatı yaşamayla kıyaslandığı zaman şahane olurdu.

Shallan Yüceleydi Kholin'in nasıl biri olması gerektiğini hayal etti; başkalarının yapması gerektiğinde ısrar ettiği şeyleri yapmayan yetenekli bir kadın. Gücü, otoritesi olan bir kadın. Rüyalarının peşinden gitme lüksüne sahip olan bir kadın.

Bu nasıl bir şey olurdu?

Shallan ayağa kalktı. Kapıya doğru yürüdü, sonra da aralayarak açtı. Her ne kadar akşam ilerlemiş olsa da, iki muhafız hâlâ koridorun öbür ucunda duruyorlardı. Shallan'ın kalbi küt küt atıyordu ve ürkekliğine lanet etti. Neden o da odasında sinerek başını yastığın altına saklayan birisi yerine, harekete geçen kadınlar gibi olamıyordu?

Titreyerek odasından dışarı süzüldü. Askerlere doğru sessizce ilerledi, gözlerini üzerinde hissediyordu. Bir tanesi elini kaldırdı. Shallan adamın adını bilmiyordu. Bir zamanlar o bütün muhafızların adlarını bilirdi. O adamlar, onun yanlarında büyümüş olduğu adamlar şimdi değiştirilmişti.

"Babamın bana ihtiyacı olacak," dedi muhafızın hareketine kulak asmayarak. Her ne kadar açıkgözlü olsa da, Shallan'ın ona itaat etmesine gerek yoktu. O her günün büyük bir kısmını odasında geçiriyor olsa da, hâlâ muhafızdan çok daha yüksek bir mertebedeydi.

Yürüyerek adamların yanından geçti, titreyen ellerini iyice sıkmıştı. Gitmesine izin verdiler. Babasının kapısının önünden geçtiği zaman içeriden yumuşak bir ağlama duydu. Neyse ki, Malise hâlâ yaşıyordu.

Babasını ziyafet salonunda yalnız başına otururken buldu, iki ateş çukuru da kükrüyordu, alevlerle dolulardı. O yüksek masaya yığılmış, gözlerini masanın üzerine dikmişti. Sert ışık tarafından aydınlatılıyordu.

Shallan o kendisini fark etmeden önce mutfağa süzüldü ve en sevdiği içkiden yaptı. Günün soğuğuna karşı ısıtılmış ve tarçınla baharatlandırılmış koyu eflatun şarap. Shallan yürüyerek ziyafet salonuna geri dönerken başını kaldırdı. Shallan kupayı onun önüne koyarak gözlerinin içine baktı. Bugün içlerinde hiç karanlık yoktu. Sadece o vardı. Bu günlerde bu çok ender oluyordu.

"*Dinlemiyorlar* Shallan," diye fısıldadı. "Kimse dinlemiyor. Kendi evime karşı savaşmak zorunda olmaktan nefret ediyorum. Onların bana destek olmaları gerek." İçkiyi aldı. "Wikim zamanın yarısını duvara bakarak geçiriyor. Jushu'nun hiç değeri yok ve Balat da her adımında bana direniyor. Şimdi Malise de."

"Ben onlarla konuşacağım," dedi Shallan.

Babası şarabı içti, sonra da başını sallayarak onayladı. "Evet. Evet, bu iyi olur. Balat hâlâ orada o lanet baltatazısı cesetleriyle birlikte. Öldükleri için memnunum. O eniklerin hepsi çelimsizdi. Onun zaten onlara ihtiyacı yok..."

Shallan serin havaya çıktı. Güneş batmıştı ama malikânenin saçaklarına asılmış fenerler vardı. Shallan bahçeleri geceleyin çok ender görmüştü ve karanlığın içinde gizemli bir havaya bürünüyorlardı. Sarmaşıklar yokluğun içinden uzanan, yakalayacak ve gecenin içine çekip götürecek bir şeyleri arayan parmaklar gibi görünüyordu.

Balat banklardan bir tanesinin üzerine yatmıştı. Shallan yürüyerek ona doğru yaklaşırken bir şeyler ayaklarının altında çıtırdadı. Kremcik pençeleri, birer birer gövdelerinden koparılmış, sonra da yere atılmışlardı. Shallan titredi.

"Gitmeniz gerek," dedi Balat'a.

O kalkıp oturdu. "Ne?"

"Babam artık kendisini kontrol edemiyor," dedi Shallan yumuşak bir şekilde. "Sizin hâlâ yapabilecekken gitmeniz gerek. Malise'i de yanına almanı istiyorum."

Balat elini dağılmış kıvırcık saç yığınının içinden geçirdi. "Malise mi? Babam onun gitmesine asla izin vermez. O bizi kovalatır."

"Sizi her hâlükârda kovalatacak," dedi Shallan. "Helaran'ı kovalıyor. Bugün adamlarından bir tanesine abimizi bulup öldürmesini emretti."

"Ne!" Balat ayağa kalktı. "Vay puşt! Ben... Ben..." Karanlığın içinde Shallan'a baktı, yüzü yıldız ışığıyla aydınlanıyordu. Sonra çöktü, tekrar geri oturarak başını ellerinin arasına aldı. "Ben bir korkağım Shallan," diye fısıldadı. "Ah, Fırtınababa, ben bir korkağım. Onunla yüzleşemeyeceğim. Yapamam."

"Helaran'a git," dedi Shallan. "Eğer gerekli olsaydı, onu bulabilir miydin?"

"O... Evet, o bana Velath'da onunla iletişime geçmemi sağlayabilecek olan birisinin adını bıraktı."

"Malise ile Eylita'yı al. Helaran'a gidin."

"Babam yakalamadan önce Helaran'ı bulmaya vaktim olmaz."

"O zaman biz de Helaran'a haber göndeririz," dedi Shallan. "Sizin onunla buluşmanız için plan yaparız ve siz de kaçışınızı babamın uzakta olduğu bir zamana ayarlarsınız. O birkaç ay sonrası için Vedenar'a bir diğer yolculuk daha planlıyor. O yokken gidersiniz, arayı açarsınız."

Balat başını sallayarak onayladı. "Evet... Evet, bu iyi."

"Ben Helaran'a bir mektup yazacağım," dedi Shallan. "Onu babamın suikastçıları hakkında uyarmamız gerek ve ondan siz üçünüzü yanına almasını isteyebiliriz."

"Bunu senin yapmak zorunda kalmaman gerekirdi ufaklık," dedi Balat, başı eğikti. "Helaran'dan sonra en büyük benim. Şimdiye kadar babamı durdurmayı başarmış olmam gerekirdi. Bir şekilde."

"Malise'i buradan götür," dedi Shallan. "Bu yeterli olacak."

Balat başını salladı.

Shallan eve geri döndü, itaatsiz ailesi hakkında kafa yormakta olan babasının yanından geçti ve mutfaktan bir şeyler aldı. Sonra merdivenlere geri döndü ve yukarı doğru baktı. Birkaç derin nefes alarak eğer onu durduracak olurlarsa muhafızlara ne

söyleyeceğinin üzerinden geçti. Sonra da hızla yukarı çıktı ve babasının oturma odasına giden kapıyı açtı.

"Bekle," dedi koridor muhafızı. "Emir bıraktı. Kimse girip çıkmayacak."

Shallan'ın boğazı sıkıştı ve antrenmanına rağmen konuşurken kekeledi. "Onunla şimdi konuştum. Malise'le konuşmamı istiyor."

Bir şeyler çiğnemekte olan muhafız onu inceledi. Shallan kendine güveninin solduğunu, kalbinin hızlandığını hissetti. Yüzleşme. O da en az Balat kadar korkaktı.

Muhafız öbürüne işaret etti, o da kontrol etmek için alt kata indi. Neden sonra geri dönerek başını salladı ve birinci adam da Shallan'a devam etmesi için gönülsüzce el salladı. Shallan içeri girdi.

Oda'ya.

O yıllardır buraya girmemişti. En son...

En son...

Bir elini kaldırarak resmin arkasından gelen ışığa karşı gözlerini perdeledi. Babası burada nasıl uyuyabiliyordu? Nasıl oluyordu da başka hiç kimse bakmıyordu, başka hiç kimse umursamıyordu? O ışık *kör ediciydi.*

Neyse ki Malise o duvara bakan rahat bir koltuğun üzerinde kıvrılmıştı, o yüzden Shallan da ışığa engel olmak için sırtını resme dönebilirdi. Bir elini üvey annesinin koluna koydu.

Shallan yıllardır birlikte yaşıyor olmalarına rağmen onu tanıyormuş gibi hissetmiyordu. Herkesin önceki karısını öldürdüğünü fısıldadığı bir adamla evlenmeyi kabul eden bu kadın kimdi? Malise Shallan'ın eğitimine nezaret ediyordu, bunun anlamı da kadınlar kaçtığı her seferinde yeni öğretmenleri onun aradığıydı, ama Malise'in kendisi Shallan'a eğitim vermek için pek bir şey yapamıyordu. İnsan bilmediği şeyi öğretemezdi.

"Anne?" dedi Shallan. Kelimeyi kullanmıştı.

Malise baktı. Odanın yakıcı ışığına rağmen, Shallan kadının dudağının yarılmış ve kanamakta olduğunu görebiliyordu. Sol kolunu dikkatle kucaklamıştı. Evet, kırıktı.

Shallan mutfaktan aldığı sargı bezini çıkardı, sonra da yaralarını silmeye başladı. O kolu sarmak için destek olarak bir şeyler bulması gerekecekti.

"Neden senden nefret etmiyor?" dedi Malise haşince. "Diğer herkesten nefret ediyor ama senden değil."

Shallan bezi kadının dudağına hafifçe bastırdı.

"Fırtınababa, ben neden bu lanetli eve geldim?" Malise titredi. "O hepimizi öldürecek. Birer birer, hepimizi mahvedecek ve öldürecek. Onun içinde bir karanlık var. Ben onu gördüm, gözlerinin arkasında. Bir canavar..."

"Sen gideceksin," dedi Shallan yumuşakça.

Malise sertçe güldü. "O benim gitmeme asla izin vermez. O hiçbir şeyin gitmesine izin vermiyor."

"Sormayacaksın," diye fısıldadı Shallan. "Balat kaçacak ve güçlü dostları olan Helaran'a katılacak. O bir Paredar. O ikinizi de korur."

"Biz ona asla ulaşamayız," dedi Malise. "Ve eğer ulaşırsak bile, Helaran bizi neden yanına alsın? Bizim hiçbir şeyimiz yok."

"Helaran iyi bir adam."

Malise koltuğunda kıvranarak bakışlarını bakımına devam etmekte olan Shallan'dan uzağa çevirdi. Shallan kolunu sardığı zaman inledi ama sorulara cevap vermiyordu. En sonunda Shallan atmak için kanlı bezleri topladı.

"Eğer ben gidersem ve Balat da benimle gelirse, kimden nefret edecek?" diye fısıldadı Malise. "Kime vuracak? Belki de sana mı, en sonunda? Gerçekten hak eden kişiye?"

"Belki," diye fısıldadı Shallan, sonra da çıktı.

Neden olduğumuz yıkımlar yetmedi mi? Şu anda gezindiğin dünyaların üzerinde Adonalsium'un dokunuşu ve tasarımı var. Şu ana kadar ki müdahalelerimiz acıdan başka hiçbir şey getirmedi.

Kaladin'in kafesinin dışındaki taşların üzerinde ayaklar gıcırdadı. Zindancılarından bir tanesi yine onu kontrol ediyordu. Kaladin gözleri kapalı hareketsizce yatmaya devam etti ve bakmadı.

Karanlığı geride tutmak için, plan yapmaya başlamıştı. Dışarı çıktığı zaman ne yapacaktı? Çıktığı zaman. Bunu kendi kendine zorla söylemesi gerekiyordu. Dalinar'a güvenmediğinden değildi. Ama zihni... Zihni ona ihanet ediyor ve doğru olmayan şeyler fısıldıyordu.

Çarpıklıklar. Bu durumunda, Dalinar'ın yalan söylemiş olduğuna inanabilirdi. Yüceprensin gizli gizli Kaladin'in hapiste kalmasını istediğine inanabilirdi. Ne de olsa, Kaladin berbat bir korumaydı. O duvarlara karalanan gizemli geri sayım konusunda hiçbir şey yapmayı başaramamıştı ve Beyazlı Suikastçı'yı durdurmayı da başaramamıştı.

Zihni yalanlar fısıldarken, Kaladin Köprü Dört'ün ondan kurtuldukları için mutlu olduklarına inanabilirdi. Sadece onu mutlu etmek için muhafız olmak istermiş gibi yaptıklarına. Gizli gizli hayatlarına, Kaladin onları rahatsız etmezken keyfini çıkaracakları hayatlarına, devam etmek istediklerine.

Bu uydurmaların Kaladin'e gülünç gelmesi gerekirdi. Gelmiyorlardı.

Tık.

Kaladin'in gözleri açıldı, gerginleşti. Onu götürmeye, kralın istediği gibi idam etmeye mi gelmişlerdi? Fırlayıp kalkarak bir savaş duruşunda yere indi, yemeğinden kalan boş kâse fırlatılmak için elindeydi.

Hücrenin kapısındaki zindancı gözleri açılarak geriye çekildi. "Hay Cehennem, be adam," dedi. "Uyuyorsun sanmıştım. Eh, süren doldu. Kral bugün affı imzaladı. Rütbeni ya da konumunu bile almadılar." Adam çenesini ovuşturdu, sonra hücre kapısını çekerek açtı. "Sanırım şanslıymışsın."

Şanslı. İnsanlar Kaladin hakkında hep bunu söylüyordu. Yine de, özgürlük olasılığı içindeki karanlığı geriye itti ve Kaladin kapıya yaklaştı. Temkinliydi. Dışarı çıktı, muhafız geriye çekildi.

"Sen şüpheci bir tipsin, değil mi?" dedi zindancı. Düşük mertebeli bir açıkgözdü. "Sanırım bu seni iyi bir koruma yapıyordur." Adam Kaladin'e odadan önde çıkması için işaret etti.

Kaladin bekledi.

En sonunda, muhafız içini çekti. "Peki o zaman." Yürüyerek kapıdan çıktı ve ötesindeki koridorda ilerledi.

Kaladin takip etti ve her adımda zamanda birkaç gün geriye gittiğini hissetti. Karanlığı mühürledi. O bir köle değildi. O bir askerdi. Yüzbaşı Kaladin. O bu... Ne kadar olmuştu? İki, üç hafta? Bu kafes içindeki kısa süreden de sağ kurtulmuştu.

Artık özgürdü. Bir koruma olarak hayatına geri dönebilirdi. Ama bir şey... Bir şey değişmişti.

Hiç kimse bir daha bana bunu asla yapamayacak. Ne kral, ne general, ne berrakbeyler ne berrakhanımlar.

Ölürdü de olmazdı.

Rüzgâryönü'ne bakan bir pencerenin yanından geçtiler ve Kaladin açık havanın serin, taze kokusunu içine çekmek için durdu. Pencere dışarıdaki kampın sıradan, günlük bir görüntüsünü sunuyordu ama harikulade görünüyordu. Küçük bir meltem saçlarını karıştırdı ve kendine gülümseme izni verdi, bir eliyle çenesine uzandı. Birkaç haftalık sakal vardı. Kaya'nın tıraş etmesi gerekecekti.

"İşte," dedi zindancı. "O özgür. Artık biz de bu maskaralığı bir kenara bırakabilir miyiz, Ekselansları?"

"Ekselansları" mı? Kaladin muhafızın koridordaki başka bir hücrenin önünde durmuş olduğu yere doğru döndü, koridora yerleştirilmiş olan daha büyük hücrelerden birisiydi. Kaladin en derindeki, pencerelerden uzak hücreye konulmuştu.

Zindancı tahta kapının kilidi içinde bir anahtarı çevirdi, sonra da çekip açtı. Basit bir üniforma giymiş olan Adolin Kholin dışarı çıktı. Onun da yüzünde birkaç haftalık sakal vardı, gerçi onun sakalı siyahlarla lekeli sarışındı. Prenscik derin bir nefes aldı, sonra Kaladin'e doğru dönerek başını salladı.

"O seni de mi hapsettirdi?" dedi Kaladin afallayarak. "Nasıl...? Ne..."

Adolin zindancıya doğru döndü. "Emirlerime uyuldu mu?"

"Hemen ilerideki odada bekliyorlar, Berrakbey," dedi zindancı, sesi endişeli geliyordu.

Adolin başını sallayarak onaylayıp, o yönde gitmeye başladı.

Kaladin zindancının yanına gelerek kolunu kavradı. "Ne oluyor? Kral Dalinar'ın varisini hapse mi attırdı?"

"Kralın bununla bir ilgisi olmadı," dedi zindancı. "Berrakbey Adolin ısrar etti. Sen burada olduğun sürece gitmedi. Biz onu durdurmaya çalıştık ama adam prens. Onu hiçbir fırtına kapası şeyi yapmaya zorlayamayız, dışarı çıkmaya bile. O kendini hücreye kilitledi ve biz de bununla idare etmek zorunda kaldık."

İmkânsızdı. Kaladin yavaş yavaş koridordan aşağı yürümekte olan Adolin'e doğru baktı. Prens, Kaladin'in hissettiğinden çok daha iyiymiş gibi görünüyordu. Adolin

belli ki birkaç kere banyo yüzü görmüştü ve onun hapishane hücresi çok daha büyüktü, daha çok mahremiyet sağlıyordu.

Yine de bir hücreydi.

O gün hapsedilmemden kısa bir süre sonra duyduğum gürültü oydu, diye düşündü Kaladin. *Adolin gelip kendisini içeri kapatmıştı.*

Kaladin koşarak adama yetişti. "Neden?"

"Senin içeride olman doğru görünmüyordu," dedi Adolin gözleri ileride.

"Ben senin Sadeas'la düello yapma şansını mahvettim."

"Sen olmasan ölmüş ya da sakatlanmış olurdum," dedi Adolin. "O yüzden Sadeas'la yine de düello yapamazdım." Prens koridorda durdu, sonra Kaladin'e baktı. "Dahası. Sen Renarin'i kurtardın."

"Bu benim işim," dedi Kaladin.

"O zaman sana daha çok para vermemiz gerek, oğlum köprücü," dedi Adolin. "Çünkü ben hayatımda altı Paredar arasındaki bir dövüşün içine zırhsız atlayacak başka hiçbir adamla karşılaşacağımı hiç sanmıyorum."

Kaladin kaşlarını çattı. "Dur. Sen kolonya mı sürdün? Hapishanede?"

"Eh, sırf hapisteyim diye barbarlaşmanın bir gereği yoktu."

"Fırtınalar adına, şımartılmışsın sen," dedi Kaladin gülümseyerek.

"Ben kültürlüyüm, seni küstah çiftçi," dedi Adolin. Sonra sırıttı. "Dahası, bilmeni isterim ki burada olduğum sürece banyo yaparken soğuk su kullanmak zorunda kaldım."

"Vah yavrum."

"Biliyorum." Adolin tereddüt etti, sonra bir elini uzattı.

Kaladin elini kavradı. "Özür dilerim," dedi. "Planı mahvettiğim için."

"Hah, sen mahvetmedin," dedi Adolin. "Onu Elhokar yaptı. Onun kolayca senin isteğini duymazdan gelerek, benim Sadeas'a yaptığım meydan okumayı devam ettirmeme izin veremez miydi sanıyorsun? O kalabalığın kontrolünü ele geçirip, planı devam ettirmek yerine, çocuk gibi bağırıp çağırdı. Fırtına kapası herif."

Kaladin saygısız ses tonuna şaşırarak gözlerini kırptı, sonra da biraz geride durmuş, belli ki göze batmamaya çalışan zindancıya doğru bir bakış attı.

"Amaram hakkında söylediğin şeyler doğru muydu?" dedi Adolin.

"Her biri."

Adolin başını sallayarak onayladı. "Ben hep o adamın neyi gizlediğini merak etmiştim." Yürümeye devam etti.

"Dur," dedi Kaladin yetişmek için koşarak. "Sen bana inandın mı?"

"Babam, tanıdığım en iyi adam, belki hayatta olan adamların en iyisi," dedi Adolin. "O bile kendini kaybediyor, yanlış kararlar veriyor ve sorunlu bir geçmişi var. Amaram ise hiçbir zaman hiçbir şeyi yanlış yapmamış gibi görünüyor. Eğer onun hakkındaki hikâyeleri dinleyecek olursan, sanki herkes onun karanlıkta parlamasını ve işediği zaman şarap akıtmasını beklermiş gibi. Burnuma ününü korumak için fazlasıyla çok çaba harcayan birisinin kokusu geliyor."

"Baban onunla düello yapmaya çalışmamam gerektiğini söylüyor."

"Evet," dedi Adolin koridorun sonundaki kapıya ulaşarak. "Düello, senin basitçe algılayamadığını düşündüğüm bir şekilde resmileştirilmiş olan bir şey. Bir koyugöz

Amaram gibi bir adama meydan okuyamaz ve senin de bunu kesinlikle o şekilde yapmaman gerekirdi. Bu kralı utandırdı, onun sana verdiği bir hediyenin üzerine tükürmek gibiydi." Adolin tereddüt etti. "Elbette, bunun artık senin için bir önemi olmaması gerekir. Bugünden sonra olmaz."

Adolin kapıyı iterek açtı. Arkasında belli ki zindancıların günlerini geçirdiği küçük bir oda vardı, Köprü Dört'ün adamlarının büyük bir kısmı buraya doluşmuşlardı. Bir masa ve sandalyeler kapı açılırken Kaladin'e selam veren yirmi küsur adama yer açmak için bir köşeye itilmişti. Selamları anında bozulup gitti ve tezahürat yapmaya başladılar.

O ses... O ses en sonunda tamamen yok olana kadar karanlığı ezdi. Kaladin onlarla buluşmak için odadan içeri girerken kendisini gülümserken buldu, ellerini kavrıyor, Kaya'nın sakalı yüzünden onu iğnelemesini dinliyordu. Renarin de Köprü Dört üniformasının içinde buradaydı ve hemen abisine katılarak onunla neşeli bir şekilde sessizce konuşmaya başladı, gerçi oynamayı sevdiği o küçük kutusu elindeydi.

Kaladin yan tarafa doğru bir göz attı. Duvarın yanındaki o adamlar kimdi? Adolin'in maiyetinin üyeleriydi. Şu Adolin'in silahtarlarından bir tanesi miydi? Kumaşlara sarılmış bazı şeyler taşıyorlardı. Adolin odaya girdi ve yüksek sesle ellerini çırparak Köprü Dört'ü susturdu.

"Görünüşe göre elime, bir değil, iki tane yeni Parekılıcı ve üç Parezırhı geçmiş durumda," dedi Adolin. "Kholin prensliği artık Alethkar'daki bütün Pare'lerin çeyreğine sahip ve ben de düello şampiyonu olarak adlandırıldım. Relis'in bu kadar ağır yenilgiye uğramasının utancını gizlemek için babası tarafından düellomuzun olduğu gece bir kervanla Alethkar'a geri gönderilmiş olması yüzünden, bu şaşırtıcı değil.

"Bu Pareler'in bir tam takımı General Khal'a gidecek ve diğer iki Zırh'ın da babamın ordusunda uygun mevkili açıkgözlere verilmesini emrettim." Adolin kumaşlara doğru başıyla işaret etti. "Bu da geride bir tam takım bırakıyor. Kişisel olarak, hikâyeler doğru mudur merak ediyorum. Eğer bir koyugöz bir Parekılıcı'yla bağ kuracak olursa, gözlerinin rengi değişecek mi?"

Kaladin bir an saf panik hissetti. Yine. Yine oluyordu.

Silahtarlar kumaşları açtılar ve parlayan gümüşsü bir Kılıç'ı ortaya çıkardılar. İki kenarı da keskindi, ortası boyunca büklümlü sarmaşıklar şeklinde ilerleyen bir desen vardı. Silahtarlar yerdeki bir Zırh takımını da açtılar, turuncuya boyanmıştı, Kaladin'in yenilmesine yardım ettiği adamların birinden alınmıştı.

Bu Pareleri alırsa her şey değişecekti. Kaladin kendisini anında berbat hissetti, neredeyse felç edecek kadar. Tekrar Adolin'e doğru döndü. "Bunlarla ne istersem yapabilir miyim?"

"Al onları," dedi Adolin başıyla onaylayarak. "Onlar senin."

"Artık değil," dedi Kaladin Köprü Dört'ün üyelerinden bir tanesine işaret ederek. "Moash. Bunları al. Artık sen bir Paredarsın."

Moash'ın yüzündeki bütün kan çekildi. Kaladin kendini hazırladı. Geçen sefer... Adolin onu omzundan yakalarken irkildi ama Amaram'ın ordusundaki trajedi tekrar etmedi. Bunun yerine, Adolin ona asılarak geri koridora çekti, köprücülerin konuşmasına engel olmak için bir elini kaldırmıştı.

"Bir saniye," dedi Adolin. "Kimse kımıldamasın." Sonra, daha alçak bir sesle Kaladin'e tısladı. "Ben sana bir Parekılıcı ve Parezırhı veriyorum."

"Teşekkür ederim," dedi Kaladin. "Moash onları iyi kullanacak. O Zahel'le antrenman yapıyordu."

"Ben bunları ona vermedim. Sana verdim."

"Eğer onlar gerçekten de benimse, o *zaman onlarla ne istersem yapabilirim*. Ya da onlar gerçekten de benim değil mi?"

"Senin derdin ne?" dedi Adolin. "Bu her askerin rüyasıdır, koyugözlü ya da açık. Bunu hıncını almak için mi yapıyorsun? Ya da... Ya da..." Adolin tamamıyla afallamış gibi görünüyordu.

"Hınçtan değil," dedi Kaladin alçak sesle konuşarak. "Adolin, o Kılıç'lar sevdiğim çok fazla kişiyi öldürdü. Kan görmeden onlara bakamam, onlara dokunamam."

"Açıkgözlü olursun," diye fısıldadı Adolin. "Gözünün rengini değiştirmezse bile, öyle sayılırsın. Paredarlar derhâl dördüncü Dan'dan sayılır. Sen Amaram'a meydan okuyabilirsin. Bütün hayatın değişir."

"Ben bütün hayatımın bir açıkgöze dönüştüğüm için değişmesini istemiyorum," dedi Kaladin. "Ben benim... Şu anda olduğum gibi... Olan insanların hayatlarının değişmesini istiyorum. Bu hediye benim için değil, Adolin. Senden ya da başka birinden hıncımı almaya çalışmıyorum. Ben sadece Parekılıcı istemiyorum."

"O suikastçı geri gelecek," dedi Adolin. "Bunu ikimiz de biliyoruz. Orada bana destek olmak için elinde Pare'lerle bulunmanı tercih ederim."

"Ben onlar olmadan daha faydalı olacağım."

Adolin kaşlarını çattı.

"Bırak Pare'leri Moash'a vereyim," dedi Kaladin. "Sen de benim bir Kılıç ve Zırh olmadan kendi başımın çaresine bakabileceğimi o meydanda gördün. Eğer benim en iyi adamlarımdan bir tanesini Pare'lersek, o zaman suikastçının karşısında sadece iki değil, üç kişi olacağız."

Adolin odanın içine baktı, sonra tekrar şüpheyle Kaladin'e. "Sen manyaksın, farkındasın değil mi."

"Bunu kabul ediyorum."

"İyi," dedi Adolin odanın içine geri girerek. "Sen. Moash, mıydı? Sanırım artık bu Pareler senin. Tebrikler. Artık sen Alethkar'ın yüzde doksanından üstün mertebedesin. Kendine bir aile ismi seç ve Kholin sancağı altındaki evlerden bir tanesine katılmak için başvur, ya da eğer öyle istiyorsan kendi evini oluştur."

Moash emin olmak için Kaladin'e bir göz attı. Kaladin başını sallayarak onayladı.

Uzun boylu köprücü odanın yan tarafına doğru yürüyerek, parmaklarını üzerine koymak için Parekılıcı'na elini uzattı. Parmaklarını kabzaya kadar indirdi, sonra kaptı, huşu içinde Kılıç'ı havaya kaldırdı. Çoğu gibi, bu da devasaydı ama Moash bunu kolaylıkla tek elinde tutabiliyordu. Kabzanın topuzuna yerleştirilmiş olan heliodor bir ışık patlamasıyla yanıp söndü.

Moash Köprü Dört'ün diğer üyelerine baktı, kocaman gözler ve açık ağızlardan oluşmuş bir denizdi. Etrafında şansprenleri yükseldi, en azından iki düzine ışıktan küreden oluşmuş bir yığın dönüyordu.

"Gözleri," dedi Lopen. "Onların değişmesi gerekmiyor mu?"

"Eğer olursa, bu Kılıç'a bağlanana kadar olmayabilir. Bu bir hafta sürüyor."
"Bana Zırh'ı giydirin," dedi Moash silahtarlara. Aceleyle, sanki elinden alınmasından korkarmış gibi.
"Yeter bu kadarı!" dedi Kaya silahtarlar işe koyulurken, sesi odanın içini esir alınmış bir fırtına gibi dolduruyordu. "Var verecek partimiz! Ulu Yüzbaşı Kaladin, fırtınaların kutsadığı ve hapishanelerin sakini, gelecek ve yiyeceksin şimdi benim güvecimi. Ha! Pişiriyorum onu sen hapsedildiğinden beri."
Köprücüler Kaladin'i askerlerden bir kalabalığın beklediği güneş ışığına çıkardılar, diğer ekiplerden çok sayıda köprücüyü de içeriyordu. Bunlar tezahürat yaptı ve Kaladin, Dalinar'ın bir kenarda beklemekte olduğunu gördü. Adolin babasına katılmak için gitti ama Dalinar Kaladin'i izliyordu. O bakışın anlamı neydi? Ne kadar düşünceliydi. Kaladin başını çevirerek elini sıkan ve sırtına vuran köprücülerin selamlarını ve kabul etti.
"Ne dedin, Kaya?" dedi Kaladin. "Sen benim hapiste olduğum her gün için bir güveç mi yaptın?"
"Hayır," dedi Teft sakalını kaşıyarak. "Fırtına kapası Boynuzyiyenli tek bir kazanı pişiriyor, şimdi kaynatmaya başlamasından beri haftalar geçti. Bizim denememize izin vermiyor ve geceleri de kalkıp kontrol etmekte ısrar ediyor."
"Kutlama güveci bu," dedi Kaya kollarını kavuşturarak. "Gerek uzun süre kaynaması."
"Eh, o zaman gidelim bakalım," dedi Kaladin. "Kesinlikle hapishane yemeklerinden daha iyi bir şeylere itirazım olmaz."
Adamlar neşeyle kışlalarına doğru geri gitmeye başladılar. Onlar giderken, Kaladin Teft'i kolundan kavradı. "Adamlar hapsimi nasıl karşıladı?" diye sordu.
"Seni kaçırmanın lafı ediliyordu," diye itiraf etti Teft alçak sesle. "Ben akıllarını biraz başlarına getirdim. Bir iki günü hapiste geçirmeyen iyi asker olmaz. Bu işin bir parçası. Senin rütbeni indirmediler, o yüzden sadece biraz kulağını çekmek istemişler demektir. Adamlar da işin doğrusunu gördü."
Kaladin başını sallayarak onayladı.
Teft öbürlerine doğru bir göz attı. "Ortada bu Amaram denen adama karşı epey bir öfke var. Ve epey bir de ilgi. Geçmişin hakkındaki her şey onların çenesini açıyor, sen de biliyorsun."
"Onları kışlaya geri götür," dedi Kaladin. "Ben de birazdan size katılacağım."
"Fazla uzun sürmesin," dedi Teft. "Oğlanlar üç haftadır bu kapıyı koruyorlar. Onlara kutlama borcun var."
"Geliyorum," dedi Kaladin. "Sadece Moash'a birkaç şey söylemek istiyorum."
Teft başını salladı ve öbürlerini toparlamak için hızla gitti. Kaladin içeriye geri döndüğü zaman hapishanenin ön odası çok boş gelmişti. Sadece Moash ve silahtarlar kalmıştı. Kaladin yürüyerek yanlarına geldi, Moash'ın zırh eldiveniyle yumruk yapmasını izledi.
"Ben hâlâ buna inanmakta zorluk çekiyorum, Kal," dedi Moash silahtarlar göğüs plakasını yerleştirirken. "Fırtınalar... Şimdi bazı krallıklardan daha değerliyim."
"Pare'leri satmanı önermem, en azından bir yabancıya," dedi Kaladin. "O tür şeyler ihanet olarak kabul edilebiliyor."

"Satmak mı?" dedi Moash hızla başını kaldırarak. Tekrar elini yumruk yaptı. "Asla." Göğüs plakası yerine yerleşirken gülümsedi, saf sevinçten bir gülümsemeydi.

"Geri kalanı için ben yardım ederim," dedi Kaladin silahtarlara. Gönülsüz bir şekilde çekilerek, Kaladin ve Moash'ı yalnız bıraktılar.

Moash'ın omuzluklardan bir tanesini omzuna yerleştirmesine yardım etti. "Burada düşünmek için epey bir zamanım oldu," dedi Kaladin.

"Hayal edebiliyorum."

"Bu zaman bazı kararlara varmamı sağladı," dedi Kaladin Zırh'ın parçası yerine yerleşerek kilitlenirken. "Bir tanesi arkadaşlarının haklı olduğu."

Moash hızla ona doğru döndü. "O zaman..."

"O zaman onlara planlarına benim de katıldığımı söyle," dedi Kaladin. "Onların... Hedeflerine ulaşmalarına yardım etmek için benden istedikleri neyse yapacağım."

Oda garip bir şekilde hareketsizleşti.

Moash onu kolundan tuttu. "Senin de göreceğini biliyordum." Giydiği Zırh'a doğru işaret etti. "Yapmamız gereken şey için bunun da faydası olacak. Ve bir kere işimiz bittiği zaman, senin meydan okuduğun belli bir adamın da aynı tedaviye ihtiyacı olabilir."

"Ben sadece bu en iyisi olacağı için kabul ettim," dedi Kaladin. "Senin için, burada mesele intikam, Moash, ve bunu inkâr etmeye kalkma. Ben bunun gerçekten de Alethkar'ın ihtiyacı olan şey olduğunu düşünüyorum. Belki de bütün dünyanın."

"Ha, biliyorum," dedi Moash miğferini takarak, yüz plakası yukarıdaydı. Derin bir nefes aldı, sonra bir adım attı ve tökezleyerek neredeyse yere yıkılıyordu. Dengesini sağlamak için bir masayı kavradı ve masa parmaklarının altında çatırdadı, tahtalar yarılmıştı.

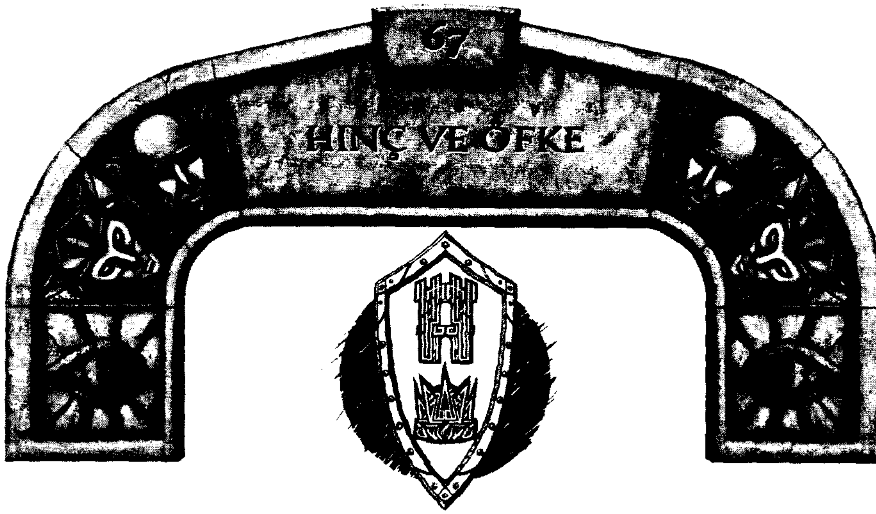
Ne yaptığına bakakaldı, sonra güldü. "Bu... Bu her şeyi değiştirecek. Teşekkür ederim, Kaladin. Teşekkür ederim."

"Haydi o silahtarları çağırıp şunu üzerinden çıkarmana yardım edelim," dedi Kaladin.

"Hayır. Sen Kaya'nın fırtına kapası ziyafetine git. Ben pratik yapmak için antrenman sahasına gidiyorum! İçinde doğal bir şekilde hareket edebilene kadar bu şeyi üstümden çıkarmayacağım."

Renarin'ın Zırh'ını öğrenmek için ne kadar çok çaba harcadığını görmüş olan Kaladin, bunun Moash'ın istediğinden daha uzun sürebileceğinden şüpheleniyordu. Bir şey demedi, onun yerine tekrar güneş ışığına çıktı. Bir an için gözlerini kapatıp, başını gökyüzüne doğru çevirerek bunun tadını çıkardı.

Sonra Köprü Dört'e tekrar katılmak için koşarak gitti.

Yolum çok dikkatli bir şekilde seçilmiştir. Evet, senin Rayse hakkında söylediğin her şeye ben de katılıyorum, onun sergilediği aşırı tehlike de dâhil.

Dalinar Zirve'den inen zikzaklı yolun üzerinde durdu, Navani de yanındaydı. Azalmakta olan ışıkta, askerlerden bir nehrin Harap Ovalar'dan savaş kamplarına akmasını izlediler. Bethab ve Thanadal'ın orduları, büyük ihtimalle biraz daha erken geri dönmüş olan yüceprenslerinin peşinden plato saldırılarından dönüyorlardı.

Aşağıda Zirve'ye yaklaşmakta olan bir atlı vardı, büyük olasılıkla krala saldırı hakkındaki haberleri getiriyordu. Dalinar muhafızlarından birine doğru baktı, bu gece dört tane vardı, iki tane onun için, iki de Navani için, ve işaret etti.

"Ayrıntıları mı istiyorsunuz, Berrakbey?" diye sordu köprücü.

"Lütfen."

Adam zikzaklı yoldan aşağı hızla gitti. Dalinar düşünceli bir şekilde onun gitmesini izledi. Bu adamlar, kökenleri düşünüldüğü zaman, dikkate değer derecede disiplinliydi ama profesyonel askerler değillerdi. Onlar Dalinar'ın yüzbaşılarını hapse atmasından hoşlanmamışlardı.

Dalinar bunun bir soruna dönüşmesine izin vermeyeceklerini tahmin ediyordu. Yüzbaşı Kaladin onlara iyi komuta ediyordu, o tam da Dalinar'ın aradığı türden bir subaydı. İlerleme arzusu için değil, iyi yapılmış bir işin tatmini için insiyatif gösteren türdendi. O türden askerlerin akıllarını başlarında tutmayı öğrenene kadar sık sık sorunlu başlangıçları olurdu. Fırtınalar. Dalinar'ın kendisinin de hayatının çeşitli noktalarında benzer derslerin vura vura kafasına sokulması gerekmişti.

Navani'yle birlikte yoldan aşağı devam ettiler, yavaş yürüyorlardı. O bugün harikulâde görünüyordu, saçları ışıkta hafifçe parlayan safirlerle örülmüştü. Navani bu yürüyüşlerden hoşlanıyordu ve ziyafete varmak için bir aceleleri de yoktu.

"Ben fabrialları *pompa* olarak kullanmanın da bir yolu olması gerektiğin düşünüp duruyorum," dedi Navani biraz önceki konuşmalarına devam ederek. "Belli maddeleri çekmek ve diğerlerini çekmemek için inşa edilmiş olan mücevherleri sen de

gördün, en çok bir ateşin üzerindeki duman gibi şeylerde faydalı oluyorlar. Biz bunu suyla da yapamaz mıyız?"

Dalinar başını sallayarak olumlu şekilde homurdandı.

"Savaş kamplarında gittikçe daha çok binaya Kharbranth usulünde su tesisatı döşeniyor ama o sistemler suyu borularının içinden geçirmek için yerçekiminin kendisini kullanıyor," diye devam etti Navani. "Ben tam hareketlilik hayal ediyorum, boru kısımlarının uçlarına konulmuş mücevherlerle suyu yerin çekimine karşı yukarı ittirmek için..."

Dalinar tekrar homurdandı.

"Geçen gün yeni Parekılıcı tasarımlarında yeni bir ilerleme kaydettik."

"Ne, öyle mi? Ne oldu?" diye sordu Dalinar. "Ne kadar erken yeni bir tanesi hazır olur?"

Navani kolunda gülümsedi.

"Ne?"

"Sadece sen hâlâ sen misin diye bakıyorum," dedi Navani. "İlerlememiz Kılıç'lardaki bağlanmak için kullanılan mücevherlerin aslında ilk başta silahların bir parçası olmayabileceğiydi."

Dalinar kaşlarını çattı. "Bu önemli mi?"

"Evet. Eğer bu doğruysa, anlamı Kılıç'ların gücünün mücevherlerden kaynaklanmadığıdır. Bu keşfin başarısı, bir Parekılıcı'nın mücevheri solmuş olduğu hâlde bile neden çağırılabildiğini soran Rushu'ya ait. Bizim buna bir cevabımız yoktu ve o son birkaç haftayı o yeni bilgi evlerinden bir tanesini kullanarak Kharbranth'la iletişim hâlinde geçirdi. Hıyanet'ten sadece onlarca yıl sonrasından kalmış, insanların Kılıç'lara mücevherler ekleyerek çağırmayı ve göndermeyi öğrendiklerinden bahseden bir kırıntı buldu, görünüşe göre bu bir süsleme kazasıymış."

Bir şistkabuk çıkıntısının yanından geçerlerken Dalinar yüzünü astı, burada bitkileri dikkatlice törpülerken kendi kendine mırıldanan bir bahçıvan fazla mesai yapıyordu. Güneş batmıştı, Salas doğudan daha yeni yükseliyordu.

"Eğer bu doğruysa, tekrardan Parekılıcı'nın nasıl üretildiği konusunda hiçbir fikrimiz olmadan başa dönmüşüz demektir," dedi Navani, sesi mutlu geliyordu.

"Bunun nasıl ilerleme olduğunu göremiyorum."

Navani gülümseyerek kolunu sıvazladı. "Son beş yılı taktiklerini Dialectur'un *Savaş*'ını örnek alarak oluşturduklarına inandığın bir düşmanla savaşarak geçirdiğini hayal et, ama sonra onların bunun adını bile duymadıklarının öğrendiğini."

"Hm..."

"Biz Kılıç'ın gücü ve hafifliğinin bir şekilde mücevherler tarafından güç verilen bir tür fabrial aparatından geldiğini varsayıyorduk," dedi Navani. "Durum bu olmayabilir. Görünüşe göre mücevherin görevi *sadece* başta Kılıç'a bağlanırken kullandmak, Parlayan'ların ihtiyaç duymadıkları bir şey."

"Ne? Öyle mi?"

"Eğer bu belge kalıntısı doğruysa öyle. İmâ edilen, Parlayan'ların Kılıç'larını istedikleri zaman çağırıp gönderebildikleri; ama bir süre için bu beceri kaybolmuş. Ancak birileri Kılıç'ına bir mücevher eklediği zaman tekrar başlamış. Belge, mücevher-

lerin eklenebilmesi silahların şekillerini bile değiştirdiğini söylüyor ama ben bunun doğruluğundan şüpheliyim.

"Ne olursa olsun, Parlayanlar'ın çöküşünden sonra ama insanların Kılıç'larına mücevherler koyarak bağlanmayı öğrenmelerinden önce, silahlar görünüşe göre *hâlâ* doğaüstü derecede keskin ve hafifmiş ama bağlanmak mümkün değilmiş. Bu okuduğum ve şaşırtıcı bulduğum birkaç diğer belge kalıntısını da açıklar..."

Devam etti ve Dalinar da onun sesini hoş buldu. Fabrial imalatının ayrıntıları ise, şu an için, bu sebeple çok acil değildi. Umursuyordu. Umursamak zorundaydı. Hem onun için, hem de krallığın ihtiyaçları için.

Sadece *tam şu anda* umursayamıyordu. Kafasının içinde Harap Ovalar'a yapılacak olan seferin hazırlıklarının üzerinden geçiyordu. Ruhdökümcüler istedikleri şekilde nasıl gözlerden saklanacaktı? Temizliğin bir sorun olmaması gerekirdi ve bol bol su bulunacaktı. Kaç tane kâtip getirmesi gerekecekti? Atlar? Sadece bir hafta kalmıştı ve taşınabilir köprülerin imalatı ve ikmâl tahminleri gibi hazırlıkların büyük bir kısmını tamamlamıştı. Ancak her zaman yapılacak daha fazla iş vardı.

Ne yazık ki en büyük değişken, planını özellikle yapamayacağı değişkendi. Kaç tane askeri olacağını bilmiyordu. Bu kaç tane yüceprensin onunla gelmeyi, eğer gelen olursa tabii, kabul edeceğine bağlıydı. Bir haftadan daha az zaman kalmıştı ve Dalinar hâlâ herhangi birinin gelip gelmeyeceğinden emin değildi.

En çok Hatham işime yarar, diye düşündü Dalinar. *O disiplinli bir ordu yürütüyor. Keşke Aladar bu kadar şiddetle Sadeas'ın tarafını tutmasaydı, ben o adamı çözemiyorum. Thanadal ve Bethab... Fırtınalar, eğer ikisinden biri gelmeyi kabul ederse, onların paralı askerlerini de yanıma alacak mıyım? Bu istediğim türden bir kuvvet olur mu? Bana gelen herhangi bir mızrağı geri çevirmeye cesaret edebilir miyim ki?*

"Bu gece senden iyi bir konuşma çıkmayacak, değil mi?" diye sordu Navani.

"Hayır," diye itiraf etti Zirve'nin eteğine gelir ve güneye dönerlerken. "Affedersin."

Navani başıyla onayladı ve Dalinar maskenin çatladığını gördü. O işi hakkında konuşuyordu çünkü bu hakkında konuşulacak bir şeydi. Dalinar onun yanında durdu. "Acıttığını biliyorum," dedi alçak sesle. "Ama azalacak."

"Benim ona annelik yapmama izin vermezdi, Dalinar," dedi Navani gözlerini uzaklara dikerek. "Sen bunu biliyor muydun? Sanki... Sanki Jasnah bir kere ergenliğe ulaştığı zaman, artık bir anneye ihtiyacı kalmamıştı. Ben ona yaklaşmaya çalışırdım ama orada bu *soğukluk* vardı, sanki sadece yakınımda olmak bile ona bir zamanlar çocuk olduğunu hatırlatırmış gibi. Benim o sorularla dolu küçük kızıma ne oldu?"

Dalinar ona sarıldı, adap Cehennem'e gidebilirdi. Yakınlarda, üç muhafız kımıldanarak başka taraflara baktılar.

"Oğlumu da alacaklar," diye fısıldadı Navani. "Deniyorlar."

"Ben onu koruyacağım," diye söz verdi Dalinar.

"Peki seni kim koruyacak?"

Buna bir cevabı yoktu. Muhafızlar diye cevap vermek klişe olurdu. Onun sorduğu soru bu değildi. O *suikastçı geri döndüğü zaman seni kim koruyacak?*

"Ben neredeyse senin başarısız olmanı istiyorum," dedi Navani. "Bu krallığı bir arada tutarak, kendini bir hedefe dönüştürüyorsun. Eğer her şey yıkılıp gitseydi ve biz tekrar parçalanarak prensliklere bölünseydik, belki o zaman o bizi rahat bırakırdı."

"Ve ondan sonra da fırtına gelirdi," diye cevap verdi Dalinar hafifçe. On bir gün.

Navani en sonunda kendisini toparlayarak geriye çekildi, başını salladı. "Haklısın, elbette. Ben sadece... Bu ilk sefer, benim için. Bununla başa çıkmak. Şşşş öldüğü zaman sen nasıl başardın? Onu sevdiğini biliyorum, Dalinar. Egom için bunu inkâr etmene gerek yok."

Tereddüt etti. İlk sefer; Gavilar öldüğü zaman buna o kadar da üzülmediğinin bir iması. Navani daha önce ikisinin arasındaki... Zorlukların bu kadar açık bir imasını hiç dile getirmemişti.

"Affedersin," dedi Navani. "Soranı göz önüne alındığı zaman bu fazla zor bir soru mu oldu?" Gözlerini silmek için kullandığı mendilini kaldırdı. "Özür dilerim; ben senin onun hakkında konuşmaktan hoşlanmadığını biliyorum."

Sorun sorunun zor olması değildi. Sorun Dalinar'ın karısını hatırlayamamasıydı. Bu hatıralarının içindeki deliğin, onun bir parçasını koparıp alan ve onu yamalı bırakan değişimin, farkına bile varmadan haftalar geçirebiliyor olması ne kadar da garipti. Onun adı, ki bunu duyamıyordu bile, anıldığı zaman en ufak bir duygu kırıntısı bile yoktu.

Başka bir konuya geçmek en iyisi olacaktı. "Ben suikastçının bunların hepsiyle ilgisi olduğunu düşünmeden edemiyorum, Navani. Gelen fırtına, Harap Ovalar'ın sırları ve hatta Gavilar. Kardeşim bir şeyler biliyordu, hiçbirimizle asla paylaşmadığı şeyler." *Bir adamın söyleyebileceği en önemli kelimeleri bulman gerek.* "Ben bunun ne olduğunu öğrenmek için neredeyse her şeyi verirdim."

"Sanırım o zamanki günlüklerime geri döneceğim," dedi Navani. "Belki o bize ipucu verecek olan bir şeyler söylemiştir. Gerçi seni uyarayım, o kayıtların üzerinden düzinelerce kere geçtim."

Dalinar başını sallayarak onayladı. "Ne olursa olsun, bu bugün için olan bir endişe değil. Bugün, hedefimiz *onlar.*"

Dönüp, tıkırtılarla geçen at arabalarına baktılar, yakınlardaki yumuşak, eflatun ışıklarının karanlıkta parladığı şölen havzasına doğru gidiyorlardı. Gözlerini kıstı ve Ruthar'ın arabasının yaklaşmakta olduğunu buldu. Yüceprens Pare'lerinden arındırılmıştı, kendi Kılıç'ı dışında hepsinden. Bu kargaşada Sadeas'ın sağ elini kesmişlerdi ama başı duruyordu. Ve zehirliydi.

Diğer yüceprensler de en azından Sadeas kadar büyük bir sorundu. Onlar Dalinar'a işlerin daha önce olduğu gibi kolay olmasını istedikleri için direniyorlardı. Onlar oyunları ve zenginlikleriyle sefa sürüyordu. Egzotik yemekleri ve zengin kıyafetleriyle ziyafetler bunun fazla bariz bir kanıtıydı.

Dünyanın kendisi sona ermek üzereymiş gibi görünüyordu ve Alethiler parti veriyordu.

"Onları küçümsememelisin," dedi Navani.

Dalinar'ın kaşları daha da çatıldı. Navani onu fazla iyi okuyabiliyordu.

"Beni dinle, Dalinar," dedi gözlerine bakması için onu çevirerek. "Hiçbir babanın çocuklarından nefret etmesinden iyi bir şey çıkmış mıdır?"

"Ben onlardan nefret etmiyorum."

"Sen onların aşırılıklarından nefret ediyorsun," dedi Navani. "Ve bu duyguyu onlara karşı da hissetmeye yakınsın. Onlar bildikleri hayatları yaşıyorlar, toplumun onlara uygun diye öğrettiği yaşamları. Sen onları aşağılamayla değiştiremezsin. Sen Akıl değilsin, senin işin onları horgörmek değil. Senin işin onları kucaklamak, teşvik etmek. Onlara önderlik et, Dalinar."

Dalinar derin bir nefes aldı ve başıyla onayladı.

"Ben kadınlar adasına gideceğim," dedi Navani köprücü muhafızın plato saldırısının haberleriyle geri dönmekte olduğunu fark ederek. "Onlar beni geçmişte kalması daha iyi olan şeylerin eksantrik bir kalıntısı olarak görüyorlar ama ben onların beni hâlâ dinlediklerini düşünüyorum. Arada bir. Elimden geleni yapacağım."

Ayrıldılar, Navani hızla ziyafete gitti, Dalinar da köprücü haberlerini aktarırken oyalandı. Plato saldırısı başarılı geçmiş, bir mücevherkalp ele geçirilmişti. Ovalar'ın derinliklerinde olan hedef platoya ulaşmak epey uzun bir zaman almıştı, neredeyse keşfedilmiş bölgelerin sonundaydı. Parshendiler mücevherkalp için savaşmaya gelmemişlerdi ama gözcüleri uzaktan izlemişti.

Bir kere daha savaşmamaya karar vermişler, diye düşündü Dalinar şölen havzasına kadar olan son mesafeyi aşarken. *Bu değişimin anlamı ne? Ne planlıyorlar?*

Şölen havzası, Zirve yerleşkesinin yanındaki bir dizi Ruhdökülmüş tepecikten oluşuyordu. Sık sık olduğu gibi suyla doldurulmuş ve küçük nehirlerin arasından yükselen adalara benzemişti. Su parlıyordu. Bu havai etkiyi yaratmak için içine küreler dökülmüş olmalıydı, hem de epey fazla sayıda. Yeni yükselmeye başlamış olan ufuktaki kırılgan ayla uyumlu olsun diye mordu.

Fenerler aralıklı olarak yerleştirilmişti ama küreleri solgundu, belki de dikkatleri parlayan sulardan uzaklaştırmamak için. Dalinar en uzaktaki adaya doğru giden köprüleri aştı, cinsiyetlerin bir arada olduğu ve sadece en güçlülerin davet edildiği kralın adası. Burası yüceprensleri bulacağını bildiği yerdi. Plato saldırısından daha yeni geri dönmüş olan Bethab bile şimdiden gelmişti. Gerçi ordusunun büyük bir kısmını paralı asker birliklerinden oluşturmayı tercih ettiği için, onun saldırıdan bu kadar hızla geri dönmesi şaşırtıcı değildi. Onlar bir kere mücevherkalbi ele geçirdiği zaman, Bethab çoğu zaman ganimetiyle hızla kampına dönüyor, geri dönüş yolunda paralı askerlerini kendi hâline bırakıyordu.

Dalinar Akıl'ın yanından geçti, karakteristik gizemiyle savaş kamplarına geri dönmüş, geçen herkese hakaret ediyordu. Dalinar'ın bugün onunla laf yarıştırmaya hiç niyeti yoktu. Onun yerine Vamah'yı aradı, yüceprens en son yemekleri sırasında Dalinar'ın ricalarını gerçekten de dinliyormuş gibi görünmüştü. Belki biraz daha dürtüklemeyle, Dalinar'ın Parshendilere yapacağı saldırıya katılmaya ikna edilebilirdi.

Adayı geçerken gözler Dalinar'ı takip etti ve o geçerken aceleyle fısıltılı konuşmalar başladı. Dalinar şimdiye kadar o bakışları bekler olmuştu ama hâlâ sinirini bozuyorlardı. Bu gece daha mı çoklardı? Daha mı uzun sürüyorlardı? Bu günlerde Alethi sosyetesinin içine çok fazla sayıda kişinin dudaklarında gülümsemeler gör-

meden çıkamıyordu, sanki hepsinin Dalinar'a söylenmemiş olan müthiş bir şakadan haberleri vardı.

Vamah'yı üç kadından oluşan bir grupla konuşurken buldu. Bir tanesi Sivi'ydi, geleneklerin aksine arazileriyle ilgilenmesi için kocasını evde bırakarak, Harap Ovalar'a kendisi gelmiş olan Ruthar'ın maiyetinden bir yüceleydiydi. Dalinar'a bir gülümseme ve bıçak gibi gözlerle dik dik baktı. Sadeas'ı devirmeyi amaçlayan manevraları büyük ölçüde başarısız olmuştu ama bu zararın ve utancın kısmen Ruthar ve Aladar'a saptırılmış olması yüzündendi. Onlar Adolin'le düello yapan adamları nedeniyle Paredarlarını kaybetmişlerdi.

Eh, o ikisi hiçbir zaman Dalinar'a gelmeyeceklerdi zaten, onlar Sadeas'ın en büyük destekçileriydi.

Dalinar yanlarına gelirken dörtlü sessizleşti. Yüceprens Vamah loş ışıkta gözlerini kısarak Dalinar'ı baştan aşağı inceledi. Yuvarlak yüzlü adamın arkasında duran bir sakisi vardı, elindeki şişede şu ya da bu türden bir egzotik içki olacaktı. Vamah sık sık verenin kim olduğuna bakmadan ziyafetlere kendi içkilerini getirirdi, o her ne içkiyi ithal etmeyi başarmışsa ondan bir yudum kazanacak kadar başarılı bir konuşmacı olmak, çoğu zaman pek çok kişi tarafından politik bir zafer olarak kabul edilirdi.

"Vamah," dedi Dalinar.

"Dalinar."

"Seninle tartışmak istediğim bir konu vardı," dedi Dalinar. "Ben senin plato saldırılarında hafif süvariyle kazanabildiğin başarıları etkileyici buluyorum. Söyle bana, atlılarınla toptan saldırı riskine ne zaman gireceğine nasıl karar veriyorsun? At kayıpların kolaylıkla mücevherkalplerden gelen kazançlarını aşabilir ama sen bunu zekice stratejiler kullanarak dengelemeyi başarabiliyorsun."

"Ben..." Vamah içini çekerek yan tarafa baktı. Yakınlardaki bir grup genç adam, Dalinar'a bakarken kıs kıs gülüyorlardı. "İşin sırrı..."

Bir diğer ses adanın öbür tarafından geldi, bu sefer daha yüksekti. Vamah tekrar başladı ama gözleri o yöne doğru kaydı ve bir diğer kahkaha dalgası daha yükseldi. Dalinar kendisini bakmaya zorlayarak, kadınların ellerini ağızlarına koyduklarını, erkeklerin de öksürüklerle seslerinin üstünü kapatmaya çalıştıklarına dikkat etti. Alethi adabını sürdürmeye yönelik yarım yamalak bir deneme.

Dalinar tekrar Vamah'ya baktı. "Ne oluyor?"

"Affedersin, Dalinar."

Onun yanında, Sivi bazı kâğıt sayfalarını kolunun altına sıkıştırdı. Dalinar'ın bakışlarına zorlama bir umursamazlıkla karşılık verdi.

"Pardon," dedi Dalinar. Ellerini yumruk yaparak adayı geçerek gürültünün kaynağına doğru gitti. O yaklaşırken, sessizleştiler ve insanlar daha küçük gruplara ayrılıp, dağılarak uzaklaştılar. Onu yan yana duran Sadeas ve Aladar'la yüz yüze bırakarak dağılmalarındaki hız, sanki *planlanmış* gibiydi.

"Ne yapıyorsunuz?" diye hesap sordu Dalinar ikisine.

"Ziyafet çekiyoruz," dedi Sadeas, sonra da ağzına bir parça meyve tıktı. "Belli ki."

Dalinar derin bir nefes aldı. Uzun boyunlu ve kel Aladar'a bir bakış attı, bıyıklıydı ve dudağının altında bir sakal tutamı vardı. "Kendinden utanman gerek," diye hırladı Dalinar ona. "Kardeşim sana bir zamanlar dostum derdi."

"Bana demez miydi?" diye sordu Sadeas.

"Sen ne yaptın?" diye hesap sordu Dalinar. "Herkes ellerinin arkasından sırıtarak neden bahsediyor?"

"Sen *her zaman ben* olduğunu varsayıyorsun," dedi Sadeas.

"Çünkü ne zaman sen *olmadığını* düşünsem, yanılıyorum."

Sadeas ona ince dudaklı bir gülümseme gönderdi. Cevap vermeye başladı ama sonra bir an düşündü, ve en sonunda sadece ağzına bir diğer meyve parçası tıktı. Çiğnedi ve gülümsedi.

"Tadı güzel," oldu bütün söylediği. Yürüyüp gitmek için döndü.

Aladar tereddüt etti. Sonra başını salladı ve takip etti.

"Ben hiç senin bir efendinin topuklarından takip edecek bir enik olacağını düşünmemiştim, Aladar," diye seslendi Dalinar arkasından.

Cevap yoktu.

Dalinar hırladı, tekrar adayı geçti, neler olduğunu duymuş olabilecek kendi savaş kampından birilerini arıyordu. Elhokar kendi ziyafetine geç kalmış gibi görünüyordu, gerçi Dalinar şimdi onun dışarıdan yaklaştığını görebiliyordu. Teshav ya da Khal'dan daha hiç iz yoktu, artık o bir Paredar olduğu için şüphesiz ki bir görüneceklerdi.

Dalinar'ın daha düşük mevkili açıkgözlerin olacağı diğer adalara geçmesi gerekebilirdi. O tarafa doğru gitmeye başladı ama bir şeyi duyduğunda durdu.

"Vay, Berrakbey Amaram," diye haykırdı Akıl. "Bu gece sizi görebilmeyi *umuyordum*. Hayatımı başkalarını mutsuz etmeyi öğrenmekle harcadım, ve o yüzden tam olarak sizin kadar doğal yetenekli olan birisiyle karşılaşmak gerçek bir zevk."

Dalinar dönerek daha yeni gelmiş olan Amaram'ı fark etti. Parlayan Şövalye pelerinini takıyordu ve kolunun altında bir dizi kâğıt taşıyordu. Akıl'ın sandalyesinin yanında durdu, yakınlardaki su derisinin üzerine eflatun bir ton veriyordu.

"Seni tanıyor muyum?" diye sordu Amaram.

"Hayır," dedi Akıl umursamazca. "Ama neyse ki, bunu da cahili olduğun çok, çok sayıdaki şeylerin listesine ekleyebilirsin."

"Ama artık seninle karşılaştım," dedi Amaram bir elini uzatarak. "O yüzden liste bir azaldı."

"Lütfen," dedi Akıl elini reddederek. "Bana da bulaşmasını istemem."

"Neyin?"

"Ellerinizin temiz görünmesini sağlamak için her ne kullanıyorsanız, Berrakbey Amaram. Gerçekten güçlü bir madde olsa gerek."

Dalinar aceleyle yaklaştı.

"Dalinar," dedi Akıl başıyla selam vererek.

"Akıl. Amaram, o kâğıtlar ne?"

"Sizin kâtiplerinden biri onları bulmuş ve bana getirdi," dedi Amaram. Sizin gelmeden önce ziyafette nüshaları dağıtılıyormuş. Kâtibin, eğer hâlâ görmemişse, Berrakhanım Navani'nin onları görmek isteyebileceğini düşünmüş. O nerede?"

"Senden uzakta, belli ki," diye belirtti Akıl. "Şanslı kadın."

"Akıl," dedi Dalinar sertçe. "İzin verir misin?"

"Nadiren."

Dalinar içini çekerek tekrar Amaram'a baktı ve kâğıtları aldı. "Berrakhanım Navani başka bir adada. Sen bunların ne dediğini biliyor musun?"

Amaram'ın yüz ifadesi tatsızlaştı. "Keşke bilmeseydim."

"Kafana çekiçle vurabilirim," dedi Akıl mutlu bir şekilde. "Şöyle iyi bir sopa sana unutturur *ve* o suratın için de büyük gelişme olur."

"Akıl," dedi Dalinar düzce.

"Sadece şaka yapıyorum."

"İyi."

"Bir çekiç onun o kalın kafatasında çentik bile zor açar."

Amaram yüzünde bir afallama ifadesiyle Akıl'a doğru döndü.

"Sen o ifadede epey iyisin," diye belirtti Akıl. "Bol bol tecrüben vardır, diye tahmin ediyorum?"

"Yeni Akıl *bu* mu?" diye sordu Amaram.

"Yâni, Amaram'a bir embesil demek istemiyorum..."

Dalinar başını salladı.

"...Çünkü o zaman ona bu lafın ne anlama geldiğini anlatmam gerekir ve burada kimsenin o kadar zamanı olduğunu sanmıyorum."

Amaram içini çekti. "Neden onu hâlâ kimse öldürmemiş?"

"Aptal şansı," dedi Akıl. "Yâni hepiniz o kadar aptal olduğunuz için şanslıyım."

"Sağ ol, Akıl," dedi Dalinar Amaram'ı kolundan tutarak kenara doğru çekerken.

"Bir tane daha, Dalinar!" dedi Akıl. "Sadece son bir hakaret ve onu rahat bırakacağım."

Yürümeye devam ettiler.

"Lord Amaram," diye seslendi Akıl eğilmek için ayağa kalkarak, sesi ciddileşmişti. "Sizi selamlıyorum. Siz Sadeas gibi daha düşük seviyeli rezillerin olmayı sadece *hayal edebileceği* şeysiniz."

"Kâğıtlar?" dedi Dalinar Akıl'ı üstüne basa basa duymazdan gelerek Amaram'a.

"Onlar sizin... Tecrübelerinizin kayıtları, Berrakbey," dedi Amaram alçak sesle. "Fırtınalar sırasında olanların. Berrakhanım Navani'nin kendisi tarafından yazılmışlar."

Dalinar sayfaları aldı. Onun görüleri. Başını kaldırdı ve adada toplanan insan grupları gördü, konuşuyor ve gülüyor, ona doğru bakışlar atıyorlardı.

"Anladım," dedi Dalinar hafifçe. Şimdi gizli sırıtışların sebebi belli olmuştu. "Benim için Berrakhanım Navani'yi bul, mümkünse."

"Nasıl isterseniz," dedi Amaram ama durarak işaret etti. Navani yandaki ada boyunca uzun adımlarla yürüyerek onlara doğru geliyordu, üzerinde fırtına gibi bir hava vardı.

"Sen ne düşünüyorsun Amaram?" dedi Dalinar. "Benim hakkımda söylenen şeyler konusunda?"

Amaram gözlerinin içine baktı. "Bunlar belli ki Yaradan'ın kendisinden gelen görüler, bize büyük bir ihtiyaç anında veriliyorlar. Keşke onların içeriğini daha önceden bilseydim. Onlar bana kendi konumum için ve sizin Yaradan'ın peygamberi olarak seçilmiş olduğunuza dair büyük bir özgüven veriyor."

"Ölü bir tanrının peygamberi olamaz."

"Ölü... Hayır, Dalinar! Senin görülerindeki o sözü yanlış yorumladığın belli. O insanların zihninde ölmüş olmaktan bahsediyor, artık onun emirlerini dinlemediklerinden. Tanrı ölemez."

Amaram o kadar samimi görünüyordu ki. *Neden oğullarına o yardım etmedi?* Kaladin'in sesi Dalinar'ın zihninin içinde yankılandı. Amaram ona o gün gelmişti, elbette, özürlerini sunmuş ve bir Parlayan olarak atanmış olduğundan, bir hizbe karşı diğerine yardım etmesinin nasıl mümkün olmadığını açıklamıştı. Yüceprenslerin arasındaki çekişmelerin ötesinde olmasının gerektiğini söylemişti, bu ona acı verse bile.

"Ve sözde Elçi?" diye sordu Dalinar. "Sana sorduğum şey?"

"Hâlâ araştırıyorum."

Dalinar başını sallayarak onayladı.

"Ben köleyi muhafızlarınızın başı olarak bırakmanıza şaşırdım," diye belirtti Amaram. Dalinar'ın bu geceki muhafızlarının durmakta olduğu yan tarafa doğru bir göz attı, adanın hemen ilerisinde diğer korumalar ve eşlikçilerle birlikte bekliyorlardı, katılan yüceleydilerin vesayetinde olan çok sayıda kız da aralarındaydı.

Bir zamanlar çok az kişi bir ziyafete yanlarında muhafızlarını getirme ihtiyacı hissederdi, çok uzun olmayan bir zaman önceydi bu. Şimdi ise orası kalabalıktı. Yüzbaşı Kaladin orada değildi, tutukluluğundan sonra dinleniyordu.

"O iyi bir asker," dedi Dalinar alçak sesle. "Onun sadece birkaç yara izi var ve iyileşmekte güçlük çekiyor." *Vedeledev biliyor ki, onlardan bende de birkaç tane var,* diye düşündü Dalinar.

"Ben sadece onun sizi düzgün bir şekilde korumayı başaramayacak olmasından endişe ediyorum," dedi Amaram. "Hayatınız önemli, Berrakbey. Görülerinize, liderliğinize ihtiyacımız var. Yine de, eğer siz köleye güveniyorsanız, öyle olsun. Gerçi benim ondan bir özür duymaya itirazım olmazdı. Kendi kibrim için değil, onun bu yanılgısını bir kenara bırakmış olduğunu görmek için."

Navani adalarına çıkan kısa köprüyü geçerken Dalinar bir cevap vermedi. Akıl bir hakaret etmeye başladı ama Navani ona doğru düzgün bakmaya bile gerek görmeden bir deste kağıdı yüzüne çarparak, Dalinar'a doğru yoluna devam etti. Akıl yanağını ovuşturarak arkasından baktı ve sırıttı.

İkisine katılırken Dalinar'ın elinde olan kâğıtları da fark etti, eğlenmiş gözler ve gizli kahkahalardan bir denizin içinde duruyorlarmış gibiydi.

"Değiştirmişler," diye tısladı Navani.

"Ne?" dedi Dalinar.

Navani sayfaları salladı. "Bunlar! Sen ne yazdığını duydun mu?"

Dalinar başıyla onayladı.

"Benim yazdığım şekilde değiller," dedi Navani. "Bütün olaya bir saçmalık havası katmak ve ben sadece seni idare ediyormuşum gibi göstermek için tonu, kelimelerimin bazılarını değiştirmişler. Daha kötüsü, başka birinin el yazısıyla senin söylediğin ve yaptığın şeylerle alay eden yorumlar eklemişler." Sanki kendini sakinleştirmek içinmiş gibi bir nefes aldı. "Dalinar, onlar senin elinde kalan her inanılırlık kırıntısını yok etmeye çalışıyorlar."

"Anladım."

"Bunları nasıl ele geçirmişler?" diye sordu Amaram.

"Şüphem yok ki, hırsızlıkla," dedi Dalinar bir şeyi fark ederek. "Navani ve oğullarımın her zaman muhafızları var ama onlar ayrıldıkları zaman odaları nispeten korunmasız kalıyor. Biz o konuda fazla gevşek davranmış olabiliriz. Yanlış anlamışım. Ben *onun saldırılarının fiziksel olacağını düşünmüştüm."*

Navani etraflarındaki açıkgözler denizine baktı, yumuşak eflatun ışıkta pek çoğu çeşitli yüceprenslerin etrafındaki gruplarda toplanıyorlardı. Dalinar'ın daha da yakınına yaklaştı ve her ne kadar gözleri ateşli olsa da, Dalinar onu, onun ne hissettiğini tahmin edecek kadar iyi tanıyordu. İhanet. İşgal. Onlar için özel olan açılmış, aşağılanmış ve sonra dünyaya gösterilmişti.

"Dalinar, üzgünüm," dedi Amaram.

"Görülerin kendilerini değiştirmemişler mi?" diye sordu Dalinar. "Onları isabetli bir şekilde kopyalamışlar mı?"

"Görebildiğim kadarıyla evet," dedi Navani. "Ama ton farklı ve o *alay*. Fırtınalar. Bu mide bulandırıcı. Ben bunu yapan kadını bulduğum zaman..."

"Sakin, Navani," dedi Dalinar elini onun omzuna koyarak.

"Bunu nasıl söyleyebiliyorsun?"

"Çünkü bu benim gerçek ile utandırılabileceğimi sanan çocuksu adamların hareketi."

"Ama yorumlar! Değişiklikler. Onlar seni gözden düşürmek için ellerinden geleni yapmışlar. Senin Şafakdili'ne bir tercüme önerdiğin kısmı bile zayıflatmayı başarmışlar. Bu..."

"Kaldıramayacağı bir silahı olan çocuktan korkmadığım gibi, düşünmeyen bir adamın aklından da asla korkmayacağım."

Navani ona kaşlarını çattı.

"Bu *Kralların Yolu*'ndan," dedi Dalinar. "Ben ilk ziyafetindeki endişeli bir genç değilim. Sadeas benim buna onun yapacağı gibi tepki vereceğimi sanarak bir hata yapıyor. Bir kılıcın aksine, horgörü sana sadece izin vereceğin kadar zarar verebilir."

"Bu seni *incitiyor*," dedi Navani gözlerinin içine bakarak. "Bunu görebiliyorum, Dalinar."

Başkalarının da onu Navani'nin gördüklerini görecek kadar iyi tanımadığını umut ediyordu. Evet, incitiyordu. İncitiyordu çünkü bu görüler *onundu*, ona insanoğlunun iyiliği için emanet edilmişlerdi, ortalıkta alay konusu olmaları için değil. Onu inciten kahkahanın kendisi değil, potansiyelin kaybıydı.

Navani'den uzaklaştı, kalabalığın içinden geçti. O gözlerin bazılarını şimdi kederli olarak yorumluyordu, sadece eğlenme yoktu. Belki bunu o hayal ediyordu ama sanki bazıları ona horgörüden çok, acımayla bakıyor gibiydi.

Hangisinin daha zararlı olacağından emin değildi.

Dalinar adanın arka tarafındaki yemek masasına ulaştı. Orada, büyük bir tavayı aldı ve bunu afallamış bir hizmetçi kadına verdi, sonra masanın üzerine tırmandı. Bir elini masanın yanındaki fener direğine koydu ve küçük kalabalığa yukarıdan baktı. Bunlar Alethkar'daki en önemli kişilerdi.

Onu zaten izlemekte olmayanlar da, oraya çıkmış olduğunu görünce şok içinde döndüler. İleride, Adolin ve Berrakhanım Shallan'ın hızla adaya doğru geldiklerini fark etti. Büyük ihtimalle daha yeni gelmiş ve konuşmaları duymuşlardı.

Dalinar kalabalığa baktı. "Okuduğunuz şeyler doğru," diye kükredi.

Afallamış sessizlik. Kendini böyle gösteriye çevirmek Alethkar'da yapılacak şey değildi. Ancak o bu akşamın gösterisine *zaten* dönüştürülmüştü.

"İtibarımı sarsmak için yorumlar eklenmiş ve Navani'nin yazılarının tonu değiştirilmiş," dedi Dalinar. "Ama ben olanları gizlemeyeceğim. Ben Yaradan'dan görüler alıyorum. Neredeyse, her fırtınayla birlikte geliyorlar. Bunun sizi şaşırtmaması gerekir. Şimdi haftalardır tecrübelerim hakkında dolaşan söylentiler var. Belki de, bu görüleri önceden açıklamış olmam gerekirdi. Gelecekte, bana gelen her görü yayınlanacak ki, dünyanın her tarafındaki âlimler benim gördüklerimi inceleyebilsin."

Sadeas'ı aradı, Aladar ve Ruthar'la birlikte duruyordu. Dalinar fener direğini kavrayarak tekrar Alethi kalabalığına baktı. "Sizleri deli olduğumu düşündüğünüz için suçlamıyorum. Bu doğal. Ama gelecek gecelerde, yağmur duvarlarınızı yıkar ve rüzgârlar ulurken, düşüneceksiniz. Sorgulayacaksınız. Ve yakında, size kanıt sunduğum zaman, bileceksiniz. Beni yok etmek için olan bu çaba, ondan sonra beni haklı çıkaracak."

Yüzlerine baktı, bazıları korkmuş, bazıları anlayışlı, diğerleri eğlenmişti.

"Aranızda benim bu saldırı yüzünden kaçacağımı ya da yenileceğimi düşünenler var," dedi. "Onlar beni zannettikleri kadar iyi tanımıyorlar. Ziyafet devam etsin, çünkü ben her birinizle teker teker konuşmak istiyorum. Ağzınızdaki sözler alaylı olabilir ama eğer gülmeniz gerekiyorsa, bunu benim gözlerimin içine bakarken yapın."

Masadan aşağı indi.

Sonra çalışmaya başladı.

◆
◆ ◆

Saatler sonra, Dalinar en sonunda kendisine bir masanın yanındaki sandalyeye oturma izni verdi, etrafında yorgunluksprenleri savruluyordu. Akşamın geri kalanını kalabalığın içinde dolaşarak, zorla konuşmalara katılarak, Ovalar'a yapacağı sefer için destek toplamaya çalışarak geçirmişti.

Gördüğü şeyler hakkında doğrudan soru sorulmadığı sürece, üzerinde görülerinin olduğu sayfaları özellikle görmezden gelmişti. Onun yerine onlara güçlü, kendine güvenli bir adam sunmuştu; politikacılığa soyunmuş Karadiken. Bunu görsünler bakalım ve oynanmış kayıtların onu göstermeye çalıştığı zayıf deliyle bir kıyaslasınlar.

Dışarıda, şimdi ikinci aya uyması için küreleri değiştirildiğinden mavi parlayan küçük nehirlerin ötesinde, kralın at arabası uzaklaşıyor, Elhokar ve Navani'yi kısa bir mesafe ötedeki Zirve'ye götürüyordu. Orada taşıyıcılar onları tahtırevanla yukarıya götürecekti. Adolin zaten gitmişti, epey bir uzakta olan Sebarial'ın savaş kampına giderken Shallan'a eşlik ediyordu.

Adolin genç Veden kadına, yakın zamanlardaki başka hiçbir kadına olmadığı kadar düşkünmüş gibi görünüyordu. Sadece bu sebep için bile, Dalinar gittikçe onların ilişkisini desteklemeye daha da meyilli hâle gelmekteydi. Eğer Jah Keved'den onun ailesi hakkında birkaç düzgün cevap alabilirse tabii. O krallık berbat hâldeydi.

Diğer açıkgözlerin çoğu gitmiş, onu yiyecekleri temizleyen hizmetkârlar ve parshmenlerle dolu bir adada bırakmışlardı. Böyle görevler için güvenilen birkaç başhizmetkâr, uzun sopaların ucundaki ağlarla nehirlerin içindeki küreleri toplamaya

başlamışlardı. Önerisi üzerine, Dalinar'ın köprücüleri sadece beklenmedik bir yemek önerilen askerlerde görülebilen hevesli iştahla ziyafetin artıklarına saldırıyorlardı.

Bir hizmetkâr yanından geçiyordu, sonra durarak elini belindeki kılıcına koydu. Dalinar irkilerek Akıl'ın siyah askerî üniformasını bir başhizmetkâr çırağınınkiyle karıştırdığını fark etti.

Dalinar yüzüne katı bir ifade yerleştirdi ama içten içe inliyordu. Akıl? Şimdi mi? Dalinar sanki on saattir durmadan bir savaş meydanında dövüşüyormuş gibi hissediyordu. Birkaç saatlik incelikli konuşmaların, ona bu kadar benzeyebiliyor olması garipti.

"Bu gece yaptığın zekiyceydi," dedi Akıl. "Sen bir saldırıyı bir vaade dönüştürdün. Bir hakareti dişsiz bırakmak için çoğu zaman tek yapman gerekenin ona sarılmak olduğunu insanların en bilgeleri bilir."

"Teşekkürler," dedi Dalinar.

Akıl kısaca başını salladı, gözleriyle kaybolmakta olan kralın arabasını takip ediyordu. "Bu akşam kendimi yapacak pek bir şeyim olmadan buldum. Elhokar'ın bir Akıl'a ihtiyacı yoktu çünkü onunla konuşmak isteyen çok azdı. Bunun yerine hepsi sana geldiler."

Dalinar içini çekti, bütün gücü çekilip gidiyormuş gibiydi. Akıl bunu söylememişti ama söylemesine gerek yoktu. Dalinar imayı okuyordu.

Onlara krala değil, sana geldiler. Çünkü aslında kral sensin.

"Akıl, ben bir despot muyum?" diye sorarken buldu Dalinar kendisini.

Akıl bir kaşını kaldırdı ve kurnazca bir iğneleme ararmış gibi göründü. Bir an sonra, bu düşünceyi bir tarafa bıraktı. "Evet, Dalinar Kholin," dedi alçak sesle, bir insanın gözleri yaşlı bir çocukla konuşurken yapacağı gibi teselli edercesine konuşuyordu. "Öylesin."

"Olmak istemiyorum."

"Kusura bakma, Berrakbey, ama bu *tam olarak* doğru değil. Sen gücün peşinde koşuyorsun. Bulunca yapışıyor ve sadece çok büyük zorlukla bırakıyorsun."

Dalinar başını eğdi.

"Kederlenme," dedi Akıl. "Bu despotların çağı. Ben buranın daha fazla bir şey için hazır olduğundan şüpheliyim ve iyi niyetli bir despot, zayıf iktidarın felaketinden iyidir. Belki başka bir yer ve zaman olsa, seni kınardım hınç ve öfkeyle. Bugün, burada, seni övüyorum bu dünyanın ihtiyacı olan şey olduğun için."

Dalinar başını salladı. "Elhokar'ın iktidarını yürütmesine izin vermeli ve yaptığım şekilde müdahale etmemeliydim."

"Neden?"

"Çünkü o kral."

"Ve bu konum kutsal bir şey mi? İlahi mi?"

"Hayır," diye itiraf etti Dalinar. "Yaradan, ya da o olduğunu iddia eden kişi öldü. Öyle olmasaydı bile, krallık bizim ailemize doğal olarak gelmedi. Biz onu ele geçirdik ve diğer yüceprenslere zorla kabul ettirdik."

"O zaman neden?"

"Çünkü biz hatalıydık," dedi Dalinar gözlerini kısarak. "Gavilar, Sadeas ve ben bütün o yıllar önce yaptığımız şeylerde haksızdık."

Akıl gerçekten de şaşırmış gibi görünüyordu. "Sen krallığı birleştirdin, Dalinar. Sen iyi bir iş yaptın, son derece gerekli olan bir şey."

"*Bu* mu birlik?" diye sordu Dalinar elini ziyafetin dağınık kalıntılarına, uzaklaşan açıkgözlere doğru sallayarak. "Hayır, Akıl. Biz başarısız olduk. Biz ezdik, biz öldürdük ve *sefil bir hâlde başarısızlığa uğradık.*" Başını kaldırdı. "Alethkar bana sadece talep ettiğim şeyi veriyor. Tahtı güçle alarak biz, iktidar hakkının güç olduğunu ima ettik, hayır, *bağırdık*. Eğer Sadeas benden daha güçlü olduğunu düşünüyorsa, o zaman tahtı benden almaya çalışmak onun *görevidir*. Bunlar gençliğimin meyveleri, Akıl. İşte bu yüzden bizim bu krallığı dönüştürmek için despotluktan daha fazlasına ihtiyacımız var, iyi niyetlisi bile olsa. Nohadon'un öğrettiği şey buydu. Ve benim en başından beri ıskaladığım şey."

Akıl başını salladı, düşünceli görünüyordu. "Benim senin o kitabını tekrar okumam gerek, gibi görünüyor. Ama seni uyarmak istemiştim. Ben yakında gidiyorum."

"Gidiyor musun?" dedi Dalinar. "Sen daha yeni geldin."

"Biliyorum. İtiraf etmem gerekir ki, bu inanılmaz derecede sinir bozucu. Ben, olmam gereken yeni bir yer keşfettim, gerçi dürüst olmak gerekirse, neden orada olmam gerektiğinden tam olarak emin değilim. Bu her zaman istediğim kadar iyi yürümüyor."

Dalinar ona kaşlarını çattı. Akıl sevimlice gülümseyerek karşılık verdi.

"Sen onlardan biri misin?" diye sordu Dalinar.

"Pardon?"

"Bir Elçi."

Akıl güldü. "Hayır. Sağ ol, ama hayır."

"Sen benim aradığım şey misin o zaman?" diye sordu Dalinar. "Parlayan?"

Akıl gülümsedi. "Ben sadece bir insanım, Dalinar, her ne kadar bunun doğru olmamasını o kadar sık istesem de. Parlayan değilim. Ve her ne kadar senin arkadaşın *olsam da*, lütfen hedeflerimizin tam olarak uyuşmadığını anla. Sen bana çok fazla güvenmemelisin. Eğer, ihtiyacım olan şeyi elde etmek için bu dünyanın yıkılmasını ve yanmasını izlemek zorunda kalırsam, bunu yapacağım. Göz yaşlarıyla, evet, ama olmasına izin veririm."

Dalinar kaşlarını çattı.

"Yardım etmek için elimden geleni yapacağım," dedi Akıl. "Ve bu sebepten dolayı da gitmem gerek. Çok fazla riske giremem, çünkü eğer *o* beni bulursa, o zaman hiçbir şey olurum; ufalanmış ve geri birleştirilemez parçalara ayrılmış olan bir ruh. Benim burada yaptığım şey senin hiçbir zaman bilemeyeceğin kadar tehlikeli."

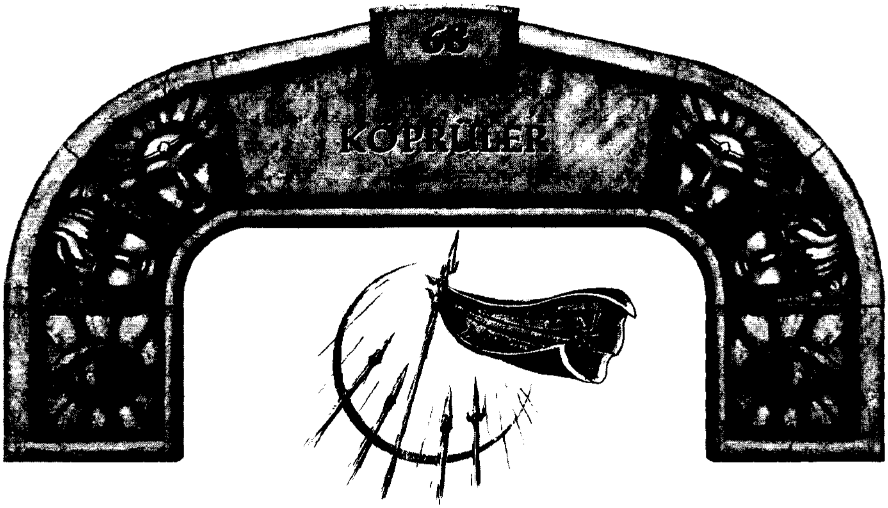
Gitmek için döndü.

"Akıl," diye seslendi Dalinar.

"Evet?"

"Kim seni bulursa?"

"Senin savaştığın, Dalinar Kholin. Nefretin babası." Akıl selam verdi, sonra da hızla uzaklaştı.

Bununla birlikte bütün bu şeyler bir amaç için düzenlenmiş gibi görünüyor ve eğer daha bebekler olan bizler, atölyenin içindeki bir şeylere toslayacak olursak, sorunu engellemiş değil, daha da kötüye götürmüş oluruz.

Harap Ovalar.

Kaladin, adamlarının güvenli buldukları uçurumların aksine, bu diyarların sahibi değillerdi. İlk saldırısındaki bu kırık taşlardan ibaret arazi tarafından mahvedilmiş olan kanlı ayakların acısını fazlasıyla iyi hatırlıyordu. Buralarda neredeyse hiçbir şey yetişmiyordu, sadece arada bir kayafilizi öbekleri veya da bir platonun Rüzgâryönü tarafından sarkan bir dizi girişken sarmaşık oluyordu. Çatlakların dipleri yaşamla tıkalıydı ama bu yukarısı çoraktı.

Adamlarını bir köprü saldırısının sonunda bekleyen katliamla kıyasladığı zaman köprüyü taşımaktan yanan omuzlar ve ağrıyan ayaklar hiçbir şey değildi. Fırtınalar... Ovalar boyunca bakmak bile Kaladin'in irkilmesine neden oluyordu. Havadaki okların vızıltısını, dehşet içindeki köprücülerin çığlıklarını, Parshendilerin şarkılarını duyabiliyordu.

Köprü Dört'ün daha fazlasını kurtarabilmiş olmam gerekirdi, diye düşündü Kaladin. *Eğer güçlerimi daha çabuk kabul etseydim, bunu yapabilir miydim?*

Kendini sakinleştirmek için içine Fırtınaışığı çekti. Ama gelmemişti. Afallamış bir hâlde durdu, Dalinar'ın devasa mekanik köprülerinden birinin üzerinden askerler karşıya geçiyordu. Tekrar denedi. Hiçbir şey yoktu.

Kesesinden bir küre çıkardı. Ateşmarka her zamanki ışığıyla parlıyor, parmaklarını kırmızıya boyuyordu. Bir sorun vardı. Kaladin bir zamanlar olduğu gibi Fırtınaışığı'nı içinde *hissedemiyordu.*

Syl bir grup rüzgârspreniyle birlikte uçurumun yukarısındaki havanın içinde uçuyordu. Onun kıkırdayan kahkahası Kaladin'in üzerine yağmur gibi döküldü ve Kaladin yukarıya baktı. "Syl?" diye sordu sessizce. Fırtınalar. Bir aptal gibi görünmek istemiyordu ama içinin derinliklerinde bir yerlerde kuyruğundan yakalanmış fare gibi panikleyen bir şeyler vardı. "Syl!"

Geçmekte olan birkaç asker Kaladin'e, sonra da havaya doğru bir göz attılar. Syl ışıktan bir kurdele şeklinde aşağı fırlarken Kaladin onları umursamadı. Syl etrafında döndü, hâlâ kıkırdıyordu.

Fırtınaışığı ona geri döndü. Onu tekrar hissedebiliyordu ve açgözlüce küreden emdi, gerçi Işık'ın hareketini gizlemek için ilk önce küreyi yumruğunun içinde saklayarak göğsüne dayayacak kadar aklını başında tutabilmişti. Bir markanın Işık'ı onu ele vermeye yetmezdi ve içinde köpüren Fırtınaışığı'yla kendisini çok, çok daha iyi hissediyordu.

"Ne oldu?" diye fısıldadı Syl'e. "Bağımızda bir sorun mu var? Sözler'i yeteri kadar çabuk bulamadığım için mi?"

Syl bileğine kondu ve genç bir kadının şeklini aldı. Başını bir yana eğerek dikkatle eline baktı. "İçinde ne var?" diye sordu komplocu bir fısıltıyla.

"Bunun ne olduğunu biliyorsun, Syl," dedi Kaladin sanki üzerine bir kova fırtınasuyu dökülmüş gibi ürperti hissederek. "Bir küre. Demin onu görmedin mi?"

Syl ona baktı, yüzü masumdu. "Kötü seçimler yapıyorsun. Yaramaz." Yüz hatları bir an için Kaladin'inkileri taklit etti ve sanki onu irkiltmek istermiş gibi öne doğru sıçradı. Güldü ve fırlayarak uzaklaştı.

Kötü seçimler. Yaramaz. O zaman, bu Moash'a krala suikast düzenlemelerine yardım edeceğine dair verdiği söz yüzünden miydi? Kaladin içini çekerek ilerlemeye devam etti.

Syl neden onun seçiminin doğru olduğunu göremiyordu. O bir sprendi ve basit, aptalca bir ahlak anlayışı vardı. İnsan olmak çoğu zaman tatsız seçeneklerin arasından seçim yapmaya zorlanmak demekti. Hayat onun olmasını istediği gibi temiz ve düzenli değildi. Dağınıktı, kremle kaplıydı. Hiçbir insan hayatın içinden onunla kaplanmadan yürüyemezdi, Dalinar bile.

"Benden çok fazla şey istiyorsun," diye tersledi Syl'i uçurumun öbür tarafına gelirken. "Ben antik zamanların bir tür şanlı şövalyesi değilim. Ben bozuk bir adamım. Beni duyuyor musun, Syl? Ben *bozuğum.*"

Syl fırlayarak yanına geldi ve fısıldadı. "Onların *hepsi* öyleydi, şapşal." Uçup gitti.

Kaladin askerler köprüden karşıya geçerlerken izledi. Bir plato saldırısına çıkmamışlardı ama Dalinar yine de bol bol asker getirmişti. Harap Ovalar'a çıkmak bir savaş meydanına girmek demekti ve Parshendiler daima bir tehditti.

Köprü Dört kendi daha küçük köprülerini taşıyarak mekanik köprünün üzerinden geçiyorlardı. Kaladin o olmadan kamplardan ayrılacak *değildi.* Dalinar'ın kullandığı bu devasa, yerine sabitlenebilen, chulların çektiği aletler inanılmazdı ama Kaladin onlara güvenmiyordu. Hiç de omuzlarının üzerindeki sağlam bir köprüye güveneceği kadar değil.

Syl yakınlarından uçarak geçti. Syl gerçekten de Kaladin'in *kendi* doğru ve yanlış algısına uyacak bir şekilde yaşamasını mı bekliyordu? Kaladin'in onu kızdırma riski olan bir şeyi her yaptığı zaman güçlerini elinden mi alacaktı?

Bu boynunun etrafında bir ilmikle yaşamak gibi bir şey olurdu.

Endişelerinin günü berbat etmesine engel olmakta kararlı bir şekilde, Köprü Dört'ü kontrol etmeye gitti. *Açık gökyüzüne bak,* dedi kendi kendisine. *Rüzgârı içi-*

ne çek. Özgürlüğün tadını çıkar. Hapiste geçen o kadar uzun zamandan sonra, bu şeyler muhteşemdi.

Köprü Dört'ü tören rahatında köprülerinin yanında beklerken buldu. Onları yeni üniformalarının üzerine eski omuzluklu deri yeleklerini giymiş olarak görmek garipti. Onları bir zamanlar oldukları şey ile, şu anda oldukları şeyin arasındaki garip bir karışıma dönüştürüyordu. Kaladin'e hep birlikte selam verdiler ve o da selamlarına karşılık verdi.

"Rahat," dedi onlara ve onlar da sırayı bozdular, Lopen ve yardımcıları su tulumları dağıtırken şakalaşıyor ve gülüyorlardı.

"Ha!" dedi Kaya içmek için köprünün yan tarafına kurulurken. "Bu şey, değil hatırladığım kadar zor benim."

"Çünkü biz daha yavaş gidiyoruz," dedi Kaladin Dalinar'ın mekanik köprüsünü işaret ederek. "Ve sen köprü taşıdığımız eski günleri hatırlıyorsun, daha sonraki iyi beslenmiş ve iyi eğitilmiş olduğumuz zamanlardakileri değil. O zaman daha kolaylaşmıştı."

"Hayır," dedi Kaya. "Hafif daha köprü çünkü yendik Sadeas'ı biz. Doğrusu bu işlerin."

"Bu hiç mantıklı değil."

"Ha! Kusursuz mantık." Bir yudum aldı. "Hava hastası ovalı."

Kaladin başını salladı ama Kaya'nın tanıdık sesi onu gülümsetmişti. Kendi susuzluğunu giderdikten sonra, platonun karşısında Dalinar'ın geçmeyi yeni bitirdiği yere doğru koştu. Yakınlarda uzun bir kaya oluşumu platonun üzerinde yükseliyordu ve onun tepesinde de küçük bir kale gibi tahtadan bir bina vardı. Oraya yerleştirilmiş olan dürbünden güneş ışığı parlıyordu.

Bu platoya gelen hiçbir kalıcı köprü yoktu, savaş kamplarına en yakın olan güvenli bölgenin hemen dışındaydı. Buraya yerleştirilmiş olan bu izciler atlamacıydı, uzun sırıklar kullanarak uçurumların dar yerlerinden karşıya atlıyorlardı. Bu özel bir delilik türü gerektiren bir işe benziyordu ve o yüzden de, Kaladin bu adamlara her zaman saygı duymuştu.

Atlamacılardan bir tanesi Dalinar'la konuşuyordu. Kaladin adamın uzun ve ince olmasını beklerdi ama o kısa ve tıknazdı, kalın önkolları vardı. Ceketinin kenarlarında beyaz şeritler olan bir Kholin üniforması giyiyordu.

"Biz orada bir şey *gördük*, Berrakbey," diyordu atlamacı Dalinar'a. "Ben kendi gözümle gördüm ve tarihi ve zamanı defterime rünle kaydettim. Bir adamdı, parlıyordu, Ovalar'ın üzerinde gökyüzünde ileri geri uçuyordu."

Dalinar homurdandı.

"Ben delirmedim, komutanım," dedi atlamacı ağırlığını öbür ayağına kaydırarak. "Öbür oğlanlar da gördüler, ben onlara da..."

"Sana inanıyorum, asker," dedi Dalinar. "O Beyazlı Suikastçı'ydı. Krala saldırdığı zaman da öyle görünüyordu."

Adam rahatladı. "Berrakbey, ben de öyle düşünmüştüm, komutanım. Kamptaki bazı adamlar bana sadece görmek istediğim şeyi gördüğümü söylemişti."

"Onu görmeyi kimse istemez," dedi Dalinar. "Ama neden zamanını burada harcıyor? Eğer bu kadar yakındaysa, neden saldırmak için geri gelmedi?"

Kaladin boğazını temizledi, rahatsızdı, ve gözcü yerine işaret etti. "Şu yukarıdaki kale, o tahtadan mı?"

"Evet," dedi atlamacı, sonra Kaladin'in omuzlarındaki düğümleri fark etti. "Iı, komutanım."

"O yücefırtınalara dayanıyor olamaz," dedi Kaladin.

"Biz onu bozuyoruz, komutanım."

"Ve kampa geri mi taşıyorsunuz?" diye sordu Kaladin kaşlarını çatarak. "Yoksa burada fırtınaya mı bırakıyorsunuz?"

"Bırakmak?" dedi kısa boylu adam. "Biz onunla burada kalıyoruz, komutanım." Kaya oluşumunun dibindeki oyulmuş bir alana doğru işaret etti, çekiçler ya da bir Parekılıcı ile kesilmişti. Pek büyük görünmüyordu, aslında sadece bir odacıktı. Görünüşe göre yukarıdaki platformun tahta zeminini alıyor ve bir tür kapı oluşturmak için odacığın yanlarındaki kopçalarla kayaya sabitliyorlardı.

Gerçekten de özel bir delilik türüydü.

"Berrakbey, komutanım," dedi atlamacı Dalinar'a. "Beyazlı buralarda bir yerlerde olabilir. Bekliyordur."

"Teşekkür ederim, asker," dedi Dalinar başını sallayarak ona izin verirken. "Bizi giderken izleyin. Bize kampların yakınlarına yaklaşan bir uçurumşeytanı hakkında raporlar geldi."

"Emredersiniz, komutanım," dedi adam tekrar selam vererek ve sonra nöbet yerine geri dönmek için ipten merdivenine doğru gitti.

"Ya suikastçı gerçekten gelirse?" diye sordu Kaladin alçak sesle.

"Ben onun burada nasıl fark yaratacağını göremiyorum," dedi Dalinar. "O eninde sonunda geri gelecek. Ovalar'da ya da sarayda, onunla savaşmak zorunda kalacağız."

Kaladin homurdandı. "Keşke Adolin'in kazandığı Parekılıçları'ndan bir tanesini kabul etseydiniz, komutanım. Eğer siz kendinizi savunabilseydiniz, ben kendimi daha rahat hissederdim."

"Sanırım sen şaşıracaksın," dedi Dalinar savaş kampına doğru dönerek gözlerini gölgelerken. "Ben Elhokar'ı orada yalnız bıraktığım için iyi hissetmiyorum ama."

"Suikastçı *sizi* istediğini söylemişti, komutanım," dedi Kaladin. "Eğer siz kraldan uzakta olursanız, bu sadece onu korumaya fayda sağlar."

"Sanırım öyle," dedi Dalinar. "Eğer suikastçının sözleri yanlış yönlendirme amaçlı değilse." Başını salladı. "Bir dahaki sefer senin onun yanında kalmanı emredebilirim. Ben önemli bir şeyleri kaçırdığım hissinden kurtulamıyorum, burnumun dibinde olan bir şeyleri."

Kaladin çenesini sıkarak hissettiği ürpertiyi görmezden gelmeye çalıştı. *Bir dahaki sefer senin onun yanında kalmanı emredebilirim...* Sanki neredeyse kaderin kendisi Kaladin'i krala ihanet edebilecek bir konuma getirmek için çalışıyordu.

"Senin hapsedilmen konusunda," dedi yüceprens.

"Çoktan unutuldu, komutanım," dedi Kaladin. En azından Dalinar'ın rolü. "Rütbemin indirilmemesini takdir ediyorum."

"Sen iyi bir askersin," dedi Dalinar. "Çoğu zaman." Gözleri köprülerini kaldırmakta olan Köprü Dört'e doğru kaydı. Özellikle yan taraftaki bir adam dikkatini

çekmişti: Köprü Dört üniformasını giymiş olan Renarin köprüyü kaldırıyordu. Yakınlardan, Leyten güldü ve ona nasıl tutacağıyla ilgili tüyolar verdi.

"O aslında uyum sağlamaya başlıyor, komutanım," dedi Kaladin. "Adamlar onu seviyor. O günü göreceğim hiç aklıma gelmezdi.

Dalinar başını sallayarak onayladı.

"Arenada olanlardan sonra nasıldı?" diye sordu Kaladin alçak sesle.

"Zahel'le antrenman yapmaya gitmeyi reddetti," dedi Dalinar. "Bildiğim kadarıyla, o haftalardır Parekılıcı'nı çağırmadı." Bir an daha onu izledi. "Senin adamlarınla birlikte geçirdiği zaman bir asker gibi düşünmesine yardım ettiğinden onun için iyi mi, yoksa sadece onu daha büyük sorumluluklarından kaçınmaya mı teşvik ediyor, emin olamıyorum."

"Komutanım," dedi Kaladin. "Eğer izin verirseniz, oğlunuz uyumsuz bir tipe benziyor. Yersiz. Yalnız, sıkkın."

Dalinar başıyla onayladı.

"O zaman, kesin olarak söyleyebilirim ki, onun kendisini bulabileceği *en iyi* yer Köprü Dört." Bunu bir açıkgöz hakkında söylüyor olmak garipti, ama doğruydu.

Dalinar homurdandı. "Senin yargına güveneceğim. Git. Eğer gerçekten de bugün gelecek olursa diye, adamlarının suikastçıya karşı tetikte olduklarından emin ol."

Kaladin başını sallayarak yüceprensi arkada bıraktı. Dalinar'ın görülerini daha önce de duymuştu ve içerikleri hakkında bir sezisi de vardı. Onun ne düşündüğünü bilmiyordu ama görü kayıtlarının tamamının bir örneğini bularak, Ka'ya okutmaya niyeti vardı.

Belki de Syl'in Dalinar'a güvenmekte her zaman bu kadar kararlı olmasının nedeni bu görülerdi.

Gün geçtikçe, ordu Ovalar üzerinde bir tür kıvamlı sıvının akışı gibi, sığ bir yamaçtan aşağı damlayan çamur gibi hareket etti. Bütün bunlar Shallan bir uçurumşeytanı kozası görebilsin diyeydi. Kaladin bir platonun üzerinde yürürken başını iki yana salladı. Adolin kesinlikle tutulmuştu, sırf kızın heveslerini tatmin etmek için, babası da dâhil, bütün bir vurucu kuvveti Ovalar'a çıkarmayı başarmıştı.

"Yürüyor musun, Kaladin?" dedi Adolin tırısla gelerek. Prens o beyaz canavar gibi atına binmişti, çekiçler gibi toynakları olan şey. Mavi Parezırhı'nı giymişti, miğferi eyerin arkasındaki bir çıkıntıya bağlanmıştı. "Ben senin babamın ahırlarında tam talep hakkın olduğunu sanıyordum."

"Levazım subaylarından da tam talep hakkım var," dedi Kaladin. "Ama beni sırf *yapabiliyorum* diye buralara sırtımda bir kazan taşıyarak gelirken de görmüyorsun."

Adolin kıs kıs güldü. "Daha çok ata binmeyi denemelisin. Avantajları olduğunu itiraf etmen gerek. Dörtnalın hızı, saldırı yüksekliği." Atının boynunu okşadı.

"Sanırım ben sadece kendi ayaklarıma çok fazla güveniyorum."

Adolin sanki bir insanın tarihte söylediği en bilgece şeymiş gibi başını salladı, sonra tahtırevanındaki Shallan'ı kontrol etmek için atını geriye sürdü. Kendini biraz yorgun hisseden Kaladin, başka bir küre için cebini karıştırdı, bu sefer sadece bir elmas çentik, ve göğsüne dayadı. Nefesini çekti.

Yine bir şey olmadı. Fırtına kapası! Syl'i arayarak etrafına bakındı ama onu bulamadı. Son zamanlarda öylesine oyuncu olmuştu ki, Kaladin bunun hepsinin bir tür

numara mı olduğunu merak etmeye başlıyordu. Gerçeğin bundan ibaret ve daha fazla bir şeyler olmamasını umuyordu. İçten içe dırdır ve şikâyet etmesine rağmen, bu gücü çok fena istiyordu. Gökyüzü, rüzgârların kendileri onun olmuştu. Onlardan vazgeçmek, kendi ellerinden vazgeçmek gibi bir şey olurdu.

En sonunda şu anki platolarının kıyısına ulaştı, Dalinar'ın mekanik köprüsü yerleşiyordu. Neyse ki burada, kayaların üzerinden yakınlardaki bir çatlağın güvenliğine doğru gitmekte olan bir kremciği izlerken Syl'i buldu.

Kaladin onun yanında bir kayanın üzerine oturdu. "Demek Moash'a yardım etmeyi kabul ettiğim için beni cezalandırıyorsun," dedi. "O yüzden Fırtınaışığı'yla sorun yaşıyorum."

Syl bir tür yuvarlak, yanardöner kabuklu böcek olan kremciğin peşinden takip etti.

"Syl? Sen iyi misin?" diye sordu Kaladin. "Sen..."

Eskiden olduğu gibi görünüyorsun. İlk karşılaştığımız zaman. Bunu kabul etmek içinde bir dehşet hissinin yükselmesine neden oldu. Eğer güçleri azalıyorsa, bu bağın kendisi zayıflamakta olduğu için miydi?

Syl başını kaldırarak ona baktı ve gözleri daha odaklı, yüzü kendi normal ifadesine daha benzer hâle geldi. "Sen ne istediğine karar vermek zorundasın, Kaladin," dedi.

"Sen Moash'ın planından hoşlanmıyorsun," dedi Kaladin. "Seni beni onun hakkında fikrimi değiştirmeye mi zorlamak istiyorsun?"

Syl yüzünü kırıştırdı. "Ben seni hiçbir şeye *zorlamak* istemiyorum. Sen doğru olduğunu düşündüğün şeyi yapmak zorundasın."

"Ben de bunu yapmaya çalışıyorum!"

"Hayır. Öyle yaptığını sanmıyorum."

"Tamam. Moash ve arkadaşlarına vazgeçtiğimi, onlara yardım etmeyeceğimi söylerim."

"Ama sen Moash'a söz verdin!"

"Dalinar'a da söz verdim..."

Syl dudaklarını sıkarak Kaladin'in gözlerinin içine baktı.

"Sorun bu, değil mi," diye fısıldadı Kaladin. "Ben iki söz verdim ve ikisini birden tutamam." Hay Cehennem. Parlayan Şövalyeler'i yok eden de böyle bir şey miydi?

Şerefspreninin karşısına böyle bir seçimle çıkarsan, ona ne olurdu? İki durumda da bir yemin bozulacaktı.

Aptal, diye düşündü Kaladin kendi kendine. Görünüşe göre bu günlerde hiçbir doğru seçim yapamıyordu.

"Ne yapacağım, Syl?" diye fısıldadı.

Havada hemen önünde durana kadar yukarı çıktı, gözleri onunkilerin hizasındaydı. "Sözler'i söylemen gerek."

"Onları bilmiyorum."

"*Bul onları.*" Gökyüzüne doğru baktı. "Onları çabuk bul, Kaladin. Ve hayır, sadece Moash'a yardım etmeyeceğini söylemek işe yaramayacak. Onun için çok geç kaldık. Senin kalbinin yapmanı söylediği şeyi yapman gerek." Gökyüzüne doğru yükseldi.

"Benimle kal, Syl," diye fısıldadı ayağa kalkarak arkasından. "Ben bunu halledeceğim. Sen sadece... Kendini kaybetme. Lütfen. Sana ihtiyacım var."

Yakınlarda, askerler kolları çevirirken Dalinar'ın köprü mekanizmasındaki çarklar döndü ve bütün yapı açılmaya başladı.

"Dur, dur, *dur*!" Shallan Davar koşarak geldi, dalgalanan kızıl saç ve mavi ipekten oluşuyordu, başında güneşi engellemek için sarkık bir şapka vardı. Muhafızlarının iki tanesi arkasından koşuyorlardı ama ikisi de Gaz değildi.

Kaladin sesinin tonuyla alarma geçerek etrafına bakındı, Beyazlı Suikastçı'nın izini arıyordu.

Nefes nefese olan Shallan eminelini göğsüne koydu. "Fırtınalar, tahtırevan taşıyıcılarının derdi ne ki? Hızlı hareket etmeyi mutlak bir şekilde reddediyorlar. 'Ağırbaşlı değil,' diyorlar. Eh, benim ağırbaşlılıkla *işim yok*. Tamam, bana bir dakika verin, sonra devam edebilirsiniz."

Köprünün yakınında bir taşın üzerine oturdu. Afallamış askerler ona bakarken, eskiz defterini çıkardı, sonra da çizim yapmaya başladı. "Tamam," dedi. "Devam edin. *Bütün gün* o köprünün açılma hâlindeyken adım adım resmini çizmeye çalışıyordum. Fırtına kapası taşıyıcılar."

Ne acayip bir kadın.

Askerler tereddütle köprüyü kurmaya devam ettiler, Dalinar'in ölmüş subaylarının dul karıları olan üç tane mühendisinin dikkatli gözetimi altında çalışıyorlardı. Birkaç marangoz da, eğer köprü takılır ya da bir parça kırılırsa diye, mühendislerin emrinde çalışmak üzere el altında bekliyordu.

Kaladin Syl'le ilgili duygularını toparlamaya çalışarak ve verdiği sözleri düşünerek mızrağını kavradı. Mutlaka bu işi bir şekilde çözebilirdi. Değil mi?

Bu köprüyü görmek, aklına plato saldırılarının düşüncelerini getirmişti ve dikkatini dağıtacağı için bunu hoş karşıladı. Sadeas'ın neden vahşi ama basit köprü ekipleri yöntemini tercih ettiğini görebiliyordu. O köprüler daha hızlı, daha ucuz ve sorun çıkarmaya daha az eğilimliydi. Bu devasa şeylerse hantaldı, bir koy içinde manevra yapmaya çalışan büyük gemilere benziyorlardı.

Doğal çözüm zırhlı köprü taşıyıcıları, diye düşündü Kaladin. *Kalkanlı adamlar, onları yerlerine getirmek için ordunun desteği. Hızlı ve hareketli köprülerin olur ama adamlarını katledilmeye de terk etmezsin.*

Elbette, Sadeas köprücülerin öldürülmelerini istiyordu, okları askerlerinden uzak tutmak için yem olmalarını.

Köprüye yardım eden marangozlardan bir tanesi Kaladin'e tanıdık geliyordu. Yeni bir tanesini kesmekten bahsederek tahta destek millerinden birini incelemekteydi. İri adamın alnında giydiği marangoz şapkası tarafından gölgelenmekte olan bir doğum lekesi vardı.

Kaladin o yüzü biliyordu. Bu Dalinar'ın askerlerinden birisi miydi, Kule'deki katliamdan sonra savaşma arzusunu kaybedenlerden miydi? Onların bazıları kampta başka görevlere kaydırılmıştı.

Moash ona tezahürat yapan Köprü Dört'e doğru bir elini kaldırıp, yürüyerek yaklaşırken dikkati oraya kaydı. Moash'ın yer yer kırmızı vurgular verilerek maviye boyanmış ışıltılı Parezırhı, üzerinde şaşırtıcı derecede doğal görünüyordu. Daha bir hafta bile olmamıştı ama Moash içinde kolaylıkla yürüyordu.

Kaladin'in önüne geldi, sonra Zırh'ı tıngırdayarak bir dizinin üzerine çöktü. Kolunu göğsüne koyarak selam verdi.

Gözleri... Gözlerinin rengi daha *açılmıştı;* bir zamanlar oldukları gibi koyu kahverengi yerine, bronz renklilerdi. Parekılıcı'nı korumalı bir kın içinde sırtına asmıştı. Bağlanmasına sadece tek bir gün kalmıştı.

"Bana selam vermene gerek yok, Moash," dedi Kaladin. "Sen artık açıkgözlüsün. Benden bir ya da iki mil daha üst mevkidesin."

"Ben hiçbir zaman senden daha üst mevkide olmayacağım, Kal," dedi Moash, miğferinin yüz plakası yukarıdaydı. "Sen benim yüzbaşımsın. Sonsuza kadar." Sırıttı. "Ama sana açıkgözlerin benimle ne yapacaklarını çözmeye çalışmalarını izlemenin ne kadar büyük bir *eğlence* olduğunu anlatamam."

"Gözlerin gerçekten de değişiyor."

"Evet," dedi Moash. "Ama ben onlardan biri değilim, anladın mı? Bizden biriyim. Köprü Dört. Ben... Gizli silahım."

"Gizli mi?" dedi Kaladin bir kaşını kaldırarak. "Onlar şimdiye kadar seni büyük ihtimalle ta İri'den bile duymuşlardır, Moash. Sen çok uzun zamandır bir Kılıç ve Zırh verilen ilk koyugözlü adamsın."

Dalinar Moash'a araziler ve onlardan gelen bir maaş bile bağışlamıştı, zengin bir miktardı ve sadece köprücü standartlarına göre de değil. Moash bazı geceler hâlâ güveç için uğruyordu ama her gece değil. O yeni işlerini düzene koymakla çok fazla meşguldü.

Bunda yanlış olan hiçbir şey yoktu. Doğaldı. Ayrıca Kaladin'in Kılıç'ı kendisinin almama nedeninin bir parçasıydı, ve belki her zaman güçlerini açıkgözlere göstermekten çekinmesinin de nedeniydi. Becerilerini elinden almanın bir yolunu bulamasalar bile, ki Kaladin bu korkunun mantıksız olduğunu biliyor ama yine de hissediyordu, Köprü Dört'ü ondan almanın bir yolunu bulabilirlerdi. Adamlarını... Bizzat kendi benliğini.

Onu senden alan onlar olmayabilir, diye düşündü Kaladin. *Sen bunu kendi kendine yapıyor olabilirsin, hiçbir açıkgözün yapamayacağı kadar başarıyla hem de.*

Bu düşünce onun midesini bulandırıyordu.

"Yaklaştık," dedi Moash alçak sesle Kaladin su tulumunu çıkarırken.

"Öyle mi?" diye sordu Kaladin. Su tulumunu indirdi ve omzunun üzerinden platolara baktı. "Ben ölü kozaya kadar daha hâlâ gidecek birkaç saatimiz olduğunu düşünüyordum."

Çok uzaktaydı, neredeyse orduların plato saldırılarına gittikleri en uzak yer kadardı. Bethab ve Thanadal onu dün ele geçirmişti.

"O *değil,*" dedi Moash yan tarafa doğru bakarak. "Öbür şeyler."

"Ha. Moash, sen... Yâni..."

"Kal," dedi Moash. "Sen bizimlesin, değil mi? Öyle söylemiştin."

İki söz. Syl ona kalbinin sesini dinlemesini söylemişti.

"Kaladin," dedi Moash daha ciddi. "Sen bu Pareleri bana verdin, bana itaatsizlik ettiğim için kızgın olduğun hâlde. Bunun bir sebebi var. Sen içten içe de biliyorsun ki, yaptığım şey doğru. Tek çözüm bu."

Kaladin başıyla onayladı.

Moash etrafa bakındı, sonra Zırh'ı tıngırdayarak ayağa kalktı. Fısıldamak için öne eğildi. "Merak etme. Graves senin çok fazla bir şey yapmana gerek olmayacağını söylüyor. Bizim sadece bir fırsata ihtiyacımız var."

Kaladin kendini berbat hissediyordu. "Dalinar savaş kampındayken bunu yapamayız," diye fısıldadı. "Onun yaralanması riskine girmeyeceğim."

"Sorun değil," dedi Moash. "Biz de öyle düşünüyoruz. Doğru anı bekleyeceğiz. En son plan kralı bir okla vurmak, böylece seni ya da başka herhangi birini şüphe altında bırakmayacak. Sen onu doğru yere götüreceksin ve Graves de kralı kendi yayıyla indirecek. O çok iyi bir okçu."

Bir ok. Ne kadar da korkakça geliyordu.

Bunun yapılması gerekiyordu. *Gerekiyordu.*

Moash hafifçe omzuna vurdu, tıngırdayan Parezırhı içinde yürüyerek uzaklaştı. Fırtınalar. Kaladin'in tek yapması gereken kralı belli bir noktaya götürmekti... O, ve Dalinar'ın güvenine ihanet etmek.

Ve eğer kralı öldürmeye yardım etmezsem, adalet ve şerefe ihanet ediyor olmaz mıyım? Kral çok kişiyi öldürmüştü, ya da öldürmüş kadar vardı, bazılarını umursamazlıktan, başkalarını beceriksizlikten. Ve fırtınalar adına, Dalinar da masum değildi. Eğer o iddia ettiği kadar asil olsaydı, Roshone'u "daha fazla zarar veremeyeceği" bir yerlere göndermek yerine, hapse atmakta ısrar etmez miydi?

Kaladin köprüye doğru yürüyerek, askerlerin karşıya geçmesini izledi. Shallan Davar ciddiyetle bir kayanın üzerinde oturmuş, köprü mekanizmasının çizimlerini yapmaya devam ediyordu. Adolin atından indi ve sulamaları için bazı seyislere verdi. Kaladin'e elini salladı.

"Prenscik?" dedi Kaladin yanına gelerek.

"Suikastçı buralarda görülmüş," dedi Adolin. "Geceleyin Ovalar'ın üzerinde."

"Evet. Gözcü babana anlatırken duymuştum."

"Bir plana ihtiyacımız var. Ya burada saldırırsa?"

"Umarım saldırır."

Adolin kaşlarını çatarak ona baktı.

"Kendi gördüklerim ve suikastçının eski krala yaptığı saldırı hakkında öğrendiklerime göre, o kurbanlarının şaşkınlığına güveniyor. Duvarlardan tavanlara atlıyor, insanları farklı yönlere düşürüyor. Eh, buralarda hiç duvar ya da tavan yok."

"Böylece direk uçabilir," dedi Adolin yüzünü buruşturarak.

"Evet, ne de olsa bizim yanımızda, üç yüz tane mi, okçu varken," diye bir gülümsemeyle belirtti Kaladin.

Kaladin kendi becerilerini Parshendi oklarına karşı etkili bir şekilde kullanmıştı ve o yüzden belki okçular suikastçıyı de öldürmeyi başaramayacaktı. Ama Kaladin adamın üzerine dalga dalga ok yağarken dövüşmesinin zor olacağını tahmin ediyordu.

Adolin yavaşça başını salladı. "Onlarla konuşurum, o ihtimale karşı hazırlanırım." Köprüye doğru yürümeye başladı, bu yüzden Kaladin de ona katıldı. Hâlâ kendini çizimlerine kaptırmış olan Shallan'ın yanından geçtiler. Adolin'in ona el salladığını fark etmedi bile. Açıkgöz kadınlar ve onların meşgaleleri. Kaladin başını iki yana salladı.

"Oğlum köprücü, sen kadınlardan iyi anlar mısın?" diye sordu Adolin beraber köprüyü geçerlerken, omzunun üzerinden bakarak, Shallan'ı izliyordu.

"Açıkgöz kadınlar mı?" diye sordu Kaladin. "Kesinlikle hayır. Neyse ki."

"İnsanlar benim kadınları çok iyi anladığımı düşünüyor," dedi Adolin. "İşin doğrusu, ben onları tavlamaktan iyi anlıyorum; onları güldürmekten, ilgilerini çekmekten. Ondan sonrasını hiç kıvıramıyorum ama." Tereddüt etti. "Ve bu seferkinin sonrasını kıvırmayı gerçekten de istiyorum."

"O zaman... Bunu ona söyle,?" dedi Kaladin, Tarah'yı ve kendi yaptığı hataları düşünerek.

"Böyle şeyler koyugözlü kadınlar üzerinde işe yarıyor mu?"

"Yanlış adama soruyorsun," dedi Kaladin. "Benim son zamanlarda kadınları düşünecek fazla vaktim olmadı. Öldürülmekten kaçınmakla fazla meşguldüm."

Adolin pek dinliyormuş gibi görünmüyordu. "Belki de ona öyle bir şeyler söyleyebilirim... Fazla basit görünüyor ve o da basitten başka her şey..." Tekrar Kaladin'e döndü. "Neyse. Beyazlı Suikastçı. Bizim okçulara hazır olmalarını söylemekten daha fazla bir plana ihtiyacımız var."

"Senin bir fikrin var mı?" dedi Kaladin.

"Senin Parekılıcı'nı yok ama ihtiyacın da olmayacak çünkü... Biliyorsun."

"Biliyor muyum?" Kaladin bir panik hissetti.

"Evet... Biliyorsun." Adolin omzunu silkerek başka tarafa baktı, sanki umursamaz davranmaya çalışıyormuş gibiydi. "O şey."

"Hangi şey?"

"Şey... Hani... Ee, şeyli olan?"

Bilmiyor, diye fark etti Kaladin. O *sadece yemliyor, neden benim bu kadar iyi dövüşebildiğimi çıkarmaya çalışıyor.*

Ve çok ama çok kötü bir iş çıkarıyordu.

Kaladin rahatladı ve hatta kendisini Adolin'in beceriksiz denemesine karşı gülümserken buldu. Panik ya da endişe dışında bir duygu hissetmek güzeldi. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin olduğunu sanmıyorum."

Adolin yüzünü buruşturdu. "Oğlum köprücü, sende garip bir şeyler var," dedi Adolin. "İtiraf et."

"Hiçbir şey itiraf etmiyorum."

"Sen suikastçıyla o düşüşten sağ çıktın," dedi Adolin. "İlk başta senin onunla birlikte çalıştığından endişelenmiştim. Şimdi..."

"Şimdi ne?"

"Eh, sen her ne isen, benim tarafımda olduğuna karar verdim." Adolin içini çekti. "Neyse. Suikastçı. İçgüdülerim en iyi planın arenada beraber dövüşürken kullandığımız olduğunu söylüyor. Sen onun dikkatini dağıtırken, ben öldüreyim."

"O işe yarayabilir, gerçi ben onun dikkatinin dağılmasına izin verecek türden olmadığından endişe ediyorum."

"Relis de değildi," dedi Adolin. "Bunu yapacağız, oğlum köprücü. Sen ve ben. Biz o canavarı indireceğiz."

"Hızlı olmamız gerek," dedi Kaladin. "Uzatmalı bir dövüşü o kazanır. Ve Adolin, omurga ya da kafaya saldır. İlk önce zayıflatıcı darbe deneme. Doğrudan öldürmeyi hedefle."

Adolin ona kaşlarını çattı. "Neden?"

"Biz beraber düşerken bir şey gördüm," dedi Kaladın. "Ben onu kesmiştim ama bir şekilde yarayı iyileştirdi."

"Benim Parekılıcı'm var. *Ondan* iyileşmeyi başaramaz... Değil mi?"

"Öğrenmemek daha iyi. Öldürmek için vur. Bana güven."

Adolin gözlerinin içine baktı. "Garip ama öyle. Yâni, sana güveniyorum. Bu çok garip bir his."

"Evet, ee, sevinçten dans etmemek için kendimi tutmaya çalışırım."

Adolin sırıttı. "Sırf onu görmek için para verirdim."

"Dans etmemi mi?"

"Mutlu olduğunu," dedi Adolin gülerek. "Senin fırtına gibi bir yüzün var. Bir fırtınayı *korkutup kaçırabileceğinden* yarı yarıya eminim."

Kaladin homurdandı.

Adolin tekrar gülerek omzuna bir şaplak attı, sonra Shallan en sonunda köprüyü geçerken döndü, görünüşe göre çizimlerini bitirmişti. Adolin'e sevgiyle baktı ve o uzanarak elini tutmaya çalışırken, parmak uçlarında yükseldi ve Adolin'i yanağından öptü. Adolin irkilerek geriye çekildi. Alethiler toplum içinde bundan daha çekingen olurdu.

Shallan ona sırıttı. Sonra döndü ve nefesini tutarak, bir elini ağzına kaldırdı. Kaladin *tekrar* sıçradı ve tehlikeyi aradı ama Shallan sadece yakınlardaki bir kaya yığınına doğru koşturarak gidiyordu.

Adolin bir elini yanağına koydu, sonra bir sırıtışla Kaladin'e baktı. "Büyük ihtimalle ilginç bir böcek görmüştür."

"Hayır, yosun!" diye seslendi Shallan.

"Ah, elbette," dedi Adolin ona doğru yürürken, Kaladin peşinden gitti. "Yosun. Ne kadar *heyecanlı.*"

"Sen sus," dedi Shallan öne eğilerek kayaları incelerken Adolin'e kalemini sallayarak. "Yosun burada garip bir desen hâlinde yetişiyor. Bunun sebebi ne olabilir?"

"Alkol," dedi Adolin.

Shallan ona baktı.

Adolin omzunu silkti. "*Bana* çılgınca şeyler yaptırıyor." Başını olumsuzca sallayan Kaladin'e baktı. "Bu *komikti,*" dedi Adolin. "Bir şakaydı! Ee, bir çeşit."

"Tamam, sus," dedi Shallan. "Bu neredeyse çiçeklenmiş bir kayafiliziyle aynı desenmiş gibi görünüyor, burada Ovalar'da sık bulunan türden..." Çizim yapmaya başladı.

Kaladin kollarını kavuşturdu. Sonra içini çekti.

"O iç çekiş ne anlama geliyor?" diye sordu Adolin ona.

"Sıkıntı," dedi Kaladin arkada hâlâ köprüyü geçmekte olan orduya bir göz atarak. Üç bin kişilik bir kuvvetle burada hareket etmek zaman alıyordu; yoğun asker alımına rağmen, Dalinar'ın şu anki ordusunun yaklaşık yarısı buydu. Köprü turları sırasında, bu geçişler çok daha hızlı geliyordu. Kaladin her zaman tükenmiş hâlde olur, dinlenme fırsatının tadını çıkarırdı. "Sanırım buralar o kadar çorak ki, yosun dışında heyecanlanacak pek fazla bir şey yok."

"Sen de sus," dedi Shallan ona. "Git köprünü filan cilala." Öne doğru eğildi, sonra kalemiyle yosunun üzerinde gezinmekte olan bir böceği dürtükledi. "Hah..." dedi,

sonra aceleyle bazı notlar karaladı. "Neyse, sen yanılıyorsun. Buralarda heyecan verici pek çok şey var, eğer doğru yerlere bakarsan. Bazı askerler bir uçurumşeytanının görüldüğünü söylemişti. Sizce bize saldırabilir mi?"

"Sen bunu fazlasıyla umutlu bir şekilde söylüyorsun, Shallan," dedi Adolin.

"Eh, benim hâlâ bir tanesinin güzel bir çizimini *edinmem* gerek."

"Seni kozaya götüreceğiz. Onun yeterli olması gerekecek."

Shallan'ın bilimi bir bahaneydi, gerçek Kaladin için açıktı. Dalinar bugün yanında alışılmadık bir sayıda izci getirmişti ve Kaladin bu kozaya, keşfedilmemiş arazilerin tam sınırında olan kozaya, ulaştıkları zaman izcilerin ileri gideceğini ve bilgi toplayacağından şüpheleniyordu. Bütün bunlar Dalinar'ın seferi için hazırlıktı.

"Ben neden bu kadar çok askere ihtiyacımız var anlamıyorum," dedi Shallan Kaladin'in orduyu inceleyen bakışını fark ederek. "Sen Parshendilerin son zamanlarda kozalar için savaşmaya gelmediklerini söylememiş miydin?

"Evet, gelmiyorlar," dedi Adolin. "İşte bizi endişelendiren de tam olarak *bu*."

Kaladin başını sallayarak onayladı. "Ne zaman düşmanın yerleşik taktiklerini değiştirirse, endişe etmen gerekir. Bu onların çaresiz hâle gelmekte olduğu anlamına gelebilir. Çaresizlik çok ama çok tehlikelidir."

"Sen askerî düşüncede iyisin, köprücü bir oğlan için," dedi Adolin.

"Tesadüf olarak, sen de sinir bozucu olmamakta iyisin, bir prens için," diye cevapladı Kaladin.

"Sağ ol," dedi Adolin.

"O bir hakaretti, canım," dedi Shallan.

"Hı?" dedi Adolin. "Öyle miydi?"

Shallan başını sallayarak onayladı, hâlâ çiziyordu, gerçi bir gözüyle Kaladin'e bir bakış attı. Kaladin onun yüz ifadesine sakince karşılık verdi.

"Adolin," dedi Shallan tekrar önündeki küçük kaya oluşumuna doğru dönerek. "Benim için bu yosunu öldürür müsün lütfen?"

"Yosunu... Öldüreyim." Sadece omzunu silken Kaladin'e bir baktı. Bir açıkgöz kadının ne demek istediğini o nereden bilecekti? Onlar garip bir cinsti.

"Evet," dedi Shallan ayağa kalkarak. "O yosuna, ve arkasındaki kayaya, şöyle güzel bir darbe indir. Nişanlına bir iyilik olarak.

Adolin afallamış gibi görünüyordu ama onun istediğini yaparak, Parekılıcı'nı çağırdı ve yosunla kayayı biçti. Küçük taşların tepesi kolaylıkla kesilmişti, kayıp düştü ve takırtılarla platonun zeminine dağıldı.

Shallan hevesle yaklaştı, kesik taşın kusursuz bir şekilde düz olan tepesinin yanında çömeldi. "Mmm," dedi kendi kendine başını sallayarak. Çizim yapmaya başladı.

Adolin'in Kılıç'mı bıraktı. "Kadınlar!" dedi Kaladin'e omzunu silkerek. Sonra bir açıklama istemeden içecek bir şeyler almak için yürüyüp gitti.

Kaladin onun arkasından bir adım attı ama sonra tereddüt etti. Shallan'ın burada bu kadar ilginç bulduğu şey *neydi*? Bu kadın bir bulmacaydı ve Kaladin onu anlayana kadar tam olarak rahat edemeyeceğini biliyordu. İncelemeden bırakması için Adolin'e ve dolayısıyla da Dalinar'a, çok fazla erişimi vardı.

Daha yakınına gelerek, o çizerken omzunun üzerinden baktı. "Katmanlar," dedi. "Kayanın ne kadar eski olduğunu tahmin etmek için krem katmanların sayıyorsun."

Köprünün tanıdık ağırlığı omuzlarının üzerine yerleşti. Kaya haklıydı. *Gerçekten de* bir zamanlar olduğundan daha hafif geliyordu. Lopen'in kuzenlerinden küfürler duyarken gülümsedi, onlar da Renarin gibi bugün ilk defa köprü taşıyorlardı.

Dalinar'ın daha büyük, daha az hareketli köprülerinden birini aşarak, köprülerini bir uçurumun üzerinden geçirdiler. Bir süre için, Köprü Dört'ün önünde yürürken, Kaladin hayatının basit olduğunu hayal edebilmişti. Plato saldırıları yoktu, ok yoktu, suikastçılar ya da korumalık yoktu. Sadece o, ekibi ve bir köprü.

Ne yazık ki, büyük platonun öbür tarafına yaklaşırlarken kendini yorgun hissetmeye başladı ve refleks olarak kendini desteklemek için biraz Fırtınaışığı çekmeye çalıştı. Gelmemişti.

Hayat basit değildi. Hiçbir zaman *olmamıştı,* kesinlikle köprü taşıdıkları zamanlarda da. Başka türlüsünü iddia etmek geçmişin üstünü boyamak olurdu.

Köprüyü yere koymalarına yardım etti, sonra da ordunun önünden ilerlemekte olan öncü kolu fark edip, köprücülerle birlikte köprülerini uçurumdan karşıya itti. Öncü kol öne geçme fırsatını neşeyle karşılamıştı ve köprünün üzerinden karşıya geçerek sonraki platoyu güvenceye aldılar.

Kaladin ve öbürleri takip etti ve, ondan bir yarım saat sonra, öncü kolu bir sonraki platoya geçirdiler. Bu şekilde bir süre devam ettiler, karşıya geçmeden önce Dalinar'ın köprüsünün gelmesini bekliyor, sonra öncü kolu bir sonraki platoya geçiriyorlardı. Saatler geçti; terli, kasları zorlayıcı saatler. İyi saatler. Kaladin kral ya da onun potansiyel suikastında kendi yeri hakkında herhangi bir şey düşünmedi. Ama şu an için, köprüsünü taşıyor ve açık bir gökyüzünün altında hedefine doğru ilerleyen bir ordunun ilerleyişinin tadını çıkarıyordu.

Gün ilerlerken, içi boşaltılmış kozanın Shallan'ın incelemesini beklediği hedef platoya yaklaştılar. Kaladin ve Köprü Dört öncü kolu bir kere daha karşıya geçirdiler, sonra da beklemek için yerleştiler. En sonunda, ordunun kalanı da yaklaştı ve Dalinar'ın hantal köprüleri yerlerini alıp, uçurumu aşarak karşıya indiler.

Kaladin izlerken ılık suyu derince içti. Suyla yüzünü yıkadı, sonra alnını sildi. Yaklaşıyorlardı. Bu plato Ovalar'ın epey içlerindeydi, neredeyse Kule'nin kendisine kadar gelmişlerdi. Eğer buraya geldikleri aynı rahat hızla hareket ederlerse, geri dönmek saatler sürecekti. Savaş kamplarına geri döndüklerinde hava çoktan kararmış olacaktı.

Eğer Dalinar gerçekten Harap Ovalar'ın merkezine saldırmak istiyorsa, bu günlerce yol gitmeyi gerektirir, diye düşünü Kaladin. *Sürekli olarak platoların üzerinde açıkta olarak, etraflarının sarılması ve savaş kamplarına dönüş yollarının kesilmesi olasılığıyla birlikte.*

Gözyaşları bunun için çok iyi bir fırsat olacaktı. Dört hafta sürekli yağmur ama hiç yücefırtına yoktu. Bu ters yıldı, ortadaki Açıkgün'de bile bir yücefırtına olmayacaktı. Bir tam fırtına devri olan iki yıllık bir gün döngüsünün bir parçasıydı. Yine de, Kaladin daha önce pek çok Alethi devriyesinin doğuya doğru keşfe çıkmaya çalıştığını biliyordu. Hepsi yücefırtınalar, uçurumşeytanları ya da Parshendi saldırı ekipleri tarafından yok edilmişti.

Eldeki bütün kaynaklar seferber edilerek dümdüz merkeze doğru yapılacak bir saldırıdan daha başka hiçbir şey işe yaramazdı. Dalinar'ı ve onunla gelen herkesi yalnız bırakacak bir saldırı.

Dalinar'ın köprüleri gümleyerek yerlerine oturdu. Kaladin'in adamları kendi köprülerinin üzerinden karşıya geçti ve gidip öncü kuvveti ilerletmek için köprüyü çekmeye hazırlandılar. Kaladin karşıya geçti, sonra onlara önünden gitmeleri için elini salladı. Daha büyük köprünün yerleştiği yere doğru yürüdü.

Dalinar hepsi atlamacı olan izcilerinden bazılarıyla konuşarak buradan karşıya geçiyordu, arkalarında uzun sırıkları taşıyan hizmetkârlar vardı. "Dağılmanızı istiyorum," diyordu yüceprens onlara. "Geri dönmemiz gerekmeden önce fazla uzun zaman geçmeyecek. Buradan görebildiğiniz ne kadar çok plato varsa incelemenizi istiyorum. Rotamızın ne kadar çoğunu şimdiden planlayabilirsek, asıl saldırı sırasında o kadar az zaman harcamak zorunda kalırız."

İzciler başlarını salladılar ve selam vererek gittiler. Dalinar köprüden indi ve Kaladin'e başını salladı. Arkalarında, Dalinar'ın generalleri, kâtipleri ve mühendisleri köprüyü geçiyordu. Onların arkasından ordunun asıl kısmı gelecekti ve en sonunda da artçı muhafızlar.

"Sizin taşınır köprüler inşa ettirdiğinizi duydum, komutanım," dedi Kaladin. "Bu mekanik olanların saldırınız için fazla yavaş olduğunu siz de fark etmişsinizdir."

Dalinar başını sallayarak onayladı. "Ama ben onları askerlere taşıtacağım. Senin adamlarının bunu yapmasına gerek yok."

"Komutanım, sağ olun ama endişe etmenize gerek olduğunu sanmıyorum. Köprü ekipleri emredilirse sizin için köprüleri taşır. Pek çoğu büyük ihtimalle bunun tanıdıklığını hoş karşılayacaktır."

"Ben senin ve adamlarının o köprü ekiplerine atanmayı bir ölüm cezası olarak gördüğünüzü düşünüyordum, asker," dedi Dalinar.

"Sadeas'ın yaptığı şekilde öyleydi. Siz daha iyi bir iş yapabilirsiniz. Zırhlı, nizam eğitimli adamlar köprüleri taşıyabilir. Önden giden kalkanlı askerler. Köprü ekiplerini koruma talimatı verilmiş okçular. Dahası, tehlike sadece bir saldırı sırasında var."

Dalinar başını sallayarak onayladı. "O zaman ekipleri hazırla. Senin adamlarının köprülerde olması eğer saldırıya uğrarsak, daha çok askerlerin boşta olmasını sağlar." Plato boyunca yürümeye başladı ama uçurumun öbür tarafındaki marangozlardan birisi ona seslendi. Dalinar döndü ve köprüyü tekrar geçmeye başladı.

Aralarında yan yana yürüyen Adolin ve Shallan'ın da olduğu, köprüden karşıya geçmekte olan subayların ve kâtiplerin yanından geçti. Adolin atından vazgeçmişti, Shallan da tahtırevanından, ve görünüşe göre şimdi ona o kayanın içinde bulduğu binanın gizli kalıntılarını anlatıyordu.

Arkalarında, uçurumun öbür tarafında, Dalinar'ı karşıya tekrar çağıran işçi duruyordu.

Bu o aynı marangoz, diye düşündü Kaladin. Şapkası ve doğum lekesi olan iri adam. *Ben onu* nerede görmüştüm...?

Sonunda buldu. Sadeas'ın kereste deposu. Adam oradaki marangozlardan biriydi, köprülerin imalatına nezaret ederdi.

Kaladin koşmaya başladı. Daha bağlantı zihninin içinde tam olarak kurulmadan köprüye doğru koşmaya başlamıştı. İlerisinde, Adolin de anında geri döndü ve koşmaya başladı, Kaladin her ne tehlikeyi fark etmişse onu arıyordu. Afallamış bir Shallan'ı köprünün ortasında dikilirken bırakmıştı. Kaladin tüm gücüyle koşarak ona yaklaştı.

Marangoz köprü mekanizmasının yan tarafındaki bir kolu kavradı.

"Adolin, marangoz!" diye çığlık attı Kaladin. "Durdur onu!"

Dalinar hâlâ köprünün üzerinde duruyordu. Yüceprensin dikkati başka bir şeye çekilmiş gibi görünüyordu. Neydi? Kaladin kendisi de bir şey duyduğunu fark etti. Borular, düşmanın görüldüğünü haber veren çağrı.

Her şey bir anda oldu. Dalinar borulara doğru dönüyordu. Marangoz kolu çekiyor, ışıldayan Parezırhı içindeki Adolin Dalinar'a yetişiyordu.

Köprü sendeledi.

Sonra yıkıldı.

69

HİÇBİR ŞEY

Rayse tutsak. Şu anda içinde bulunduğu sistemden ayrılamıyor. Onun yıkıcı potansiyeli de, bu nedenden dolayı, kısıtlanmış durumda.

Köprü altından düşerken, Kaladin Fırtınaışığı'na uzandı.

Hiçbir şey.

İçinde panik kabardı. Havanın içinde döndü.

Uçurumun karanlığına düşüş kısa bir andı ama ayrıca bir sonsuzluktu. Shallan ve birkaç mavi üniformalı adamın dehşetle çırpınmakta ve düşmekte olduklarını göz ucuyla yakaladı.

Boğulan bir adamın yüzeye varmak için mücadele etmesi gibi, Kaladin Fırtınaışığı için çırpındı. O böyle ölmeyecekti! Gökyüzü onundu! Rüzgârlar onundu. Uçurumlar onundu.

Ölmeyecekti!

Syl çığlık attı, Kaladin'i ta kemiklerine kadar titreten dehşetli, acılı bir sesti. O anda bir nefes Fırtınaışığı geldi, yaşamın kendisi.

Uçurumun dibinde yere çakıldı ve her şey karardı.

◆ ◆ ◆

Acının içinde yüzüyordu.

Acı onun üzerini aştı, bir sıvıydı ama içeri girmedi. Derisi onu dışarıda tutuyordu.

NE YAPTIN? Uzak ses fırtınanın gürüldemesi gibi gelmişti.

Kaladin nefesi kesilerek gözlerini açtı ve acı içeri girdi. Bir anda, bütün vücudu acıdı.

Sırt üstü yatıyordu, gözleri havadaki bir ışık çizgisine dikilmişti. Syl? Hayır... Hayır, bu güneş ışığıydı. Uçurumun tepesindeki açıklık, çok yukarısındaydı. Harap Ovalar'ın bu kadar içlerinde, uçurumlar yüzlerce ayak derinliğindeydi.

Kaladin inledi ve doğrulup oturdu. O ışık çizgisi imkânsız bir derecede uzakmış gibi görünüyordu. Karanlık tarafından yutulmuştu ve etrafındaki uçurum gölgeli, belirsizdi. Bir elini başına koydu.

Tam en sonda biraz Fırtınaışığı geldi, diye düşündü. *Kurtuldum. Ama o çığlık*! Yakasını bırakmıyor, zihninin içinde yankılanıyordu. Arenada düellocunun Parekılıcı'na dokunduğu zaman duyduğu çığlığa çok fazla benziyordu.

Yaraları kontrol et, diye fısıldıyordu babasının öğretileri zihninin arka tarafından. Beden kötü bir kırık ya da yara ile şoka girebilir ve gördüğü zararın farkına varamayabilir. Kırıklar için uzuvlarını kontrol hareketlerini yaptı ve kesesindeki kürelere uzanmadı. Kasveti aydınlatmak ve etrafındaki olası ölülerle yüzleşmek istemiyordu.

Dalinar da onların içinde miydi? Adolin babasına doğru koşuyordu. Prens köprü yıkılmadan önce babasına ulaşmayı başarabilmiş miydi? O Zırh giyiyordu ve en sonunda zıplamıştı.

Kaladin bacaklarını yokladı, sonra kaburgalarını. Ağrılar ve sıyrıklar buldu ama hiçbir şey kırılmamış ya da kopmamıştı. O en sonunda çektiği Fırtınaışığı... Kaladin'i o korumuş, hatta belki tükenmeden önce iyileştirmişti. En sonunda küresinin içine uzandı ve küreleri çıkardı ama bunların hepsinin sönmüş olduğunu gördü. Cebini denedi, sonra yakınlarda bir şeylerin sürtündüğünü duyarak dondu. Ayaklarının üzerine fırladı ve döndü, bir silahının olmasını diliyordu. Uçurumun dibi *aydınlanıyordu*. Düzenli bir ışıltı yelpazelere benzer fırfırçiçeklerini ve duvarlardaki sarmaşıkları, yerde tutamlar hâlinde toplanmış dal ve yosun yığınlarını ortaya çıkardı. Bu bir insan sesi miydi? Karşısındaki duvarın üzerindeki gölgeler hareketlenirken gerçeküstü bir şaşkınlık anı yaşadı.

Sonra birisi köşeyi döndü, ipek bir elbise giyiyor ve omzunun üzerinde bir çanta taşıyordu. Shallan Davar.

Onu gördüğü zaman çığlık attı, çantayı yere atarak geriye doğru tökezledi, ellerini yanlarına uzatmıştı. Küresini bile düşürdü.

Kaladin kolunu yuvasında çevirerek ışığın daha yakınına geldi. "Sakin ol," dedi. "Benim."

"Fırtınababa!" dedi Shallan küreyi yerden tekrar kapmak için fırlayarak. Öne doğru yaklaşarak ışığı Kaladin'e uzattı. "*Sensin*... Köprücü. Nasıl...?"

"Bilmem," diye yalan söyleyerek yukarı baktı. "Boynumda pis bir tutulma var ve dirseğim de gök gürültüsü gibi acıyor. Ne oldu?"

"Birileri köprünün üstündeki acil durum kolunu çekti."

"Ne acil durum kolu?"

"Köprüyü uçurumun içine devirmeye yarıyor."

"O kadar *salakça* bir şeyi ne diye koymuş fırtına kapasılar?" dedi Kaladin öbür küreler için cebini yoklayarak. Gizlice onlara bir baktı. Bunlar da tükenmişti. Fırtınalar. Hepsini mi kullanmıştı?

"Askerlerin köprünün üzerinden geri çekildikten sonra düşmanlar da karşıya geçemesin diye," dedi Shallan. "Acil durum kolunun kazara çekilememesi için bir tür güvenlik kilidi olması gerekiyor ama eğer gerekirse hızla çalıştırabilirsin."

Kaladin homurdandı, Shallan küresini onun arkasında köprünün iki yarısının uçurum zeminine çakılmış durduğu yere doğru tuttu. Beklediği ölüler işte oradaydı.

Kaladin baktı. Bakmak *zorundaydı*. Dalinar'dan bir iz yoktu ama köprüden geçmekte olan birkaç subay ve açıkgöz leydi çarpılmış, kırık yığınlar hâlinde yerde yatıyorlardı. İki yüz ayak ya da daha fazla bir yükseklikten düşüş, kimseyi sağ bırakmazdı.

Shallan hâriç. Kaladin düşerken onu yakaladığını hatırlamıyordu ama düşüş hakkında Syl'in çığlığı dışında bir şey hatırlamıyordu zaten. O çığlık...

Eh, refleks olarak Shallan'ı yakalayıp, düşüşünü yavaşlatmak için onu Fırtınaışığı'yla doldurmuş olmalıydı. Kıyafetleri bozulmuştu, mavi elbisesi hırpalanmış, saçları dağılmıştı ama görünüşe göre onun dışında bir zarar görmemişti.

"Ben burada karanlıkta uyandım," dedi Shallan. "Düşmemizden beri biraz zaman olmuş."

"Nasıl anladın?"

"Yukarısı neredeyse karanlık," dedi Shallan. "Yakında gece olacak. Uyandığım zaman bağrışların yankılarını duydum. Savaş. O köşenin arkasında parlayan bir şey görmüştüm. Düşen bir askermiş, küre kesesi yırtılmıştı." Gözle görülür bir şekilde titredi. "Düşmeden önce öldürülmüştü."

"Parshendiler," dedi Kaladin. "Ben tam köprü yıkılmadan önce öncü kolun borularını duymuştum. Saldırıya uğradık. Hay Cehennem. Bu büyük ihtimalle Dalinar'ın geri çekildiği anlamına geliyordu, eğer sağ kaldığı varsayılırsa. Buralarda uğruna savaşılacak hiçbir şey yoktu.

"Bana o kürelerden bir tane ver," dedi Kaladin.

Shallan bir tanesini uzattı ve Kaladin cesetleri aramaya gitti. Nabızlarını yokluyordu, görünüşte, ama aslında küre ya da işe yarar araç gereçler arıyordu.

"Sen onların herhangi birinin hayatta olabileceğini mi düşünüyorsun?" diye sordu Shallan, onun dışında sessiz olan uçurumda sesi küçük geliyordu.

"Eh, *biz* bir şekilde kurtulduk."

"Sence o nasıl oldu?" dedi Shallan çok, çok yukarılarında olan açıklığa doğru bakarak.

"Biz düşmeden hemen önce birkaç rüzgârspreni görmüştüm," dedi Kaladin. "Onların düşen insanları koruduğundan bahseden masallar duymuştum. Belki de öyle olmuştur."

Kaladin cesetleri ararken, Shallan sessizdi. "Evet," dedi en sonunda. "O mâkul görünüyor."

İknâ olmuş gibi görünüyordu. İyi. "Kaladin Stormblessed" hakkında anlatılan hikâyeleri merak etmeye başlamadığı sürece sorun yoktu.

Başka kimse canlı değildi ama ne Dalinar'ın, ne de Adolin'in cesetlerin arasında olmadığından kesinlikle emin olmuştu.

Bir suikast girişiminin geleceğini fark etmemekle salaklık ettim, diye düşündü Kaladin. Sadeas birkaç gün önceki ziyafette görülerini açığa çıkararak Dalinar'ı gözden düşürmek için çok uğraşmıştı. Bu klasik bir taktikti. Düşmanını rezil et ve ondan *sonra* öldür ki, bir şehide dönüşmeyeceği garantili olsun.

Cesetlerin üzerinde çok az değerli şey vardı. Bir avuç küre, Shallan'ın açgözlülükle kaptığı ve çantasına tıktığı birkaç yazım aracı. Harita yoktu. Kaladin'in tam olarak nerede oldukları hakkında kesin bir fikri yoktu. Ve gece çökmek üzereyken...

"Ne yapacağız?" diye sordu Shallan alçak sesle, gözlerini kararmakta olan manzaraya dikmişti, beklenmedik gölgeler, hafifçe hareket eden fırfırlar, sarmaşıklar, ve dokunaçları havaya doğru uzatmış sallanan ayrık poliplerle doluydu.

Kaladin buraya ilk indiği birkaç seferi hatırladı, her zaman fazla yeşil, fazla bunaltıcı, fazla yabancı gelirdi. Yakınlardaki yosunların altından iki kafatası bakıyor, onları izliyordu. Uzak bir su birikintisinden bir şapırtı sesi gelerek Shallan'ın çılgınca etrafına bakınmasına neden oldu. Her ne kadar artık uçurumlar Kaladin için bir yuva olsa da, bazı zamanlarda belirgin derecede rahatsız edici olabildiklerini inkâr etmiyordu.

"Buralar göründüğünden daha güvenlidir," dedi Kaladin. "Sadeas'ın ordusunda olduğum zamanlarda, bu uçurumların içinde cesetlerden eşya toplayarak günler ve günler geçirdim. Sadece çürüksprenlerine dikkat et."

"Ve uçurumşeytanları?" diye sordu Shallan bir kremcik duvar boyunca yürürken hızla başka bir yöne doğru bakmak için dönerek.

"Ben hiç görmedim." Bu doğruydu, gerçi bir keresinde bir tanesinin gölgesini *görmüştü,* uzaklardaki bir uçurumun içinden yürüyüp gidiyordu. O günü düşünmek bile Kaladin'in tüylerini ürpertiyordu. "Onlar iddia edildiği kadar çok bulunmuyor. Asıl tehlike yücefırtınalar. Çünkü eğer yağmur yağarsa, buradan çok uzakta bile olsa..."

"Evet, ani seller," dedi Shallan. "Bir yarık kanyon içinde çok tehlikeliler. Ben onlar hakkında bir şeyler okumuştum."

"Eminim bunun çok faydası olacak," dedi Kaladin. "Yakınlardaki ölü askerlerden mi bahsetmiştin?"

Shallan eliyle işaret etti ve o da o yöne doğru yürüdü. Shallan arkasından geldi, ışığının yakınında kalıyordu. Yukarıdaki platodan aşağı itilmiş olan birkaç ölü mızrakçı buldu. Yaralar tazeydi. Onların hemen ilerisinde ölü bir Parshendi vardı, o da tazeydi.

Parshendi adamın sakalında kesilmemiş mücevherler vardı. Kaladin bir tanesine dokundu, tereddüt etti, sonra da Fırtınaışığı'nı çekmeye çalıştı. Hiçbir şey olmadı. İçini çekti, sonra ölenler için başını eğdi, ve en sonunda cesetlerin bir tanesinin altındaki bir mızrağı aldı ve ayağa kalktı. Yukarıdaki ışık koyu bir maviye solmuştu. Gece.

"Öyleyse, bekliyor muyuz?" diye sordu Shallan.

"Ne için?" diye sordu Kaladin mızrağı omzuna koyarak.

"Onların geri gelip..." Sesi azalarak kesildi. "Onlar bizi kurtarmak için geri gelmeyecek, değil mi?"

"Bizim öldüğümüzü varsayacaklardır. Fırtınalar, ölmüş olmamız *gerekir.* Biz bir ceset kurtarma harekatı için çok açıklardayız diye tahmin ediyorum. Parshendiler saldırdığı için bu iki kat doğru." Çenesini ovuşturdu. "Sanırım Dalinar'ın büyük seferi için bekleyebilirdik. O merkezi arayarak bu tarafa geleceğine işaret ediyordu. Buna sadece birkaç gün var, değil mi?"

Shallan'ın rengi soldu. Ee, *daha da* soldu. Onun o açık teni çok garipti. Bu ve kızıl saçları onun çok küçük bir Boynuzyiyenli gibi görünmesine neden oluyordu. "Dalinar Gözyaşları'ndan önceki son yücefırtınadan hemen sonra yola çıkmayı planlıyor. O fırtına yakın. Ve çok ama çok ama çok yağmur yağacak."

"İyi bir fikir değil o zaman."

"Öyle de diyebilirsin."

Kaladin bir yücefırtınanın burada, uçurumun dibinde nasıl olacağını hayal etmeye çalıştı. Köprü Dört'le uçurumlara indikleri zamanlarda sonuçlarını görmüştü. Çarpık, parçalanmış cesetler. Duvarlara ve çatlakların içine yapışmış enkaz yığınları. İki duva-

rın arasına sıkışana kadar sellerin rahatlıkla savurduğu, bir insan kadar büyük kayalar, bazen yerden elli ayak yukarıda.

"Ne zaman?" diye sordu Kaladin. "O yücefırtına *ne zaman*?"

Shallan ona baktı, sonra eminelinin kumaşı içinden çantasını kavrayarak, hüreliyle içindeki kâğıt sayfalarını karıştırdı. Ona küresiyle birlikte gelmesi için elini salladı, kendisininkini kaldırmak zorunda kalmıştı.

Shallan üzerinde satırlar olan bir sayfaya göz gezdirirken, Kaladin küresini yukarı kaldırdı. "Yarın gece," dedi alçak sesle. "Hemen ilk ayın batmasından sonra."

Kaladin homurdandı, küresini kaldırdı ve uçurumu inceledi. *Düştüğümüz uçurumun hemen kuzeyindeyiz*, diye düşündü. O *zaman geri dönüş yolu... O tarafta mı?*

"Peki o zaman," dedi Shallan. Derin bir nefes aldı, sonra çantasını kapattı. "Yürüyerek dönüyoruz ve hemen başlıyoruz."

"Sen biraz oturup soluk almak istemiyor musun?"

"Epey bir soluk aldım," dedi Shallan. "Eğer senin için sakıncası yoksa, harekete geçmeyi tercih ederim. Geri döndüğümüz zaman oturup şaraplarımızı yudumlayabilir ve, yücefırtınadan çok uzun süre önce dönüp, bütün yolu acele acele dönmekle nasıl bir aptallık ettiğimizi gülebiliriz. Ben öyle bir aptallık etmiş olmayı çok isterim. Sen?"

"Evet." Kaladin uçurumları severdi. Bu onların içinde yücefırtınaya yakalanma riskine girmek istediği anlamına gelmiyordu. "O çantada bir haritan yok, değil mi?"

"Hayır," dedi Shallan yüzünü buruşturarak. "Kendiminkileri getirmedim. Haritalar Berrakhanım Velat'ta. Ben onunkileri kullanıyordum. Ama gördüklerimin bir kısmını hatırlamam mümkün olabilir."

"O zaman bu yöne gitmemiz gerektiğini düşünüyorum," dedi Kaladin eliyle işaret ederek. Yürümeye başladı.

◆
◆ ◆

Köprücü işaret ettiği yöne doğru yürümeye başladı, Shallan'a bu konu hakkındaki görüşünü söyleme fırsatı bile tanımamıştı. Shallan öfkeyle solumamak için kendini tutarak, çantasını ve torbasını kaptı, askerlerin üzerinde birkaç su tulumu bulmuştu. Elbisesi çok beyaz bir dal olduğunu *umduğu* bir şeye takılırken aceleyle arkasından gitti.

Uzun boylu köprücü enkazın üstünden ve etrafından ustalıkla dolaşıyordu, gözleri ilerideydi. Neden kurtulanın *bu adam* olması gerekiyordu? Gerçi dürüst olmak gerekirse, Shallan herhangi birisini bulduğu için memnundu. Burada yalnız başına yürümek hiç hoş olmazdı. Neyse ki, o kaderin bir cilvesi ile sprenler tarafından kurtarıldığına inanacak kadar batıl inançlıydı. Shallan'ın onu bırak, kendisini bile kurtarmayı nasıl başardığı hakkında bir fikri yoktu. Desen eteğinin üzerinde duruyordu ve köprücüyü bulmalarından önce, o Shallan'ı Fırtınaışığı'nın canlı tuttuğunu tahmin etmişti.

En azından iki yüz ayaklık bir düşüşten sonra mı? Bu sadece Shallan'ın becerileri hakkında ne kadar az bilgisi olduğunun kanıtıydı. Fırtınababa! Bu adamı da kurtarmıştı. Shallan bundan emindi, o düşerlerken Shallan'ın hemen yanında duruyordu.

Ama *nasıl*? Ve Shallan bunun tekrardan nasıl yapılabileceğini çözebilir miydi?

Ona ayak uydurmak için koşturuyordu. Lanet Alethiler ve onların ucube uzun bacakları. O bir asker gibi yürüyor, Shallan'ın ondan daha dikkatli ilerlemek zorunda olduğunu düşünmeye zahmet bile etmiyordu. Eteğinin yanından geçtikleri dalların hepsine takılıp durmasını hiç istemiyordu. Uçurum zeminindeki bir su havuzuna ulaştılar ve o suyun üzerinde köprü gibi duran bir kütüğün üzerine sıçradı, karşıya geçerken neredeyse adımları bile yavaşlamamıştı. Shallan kıyıda durdu.

O bir küreyi yukarı kaldırarak Shallan'a baktı. "Sen benim yine çizmelerimi vermemi istemeyeceksin, değil mi?"

Shallan bir ayağını kaldırarak, elbisesinin altında giydiği asker çizmelerini açığa çıkardı. Bu onun bir kaşını kaldırmasına neden olmuştu.

"Harap Ovalar'a terlikle gelecek hâlim *yoktu*," dedi Shallan kızararak. "Dahası, bu kadar uzun bir elbisenin altında ayakkabılarını kimse göremez." Kütüğe dikkatle baktı.

"Karşıya geçmene yardım etmemi mi istiyorsun?" diye sordu Kaladin.

"Aslında bir ağırkütük ağacının buraya nasıl geldiğini merak ediyordum," diye itiraf etti Shallan. "Onların Harap Ovalar'ın bu bölgesinde yetişiyor olmaları mümkün değil. Buralar fazla soğuk. Deniz kıyısında yetişmiş olabilir ama bir yücefırtına onu gerçekten de bu kadar uzağa taşıyabilir mi? Dört yüz mil boyunca?"

"Bir resmini çizebilmen için durmamızı istemeyeceksin, değil mi?"

"Hah?" dedi Shallan kütüğün üzerine çıkar ve karşıya geçmeye başlarken. "Sen, benim kaç tane ağırkütük resmin var, biliyor musun?"

Bu aşağıdaki diğer şeyler ise başka bir hikâyeydi. Yollarına devam ederlerken, Shallan küresini etrafını aydınlatmak için kullandı, hüreliyle bunu yaparken eminelindeki çanta ve omzundaki torbayla birlikte idare etmeye çalışıyordu. Sersemleticiydi. Düzinelerce farklı sarmaşık çeşidi, kırmızı, turuncu ve mor fırfırçiçekler vardı. Duvarların üzerinde minik kayafilizleri ve küçük salkımlar hâlinde kopçacıklar vardı, sanki nefes alırmış gibi kabuklarını açıp kapatıyorlardı.

Parmaklara benzer boğumlu desenler hâlinde büyümüş olan bir şistkabuk kümesinin etrafında süzülen yaşamspreni benekleri vardı. Bu oluşumu yukarıda neredeyse hiçbir zaman göremezdin. Minik ışıltılı yeşil noktalar uçurumun içinden süzülerek bütün bir duvarı dolduran boru şekilli bitkilere doğru akıyordu, uçlarında kımıldanan minik dokunaçlar vardı. Shallan yanlarından geçerken, dokunaçlarını duvar boyunca yayılan bir dalga hâlinde içeri çektiler. Shallan'ın nefesi kesildi ve bir Hatıra aldı.

Köprücü ilerisinde durarak döndü. "Ne?"

"Sen buranın ne kadar güzel olduğunu hiç mi fark etmiyorsun?"

Adam dönüp boru şekilli bitkilerle kaplanmış duvara baktı. Shallan bir yerlerde bunları okuduğundan emindi ama ismi aklına gelmiyordu.

Köprücü yoluna devam etti.

Shallan koşturarak peşinden gitti, torba sırtına vuruyordu. Ona yetişirken dolaşık bir ölü sarmaşıklar ve dallar yığınına takılarak neredeyse düşüyordu. Lanet ederek, dengesini geri kazanana kadar tek ayağının üzerinde sendeledi.

Köprücü uzandı ve torbayı ondan aldı.

Nihayet, diye düşündü Shallan. "Teşekkürler."

Homurdanarak, başka tek kelime etmeden yoluna devam etmeden önce torbayı omzunun üstüne attı. Uçurumların içinde bir kavşağa geldiler, bir yol sağa ve bir diğeri de sola gidiyordu. Batıya doğru yollarına devam etmeden önce karşılarındaki platonun etrafından dolaşmaları gerekecekti. Kaladin yollardan bir tanesini seçerken, Shallan başını kaldırarak yukarıdaki yarığa baktı, zihninde platonun bu tarafının nasıl göründüğünün güzel bir resmini oturtmuştu.

"Bu biraz zaman alacak," dedi. "Buraya gelmek için harcadığımız zamandan bile daha çok. O zaman bütün orduyu beklememiz gerekiyordu ama ayrıca platoların üstünden dümdüz gidebiliyorduk. Her birinin etrafından dolaşmak zorunda kalmak, yolu oldukça uzatacak."

"Eh, en azından muhabbet zevkli."

Kaladin ona dik dik baktı.

"Senin için, demek istiyorum," diye ekledi Shallan.

"Bütün yol boyunca senin dırdırını dinlemek zorunda mı kalacağım?"

"Elbette ki hayır," diye cevap verdi Shallan. "Ben ayrıca biraz zırzır, bir parça vırvır ve arada bir de tırıvırı etmeyi planlıyorum. Ama çok fazla değil, güzel bir şeyi eskitmek istemem."

"Harika."

"Mırmırım üzerinde de çalışıyordum," diye ekledi.

"Duymak için sabırsızlanıyorum."

"Ah, ee, aslında o kadardı."

Adam Shallan'ı inceledi, o haşin gözleri sanki kendisininkileri deliyordu. Shallan ona sırtını döndü. O belli ki Shallan'a güvenmiyordu. O bir korumaydı, Shallan onun pek kimseye güvenmediğini tahmin ediyordu.

Bir diğer kavşağa ulaştılar ve Kaladin bu sefer karar vermek için daha çok zaman harcadı. Shallan bunun nedenini görebiliyordu; burada aşağıda, neyin ne olduğunu belirlemek zordu. Plato şekilleri değişken ve düzensizdi. Bazıları uzun ve inceydi, öbürleri neredeyse tamamen yuvarlaktı. Yanlarında çıkıntılar ve burunlar vardı ve bu aralarında çarpık patikalardan oluşmuş bir labirent yaratıyordu. Kolay olması gerekirdi, ne de olsa çok az yol çıkmaz olacaktı, ve bu nedenle sadece batıya doğru gitmeye devam etmeleri yeterliydi.

Ama batı ne taraftaydı? Burada kaybolmak çok, çok kolay olurdu.

"Sen yolumuzu rasgele seçmiyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Hayır."

"Bu uçurumları epey bir bilir gibi görünüyorsun."

"Öyle."

"Kasvetli ortam mizacına uyduğu içindir, diye varsayıyorum."

Kaladin yorum yapmadan yürüdü, gözleri ileriye dönüktü.

"Fırtınalar," dedi Shallan yetişmek için acele ederek. "Bunun ortamı şenlendirmesi gerekiyordu. Seni biraz gevşetmek için ne gerekiyor, oğlum köprücü?"

"Sanırım ben sadece bir... Neydi o? 'Nefret dolu bir adam' mıydı?"

"Bunun aksini işaret eden herhangi bir kanıt görmedim."

"Çünkü sen bakmaya zahmet etmiyorsun, açıkgöz. Senden alt düzeyde olan herkes senin için sadece bir oyuncak."

"Ne?" dedi Shallan bunu suratına inen bir tokat gibi alarak. "Bu fikri nereden edindin?"

"Bu açık."

"*Kimin* için? Sadece senin mi? Sen *ne zaman* benim daha alt mevkide olan birisine oyuncak muamelesi yaptığımı gördün? Bana bir örnek ver."

"Herhangi bir açıkgözün yapması durumunda alkışlanacağı bir şey için hapse atıldığımda," dedi anında.

"Ve bu benim suçum mu?" diye hesap sordu Shallan.

"Bu senin sınıfının tamamının suçu. Ne zaman bizden birisinin hakkı yense, köleleştirilse, dövülse ya da sakatlansa, suçu buna destek olan hepinize ait. Dolaylı yoldan olsa bile."

"Hadi ya," dedi Shallan. "Dünya adil değil mi? Ne kadar da müthiş bir keşif! İktidar sahibi olan bazı insanlar, üzerinde iktidar sahibi olduklarını mı eziyorlar? Vay canına! Bu ne zaman başlamış ki?"

Köprücü cevap vermedi. Kürelerini kâtiplerden birinin üzerinde bulduğu beyaz mendili kullanarak oluşturduğu bir keseyle mızrağının ucuna bağlamıştı. Bunu yukarıda tutuyor, ikisi için uçurumu güzelce aydınlatıyordu.

"Bence sen sadece bahane arıyorsun," dedi Shallan kendi küresini rahat etmek için kesesine koyarken. "Evet, sana kötü davranıldı. Bunu itiraf ediyorum. Ama bence göz rengini asıl umursayan sensin, senin için her açıkgözün konumun yüzünden seni ezdiğine kendini inandırmak daha kolay. Hiç kendine daha basit bir açıklamanın olup olmadığını sordun mu? İnsanlar seni koyugözlü olduğun için değil de, sadece *uyuz herifin teki olduğun için* sevmiyor olamaz mı?"

Kaladin burun kıvırdı, sonra daha hızla yoluna devam etti.

"Yok," dedi Shallan, ona ve uzun adımlarına ayak uydurabilmek için resmen koşuyordu. "Sen o kadar kolay kurtulamazsın. Benim konumumu istismar ettiğimi ima edip, ondan sonra da cevap vermeden yürüyüp gidemezsin. Bunu daha önce Adolin'e de yaptın. Şimdi de bana. Senin *derdin* ne?"

"Sen daha alt mevkide olanlarla oynamanın daha iyi bir örneğini mi istiyorsun?" diye sordu Kaladin onun sorusundan kaçınarak. "Tamam. Sen benim çizmelerimi çaldın. Sen olmadığın birisiymiş gibi davrandın ve daha ilk kez karşılaştığın koyugöz bir muhafızı ezdin. Bu senin kendinden daha aşağıda gördüğün birisiyle oynadığının yeteri kadar iyi bir örneği mi?"

Shallan olduğu yerde kaldı. Orada haklıydı işte. Shallan'ın Tyn'in etkisini suçlamak istiyordu ama onun yorumu Shallan'ın argümanının etkisiz hâle getirmişti.

Kaladin biraz ileride durarak geriye baktı. En sonunda içini çekti. "Bak," dedi. "Ben çizmeler için kin tutmuyorum. Son zamanlarda gördüğüm kadarıyla, sen öbürleri kadar kötü değilsin. O yüzden gel bunu burada bırakalım."

"Öbürleri kadar kötü değil miyim?" dedi Shallan ileri çıkarak. "Ne kadar da muhteşem bir iltifat. Eh, haydi diyelim ki sen haklısın. Belki ben duyarsız bir zenginimdir. Bu senin resmen dobra ve kaba olduğun gerçeğini değiştirmiyor, Kaladin Stormblessed."

Kaladin omzunu silkti.

"O kadar mı?" diye sordu Shallan. "Ben özür diliyorum ve karşılığında elime geçen tek şey bir omuz silkme mi?"

"Ben açıkgözlerin beni dönüştürdüğü şeyim."

"O zaman davranışlarında hiç yanlış yok, öyle mi," dedi Shallan dümdüz.

"Bence yok."

"Fırtınababa. Bana karşı davranış tarzını değiştirmek için söyleyebileceğim hiçbir şey yok, değil mi? Sen hoşgörüsüz, kinle dolu, iğrenç bir adam olmaya aynen devam edeceksin. Başkalarının etrafında düzgün davranma yetisi olmayan. Senin hayatın çok yalnız olmalı."

Bu onu kızdırmış gibi göründü, küre ışığında yüzü kıpkırmızı olmuştu. "Senin öbürleri kadar kötü olmadığın şeklindeki düşüncemi tekrar gözden geçirmeye başlıyorum," dedi.

"Yalan söyleme," diye karşılık verdi Shallan. "Sen beni hiç sevmedin. En başından beri. Ve sadece çizmeler yüzünden de değil."

"Çünkü ben o gülümsemenin ardında herkese yalan söyleyen birisi olduğunu biliyorum," dedi. "Sen sadece birilerine hakaret ettiğin zamanlar gerçekten de dürüstmüş gibi görünüyorsun!"

"Sana karşı dürüstçe söyleyebileceğim hakaretten başka hiçbir şey *yok*."

"Öf!" dedi. "Ben... Aah! Neden senin yakınlarında olmak bana kafamı kesme isteği uyandırıyor be kadın?"

"Özel eğitimim var," dedi Shallan yan tarafa bir göz atarak. "Ve ben insan koleksiyonu yapıyorum." O neydi?

"Sen sadece..."

Uçurumların birinden yankılanmakta olan sürtünme sesi daha da yükselirken sustu.

Kaladin anında elini doğaçlama küre fenerinin üstüne kapatarak onları karanlığa gömdü. Shallan'ın görüşüne göre bunun faydası *olmamıştı*. Karanlığın içinde tökezleyerek ona doğru gitti, hüreliyle kolunu kavradı. Kaladin gıcıktı ama ayrıca *buradaydı*.

Sürtünme devam etti. Kayalar üzerinde kayalar gibi bir ses. Ya da... Kayalar üzerinde kabuk.

"Sanırım yankılı bir uçurumlar ağının içinde bağrışmak korkunç derecede akıllıca bir iş değil," diye fısıldadı endişeli bir şekilde.

"Evet."

"Yaklaşıyor, değil mi?" diye fısıldadı Shallan.

"Evet."

"O zaman... Kaçıyor muyuz?"

Sürtünme hemen köşenin arkasından geliyormuş gibi görünüyordu.

"Evet," dedi Kaladin elini kürelerin üzerinden çekerek ve sesten uzağa doğru koşmaya başladı.

70

KABUSTAN FIRLAYIP GELMİŞ

Bu Tanavast'ın planı olsa da, olmasa da, Rayse on altıdan bir diğerinin daha canını alamadan binlerce yıl geçti. Her ne kadar Rayse'in neden olduğu büyük ıstıraplar için yas tutuyor olsam da, bizim bundan daha iyi bir sonuca ulaşmayı umut edebileceğimize inanmıyorum.

Kaladin uçurum boyunca dal ve çöplerin üzerinden atlayarak, su birikintilerine şapırtıyla basarak koştu. Engelleyen elbisesine rağmen, kız beklediğinden daha iyi ayak uyduruyordu ama hiç de Kaladin kadar hızlı değildi.

Kendini tutarak ona ayak uydurdu. O her ne kadar çileden çıkarıcı olsa da, Kaladin Adolin'in nişanlısını bir uçurumşeytanına yem olması için terk etmeyecekti.

Bir kavşağa geldiler ve rasgele bir yönü seçtiler. Bir sonraki kavşakta sadece takip edilip edilmediklerini anlamak için bir süre durakladılar.

Ediliyorlardı. Arkalarından taşlar üzerindeki pençelerin gümlemeler, kazınma sesleri geliyordu. Bir diğer uçurum boyunca koşarlarken kızın çantasını kaptı, torbasını da zaten taşıyordu. Shallan'ın ya mükemmel bir kondisyonu vardı, ya da tamamen panik içindeydi çünkü bir sonraki kavşağa geldikleri zaman nefesi bile kesilmemişti.

Tereddüt için zaman yoktu. Patika boyunca fırladılar, patika kulakları gıcırdayan kabuk sesleriyle doluydu. Aniden dört sesli bir kükreme uçurum boyunca yankılandı, bin tane borunun sesi kadar yüksekti. Shallan çığlık attı ama Kaladin korkunç sesin üzerinden onu zar zor duymuştu.

Uçurum bitkileri büyük dalgalar hâlinde geri çekildiler. Saniyeler içinde sanki dünyanın bir yücefırtınaya hazırlanması gibi bütün koridor bereketliden çorağa dönüşmüştü. Başka bir kavşağa geldiler ve Shallan tereddüt etti, seslere doğru baktı. Ellerini öne açmıştı, sanki yaratığı kucaklamaya hazırlanıyordu. Fırtına kapası kadın! Kaladin onu kavradı ve arkasından sürükledi. Durmadan iki uçurum boyunca koştular.

Hâlâ takip ediyordu, gerçi Kaladin onu sadece duyabiliyordu. Ne kadar yakında olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama kokularını almıştı. Yoksa seslerini mi? Kaladin'in bunların nasıl avlandığı konusunda hiçbir fikri yoktu.

Bir plan gerek! Böyle sadece...

Bir sonraki kavşakta Shallan onun seçtiği kavşağın tersine döndü. Kaladin küfrederek durdu ve onun arkasından koştu.

"Şimdi yön için tartışacak..."

"Kes," dedi Shallan. "Gel."

Onları bir diğer kavşağa doğru götürdü, sonra bir diğerine. Kaladin ciğerleri şikâyet ederken nefesinin tıkandığını hissediyordu. Shallan durdu, sonra işaret ederek bir uçurum boyunca koştu. Kaladin omzunun üzerinden geriye bakarak takip etti.

Sadece siyahlık görebiliyordu. Ay ışığı bu derinlikleri aydınlatmak için çok uzak, çok boğuktu. Yaratık kürelerinin ışığına girene kadar tepelerine çöktüğünü bile anlamayacaklardı. Ama *Fırtınababa*, sesi çok yakın geliyordu.

Kaladin dikkatini tekrar koşusuna çevirdi. Neredeyse yerdeki bir şeye takılıp düşüyordu. Bir ceset miydi? Üstünden atlayarak Shallan'a yetişti. Elbisesinin eteği koşmaktan yırtılmış ve buruşmuştu, saçları darmadağınık, yüzü kırmızıydı. Başka bir koridor boyunca onları götürdü, sonra yavaşlayarak durdu, nefes nefese elini uçurum duvarına koydu.

Kaladin gözlerini kapattı, nefes alıp veriyordu. *Fazla uzun dinlenemeyiz. Geliyor.* Sanki kendini yere yıkılacak gibi hissediyordu.

"O ışığı ört," diye tısladı Shallan.

Kaladin ona yüzünü astı, ama öyle yaptı. "Fazla uzun dinlenemeyiz," diye tıslayarak cevap verdi.

"Sus."

Parmaklarının arasından kaçan ince ışık dışında kapkaranlıktı. Sürtünme sesi neredeyse onlara yetişmiş gibiydi. Fırtınalar! Kaladin bu canavarlardan bir tanesiyle savaşabilir miydi? Fırtınaışığı olmadan? Çaresizlikle avcunda tuttuğu Işık'ı içine çekmeye çalıştı.

Hiç Fırtınaışığı gelmedi ve Syl'i de düşüşlerinden beri görmemişti. Sürtünme devam etti. Kaladin koşmaya hazırlandı ama...

Sesler daha yakına gelmiyormuş gibi görünüyordu. Kaladin kaşlarını çattı. Takıldığı ceset, o daha önceki çatışmada ölenlerden bir tanesiydi. Shallan onları başladıkları yere geri getirmişti.

Ve... Hayvan için yemeğe.

Bekledi, gergindi, kalbinin göğsünün içinde gümlemesini dinliyordu. Uçurumda kazıntı sesleri yankılandı. Garip bir şekilde arkalarındaki uçurumda bir ışık yanıp söndü. O neydi?

"Burada kal," diye fısıldadı Shallan.

Sonra, inanılmaz bir şekilde, seslere *doğru* hareket etmeye başladı. Küreleri hâlâ bir eliyle beceriksizce kapatmakta olan Kaladin, öbür eliyle uzandı ve onu kavradı.

Ona doğru döndü, sonra aşağı baktı. Kaladin kazara onu eminelinden kavramıştı. Anında bıraktı.

"Onu görmem gerek," diye fısıldadı Shallan. "Çok yakınız."

"Sen *manyak* mısın?"

"Büyük ihtimalle." Yaratığa doğru gitmeye devam etti.

Kaladin içinden küfrederek düşündü. En sonunda, mızrağını yere koydu ve kürelerin ışığını boğmak için torba ve çantayı üzerine koydu. Sonra da takip etti. Başka ne yapabilirdi ki? Adolin'e ne diyecekti? *Evet, prenscik. Nişanlını karanlıkta bir uçurumşeytanına yem olsun diye dolaşırken bıraktım. Hayır, onun yanında gitmedim. Evet, ben korkağın tekiyim.*

İleride ışık vardı. Shallan'ın, ya da en azından siluetinin, uçurumdaki bir dönüşün yanında çömelmiş, köşeden baktığını gösteriyordu. Kaladin yanına geldi, yere eğildi ve bir bakış attı.

İşte buradaydı.

Yaratık uçurumu dolduruyordu. Uzun ve inceydi, bazı küçük kremcikler gibi hantal ya da yuvarlak değildi. Oka benzer yüzü ve keskin mandibulalarıyla, kıvrımlı ve pürüzsüzdü.

Ayrıca *yanlıştı*. Tarif etmesi zor bir şekilde yanlıştı. Büyük hayvanların yavaş ve uysal olması gerekiyordu, chullar gibi. Ama bu devasa yaratık kolaylıkla hareket ediyordu, bacakları uçurumun duvarlarındaydı, kendisini vücudunun yere sadece biraz dokunacağı kadar yüksekte tutuyordu. Ölü bir askerin cesedini yedi, bedeni ağzının yanındaki daha küçük pençelerle tutmuş, sonra da korkunç bir ısırışla kopararak ikiye ayırmıştı.

O yüz bir kâbustan fırlayıp gelmiş bir şeydi. Kötü, güçlü, neredeyse *akıllı*.

"O sprenler," diye fısıldadı Shallan, sesi o kadar alçaktı ki, Kaladin zar zor duyuyordu. "Ben onları görmüştüm..."

Uçurumşeytanının etrafında dans ediyorlardı ve ışığın kaynağı onlardı. Küçük parlayan oklara benziyorlardı ve sürüler hâlinde hayvanın etrafında dolanıyorlardı, gerçi arada bir tanesi diğerlerinden uzaklaşıyor ve sonra havaya yükselen küçük bir duman bulutu gibi kayboluyordu.

"Gökyılanları," diye fısıldadı Shallan. "Onlar gökyılanlarını da takip eder. Uçurumşeytanı cesetleri seviyor. Doğaları itibarıyla leş yiyici olabilirler mi? Hayır, o pençeler kabuk kırma amaçlı gibi görünüyorlar. Sanırım bunların doğal olarak yaşadığı yer neresiyse, orada vahşi chul sürüleri bulurduk. Ama onlar pupa yapmak için Harap Ovalar'a geliyorlar ve burada çok az yiyecek var, insanlara o yüzden saldırıyorlar. Bu neden pupa yaptıktan sonra gitmemiş?"

Uçurumşeytanı neredeyse yemeğini bitirmişti. Kaladin onu çekip götürmek için omzundan tuttu, o da belirgin bir gönülsüzlükle kabul etti.

Eşyalarına geri döndüler, topladılar ve, mümkün olduğu kadar sessizce, karanlığın daha da derinlerine doğru ilerlediler.

◆
◆ ◆

Saatler boyunca yürüdüler, geçen sefer gittiklerinden tamamen farklı bir yöne doğru gidiyorlardı. Shallan Kaladin'in tekrar yolu seçmesine izin verdi, gerçi uçurumları aklında tutmak için elinden geleni yapıyordu. Yerlerinden tam olarak emin olmak için çizmesi gerekirdi.

Uçurumşeytanının görüntüsü kafasının içinde dönüyordu. Ne kadar da görkemli bir hayvandı! Aldığı Hatıra'yı çizmek için parmakları neredeyse *kaşınıyordu*. Bacak-

ları düşündüğünden daha iriydi, bir çokbacaklı gibi kalın bir gövde taşıyan çelimsiz küçük iğne benzeri bacaklar değildi. Bu yaratıktan güç fışkırıyordu. Aksırt gibiydi, sadece muazzam ve daha yabancıydı.

Şimdi ondan çok uzaklaşmışlardı. Bunun güvende oldukları anlamına geldiğini umuyordu. Yola çıkmak için erken kalkmasından sonra, gecenin ilerlemesi onu zorlamaya başlamıştı.

Gizlice kesesindeki küreleri kontrol etti. Kaçışları sırasında hepsini emip tüketmişti. Fırtınaışığı için Yaradan'a şükürdü, teşekkür için bir ründuası yapması gerekecekti. Onun ödünç verdiği güç ve dayanıklılık olmasa, uzunbacak Kaladin'e hiçbir zaman ayak uyduramazdı.

Ama şimdi, şimdi Shallan *tükenmişti*. Sanki Işık onun yetilerini şişirmiş ama şimdi de onu sönmüş ve pörsümüş hâlde bırakmıştı.

Bir sonraki kavşakta, Kaladin durakladı ve ona bir baktı.

Shallan ona zayıf bir gülümseme gönderdi.

"Gece için durmamız gerekecek," dedi.

"Affedersin."

"Sadece senin için değil," dedi başını kaldırıp gökyüzüne bakarak. "Açıkçası doğru yöne gidip gitmediğimiz hakkında hiçbir fikrim yok. İyice tersim döndü. Eğer sabah güneşin nereden yükseldiği konusunda bir fikir edinebilirsek, bu bize hangi yöne yürümemiz gerektiğini gösterir."

Shallan başını sallayarak onayladı.

"Hâlâ bol bol zaman varken geri dönebilmemiz gerekir," diye ekledi. "Endişe etmeye gerek yok."

Bunu söyleme şekli, Shallan'ın anında endişe etmeye başlamasına neden oldu. Yine de, ona zeminde nispeten kuru bir yer bulmakta yardım etti ve yere yerleştiler, küreler sahte bir ateş gibi ortalarındaydı. Kaladin Shallan'ın bulduğu torbayı karıştırdı, bunu ölü bir askerden almıştı, ve kurutulmuş chul eti ve gözlemeden oluşan asker tayınından biraz çıkardı. Hiçbir şekilde yiyeceklerin en lezzetlisi sayılmazdı ama bu da bir şeydi.

Shallan sırtını duvara dayayarak oturdu ve yedi, yukarı bakıyordu. Gözleme Ruhdökülmüş tahıldan yapılmıştı, o bayat tadı çok belirgindi. Yukarıdaki bulutlar yıldızları görmesini engelliyordu ama bazı yıldızsprenleri onların önünde geziniyor, uzak desenler oluşturuyordu.

"Garip," diye fısıldadı Kaladin yerken. "Sadece yarım gecedir buradayım ama çok daha uzun zaman olmuş gibi geliyor. Platoların tepeleri ne kadar uzak görünüyor, değil mi?"

Kaladin homurdandı.

"Ah, evet," dedi Shallan. "Köprücü homurtusu. Başlı başına bir lisan. Seninle çekimlerin ve tonların üzerinden geçmem gerekecek, ben daha Köprücüce'yi fazla akıcı konuşamıyorum."

"Senden berbat bir köprücü olurdu."

"Çok mu kısayım?"

"Eh, evet. Ve çok dişilsin. Senin geleneksel köprücü pantolonu ve açık yeleğiyle çok iyi görüneceğini düşünmüyorum. Ya da, daha doğrusu, büyük ihtimalle *fazla* iyi görünürsün. Bu diğer köprücüler için dikkat dağıtıcı olabilir."

Shallan buna gülümsedi, sonra çantasını karıştırdı ve eskiz defteriyle kalemlerini çıkardı. En azından onlarla birlikte düşmüştü. Işık için kürelerden bir tanesini çalarak çizim yapmaya başladı, kendi kendine hafifçe mırıldanıyordu. Desen hâlâ eteğinin üzerinde duruyordu, Kaladin'in önünde sessiz kalmaktan memnundu.

"Fırtınalar," dedi Kaladin. "Kendini o kıyafetlerden birini giyerken çizmiyorsundur..."

"Evet, elbette," dedi Shallan. "Sadece uçurumların içinde birlikte birkaç saat geçirdiğimiz için, sana kendimin müstehcen resimlerini çiziyorum." Bir çizgiyi karaladı. "Oğlum köprücü, senin epey geniş bir hayal gücün varmış."

"E bizim bahsettiğimiz şey oydu," diye şikâyet etti ayağa kalkarak Shallan'ın ne yapmakta olduğuna bakmak için yürüyerek yaklaşırken. "Senin yorgun olduğunu sanıyordum."

"Ben bittim," dedi Shallan. "O yüzden de rahatlamam gerek." Elbette. Bu ilk çizim uçurumşeytanı olmayacaktı. Isınması gerekiyordu.

O yüzden de uçurumların içinden gittikleri yolu çizdi. Bir tür harita sayılabilirdi ama daha çok uçurumların sanki onlara yukarıdan bakıyormuş gibi çizilmiş bir resmiydi. Hayal gücünü ilginç olacak kadar çalıştırıyordu, gerçi birkaç köşe ve çıkıntıyı yanlış yaptığından emindi.

"O ne?" diye sordu Kaladin. "Ovalar'ın bir resmi mi?"

"Bir tür harita," dedi, gerçi yüzünü buruşturmuştu. Sıradan bir insan gibi sadece konumlarını gösterecek birkaç tane çizgi çekemiyor olması, onun hakkında ne anlatıyordu? Bir resim gibi yapmak zorundaydı. "Etraflarından dolaştığımız platoların tam şekillerini bilmiyorum, sadece bizim geçtiğimiz uçurum yollarını."

"O kadar iyi mi hatırlıyorsun?"

Hay fırtına rüzgârları. Görsel hafızasını bundan daha iyi gizli tutmaya niyetli değil miydi? "Iı... Hayır, tam değil. Ben bunun büyük bir kısmını tahmin ediyorum."

Yeteneğini belli ettiği için kendisini aptal hissediyordu. Peçe'nin ona söyleyecek bir çift lafı olurdu. Aslında burada Peçe'nin olmaması çok kötüydü. O bütün bu açık arazide sağ kalma işlerinde daha iyi olurdu.

Kaladin resmi parmaklarından aldı, ayağa kalktı ve aydınlatmak için kendi küresini kullandı. "Eh, eğer senin haritan doğruysa, biz batıya değil, güneye doğru gidiyormuşuz. Benim daha iyi yol bulmak için ışığa ihtiyacım var."

"Belki," dedi Shallan uçurumşeytanı çizimine başlamak için bir diğer sayfa çıkarırken.

"Yarın güneşi bekleyeceğiz," dedi Kaladin. "O bana hangi yöne gideceğimizi söyleyecek."

Shallan başını sallayarak onayladı, Kaladin kendine bir yer hazırlar ve ceketini katlayarak yastık yaparken, o çizimine başlıyordu. Kendisi de uyumak istiyordu ama bu çizim *beklemeyecekti*. En azından kağıda bir şeyler dökmesi gerekiyordu.

Çizimi kaldırmak zorunda kalmadan önce sadece yarım saat dayanmıştı, belki dörtte birini bitirebilmişti, yastık olarak torbasıyla sert zeminde kıvrıldı ve uykuya daldı.

◆◆◆

Kaladin onu mızrağının dibiyle dürterek uyandırdığı zaman hava hâlâ karanlıktı. Shallan inledi, uçurum zemininde yuvarlandı ve uykulu bir şekilde yastığını başının üstüne çekmeye çalıştı.

Bu da, elbette, üstüne kurutulmuş chul eti döktü. Kaladin kıs kıs güldü.

Tabii, *buna* gülüyordu elbette. Fırtına kapası herif. Ne kadar uyumayı başarabilmişti? Uykulu gözlerini çok yukarısındaki uçurumun ağzına doğru baktı.

I ıh, tek bir ışık pırıltısı bile yoktu. O zaman taş çatlasın iki, ya da üç saat mi uyumayı başarmıştı? Ya da daha doğrusu "uyumayı". Yaptığı şeyin tanımı tartışmalıydı. Shallan bunu büyük ihtimalle "kayalık zeminde dönüp durmak, arada sırada bir irkilmeyle uyanarak küçük bir havuz şeklinde salya akıtmış olduğunu görmek" diye isimlendirirdi. Bu biraz ağız kalabalığı yapıyordu gerçi. Bahsedilen salyanın aksine.

Doğrulup oturdu ve tutulmuş kol ve bacaklarım açmak için gerindi, geceleyin kol yeninin düğmesinin çözülmediği ya da eşit derecede utanç verici başka bir şeyin olmadığından emin olmak için kontrol etti. "Bir banyoya ihtiyacım var," diye homurdandı.

"Banyo mu?" diye sordu Kaladin. "Sen uygarlıktan daha sadece *bir gün* uzak kaldın."

Shallan burnunu çekti. "Sadece sen yıkanmamış köprücülerin kokusuna alışkınsın diye, benim de onlar gibi kokmam gerektiği anlamına gelmez."

Sırıttı, Shallan'm omzundan bir parça kurutulmuş chul eti aldı ve ağzına attı. "Büyürken memleketimde, banyo günü haftada bir kereydi. Sanırım yerel açıkgözler bile burada, sıradan askerlerin bile, daha sık banyo yapıyor olmasını garip bulurdu."

Sabahleyin bu kadar neşeli olmaya nasıl *cüret* ederdi? Ya da daha doğrusu "sabahleyin". Bakmazken ona bir chul eti parçası daha fırlattı. Fırtına kapası herif onu da yakaladı.

Ondan nefret ediyorum.

"Uyurken uçurumşeytanına yem olmamışız," dedi Kaladin bir tek su tulumu dışında torbayı geri doldururken. "Bence bu şartlar altında elde etmeyi umabileceğimiz en büyük şans budur. Haydi bakalım, kalk ayağa. Haritan bana ne yöne gideceğimize dair bir fikir veriyor ve doğru yolda olduğumuzdan emin olmak için güneş ışığına dikkat edebiliriz. Biz o yücefırtınaya kulak asmak islemiyoruz, değil mi?"

"Benim kulağından asmak istediğim sensin," diye homurdandı Shallan.

"Ne dedin?"

"Hiçbir şey," dedi Shallan ayağa kalkarak ve mahvolmuş saçlarını yola getirmeye çalıştı. Fırtınalar. Bir kavanoz kırmızı boyaya yıldırım düşmüşe benziyor olmalıydı. İçini çekti. Bir fırçası yoktu ve Kaladin ona düzgün bir örgü yapması için vakit tanıyacakmış gibi de görünmüyordu, o yüzden çizmelerini giydi, aynı çorapları iki gün üst üste giymek katlandığı aşağılamalarının en hafifiydi, ve çantasını aldı. Torbayı Kaladin taşıyordu.

Kaladin uçurumun içinden ilerlerken, Shallan onun peşine takıldı, midesi önceki gece ne kadar az yediğinden şikâyet ediyordu. Yemek iyi bir şey gibi görünmüyordu, o yüzden bırak guruldasın dursun. *Bu ona ders olsun,* diye düşündü. O ne demekse artık.

Eninde sonunda gökyüzü aydınlanmaya başladı ve doğru yöne gittiklerine işaret ediyordu. Kaladin geleneksel sessizliğine gömüldü ve sabahın daha erkenlerinde olan neşeli tavırları buharlaşıp gitti. Bunun yerine, zorlu düşüncelere kapılmış gibi görünüyordu.

Shallan esneyerek yanına yaklaştı. "Ne düşünüyorsun?"

"Biraz sessizliğin ne kadar güzel olduğunu düşünüyordum," dedi. "Kimsenin beni rahatsız etmemesini."

"Yalancı. Neden insanları kendinden uzaklaştırmak için bu kadar çok uğraşıyorsun?"

"Belki sadece bir diğer tartışmaya daha girmek istemiyorumdur."

"Girmezsin," dedi Shallan tekrar esneyerek. "Saat tartışma için fazla erken. Dene bak. Bana hakaret et."

"Ben sana..."

"Hareket! Hemen!"

"Ben bu uçurumlarda yanımda sabıkalı bir katille yürümeyi tercih ederdim. En azından o zaman konuşma sıkıcılaştığı zaman kolay bir kaçış yolum olurdu."

"Senin de ayakların kokuyor," diye cevap verdi. "Gördün mü? Çok erken. Bu saatte hazırcevap olmam mümkün değil. O yüzden tartışma yok." Tereddüt etti, sonra daha alçak sesle devam etti. "Hem hiçbir katil sana eşlik etmeyi kabul etmezdi. Herkesin *bazı* standartları vardır."

Kaladin homurdandı, dudakları kenarlardan yukarıya doğru kımıldamıştı.

"Dikkatli ol," dedi Shallan düşmüş bir kalasın üzerinden atlarken. "O *neredeyse* bir gülümsemeye benziyordu. Ve bu sabah kalktığımızda senin neşeli olduğuna yemin edebilirdim. Ee, hafifçe hoşnut. Her neyse, eğer sen daha iyi mizaçlı olmaya başlarsan, bu yolculuğun bütün çeşitliliğini yok eder."

"Çeşitlilik mi?" diye sordu.

"Evet. Eğer ikimiz de hoş olursak, işin hiç sanatsallığı olmaz. Görüyorsun, büyük sanat bir tezat işidir. Bazı aydınlıklar ve bazı karanlıklar. Mutlu, gülümseyen, ışıltılı leydi ve karanlık, kasvetli, kokuşmuş köprücü."

"Bu..." Durdu. "Kokuşmuş?"

"Büyük bir portre resmi, kahramanı içsel bir tezat ile gösterir," dedi Shallan. "Güçlü ancak zayıflık işaretleriyle, böylece seyirciler onunla empati kurabilir. Senin küçük sorunun dinamik bir tezat oluştururdu."

"Onu bir resminde nasıl göstereceksin ki?" dedi Kaladin kaşlarını çatarak. "Dahası, ben kokuşmuş *değilim*."

"Aa, iyiye mi gidiyorsun? Ne güzel!"

Kaladin afallamış hâlde ona baktı.

"Şaşkınlık," dedi Shallan. "Ben, inayetimle, bunu senin bu kadar erken bir saatte bu kadar espritüel olabilmem karşısında hayretler içinde kalmış olmanın bir işareti olarak kabul edeceğim." Komplocu bir şekilde öne doğru eğilerek fısıldadı. "Ben aslında o kadar da akıllı değilim. Sadece sen aptalsın, o yüzden öyle *gibi görünüyor*. Tezat, hatırladın mı?"

Shallan ona gülümsedi, sonra kendi kendine mırıldanarak yoluna devam etti. Aslında, gün çok daha iyi görünüyordu. Daha önce neden kötü bir ruh hâlindeydi ki?

Kaladin ona yetişmek için koşturdu. "Fırtınalar adına, be kadın," dedi. "Sana ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Ceset deme de ne dersen de."

"Birilerinin şu ana kadar dememiş olmasına şaşıyorum." Başını salladı. "Bana dürüst bir cevap ver. Neden buradasın?"

"Eh, bir köprü vardı, sonra o yıkılınca..."

Kaladin içini çekti.

"Pardon," dedi Shallan. "Sende beni zevzeklik yapmaya zorlayan bir şeyler var, oğlum köprücü. *Sabahleyin* bile. Neyse, ben buraya neden geldim? Harap Ovalar'a mı demek istiyorsun?"

Kaladin başını sallayarak onayladı. Adamda bir tür haşin yakışıklılık *yok değildi*. Adolin gibi kaliteli bir heykelin güzelliği değil de, doğal bir kaya oluşumununki gibiydi.

Ama onun o *gerginliği*, Shallan'ı korkutuyordu. O sürekli olarak dişlerini sıkan bir adama benziyordu; kendisine, ya da başka herhangi birine, şöyle bir oturup rahatça soluk alma izni veremeyen bir adam.

"Ben buraya Jasnah Kholin'in çalışmaları yüzünden geldim," dedi Shallan. "Onun geride bıraktığı araştırmalar yarım kalamaz."

"Ya Adolin?"

"Adolin harika bir sürpriz."

Kökleri yukarıdaki kırık bir kaya bölmesinin içinde olan uzun sarmaşıklarla tamamen kaplanmış olan bir duvarın yanından geçtiler. Shallan geçerken kımıldandılar ve yukarı çıktılar. Çok dikkatliler, diye fark etti. Çoğu sarmaşıktan da hızlı. Bunlar babasının bahçelerindeki çok uzun bir süre boyunca korunmuş olan bitkilerin tam tersiydi. Bir tanesini kesmek için yakalamaya çalıştı ama fazla hızlı hareket ediyorlardı.

Lanet. Geri döndükleri zaman deney amaçlı yetiştirmek için, bir tanesinden bir parçaya ihtiyacı olacaktı. Keşif yapmak ve yeni türleri kaydetmek için buradaymış gibi yapmak kasveti geri itmesine yardım ediyordu. Tehlikeyi ve içinde olduğu durumun kötülüğünü düşünmemek için dikkatini dağıtıyordu. Desen'in sanki onun ne yaptığını fark etmiş gibi eteğinden hafifçe uğuldadığını duydu. Ona eliyle vurdu. Eğer köprücü Shallan'ın elbiselerinin vızıldadığını duyarsa ne yapardı?

"Bir saniye," dedi en sonunda sarmaşıklardan bir tanesini yakalayarak. O çantasından aldığı küçük bir bıçakla sarmaşığın ucunu keserken, Kaladin mızrağına yaslanarak izledi.

"Jasnah'nın araştırmaları," dedi. "Bunun buralarda kremin altında gizli olan binalarla bir ilgisi mi var?"

"Neden öyle diyorsun?" Shallan sarmaşığın ucunu örnekler için bulundurduğu boş bir mürekkep kavanozunun içine attı.

"Sen buraya gelmek için çok fazla uğraştın," dedi Kaladin. "Görünüşe göre hepsi bir uçurumşeytanının kozasını incelemek içindi. Hatta ölü bir tanesinin. Daha fazlası olmalı."

"Görüyorum ki, sen âlimliğin saplantılı doğasını anlamıyorsun." Kavanozu salladı.

Kaladin homurdandı. "Eğer sen gerçekten de bir koza görmek istiyor olsaydın, basitçe bir tanesini senin için alıp getirmelerini söylerdin. Yaralılar için olan chul

Kaladin ona yetişmek için koşturdu. "Fırtınalar adına, be kadın," dedi. "Sana ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Ceset deme de ne dersen de."

"Birilerinin şu ana kadar dememiş olmasına şaşıyorum." Başını salladı. "Bana dürüst bir cevap ver. Neden buradasın?"

"Eh, bir köprü vardı, sonra o yıkılınca..."

Kaladin içini çekti.

"Pardon," dedi Shallan. "Sende beni zevzeklik yapmaya zorlayan bir şeyler var, oğlum köprücü. *Sabahleyin* bile. Neyse, ben buraya neden geldim? Harap Ovalar'a mı demek istiyorsun?"

Kaladin başını sallayarak onayladı. Adamda bir tür haşin yakışıklılık *yok değildi.* Adolin gibi kaliteli bir heykelin güzelliği değil de, doğal bir kaya oluşumununki gibiydi.

Ama onun o *gerginliği*, Shallan'ı korkutuyordu. O sürekli olarak dişlerini sıkan bir adama benziyordu; kendisine, ya da başka herhangi birine, şöyle bir oturup rahatça soluk alma izni veremeyen bir adam.

"Ben buraya Jasnah Kholin'in çalışmaları yüzünden geldim," dedi Shallan. "Onun geride bıraktığı araştırmalar yarım kalamaz."

"Ya Adolin?"

"Adolin harika bir sürpriz."

Kökleri yukarıdaki kırık bir kaya bölmesinin içinde olan uzun sarmaşıklarla tamamen kaplanmış olan bir duvarın yanından geçtiler. Shallan geçerken kımıldandılar ve yukarı çıktılar. Çok dikkatliler, diye fark etti. Çoğu sarmaşıktan da hızlı. Bunlar babasının bahçelerindeki çok uzun bir süre boyunca korunmuş olan bitkilerin tam tersiydi. Bir tanesini kesmek için yakalamaya çalıştı ama fazla hızlı hareket ediyorlardı.

Lanet. Geri döndükleri zaman deney amaçlı yetiştirmek için, bir tanesinden bir parçaya ihtiyacı olacaktı. Keşif yapmak ve yeni türleri kaydetmek için buradaymış gibi yapmak kasveti geri itmesine yardım ediyordu. Tehlikeyi ve içinde olduğu durumun kötülüğünü düşünmemek için dikkatini dağıtıyordu. Desen'in sanki onun ne yaptığını fark etmiş gibi eteğinden hafifçe uğuldadığını duydu. Ona eliyle vurdu. Eğer köprücü Shallan'ın elbiselerinin vızıldadığını duyarsa ne yapardı?

"Bir saniye," dedi en sonunda sarmaşıklardan bir tanesini yakalayarak. O çantasından aldığı küçük bir bıçakla sarmaşığın ucunu keserken, Kaladin mızrağına yaslanarak izledi.

"Jasnah'nın araştırmaları," dedi. "Bunun buralarda kremin altında gizli olan binalarla bir ilgisi mi var?"

"Neden öyle diyorsun?" Shallan sarmaşığın ucunu örnekler için bulundurduğu boş bir mürekkep kavanozunun içine attı.

"Sen buraya gelmek için çok fazla uğraştın," dedi Kaladin. "Görünüşe göre hepsi bir uçurumşeytanının kozasını incelemek içindi. Hatta ölü bir tanesinin. Daha fazlası olmalı."

"Görüyorum ki, sen âlimliğin saplantılı doğasını anlamıyorsun." Kavanozu salladı.

Kaladin homurdandı. "Eğer sen gerçekten de bir koza görmek istiyor olsaydın, basitçe bir tanesini senin için alıp getirmelerini söylerdin. Yaralılar için olan chul

kızakları var, onlardan bir tanesi işe yarardı. Senin ta buralara kadar bizzat gelmenin bir gereği yoktu."

Lanet. Sağlam bir argümandı. Adolin'in bunu düşünmemiş olması iyi bir şeydi. Prens *harikaydı* ve kesinlikle aptal da değildi ama o ayrıca... Zihinsel olarak dolaysızdı.

Bu köprücü başka bir türden olduğunu kanıtlıyordu. Shallan'ı izleme şekli, düşünme şekli. Hatta konuşma şekli, diye fark etti Shallan. O eğitimli bir açıkgöz gibi konuşuyordu. Ama ya o alnındaki *köle damgaları* neydi? Saçlar önünü kapatıyordu ama Shallan onlardan bir tanesinin bir *shash* damgası olduğunu düşünmüştü.

Görünüşe göre Shallan'ın bu adamın amaçlarını merak etmekle, geçirdiği zaman kadar, o da Shallan'ın amaçları hakkında endişe etmekle geçirdiği kadar çok zaman geçiriyor olmalıydı.

"Servet," dedi köprücü yollarına devam ederlerken. Shallan geçebilsin diye bir çatlaktan dışarı çıkan bazı ölü dalları geriye çekti. "Buralarda bir tür hazine var ve sen de bunu mu arıyorsun? Ama... Hayır. Sen zenginliği evlilik yoluyla yeteri kadar kolay elde edebilirdin."

Shallan onun için açtığı boşluğun içinden geçerken hiçbir şey söylemedi.

"Bundan önce kimse senin adını duymamış," diye devam etti. "Davar Evi'nin gerçekten de senin yaşında olan bir kızı var ve tarifine de uyuyorsun. Bir dolandırıcı olabilirdin ama gerçekten açıkgözlüsün ve o Veden evi özellikle önemli değil. Eğer birilerini taklit etme zahmetine girecek olsaydın, daha önemli birilerini seçmez miydin?"

"Sen bunun hakkında epey bir düşünmüş gibi görünüyorsun."

"Bu benim işim."

"Sana doğruyu söylüyorum. Harap Ovalar'a gelmemin sebebi Jasnah'nın *araştırmaları*. Ben dünyanın kendisinin tehlike içinde olabileceğini düşünüyorum."

"Adolin'le parshmenler hakkında bu yüzden konuşmuştun."

"Dur. Sen onu nasıl... Senin muhafızların da o terasta bizim yanımızdaydı. Sana onlar mı söyledi? Ben onların dinleyecek kadar yakında olduklarını fark etmemiştim."

"Ben onlara yakında kalmalarını özellikle söylemiştim," dedi Kaladin. "O zamanlar, senin Adolin'e suikast düzenlemek için burada olduğundan şüpheleniyordum."

Eh, en azından adam dürüsttü. Ve dobra.

"Adamlarım senin parshmenleri öldürtmek istiyormuş gibi göründüğünü söyledi," diye devam etti Kaladin.

"Ben hiç de öyle bir şey demedim," dedi Shallan. "Gerçi onların bize ihanet edebileceklerinden endişeliyim. Bu anlamsız bir nokta çünkü daha fazla kanıtım olmadan yüceprensleri ikna edebileceğimi hiç sanmıyorum."

"Eğer sen istediğini kabul ettirebilecek olsaydın ne yapardın peki?" dedi Kaladin, sesi meraklıydı. "Parshmenlere ne olurdu?

"Sürgüne gönderirdim," dedi Shallan.

"Ve onların yerine kim gelecek?" diye sordu Kaladin. "Koyugözler mi?"

"Ben kolay olacağını söylemiyorum."

"Daha fazla köleye ihtiyaçları olurdu," dedi Kaladin düşünceli bir şekilde. "Pek çok dürüst adam kendilerini damgalanmış olarak bulabilir."

"Hâlâ sana olanlar yüzünden kızgınsın, diye tahmin ediyorum."
"Sen olmaz mıydın?"
"Evet, sanırım olurdum. Sana bu şekilde davranılmış olduğu için üzgünüm ama daha kötüsü de olabilirdi. Asılabilirdin."
"Ben onu deneyen cellat olmak istemezdim." Bunu sessiz bir şiddetle söylemişti.
"Ben de istemezdim," dedi Shallan. "Bir cellat için insanları asmanın yanlış bir mesleki seçim olduğunu düşünüyorum. Kafa kesen adam olmak daha iyi."
Kaladin ona kaşlarını çattı.
"Çünkü o zaman, bir baltaya sap olmuş derler," dedi Shallan.
Bakakaldı. Bir an sonra ise yüzünü buruşturdu. "Of, fırtınalar adına. Bu berbattı."
"Hayır, *komikti*. Sen bu ikisini epey sık karıştırıyor gibisin. Ama merak etme. Ben seni düzelteceğim."
Kaladin başını olumsuzca salladı. "Akıllı olmadığından değil, Shallan. Sadece senin fazla zorladığını hissediyorum. Dünya güneşli bir yer değil ve ısrarla her şeyi bir espriye çevirmeye çalışmak bunu değiştirmeyecek."
"Teknik olarak, güneşli bir yer," dedi. "Günün yarısında."
"Senin gibi insanlar için, belki," dedi Kaladin.
"O ne demek?"
Kaladin surat astı. "Bak, ben tekrar kavga etmek istemiyorum, tamam mı? Ben sadece... Lütfen. Gel konuyu kapatalım."
"Ya kızmamaya söz verirsem?"
"Sen onu yapmayı biliyor musun?"
"Elbette. Ben zamanımın çok büyük bir kısmını kızmayarak geçiriyorum. Bunda korkunç derece uzmanım. Gerçi evet, o zamanların büyük bir kısmında sen yakınlarda olmuyorsun, ama sanırım idare edebilirim."
"Yine başladın," dedi Kaladin.
"Pardon."
Bir an sessizlik içinde yürüdüler, altlarında şok edici derecede iyi korunmuş olan bir iskeletin yattığı bir dizi çiçek açmış bitkinin yanından geçiyorlardı, her nasılsa uçurumdan akan su tarafından kısmen rahatsız edilmemişti.
"Pekâlâ," dedi Kaladin. "Şöyle. Ben dünyanın senin gibi, istediği her şey elinin altında, pohpohlanarak büyümüş olan birisi için nasıl göründüğünü ya da nasıl olması gerektiğini hayal edebiliyorum. Senin gibi birisi için, hayat muhteşem ve güneşli ve gülmeye değerdir. Bu senin suçun değil ve seni suçlamamam gerekir. Sen benim gibi acı ya da ölümle başa çıkmak zorunda kalmadın. Keder yoldaşın olmadı."
Sessizlik. Shallan cevap vermedi. Buna *nasıl* cevap verebilirdi ki?
"Ne oldu?" diye sordu Kaladin en sonunda.
"Ben nasıl tepki vereceğime karar vermeye çalışıyorum," dedi Shallan. "Çünkü sen demin çok, çok komik bir şey söyledin."
"O zaman neden gülmüyorsun?"
"Eh, o türden komik değil." Çantasını ona verdi ve uçurum zemininin ortasındaki derin bir havuzcuğun ortası boyunca ilerleyen küçük kuru bir kayalık yükseltinin üstüne çıktı. Bütün o yere çöken kremler yüzünden zemin çoğu zaman düzdü ama bu havuzun içindeki su en azından iki ya da üç ayak derinlikteymiş gibi görünüyordu.

Denge için ellerini yanlara doğru açarak karşıya geçti. "O zaman, bir bakalım," dedi dikkatlice adımlarını atarken. "Sen, benim güneş ışığı ve sevinçle dolu basit, mutlu bir hayat yaşamış olduğumu düşünüyorsun. Ama ayrıca benim karanlık, kötücül sırlarım olduğunu ima ediyorsun ve bu yüzden de bana karşı şüpheci hatta düşmancılsın. Benim kibirli olduğumu söylüyor ve koyugözleri oyuncak olarak gördüğümü varsayıyorsun ama sana onları, ve diğer herkesi, korumak için çalıştığımı söylediğim zaman, benim başkalarının işlerine burnumu soktuğumu ve karışmamam gerektiğini ima ediyorsun."

Karşı tarafa ulaştı ve arkasına döndü. "Sence bu bizim şu ana kadarki konuşmalarımızın isabetli bir özeti midir, Kaladin Stormblessed?"

Kaladin yüzünü buruşturdu. "Evet. Sanırım öyle."

"Sen beni gerçekten de çok iyi tanımışsın, yahu," dedi Shallan. "Özellikle de bu konuşmaya bana ne söyleyeceğini bilmediğini itiraf ederek başladığın göz önüne alındığı zaman. Bu, benim açımdan bakılınca, her şeyi çözmüş gibi görünen birisi için garip bir ifade. Bir daha ne yapacağıma karar vermeye çalıştığım zaman, basitçe sana soracağım, ne de olsa sen, beni benden daha iyi anlıyorsun."

Kaladin aynı kaya çıkıntısının üzerinden karşıya geçti ve Shallan çantasını taşımakta olduğu için endişeyle izledi. Çantası için suyun üzerinde ona kendisinden daha çok güveniyordu. O karşı tarafa geldiği zaman çantası için uzandı ama kendisini dikkatini çekmek için onun kolunu tutarken buldu.

"Buna ne dersin?" dedi gözlerinin içine bakarak. "Adolin'e ya da onun ailesine zarar verme niyetim olmadığına Yaradan'ın onuncu adıyla söz veriyorum. Benim amacım bir felaketi engellemek. Hatalı olabilirim ve yanılıyor olabilirim, ama samimi olduğuma dair sana yemin ediyorum."

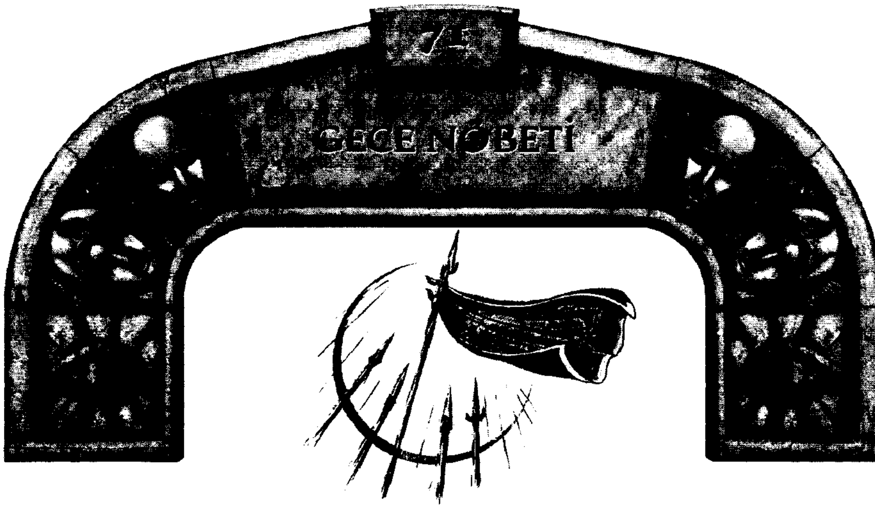
Kaladin gözlerinin içine baktı. Ne kadar da *sertti.* O yüz ifadesine bakarken Shallan içinde bir titreme hissetti. Bu tutkulu bir adamdı.

"Sana inanıyorum," dedi. "Ve sanırım bunun yeterli olması gerekecek." Yukarıya doğru baktı, sonra küfretti.

"Ne oldu?" diye sordu Shallan yukarılarındaki uzak ışığa bakarken. Güneş oradaki sırtın ucundan parlıyordu.

Yanlış sırtın. Artık batıya doğru gitmiyorlardı. Tekrar yollardan sapmış, güneye dönmüşlerdi.

"Lanet," dedi Shallan. "O çantayı ver. Benim bunu çizmem gerek."

O Tanrı'nın kendi kutsal nefretinin ağırlığını taşıyor, ona bağlanı kazandıracak diğer erdemlerden ayrılmış olarak. O bizim onu dönüştürdüğümüz şey, eski dostum. Ve o, ne yazık ki, kendisinin de dönüşmeyi arzu etmiş olduğu şey.

"Ben küçüktüm, o yüzden fazla bir şey duymamıştım," dedi Teft. "Kelek, fazla bir şey duymak *istememiştim*. Ailemin yaptıkları, bir ailenin yapmasını isteyeceğin türden şeyler değildi, tamam mı? Ben bilmek istemiyordum. O yüzden de hatırlayamamam şaşırtıcı değil."

Sigzil o hafif ama çileden çıkarıcı havasıyla başını salladı. Azish adam bir şeyler *biliyordu*. Ve adamı konuşturuyordu da. Hiç adil değildi bu. Hem de hiç. Neden Teft nöbeti onunla birlikte tutmak zorundaydı ki?

İkili Dalinar'ın savaş kampının hemen doğusundaki uçurumların yakınındaki kayaların üzerinde oturmuşlardı. Soğuk bir rüzgâr esiyordu. Bu gece yücefırtına vardı.

O *zamana kadar dönmüş olur.* O *zamana kadar kesin.*

Yanlarından bir kremcik geçti. Teft ona bir taş atarak yakınlardaki bir çatlağın içine doğru kovaladı. "Zaten sen neden bütün bu şeyleri duymak istiyorsun bilmiyorum. Bir faydası yok."

Sigzil başını salladı. Fırtına kapası Azish.

"Tamam, peki," dedi Teft. "Bu bir tür mezhepti, tamam mı, Tahayyülcü deniliyordu. Onlar... Eh, onlar eğer Yokelçileri geri getirmenin bir yolunu bulabilirlerse, o zaman Parlayan Şövalyeler'in de geri döneceğini düşünüyordu. Aptallık, değil mi? Ama onlar bir şeyler biliyordu. Bilmemeleri gereken şeyleri, Kaladin'in yapabildikleri gibi."

"Bunun senin için zor olduğunu görebiliyorum," dedi Sigzil. "Zaman geçirmek için onun yerine bir el daha miçim oynamak ister misin?"

"Sen sadece benim fırtına kapası kürelerimi istiyorsun," diye tersledi Teft parmağını Azish adama doğru sallayarak. "Ve ona öyle deme."

"Miçim oyunun gerçek adı."

"O kutsal bir kelime, kutsal kelimeyle *oyun* olmaz."

"Kelime geldiği yerde kutsal değil," dedi Sigzil, belli ki kızmıştı.

"Orada değiliz ama, değil mi? Başka bir şey de."

"Senin beğeneceğini düşünmüştüm," dedi Sigzil oyunda kullanılan renkli taşları toplayarak. Bir yığın hâlinde taşlarını ortaya koyuyor, rakibinin gizlediği taşları da tahmin etmeye çalışıyordun. "Bu şans değil, beceri oyunu, o yüzden de Vorin geleneklerini bozmaz."

Teft, Sigzil'in taşları toplamasını izledi. Belki de bütün kürelerini o fırtına kapası oyunda kaybetse daha iyiydi. Onun tekrar parası olması iyi bir şey değildi. Para işlerinde ona güven olmazdı.

"Onlar insanların hayatları tehlikede olduğu zaman güçlerinin ortaya çıkmasının daha olası olduğunu düşünüyordu," dedi Teft. "O yüzden de... Hayatları tehlikeye atıyorlardı. Sadece kendi gruplarının üyelerini, hiçbir zaman masum bir yabancıyı değil, rüzgârlara şükür. Ama o da yeteri kadar kötüydü. Ben insanların kendilerini uçurumlardan attırdıklarını gördüm, bir mumla yavaş yavaş yanan bir ipin ucunda bağlanmış kaya üzerlerine düşüp ezene kadar bağlı durduklarını. Kötüydü, Sigzil. Berbattı. Kimsenin izlemek zorunda kalmaması gereken türden şeyler, özellikle de altı yaşında bir oğlanın."

"Peki sen ne yaptın?" diye sordu Sigzil hafifçe küçük taş torbasının ipini çekip sıkarak.

"Seni hiç ilgilendirmez," dedi Teft. "Senle niye konuşuyorum ki."

"Önemli değil," dedi Sigzil. "Bunun senin için..."

"Onları ihbar ettim," diye ağzından kaçırıverdi Teft. "Şehirbeyine. O onlar için bir mahkeme yaptı, büyük bir mahkeme. Sonunda hepsini idam ettirdi. Onu hiç anlamadım. Onlar sadece kendileri için bir tehlikeydi. İntihara teşebbüs etmenin cezası ölüm. Saçmalık lan bu. Onlara yardım etmenin bir yolunu bulmam gerekirdi..."

"Peki ailen?"

"Annem o ipli kaya aletinde öldü," dedi Teft. "O gerçekten inanıyordu, Sig. İçinde olduğuna inanıyordu, anladın mı? Güçlerin? Eğer ölmek üzereyse, içinde belireceklerdi ve o da kendisini kurtaracaktı..."

"Sen de izledin mi?"

"Fırtınalar, hayır! Oğlunun bunu izlemesine izin vereceklerini mi düşünüyorsun. Deli misin?"

"Ama..."

"Babamın öldüğünü gördüm ama," dedi Teft Ovalar'a doğru bakarak. "Asıldı." Başını sallayarak cebini karıştırdı. Nereye koymuştu o şişeyi? Dönerken, arkada oturan öbür oğlanı gördü, sık sık yaptığı gibi küçük kutusuyla oynuyordu. Renarin.

Teft Moash'ın anlattığı o açıkgözleri devirmeyi isteme saçmalığına kulak asmıyordu. Onları Yaradan oraya getirmişti, onu sorgulamak kime düşerdi? Mızrakçılara değil, orası kesin. Ama bir açıdan, Prens Renarin de Moash kadar beterdi. İkisi de haddini bilmiyordu. Köprü Dört'e katılmak isteyen bir açıkgöz de kralla kibirli konuşan bir koyugöz kadar kötüydü. Öbür köprücüler oğlanı seviyormuş gibi görünse de uygun değildi.

Ve, elbette, Moash da artık onlardan biriydi. Fırtınalar. Şişesini kışlada mı bırakmıştı?

"Dikkat, Teft," dedi Sigzil ayağa kalkarak.

Teft döndü ve üniformalı adamların yaklaştığını gördü. Mızrağını kaparak ayağa fırladı. Dalinar Kholin geliyordu, birkaç açıkgöz danışmanı ve bugünkü muhafızları Drehy ve Skar da yanındaydı. Moash terfi edip gittiği ve Kaladin de... Ee, burada olmadığı... İçin günlük atamaları Teft devralmıştı. Fırtına kapasıların hiçbiri yapmıyordu. Komutanın şimdi onda olduğunu söylüyorlardı. Aptallar.

"Berrakbey," dedi Teft göğsüne vurarak selam verirken.

"Adolin bana siz askerlerin buraya geldiğinizi söyledi," dedi yüceprens. Sanki bu kendi babası değilmiş gibi ayağa kalkıp selam veren Prens Renarin'e bir göz attı. "Nöbet tutuyormuşsunuz, anladığım kadarıyla?"

"Evet komutanım," dedi Teft, Sigzil'e doğru bakarak. Bu *gerçekten* bir nöbetti.

Sadece neredeyse her vardiyada Teft vardı.

"Sen onun gerçekten de oralarda bir yerlerde yaşadığını mı düşünüyorsunuz, asker?" diye sordu Dalinar.

"Yaşıyor komutanım," dedi Teft. "Benim ya da başka kimsenin ne düşündüğü önemli değil."

"O yüzlerce ayak aşağıya düştü," dedi Dalinar.

Teft hazır olda beklemeye devam etti. Yüceprens bir soru sormamıştı, o yüzden Teft de bir cevap vermedi.

Kafasının içindeki birkaç korkunç görüntüyü kovalamak zorunda kalmıştı gerçi. Düşerken başını çarpan Kaladin. Düşen köprünün altında ezilen Kaladin. Kırık bir bacakla yatmış, kendini iyileştirmek için küre bulamayan Kaladin. Aptal oğlan bazen kendisini ölümsüz zannediyordu.

Kelek. Hepsi öyle zannediyordu.

"O geri *gelecek*, komutanım," dedi Sigzil Dalinar. "O hemen şu uçurumun içinden çıkıp gelecek. Biz onu karşılamak için burada olursak iyi olur. Üniformalar düzgün, mızraklar parlatılmış."

"Biz kendi zamanımızda bekliyoruz, komutanım," dedi Teft. "Üçümüzün de başka bir yerde olması gerekmiyor." Bunu söyler söylemez kızardı. Daha demin *Moash'ın* nasıl kendinden üstün olanlara cevap yetiştirdiğini düşünen kendisi değil miydi?

"Size seçtiğiniz görevden uzaklaşmanızı emretmek için gelmedim, asker," dedi Dalinar. "Ben, kendinize dikkat ettiğinizden emin olmak için geldim. Hiçbir adam burada beklemek için yemek molasından vazgeçmeyecek ve sizin yücefırtına sırasında burada beklemek gibi fikirlere kapılmanızı da istemiyorum."

"Ee, emredersiniz, komutanım," dedi Teft. O sabah yemek saatini burada nöbet tutarak geçirmişti. Dalinar nereden biliyordu?

"İyi şanslar, asker," dedi Dalinar, ondan sonra etrafında eşlikçileriyle yoluna devam etti, görünüşe göre kampın doğu kıyısına en yakın taburu teftiş etmeye gidiyordu. Oradaki askerler bir fırtınadan sonraki kremcikler gibi koşturuyor, ikmâl torbaları taşıyarak kışlalarının içini dolduruyorlardı. Dalinar'ın Ovalar'da çıkacağı büyük seferin zamanı hızla yaklaşıyordu.

"Komutanım," diye seslendi Teft yüceprensin arkasından.

Dalinar tekrar ona doğru döndü, eşlikçileri cümlenin ortasında duraklamıştı.

"Siz bize inanmıyorsunuz," dedi Teft. "Yâni onun geri döneceğine."

"O öldü asker. Ama sizin burada olmanızın gerektiğini anlıyorum." Yüceprens eliyle omzuna dokundu, ölülere bir selamdı, sonra yoluna devam etti.

Eh, Teft'e göre Dalinar'ın inanmaması sorun değildi. O sadece Kaladin geri *döndüğü* zaman daha da fazla şaşıracaktı.

Bu gece yücefırtına var, diye düşündü Teft tekrar kayasının üzerine yerleşerek. *Hadi be, oğlum. Ne yapıyorsun oralarda?*

⁂

Kaladin kendisini on aptallardan biri gibi hissediyordu.

Aslında, onu birden gibi hissediyordu. On katlı salak. Ama özellikle de anlamadığı şeyler hakkında anlayanların önünde konuşan Eshu.

Uçurumların bu kadar derinlerinde yol bulmak zordu ama Kaladin çoğu zaman yönleri enkazın birikme şeklinden okuyabilirdi. Su doğudan batıya akardı ama sonra diğer yönde çekilirdi, o yüzden enkazın duvarlardaki çatlakların içine gömülmüş olduğu yönler çoğu zaman batıya işaret ederken, daha doğal bir şekilde dağılmış olduğu yerler suyun doğuya aktığı yerleri gösterirdi.

İçgüdüleri ona ne tarafa gideceklerini söylemişti. Yanılmışlardı. O kadar kendine güvenli olmaması gerekirdi. Savaş kamplarından bu kadar uzaklarda suların akışı farklı olmalıydı.

Kendi kendine kızarak, Shallan'ı resim çizmeye bıraktı ve yürüyerek biraz uzaklaştı. "Syl?" diye seslendi.

Cevap yoktu.

"Sylphrena!" dedi daha yüksek sesle.

İçini çekti ve yosunlu zemine çökmüş, eskiz defterinde çizim yapmakta olan Shallan'ın yanına geri döndü, belli ki bir zamanlar kaliteli olan elbisesini leke ve yırtıklardan korumaya çalışmaktan vazgeçmişti. Kaladin'in kendini aptal gibi hissetmesinin bir diğer sebebi de oydu. Onu bu kadar kışkırtmasına izin vermemesi gerekirdi. Başka, çok daha sinir bozucu açıkgözlere karşı cevap vermemek için kendini tutabiliyordu. Onunla konuştuğu zaman neden kontrolünü kaybediyordu?

Dersimi almış olmam gerekirdi, diye düşündü Shallan ciddi bir yüz ifadesi ile resim çizerken. Şimdiye kadarki tartışmaların hepsini kesin olarak o kazandı.

Mızrağı kolunun altında uçurum duvarına yaslandı, başına bağlanmış olan kürelerden ışık saçılıyordu. Kaladin onun hakkında, onun da üstüne basa basa işaret etmiş olduğu gibi, geçersiz varsayımlarda *bulunmuştu.* Tekrar ve tekrar. Sanki bir parçası ısrarla ondan hoşlanmamayı *istiyordu.*

Eğer bir Syl'i bulabilseydi. Eğer onu bir görebilse, iyi olduğunu bir öğrenebilse, her şey daha iyi olacaktı. O çığlık...

Kendini meşgul etmek için Shallan'a doğru ilerledi, sonra da çizimini görmek için eğildi. Haritası daha çok bir resim gibiydi, Kaladin'in geceler önce Harap Ovalar'ın üzerinde uçarken gördüğü görüntüye ürkütücü derecede benziyordu.

"Bunların hepsi gerekli mi?" diye sordu Shallan bir platonun kenarlarını tarayarak doldururken.

"Evet."

"Ama...

"Evet."

Bu Kaladin'in tercih edeceğinden daha uzun sürüyordu. Güneş tepelerindeki yarığı geçmiş, görüş alanından çıkmıştı. Öğlen geride kalmıştı bile. Yücefırtınaya kadar yedi saatleri vardı, zaman tahmininin doğru olduğu varsayılırsa; en iyi fırtınabekçileri bile bazen hesaplarda hata yapardı.

Yedi saat. *Buraya gelmemiz aşağı yukarı o kadar sürmüştü,* diye düşündü Kaladin. Ama mutlaka savaş kamplarına doğru biraz ilerleme kaydetmişizdir. Bütün bir sabah yürümüşlerdi.

Eh, Shallan'ı sıkıştırmanın bir faydası yoktu. Onu kendi hâline bırakarak, uçurum boyunca geri yürüdü, yukarıdaki yarığın şekline bakıyor ve bunu onun çizimiyle kıyaslıyordu. Kaladin'in görebildiği kadarıyla, Shallan'ın haritası tamı tamına doğruydu. O bütün yollarını yukarıdan bakıldığı zaman görüleceği şekilde hafızasından çiziyordu ve bunu kusursuz bir şekilde yapıyordu, her bir küçük girinti ve çıkıntı yerli yerindeydi.

"Fırtınababa," diye fısıldadı hızla geri dönerken. Kaladin onun çizim yapmakta yetenekli olduğunu biliyordu ama bu tamamen başka bir şeydi.

Kimdi bu kadın?

Geri döndüğü zaman o hâlâ çiziyordu. "Resmin inanılmayacak kadar hatasız," dedi.

"Ben dün gece yeteneğimi biraz... Eksik göstermiş olabilirim," dedi Shallan. "Hafızam epey iyidir ama dürüst olmak gerekirse, çizene kadar yoldan ne kadar fazla saptığımızı fark etmemiştim. Bu platoların pek çoğunun şekilleri tanıdık değil; biz daha haritası çıkarılmamış olan bölgelere girmiş olabiliriz."

Kaladin ona baktı. "Sen haritaların üzerindeki *bütün* platoların şekillerini hatırlıyor musun?"

"Iı... Evet?"

"Bu inanılmaz."

Shallan dizlerinin üzerinde arkasına yaslanarak çizimini kaldırdı. Asi bir kızıl saç buklesini bir kenara itti. "Belki de değil. Burada çok garip bir şey var."

"Ne?"

"Sanırım çizimimde hata olmalı." Ayağa kalktı, sıkıntılı görünüyordu. "Benim daha çok bilgiye ihtiyacım var. Ben buradaki platolardan bir tanesinin etrafından dolaşacağım."

"Tamam..."

Yürümeye başladı, hâlâ çiziminin üzerine odaklanmıştı, kayalara ve dallara takılarak tökezlerken nereye gittiğine neredeyse hiç dikkat etmiyordu. Kaladin ona kolaylıkla ayak uydurabiliyordu ama o gözlerini karşıdaki yarığa doğru çevirirken onu rahatsız etmedi. Sağ taraflarındaki platonun tabanı etrafında tam bir tur atarak yürüdüler.

Hızla yürüyerek bile bu can sıkacak kadar uzun zaman almıştı. Dakikalar kaybediyorlardı. Shallan nerede olduklarını biliyor muydu, bilmiyor muydu?

"Şimdi de o plato," dedi Shallan diğer duvarı işaret ederek. O platonun tabanının etrafından dolaşmaya başladı.

"Shallan," dedi Kaladin. "Bizim zamanımız..."

"Bu önemli."
"Bir yücefırtınada boğulmamak de öyle."
"Eğer nerede olduğumuzu bulamazsak, hiçbir zaman kaçamayız," dedi Shallan kâğıt sayfasını ona vererek. "Burada bekle. Hemen döneceğim." Koşarak gitti, eteği hışırdıyordu.
Kaladin gözlerini sayfaya dikerek, onun çizdiği yolu inceledi. Her ne kadar sabah doğru yöne giderek başlamış olsalar da, durum korktuğu gibiydi; Kaladin eninde sonunda onları tekrar doğrudan güneye gidecekleri şekilde çevirmeyi başarmıştı. Hatta nasıl yaptıysa bir süre için *doğuya* doğru geri bile götürmüştü!
Bu onları Dalinar'ın kampından dün gece başladıkları yerden bile daha da uzağa koyuyordu.
Lütfen yanılmış olsun, diye düşündü Kaladin onu yarı yolda karşılamak için öbür yönden platonun etrafını dolaşarak.
Ama eğer o *yanılmışsa,* o zaman nerede olduklarını hiç bilmiyorlar demekti. Hangi seçenek daha kötüydü?
Donakalmadan önce kısa bir mesafe gitmişti. Buradaki duvarlar kazınarak yosundan temizlenmiş, yerdeki enkaz çizilmiş ve etrafa itilmişti. Fırtınalar, bu tazeydi. En azından geçen yücefırtınadan sonra olmuştu. Uçurumşeytanı bu tarafa gelmişti.
Belki... Belki uçurumların daha derinliklerine ilerlerken buradan geçmişti.
Shallan dikkatsizce ve kendi kendine mırıldanarak platonun öbür tarafından belirdi. Hâlâ gökyüzüne bakarak yürüyor, kendi kendine mırıldanıyordu. "...Bu desenleri gördüğümü söylediğimi biliyorum ama bu benim içgüdüsel olarak anlamam için fazlasıyla büyük bir ölçekte. Senin bir şey söylemen gerekirdi. Ben..."
Kaladin'i gördüğü zaman sıçrayarak aniden sustu. Kaladin kendisini gözlerini kısarken buldu. Sanki o da bir...
Saçmalama. O bir savaşçı değil. Parlayan Şövalyeler askerdi, değil mi? Kaladin gerçekten de onlar hakkında o kadar da çok şey bilmiyordu.
Yine de, Syl etrafta birkaç garip spren *görmüştü.*
Shallan uçurumun duvarına ve çiziklere bir bakış attı. "Bu benim düşündüğüm şey mi?"
"Evet," dedi Kaladin.
"Müthiş. Bana o sayfayı ver."
Kaladin kağıdı geri verdi ve o da kol yeninden bir kalem çıkardı. Çantasını da verdi, Shallan bunu yere koyarak sert kısmını çizim yapmak için kullandı. Tam olarak görebilmek için etraflarından dolaştığı en yakınlarındaki iki platoyu ekledi.
"Peki çizimin hatalı mı, değil mi?"
"Hatasız," dedi Shallan çizmeye devam ederken. "Sadece garip. Haritalardan hatırladığım kadarıyla, bu bizim en yakınımızda olan platolar grubunun daha kuzeyde olması gerekiyor. Onlarla *tam olarak* aynı şekilde olan bir diğer grup var, sadece ters yönlü."
"Sen haritaları o kadar iyi mi hatırlıyorsun?"
"Evet."
Kaladin daha fazla ısrar etmedi. Görebildiği kadarıyla, belki gerçekten de tam olarak yaptığı şey buydu.

Shallan başını salladı. "Bir dizi platonun Ovalar'ın başka bir yerindekilerle tam olarak aynı şekli alma olasılığı ne? Sadece bir tane değil, bütün bir dizi..."

"Ovalar simetrik," dedi Kaladin.

Shallan dondu. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Ben... Bir rüya görmüştüm. Platolar geniş simetrik bir şekilde dizilmiş olarak duruyorlardı."

Shallan tekrar haritasına baktı, sonra nefesi kesildi. Yan tarafına notlar karalamaya başladı. "Simatik."

"Ne?"

"Parshendilerin nerede olduğunu buldum." Gözleri kocaman açıldı. "Ve Yeminkapısı'nın. Ovalar'ın merkezinde. Hepsini görebiliyorum, neredeyse bütün ovanın haritasını çıkarabilirim."

Kaladin titredi. "Sen... Ne?"

Shallan sertçe başını kaldırarak gözlerinin içine baktı. "Geri dönmemiz gerek."

"Evet, biliyorum. Yücefırtına."

"Ondan değil," dedi Shallan ayağa kalkarak. "Ben artık buralarda ölmek için çok fazla şey biliyorum. Harap Ovalar bir *desen*. Bu doğal bir kaya oluşumu değil." Gözleri daha da büyük açıldı. "Bu Ovalar'ın merkezinde bir şehir vardı. Bir şeyler onu kırdı. Bir silah... Titreşimler mi? Bir plaka üzerindeki kumlar gibi. Bir deprem kayaları parçalayabilir... Taş kuma dönüştü ve yücefırtınaların esişiyle kumla dolu olan çatlakların içi boşaldı."

Gözleri ürkütücü derecede uzaklara dalmıştı ve Kaladin dediklerinin yarısını dahi anlamıyordu.

"Merkeze ulaşmamız gerek," dedi Shallan. "Ben deseni takip ederek bu Ovalar'ın kalbini bulabilirim. Ve orada da... Şeyler olacak..."

"Senin aradığın sır," dedi Kaladin. Demin o ne demişti. "Yeminkapısı mı?"

Shallan iyice kızardı. "Yola devam edelim. Ne kadar az zamanımız kaldığından şikâyet etmiyor muydun? Var ya, eğer *birimiz* sürekli dırdır ederek herkesin dikkatini dağıtıyor olmasaydı, şimdiye kadar çoktan geri dönmüş olurduk diye düşünüyorum."

Kaladin ona bir kaşını kaldırdı ve sırıttı, sonra da gidecekleri yöne doğru işaret etti. "Bu arada artık ben yol gösteriyorum."

"Büyük ihtimalle en iyisi."

"Gerçi, düşündüm de, senin yol göstermene izin vermek daha iyi olabilir. Böylece belki kazara merkeze ulaşırız. Eğer Azir'den çıkmazsak tabii."

Kaladin ona hafifçe gülerek karşılık verdi çünkü bu doğru şey gibi görünmüştü. Ancak içten içe bu onu paramparça etmişti. Kaladin başarısız olmuştu.

Sonraki birkaç saat ıstırap vericiydi. İki plato boyunca yürümelerinden sonra, Shallan'ın durup haritasını güncellemesi gerekiyordu. Bunu yapmakta haklıydı, tekrar yoldan sapma riskine *giremezlerdi*.

Ama o kadar çok zaman alıyordu ki. Çizimlerin arasında neredeyse bütün yolu koşarak yapabildikleri kadar hızlı hareket etseler de, ilerlemeleri çok yavaştı.

Shallan tekrar haritasını doldururken, Kaladin sıkıntıyla gökyüzünü izliyordu. Shallan lanet ederek homurdandı ve Kaladin Shallan'ın alnından daha da kırışık hâle gelmekte olan kağıdın üzerine düşmüş bir ter damlasını eliyle sildiğini fark etti.

Fırtınaya kadar belki dört saat var, diye düşündü Kaladin. *Yetişemeyeceğiz.*

"Ben tekrar gözcüleri deneyeceğim," dedi.

Shallan başını sallayarak onayladı. Dalinar'ın sırıklı gözcülerinin yeni kozalar için izlediği bölgeye girmişlerdi. Onlara bağırmak zayıf bir umuttu; bu gruplardan bir tanesini bulacak kadar şanslı olsalardı bile, Kaladin onların ellerinin altında uçurumun dibine kadar yetişecek ip olduğunu hiç sanmıyordu.

Ama bir ihtimaldi. O yüzden de Shallan'ın çizimini rahatsız etmemek için uzaklaştı, ellerini ağzına dayadı ve bağırmaya başladı. "Merhaba! Kimse var mı? Uçurumlarda mahsur kaldık! Lütfen cevap verin!"

Bir süre bağırarak yürüdü, sonra dinlemek için durdu. Hiçbir cevap gelmedi. Yukarıdan soran bağrışlar yankılanmıyordu, hiçbir yaşam belirtisi yoktu.

Şimdiye kadar çoktan odacıklarına çekilmişlerdir, diye düşündü Kaladin. *Nöbet yerlerini sökmüş ve yücefırtınayı bekliyorlardır.*

Hüsranla o incelmiş gökyüzü yarığına baktı. Ne kadar da uzaktı. Bu duyguyu hatırladı, Teft ve diğerleriyle burada aşağıda olmayı, tırmanarak köprücülerin berbat hayatlarından kaçmayı arzu etmeyi.

Yüzüncü kere o kürelerin Fırtınaışığı'nı çekmeyi denedi. Eli ve cam terle kaplanana kadar küreyi avcunda kavradı ama Fırtınaışığı, içerideki güç, ona akmadı. Artık Işık'ı hissedemiyordu.

"Syl!" diye bağırdı küreyi kaldırıp, ellerini ağzına dayayarak. "Syl! Lütfen! Orada mısın...?" Sesi azaldı. "Ben hâlâ bilmiyorum," dedi daha alçak sesle. "Bu bir ceza mı? Yoksa daha fazla bir şey mi? Sorun ne?"

Cevap yoktu. Muhakkak ki eğer Syl onu izliyorsa, fark edebilecek kadar düşünebildiği varsayılırsa onu burada ölmeye terk etmeyecekti. Kaladin'in aklında onun rüzgârlara bindiği, rüzgârsprenlerinin arasına karışarak uçtuğu korkunç bir görüntü oluştu; gerçekte ne olduğundan bihaber hâle gelmiş, kendisini ve Kaladin'i unutmuş.

O ondan korkardı. Bu onu dehşete düşürürdü.

Shallan yaklaşırken çizmelerinin sesi yankılandı. "Şansımız nasıl?"

Kaladin başını iki yana salladı.

"Eh, o zaman ileri." Derin bir nefes aldı. "Gidiyoruz ağrı ve sızılar arasından. Sen, beni biraz taşımayı kabul etmez miydin..."

Kaladin ona ters ters baktı.

Bir gülümsemeyle omzunu silkti. "Ne kadar muhteşem olacağını bir düşün! Ben sırtına vurmak için bir dal bile alabilirim. Geri döndüğümüzde diğer bütün muhafızlara benim ne kadar berbat bir insan olduğumu anlatabilirsin. Sızlanmak için muhteşem bir fırsat olacak. Hayır mı? E, peki o zaman. Hadi gidelim."

"Sen garip bir kadınsın."

"Teşekkürler."

Kaladin onun yanından yürümeye başladı.

"Ah, bakıyorum da yüzünde yeni bir fırtına esiyor," diye belirtti.

"Bizi öldürdüm," diye fısıldadı Kaladin. "Öncülük etmeye kalktım ve kaybolmamıza neden oldum."

"Eh, ben de yanlış yöne gittiğimizi fark etmedim. Ben de daha iyisini yapamazdım."

Fırtınaya kadar belki dört saat var, diye düşündü Kaladin. *Yetişemeyeceğiz.*

"Ben tekrar gözcüleri deneyeceğim," dedi.

Shallan başını sallayarak onayladı. Dalinar'ın sırıklı gözcülerinin yeni kozalar için izlediği bölgeye girmişlerdi. Onlara bağırmak zayıf bir umuttu; bu gruplardan bir tanesini bulacak kadar şanslı olsalardı bile, Kaladin onların ellerinin altında uçurumun dibine kadar yetişecek ip olduğunu hiç sanmıyordu.

Ama bir ihtimaldi. O yüzden de Shallan'ın çizimini rahatsız etmemek için uzaklaştı, ellerini ağzına dayadı ve bağırmaya başladı. "Merhaba! Kimse var mı? Uçurumlarda mahsur kaldık! Lütfen cevap verin!"

Bir süre bağırarak yürüdü, sonra dinlemek için durdu. Hiçbir cevap gelmedi. Yukarıdan soran bağrışlar yankılanmıyordu, hiçbir yaşam belirtisi yoktu.

Şimdiye kadar çoktan odacıklarına çekilmişlerdir, diye düşündü Kaladin. *Nöbet yerlerini sökmüş ve yücefırtınayı bekliyorlardır.*

Hüsranla o incelmiş gökyüzü yarığına baktı. Ne kadar da uzaktı. Bu duyguyu hatırladı, Teft ve diğerleriyle burada aşağıda olmayı, tırmanarak köprücülerin berbat hayatlarından kaçmayı arzu etmeyi.

Yüzüncü kere o kürelerin Fırtınaışığı'nı çekmeyi denedi. Eli ve cam terle kaplanana kadar küreyi avcunda kavradı ama Fırtınaışığı, içerideki güç, ona akmadı. Artık Işık'ı hissedemiyordu.

"Syl!" diye bağırdı küreyi kaldırıp, ellerini ağzına dayayarak. "Syl! Lütfen! Orada mısın...?" Sesi azaldı. "Ben hâlâ bilmiyorum," dedi daha alçak sesle. "Bu bir ceza mı? Yoksa daha fazla bir şey mi? Sorun ne?"

Cevap yoktu. Muhakkak ki eğer Syl onu izliyorsa, fark edebilecek kadar düşünebildiği varsayılırsa onu burada ölmeye terk etmeyecekti. Kaladin'in aklında onun rüzgârlara bindiği, rüzgârsprenlerinin arasına karışarak uçtuğu korkunç bir görüntü oluştu; gerçekte ne olduğundan bihaber hâle gelmiş, kendisini ve Kaladin'i unutmuş.

O ondan korkardı. Bu onu dehşete düşürürdü.

Shallan yaklaşırken çizmelerinin sesi yankılandı. "Şansımız nasıl?"

Kaladin başını iki yana salladı.

"Eh, o zaman ileri." Derin bir nefes aldı. "Gidiyoruz ağrı ve sızılar arasından. Sen, beni biraz taşımayı kabul etmez miydin..."

Kaladin ona ters ters baktı.

Bir gülümsemeyle omzunu silkti. "Ne kadar muhteşem olacağını bir düşün! Ben sırtına vurmak için bir dal bile alabilirim. Geri döndüğümüzde diğer bütün muhafızlara benim ne kadar berbat bir insan olduğumu anlatabilirsin. Sızlanmak için muhteşem bir fırsat olacak. Hayır mı? E, peki o zaman. Hadi gidelim."

"Sen garip bir kadınsın."

"Teşekkürler."

Kaladin onun yanından yürümeye başladı.

"Ah, bakıyorum da yüzünde yeni bir fırtına esiyor," diye belirtti.

"Bizi öldürdüm," diye fısıldadı Kaladin. "Öncülük etmeye kalktım ve kaybolmamıza neden oldum."

"Eh, ben de yanlış yöne gittiğimizi fark etmedim. Ben de daha iyisini yapamazdım."

"Benim bugün en baştan sana yolumuzun haritasını çıkarttırmayı düşünmem gerekirdi. Kendime fazla güvendim."

"Olan oldu," dedi Shallan. "Eğer ben sana bu platoları ne kadar iyi çizebileceğimi daha açıkça göstermiş olsam, o zaman sen de büyük ihtimalle haritalarımdan daha iyi faydalanırdın. Ben yapmadım ve sen bilmiyordun, o yüzden de işte buradayız. Sen her şey için kendini suçlayamazsın, değil mi?"

Sessizlik içinde yürüdüler.

"Iı, değil mi?"

"Bu benim suçum."

Shallan abartılı bir şekilde gözlerini devirdi. "Sen kendi kendini yiyip bitirmekte gerçekten kararlısın, değil mi?"

Babası da tekrar ve tekrar aynı şeyi söylemişti. Kaladin böyleydi işte. Ondan değişmesini mi bekliyorlardı?

"Bize bir şey olmayacak," dedi Shallan. "Göreceksin."

Bu Kaladin'in moralini iyice bozdu.

"Sen hâlâ benim fazla iyimser olduğumu düşünüyorsun, değil mi?" dedi Shallan.

"Bu senin suçun değil," dedi Kaladin. "Ben de senin gibi olmak isterdim. Yaşadığım hayatı yaşamamış olmak isterdim. Keşke bütün dünya sadece senin gibi insanlarla dolu olsaydı, Shallan Davar."

"Acıyı anlamayan insanlar."

"Yok, her insan acıyı anlar," dedi Kaladin. "Benim bahsettiğim şey o değil. Bu..."

"Bir hayatın ufalanmasını izlemenin kederini?" dedi Shallan alçak sesle. "Onu yakalamaya ve bir arada tutmaya çalışmak için çabalamayı ama her şey yıkılırken umudun parmaklarının altında kirişlere ve kana dönüştüğünü hissetmeyi?"

"Evet."

"Bozulmanın, keder değil de, daha derin bir şeyler olan hissini. Duygu ancak hayal edebildiğin bir şeye dönene kadar o kadar sık ve o kadar nefret ile ezilmeyi. Keşke ağlayabilsen çünkü o zaman *bir şeyi* hissetmiş olurdun. Onun yerine, hiçbir şey hissetmiyorsun. İçinde sadece... Pus ve duman var. Sanki zaten ölmüşsün gibi."

Kaladin durdu.

Döndü ve Kaladin'e baktı. "Güçsüz olmanın boğucu suçluluğunu," dedi. "Etrafındakileri değil de, seni incitmelerini dilemeyi. Sevdiklerin mahvedilir ve bir sivilce gibi patlatılırken çığlık atmayı ve debelenmeyi ve nefret etmeyi. Ve sen hiçbir şey *yapamazken* onların sevincinin akıp gidişini izlemek zorunda kalmayı. Sevdiklerini yok etmelerini ama seni değil. Ve yalvarmayı. Bana vursan olmaz mı?"

"Evet," diye fısıldadı Kaladin.

Shallan gözlerine bakmaya devam ederek başını salladı. "Evet. Eğer dünyadaki hiç kimse böyle şeyleri bilmeseydi iyi olurdu, Kaladin Stormblessed. Katılıyorum. Her şeyimle."

Kaladin bunu gözlerinin içinde gördü. Istırabı, hüsranı. O içini tırmalayan ve onu boğmaya çalışan korkunç hiçliği. Shallan biliyordu. O oradaydı, içindeydi. O bozulmuştu.

Sonra gülümsedi. Ah, fırtınalar adına. *Yine de* gülümsüyordu.

Kaladin'in bütün hayatı boyunca gördüğü en güzel şeydi.

"Nasıl?" diye sordu.

Shallan umursamazca omzunu silkti. "Manyak olmak faydalı oluyor. Hadi. İnanıyorum ki zaman konusunda biraz sıkışığız..."

Uçurum boyunca ilerlemeye başladı. Kaladin arkada kaldı, bitkin hissediyordu. Ve garip bir şekilde canlanmış.

Kendini bir aptal gibi hissetmesi gerekirdi. Yine yapmıştı; Kaladin ona hayatının ne kadar kolay olduğunu söyleyip duruyordu ama en başından beri o içinde *o* şeyi saklıyordu. Ama bu sefer kendisini bir aptal gibi hissetmiyordu. Anladığını hissediyordu. Bir şeyleri. Neyi olduğunu bilmiyordu. Ama uçurum biraz daha aydınlanmış gibi görünüyordu.

Tien bunu bana hep yapardı... diye düşündü. *En karanlık günde bile.*

Etrafındaki fırfırçiçeklerin açılmasına yetecek kadar uzun süre kımıldamadan durdu, yelpaze benzer geniş yapraklarında damarlı turuncu, kırmızı ve eflatun desenler vardı. Neden sonra bitkileri korkutup kapatarak Shallan'ın peşinden koştu.

"Bu korkunç uçurumun dibinde olmanın *olumlu* tarafına odaklanmamız gerektiğini düşünüyorum," dedi Shallan.

Ona dik dik baktı. Kaladin bir şey demedi.

"Hadi," dedi.

"İçimde... Sana cesaret vermesem daha iyi olurmuş gibi bir his var."

"Bunun ne eğlencesi var?"

"Eh, biz bir yücefırtınanın seline kapılmak üzereyiz."

"Giysilerimiz yıkanacak," dedi Shallan bir sırıtışla. "Bak! Olumlu."

Kaladin homurdandı.

"Ah, yine o köprücü homurdanması şivesi," diye belirtti Shallan.

"O homurtunun anlamı, en azından sular geldiklerine senin kokunun bir kısmını yıkayıp götürecek idi."

"Hah! Azıcık komik ama sana puan yok. Ben kokuşmuş olanın sen olduğunu zaten belirtmiştim. Lafların tekrar kullanımı, yücefırtınayla ıslatılma cezası ile katiyen yasaklanmıştır."

"Pekâlâ o zaman," dedi Kaladin. "Burada uçurumun dibinde olmam iyi bir şey çünkü bu gece nöbetim vardı. Şimdi kaçıracağım. Bu neredeyse izne çıkmak sayılır."

"Hem de yüzmeye gitmek için!"

Kaladin gülümsedi.

"Ben burada uçurumun dibinde olduğum için memnunum, çünkü yukarıda güneş çok parlak ve şapka takmadığım zaman yakmaya meyilli oluyor," diye ilan etti Shallan. "Aşağıda karanlık, yaş, küflü, pis, olası hayati tehlike içeren yerde olmak çok daha iyi. Güneş yanığı yok. Sadece canavarlar var."

"Ben burada uçurumun dibinde olduğum için memnunum çünkü en azından düşen adamlarımdan biri değil, bendim," dedi Kaladin.

Shallan bir su birikintisinin üzerinden atladı, sonra ona dik dik baktı. "Sen bu işte pek iyi değilsin."

"Pardon. Demek istedim ki, burada uçurumun dibinde olduğum için memnunum çünkü geri döndüğümüz zaman herkes seni kurtaran bir kahraman olduğum için beni alkışlayacak."

"Daha iyi," dedi Shallan. "Yanlız inanıyorum ki, burada *seni* kurtaran *benim*."

Kaladin onun haritasına bir bakış attı. "Doğru."

"Ben burada uçurumun dibinde olduğum için memnunum çünkü her zaman sindirim sisteminin içinden geçen bir parça et olmak nasıl bir şeydir diye merak etmiştim ve bu uçurumlar bana bağırsakları hatırlatıyor."

"Umarım ciddi değilsindir."

"Ne?" Shallan şok olmuş gibi görünüyordu. "*Elbette ki*, değilim. Öğğ."

"Sen *gerçekten de* çok fazla zorluyorsun."

"Aklımı başımdan uzak tutan bu."

Kaladin büyük bir enkaz yığının üzerine tırmandı, sonra ona yardım etmek için bir elini uzattı. "Ben burada olduğum için memnunum çünkü bu bana Sadeas'ın ordusundan kurtulduğum için ne kadar şanslı olduğumu hatırlatıyor."

"Hmm," dedi Shallan onun yanında tepeye çıkarak.

"Onun açıkgözleri bizi buraya cesetlerden eşya toplamaya gönderiyordu," dedi Kaladin öbür taraftan aşağı kayarak. "Ve doldurmamız gereken bir kota olduğu için, hiç durmadan koşturmamız gerekiyordu."

"Trajik."

"Şöyle düşünebilirsin, uçurumların içinde böyle boş boş gezinebilmeyi ancak *düşümde görürdüm*," dedi yığından aşağı inen Shallan'a.

Sırıttı.

Shallan ona öylece baktı.

"Düşümde," dedi Kaladin elini sallayarak etraflarını işaret ederken. "İşte. Hani düştük ya..."

"Of, *fırtınalar*," dedi Shallan. "Bunun sayılmasını gerçekten bekliyor olamazsın. Berbattı bu!"

"Biliyorum. Affedersin. Annem olsa hayal kırıklığına uğrardı."

"O kelime oyunlarını sevmez miydi?"

"Hayır, çok severdi. Sadece onun da duyup bana gülebileceği bir zamanda yapmadığım için kızardı."

Shallan gülümsedi ve canlı bir hızla yürümeye devam ettiler. "Ben burada uçurumun dibinde olduğum için memnunum çünkü şimdiye kadar Adolin endişeden hasta olmuştur," dedi. "O yüzden geri döndüğümüz zaman sevinçten çıldıracak, hatta belki onu herkesin önünde öpmeme bile izin verebilir."

Adolin. Doğru. Bu moralini tekrar bozdu.

"Büyük ihtimalle haritamı çizebilmem için durmamız gerek," dedi Shallan gökyüzüne kaşlarını çatarak. "Ve sen de olası kurtarılışımız için biraz daha bağırabilesin diye."

"Sanırım," dedi Kaladin o haritasını çıkarmak için yere otururken. Ellerini ağzına dayadı. "Hey, yukarıdakiler? Orada kimse var mı? Biz uçurumun içindeyiz ve kötü espriler yapıyoruz. Lütfen bizi kendimizden kurtarın!"

Shallan kıs kıs güldü.

Kaladin gülümsedi, sonra bir şeylerin gerçekten de yankılandığını duyunca irkildi. Bu bir ses miydi? Yoksa... Dur...

Bir borunun çağrısı gibi bir ötme sesi ama kendi üstüne biniyordu. Yükselerek üzerlerini kapladı.

Sonra ok gibi devasa bir kitin ve pençe yığını gümbürtüyle köşeyi döndü.

Uçurumşeytanı.

Kaladin'in zihni paniğe kapıldı ama vücudu basitçe *harekete geçmişti*. Shallan'ı kolundan kaparak asılıp ayağa kaldırdı ve çekerek koşmaya başladı. Shallan çantasını düşürürken bağırdı.

Kaladin onu arkasından çekti ve geriye bakmadı. Hayvanı *hissedebiliyordu,* fazla yakındı, takibi uçurumun duvarları sallıyordu. Kemikler, dallar, kabuklar ve bitkiler çatırdadı ve koptu.

Canavar tekrar öttü, sağır edici bir sesti.

Neredeyse tepelerine binmişti. Fırtınalar, amma hızlı hareket ediyordu. Kaladin hiçbir zaman bu kadar büyük bir şeyin bu kadar hızlı olabileceğini hayal etmemişti. Bu sefer dikkatini dağıtmak mümkün değildi. Neredeyse tepelerine binmişti, Kaladin onu hemen arkasında *hissedebiliyordu...*

Orada.

Shallan'ı önüne doğru savurdu ve duvardaki bir yarığın içine tıktı. Tepesinde bir gölge yükselirken, kendisini de yarığın içine fırlatarak Shallan'ı geriye doğru ittirdi. Kaladin onu sel suları tarafından bu çatlağın içine sıkıştırılmış dal ve yapraklardan oluşan çöplere doğru bastırılırken Shallan inledi.

Uçurum sessizliğe gömüldü. Kaladin sadece Shallan'ın nefesini ve kendi kalp atışını duyabiliyordu. Kürelerinin büyük bir kısmını Shallan'ın çizim yapmaya hazırlandığı yerde bırakmışlardı. Doğaçlama feneri olan mızrağı hâlâ elindeydi.

Yavaş yavaş, Kaladin dönerek sırtını Shallan'a verdi. Shallan onu arkadan kavradı ve Kaladin onun titrediğini hissedebiliyordu. Fırtınababa. Kendisi de titriyordu. Işık vermek için mızrağını döndürerek uçuruma doğru baktı. Sığ yarıkta Kaladin'le açıklığın arasında sadece birkaç ayak vardı.

Zayıf, solgun elmas kürelerinin ışığı ıslak zeminde ışıldıyordu. Duvardaki kırık fırfırçiçekleri ve zemindeki bitkilerinden kopmuş olan birkaç kıvranan sarmaşığı aydınlatıyordu. Belleri kırılmış adamlar gibi debeleniyor ve kıvranıyorlardı. Uçurumşeytanı... O neredeydi?

Shallan'ın nefesi kesilerek, belinin etrafındaki kolları sıkılaştı. Kaladin başını kaldırdı. Orada, çatlağın daha yukarılarında, hayvani büyük bir göz onları izliyordu. Uçurumşeytanının kafasının büyük bir kısmını göremiyordu, sadece o korkunç camsı yeşil göz ile yüzünün ve çenesinin bir parçası. Büyük bir pençe deliğin yan tarafına bindirdi, zorla içeri girmeye çalışıyordu ama çatlak fazla küçüktü.

Pençe deliği kazıdı ve sonra kafa geri çekildi. Uçurumun içinden sürtünen kaya ve kitin sesleri geldi ama yaratık durmadan önce fazla uzaklaşmamıştı...

Sessizlik. Bir yerlerdeki bir havuzun içine düzenli damlalar düşüyordu. Ama onun dışında, sessizlik.

"*Bekliyor,*" diye fısıldadı Shallan, başı Kaladin'in omzunun yakınındaydı.

"Sanki gurur duyar gibi söylüyorsun!" diye tersledi Kaladin.

"Biraz." Durakladı. "Sence yücefırtınaya kadar ne kadar..."

Yukarıya doğru baktı ama gökyüzünü göremiyordu. Çatlak uçurumun yanı boyunca tepeye kadar gitmiyordu, yüksekliği ancak on ya da on beş ayaktı. Çok yukarılarındaki açıklığa bakmak için öne doğru eğildi, çatlaktan dışarıya çıkacak kadar uzanmamıştı, sadece gökyüzünü görebilmek için ağzına biraz daha yaklaşmıştı. Hava kararıyordu. Daha güneş batmamıştı ama yaklaşıyordu.

"Belki iki saat," dedi Kaladin. "Ben..."

Kitinden gümbürtülü bir fırtına uçurum boyunca fırladı. Kaladin geriye sıçrayarak, uçurumşeytanı başarısızca bacaklarından bir tanesini çatlağın içine bir daha sokmaya çalışırken, Shallan'ı tekrar çöplere doğru bastırmıştı. Bacak hâlâ çok büyüktü ve, her ne kadar uçurumşeytanı içeriye bastırarak Kaladin'e sürtünebilecek kadar yaklaşsa da, onlara zarar vermek için yeterli değildi.

O göz geri döndü, Kaladin ve Shallan'ın uçurumda geçirdikleri zaman yüzünden kirlenmiş ve paralanmış görüntülerini yansıyordu. Kaladin mızrağını uzak tutarcasına yukarı kaldırmış, yaratığının gözünün tam içine bakarken hissettiğinden daha az korkarmış gibi görünüyordu. Shallan ise korkmuştan çok, hayran olmuş gibi görünüyordu.

Deli kadın.

Uçurumşeytanı tekrar geri çekildi. Uçurumun hemen aşağısında durmuştu. Kaladin onun izlemek için yerine yerleşmesini duyabiliyordu.

O zaman, bekleyecek miyiz?" dedi Shallan.

Kaladin'in yüzünün yanlarından ter damlaları akıyordu. Beklemek. Ne kadar? Sular uçurumlar boyunca gümbür gümbür gelene kadar burada kabuğunun içinde kısılı kalmış bir kayafilizi gibi beklediklerini hayal edebiliyordu.

O daha öncebir fırtınadan canlı çıkmıştı. Zar zor ve sadece Fırtınaışığı'nın yardımıyla olmuştu. Burada çok daha farklı olacaktı. Sular uçurumlar boyunca kabarırken onları savuracak, duvarlara, kayalara vuracak, boğulana ya da parçalanana kadar cesetlerle birlikte onları çalkalayacaktı.

Ölmek için çok, çok kötü bir yol olurdu.

Mızrağının üzerindeki tutuşu güçlendi. Terle, endişeyle bekledi. Uçurumşeytanı gitmedi. Dakikalar geçti.

En sonunda Kaladin kararını verdi. İleri çıkmak için hareketlendi.

"Ne yapıyorsun!" diye tısladı Shallan, sesi dehşet içindeydi. Onu tutmaya çalıştı.

"Ben dışarı çıktığım zaman, öbür tarafa koş," dedi.

"Aptal olma!"

"Ben dikkatini üzerime üzerime çekeceğim," dedi Kaladin. "Sen kurtulduktan sonra, onu senden uzağa çekip, ondan sonra kaçacağım. Tekrar buluşabiliriz."

"Yalancı," diye fısıldadı Shallan.

Kaladin etrafına dönerek onun gözlerinin içine baktı. "Sen savaş kamplarına kendi başına dönebilirsin," dedi. "Ben dönemem. Senin Dalinar'a ulaştırman gereken bilgilerin var. Benim yok. Benim savaş eğitimim var. Onun dikkatini çektikten sonra kaçmam mümkün olabilir. Senin olamaz. Eğer burada beklersek, ikimiz de ölürüz. Bundan daha fazla bir mantığa ihtiyacın var mı?"

"Mantıktan nefret ediyorum," diye fısıldadı Shallan. "Her zaman ettim."

"Bunun için konuşacak zamanımız yok," dedi Kaladin tekrar dönüp ona sırtını çevirirken.

"Bunu yapamazsın."

"Yapabilirim." Derin bir nefes aldı. "Kim bilir, belki şansı bir darbe bile indiririm," dedi alçak sesle. Uzandı ve mızrağının başındaki küreleri kopardı, sonra onları uçurumun içine doğru attı. Daha kararlı bir ışığa ihtiyacı olacaktı. "Hazır ol."

"Lütfen," diye fısıldadı Shallan, sesi daha da telaşlıydı. "Beni bu uçurumların içinde yalnız bırakma."

Kaladin kuru kuru gülümsedi. "Tek bir tartışmayı bile kazanmama izin vermen bu kadar zor mu?"

"Evet!" diye cevap verdi Shallan. "Hayır, yâni... Fırtınalar! Kaladin, o seni öldürecek."

Kaladin mızrağını daha da sıkıca kavradı. Son zamanlarda işlerinin nasıl gittiğine bakılacak olursa, belki de onun hak ettiği de buydu. "Benim için Adolin'den özür dile. Aslında onu biraz seviyorum. O iyi bir adam. Sadece bir açıkgöz için de değil. O... İyi bir insan. Ona hiç hak ettiği değeri göstermedim."

"Kaladin..."

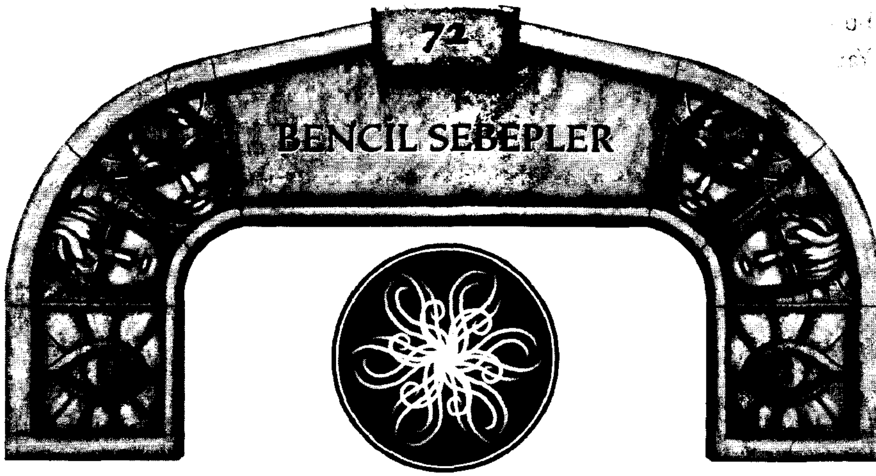
"Bu böyle olmak zorunda, Shallan."

"En azından bunu al," dedi Shallan elini Kaladin'in omzunun üzerinden öne doğru uzatarak.

"Neyi alayım?"

"*Bunu,*" dedi Shallan.

Sonra bir Parekılıcı çağırdı.

72

BENCİL SEBEPLER

Ben senin aksi yönde olan ısrarlarına rağmen, onun artık bir bireyden çok bir kuvvet olduğundan şüpheleniyorum. O kuvvet bastırıldı ve bir dengeye ulaşıldı.

Kaladin çağrılması yüzünden su damlacıklarıyla kaplanmış olarak pırıldayan metal cisme baktı. Uzunluğu boyunca birkaç solgun çizgi hâlinde lâl renginde hafifçe parlıyordu.

Shallan'ın bir Parekılıcı vardı.

Başını ona doğru çevirdi ve bunu yaparken yanağı Kılıç'ın düzüne dokundu. Çığlık yoktu. Dondu, sonra dikkatle bir parmağını kaldırdı ve soğuk metale dokundu.

Hiçbir şey olmadı. Adolin'in yanında dövüşürken zihninin içinde duyduğu feryat tekrarlanmadı. Bu ona çok kötü bir işaretmiş gibi görünüyordu. Her ne kadar o korkunç sesin anlamını bilmese de, bu onun Syl ile olan bağıyla ilgiliydi.

"Nasıl?" diye sordu.

"Önemli değil."

"Bence epey önemli."

"Şu anda değil! Bak, bu şeyi alacak mısın? Böyle tutmak zor. Eğer kazara düşürür ve ayağını koparırsam, bu senin suçun olacak."

Kaladin tereddüt ederek metalden yansıyan yüzüne baktı. Cesetler gördü, gözleri yanan arkadaşlar. Bu silahları ona önerildiği her seferde reddetmişti.

Ama daha önce her zaman savaştan sonraydı, ya da en azından antrenman sahasındaydı. Bu farklıydı. Dahası, o bir Paredar olmaya karar vermiyordu; bu silahı sadece birisinin hayatını korumak için kullanacaktı.

Bir karar vererek, uzandı ve Parekılıcı'nı kabzasından kavradı. En azından bu ona bir şey söylüyordu. Shallan'ın bir Dalgabağlayan olması olası değildi. Yoksa onun da bu Kılıç'tan kendisi kadar nefret edeceğini tahmin ediyordu.

"İnsanların Kılıç'ını kullanmasına izin vermemen gerekir," dedi Kaladin. "Geleneğe göre, sadece kral ve yüceprensler bunu yapabilir."

"Müthiş," dedi Shallan. "Beni çılgınca uygunsuz ve protokolden habersiz davranışlarım için Berrakhanım Navani'ye şikâyet edebilirsin. Şu an sadece sağ kalabilir miyiz, lütfen?"

"Tamam," dedi Kaladin Kılıç'ı kaldırarak. "Bu kulağa harika geliyor." Kaladin bunlardan bir tanesini kullanmayı zar zor biliyordu. Bir antrenman kılıcıyla eğitim görmek insanı gerçek şeyde uzman yapmazdı. Ne yazık ki, mızrak bu kadar büyük ve kalın zırhlı bir yaratığa karşı çok az işe yarardı.

"Bir de..." dedi Shallan. "O bahsettiğim beni 'şikâyet etme' işini yapmayabilir miyiz? O bir şakaydı. Sanırım benim o Kılıç'a sahip olmamam gerekiyor."

"Zaten kimse bana inanmaz," dedi Kaladin. "Sen *kaçacaksın*, değil mi? Söylediğim şekilde?"

"Evet. Ama eğer yapabilirsen, lütfen canavarı sola doğru götür."

"O savaş kamplarına doğru," dedi Kaladin yüzünü asarak. "Ben onu uçurumların daha derinliklerine doğru götürmeyi planlıyordum ki sen de..."

"Benim çantama geri dönmem gerek," dedi Shallan.

Deli kadın. "Burada *hayatımız* için savaşıyoruz, Shallan. Çanta önemli değil."

"Hayır, çok önemli," dedi. "Benim onu... Eh, oradaki çizimler Harap Ovalar'ın desenini gösteriyor. Benim Dalinar'a yardım etmek için onlara ihtiyacım olacak. Lütfen, sadece dediğimi yap."

"Tamam. Eğer yapabilirsem."

"İyi. Ve, ee, lütfen ölme, olur mu?"

Kaladin bir anda onun sırtına yaslanmış olarak durduğunun farkına vardı. Ona sarılmıştı, nefesi ensesini ısıtıyordu. Titriyordu ama Kaladin onun durumlarına karşı hem dehşet, hem de hayranlık duyabildiğini düşündü.

"Elimden geleni yaparım," dedi. "Hazır ol."

Shallan başını sallayarak onaylayıp, onu bıraktı.

Bir.

İki.

Üç.

Sıçrayarak uçurumun içine atladı, sonra da sola döndü ve koştu, uçurumşeytanının üzerine doğru. Fırtına kapası kadın. Hayvan o yöndeki gölgelerin içinde pusuya yatmıştı. Hayır, *o* bir gölgeydi. Devasa, belirsiz bir gölgeydi, uzun ve gökyılansıydı, kendini uçurum zemininden yukarı kaldırmış ve duvarlara bacaklarıyla tutunmuştu.

Öttü ve kabuğu kayaların üzerini kazıyarak öne atıldı. Kaladin Parekılıcı'nı sıkıca tutarak kendisini yere fırlattı ve canavarın altına daldı. Hayvan pençelerini ona doğru bindirirken yer *kabardı* ama Kaladin yaralanmadan kurtulmuştu. Parekılıcı'nı genişçe savurarak yanındaki kayayı bir çizgi şeklinde oydu ama uçurumşeytanını ıskalamıştı.

Yaratık uçurumun içinde kıvrıldı, bükülerek kendi altına girdi, sonra etrafında döndü. Canavar hareketi Kaladin'in beklediğinden çok daha kolayca yapıvermişti.

Böyle bir şeyi nasıl öldüreceğim ki? diye merak etti Kaladin uçurumşeytanı onu incelemek için uçurumun zeminine yerleşirken. O devasa bedene Kılıç'la vurmanın yeteri kadar hızlı öldürmesi olası değildi. Bir kalbi var mıydı? Taştan mücevherkalbi değil de, gerçek bir kalp? Kaladin'in tekrar onun altına girmeye çalışması gerekecekti.

Kaladin uçurum boyunca gerilemeye devam etti, yaratığı Shallan'dan uzağa çekmeye çalışıyordu. Kaladin'in beklediğinden daha dikkatlice hareket ediyordu. Shallan'ın yarıktan kaçtığını ve koridor boyunca koşturarak uzaklaştığını görerek rahatladı.

"Sen, gel bakalım," dedi Kaladin Parekılıcı'nı uçurumşeytanına doğru sallayarak. Hayvan arka ayaklarının üzerine kalkarak uçurumun içinde yükseldi ama ona saldırmadı. İzliyordu, kararmış suratındaki gözleri gizliydi. Işık sadece yukarıdaki uzak yarıktan ve Kaladin'in uçuruma attığı kürelerden geliyordu, şimdi canavarın arkasındalardı.

Shallan'ın Kılıç'ı da keskin metal kısmı boyunca uzanan garip bir desenden hafifçe parlıyordu. Kaladin daha önce hiç bunu yapan bir tane görmemişti, ama öte yandan, o daha önce bir Parekılıcı'nı karanlıkta da hiç görmemişti.

Karşısında çok fazla sayıda bacakları, çarpık başı, boğumlu zırhıyla yükselmiş, yabancı siluete bakarken, Kaladin bir Yokelçi'nin nasıl göründüğünü öğrenmiş olduğunu düşündü. Muhakkak bundan daha korkunç olan bir şey var olamazdı.

Geriye doğru adım atarken, Kaladin'in yerde yetişmiş bir şistkabuk çıkıntısına ayağı takıldı.

Uçurumşeytanı saldırdı.

Kaladin dengesini kolayca sağladı ama kendisini yere atarak yuvarlanmak zorunda kalmıştı, bu da kendi kendini kesmemek için Parekılıcı'nı bırakmasını gerektirmişti. Yuvarlandıktan sonra bir yöne, sonra öbürüne atlarken gölgeli pençeler etrafında gümbürdedi. Sonunda canavarın hemen önünde sırtını çamurlu duvara yaslamış olarak kalmıştı, nefes nefeseydi. Pençelerin ona yetişmesi için belki fazlasıyla yakınındaydı ve...

Mandibulalar iyice açılarak başı aşağı doğru atıldı. Kaladin küfrederek kendisini tekrar yana fırlattı. Homurdanarak yuvarlanıp ayaklarının üzerinde kalktı ve bıraktığı Parekılıcı'nı kaptı. Kaybolmamıştı, Parekılıçları hakkında Shallan bir kere kalmasını emrettikten sonra, o geri çağırana kadar burada kalacağını anlayacak kadar bilgisi vardı.

Bir pençe az önce durduğu yere inerken döndü. Ona bir darbe savurarak, kayalara bindirirken pençenin ucunun içinden kesti.

Kesiği fazla bir şey yapmış gibi görünmüyordu. Kılıç kitini çizdi ve içindeki eti öldürerek öfkeli bir ötüşe neden oldu, ama pençe devasaydı. Yaptığı bir düşman askerinin başparmağının ucunu kesmeye denkti. Fırtınalar. O hayvanla savaşmıyordu, sadece sinirini bozuyordu.

Daha saldırganca gelerek, bir pençesini Kaladin'e savurdu. Neyse ki uçurumun darlığı hayvanın pençelerini savurmasını zorlaştırıyordu, kolları duvarlara takılıyordu ve tam gücüyle saldırmak için geriye çekilemiyordu. Kaladin'in hâlâ hayatta olmasının sebebi büyük ihtimalle buydu. Savrulan pençenin önünden zar zor kaçındı ama karanlığın içinde tekrar ayağı takıldı. Neredeyse hiçbir şey göremiyordu.

Bir diğer pençe daha üzerine inerken Kaladin ayağa kalktı ve koşarak uzaklaştı, koridor boyunca ışıktan daha da uzağa gidiyor, bitkilerin ve enkazın yanından geçiyordu. Uçurumşeytanı öttü ve çatırtılar ve gıcırtılarla arkasından fırladı.

Kaladin Fırtınaışığı olmadan kendisini çok yavaş hissediyordu. Çok beceriksiz ve sakardı.

Uçurumşeytanı yakındaydı. Bir sonraki hareketini içgüdüsel olarak değerlendirdi. Şimdi! Bir yalpayla durdu, sonra tekrar yaratığa doğru koştu. O kitini duvarların üze-

rinde gıcırdayarak büyük bir zorlukla yavaşladı ve Kaladin de eğilerek altına daldı ve koştu. Parekılıcı'nı yukarı doğru saplayıp, yaratığın alt tarafına derince batırdı.

Hayvan daha da şiddetle öttü. Kaladin bu sefer onun gerçekten canını acıtmış gibiydi, çünkü anında kendini kaldırarak Kılıç'tan kurtulmak için yukarı yükseldi. Sonra bir göz kırpışı içinde kendi üzerinde büküldü ve Kaladin kendisini o dehşet verici çeneler üzerine kapanırken buldu. Kendini öne doğru fırlattı ama o kapanan çeneler bacağını yakaladı.

Kör edici bir acı bacaktan yukarı fırladı ve yaratık onu etrafa savururken bile Kılıç'la saldırdı. Yüzüne vurduğunu düşündü ama emin olamıyordu.

Dünya döndü.

Kaladin yere çarptı ve yuvarlandı.

Sersemlemeye vakit yoktu. Her şey hâlâ dönerken inledi ve yerde döndü. Parekılıcı'nı kaybetmişti, nerede olduğunu bilmiyordu. Bacağı. Bacağını hissedemiyordu.

Parçalanmış kopmuş bir uzuvdan başka bir şey görmemeyi bekleyerek aşağı baktı. O kadar da kötü değildi. Kanlıydı, pantolon yırtılmıştı ama kemik görünmüyordu. Hissizlik şoktandı.

Zihni analitik bir şekilde çalışmaya başlamış ve yaraların üzerine odaklanmıştı. Bu iyi değildi. Kaladin'in şu anda hekime değil, askere ihtiyacı vardı. Uçurumşeytanı ilerde kendisini düzeltiyordu ve yüz kitininin bir parçası eksikti.

Uzaklaş.

Kaladin döndü ve elleriyle dizlerinin üzerine kalktı, sonra ayağa fırladı. Bacak çalışıyordu, neredeyse. Adım atarken çizmesinden ıslaklık sesi geliyordu.

Parekılıcı neredeydi? Orada, ileride. Uzağa uçmuş, yarıktan dışarı attığı kürelerin yakınında yere gömülmüştü. Kaladin ona doğru topalladı ama koşmayı bırak, yürümekte bile zorlanıyordu. Bacağı pes edene kadar yolun yarısını almıştı. Yere sertçe düşerek kolunu şistkabukta kesti.

Uçurumşeytanı öttü ve...

"Hey! Hey!"

Kaladin döndü. Shallan? O aptal kadın uçurumun ortasında durmuş, manyak gibi ellerini sallayarak ne yapıyordu? Kaladin'in yanından ne ara geçmişti ki?

Tekrar bağırarak uçurumşeytanının dikkatini çekti. Sesi garip bir şekilde yankılanıyordu.

Uçurumşeytanı Kaladin'den Shallan'a doğru döndü, sonra ona vurmaya başladı.

"Hayır!" diye bağırdı Kaladin. Ama bağırmakta ne fayda vardı? Silahına ihtiyacı vardı. Dişlerini sıkarak tekrar döndü ve yapabildiği kadar hızla Parekılıcı'na doğru gitti. Fırtınalar. Shallan...

Silahı kayanın içinden söktü ama sonra tekrar yere yıkıldı. Bacak basitçe onu taşıyamıyordu. Tekrar yerde dönerek Kılıç'ı öne uzattı, uçurumu taradı. Canavar öterek etrafına vurmaya devam ediyordu, korkunç ses dar alanda yankılanıyor ve yansıyordu. Kaladin bir ceset göremiyordu. Shallan kaçmış mıydı?

Lanet şeyi göğsünden vurmak onu sadece daha da kızdırmış gibi görünüyordu. Kafa. Tek şansı kafaydı.

Kaladin zorlanarak ayağa kalktı. Canavar yere vurmayı bıraktı ve bir ötüşle Kaladin'e doğru atıldı. Kaladin Kılıç'ı iki eliyle kavradı, sonra sallandı. Bacağı altından kaydı. Bir dizinin üzerine inmeye çalıştı ama bacak tamamen tükendi ve Kaladin yana doğru yıkıldı ve Parekılıcı'yla kendisini kesmekten son anda kurtuldu.

Şapırtıyla bir su havuzunun içine düştü. Önünde, attığı kürelerden bir tanesi parlak beyaz bir ışıkla yanıyordu.

Suyun içine uzanarak kaptı, soğuk camı kavradı. O Işık'a ihtiyacı vardı. Fırtınalar, hayatı buna bağlıydı.

Lütfen.

Uçurumşeytanı tepesinde yükseldi.

Kaladin zorlanarak içine bir nefes çekti, sanki boğulan bir adam gibiydi. Sanki... Çok uzaklardan...

Ağlama.

Güç girmedi.

Uçurumşeytanı pençesini savurdu ve Kaladin döndü ve garip bir şekilde *kendisiyle karşılaştı*. Bu diğer kendisi üzerinde ayakta duruyordu, kılıcını kaldırmıştı, gerçeküstüydü. Kendisinden iki kat daha büyüktü.

Yaradan'ın kendi gözleri adına, ne...? diye düşündü Kaladin afallamayla uçurumşeytanı Kaladin'in yanındaki şekle bir kolunu indirirken. O öbür-kendisi bir Fırtınaışığı bulutu hâlinde dağıldı.

Ne yapmıştı? Nasıl yapmıştı?

Önemli değildi. Yaşıyordu. Bir çaresizlik haykırışıyla kendisini tekrar ayaklarının üzerine fırlattı ve uçurumşeytanına doğru yalpaladı. Daha önce de yaptığı gibi yakınına gelmesi gerekiyordu, bu dar alanda pençelerin yetişemeyeceği kadar yakına.

O kadar yakına ki...

Uçurumşeytanı arka bacakları üzerinde yükseldi, sonra mandibulaları açılarak ısırmak için aşağı doğru atıldı, gözleri üzerine çöküyordu.

Kaladin Kılıç'ı yukarıya doğru sapladı.

◆
◆ ◆

Uçurumşeytanı gümbürtüyle yere yıkıldı, kitinleri kopuyor, bacakları seğiriyordu. Shallan bir kayanın arkasında saklanmış olduğu yerden hüreli ağzında haykırdı, derisi ve giysileri derin bir siyah renkteydi.

Uçurumşeytanı Kaladin'in üzerine düşmüştü.

Shallan üzerinde bir kendisinin, bir de Kaladin'in çizimi olan kağıdını düşürdü ve üzerindeki siyahlığı dağıtarak kayaların üzerinde koştu. İllüzyonlarının işe yaraması için dövüşün yakınında olması gerekiyordu. Desen'in üzerinde gönderebilseydi daha iyiydi ama o şimdi sorun olurdu çünkü...

Hâlâ seğiren hayvanın önünde durdu, yıkılmış bir taş çığı gibi duran bir kitin ve et yığınıydı. Ne yapacağından emin olamayarak ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. "Kaladin?" diye seslendi. Sesi karanlığın içinde zayıftı.

Kes şunu, dedi kendi kendine. Çekingenlik yok. Sen onu aştın. Derin bir nefes alarak ilerledi, kocaman zırhlı bacakların arasından geçiyordu. Bir pençeyi kenara

itmeye çalıştı ama onun için fazlasıyla ağırdı, o yüzden de üzerine tırmandı ve arka tarafından aşağı kaydı.

Birden bir şey duydu ve dondu kaldı... Uçurumşeytanının kafası yakınlarındaydı, devasa gözleri bulutluydu. Üzerinden duman iplikleri gibi sprenler yükselmeye başlamıştı. Daha öncekilerin aynıları ama bu sefer... Gidiyorlar mıydı? Işığını daha da yakına tuttu.

Kaladin'in bedeninin alt kısmı uçurumşeytanının ağzından dışarı çıkıyordu. Yukarıdaki Yaradan! Shallan'ın nefesi kesildi, sonra öne atıldı. Kaladin'in kapalı çeneden dışarı çekmek için zorlanarak uğraştıktan sonra, Parekılıcı'nı çağırdı ve birkaç mandibulayı kesip attı.

"Kaladin?" diye sordu bir mandibulayı kestiği yan taraftan yaratığın ağzının içine bakarak.

"Aah," diye zayıf bir ses cevap verdi ona.

Yaşıyordu! "Dayan!" dedi hayvanın başına vurmaya başlayarak, Kaladin'in fazla yakınından kesmemek için dikkat ediyordu. Eflatun irinler fışkırarak kollarını kapladı, ıslak küf gibi kokuyordu.

"Bu biraz rahatsız..." dedi Kaladin.

"Yaşıyorsun," dedi Shallan. "Sızlanmayı kes."

O yaşıyordu. Ah, Fırtınababa! Geri döndükleri zaman Shallan'ın yakacak *kucak dolusu* duası olacaktı.

"Burası berbat kokuyor," dedi Kaladin zayıfça. "Neredeyse senin kadar."

"Şükret," dedi Shallan çalışmaya devam ederken. "Elimde azıcık ölü olsa da son derece mâkul olan bir uçurumşeytanı örneği var ve ben onu incelemek yerine senin için parçalıyorum."

"Sonsuza kadar müteşekkir olacağım."

"Ağzından içeri nasıl girebildin ki?" diye sordu Shallan bir kitin parçasını mide bulandırıcı bir sesle koparırken. Bir kenara fırlattı.

"Ağzının içinden vurdum," dedi Kaladin. "Beyninin içine. Fırtına kapası şeyi öldürmek için aklıma gelen tek yol oydu."

Shallan öne eğilerek elini açtığı büyük delikten içeri uzattı. Biraz uğraşarak, ve ön mandibulaları biraz daha kesti ve Kaladin'in ağzın yan tarafından kıvranarak dışarı çıkmasını sağladı. Kan ve irinle kaplı, yüzü görünüşe göre kan kaybından solmuş, ölümün kendisi gibi görünüyordu.

"Fırtınalar," diye fısıldadı Shallan o kayaların üzerinde sırtüstü yatarken.

"Bacağımı sar," dedi Kaladin zayıfça. "Geri kalanıma bir şey olmaz. Çabucak iyileşiverir..."

Shallan onun bacağının dönüşmüş olduğu kanlı yığına baktı. Görüntüsü aynı... Aynı... Balat...

Kaladin o bacakla yakın zamanlarda yürüyecek değildi. *Ah, Fırtınababa,* diye düşündü Shallan elbisesinin eteğini dizlerinden keserken. Onun söylediği şekilde bacağını sıkı sıkı sardı. O bir turnikeye ihtiyacı olmadığını düşünüyordu. Shallan onu dinledi, büyük ihtimalle o Shallan'dan çok daha fazla yara sarmıştı.

Sağ kolunun yenini kesti ve bunu yan tarafında, uçurumşeytanının ısırırken onu ikiye bölmeye başladığı yerdeki ikinci bir yarayı sarmak için kullandı. Sonra onun yanında yere oturdu, kendisini tükenmiş ve üşümüş hissediyordu, bacakları ve kolunda uçurumun soğuğunu hissedebiliyordu.

Kaladin kayaların üzerinde yatarken derin bir nefes aldı, gözleri kapalıydı. "Yücefırtınaya kadar iki saat," diye fısıldadı.

Shallan gökyüzünü kontrol etti. Neredeyse kararmıştı. "Eğer o kadarsa," diye fısıldadı. "Biz onu yendik ama yine de öleceğiz, değil mi?"

"Adil değilmiş gibi görünüyor," dedi Kaladin. Sonra inleyerek doğrulup oturdu.

"Senin kendini fazla..."

"Oho. Benim bundan çok daha kötü yaralandığım olmuştu."

Shallan o gözlerini açarken ona bir kaşını kaldırdı. Kaladin sersemlemiş gibi görünüyordu.

"Öyle," diye ısrar etti. "Bu sadece asker gösterişçiliği değil."

"Bu kadar kötü mü?" diye sordu Shallan. "Ne kadar sık?"

"İki kere," diye itiraf etti. Uçurumşeytanının devasa şekline doğru baktı. "Biz bunu gerçekten de öldürdük."

"Acı, biliyorum," dedi Shallan morali bozukça. "O güzeldi."

"Eğer beni yemeğe çalışmasaydı daha güzel olurdu."

"Benim açımdan bakılırsa, çalışmadı. Başardı," diye belirtti Shallan.

"Saçmalık," dedi Kaladin. "Beni yutmayı başaramadı. Sayılmaz." Elini ona doğru uzattı, sanki ayağa kalkmasına yardım etmesini istiyordu.

"Sen gitmeye devam etmeye çalışmak mı istiyorsun?"

"Benim sular gelene kadar böyle uçurumun içinde yatmamı mı bekliyorsun?"

"Hayır ama..." Shallan başını kaldırdı. Uçurumşeytanı büyüktü. Yan yatar hâldeyken belki yirmi ayak yüksekliğindeydi. "Ya bunun üzerine çıksak, sonra da platonun üzerine tırmanmaya çalışsak?" Onlar batıya doğru gittikçe, uçurumlar da daha sığlaşmıştı.

Kaladin yukarı baktı. "Bu hâlâ en azından bir seksen ayaklık tırmanış, Shallan. Ve platonun üzerine çıksak ne yapacağız? Fırtına bizi süpürüp götürür."

"En azından bir tür sığınak bulmayı deneyebilirdik..." dedi Shallan. "Fırtınalar adına, gerçekten de umut yok, değil mi?"

Garip bir şekilde, Kaladin başını yana yatırdı.

"Büyük ihtimalle."

"Sadece 'büyük ihtimalle' mi?"

"Sığınak... Senin Parekılıcı'n var."

"Ve?" diye sordu Shallan. "Ben sudan bir duvarı kesemem."

"Hayır ama taşı *kesebilirsin.*" Başını kaldırarak uçurumun duvarına doğru baktı.

Shallan'ın nefesi boğazında düğümlendi. "Bir odacık oyabiliriz! Gözcülerin kullandıkları gibi."

"Duvarın yükseğinde," dedi Kaladin. "Suyun yükseldiği seviyeyi orada görebiliyorsun. Eğer biz onun üzerine çıkmayı başarabilirsek..."

Bu hâlâ tırmanmak anlamına geliyordu. Shallan'ın ta en tepede uçurumun daraldığı yere kadar gitmesine gerek yoktu, ama yine de hiçbir şekilde kolay bir tırmanış olmayacaktı. Ve çok az zamanı vardı.

Ama bu bir ihtimaldi.

"Bunu senin yapman gerekecek," dedi Kaladin. "Yardımla ayağa kalkmayı başarabilirim. Ama elimde Parekılıcı ile tırmanmak..."

"Tamam," dedi Shallan ayağa kalkarak. Derin bir nefes aldı. "Tamam."

Uçurumşeytanının sırtına tırmanarak başladı. Pürüzsüz kitin kaygan bir zemin yaratıyordu ama Shallan plakaların arasında tutacak yerler buldu. Sırtına çıktıktan sonra, başını kaldırarak su seviyesi izine doğru baktı. Buradan aşağıda olduğundan çok daha yüksek görünüyordu.

"Tutacak yerler kes," diye seslendi.

Tamam. Shallan Parekılıcı'nı unutup duruyordu. Onu düşünmek istemiyordu...

Hayır. Şimdi bunun için zaman yoktu. Kılıç'ı çağırdı ve kitinin üzerinden sekmeleri için taşları aşağı dökerek kayalarda bir dizi uzun kesik açtı. Saçını kulaklarının arkasına sıkıştırdı, loş ışıkta duvar boyunca yükselen merdivene benzer tutacaklar açmak için çalıştı.

Onlara tırmanmaya başladı. Bir tanesinin üzerine basıp, en yüksektekini eliyle kavrarken, Kılıç'ı tekrar çağırdı ve daha da yukarıya bir basamak açmaya çalıştı ama nalet şey o kadar uzundu ki.

Yardımsever bir şekilde elinde küçülerek, çok daha ufak bir kılıcın boyutuna indi, aslında iri bir bıçak sayılırdı.

Teşekkürler, diye düşündü, sonra kayada bir sonraki kesiği açtı.

Tutacak tutacak yükseldi. Terletici işti ve düzenli olarak geri aşağı inmesi ve fazla tutunmaktan ellerini dinlendirmesi gerekiyordu. Eninde sonunda, çıkabileceği kadar yükseğe çıkmış olduğunu tahmin etti, su seviyesi çizgisinin hemen üzerindeydi. Orada sakar bir şekilde asılı durdu, sonra kayadan parçalar koparmaya başladı, aşağı yuvarlanarak kafasına düşmeyecekleri bir şekilde kesmeye çalışıyordu.

Düşen taşlar ölü uçurumşeytanının zırhı üzerinde bir davul sesi çıkarıyordu. "Harika gidiyorsun!" diye seslendi Kaladin ona aşağıdan. "Devam et!"

"Sen ne zaman bu kadar olumlu oldun?" diye bağırdı.

"Öldüğümü varsaymışken, birden hayatta kaldığımdan beri."

"O zaman bana arada bir seni öldürmeye çalışmamı hatırlat," diye tersledi Shallan. "Eğer başarırsam mutlu olurum ve başaramazsam da sen mutlu olursun. Herkes kazanır!"

Taşların daha da derinlerine doğru kazarken Kaladin'in hafifçe güldüğünü duydu. Bu Shallan'ın hayal ettiğinden daha zordu. Evet, Kılıç kayayı kolaylıkla kesiyordu ama kestiği kısımlar ısrarla aşağı düşmüyordu. Onları keserek parçalaması, sonra da Kılıç'ı bırakarak çekmek için eliyle taşları kavraması gerekiyordu.

Ancak bir saatten daha uzun süren hummalı çalışmadan sonra, bir sığınağın benzeri sayılabilecek bir şeyler oymayı başarmıştı. Odacığı istediği kadar derin kazamamıştı ama idare etmesi gerekecekti. Tükenmiş bir hâlde doğaçlama merdiveninden son bir kez daha aşağı indi ve uçurumşeytanının sırtındaki molozların arasına yığıldı.

Kolları ağır bir şeyleri kaldırmış gibi hissediyordu ve, tırmanmak kendisini kaldırmak anlamına geldiği için, teknik olarak büyük ihtimalle öyle yapmıştı.

"Bitti mi?" diye seslendi Kaladin uçurum zemininden.

"Hayır," dedi Shallan. "Ama yeteri kadar yakın. Sanırım içine sığabiliriz."

Kaladin sessizdi.

"Benim az önce açtığım deliğin içine sen de geliyorsun, uçurumşeytanı avcısı ve kasvetustası köprücü oğlan Kaladin." Ona bakmak için uçurumşeytanının yan tarafından aşağı sarktı. "Sen burada ölürken benim cesurca yola devam etmem konusunda bir diğer salakça konuşmaya daha *girmiyoruz*. Anladın mı?"

"Ben tırmanmayı bırak, yürüyebileceğimden emin değilim, Shallan," dedi Kaladin bir iç çekmeyle.

"Seni *sırtımda* taşımam gerekse bile gidiyorsun," dedi Shallan.

Kaladin başını kaldırdı, sonra sırıttı, yüzü yapabildiği kadarıyla silmeye çalıştığı kurumuş eflatun irinle kaplıydı. "Ben onu görmek isterdim."

"Hadi," dedi Shallan kendisi de biraz zorlanmayla ayağa kalkarken. Fırtınalar, ama Shallan yorgundu. Kılıç'ı duvardan bir sarmaşık kesmek için kullandı. Eğlendirici bir şekilde, kurtarmak için iki kere vurması gerekiyordu. İlki ruhunu koparıyordu. Ancak sonra öldüğü zaman Kılıç tarafından kesilebiliyordu.

Üst kısmı geri çekildi, yükselmek için bir sarmal gibi kıvrılıyordu. Kestiği sarmaşığın bir ucunu aşağı attı. Kaladin bunu bir eliyle aldı ve, yaralı bacağına özen göstererek, dikkatlice uçurumşeytanının tepesine kadar çıktı. Yukarı çıktığı zaman, Shallan'ın yanına devrildi, ter yüzündeki pislikte izler bırakıyordu. Başını kaldırarak kayalara kesilmiş olan merdivene baktı. "Gerçekten de beni buna tırmandıracaksın değil mi?"

"Evet," dedi Shallan. "Tamamen bencil sebepler için."

Kaladin ona baktı.

"Senin hayatta göreceğin son şeyin benim yarım pis bir giysinin içinde durmuş, mor kanlarla kaplı, saçları rezalet bir görüntüm olmasına izin vermeyeceğim. Bu küçük düşürücü. Kalk ayağa, oğlum köprücü."

Uzaklardan bir gümbürtü duydu. İyi değil...

"Sen tırman," dedi Kaladin.

"Ben seni..."

"Sen tırman," dedi Kaladin daha kesince. "Deliğin içinde yere yat, sonra kenardan aşağı elini uzat. Ben tepeye yaklaştığım zaman, sen son birkaç ayakta bana yardım edebilirsin."

Shallan bir an için tereddüt etti, sonra çantasını aldı ve tırmandı. Fırtınalar, bu tutacaklar kaygandı. Bir kere yukarı çıktığı zaman, sığ deliğin içine doğru emekleyerek girdi ve riskli bir şekilde kenara tüneyerek bir eliyle kendini desteklerken, öbürüyle de aşağı doğru uzandı. Kaladin başını kaldırıp ona baktı, sonra da dişlerini sıktı ve tırmanmaya başladı.

Kendisini büyük ölçüde elleriyle çekiyordu, yaralı bacağı boşta sallanırken, öbürüyle destek alıyordu. Gayet kaslı olan asker kolları, onu tutacak tutacak, yavaşça yukarı çekiyordu.

Aşağıda uçurumun içinden su sızıyordu. Sonra fışkırmaya başladı.

"Hadi!" dedi Shallan.

Rüzgâr uçurumların içinde uludu, çok sayıdaki çatlağın içinden seslenen ürkütücü, rahatsız edici bir sesti. Uzun zaman önce ölmüşlerin inleyen ruhları gibi. Yüksek sese eşlik eden alçak, gümbürtülü bir kükreme vardı.

Her taraflarında bitkiler geri çekildi, sarmaşıklar kıvrıldı ve sıkıca toplandı, kayafilizleri kapandı, fıfırçiçekler katlandı. Uçurum saklanıyordu.

Kaladin homurdandı, ter içindeydi, yüzü acı ve zorlanmadan gergindi, parmakları titriyordu. Kendini bir diğer tutacaktan daha yukarıya çekti, sonra elini Shallan'ınkine doğru uzattı.

Fırtınaduvarı geldi.

Sisters Planet

73

BİN TANE KAÇIŞAN YARATIK

BİR YIL ÖNCE

Shallan parmaklarının arasında kısa bir not ile Balat'ın odasından içeri süzüldü. Balat ayağa kalkarak hızla döndü. Rahatladı. "Shallan! Neredeyse beni korkudan öldürecektin."

Malikânedeki pek çoğu gibi, bu küçük odanın da basit kamıştan panjurları olan geniş pencereleri vardı; gerçi bugün onlar kapatılmış ve mandallanmıştı çünkü bir yücefırtına yaklaşıyordu. Gözyaşları'ndan önceki en sonuncu. Dışarıdaki hizmetkârlar kamış panjurların üzerine sağlam fırtınakepenklerini takarken duvarları dövüyorlardı.

Shallan yeni elbiselerinden bir tanesini giyiyordu, babasının ona aldığı pahalı olan cinstendi. Vorin tarzında düz ve ince belliydi, kol yeninde de bir cebi vardı. Bir kadının elbisesiydi. Shallan ona verdiği kolyeyi de takmıştı. Bunu yaptığı zaman babası memnun oluyordu.

Jushu yakınlardaki bir sandalyenin üzerinde yayılmıştı, parmaklarının arasında bir tür bitkiyi ovuşturuyordu, yüz ifadesi uzaklardaydı. Alacaklılarının onu bu evden sürükleyerek götürmesinden bu yana geçen iki yıl içinde zayıflamıştı, gerçi o çökük gözleri ve bileklerindeki yara izleri yüzünden hâlâ ikiz kardeşine pek benzemiyordu.

Shallan Balat'ın hazırlamakta olduğu bohçalara dik dik baktı. "Babamın seni hiçbir zaman kolaçan etmemesi iyi bir şey Balat. O bohçalar o kadar belli ki, çamaşır bile yıkayabiliriz."

Jushu bir bileğindeki yara izini öbür eliyle ovalayarak kıs kıs güldü. "Koridorda bir hizmetkâr hapşırdığı zaman bile sıçramasının da hiç faydası olmuyor."

"Susun, ikiniz de," dedi Balat işçilerin fırtınakepengini yerine kilitlemekte olduğu pencerelere dik dik bakarak. "Bu laubaliliğin zamanı değil. Hay Cehennem. Eğer o benim gitmeyi planladığımı öğrenecek olursa..."

"Öğrenmeyecek," dedi Shallan mektubu açarak. "O kendisini yüceprensin önünde sergilemek için hazırlanmakla fazla meşgul."

"Başka hiç kimseye bu kadar zengin olmak garip gelmiyor mu?" dedi Jushu. "Arazilerimizde kaç tane değerli taş kaynağı olabilir?"

Balat bohçalarını toplamaya geri döndü. "Bu babamı memnun ettiği sürece benim umurumda değil."

Sorun, bunun babalarını memnun etmiyor olmasıydı. Evet, artık Davar Evi zengindi, yeni taş ocakları şahane bir gelir sağlıyordu. Ama durumları ne kadar iyiye giderse, babaları da o kadar kararıyordu. Koridorlarda yürürken homurdanıyordu. Hizmetkârlara patlıyordu.

Shallan mektubun içeriğini gözden geçirdi.

"Bu mutlu bir yüz ifadesi değil," dedi Balat. "Onu bulmayı hâlâ başaramamışlar mı?"

Shallan başını olumsuzca salladı. Helaran kaybolmuştu. Gerçekten kaybolmuştu. Artık ondan haber alınamıyordu, mektup göndermiyordu, hatta daha önceleri iletişimde olduğu kişilerin bile onun nereye gitmiş olduğu konusunda bir fikri yoktu.

Balat bohçalarından bir tanesinin üzerine oturdu. "O zaman ne yapacağız?"

"Senin karar vermen gerek," dedi Shallan.

"Benim gitmem gerek. Gitmem şart." Elini saçlarının içinden geçirdi. "Eylita da benimle gelmeye hazır. Onun ailesi de bu ay yok, Alethkar'ı ziyarete gittiler. Bu kusursuz bir zaman."

"Eğer Helaran'ı bulamazsanız, o zaman ne olacak?"

"Yüceprense gideceğim. Onun piçi babama karşı konuşmaya gönüllü olan herkesi dinleyeceğini söylemişti."

"O yıllar önceydi," dedi Jushu arkasına yaslanarak. "Babam artık gözde. Dahası, yüceprens ölmek üzere; bunu herkes biliyor."

"Bu bizim tek şansımız," dedi Balat. Ayağa kalktı. "Ben gidiyorum. Bu gece, fırtınadan sonra."

"Ama babam..." diye başladı Shallan.

"Babam benim çıkıp, doğu vadisi boyunca giden köylerin bazılarını kontrol etmemi istiyor. Ona bunu yaptığımı söyleyeceğim ama onun yerine Eylita'yı alacağım, Vedenar'a at süreceğiz ve doğrudan yüceprense gideceğiz. Bir hafta sonra babam oraya varana kadar, ben diyeceğimi demiş olurum. Bu yeterli olabilir."

"Ya Malise?" diye sordu Shallan. Plan hâlâ onun üvey annelerini de yanında götürmesi şeklindeydi.

"Bilmiyorum," dedi Balat. "O, onun gitmesine izin vermeyecektir. Belki o yüceprensi ziyaret etmeye gittiği zaman, sen Malise'i güvenli bir yerlere gönderebilirsin? Bilmiyorum. Ne olursa olsun, gitmem şart. Bu gece."

Shallan öne adım atarak bir elini Balat'ın koluna koydu.

"Ben korkmaktan sıkıldım," dedi Balat ona. "Ben bir korkak olmaktan sıkıldım. Eğer Helaran kaybolmuşsa, o zaman gerçekten de en büyüğüm demektir. Büyüklüğün hakkını verme zamanı. Ben sadece kaçıp, hayatımı babamın dalkavukları bizi avlayacak mı diye merak ederek geçirmeyeceğim. Bu şekilde... Bu şekilde iş bitmiş olacak. Sonuca bağlanmış."

Kapı çarpılarak açıldı.

Balat'ın şüpheli davranışları hakkındaki bütün şikâyetlerine rağmen, Shallan da en az onun kadar yükseğe sıçrayarak şaşkınlık içinde ciyakladı. Bu sadece Wikim'di.

"Fırtına kapsın seni Wikim!" dedi Balat. "En azından kapıyı çalabilirdin ya da..."

"Eylita burada," dedi Wikim.

"*Ne?*" Balat öne sıçrayarak kardeşini yakaladı. "O buraya gelmeyecekti! Ben onu alacaktım."

"Onu babam çağırtmış," dedi Wikim. "Az önce nedimesiyle birlikte geldi. Ziyafet salonunda babamla konuşuyor."

"Ah, hayır," dedi Balat Wikim'i bir kenara iterek, kapıdan fırlayıp gitti.

Shallan arkasından gitti ama kapı ağzında durdu. "Aptalca bir şey yapma!" diye seslendi arkasından. "Balat, plan!"

O Shallan'ı duymuş gibi görünmüyordu.

"Bu kötü olabilir," dedi Wikim.

"Ya da harika olabilir," dedi Jushu arkalarından, hâlâ sandalyeye yayılmıştı. "Eğer babam Balat'ın üstüne fazla giderse, belki o da ağlamayı keser ve bir şey yapar."

Shallan koridora çıkarken kendisini soğuk hissediyordu. Bu soğukluk... Bu panik miydi? Ezici panik, o kadar keskin ve güçlüydü ki, diğer her şeyi süpürüp götürüyordu.

Böyle olacağı belliydi. Shallan bunun böyle olacağını *biliyordu.* Onlar saklanmaya çalışmışlardı, onlar kaçmaya çalışmışlardı. Elbette ki bu işe yaramazdı.

Annelerinin de işine yaramamıştı.

Wikim onun yanından geçti, koşuyordu. Shallan yavaş adımlarla yürüyordu. Sakin olduğu için değil de, ileriye doğru çekiliyormuş gibi hissettiği içindi. Yavaş adımlar kaçınılmaz olana karşı koyuyordu.

Aşağıdaki ziyafet salonuna gitmek yerine dönerek merdivenlerden yukarı çıktı. Alması gereken bir şey vardı.

Bu sadece bir dakika sürdü. Kısa süre sonra geri döndü, uzun zaman önce ona verilmiş olan kese kol yenindeki eminkesenin içine sokuşturmuştu. Merdivenlerden aşağı yürüyerek indi ve ziyafet salonunun kapı ağzına geldi. Jushu ve Wikim hemen dışında bekliyor, gerginlik içinde izliyorlardı.

Ona yol açtılar.

Ziyafet salonunun içinde, elbette ki, bağrışlar vardı.

"Benimle konuşmadan önce bunu yapmamalıydın!" dedi Balat. Yüksek masanın önünde ayaktaydı, Eylita da yanında koluna sarılmıştı.

Babaları masanın öbür tarafında ayakta duruyordu, önünde yarım yenmiş bir yemek vardı. "Seninle konuşmak bir işe yaramıyor Balat. Senin kulağın duymuyor."

"Onu seviyorum!"

"Sen bir çocuksun," dedi babaları. "Evi için hiç saygısı olmayan aptal bir çocuk."

Kötü, kötü, kötü, diye düşündü Shallan. Babasının sesi yumuşaktı. O sesi yumuşak olduğu zaman en tehlikeli olduğu zamanlardı.

"Sen benim," diye devam etti babası avuçlarını masanın üstüne koyarak öne doğru eğilirken, "senin kaçma planından haberim olmadığını mı sanıyorsun?"

Balat tökezleyerek geriye çekildi. "*Nasıl?*"

Shallan odaya girdi. O *yerdeki şey ne?* diye düşündü duvar boyunca mutfaklara giden kapıya doğru yürürken. Bir şeyler kapının kapanmasına engel oluyordu.

Yağmur dışarıdan çatıyı dövmeye başladı. Fırtına gelmişti. Muhafızlar kışlalarındaydı, hizmetkârlar da kendi yatakhanelerinde fırtınanın geçmesini bekliyorlardı. Aile yalnızdı.

Pencereler kapalıyken odadaki tek ışık kürelerin soğuk aydınlığıydı. Babası şöminede ateş yaktırmamıştı.

"Helaran öldü," dedi babası. "Bunu biliyor muydun? Onu bulamıyorsun çünkü öldürüldü. Benim yapmama bile gerek kalmadı. Ölüm onu Alethkar'da bir savaş meydanında buldu. Salak."

Kelimeler Shallan'ın soğuk sakinliğini tehdit etti.

"Benim gideceğimi nereden öğrendin?" diye hesap sordu Balat. Öne doğru adım attı ama Eylita onu geride tuttu. "Kim söyledi?"

Shallan mutfak kapısının ağzındaki engelin yanında diz çöktü. Fırtına tepelerinde gümbürdeyerek binanın titremesine neden oldu. Engel bir cesetti.

Malise. Kafasına aldığı bir dizi darbeden ölmüştü. Kan tazeydi. Ceset ılıktı. O Malise'i kısa süre önce öldürmüştü. Planı keşfetmişti, Eylita'ya haber göndermiş ve onun gelmesini beklemişti, karısını *ondan sonra* öldürmüştü.

Anın siniriyle işlenmiş bir suç değildi. O Malise'i cezalandırmak için öldürmüştü.

Demek iş buraya da geldi, diye düşündü Shallan garip, kopuk bir sakinlik hissederek. *Yalan gerçek oldu.*

Bu Shallan'ın suçuydu. Ayağa kalktı ve hizmetkârların babası için kupalarla birlikte bir sürahi şarap bırakmış oldukları yere doğru odanın duvarları boyunca ilerledi.

"Malise," dedi Balat. O Shallan'dan tarafa bakmamıştı, sadece tahmin yürütüyordu. "Sana o dayanamayıp söyledi, değil mi? Hay Cehennem. Ona güvenmememiz gerekirdi."

"Evet," dedi babası. "O konuştu. Eninde sonunda."

Balat kılıcını deri kınından çekerken fısıltılı bir törpü sesi çıktı. Babasının kılıcı da arkasından geldi.

"Sonunda," dedi babası. "Bir damla cesaret izi gösteriyorsun."

"Balat, yapma," dedi Eylita ona asılarak.

"Artık ondan korkmayacağım Eylita! *Korkmayacağım*!"

Shallan şarap koydu.

Saldırdılar, babası yüksek masanın üstünden sıçrayarak iki elli bir darbeyle savurmuştu. Balat babasına doğru kılıcını sallarken Eylita çığlık atarak geriye tökezledi.

Shallan kılıç dövüşünden pek anlamazdı. Balat ve diğerlerinin antrenmanlarını izlemişti ama onun gördüğü tek gerçek dövüşler panayırdaki düellolardı.

Bu farklıydı. Bu *vahşiydi*. Babası kılıcını tekrar ve tekrar kendi kılıcıyla yapabildiği kadarıyla engellemeye çalışan Balat'a doğru vurdu. Metal üzerinde metal çınladı ve hepsinin üzerinde de fırtına. Her darbe odayı sarsarmış gibi görünüyordu. Yoksa bu fırtına mıydı?

Balat hücum karşısında tökezleyerek bir dizinin üzerine düştü. Babası sertçe vurarak kılıcı Balat'ın parmaklarından söküp attı.

Gerçekten de bu kadar hızla bitmiş olabilir miydi? Sadece saniyeler geçmişti. Hiç de düellolar gibi değildi.

Baba oğlunun tepesinde dağ gibi yükseldi. "Her zaman senden nefret ettim," dedi babası. "Korkak. Helaran asildi. O bana direndi ama onun *tutkusu* vardı. Sen... Sen yerlerde sürünüyorsun, mızmızlanıyor ve şikâyet ediyorsun."

Shallan onun yanına geldi. "Baba?" Şarabı ona doğru uzattı. "O yenildi. Sen kazandın."

"Her zaman oğul istedim," dedi babası. "Ve dört tane oldu. Hepsi de beş çentik etmez! Bir korkak, bir ayyaş ve bir aciz." Gözlerini kırpıştırdı. "Sadece Helaran... Sadece Helaran..."

"Baba?" dedi Shallan. *"Al."*

Babası şarabı alarak bir yudumda bitirdi.

Balat kılıcını kaptı. Hâlâ bir dizinin üzerinde öne doğru atılarak vurdu. Shallan çığlık attı ve kılıç babasını kıl payıyla ıskalarken garip bir tınlama sesi çıkardı; metal bir şeye isabet ederek ceketini deşip, arka taraftan çıkmıştı.

Babası kupayı düşürdü. Yere düşüp kırıldı, boştu. Babası homurdanarak yan tarafını yokladı. Balat kılıcını geri çekti ve dehşet içinde başını kaldırarak yukarıdaki babasına gözlerini dikti.

Babasının eli geri geldiğinde üzerinde bir parça kan vardı ama fazla değil. "Bu kadar mıydı?" diye hesap sordu babası. "On beş yıllık kılıç eğitimi ve en iyi saldırın bu mu? Vur bana! Saldır!" Kılıcını yana doğru çevirerek kollarını açtı.

Balat kılıç parmaklarından kayarken hıçkırmaya başladı.

"Hah!" dedi babası. "İşe yaramaz." Kılıcını yüksek masanın üzerine attı, sonra da şömineye doğru gitti. Bir ocak demirini kavradı, sonra da yürüyerek geri geldi. "İşe yaramaz."

Demiri Balat'ın uyluğuna indirdi.

"Baba!" Shallan onun kolunu kavramaya çalışırken çığlık attı. Babası tekrar vurarak demiri Balat'ın bacağına indirirken onu bir kenara itti.

Balat çığlık attı.

Shallan yere sertçe düşerek başını zemine vurdu. Ondan sonra olanları sadece duyabiliyordu. Bağrışlar. Demirin boğuk bir gümlemeye benzer darbeleri. Yukarılarında gümbürdeyen fırtına.

"Neden." *Güm.* "Sen." *Güm.* "Hiçbir." *Güm.* "Şeyi." *Güm.* "Düzgün." *Güm.* "Yapamıyorsun?"

Shallan'ın görüşü berraklaştı. Babası derin nefesler alıyordu. Yüzüne kan sıçramıştı. Balat yerde ağlıyordu. Eylita yüzünü saçlarına gömerek ona sarılmıştı. Balat'ın bacağı kanlı bir yığındı.

Wikim ve Jushu hâlâ sadece salon kapısının ağzında dikiliyorlardı, dehşet içindeymiş gibiydiler.

Babası Eylita'ya baktı, gözlerinin içinde cinayet vardı. Vurmak için demiri kaldırdı. Ama sonra silah parmaklarından kaydı ve tangırtıyla yere düştü. Babası sanki şaşırmış gibi eline baktı, sonra da tökezledi. Destek almak için masayı kavradı ama dizlerinin üzerine düştü, sonra da yana doğru yıkıldı.

Yağmur çatıyı dövüyordu. Sesi sanki binanın içine girmeye çalışan bin tane kaçışan yaratık gibiydi.

Shallan kendisini ayağa kalkmak için zorladı. Soğukluk. Evet, şimdi içindeki bu soğukluğu tanımıştı. Onu daha önce de hissetmişti, annesini kaybettiği gün.

"Balat'ın yaralarını sar," dedi ağlamakta olan Eylita'ya yaklaşarak. "Onun gömleğini kullan."

Kadın gözyaşları içinde başını salladı ve titreyen parmaklarla çalışmaya başladı.

Shallan babasının yanında diz çöktü. Hareketsiz olarak yatıyordu, gözleri açık ve ölüydü, tavana doğru dikilmişlerdi.

"Ne... Ne oldu?" diye sordu Wikim. Shallan onun ve Jushu'nun çekinerek odaya girip masanın etrafından dolaşarak yanına geldiklerini fark etmemişti. Wikim Shallan'ın omzunun üzerinden baktı. "Balat'ın darbesi mi..."

Babası oradan kan kaybediyordu, Shallan bunu giysilerin üzerinden hissedebiliyordu. Hiç de buna neden olacak kadar kötü değildi ama. Shallan başını iki yana salladı.

"Sen bana birkaç yıl önce bir şey vermiştin," dedi. "Bir kese. Ben onu sakladım. Sen onun zamanla daha da güçlendiğini söylemiştin."

"Oh, *Fırtınababa,*" dedi Wikim elini ağzına kapatarak. "Karabela mı? Sen onu..."

"Şarabına," dedi Shallan. "Malise'in cesedi mutfağın orada. O fazla ileri gitti."

"Sen onu öldürdün," dedi Wikim babalarının cesedine gözlerini dikerek. "Sen onu öldürdün!"

"Evet," dedi Shallan, kendini bitik hissediyordu. Tökezleyerek Balat'a doğru gitti, sonra da Eylita'ya sargılarda yardım etmeye başladı. Balat'ın bilinci yerindeydi ve acıya inliyordu. Shallan Eylita'ya başıyla işaret etti, o da Balat'a biraz şarap getirdi. Zehirsiz olanından elbette.

Babası ölmüştü. Shallan onu öldürmüştü.

"Bu ne?" diye sordu Jushu.

"Yapma şunu!" dedi Wikim. "Fırtınalar adına! Sen şimdiden onun ceplerini mi karıştırıyorsun?"

Shallan o tarafa göz attığı zaman Jushu'nun babasının ceket cebindeki gümüşsü bir şeyi çekiştirdiğini gördü. Küçük siyah bir keseye sarılmıştı, hafifçe kanla ıslaktı, sadece Balat'm kılıcının vurduğu yerden parçaları görünüyordu.

"Ah, *Fırtınababa,*" dedi Jushu nesneyi çekip çıkarırken. Alet üç büyük mücevheri birleştiren birkaç gümüşsü metal zincirden oluşuyordu. Bir tanesi çatlamış, ışıltısı kaybolmuştu. "Bu benim düşündüğüm şey mi?"

"Bir *Ruhdökümcü,*" dedi Shallan.

"Beni doğrult," dedi Balat Eylita şarapla birlikte geri dönerken. "Lütfen."

Kız gönülsüz bir şekilde onun oturmasına yardım etti. Bacağı... Bacağı iyi durumda değildi. Onu bir hekime götürmeleri gerekecekti.

Shallan ayağa kalkarak kanlı ellerini elbisesine sildi ve Ruhdökümcü'yü Jushu'dan aldı. Narin metal kılıcın isabet ettiği yerden kırılmıştı.

"Anlamıyorum," dedi Jushu. "Bu küfür değil mi? Bunlar krala ait değil mi, sadece ardentler tarafından kullanılmaları gerekmiyor mu?"

Shallan başparmağıyla metali ovaladı. Düşünemiyordu. Donukluk... Şok. İşte buydu. Şok.

Babamı öldürdüm.

Wikim aniden bağırarak geriye doğru sıçradı. "Bacağı seğirdi."

Shallan hızla cesede doğru döndü. Babasının parmakları kasılıyordu.

"Yokelçiler!" dedi Jushu. Tavana ve kükremekte olan fırtınaya doğru baktı. "Onlar burada. Onun içindeler. Bu..."

Shallan bedenin yanında çömeldi. Gözler titreşti, sonra da onun üzerine odaklandı. "Yeterli değildi," diye fısıldadı Shallan. "Zehir yeteri kadar güçlü değildi."

"Ah, fırtınalar adına!" dedi Wikim onun yanında çömelirken. "O hâlâ nefes alıyor. Onu öldürmedi, sadece felç etti." Wikim'in gözleri kocaman açıldı. "Ve şimdi uyanıyor."

"O zaman işi bitirmemiz gerek," dedi Shallan. Abilerine baktı.

Jushu ve Wikim başlarını sallayarak geriye doğru kaçtılar. Sersemlemiş olan Balat'ın bilinci ancak yerindeydi.

Shallan tekrar babasına doğru döndü. O Shallan'a bakıyordu, şimdi gözleri kolaylıkla hareket edebiliyordu. Bacağı seğirdi.

"Üzgünüm," diye fısıldadı Shallan kolyesini çözerken. "Benim için yaptıklarına teşekkür ederim." Kolyesini onun boynunun etrafına doladı.

Sonra bükmeye başladı.

Babası destek almaya çalışırken masadan düşen çatallardan bir tanesinin sapını kullanmıştı. Kapalı kolyenin bir tarafını bunun etrafına dolamıştı ve bunu bükmek zincirin babasının boğazının etrafına sıkı sıkı sarılmasına neden oluyordu.

"Şimdi uyu," diye fısıldadı, "derin yarıklarda, seni saran karanlıkla..."

Bir ninni. Shallan şarkıyı gözyaşlarının arasından söylüyordu, bir çocukken korktuğu zamanlarda onun Shallan'a söylediği şarkıyı. Kırmızı kan onun yüzünü benekledi ve Shallan'ın ellerini kapladı. "Kayalar ve korkular yatağın olabilir, haydi uyu canım bebeğim."

Shallan onun gözlerini üzerinde hissetti. Kolyeyi sıkı sıkı tutmaya devam ederken derisi karıncalandı.

"Şimdi fırtına geliyor," diye fısıldadı, "fakat sen üşümeyeceksin rüzgâr seni kucağında sallayacak..."

Shallan onun gözlerinin pörtlemesini, yüzünün renk değiştirmesini izlemek zorunda kalıyordu. Vücudu titriyor, zorlanıyor, hareket etmeye çalışıyordu. Gözler Shallan'a bakıyor, hesap soruyorlardı, *ihanete uğramışlardı.*

Neredeyse Shallan fırtınanın ulumalarının bir kâbusun parçası olduğunu hayal edebilecekti. Kısa süre sonra o korku içinde uyanacaktı ve babası da ona ninni söyleyecekti. Çocukken yaptığı gibi...

"Kristaller kocaman . . . Işıldayacak . . ."

Babası hareket etmeyi kesti.

"Ve şarkıyla . . . Uyuyacaksın ... Canım bebeğim."

Ancak sen hiçbir zaman denge için bir kuvvet olmamışsındır. Sen karların arasından çekilerek götürülen bir ceset gibi arkandan kargaşayı sürüklüyorsun. Lütfen, benim ricamı dinle. Oradan ayrıl ve müdahale etmeme yeminimde bana katıl.

Kaladin Shallan'ın elini yakaladı.

Yukarıda kayalar çatırdıyor, platoların üzerine düşüyor, taş parçaları koparıyor ve onun üzerine yağdırıyordu. Rüzgâr köpürüyordu. Su aşağıdan kabararak ona doğru yükseliyordu. Shallan'a sıkı sıkı yapışmıştı ama ıslak elleri kaymaya başlıyordu.

Ve sonra, ani bir dalga gibi Shallan'ın tutuşu sıkılaştı. Küçük bedenini yalancı çıkarırmış gibi görünen bir kuvvetle asıldı. Kaladin üzerinden su aşarken sağlam bacağıyla itti ve kendisini kayalık girintide Shallan'a katılmak için zorlayarak kalan mesafeyi aştı.

Oyuk ancak üç ya da dört ayak derinlikteydi, içinde saklandıkları çatlaktan daha sığdı. Neyse ki, batıya bakıyordu. Her ne kadar buz gibi rüzgâr savrulsa ve üzerlerine su sıçratsa da, fırtınanın asıl gücü plato tarafından engelleniyordu.

Kaladin nefes nefese oyuğun duvarına yaslandı, yaralı bacağı çok fena acıyordu, Shallan onu sıkı sıkı tutmuştu. O kollarının içindeki bir sıcaklıktı ve onun Kaladin'i kavradığı kadar, Kaladin de onu kavramıştı, ikisi de kamburlarını çıkararak sırtlarını kayaya dayamışlardı, başları oyulmuş deliğin tepesine sürtünüyordu.

Plato sarsıldı, korkmuş bir adam gibi titriyordu. Kaladin pek bir şey göremiyordu, şimşek çakmadığı zamanlarda karanlık mutlaktı. Ve *ses*. Gök gümbürdüyordu, sanki yıldırım patlamalarından bağımsızdı. Sular öfkeli bir yaratık gibi kükrüyordu ve şimşekler uçurumun içinde köpüren, girdaplanan, kabaran bir nehri aydınlatıyordu.

Hay Cehennem... Su neredeyse girintilerine kadar yükselmişti. Saniyeler içinde elli ayak ya da daha bile fazla yükselmişti. Pis su dallar, kırık bitkiler, yerlerinden sökülmüş sarmaşıklarla doluydu.

"Küre?" diye sordu Kaladin siyahlığın içinde. "Senin ışık için bir küren vardı."

"Gitti," diye bağırdı Shallan kükremenin üzerinden. "Seni çekerken düşürmüş olmalıyım!"

"Ben düşen..."

Kör edici bir şimşek ışığının takip ettiği şiddetli bir gök *gümbürtüsü* Kaladin'e lafını unutturdu. Shallan ona daha da sıkıca sarıldı, parmakları koluna batıyordu. Işık patlaması ardında gözüne yansıyan görüntüler bırakmıştı.

Fırtınalar. Kaladin bu görüntünün bir yüz olduğuna yemin edebilirdi, korkunç bir şekilde çarpılmış, ağzı zorla açılmıştı. Bir sonraki yıldırım hemen dışarıdaki seli çatırdayan bir ışık dizisiyle aydınlattı ve suyun akan cesetlerle dolu olduğunu gösterdi. Düzinelercesi akıntıyla sürüklenip gidiyordu, ölü gözleri gökyüzüne doğru dikilmişti, pek çoğu sadece boş yuvalardı. İnsanlar ve Parshendiler.

Su yukarı doğru kabardı ve birkaç santimi odalarının içine doldu. Ölü adamların suyu. Fırtına tekrar karanlığa gömüldü, yerin altındaki bir mağara kadar siyahtı. Sadece Kaladin, Shallan ve cesetler.

"Bu hayatımda gördüğüm en gerçeküstü şeydi," dedi Shallan, başı Kaladin'inkine yakındı.

"Fırtınalar gariptir."

"Tecrübelerinle mi konuşuyorsun?"

"Sadeas beni bir taneside dışarı asmıştı," dedi. "Ölmem gerekiyordu."

Deriyi, sonra da kasları iskeletinden koparıp götürmeye çalışan rüzgâr. Bıçaklar gibi yağmur. Dağlama demiri gibi şimşek.

Ve ellerini ileri uzatmış önünde duran küçük bir şekil, tamamen beyazlar içinde, sanki onun için fırtınayı yaracakmış gibi. Minik ve solgun ancak rüzgârların kendileri kadar güçlü.

Syl... Ben sana ne yaptım?

"Benim hikâyeyi dinlemem gerek," dedi Shallan.

"Bir ara anlatırım."

Su tekrar üzerlerine yükseldi. Bir an için hafiflediler, ani su akıntısıyla sürüklendiler. Akıntı beklenmedik bir güçle çekiyordu, sanki onları da nehrin içine sürüklemek için hevesliydi. Shallan çığlık attı ve Kaladin iki taraftaki kayaları kavrayarak panik içinde tutundu. Nehir geri çekildi, gerçi hâlâ akışını duyabiliyordu. Oyuğun içine geri yerleştiler.

Yukarıdan ışık geldi, şimşek olmak için fazla düzgündü. Platonun üzerinde *parlayan* bir şey vardı. Hareket eden bir şey. Üzerlerindeki platodan aşağı sular aktığı, sığınaklarının önünden bir şelale gibi döküldüğü için görmesi zordu. Kaladin orada yürüyen devasa bir siluet gördüğüne *yemin edebilirdi*, insana benzemeyen parlak bir şekil, arkasından bir diğeri daha geliyordu, acayip ve pürüzsüz. Fırtınayla yürüyorlardı. Bacak üstüne bacak geçti, parıltı gidene kadar.

"Lütfen," dedi Shallan. "*Ondan* başka bir şeyler duymam gerek. Anlat."

Kaladin titredi ama başıyla onayladı. Sesler. Seslerin yardımı olurdu. "Amaram'ın bana ihanet etmesiyle başladı," dedi Kaladin, sesi alçaktı, sadece iyice yakınına sokulmuş Shallan'ın duymasına yetecek kadar yüksekti. "O beni gerçeği, bir Parekılıcı ele geçirmek için olan hırsı yüzünden adamlarımı öldürdüğünü, bildiğim için beni köle yaptı. Bunun onun için kendi askerlerinden daha önemli, şereften daha önemli olduğunu bildiğim için..."

Devam etti, bir köle olarak geçen günlerinden, kaçma girişimlerinden bahsetti. Ona güvendikleri için öldürttüğü adamlardan. İçinden fışkırarak çıkıyordu, hiçbir zaman anlatmadığı bir hikâyeydi. Kime anlatacaktı ki? Köprü Dört bunun çoğunu onun yanında yaşamıştı.

Ona vagondan ve Tvlakv'dan bahsetti, o isim bir şaşkınlık nidasıyla karşılanmıştı. Görünüşe göre Shallan onu tanıyordu. Kaladin donukluktan... *Hiçlikten* bahsetti. Kendisini öldürmesi gerektiğini ama zahmete değmeyeceğini düşünmekten.

Ve sonra, Köprü Dört. Syl'den bahsetmedi. Orada şu anda çok fazla acı vardı. Bunun yerine, köprü turlarından, dehşetten ve kararlardan bahsetti.

Dalgalar hâlinde savrulan yağmur üzerlerine yağdı ve Kaladin oralarda bir yerlerde tempo tutan sesler duyduğuna yemin edebilirdi. Bir tür garip spren sığınaklarının yanından uçtu, kırmızı ve eflatundu ve şimşeğe benziyordu. Syl'in gördüğü de bu muydu?

Shallan dinledi. Kaladin onun sorular sormasını beklerdi ama tek bir tane bile sormadı. Ayrıntılar için dürtüklemedi, gevezelik yapmadı. Görünüşe göre aslında nasıl sessiz olunacağını *biliyordu*.

İnanılmaz bir şekilde, Kaladin her şeyi bitirebildi. Son köprü turu. Dalinar'ı kurtarmak. Hepsini ortaya dökmek istiyordu. Parshendi Paredarla yüzleştiğinden, Adolin'i nasıl gücendirdiğinden, köprü başını kendi başına tutmaktan bahsetti...

Bitirdiği zaman, ikisi de sessizliğin üzerlerine çökmesine izin verdiler ve sıcaklığı paylaştılar. Birlikte şimşeklerin aydınlattığı, hemen ileriden şiddetle akan suya gözlerini diktiler.

"Ben babamı öldürdüm," diye fısıldadı Shallan.

Kaladin ona doğru baktı. Bir şimşeğin ışığında, başını göğsüne dayamış olduğu yerden onun gözlerini Kaladin'e çevirmiş olduğunu gördü, kirpiklerinde su damlaları vardı. Ellerini birbirlerinin belleri etrafına sarmış otururlarken, bu Kaladin'in Tarah'dan beri bir kadına en yakın olduğu zamandı.

"Babam vahşi, öfkeli bir adamdı," dedi Shallan. "Bir katildi. Onu seviyordum. Ve onu boğdum, o kımıldayamaz hâlde yerde yatmış, beni izliyordu. Kendi babamı öldürdüm..."

Kaladin onu zorlamadı ama bilmek istiyordu. Bilmesi *gerekiyordu*.

Neyse ki devam etti, küçüklüğünden ve karşılaştığı dehşetlerden bahsetti. Kaladin kendi hayatının korkunç olduğunu düşünürdü ama sahibi olduğu, ve belki de yeteri kadar kıymetini bilmediği bir şeyi vardı; onu seven ebeveynler. Roshone Hearthstone'a Cehennem'in kendisini getirmiş olabilirdi, ama en azından Kaladin'in annesi ve babası her zaman yanında olmuştu.

Eğer onun babası Shallan'ın tarif ettiği zorba, nefret dolu adam gibi olsaydı ne yapardı? Eğer annesi gözlerinin önünde ölmüş olsaydı? Eğer Tien'ın ışığıyla yaşamak yerine, ailenin ışığı *kendisi* olmak zorunda kalsa *o* ne yapardı?

Hayranlık içinde dinledi. Fırtınalar adına. Bu kadın neden bozulmamıştı, gerçek anlamıyla bozulmamıştı? Kendisini o şekilde anlatıyordu ama o ucu çentilmiş bir mızraktan daha fazla bozuk değildi; ve öyle bir mızrak, hâlâ herhangi bir diğer silah kadar keskin olabilirdi. Kaladin başının üstünde bir ya da iki çizik olan, sapı aşınmış bir mızrağı tercih ederdi. Savaş görmüş olan bir mızrak başı, yeni bir tanesinden...

Daha iyiydi. Onun hayatı için savaşan bir adam tarafından kullanıldığını ve sağlam kaldığını, kırılmadığını bilirdin. Onlar gibi izler güç işaretleriydi.

O sesinde öfkeyle abisi Helaran'ın ölümünden bahsederken, Kaladin bir ürperme hissetti.

Helaran Alethkar'da öldürülmüştü. Amaram'ın elinde.

Fırtınalar... Onu ben öldürdüm, değil mi? diye düşündü Kaladin. *Sevdiği abisini.* Shallan'a onu anlatmış mıydı?

Hayır. Hayır, Paredarı kendisinin öldürdüğünü söylememişti, sadece Amaram'ın silah için olan arzusunu gizlemek için Kaladin'in adamlarını öldürdüğünden bahsetmişti. Olayı anlatırken bir Paredar öldürdüğünden bahsetmemeyi alışkanlık hâline getirmişti. Bir köle olarak geçen ilk birkaç ayı, böyle bir olaydan bahsetmenin tehlikelerini iyice içine işletmişti. Burada konuşurken o âdete geri döndüğünü fark etmemişti bile.

Shallan anlamış mıydı? Paredarı öldürenin aslında Amaram değil de, Kaladin olduğu sonucunu çıkarmış mıydı? Bu bağlantıyı kurmuş gibi görünmüyordu. Konuşmaya devam etti, yine bir fırtına sırasında, babasını zehirlediği, sonra da öldürdüğü geceyi anlattı.

Yukarıdaki Yaradan. Bu kadın Kaladin'in hiçbir zaman olamadığı kadar güçlüydü.

"Ve böylece, benim Jasnah'yı bulmama karar verdik," diye devam etti başını tekrar Kaladin'in göğsüne yaslayarak. "Onun da bir... Ruhdökümcüsü vardı, biliyorsundur."

"Sizinkini tamir edebileceğini mi görmek istiyordun?"

"O fazla mâkul olurdu." Kaladin onun kendi kendine yüzünü buruşturduğunu göremiyordu ama her nasılsa duyabilmişti. "Planım, aptal ve saf olduğumdan dolayı, benimkini onunkiyle ***değiştirmek*** ve ailem için para kazanmak üzere sağlam bir Ruhdökümcü'yle geri dönmekti."

"Sen daha önce ailenin arazilerinden hiç dışarı çıkmamıştın."

"Evet."

"Ve dünyanın en zeki kadınlarından birini *soymaya* gittin?"

"Ee... Evet. 'Aptal ve saf' kısmını hatırladın mı? Neyse, Jasnah fark etti. Neyse ki, onun ilgisini çekmiştim ve beni himayesine almayı kabul etti. Adolin'le evlilik onun fikriydi, ben eğitim alırken ailemi korumak için bir yol."

"Hmm," dedi Kaladin. Dışarıda şimşek parladı. Rüzgârlar daha da fazla güçleniyormuş gibi görünüyordu, eğer böyle bir şey mümkünse tabii, ve Shallan burnunun dibinde olduğu hâlde sesini yükseltmek zorunda kalmıştı. "Soymaya niyetli olduğun bir kadın için epey cömertçe."

"Sanırım o bende faydalı olabilecek..."

Sessizlik.

Kaladin gözlerini kırptı. Shallan yoktu. Bir an için panik olarak etrafını araştırdı ama sonra artık bacağının acımadığını ve kan kaybı, şok ve belki hipotermi nedeniyle başında oluşmuş donukluğun da kaybolmuş olduğunu fark etti.

Ha. Yine bu, diye düşündü.

Derin bir nefes aldı ve ayağa kalktı, siyahlığın içinden açıklığın kıyısına çıktı. Aşağıdaki akıntı durmuştu, sanki donarak katılaşmıştı ve Shallan'ın ayakta durmak için fazlasıyla küçük açmış olduğu girintinin ağzında şimdi dimdik durabiliyordu.

Dışarıya baktı ve sonsuzluğun kendisi kadar geniş bir yüzün bakışlarına karşılık verdi.

"Fırtınababa," dedi Kaladin. Bazıları ona Jezerezeh derdi, Elçi. Ancak bu Kaladin'in Elçiler hakkında duyduğu hiçbir şeye benzemiyordu. Fırtınababa bir spren miydi, belki? Bir tanrı mı? Sonsuza kadar uzanıyormuş gibi duruyordu ama Kaladin onu görebiliyor, sonsuz genişliğine rağmen yüzünü seçebiliyordu.

Rüzgârlar durmuştu. Kaladin kendi kalp atışlarını duyabiliyordu.

ŞEREFİN ÇOCUĞU. Bu sefer Kaladin'le konuşmuştu. Geçen sefer fırtınanın ortasında konuşmamıştı, gerçi rüyalarda konuştuğu oluyordu.

Kaladin Shallan'ın orada olup olmadığını tekrar kontrol etmek için yan tarafa doğru baktı ama artık onu göremiyordu. O bu görünün, ya da her neyse, bir parçası değildi.

"O da onlardan biri, değil mi?" diye sordu. "Parlayan Şövalyeler'den, ya da en azından bir Dalgabağlayan. Uçurumşeytanıyla savaşırken olan buydu, düşüşten de öyle kurtuldu. İki sefer de ben değildim. Oydu."

Fırtınababa gürüldedi.

"Syl," dedi Kaladin tekrar yüze doğru bakarak. Önündeki platolar kaybolmuştu. Sadece o ve yüz vardı. Sormak zorundaydı. Onu incitiyordu ama *mecburdu.* "Ben ona ne yaptım?"

SEN ONU ÖLDÜRDÜN. Ses her şeyi sarsıyordu. Sanki... Sanki platonun ve kendi bedeninin sarsıntısı sesi onun *yerine* çıkarıyordu.

"Hayır," diye fısıldadı Kaladin. "Hayır!"

BİR ZAMANLAR OLAN TEKRAR OLDU, dedi Fırtınababa, kızgındı. Bir insan duygusu. Kaladin bunu tanıdı. İNSANLARA GÜVENİLEMEZ, TANAVAST'IN ÇOCUĞU. SEN ONU BENDEN ALDIN. SEVDİĞİMİ.

Yüz solarak geri çekilmeye başladı.

"Lütfen!" diye çığlık attı Kaladin. "Bunu nasıl düzeltebilirim? Ne yapabilirim?"

DÜZELTİLEMEZ. O KIRILDI. SEN DE SENDEN ÖNCE GELENLER GİBİSİN, SEVDİKLERİMİN O KADAR ÇOĞUNU ÖLDÜRENLER GİBİ. ELVEDA, ŞEREFİN OĞLU. BİR DAHA RÜZGÂRLARIMA BİNMEYECEKSİN.

"Hayır, ben..."

Fırtına geri döndü. Kaladin tekrar girintinin içine yığıldı, soğuk ve acının aniden geri dönüşü nefesini kesmişti.

"Kelek'in nefesi!" dedi Shallan. "O neydi?"

"Yüzü mü gördün" diye sordu Kaladin.

"Evet. Ne kadar engindi... İçinde yıldızları görebiliyordum, yıldızlar üzerinde yıldızlar, sonsuzluk..."

"Fırtınababa," dedi Kaladin yorgunca. Bir anda altında parlamaya başlayan bir şeyi almak için uzandı. Bir küre, Shallan'ın bir süre önce düşürdüğü. Sönmüştü ama şimdi yenilenmişti.

"Bu inanılmazdı," diye fısıldadı Shallan. "Bunu çizmem gerek."

"Bu yağmurda şansın açık olsun," dedi Kaladin. Sanki onun lafının altını çizmek istermiş gibi, bir diğer dalga daha üzerlerinde yükseldi. Uçurumların arasında girdaplanıyor, dönüyordu ve arada bir de onların üstüne geri vuruyordu. Birkaç santim

derinlikteki suyun içinde oturdular ama bir daha onları sürükleyip götürmekle tehdit etmedi.

"Zavallı çizimlerim," dedi Shallan emineliyle çantasını göğsüne bastırırken, öbür eliyle tutunulacak *diğer* tek şey olan Kaladin'i kavramıştı. "Çanta su geçirmez ama... Yücefırtına ne kadar geçirmez emin değilim."

Kaladin homurdanarak akıp giden sulara baktı. Büyüleyici bir deseni vardı, kırık bitkiler ve yapraklarla dalgalanıyordu. Ceset yoktu, artık kalmamıştı. Akan sular önlerinde sanki aşağıdaki büyük bir şeyin üzerinden akarmış gibi büyük bir çıkıntı hâlinde kabarıyordu. Uçurumşeytanının leşi hâlâ orada sıkışmış duruyor, diye fark etti. Selin bile kımıldatamayacağı kadar ağırdı.

Sessizleştiler. Işıkla birlikte, konuşma ihtiyacı da geçmişti ve her ne kadar Kaladin onunla gittikçe daha da emin olduğu şey hakkında yüzleşmeyi düşünse de, bir şey söylemedi. Kurtuldukları zaman, vakit olacaktı.

Şu an için o düşünmek istiyordu, gerçi onun varlığından hâlâ memnundu. Ve ıslak, gittikçe daha da paramparça hâle gelen elbisesinin içinde ona yaslanmış bir şekilde durduğunun da birden çok açıdan farkındaydı.

Ancak Fırtınababa'yla olan konuşması dikkati bu tür düşüncelerden uzağa çekmişti.

Syl. Kaladin onu gerçekten de... Öldürmüş müydü? Bir süre önce onun ağladığını duymuştu, değil mi?

İçine biraz Fırtınaışığı çekmeyi denedi, sırf boş deney olsun diye. Biraz Shallan'ın görmesini istiyor gibiydi, tepkisini ölçmeyi. İşe yaramadı elbette.

Fırtına yavaş yavaş geçip gitti, sel suları azar azar çekiliyordu. Yağmurlar sıradan bir fırtına seviyesine kadar azaldıktan sonra, sular öbür yöne doğru akmaya başladı. Bu Kaladin'in her zaman varsaymış ama hiçbir zaman görmemiş olduğu gibiydi. Şimdi yağmur Ovalar'ın kendisinden çok batısındaki bölgelere yağıyordu ve akış yönlerinin hepsi doğuya doğruydu. Nehir çalkalanarak, çok daha tembel bir şekilde, geldiği yöne doğru gitti.

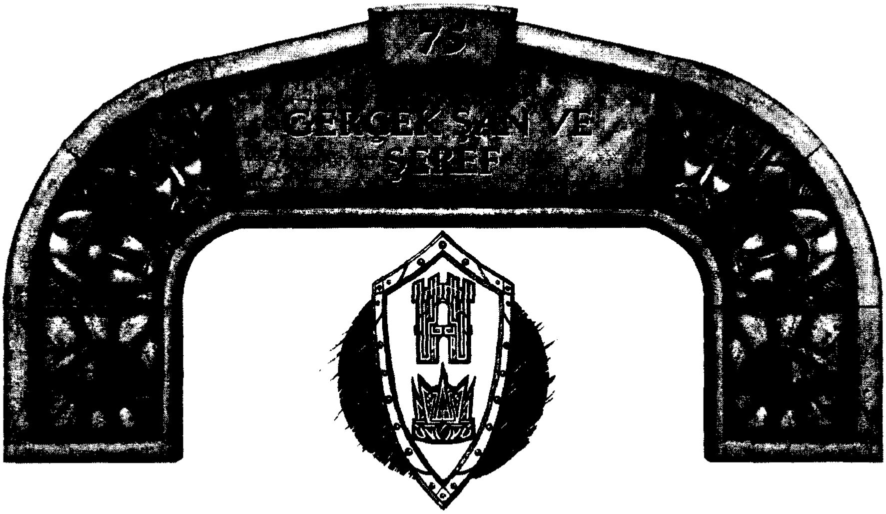
Uçurumşeytanının cesedi nehrin içinde belirdi. Sonra, nihayet, sel bitti; nehir bir sızıntıya, yağmur bir çiselemeye dönüşmüştü. Yukarıdaki platolardan aşağı düşen damlalar yağmurun kendisinden çok daha ağır ve büyüktü.

Aşağı inmek için harekete geçmek üzere kımıldadı ama sonra kıvrılıp üstüne yaslanmış olan Shallan'ın uykuya dalmış olduğunu fark etti. Hafifçe horluyordu.

"Sen dünyada bir yücefırtına sırasında dışarıdayken uykuya dalmış olan tek kişi olmalısın," diye fısıldadı.

Her ne kadar rahatsız olsa da, Kaladin bu yaralı bacağıyla aşağıya inme fikrinden *gerçekten de* hoşlanmadığını fark etti. Gücü tükenmiş, Fırtınababa'nın Syl hakkında söyledikleri yüzünden üzerine ezici bir karanlık çökmüştü, kendisini hissizliğe teslim etti ve uykuya daldı.

Kozmerin kendisi kendimizi tutmamıza bağlı olabilir.

"En azından onunla bir konuş, Dalinar," dedi Amaram Dalinar'ın adımlarına ayak uydurmak için hızla yürürken. Harap Ovalar'a yapacakları sefer için ikmâl malzemelerini arabalara yüklemekte olan asker sıralarını teftiş ederek yürürlerken, Parlayan Şövalyeler pelerini arkasında dalgalanıyordu. "Gitmeden önce Sadeas ile bir uzlaşmaya varın. Lütfen."

Dalinar, Navani ve Amaram, sıralarını saymakta olan taburlarındaki yerlerine geçmek için koşmakta olan bir grup mızrakçının yanından geçtiler. Onların hemen ötesinde, kampın erkek ve kadınları da benzer bir şekilde heyecanlı hareket ediyorlardı. Kremcikler şu ve bu yönde koşturuyor, fırtınanın geride bıraktığı su birikintilerinin içinden geçiyorlardı.

Dün geceki yücefırtına mevsimin sonuncusuydu. Yarın bir ara Gözyaşları başlayacaktı. Her ne kadar ıslak olsa da, bir boşluk sağlayacaktı. Fırtınalara karşı güvenlik, sefere çıkmak için bir zaman. Dalinar gün ortasına kadar gitmiş olmayı planlıyordu.

"Dalinar? Onunla konuşacak mısın?" diye sordu Amaram.

Dikkatli ol, diye düşündü Dalinar. *Daha bir yargıya varma.* Bunun hassasiyetle yapılması gerekiyordu. Yan tarafında Navani ona gözlerini dikmiş bakıyordu. Amaram konusundaki planlarını onunla da paylaşmıştı.

"Ben..." diye başladı Dalinar.

Kamp boyunca öten bir dizi boru sözünü kesti. Her zaman olduğundan daha aceleciymiş gibi geliyordu. Bir koza görülmüştü. Dalinar ritimleri sayarak platonun konumunu seçti.

"Çok uzak," dedi kâtiplerinden birine doğru işaret ederek; Navani'ye sık sık deneylerinde yardım eden uzun, cılız bir kadındı. "Bugün saldırı sırası kimlerde?"

"Yüceprensler Sebarial ve Roion, komutanım," dedi kâtip defterini kontrol ederek.

Dalinar yüzünü buruşturdu. Sebarial hiçbir zaman asker göndermiyordu, emredildiği zaman bile. Roion da yavaştı. "O ikisine sinyal bayraklarıyla mücevherkalbin

denemek için fazla uzakta olduğunu işaret edin. Bugünün ilerleyen saatlerinde Parshendi kampına doğru yola çıkacağız ve askerlerimizin bir kısmının ayrılıp, bir mücevherkalbin peşinden koşturmalarını kabul edemem."

Emri sanki iki adam da seferine katılacakmış gibi vermişti. Roion için umutları vardı. Yaradan esirgesin de, adam son anda korkup sefere çıkmayı reddetmesin.

Yardımcısı plato saldırısının iptal edildiğini iletmek için hızla gitti. Navani malzeme listeleri çıkarmakta olan bir grup kâtibe doğru işaret etti ve Dalinar da başıyla onaylayıp, o hazırlık durumu konusunda bir tahmin edinmeye çalışmak üzere kadınlarla konuşmaya giderken durdu.

"Sadeas bir mücevherkalbin hasat edilmeden bırakılmasından hoşlanmayacak," dedi Amaram ikisi beklerken. "Sizin saldırıyı iptal ettiğinizi duyduğu zaman, kendi askerlerini gönderecek."

"Sadeas ne isterse onu yapacak, ben ne yaparsam yapayım."

"Onun açıkça itaatsizlik etmesine her izin verdiğiniz sefer, Taht ile arası biraz daha açılıyor." dedi Amaram. Dalinar'ın kolunu tuttu. "Bizim Sadeas ve senden daha büyük sorunlarımız var, dostum. Evet, o size ihanet etti. Evet, büyük ihtimalle yine edecek. Ama *ikinizin* savaşa tutuşmanıza izin veremeyiz. Yokelçiler geliyor."

"Bundan nasıl emin olabiliyorsun, Amaram?" diye sordu Dalinar.

"İçgüdü. Bana bu unvanı, bu konumu sen verdin Dalinar. Ben de Fırtınababa'nın kendisinden gelen bir şeyler hissedebiliyorum. Ben bir felaketin yaklaştığını biliyorum. Alethkar'ın güçlü olması gerekiyor. Bu da sizin ve Sadeas'ın birlikte çalışmanız gerektiği anlamına gelir."

Dalinar başını yavaş yavaş salladı. "Hayır. Sadeas ve benim birlikte çalışmamız ihtimali çok uzun zaman önce yok oldu. Alethkar'da birliğin yolu müzakere masasına doğru değil, oraya doğru uzanıyor."

Platoların ötesinde, Parshendilerin kampı neredeyse oraya. Bu savaşın bitişine. Hem Dalinar, hem de kardeşi için bir sona.

Onları birleştir.

"Sadeas sizin bu sefere çıkmanızı *istiyor*," dedi Amaram. "Başarısız olacağınızdan emin."

"Ve öyle olmadığı zaman, o bütün güvenilirliğini yitirecek," dedi Dalinar.

"Sen Parshendileri nerede bulacağını bile bilmiyorsun!" dedi Amaram ellerini havaya savurarak. "Ne yapacaksın, onlar karşına çıkana kadar oralarda hedefsizce dolaşacak mısın?"

"Evet."

"Delilik. Dalinar, beni bütün milletler için bir ışık olmam için bu konuma sen atadın, imkânsız bir konum, hatırlatırım. Ben, *sana* bile kendimi dinletemiyorum. Başka birisi neden sözümü dinlesin?"

Dalinar başını olumsuzca sallayarak doğuya doğru baktı, o kırık ovalara doğru. "Gitmem gerekiyor, Amaram. Cevaplar oralarda bir yerlerde, buralarda değil. Sanki biz kıyıya kadar bütün yolu yürüyerek geldik, sonra yıllarca orada oturup, ıslanmaktan korkarak suları izledik."

"Ama..."

"Yeter."

"Eninde sonunda, otoriteyi vermek ve *verilmiş olarak* kabul etmek zorunda kalacaksın, Dalinar," dedi Amaram alçak sesle. "Her şeyi elinde tuttuğun hâlde sanki otorite sende değilmiş gibi davranıp, ondan sonra da öyleymiş gibi emirleri ve tavsiyeleri görmezden gelemezsin."

Rahatsızlık verici derecede doğru olan sözler, Dalinar'ın üzerine ağır bir tokat gibi indi. Tepki vermedi, gözle görülür şekilde değil.

"Ya sana sorduğum o mesele?" diye sordu Dalinar ona.

"Bordin mi?" dedi Amaram. "Bulabildiğim kadarıyla, hikâyesi tutuyor. Ben gerçekten de delinin bir Parekılıcı'na sahip olmak hakkında sadece atıp tuttuğunu düşünüyorum. Onun gerçekten bir Kılıç'a sahip olması tamamen gülünç. Ben..."

"Berrakbey!" Yanlardan yırtmaçlı dar bir etek ve altında ipek tozluklarla haberci üniforması giymiş olan nefessiz kalmış genç bir kadın, koşarak yanına geldi. "Plato!"

"Evet," dedi Dalinar içini çekerek. "Sadeas askerlerini mi gönderiyor?"

"Hayır, komutanım," dedi kadın, yanakları koşusundan kırmızıydı. "Değil... Onu... O uçurumların *içinden* geldi."

Dalinar kaşlarını çatarak keskince kadına baktı. "Kim?"

"Stormblessed."

◆
◆ ◆

Dalinar bütün yolu koşarak gitti.

Kampın kıyısındaki normalde plato saldırılarından dönen yaralılara bakmak için ayrılmış olan triyaj çadırına yaklaştığı zaman, yolu kapatan kobalt mavi üniformalı askerler yüzünden içeriyi göremedi. Bir hekim onlara bağırarak geri çekilmelerini ve ona yer açmalarını söylüyordu.

Adamların bazıları Dalinar'ı gördüler ve selam vererek hızla yolundan çekildiler. Maviler bir fırtınanın savurduğu sular gibi ayrıldı.

Ve işte oradaydı. Perişandı, saçı düğümler hâlinde katılaşmıştı, yüzü çizikli ve bacağı doğaçlama bir bandaja sarılmıştı. Bir triyaj masasının üzerinde oturmuş ve ceketini çıkarmıştı, yanındaki masanın üzerinde duruyordu, sarmaşığa benzer bir şeyle bağlanarak dairesel bir bohça şekline gelmişti.

Dalinar yaklaşırken Kaladin başını kaldırdı, sonra da ayağa kalkmak için hareketlendi.

"Asker, dur..." diye başladı Dalinar ama Kaladin dinlemedi. Kendini çekerek ayağa kaldırdı, yaralı bacağına destek olmak için bir mızrak kullanıyordu. Sonra elini göğsüne kaldırdı, yavaş bir hareketti, sanki koluna ağırlıklar bağlanmıştı. Bu, Dalinar'ın tahminine göre, hayatında gördüğü en yorgun selamdı.

"Komutanım," dedi Kaladin. Kaladin'in etrafında tozdan minik hortumlara benzeyen yorgunluksprenleri uçuşuyordu.

"Nasıl..." dedi Dalinar. "Sen uçurumun *içine* düştün!"

"Kafa üstü düştüm, komutanım," dedi Kaladin. "Ve neyse ki, ben özellikle kalın kafalıyım."

"Ama..."

Kaladin içini çekerek mızrağına yaslandı. "Affedersiniz, komutanım. Nasıl kurtulduğumu gerçekten bilmiyorum. Bazı sprenler vardı, diye düşünüyoruz. Her neyse, ben uçurumların içinden yürüyerek geri geldim. Yapılacak bir görevim vardı." Yan tarafa doğru başıyla işaret etti.

Dalinar triyaj çadırının daha da içlerinde ilk başta fark etmediği birini gördü. Kızıl saçlar ve yırtık giysilerden oluşmuş bir düğüm olan Shallan Davar, bir grup hekimin arasında oturuyordu.

"Bir müstakbel gelin, sağ salim olarak teslim edildi," dedi Kaladin. "Ambalajı biraz zarar gördüğü için kusura bakmayın."

"Ama bir yücefırtına vardı!" dedi Dalinar.

"Biz gerçekten de ondan önce geri dönmek istemiştik," dedi Kaladin. "Korkarım yolda bazı sorunlarla karşılaştık." Halsiz hareketlerle, bıçağını çıkardı ve yanındaki bohçanın üstündeki sarmaşıkları kesti. "Herkes yakınlardaki uçurumların içinde gezinen bir uçurumşeytanı olduğunu söyleyip duruyordu ya?"

"Evet..."

Kaladin ceketinin geri kalanlarını çekip masadan alarak, devasa yeşil bir mücevheri ortaya çıkardı. Yumrulu ve kesilmemiş olsa da, mücevherkalp güçlü bir işsel ışıkla yanıyordu.

"Evet," dedi Kaladin mücevherkalbi bir eliyle alıp Dalinar'ın önünde yere atarak. "Biz onu da sizin için hallettik, komutanım." Bir göz kırpışı içinde yorgunluksprenlerinin yerini şansprenleri almıştı.

Dalinar yuvarlanarak çizmesinin ucuna gelen mücevherkalbe dilsizce gözlerini dikti, ışığı neredeyse kör ediciydi.

"Aman, o kadar da melodramatik olma, köprücü," diye seslendi Shallan. "Berrakbey Dalinar, biz yaratığı uçurumun içinde çoktan ölmüş ve çürür hâlde bulduk. Yücefırtınadan kurtulmak için onun üstüne tırmanıp, platonun kenarındaki bir çatlağın içine sığınarak yağmurların dinmesini bekledik. Mücevherkalbi çıkarabilmemizin tek nedeni yaratığın yarı yarıya çürümüş olmasıydı."

Kaladin kaşlarını çatarak ona doğru baktı. Neredeyse anında tekrar Dalinar'a doğru döndü. "Evet," dedi Kaladin. "Öyle oldu."

O Shallan'dan çok daha kötü bir yalancıydı.

Amaram ve Navani en sonunda geldiler, biri öbürüne refakat etmek için geride kalmıştı. Shallan'ı görünce Navani'nin nefesi kesildi, sonra ona doğru koşarak sinirle hekimleri azarlamaya başladı. Saçının ve elbisesinin berbat durumuna rağmen, Kaladin'den çok daha iyi bir durumdaymış gibi görünen Shallan'ın etrafında telaşla yaygara yapıyordu. Saniyeler içinde Navani, Shallan'ı açıktaki tenini örtmek için bir battaniyeye sardırmış, sonra Dalinar'ın yerleşkesinde Shallan'ın istediği sırayla sıcak bir banyo ve yemek hazırlanması için bir haberci göndermişti.

Dalinar kendini gülümserken buldu. Navani, Shallan'ın bunların hiçbirinin gerekli olmadığı konusundaki itirazlarını özellikle duymazdan geliyordu. Anne baltatazısı en sonunda dışarı çıkmıştı. Görünüşe Shallan artık bir yabancı değil, onun eniklerinden

biriydi ve Navani'yle yavrularından birinin arasına giren adama ya da kadına ancak Chana yardım edebilirdi.

"Komutanım," dedi Kaladin en sonunda hekimlerin onu masaya geri yerleştirmesine izin vererek. "Askerler ikmâl malzemelerini topluyor. Taburlar toplanıyor. Seferiniz?"

"Senin endişe etmene gerek yok, asker," dedi Dalinar. "Senden şu hâlinde beni korumanı bekleyecek değilim."

"Komutanım," dedi Kaladin daha da alçak sesle. "Berrakhanım Shallan orada bir şey buldu. Sizin bilmeniz gereken bir şey. Yola çıkmadan önce onunla konuşun."

"Konuşurum," dedi Dalinar. Bir an için bekledi, sonra elini sallayarak hekimleri uzaklaştırdı. Kaladin acil bir tehlike içindeymiş gibi görünmüyordu. Dalinar yanına yaklaşarak eğildi. "Adamların seni bekledi, Stormblessed. Onlar yemek yemediler, üçer vardiya nöbet tuttular. Eğer ben araya girmeseydim, onların yücefırtınanın sırasında bile uçurumların başında oturup beklemeye kalkacaklarından şüpheleniyorum."

"Onlar iyi askerler," dedi Kaladin.

"Daha fazlası var. Onlar senin geri döneceğini *biliyorlardı*. Onların senin hakkında bildiği ama benim bilmediğim şey ne?"

Kaladin Dalinar'ın gözlerinin içine baktı.

"Seni arıyordum, değil mi?" dedi Dalinar. "Bütün bu zaman boyunca, farkına bile varmadan."

Kaladin başını çevirdi. "Hayır, komutanım. Belki bir zamanlar ama... Ben sadece sizin gördüğünüz şeyim ama düşündüğünüz şey değilim. Üzgünüm."

Dalinar homurdanarak Kaladin'in yüzünü inceledi. Neredeyse düşünmüştü ki... Ama belki de değil.

"Ona neye ihtiyacı varsa ya da ne istiyorsa verin," dedi Dalinar hekimler yaklaşırlarken. "Bu adam bir kahraman. Yine."

Geri çekilerek köprücülerin başına üşüşmelerine neden oldu. Bu da, elbette ki, hekimlerin onları tekrar azarlamaya başlamasına neden oldu. Amaram *nereye* gitmişti? O daha birkaç dakika önce buradaydı. Shallan için olan tahtırevan gelirken, Dalinar takip etmeye ve Kaladin'in kızın bulduğunu söylediği şeyin tam olarak ne olduğunu öğrenmeye karar verdi.

◆
◆ ◆

Bir saat sonra, Shallan ılık battaniyelerden bir yuvanın içinde kıvrılmıştı, ensesindeki ıslak saçları çiçekli parfüm kokuyordu. Navani'nin elbiselerinden birini giymişti, onun için fazlasıyla büyüktü. Shallan kendisini annesinin elbiselerine bürünmüş bir çocuk gibi hissediyordu. Bu, belki de, tam olarak olduğu şeydi. Navani'nin ani şefkati beklenmedikti ama Shallan ona kesinlikle itiraz etmeyecekti.

Banyo muhteşemdi. Shallan bu kanepenin üzerinde kıvrılmak ve on gün boyunca uyumak istiyordu. Şu an için ise, bir sonsuzlukmuş gibi gelen bir süreden sonra ilk defa temiz, sıcak ve güvende olmanın belirgin duygusunun tadını çıkarıyordu.

"Onu götüremezsin, Dalinar." Navani'nin sesi, Shallan'ın kanepesinin yanındaki masanın üzerinde duran Desen'den geliyordu. Shallan banyodayken onları dinlemesi için Desen'i gönderdiği için bir an bile pişmanlık hissetmemişti. Ne de olsa, ondan bahsediyorlardı.

"Bu harita..." dedi Dalinar'ın sesi.

"Sana daha iyi bir harita çizebilir ve sen de onu götürürsün."

"O görmediği şeyi çizemez, Navani. Biz o yöne doğru ilerlediğimiz zaman, Ovalar'ın deseninin merkezini çizebilmesi için onun da orada olması gerek, bizim yanımızda."

"Başka biri..."

"Bunu yapmayı başka hiç kimse başaramadı," dedi Dalinar, sesi huşu içinde gibiydi. "Dört yıl ve bizim gözcülerimizin ya da haritacılarımızın hiçbirisi deseni göremedi. Eğer biz Parshendileri bulacaksak, ona ihtiyacım olacak. Üzgünüm."

Shallan yüzünü buruşturdu. Çizim yeteneğini gizli tutmakta çok iyi bir iş çıkaramıyordu.

"O korkunç yerden daha *yeni* geri döndü," dedi Navani'nin sesi.

"Ben benzer bir kazanın olmasına izin vermeyeceğim. O güvende olacak."

"Eğer hepiniz ölmezseniz," diye tersledi Navani. "Eğer bütün bu sefer bir felaket olmazsa. O zaman her şeyim elimden alınacak. Yine." Desen durdu, sonra kendi sesiyle konuşmaya devam etti. "Bu nokta onlar bir süre sarıldılar ve duyamadığım bir şeyler fısıldadılar. Ondan sonra *iyice* yaklaştılar bazı ilginç sesler çıkardılar. Ben o sesleri de..."

"Hayır," dedi Shallan kızararak. "Fazla özel."

"Pekâlâ."

"Onlarla gitmem gerekiyor," dedi Shallan. "O Harap Ovalar haritasını tamamlamam ve Fırtınamevki'yi antik haritalarıyla bağdaştırmanın bir yolunu bulmam gerek."

Yeminkapısı'nı bulmanın tek yolu buydu. *Eğer Ovalar'ı harap eden şey her neyse onunla yok edilmediği varsayılırsa,* diye düşündü Shallan. *Ve, eğer bulacak olsam bile, açmayı başarabilecek miyim?* Sadece Parlayan Şövalyeler'den birinin yolu açabileceği söylenirdi.

"Desen," dedi hafifçe, bir kupa ısıtılmış şarabı kavramıştı. "Ben bir Parlayan değilim, değil mi?"

"Sanmıyorum," dedi Desen. "Daha değil. İnanıyorum ki yapılması gereken daha çok şey var, ama emin olamıyorum."

"Nasıl bilemeyebilirsin?"

"Parlayan Şövalyeler var olduğu zamanlar ben, ben değildim. Bunu açıklaması karmaşık. Ben her zaman vardım. Bizler insanlar gibi 'doğmayız' ve insanlar gibi gerçekten ölemeyiz. Desenler ebedidir, ateş gibi, rüzgâr gibi. Tüm sprenler gibi. Ancak ben bu durumda değildim. Benim... Farkındalığım yoktu."

"Akılsız bir spren miydin?" dedi Shallan. "Resim çizdiğim zaman etrafımda toplananlar gibi mi?"

"Ondan daha azı," dedi Desen. "Ben... Her şeydim. Her şeydeydim. Bunu açıklayamıyorum. Dil yetersiz. Sayılara ihtiyacım olur."

"Mutlaka aranızda başkaları vardır ama," dedi Shallan. "Daha yaşlı Muğlaklar? O zamanlar hayatta olan birileri?"

"Hayır," dedi Desen hafifçe. "Bağı tecrübe edenlerin hiçbirisi kurtulmadı."

"Tek bir tane bile mi?"

"Hepsi öldü," dedi Desen. "Bize göre, bu onların akılsız oldukları anlamına gelir, çünkü bir kuvvet gerçek anlamda yok edilemez. O yaşlı olanlar artık doğadaki desenler, doğmamış Muğlaklar gibi. Biz onları tamir etmeye çalıştık. İşe yaramıyor. Mmmm. Belki eğer şövalyeleri hâlâ hayatta olsalardı, bir şeyler yapılabilirdi..."

Fırtınababa. Shallan etrafındaki battaniyeyi iyice üzerine çekti. "Bütün bir halk tamamen mi öldü?"

"Sadece bir halk değil," dedi Desen ciddiyetle. "Pek çok. O zamanlar aklı olan sprenler daha az bulunuyordu ve birkaç spren halkının üyelerinin büyük çoğunlukları bağlanmıştı. Çok azı sağ kaldı. Sizin Fırtınababa dediğiniz. Bazı diğerleri. Geri kalanları, binlercemiz, *olay* olduğu zaman öldü. Siz buna Hıyanet diyorsunuz."

"Seni öldüreceğimden emin olmana şaşmamak gerek."

"Bu kaçınılmaz," dedi Desen. "Sen de eninde sonunda yeminlerine ihanet edecek, zihnimi yok edip, beni öldüreceksin; ama fırsat bedeline değer. Benim türüm fazla sabit. Biz her zaman değişiyoruz, evet, ama aynı şekilde değişiyoruz. Tekrar ve tekrar. Bunu açıklaması zor. Ama siz, siz *canlısınız*. Buraya, sizin bu dünyanıza gelmek için ben pek çok şeyden vazgeçmek zorunda kaldım. Geçiş... Travmatikti. Hafızam yavaş yavaş geri dönüyor ama fırsattan memnunum. Evet. Mmm."

"Sadece bir Parlayan yolu açabilir," dedi Shallan, sonra şarabından bir yudum aldı. İçinde oluşturduğu sıcaklıktan hoşlanıyordu. "Ama neden ya da nasıl olduğunu bilmiyoruz. Belki ben açmaya yetecek kadar Parlayan sayılabilirim."

"Belki," dedi Desen. "Ya da sen ilerleyebilirsin. Daha fazlasına dönüşebilirsin. Yapman gereken bir şey daha *var*."

"Sözler mi?" dedi Shallan.

"Sen, Sözler'i söyledin," dedi Desen. "Sen onları çok uzun zaman önce söyledin. Hayır... Eksik olan şey Sözler değil. Gerçek."

"Sen yalanları tercih ediyorsun."

"Mmm. Evet ve sen bir yalansın. Güçlü bir yalan. Ama senin yaptığın şey *sadece* yalan değil. Doğru ve yalanın karışımı. Senin ikisini de anlaman gerekiyor."

Shallan oturma odasının kapıları çarpılarak açılana kadar düşünceler içinde oturup, şarabını bitirdi. Adolin içeri girdi. Durdu, ona bakarken gözlerini kocaman açmıştı.

Shallan ayağa kalkarak gülümsedi. "Görünüşe göre ben düzgün bir şekilde..."

Adolin bir kucaklamayla onu kavrarken sesi kesildi. Lanet. Halbuki çok da zekice bir espri hazırlamıştı. Bütün banyo boyunca onun üzerine çalışmıştı.

Yine de, sarılma güzeldi. Bu Adolin'in şimdiye kadar fiziksel olarak en cüretkâr hareketi olmuştu. İmkânsız bir yolculuktan sağ çıkmanın faydaları da vardı. Shallan

kollarını onun etrafına doladı, üniformasının altındaki sırt kaslarını hissetti, kolonyasını içine çekti. Adolin birkaç kalp atışı boyunca onu tuttu. Yetmezdi. Başını çevirdi ve zorlayarak Adolin'i öptü, ağzı onunkinin üzerini kaplamıştı, sıkı sıkı sarılıyordu.

Adolin öpücüğün içinde eridi ve geriye çekilmedi. Neden sonra, mükemmel an sona erdi. Adolin onun başını ellerinin arasına aldı, gözlerinin içine baktı ve gülümsedi. Sonra onu bir diğer kucaklamayla kavradı ve o taşkın, keskin kahkahasını attı. *Gerçek* bir kahkaha, Shallan'ın o çok sevdiği.

"Neredeydin?" diye sordu Shallan.

"Birer birer öbür yüceprensleri ziyaret ediyor ve babamın son ültimatomunu veriyordum: Bu saldırıda bize katılın ya da sonsuza kadar İntikam Paktı'nı yerine getirmeyi reddedenler olarak bilinin," dedi Adolin. "Babam bana yapacak bir şeyler vermenin dikkatimi... Ee, senden uzaklaştırmaya yardım edeceğini düşünmüştü."

Geriye doğru çekilerek Shallan'ı kollarından tuttu ve ona şapşal bir gülümseme gönderdi.

"Sana çizecek resimlerim var," dedi Shallan sırıtarak karşılık verirken. "Bir uçurumşeytanı gördüm."

"Ölü bir tane, değil mi?"

"Zavallı şey."

"Zavallı şey mi?" dedi Adolin gülerek. "Shallan, eğer sen canlı bir tane görmüş olsaydın, kesinlikle ölmüş olurdun!"

"Neredeyse kesinlikle."

"Ben hâlâ inanamıyorum... Yâni, sen düştün. Benim seni kurtarmam gerekirdi. Shallan, özür diliyorum. Ben ilk önce babama koştum..."

"Sen yapman gereken şeyi yaptın," dedi Shallan. "O köprünün üzerinde olan hiçbir kişi, babanın yerine bizden birini kurtarmanı istemezdi."

Adolin ona bir kere daha sarıldı. "Eh, bunun bir daha olmasına izin vermeyeceğim. Benzer hiçbir şey olmayacak. Seni koruyacağım, Shallan."

Shallan katılaştı.

"Senin bir daha zarar görmeyeceğinden *emin olacağım,"* dedi Adolin şiddetle. "Babamı hedefleyen bir suikast girişimine yakalanabileceğin aklıma gelmeliydi. Bir daha asla öyle bir durumda olmayacağını garantileyeceğiz."

Shallan ondan geriye çekildi.

"Shallan? Merak etme," dedi Adolin. "Sana dokunamayacaklar. Seni koruyacağım. Seni..."

"Öyle şeyler söyleme," diye tısladı Shallan.

"Ne?" Adolin elini saçlarının içinden geçirdi.

"Sadece yapma," dedi Shallan titreyerek.

"Bunu yapan adam, kolu çeken, o öldü," dedi Adolin. "Ondan mı korkuyorsun? O biz ondan cevaplar alamadan önce zehirlendi, gerçi onun Sadeas'ın adamı olduğundan eminiz, ama senin onun hakkında endişelenmene gerek yok."

"Ben neyi istiyorsam, onun hakkında endişe edeceğim," dedi Shallan. "Benim korunmaya ihtiyacım yok."

"Ama..."

"Yok!" dedi Shallan. Nefesini alıp vererek kendisini sakinleştirdi. Uzandı ve Adolin'in elini tuttu. "Ben bir daha kafese konulmayacağım, Adolin."

"Bir daha?"

"Bu önemli değil." Shallan onun elini kaldırdı ve parmaklarını onunkilerin içine geçirdi. "Endişeni takdir ediyorum. Önemli olan tek şey bu."

Ama ben senin, ya da başka herhangi birisinin, bana saklanacak bir şey muamelesi yapmasına izin vermeyeceğim. Asla, bir daha asla.

Dalinar çalışma odasının kapısını açarak ilk önce Navani'ye yol verdi, sonra onun arkasından odaya girdi. Navani huzurlu görünüyordu, yüzü bir maskeydi.

"Çocuğum," dedi Dalinar Shallan'a. "Senden isteyeceğim biraz zor bir şey var."

"Ne isterseniz, Berrakbey," dedi Shallan eğilerek. "Ama benim de sizden karşılığında isteyeceğim bir şey var."

"Nedir?"

"Seferinizde size eşlik etmem gerekiyor."

Dalinar gülümseyerek Navani'ye bir bakış attı. Kadın tepki vermedi. Duygularına *ne kadar iyi hâkim oluyor,* diye düşündü Shallan. *Onun ne düşündüğünü hiç okuyamıyorum.* Bu öğrenmesi faydalı bir beceri olurdu.

"Ben Harap Ovalar'ın üzerinde antik bir şehrin kalıntılarının gizli olduğuna inanıyorum," dedi Shallan tekrar Dalinar'a bakarak. "Jasnah onu arıyordu. O yüzden, ben de öyle yapmalıyım."

"Bu sefer tehlikeli olacak," dedi Navani. "Sen riskleri anlıyor musun, çocuğum?"

"Evet."

"İnsan yakın zamandaki çileni göz önüne alındığı zaman, bir süre için korunmak isteyeceğini düşünür," diye devam etti Navani.

"Ee, ben ona öyle şeyler söylemezdim, yenge," dedi Adolin başını kaşıyarak. "O böyle şeylerde biraz tuhaf."

"Bu bir tuhaflık meselesi değil," dedi Shallan başını yükseğe kaldırarak. "Benim bir görevim var."

"O zaman izin vereceğim," dedi Dalinar. O görevlerle ilgili olan her şeyden hoşlanıyordu.

"Bu harita," dedi Dalinar odayı aşıp, Shallan'ın uçurumların içinden geçen yolunu ayrıntılı olarak gösteren kırışmış haritayı kaldırarak. "Navani'nin âlimleri bunun ellerinde olan her türlü harita kadar isabetli olduğunu söylüyor. Sen bunu gerçekten de genişletebilir misin? Bütün Harap Ovalar'ın bir haritasını oluşturabilir misin?"

"Evet." Özellikle de bazı ayrıntıları eklemek için Amaram'ın haritasından hatırladıklarını kullanacak olursa. "Ama Berrakbey, ben bir öneride bulunabilir miyim?"

"Söyle."

"Parshmenlerinizi savaş kampında bırakın," dedi.

Dalinar kaşlarını çattı.

"Bunun sebebini kesin olarak açıklayamıyorum ama Jasnah onların tehlikeli olduklarını hissediyordu," dedi Shallan. "Özellikle de Ovalar'ın içine götürmek için.

Eğer yardımımı istiyorsanız, eğer sizin için bu haritayı yaratmakta bana güveniyorsanız, o zaman bana bir tek bu noktada güvenin. Parshmenleri bırakın. Bu sefere onlar olmadan çıkın."

Dalinar omzunu silken Navani'ye bir bakış attı. "Bir kere eşyalarımız toplandığı zaman, onlara *gerçekten* gerek kalmayacak... Sadece kendi çadırlarını kurmak zorunda kalacak olan subaylara rahatsızlık verir."

Dalinar düşündü, Shallan'ın isteğini değerlendiriyordu. "Bu Jasnah'nın notlarından mı geliyor?" diye sordu.

Shallan başını sallayarak onayladı. Neyse ki, yan taraftan Adolin de ekledi. "O bana da birazını anlatmıştı baba. Onu dinlemelisin."

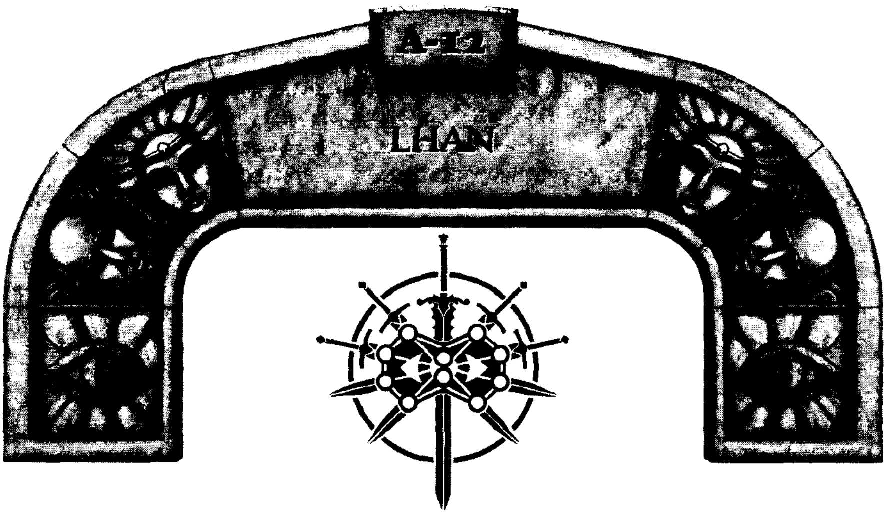
Shallan ona müteşekkir bir gülümseme gönderdi.

"O zaman öyle olsun," dedi Dalinar. "Eşyalarını topla ve amcan Sebarial'a haber gönder, Berrakhanım. Biz bir saate kadar yola çıkıyoruz. Parshmenler olmadan."

DÖRDÜNCÜ KISMIN SONU

ARA SÖZ

LHAN • ESHONAİ • TARAVANGİAN

"Tebrikler," dedi Birader Lhan. "Sen dünyadaki en kolay işi kapmayı başardın."

Genç ardent dudaklarını büzerek onu baştan aşağı inceledi. Belli ki kız yeni hocasının şişman, mahmur ve hafifçe sarhoş olmasını beklememişti.

"Beni... Atadıkları *kıdemli* ardent sen misin?"

"Benim atanmış olduğum," diye düzeltti Birader Lhan bir kolunu genç kadının omzuna dolarken. "Senin nasıl resmî bir şekilde konuşacağını öğrenmen gerek. Kraliçe Aesudan etrafındakilerin kültürlü olduklarını hissetmeyi sever. Bu onun da kendisini onların gıyabında kültürlü hissetmesini sağlıyor. Benim işim seni bu noktalar konusunda eğitmek."

"Burada Kholinar'da bir yıldan daha uzun süredir ardentlik yapıyorum," dedi kadın. "Hiç de eğitilmeye ihtiyacımın olduğunu..."

"Evet, evet," dedi Birader Lhan onu manastırın girişinden uzaklaştırırken. "Ben sadece, görüyorsun ki, üstlerin senin biraz fazladan yönlendirilmeye ihtiyacının olduğunu söylüyorlar. Kraliçenin maiyetine atanmak muhteşem bir ayrıcalık! Senin de bir miktar... Ee... Anladığım kadarıyla, ısrarla istemiş olduğun bir tanesi."

Kadın onunla birlikte yürüdü ve her adımı gönülsüzlüğünü ortaya koyuyordu. Ya da belki de şaşkınlığını. Duvarlarında on lambanın olduğu yuvarlak bir oda olan Hatıralar Halkası'na girdiler, her antik Çağ Krallığı için bir taneydi. On birinci bir lamba Asude Saraylar'ı temsil ediyordu ve duvara yerleştirilmiş olan törensel büyük bir anahtar deliği de, ardentlerin sınırları kabul etmemelerinin ve sadece insanların kalplerinin içlerine bakmalarının gerekliliğini temsil ediyordu... Ya da öyle bir şeyleri. Eğer dürüst olmak gerekirse Lhan emin değildi..

Hatıralar Halkası'ndan çıkınca manastır binalarının arasındaki üstü kapalı yürüyüş yollarından bir tanesine geçtiler, hafif bir yağmur çatılara serpiştiriyordu. Yürüyüş yollarının son ayağı, günyolu, Kholinar'ın harika bir manzarasını sunuyordu; ya da en azından açık bir günde. Bugün bile hem tapınak, hem de yüksek saray düz bir tepenin üzerine kurulmuş olduğu için Lhan şehrin büyük bir kısmını görebiliyordu.

Bazıları Yaradan'ın kendisinin Kholinar'ı kayalara çizdiğini, hünerli bir parmakla zeminin büyük parçalarını kesip çıkarmış olduğunu söylerdi. Lhan onun o zaman ne

kadar sarhoş olduğunu merak etti. Ha, şehir güzeldi ama bu aklı tam olarak yerinde olmayan bir sanatçının güzelliğiydi. Kayalar yokuşlu tepeler ve derin yamaçlı vadiler şeklini almıştı ve taşlar kesildiği zaman, binlerce pırıltılı kırmızı, beyaz, sarı ve turuncu katmanı açığa çıkarmışlardı.

En görkemli kaya oluşumları Rüzgârbıçakları'ydı; devasa, dalgalı kaya sırtları şehrin içinden geçiyorlardı. Yanları renkli katmanlarla harika biçimde çizgilenmiş olan sırtlar beklenmedik şekillerde bükülüyor, kıvrılıyor, yükseliyor ve alçalıyorlardı; sanki okyanustan dışarı sıçrayan balıklar gibiydi. Bütün bunların rüzgârların bu bölgeden esme şekli ile bir ilgisi olduğu söyleniyordu. Lhan'ın bunun ne olduğunu araştırmaya gerçekten de istiyordu. Bugün, yarın, bir ara.

Terlikli ayaklar parlak mermerin üzerine yumuşakça düşüyor, Lhan kıza yol gösterirken yağmurun sesine eşlik ediyorlardı; adı neydi onun? "Şu şehre bak," dedi Lhan. "Oradaki herkesin çalışması gerekiyor, açıkgözlerin bile. Ayakkabıcıların ayakkabı yapması, camcıların cam yapması, fırıncıların... Fırın yapması? Yok, onlar ekmek yapıyordu. Hay Cehennem. Fırınları kim yapıyor o zaman?"

"Bilmiyorum," dedi genç kadın yumuşak bir şekilde.

"Eh, bizim için bir önemi yok. Görüyorsun, bizim tek bir işimiz var ve bu da kolay bir iş. Kraliçeye hizmet etmek."

"Bu kolay bir iş değil."

"Ama öyle!" dedi Lhan. "Hepimiz aynı şekilde hizmet ettiğimiz sürece. Çok... Ee... Dikkatli bir şekilde."

"Bizler dalkavuğuz," dedi genç kadın gözlerini şehre doğru dikerek. "Kraliçenin ardentleri ona sadece kendi duymak istediği şeyleri söylüyorlar."

"Ah, işte biz de oraya geliyoruz, konunun özünde." Lhan onun kolunu sıvazladı. Neydi onun adı? Lhan'a söylemişlerdi...

Pai. Pek Alethi gibi bir isim değildi; büyük olasılıkla bunu ardent yapıldıktan sonra seçmişti. Böyle şeyler olurdu. Yeni bir hayat, yeni bir isim, çoğu zaman da basit bir tanesi.

"Görüyorsun Pai," dedi onun tepki verip vermediğini görmek için izliyordu. Evet, görünüşe göre Lhan ismi doğru hatırlamıştı. Hafızası güçleniyor olmalıydı. "İşte üstlerinin de seninle konuşmamı istedikleri şey buydu. Onlar senin eğer düzgün bir şekilde yönlendirilmezsen, burada Kholinar'da bir parça fırtına koparabileceğinden korkuyorlar. Bunu kimse istemiyor."

Lhan ve Pai günyolu boyunca başka ardentlerin yanlarından geçiyordu ve Lhan da onlara başıyla selam veriyordu. Kraliçenin çok sayıda ardenti vardı. *Pek* çok sayıda.

"Durum şu," dedi Lhan. "Kraliçe... O bazen bir ihtimal Yaradan'ın ondan memnun olmadığından endişe ediyor."

"Haklı olarak," dedi Pai. "O..."

"Hişt, sus," dedi Lhan irkilerek. "Sen sadece... Sus. Dinle. Kraliçe düşünüyor ki, eğer o ardentlerine iyi davranırsa, bu ona, tabiri caizse fırtınaları Yaradan'ın lütfunu kazandırabilir. Güzel yemekler. Güzel cüppeler. Muhteşem odalar. Ne istersek onu yapmak için bol bol boş zaman. O doğru yolda olduğunu düşündüğü sürece bizler bu şeylere sahip olabiliyoruz."

"Bizim görevimiz ona gerçeği vermek."

"Öyle yapıyoruz!" dedi Lhan. "O Yaradan'ın seçilmişi, değil mi? Kral Elhokar'ın karısı, o Harap Ovalar'daki kral katillerine karşı kutsal bir misilleme savaşına gitmişken, buradaki hükümdar o. Onun hayatı çok zor."

"O her gece ziyafet veriyor," diye fısıldadı Pai. "Sefahate ve taşkınlığa batmış. Alethkar sürünürken o parayı boşa harcıyor. Taşra şehirlerinde insanlar açlıktan ölürken yiyeceklerini buraya gönderiyor, bunun ihtiyacı olan askerlere ulaştırılacak olduğu düşüncesiyle. Kraliçe ilgilenmeye zahmet edemediği için bunlar çürüyor."

"Harap Ovalar'da bol bol yiyecekleri var onların," dedi Lhan. "Orada onların kulaklarından mücevher akıyor. Ve burada da hiç kimse açlıktan ölmüyor. Sen abartıyorsun. Hayat güzel."

"Eğer kraliçe ya da onun yalakalarından birisiysen öyle. O Dilencilerin Ziyafetleri'ni bile iptal etti. Bu tiksindirici."

Lhan içten içe inledi. Bu kız... Bu kız zor olacaktı. Onu nasıl ikna edebilirdi? Lhan çocuğun kendisini tehlikeye atacak herhangi bir şey yapmasını istemezdi. Ya da, eh, onu. Özellikle de onu.

Sarayın muhteşem doğu salonuna girdiler. Buradaki oymalı sütunlar tüm zamanların en büyük sanat eserlerinden bir tanesi sayılıyordu ve insan geçmişi ta gölgegünlerin ötesine kadar takip edebiliyordu. Zemindeki işlemeler ustacaydı, Ruhdökülmüş kristalden kurdelelerin altına yerleştirilmiş ışık saçan altınlar vardı. Zemin mozaiklerinin altından derecikler gibi akıyorlardı. Tavan da büyük ardent ressam Oolelen'in kendisi tarafından süslenmişti, doğudan esmekte olan bir fırtınayı betimliyordu.

Bütün bunların hepsi Pai'nin onlara gösterdiği hürmete bakılırsa, hendekteki krem de olabilirdi. O sanki sadece ardentlerin güzelliğin tadım çıkararak etrafta dolaşmakta olduklarını görüyormuş gibiydi. Ve yemek yiyerek. Ve Majesteleri için yeni şiirler yazarak; gerçi dürüst olmak gerekirse Lhan o türden şeylerden kaçınıyordu. Onlar işe benziyordu.

Belki de Pai'nin tavrı bir kıskançlık kalıntısından kaynaklanıyordu. Bazı ardentler kraliçenin kişisel seçilmişlerine gıpta ederdi. Lhan artık onun olan bazı konforları açıklamaya çalıştı; sıcak banyolar, kraliçenin kişisel ahırlarını kullanarak at gezileri, müzik ve sanat...

Pai'nin suratı her yeni maddeyle daha da karardı. Eyvah. Bu işe yaramıyordu. Yeni plan.

"Bu taraftan," dedi Lhan kızı merdivenlere doğru yönlendirerek. "Sana göstermek istediğim bir şey var."

Merdivenler sarayın derinliklerine doğru döne döne iniyordu. Lhan burayı seviyordu, her parçasını. Beyaz taş duvarlar, altın küre lambalar ve bir *tarih*. Kholinar hiçbir zaman yağmalanmamıştı. Hiyerokrasi'nin çöküşünden sonraki kargaşa sırasında bu kadere uğramamış olan çok az sayıdaki doğu şehrinden biriydi. Saray bir keresinde yanmıştı ama o yangın doğu kanadını yuttuktan sonra dinmişti. Rener'in mucizesi diyorlardı buna. Bir yücefırtınanın gelişi yangını söndürmüştü. Lhan oranın şimdi üç yüz yıl sonra hâlâ duman koktuğuna yemin edebilirdi. Ve...

Ha, evet. Kız. Merdivenlerden aşağı inmeye devam ettiler ve en sonunda saray mutfaklarına girdiler. Öğlen yemeği bitmişti, gerçi bu Lhan'ın geçerlerken tezgâhtan Herdaz usulü bir tabak kızarmış ekmek kapmasına engel değildi. Herhangi bir anda

kendilerini acıkmış olarak bulabilecek olan kraliçenin gözdeleri için bol bol yemek hazır olurdu. Düzgün bir dalkavuk olmak iştahı epey bir açabiliyordu.

"Beni egzotik yemeklerle mi kandırmaya çalışıyorsun?" diye sordu Pai. "Son beş yıl boyunca her yemekte sadece bir kâse haşlanmış tallew yedim, özel durumlar için bir parça meyve vardı. Bunlar beni baştan çıkarmayacak."

Lhan olduğu yerde kaldı. "Sen ciddi değilsin, değil mi?"

Pai başıyla onayladı.

"Senin *derdin* ne?"

Pai kızardı. "Ben Feragat Vakfı'ndanım. Vücudumun fiziksel ihtiyaçlar olmadan nasıl yaşar tecrübe etmek istediğim için..."

"Bu benim düşündüğümden bile beter," dedi Lhan, kızı elinden tutup mutfaklar boyunca çekerek. Arkaya yakın, dışarıdaki malzemelerin getirildiği ve çöplerin götürüldüğü servis avlusuna açılan kapıyı buldular. Orada bir tente tarafından yağmurdan korunmakta olan yenmemiş yemek yığınlarını vardı.

Pai'nin nefesi kesildi. "Bu nasıl bir israf! Sen beni buraya bir fırtına *koparmamaya* ikna etmek için mi getirdin? Tam tersini yapıyorsun!"

"Bütün bunların hepsini alan ve fakirlere dağıtan bir ardent vardı eskiden," dedi Lhan. "Birkaç yıl önce öldü. O zamandan beri, bunu halletmek için diğerleri biraz çaba harcadılar. Fazla değil ama, biraz. Yiyecek eninde sonunda götürülüyor, çoğu zaman dilenciler karıştırsın diye meydana boşaltılıyor. O zamana kadar büyük ölçüde çürümüş oluyor."

Fırtınalar adına. Lhan neredeyse onun kızgınlığının sıcaklığını hissedebiliyordu.

"Şimdi," dedi Lhan. "Eğer aramızda tek açlığı iyilik yapmak olan bir ardent olsaydı, onun ne kadar çok şey başarabileceğini bir düşün. Yahu, sırf boşa giden şeylerle yüzlerce kişiyi besleyebilirdi."

Pai çürümüş meyve yığınlarına, şimdi yağmurdan mahvolmuş açık tahıl çuvallarına ateş püsküren gözlerle baktı.

"Şimdi," dedi Lhan. "Gel bir de tersini düşünelim. Eğer bir ardent bizim sahip olduklarımızı elimizden almaya çalışacak olursa... Eh, ona ne olabilir?"

"Bu bir tehdit mi?" diye sordu Pai hafifçe. "Ben fiziksel zarardan korkmam."

"Fırtınalar adına," dedi Lhan. "Bizim sana... Kızım, ben sabahları *terliklerimi* başka birisine giydirtiyorum. Kalın kafalı olma. Sana zarar verecek değiliz. Zahmete değmez." Lhan titredi. "Sen buradan gönderilirsin, hızla ve sessizce."

"Ben ondan da korkmuyorum."

"Senin hiçbir şeyden korktuğunu sanmıyorum," dedi Lhan. "Belki biraz eğlenmek dışında. Ama eğer sen buradan gönderilirsen, bunun kime ne faydası olur? Bizim hayatlarımız değişmez, kraliçe aynı kalır ve şuradaki bu yiyecekler de çürümeye devam eder. Ama eğer sen burada *kalırsan*, iyi bir şeyler yapabilirsin. Kim bilir, belki sen örnek davranışın hepimizin ıslah olmasına yardımcı olur, hı?"

Lhan onun omzunu sıvazladı. "Birkaç dakika bunu düşün. Ben gidip ekmeğimi bitirmek istiyorum." Birkaç kere omzunun üzerinden bakıp kontrol ederek uzaklaştı. Pai çürümüş yiyecek yığınlarının yanına oturdu ve gözlerini onlara dikti. Keskin kokudan rahatsız oluyormuş gibi görünmüyordu.

Lhan sıkılana kadar onu içeriden izledi. İkindi masajından geri döndüğü zaman, o hâlâ oradaydı. Lhan akşam yemeğini mutfakta yedi, ki bu o kadar da konforlu değildi. Kız o çöp yığınlarına karşı fazlasıyla ilgiliydi.

En sonunda hava kararırken Lhan sallana sallana onun yanına geri döndü.

"Hiç merak etmiyor musun?" diye sordu kız gözleri çöp yığınlarının üzerinde, yağmur hemen ilerisinde çiseliyordu. "Hiç durup da günahlarınızın bedelini düşünmüyor musun?"

"Bedel mi?" diye sordu Lhan. "Sana söyledim, kimse açlıktan ölüyor değil..."

"Parasal bedeli demiyorum," diye fısıldadı Pai. "Ruhsal bedeli demek istiyorum. Sana, senin etrafındakilere. Her şey yanlış."

"Eh, o kadar da kötü değil," dedi Lhan kendisi de oturarak.

"Öyle. Lhan, bu kraliçeden ve onun müsrif şölenlerinden daha büyük. Ondan önce de çok daha iyi değildi, Kral Gavilar'ın avları ve prensliklerin birbirleriyle savaşmaları varken. İnsanlar Harap Ovalar'daki savaşın şanını ve oradaki zenginlikleri duyuyor, ama onların hiçbiri burada belli olmuyor.

"Alethi seçkinleri arasında hiç kimse artık Yaradan'ı *umursamıyor* mu? Evet, onun adıyla lanet okuyorlar. Evet, Elçiler'den bahsediyor, ründuaları yakıyorlar. Ama ne *yapıyorlar*? Hayatlarını değiştiriyorlar mı? Tartışmalar'ı dinliyorlar mı? Dönüşüyorlar mı, ruhlarını daha iyi, daha üstün bir şeye döküyorlar mı?"

"Çağrı'ları var," dedi Lhan huzursuzca parmaklarıyla oynayarak. "Vakıflar yardımcı oluyor."

Pai başını iki yana salladı. "Neden O'dan haber almıyoruz Lhan? Elçiler bizim Yokelçileri yendiğimizi, Aharietiam'ın insanoğlu için büyük bir zafer olduğunu söyledi. Ama O'nun Elçileri bizimle konuşmaları, bize yol göstermeleri için göndermiş olması gerekmez miydi? Onlar neden Hiyerokrasi'nin zamanında gelip de bizi inkâr etmediler? Eğer Kilise'nin yaptıkları o kadar kötü idiyse, Yaradan'ın ona karşı olan sözleri neredeydi?"

"Ben... Muhakkak ki sen ona *geri dönmemizi* önermiyorsundur?" Lhan mendilini çıkardı ve boynunu ve yüzünü sildi. Bu konuşma gittikçe daha da kötüye gitmekteydi.

"Ben ne önerdiğimi bilmiyorum," diye fısıldadı Pai. "Sadece bir şeyler yanlış. Bütün her şey son derece yanlış." Lhan'a baktı, sonra da ayağa kalktı. "Senin teklifini kabul ettim."

"Ettin mi?"

"Kholinar'ı terk etmeyeceğim," dedi. "Burada kalacak, ve yapabildiğim kadarıyla iyilik için çalışacağım."

"Diğer ardentlerin başını belaya sokmayacak mısın?"

"Benim derdim ardentlerle değil," dedi Lhan'ın kalkmasına yardım etmek için ona elini sunarken. "Ben sadece herkesin takip etmesi için iyi bir örnek olmaya çalışacağım."

"Peki o zaman. Bu iyi bir seçimmiş gibi görünüyor."

Pai yürüyerek gitti ve Lhan da kafasını sildi. Pai söz vermiş değildi, tam olarak değil. Lhan bu konuda ne kadar endişe etmesi gerektiğinden emin değildi.

Çok endişe etmiş olmasının gerektiği ortaya çıkmıştı.

Ertesi sabah Lhan sendeleyerek Halk Salonu'na girdi; kral ya da kraliçenin kitlelerin dertlerini dinledikleri sarayın gölgesindeki büyük, açık bir binaydı. Dehşet içindeki ardentlerden oluşmuş fısıldaşan bir kalabalık hemen içeride toplanmıştı.

Lhan zaten duymuştu ama kendi gözüyle görmek zorundaydı. Zorlanarak en öne çıktı. Pai burada yere diz çökmüştü, başı eğikti. Görünüşe göre bütün gece boyunca çalışmış, küre ışığıyla zemine rünleri yazmıştı. Hiç kimse fark etmemişti. Kullanımda olmadığı zaman burası genelde sıkı sıkı kilitlenirdi ve Pai de herkes ya uyuduktan, ya da sarhoş olduktan çok sonra çalışmaya başlamıştı.

On büyük rün doğrudan zeminin taşı üzerine yazılmış, kralın Avam Tahtı'nın kaidesine doğru uzanıyordu. On rün, on aptal tarafından temsil edilen on aptalca özelliği listeliyordu. Her rünün yanında kadınların alfabesinde yazılmış olan bir paragraf, nasıl kraliçenin aptallıkların her birisinin timsali olduğunu açıklıyordu.

Lhan dehşetle okudu. Bu... Bu sadece eleştirmiyordu. Bu bütün devletin, açıkgözlerin ve Taht'ın kendisi için olan bir lanetlemeydi!

Pai hemen ertesi sabah idam edildi.

İsyanlar o akşam başladı.

Ertesi sabah Lhan sendeleyerek Halk Salonu'na girdi; kral ya da kraliçenin kitlelerin dertlerini dinledikleri sarayın gölgesindeki büyük, açık bir binaydı. Dehşet içindeki ardentlerden oluşmuş fısıldaşan bir kalabalık hemen içeride toplanmıştı.

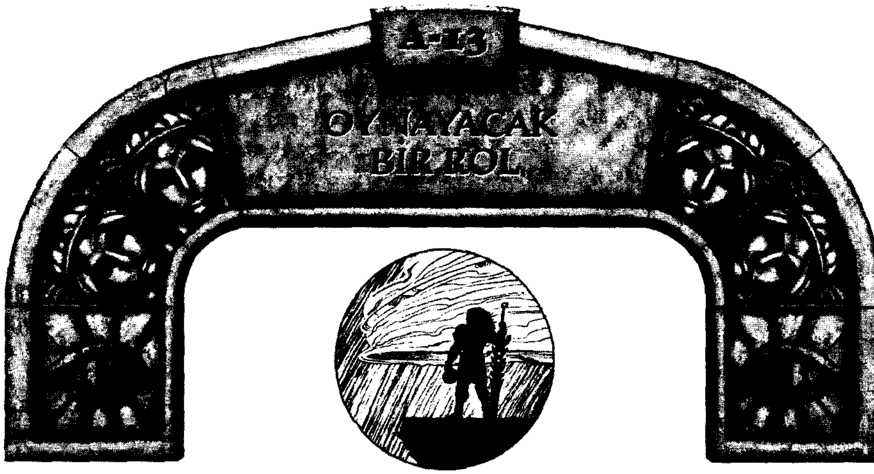
Lhan zaten duymuştu ama kendi gözüyle görmek zorundaydı. Zorlanarak en öne çıktı. Pai burada yere diz çökmüştü, başı eğikti. Görünüşe göre bütün gece boyunca çalışmış, küre ışığıyla zemine rünleri yazmıştı. Hiç kimse fark etmemişti. Kullanımda olmadığı zaman burası genelde sıkı sıkı kilitlenirdi ve Pai de herkes ya uyuduktan, ya da sarhoş olduktan çok sonra çalışmaya başlamıştı.

On büyük rün doğrudan zeminin taşı üzerine yazılmış, kralın Avam Tahtı'nın kaidesine doğru uzanıyordu. On rün, on aptal tarafından temsil edilen on aptalca özelliği listeliyordu. Her rünün yanında kadınların alfabesinde yazılmış olan bir paragraf, nasıl kraliçenin aptallıkların her birisinin timsali olduğunu açıklıyordu.

Lhan dehşetle okudu. Bu... Bu sadece eleştirmiyordu. Bu bütün devletin, açıkgözlerin ve Taht'ın kendisi için olan bir lanetlemeydi!

Pai hemen ertesi sabah idam edildi.

İsyanlar o akşam başladı.

Eshonai'nin derinliklerindeki o ses hâlâ çığlık atıyordu. Eski Huzur Ritmi'ne tutulmadığı zamanlarda bile. Onu susturmak için kendisini meşgul ediyor, askerlerinin sık sık antrenman yaptığı Narak'ın hemen dışındaki kusursuz bir şekilde dairesel olan platoda yürüyüş yapıyordu.

Halkı eski ancak yeni olan bir şeye dönüşmüştü. Güçlü bir şeye. Bu platonun üzerinde sıralar hâlinde dizilmişler, Öfke'de mırıldanıyorlardı. Eshonai onları savaş tecrübelerine göre ayırmıştı. Yeni bir forma bürünmek asker olmak anlamına gelmiyordu, bunların pek çoğu hayatları boyunca işçi olmuşlardı.

Onların da oynayacak bir rolü olacaktı. Onlar muhteşem bir şeyi ortaya çıkaracaklardı.

"Alethiler gelecek," dedi Venli, Eshonai'nin yanında yürüyor ve dikkat etmeden parmaklarından enerji çağırarak iki tanesinin arasında oynatıyordu. Venli bu yeni forma büründüğünden beri sık sık gülümsüyordu. Onun dışında, bu onu hiç değiştirmiş gibi görünmüyordu.

Eshonai kendisinin değişmiş olduğunu biliyordu. Ama Venli... Venli'nin davranışları aynıydı.

Bu konuda yanlış olan bir şeyler varmış gibi geliyordu.

"Bu raporu gönderen casus bundan emin," diye devam etti Venli. "Senin Karadiken'i ziyaret edişin onları harekete geçmek için cesaretlendirmiş gibi görünüyor ve insanların niyeti bütün güçleriyle Narak'a saldırmak. Elbette, bu hâlâ bir felakete dönüşebilir."

"Hayır," dedi Eshonai. "Hayır. Bu mükemmel."

Venli taşlık meydanda durarak ona baktı. "Bizim daha fazla eğitime ihtiyacımız yok. Harekete geçmeliyiz, hemen, bir yücefırtınayı çağırmalıyız."

"Bunu insanlar yaklaştığı zaman yapacağız," dedi Eshonai.

"Neden? Hemen bu gece yapalım gitsin."

"Aptallık," dedi Eshonai. "Bu savaşta kullanılacak bir araç. Eğer şimdi beklenmedik bir fırtına yaratırsak, Aletiler gelmezler ve biz de bu savaşı kazanamayız. Beklemek zorundayız."

Venli düşünceli gibi görünüyordu. En sonunda gülümsedi, sonra da başını salladı.

"Bana söylemediğin neyi biliyorsun?" diye hesap sordu Eshonai kardeşini omzundan kavrayarak.

Venli daha da genişçe gülümsedi. "Ben sadece ikna oldum. Beklemek zorundayız. Ne de olsa fırtına ters yönden esecek. Ya da belki bütün diğer fırtınalar ters yönde esiyordu da, doğru yönde esecek olan ilk fırtına bu mu?"

Ters yönde mi? "Bunu nereden biliyorsun? Fırtınanın yönünü?"

"Şarkılar."

Şarkılar. Ama... Onlar yönler hakkında...

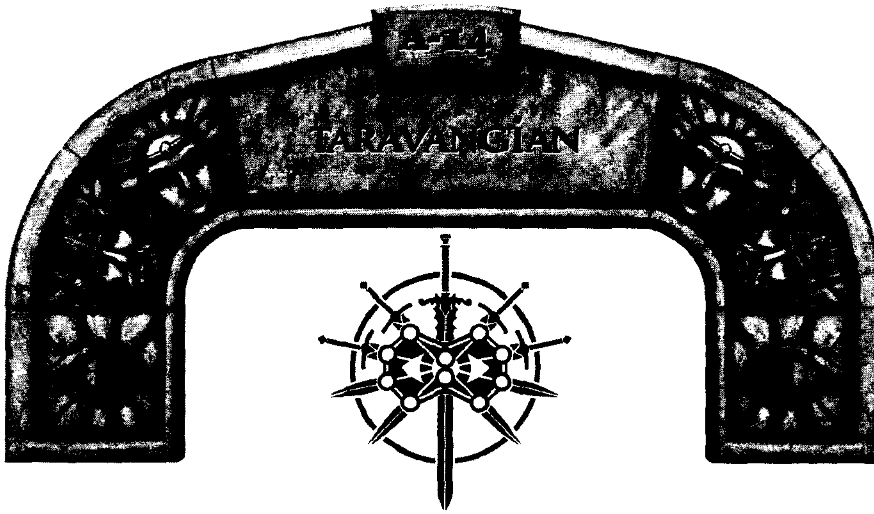
Eshonai'nin derinliklerinden bir şeyler onu devam etmesi için dürtükledi. "Eğer bu doğruysa, insanları fırtınanın içine kıstırmak için neredeyse onlar tepemize binene kadar beklemek zorunda kalacağız demektir."

"O zaman yapmamız gereken şey budur," dedi Venli. "Eğitim vermeye başlayacağım. Silahımız hazır olacak."

İhtiras Ritmi'nde konuşuyordu, bu eski Heves Ritmi'ne benziyordu ama daha şiddetliydi.

Venli yürüyerek uzaklaştı, eski-eşi ve âlimlerinin pek çoğu da ona katılmıştı. Onlar bu formda rahatmış gibi görünüyorlardı. Fazla rahatlardı. Bu formlara daha önceden de bürünmüş olamazlardı... Değil mi?

Eshonai çığlıkları bastırdı ve yeni askerlerden bir diğer taburu daha hazırlamak için ilerlemeye başladı. O her zaman bir general olmaktan nefret etmişti. O yüzden de, şarkılara en sonunda Alethileri ezen savaş lideri olarak geçecek olması ne kadar ironikti.

Kharbranth kralı Taravangian, tutulmuş kaslar ve sırtındaki bir ağrı ile uyandı. Kendisini aptal hissetmiyordu. Bu iyiye işaretti.

Bir inlemeyle doğruldu. O ağrılar artık kalıcı olmuşlardı ve en iyi hekimleri sadece başlarını sallayabiliyor ve onu yaşı için zinde olduğuna dair temin edebiliyorlardı. Eklemleri ateşin içindeki odunlar gibi çıtırdıyordu ve dengesini kaybedip de yere devrilmesin diye hızla ayağa kalkamıyordu. Gerçek anlamıyla yaşlanmak ihanetlerin en büyüğüne uğramaktı, kişinin bedeninin kendisine karşı olan ihanetine.

Karyolasında doğrularak oturdu. Su kamarasının dışını sessizce dövüyordu ve havada tuz kokusu vardı. Ancak yakın bir mesafeden gelen bağrışları duydu. Gemi tam zamanında gelmişti. Mükemmel.

O yerine yerleşirken bir hizmetkâr bir masayla, öbürü de gözlerini ve ellerini silmesi için ılık, ıslak bir bezle yaklaştı. Onların arkasında Kralın Testçileri bekliyordu. Taravangian'ın yalnız, gerçek anlamıyla yalnız olmasının üzerinden ne kadar zaman geçmişti? Ağrıların üzerine çökmesinin öncesinden beri olmamıştı.

Bir tepsinin üzerinde sabah yemeğini taşımakta olan Maben açık kapısını tıklattı, baharatlı ve haşlanmış tahıl püresi. Bunun Taravangian'ın bünyesi için iyi olması gerekiyordu. Tadı bulaşık suyu gibiydi. Yavan bulaşık suyu. Maben yemeği yerleştirmek için öne çıktı ama siyah deri bir göğüs zırhı giymiş, hem başını, hem de kaşlarını tıraşlı tutan Thaylen bir adam olan Mrall bir elini koluna koyarak Maben'i durdurdu.

"Önce testler," dedi.

Taravangian başını kaldırarak iri adamın bakışlarına karşılık verdi. Mrall bir dağa bile tepeden bakabilir ve rüzgârın bile gözünü korkutabilirdi. Herkes onun Taravangian'ın baş koruması olduğunu varsayıyordu. Gerçek ise çok daha rahatsız ediciydi.

Mrall Taravangian'ın gününü kral olarak mı, yoksa bir tutsak olarak mı geçireceğine karar veren kişiydi.

"Mutlaka önce yemek yemesine izin verebilirsin!" dedi Maben.

"Bu önemli bir gün," dedi Mrall, sesi alçaktı. "Benim testin sonucunu bilmem gerek."

"Ama..."

"Bunu talep etmek onun hakkı Maben," dedi Taravangian. "Hadi işe başlayalım."

Mrall geriye çekildi ve testçiler yaklaştı, kasti bir şekilde sıradışı olan cüppeler ve başlıklar giymiş olan üç fırtınabekçisinden oluşan bir gruptu. Şekiller ve rünlerle kaplanmış sayfalardan oluşan bir desteyi sundular. Bunlar Taravangian'ın daha iyi günlerinden bir tanesinde kendisi tarafından tasarlanmış olan bir dizi gittikçe zorlaşan matematik problemleriydi.

Tereddütlü parmaklarla kalemini aldı. Kendisini aptal *hissetmiyordu* ama nadiren ederdi. Sadece en kötü olduğu günlerde farkı anında algılayabiliyordu. O günlerde zihni katran kadar koyu olurdu, bir şeylerin çok derinlemesine yanlış olduğunun farkında olur ve kendisini kendi zihninin içinde bir esir gibi hissederdi.

Bugün onlardan birisi değildi, neyse ki. Büsbütün akılsız değildi. En kötü ihtimalle, sadece çok aptal olacaktı.

İşine girişerek yapabildiği kadarıyla matematik problemlerini çözdü. Bir saatin büyük bir kısmını almıştı ama bu süreç sırasında, Taravangian kapasitesini ölçmeyi başarabilmişti. Şüphelenmiş olduğu gibi, korkunç derecede zeki değildi ama aptal da değildi. Bugün... Vasattı.

İdare ederdi.

Problemleri alçak seslerle birbirlerine danışan fırtınabekçilerine teslim etti. Mrall'a döndüler. "O hizmet etmeye uygun," diye ilan etti bir tanesi. "Diyagram üzerinde bağlayıcı yorumlarda bulunamaz ama gözetim olmaksızın insanlarla etkileşim kurabilir. Değişiklikler yürürlüğe girmeden önce üç günlük bir gecikme olduğu sürece devlet politikasını değiştirebilir ve ayrıca davalarda hüküm de verebilir."

Mrall başını sallayarak onaylayıp, Taravangian'a baktı. "Siz bu değerlendirmeyi ve bu sınırlandırmaları kabul ediyor musunuz, Majesteleri?"

"Ediyorum."

Mrall başını salladı, sonra da geriye çekilerek Maben'in Taravangian'ın sabah yemeğini dizmesine izin verdi.

Fırtınabekçisi üçlü Taravangian'ın doldurmuş olduğu kâğıtları topladılar, sonra da kendi kamaralarına çekildiler. Test müsrif bir prosedürdü ve her sabah kıymetli zamanı harcıyordu. Yine de, bu Taravangian'ın durumuyla başa çıkmak için bulabilmiş olduğu en iyi yoldu.

Hayat her sabah farklı bir zekâ seviyesinde uyanan bir adam için zorlu olabiliyordu. Özellikle de bütün dünya onun dehasına bağlı olabilecek ya da aptallığı yüzünden yıkılıp gidebilecekken.

"Dışarısı nasıl?" diye sordu Taravangian hafifçe yemeğini tırtıklarken, test sırasında soğumuştu.

"Dehşet," dedi Mrall bir sırıtmayla. "Tam da bizim isteğimiz gibi."

"Eziyetten zevk alma," diye cevap verdi Taravangian. "Bu bizim elimizin eseri olursa bile." Püreden bir lokma aldı. "Özellikle de bizim elimizin eseri olursa."

"Nasıl isterseniz. Bundan sonra yapmayacağım."

"Sen gerçekten de bu kadar kolaylıkla değişebilir misin?" diye sordu Taravangian. "Canın istediği anda duygularını dindirebiliyor musun?"

"Elbette," dedi Mrall.

derece mantıklı buyrukla çözmeyi düşündüğü bir dehâ gününün arkasından vermişti; mesela insanların üremelerine izin verilmeden önce kendisi tarafından tasarlanmış bir zekâ testine girmelerinin zorunlu kılınması gibi.

Bir taraftan son derece dâhiceydi. Öbür taraftan da son derece salakça. *Senin şakan bu mu Gecegözcüsü?* diye merak etti. *Benim öğrenecek olduğum ders bu mu? Sen ders vermeyi umursuyor musun bile, yoksa bizlere yaptıkların sadece senin kendi eğlencen için mi?*

Dikkatini kitaba çevirdi. Diyagram. Eşi benzeri görülmemiş dehâya sahip olduğu o tek günde tasarlamış olduğu büyük plan. O zaman da Taravangian gününü gözlerini bir duvara dikmiş olarak geçirmişti. Duvara *yazarak*. Bütün süre boyunca anlaşılmaz bir şekilde konuşmuş, daha önce hiçbir insanın kurmadığı bağlantıları kurmuş, bütün duvarları, zemini, hatta tavanın yetişebildiği kısımlarını bile karalamıştı. Büyük bir kısmı bilinmeyen bir alfabeyle yazılmıştı; kendi kendisinin tasarlamış olduğu bir dildi çünkü bildiği diğer diller fikirleri yeteri kadar hassas bir şekilde aktaramıyordu. Neyse ki, yatağının yanındaki masanın üzerine bir anahtar kazımayı da akıl etmişti, aksi hâlde onun şaheserini anlayabilmeleri mümkün olmazdı.

Zaten zar zor anlayabiliyorlardı. Odasından tam olarak kopyalanmış olan birkaç sayfayı çevirdi. Adrotagia ve âlimleri orada ve burada notlar almış, çeşitli çizimlerin ve listelerin ne anlama geliyor olabileceği konusunda teoriler önermişlerdi. Bunları Taravangian'ın da yıllar önce öğrenmiş olduğu kadınların alfabesinde yazmışlardı.

Adrotagia'nın bir sayfadaki notları, oradaki bir resmin Veden sarayının zeminindeki mozaiğin bir taslağına benziyor olduğuna işaret ediyordu. Taravangian bu sayfada durakladı. Bu günün etkinlikleriyle bir ilgisi olabilirdi. Ne yazık ki, o bugün kitaptan ya da sırlarından pek bir şey anlayabilecek kadar zeki değildi. Daha zeki olan kendisinin, *daha da* zeki olan kendisinin dehâsı hakkında yaptığı yorumların doğru olduğunu umut etmek zorundaydı.

Kitabı kapattı ve kaşığını bıraktı. "Hadi işe başlayalım." Ayağa kalktı ve kamarayı terk etti, bir tarafında Mrall ve öbüründe de Adrotagia vardı. Güneş ışığına çıktı ve için için yanmakta olan kıyı şehrinin görüntüsüyle karşılaştı; şehrin kalıntıları tabaklara ya da şistkabuk parçalarına benzeyen devasa taraçaların üzerini kaplıyordu, neredeyse kenarlardan aşağı dökülüyor sayılırdı. Bir zamanlar, bu manzara harikulâdeydi. Şimdi ise siyahtı; binalar, hatta saray bile yok olmuştu.

Vedenar, dünyanın en büyük şehirlerinden birisi, artık bir moloz ve kül yığınından pek fazla bir şey değildi.

Taravangian parmaklığın yakınında oyalandı. Önceki gece gemisi limana yaklaştığında, şehir yanan binaların kızıl ışıltısıyla benek benekti. Onlar canlıymış gibi görünüyordu. Bundan daha canlıydılar. Rüzgâr okyanustan içeri doğru esiyor, onu arkasından itiyordu. Dumanı karaya doğru süpürerek gemiden uzaklaştırıyordu, o yüzden Taravangian kokusunu zar zor alabiliyordu. Bütün bir şehir hemen parmaklarının ucunda yanıyordu ama kokusu rüzgârla kaybolup gitmişti.

Gözyaşları yakında gelecekti. Belki o bu yıkımın bir parçasını yıkayıp götürürdü.

"Gel Vargo," dedi Adrotagia. "Onlar bekliyor."

Taravangian başıyla onaylayarak kıyıya doğru gidecek olan yolcu kayığına binmekte ona katıldı. Bu şehrin bir zamanlar muhteşem bir rıhtımı vardı. Artık değil. Bir hizip, rıhtımı diğerlerinin eline geçmesine engel olmak için yok etmişti.

"Bu inanılmaz," dedi Mrall onun yanında kayığa otururken.

"Ben senin artık daha fazla zevk almayacağını söylediğini düşünmüştüm," dedi Taravangian şehrin kıyısındaki tepeciklerden bir tanesini gördüğü zaman midesi kalkarak. Cesetler.

"Ben zevk almıyorum, huşu içindeyim," dedi Mrall. "Emul ile Tukar arasındaki Seksenler Savaşı'nın altı yıl sürdüğünü ama yarattığı yıkımın bu seviyenin yakınına bile yaklaşmadığının farkında mısınız? Jah Keved sadece aylar içinde kendi kendini yedi bitirdi!"

"Ruhdökümcüler," diye fısıldadı Adrotagia.

Bundan daha fazlası vardı. Acı verici derecedeki normal hâlinde bile, Taravangian bunun böyle olduğunu görebiliyordu. Evet, su ve yiyecek sağlamak için Ruhdökümcüler olduğu zaman ordular, onları yavaşlatacak yük arabaları ya da ikmal hatları olmadığından süratle yol alabilir ve neredeyse hiç zaman kaybetmeden katliama başlayabilirlerdi. Ama Emul ve Tukar'ın da kendi Ruhdökümcüleri yok değildi.

Denizciler kürek çekerek onları kıyıya doğru götürmeye başladılar.

"Daha fazlası vardı," dedi Mrall. "Her yüceprens başkenti ele geçirmenin peşindeydi. Bu da onların bir araya toplanmalarına sebep oldu. Bu sanki mızrakların sallanması ve tehditlerin bağırılması için bir yer ve zamanın önceden belirlendiği bazı Kuzeyli vahşilerin savaşları gibiydi. Sadece burada, bir krallığın nüfusunu ortadan kaldırdı."

"Umalım ki, Mrall, sen abartılı bir iddiada bulunuyorsundur," dedi Taravangian. "Bizim bu krallığın halkına ihtiyacımız olacak." Kıyıdaki kayaların üzerindeki cesetleri gördüğü zaman bir anlık duyguyu bastırmak için başka yöne doğru döndü, yakınlardaki bir uçurumdan okyanusa itilerek ölmüş olan adamlardı. O sırt normalde rıhtımı yücefırtınalara karşı korurdu. Savaşta öldürmek için kullanılmış, bir ordu öbürünü bastırarak aşağı atmıştı.

Adrotagia onun gözyaşlarını gördü ve her ne kadar bir şey söylemese de, hoşnutsuzlukla dudaklarını büzdü. O Taravangian'ın zekâsı düşük olduğu zamanlarda bu kadar duygusal hâle geliyor olmasından hoşlanmıyordu. Ama yine de, Taravangian yaşlı kadının hâlâ ölen kocası için her sabah bir ründuası yakıyor olduğunu kesinlikle biliyordu. Onlar gibi günahkârlar için garip derecede dindar bir hareketti.

"Evden bugün ne haberler var?" diye sordu Taravangian dikkati silmekte olduğu gözyaşlarından uzaklaştırmak için.

"Dova bulduğumuz Ölüm Sayıklaması sayısının daha da fazla düşmüş olduğunu rapor ediyor. Dün tek bir tane bile bulamamış ve önceki gün de sadece iki tane."

"Moelach hareket ediyor o zaman," dedi Taravangian. "Bu artık kesin. Yaratık bir şeyler yüzünden batıya doğru çekilmiş olmalı." Şimdi ne olacaktı? Taravangian cinayetleri durduracak mıydı? Kalbi bunu yapmanın özlemini çekiyordu; ama eğer gelecek hakkında sadece tek bir kırıntı, yüz binlerin hayatını kurtarabilecek olan tek bir gerçek daha keşfedebilecek olurlarsa, bu şu anki birkaç hayata değmez miydi?

"Dova'ya işe devam etmesini söyle," dedi. Taravangian topluluklarının bir ardentin bile sadakatini kazanabileceğini tahmin etmemişti. Diyagram, ve onun üyeleri, hiçbir sınır tanımıyordu. Dova onların çalışmalarını kendi başına keşfetmişti ve onların da onu ya aralarına almaları, ya da öldürtmeleri gerekiyordu.

"Olur," dedi Adrotagia.

Kayıkçılar onları rıhtımın kıyısındaki daha pürüzsüz kayaların yanına yanaştırdı, sonra da suyun içine atladılar. Adamlar Taravangian'ın hizmetkârları ve Diyagram'ın üyeleriydi. Onlara güveniyordu, çünkü birilerine güvenmek zorundaydı.

"İstediğim o diğer konuyu araştırdın mı?" diye sordu Taravangian.

"Bu cevap vermesi zor bir soru," dedi Adrotagia. "Bir adamın zekâsını tam olarak ölçmek imkânsız; senin testlerin bile bize sadece bir tahmin verebiliyor. Senin sorulara cevap verme hızın ve cevapları verme şeklin... Eh, bu bizim bir hükme varmamızı sağlıyor ama bu kaba bir yol."

Kayıkçılar iplerle onları taşlık kıyıya çektiler. Tahta taşların üzerinde korkunç bir sesle gıcırdadı. En azından bu kısa bir mesafe uzaktan gelen inleme seslerini bastırmıştı.

Adrotagia cebinden bir kâğıt çıkardı ve açtı. Üzerinde bir grafik vardı, bir tür tümsek şekli oluşturacak şekilde birleştirilmiş olan noktalar vardı, sol taraftaki bir iz merkezdeki bir dağa doğru yükseliyor, sonra da sağ tarafta benzer bir eğriyle düşüyordu.

"Ben senin son beş yüz günlük test sonuçlarını aldım ve her birine sıfır ile on arasında bir sayı verdim," dedi Adrotagia. "O gün senin ne kadar zeki olduğunun bir temsili; gerçi dediğim gibi, bu kesin değil."

"Ortaya yakın olan tümsek ne?" diye sordu Taravangian işaret ederek.

"Senin zekânın ortalama olduğu zamanlar," dedi Adrotagia. "Görebildiğin gibi, zamanının büyük bir kısmını oranın yakınlarında geçiriyorsun. Saf dehâ ve mutlak aptallık günlerinin ikisi de ender. Benim, elimizde olan verilerden ekstrapolasyon yapmam gerekti ama sanırım bu grafik nispeten isabetli."

Taravangian başını salladı, sonra da kayıkçılardan bir tanesinin onun kayıktan inmesi için yardım etmesine izin verdi. Vasat hâlde geçirdiği günlerin diğerlerinden daha fazla olduğunu o da biliyordu. Ancak Adrotagia'dan bulmasını istemiş olduğu şey, Diyagram'ı yarattığı gün gibi olacağı bir diğerinin ne zaman beklenebileceğiydi. Şimdi o insan ötesi dehâ günün üzerinden yıllar geçmişti.

Adrotagia kayıktan indi ve Mrall da onu takip etti. Kağıdıyla Taravangian'ın yanına geldi.

"O zaman en zeki olduğum yer burası," dedi Taravangian grafikteki son noktaya işaret ederek. En sağda ve aşağıya çok yakındı. Yüksek bir zekâ ve düşük bir olay sıklığını temsil ediyordu. "Bu o gündü, o mükemmellik günü."

"Hayır," dedi Adrotagia.

"Ne?"

"Bu senin son beş yüz gün içinde en zeki olduğun zamandı," diye açıkladı Adrotagia. "Bu nokta senin kendin için bırakmış olduğun en karmaşık problemleri bitirdiğin ve gelecek testlerde kullanılmak üzere yenilerini tasarladığın gündü."

"Ben o günü hatırlıyorum," dedi Taravangian. "Fabrisan'ın Bilmecesi'ni çözdüğüm gündü o."

"Evet," dedi Adrotagia. "Dünya bunun için sana teşekkür edebilir, bir gün, eğer yok olmazsa."

"Ben o gün zekiydim," dedi. Mrall'ın doğasını açık etmesin diye sarayda kilit altında tutulmasının gerekli olduğunu ilan etmesine yetecek kadar zekiydi. Taravangian eğer sadece durumunu şehre açıklayabilirse, hepsinin mantığı dinleyeceklerini ve onun hayatlarını kusursuz bir şekilde kontrol etmesine izin vereceklerine ikna olmuş hâldeydi. Şehrin iyiliği için ortalamadan az zekâsı olan herkesin intihar etmesini zorunlu kılacak olan bir kanun taslağı hazırlamıştı. Bu mantıklı gibi görünmüştü. Onların direnç gösterebileceklerini düşünmüştü ama argümanının dehâsının onları ikna edeceğinden emindi.

Evet, Taravangian o gün zekiydi. Ama hiç de Diyagram'ın gününde olduğu kadar zeki değildi. Sayfayı inceleyerek kaşlarını çattı.

"İşte bu yüzden senin sorunu cevaplayamıyorum Vargo," dedi Adrotagia. "Bu grafik bizim logaritmik ölçek dediğimiz şey. Merkez noktadan ayrılan her adım eşit değil, ne kadar uzağa gidersen o kadar fazla birbirlerinin üzerinde katlanıyorlar. Diyagram gününde *ne kadar* zekiydin? Diğer durumlardaki en zeki hâlinin on katı mı?"

"Yüz katı," dedi Taravangian grafiğe bakarak. "Belki daha da fazla. İzin ver hesaplamaları ben yapayım..."

"Sen bugün aptal değil misin?"

"Aptal değil. Vasat. Bu kadar şeyi kavrayabilirim. Yan tarafa giden her adım..."

"Zekâda ölçülebilir bir değişiklik," dedi Adrotagia. "Yana doğru giden her adım zekânın ikiye katlanması diyebilirsin, gerçi bunu ölçmek zor. Yukarı doğru olan adımlar daha kolay, onlar senin belli bir zekâ düzeyinde ne kadar sık bulunduğunu ölçüyorlar. Yani eğer tepenin merkezinden başlayacak olursan, görebilirsin ki vasat olarak geçirdiğin her beş gün için, bir günü biraz aptal ve bir günü de biraz zeki olarak geçiriyorsun. Onların her beş tanesi için, bir günü kısmen aptal ve bir günü de kısmen zeki olarak geçiriyorsun. Onların her beş tanesi için de..."

Taravangian grafiği sayarken taşların üzerinde dikildi, askerleri yukarıda bekliyorlardı. Grafiğin yan tarafından devam ederek ötesine geçti, Diyagram gününün olabileceğini düşündüğü zekâ düzeyine kadar gitti. Bu nokta bile ona çekimser gibi geliyordu.

"Yukarıdaki Yaradan adına..." diye fısıldadı. Binlerce gün. Binlerce ve binlerce. "Hiçbir zaman olmamış olması gerekirdi."

"Elbette ki olmalıydı," dedi Adrotagia.

"Ama imkânsız sayılabilecek kadar olasılık dışı!"

"Tamamen olasılık dâhilinde," dedi. "Bunun olmuş olma ihtimali bir, çünkü *zaten oldu bile*. Aykırı değerlerin ve olasılığın garipliği buradadır Taravangian. Onun gibi bir gün yarın yine olabilir. Bunu engelleyen hiçbir şey yok. Benim belirleyebildiğim kadarıyla bunlar tamamen rasgele. Ama eğer bunun tekrar olmasının ihtimalini bilmek istiyorsan..."

Taravangian başını salladı.

"Eğer şöyle bir *iki bin yıl* daha yaşayacak olursan Vargo, belki onların içinde bunun gibi tek bir gün daha olabilir," dedi. "Belki. Yüzde elli derim ben."

Mrall homurdandı. "O zaman her şey şans eseri."

"Hayır, bu basit olasılık sonucuydu."

"Ne olursa olsun," dedi Taravangian sayfayı katlayarak. "Benim istediğim cevap bu değildi."

"En son ne zaman bizim ne istediğimizin bir önemi oldu?"

"Hiçbir zaman," dedi Taravangian. "Ve hiçbir zaman da olmayacak." Kağıdı cebine koydu.

Taşların arasından dikkatlice ilerlediler, güneşte fazla kalmaktan şişmiş cesetlerin yanından geçtiler ve sahilin yukarısında küçük bir grup askere katıldılar. Onlar Kharbranth'ın yanık turuncu armasını giyiyorlardı. Taravangian'ın emri altında pek az askeri vardı. Diyagram'a göre ülkesinin tehditkâr görünmemesini gerektiriyordu.

Ancak Diyagram kusursuz değildi. Arada sırada hatalar buluyorlardı. Ya da... Gerçekten de hata değil de, sadece yanlış tahminler. Taravangian o gün benzeri görülmemiş derecede zekiydi ama geleceği görmüş *değildi*. O akıllıca, çok akıllıca, tahminlerde bulunmuştu ve ürkütücü bir sıklıkla da haklı çıkmıştı. Ama o günden ve o zaman sahip olduğu bilgilerden ne kadar uzaklaşırlarsa, Diyagram'ın da yolundan sapmaması için o kadar fazla çok bakıma ve terbiye edilmeye ihtiyacı oluyordu.

Bu yüzden Taravangian yakın zamanlarda Diyagram'ı tekrar gözden geçirmek için, onun gibi bir günün daha gelmesini umut etmişti... Büyük olasılıkla o gün gelmeyecekti... Onlar da devam etmek, Taravangian'ın o bir seferlik olduğu adama, o adamın vizyonuna ve anlayışına güvenmek zorundaydılar.

Bu dünyadaki her şeyden ama her şeyden daha iyiydi. Tanrılar ve dinler onları yarı yolda bırakmıştı. Krallar ve yücelordlar bencil, adi şeylerdi. Eğer Taravangian tek bir şeye güvenecekse, bu kendisi ve de zincirlerinden kurtulmuş bir insan zihninin saf dehâsı olacaktı.

Gerçi zaman zaman yoluna devam etmesi *zor* geliyordu. Özellikle de hareketlerinin sonuçlarıyla yüzleştiği zaman.

Savaş meydanına girdiler.

Savaşın büyük bir kısmı görünüşe göre yangınlar başladıktan sonra şehrin dışına kaymıştı. Askerler başkentleri yanarken bile savaşlarına devam etmişlerdi. Yedi düşman. Diyagram altı öngörmüştü. Bu bir fark yaratır mıydı?

Ölenlerin ve ölmekte olanların yanından geçerlerken yüzünü kapatması için bir asker ona parfümlenmiş bir mendil verdi. Kan ve duman. Bu iş bitmeden önce Taravangian'ın fazlasıyla yakından tanır hâle geleceği kokular.

Kharbranth'ın yanık turuncu renklerine bürünmüş olan adamlar ve kadınlar ölülerin ve yaralıların arasında geziniyordu. Doğu'nun her tarafında bu renk şifa ile eş anlamlı hâle gelmişti. Gerçekten de, onun sancağını; hekimin sancağını, taşıyan çadırlar savaş meydanını benekliyordu. Taravangian'ın doktorları savaşın hemen öncesinde gelmişlerdi ve derhal yaralılarla ilgilenmeye başlamışlardı.

O ölülerle dolu meydanı arkasında bırakırken, Veden askerleri savaş meydanının kıyısında boş gözlü sersemlik hâllerinde oturdukları yerlerden kalkmaya başladı. Sonra da ona tezahürat yapmaya başladılar.

"Pali'nin aklı adına," dedi Adrotagia onların ayağa kalkmalarını izlerken. "Buna inanmıyorum."

Askerler sancak sancak ayrılmış gruplar hâlinde oturuyorlar, Taravangian'ın hekimleri, su taşıyıcıları ve avutucuları tarafından bakılıyorlardı. İster sağlam, ister ya-

ralı olsun; ayakta durabilen herkes Kharbranth'ın kralı için ayağa kalkıyor ve ona tezahürat yapıyordu.

"Diyagram bunun olacağını söylemişti," dedi Taravangian.

"Ben bunun bir hata olduğundan kesinlikle emindim," diye cevap verdi Adrotagia başını sallayarak.

"Onlar biliyor," dedi Mrall. "Bugünün tek kazananı biziz. Bizim hekimlerimiz bütün tarafların saygısını kazandı. Bizim avutucularımız ölmekte olanların başında durdu. Onların yücelordları onlara sadece ıstırap getirdi. Siz onlara hayat ve umut getirdiniz."

"Ben onlara ölüm getirdim," diye fısıldadı Taravangian.

Krallarının ve Diyagram'ın işaret ettiği belli yüceprenslerin suikastını o emretmişti. Bunu yapmakla, Taravangian çeşitli hizipleri birbirleriyle savaşa tutuşmaya itmişti. O bu krallığı dizlerinin üzerine çökertmişti.

Şimdi ise onlar bunun için ona tezahürat yapıyordu. Taravangian kendisini gruplardan birinin yanında durarak sağlıklarını, onlar için yapabileceği herhangi bir şeyin olup olmadığını sormaya zorladı. Halk tarafından şefkatli bir adam olarak görünmesi önemliydi. Diyagram bunu teklifsiz bir sterillik ile anlatıyordu, sanki şefkat, insanın bir pint kanın yanında kaba koyarak ölçebileceği bir şeymiş gibi.

Bir diğer asker grubunu ziyaret etti, sonra bir üçüncüsünü. Pek çok kişi onun yanına geliyor, şükran ve sevinç ile ağlayarak kollarına ya da cüppesine dokunuyorlardı. Ancak Veden askerlerinin çok daha fazlası çadırların içinde oturdukları yerlerde kalıyor, gözlerini cesetlerle dolu meydanlara dikiyorlardı. Akılları uyuşmuştu.

"Heyecan mı?" diye fısıldadı Adrotagia'ya en son asker grubunun yanından ayrılırlarken. "Başkentleri yandığı hâlde gece boyunca savaştılar. Kuvvetli bir şekilde gelmiş olmalı."

"Katılıyorum," dedi Adrotagia. "Bu bize bir diğer referans noktası daha veriyor. Heyecan burada da en azından Alethkar'da olduğu kadar güçlü. Belki daha bile fazla. Âlimlerimizle konuşacağım. Belki bu bizim Nergaoul'un yerini tam olarak belirlememizi sağlayabilir."

"Bunun üzerinde çok fazla çaba harcamayın," dedi Taravangian bir diğer Veden asker grubuna yaklaşırlarken. "Eğer onu bulabilseydik bile, ne yapacağımızdan emin değilim." Kadim, kötücül bir spren onun başa çıkabilmesi için kaynaklarını aşan bir şeydi. En azından şimdilik. "Ben Moelach'ın nereye gidiyor olduğunu bilmeyi tercih ederim."

Moelach'ın tekrar uyumaya karar vermemiş olduğunu umut ediyordu. Ölüm Sayıklamaları, şu ana kadar onların Diyagram'a ekleme yapmak için bulabilmiş oldukları en iyi yoldu.

Ancak Taravangian'ın belirlemeyi hiçbir zaman başaramamış olduğu bir cevap verdi. Bilmek için neredeyse her şeyini verebilecek olduğu cevap.

Bunların hepsi yeterli olacak mıydı?

Askerlerle buluştu ve pek zeki olmasa da nazik, yaşlı bir adamın havasına büründü. Yardımsever ve müşfik. Taravangian gerçekten de neredeyse o adamdı, bugün için. Kendisinin biraz daha aptal olan hâlini taklit etmeye çalıştı. İnsanlar o adamı

kabul ediyordu ve Taravangian'ın o zekâda olduğu zamanlarda, hiç de daha zeki olduğu zamanlarda olduğu kadar fazla şefkatli numarası yapmasına gerek olmuyordu.

Zekâ ile kutsanmış, yaptığı şeylerin acısını hissetmek için şefkat ile lanetlenmiş. Ters orantılı olarak geliyorlardı. Neden aynı anda ikisi birden olamıyordu ki? Diğer insanlarda zekâ ile şefkatin bu şekilde bağlı olduğunu düşünmüyordu. Gecegözücüsü'nün lütufları ve lanetlerinin arkasındaki asıl amaç anlaşılamıyordu.

Taravangian asker kalabalığının arasında ilerledi, onların daha fazla yardım ve acılarını dindirmek için ilaçlar dilenmelerini dinledi. Teşekkürlerini dinledi. Bu askerler kazananı olmayan bir savaştan henüz çıkmışlardı. Tutunacak bir şeyler istiyordu ve Taravangian da güya tarafsızdı. Ruhlarını ona bu kadar kolay açıyor olmaları şok ediciydi.

Sıradaki diğer askere geldi, görünüşe göre kırılmış olan bir kolunu kavramış pelerinli bir adamdı. Taravangian adamın kapüşonunun altındaki gözlerine baktı.

Bu Vallono'nun oğlunun oğlu Szeth'ti.

Taravangian bir an saf panikten başka bir şey hissetmedi.

"Konuşmamız gerek," dedi Shin adam.

Taravangian suikastçıyı kolundan kavrayıp çekerek onu Veden asker kalabalığından uzaklaştırdı. Diğer eliyle her zaman üzerinde taşıdığı Yemintaşı'na dokunmak için cebini karıştırdı. Sırf görmek için çekip çıkardı. Evet, bu bir sahtesi değildi. Hay Cehennem, Szeth'i orada görmek Taravangian'ın bir şekilde yenilgiye uğramış olduğunu, taşın çalınmış ve Szeth'in de onu öldürmek için gönderilmiş olduğunu düşünmesine neden olmuştu.

Szeth onu çekiştirmesine izin verdi. Ne demişti? *Konuşmasının gerektiğini, seni salak,* diye düşündü Taravangian kendi kendine. *Eğer o seni öldürmeye gelmiş olsaydı, ölmüş olurdun.*

Szeth burada görülmüş müydü? Eğer insanlar Taravangian'ın kel bir Shin adamla konuştuğunu görürlerse ne derlerdi? Söylentiler çok daha azıyla başlardı. Eğer herhangi birisi Taravangian'ın meşhur Beyazlı Suikastçı ile arasında bir ilişki olduğunun en ufak bir izini bile bulacak olursa...

Mrall bir şeylerin yanlış olduğunu anında fark etti. Muhafızlara emirler vererek Taravangian'ı Veden askerlerden ayırdı. Yakınlarda oturarak kollarını kavuşturmuş, ayağını yere vurarak izlemekte olan Adrotagia ayağa fırlayarak hızla yaklaştı. Kapüşonun altındaki kişiye bir göz attı, sonra da yüzünün rengi solarak nefesi tıkandı.

"Buraya gelmeye nasıl cüret edersin?" dedi Taravangian Szeth'e alçak sesle, hâlâ neşeli bir duruş ve yüz ifadesi taşımaya devam ederken. O bugün sadece vasat zekâlı olabilirdi ama yine de bir kraldı, sarayda büyümüş ve eğitim görmüştü. Soğukkanlılığını koruyabilirdi.

"Bir sorun çıktı," dedi Szeth, yüzü gölgeli, sesi duygusuzdu. Bu yaratıkla konuşmak sanki bir ölüyle konuşmak gibiydi.

"Neden Dalinar Kholin'i öldürmekte başarısız oldun?" diye hesap sordu Adrotagia sessiz bir ısrarcılıkla. "Biz kaçtığını biliyoruz. Geri dön ve işini bitir!"

Szeth ona bir bakış attı ama cevap vermedi. Onun Yemintaşı Adrotagia'da değildi. Ancak onu o bomboş gözlerindeki bakışla aklının bir kenarına yazarmış gibi görünmüştü.

Hay Cehennem. Onların planı Szeth'in Adrotagia'yla karşılaşmasına ya da varlığını öğrenmesine engel olmaktı, eğer olur da Taravangian'a karşı dönmeye ve onu öldürmeye karar verirse diye. Diyagram bu olasılığı da öngörüyordu.

"Kholin'in bir Dalgabağlayan'ı var," dedi Szeth.

Demek Szeth Jasnah'yı öğrenmişti. Taravangian'ın da şüphelenmiş olduğu gibi, Jasnah ölü numarası mı yapmıştı? Hay Cehennem.

Savaş meydanı sessizleşirmiş gibi geldi. Yaralıların inlemeleri Taravangian için solup gitti. Her şey sadece o ve Szeth'ten ibaret hâle gelmişti. O gözler. Adamın sesinin tonu. Tehlikeli bir tondu. Ne...

Duyguluca konuştu, diye fark etti Taravangian. O *son cümle tutkulu bir şekilde söylendi*. Kulağa bir yalvarış gibi gelmişti. Sanki Szeth'in sesi kıskaca alınıyormuş gibi.

Bu adamın aklı yerinde değildi. Vallono'nun oğlunun oğlu Szeth bütün Roshar üzerindeki en tehlikeli silahtı ve o bozulmuştu.

Fırtınalar adına, neden bu Taravangian'ın yarım akıllı olduğu bir günde olamamıştı ki?

"Nereden biliyorsun?" dedi Taravangian hantal zihninin bu imaların arasından yolunu bulması için zaman kazanmaya çalışarak. Sanki sorunları onunla kovalayabilirmiş gibi Szeth'in Yemintaşı'nı öne doğru uzatmıştı, neredeyse batıl inançlı bir kadının ründuası gibi.

"Ben onunla dövüştüm," dedi Szeth. "Kholin'in adamlarının arasındaydı."

"Ha, evet," dedi Taravangian şiddetle düşünerek. Szeth Shinovar'dan sürgün edilmiş, Yokelçilerin geri dönmüş olduğu yönünde bir iddiayla ilgili bir şey yüzünden Hakikatsiz yapılmıştı. Eğer o bu iddia konusunda haksız olmadığını keşfedecek olursa, o zaman ne...

Adam mı?

"Sen bir Dalgabağlayan'la mı dövüştün?" dedi Adrotagia Taravangian'a göz ucuyla bir bakış atarak.

"Evet," dedi Szeth. "Fırtınaışığı ile beslenen Alethi bir adam. Kılıç'la kesilmiş bir kolu iyileştirdi. O... Parlayan..." Sesindeki o zorlanma kulağa hiç tekin gelmiyordu. Taravangian Szeth'in ellerine bir bakış attı. Tekrar tekrar yumruklar olarak kasılıp gevşiyorlardı, atan kalpler gibi.

"Hayır, hayır," dedi Taravangian. "Ben de bunu daha yeni öğrendim. Evet, şimdi mantıklı oldu. Şerefkılıçları'ndan bir tanesi kayboldu."

Szeth gözlerini kırptı ve sanki uzak bir yerlerden geri dönermiş gibi Taravangian'ın üzerine odaklandı. "Öbür yediden biri mi?"

"Evet," dedi Taravangian. "Ben sadece söylentiler duymuştum. Senin halkının ağzı sıkı. Ama evet... Anladım, bu Filizlenme veren iki tanesinden biridir. Kholin'in elinde olmalı."

Szeth ileri geri sallandı, gerçi hareket ettiğinin farkındaymış gibi görünmüyordu. Şimdi bile bir savaşçının zerafetiyle hareket ediyordu. Fırtınalar adına.

"Dövüştüğüm bu adam," dedi Szeth. "O bir Kılıç çağırmadı."

"Ama Fırtınaışığı kullandı mı?" dedi Taravangian.

"Evet."

"O zaman onun da bir Şerefkılıcı olmalı."

"Ben..."

"Bu *tek* açıklama."

"Bu..." Szeth'in sesi soğudu. "Evet, tek açıklama. Ben onu öldürüp Kılıç'ı geri alacağım."

"Hayır," dedi Taravangian kararlı bir şekilde. "Sen Dalinar Kholin'e geri dönecek ve sana verilmiş olan görevi yerine getireceksin. Bu diğer adamla dövüşmeyeceksin. Onun olmadığı bir zamanda saldır."

"Ama..."

"Senin Yemintaşın kimin elinde?" diye hesap sordu Taravangian. "Benim sözüm sorgulanacak mı?"

Szeth sallanmayı kesti. Bakışları Taravangian'ınkilere kilitlendi. "Ben Hakikatsiz'im. Ben efendimin emrettiğini yaparım ve başka bir açıklama da istemem."

"Şerefkılıcı olan adamdan uzak dur," diye tekrar etti Taravangian. "Dalinar'ı öldür."

"Emredersiniz." Szeth döndü ve uzun adımlarla uzaklaştı. Taravangian bağırarak daha fazla emir vermek istiyordu. *Görülme! Bir daha asla toplum içinde bana gelme!*

Bunun yerine soğukkanlılığı darmadağın olarak hemen orada yolun üzerinde oturdu. Nefes nefese titriyordu, ter alnından aşağı akıyordu.

"Fırtınababa," dedi Adrotagia, yanında o da yere yerleşirken. "Ben öldük diye düşünmüştüm."

Hizmetkârlar ona bir sandalye getirirken Mrall onun adına bahaneler uyduruyordu. *Kral bu kadar çok kişinin ölümü karşısında kederine yenik düşmüştü. O yaşlıydı, siz de biliyordunuz. Ve o kadar da iyi kalpliydi...*

Taravangian nefes aldı ve verdi, kontrolünü geri kazanmak için çabalıyordu. Hepsi de Diyagram'a yeminli olan hizmetkârlar ve askerlerden oluşmuş bir halkanın ortasında oturuyordu. "Kim bu?" diye sordu Taravangian hafifçe. "Kim bu Dalgabağlayan?"

"Jasnah'nın çırağı?" dedi Adrotagia.

O Harap Ovalar'a ulaştığı zaman afallamışlardı. Kızın eğitilmiş olduğunu şimdiden varsayıyorlardı. Eğer Jasnah tarafından değilse, o zaman ölümünden önce abisi tarafından.

"Hayır," dedi Taravangian. "Bir adam. Dalinar'ın aile üyelerinden birisi mi?" Bir süre için düşündü. "Bizim Diyagram'a ihtiyacımız var."

Adrotagia kitabı gemiden getirmek için gitti. Şu anda hiçbir şeyin, ne askerleri ziyaret etmesinin, ne de Veden liderleriyle olan daha önemli görüşmelerinin bir önemi yoktu. Diyagram'dan sapılmıştı. Tehlikeli sulara girmişlerdi.

Adrotagia yanında fırtınabekçileriyle geri döndü, hemen orada yolun üzerinde Taravangian'ın etrafına bir çadır kurdular. Bahaneler devam etti. *Kral güneş yüzünden zayıf düşmüştü. Dinlenmesi ve ülkenizin kurtuluşu için Yaradan'a ründuaları yakması gerekiyordu. Sizin kendi açıkgözleriniz sizi katliama göndermişken, Taravangian halkınızı umursuyordu...*

Kürelerin ışığında Taravangian cildin sayfalarını karıştırdı, kendisinin icat etmiş ve sonra da unutmuş olduğu bir dilde yazılmış olan kendi kelimelerinin tercümelerini inceliyordu. Cevaplar. Onun cevaplara ihtiyacı vardı.

"Sana hiç ne dilediğimi söylemiş miydim Adro?" diye fısıldadı okurken.

"Evet."

Taravangian dinlemiyordu. "Kapasite," diye fısıldadı bir sayfayı çevirirken. "Gelmekte olan şeyi durdurmak için kapasite. İnsanoğlunu kurtarmak için kapasite."

Okudu. Bugün dâhi değildi ama bu sayfaları okuyarak pek çok gün geçirmiş, pasajların üzerinden tekrar ve tekrar ve tekrar geçmişti. Taravangian onları biliyordu.

Cevaplar burada olacaktı. *Olmalıydı*. Taravangian artık sadece tek bir tanrıya tapıyordu. O gün olduğu adama.

İşte.

Cevabı yatak odasının bir köşesinin kopyasında buldu, boş yeri kalmadığı için ufacık bir el yazısıyla birbirlerinin üzerine yazılmış cümlelerin arasındaydı. Dehâsının ışığında, cümleleri ayırt etmek ona kolay görünmüştü ama âlimlerinin burada ne yazdığını seçebilmesi yıllar almıştı.

Gelecekler. Onların yeminlerini durduramazsın. Sağ kalamamış olması gerektiği hâlde kalmış olanları ara. İpucun o düzende olacak.

"Köprücüler," diye fısıldadı Taravangian.

"Ne?" diye sordu Adrotagia.

Taravangian başını kaldırıp sulanmış gözlerini kırpıştırarak baktı. "Dalinar'ın köprücüleri, Sadeas'tan aldıkları. Sen onların nasıl sağ kaldıklarının raporunu okudun mu?"

"Önemli olduğunu düşünmedim. Sadece Sadeas ile Dalinar'ın arasındaki bir diğer güç oyunu."

"Hayır. Daha fazlası." Onlar sağ kalmışlardı. Taravangian ayağa kalktı. "Sahip olduğumuz bütün gizli Alethi ajanlarımızı seferber edin; tüm casusları bölgeye gönderin. O köprücülerden bir tanesinin hakkında hikâyeler anlatılıyor olacak. Mucizevi kurtuluş. Rüzgârların sevgilisi. Bir tanesi onların arasında. O daha tam olarak ne yaptığını bilmiyor olabilir ama bir sprenle bağ kurmuş ve en azından Birinci İdeal'e yemin etmiş."

"Eğer onu bulursak?" diye sordu Adrotagia.

"Onu Szeth'ten uzak tutacağız, ne pahasına olursa olsun." Taravangian Diyagram'ı ona geri verdi. "Hayatlarımız buna bağlı. Szeth bağlarından kaçabilmek için kendi bacağını kemiren bir hayvan. Eğer özgür kalacak olursa..."

Başını sallayarak onayladı ve Taravangian'ın emrettiği gibi yapmak için uzaklaştı. Geçici çadırlarının kapısında tereddüt ederek durdu. "Senin zekânı belirleme yöntemlerimizi yeniden değerlendirmemiz gerekiyor olabilir. Son bir saat içinde gördüğüm şeyler, beni bugün senin için 'ortalama' denilip denilemeyeceğini sorgulamaya itiyor."

"Değerlendirmeler yanlış değil," dedi Taravangian. "Sen sadece ortalama insanı hafife alıyorsun."

Dahası konu Diyagram olduğu zaman, ne yazdığını ya da neden yazdığını hatırlayamıyor olsa bile arada bir gelen *yankılar* oluyordu.

Mrall içeri girerken çekilerek yol veren Adrotagia çıktı. "Majesteleri," dedi Mrall. "Zaman azalıyor. Yüceprens ölüyor."

"O yıllardır ölüyor." Yine de, Taravangian yürüyüşüne geri dönerken adımlarını hızlandırdı, bu günlerde yapabildiği kadarıyla en azından. Artık askerler için durmuyor ve kendisine yapılan tezahüratlara da sadece kısaca el sallıyordu.

En sonunda Mrall onu savaşın ve yanan şehrin kokusundan biraz korunaklı olan bir tepenin arkasına getirdi. Burada bir dizi fırtına arabası vardı, iyimserlik içinde bir sancak dalgalandırıyordu; Jah Keved kralınınki. Buradaki muhafızlar Taravangian'ın araba halkasına girmesine izin verdiler ve o da en büyüğüne doğru yaklaştı, neredeyse tekerlekli bir bina sayılabilecek olan devasa bir araca.

Yüceprens Valam'ı... *Kral* Valam'ı... Yatağında öksürürken buldular. Taravangian'ın onu son görmesinden bu yana saçları dökülmüştü ve yanakları da o kadar çöküktü ki, üzerlerinde yağmur suyu birikebilirdi. Kralın piç oğlu Redin yatağın ayak ucunda ayakta bekliyordu, başı eğikti. Odanın içinde duran üç muhafızla da birlikte Taravangian için yer yoktu, o yüzden o da kapının ağzında durdu.

"Taravangian," dedi Valam, sonra da mendilinin içine öksürdü. Kumaş kanlı olarak geri döndü. "Krallığım için geldin, öyle mi?"

"Ne demek istediğinizi bilmiyorum Majesteleri," dedi Taravangian.

"Utangaçlık numarasını kes," diye tersledi Valam. "Buna kadınlarda ya da düşmanlarda katlanamam. Fırtınababa... Seninle ne yapacaklar bilmiyorum. Yarı yarıya daha haftanın sonu gelmeden suikast yapacaklarını düşünüyorum." Tamamen kumaşlara sarılmış olan hastalıklı bir elini salladı ve muhafızlar Taravangian'ın küçük yatak odasına girebilmesi için yer açtılar.

"Kurnaz taktik," dedi kral. "Bütün o yiyecekleri, doktorları göndermek. Duydum ki askerler sana bayılıyormuş. Eğer taraflardan bir tanesi açık bir şekilde kazanmış olsaydı ne yapacaktın?"

"Yeni bir müttefikim olacaktı," dedi Taravangian. "Yardımım için müteşekkir olan."

"Sen bütün taraflara yardım ettin."

"Ama en çok kazanan tarafa, Majesteleri," dedi Taravangian. "Biz sağ kalanları tedavi edebiliriz ama ölüleri değil."

Valam tekrar öksürdü, derinden, pis bir öksürüktü. Piçi endişeli bir şekilde yaklaştı ama kral elini sallayarak onu kovaladı. "Çocuklarımın içinden tek sağ kalanın," dedi kral hırıltılı nefeslerinin arasında, "sen olacağını tahmin etmem gerekirdi, piç." Taravangian'a doğru döndü. "Görünüşe göre senin de taht üzerinde meşru bir hakkın varmış Taravangian. Annenin tarafından mıydı sanki? Üç nesil filan önce bir Veden prensesiyle evlilik?"

"Haberim yok," dedi Taravangian.

"Sen utangaçlık numarası için ne dediğimi duymadın mı?"

"İkimizin de bu piyeste oynayacak bir rolümüz var Majesteleri," dedi Taravangian. "Ben sadece repliğimi yazıldığı şekliyle söylüyorum."

"Karı gibi konuşuyorsun," dedi Valam. Yan tarafa doğru kan tükürdü. "Senin ne haltlar karıştırdığını biliyorum. Bir hafta kadar sonra, sen halkımla ilgilenirken, senin kâtiplerin taht üzerindeki hakkını 'keşfedecekler'. Sen de gönülsüz bir şekilde krallığı kurtarmak adına tahta çıkacaksın, benim kendi fırtına kapası halkımın ısrarıyla hem de."

"Görüyorum ki siz de senaryoyu önceden okutmuşsunuz," dedi Taravangian hafifçe.

"O suikastçı senin için de gelecek."

"Gerçekten de gelebilir." Bu doğruydu.

"Bu fırtına kapası tahtı almaya ne diye çalıştığımı bile bilmiyorum," dedi Valam. "En azından bir kral olarak öleceğim." Derin bir nefes aldı, sonra da bir elini kaldırarak sabırsız bir şekilde odanın dışında toplanmış olan kâtiplere eliyle işaret etti. Kadınlar dikkat kesilerek Taravangian'ın arkasından içeri baktılar.

"Ben bu salağı varisim ilan ediyorum," dedi Valam elini Taravangian'a doğru sallayarak. "Hah! Bu da öbür yüceprenslerin içine dert olsun."

"Onlar öldü Majesteleri," dedi Taravangian.

"Ne? Hepsi mi?"

"Evet."

"Boriar bile mi?"

"Evet."

"Ya," dedi Valam. "Piç."

İlk önce Taravangian onun ölenlerden bir tanesinden bahsettiğini düşündü. Ancak sonra kralın gayrımeşru oğluna doğru elini sallamakta olduğunu fark etti. Taravangian yol vermek için geri çekilirken, Redin yaklaşarak bir dizinin üzerine çöktü.

Valam yorganlarının altından bir şeyi çıkarmak için uğraştı, hançeriydi. Redin ona yardım etti, sonra da sakar bir şekilde elinde tuttu.

Taravangian bu Redin'i inceledi, meraklanmıştı. Raporlarda okuduğu kralın amansız celladı bu muydu? Bu endişeli, çaresiz görünüşlü adam mı?

"Tam kalbimden," dedi Valam.

"Baba hayır..." dedi Redin.

"Tam fırtına kapası kalbimden!" diye bağırdı Valam yatağının üzerine kanlı tükürükler saçarak. "Burada yatıp da Taravangian'ın kendi hizmetçilerimi beni zehirlemeleri için kandırmasına izin verecek değilim. Emre uy, piç! Yoksa sen tek bir haltı bile yapmaktan..."

Redin hançeri babasının göğsüne öyle bir şiddetle gömdü ki Taravangian'ı sıçrattı. Sonra Redin ayağa kalktı, selam verdi ve herkesi ite kaka odadan çıkıp gitti.

Kral gözleri donarak son bir nefes aldı. "Böylece gece hüküm sürecek, çünkü şerefin seçimi yaşam..."

Taravangian bir kaşını kaldırdı. Bir Ölüm Sözü? Burada mı, şimdi mi? Hay lanet, Taravangian sözleri tam bir şekilde yazabileceği bir durumda değildi. Aklında tutmak zorunda kalacaktı.

Valam'ın hayatı solup gitti, sonunda sadece et kalmıştı. Yatağın yanında buhardan bir Parekılıcı belirdi, sonra da arabanın tahta zeminine bir gümlemeyle düştü. Kimse ona doğru uzanmadı ve odadaki askerler ile dışarıdaki kâtipler Taravangian'a baktılar, sonra da diz çöktüler.

"Zalimlik, Valam'ın o adama yaptığı," dedi Mrall fırtına arabasından çıkarak dışarıdaki ışığa karışmış olan piçe doğru başıyla işaret ederek.

"Düşündüğünden de fazlası," dedi Taravangian uzanarak eski kralın göğsünden ve yorganlarından dışarı doğru çıkmakta olan bıçağa dokunurken. Tereddüt etti, par-

makları kabzadan azıcık uzaktaydı. "Piç resmî kayıtlara babasını öldürmüş biri olarak geçecek. Eğer tahta çıkmak gibi bir hevesi vardıysa, bu onun için soy durumundan bile daha fazla... Sorun teşkil edecek." Taravangian parmaklarını geri çekerek bıçaktan uzaklaştırdı. "Merhum kral ile biraz yalnız kalabilir miyim? Onun için bir dua edeceğim."

Diğerleri yanından ayrıldı, Mrall bile. Küçük kapıyı kapattılar ve Taravangian da cesedin yanındaki tabureye oturdu. Herhangi bir dua etmek gibi bir niyeti hiç yoktu ama yalnız kalmayı istiyordu. Düşünmek için.

İşe yaramıştı. Tıpkı Diyagram'ın emrettiği gibi, Taravangian Jah Keved'in kralı olmuştu. Dünyayı birleştirmek için olan ilk büyük adımı atmıştı, aynı Gavilar'ın eğer kurtulacaklarsa gerçekleşmesinin gerekli olduğunda ısrar ettiği şekilde.

En azından görülerin iddia ettiği şey buydu. Gavilar'ın altı yıl önce, öldüğü gecede Taravangian'a itiraf etmiş olduğu görülerin. Gavilar, şimdi kendisi de ölmüş olan Yaradan'ı ve yaklaşmakta olan bir fırtınayı görmüştü.

Onları birleştir.

"Ben elimden geleni yapıyorum Gavilar," diye fısıldadı Taravangian. "Kardeşini öldürmek zorunda olduğum için üzgünüm."

Bu iş bittiği zaman Taravangian'ın vebalini taşıyacağı tek günah bu olmayacaktı. Ne hafif bir esintinin ne de fırtına rüzgârının ölçüsüyle.

Bir kere daha bu günün bir dehâ günü olmasını diledi. O zaman kendisini bu kadar suçlu hissediyor olmazdı.

BEŞİNCİ
KISIM

Rüzgârlar Tutuşuyor

KALADİN • SHALLAN • DALİNAR
ADOLİN • AKIL

Gelecekler onların yeminlerini durduramazsın sağ kalamamış olması gerektiği hâlde kalmış olanları ara senin ipucun o düzende olacak.

–Diyagram'dan, Kuzeybatı Alt Köşe Kodası: paragraf 3

Sen onu öldürdün...

Kaladin uyuyamıyordu.

Uyuması *gerektiğini* biliyordu. Karanlık kışla odasının içinde yatmıştı, etrafı tanıdık taşlarla çevrili, günlerdir ilk kez rahatlık içindeydi. Yumuşak bir yastığı, Hearthstone'daki evinde olanı kadar iyi bir battaniyesi vardı.

Vücudu yıkandıktan sonra suyu sıkılmış bir kumaş parçası gibi hissediyordu. Uçurumlardan canlı çıkmış ve Shallan'ı sağ salim geri getirmişti. Şimdi ise uyuması ve iyileşmesi gerekiyordu.

Sen onu öldürdün...

Yatağında doğrulup oturdu ve bir baş dönmesi dalgası hissetti. Dişlerini sıktı ve geçmesini bekledi. Bacak yarası bandajın içinde zonkluyordu. Kamp hekimleri orada iyi bir iş çıkarmıştı, babası olsa memnun olurdu.

Dışarıdaki kamp fazla sessiz gibi geliyordu. Onu övgü ve coşkuya boğduktan sonra Köprü Dört'ün üyeleri, diğer bütün köprü ekipleri gibi sefer için orduya katılmaya gitmişti, ordu için köprüleri taşıyacaklardı. Sadece kralı korumak için Köprü Dört'ten ufak bir kuvvet geride kalacaktı.

Kaladin karanlığın içine doğru uzanarak, mızrağını bulana kadar yanındaki duvarı yokladı. Kavradı, sonra kendisini doğrulttu ve ayağa kalktı. Bacak anında acıyla alevlendi ve Kaladin dişlerini sıktı ama o kadar da kötü değildi. Acı için kulaç kabuğu almıştı ve işe yarıyordu. Hekimlerin ona vermeye çalıştığı ateşyosununu reddetmişti. Babası bağımlılık yapıcı maddeleri kullanmaktan nefret ederdi.

Kaladin zorlanarak küçük odasının kapısına doğru ilerledi, sonra itip açtı ve güneş ışığına çıktı. Gözlerini gölgeledi ve gökyüzünü taradı. Daha bulut yoktu. Gözyaşları,

yılın en berbat zamanı, yarın bir ara başlayacaktı. Dört hafta kesintisiz yağmur ve kasvet. Bu bir Açık Yıl'dı, o yüzden ortasında bir yücefırtına bile olmayacaktı. Istırap.

Kaladin içindeki fırtınanın özlemini duyuyordu. Bu zihnini uyandırır, harekete geçmesini sağlardı.

"Hey, gancho?" dedi Lopen ateş çukurunun yanında oturduğu yerden ayağa fırlayarak. "Bir şey mi istiyorsun?"

"Gel gidip ordunun yola çıkışını izleyelim."

"Sanırım senin yürümüyor olman gerek..."

"Bir şey olmaz," dedi Kaladin güçlükle topallarken.

Lopen yardım etmek için hızla gelerek, Kaladin'in kolunun altına girdi, ağırlığını yaralı bacağının üzerinden aldı. "Niye biraz parlamıyorsun, gon?" diye sordu Lopen alçak sesle. "Şu yarayı iyileştirirsin."

Kaladin bir yalan hazırlamıştı, hekimleri fazla hızlı iyileşerek şüphelendirmeyi istemediği hakkında bir şeyler. Uğraştı ama söyleyemedi. Köprü Dört'ün bir üyesine yalan söyleyemezdi.

"Ben güçlerimi kaybettim, Lopen," dedi alçak sesle. "Syl benden ayrıldı."

Cılız Herdazlı olağandışı bir şekilde sessizleşti. "Eh," dedi en sonunda. "Belki ona güzel bir şeyler almalısın?"

"Güzel bir şeyler alayım? Bir *sprene*?"

"Evet. Mesela... Bilmem. Güzel bir bitki belki ya da yeni bir şapka. Evet, bir şapka. Ucuz da olur, harbiden bak. O küçük. Eğer terzi senden o kadar küçük bir şapka için tam fiyat almaya kalkarsa, ona bir tane patlatırsın."

"Bu benim hayatımda duyduğum en saçma öneri."

"Üstüne köri sürüp, Boynuzyiyenli ninnileri söyleyerek kampta dans etmelisin."

Kaladin inanamayan gözlerle baktı. "*Ne*?"

"Bak? Şimdi şapka için olan sesin hayatında duyduğun en saçma ikinci öneri oldu, o yüzden bir denemen gerek. Kadınlar şapkaları sever. Benim şapka yapan bir kuzenim var. Ona sorabilirim. Hatta belki sana şapkanın kendisi bile gerekmeyebilir. Sadece şapkanın spreniyle idare edersin. O zaman daha bile ucuz olur."

"Sen çok eşsiz bir acayiplik türüsün, Lopen."

"Elbette öyleyim, gon. Benden sadece *bir tane* var."

Boş kampın içinden yollarına devam ettiler. Fırtınalar, burası terk edilmiş gibi görünüyordu. Boş kışla üstüne boş kışla geçtiler. Kaladin, Lopen'in yardımından memnun, dikkatle yürüyordu ama bu bile yorucuydu. O bacağıyla hareket etmiyor olması gerekirdi. Babasının sözleri, bir hekimin sözleri, zihninin derinliklerinden yükselerek geldi.

Yırtık kaslar. Bacağı sar, enfeksiyona karşı önlem al ve hastanın ağırlığını üzerine vermesine engel ol. Daha fazla yırtılma kalıcı topallık ya da daha kötüsüne neden olabilir.

"Tahtırevan ister misin?" diye sordu Lopen.

"Onlar kadınlar için."

"Kadın olmakta yanlış bir şey yok, gancho," dedi Lopen. "Benim kadın akrabalarım da var."

"Elbette senin..." Lopen'in sırıtışı karşısında durdu. Fırtına kapası Herdazlı. Onun sözlerinin ne kadarı özellikle aptal gibi görünmek içindi? Eh, Kaladin aptal Herdazlı fıkrası anlatan çok adam duymuştu ama Lopen onların hepsini parmağında oynatırdı. Elbette, Lopen'in kendi esprilerinin yarısı Herdazlılar hakkındaydı. O bunları fazladan komik bulurmuş gibi görünüyordu.

Platolara yaklaşırlarken, ölüm sessizliği yerini sınırlı bir alanda toplanmış olan binlerce kişinin alçak uğultusuna bıraktı. Kaladin ve Lopen en sonunda kışla sıralarının arasından çıkmayı başararak, Harap Ovalar'a açılan tören alanının hemen yukarısındaki doğal taraçaya çıktılar. Orada binlerce asker toplanmıştı. Kocaman bloklar hâlinde mızrakçılar, daha ince saflarda açıkgöz okçular, ışıldayan zırhlarla at sırtında dolanan subaylar.

Kaladin hafifçe nefesini bıraktı.

"Ne oldu?" diye sordu Lopen.

"Bu benim her zaman bulacağımı düşündüğüm şeydi."

"Ne? Bugün mü?"

"Alethkar'da genç bir adamken," dedi Kaladin, beklenmedik bir şekilde duygulanmıştı. "Savaşın şanını hayal ettiğim zaman, gözümde canlandırdığım şey işte buydu." Amaram'ın Alethkar'da eğittiği yeşilasmaları ve zar zor idare eden askerleri hayal etmemişti. Ne de Sadeas'ın ordusundaki etkili ama basit yabanilerini, ya da hatta Dalinar'ın plato saldırılarının hızlı vurucu kuvvetlerini hayal etmişti.

O *bunu* hayal etmişti. Müthiş bir sefer için toplanmış olan bütün bir orduyu. Mızraklar dik tutulmuş, sancaklar dalgalanıyordu, davulcular ve borucular, üniformalı haberciler, at süren kâtipler, hatta etrafı kapatılmış kendi alanlarında sırıklar üzerinde taşınan kumaşlarla gözden saklanmış kralın Ruhdökümcüleri.

Kaladin artık savaşın gerçeğini biliyordu. Savaşta şan yoktu, ama yerde yatmış, kendi iç organlarına dolanmış olarak çığlık atan ve debelenen adamlar vardı. Oklardan bir duvarın üzerine atılan köprücüler vardı ya da şarkı söylerken katledilen Parshendiler.

Ama şu anda, Kaladin kendisine tekrar hayal etme izni verdi. Hâlâ içinin derinliklerinde bir yerlerde olan gençliğine, her zaman hayalini kurduğu manzarayı gösterdi. Bu askerler bir diğer gereksiz katliam değil, muhteşem bir şey içinmiş gibi yaptı.

"Hey, başka birisi daha geliyor," dedi Lopen işaret ederek. "Şuna bak."

Sancaklara göre, Dalinar'a sadece tek bir yüceprens katılmıştı: Roion. Ama Lopen'in de gösterdiği gibi, onlar kadar büyük ya da iyi organize olmuş olmasa da, bir diğer kuvvet daha savaş kamplarının doğu kenarı boyunca uzanan geniş ve açık yol boyunca kuzeye doğru akıyordu. En azından bir diğer yüceprens daha Dalinar'ın çağrısına karşılık vermişti.

"Hadi Köprü Dört'ü bulalım," dedi Kaladin. "Ben adamları uğurlamak istiyorum."

◆ ◆ ◆

"Sebarial?" diye sordu Dalinar. "*Sebarial'ın* askerleri mi bize katılıyor?"

Roion eyerinde otururken homurdanarak ellerini ovuşturdu, sanki elini yıkamak istermiş gibiydi. "Sanırım herhangi bir destek bulabildiğimiz için bile sevinmemiz gerekir."

"Sebarial," dedi Dalinar, afallayıp kalmıştı. "O hiç Parshendi riskinin olmadığı yakın plato saldırılarına bile asker göndermezdi. Şimdi neden asker gönderiyor?"

Roion başını iki yana salladı ve omzunu silkti.

Dalinar Gallant'ı çevirdi ve yaklaşmakta olan gruba doğru at sürdü, Roion da takip etmişti. Hemen arkada Shallan'ın yanında at binmekte olan Adolin'in yanından geçtiler, muhafızları da onları takip ediyordu. Renarin elbette ki köprücülerin yanındaydı.

Shallan Adolin'in atlarından birine biniyordu, Sureblood'un üzerinde kule gibi yükseldiği narin bir hayvandı. Shallan haberci kadınların tercih ettiği türden bir kıyafet giymişti, önden ve arkadan beline kadar yırtmaçlıydı. Altına tozluk giymişti. Temel olarak ipek bir pantolondu ama kadınlar başka isimleri tercih ediyordu.

Onların arkasında Navani'nin âlimleri ve haritacılarından oluşan büyük bir grup at sürüyordu, kraliyet haritacısı olan ardent İsasik de aralarındaydı. Bunlar Shallan'ın çizdiği haritayı elden ele geçiriyorlardı, yan taraftan at sürmekte olan İsasik çenesini kaldırmıştı, sanki kadınların Shallan'ın haritasına yağdırdıkları övgüleri özellikle görmezden gelmeye çalışıyordu. Dalinar'ın bütün bu âlimlere ihtiyacı vardı, gerçi olmamasını dilerdi. Getirdiği her kâtip, riske attığı bir diğer hayattı. Navani'nin kendisinin de gelmesi bunu daha da beter yapıyordu. Dalinar onun argümanına itiraz edememişti. *Eğer sen kızın gelmesi için yeteri kadar güvenli olduğunu düşünüyorsan, o zaman benim için de yeteri kadar güvenlidir.*

Dalinar Sebarial'ın yaklaşmakta olan kafilesine doğru ilerlerken, Parezırhı'nı giymiş olan Amaram at sürerek yanına geldi, altın pelerini arkasında dalgalanıyordu. Kaliteli bir savaş atı vardı, Shinovar'da ağır arabaları çekmek için kullanılan iri cinstendi. Yine de Gallant'ın yanında bir midilli gibi kalıyordu.

"O *Sebarial* mı?" diye sordu Amaram yaklaşmakta olan kuvvete doğru işaret ederek.

"Görünüşe göre."

"Onu geri çevirsek mi?"

"Bunu neden yapalım?"

"O güvenilmez," dedi Amaram.

"Bildiğim kadarıyla, o sözünü tutuyor," dedi Dalinar. "Bu pek çoğu için söyleyebileceğimden daha fazlası."

"O sözünü tutuyor çünkü hiçbir zaman bir şeye söz vermiyor."

Dalinar, Roion ve Amaram, ordunun önündeki at arabasından inen Sebarial'a tırısla yaklaştılar. Bir at arabası. Bir savaş kafilesinde. Eh, bu Dalinar'ı bütün o kâtiplerden daha fazla yavaşlatacak değildi. Hatta, Dalinar'ın büyük ihtimalle birkaç tane daha at arabası hazırlatması iyi olurdu. Navani'nin günler ilerledikçe rahatlık içinde gidebilmesi için bir yol olsa güzel olurdu.

"Sebarial?" diye sordu Dalinar.

"Dalinar!" dedi şişman adam, gözlerini gölgeleyerek. "Sen şaşırmış gibi görünüyorsun."

"Öyleyim."

"Hah! Bu gelmiş olmak için yeterli sebep. Sence de değil mi, Palona?"

Dalinar at arabasının içinde oturmakta olan kadını zar zor seçebiliyordu, kocaman şık bir şapka ve gösterişli bir elbise giymişti.

"Sen metresini mi getirdin?" diye sordu Dalinar.

"Tabii. Neden olmasın? Eğer biz orada başarısız olursak, ölmüş olacağım ve o da sokakta kalacak. Zaten o ısrar etti. Fırtına kapası kadın." Sebarial Gallant'ın tam yanına kadar yürüyüp geldi. "İçimde seninle ilgili bir his var oğlum Dalinar. Senin yakınında kalmanın akıllıca olacağını düşünüyorum. Orada Ovalar'da bir şeyler olacak ve fırsat güneş gibi doğuyor."

Roion burnunu çekti.

"Roion," dedi Sebarial. "Senin bir yerlerde bir masanın altında saklanıyor olman gerekmez miydi?"

"Belki de öyle, sadece senden uzakta olmak için bile olsa."

Sebarial güldü. "İyi dedin, ihtiyar kaplumbağa! Belki bu yolculuk tamamen sıkıcı olmaz. O zaman hadi ileri! Şan ve şeref ve benzer safsatalar için. Eğer hazineleri bulursak, benim de payımı unutmayın! Ben Aladar'dan daha önce geldim. Bunun bir değeri olsa gerek."

"Aladar'dan..." dedi Dalinar irkilerek. Dönerek kuzeyde kendisininkine komşu olan savaş kampına doğru baktı.

Oradan, Aladar'ın beyaz ve koyu yeşil renklerini giymiş bir ordu Harap Ovalar'a doğru akıyordu.

"İşte *bu*, benim *gerçekten de* beklemediğim bir şeydi," dedi Amaram.

◆
◆ ◆

"Bir darbe deneyebiliriz," dedi İalai.

Sadeas eyerinde karısına doğru döndü. Muhafızları etraflarındaki tepelere dağılmıştı, yüceprens ve karısı hoş bir "tepelerde gezintinin" tadını çıkarırken kulak misafiri olamayacakları kadar uzaktalardı. Aslında, ikisi Sebarial'ın burada savaş kamplarının batısında tam ölçekli tarım faaliyetlerine geçmek için yaptığı hazırlıklara daha yakından bakmak istemişlerdi.

İalai gözleri ileriye dönük at sürüyordu. "Dalinar kamptan gitmiş olacak, tek destekçisi Roion da onunla birlikte. Biz Zirve'yi ele geçirip, kralı idam eder ve tahtı alabiliriz."

Sadeas atını çevirerek doğudaki savaş kamplarına doğru baktı. Uzaklarda Dalinar'ın ordusunun Harap Ovalar'da toplanmakta olduğunu zar zor seçebiliyordu.

Bir darbe. Son bir adım, Gavilar'ın suratına atılan son bir tokat. Yapardı. Fırtına kapsın, gerçekten de yapardı.

Yalnız buna gerek olmadığı gerçeği vardı.

"Dalinar bu aptalca sefere çıkmakta kararlı," dedi Sadeas. "O yakında ölmüş olacak, o Ovalar'ın üzerinde etrafı sarılacak ve yok edilecek. Bizim bir darbeye ihtiyacımız yok; eğer ben onun bunu gerçekten de *yapacağını* bilseydim, o suikastçına bile ihtiyacımız olmazdı."

İalai bakışlarını kaçırdı. Suikastçısı başarısız olmuştu. Her ne kadar plan kusursuz bir şekilde uygulanmış olsa da, o bunu kendi adına büyük bir başarısızlık olarak gö-

rüyordu. Böyle şeyler hiçbir zaman kesin olmazdı. Ne yazık ki, şimdi denedikleri ve başarısız oldukları için, bundan sonra daha dikkatli olmaları...

Sadeas at sırtında bir haberci yaklaşırken kaşlarını çatarak atını çevirdi. Gencin muhafızları geçmesine izin verildi ve o da İalai'ye bir mektup sundu.

İalai okudu ve yüzü karardı.

"Bundan hoşlanmayacaksın," dedi başını kaldırarak

◆
◆ ◆

Dalinar Gallant'ı harekete geçirmek için tekmeleyerek arazi boyunca dörtnala gitti, bitkileri korkutarak deliklerine kaçırıyordu. Birkaç dakikalık sıkı at sürüşün ardından ordusunu geride bıraktı ve yeni kuvvete yaklaştı.

Aladar burada at sırtında oturmuş, ordusunu tetkik ediyordu. Şık siyah bir üniforma giymişti, kol yenlerinde bordo şeritleri ve boynunda uyumlu bir fular vardı. Askerler etrafına doluşmuştu. Ovalar'daki en büyük kuvvetlerden biri ona aitti; fırtınalar, Dalinar'ın askerlerindeki azalmalar düşünülürse, Aladar'ın ordusu en büyüğü olabilirdi.

Ayrıca o Sadeas'ın en büyük destekçilerinden biriydi.

"Nasıl yapıyoruz, Dalinar?" diye sordu Aladar Dalinar atıyla yaklaşırken. "Hepimiz kendi başımıza farklı platolar üzerinden giderek sonra mı buluşuyoruz, yoksa tek bir devasa kol hâlinde mi ilerliyoruz?"

"Neden?" diye sordu Dalinar. "Neden geldin?"

"Sen en baştan beri o kadar ateşli tartışmalar sundun ama şimdi birileri dinledi diye mi şaşırıyorsun?"

"Birileri değil. Sen."

Aladar dudaklarını sıkarak ince bir çizgi hâline getirdi, en sonunda Dalinar'ın gözlerine bakmak için döndü. "Roion ve Sebarial, aramızdaki en büyük iki korkak, savaşa gidiyorlar. Ben geride kalıp, onların İntikam Paktı'nı ben olmadan yerine getirmelerine izin mi verecektim?"

"Öbür yüceprensler bunu yapmaktan memnun görünüyor."

"Ben onların kendilerine yalan söylemekte benden daha iyi olduklarından şüpheleniyorum."

Bir anda Aladar'ın bütün o hararetli itirazları, Dalinar'ın karşısındaki hizibin en başını çekmesi, farklı bir renge büründü. O *kendi kendini ikna etmek için tartışıyordu*, diye düşündü Dalinar. O *en başından beri benim haklı olduğumdan korkuyordu.*

"Sadeas memnun olmayacak," dedi Dalinar.

"Sadeas fırtına olup gitsin. O benim sahibim değil." Aladar bir an için dizginleriyle oynadı. "Olmak istiyor ama. Bunu beni yapmaya zorladığı anlaşmalarda, yavaş yavaş herkesin boğazına dayadığı bıçaklarda hissedebiliyorum. O bu iş bitmeden önce hepimizi kölesi yapmaya niyetli."

"Aladar," dedi Dalinar doğrudan yüz yüze gelmelerini sağlayacak şekilde atını öbür adamınkinin tam yanına kadar sürerken. Aladar'ın gözlerinin içine baktı. "Bana seni buraya Sadeas'ın göndermediğini söyle. Bana bunun beni terk etmeyi ya da ihanet etmeyi amaçlayan bir diğer planın parçası olmadığını söyle."

Aladar gülümsedi. "Eğer öyle olsaydı, sana söyleyeceğimi mi düşünüyorsun?"

"Ben senin ağzından bir söz duymak istiyorum."

"Ve sen de o söze güvenecek misin? Bunun Sadeas sana dostluğunu iddia ederken ne kadar faydası oldu?"

"Bir söz, Aladar."

Aladar gözlerinin içine baktı. "Ben senin Alethkar hakkında söylediğin şeylerin, en iyi ihtimalle safça ve şüphesiz bir şekilde imkânsız olduğunu düşünüyorum. Senin o sanrıların, Sadeas'ın bizim inanmamızı istediği şekilde bir delilik işareti değil, sadece bir şeylere, aptalca bir şeylere çaresizce inanmak isteyen bir adamın rüyaları. 'Şeref', geçmişte hayatları tarihçiler tarafından temizlenip cilalanmış adamların hareketleri için kullanılan bir kelime." Tereddüt etti. "Ama... Fırtına götürsün aptallığımı, Dalinar, ben onların doğru *olabilmelerini* dilerdim. Ben kendim için geldim, Sadeas için değil. Sana ihanet etmeyeceğim. Alethkar hiçbir zaman senin istediğin şey olamayacak olsa bile, biz en azından Parshendileri *yenebilir* ve Gavilar'ın intikamını alabiliriz. Yapılacak doğru şey bu sonuçta."

Dalinar başını sallayarak onayladı.

"Yalan söylüyor olabilirim," dedi Aladar.

"Ama söylemiyorsun."

"Nereden biliyorsun?"

"Dürüst olmak gerekirse mi? Bilmiyorum. Ama eğer bütün bunlar işe yarayacaksa, bazılarınıza güvenmem gerekecek." Bir yere kadar. Bir daha asla kendisini Kule'de olduğu gibi bir konuma düşürmeyecekti.

Ne olursa olsun, Aladar'ın varlığı bu seferin gerçekten de mümkün olabileceği anlamına geliyordu. Dördü birlikte büyük ihtimalle sayıca Parshendilerden üstün olacaklardı, gerçi kâtiplerinin onların sayıları hakkındaki değerlendirmelerinin ne kadar güvenilir olduğundan emin değildi.

Bu Dalinar'ın istediği tüm yüceprenslerin büyük ittifakı değildi ama, uçurumlar Parshendilere avantaj veriyor olsa bile, bu yeterli olabilirdi.

"Birlikte gidiyoruz," dedi Dalinar işaret ederek. "Ben dağılmamızı istemiyorum. Biz birbirlerine komşu platoların üzerinde kalacağız, hatta mümkün olduğu zamanlarda aynı platoda. Ve senin parshmenlerini geride bırakman gerekecek."

"Bu alışılmadık bir talep," dedi Aladar bir surat asışla.

"Biz onların kuzenlerine karşı savaşacağız," dedi Dalinar. "Onların bize karşı dönmeleri riskine girmemek en iyisi."

"Ama onlar hiçbir zaman... Öf, neyse. Bu yapılabilir."

Dalinar başıyla onaylayarak, arkasından Roion ve Amaram en sonunda gelirlerken, bir elini Aladar'a uzattı. Dalinar Gallant'la onları çok geride bırakmıştı.

"Teşekkür ederim," dedi Dalinar Aladar'a.

"Sen bütün bunlara gerçekten inanıyorsun, değil mi?"

"Evet."

Aladar elini uzattı ama tereddüt etti. "Sen de benim baştan aşağı lekeli olduğumun farkındasındır. Ellerimde kan var, Dalinar. Ben, senin hayal etmek istermiş gibi göründüğün bir tür kusursuz, şerefli şövalye değilim."

"Olmadığını biliyorum," dedi Dalinar elini kavrayarak. "Ben de değilim. İdare etmemiz gerekecek."

Birlikte başlarını salladılar, sonra Dalinar Gallant'ı çevirdi ve kendi ordusuna doğru geri gitmeye başladı. Roion inleyerek, bütün yol boyunca dörtnala geldiği için uyluklarının ağrımasından şikâyet etti. Bugünkü yolculuk, onun için hoş olmayacaktı.

Amaram Dalinar'ın yanına geçti. "Önce Sebarial, sonra Aladar? Bugün senin güvenin ucuza veriliyormuş gibi görünüyor, Dalinar."

"Benim onları geri çevirmemi mi isterdin?"

"Eğer kendi başımıza başaracak olsaydık, bu zaferin ne kadar ihtişamlı olacağını düşün."

"Umuyorum ki, biz böyle kibirliliklerin ötesindeyizdir, eski dostum," dedi Dalinar. Bir süre at sürdüler, tekrar Adolin ve Shallan'ın yanından geçtiler. Dalinar gözleriyle ordusunu taradı ve bir şeyi fark etti. Köprü Dört'ün korumalarının ortasındaki bir taşın üzerinde oturmuş olan uzun boylu, mavi üniformalı bir adam vardı.

Aptallardan bahsetmişken...

"Benimle gel," dedi Dalinar Amaram'a.

Amaram atını yavaşlatarak geride kalmıştı. "Sanırım benim gidip..."

"Gel," dedi Dalinar keskince. "Senin o genç adamla konuşmanı istiyorum, böylece onun senin hakkında söylediği şeylere ve söylentilere bir son verebiliriz. Onların kimseye bir faydası yok."

"Pekâlâ," dedi Amaram ona yetişerek.

◆
◆ ◆

Kaladin, bacağının acısına rağmen, Adolin ve Shallan'ın at sürerek yanlarından geçmekte olduğunu görünce kendisini köprücülerin arasında ayağa kalkarken bulmuştu. Gözleriyle çifti izledi. Adolin kalın toynaklı Ryshadium'unun üzerindeydi, Shallan ise daha mütevazı bir büyüklükte olan kahverengi bir hayvana biniyordu.

O göz kamaştırıcıydı. Kaladin bunu itiraf etmeyi kabul ediyordu, sadece kendi kendine olsa bile. Işıltılı kızıl saçlar, hızlı gülümseme. Akıllıca bir şeyler söyledi, Kaladin neredeyse onun sözlerini duyabiliyordu. Bekledi, onun bu tarafa doğru dönmesini, kısa mesafenin ötesinden gözlerine bakmasını umuyordu.

Bakmadı. Yoluna devam etti ve Kaladin kendisini tam bir aptal gibi hissetti. Bir parçası onun dikkatini üzerinde tuttuğu için Adolin'den nefret etmek istiyordu ama bunu yapamadığını gördü. İşin doğrusu, Kaladin Adolin'i *seviyordu*. Ve o ikisi birbirleri için iyiydi. *Uyuyorlardı*.

Belki Kaladin bundan nefret edebilirdi.

Bir kayanın üzerine geri oturarak, başını eğdi. Köprücüler etrafında toplanmışlardı. Umuyordu ki, Kaladin'in gözleriyle Shallan'ı takip ettiğini, sesini duymak için çabaladığını onlar görmemişti. Renarin grubun arka tarafında bir gölge gibi duruyordu. Köprücüler onu kabul etmeye başlamışlardı ama o hâlâ onların yanındayken uygunsuzmuş gibi görünüyordu. Elbette, o çoğu insanın etrafında uygunsuzmuş gibi görünürdü.

Benim hastalığı hakkında onunla daha çok konuşmam gerek, diye düşündü. Kaladin'e onda ve sarası hakkında yaptığı açıklamada yanlış olan bir şeyler varmış gibi geliyordu.

"Neden buradasınız, komutanım?" diye sordu Bisig Kaladin'in dikkatini tekrar diğer köprücülere doğru çekerek.

"Ben sizi uğurlamak istemiştim," dedi Kaladin içini çekerek. "Beni görmekten memnun olacağınızı varsaymıştım."

"Çocuk gibi sen," dedi Kaya Kaladin'e doğru kalın bir parmağı sallayarak. "Ne yapardın, ulu Yüzbaşı Stormblessed, eğer yakalasaydın yaralı bacakla gezerken bu adamlardan birini? Dövdürürdün o adamı! Sonra elbette iyileştikten."

"Ben sizin *komutanınız* olduğumu düşünüyordum," diye belirtti Kaladin.

"I ıh, olamaz," dedi Teft. "Çünkü bizim komutanımız yatakta kalacak kadar akıllı olurdu."

"Ve yerdi çok güveç," dedi Kaya. "Bıraktım yiyecek güveç sana ben yokken."

"Sefere sen de mi gidiyorsun?" diye sordu Kaladin başını kaldırıp iri Boynuzyiyenli'ye bakarak. "Ben senin de sadece adamları uğurlamaya geldiğini düşünmüştüm. Sen savaşmak istemiyorsun. Orada ne yapacaksın?"

"Pişirmeli birileri yemeklerini onların," dedi Kaya. "Sürecek günlerce bu sefer. Bırakmayacağım insafına kamp aşçılarının arkadaşlarımı. Ha! Olacak onların pişirdiği bütün yemekler Ruhdökülmüş tahıl ve etten. Krem gibi tadı! Gelmesi gerek birilerinin düzgün baharatlarla."

Kaladin surat asan adamlar grubuna baktı. "Tamam," dedi. "Geri gideceğim. Fırtınalar adına, ben..."

Köprücüler neden açılıyordu? Kaya omzunun üzerinden geriye baktı, sonra geriye çekilerek güldü. "Göreceğiz gerçek belayı şimdi."

Arkalarında, Dalinar Kholin eyerinden iniyordu. Kaladin içini çekti, sonra düzgün selam verebilmek için ayağa kalkmasına yardım etmesi için Lopen'e elini salladı. Teft'ten ateş püsküren bir bakış aldıktan sonra, Dalinar'ın yalnız olmadığını fark etti.

Amaram. Kaladin katılaştı, yüzünü ifadesiz tutabilmek için zorlanıyordu.

Dalinar ve Amaram yaklaştılar. Kaladin'in bacağındaki acı kaybolurmuş gibi göründü ve bir an için sadece o adamı görebildi. O *canavar* adamı. Kaladin'in kazandığı Zırh'ı giyiyor, Parlayan Şövalyeler'in sembolünü taşıyan altın sarısı bir pelerin arkasında dalgalanıyordu.

Kendini kontrol et, diye düşündü Kaladin. Öfkesini yutmayı başardı. Son sefer ona yenik düştüğünde, kendini haftalarca hapiste bulmuştu.

"Senin dinleniyor olman gerek, asker," dedi Dalinar.

"Evet, komutanım," diye cevap verdi Kaladin. "Adamlarım da bunu açıkça ifade ettiler."

"O zaman onları iyi eğitmişsin. Ben onların da bu seferde yanımda olmalarından gurur duyuyorum."

Teft selam verdi. "Eğer size karşı bir tehlike varsa, Berrakbey, bu orada Ovalar'da olacak. Biz eğer burada geride kalıp beklersek, sizi koruyamayız."

Kaladin kaşlarını çattı, sonra bir şeyi fark etti. "Skar burada... Teft... O zaman kralı kim koruyor?"

"Biz onunla ilgilendik, komutanım," dedi Teft. "Berrakbey Dalinar, kendi seçtiği bir ekiple birlikte en iyi adamımızı geride bırakmamızı söyledi. Kralı onlar koruyacak."

En iyi adamları...

Ürperdi. Moash. Kralın güvenliği *Moash'a* emanet edilmişti ve onun kendi seçtiği bir ekibi vardı.

Fırtınalar.

"Amaram," dedi Dalinar yücebeyin yaklaşması için elini sallayarak. "Sen bana buraya Harap Ovalar'a gelmeden önce bu adamı hiçbir zaman görmediğini söylemiştin. Bu doğru mu?"

Kaladin bir katilin gözlerinin içine baktı.

"Evet," dedi Amaram.

"Ya senin Kılıç ve Zırh'ını ondan aldığın yönündeki iddiası?" diye sordu Dalinar.

"Berrakbey," dedi Amaram Dalinar'ın kolunu tutarak. "Oğlanın aklından zoru mu var yoksa sadece ilgi çekmeye mi çalışıyor, bilmiyorum. Belki iddia ettiği gibi ordumda hizmet etmiştir, kesinlikle doğru köle damgasını taşıyor. Ama benimle ilgili olan suçlamaları *besbelli ki* abes."

Dalinar kendi kendine başını salladı, sanki bunların hepsi beklenen şeylermiş gibi. "İnanıyorum ki, bir özrün zamanı geldi."

Kaladin ayakta kalmakta zorlandı, bacağı zayıf hissediyordu. Demek ki son cezası bu olacaktı. Amaram'dan toplum içinde özür dilemek. Diğer her şeyin ötesinde bir aşağılanma.

"Ben..." diye başladı Kaladin.

"Sen değil, oğlum," dedi Dalinar hafifçe.

Amaram döndü, duruşu bir anda daha tetikteydi, sanki bir dövüş için hazırlanan bir adam gibi. "Muhakkak ki, sen bu suçlamalara inanmıyorsundur, Dalinar!"

"Birkaç hafta önce, benim kampıma iki özel misafir geldi," dedi Dalinar. "Bir tanesi Kholinar'dan gizlice değerli bir yük taşıyarak gelmiş olan güvenilir bir hizmetkârdı. Diğeri ise o yüktü; elinde bir Parekılıcı ile Kholinar'ın kapılarına gelmiş olan deli bir adam."

Amaram'ın benzi attı ve geriye çekildi, eli yan tarafına uzanıyordu.

"Ben hizmetkârıma, pek çoğunu tanıdığı senin kişisel muhafızlarınla birlikte içmeye gitmesini ve delinin yıllar önce savaş kampının dışında gizlenmiş olan bir hazineden bahsettiğini anlatmasını söyledim. Emrim üzerine, bundan sonra delinin Parekılıcı'nı yakınlardaki bir mağaranın içine yerleştirdi. Ondan sonra, bekledik."

Kılıç'ını çağırıyor, diye düşündü Kaladin Amaram'ın eline bakarak. Kaladin bıçağına doğru uzandı ama Dalinar zaten kendi elini kaldırıyordu.

Dalinar'ın parmaklarının arasında beyaz sis katılaştı ve bir Parekılıcı belirdi, ucu Amaram'ın boğazına dayanmıştı. Pek çoğundan daha genişti, görünüş olarak neredeyse bir satıra benziyordu.

Bir saniye sonra Amaram'ın elinde bir Kılıç belirdi, bir saniye fazla geç kalmıştı. Boğazına dayanmış olan gümüşsü Kılıç'a bakarken gözleri kocaman açıldı.

Dalinar'ın da bir Parekılıcı vardı.

"Düşünmüştüm ki, eğer sen bir Kılıç için cinayet işlemeye gönüllü *olmuşsan,* bir ikincisi için yalan söylemeye de kesinlikle gönüllü olursun," dedi Dalinar. "Ve böylece, senin deliyi görmek için kendi başına gizlice gittiğini öğrendikten sonra, senden benim için delinin iddialarını incelemeni istedim. Arkadaşlığımızın hatırı için

vicdanına bol bol zaman tanıdım. Bana, aslında Parekılıcı'nı aldığın hâlde, hiçbir şey bulamadığını söylediğin zaman gerçeği anladım."

"Nasıl?" diye tısladı Amaram Dalinar'ın elindeki Kılıç'a bakarak. "Nasıl geri aldın? Ben onu mağarada buldum. Adamlarım güvenli bir yere saklamıştı!"

"Sırf bir konuyu kanıtlamak için bunu riske atacak değildim," dedi Dalinar soğukça. "Mağaraya gizlemeden önce bu Kılıç'la çoktan bağ kurmuştum."

"O yatakta hasta olduğun hafta," dedi Amaram.

"Evet."

"Hay Cehennem."

Dalinar nefesini bıraktı, dişlerinin arasından bir tıslama sesiyle çıkmıştı. "Neden, Amaram? Bütün insanlar arasında, ben senin... Hah!" Dalinar'ın silahın kabzasındaki tutuşu sertleşti, parmak boğumları beyazladı. Amaram sanki boynunu Parekılıcı'nın ucuna uzatırmış gibi çenesini kaldırdı.

"Yaptım," dedi Amaram. "Ve olsa yine yaparım. Yokelçiler yakında geri dönecekler ve bizim de onlarla yüzleşmek için yeteri kadar güçlü olmamız gerek. Bu da antrenmanlı ve becerikli Paredarlar anlamına geliyor. Askerlerimden birkaç tanesini feda ederek, çok daha fazlasını kurtarmayı planlamıştım."

"Yalan!" dedi Kaladin tökezleyerek öne çıkarken. "Sen sadece Kılıç'ı kendine istiyordun!"

Amaram Kaladin'in gözlerinin içine baktı. "Sana ve adamlarına yaptığım şey için üzgünüm. Bazen, daha yüce amaçlar gerçekleştirilebilsin diye iyi adamların ölmesi gerekir."

Kaladin kalbinden dışarıya doğru yayılan bir donukluk, biriken bir soğukluk hissetti.

O *doğruyu söylüyor,* diye düşündü. O... *Gerçekten de doğru olan şeyi yaptığına inanıyor.*

Amaram kendi Kılıç'ını bırakarak tekrar Dalinar'a döndü. "Şimdi ne olacak?"

"Sen cinayetten suçlusun, kişisel zenginlik için adam öldürmekten."

"Peki ya senin mücevherkalpleri elde edebilmek için binlerce adamı ölümlerine göndermen ne?" dedi Amaram. "O bir şekilde farklı mı? Hepimiz bazen daha büyük iyilik adına hayatların harcanması gerektiğini biliyoruz."

"Çıkar o pelerini," diye hırladı Dalinar. "Sen Parlayan falan değilsin."

Amaram uzanarak kopçasını çözdü, sonra taşların üzerine düşmeye bıraktı. Döndü ve yürüyerek uzaklaşmaya başladı.

"Hayır!" dedi Kaladin arkasından tökezleyerek.

"Bırak gitsin, oğlum," dedi Dalinar içini çekerek. "Onun itibarı yıkıldı."

"O hâlâ bir katil."

"Ve geri döndüğüm zaman da onu adil bir şekilde yargılayacağız," dedi Dalinar. "Onu hapse atamam, Paredarlar bunun üstündedir ve zaten duvarları kesip giderdi. Bir Paredarı ya idam edersin, ya da serbest bırakırsın."

Kaladin çöktü ve Lopen bir tarafında belirerek onu tutarken, Teft de öbür kolunun altına girdi. Kendini tükenmiş hissediyordu.

Bazen daha büyük iyilik adına hayatların harcanması gerekir...

"Bana inandığınız için teşekkür ederim," dedi Kaladin Dalinar'a.

"Ben arada bir laf dinlerim, asker," dedi Dalinar. "Şimdi kampa geri dön ve *biraz dinlen.*"

Kaladin başını sallayarak onayladı. "Komutanım? Orada kendinize dikkat edin."

Dalinar tatsızca gülümsedi. "Eğer mümkün olursa. En azından şimdi o suikastçıyla dövüşmek için bir yolum var, eğer gelirse. Son zamanlarda etrafta dolaşan bütün o Parekılıçları'ndan sonra, bir tanesini de kendime almanın görmezden gelinemeyecek kadar mantıklı olacağını düşündüm." Gözlerini kısarak doğuya doğru döndü. "Her ne kadar bir tanesini tutmak bir şekilde... Yanlış gibi geliyor olsa da. Garip bu. Neden yanlış gelsin ki? Belki ben sadece eski Kılıç'ımı özlüyorumdur."

Dalinar Kılıç'ı bıraktı. "Gidelim," dedi atına doğru geri yürürken, orada afallamış gibi görünen Yüceprens Roion, Amaram'ın ona katılan elli adamlık kişisel muhafızlarıyla birlikte uzun adımlarla uzaklaşmasını izliyordu.

◆
◆ ◆

Evet, bu Dalinar'a katılan *Aladar'ın* sancağıydı. Sadeas dürbünle bunu seçebiliyordu.

Dürbünü indirdi ve uzun, uzun bir süre boyunca sessizce oturdu. O kadar uzun ki muhafızları, ve hatta karısı bile, endişeli görünerek kımıldanmaya başladı. Ama bir sebep yoktu.

Sıkıntısını bastırdı.

"Bırak orada ölsünler," dedi. "Dördü birden. İalai, bana bir rapor hazırla. Benim bilmem gereken... İalai?"

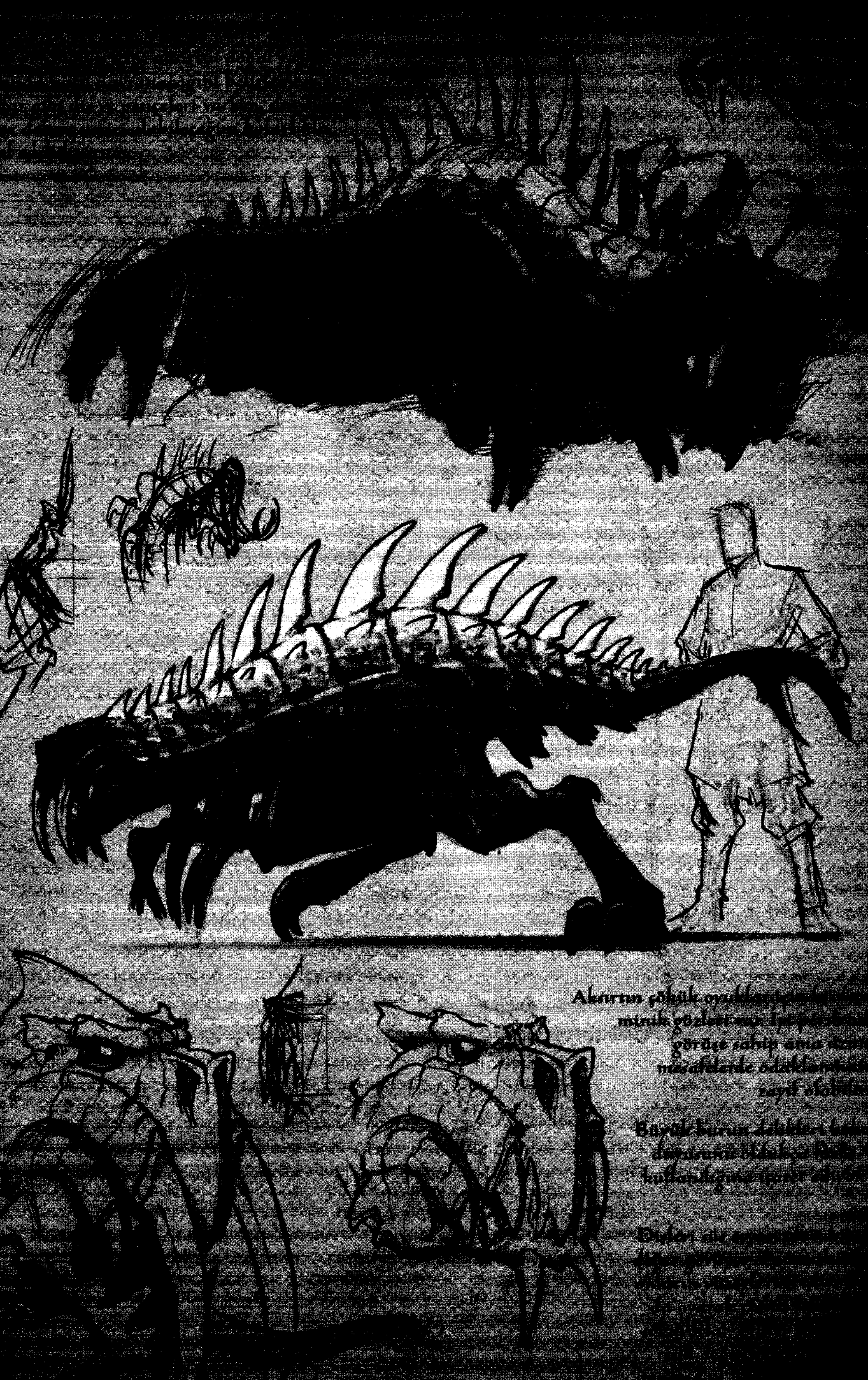
Karısı irkilerek ona doğru baktı.

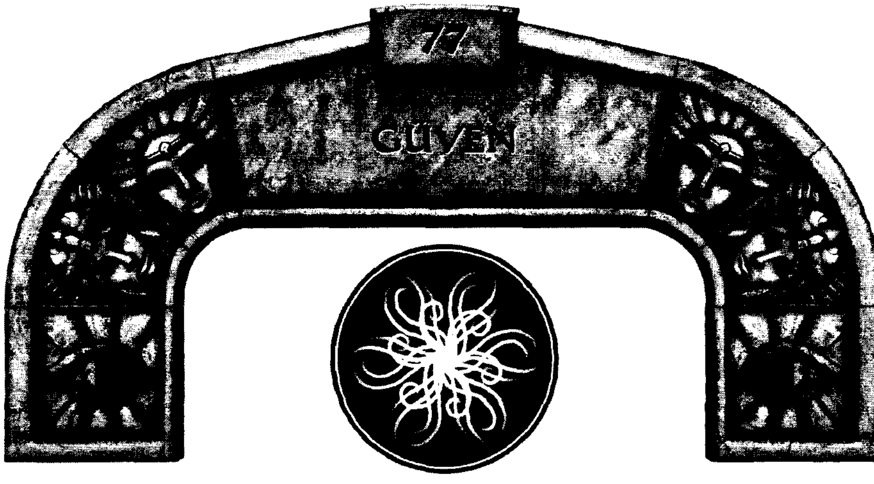
"İyi misin?"

"Ben sadece düşünüyordum," dedi İalai, dalgın gibi görünüyordu. "Gelecek hakkında. Ve ne getireceği. Bizim için."

"Alethkar'a yeni yüceprensler getirecek," dedi Sadeas. "Bizim yeminli yücebeylerimiz arasında hangilerinin Dalinar'ın yolculuğunda ölecek olanların yerini almaya uygun olacağı konusunda bir rapor hazırla." Dürbünü haberciye doğru geri fırlattı. "Onlar ölene kadar biz hiçbir şey yapmayacağız. Bu iş, görünüşe göre, sonunda Dalinar'ın Parshendilerin elinde ölmesiyle bitecek. Aladar da onunla birlikte gidebilir ve topunun Cehennem'e kadar yolu var."

Atını çevirdi ve günün gezisine devam etti, sırtını Harap Ovalar'a özellikle dönmüştü.

Akrurtın çökük oyukları
minik gözleri var. İyi
görüşe sahip ama
mesafelerde odaklanmakta
zayıf olabilir
Büyük burun delikleri
kullandığına işaret

Böylesine güçlü bir silahı kullanmanın bir tehlikesi, Nahel bağını inceleyenleri cesaretlendirme potansiyeli olacak. Bu örnekleri, onların potansiyel Kuşam'larının sonuçlarını kabul edecek olmadığın sürece güçlü baskı altında kalacakları durumlara yerleştirmekten kaçınmak için dikkat gösterilmesi gerekecek.

–Diyagram'dan, Döşeme Tahtası 27: paragraf 6

Bir anda bentlerini aşan bir nehir gibi, dört ordu platoların üzerine yayıldı. Shallan at sırtından izliyordu, heyecanlı, endişeliydi. Kafilenin kendi küçük parçası Vathah ve askerleriyle, refakatçisi Marri'yi içeriyordu. Dikkate değer bir şekilde, Gaz daha gelmemişti ve Vathah onun nerede olduğunu bilmediğini iddia ediyordu. Belki de Shallan'ın onun borçları konusuna daha fazla dikkat etmesi gerekirdi. Diğer şeylerle o kadar meşgul olmuştu ki... Fırtınalar, eğer adam kaybolup giderse nasıl hissederdi?

Bununla daha sonra ilgilenmesi gerekecekti. Bugün, aşırı derecede önemli bir şeyin, yıllar önce Gavilar ve Dalinar'ın Sahipsiz Tepeler'de ilk kez ava çıkmalarıyla başlamış olan bir hikâyenin bir parçasıydı. Şimdi en son bölüme, gerçeği açığa çıkaracak ve Harap Ovalar'ın, Parshendilerin ve belki de Alethkar'ın kendisinin geleceğini belirleyecek olan harekata başlamışlardı.

Atını ilerletmek için tekmeledi, hevesliydi. Hayvan yürümeye başladı, Shallan'ın dürtüklemelerine rağmen sakindi.

Fırtına kapası hayvan.

Adolin Sureblood'ın üstünde tırısla yanına geldi. Güzel hayvan saf beyazdı, Shallan'ın gördüğü bazı atlar gibi tozlu gri değil, gerçekten de beyazdı. Adolin'in daha büyük olan ata binmesi alenen haksızlıktı. Shallan ondan daha kısa boyluydu, o yüzden de daha uzun boylu atın üstünde olması gereken kendisiydi.

"Sen bana özellikle yavaş bir tane verdin, değil mi?" diye şikâyet etti.

"Verdim tabii."

"Sana bir tane patlatırdım. Eğer o kadar yükseğe yetişebilseydim."

Adolin hafifçe güldü. "Sen binicilikte çok fazla tecrüben olmadığını söylemiştin, o yüzden ben de binilmekte çok fazla tecrübesi olan bir at seçtim. Bana güven, sonradan teşekkür edeceksin."

"Seferimize başlarken heybetli bir şekilde at sürmek istiyordum!"

"Ve bunu yapabilirsin."

"Yavaş yavaş."

"Teknik olarak, bir adamın bütün ayak parmaklarına da ihtiyacı yoktur," dedi Shallan. "Seninkilerin birkaç tanesini keserek kanıtlayalım mı?"

Adolin güldü. "Yüzüme dokunmadığın sürece sorun olmaz, sanırım."

"Aptal olma. Ben senin yüzünü seviyorum."

Adolin sırıttı, saçını bozmamak için Parezırhı miğferi eyerinde asılı duruyordu. Shallan onun lafına bir espri eklemesini bekledi, ama o eklemedi.

Bu da iyiydi. Shallan onu olduğu gibi seviyordu. O nazik, asil ve *samimiydi*. Onun zeki ya da... Ya da Kaladin başka her neyse öyle olmaması önemli değildi. Shallan tarif bile edemiyordu ki. Hıh!

Yoğun, alevli bir azimle tutkulu. Emrinde hâkimi olduğu zincirlenmiş bir öfke. Ve belli bir tür cezbedici kibir. Bir yücebeyin kendini beğenmiş kibri değil. Sen kim olursan ol, ne yaparsan yap, ona zarar veremeyeceğini, onu değiştiremeyeceğini fısıldayan sağlam, sarsılmaz kararlılık hissi.

O, *oydu. Rüzgârlar ve kayalar gibi.*

Shallan Adolin'in söylediği sonraki şeyi tamamen kaçırmıştı. Kızardı. "Ne dedin?"

"Dedim ki Sebarial'ın bir at arabası var. Sen onunla yolculuk etmek isteyebilirsin."

"At sürmek için fazla narin olduğumdan mı?" dedi Shallan. "Sen benim bir *yücefırtınanın* ortasında *yürüyerek* uçurumların içinden geri döndüğüm kısmı kaçırdın mı?"

"Ee, hayır. Ama yürümek ve at sürmek farklı. Yâni, ağrılar..."

"Ağrı mı?" diye sordu Shallan. "Ne ağrısı? Bütün işi at yapmıyor mu?"

Adolin gözleri büyüyerek ona baktı.

"Iı, salakça mı oldu?" dedi Shallan.

"Sen daha önce binicilik yaptığını söylemiştin."

"Midillilerle, babamın malikânesinde," dedi. "Daireler çizerek... Tamam, o yüz ifadesine bakılırsa, aptallık ettiğim sonucuna varıyorum. Ağrı başladığı zaman, gidip Sebarial'ın arabasına bineceğim."

"Ağrı başlamadan önce," dedi Adolin. "Buna bir saat verelim."

Shallan buna ne kadar içerlese de, onun uzmanlığını inkâr edemezdi. Jasnah bir defasında aptalı, istenen sonuçlarla uyumlu olmadığı için bilgiyi görmezden gelen bir kişi olarak tanımlamıştı.

Rahatsız olmamaya ve bunun yerine yolculuğun tadını çıkarmaya kararlıydı. Her parçası o kadar etkili görünüyor olsa da, ordunun tamamına bakılınca yavaş hareket ediyorlardı. Birlikler hâlinde mızrakçılar, atlı kâtipler, uzaklara doğru açılan gözcüler. Dalinar'ın devasa mekanik köprülerinden altı tane vardı ama ayrıca eski köprücülerin hepsini ve onların daha basit, elle taşınan köprülerini de getirmişti, Sadeas'ın

kampında bıraktıklarının aynıları olacak şekilde tasarlanmışlardı. Bu da iyiydi çünkü Sebarial'ın sadece birkaç köprü ekibi vardı.

Onun da sefere gelmiş olduğu gerçeği yüzünden, bir an için kendisine kişisel bir tatmin duyma izni verdi. Bu konuyu düşünürken, arkasındaki asker sırasına koşarak yaklaşan birisini fark etti. Adolin'in bugünkü köprücü muhafızlarından ateş püskürен bakışlar çeken kısa boylu, göz bantlı bir adamdı.

"Gaz?" dedi Shallan rahatlamayla o kolunun altında büyük bir paket taşıyarak koşturup gelirken. Shallan'ın onun bir yerlerdeki ara sokağın birinde bıçaklandığı korkusu asılsız çıkmıştı.

"Pardon, pardon," dedi Gaz. "Geldi. Tüccara iki safir broam borcunuz var, Berrakhanım."

"Geldi mi?" diye sordu Shallan paketi kabul ederek.

"Evet. Siz benden size bir tane bulmamı istediniz. Ben de fırtına kapasını buldum." Kendinden gurur duyuyormuş gibi görünüyordu.

Shallan dikdörtgen şekilli cismin etrafındaki kumaşı açtı ve içinde bir kitap buldu. Kapağında, *Parlayan Sözler* yazıyordu. Yanları yıpranmıştı ve sayfaları solgundu, hatta tepesinde geçmişte birilerinin mürekkep döktüğü yerde siyah bir leke bile vardı.

Shallan bu kadar hasarlı bir şey verildiği için nadiren bu kadar memnun olmuştu. "Gaz!" dedi. "Sen harikasın!"

Gaz sırıtarak, Vathah'ya muzaffer bir gülümseme gönderdi. Uzun boylu adam ise gözlerini devirerek, Shallan'ın duymadığı bir şeyler mırıldandı.

"Teşekkür ederim," dedi Shallan. "Sana gerçekten çok müteşekkirim, Gaz."

◆
◆ ◆

Zaman geçer ve bir gün öbürüne yol verirken, Shallan kitabın sağladığı oyalanmayı aşırı derecede hoş bulmuştu. Ordular yaklaşık olarak uykulu bir chul sürüsü kadar hızlı hareket ediyorlardı ve manzara da aslında epey sıkıcıydı; gerçi geçen defa buraya geldiği zaman onlara söyledikleri düşünülürse, bunu asla Kaladin ya da Adolin'e itiraf etmeyecekti.

Ama kitap. Kitap harikaydı. Ve sinir bozucuydu.

Ama Hıyanet'e sebep olan "âli melanet taşıyan şey" neydi? diye düşündü alıntıyı not defterine yazarken. Bu Harap Ovalar'daki yolculuklarının ikinci günüydü ve Shallan Adolin'in bulduğu at arabasında gitmeyi kabul etmişti, yalnız başına; refakatçisini yanında istememesi Adolin'i çok şaşırtmıştı. Shallan kıza Desen'i açıklamak zorunda kalmayı istemiyordu.

Kitabın her Parlayan Şövalye tarikatı için bir bölümü vardı, onların gelenekleri, becerileri ve tavırlarından bahsediyordu. Yazar bunların büyük bir kısmının dedikodu olduğunu itiraf ediyordu; kitap Hıyanet'ten iki yüz yıl sonra yazılmıştı ve o zamana kadar gerçekler, efsaneler ve batıl inançlar tamamen birbirine karışmıştı. Onun dışında, Alethçe'nin eski bir şivesindeydi, modern kadın alfabesinin selefi olan öndil kullanılarak yazılmıştı. Shallan zamanının büyük bir kısmını anlamları çözmeye çalışarak geçiriyor, arada bir Navani'nin âlimlerinden bazılarını tanım ya da yorum yapmaları için çağırıyordu.

Yine de, çok miktarda şey öğrenmişti. Örneğin her tarikatın üyelerin ilerlemesini belirleyen farklı İdeal'leri, ya da standartları, vardı. Bazıları kesindi, öbürleri sprenlerin yorumuna bırakılıyordu. Ayrıca bazı tarikatlar bireysel iken, Rüzgârkoşucular gibi, diğerleri belli bir hiyerarşi ile takımlar hâlinde işliyordu.

Shallan tarif edilen güçleri düşünerek arkasına yaslandı. O zaman başkaları da onun ve Jasnah'nın yaptığı gibi ortaya çıkacak mıydı? Sanki hiç ağırlıkları yokmuş gibi zarifçe yerden kayabilen adamlar, bir dokunuşla taşları eritebilen kadınlar. Desen birkaç fikir önermişti ama o en çok kitaptaki nelerin doğru olmasının daha mümkün, nelerin söylentileri temel alan hatalar olduğunu ayırt etmekte faydalı oluyordu. Hafızası düzensizdi ama çok daha iyiye gidiyordu ve kitabın söylediği şeyleri duymak, sık sık onun daha da fazlasını hatırlamasını sağlıyordu.

Şu anda, yanındaki koltuğun üstünde memnun bir şekilde uğulduyordu. Araba bir tümseğin üstünden geçti, buralarda zemin engebeliydi, ama en azından arabanın içinde aynı anda okuyabiliyor ve diğer kitaplardan referans alabiliyordu. Bu at sürerken neredeyse imkânsız olurdu.

Gerçi at arabası yine de onun kendisini hapsedilmiş gibi hissetmesine neden oluyordu. *Sana özen göstermeye çalışan herkes babanın yaptığı şeyi yapmaya çalışmıyor*, dedi kendi kendisine sertçe.

Adolin'in uyardığı ağrılar hiçbir zaman ortaya çıkmamıştı, elbette. İlk başta, kendi eyerde sabit tutmak yüzünden uyluklarında küçük bir parça acı hissetmişti ama Fırtınaışığı bunu ortadan kaldırmıştı.

"Mmm," dedi Desen at arabasının kapısı üzerine çıkarak. "Geliyor."

Shallan pencereden dışarı baktı ve bir su damlasının yüzüne düştüğünü hissetti. Yağmur üzerlerini kaplarken kayalar koyulaşıyordu. Kısa süre sonra, hava kararlı bir sağanak ile dolmuştu, hafif ve hoştu. Daha soğuk olsa da, ona Jah Keved'deki yağmurların bazılarını hatırlatıyordu. Burada fırtına diyarlarında, yağmur nadiren bu kadar yumuşak olurmuş gibi görünüyordu.

Perdeleri kapattı ve üstüne yağmur yağmaması için koltuğun ortasına doğru kaydı. Kısa süre sonra suyun hoş sesinin askerlerin konuşmalarını ve monoton yürüyen ayak seslerini boğarak, okumaya güzel eşlik ettiğini keşfetti. Bir alıntı dikkatini çekti ve o yüzden Harap Ovalar çizimini ve eski Fırtınamevki haritalarını bulup çıkardı.

Bu haritaların nasıl ilişkili olduğunu bulmam gerek, diye düşündü. *Tercihen birden fazla referans noktasıyla*. Eğer Harap Ovalar'da Fırtınamevki haritasına uyan iki noktayı tespit edebilirse, Fırtınamevki'nin ne kadar büyük olduğunu tahmin edebilir (eski haritanın ölçeği yoktu) ve sonra bunu Harap Ovalar haritasının üzerine bindirebilirdi. Bu ona bir temel kazandırırdı.

Dikkatini asıl çeken şey ise Yeminkapısı'ydı. Jasnah bunun Fırtınamevki haritasında şehrin güneybatı tarafındaki, kaideye benzer dairesel bir disk ile temsil edildiğini düşünmüştü. Oradaki bu kaidenin üzerinde bir yerlerde bir kapı mı vardı? Urithiru'ya açılan büyülü bir geçit? Şövalyeler bunu nasıl açıyordu?

"Mmm," dedi Desen.

Shallan'ın at arabası yavaşlamaya başladı. Kaşlarını çatarak kapıya doğru kaydı, pencereden dışarıya bakmaya niyetliydi. Ancak kapı açılarak dışarıda duran Yüceleydi Navani'yi gösterdi, Dalinar'ın kendisi onun için bir şemsiye tutuyordu.

"Misafir kabul eder misin?" diye sordu Navani.

"Elbette, Berrakhanım," dedi Shallan neredeyse oturulacak her yere yaydığı kâğıtlarını ve kitaplarını toplamak için acele ederek. Navani sevgiyle Dalinar'ın kolunu sıvazladı, sonra arabaya bindi ve bir havluyla ayakları ve bacaklarını kuruladı. Dalinar kapıyı kapattığı zaman oturdu.

Tekrar ilerlemeye başladılar ve Shallan rahatsızlıkla kâğıtlarını karıştırdı. Navani ile olan ilişkisi neydi? O Adolin'in yengesiydi ama babasıyla romantik açıdan ilişkisi de vardı. O yüzden Navani bir tür müstakbel kayınvalidesi sayılırdı, gerçi Vorin geleneklerine göre Dalinar'ın onunla evlenmesine hiçbir zaman izin verilmezdi.

Shallan bu kadına kendisini dinletmek için haftalar harcamış ve başarısız olmuştu. Şimdi ise, Jasnah'nın ölümünün haberini getirdiği için affedilmiş gibi görünüyordu. Bu Navani'nin Shallan'ı... Onayladığı anlamına mı geliyordu?

"Ee," dedi Shallan kendini münasebetsiz hissederek. "Dalinar sizi, Adolin'in bana yaptığı gibi, ağrılardan korumak için mi at arabasına sürgün etti?"

"Ağrı mı? Hiç de bile. Eğer arabada gidiyor olması gereken bir kişi varsa, o da Dalinar. Savaşmanın zamanı geldiğinde, bizim onun dinlenmiş ve hazır olmasına ihtiyacımız var. Ben yağmurda at sürerken okumak nispeten zor olduğu için geldim."

"Ha." Shallan koltuğunda kımıldandı.

Navani onu inceledi, en sonunda içini çekti. "Ben, yapmamam gerektiği hâlde, işleri görmezden geldim," dedi kadın. "Çünkü bana acı veriyorlardı."

"Üzgünüm."

"Senin özür dilemeni gerektiren hiçbir şey yok." Navani Shallan'a doğru elini uzattı. "Bakabilir miyim?"

Shallan elindeki notlar, diyagramlar ve haritalara baktı. Tereddüt etti.

"Sen belli ki çok önemli olduğunu düşündüğün bir işle meşgulsün," dedi Navani yumuşakça. "Bu bana yolladığın notlara göre Jasnah'nın aradığı şehirle? Belki ben sana kızımın düşüncelerini yorumlamanda yardımcı olabilirim."

Bu sayfalarda Shallan'ı şüpheli duruma düşürecek ve güçlerini, Peçe olarak yaptığı işleri, açığa çıkarabilecek olan herhangi bir şey var mıydı?

Olmadığını düşünüyordu. Shallan Parlayan Şövalyeler'i onun bir parçası olarak inceliyordu ama onların güç merkezini aradığı için bu mâkuldü. Tereddütle, kâğıtları uzattı.

Navani küre ışığıyla okuyarak sayfaları karıştırdı. "Bu notların düzenlenmesi... İlginç."

Shallan kızardı. Düzenleme ona mantıklı geliyordu. Navani notlara bakmaya devam ederken, Shallan kendisini garip bir şekilde endişelenirken buldu. Navani'nin yardımını o istemişti, neredeyse bunun için yalvarmıştı. Ama şimdi, kendisini bu kadın onun işine karışıyormuş gibi hissederken bulmuştu. Bu Shallan'ın projesi, görevi ve arayışı olmuştu. Şimdi Navani acısının üstesinden gelmiş gibi göründüğüne göre, o araştırmaları tamamen devralmakta ısrar mı edecekti?

"Sen bir sanatçı gibi düşünüyorsun," dedi Navani. "Bunu senin bu notları bir araya getiriş şeklinden görebiliyorum. Eh, sanırım senin yaptığın her şeyin benim isteyeceğim kadar kesin bir şekilde notlandırılmış olmasını bekleyemem. Başka bir şehre açılan büyülü bir geçit? Jasnah buna gerçekten inanıyor muydu?"

"Evet."
"Hmm," dedi Navani. "O zaman büyük ihtimalle doğrudur. O kız hiçbir zaman uygun bir sıklıkta *yanılacak* kadar edepli olamamıştı."
Shallan başını sallayarak onaylayıp, notlara bir bakış attı, kendini endişeli hissediyordu.
"Aman, o kadar hassas olma," dedi Navani. "Projeyi senden çalacak değilim."
"O kadar belli mi ettim?" dedi Shallan.
"Bu araştırma belli ki senin için çok önemli. Jasnah'nın seni bizzat dünyanın kaderinin bulduğun cevaplara bağlı olduğuna ikna etmiştir, diye varsayıyorum?"
"Etti."
"Hay Cehennem," dedi Navani bir sonraki sayfayı çevirerek. "Seni görmezden gelmemem gerekirdi. Bu küçüklüktü."
"Bu yas tutan bir annenin hareketiydi."
"Âlimlerin böyle saçmalıklar için vakti yoktur." Navani gözlerini kırptı ve Shallan kadının gözündeki bir yaşı yakaladı.
"Siz hâlâ insansınız," dedi Shallan karşıya uzanarak bir elini Navani'nin dizine koyarken. "Hepimiz Jasnah gibi duygusuz taş parçaları olamayız."
Navani gülümsedi. "Onda bazen bir cesetteki kadar empati olurdu, değil mi?"
"Fazla zeki olmaktan geliyor," dedi Shallan. "Diğer herkesin biraz salak olmasına, sana ayak uydurmak için çabalamasına alışıyorsun."
"Chana biliyor ki, bazen o çocuğu boğmadan nasıl büyütebildiğimi merak ediyorum. Altı yaşına geldiğinde, onu zamanında yatağa göndermeye çalışırken söylediğim şeylerdeki mantıksal hatalara işaret ediyordu."
Shallan sırıttı. "Ben her zaman onun otuzlarında doğduğunu varsaymıştım."
"Ah, öyleydi. Sadece bedeninin ona yetişmesi otuz küsür yıl sürdü." Navani gülümsedi. "Bunu elinden almayacağım ama senin bu kadar önemli bir proje üzerinde kendi başına çalışmana da izin vermemem gerekir. Ben de bir parçası olacağım. Onu esir alan bulmacaları çözmek... Bu onu geri almak gibi olacak. Benim küçük Jasnah'm, harika ve çekilmez."
Jasnah'nın bir annenin kucağındaki çocuk olduğunu hayal etmesi bile ne kadar gerçeküstüydü. "Sizin yardımınızı almak bir şereftir, Berrakhanım Navani."
Navani sayfayı kaldırdı. "Sen Fırtınamevki'ni Harap Ovalar'ın üzerine bindirmeye çalışıyorsun. Bir referans noktan olmadığı sürece bu işe yaramayacak."
"Tercihen iki," dedi Shallan.
"O şehir düştüğünden beri yüzyıllar geçti. İnanıyorum ki, Aharietiam'ın kendisi sırasında yok edilmişti. Bizim buralarda ip uçları bulmamız zor olacak, gerçi senin tarifler listenin yardımı olur." Parmağıyla kâğıtlara vurdu. "Bu benim uzmanlık alanım değil ama Dalinar'ın kâtiplerinin arasında birkaç tane arkeoloğum var. Bu sayfaları onlara göstermeliyim."
Shallan başını sallayarak onayladı.
"Biz buradaki her şeyin kopyalarını isteyeceğiz," dedi Navani. "Bütün bu yağmur yüzünden orijinalleri kaybetmek istemem. Bu gece kamp kurmamızdan sonra kâtipleri bunun üzerinde çalıştırabilirim."
"Eğer isterseniz."

Navani başını kaldırıp ona baktı, sonra kaşlarını çattı. "Bu senin kararın."

"Ciddi misiniz?" diye sordu Shallan.

"Kesinlikle. Beni fazladan bir kaynak olarak düşün."

Pekâlâ o zaman. "Evet, onlara kopyalarını çıkarttırın," dedi Shallan çantasını karıştırarak. "Ve bunun da kopyalarını; bu benim Fırtınamevki'deki Chanaranach'ın tapınağının dış duvarınında olduğu tarif edilen fresklerden birini tekrar yaratma denemem. Rüzgâryönü'ne bakıyordu ve korunaklı olduğu söyleniyor, o yüzden bunun izlerini bulmamız mümkün olabilir.

Ayrıca, daha fazla ilerlediğimiz zaman bir mimarın üzerinden geçtiğimiz her platoyu ölçmesine ihtiyacım var. Onları çizebilirim ama konumsal akıl yürütmem yanlış olabiliyor. Haritayı daha isabetli yapmak için kesin ölçüler istiyorum. Muhafızlar ve kâtiplerin, benimle birlikte ordunun önünden at sürerek yolumuza paralel olan platoları ziyaret etmesi gerekecek. Eğer Dalinar'ı buna izin vermesi için ikna edebilirseniz gerçekten faydalı olur.

O sayfada haritanın altında olan alıntıları bir ekibin incelemesini isterim. Bunlar Yeminkapısı'nı açmanın yollarından bahsediyor, bunun Parlayan Şövalyeler'in görevi olması gerekiyordu. Umarım başka bir yöntem keşfedebiliriz. Ayrıca, Dalinar'ı bulduğumuz zaman geçidi açmaya çalışacağımıza dair uyarın. Ben öbür tarafta tehlikeli herhangi bir şey olmasını beklemiyorum ama o şüphesiz ki ilk önce askerleri göndermek isteyecektir."

Navani ona bir kaşını kaldırdı. "Görüyorum ki, sen bunun hakkında biraz düşünmüşsün."

Shallan kızararak başını salladı.

"Bunları yaptıracağım," dedi Navani. "Bahsettiğin o alıntıları inceleyen ekibe ben önderlik edeceğim." Tereddüt etti. "Jasnah'nın *neden* bu Urithiru şehrinin bu kadar önemli olduğunu düşündüğünü biliyor musun?"

"Çünkü o Parlayan Şövalyeler'in yeriydi ve Jasnah orada onlar ve Yokelçiler hakkında bilgiler bulmayı bekliyordu."

"Demek o da Dalinar gibi, belki de yalnız bıraksak daha iyi olacak olan güçleri geri getirmeye çalışıyordu," dedi Navani.

Shallan içinde kabaran ani bir endişe hissetti. *Söylemem gerek. Bir şey söylemeliyim.* "O çalışmıyordu. O başarmıştı."

"Başarmış mıydı?"

Shallan derin bir nefes aldı. "Size Ruhdökümcüsü'nün kökeni hakkında ne anlattı bilmiyorum ama gerçek onun sahte olduğuydu. Jasnah hiçbir fabrial olmadan kendi başına Ruhdökebiliyordu. Bunu yaptığını gördüm. O geçmişten gelen sırları biliyordu, başka hiç kimsenin bildiğini sanmadığım sırlar. Berrakhanım Navani... Sizin kızınız bir Parlayan Şövalye'ydi. Ya da dünyanın bir daha göreceği en yakın şeydi."

Navani bir kaşını kaldırdı, belli ki şüpheliydi.

"Bunun doğru olduğuna yemin ediyorum," dedi Shallan. "Yaradan'ın onuncu adıyla."

"Bu rahatsız edici. Elçiler'in, Parlayanlar'ın ve Yokelçilerin hepsinin gitmiş olması gerekiyor. Biz o savaşı kazandık."

"Biliyorum."

"Ben gidip bunun üzerinde çalışmaya başlayacağım," dedi Navani araba sürücüsünün durması için tahtaya vurarak.

◆
◆ ◆

Gözyaşları başladı.

Sürekli dökülen bir yağmur. Kaladin bunu arkasından gelen fısıltılar gibi odasının içinde duyabiliyordu. Gerçek bir yücefırtınanın öfkesi ve tutkusu olmayan zayıf, sefil bir yağmur.

Karanlıkta yattı, bacağının zonklamasını hissederek çıtırtıyı dinliyordu. Odasının içine ıslak, soğuk hava sızıyordu ve levazım subayının gönderdiği fazladan battaniyelerin içine gömüldü. Dertop oldu ve uyumaya çalıştı ama Dalinar'ın ordusunun yola çıktığı günün olan dünün büyük bir kısmını uyuyarak geçirdikten sonra kendini tamamen uyanık bulmuştu.

Yaralı olmaktan nefret ediyordu. Yatak istirahatinin onun başına gelmemesi gerekiyordu. Artık olmamalıydı.

Syl...

Gözyaşları Kaladin için kötü bir zamandı. Kapalı alanda kısılıp kalarak geçirilen günler. Gökyüzündeki sürekli bir kasvet, görünüşe göre onu başkalarından daha fazla etkiliyor, onu uyuşuk ve umursamaz hâle getiriyordu.

Kapısından bir tıklama geldi. Kaladin karanlıkta başını kaldırdı, sonra doğrulup oturdu ve arkasına yaslandı. "Gir," dedi.

Kapı açılarak yağmurun sesini içeri aldı, koşuşturan binlerce minik ayak sesi gibiydi. Seslere eşlik eden çok az ışık vardı. Gözyaşları'nın bulutlarla kaplı gökyüzü, dünyayı kalıcı bir alacakaranlığa gömüyordu.

Moash içeri girdi. Her zaman olduğu gibi Parezırhı'nı giyiyordu. "Fırtınalar, Kal. Uyuyor muydun? Özür dilerim!"

"Hayır, uyanıktım."

"Karanlıkta mı?"

Kaladin omzunu silkti. Moash zırh eldivenini çıkararak bunu Parezırhı'nın belindeki bir kopçaya astı ve kapıyı bir tıklamayla arkasından kapattı. Metaldeki bir kıvrımın altına uzandı ve etrafını aydınlatmak için bir avuç küre çıkardı. Bir köprücü için inanılmaz bir servet gibi görünecek olan şeyler, artık Moash için cep harçlığıydı.

"Senin kralı koruyor olman gerekmiyor muydu?" diye sordu Kaladin.

"Arada sırada," dedi Moash, sesi hevesli geliyordu. "Biz beş muhafızı onun odalarının yanına yerleştirdiler. Sarayın içinde! Kaladin, bu *mükemmel.*"

"Ne zaman?" diye sordu Kaladin alçak sesle.

"Biz Dalinar'ın seferini mahvetmek istemiyoruz," dedi Moash. "O yüzden o Ovalar'da epey ilerleyene, belki düşmanla karşılaşana kadar bekleyeceğiz. O şekilde, kendini adamış olacak ve haberleri aldığı zaman geri dönmeyecek. Onun Parshendileri yenmekte başarılı olması Alethkar için daha iyi. O bir kahraman olarak geri dönecek... Ve bir kral."

Kaladin başını sallayarak onayladı, kendini hasta hissediyordu.

"Biz her şeyi planladık," dedi Moash. "Sarayda Beyazlı Suikastçı'nın görüldüğü şeklinde alarm vereceğiz. Ondan sonra, geçen sefer yaptığımız şeyi yaparak, bütün

hizmetkârları odalarında saklanmaya göndereceğiz. Kimse bizim ne yaptığımızı görmek için etrafta olmayacak, kimse incinmeyecek ve herkes de bunun arkasında Shin suikastçının olduğuna inanacak. Biz bundan daha iyisini *hayal bile edemezdik*! Ve senin hiçbir şey yapmana gerek olmayacak, Kal. Graves diyor ki, bizim aslında senin yardımına ihtiyacımız olmayacak."

"O zaman sen neden buradasın?" diye sordu Kaladin.

"Ben sadece seni bir görmek istemiştim," dedi Moash. Daha yakına geldi. "Lopen'in dediği şey doğru mu? Senin... Becerilerin hakkında?"

Fırtına kapası Herdazlı. Lopen, Dabbid ve Hobber ile birlikte kışlaya göz kulak olmak ve Kaladin'e bakmak için geride kalmıştı. Görünüşe göre onlar Moash'la konuşmuşlardı.

"Evet," dedi Kaladin.

"Ne oldu?"

"Emin değilim," diye yalan söyledi Kaladin. "Ben Syl'i kızdırdım. Günlerdir onu görmüyorum. O olmadan Fırtınaışığı'nı içime çekemiyorum."

"Bunu bir şekilde düzeltmemiz gerekecek," dedi Moash. "Ya o, ya da sana da kendi Kılıç ve Zırh'ını bulmamız."

Kaladin arkadaşının yüzüne baktı. "Sanırım o kralı öldürmek için olan plan yüzünden gitti, Moash. Ben bir Parlayan'ın böyle bir şeye karışabileceğini sanmıyorum."

"Bir Parlayan'ın doğru olan şeyi yapmayı umursaması gerekmez mi? Bu zor bir karar anlamına gelse bile?"

"Bazen daha büyük iyilik adına hayatların harcanması gerekir," dedi Kaladin.

"Evet, aynen öyle!"

"Amaram'ın dediği de buydu. Sırlarını gizlemek için öldürdüğü arkadaşlarım hakkında."

"Eh, o farklı, elbette. O bir açıkgöz."

Kaladin gözleri herhangi bir Berrakbey'inki kadar açık bir bronz renge dönüşmüş olan Moash'a baktı. Amaram'ınkilerle aynı renkteydi aslında. "Sen de öylesin."

"Kal," dedi Moash. "Beni endişelendiriyorsun. Öyle şeyler söyleme."

Kaladin bakışlarını kaçırdı.

"Kral benden bir mesaj getirmemi istedi," dedi Moash. "Benim burada olmak için bahanem bu. O senin gelip onunla konuşmanı istiyor."

"Ne? Neden"

"Bilmiyorum. Şimdi Dalinar da gittiği için, o şaraba dadandı. Turuncuya da değil. Ona senin gelmek için fazla yaralı olduğunu söyleyeceğim."

Kaladin başını salladı.

"Kal," dedi Moash. "Biz sana güvenebiliriz, değil mi? Sen fikrini değiştirmiyorsun?"

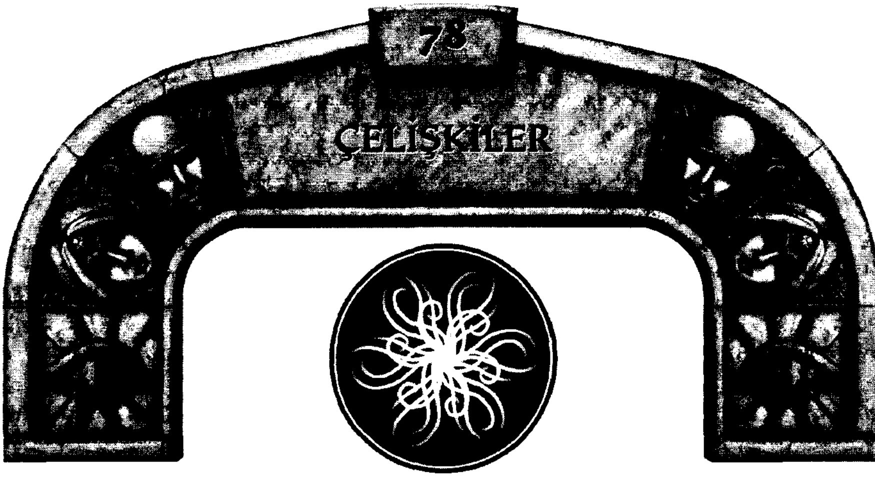
"Sen kendin söyledin," dedi Kaladin. "Benim bir şey yapmama gerek yok. Sadece uzak durmam gerek." *Zaten ne yapabilirim ki? Yaralı, sprenim olmadan?*

Her şey harekete geçmişti. Artık Kaladin'in durması için fazla ileri gitmişlerdi.

"Harika," dedi Moash. "Sen iyice iyileş, tamam mı?"

Moash yürüyüp çıkarak Kaladin'i tekrar karanlığın içinde bıraktı.

78
ÇELİŞKİLER

AhamaonlarterkedilmiştiBubağındoğasındanbelli AmaneredeneredeneredeBaştan-başlaBarizAnlayışkışgüneşigibi ShinlerinelindelerBizimdebirtanebulmamızgerek-BirHakikatsizkullanabilirmiyizBizbirsilahimaledebilirmiyiz

–Diyagram'dan, Döşeme Tahtası 17: paragraf 2, birinciden başlayarak her ikinci harf.

Shallan'ın eflatun küreleri karanlığın içinde yağmura hayat veriyordu. Küreler olmadan damlaları göremez, sadece çadırının kumaşları ve taşların üzerindeki ölümlerini duyabilirdi. Işıkta, her düşen su zerresi kısa bir an için ışıldıyordu, yıldızsprenleri gibi.

O çizimleri sırasında yağmurun düşüşünü izlemeyi sevdiği için çadırın kenarında oturmuştu, diğer âlimler ise ortanın daha yakınında oturuyordu. Vathah ve askerlerinden iki tanesi de öyleydi, onu tek bir yavruları olan yuvalanmış gökyılanları gibi izliyorlardı. Onların bu kadar korumacı hâle gelmiş olmaları Shallan'ı eğlendiriyordu, sanki aslında onun askerleri oldukları için *gurur* duyuyormuş gibi görünüyorlardı. Shallan aslında onların aflarını edindikten sonra kaçıp gitmelerini beklemişti.

Gözyaşları'nın dördüncü günüydü ve o hâlâ havadan hoşlanıyordu. Neden yağmurun yumuşak sesi Shallan'ın kendini daha hayalperest hissetmesine neden oluyordu? Etrafındaki yaratımsprenleri yavaş yavaş kayboldu, çoğu kampın içindeki şeylerin şekillerini almışlardı. Tekrar tekrar kınlarına girip çıkan kılıçlar, çözülen ve görünmez bir rüzgârla dalgalanan minik çadırlar. Çizdiği resim Jasnah'ydı, Shallan'ın o bir aydan biraz fazla zaman önce onu son gördüğü zamanki gibiydi. Kararmış bir gemi kamarasında masasına yaslanmış, eli her zamanki örgülerinden kurtulmuş olan saçlarını geriye itiyordu. Yorulmuş, tükenmiş, dehşet içinde.

Çizim Shallan'ın çoğu zaman yaptığı gibi tek bir Hatıra'yı hatasız olarak betimlemiyordu. Bu hatırladığı şeylerin tekrar oluşturulmasıydı, isabetli olmayan bir yorumdu. Shallan bununla gurur duyuyordu çünkü Jasnah'nın çelişkilerini yakalamayı başarmıştı.

Çelişkiler. İnsanları gerçek yapan şey buydu. Jasnah tükenmişti ama her nasılsa hâlâ güçlüydü, hatta açığa çıkardığı savunmasızlığı yüzünden daha bile güçlenmişti. Jasnah korkmuştu ama ayrıca cesurdu da, çünkü birinin var olmasına öbürü izin veriyordu. Jasnah yorulmuştu ama kuvvetliydi.

Shallan son zamanlarda bunun gibi daha fazla resim çizmeye çalışıyordu, kendi hayallerinden oluşturulmuş olanlar. Eğer kendisi tecrübe etmediği şeyleri de kopyalayamazsa illüzyonları zarar görürdü. Onun yaratabilmesi gerekiyordu, sadece kopyalaması değil.

Son yaratımspreni de solup gitti, bu bir çizme tarafından etrafa sıçratılan bir su birikintisinin şeklini almıştı. Desen üzerine çıkarken kâğıt sayfası gamzelendi.

Burnunu çekti. "İşe yaramaz şeyler."

"Yaratımsprenleri mi?"

"Onlar hiçbir şey *yapmıyorlar*. Onlar etrafta uçuşuyor ve izliyorlar, hayran oluyorlar. Çoğu sprenin bir amacı vardır. Bunlar ise sadece *başka birisinin* amacının peşinden gidiyorlar."

Shallan arkasına yaslanarak, Jasnah'nın ona öğrettiği gibi, bunun hakkında düşündü. Yakınlarda âlimler ve ardentler Fırtınamevki'nin ne kadar büyük olduğunu tartışıyorlardı. Navani kendi işini iyi yapmıştı, Shallan'ın umut edebileceğinden bile daha iyi. Artık ordunun âlimleri Shallan'ın emrinde çalışıyordu.

Etrafındaki gecenin içinde sayılamayacak kadar çok sayıda yakın ve uzak ışıklarla kaplanmış büyük bir alan, ordunun genişliğine işaret ediyordu. Yağmur mor küre ışığını yakalayarak yağmaya devam ediyordu. Shallan küreleri hepsi tek bir renk olacak şekilde seçmişti.

"Sanatçı Eleseth bir keresinde bir deney yapmıştı," diye belirtti Shallan Desen'e. "Atölyesini aydınlatmak için sadece güçlü yakut küreler yerleştirdi. Tamamen kırmızı ışığın sanatı üzerinde ne etkisi olacağını görmek istiyordu."

"Mmmm," dedi Desen. "Ne sonuç için?"

"İlk önce, ışığın rengi bir resim çizerken onu güçlü derecede etkiliyordu. Fazla az kırmızı kullanıyordu ve çiçek açmış tarlaları solgun gibi görünüyordu."

"Beklenmedik değil."

"Ama ilginç olan şey, çalışmaya devam ederse oluyordu," dedi Shallan. "Eğer saatler boyunca o ışığın altında resim yaparsa, etkiler azalıyordu. Tablolarındaki renkler gittikçe daha dengeli, çiçeklerin resimleri gittikçe daha canlı oluyordu. En sonunda vardığı sonuç, zihninin gözünün gördüğü renkleri *telafi ettiği* oldu. Gerçekten de, eğer bir resmi çizerken durup ışığın rengini değiştirirse, bir süre için sanki oda hâlâ kırmızıymış gibi boyamaya devam ediyor, yeni renge karşı tepki veriyordu."

"Mmmmmm..." dedi Desen, mutluydu. "İnsanlar dünyayı olmadığı şekilde görebiliyor. Sizin yalanlarınızın bu kadar güçlü olabilmesinin sebebi bu. Sizler onların yalan olduklarını itiraf *etmemeyi* başarabiliyorsunuz."

"Bu beni korkutuyor."

"Neden? Bu muhteşem."

Onun için Shallan bir inceleme konusuydu. Bir an için, uçurumşeytanından bahsettiği sırada Kaladin'in gözünden nasıl görünmüş olması gerektiğini anladı. Güzel-

liğini, şeklinin sanatsal değerini takdir ederken, tehlikesinin gerçekliğine karşı kayıtsızdı.

"Bu beni korkutuyor çünkü bizler dünyayı kişisel olan bir tür ışık altında görüyoruz ve bu ışık bizim algımızı değiştiriyor. Net olarak göremiyorum. Görmeyi istiyorum ama bunu hiçbir zaman yapabileceğimden emin değilim."

Neden sonra, yağmurun sesinin içinden bir desen belirdi ve Dalinar Kholin çadıra girdi. Dik sırtı ve ağaran saçlarıyla, o bir kraldan çok bir generale benziyordu. Shallan onun hiç çizimini yapmamıştı. Bu Shallan açısından korkunç bir ihmalkârlık gibi görünüyordu, o yüzden de bir yaveri onun için şemsiye tutmuş, yürüyerek çadırın içine girerken onun bir Hatıra'sını aldı.

Uzun adımlarla Shallan'ın yanına geldi. "Hah, işte buradasın. Bu seferin komutasını devralan kişi."

Shallan gecikmiş bir şekilde fırlayarak ayağa kalktı ve eğildi. "Yüceprens?"

"Sen kâtiplerime ve haritacılarıma el koymuşsun," dedi Dalinar, sesi eğlenmiş gibiydi. "Onlar yağmurun sesi gibi bunu uğulduyorlar. Urithiru. Fırtınamevki. Bunu nasıl yaptın?"

"Ben yapmadım. Berrakhanım Navani yaptı."

"Onu ikna ettiğini söylüyor."

"Ben..." Shallan kızardı. "Ben aslında sadece oradaydım ve o kendisi fikrini değiştirdi..."

Dalinar başıyla kısaca yan tarafa doğru bir hareket yaptı ve yaveri tartışan âlimlere doğru yürüdü. Alçak sesle onlarla konuştu ve onlar da ayağa kalktılar, bazıları hızla, bazıları da gönülsüzlükle, ve kâğıtlarını bırakarak yağmura çıktılar. Yaver onları takip etti ve Vathah da Shallan'a doğru baktı. Shallan başını sallayarak ona ve diğer muhafızlara izin verdi.

Kısa bir süre sonra, Shallan ve Dalinar çadırın içinde yalnızlardı.

"Sen Navani'ye Jasnah'nın Parlayan Şövalyeler'in sırlarını keşfettiğini söylemişsin," dedi Dalinar.

"Öyle."

"Sen Jasnah'nın seni bir şekilde yanlış yönlendirmediğinden emin misin?" dedi Dalinar. "Ya da senin kendi kendini yanlış yönlendirmene izin vermediğinden; bu onun yapmasının çok daha olası olduğu bir şey."

"Berrakbey, ben... Ben bunun böyle..." Shallan bir nefes aldı. "Hayır. O beni yanlış yönlendirmedi."

"Nasıl emin olabiliyorsun?"

"Gördüm," dedi Shallan. "Ben onun yapabildiklerine şahit oldum ve bunun hakkında konuştuk. Jasnah Kholin'in bir Ruhdökümcüsü yoktu. Ruhdökümcü olan *oydu.*"

Dalinar kollarını kavuşturarak, Shallan'ın ötesindeki gecenin içine doğru baktı. "Sanırım benim Parlayan Şövalyeler'i yeniden kurmam gerekiyor. Bu iş için güvenebileceğimi düşündüğüm ilk adamın bir katil ve bir yalancı olduğu ortaya çıktı. Şimdi de sen bana Jasnah'nın gerçek güçlere sahip olabileceğini söylüyorsun. Eğer bu doğruysa, o zaman ben bir aptalım."

"Anlamadım."

"Amaram'ı atayarak, ben görevim olduğunu düşündüğüm şeyi yapmıştım," dedi Dalinar. "Şimdi ise en başından beri yanlış anlayıp anlamadığımı merak etmeye başlıyorum, görevim belki hiçbir zaman onları tekrar kurmak değildi. Onlar kendi kendilerini yeniden kuruyor olabilirler ve ben de sadece kibirli bir işgüzarımdır. Sen bana düşünecek pek çok şey verdin. Teşekkür ederim."

Bunu söylerken gülümsemedi; hatta, son derece sıkıntılıymış gibi görünüyordu. Ellerini arkasında kavuşturarak gitmek için döndü.

"Berrakbey Dalinar?" dedi Shallan. "Ya sizin göreviniz Parlayan Şövalyeleri tekrar kurmak *değilse*?"

"Benim dediğim de zaten buydu," diye cevap verdi Dalinar.

"Ya onun yerine, sizin göreviniz onları bir araya *toplamaksa*?"

Dönerek tekrar Shallan'a baktı, bekliyordu. Shallan soğuk terler döktüğünü hissetti. Ne yapıyordu?

Eninde sonunda birilerine söylemem gerekecek, diye düşündü. Ben *Jasnah'nın yaptığı gibi yaparak, her şeyi içimde tutamam. Bu fazla önemli.* Dalinar Kholin doğru kişi miydi?

Eh, Shallan kesinlikle daha iyi olacak herhangi birini düşünemiyordu.

Avucunu öne doğru uzattı, sonra nefesini çekerek kürelerinden bir tanesini emdi. Sonra nefesini bırakarak Dalinar ile arasındaki havaya ışıldayan bir Fırtınaışığı bulutu gönderdi. Bunu avcunun üzerinde Jasnah'nın küçük bir görüntüsüne dönüştürdü, az önce çizdiği resimdi.

"Yukarıdaki Yaradan," diye fısıldadı Dalinar. Mavi dumandan bir halkaya benzeyen tek bir huşuspreni başının üstünde parlayarak belirip, bir havuza atılmış taşın dalgacıkları gibi yayıldı. Shallan böyle bir spreni hayatında sadece birkaç kere görmüştü.

Dalinar hürmetkârca yakına yaklaşarak, Shallan'ın görüntüsünü incelemek için eğildi. "Dokunabilir miyim?" diye sordu bir elini uzatarak.

"Evet."

Görüntüye dokunarak buğulanıp kayan Işık'a dönüşmesine neden oldu. Parmağını geri çektiği zaman görüntü tekrar oluştu.

"Bu sadece bir illüzyon," dedi Shallan. "Ben gerçek herhangi bir şey yaratamıyorum."

"Bu inanılmaz," dedi Dalinar, sesi o kadar hafifti ki, Shallan yağmurun çıtırtısının üzerinden zar zor duyabiliyordu. "Bu muhteşem." Başını kaldırıp Shallan'a baktı ve, şok edici bir şekilde, gözlerinde yaşlar vardı. "Sen onlardan birisin."

"Belki, biraz?" dedi Shallan kendini rahatsız hissederek. Bu adam, bu kadar buyurgan, bu kadar efsanevi biri, Shallan'ın önünde ağlıyor olmamalıydı.

"Ben deli değilim," dedi, görünüşe göre daha çok kendi kendine. "Deli olmadığıma karar vermiştim ama bu bilmekle aynı şey değil. Hepsi doğru. Onlar geri dönüyor." Görüntüye tekrar dokundu. "Sana bunu Jasnah mı öğretti?"

"Ben bunu daha çok kendi kendime kıvırdım," dedi Shallan. "Sanırım, ona beni eğitebilmesi için götürülmüştüm. Ne yazık ki bunun için çok fazla zamanımız olmadı." Yüzünü buruşturarak Fırtınaışığı'nı geri çekti, yaptığı şey yüzünden kalbi hızla çarpıyordu.

"Altın pelerini *sana* vermem gerek," dedi Dalinar doğrularak dik dururken, gözlerini sildi ve sesi tekrar sağlamlaştı. "Onların başına seni getirmeliyim. Böylece biz..."

"*Ben* mi?" diye ciyakladı Shallan bunun gizli kimliği için ne anlama gelebileceğini düşünerek. "Hayır, olmaz! Yâni, Berrakbey, efendim, benim yapabildiğim şey büyük ölçüde kimse bunun mümkün olduğunu bilmediği için bir işe yarabiliyor. Yâni, eğer herkes benim illüzyonlarıma karşı *dikkat etmeye* başlarsa, onları asla kandıramam."

"Kandırmak mı?" dedi Dalinar.

Belki de Dalinar'la konuşurken kullanılacak en iyi kelimeleri seçmemişti.

"Berrakbey Dalinar!"

Shallan dikkat kesilerek hızla döndü, bir anda başka birilerinin de ne yaptığı görmüş olabileceğinden endişe etmişti. Kıvrak bir haberci çadıra yaklaştı, sırılsıklamdı, saç bukleleri örgülerinden dağılmıştı ve yüzüne yapışıyordu. "Berrakbey Dalinar! Parshendiler görüldü, komutanım!"

"Nerede?"

"Bu platonun doğu tarafında," dedi haberci nefes nefese. "Gözcü grubu, diye düşünüyoruz."

Dalinar haberciden Shallan'a baktı, sonra küfretti ve yağmurun içine daldı.

Shallan eskiz tahtasını sandalyesinin üzerine fırlattı ve onu takip etti.

"Bu tehlikeli olabilir," dedi Dalinar.

"İlginiz için teşekkür ederim, Berrakbey," dedi Shallan alçak sesle. "Ama sanırım karnıma bir mızrak yesem bile, becerilerim beni geride yara izi bırakmadan iyileştirecektir. Ben büyük ihtimalle bütün bu ordudaki öldürülmesi en zor kişiyimdir."

Dalinar bir an sessizlik içinde yürüdü. "Uçuruma düşüşün?" diye sordu alçak sesle.

"Evet. Sanırım ben Yüzbaşı Kaladin'i de bir şekilde kurtardım, gerçi onu nasıl başardığım hakkında hiçbir fikrim yok."

Dalinar homurdandı. Yağmurun içinde hızla hareket ettiler, su Shallan'ın saçını ve giysilerini ıslatıyordu. Dalinar'a ayak uydurmak için neredeyse koşması gerekiyordu. Fırtına kapası Alethiler ve onların uzun bacakları. Muhafızlar koşarak geldi, Köprü Dört'ün üyeleriydi, ve etraflarına dizildiler.

Shallan ilerden gelen bağrışları duydu. Dalinar muhafızları çevrelerini daha uzaktan sararak kendisi ve Shallan'a bir parça mahremiyet sağlamak için gönderdi.

"Sen de Jasnah gibi Ruhdökebiliyor musun?" diye sordu Dalinar alçak sesle.

"Evet," dedi Shallan. "Ama fazla pratiğim yok."

"Bu çok faydalı olabilir."

"Ayrıca çok da tehlikeli. Jasnah benim o olmadan pratik yapmamı istemiyordu, gerçi artık o olmadığına göre... Eh, onunla da bir şeyler yapacağım, eninde sonunda. Berrakbey, lütfen bundan hiç kimseye bahsetmeyin. En azından şimdilik."

"Jasnah seni bu yüzden himayesi altına aldı," dedi Dalinar. "Senin Adolin'le evlenmeni de bu yüzden istiyordu, değil mi? Seni bize bağlamak için."

"Evet," dedi Shallan karanlıkta kızararak.

"Şimdi çok sayıda şey daha mantıklı oldu. Senden Navani'ye bahsedeceğim, ama başka kimseye değil, ve ona da sessiz kalacağına dair yemin ettireceğim. Eğer gerekiyorsa, o da sır *tutabilir*."

Shallan evet demek için ağzını açtı ama kendini durdurdu. Jasnah olsa öyle mi derdi?

"Seni savaş kamplarına geri göndereceğiz," diye devam etti Dalinar, gözleri ilerideydi, alçak sesle konuşuyordu. "Derhâl, bir muhafız koluyla. Öldürülmenin ne kadar zor olduğu umurumda değil. Sen bu seferle riske atılmak için çok kıymetlisin."

"Berrakbey," dedi Shallan şapırtıyla bir su havuzunun içine basarken, eteğinin altına çizme ve tozluk giymiş olduğu için memnundu. "Siz benim kralım da değilsiniz, yüceprensim de değilsiniz. Benim üzerimde hiçbir otoriteniz yok. Benim görevim Urithiru'yu bulmak, o yüzden de beni geri *göndermeyeceksiniz*. Ve sizden becerilerimden, izin vermediğim sürece tek bir kişiye bile bahsetmeyeceğinize dair şerefiniz üzerine bir yemin duyacağım. Bu Berrakhanım Navani'yi de içeriyor."

Dalinar yerinde durdu, sonra şaşkınlıkla gözlerini Shallan'a dikti. Sonra homurdandı, yüzü zar zor seçiliyordu. "Sende Jasnah'yı görüyorum."

Shallan'a nadiren bu kadar büyük bir iltifat edilmişti.

Yağmurun içinde sallanan ışıklar yaklaştı, küre fenerler taşıyan askerlerdi. Geride bırakılmış olan Vathah ve askerleri koşarak gelmişlerdi ve şu an için Köprü Dört onları geride tutuyordu.

"Pekâlâ, Berrakhanım," dedi Dalinar Shallan'a. "Sırrınız sır olarak kalacak, şimdilik. Bu sefer bittikten sonra daha ayrıntılı *görüşeceğiz*. Siz, gördüğüm şeyleri okudunuz mu?"

Shallan başını sallayarak onayladı.

"Dünya değişmek üzere," dedi Dalinar. Derin bir nefes aldı. "Siz bana onu doğru şekilde değiştirebileceğimize dair umut, gerçek umut veriyorsunuz."

Yaklaşan gözcüler selam verdi ve Köprü Dört açılarak liderlerinin Dalinar'a gelmesine izin verdi. Bu kahverengi şapkası olan tombul bir adamdı, Shallan'a Peçe'nin taktığı şapkayı hatırlatıyordu ama bunun siperliği genişti. Gözcü bir askerin pantolonunu giyiyordu ama üzerinde deri bir ceket vardı ve kesinlikle dövüşebilecek bir hâli varmış gibi görünmüyordu.

"Bashin," dedi Dalinar.

"Parshendiler yanımızdaki platonun üzerindeler, komutanım," dedi Bashin işaret ederek. "Parshendiler gözcü ekiplerimden bir tanesine denk geldi. Oğlanlar çabucak alarm verdiler ama biz üç adamı da kaybettik."

Dalinar hafifçe küfretti, sonra öbür taraftan yaklaşmış olan Berrakbey Teleb'e doğru döndü, gümüşe boyatmış olduğu Parezırhı'nı giyiyordu. "Orduyu uyandır, Teleb. Herkes alarma geçsin."

"Emredersiniz, Berrakbey," dedi Teleb.

"Berrakbey Dalinar, oğlanlar kendileri öldürülmeden önce o kabukkafalardan bir tanesini indirmişler," dedi Bashin. "Komutanım... Bunu görmeniz gerek. Bir şeyler değişmiş."

Shallan kendini sırılsıklam ve soğuk hissederek titredi. Yağmura iyi dayanacak elbiseler getirmişti elbette, ama bu burada dikilmenin *rahat* olduğu anlamına gelmiyordu. Ceket giyiyor olsalar da, başka kimse bunu çok umursuyormuş gibi görünmüyordu. Büyük olasılıkla onlar, Gözyaşları sırasında sırılsıklam olacaklarına zaten kesin

gözüyle bakıyorlardı. Bu da Shallan'ın korunaklı çocukluğunun onu hazırlamamış olduğu bir diğer şeydi.

Shallan da ona katılarak yakınlardaki bir köprüye doğru yürürken Dalinar itiraz etmedi. Kaladin'in köprü ekipleri tarafından kullanılan daha portatif köprülerden biriydi, yağmurluk ve önden siperlikli şapkalar giyiyorlardı. Köprünün öbür tarafındaki bir grup asker, önünden küçük bir su dalgası gönderen bir şeyi çekerek sürüklüyorlardı. Bir Parshendi cesediydi.

Shallan daha önce sadece Kaladin'le uçurumun dibinde bulduğu diğer cesedi görmüştü. Daha önceden onun bir çizimini yapmıştı ve bu çok farklı görünüyordu. Saçı vardı; eh, bir tür saç. Öne eğilerek, Shallan bunun insan saçından daha kalın olduğunu gördü ve fazlasıyla... kaygan gibi geliyordu. Doğru kelime bu muydu? Yüzü bir parshmen gibi mermersi desenliydi, bunun siyahının içinde belirgin kırmızı çizgiler vardı. Beden ince ve güçlüydü ve açıktaki kollarının derisi *altından* büyüyen bir şeyler varmış gibi görünüyordu, uçları dışarı çıkmıştı. Shallan bunu dürttü ve bir yengecin kabuğu gibi sert ve bombeli olduğunu gördü. Aslında, yüzü de yanakların hemen üzerinden bir tür ince, yumrulu kitinle kaplanmıştı ve yanlardan başının arkasına doğru uzanıyordu.

"Bu bizim daha önce gördüğümüz bir cins değil, komutanım," dedi Bashin Dalinar'a. "Şu çıkıntılara bakın. Komutanım, öldürülen oğlanların bazılarının üstünde *yanık izleri* vardı. Yağmurda. Hayatta gördüğüm en sakat iş..."

Shallan başını kaldırarak onlara baktı. "Bir 'cins' derken ne demek istiyorsun, Bashin?"

"Bazı Parshendilerin saçı olur," dedi adam, koyugözlüydü ama belirgin bir askerî rütbe taşımasa da, belli ki saygı duyulan biriydi. "Öbürlerinin kabuğu olur. Uzun zaman önce Kral Gavilar'la birlikte karşılaştıklarımız, onların... Şekli bizim savaştıklarımızdan farklıydı.

"Onların özelleşmiş altcinsleri mi var?" dedi Shallan. Bazı kovan hâlinde yaşayan kremcikler öyle olurdu, farklı özellikleri ve değişken şekilleri vardı.

"Biz onların sayılarını azaltmış olabiliriz," dedi Dalinar Bashin'e. "Onları savaşmak için açıkgözlerin denklerini göndermeye zorluyoruzdur."

"Peki ya yanıklar, Berrakbey?" dedi Bashin başını şapkasının altından kaşıyarak.

Shallan Parshendi'nin göz rengine bakmak için uzandı. Onların da insanlar gibi açık ve koyugözleri var mıydı? Göz kapağını açtı.

Altındaki göz tamamıyla kırmızıydı.

Çığlık atarak geriye sıçradı, elini geri çekip göğsüne dayamıştı. Askerler küfrederek etraflarına bakındılar ve birkaç saniye sonra Dalinar'ın Parekılıcı elinde belirdi.

"Kızıl gözler," diye fısıldadı Shallan. "Başlıyor."

"Kızıl gözler sadece bir efsane."

"Jasnah'nın buna atıfta bulunan bütün bir defter dolusu notu vardı, Berrakbey," dedi Shallan titreyerek. "Yokelçiler burada. Zaman kısa."

"Cesedi uçuruma atın," dedi Dalinar adamlarına. "Onu kolayca yakabileceğimizi hiç sanmıyorum. Herkesi tetikte tutun. Bu gece bir saldırı için hazırlıklı olun. Onlar..."

"Berrakbey!"

Shallan zırhlı devasa bir şekil yaklaşırken hızla döndü, yağmur suları gümüşsü Zırh'ından aşağı dökülüyordu. "Bir tane daha bulduk, komutanım," dedi Teleb.

"Ceset mi?"

"Hayır, komutanım," dedi Paredar işaret ederek. "O elini kolunu sallayarak bize geldi, komutanım. Şurada bir kayanın üzerinde oturuyor."

Dalinar omzunu silken Shallan'a bir baktı. Teleb'in işaret ettiği yöne doğru yürümeye başladı.

"Komutanım?" dedi Teleb sesi miğferinin içinde yankılanarak. "Sizin geride..."

Dalinar uyarıyı duymazdan geldi ve Shallan da Vathah ile iki muhafızını alarak onun peşinden hızla gitti.

"Sizin geri dönmeniz gerekmez mi?" dedi Vathah sessizce ona. Fırtınalar, ama onun o yüzü loş ışıkta tehlikeli görünüyordu, ses tonu saygılı olsa bile. Shallan Vathah'yı hâlâ Sahipsiz Tepeler'deyken neredeyse onu öldürecek olan adam şeklinde görmekten kendini alamıyordu.

"Ben güvende olacağım," diye cevap verdi Shallan alçak sesle.

"Sizin bir Kılıç'ınız olabilir, Berrakhanım, ama yine de sırtınızdan bir okla ölebilirsiniz."

"Bu yağmurda pek olası değil," dedi Shallan.

Vathah daha başka bir itirazda bulunmadan arkasında yerini aldı. O sadece Shallan'ın ona verdiği işi yapmaya çalışıyordu. Ne yazık ki, Shallan korunmaktan pek de hoşlanmadığını keşfetmeye başlamıştı.

Yağmurun içinde bir süre yürüdükten sonra Parshendi'yi buldular. Üstünde oturduğu kaya neredeyse bir adamın boyu kadar yüksekti. Görünüşe göre hiç silahı yoktu ve yaklaşık yüz Alethi askeri mızraklarını yukarıya doğrultmuş olarak oturduğu kayanın etrafında duruyordu. Karşılarındaki uçurumun ötesinde olduğu için, Shallan daha fazla pek bir şey seçemiyordu, onun platosuna uzanan portatif bir köprü yerleştirilmişti.

"Bir şey söyledi mi?" diye sordu Dalinar hafifçe Teleb yanına gelirken.

"Bildiğim kadarıyla hayır," dedi Paredar. "O sadece orada oturuyor."

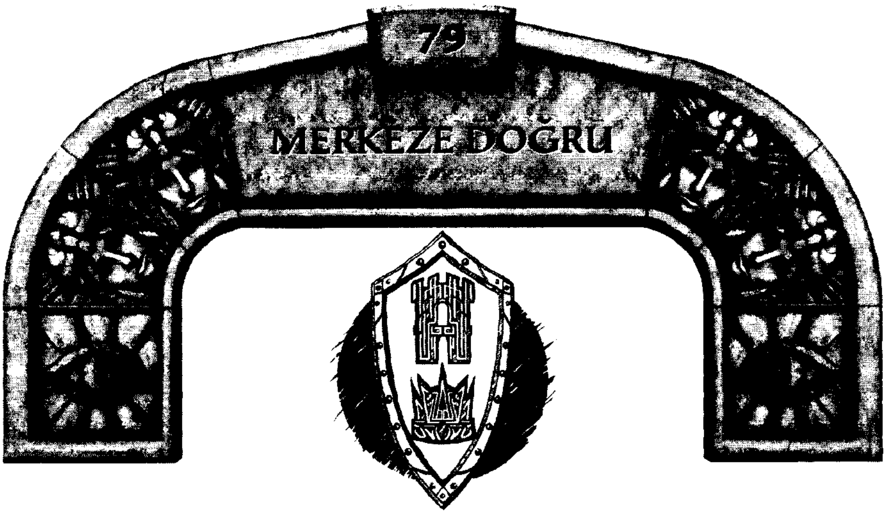
Shallan uçurumun karşısındaki yalnız Parshendi adama doğru dikkatle baktı. O ayağa kalktı ve yağmura karşı gözlerini korudu. Altındaki askerler kımıldanarak mızraklarını daha tehditkâr konumlara kaldırdılar.

"Skar?" diye geldi Parshendi'nin sesi. "Skar, o sen misin? Ve Leyten?"

Yakınlarda, Dalinar'ın köprücü korumalarından bir tanesi küfretti. Koşarak köprüden karşıya geçti ve birkaç diğer köprücü de takip etti.

Biraz sonra geri döndüler. Shallan liderlerinin Dalinar'a ne fısıldadığını duymak için iyice yaklaştı.

"Bu o, komutanım," dedi Skar. "O değişmiş ama eğer yanılıyorsam fırtına kapsın beni; bu *o*. Shen. O aylarca bizimle birlikte köprü turlarına geldi, sonra ortadan kayboldu. Şimdi de burada. Size teslim olmak istediğini söylüyor."

S: Hangi ilke için mücadele etmek zorundayız. C: Soyunu sürdürme ilkesi, gelmekte olan fırtınaya karşı insanlığın bir tohumunu saklamalıyız. S: Hangi bedele katlanmalıyız? C: Bedelin önemi yok. İnsanın soyu tükenmemeli. Bizim yükümüz türümüzün yükü ve bütün diğer düşünceler onunla kıyaslandığında tozdan ibaret.

–Diyagram'dan, Çiçekli Resmin Arkası İlmihali: paragraf 1

Dalinar ellerini arkasında kavuşturmuş, komuta çadırının içinde bekliyor ve yağmurun kumaş üzerindeki sesini dinliyordu. Çadırın zemini ıslaktı. Gözyaşları'nda bundan kaçınamazdın. Dalinar bunu sefil tecrübelerden biliyordu, yılın bu zamanında birden fazla askerî harekata çıkmışlığı vardı.

Ovalar'da Parshendileri keşfetmelerinin ertesi günüydü; hem ölü olanı, hem de köprücülerin Shen dedikleri, ya da kendi dediğine göre Rlain. Dalinar kendisi adamın silahlandırılmasına izin vermişti.

Shallan bütün parshmenlerin Yokelçi embriyosu olduğunu iddia ediyordu. Ona gösterdiği şeylere bakılacak olursa, Dalinar'ın ona inanmak için bol bol sebebi vardı. Ama o ne *yapacaktı* ki? Parlayanlar geri dönmüş, kızıl gözlü Parshendiler ortaya çıkmıştı. Dalinar kendini bir barajın yıkılmasını engellemeye çalışırmış gibi hissediyordu, sızıntıların aslında nereden geldiği hakkında ise hiçbir fikri yoktu.

Çadırın kapısı açıldı ve Adolin'in eşlik ettiği Navani içeri girdi. O yağmurluğunu çadır kapısının yanındaki askıya astı ve Adolin de bir havlu kaparak yüzünü ve saçlarını kurulamaya başladı.

Adolin bir Parlayan Şövalye ile nişanlıydı. O *daha olmadığını söylüyor,* diye hatırlattı Dalinar kendi kendine. Bu mâkuldü. İnsan bir asker olmadan da eğitimli bir mızrakçı olabilirdi. Bir tanesi beceriyi, öbürü ise bir mevkiyi ima ediyordu.

"Parshendi adamı getiriyorlar mı?" diye sordu Dalinar.

"Evet," dedi Navani odadaki sandalyelerden birine oturarak. Adolin yerine oturmadı, kendine bir sürahi filtrelenmiş yağmur suyu buldu ve bir kupa doldurdu. İçerken bir parmağıyla kupanın yan tarafına vuruyordu.

Kızıl gözlü Parshendi'nin keşfinden beri huzursuzlardı, hepsi birden. O gece bir saldırı olmadığı zaman, Dalinar dört orduyu bir gün daha yol gitmek için zorlamıştı.

Yavaş yavaş Ovalar'ın merkezine yaklaşıyorlardı, ya da en azından Shallan'ın çizimlerinin işaret ettiği yere. Çoktan gözcüler tarafından keşfedilmiş olan bölgelerin dışına çıkmışlardı. Artık genç kadının haritalarına güvenmek zorundalardı.

Kapı tekrar açıldı ve Teleb tutsakla birlikte yürüyerek içeri girdi. Dalinar bu Rlain'in başına yücebeyi ve onun kişisel muhafızlarını koymuştu, köprücülerin ona karşı gösterdikleri korumacılıktan hoşlanmıyordu. Dalinar sorgulamaya gelmeleri için onların teğmenlerini çağırmıştı, Skar ve Kaya dedikleri Boynuzyiyenli aşçı, ve o ikisi de Teleb ve adamlarının arkasından içeri girdi. General Khal ve Renarin başka bir çadırda Aladar ve Roion'la birlikteydi, Parshendi ordugahına yaklaştıkları zaman için taktiklerin üzerinden geçiyorlardı.

Navani öne doğru eğilerek oturdu, gözlerini esire doğru kıstı. Shallan da katılmak istemişti ama Dalinar onun için her şeyi yazdıracağına söz vermişti. Fırtınababa kıza biraz sağduyu vermişti, neyse ki, ve o da ısrar etmemişti. Çok fazlalarının bu casusun yakınında olması Dalinar'a tehlikeli gibi geliyordu.

Arada bir Köprü Dört'ün adamlarına katılmış olan parshmen muhafızı hayal meyal hatırlıyordu. Parshmenler neredeyse görünmez sayılırdı ama bu bir mızrak taşımaya başladığı zaman bir anda fark edilir olmuştu. Gerçi onda belirgin başka hiçbir şey olduğundan değil, aynı bodur parshmen vücudu, mermer gibi deri, donuk gözler.

Bu önündeki yaratığın onunla hiçbir ilgisi yoktu. O gerçek bir Parshendi savaşçısıydı, turuncu-kırmızı kafakitini ve göğsünde, uyluklarında ve kollarının dışında zırhlı kitini vardı. Bir Alethi kadar uzun boyluydu ve daha kaslıydı.

Hiçbir silah taşımasa da, muhafızlar yine de ona sanki bu platonun üzerindeki en tehlikeli şeymiş gibi davranıyorlardı, ve belki tam olarak da öyleydi. Yaklaşırken eli göğsünde Dalinar'a selam verdi. Diğer köprücüler gibi. Yukarı uzanarak kafakitinine karışan köprücü dövmesi de alnındaydı.

"Otur," diye emretti Dalinar odanın ortasındaki sandalyeye doğru başıyla işaret ederek.

Rlain itaat etti.

"Bana senin Parshendi planları hakkında bize herhangi bir şey söylemeyi reddettiğin söylendi," dedi Dalinar.

"Onları bilmiyorum," dedi Rlain. Parshendilerde sık görülen ritmik tonlamaları vardı ama Alethçeyi çok iyi konuşuyordu. Dalinar'ın hayatta duyduğu bütün parshmenlerden daha iyiydi.

"Sen bir casustun," dedi Dalinar elleri arkasında kavuşturulmuş olarak, Parshendi'nin üzerinde yükselmeye çalışıyordu ama üzerine atlamaya kalkarsa ilk önce Adolin'in önünü kesmesine yetecek kadar da geride kalmıştı.

"Evet, komutanım."

"Ne kadar zamandır?"

"Yaklaşık üç yıl," dedi Rlain. "Çeşitli savaş kamplarında."

Yakınlarda yüz plakası yukarıda olan Teleb döndü ve Dalinar'a bir kaşını kaldırdı.

"Ben soru sorduğum zaman cevap veriyorsun," dedi Dalinar. "Ama başkalarına değil. Neden?"

"Siz benim komutanımsınız," dedi Rlain.
"Sen Parshendi'sin."
"Ben..." Adam omuzları düşerek yere baktı. Bir elini başına kaldırarak, tam kafakitininin bittiği yerdeki deri çıkıntısını yokladı. "Bir şeyler çok yanlış, komutanım. Eshonai'nin sesi... O gün Prens Adolin'le görüşmek için geldiği platoda..."
"Eshonai," diye yokladı Dalinar. "Parshendi Paredar mı?" Yakınlarda, Navani bir defterin üstünü karalıyor, söylenen her kelimeyi yazıyordu.
"Evet. O benim komutanımdı. Ama şimdi..." Başını kaldırdı ve insani olmayan derisine ve garip konuşma tarzına rağmen, Dalinar bu adamın yüzündeki ıstırabı tanıdı. Korkunç bir ıstırap. "Komutanım, benim tanıdığım herkesin... Sevdiğim herkesin... Yok edilmiş, yerlerine canavarlar bırakılmış olduğuna inanmak için sebebim var. Dinleyiciler, Parshendiler, artık hiç olmayabilir. Benim hiçbir şeyim kalmadı..."
"Evet var," dedi Skar muhafız halkasının dışından. "Sen Köprü Dört'tensin."
Rlain ona baktı. "Ben hainim."
"Ha!" dedi Kaya. "Küçük sorun o. Çözülebilir."
Dalinar köprücüleri susturmak için elini salladı. Devam etmesi için ona başını sallayan Navani'ye doğru bir bakış attı.
"Bana parshmenlerin arasında nasıl saklandığını söyle," dedi Dalinar.
"Ben..."
"Asker," diye haykırdı Dalinar. "O bir emirdi."
Rlain doğrulup oturdu. İnanılmaz bir şekilde, o itaat etmeyi istiyormuş gibi görünüyordu; sanki ona güç verecek bir şeylere ihtiyacı vardı. "Komutanım, bu sadece halkımın yapabildiği bir şey. Biz neye ihtiyacımız olduğunu, bizden beklenen işin ne olduğunu temel alarak bir form seçeriz. O formlardan bir tanesi, kıtform, bir parshmene çok benziyor. Onların arasında saklanmak kolay."
"Biz parshmenlerimizi dikkatlice sayarız," dedi Navani.
"Evet, ve bizler fark ediliyoruz," diye cevap verdi Rlain. "Ama nadiren sorgulanırız. Yerde duran fazladan bir küre bulduğu zaman kim sorgular? Bu şüpheli bir durum değildir. Sadece iyi şanstır."
Tehlikeli sular, diye düşündü Dalinar Rlain'in sesindeki, konuşmasını uydurduğu ritimdeki değişikliği fark ederek. Bu adam parshmenlerin gördüğü muameleden hoşlanmıyordu.
"Sen Parshendilerden bahsettin," dedi Dalinar. "Bunun kızıl gözlerle bir ilgisi mi var?"
Rlain başını sallayarak onayladı.
"Bu ne anlama geliyor, asker?" diye sordu Dalinar.
"Tanrılarımızın geri döndüğü anlamına gelir," diye fısıldadı Rlain.
"Tanrılarınız kim?"
"Onlar antik olanların ruhları. Yok etmek için kendilerinden vermiş olanların." Bu sefer sözlerinde farklı bir ritim vardı, yavaş ve saygılı. Başını kaldırarak Dalinar'a baktı. "Onlar sizden ve sizin türünüzden nefret ediyor, komutanım. Halkıma verdikleri bu yeni form... Bu korkunç bir şey. Korkunç bir şeyin *elçisi*."
"Sen bizi Parshendi şehrine götürebilir misin?" diye sordu Dalinar.
Rlain'in sesi tekrar değişti. Başka bir ritimdi. "Benim halkım..."

"Sen onların yok olduğunu söylemiştin," dedi Dalinar.

"Olabilirler," dedi Rlain. "Ben bir ordu görecek kadar yakına yaklaştım, on binlerce. Ama muhakkak bazılarını diğer formlarda bırakmışlardır. Yaşlılar? Küçükler? Çocuklarımıza kim bakıyor?"

Dalinar Rlain'in yanına yaklaştı, endişeyle bir elini kaldıran Adolin'i elini sallayarak durdurdu. Öne doğru eğilerek bir elini Parshendi adamın omzuna koydu.

"Asker," dedi Dalinar. "Eğer senin bana söylediğin şey doğruysa, o zaman senin yapabileceğin en önemli şey bizi halkına götürmen. Ben sivillerin korunmasını sağlayacağım, buna şeref sözü veriyorum. Eğer halkına korkunç bir şeyler oluyorsa, senin bana bunu durdurmak için yardım etmen gerek."

"Ben..." Rlain derin bir nefes aldı. "Emredersiniz, komutanım," dedi farklı bir ritimle.

"Shallan Davar ile görüş," dedi Dalinar. "Yolu ona tarif et ve bize bir harita çıkar. Teleb, sen esiri Köprü Dört'ün gözetimine bırakabilirsin."

Eskikan Paredar başını sallayarak onayladı. Grupları yağmurlu bir rüzgâr dalgasının içeri girmesine neden olarak dışarı çıkarken, Dalinar içini çekti ve Navani'nin yanına oturdu.

"Sen onun sözüne güveniyor musun?"

"Bilmiyorum," dedi Dalinar. "Ama bir şeyler o adamı *sarsmış*, Navani. Fena sarsılmış."

"O Parshendi," dedi Navani. "Vücut dilini yanlış okuyor olabilirsin."

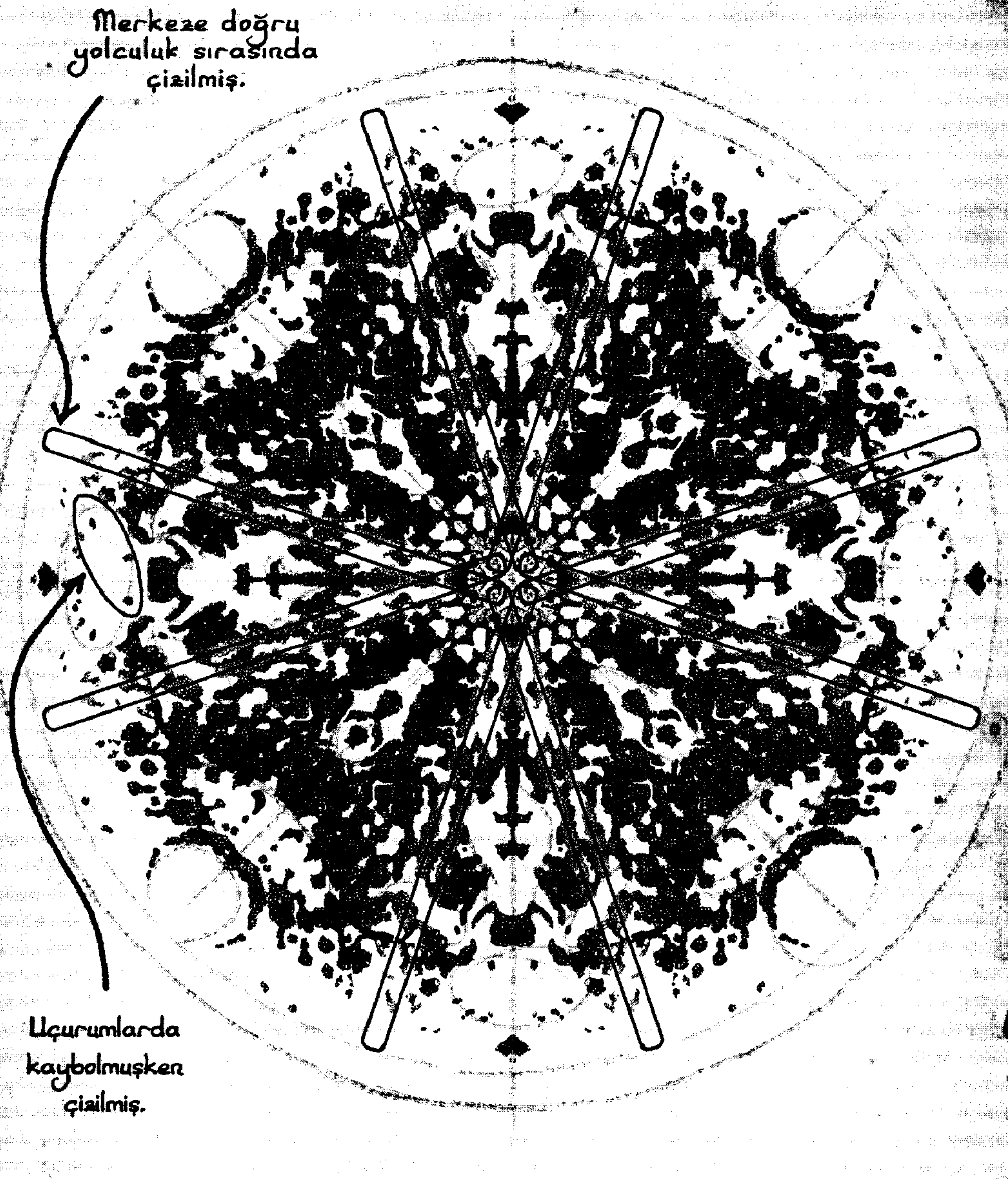
Dalinar ellerini kavuşturarak öne doğru eğildi. "Geri sayım?" diye sordu.

"Üç gün sonra," dedi Navani. "Açıkgün'den üç gün önce."

Çok az zaman vardı. "Hızımızı arttırıyoruz," dedi Dalinar.

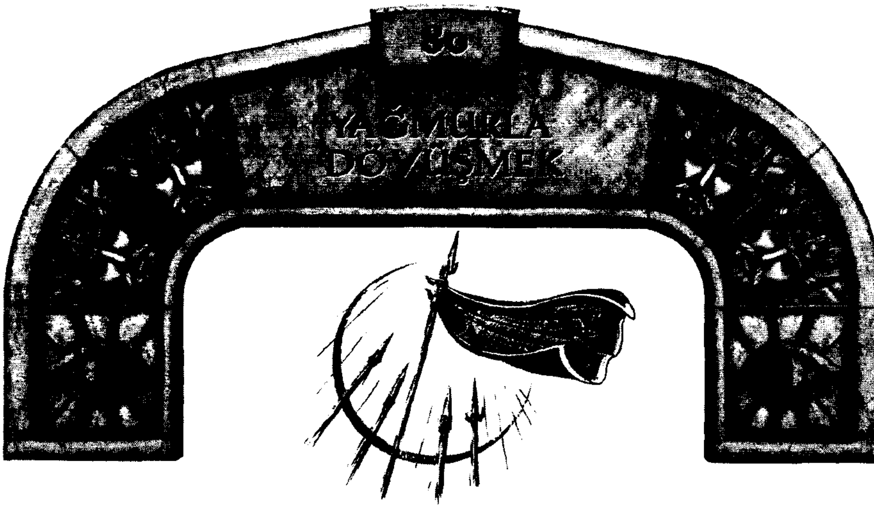
İçeri doğru. Merkeze doğru.

Ve kadere.

Not: Ovalar'ın doğu tarafı bundan çok daha fazla aşınmış durumda. Açık alanlar platoların birbirlerine yakın yığıldığı yerler. Koyu alanlar platoların daha az yoğunca sıkışık duran platoları temsil ediyor.

Benden her platoyu çizmemi istediğini biliyorum ama, hay gölgeler be kadın! Ben bile O KADAR deli değilim.

Senin kralı olman gerek. Her şeyin.

–Diyagram'dan, İlkesel Talimatlar, Karyola Ayaklığının Arkası: paragraf 1

Shallan, bir askerden arakladığı yağmurluğunu üzerine sıkı sıkı çekerek, kaygan yokuştan yukarı tırmanmaya çalışırken rüzgâra karşı savaşıyordu.

"Berrakhanım?" diye sordu Gaz. Uçup gitmesine engel olmak için şapkasını kavradı. "Siz bunu yapmak istediğinizden emin misiniz?"

"Elbette ki eminim," dedi Shallan. "Yaptığım şeyin akıllıca olup olmadığı ise... Eh, o başka bir hikâye."

Bu rüzgârlar Gözyaşları için sıradışıydı, bunun sakin yağmurlardan ibaret bir dönem, Yaradan'ı düşünmek için yücefırtınaların bile mola verdiği bir zaman olması gerekiyordu.

Belki de işler burada fırtına diyarlarında farklıydı. Shallan kendini kayaların üzerine doğru çekti. Ordular, Shallan'ın eski köprücü Rlain'in yardımıyla yarattığı haritasını takip ederek içlere doğru yol aldıkça, Harap Ovalar daha da pürüzlenmişti, şimdi seferlerinin sekizinci günündelerdi.

Shallan kaya oluşumunun tepesine vardı ve gözcülerin tarif ettiği manzarayla karşılaştı. Vathah ve Gaz arkasından sert adımlarla geliyor, soğuktan şikâyet ediyorlardı. Harap Ovalar'ın kalbi Shallan'ın önünde uzanıyordu. İç platolar, insanlar tarafından asla keşfedilmemişlerdi.

"İşte burada," dedi Shallan.

Gaz, göz bandının altındaki oyuğu kaşıdı. "Kayalar mı?"

"Evet, Muhafız Gaz," dedi Shallan. "Kayalar. Güzel, harikulâde kayalar."

Uzaklarda sisli yağmurdan bir peçeye bürünmüş olan gölgeler görüyordu. Böyle bir grup hâlinde bir arada görüldükleri zaman, görülmemesi imkânsızdı. Bu bir şehirdi. Yüzlerce yılın kremiyle kaplanmış olan bir şehir, üzerine kat kat mum eriyiği

dökülmüş çocukların oyuncak bloklarının gibiydi. Masum bir göz için, şüphesiz ki epey bir Harap Ovalar'ın geri kalanına benziyordu. Ama çok çok daha fazlasıydı.

Bu kanıttı. Bu Shallan'ın üzerinde durduğu kayalık bile büyük ihtimalle bir zamanlar bir binaydı. Fırtınayönü tarafında yıpranmış, Rüzgâryönü tarafından akan kremlerle üstüne tırmandıkları engebeli, düzensiz yokuşu yaratmıştı.

"Berrakhanım!"

Shallan aşağıdan gelen sesleri duymazdan geldi, onun yerine sabırsızca dürbün için elini salladı. Gaz dürbünü verdi ve Shallan da ilerideki platoları incelemek için baktı. Ne yazık ki, dürbünün bir ucu buğulanmıştı. Üzerine dökülen yağmurun altında, ovalayarak temizlemeye çalıştı ama buğu iç taraftaydı. Lanet şey.

"Berrakhanım? Bizim, ıı, aşağıdakilerin ne dediğini dinlememiz gerekmez mi?" diye sordu Gaz.

"Daha fazla çarpık Parshendi görüldü," dedi Shallan tekrar dürbünden bakarak. Aletin tasarımcısının içine nem girmesine engel olmak için bunu iç tarafından yalıtılmış şekilde yapması gerekmez miydi?

Köprü Dört'ün üyelerinden birkaç tanesi yokuşun tepesine ulaşırken, Gaz ve Vathah geri çekildi.

"Berrakhanım," dedi köprücülerden biri. "Yüceprens Dalinar öncü kuvveti geri çekti ve arkamızdaki platonun üzerinde mevzi alınmasını emretti." Bu uzun boylu, kolları bedeni için fazlasıyla uzun gibi görünen yakışıklı bir adamdı. Shallan memnuniyetsizlik içinde iç platolara baktı.

"Berrakhanım," diye devam etti köprücü gönülsüzce. "O demişti ki, eğer siz gelmezseniz, o Adolin'i... Ee... Sizi sırtına atıp getirmesi için gönderecek."

"Bunu görmeyi isterdim," dedi Shallan. Bu nispeten romantik bir şeye *benziyordu*, bir romanda okuyacağın türdendi. "O Parshendiler hakkında bu kadar çok mu endişeleniyor?"

"Shen... Iı, Rlain... Diyor ki, biz neredeyse onların asıl yaşadıkları platonun üstüne çıkmışız, Berrakhanım. Çok fazla devriyeleri görüldü. Lütfen."

"Bizim oraya girmemiz gerek," dedi Shallan işaret ederek. "Sırlar orada."

"Berrakhanım..."

"Pekâlâ," dedi Shallan dönerek ve yokuştan aşağı doğru inmeye başladı. Ayağı kaydı, asaletine hiç faydası olmamıştı, ama Vathah yuvarlanıp suratının üzerine kapaklanmadan önce onun kolunu yakalamıştı.

Aşağıya indikten sonra, bu daha küçük platoyu hızla geçerek, ordunun ana kısmına doğru geri dönmekte olan gözcülere katıldılar. Rlain kendisinin Yeminkapısı hakkında hiçbir şey bilmediğini, hatta Fırtınamevki yerine "Narak" dediği şehrin kendisi hakkında bile pek fazla bilgisi olmadığını iddia ediyordu. Halkının buraya sadece Alethi işgalinden sonra kalıcı olarak yerleştiğini söylemişti.

Merkeze doğru bastırırlarken, Dalinar'ın askerleri gittikçe artan bir sayıda Parshendi görmüşler ve kısa çatışmalar hâlinde onlarla dövüşmüşlerdi. General Khal akınların orduyu yolundan saptırmak amacı taşıdığını düşünüyordu ama bunu nasıl anladıklarını Shallan bilmiyordu; Shallan'ın ***bildiği şey***, sürekli olarak ıslak olmaktan sıkılmakta olduğuydu. Şimdi neredeyse iki haftadır buralardalardı ve askerlerin bazıları, ordunun yakında savaş kamplarına geri dönmek zorunda kalacağını ya da

yücefırtınalar tekrar başlamadan önce yetişememe riskine gireceğini mırıldanmaya başlamıştı.

Shallan uzun adımlarla köprüden karşıya geçti ve taşlardaki kısa, dalgaya benzer sırtların arkasına yerleşmekte olan birkaç mızrakçı sırasının yanından yürüdü, büyük ihtimalle eski duvarların temelleriydi. Dalinar ve öbür yüceprensleri kampın merkezine kurulmuş bir çadırın içinde buldu. Bu birbirinin aynısı olan altı çadırdan biriydi ve dört yüceprensin hangisinin içinde olduğu derhâl anlaşılamıyordu. Bir tür güvenlik önlemi, diye varsaymıştı. Shallan yağmurdan çıkarak içeri girerken, konuşmalarına kulak misafiri oldu.

"Şu anki platonun epey bir avantajlı olan savunma konumları var," dedi Aladar önlerindeki seyahat masasının üstüne açılmış olan haritaya işaret ederek. "Ben daha derine ilerlemektense, burada bir saldırıya karşı direnerek daha şanslı olacağımızı düşünüyorum."

"Ve eğer daha ilerleyecek olursak, bir saldırı durumunda yarımız bir platoda, yarımız öbür platoda ikiye ayrılma riskine gireceğiz," dedi Dalinar onaylamayla.

"Ama onların saldırmalarına *gerek var mı?*" dedi Roion. "Eğer ben onlar olsaydım, sadece orada bir saldırıya hazırlanırmış gibi sıraya girer, sonra da saldırmazdım. Oyalanır, düşmanımı burada yücefırtınalar geri dönene kadar bir saldırıya karşı beklerken kilitlenip kalmaya zorlardım!"

"O doğru söylüyor," diye kabul etti Aladar.

"Savaştan uzak kalmak için en zekiye, yolu bilmesi için ise bir korkağa güveneceksin," dedi Sebarial. Palona'yla masanın oturmuştu, meyve yiyor ve memnunluk içinde gülümsüyordu.

"Ben bir korkak değilim," dedi Roion yanlarından ellerini yumruk yaparak.

"Bunu bir hakaret olarak söylemedim," dedi Sebarial. "Benim hakaretlerim çok daha özlü olur. O bir iltifattı. Eğer benim istediğim olsaydı, bütün savaşları yönetmen için seni kiralardım, Roion. Tahminimce çok daha az sayıda kayıp olurdu ve askerlere komutanın sende olduğu söylendiği zaman iç çamaşır fiyatları ikiye katlanırdı. Bir servet kazanırdım."

Shallan sırılsıklam yağmurluğunu bir hizmetkâra verdi, sonra şapkasını çıkardı ve bir havluyla saçlarını kurulamaya başladı. "Bizim Ovalar'ın merkezine doğru daha fazla bastırmamız gerekiyor," dedi. "Roion haklı. Burada ordugah kurmamıza izin vermeyeceğim. Parshendiler basitçe bekleyerek kazanırlar."

Yüceprensler ona baktı.

"Taktiklerimizi sizin belirlediğinizden haberim yoktu, Berrakhanım," dedi Dalinar.

"Bu bizim suçumuz, Dalinar," dedi Sebarial. "Ona bu kadar fazla özgürlük tanıdığımız için. Büyük ihtimalle onu haftalar önce o toplantıya geldiği anda Zirve'den attırmalıydık."

Shallan bir karşılık hazırlarken çadır kapısı açıldı ve Parezırhı'ndan sular akan Adolin ağır adımlarla içeri girdi. Yüz plakasını yukarı itti. Fırtınalar... O ne kadar da yakışıklıydı, sadece yüzünün yarısını görebildiğin zamanlar bile. Shallan gülümsedi.

"Onlar *kesinlikle* tedirgin," dedi Adolin. Shallan'ı gördü ve tıngırtılarla masaya gelmeden önce ona hızlı bir gülümseme gönderdi. "Orada o çarpık Parshendilerden en az on bin tane var, platoların üstünde gruplar hâlinde hareket ediyorlar."

"On bin," dedi Aladar bir homurdanmayla. "Biz on bini halledebiliriz. Arazi avantajları olsa bile, savunmak yerine saldırmamız gerekse bile, o kadarıyla kolaylıkla başa çıkabilmemiz gerekir. Bizim otuz binden fazla askerimiz var."

"Bizim buraya yapmaya geldiğimiz şey *bu*," dedi Dalinar. Az önceki cüretkârlığına kızarmakta olan Shallan'a doğru baktı. "Sizin geçidiniz, orada olduğunu düşündüğünüz bu geçit. Nerede olacaktır?"

"Şehrin daha yakınında," dedi Shallan.

"Ya o kızıl gözler?" diye sordu Roion. O çok rahatsızmış gibi görünüyordu. "Ve dövüştükleri zaman neden oldukları o ışık parlamaları? Fırtınalar, biraz önceki konuşmamda, daha ileri gitmemiz gerektiğini anlatmak istemiyordum. Sadece Parshendilerin yapabilecekleri şeyler hakkında endişemi söylüyordum. Ben... Bunu yapmanın kolay bir yolu yok, değil mi?"

"Rlain'in dediğine göre, onların sadece askerleri platolardan karşıya atlayabiliyor," dedi Navani odanın yan tarafında oturduğu yerden. "Ama biz bu yeni formun da bunu yapabileceğini varsayabiliriz. Eğer biz bastıracak olursak, onlar bizden kaçabilir."

Dalinar başını olumsuzca salladı. "Onlar yıllar önce Ovalar'ın üzerine yerleştiler çünkü bunun sağ kalmak için en iyi şanslarının bu olduğunu biliyorlardı. Fırtına diyarlarının açık, pürüzsüz taşlarının üzerinde avlanarak yok edilebilirlerdi. Ama burada avantaj onlarda. Bunu şimdi terk etmeyeceklerdir. Eğer bizimle savaşabileceklerini düşünüyorlarsa yapmazlar."

"O zaman eğer biz onların savaşmasını istiyorsak, evlerini tehdit etmemiz gerekir," dedi Aladar. "Sanırım bizim gerçekten de şehre doğru bastırmamız gerek."

Shallan rahatladı. Rlain'in açıklamalarına göre sadece yarım gün uzakta olan merkeze doğru atılan her adım, onu Yeminkapısı'na daha fazla yaklaştırıyordu.

Dalinar öne doğru eğilerek ellerini masaya koydu, gölgesi savaş haritalarının üzerine düşüyordu. "Pekâlâ. Bütün bu yolu geride durarak Parshendilerin kaprislerini çekmek için gelmedim. Biz yarın içeri doğru ilerleyecek, şehirlerini tehdit edecek ve onları savaşmaya zorlayacağız."

"Ne kadar yaklaşırsak, geri çekilme umudu olmaksızın kısılı kalma olasılığımız o kadar artar," diye belirtti Sebarial.

Dalinar cevap vermedi ama Shallan onun ne düşündüğünü biliyordu. *Biz geri çekilme umudundan günler önce vazgeçtik.* Eğer Parshendiler kovalamaya karar verirse, günler ve günler boyunca platolar üzerinden kaçmaya çalışmak bir felaket olurdu. Alethiler burada savaşacak ve kazanacak, Narak'ın sağladığı sığınağı ele geçireceklerdi.

Tek seçenekleri buydu.

Dalinar toplantıyı sona erdirdi ve yüceprensler şemsiyeler taşıyan yaver gruplarıyla çevrelenmiş olarak ayrıldı. Dalinar onun bakışlarını yakalarken, Shallan bekledi. Saniyeler içinde sadece o, Dalinar, Adolin ve Navani kalmıştı.

Navani yürüyerek Dalinar'ın yanına gelip, iki eliyle onun koluna girdi. Samimi bir duruştu.

"Senin bu geçidin," dedi Dalinar.

"Evet?" diye sordu Shallan.

Dalinar doğrudan gözlerinin içine baktı. "O ne kadar gerçek?"

"Jasnah onun tamamen gerçek olduğuna ikna olmuştu. O hiçbir zaman yanılmazdı."

"Bu onun huyundan vazgeçmesi için fırtına kapası *kötü* bir zaman olur," dedi Dalinar hafifçe. "Ben ileri gitmeyi, kısmen senin araştırman için kabul ettim."

"Teşekkür ederim."

"Bunu bilim için yapmadım," dedi Dalinar. "Navani'nin söylediğine göre, bu geçit geri çekilmek için benzersiz bir fırsat sağlıyor. Parshendileri tehlike her neyse üzerimize çökmeden önce yenmeyi umut etmiştim. Gördüklerimize bakılacak olursa, tehlike erken gelmiş."

Shallan başını sallayarak onayladı.

"Yarın yücefırtınalar sırasında duvarlara karalanan geri sayımın son günü," dedi Dalinar. "Her ne ise, her ne olacaksa, bununla yarın yüzleşeceğiz ve yedek planım sensin, Shallan Davar. Sen bu geçidi bulacaksın ve onu açacaksın. Eğer kötülük bize üstün gelirse, tek kaçışımız senin kapın olacak. Ordularımızın, ve hatta Alethkar'ın kendisinin, sağ kurtulması için tek şans sen olabilirsin."

◆ ◆ ◆

Günler geçti ve Kaladin yağmurun onu yenmesine izin vermedi.

Lopen'in Kaladin ayakta olması için fazlasıyla erken olduğu yönündeki itirazlarına rağmen bulup getirdiği koltuk değneğini kullanarak, kampın içinden topallaya topallaya gidiyordu.

Arada bir dışarıdaki ormanlardan odun getiren ya da tahıl çuvalları taşıyan parshmenler dışında, buralar hâlâ boştu. Kampa sefer hakkında herhangi bir haber gelmiyordu. Krala büyük ihtimalle uzakalemle haber gönderiliyordu ama o bunu diğer herkesle paylaşmıyordu.

Fırtınalar, burası ürpertici geliyor, diye düşündü Kaladin topallayarak terk edilmiş kışlaların önünden geçerken, yağmur Lopen'in Kaladin'in koltuk değneğine bağladığı şemsiyenin üzerinde pıtırdıyordu. Bu işe yarıyordu. Nispeten. Yerden bitmiş mavi mumlar gibi olan yağmursprenlerinin yanından geçti, her birinin tepesinin ortasında tek bir göz vardı. Ürkünç şeyler. Kaladin onlardan hiçbir zaman hoşlanmamıştı.

Yağmurla dövüşüyordu. Bu mantıklı bir ifade miydi? Görünüşe göre yağmur onun içeride kalmasını istiyordu, o yüzden o da dışarı çıkmıştı. Yağmur onun ümitsizliğe teslim olmasını istiyordu, o yüzden o da kendisini düşünmeye zorluyordu. Kaladin büyürken, kasveti hafifletmeye yardım etmek için Tien vardı. Şimdi ise, Tien'i düşünmek bile o kasveti arttırıyordu, gerçi bundan kaçınamıyordu. Gözyaşları ona kardeşini hatırlatıyordu. Karanlık çöktüğü zaman kahkahayı, neşeli mutluluğu ve tasasız iyimserliği.

Bu görüntüler Tien'in ölümüyle savaşıyordu. Kaladin gözlerini sıkı sıkı yumarak, eğitimsiz, narin genç adamın öldürülmesinin hatırasını kovalamaya çalıştı... Tien'in kendi mangasının askerleri onu yem olması, düşmanı yavaşlatacak bir kurban olması için öne koymuşlardı.

Kaladin çenesini sıkarak gözlerini açtı. Daha fazla surat asmayacaktı. Sızlanmayacak ya da somurtmayacaktı. Evet, Syl'i kaybetmişti. O hayatı boyunca sevdiği pek çoklarını kaybetmişti. Bu acıya da, diğerlerine katlandığı gibi katlanacaktı.

Kışlaların etrafındaki topallayan turuna devam etti. Bunu günde dört kere yapıyordu. Bazen Lopen onunla geliyordu ama Kaladin bugün yalnızdı. Şapırtılarla su birikintilerinin içinden geçti ve kendisini gülümserken buldu çünkü Shallan'ın ondan çaldığı çizmeleri giymişti.

Ben onun bir Boynuzyiyenli olduğuna hiç inanmamıştım, diye düşündü. Ona bunu mutlaka söylemem gerek.

Durdu, değneğine yaslandı ve yağmurun arasından Harap Ovalar'a doğru baktı. Fazla uzağı göremiyordu. Yağmurun pusu buna engel oluyordu.

Siz sağ salim geri dönün, diye düşündü orada olanlara doğru. Hepiniz. *Bu sefer, eğer bir şeyler kötüye giderse size yardım edemem.*

Kaya, Teft, Dalinar, Adolin, Shallan, Köprü Dört'teki herkes, hepsi kendi başlarına oraya gitmişlerdi. Eğer Kaladin daha iyi bir adam olsaydı, işler ne kadar farklı olurdu? Eğer güçlerini kullanmış ve Shallan'la birlikte savaş kampına Fırtınaışığı'yla dolu hâlde geri dönmüş olsaydı? O neler yapabileceğini açıklamaya o kadar yaklaşmıştı ki...

Sen bunu haftalardır düşünüyordun, diye düşündü kendi kendine. *Hiçbir zaman yapmazdın. Çok fazla korkaktın.*

Bunu itiraf etmekten nefret ediyordu ama doğruydu.

Eh, eğer Shallan hakkındaki şüpheleri doğruysa, belki Dalinar yine de Parlayan'ını bulacaktı. Onun Kaladin'den daha iyi bir iş çıkarmasını umut etti.

Topallayarak yoluna devam etti, Köprü Dört'ün kışlasının köşesini döndü. Önünde bekleyen kaliteli bir at arabası gördüğü zaman durdu, kralın renklerini taşıyan atlar tarafından çekiliyordu.

Kaladin küfredip, topallayarak ilerledi. Lopen onunla buluşmak için koşarak çıktı, şemsiyesi yoktu. Pek çok kişi Gözyaşları sırasında kuru kalmaya çalışmaktan vazgeçerdi.

"Lopen!" dedi Kaladin. "Ne var?"

"O seni bekliyor, gancho," dedi Lopen aceleyle işaret ederek. "Kral."

Kaladin odasına doğru daha da hızla topalladı. Kapı açıktı ve Kaladin içeriye göz attığı zaman Kral Elhokar'ın orada durmakta olduğunu gördü, küçük odada etrafına bakınıyordu. Kapıyı Moash koruyordu ve Kral'ın Muhafızları'nın eski bir üyesi olan Taka, kralın daha yakınında bekliyordu.

"Majesteleri?" dedi Kaladin.

"Hah, köprücü," dedi kral. Elhokar'ın yanakları kızarmıştı. İçmişti, gerçi sarhoşmuş gibi görünmüyordu. Kaladin anlıyordu. Dalinar ve o kınayıcı bakışları bir süre için olmadığından, bir şişeyle biraz rahatlamak büyük ihtimalle hoş oluyordu.

Kaladin kralı ilk gördüğü zaman, Elhokar'da kraliyet havasının eksik olduğunu düşünmüştü. Şimdi ise, garip bir şekilde, Elhokar bir kral gibi görünüyordu. Kral değişmiş değildi; adam hâlâ o fazla iri burnuyla buyurgan yüz hatlarına ve küçümseyici davranışlarına sahipti. Değişim Kaladin'de olmuştu. Onun bir zamanlar krallıkla ilişkilendirdiği şeylerin; şerefin, gücün, asaletin, yerini Elhokar'ın daha az ilham verici özellikleri almıştı.

"Gerçekten de Dalinar'ın subaylarından birine verdiği her şey bu kadar mı?" diye sordu Elhokar eliyle odayı işaret ederek. "O adam var ya. O herkesin kendi sadeliği içinde yaşamasını bekliyor. Sanki o nasıl eğlenileceğini tamamen unutmuş gibi."

Kaladin Parezırhı tıngırdayarak omuzlarını silken Moash'a doğru baktı.

Kral boğazını temizledi. "Bana senin beni görmek için yolculuğu yapamayacak kadar zayıf olduğun söylenmişti. Görüyorum ki, durum bu olmayabilir."

"Affedersiniz, Majesteleri," dedi Kaladin. "Ben iyi değilim ama her gün gücümü geri kazanmak için kampta yürüyorum. Görünüşümün ve zayıflığımın Taht'ın karşısında iyi bir görüntü sergilemeyeceğinden korkmuştum."

"Görüyorum ki politik bir şekilde konuşmayı da öğrenmişsin," dedi kral kollarını kavuşturarak. "İşin doğrusu emrimin anlamsız olduğu, bir koyugöz için bile. Benim artık insanların gözünde otoritem yok."

Harika. Yine başlıyoruz.

Kral kısaca elini salladı. "Siz ikiniz çıkın. Bu adamla yalnız başıma konuşacağım."

Moash endişeli görünerek Kaladin'e bir bakış attı ama Kaladin başını salladı. Moash ve Taka gönülsüzlükle dışarı çıkarak kapıyı kapatıp, onları kralın yerleştirdiği birkaç sönmeye yüz tutmuş kürenin ışığında bıraktılar. Yakında, onların içinde hiç Fırtınaışığı kalmayacaktı, bir yücefırtınadan beri çok uzun zaman olmuştu. Mumları ve yağ lambalarını çıkarmaları gerekecekti.

"Bir kahraman olmayı nasıl öğrendin?" diye sordu kral ona.

"Majesteleri?" diye sordu Kaladin değneğine doğru yaslanarak çökerken.

"Bir kahraman," dedi kral uçarı bir şekilde elini sallayarak. "Herkes seni seviyor, köprücü. Sen Dalinar'ı kurtardın, sen Paredarlar'la dövüştün, sen fırtına kapası uçurumların içine düştükten sonra bile geri geldin! Bunu nasıl yapıyorsun? Nereden öğrendin?"

"Bu gerçekten de sadece şans, Majesteleri."

"Hayır, hayır," dedi kral. Volta atmaya başladı. "Bu bir desen, gerçi çözemiyorum. Güçlü olmaya çalıştığım zaman, kendimi aptal durumuna düşürüyorum. Merhametli olmaya çalıştığım zaman, insanlar beni çiğneyip geçiyor. Tavsiye dinlemeye çalıştığım zaman, yanlış adamları seçmiş olduğum ortaya çıkıyor! Her şeyi kendi başıma yapmaya çalıştığım zaman, krallığı mahvetmeyeyim diye iktidarı Dalinar'ın devralması gerekiyor."

"Siz hepiniz ne yapacağınızı nereden biliyorsunuz? Ben ne yapacağımı neden bilmiyorum? Ben bu konuma gelmek için doğdum, taht bana Yaradan'ın kendisi tarafından verildi! O neden bana konumu verip de, beceriyi vermesin? Bu mantığa aykırı. Ama yine de, diğer herkes benim bilmediğim şeyleri bilirmiş gibi görünüyor. Babam Sadeas gibilerini bile yönetebilirdi; insanlar aynı anda Gavilar'ı sever, ondan korkar ve ona hizmet ederdi. Ben ise bir koyugözün gelip sarayı ziyaret etmesi emrine itaat etmesini bile sağlayamıyorum! Neden bu işe yaramıyor? Ne yapmam gerek?"

Kaladin açık sözlülüğü karşısında geriye çekildi. "Bunu neden bana soruyorsunuz, Majesteleri?"

"Çünkü sen sırrı biliyorsun," dedi kral, hâlâ volta atıyordu. "Ben, adamlarının sana nasıl baktıklarını gördüm, insanların senden nasıl bahsettiğini duydum. Sen bir *kahramansın*, köprücü." Durdu, sonra yürüyerek Kaladin'e yaklaşıp, onu kollarından kavradı. "Bana da öğretebilir misin?"

Kaladin gözlerini ona dikti, afallamıştı.

"Ben de babam gibi bir kral olmak istiyorum," dedi Elhokar. "İnsanlara liderlik etmeyi ve onların bana saygı duymasını istiyorum."

"Ben bunun..." Kaladin yutkundu. "Ben bunun mümkün olduğunu sanmıyorum, Majesteleri."

Elhokar Kaladin'e doğru gözlerini kıstı. "Demek ağzına geleni hâlâ söylüyorsun. Başına getirdiği beladan sonra bile. Söyle bana. Sen benim kötü bir kral olduğumu mu düşünüyorsun, köprücü?"

"Evet."

Kral sertçe bir nefes çekti, hâlâ Kaladin'i kollarından tutuyordu.

Burada hemen yapabilirim, diye fark etti. *Kralı öldürebilirim. Dalinar'ı tahta koyarım. Saklanmak yok, sırlar yok, korkakça suikast yok. Bir dövüş, o ve ben.*

Bu işi yapmanın daha dürüst bir yoluymuş gibi görünüyordu. Doğru, Kaladin büyük ihtimalle idam edilirdi ama bunun onu rahatsız etmediğini fark etti. Krallığın iyiliği için bunu yapmalı mıydı?

Dalinar'ın öfkesini hayal edebiliyordu. Dalinar'ın hayal kırıklığını. Ölüm Kaladin'i rahatsız etmiyordu ama Dalinar'ı hayal kırıklığına uğratmak... Fırtınalar.

Kral onu bıraktı ve uzun adımlarla uzaklaştı. "Eh, ben sordum," diye mırıldandı kendi kendine. "Benim sadece seni de ikna etmem gerekecek. Bu işi *kıvıracağım*. Hatırlanacak bir kral olacağım."

"Ya da Alethkar için en iyisi olanı yapabilir ve Taht'tan feragat edebilirsiniz," dedi Kaladin.

Kral yerinde durdu. Yüz ifadesi kararararak Kaladin'e doğru döndü. "Haddini aşma, köprücü. Aman. Buraya hiç gelmemem gerekirdi."

"Katılıyorum," dedi Kaladin. O bütün bu tecrübeyi gerçek dışı bulmuştu.

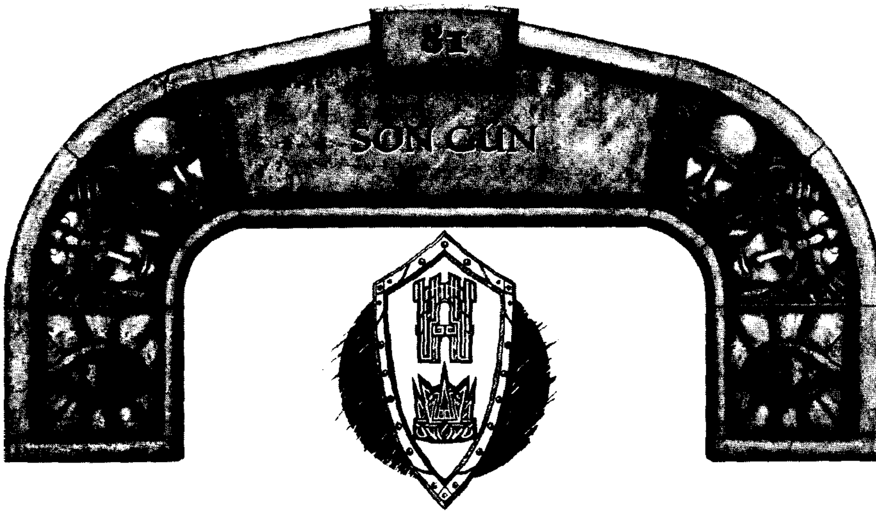
Elhokar gitmek için hareketlendi. Kapıda durdu, Kaladin'e bakmıyordu. "Sen geldiğin zaman, gölgeler gitti."

"Gölgeler...?"

"Ben onları aynalarda, gözümün kıyısında görüyordum. Hatta onların fısıldadığını duyduğuma bile yemin edebilirim ama sen onları korkuttun. O zamandan beri onları görmedim. Sende bir şeyler var. Bunu inkâr etmeye kalkma." Kral ona baktı. "Sana yaptığımdan şeyden dolayı üzgünüm. Senin Adolin'e yardım etmek için dövüştüğünü gördüm, ve sonra da Renarin'i savunduğunu... Ve kıskandım. İşte sen oradaydın, öyle bir kahraman, o kadar çok sevilen. Ve herkes benden nefret ediyor. Ben savaşa gitmeliydim.

"Onun yerine, senin Amaram'a yaptığın meydan okumaya aşırı tepki verdim. Sadeas'a karşı olan şansımızı mahveden sen değildin. Bendim. Dalinar haklıydı. Yine. Onun haklı ve benim de haksız olmamdan çok yoruldum. Bunun ışığında, senin beni kötü bir kral olarak gördüğünü öğrendiğim için hiç de şaşırmış değilim."

Elhokar kapıyı itip açtı ve gitti.

Bozulmuşlar bir sapma, bir eğlencelik, zamanını harcamaya değmeyebilecek olan bir bilmece. Onları düşünmeden edemiyorsun. Büyüleyiciler. Pek çoğu akılsız. İnsan duygularının sprenleri gibi ama sadece çok daha melunlar. Ancak ben birkaç tanesinin düşünebildiğine inanıyorum.

–Diyagram'dan, İkinci Masa Çekmecesinin Kitabı: paragraf 14

Dalinar çadırdan dışarı çıkarak hafif bir yağmurun altına girdi, Navani ve Shallan da ona katılmıştı. Yağmurun sesi burada, damlaların kumaş üzerinde davul çaldığı çadırın içinde olduğundan daha yumuşak geliyordu.

Bütün sabah boyunca daha da ilerlemişler, mahvolmuş platoların tam kalbine ulaşmışlardı. Artık yakınlardı. O kadar yakınlardı ki, Parshendilerin tüm dikkati üzerlerindeydi.

Zaman gelmişti.

Bir yaver çadırdan çıkan herkese birer şemsiye öneriyordu ama Dalinar kendininkini geri çevirdi. Eğer askerlerinin bunun altında dikilmesi gerekiyorsa, kendisi de onlara katılacaktı. Zaten bugün bitmeden iliklerine kadar ıslanmış olacaktı.

Safların arasından yürüdü, safir fenerlerle yolu gösteren yağmurluklar giymiş köprücüleri takip ediyordu. Hâlâ gündüzdü ama kalın bulut örtüsü her şeyi karartmıştı. Kendini tanıtmak için mavi ışık kullanıyordu. Dalinar'ın şemsiyeyi reddettiğini gören Roion ve Aladar da onunla birlikte yağmurun içine çıkmışlardı. Sebarial, elbette ki, şemsiyesinin altında kalıyordu.

Büyük bir oval şeklinde saf tutmuş, dışarıya doğru bakan asker kütlesinin kıyılarına ulaştılar. Dalinar askerlerini kaygılarını hissedebilecek kadar iyi tanıyordu. Fazla katı duruyorlardı, ayaklarını sürümüyor ya da gerinmiyorlardı. Ayrıca sessizlerdi, dikkatlerini dağıtmak için aralarında konuşmuyor, hatta şikâyet bile etmiyorlardı. Duyduğu tek sesler arada bir emirler haykırarak safları düzenleyen subaylardan geliyordu. Dalinar kısa süre sonra huzursuzluğun nedenini gördü.

Karşı platonun üzerinde toplanmış olan parlayan kızıl gözler vardı.

Daha önce parlamıyorlardı. Kızıl gözler, evet, ama bu tekinsiz ışıltılar yoktu. Loş ışıkta, Parshendilerin bedenleri belirsizdi, gölgelerden ibaretti. Kırmızı gözler karanlığın içinde Taln'ın Yara İzi gibi asılı duruyordu, hiçbir yakut bu kadar koyu bir renkte olamazdı. Parshendi sakallarının içinde çoğu zaman desenler hâlinde örülmüş mücevherler olurdu ama bugün onlar parlamıyordu.

Son yücefırtınadan beri çok uzun zaman geçti, diye düşündü Dalinar. Işık'ı daha uzun süre tutabilmesi için fasetalarla kesilmiş olan Alethi kürelerindeki mücevherler bile, Gözyaşları'nın bu noktasına kadar neredeyse tükenmişti, gerçi daha büyük mücevherler bir hafta kadar daha dayanabilirdi.

Yılın en karanlık zamanına gelmişlerdi. Fırtınaışığı'nın parlamadığı zamana.

"Ah, Yaradan!" diye fısıldadı Roion o kızıl gözlere bakarak. "Ah, Tanrı'nın tüm isimleri adına. Sen bizi nereye getirdin, Dalinar?"

"Sen yardım etmek için bir şeyler yapabilir misin?" diye sordu Dalinar alçak sesle yanında şemsiyesinin altında duran Shallan'a bakarak, muhafızları da hemen arkasındaydı.

Shallan başını olumsuzca salladı, yüzü solgundu. "Üzgünüm."

"Parlayan Şövalyeler savaşçıydı," dedi Dalinar çok alçak sesle.

"Eğer öylelerse, o zaman gidecek daha çok yolum var..."

"Git o zaman," dedi Dalinar kıza. "Savaşta bir açıklık oluştuğu zaman, eğer gerçekten varsa Urithiru'ya açılan o yolu bul. Sen benim tek kaçış planımsın, Berrakhanım."

Başını sallayarak onayladı.

"Dalinar," dedi Aladar, uçurumun karşı tarafında düzenli sıralara girmekte olan kızıl gözleri izlerken sesi şok içindeymiş gibiydi. "Bana dürüstçe söyle. Sen bizi bu sefere çıkardığın zaman, bu dehşeti bulmayı *bekliyor* muydun?"

"Evet." Bu yeteri kadar doğruydu. Dalinar ne tür bir dehşet bulacağını bilmiyordu ama bir şeylerin geldiğinden haberi vardı.

"Yine de geldin mi?" diye hesap sordu Aladar. "Sen bizi bu lanetli ovalar üzerinden ta buralara kadar getirdin, canavarların etrafımızı sarmalarına izin verdin, katledilmemizi ve..."

Dalinar Aladar'ı ceketinin önünden yakaladı ve asılarak kendine doğru çekti. Hareketi öbür adamı tamamen hazırlıksız yakalamıştı ve o da gözleri kocaman açılarak sustu.

"Bu karşıdakiler *Yokelçiler,*" diye tısladı Dalinar, yağmur yüzünden aşağı akıyordu. "Geri döndüler. Evet, bu doğru. Ve biz, Aladar, bizim onları durdurmak için bir fırsatımız var. Bir diğer Issızlık'a daha engel olabilir miyiz bilmiyorum ama Alethkar'ı bu şeylerden korumak için *ne gerekirse,* kendimi ve bu ordunun tamamını feda etmek de dâhil, yaparım. Anlıyor musun?"

Aladar başıyla onayladı, gözleri iyice açılmıştı.

"Buraya bu olmadan önce gelmeyi umut etmiştim," dedi Dalinar. "Ama gelemedim. O yüzden de şimdi savaşacağız. Ve fırtına kapsın, biz bu şeyleri yok edeceğiz. Biz onları durduracağız ve bunun, yeğenimin korktuğu şekilde bu melanetin dünya-

nın bütün parshmenlerine yayılmasına engel olacağını umut edeceğiz. Eğer bugünden sağ çıkarsan, sen neslimizin en büyük adamlarından birisi olarak bilineceksin."

Aladar'ı bırakıp, tökezleyerek geri çekilmesine izin verdi. "Askerlerine git, Aladar. Git ve onlara önderlik et. Bir kahraman ol."

Aladar ağzı açık kalarak Dalinar'a bakakaldı. Sonra, doğruldu. Kolunu göğsüne vurarak Dalinar'ın hayatta gördüğü en canlı selamlardan birini verdi. "Emredersiniz, Berrakbey," dedi Aladar. "Savaş Yüceprensi." Aladar yaverlerine seslendi, aralarında Aladar'ın çoğu zaman savaşta Parezırhı'nı kullanmasına izin verdiği yücebey olan Mintez de vardı, sonra elini belindeki kılıcın üstüne koydu ve yağmurda koşarak uzaklaştı.

"Hah," dedi Sebarial şemsiyesinin altından. "Gerçekten de yedi. O fırtına kapası bir kahraman olacağını zannediyor."

"O şimdi Alethkar'ın birleşmesinin gerekliliği konusunda benim haklı olduğumu biliyor. O iyi bir asker. Yüceprenslerin çoğu öyle... Ya da bir zamanlar öylelerdi."

"Onların yerine sonunda biz ikimizle baş başa kalman çok yazık," dedi Sebarial başıyla hâlâ gözlerini kımıldanan kızıl gözlere dikmiş olan Roion'a doğru işaret ederek. Şimdi binlercesi vardı, daha fazla Parshendi gelirken hâlâ sayıları artıyordu. Gözcüler onların Alethilerin durduğu büyük platonun komşusu olan üç platoda birden toplanmakta olduklarını rapor etmişti.

"Ben savaşta hiç işe yaramam," diye devam etti Sebarial. "Ve Roion'un okçuları bu yağmurda boşa gidecek. Dahası, o bir korkak."

"Roion bir korkak değil," dedi Dalinar kolunu kendisinden kısa yüceprensin koluna koyarken. "O dikkatli. Bu, Sadeas gibi adamların prestij uğruna yaşamları çöpe attığı mücevherkalpler üzerine didişmelerde ona çok fayda sağlamıyordu. Ama burada, dikkat benim pervasızlıktan daha fazla tercih edeceğim bir özellik."

Roion Dalinar'a doğru döndü, gözlerindeki suyu kırpıştırıyordu. "Bunlar gerçek mi?"

"Evet," dedi Dalinar. "Senin adamlarının yanında olmanı istiyorum, Roion. Onların seni görmeleri gerek. Bu onları dehşete düşürecek ama seni değil. Sen dikkatlisin, kontrollüsün."

"Evet," dedi Roion. "Evet. Sen... Sen bizi bu işten kurtaracaksın, değil mi?"

"Hayır, kurtarmayacağım," dedi Dalinar.

Roion'un yüzü asıldı.

"Biz *hep birlikte* kendimizi kurtaracağız."

Roion başını sallayarak onayladı ve itiraz etmedi. Daha az canlı bir şekilde olsa da, o da Aladar gibi selam verdi, sonra kuzey taraftaki ordusuna doğru ilerledi, yaverlerine seslenerek ona yedek kuvvetlerinin sayılarını bildirmelerini istiyordu.

"Hay Cehennem," dedi Sebarial Roion'un gitmesini izlerken. "Hay Cehen*nem*. Ya ben? Benim ateşli nutkum nerede?"

"Sen," dedi Dalinar, "komuta çadırına geri dönecek ve ayak altından çekileceksin."

Sebarial güldü. "Tamam. Bak onu yapabilirim işte."

"Senin ordunun komutasında Teleb'in olmasını istiyorum," dedi Dalinar. "Ve ona katılmaları için Serugiadis ve Rust'ın ikisini de göndereceğim. Adamların başlarında

birkaç Paredar olursa, bu şeylere karşı daha iyi savaşırlar." Üçü de Adolin'in düellolar dizisinden sonra Pareler verilmiş olan adamlardı.

"Teleb'e itaat edilmesi emrini vereceğim."

"Ve Sebarial?"

"Evet?"

"Eğer aklına gelirse, birkaç dua yak. Artık yukarıda dinleyen herhangi birileri var mı bilmiyorum, ama bir zararı olmaz." Dalinar kızıl gözler denizine doğru döndü. Neden sadece orada durmuş izliyorlardı?

Sebarial durakladı. "Öbür ikisinin önünde davrandığın kadar kendine güvenli değilsin, hı?" Gülümsedi, sanki bu onu rahatlatmıştı, sonra aylak aylak yürüyüp gitti. Amma garip bir adamdı. Dalinar yaverlerinden birine başını salladı, o da üç Kholin Paredarına emirleri iletmek için gitti. İlk önce safların içindeki komuta grubunda duran, Adolin'in bir zamanlar kız kardeşine kur yaptığı uzun ince bir genç adam olan Serugiadis'e gitti, sonra koşarak Teleb'i çağırmak ve Dalinar'ın emirlerini açıklamak üzere uzaklaştı.

Bu da hallolduktan sonra, Dalinar Navani'nin yanına geldi. "Benim senin komuta çadırında güvende olduğunu bilmem gerek. Herhangi birisi ne kadar güvende olabiliyorsa."

"O zaman oradaymışım gibi yap," dedi Navani.

"Ama..."

"Benim fabriallarla yardım etmemi istiyor musun?" dedi Navani. "Bu türden bir şeyi uzaktan yaptıramam, Dalinar."

Dalinar dişlerini gıcırdattı ama ne diyebilirdi ki? Onun bulabildiği her avantaja ihtiyacı olacaktı. Tekrar kızıl gözlere doğru baktı.

"Canlanmış kamp ateşi hikâyeleri," dedi devasa köprücü Kaya. Dalinar onu hiç oğullarını korurken görmemişti, onun bir levazım subayı olduğunu düşünüyordu. "Olmaması gerek bu şeylerin. Neden kımıldamıyorlar?"

"Bilmiyorum," dedi Dalinar. "Adamlarından birkaçını Rlain'i getirmeleri için gönder. O herhangi bir açıklama yapabilir mi görmek istiyorum." İki köprücü koşarak uzaklaşırken, Navani'ye doğru döndü. "Sözlerimi yazmaları için kâtiplerini topla. Ben askerlerle konuşacağım."

Saniyeler içinde ellerinde kalemleriyle şemsiyelerin altında durmuş, titreyerek onun sözlerini yazmak için bekleyen bir çift kâtip hazırlamıştı. Saflar boyunca kadınlar gönderecek ve Dalinar'ın mesajını bütün askerlerine okutacaklardı.

Dalinar biraz daha yükseklik kazanmak için Gallant'ın eyerine tırmandı. Yakınlardaki asker sıralarına doğru döndü. "Evet," diye bağırdı yağmurun sesinin üzerinde. "Bunlar Yokelçiler. Evet, onlarla savaşacağız. Ne yapabilirler bilmiyorum. Neden geri döndüklerini bilmiyorum. Ama buraya *onları durdurmak* için geldik.

"Korktuğunuzu biliyorum ama sizler yücefırtınalar sırasındaki görülerimi duydunuz. Savaş kamplarında, açıkgözler benimle alay etti ve gördüklerimi sanrılar olarak horgördü." Kolunu yan tarafa doğru savurarak kızıl gözler denizine işaret etti. "Eh, işte orada benim görülerimin gerçek olduğunun kanıtını görüyorsunuz! Orada, bana geleceği bildirilmiş olan şeyi görüyorsunuz!"

Dalinar ıslak dudaklarını yaladı. Hayatında pek çok savaş meydanı konuşması yapmıştı ama daha önce hiçbir zaman şu anda aklına gelenlere benzer bir şey söylememişti. "Ben, Yaradan tarafından bu diyarı yeni bir Issızlık'tan kurtarmak için gönderildim!" diye bağırdı. "Bu şeylerin neler yapabileceğini gördüm; Yokelçiler tarafından mahvedilmiş hayatları yaşadım. Krallıkların parçalandığını, halkların yok edildiğini, teknolojilerin unutulduğunu gördüm. Uygarlığın kendisinin yıkılmanın eşiğine sürüklendiğini gördüm.

"*Biz buna engel olacağız*! Bugün siz bir açıkgözün serveti ya da hatta kralınızın şerefi için savaşmıyorsunuz. Bugün, siz bütün insanoğlunun iyiliği için savaşıyorsunuz. Yalnız başınıza *savaşmayacaksınız*! *Benim* gördüklerime güvenin, *benim* sözlerime güvenin. Eğer bu şeyler geri dönmüşlerse, o zaman bir zamanlar onları yenmiş olan güçler de geri dönmüş olmalı. Biz bugün bitmeden önce mucizelere şahit olacağız, askerler! Bizim sadece onları hak edecek kadar güçlü olmamız gerek."

Umutlu gözlerden oluşmuş bir denize baktı. Fırtınalar. Başının etrafında yağmurun içinde dönen altın kürelere benzer şeyler şansprenleri miydi? Kâtipleri kısa konuşmasını yazmayı bitirdi, sonra aceleyle habercilerle göndermek için kopyalarını çıkarmaya başladılar. Dalinar onların gitmesini izledi, Asude Saraylar'dan az önce herkese yalan söylememiş olmayı diliyordu.

Kuvveti karanlığın içinde küçük gibi görünüyordu, düşmanlar tarafından etrafı çevrilmişti. Kısa süre sonra, kendi sözlerinin askerlere okunarak uzaklardan geldiğini duydu. Dalinar eyerinde kaldı, Shallan da atının yanındaydı, gerçi Navani makinelerinin birkaç tanesiyle ilgilenmek için uzaklaşmıştı.

Savaş planı onların biraz daha beklemesini söylüyordu ve Dalinar da bunu yapmaktan memnundu. Bu geçilecek uçurumlar varken, Parshendilerin saldırması onların saldırmasından çok daha iyiydi. Belki de orduların ayrı ayrı saf tutmaları, Parshendileri savaşı onlara gelerek savaşı başlatmaları için teşvik ederdi. Neyse ki, yağmur okçular olmayacak anlamına geliyordu. Yay kirişleri de, Parshendilerin yaylarındaki hayvansal tutkallar da neme dayanmazdı.

Parshendiler şarkı söylemeye başladı.

Yağmurların üzerinde ani bir kükreme gibi geldi, askerlerini irkilterek bir dalga hâlinde geriye doğru çekilmelerine neden oldu. Şarkı Dalinar'ın plato saldırılarında hiç duymadığı bir tanesiydi. Bu daha kesikli, daha hummalıydı. Her taraflarından yükseliyor, etraflarını çevreleyen üç platodan da geliyordu, ortadaki Alethilerin üzerine fırlatılan baltalar gibiydi.

Dalinar titredi. Rüzgâr üzerine esti, Gözyaşları'nda normal olandan daha güçlüydü. Bora yağmur damlalarını suratının üstüne savuruyordu. Soğuk derisini ısırdı.

"Berrakbey!"

Dalinar eyerinde dönerek, dört köprücünün Rlain'le birlikte yaklaşmakta olduğunu fark etti; adamı hâlâ sürekli olarak gözetim altında tutuyordu. Muhafızlarına açılmaları için elini sallayarak, Parshendi köprücünün atının yanına kadar gelmesine izin verdi.

"O şarkı!" dedi Rlain. "O şarkı."

"Ne var, be adam?"

"Bu ölüm," diye fısıldadı. "Berrakbey, bunu daha önce hiç duymadım ama bu ritim yıkımın bir ritmi. Gücün."

Uçurumun karşı tarafında, Parshendiler parlamaya başladı. Kollarının etrafında minik kırmızı çizgiler ışıldadı, yanıp sönüyor, yıldırım gibi sallanıyorlardı.

"O ne?" diye sordu Shallan.

Dalinar gözlerini kıstı ve bir diğer rüzgâr patlaması üzerinden aştı.

"Onu durdurmanız gerek," dedi Rlain. "Lütfen. Hepsini birden öldürmeniz gerekse bile. O *şarkıyı bitirmelerine izin vermeyin.*"

Bugün duvarlara bilmeden karaladığı geri sayımın işaret ettiği gündü. Son gün.

Dalinar kararını içgüdüsel olarak verdi. Bir haberci için seslendi ve o da koşarak geldi, bu Teshav'ın himayesinde olan kızdı, on beşinci yılındaydı. "Haberi yay," diye emretti ona. "Komuta çadırındaki General Khal'a, taburbeylerine, oğluma, Teleb'e ve diğer yüceprenslere bildir. Stratejimizde değişiklik yapacağız."

"Berrakbey? Ne değişikliği?" diye sordu haberci.

"Saldırıyoruz. *Hemen*!"

◆ ◆ ◆

Kaladin gördüğü şeye şaşırarak açıkgöz antrenman sahasının girişinde durdu, yağmur suları şemsiyesinin mumlu kumaşından aşağı dökülüyordu. Ardentler normalde bir fırtına için hazırlık yaparken, uçup gitmesine engel olmak için kumları kürek ve süpürgelerle sahanın kenarlarındaki üstü kapalı siperliklerde toplardı.

Gözyaşları sırasında da benzer bir şeyi görmeyi beklemişti. Onun yerine, kumu dışarda bırakmışlardı ama girişten içeriye kısa tahta bir engel yerleştirmişlerdi. Bu antrenman sahasının önünü kapatıyor, içinin suyla dolmasına neden oluyordu. Engelin tepesinden aşağı küçük bir yağmur suyu şelalesi akıyor ve yolun üzerine dökülüyordu.

Kaladin şimdi avluyu doldurmakta olan küçük göle baktı, sonra içini çekti ve aşağı uzanarak bağcıklarını çözdü, sonra çizmelerini ve çoraplarını çıkardı. İçeri adım attığında, soğuk su baldırlarının ortasına kadar yükseliyordu.

Yumuşak kumlar ayak parmaklarının arasında balçık gibiydi. Bunun amacı neydi? Kolunun atlında değneğiyle avluyu geçti, çizmeleri bağcıklarından birleştirilmiş ve omzunun üzerine atılmıştı. Soğuk su yaralı ayağını uyuşturuyordu, bu da aslında iyi geliyordu, gerçi her adımda bacağı hâlâ acıyordu. İki haftalık dinlenme yaraları konusunda pek bir şey yapmış gibi görünmüyordu. Bu kadar çok yürümekte sürekli ısrar etmesi de büyük ihtimalle faydalı olmuyordu.

Becerileri Kaladin'i şımartmıştı; böyle bir yarası olan bir asker normalde iyileşmek için aylar harcardı. Fırtınaışığı olmadan, onun da sabırlı olması ve diğer herkes gibi iyileşmeyi beklemesi gerekecekti.

Antrenman sahasını da kampın büyük bir kısmı kadar terk edilmiş hâlde bulmayı beklemişti. Pazarlar bile nispeten boştu, insanlar Gözyaşları sırasında kapalı alanlarda kalmayı tercih ediyordu. Ama burada, ardentleri antrenman sahasını çevreleyen yükseltilmiş kaldırımdaki sandalyelerde oturmuş, konuşur ve gülüşürken buldu. Deri antrenman yeleklerini dikiyorlardı, yanlarındaki masaların üstünde kızıl kahve renkli şarap kupaları vardı. O alan kuru kalacak kadar avlu zemininden yüksekteydi.

Kaladin arayarak onların yanından geçti ama Zahel'i bulamadı. Adamın odasından içeri bile göz attı ama boştu.

"Yukarıda, köprücü!" diye seslendi ardentlerden bir tanesi. Kel kadın, köşedeki Kaladin'in sık sık Adolin ve Renarin antrenman yaparken çatıyı kontrol etmeleri için muhafızları gönderdiği merdivene doğru işaret etti.

Kaladin teşekkür ederek elini salladı, sonra da topallayarak gitti ve merdivenlerden yukarı doğru sakarca çıktı. Sığmak için şemsiyesini kapatmak zorunda kalmıştı. Merdivenin bittiği yerde çatıdaki açıklıktan dışarı uzattığı zaman başının üzerine yağmur döküldü. Çatı sertleşmiş kremin üstüne döşenmiş kiremitlerden yapılmıştı ve Zahel burada iki direğin arasına gerdiği bir hamağın üzerinde yatıyordu. Kaladin bunların yıldırımsavar olabileceklerini düşündü, bu ona pek güvenli görünmemişti. Hamağın üzerine bir tente asılmıştı ve Zahel'i neredeyse kuru tutuyordu.

Ardent gözleri kapalı, hafif hafif sallanıyordu, elinde kare şeklinde bir şişe sert honu vardı, lavis tahılından yapılan bir tür likördü. Kaladin çatının üzerini inceledi, o eğimli kiremitlerin üzerinde kayıp düşerek boynunu kırmadan ilerleyebilme becerisini tartıyordu.

"Hiç Safgöl'e gittin mi, köprücü?" diye sordu Zahel.

"Hayır," dedi Kaladin. "Ama adamlarımdan bir tanesi bahsetti."

"Ne duydun?"

"Bu o kadar sığ bir okyanusmuş ki, yürüyerek aşabilirmişsin."

"Saçma derecede sığ," dedi Zahel. "Sonsuz bir koy gibi, sadece bir ayak derinliğinde. Su ılık. Meltemler sakin. Bana evimi hatırlatıyor. Bu soğuk, ıslak, tanrıların vazgeçtiği yer gibi değil."

"O zaman neden orası yerine buradasın?"

"Çünkü evimin hatırlatılmasına katlanamıyorum, sersem."

"Ha. O zaman neden biz onun hakkında konuşuyoruz?"

"Çünkü sen bizim neden aşağıda kendi küçük Safgöl'ümüzü yaptığımızı merak ediyordun."

"Öyle mi?"

"Elbette ki öyle. Hay Cehennem, oğlum. Ben şimdiye dek seni, sorulardan rahatsız olduğunu anlamaya yetecek kadar iyi tanıdım. Sen bir mızrakçı gibi düşünmüyorsun."

"Mızrakçılar meraklı olamaz mı?"

"Hayır. Çünkü öylelerse ya öldürülürler, ya da komuta sahibi birilerine ne kadar zeki olduklarını belli ederler. Ondan sonra da daha faydalı olacakları bir yere konulurlar."

Kaladin bir kaşını kaldırarak, daha fazla açıklama yapmasını bekledi. En sonunda ise içini çekti ve sordu. "Neden aşağıdaki avluyu kapattınız?"

"Sen neden olduğunu düşünüyorsun?"

"Sen gerçekten de sinir bozucu birisin, Zahel. Bunun farkında mısın?"

"Elbette." Honusundan bir yudum aldı.

"Ben antrenman sahasının önünü, yağmur kumları sürükleyip götürmesin diye kapatmışsınızdır diye varsayıyorum," dedi Kaladin.

"Kusursuz bir çıkarım," dedi Zahel. "Duvardaki taze mavi boya gibi."

"O da ne demekse. Sorun kumu avlunun içinde tutmanın neden gerekli olduğu. Neden yücefırtınalardan önce yaptığınız gibi kumları süpürmüyorsunuz?"

"Sen Gözyaşları sırasındaki yağmurların krem dökmediğini biliyor muydun?" dedi Zahel.

"Bu..." Kaladin bunu biliyor muydu? Bir önemi var mıydı?

"İyi ki de öyle," dedi Zahel. "Yoksa buradaki bütün kampımız onunla dolup taşardı. Her neyse, bunun gibi yağmur yıkanmak için harika."

"Sen bana düello alanının zeminini bir *banyoya* dönüştürdüğünüzü mü söylüyorsun?"

"Elbette."

"Orada yıkanıyor musunuz?"

"Elbette. Kendimizi değil, tabii."

"Neyi o zaman?"

"Kum."

Kaladin kaşlarını çattı, sonra da kenardan aşağıdaki havuza doğru baktı.

"Her gün içine giriyor ve karıştırıyoruz," dedi Zahel. "Kum tekrar dibe çöküyor ve bütün pislik de yüzüp gidiyor, yağmur tarafından minik dereler hâlinde kamptan dışarı taşınıyor. Sen hiç kumların da yıkanmaya ihtiyaç duyabileceğini düşünmüş müydün?"

"Aslında hayır."

"Eh, öyle. Bir yıl boyunca kokulu köprücü ayakları ve eşit derecede kokulu ama çok daha asil olan açıkgöz ayakları tarafından tekmelendikten sonra, bir yıl boyunca benim gibiler üstüne yemek döktükten ya da hayvanlar işlerini görmek için içine girdikten sonra, kumlar da temizlenmeye gerek duyuyor."

"Biz neden bunun hakkında konuşuyoruz?"

"Çünkü bu önemli," dedi Zahel içkisini içerek. "Ya da öyle bir şeyler işte. Bilmem. Sen bana geldin, çocuk, tatilimi böldün. Bu da gevezeliğimi dinlemek zorunda olduğun anlamına geliyor."

"Senin anlamlı bir şeyler söylemen gerekiyordu."

"Tatilde olduğumu söylediğimi duymadın mı?"

Kaladin yağmurun içinde dikildi. "Kral'ın Aklı nerede biliyor musun?"

"Şu aptal Toz mu? Burada değil, neyse ki. Neden?"

Kaladin'in konuşacak birilerine ihtiyacı vardı ve günün büyük bir kısmını Akıl'ı arayarak geçirmişti. Adamı bulamamıştı, gerçi en sonunda dayanamayarak yalnız bir sokak satıcısından bir chouta almıştı.

Tadı güzeldi. Bu da moralini bozmuştu.

O yüzden de, Akıl'ı bulmaktan vazgeçmiş ve yerine Zahel'e gelmişti. Bu bir hataymış gibi görünüyordu. Kaladin içini çekerek merdivene doğru geri döndü.

"Sen ne istiyordun?" diye seslendi Zahel ona. Adam bir gözünü aralamış, Kaladin'e doğru bakıyordu.

"Sen hiç iki tane eşit derecede tatsız seçenek arasında seçim yapmak zorunda kaldın mı?"

"Nefes almaya devam etmeyi seçtiğim her gün."

"Ben berbat bir şeyin olacağından korkuyorum," dedi Kaladin. "Bunu engelleyebilirim ama o berbat şey... Aslında bu eğer *olursa* herkes için en iyisi olabilir."

"Hım," dedi Zahel.

"Önerin yok mu?" diye sordu Kaladin.

"Geceleri en rahat uyumanı sağlayacak olan seçeneği seç," dedi Zahel yastığını düzelterek. Yaşlı ardent gözlerini kapattı ve tekrar yerine yerleşti. "Ben de öyle yapmış olmayı isterdim."

Kaladin basamaklardan aşağı doğru devam etti. İndiği zaman, şemsiyesini açmadı. Zaten sırılsıklam olmuştu. Onun yerine, bir mızrak bulana kadar antrenman sahasının yan tarafındaki rafları kurcaladı. Gerçek bir taneydi, antrenman mızrağı değildi. Sonra koltuk değneğini bıraktı ve topallayarak suyun içine girdi.

Orada bir mızrakçı duruşuna geçti ve gözlerini kapattı. Yağmur etrafına düşüyordu. Havuzun suyu üstünde şapırdıyor, çatının üstünde tıkırdıyor, dışarıdaki sokaklar üstünde pıtırdıyordu. Kaladin kendisini tükenmiş gibi, kanı içinden emilmiş gibi hissediyordu. Kasvet onun hiç kımıldamadan oturmayı istemesine neden oluyordu.

Bunun yerine, yağmurla dans etmeye başladı. Mızrak duruşlarından geçti, yaralı bacağının üzerine ağırlığını vermekten kaçınmak için elinden geleni yapıyordu. Suları etrafına sıçrattı. Tanıdık duruşların içinde huzur ve amaç arıyordu.

İkisini de bulamadı.

Dengesi kötüydü ve bacağı çığlık atıyordu. Yağmur ona eşlik etmiyordu, sadece sinirini bozuyordu. Daha da kötüsü, rüzgâr esmiyordu. Hava *bayat* gibi geliyordu.

Kaladin kendi ayağına takılarak tökezledi. Mızrağı etrafında çevirdi, sonra da sakarca düşürdü. Savrularak gitti ve şapırdayarak havuzun içine düştü. Geri alırken, ardentlerin onu şaşkından eğlenmişe kadar değişen bakışlarla izlemekte olduklarını fark etti.

Tekrar denedi. Basit mızrak duruşları. Silahı döndürmek yok, gösteriş yapmak yok. Adım, adım, sapla.

Mızrağın sapı parmaklarının içinde yanlış hissediyordu. Dengesi yoktu. Fırtınalar. Buraya avuntu bulmak için gelmişti ama pratik yapmaya çalıştıkça sadece daha da fazla sinirleri bozuluyordu.

Mızrakla olan becerisinin ne kadarı güçlerinden kaynaklanmıştı? Kaladin onlar olmadan hiçbir şey değil miydi?

Basit bir çevirme ve saplama hareketini denerken mızrağı tekrar düşürdü. Ona doğru uzandı ve suda onun yanında oturmakta olan bir yağmurspreni gördü, gözünü hiç kırpmadan bakıyordu.

Bir hırlamayla mızrağı kaptı, sonra da başını gökyüzüne doğru kaldırdı. "O bunu hak ediyor!" diye kükredi Kaladin o bulutlara.

Yağmur üzerine yağmaya devam etti.

"Bana etmediğini gösteren bir tane sebep ver!" diye bağırdı Kaladin, ardentlerin duyup duymadığını umursamıyordu. "Bu onun suçu olmayabilir ve deniyor olabilir, ama o yine de *başarısız oluyor.*"

Sessizlik.

"Yaralı uzvu kesmek doğru," diye fısıldadı Kaladin. "Bizim yapmamız gereken şey bu. Hayatta... Hayatta..."

Hayatta kalmak için.

O sözler nereden gelmişlerdi?

Hayatta kalmak için ne gerekirse yapmak gerek, evlat. Yapabildiğin her zaman, bir külfeti bir avantaja dönüştür.

Tien'in ölümü.

O an, o kardeşi ölürken hiçbir şey yapamadan izlediği korkunç an. Tien'in kendi manga komutanı bir anlık avantaj sağlamak için eğitimsizleri feda etmişti.

O manga komutanı her şey bittikten sonra Kaladin'le konuşmuştu. *Hayatta kalmak için ne gerekirse yapmak gerek...*

Bu çarpık, korkunç bir şekilde mantıklıydı.

O Tien'in suçu değildi. Tien denemişti. Yine de başarısız olmuştu. O yüzden de onu öldürmüşlerdi.

Kaladin suyun içinde dizlerinin üzerine düştü. "Yaradan, ah Yaradan."

Kral...

Kral Dalinar'ın Tien'iydi.

◆
◆ ◆

"Saldırı mı?" diye sordu Adolin. "Babamın dediğinin bu olduğundan emin misin?"

Haberi getirmiş olan genç kadın yağmurdan ıslanmış başını salladı, yırtmaçlı elbisesi ve haberci kuşağıyla acınacak hâlde görünüyordu. "Siz eğer yapabilirseniz o şarkıyı durduracaksınız, Berrakbey. Babanız bunun önemli olduğunu belirtti."

Adolin güney tarafı tutmakta olan taburlarına baktı. Onların hemen ötesinde, ordularının etrafını çeviren üç platodan birinin üzerinde, Parshendiler korkunç bir şarkı söylüyorlardı. Sureblood homurdanarak kımıldandı.

"Ben de bundan hoşlanmadım," dedi Adolin hafifçe atın boynunu okşayarak. O şarkı Adolin'i geriyordu. Ve o kollarının üstündeki, ellerinin içindeki kırmızı ışık iplikleri. Onlar neydi?

"Perel," dedi saha komutanlarından bir tanesine. "Askerlere işaret için hazırlanmalarını söyle. Biz o köprülerin üzerinden güney platoya saldıracağız. İlk önce ağır piyadeler, arkalarında kısa mızraklılar, uzun mızraklılar eğer bizi aşarlarsa diye hazırda. Biz Parshendi hatlarının nerede yıkılacağından emin olana kadar, askerlerin karşı tarafta saf tutmaya hazır olmalarını istiyorum. Fırtınalar, keşke okçularımız olsaydı. Yürü!"

Haber yayıldı ve Adolin Sureblood'ı dürtükleyerek şimdiden yerleştirilmiş olan köprülerden birinin yanına getirdi. Bugünkü köprücü muhafızları da takip ediyordu, Skar ve Drehy adlı bir ikiliydi.

"Siz ikiniz geride kalacak mısınız?" diye sordu Adolin köprücülere, gözleri ilerideydi. "Yüzbaşınız sizin Parshendilere karşı savaşa girmenizden hoşlanmıyor."

"Boş ver onu!" dedi Drehy. "Biz de savaşacağız, komutanım. Onlar da zaten artık Parshendi filan değil."

"İyi dedin. Biz saldırıya başladığımız zaman, onlar da ilerleyecek. Bizim ordumuzun geri kalanı için köprünün başını tutmamız gerekecek. Eğer yapabilirseniz, bana ayak uydurmaya çalışın." Omzunun üzerinden geriye bakarak bekledi. İzliyordu, en sonunda...

Büyük mavi bir mücevher havaya yükseldi, uzaklardaki komuta çadırının yakınlarında bir sırığın üzerinde yükseğe kaldırılmıştı.

"Yürüyün!" Adolin Sureblood'ı tekmeleyerek harekete geçirdi, gümbür gümbür köprüyü geçti ve karşı taraftaki bir havuzun içinden şapırtılarla sürdü. Yağmursprenleri dalgalandı. İki köprücüsü koşarak onu takip ediyordu. Onların arkasında zırhları kalın, Parshendi kabuklarını yarmak için mükemmel çekiç ve baltalar kuşanmış olan ağır piyadeler atılarak ileri çıkıyordu.

Parshendilerin çoğunluğu şarkılarına devam etti. Belki iki bin tane olan daha küçük bir grup ayrıldı ve Adolin'in önünü kesmek için harekete geçti. Adolin hırlayarak aşağı doğru eğildi, Parekılıcı elinde belirdi. Eğer onlar...

Bir ışık patlaması.

Dünya silkelendi ve Adolin kendisini yerde yuvarlanırken buldu, Parezırhı taşların üzerinde gıcırdıyordu. Zırh düşüşün darbesini emmişti ama Adolin'in kendi afallaması konusunda hiçbir şey yapamazdı. Dünya hızla döndü ve miğferinin yarıklardan içeri giren bir su püskürtüsü yüzüne saçıldı.

Yavaşlayarak dururken kendisini geriye doğru fırlattı ve ayaklarının üzerinde doğruldu. Tökezleyip, tangırtılarla herhangi bir Parshendi yakınlarına gelmişse diye körlemesine etrafına saldırdı. Miğferinin içinde sudan kurtarmak için gözlerini kırpıştırıyordu, sonra karşısındaki manzaradaki bir değişikliğe odaklanarak dengesini sağladı. Kahverengi ve grilerin arasında beyaz. Bu neydi...

En sonunda gözlerini düzgünce görebilecek kadar temizlemeyi başardı. Beyazlık bir attı, yere düşmüştü.

Adolin çiğ bir çığlık attı, miğferinin içinde yankılanan bir sesti. Askerlerin bağrışlarını, yağmurun sesini ve arkasındaki ani ve anormal *gümbürtü* sesini duymazdan geldi. Yerdeki bedene doğru koştu. Sureblood.

"Hayır, hayır, hayır," dedi Adolin dizlerinin üzerinde kayarak atın yanına gelirken. Hayvanın üzerinde garip, çatallanan bir yanık izi vardı, beyaz postunun yan tarafı boyunca aşağı iniyordu. Geniş, pürüzlüydü. Sureblood'ın yağmura karşı açık olan koyu renkli gözleri kıpırdamıyordu.

Adolin ellerini uzattı, bir anda hayvana dokunmaya tereddüt etmişti.

Tanımadık bir tarlada duran bir genç.

Sureblood hareket etmiyordu.

Kılıç'ını kazandığı düellonun olduğu günden bile daha endişeli.

Bağrışlar. Havanın içinde bir diğer *gümbürtü*, keskin, yakın.

Binicilerini onlar seçer, oğlum. Biz Pareleri saplantı hâline getiriyoruz ama her adam, ister cesur, ister korkak, bir Kılıç'a bağlanabilir. Burada, bu yerde değil. Burada sadece değerli olan kazanır...

Kımılda.

Sonra yas tutarsın.

Kımılda!

Adolin kükreyerek ayağa fırladı ve mızraklarıyla onun başında endişe içinde nöbet tutan köprücülerin yanından koşup gitti. Kılıç'ını çağırmaya başladı ve ilerideki savaşa doğru koştu. Sadece saniyeler geçmişti ama Alethi safları dağılıyordu bile.

Bazı piyadeler kümeler hâlinde ilerlerken, bazıları da şaşkın ve afallamış hâlde yere çökmüşlerdi.

Havadaki bir *gümbürdemenin* eşlik ettiği bir diğer ışık geldi. Yıldırım. Kırmızı yıldırım. Parshendi gruplarından belirmiş, sonra göz açıp kapayıncaya kadar kaybolmuştu. Kısa bir an için Adolin'in görüşünü engelleyen parlak, çatallanan bir ardıl görüntü bırakmıştı.

İlerisinde askerler yere yığıldı, zırhlarının içinde yanmışlardı. Adolin koşarken bağırdı, askerlere saflarını korumaları için kükrüyordu.

Daha fazla *gümbürtü* geldi, ama yıldırımlar iyi hedeflenmiş gibi görünmüyordu. Bazen geriye doğru fırlıyor ya da garip yolları takip ediyorlar, doğrudan Alethilerin üzerine ender olarak gidiyorlardı. Adolin koşarken bir çift Parshendi'den gelen bir yıldırım gördü ama bu anında aşağı doğru yay çizerek yere düşmüştü.

Parshendiler şaşırarak yere baktılar. Sanki yıldırımlar... Eh, gökyüzündeki yıldırımlar gibi işliyordu, herhangi bir tahmin edilebilir yol izlemiyorlardı.

"Saldırın, sizi kremcikler!" diye bağırdı Adolin askerlerin ortasından koşarak geçerken. "Sıralarınıza geri dönün! Bu aynı okçuların üzerine gitmek gibi! Aklınızı başınıza toplayın. Safları sıklaştırın. Eğer kaçarsak ölürüz!"

Onların ne kadarını duyduğundan emin değildi ama onun bağırarak Parshendi sıralarına girişmesinin görüntüsü bir şeyler yapmıştı. Subaylardan bağrışlar yükseldi, saflar yeniden oluştu.

Yıldırım doğrudan Adolin'in üzerine düştü.

Ses inanılmazdı, ve ışık. Kör olmuş hâlde yerinde durdu. Işık solduğu zaman ise kendisini hiçbir zarar görmemiş hâlde bulmuştu. Başını eğerek hafifçe *titreşmeye* başlamış olan Zırh'ına baktı, rahatlatıcı bir şekilde derisini okşayan bir uğultuydu. Yakınlardaki küçük bir Parshendi grubundan başka bir yıldırım daha fırladı ama bu onu kör etmemişti. Her zaman içeriden kısmen şeffaf olan miğferinde çatallı bir çizgi şeklinde bir kararma belirdi, yıldırımın üzerini kusursuz bir şekilde örtmüştü.

Adolin sıkılmış dişlerle sırıttı, Parshendilerin arasına dalarak Parekılıcı'nı boyunlarının içinden savururken yabani bir tatmin hissetti. Eski hikâyelere göre, üzerindeki Zırh tam da bu canavarlarla savaşmak için yaratılmıştı.

Her ne kadar bu Parshendi askerleri Adolin'in daha önce dövüştüklerinden daha zarif ve daha vahşi görünse de, gözleri aynı kolaylıkla yanıyordu. Sonra ölüp düştüler ve göğüslerinden debelenerek bir şey çıktı, uçarak havaya fırlayan ve kaybolan küçük kızıl sprenler, minik yıldırımlara benziyorlardı.

"Ölüyorlar!" diye bağırdı yakınlardaki bir asker. "Öldürülebiliyorlar!"

Öbürleri de haykırarak haberi saflar boyunca yaydı. Her ne kadar bu keşif bariz bir şeymiş gibi görünse de, askerlerini cesaretlendirmişti ve onlar da toplanarak ileri doğru atıldılar.

Öldürülebiliyorlardı.

◆
◆ ◆

Shallan çiziyordu. Telaşla.

Mürekkepten bir harita. Her çizgi hassas. Onun emriyle imal edilmiş olan büyük kâğıt, zemindeki geniş bir tahtanın üzerini kaplıyordu. Bu Shallan'ın hayatında çizdiği en büyük resimdi; seyahat ederlerken bunu parça parça doldurmuştu.

Yarım kulakla çadırdaki diğer âlimleri dinliyordu. Onlar sadece bir oyalama olabilirdi ama önemlilerdi.

Bir diğer yanlardan dalgalı çizgi, ince bir platoyu oluşturdu. Bu haritanın üzerinde yedi diğer yere çizdiği platonun aynısıydı. Ovalar dört katlı dairesel bir desendi, her çeyreğin orta eksenine göre ayna simetrisi de vardı ve böylece bir oktanta çizdiği herhangi bir şeyi, diğerlerinde de ters ya da düz olarak tekrarlayabiliyordu. Doğu kenar aşınmış olacaktı, evet, o yüzden haritası o bölge için isabetli değildi ama tutarlılık açısından o kısımları da bitirmesi gerekiyordu. Desenin tamamını görebilmek için.

"Gözcü raporu," dedi haberci bir kadın çadırın içine dalarken, ıslak bir rüzgâr patlaması da içeri girdi. Bu beklenmedik rüzgâr... Sanki neredeyse bir yücefırtınadan önceki rüzgâr gibi geliyordu.

"Rapor nedir?" diye sordu İnadara. Haşin kadının büyük bir âlim olduğu iddia ediliyordu. Shallan'a babasının ardentlerini hatırlatıyordu. Çadırın köşesinde, üzerinde Parezırhı'yla kollarını kavuşturmuş duran Prens Renarin vardı. Eğer Parshendiler komuta platosuna saldırmaya kalkacak olursa, onların hepsini korumak yönünde emirleri vardı.

"Büyük merkez plato tam parshmenin bize söylediği gibi," dedi gözcü nefes nefese. "Sadece tek bir plato ileride, doğuda." Lyn uzun siyah saçları ve keskin gözleri olan, sağlam görünüşlü bir kadındı. "Yaşam alanı olduğu belli, gerçi şu anda orada hiç kimse varmış gibi görünmüyor."

"Ya onu çevreleyen platolar?" diye sordu İnadara.

"Onları gözlemeye Shim ve Felt gitmişti," dedi Lyn. "Felt'in kısa süre içinde dönmesi gerekir. Sizin için merkez platonun gördüğüm kadarıyla kaba bir çizimini yapabilirim."

"Yap," dedi İnadara. "Bizim o Yeminkapısı'nı bulmamız gerek."

Shallan haritasının üzerinden Lyn'in ceketinden düşmüş olan başıboş bir su damlasını sildi, sonra çizmeye devam etti. Ordunun savaş kamplarından içlere doğru izlediği yolu temel alarak, sekiz tane platolar zinciri çizebilmişti, Ovalar'ın dört "kenarından" başlayarak, ayna simetrili çiftler hâlinde içeriye doğru uzanıyorlardı.

Neredeyse merkeze doğru uzanan sekiz kolun sonuncusunu da bitirmek üzereydi. Bu kadar yakındayken daha önceki gözcü raporları ve Shallan'ın bizzat kendi gördükleri, onun merkezin etrafındaki her şeyi ekleyebilmesini sağlamıştı. Rlain'in açıklamalarının faydası olmuştu ama o Shallan için merkez platoları çizemiyordu. Rlain şekillerine hiçbir zaman dikkat etmemişti ve Shallan'ın da hassasiyete ihtiyacı vardı.

Neyse ki, daha önceki raporlar neredeyse yeterli olmuştu. Daha fazla pek bir şeye ihtiyacı yoktu. Neredeyse bitirmişti.

"Ne düşünüyorsunuz?" diye sordu Lyn.

"Berrakhanım Shallan'a göster." İnadara'nın sesi memnuniyetsiz gibiydi, bu ise onun normal durumuymuş gibi görünüyordu.

Shallan Lyn'in aceleyle karaladığı haritaya bir göz attı, sonra başını sallayarak çizimine geri döndü. Eğer merkez platoyu kendisi görebilse daha iyi olurdu ama bu kadının çizdiği şu köşe Shallan'a bir fikir vermişti.

"Bir şey demeyecek misiniz?" diye sordu İnadara.

"Daha bitmedi," dedi Shallan kalemini mürekkebe batırarak.

"Bize yüceprens tarafından Yeminkapısı'nı bulmamız emri verildi."

"Bulacağım."

Dışarıda bir şeyler gümbürdedi, uzaklardaki bir şimşek gibiydi.

"Mmm..." dedi Desen. "Kötü. Çok kötü."

İnadara Shallan'ın yakınında zemini pürüzlendirmiş olan Desen'e doğru baktı. "Bu şeyi sevmedim. Sprenlerin konuşmaması gerekir. Bu da *onlardan* biri olabilir, bir Yokelçi."

"Ben bir Yokspren *değilim*," dedi Desen.

"Berrakhanım Shallan..."

"O bir Yokspren değil," dedi Shallan aklı başka yerde.

"Onu incelemeliyiz," dedi İnadara. "Siz onun ne kadardır sizi takip ettiğini söylemiştiniz?"

Zeminde ağır bir ayak sesi duyuldu, Renarin öne çıkmıştı. Shallan Desen'i gizli tutmayı tercih ederdi ama rüzgârlar sertleşmeye başladığı zaman, o da yüksek sesle uğuldamaya başlamıştı. Şimdi âlimlerin dikkatini üzerine çekmiş olduğu için bundan kaçınmanın bir yolu yoktu. Renarin yere eğildi. O Desen'e hayret edermiş gibi görünüyordu.

Sadece o da değildi. "Onun da büyük ihtimalle bağlantısı vardır," dedi İnadara. "Siz teorilerimden bir tanesini bu kadar kolayca görmezden gelmemelisiniz. Ben hâlâ onun Yokelçilerle ilişkili olabileceğini düşünüyorum."

"Sen Desenler hakkında hiç mi bir şey bilmezsin, yaşlı insan?" dedi Desen bir homurdanmayla. Homurdanmayı ne zaman öğrenmişti? "Yokelçilerin hiç deseni yoktur. Dahası, ben sizin onlar hakkındaki efsanelerinizi okudum. Onlar kemik gibi cılız kollardan ve korkunç yüzlerden bahsediyor. Benim düşünceme göre, eğer sen onlardan bir tane bulmak istiyorsan, o zaman arayışına başlayabileceğin yer bir ayna olabilir."

İnadara irkildi. Sonra sert adımlarla uzaklaşarak, Shallan'ın haritasını yorumlamakta olan Berrakhanım Velat ve ardent İsasik ile konuşmaya gitti.

Shallan çizerken gülümsedi. "Bu zekiceydi."

"Ben öğrenmeye çalışıyorum," diye cevap verdi Desen. "Özellikle hakaretler halkım için çok büyük fayda sağlayacak, onlar gerçek ve yalanların oldukça ilginç bir karışımı."

Dışarıdaki gürültüler devam etti. "O ne?" diye sordu Shallan bir diğer platoyu daha bitirirken alçak sesle.

"Fırtınasprenleri," dedi Desen. "*Onlar* bir Yokspren türü. Bu iyi değil. Ben çok tehlikeli bir şeylerin hazırlandığını hissediyorum. Daha hızlı çiz."

"Yeminkapısı o merkez platonun üzerinde bir yerlerde olmalı," dedi İnadara âlimler grubuna.

"Bütün platoyu zamanında aramamız hiç mümkün değil," dedi ardentlerden bir tanesi, sürekli olarak gözlüğünü çıkarıp siliyormuş gibi görünen bir adamdı. Tekrar taktı. "O plato bizim şimdiye kadar Ovalar'da bulduklarımız içinde açık arayla en büyüğü."

Bu bir *sorundu*. Yeminkapısı'nı nasıl bulacaklardı? Herhangi bir yerde olabilirdi. *Hayır*, diye düşündü Shallan hassas hareketlerle çizim yaparken. *Eski haritalar*

Jasnah'nın Yeminkapısı olduğunu düşündüğü şeyi şehir merkezinin güneybatısına koyuyor. Ne yazık ki, Shallan'ın hâlâ referans olarak kullanacak bir ölçeği yoktu. Şehir fazla antikti ve bütün haritalar kopyaların kopyalarının kopyaları ya da tarifler üzerine çizilerek yaratılmış resimlerdi. Shallan şimdiye dek Fırtınamevki'nin bütün Harap Ovalar'ı kaplamadığından emin olmuştu, şehir hiç de o kadar devasa değildi. Savaş kampları gibi oluşumlar, eklentiler ya da uydu şehirlerdi.

Ama bu da sadece bir tahmindi. Daha sağlam bir şeye ihtiyacı vardı. Bir tür işarete.

Çadır kapısı tekrar açıldı. Dışarısı soğumuştu. Yağmur da öncekinden daha mı sertti?

"Hay Cehennem!" dedi yeni gelen, bir gözcünün üniformasını giymiş olan ince bir adamdı. "Siz orada neler olduğunu *gördünüz* mü? Neden biz platoların üzerine yayılmışız? Plan savunmacı bir savaşa girmek değil miydi?"

"Raporun?" diye sordu İnadara.

"Bana bir havlu ve kâğıt verin," dedi gözcü. "Merkez platonun güney tarafından dolaştım. Gördüklerimiz çizerim... Ama hay *Cehennem*! Onlar yıldırım fırlatıyorlar, Berrakhanım. Fırlatıyorlar! Bu çılgınlık. Biz böyle şeylerle nasıl savaşabiliriz?"

Shallan çiziminin üzerindeki son platoyu da bitirdi. Ağırlığını geriye doğru vererek kalemini indirdi. Harap Ovalar, neredeyse tamamıyla çizilmişti. Ama bunu neden yapıyordu? Amacı neydi?

"Merkez platoda bir keşfe çıkacağız," dedi İnadara. "Berrakbey Renarin, bizim sizin korumanıza ihtiyacımız olacak. Belki de Parshendi şehrinde yaşlıları ya da işçileri buluruz ve Berrakbey Dalinar'ın talimat verdiği gibi onları koruyabiliriz. Onlar Yeminkapısı'nı biliyor olabilir. Aksi hâlde, biz binaların içine girerek ipuçları aramaya başlayabiliriz."

Fazla yavaş, diye düşündü Shallan.

Yeni gelen gözcü Shallan'ın büyük haritasının yanına yaklaştı. Bir havluyla kendisini kurularken öne eğilerek inceledi. Shallan ona ters ters baktı. Eğer Shallan'ın bütün uğraşlarından sonra, o üstüne su damlatacak olursa..."

"Bu yanlış," dedi gözcü.

Yanlış mı? Shallan'ın sanatı mı? *Elbette ki* yanlış değildi. "Nerede?" diye sordu tükenmişçe.

"Şuradaki o plato," dedi adam işaret ederek. "Bu sizin çizdiğiniz gibi uzun ve ince değil. Tam bir daire şeklinde, onunla doğusu ve batısındaki platolar arasında büyük boşluklar var."

"Bu olası değil," dedi Shallan. "Eğer öyle olsaydı..." Gözlerini kırptı.

Eğer öyle olsaydı, desene uymazdı.

◆◆◆

"Eh, o zaman Berrakhanım Shallan için bir manga asker bul ve o ne diyorsa yap!" dedi Dalinar dönerek rüzgâra karşı kolunu kaldırırken.

Renarin başını sallayarak onayladı. Neyse ki savaş için Köprü Dört ile devam etmek yerine Zırh'ını giymeyi kabul etmişti. Dalinar oğlanı bu günlerde hiç anlamıyordu... *Fırtınalar*. Dalinar hiçbir adamın Parezırhı içinde mahcup görünebileceğini

hayal etmemişti ama oğlu bunu başarıyordu. Rüzgârın sürüklediği yağmur dalgası geçti. Mavi fenerlerin ışığı Renarin'in ıslak zırhından yansıyordu.

"Git," dedi Dalinar. "Âlimleri görevleri sırasında koru."

"Ben... Baba, bunu yapabileceğimden..." dedi Renarin.

"Bu bir rica değildi Renarin!" diye bağırdı Dalinar. "Ya sana emredildiği gibi yap ya da o fırtına kapası Zırh'ı yapacak olan birine ver!"

Oğlan geriye çekildi, sonra metalik bir tınlamayla selam verdi. Dalinar Gaval'a işaret etti, o da emirler bağırarak bir manga asker topladı. İkisi uzaklaşarak giderken Renarin Gaval'ı takip etti.

Fırtınababa. Gökyüzü gittikçe daha da fazla kararmıştı. Yakında Navani'nin fabriallarına ihtiyaçları olacaktı. O rüzgâr patlamalar hâlinde geliyor, üzerlerine Gözyaşları için fazlasıyla güçlü olan bir yağmur üflüyordu. "O şarkıyı durdurmak zorundayız!" diye bağırdı Dalinar rüzgâra karşı, platonun kıyısına doğru ilerledi, Rlain ve Köprü Dört'ün birkaç üyesinin de içinde olduğu bir subaylar ve haberciler grubu da ona katılmıştı. "Parshmen. Bu fırtına onların eseri mi?"

"İnanıyorum ki öyle, Berrakbey Dalinar!"

Uçurumun karşı tarafında, Aladar'ın ordusu Parshendilere karşı çaresiz bir savaşa girmişti. Kırmızı yıldırımlar patlamalar hâlinde geliyordu ama saha raporlarına göre, Parshendiler onu nasıl kontrol edeceklerini bilmiyordu. Yakınlarında olanlar için çok tehlikeli olabiliyordu ama ilk başta göründüğü kadar dehşet verici bir silah değildi.

Ne yazık ki, doğrudan dövüşte bu yeni Parshendiler bambaşka bir şeydi. Onlardan bir grup gizli gizli uçurumun yakınlarına gelerek, bir manga mızrakçıyı sazlıkların içindeki bir aksırt gibi parçalayıp attı. Parshendilerin plato saldırılarında hiçbir zaman göstermedikleri bir vahşilikle savaşıyorlardı ve silahları vurunca kızıl ışıklar çıkarıyordu.

İzlemek zordu ama Dalinar'ın olması gereken yer savaşın içi değildi. Bugün olmazdı.

"Aladar'ın doğu kanadının desteğe ihtiyacı var," dedi Dalinar. "Elimizde ne var?"

"Yedek hafif piyadeler," dedi General Khal, sadece üniformasını giyiyordu. Onun Pare'lerini Roion'un ordusuyla birlikte savaşan oğlu giymişti. "Sebarial'ın ordusundan on beşinci mızrakçı tümeni. Ama onların Berrakbey Adolin'e destek olmaları gerekiyordu..."

"O onlar olmadan da sağ kalabilir. O askerleri buraya getir ve Aladar'a destek versinler. Onlara şu Parshendi saflarını yararak, bedeli ne olursa olsun arkadaki şarkı söyleyenlere saldırmalarını söyle. Navani'nin durumu ne?"

"O aletlerle birlikte hazır, Berrakbey," dedi bir haberci. "O nereden başlaması gerektiğini öğrenmek istiyor."

"Roion'un kanadı," dedi Dalinar anında. Orada bir felaketin yaklaşmakta olduğunu hissedebiliyordu. Nutuklar iyiydi, güzeldi de, Khal'ın oğlu o cephede çarpışırken bile, Roion'un askerleri elindekilerin en kötüleriydi. Teleb Sebarial'ın şaşırtıcı derecede iyi olan askerlerinden bir kısmıyla onlara destek oluyordu. Adamın kendisi bir savaş sırasında tamamen işe yaramaz olabilirdi ama, nasıl doğru insanları kiralayacağını biliyordu; ve onun dehası her zaman bu olmuştu. Sebarial büyük ihtimalle Dalinar'ın bunun farkında olmadığını düşünüyordu.

Şu ana kadar Sebarial'ın askerlerinin büyük bir kısmını yedekte tutmuştu. Onlar da meydana çıktığı zaman, neredeyse ellerindeki her askeri savaşa sürmüş olacaklardı.

Dalinar komuta çadırına doğru geri yürüdü, Shallan, İnadara, bazı köprücüler ve içlerinde Renarin'in de olduğu bir manga askerin yanından geçti; platoyu hızla aşarak, görevlerine doğru gidiyorlardı. Gidecekleri yere varmak için güney platonun kenarından geçmeleri gerekecekti, savaşın yakınından. Kelek onlara hız versin.

Dalinar kendisi yağmurun içinden ilerledi, ta kemiklerine kadar ıslanmıştı, kanatlardan görebildiği kadarıyla savaşın gidişatını okuyordu. Onun kuvvetlerinin beklenildiği gibi sayı üstünlüğü vardı. Ama şimdi, bu kırmızı yıldırım, bu rüzgâr... Parshendiler karanlığın ve rüzgâr patlamalarının içinde kolaylıkla hareket ederken, insanlar kayıyor, gözlerini kısıyor ve hırpalanıyordu.

Yine de, Alethiler başlarının çaresine bakabiliyorlardı. Sorun bunun sadece Parshendilerin yarısı olmasıydı. Eğer öbür yarı da saldıracak olsaydı, halkı ciddi bir sorunla karşı karşıya kalırdı; ama onlar saldırmıyordu, o zaman onlar o şarkının daha önemli olduğunu düşünüyordu. Onlar yarattıkları rüzgârın insanlar için basitçe savaşa katılmalarından daha zararlı, daha ölümcül olduğunu görüyorlardı.

Bu Dalinar'ı dehşete düşürüyordu. Gelecek olan şey daha da kötü olacaktı.

"Bu şekilde ölmek zorunda olduğun için üzgünüm."

Dalinar olduğu yerde kaldı. Yağmur üzerinden akıyordu. Ona eşlik eden habercileri, yaverler, korumalar ve subaylar sürüsüne doğru baktı. "Kim konuştu?"

Onlar birbirlerine baktılar.

Dur... Dalinar o sesi tanıyordu, değil mi? Bu onun için tanıdıktı.

Evet. O bu sesi pek çok kereler duymuştu. Görülerinde.

Bu Yaradan'ın sesiydi.

Sisters Planet

Senin izleyeceğin bir tanesi var. Her ne kadar hepsinin önsezi konusunda biraz önemi olsa da, Moelach bu konuda en güçlü olanı. Onun dokunuşu vücudu bozarken ruhun içine sızıyor, ölümün kıvılcımının kendisi tarafından beslenen tezahürler yaratıyor. Ama hayır, bu bir dikkat dağılması. Sapma. Krallık. Bizim krallığın doğası hakkında konuşmamız gerek.

–Diyagram'dan, İkinci Masa Çekmecesinin Kitabı: paragraf 15

Kaladin saraya doğru çıkan zikzaklı yoldan topallayarak tırmandı, bacağı düğümlenmiş acılardan oluşan bir kütleydi. Kapılara ulaşırken neredeyse düşüyordu, onlara yaslanarak yığıldı, nefes nefeseydi, koltuk değneği bir kolunun altında, mızrağı öbür elindeydi. Sanki onunla bir şey yapabilirmiş gibi.

Krala... Ulaşmam... Gerek.

Elhokar'ı nasıl uzaklaştıracaktı? Onu Moash izliyordu. Fırtınalar. Suikast artık her gün... *Her an* gerçekleşebilirdi. Mutlaka Dalinar şimdiye kadar savaş kamplarından yeteri kadar uzaklaşmıştı.

Hareket. Et.

Kaladin tökezleyerek içeriye girdi. Kapılarda hiç muhafız yoktu. Kötüye işaretti. Alarm mı vermeliydi? Kampta yardım edecek hiç asker yoktu ve eğer yanında kuvvetle gelseydi, Graves ve adamları bir şeyler olduğunu anlardı. Tek başınayken, Kaladin'in kralı görmeyi başarması mümkündü. En iyi umudu Elhokar'ı sessizce güvenli bir yere götürmekti.

Aptal, diye düşündü Kaladin kendi kendine. *Fikrini şimdi mi değiştiriyorsun? Bütün bunlardan sonra mı? Ne yapıyorsun sen?*

Ama, fırtına kapsın... Kral deniyordu. O gerçekten de deniyordu. Adam kibirliydi, belki beceriksizdi ama *deniyordu*. O samimiydi.

Kaladin durdu, tükenmişti, bacağı çığlık atıyordu, ve bir duvara yaslandı. Bunun daha kolay olması gerekmez miydi? Şimdi kararını vermiş olduğuna göre, Kaladin'in

daha güvenli, kararlı, enerjik olması gerekmez miydi? Onların hiçbirisini hissetmiyordu. Kendisini yorulmuş, şaşkın ve kararsız hissediyordu.

Kendisini ilerlemeye zorladı. *Yürümeye devam et.* Yaradan esirgese de çok geç kalmış olmasa.

Şimdi de dua etmeye mi geri dönmüştü?

Kararmış koridorlar boyunca ilerledi. Daha fazla ışık olması gerekmez miydi? Zorlukla toplantı salonu ve yan tarafta balkonun olduğu kralın üst odalarına ulaştı. Köprü Dört üniformaları giymiş iki adam kapıyı koruyordu ama Kaladin ikisini de tanımıyordu. Onlar Köprü Dört'ten değildi, Kral'ın Muhafızları'nın eski üyeleri bile değillerdi. Fırtınalar.

Nasıl görünüyor olması gerektiğinin farkında olan Kaladin topallayarak onlara yaklaştı, iliklerine kadar ıslanmıştı, kan akıtmakta olduğunu şimdi fark ettiği bir bacakla topallıyordu. Yarasının üzerindeki dikişleri patlatmış olmalıydı.

"Dur," dedi adamlardan bir tanesi. Adamın o kadar çukur bir çenesi vardı ki, bebekken suratına bir balta yemiş gibi görünüyordu. Kaladin'i baştan aşağı süzdü. "Sen Stormblessed dediklerisin."

"Siz Graves'in adamlarısınız."

İkili birbirlerine baktılar.

"Sorun yok," dedi Kaladin. "Ben de sizinleyim. Moash burada mı?"

"O şu an burada değil," dedi asker. "Biraz uyuyor. Bu önemli bir gün."

Çok geç kalmamışım, diye düşündü Kaladin. Şansı yaver gidiyordu. "Ben de olaya dahil olmak istiyorum."

"Her şey halledildi, köprücü," dedi muhafız. "Sen kışlana geri dön ve hiçbir şey olmuyormuş gibi davran."

Kaladin sanki bir şeyler fısıldayacakmış gibi öne doğru eğildi. Muhafız da öne doğru eğildi.

Kaladin birden koltuk değneğini bıraktı ve mızrağını adamın bacaklarının arasından yukarıya doğru savurdu. Sağlam bacağının üzerinde hızla döndü, öbürünü de sürüklüyordu, mızrağını diğer adama doğru savurdu.

O engellemek için mızrağını kaldırdı ve bağırmaya çalıştı. "Silah başına! Sil..."

Kaladin ona bindirerek mızrağını bir kenara itti. Kendi mızrağını bıraktı ve adamı hissiz, ıslak parmaklarla boynundan yakaladı ve başını duvara vurdu. Sonra döndü ve kendini yere atıp, dirseğinin üzerinde Çukur-çene'nin başına inerek kafasını zemine çarptı.

İki adam da hareketsizleşti. Ani zorlanması yüzünden başı dönen Kaladin kendini savurarak sırtıyla kapıya bindirdi. Dünya dönüyordu. En azından Fırtınaışığı olmadan hâlâ dövüşebileceğini öğrenmişti.

Kendisini gülerken buldu, gerçi bu bir öksürüğe dönüştü. O gerçekten de bu adamlara saldırmış mıydı? Artık geri dönüşü yoktu. Fırtınalar, Kaladin aslında bunu neden yaptığını bile bilmiyordu. Kralın samimiyeti bunun bir parçasıydı ama derinlerdeki gerçek sebep bu değildi. Yapması gereken şeyin bu olduğunu biliyordu, ama *neden*? Kralın iyi bir sebep olmadan ölmesi düşüncesi kendisini berbat hissetmesine neden oluyordu. Bu ona Tien'e yapılanları hatırlatıyordu.

Ama tam sebep o da değildi. Fırtınalar, Kaladin'in hiçbir açıklaması yoktu, kendi kendine bile.

İki muhafız da birkaç seğirme dışında kımıldamadı. Kaladin öksürdü de öksürdü, nefes almakta zorlanıyordu. Zayıflık için zaman yoktu. Pençeye benzer bir elle uzandı ve kapı kolunu çevirerek zorla açtı. Odaya yarı yarıya düşerek girdi, sonra tökezleyerek ayağa kalktı.

"Majesteleri?" diye seslendi mızrağıyla kendisini doğrultarak ve yaralı bacağını sürükleyerek. Bir kanepenin arkasına ulaştı ve onu kendini çekerek tamamen doğrultmak için kullandı. Kral nerede...

Kral kanepenin üzerinde yatıyordu, hareketsizdi.

◆
◆ ◆

Adolin Rüzgârduruşu'nu kusursuzca koruyarak Kılıç'ını genişçe savurdu, bir Parshendi askerin boynunu biçerken silahın ucundan su saçılıyordu. Parlak bir alev şeklindeki kırmızı bir yıldırım asker ölürken cızırdayarak yere düştü. Yakınlardaki Alethiler cesedin yanındaki su birikintilerine basmamak için dikkat ediyordu. Bu garip yıldırımın su üzerinden hızla öldürebileceğini zor yoldan öğrenmişlerdi.

Kılıç'ını kaldırarak koşan Adolin en yakındaki Parshendi grubunun üzerine doğru saldırıda başı çekti. Bu fırtınaya ve onu getiren rüzgârlara lanet olsun! Neyse ki, Navani savaş meydanını olağandışı derecede düz beyaz bir ışıkla yıkayan fabriallar gönderdiği için, karanlık biraz geriye itilmişti.

Adolin ve ekibi tekrar Parshendilerle savaşa girdi. Ancak düşmanın arasına girer girmez, bir şeyin sol kolunu çektiğini fark etti. Bir ip ilmik mi? Sertçe geriye çekildi. Hiçbir ip bir Parezırhı'nı tutamazdı. Hırladı ve asılarak ipi tutan ellerden çekip kurtardı. Sonra başka bir ip boynuna dolanarak onu geriye doğru çekerken tekrar silkindi.

Bağırarak döndü ve Kılıç'ını ipin içinden savurarak kesti. Üç ilmik daha karanlığın içinden fırlayarak üzerine atladı; Parshendiler bütün bir tim göndermişlerdi. Adolin, Zahel'in öğrettiği şekilde kararlı bir ip saldırısına direnmek için silahını savunmacı bir şekilde savurmaya başladı. Üzerlerine saldırmasını bekleyerek Adolin'in önünde yere de ipler germiş olacaklardı... Evet, ipler de oradaydı.

Adolin ona uzanan ipleri kesip koparırken geriye çekildi. Ne yazık ki, askerleri Parshendi hatlarını yarması için ona güveniyordu. O bunun yerine geri çekildiği için, düşman kuvvetle Alethi hattına bastırdı. Her zaman olduğu gibi, geleneksel savaş safları kullanmıyorlar, mangalar ve çiftler hâlinde saldırıyorlardı. Bu ise yıldırımların gümbürdediği ve rüzgârların dövdüğü düzensiz, yağmura boğulmuş bu savaş meydanında korkutucu derecede etkili oluyordu.

Işıkların yakınlarında komutayı bıraktığı saha komutanı Parel, Adolin'in yan tarafı için geri çekilme emri verdi. Adolin bir dizi küfür savurarak son bir ipi daha kesti ve geriye doğru çekildi, Parshendiler takip ederse diye Kılıç'ını ileri uzatmıştı.

Etmediler. Ancak o geri çekilmeye katılırken iki şekil onun arkasına düşmüştü.

"Hâlâ hayatta mısınız, köprücüler?" diye sordu Adolin.

"Hâlâ hayattayız," dedi Skar.

"Üstünüzde hâlâ ipler var, komutanım," dedi Drehy.

Adolin kolunu uzattı ve Drehy de bıçağıyla onları kesti. Adolin omzunun üzerinden Parshendi saflarının tekrar oluşmasını izledi. Daha da gerilerden, yıldırım gümbürtüleri ve rüzgâr patlamalarının arasından o sert şarkının sesi geliyordu.

"Beni meşgul etmek ve dikkatimi dağıtmak için timler gönderip duruyorlar," dedi Adolin. "Beni yenmek gibi bir niyetleri yok, sadece beni savaşın dışında tutmaya çalışıyorlar."

"Eninde sonunda sizinle dövüşmek zorundalar," dedi Drehy iplerin bir diğerini daha keserek. Uzanarak elini kel başının üzerinden geçirip, yağmuru sildi. "Bir Paredarı dokunmadan bir kenara bırakamazlar."

"Aslında," dedi Adolin gözlerini kısarak o şarkıyı dinlerken. "Onların yaptığı şey tam olarak bu."

Adolin rüzgârın savurduğu yağmur tabakalarının arasından koşarak, tıngırtılarla ışıkların yakınındaki komuta yerine gitti. Büyük bir yağmurluğa bürünmüş olan Perel, burada durmuş emirler yağdırıyordu. Adolin'e hızlı bir selam verdi.

"Durum?" diye sordu Adolin.

"Boşa kürek çekiyoruz, Berrakbey."

"Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok," dedi Adolin.

"Kayıkçılık terimi, komutanım," dedi Perel. "İleri geri savaşıyoruz ama hiçbir gelişme kaydedemiyoruz. Oldukça denk durumdayız, iki taraf da bir avantaj arıyor. Ben en çok o Parshendi yedek kuvvetleri hakkında endişeliyim. Onların da şimdiye kadar savaşa katılmış olmaları gerekirdi."

"Ne yedek kuvvetleri?" diye sordu Adolin loş platodan karşıya bakarken. "Şarkıcılar demek istiyorsun." Hem sağında, hem de solunda, Alethi askerleri diğer Parshendi birimleriyle savaşıyordu. Adamlar bağırıyor ve çığlık atıyordu, silahlar çarpışıyordu, bir savaş meydanının tanıdık ölümcül sesleriydi.

"Evet komutanım," dedi Perel. "Onlar şu platonun ortasındaki kaya oluşumuna sırtlarını vermiş, fırtına kapası boğazlarını patlatarak şarkı söylüyorlar."

Adolin o loş ışığın içinden yükselen kaya çıkıntısını hatırlıyordu. Tepesinde en azından bir tabura yetecek kadar alan vardı. "Biz ona arka taraftan tırmanabilir miyiz?"

"Bu yağmurda mı, Berrakbey?" diye sordu Perel. "Pek olası değil. Belki *siz* yapabilirsiniz, ama gerçekten de yalnız başınıza gitmek ister miydiniz?"

Adolin tanıdık hevesin onu dürtüklemesini, sonuçları hiç umursamaksızın koşarak savaşın içine dalma arzusunu bekledi. Kendisini bu dürtüye direnmek için eğitmişti ve onun... Olmadığını gördüğü zaman şaşırdı. Hiçbir şey yoktu.

Kaşlarını çattı. Adolin yorgundu. Sebep bu muydu? Durumu değerlendirdi, miğferinin üzerindeki yağmur sesiyle düşünüyordu.

Bizim o arka taraftaki Parshendilere ulaşmamız gerek, diye düşündü. *Babam o yedek kuvvetlere saldırılmasını, şarkının kesilmesini istiyor...*

Shallan bu iç platolar hakkında ne demişti? Ve üzerlerindeki kaya oluşumları hakkında?

"Bana bir tabur topla," dedi Adolin. "Bin adam, ağır piyade. Ben onlarla birlikte gittikten yarım saat sonra, adamların geri kalanını Parshendilerin üzerine tam bir

saldırı ile gönder. Ben bir şeyler deneyeceğim ve dikkatlerini üzerinize çekmenizi istiyorum."

⁂

"Sen öldün," diye bağırdı Dalinar gökyüzüne doğru. Etrafında hızla dönerek yakınındaki yardımcıları ve yaverleri ürküttü, hâlâ üç savaş meydanının arasındaki merkez platodaydı. "Sen bana öldürüldüğünü söylemiştin!"

Yağmur yüzünü dövüyordu. Kulakları bu yağmur ve çığlıklar kargaşasının içinde ona oyun mu oynamıştı?

"Ben Yaradan değilim," dedi ses. Dalinar dönerek irkilen yoldaşlarının yüzlerini araştırdı. Dört yağmurluklu köprücü geriye çekildiler, sanki korkmuş gibilerdi. Yüzbaşıları ellerini kılıçlarına koymuş, yüzlerinde kararsız bir ifadeyle bulutları izliyorlardı.

"Herhangi biriniz o sesi duydu mu?" diye sordu Dalinar.

Hepsi başlarını sallayarak reddettiler.

"Siz... Yaradan'ı mı duyuyorsunuz?" diye sordu haberci kadınlardan bir tanesi.

"Evet." En basit cevap buydu, gerçi Dalinar neler olduğundan emin değildi. Merkez platoyu geçmeye devam etti, Adolin'in savaştığı cepheyi kontrol etmek istiyordu.

"Üzgünüm," diye tekrar etti ses. Görülerdekinin aksine, Dalinar kelimeleri söyleyen herhangi bir temsilci göremiyordu. Hiçbir yerden gelmiyorlardı. "Sen çok çabaladın. Ama ben senin için hiçbir şey yapamam."

"Sen kimsin?" diye tısladı Dalinar.

"Ben geride bırakılanım," dedi ses. Bu tam olarak görülerinde duyduğu gibi değildi, bu seste bir derinlik vardı. Bir yoğunluk. "Ben O'nun geride kalan kıymık parçasıyım. Ben O'nun cesedini gördüm, Garaz onu katlettiği zaman O'nun öldüğünü gördüm. Ve ben... Ben her zaman yaptığımı gibi devam etmek için kaçtım. Bu dünyada geride kalmış olan Tanrı'nın parçası, insanoğlunun hissetmesi gereken rüzgârlar olarak."

O Dalinar'ın sorusuna mı cevap veriyordu, yoksa sadece kendi kendine mi konuşuyordu? Görülerde, Dalinar ilk önce bu sesle bir konuşma yaptıklarını varsaymıştı ama sonunda konuşmanın sese ait olan kısmının aslında sadece önceden hazırlanmış bir monolog olduğunu keşfetmişti. Bu da aynısı mı, değil mi, emin olamıyordu.

Fırtınalar adına... Dalinar şu anda bir görünün ortasında mıydı? Yerinde donakalarak, bir anda kendisinin sarayda yere yığılmış, bu yağmurdaki savaşa kadar gelen bütün olayları hayal etmiş olan korkunç bir görüntüsü zihninde canlandı.

Hayır, diye düşündü şiddetle. *Ben o yoldan yürümeyeceğim*. Dalinar daha önce her zaman bir görünün içinde olduğunu fark edebilmişti, bunun değiştiğine inanmak için hiçbir sebebi yoktu.

Aladar'a gönderilmesini emrettiği yedek kuvvetler hızla yanından geçti, mızrakları göğe doğru çevrilmiş olan askerlerdi. Eğer gerçek bir fırtına kapası yıldırım düşecek olursa, bu tehlikeli olurdu ama pek fazla seçenekleri yoktu.

Dalinar sesin daha fazla konuşması için bekledi ama hiçbir şey olmadı. Yoluna devam etti ve kısa süre sonra Adolin'in platosuna yaklaştı.

O gök gürültüsü müydü?

Hayır. Dalinar döndü ve platonun üzerinde dörtnala kendisine doğru gelen bir at gördü, sırtında bir haberci vardı. Bir elini kaldırarak Yüzbaşı Javih'nin vermekte olduğu bir taktik raporunu kesti.

"Berrakbey!" diye bağırdı haberci. Atını şahlandırdı. "Berrakbey Teleb düştü! Yüceprens Roion bozguna uğratıldı. Safları dağıldı, Parshendiler geride kalan askerlerinin etrafını çevirdi! Roion kuzey platosunda mahsur kaldı!"

"Hay Cehennem! Yüzbaşı Khal?"

"Hâlâ sağ, Roion'un en son görüldüğü yere doğru savaşarak ilerliyordu. O da neredeyse yenilgiye uğramak üzere."

Dalinar hızla Javih'e döndü. "Yedekler?"

"Kalmış mıdır bilmiyorum," dedi adam, yüzü loş ışıkta solgundu. "Ancak eğer herhangi bir kuvvet geri çekilmişse vardır."

"Öğren ve onları buraya getir!" dedi Dalinar haberciye doğru koşarak. "İn," dedi.

"Komutanım?"

"İn!"

Kadın aceleyle eyerden inerken Dalinar ayağını üzengiye koydu ve atlayarak sırtına çıktı. Atı çevirdi, bir kez olsun, üzerinde Parezırhı olmadığı için memnun olmuştu. Bu hafif at onu taşıyamazdı.

"Ne toplayabilirsen topla ve gel!" diye bağırdı. "Bana asker bul, o mızrakçı taburunu Aladar'dan geri çekmen gerekse bile."

Dalinar öne eğilerek topuklarıyla atı dürterken, Yüzbaşı Javih'nin cevabı yağmurun içinde kaybolmuştu. Hayvan homurdandı ve Dalinar'ın da onu harekete geçirmeden önce uğraşması gerekti. Uzaklardaki yıldırım gümbürtüleri hayvanı korkutmuştu.

Bir kere doğru yöne çevirdikten sonra, atı rahat bıraktı ve o da hevesle dörtnala ilerledi. Dalinar süratle platoyu geçti, triyaj çadırları, komuta yerleri ve ikmâl istasyonlarını bir bulanıklık hâlinde geçti. Kuzey platoya yaklaşırken, atı dizginledi ve Navani'yi bulmak için bölgeyi gözleriyle taradı.

Ondan hiçbir iz yoktu, gerçi burada yere serilmiş olan birkaç tane büyük tente gördü, siyah kumaştan geniş karelerdi. Navani boş durmamıştı. Bir mühendise seslenerek sordu ve o da işaret etti, sonra Dalinar uçurum boyunca o yöne doğru at sürdü. Taşların üzerine yerleştirilmiş olan bir dizi diğer tentenin de yanından geçti.

Sol tarafındaki uçurumun karşısında, askerler bağrışlar ve çığlıklarla ölüyordu. Roion'un savaşının ne kadar kötü gittiğini birinci elden gördü. Tehlike kuşatılmış sancaklarını taşıyan dağınık asker gruplarından alenen görünüyordu, kızıl gözlü küçük düşman kümeleri tarafından parçalanmışlardı. Alethiler savaşmaya devam ederdi ama safları bölünmüşken, pek şansları olmayacaktı.

Dalinar kendisi de iki ay önce öyle savaştığını hatırladı, düşmanlardan bir denizle çevrelenmiş, kurtuluş umudu olmadan. Dalinar atını daha da hızla sürdü ve kısa süre sonra Navani'yi gördü. Bir şemsiyenin altında durmuş, diğer bir büyük tentedeki bir grup işçiyi yönlendiriyordu.

"Navani!" diye bağırdı Dalinar atını çekip, onun karşısındaki tentenin üzerinde kayarak durdururken. "Benim bir mucizeye ihtiyacım var!"

"Yolda," diye bağırarak cevap verdi o.

"Yollanmak için zaman yok. Planını uygula. Şimdi."

Dalinar onun ters ters bakışını görmek için fazla uzaktaydı ama yine de hissetmişti. Neyse ki, elini sallayarak işçileri şu anki tenteden uzaklaştırdı ve mühendislerine bağırarak emir vermeye başladı. Kadınlar koşarak bir dizi kayanın dizilmiş olduğu uçurumun yanına geldiler. Bunların iplerle bağlı olduğunu düşündü Dalinar, ama bu işlemin tam olarak nasıl yürüdüğünden emin değildi. Navani bağırarak talimatlar verdi.

Çok zaman alıyor, diye düşündü Dalinar uçurumun karşısını seyrederek, endişeliydi. Teleb'in Zırh'ını ve kullandığı Kral'ın Kılıcı'nı geri alabilmişler miydi? Dalinar şu anda adam için yas tutarak zaman harcayamazdı. O Pareler'e *ihtiyaçları vardı.*

Dalinar'ın arkasında askerler toplandı. Roion'un okçuları, savaş kamplarının en iyileriydi ve bu yağmurda hiçbir işe yaramıyorlardı. Navani'nin haykırdığı bir emirle mühendisler geriye çekildi ve işçiler yaklaşık kırk kayadan oluşan sırayı itip uçuruma attılar.

Kayalar düşerken, tenteler ön köşelerinden ve ortalarından çekilerek elli ayak yukarıya fırladı. Bir saniye içinde uzun bir doğaçlama çadırlar sırası uçurumun yanına dizilmişti.

"Yürüyün!" dedi Dalinar atını çadırların iki tanesinin arasına sürerek. "Okçular öne!"

Askerler tentelerin altındaki korunaklı yerlere doğru fırladılar, bazıları herhangi bir görünür direğin onları tutmaması hakkında mırıldanıyordu. Navani sadece ön taraflarını yukarı çektirmişti, o yüzden tenteler geriye, uçurumdan uzağa doğru eğimleniyordu. Yağmur o öne doğru akıp gidiyordu. Yan tarafları da vardı, çadırlara benziyorlardı, o yüzden sadece Roion'un savaş cephesine bakan ön tarafları açıktı.

Dalinar atından atlayarak indi ve dizginleri bir işçiye verdi. Koşarak okçuların saflar oluşturmaya başladığı çadırlardan bir tanesinin altına girdi. Omzunun üstünde büyük bir torba taşımakta olan Navani de geldi. Bunu açarak narin tel işlemelerin içine asılmış büyük parlayan bir lâl taşından oluşmuş fabrialı ortaya çıkardı.

Bir an için kurcaladı, sonra geriye çekildi.

"Bizim bunu test etmek için gerçekten de daha fazla zamanımızın olması gerekirdi," diye uyardı Dalinar'ı kollarını kavuşturarak. "Çekiciler yeni icatlar. Ben hâlâ bu şeyin ona dokunan herkesin içindeki kanı emeceğinden korkuyorum."

Öyle olmadı. Bunun yerine, su hızla aletin etrafında toplanmaya başladı. Fırtınalar adına, işe yarıyordu! Fabrial havanın içindeki nemi çekiyordu. Roion'un okçuları teğmenlerinin emirleriyle yay kirişlerini korunaklı ceplerinden çıkardılar, yaylarını eğdiler ve bağladılar. Askerlerin pek çoğu açıkgözdü, okçuluk mütevazı seviyeli bir açıkgöz adam için kabul edilebilir bir Çağrı olarak görülürdü. Herkes bir subay olamıyordu.

Okçular uçurumun karşısındaki Roion'un kuvvetlerinin etrafını sarmış olan Parshendilerin üzerine dalga dalga ok yağdırmaya başladı. "Güzel," dedi Dalinar okların uçmasını izleyerek. "Çok güzel."

"Yağmur ve rüzgâr yine de okları nişan almayı zorlaştıracak," dedi Navani. "Ve fabrialların ne kadar iyi çalışacaklarından emin değilim; çadırların ön tarafları açık,

nem sürekli olarak içeriye akacak. Sadece kısa bir süre sonra Fırtınaışığı'mız tükenebilir."

"Bu yeterli," dedi Dalinar. Oklar neredeyse anında fark yaratmış, Parshendilerin dikkatini etrafları çevrelenmiş olan askerlerden uzaklaştırmıştı. Bu çaresiz olmadığın sürece deneyeceğin bir manevra değildi, müttefiklerini vurma riski çok yüksekti, ama Roion'un okçuları ünlerini hak ettiklerini kanıtlıyorlardı.

Bir koluyla Navani'yi yakınına çekti. "İyi iş başardın." Sonra çadırdan dışarı koşarken atını getirmeleri için seslendi; *kendi* atını, o vahşi haberci yaratığını değil. O okçular Dalinar için bir fırsat yaratacaktı. Roion için çok geç olmadığını umuyordu.

◆
◆ ◆

Hayır! diye düşündü Kaladin kanepenin etrafından dolaşarak kralın yanına gelirken. Ölmüş müydü? Gözle görülür bir yarası yoktu.

Kral kımıldandı, sonra tembel bir şekilde inledi ve doğrulup oturdu. Kaladin derin bir nefesini bıraktı. Sehpanın üzerinde boş bir şarap şişesi duruyordu ve Kaladin şimdi yaklaşmış olduğu için, dökülmüş şarabın kokusunu alabiliyordu.

"Köprücü?" Elhokar'ın dili dolanıyordu. "Sen de beni aşağılamaya mı geldin?"

"Fırtınalar adına be Elhokar," dedi Kaladin. "Ne kadar içtin?"

"Onların hepsi... *Hepsi* benden bahsediyor," dedi Elhokar tekrar kanepeye devrilerek. "Muhafızlarım... Her birisi. Kötü kral, diyorlar. Herkes ondan nefret ediyor, diyorlar."

Kaladin bir ürperti hissetti. "Onlar senin içmeni istiyordu, Elhokar. İşlerini daha kolaylaştırır."

"Ha?"

Fırtınalar. Adamın bilinci zar zor yerindeydi.

"Gel hadi," dedi Kaladin. "Suikastçılar yolda. Seni burada çıkaracağız."

"Suikastçılar!" Elhokar fırlayarak ayağa kalktı, sonra sendeledi. "O beyaz giyiyor. Ben onun geleceğini biliyordum... Ama sonra... O sadece Dalinar'ı istedi... Suikastçı bile benim tahtı hak etmediğimi düşünüyor..."

Kaladin Elhokar'ın kolunun altına girmeyi başardı, bir eliyle destek için mızrağını tutuyordu. Kral ona doğru yaslandı ve Kaladin'in bacağı çığlık attı. "Lütfen, Majesteleri," dedi Kaladin neredeyse devrilerek. "Yürümeye çalışmanız gerek."

"Suikastçılar herhâlde seni istiyordur, köprücü," diye mırıldandı kral. "Sen benden daha fazla lidersin. Keşke... Keşke bana da öğretseydin..."

Neyse ki, Elhokar ondan sonra kendi ağırlığını bir yere kadar taşıyabildi. İkisini kapı ağzına kadar götürmek bir savaş olmuştu, muhafızın bedeni hâlâ orada...

Muhafızın? Öbürü neredeydi?

Kaladin bıçaklı bir bulanıklık üzerine atlarken dönerek kralın kavrayışından kurtuldu. İçgüdüyle Kaladin mızrak sapını yukarıya çekerek ellerini yakın menzilli bir dövüş için başının yakınına kaldırdı, sonra da sapladı. Mızrağın başı Çukur-çene'nin karnının derinliklerine gömüldü. Adam inledi.

Ama o *Kaladin'e* saldırmamıştı.

Hançerini kralın yan tarafına saplamıştı.

Çukur-çene Kaladin'in mızrağının ucundan düşerek yere yığıldı ve hançerini düşürdü. Elhokar yan tarafına uzandı, yüzünde afallamış bir ifade vardı. Eli kanlı olarak geri geldi. "Ben öldüm," diye fısıldadı Elhokar gözlerini kana dikerek.

O anda, Kaladin'in acısı ve zayıflığı solarmış gibi göründü. Panik anı bir güç anıydı ve Kaladin bunu sağlam dizinin üzerine çökerek Elhokar'ın giysilerini yırtıp atmak için kullandı. Bıçak bir kaburgadan sekmişti. Kral ağır kan kaybediyordu ama bu, tıbbi yardım ile sorun yaratabilecek bir yara değildi.

"Onun üstüne basınç yap," dedi Kaladin kralın gömleğinden kestiği bir parçayı yaraya bastırırken, sonra kralın elini bunun üzerine yerleştirdi. "Saraydan dışarı çıkmamız gerek. Güvenli bir yerler bulmalıyız." Düello sahası mı, belki? Ardentlere güvenilebilirdi ve onlar dövüşmeyi de biliyordu. Ama o fazla mı bariz olurdu?

Eh, ilk önce saraydan dışarıya çıkmaları gerekiyordu. Kaladin mızrağını kavradı ve giderken yol göstermek için döndü ama bacağı neredeyse ona ihanet ediyordu. Kendini yakalamayı başardı ama bu onu acı içinde nefes nefese bırakmıştı, yere düşmemek için mızrağına yapışmıştı.

Fırtınalar. Bu ayaklarının altındaki kan havuzu *onun* muydu? Dikişlerini patlatmıştı ve daha da fazlası vardı.

"Yanılmışım," dedi kral. "İkimiz de öldük."

"Fleet koşmaya devam etti," diye hırladı Kaladin tekrar Elhokar'ın kolunun altına girerek.

"Ne?"

"O kazanamazdı ama koşmaya devam etti. Ve fırtına onu yakaladığı zaman, ölmesinin bir önemi yoktu çünkü o yapabildiği kadar iyi koşmuştu."

"Tamam. Peki." Kralın sesi halsiz geliyordu, gerçi Kaladin kan kaybından mı, alkolden mi, emin olamıyordu.

"Sonunda hepimiz ölüyoruz, değil mi?" dedi Kaladin. İkili koridordan aşağı doğru yürüdü, Kaladin onları ayakta tutmak için mızrağına yaslanıyordu. "O yüzden sanırım gerçekten önemli olan şey ne kadar iyi koştuğun. Ve Elhokar, sen baban öldürüldüğünden beri koşuyorsun, *her fırtına kapası işin içine etsen bile.*"

"Sağ ol?" dedi kral mırıldanarak.

Bir kavşağa ulaştılar ve Kaladin ön kapılar yerine, saray yerleşkesinin derinliklerine doğru giderek kaçmaya karar verdi. Bu da eşit derecede hızlıydı ama belki komplocuların bakacağı ilk yer olmazdı.

Saray boştu. Moash dediği gibi yapmış, Beyazlı Suikastçı'nın saldırısı örneğini kullanarak hizmetkârları saklanmaya göndermişti. Bu *gerçekten de* mükemmel bir plandı.

"Neden?" diye fısıldadı kral. "Senin benden nefret etmen gerekmez mi?"

"Seni hiç sevmiyorum, Elhokar," dedi Kaladin. "Ama bu senin ölmene izin vermenin doğru olduğu anlamına gelmiyor."

"Sen benim tahttan inmem gerektiğini söylemiştin. Neden, köprücü? Neden bana yardım ediyorsun?"

Bilmiyorum.

Bir koridora döndüler ama kral yürümeyi keserek yere yığılana kadar sadece yolun yarısını gidebilmişlerdi. Kaladin küfrederek Elhokar'ın yanında diz çöktü, nabzını ve yarasını kontrol etti.

Bu şaraptan, diye karar verdi. O, üstüne de kan kaybı kralı kendinden geçirmişti.

Kötüydü. Kaladin yarayı tekrar sarmak için elinden geleni yapmaya çalıştı ama sonra ne olacaktı? Kralı bir sedyenin üzerinde çekmeye mi çalışacaktı? Yardım çağırmaya gidip, onu yalnız bırakma riskine mi girecekti?

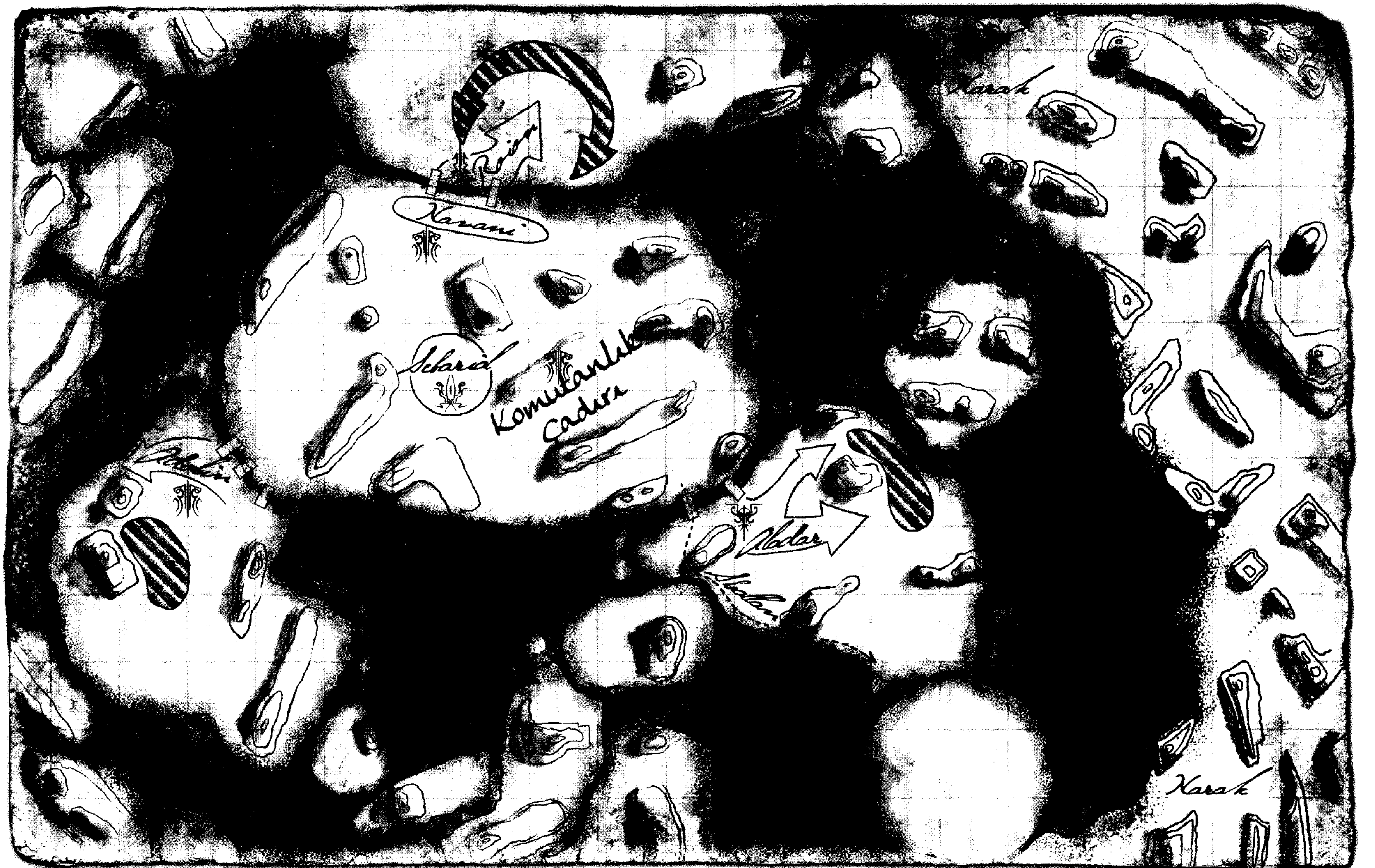
"Kaladin?"

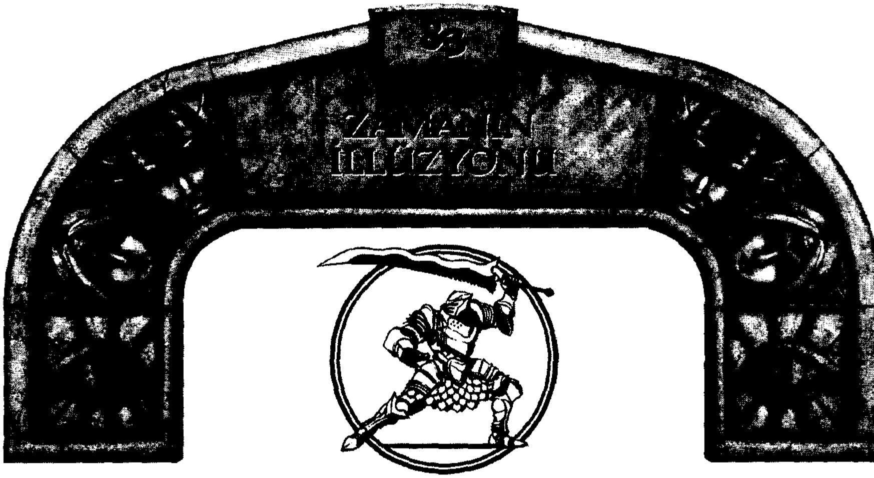
Kaladin donakaldı, hâlâ kralın üzerine eğilmişti.

"Kaladin, *ne* yapıyorsun?" Moash'ın sesi arkasından hesap soruyordu. "Biz kralın kapısındaki adamları bulduk. Fırtınalar, onları *sen* mi öldürdün?"

Kaladin ayağa kalktı ve döndü, ağırlığını sağlam bacağının üzerine veriyordu. Koridorun öbür ucunda Moash duruyordu, mavi ve kırmızı Parezırhı'nın içinde ışıl ışıldı. Başka bir Paredar da ona eşlik ediyordu, Kılıç'ı Zırh'ının omzunun üzerinde, yüz plakası aşağıda. Graves.

Suikastçılar gelmişti.

Karak
Komutanlık
Çadırı
Aladar
Karak

Onların aptallar olduğu belli bir Issızlık'ın bir teşrifatçıya ihtiyacı yok Ne zaman isterse o zaman gelebilir ve de gelecek ve işaretleri de bariz ki sprenler onun bunu yakında yapmasını bekliyorlar Taşların Kadimi en sonunda çözülmeye başlamış olmalı Dört bin yıldan uzun bir süre boyunca bir dünyada huzur ve refahın onun iradesi sayesinde varlığını sürdürebilmiş olması bir mucize

–Diyagram'dan, İkinci Tavan Pervanesi Kitabı: desen 1

Shallan köprüden inerek terk edilmiş bir platoya ayak bastı.

Yağmur savaşın seslerini bastırıyor, bölgenin daha da ıssız gibi görünmesine neden oluyordu. Gece gibi karanlık. Fısıltılar gibi yağmur.

Bu plato çoğundan daha yüksekti, o yüzden Shallan Fırtınamevki'nin merkezinin etrafına yayılmış olduğunu görebiliyordu. Diplerine krem birikmiş olan sütunlar dikitlere dönüşmüştü. Binalar devrilmiş bir kütüğün üzerine kaplayan kar gibi taşla kaplanarak tepeciklere dönüşmüştü. Karanlığın ve yağmurun içinde, antik harabeler hayal gücünün doldurması için bekleyen bir şehir silueti oluşturuyordu.

Bu şehir zamanın kendi illüzyonunun altında saklanıyordu.

Diğerleri de köprüyü geçerek onu takip ettiler. Aladar'ın cephesindeki savaşın kenarından geçmişler, bu daha uzaktaki platoya ulaşmak için Alethi safları boyunca ilerlemişlerdi. Buraya gelmek zaman almıştı çünkü köprücülerin karşıya geçmek için uygun olan bir yer bulmaları gerekiyordu. Yan platodaki bir yokuşa tırmanmış ve uçurumu aşabilmek için köprülerini oradan yerleştirmişlerdi.

"Buranın doğru yer olduğundan nasıl emin olabiliyorsun?" diye sordu Renarin tıngırtılarla yanında platoya gelerek. Shallan bir şemsiye getirmeyi seçmişti ama Renarin yağmurun altında duruyordu, miğferini kolunun altına almış, suyun yüzünden aşağı akmasına izin veriyordu. O gözlüklü değil miydi? Shallan son zamanlarda onun pek gözlük taktığını görmemişti.

"Burası doğru yer çünkü anormal," dedi Shallan.

"Bu hiç de mantıklı değil," dedi İnadara askerler ve köprücüler de boş platoya geçerlerken ikisine katılarak. "Bu türden bir geçit gizli tutulurdu, anormal olmazdı."

"Yeminkapısı gizli değildi," dedi Shallan. "Ancak bu önemli değil. Bu plato bir daire."

"Pek çoğu dairesel."

"*Bu kadar* dairesel değil," dedi Shallan uzun adımlarla ilerleyerek. Şimdi buraya geldiği için, platonun ne kadar aykırı bir şekilde... Düzgün olduğunu görebiliyordu. "Ben bir platonun üzerinde duran bir kaide arıyordum ama aradığım şeyin büyüklüğünün farkına varmamıştım. Bu platonun *tamamı* Yeminkapısı'nın üzerinde olduğu kaide.

"Görüyor musunuz? Öbür platolar bir tür felaket sonucunda yaratılmış, onlar pürüzlü, kırık. Burası değil. Bu kırılma gerçekleştiği zaman *zaten burada* olması yüzünden. Eski haritalarda dev bir sütun gibi yükseltilmiş olarak görünüyordu. Ovalar parçalandığı zaman da bu şekilde kaldı."

"Evet..." dedi Renarin başını sallayarak onaylarken. "Merkezinde gravürlü dairesel işleme olan bir tabak düşün... Eğer bir kuvvet tabağı parçalarsa, zaten zayıflamış olan çizgilerin üzerinden kırılabilir."

"Bir dizi düzensiz kırık ile bir tane de daire şeklinde parça kalır," diyerek katıldı Shallan.

"Belki," dedi İnadara. "Ama taktiksel açıdan bu kadar önemli bir şeyin açıkta olmasını garip buluyorum."

"Yeminkapıları bir semboldü," dedi Shallan yürümeye devam ederek. "Yeterli mertebeye sahip olan bütün vatandaşlara tanınan Vorin Seyahat Hakkı, Elçiler'in bütün sınırların açık olması gerektiğini söyleyen beyanını temel alıyor. Eğer bu birliğin bir sembolünü, Gümüş Krallıklar'ın tamamını birbirine bağlayan bir geçidi yaratacaksan, bunu nereye koyarsın? Kilitli bir odanın içine mi gizlersin? Yoksa şehrin üzerinde yükselen bir meydana mı koyarsın? Geçit burada açıktaydı çünkü halk onunla gurur duyuyordu."

Savrulan yağmurun içinden ilerlemeye devam ettiler. Bu yerde kutsal bir hava vardı ve, dürüst olmak gerekirse, Shallan'ın haklı olduğunu anlamasını sağlayan şey kısmen bu olmuştu.

"Mmmm," dedi Desen alçak sesle. "Onlar bir fırtına çıkarıyor."

"Yoksprenler mi?" diye fısıldadı Shallan.

"Bağlı olanlar. Onlar bir fırtına üretiyorlar."

Doğru. Görevi acildi; Shallan'ın böyle durup düşünmeye vakti yoktu. Araştırmaların başlamasını emredecekti ama Renarin'in gözlerini batıya doğru dikmiş olduğunu fark ederek durdu, bakışları dalgındı.

"Prens Renarin?" diye seslendi.

"Yanlış," diye fısıldadı. "Rüzgâr *yanlış yönden* esiyor. Batıdan doğuya... Ah, Yukarıdaki Yaradan. Bu korkunç."

Shallan onun bakışını takip etti ama hiçbir şey göremedi.

"Gerçekten de doğruymuş," dedi Renarin. "Dinmezfırtına."

"Neden bahsediyorsun?" diye sordu Shallan ses tonu karşısında bir ürperti hissederek.

"Ben..." Renarin ona baktı ve gözlerindeki suyu sildi, zırh eldiveni belinde asılı duruyordu. "Benim babamın yanında olmam gerekirdi. Savaşabilmem gerekirdi. Ama ben işe yaramazım."

Harika. Hem mızmız, *hem de* ürperticiydi. "Eh, baban sana bana yardım etmeni emretti, o yüzden derdin her neyse hallet. Hep beraber, hadi aramaya başlayalım."

"Ne arıyoruz, kuzen?" diye sordu köprücülerden biri olan Kaya.

Kuzen, diye düşündü Shallan. *Hoş*. Kızıl saç yüzündendi. "Bilmiyorum," diye cevap verdi. "Olağandışı, garip olan herhangi bir şey."

Ayrıldılar ve platoyu aramak için yayıldılar. İnadara'nın yanında, Shallan'a yardım etmek için küçük bir grup âlim ve ardent vardı, Dalinar'ın fırtınabekçilerinden biri de bunların arasındaydı. Shallan hepsi birkaç âlim, bir köprücü ve bir askerden oluşan ekipler gönderdi.

Renarin ve köprücülerin büyük bir kısmı onunla gelmekte ısrar ettiler. Shallan bu konuda şikâyet edemezdi, burası *hâlâ* bir savaş meydanıydı. Yerdeki bir yumrunun yanından geçti, büyük bir halkanın bir parçasıydı. Belki bu bir zamanlar alçak bir duvardı. Burası o zamanlar nasıl görünüyordu? Zihninin içinde resmini oluşturdu ve çizebilmeyi diledi. O kesinlikle gözünde canlandırmasına yardım ederdi.

Geçit nerede olurdu? Büyük olasılıkla ortada, o yüzden gittiği yön de orasıydı. Orada taştan büyük bir tepe buldu.

"Bu mu hepsi?" diye sordu Kaya. "Kaya sadece daha fazla."

"Bu tam olarak bulmayı umut ettiğim şey," dedi Shallan. "Açık havada olan her şey ya aşınıp giderdi, ya da kreme gömülürdü. Eğer biz işe yarar herhangi bir şeyler bulacaksak, içeride olacak."

"İçeride mi?" diye sordu köprücülerden bir tanesi. "Neyin içerisinde?"

"Binaların," dedi Shallan, kayaları arka tarafta bir kırışıklık bulana kadar yokladı. Renarin'e doğru döndü. "Prens Renarin, lütfen benim için bu kayayı öldürebilir misiniz?"

◆ ◆ ◆

Adolin karanlık odanın içinde küresini kaldırarak ışığını duvara tuttu. Gözyaşları sırasında açık havada geçen o kadar zamandan sonra, miğferine damlayan yağmurun *olmaması* garip geliyordu. Bu yerdeki küflü hava şimdiden nemlenmeye başlamıştı ve askerlerin ayak sesleri ve öksürüklerine rağmen, Adolin buranın fazlasıyla sessiz olduğunu hissediyordu. Bu kayalık mezarın içi, hemen dışarıdaki savaş meydanından millerce uzakta olmaktan farklı değildi.

"Nasıl bildiniz, komutanım?" diye sordu köprücü Skar. "Bu taş tepenin içinin boş olacağını nasıl tahmin ettiniz?"

"Çünkü bir keresinde çok zeki bir kadın, benden onun için bir kayaya saldırmamı istemişti," dedi Adolin.

Birlikte o ve adamları, şarkı söyleyen Parshendilerin arkalarını korumak için kullandıkları büyük kaya oluşumunun öbür tarafından dolaşmışlardı. Parekılıcı'nın birkaç hareketiyle, Adolin tepenin içine bir giriş açmıştı ve onun umut ettiği gibi içerisi boş çıkmıştı.

Tozlu odaların içinden ilerledi, kemiklerin ve bir zamanlar mobilyalar olabilecek kurumuş yıkıntıların yanından geçiyordu. Kremin binayı gömmesinden önce çürüyüp gitmişlerdi herhâlde. Bu uzun zaman önce bir tür halk binası mıydı? Ya da belki bir pazar yeri? Epey bir fazla oda vardı, pek çok kapı ağzında hâlâ bir zamanlar kapıların takılmış olduğu paslı menteşeler duruyordu.

Bin asker onunla birlikte binanın içinden ilerliyor, kesilmiş büyük mücevherleri olan fenerler taşıyorlardı; broamlardan beş kat daha büyüklerdi, gerçi bir yücefırtınadan beri bu kadar uzun zaman geçtiği için onların bile bazıları sönmeye başlamıştı.

Bin adam bu ürkütücü odaların içinden geçirmek için epey fazla bir sayıydı. Ama, eğer tamamen yanılmıyorsa, şimdi karşı duvara yaklaşmış olmaları gerekirdi; Parshendilerin tam arkasındaki duvara. Adamlarının bazıları yakınlardaki odalarda keşfe çıktılar ve onaylamayla geri döndüler. Bina burada bitiyordu. Adolin şimdi pencerelerin hatlarını görüyordu, yıllar içinde açıklıklardan içeri dökülen, duvarlardan aşağı akıp, yerlerde biriken kremle mühürlenmişlerdi.

"Pekâlâ," diye seslendi bölük komutanlarına ve onların yüzbaşılarına. "Hadi bu odaya ve hemen dışarıdaki koridora toplayabildiğimiz kadar çok kişiyi toplayalım. Ben bir çıkış deliği keseceğim. Yol açılır açılmaz, bizim dışarı fırlayıp o şarkı söyleyen Parshendilere saldırmamız gerekiyor.

"Birinci Bölük, siz iki tarafa yayılacak ve bu çıkışı koruyacaksınız. Sakın geri itilmeyin! Ben saldırıp dikkatleri üzerime çekmeye çalışacağım. Diğer herkes dışarı çıkacak ve yapabildikleri kadar hızla saldırıya katılacak."

Askerler başlarını salladılar. Adolin derin bir nefes aldı, sonra yüz plakasını indirdi ve duvarın yanına geldi. Binanın ikinci katındalardı ama Adolin dışarıdaki krem birikiminin onları yaklaşık olarak zemin seviyesine getireceğini tahmin ediyordu. Gerçekten de, dışarıdan hafif bir ses duyuyordu. Uğuldama, duvarın içinden çınlayarak geçiyordu.

Fırtınalar, Parshendiler *hemen buradaydı*. Kılıç'ını çağırdı, bölük komutanları askerlerinin hazır olduğu haberini verene kadar bekledi, sonra birkaç uzun kurdele şeklinde duvarı biçti. Savrulan darbelerle öbür tarafa doğru da kesti, sonra Zırh'lı omzuyla duvara bindirdi.

Duvar parçalandı ve dışarıya doğru düştü, taş bloklar şelale gibi dökülerek Adolin'den uzaklaşıyordu. Yağmur kuvvetle geri döndü. Yerden sadece birkaç ayak yüksekteydi ve hevesle iterek ıslak kaygan kayaların üzerine çıktı. Hemen sol tarafında, Parshendi yedek kuvvetleri ona arkalarını dönmüş olarak duruyorlardı, şarkılarına kendilerini kaptırmışlardı. Savaşın gürültüsü buradan neredeyse duyulmuyordu, o insanlık dışı şarkının omurgayı titreten sesi tarafından boğulmuştu.

Mükemmel. Yağmur ve şarkının sesi deliğin açılma gürültüsünü bastırmıştı. Askerler ellerinde ışıklarla ilkinden dışarı dökülmeye başlarken ikinci bir delik kesti. Üçüncü bir çıkış da açmaya başlamıştı ama bir bağrış duydu. Parshendilerden bir tanesi en sonunda onu fark etmişti. Bu bir dişiydi, o yeni formlarına bürünmüş hâldelerken, bu daha önce olduğundan daha belirgindi.

Parshendilere kadar olan kısa mesafeyi koşarak aştı ve kendisini saflarının arasına fırlattı, Kılıç'ını ölümcül bir şekilde savuruyordu. Cesetler yanmış gözlerle düşüp öl-

düler. Beş, sonra on. Askerleri de ona katıldılar, mızraklarını Parshendilere saplayarak o berbat şarkılarını susturuyorlardı.

Bu şok edici derecede kolaydı. Parshendiler şarkılarını gönülsüzlükle bırakıyor, translarından şaşkın ve halsiz olarak çıkıyorlardı. Savaşanları bunu koordinasyonsuz bir şekilde yapıyordu ve Adolin'in hızlı saldırısı onlara garip ışıltılı enerjilerini çağırmak için zaman tanımıyordu.

Bu uyuyan adamları öldürmek gibiydi. Adolin Pare'leriyle daha önce de pis iş yapmıştı. Hay Cehennem, Zırh ve Kılıç'la sıradan adamların karşısında savaş meydanına çıktığın her sefer pis iş yapıyordun, ellerinde sopalar olan çocukları katletsen de aynı şeydi. Ama bu daha da beterdi. Sık sık, tam Adolin onları öldürmeden önce kendilerine geliyor, gözlerini kırpıştırarak zihinleri açılır, sarsılarak uyanırlarken kendilerini karşılarında arkadaşlarını doğrayan bir Paredara yüz yüze buluyorlardı. Adolin yere ceset üstüne ceset devirirken o dehşet bakışları yakasını bırakmıyordu.

Onu bu türden kasaplığı sık sık yapmaya teşvik eden Heyecan neredeydi? Ona ihtiyacı vardı. Bunun yerine sadece mide bulantısı hissediyordu. Yanmış gözlerin ekşi dumanı yağmurun arasından yükseliyordu, Adolin yeni cesetlerden bir tarlanın ortasında dururken titredi ve tiksinti içinde Kılıç'ını düşürdü. Sise dönüşerek kayboldu.

Bir şeyler ona arkadan bindirdi.

Bir cesedin üzerinden yalpaladı, tökezlemişti ama düşmemişti, ve hızla döndü. Bir Parekılıcı göğsüne bindirerek göğüs plakasının üzerine parlayan çatlaklardan bir ağ yaydı. Bir sonraki darbeyi önkoluyla engelledi ve geriye çekilerek bir savaş duruşuna geçti.

Karşısında *o* duruyordu, yağmur Zırh'ından aşağı akıyordu. Adına ne demişti? Eshonai.

Miğferinin içinden Paredara sırıttı. İşte bunu yapabilirdi. Dürüst bir dövüş. Ellerini kaldırdı, yukarı doğru savururken Parekılıcı sislerden katılaştı ve Eshonai'nin saldırısını savrulan bir darbeyle savuşturdu.

Sağ ol, diye düşündü.

◆
◆ ◆

Dalinar Gallant'ı Roion'un platosuna giden köprünün üzerinden geri sürdü, yan tarafındaki kanlı bir yarayla ilgileniyordu. Aptal. O mızrağı görmesi gerekirdi. O kızıl yıldırımlara ve hızla değişen Parshendi savaşçı çiftlerine çok fazla odaklanmıştı.

İşin doğrusu senin artık yaşlı bir adam olduğun gerçeği, diye düşündü Dalinar bir hekimin yarasını inceleyebilmesi için atından aşağı kayarken. Belki ömürlerin ölçüsüyle değil, ne de olsa sadece ellilerindeydi, ama askerlerin ölçütüne göre kesinlikle yaşlıydı. Parezırhı olmadan yavaşlıyordu, zayıflıyordu. Öldürmek genç adamların işiydi, sadece yaşlı adamlar ilk önce düştükleri için bile olsa.

O lanetli yağmur gelmeye devam ediyordu, o yüzden de Navani'nin çadırlarından birinin altına girerek ondan kaçtı. Okçular Parshendilerin uçurumdan karşıya geçerek Roion'un geri çekilen askerlerini ezmelerine engel oluyordu. Dalinar okçuların yardımı sayesinde yüceprensin ordusunu kurtarmıştı, en azından yarısını, ama kuzey platonun tamamını kaybetmişlerdi. Roion at sürerek güvenliğe geliyordu, yaya bir Yüzbaşı Khal da tükenmiş hâlde onu takip ediyordu. General Khal'ın oğlu kendi

Zırh'ını giyiyordu ve Kral'ın Kılıcı'nı taşıyordu, neyse ki bunu Teleb'in ölümünden sonra cesedinden kurtarmışlardı.

Ölüsünü ve Zırh'ını ise geride bırakmak zorunda kalmışlardı. Bir o kadar kötü olanı, Parshendi şarkısı hiç hafiflemeden devam ediyordu. Kurtarılan askerlere rağmen, bu korkunç bir yenilgiydi.

Dalinar göğüs zırhını çözdü ve hekim ona tabure getirtirken bir homurdanmayla oturdu. Kadının bakımına katlandı, gerçi yaranın korkunç olmadığını biliyordu. Kötüydü, savaş meydanında her yara kötüydü, özellikle de kılıç koluna engel oluyorsa, ama Dalinar'ı öldürmeyecekti.

"Fırtınalar," dedi hekim. "Yüceprens, siz burada tamamen yara izlerinden oluşmuşsunuz. Omzunuzdan kaç kere yaralandınız?"

"Hatırlamıyorum."

"Kolunuzu nasıl hâlâ kullanabiliyorsunuz?"

"Antrenman ve eğitim."

"O öyle olmuyor..." diye fısıldadı hekim, gözleri kocaman açılmıştı. "Yâni... Fırtınalar adına..."

"Sen bir dikiş at," dedi Dalinar. "Evet, ben bugün savaş meydanından uzak duracağım. Hayır, zorlamayacağım. Evet, nutukların hepsini daha önce de duydum."

Zaten en başından hiç orada olmaması gerekirdi. Dalinar kendine artık savaşa girmeyeceğini söylemişti. Onun artık bir savaş beyi değil, bir politikacı olması gerekiyordu.

Ama arada bir, Karadiken'in dışarı çıkması gerekiyordu. Askerlerin buna ihtiyacı vardı. Fırtınalar, *kendisinin* buna ihtiyacı vardı. O...

Navani fırtına gibi çadıra girdi.

Çok geç. O küçük bir kaidenin üzerinde etraftaki suyu ışıldayan bir küre şeklinde toplayan bu çadırdaki fabrialının yanından geçerek, uzun adımlarla yanına gelirken Dalinar içini çekti. Su fabrialın yan taraflarındaki iki metal çubuk üzerinden akarak yere dökülüyor, sonra da çadırdan dışarıya giderek platonun kenarından aşağı akıyordu.

Başını kaldırarak tatsızca Navani'ye baktı, bileği taşını unutmuş bir acemi gibi fırçalanmayı bekliyordu. Onun yerine, Navani sağlam tarafındaki kolunu kavradı, sonra onu yakına çekti.

"Azar yok mu?" diye sordu Dalinar.

"Savaştayız," diye fısıldadı Navani. "Ve biz kaybediyoruz, değil mi?"

Dalinar okları azalmakta olan okçulara doğru baktı. Duymasınlar diye fazla yüksek sesle konuşmuyordu. "Evet." Hekim ona bir göz attı, sonra başını eğerek dikiş atmaya devam etti.

"Birinin sana ihtiyacı olduğu için sen savaşa girdin," dedi Navani. "Sen bir yüceprensin ve askerlerinin hayatlarını kurtardın. Neden benden kızgınlık bekliyorsun?"

"Çünkü sen sensin." Sağlam eliyle uzandı ve parmaklarını Navani'nin saçlarının içinden geçirdi.

"Adolin kendi platosunda kazandı," dedi Navani. "Oradaki Parshendiler dağıldı ve geri çekildi. Aladar tutunuyor. Roion yenildi ama biz hâlâ eşit gidiyoruz. O zaman

nasıl biz kaybediyoruz? Senin yüzünden bunun böyle olduğunu seçebiliyorum ama ben görmüyorum."

"Bir *eşitlik* bizim için bir yenilgi," dedi Dalinar. Onun birikmekte olduğunu hissedebiliyordu. Uzaklarda, batıda. "Eğer onlar o şarkıyı bitirirlerse, o zaman Rlain'in uyardığı gibi, son gelir."

Hekim yapabildiği kadarıyla bakımı bitirdi, yarayı sardı ve Dalinar'a bandajı sıkı tutacak olan gömleğini ve ceketini giyme izni verdi. Giyindiği zaman, Dalinar ayağa kalktı, komuta çadırına gidip, General Khal'dan bir durum raporu almaya niyetliydi. Roion'un çadırın içine dalmasıyla engellendi.

"Dalinar!" diye hızla gelerek onu kolundan kavradı uzun, kelleşen adam. Yaralı olandan. Dalinar yüzünü buruşturdu. "Dışarıda fırtına kapası bir katliam var! Biz öldük! Fırtınalar adına, öldük!"

Yakınlardaki okçular kımıldandılar, okları tükenmişti. Uçurumun karşısındaki platonun üzerinde kızıl gözlerden bir deniz toplanmıştı, karanlığın içinde yanan kömürler gibiydi.

Dalinar her ne kadar onu tokatlamak istiyor olsa da, bu bir yüceprense yapılacak şey değildi, histeriye kapılmış olan bir tanesine bile. Bunun yerine, Roion'u çekerek çadırdan çıkardı. Yağmur sırılsıklam üniformasının üzerine dökülürken buz gibi geliyordu, artık tam olarak bir fırtınaya dönmüştü.

"Kendini kontrol et, Berrakbey," dedi Dalinar sertçe. "Adolin kendi platosunda zafer kazandı. Her şey göründüğü kadar kötü değil."

"Bu şekilde sona ermemeli," dedi Yaradan.

Fırtına kapsın! Dalinar Roion'u iterek uzaklaştırdı ve uzun adımlarla platonun ortasına doğru yürüyerek, başını kaldırıp gökyüzüne baktı. "Bana cevap ver! Beni duyabiliyorsan söyle!"

"Duyuyorum."

Nihayet. Biraz ilerleme kaydetmişti. "Sen Yaradan mısın?"

"Olmadığımı söyledim, Şeref'in çocuğu."

"O zaman nesin sen?"

BEN IŞIĞI VE KARANLIĞI GETİRENİM. Ses daha gümbürtülü, daha uzak bir hâl aldı.

"Fırtınababa," dedi Dalinar. "Sen bir Elçi misin?"

HAYIR.

"O zaman bir spren ya da bir tanrı mısın?"

İKİSİ DE.

"Benimle konuşmanın amacı ne?" diye bağırdı Dalinar gökyüzüne doğru. "Ne oluyor?"

ONLAR BİR FIRTINA ÇAĞIRIYOR. BENİM ZIDDIM. ÖLÜMCÜL.

"Bunu nasıl durdururuz?"

DURDURAMAZSINIZ.

"Bir yolu olmak zorunda!"

BEN SİZE TEMİZLEYEN BİR FIRTINA GETİRİYORUM. O SİZİN CESETLERİNİZİ SÜPÜRÜP GÖTÜRECEK. YAPABİLECEĞİM TEK ŞEY BU.

"Hayır! Bizi terk etmeye *cüret edemezsin*!"

SEN BENDEN, TANRINDAN, TALEPTE Mİ BULUNUYORSUN?

"Sen benim tanrım değilsin. Sen *hiçbir zaman* benim tanrım değildin! Sen bir gölgesin, bir yalan!"

Uzaklardan uğursuz bir gök gürültüsü geldi. Yağmur Dalinar'ın yüzüne daha da sert vuruyordu.

ÇAĞRILIYORUM. GİTMEM GEREKLİ. BİR EVLAT İTAATSİZLİK EDİYOR. SEN DAHA BAŞKA GÖRÜ GÖRMEYECEKSİN, ŞEREF'İN ÇOCUĞU. SON BU.

ELVEDA.

"Fırtınababa!" diye haykırdı Dalinar. "Bir yolu olması gerek! Ben burada ölmeyeceğim!"

Sessizlik. Gök gürültüsü bile yoktu. İnsanlar Dalinar'ın etrafında toplanmıştı; askerler, kâtipler, haberciler, Roion ve Navani. Korkmuş insanlar.

"Bizi terk etme," dedi Dalinar sesi azalarak. "Lütfen..."

◆ ◆ ◆

Moash öne çıktı, yüz plakası yukarıda, yüzü acılıydı. "Kaladin?"

"Geceleri uyumama izin verecek olan seçimi yapmak zorundaydım, Moash," dedi Kaladin yorgunca, kralın bilinçsiz şeklinin önünde ayağa kalkarak. Tekrar açtığı yaralardan gelen kan, Kaladin'in çizmesinin etrafında bir havuz olmuştu. Başı dönüyor, ayakta kalabilmek için mızrağına yaslanmak zorunda kalıyordu.

"Sen onun güvenilir olduğunu söylemiştin," dedi Graves Moash'a doğru dönerek, sesi Parezırhı miğferinin içinde çınlıyordu. "Sen bana söz verdin, Moash!"

"Kaladin *güvenilir,*" dedi Moash. Sadece üçü, eğer kralı da sayarsan dördü, saraydaki yalnız bir koridorda duruyorlardı.

Bu ölmek için hüzünlü bir yer olurdu. Rüzgârdan uzak bir yer.

"Onun sadece biraz kafası karışık," dedi Moash öne adım atarak. "Bu hâlâ işe yarayacak. Sen kimseye söylemedin, değil mi Kal?"

Bu koridoru tanıyorum, diye fark etti Kaladin. *Bu tam da Beyazlı Suikastçı'yla dövüştüğümüz yer.* Sol tarafındaki duvara dizilmiş pencereler vardı, gerçi hafif yağmuru içeri sızdırmamak için kepenkleri kapalı tutuluyordu. Evet... Orada. Suikastçının duvarda kesip açtığı deliğin üzerine kapatılan tahtaları gördü. Kaladin'in siyahlığın içine düştüğü yerdi.

Yine buradaydı. Derin bir nefes aldı ve sağlam bacağının üzerinde yapabildiği kadarıyla dengesini sağladı, sonra mızrağını kaldırarak Moash'a doğrulttu.

Fırtınalar, bacağı acıyordu.

"Kal, kralın yaralı olduğu belli," dedi Moash. "Biz buraya kadar senin kan izini takip ettik. O şimdiden ölmüş sayılır."

Kan izi. Kaladin sulanmış gözlerini kırpıştırdı. Elbette. Düşünceleri gelmekte yavaştı. Buna dikkat etmiş olması gerekirdi.

Moash Kaladin'in birkaç ayak ilerisinde durdu, mızrakla kolay saldırı mesafesinin hemen ötesindeydi. "Ne yapacaksın, Kal?" diye azarladı Moash ona doğrultulmuş olan mızrağa bakarak. "Gerçekten de Köprü Dört'ün bir üyesine saldıracak mısın?"

"Sen görevine sırtını döndüğün anda Köprü Dört'ten ayrıldın," diye fısıldadı Kaladin.

"Ve sen farklı mısın?"

"Hayır, değilim," dedi Kaladin midesinin içinde bir boşluk hissederek. "Ama bunu değiştirmeye çalışıyorum."

Moash öne doğru bir adım daha attı ama Kaladin mızrağın ucunu yukarı kaldırarak Moash'ın yüzüne doğru tuttu. Arkadaşı tereddüt ederek, zırhı eldivenini korunmacı bir hareketle kaldırdı.

Graves öne ilerledi ama Moash onu elini sallayarak kovaladı, sonra Kaladin'e doğru döndü. "Bununla ne başaracağını düşünüyorsun, Kal? Eğer bizim önümüze çıkarsan, sen sadece kendini öldürteceksin ve kral yine de ölmüş olacak. Sen bu işi haklı bulmadığını bilmemi mi istiyorsun? Tamam. Sen denedin. Şimdi de yenildin ve savaşmanın bir anlamı yok. Mızrağı bırak."

Kaladin omzunun üzerinden göz attı. Kral hâlâ nefes alıyordu.

Moash'ın Zırh'ı tıngırdadı. Kaladin geri dönerek tekrar mızrağını kaldırdı. Fırtınalar... Şimdi kafası iyice zonklamaya başlamıştı.

"Ciddi söylüyorum, Kal," dedi Moash.

"Sen bana saldıracak mısın?" dedi Kaladin. "Yüzbaşına? *Arkadaşına*?"

"Bunu benim üstüme çevirmeye çalışma."

"Neden? Senin için hangisi daha önemli? Ben mi, yoksa önemsiz intikam mı?"

"O onları öldürdü, Kaladin," diye tersledi Moash. "O adi kral bozuntusu hayatta sahip olduğum tek aileyi öldürdü."

"Biliyorum."

"O zaman neden onu koruyorsun?"

"Bu onun suçu değildi."

"Böyle saçmalık..."

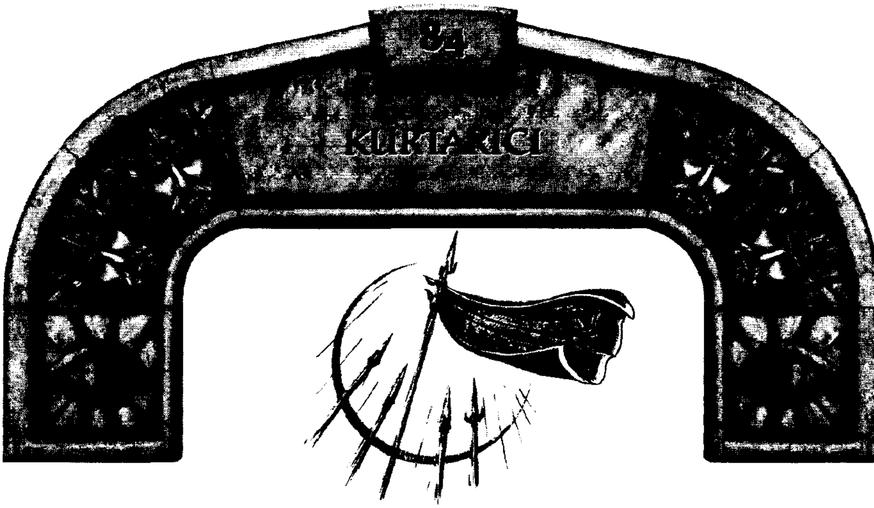
"Bu *onun suçu değildi*," dedi Kaladin. "Ama eğer öyle olsaydı bile ben burada olurdum, Moash! Bizim bundan daha iyi olmamız gerekiyor, senin ve benim. Bu... Bunu açıklayamıyorum, tam olarak değil. Bana güvenmen gerek. Geri çekil. Kral daha seni ya da Graves'i görmedi. Dalinar'a gideceğiz ve ben doğru adamı, ailenin ölümünün arkasındaki gerçek suçlu olan Roshone'u adaletin önüne çıkarmanı sağlayacağım.

"Ama Moash, biz bu türden adamlar *olmayacağız*. Karanlık koridorlarda cinayetler, kendimize bunun krallığın iyiliği için olduğunu söyleyerek, sadece ondan hoşlanmadığımız için sarhoş bir adamı öldürmek. Eğer ben bir adamı öldüreceksem, bunu güneş ışığında yapacağım ve bunu sadece başka hiçbir yol olmadığı için yapacağım."

Moash tereddüt etti. Graves tıngırdayarak tekrar yanına geldi ama Moash tekrar bir elini kaldırarak onu durdurdu. Kaladin'in gözlerinin içine baktı, sonra başını salladı. "Üzgünüm, Kal. Artık çok geç."

"Onu size vermem. Geri çekilmeyeceğim."

"Sanırım ben de çekilmeni istemezdim." Moash yüz plakasını çarparak kapattı, mühürlenirken yanları sisleniyordu.

945345342451949543263265291842966104231655631420348626529 181942181962032652934470425326229104529204103456531202610 702620295129212429561029534616213425293295

–Diyagram'dan, İkinci Tavan Pervanesi Kitabı: desen 15

Taş blok içeriye doğru kayarak Shallan'ın çıkarımını doğruladı. Yüzlerce yıldır girilmemiş, hatta görülmemiş olan bir binayı açmışlardı. Renarin Shallan'ın öne çıkması için açtığı delikten geriye çekildi. İçeriden gelen hava bayat, küf kokuluydu.

Renarin Kılıç'ını bıraktı ve, garip bir şekilde, bir rahatlamayla nefesini verdi ve binanın dış duvarına dayanarak dinlendi. Shallan içeri girmek için hareketlendi ama ilk önce binanın güvenliğini kontrol etmek için köprücüler önüne geçti, safir fenerlerini kaldırdılar.

Işık görkemi aydınlattı.

Shallan'ın nefesi boğazına takıldı. Büyük daire şeklindeki oda saraylara ya da tapınaklara yakışırdı. Mozaik bir fresk muhteşem sahneler ve göz kamaştırıcı renklerle duvarları ve zemini kaplıyordu. Zırhlı şövalyeler girdaplanan mavi ve kırmızı gökyüzünün önünde duruyordu. Hayatın her alanından insanlar her türlü ortamda resmediliyordu, her biri türlü türlü canlı renkli taşlarla imal edilmişti. Bütün dünyayı tek bir odanın içine sığdıran bir şaheserdi.

Bir şekilde geçide zarar verebileceğinden endişe ettiği için, Shallan taşları Renarin'e bir kapı ağzını işaret ettiğini umduğu bir karışıklıktan kestirmişti ve görünüşe göre haklıydı. Delikten içeriye girdi ve dairesel odanın içinde dönen bir yol izleyerek, sessizce zemin freskindeki kısımları saydı. On ana kısım vardı, tıpkı on şövalye tarikatı, on krallık, on halk olduğu gibi. Ve sonra, birinci ve onuncu krallığı temsil eden kısımların arasında, daha dar on birinci bir bölüm vardı. Bu uzun bir kuleyi betimliyordu. Urithiru.

Shallan geçidi bulmuştu. Ve bu sanat eseri! Bu nasıl bir güzellikti. Nefes kesiciydi.

Hayır, şimdi sanata hayran olmanın zamanı değildi. Büyük zemin mozaiği merkezin etrafında dönüyordu ama tüm şövalyelerin kılıçları duvardaki aynı bölgeyi işaret ediyordu, o yüzden Shallan da o tarafa doğru yürüdü. Buradaki her şey mükemmel bir şekilde korunmuş gibi görünüyordu, hâlâ sönük mücevherlerin durduğu duvarlardaki lambalar bile.

Duvarda, taşların içine yerleştirilmiş metal bir disk buldu. Bu çelik miydi? Uzun terk edilmişliğine rağmen paslanmamış ya da hatta kararmamıştı bile.

"Geliyor," diye ilan etti Renarin odanın öbür ucundan, alçak sesi kubbeli alanda yankılandı. Fırtınalar, bu oğlan sinir bozucuydu, özellikle de dışarıdaki uluyan fırtına ve platoyu döven yağmurun sesleri tarafından eşlik edildiği zaman.

Berrakhanım İnadara ve birkaç âlim geldiler. Odaya girdikleri zaman nefesleri kesildi ve sonra freski incelemek için koştururken birbirlerini dinlemeden konuşmaya başladılar.

Shallan duvarın içine yerleştirilmiş olan garip diski inceledi. On uçlu bir yıldız şeklindeydi ve doğrudan merkezinde ince bir yarık vardı. *Burayı Parlayanlar çalıştırabiliyordu,* diye düşündü. *Ve Parlayanlar'da olup, başka hiç kimsede olmayan şey neydi?* Pek çok şey, ama o yarığın şekli Shallan'a neden Yeminkapısı'nı sadece onların çalıştırabildiği konusunda oldukça iyi bir tahmin veriyordu.

"Renarin, buraya gel," dedi Shallan.

Oğlan ona doğru yürüdü.

"Shallan," dedi Desen uyarırcasına. "Zaman çok kısa. Onlar Dinmezfırtına'yı çağırdı. Ve... Ve başka bir şey daha var, öbür yönden geliyor. Bir yücefırtına olabilir?"

"Gözyaşları'ndayız," dedi Shallan çelik diskin hemen yanındaki duvarı pürüzlendirmiş olan Desen'e bakarak. "Yücefırtına olmaz."

"Yine de bir tane geliyor. Shallan, onlar birlikte varacaklar. İki fırtına geliyor, iki yönden de bir tane. *Tam burada* birbirleriyle çarpışacaklar."

"Sanırım onlar, hani belki, birbirlerini yok etmezler mi?"

"Birbirlerini besleyecekler," dedi Desen. "Tepeleri denk gelecek şekilde çarpışan iki dalga gibi... Bu dünyanın hiçbir zaman görmediği bir fırtına yaratacak. Taşlar parçalanacak, platoların kendileri bile yıkılabilir. Çok kötü olacak. Çok çok kötü."

Shallan yürüyerek yanına gelmiş olan İnadara'ya baktı. "Ne dersin?"

"Ben ne diyeceğimi bilmiyorum, Berrakhanım," dedi İnadara. "Siz bu yer konusunda haklı çıktınız. Ben... Ben artık kendime neyin doğru, neyin yanlış olduğunu yargılayacak kadar güvenmiyorum."

"Orduları bu platonun üzerine çıkarmak zorundayız," dedi Shallan. "Parshendileri yenseler bile, biz bu geçidi çalıştıramadığımız sürece ölüme mahkûmlar."

"Bu hiç de bir geçide *benzemiyor,*" dedi İnadara. "Ne yapacak? Duvarın üstünde bir kapı mı açacak?"

"Bilmiyorum," dedi Shallan, Renarin'e bakarak. "Parekılıcı'nı çağır."

Bunu yaptı ve Kılıç belirirken yüzünü buruşturdu. Shallan içinden gelen bir hisle duvardaki anahtar deliğine benzeyen yarığa işaret etti. "Bak bakalım o metali Kılıç'ınla çizebilecek misin. Çok dikkatli ol. Eğer yanılmışsam, Yeminkapısı'nı mahvetmek istemeyiz."

Renarin yaklaştı ve bir eliyle silahı yukarısından da tutarak dikkatlice Kılıç'ın ucunu anahtar deliğinin etrafındaki metale dayadı. Kılıç kesmeyince homurdandı. Biraz daha güçlü denedi ve metal Kılıç'a direndi.

"Aynı malzemeden yapılmış!" dedi Shallan heyecanlanmaya başlayarak. "Ve o yarığın şekli bir Kılıç girebilirmiş gibi görünüyor. Silahı çok yavaşça içeri sokmaya çalış."

Renarin dediğini yaptı ve uç yarıktan içeri girerken, anahtar deliğinin tamamının şekli değişti, metal Renarin'in Parekılıcı'nın şekline uymak için akmıştı. İşe yarıyordu! Silahı yerleştirdi ve dönerek odada etraflarına bakındılar. Hiçbir şey değişmiş gibi görünmüyordu.

"O bir şey yaptı mı?" diye sordu Renarin.

"Yapmış olması gerek," dedi Shallan. Belki bir kapının kilidini açmışlardı. Ama kapı tokmağının eşleniğini nasıl çevireceklerdi?

"Yüceleydi Navani'nin yardımına ihtiyacımız var," dedi Shallan. "Daha da önemlisi, herkesi buraya getirmemiz gerekiyor. Asker, köprücüler, gidin! Koşun ve Dalinar'a ordularını bu platonun üzerinde toplamasını söyleyin. Ona deyin ki, eğer yapmazsa ölecekler. Siz âlimlerin geri kalanı, biz de kafa kafaya verecek ve bu fırtına kapası şeyin nasıl çalıştığını bulacağız."

◆ ◆ ◆

Adolin fırtınanın içinde dans ediyor, Eshonai'yle karşılıklı darbeler indiriyordu. O iyiydi, gerçi Adolin'in tanıdığı duruşlar kullanmıyordu. İleri geri kaçınıyor, Kılıç'ıyla Adolin'i yokluyordu, gümbürdeyen bir yıldırım gibi fırtınanın içinden atılıyordu.

Adolin onu takip etti, Parekılıcı'nı savurarak onu gerilemeye zorladı. Bir düello. Adolin bir düelloyu kazanabilirdi. Bir fırtınanın ortasında bile, bir canavarın karşısında bile, bu onun *yapabileceği* bir şeydi. Onu savaş meydanı boyunca gerileterek ordusunun bu savaşa katılmak için uçurumu geçtiği yerin yakınına doğru götürdü.

Onu kımıldatması zordu. Adolin bu Eshonai'yle sadece iki kere karşılaşmıştı ama onu dövüşme tarzı sayesinde tanıdığını hissediyordu. Onun kan dökmeye hevesli olduğunu hissediyordu. Öldürme arzusunu. Heyecan. Adolin Heyecan'ı kendi içinde hissetmiyordu. Onun içinde hissediyordu.

Etrafında, Parshendiler kaçıyor ya da Adolin'in askerleri bastırırken ekipler hâlinde savaşıyorlardı. Askerler tarafından yere yatırılmış, debelenerek uzaklaşmaya çalışırken karnı deşilmekte olan bir Parshendi'nin yanından geçti. Su ve kan platonun üzerine saçıldı, gök gürültülerinin arasından hummalı bağrış sesleri geliyordu.

Gök gürültüleri. Batıdan geliyorlardı. Adolin o yöne doğru bir bakış attı ve neredeyse konsantrasyonunu kaybediyordu. Güçlendiğini görebiliyordu, rüzgâr ve yağmur girdaplanarak kızıl ışıklarla yanıp sönen devasa bir sütuna dönüşüyordu.

Eshonai silahını savurdu ve Adolin geri dönerek darbeyi önkoluyla karşıladı. Zırh'ının o kısmı zayıflamaya başlıyordu, çatlaklardan Fırtınaışığı sızıyordu. Darbenin üstüne doğru adım attı ve kendi Kılıç'ını tek eliyle Eshonai'nin yan tarafına savurdu. Ödülü bir homurdanma oldu. Ama Eshonai devrilmedi. Geriye bile çekilmemişti. Kılıç'ını kaldırdı ve bir kere daha Adolin'in önkoluna gömdü.

Oradaki Zırh bir ışık ve erimiş metal patlamasıyla kırıldı. Fırtınalar. Adolin kolunu geri çekerek zırh eldivenini yere düşmesi için bırakmak zorunda kalmıştı, şimdi

destek almak için Zırh'a bağlı olmadığından fazla ağırdı. Açığa çıkan teninde esen rüzgâr ürkütücü derecede kuvvetliydi.

Biraz daha, diye düşündü Adolin kaybettiği Zırh parçasına rağmen geriye çekilmeyerek. Parekılıcı'nı iki eliyle kavradı, biri et, biri metal, ve bir dizi darbeyle öne doğru indirdi. Rüzgârduruşu'ndan çıktı. Artık savrulan darbelerin görkemi işine yaramazdı. Adolin'in Alevduruşu'nun hummalı öfkesine ihtiyacı vardı. Sadece güç için de değil, Eshonai'ye göstermek zorunda olduğu şey için.

Eshonai hırlayarak geri çekilmeye zorlandı. "Sizin devriniz bitti, kasap," dedi miğferinin içinden. "Bugün, vahşetiniz size karşı dönüyor. Bugün, soykırım bizden size dönüyor."

Biraz daha.

Adolin bir saldırı patlamasıyla üstüne bastırdı, sonra gevşeyerek ona bir açıklık verdi. Eshonai anında bunu kullanarak, Kılıç'ını daha önceki bir darbe yüzünden Işık sızdırmakta olan miğferine doğru savurdu. Evet, o Heyecan'a kendisini tamamen kaptırmıştı. Bu ona enerji ve güç veriyordu ama pervasızlığa itiyordu. Etrafına dikkat etmemeye.

Adolin başına darbeyi aldı ve tökezledi. Eshonai neşeyle güldü ve tekrar vurmak için hareketlendi.

Adolin öne doğru atıldı ve omzu ile başını Eshonai'nin göğsüne bindirdi. Bunun kuvvetinden miğferi patladı ama numarası işe yaramıştı.

Eshonai uçurumun ne kadar yakınında olduklarını fark etmemişti.

İtişi onu platonun kenarından aşağı attı. Eshonai'nin paniğini hissetti, açık siyahlığın içine doğru düşerken bağırdığını duydu.

Ne yazık ki, patlayan miğfer Adolin'i bir an için kör etmişti. Tökezledi ve bir ayağını yere koyduğu zaman sadece boş havaya bastı. Yalpaladı, sonra uçurumun karanlığına doğru düştü.

Zamansız bir an boyunca, hissettiği tek şey panik ve korkuydu, düşmediğini fark edene kadar donuk bir sonsuzluk geçmişti. Görüşü açıldı ve önündeki açık ağıza baktı, yağmur perdeler hâlinde her tarafa düşüyordu. Sonra omzunun üzerinden geriye baktı.

İki köprücünün Zırh'ının çelik örgü eteğini kavramış ve onu kenardan geri çekmek için mücadele ettikleri yere. Homurdanarak kaygan metale yapışmışlardı, Adolin'le birlikte çekilmemek için ayaklarını taşlara saplayarak sıkı sıkı tutuyorlardı.

Başka askerler de belirdi, yardım etmek için koşturdular. Elleri Adolin'i belinin etrafından ve omuzlarından kavradı ve birlikte onu hiçliğin kıyısından geriye çektiler; sonunda Adolin dengesini tekrar sağlayabilene ve tökezleyerek uçurumdan uzaklaşana kadar.

Askerler tezahürat yaptı ve Adolin de tükenmiş bir şekilde kahkaha attı. Köprücülere doğru döndü, Skar ve Drehy. "Sanırım, sizin bana ayak uydurup uyduramayacağınızı merak etmeme gerek yok," dedi.

"O bir şey değildi," dedi Skar.

"Evet," diye ekledi Drehy. "Şişman açıkgözleri kaldırması kolay. Sen bir de köprüyü dene."

Adolin sırıttı, sonra zırhsız eliyle yüzündeki suyu sildi. "Bakın bakalım miğferimin ya da önkol zırhımın bir parçasını bulabilecek misiniz. Eğer bir tohum bulabilirsek, Zırh'ı tekrar büyütmek daha hızlı olacak. Zırh eldivenimi de alın, mümkünse."

İkili başlarıyla onayladılar. Gökyüzündeki o kırmızı yıldırımlar artıyordu ve o dönen karanlık yağmur sütunu büyüyor, dışarıya doğru genişliyordu. Bu... Bu hiç de iyiye bir işaretmiş gibi *görünmüyordu.*

Ordunun geri kalanında neler olduğu hakkında daha net bilgilere ihtiyacı vardı. Köprüden karşıya geçerek merkez platoya geldi. Babası neredeydi? Aladar ve Roion'un cephelerinde neler oluyordu? Shallan keşif turundan geri dönmüş müydü?

Burada merkez platoda her şey karmakarışık gibi görünüyordu. Güçlenen rüzgârlar çadırları paralıyordu ve bazıları yıkılmıştı. İnsanlar bir oraya, bir buraya koşturuyordu. Adolin kalın bir pelerin giymiş bir şekil fark etti, yağmurun içinde uzun adımlarla maksatlı bir şekilde yürüyordu. Bu adam ne yaptığını bilen birisiymiş gibi görünüyordu. Adolin yanından geçerken kolunu yakaladı.

"Babam nerede?" diye sordu. "Ne emirler götürüyorsun?"

Pelerinin kapüşonu düştü ve adam Adolin'e biraz fazla büyük, fazla yuvarlak olan gözlerle bakmak için döndü. Kel bir baş. Pelerinin altında ince, gevşek kıyafetler.

Beyazlı Suikastçı.

◆
◆ ◆

Moash öne çıktı ama Parekılıcı'nı çağırmadı.

Kaladin mızrağıyla saldırdı ama boşunaydı. Geri kalan gücü onu ayakta tutmaya ancak yetiyordu. Mızrağı Moash'ın miğferinden sekti ve eski köprücü bir yumruğunu silahın üzerine indirerek tahtayı parçaladı.

Kaladin yalpalayarak durdu ama Moash'ın işi bitmemişti. Öne adım attı ve zırhı bir yumruğunu Kaladin'in karnına gömdü.

Kaladin'in nefesi kesildi, içinde bir şeyler *kırılırken* iki büklüm oldu. O imkânsız kuvvetli yumruğun önünde kaburgalar dallar gibi kırılmıştı. Kaladin öksürerek Moash'ın Zırh'ının üzerine kan kustu, sonra arkadaşı yumruğunu çekerek geri adım atarken inledi.

Kaladin soğuk taş zemine yığıldı, her şey sallanıyordu. Gözleri yuvalarından fırlayıp gidecekmiş gibi hissediyordu ve titreyerek kırık göğsünün etrafında kıvrıldı.

"Fırtınalar." Moash'ın sesi uzaktı. "Niyetlendiğimden daha sert bir darbe oldu."

"Sen yapman gerekeni yaptın," dedi Graves.

Ah... Fırtınababa... Acı...

"Şimdi ne olacak?" Moash.

"İşi bitireceğiz. Kralı bir Parekılıcı'yla öldüreceğiz. Umarım ki hâlâ suikastçı gibi görünür. O kan izleri sorun. İnsanların soru sormalarına neden olabilir. İşte, şu tahtaları keseyim de geçen seferki gibi duvardan girmiş gibi görünsün."

Soğuk hava. Yağmur.

Bağrışlar? Çok uzaklarda? Kaladin o sesi tanıyordu...

"Syl?" diye fısıldadı Kaladin dudaklarında kanla. "Syl?"

Hiçbir şey.

"Ben artık... Artık koşamayıncaya kadar koştum," diye fısıldadı Kaladin. "Yarışın... sonu."

Ölümden önce yaşam.

"Bunu ben yapacağım," dedi Graves. "Bu yükü ben taşıyacağım."

"Bu benim hakkım!" dedi Moash.

Gözlerini kırpıştırdı, bakışları hemen yanındaki kralın bilinçsiz bedeninin üzerine gelmişti. O hâlâ nefes alıyordu.

Kendilerini koruyamayanları ben koruyacağım.

Neden bu seçimi yapmasının gerektiği şimdi mantıklı olmuştu. Kaladin dönerek dizlerinin üzerine geldi. Graves ve Moash tartışıyordu.

"Onu korumam gerek," diye fısıldadı Kaladin.

Neden?

"Eğer ben sadece..." Öksürdü. "Eğer ben sadece... Hoşlandığım kişileri korursam, bunun anlamı benim aslında doğru olan şeyi yapmayı umursamadığım olur." Eğer bunu yaparsa, sadece kendi işine gelen şeyleri umursamış olurdu.

O korumak değildi. O bencillikti.

Zorlanarak, acı içinde, Kaladin bir ayağını kaldırdı. Sağlam ayağını. Kan tükürerek kendisini yukarı doğru kaldırdı ve Elhokar ile suikastçıların arasında yalpalayarak ayağa kalktı. Titreyen parmaklarla kemerini yokladı ve, iki denemeden sonra, bıçağını çıkardı. Acı gözyaşlarından kurtulmak için gözlerini kıstı ve bulanık görüşünün içinden iki Paredarın ona bakmakta olduğunu gördü.

Moash yavaşça yüz plakasını kaldırarak afallamış yüz ifadesini ortaya çıkardı. "Fırtınababa... Kal, sen nasıl ayakta duruyorsun?"

Şimdi mantıklı olmuştu.

İşte o yüzden geri gelmişti. Bu Tien içindi, Dalinar içindi ve doğru olan şey içindi; ama en çok, insanları korumak içindi.

Kaladin'in olmak istediği adam buydu.

Kaladin bir ayağını geriye çekti, topuğu krala dokunuyordu, bir savaş duruşuna girdi. Sonra elini önünde kaldırdı, bıçak elindeydi. Eli gök gürültüsünden sarsılan bir çatı gibi titriyordu. Moash'ın gözlerinin içine baktı.

Zayıflıktan önce güç.

"Onu. Size. *Vermeyeceğim.*"

"İşi bitir, Moash," dedi Graves.

"Fırtınalar adına," dedi Moash. "Gerek yok. Ona baksana. O karşı koyamaz."

Kaladin kendini bitik hissediyordu. En azından ayağa kalkmıştı.

Bu sondu. Yolculuk gelmiş ve geçmişti.

Bağrışlar. Kaladin şimdi bunu duydu, sanki daha yakındaydı.

O *benim*! dedi dişi bir ses. *Onu ben alıyorum.*

O YEMİNİNE İHANET ETTİ.

"O çok fazla şey gördü," dedi Graves Moash'a. "Eğer bugün yaşarsa, bize ihanet edecek. Sözlerimin doğru olduğunu sen de biliyorsun, Moash. Öldür onu."

Bıçak Kaladin'in parmaklarından kayarak tangırtıyla yere düştü. Tutmak için fazla zayıftı. Kolu düşerek yanına indi ve hançere bakakaldı, sersemlemişti.

Umurumda değil.

O SENİ ÖLDÜRECEK.

"Üzgünüm, Kal," dedi Moash öne çıkarak. "En başından hızla bitirmem gerekirdi."

Sözler, Kaladin. Bu Syl'in sesiydi. *Sözler'i söylemek zorundasın*!

BUNU YASAKLIYORUM.

SENİN İZNİN GEREKMEZ! diye bağırdı Syl. EĞER O SÖZLER'İ SÖYLERSE BANA ENGEL OLAMAZSIN! SÖZLER, KALADİN! SÖYLE!

Kaladin kanlı dudaklarla fısıldadı. "Doğrusu bu olduğu sürece, nefret ettiklerimi bile koruyacağım."

Moash'ın ellerinde bir Parekılıcı belirdi.

Uzak bir gümbürdeme. Gök gürültüsü.

SÖZLER KABUL EDİLDİ, dedi Fırtınababa gönülsüz bir şekilde.

"Kaladin!" Syl'in sesi. "Elini uzat!" Etrafında hızla dönmeye başladı, bir anda ışıktan bir kurdele şeklinde görünür olmuştu.

"Yapamıyorum..." dedi Kaladin, tükenmişti.

"Elini uzat!"

Titreyen bir elle uzandı. Moash tereddüt etti.

Duvardaki açıklıktan içeriye rüzgâr esti ve Syl'in ışıktan kurdelesi sise dönüştü, sık sık büründüğü bir şekildi. Gümüş sisti, genişleyerek Kaladin'in önünde toplandı, elinin içine doğru uzadı.

Sisin içinden parlayan, ışıltılı bir Parekılıcı ortaya çıktı, keskin metal kısmı boyunca girdaplı desenlerden canlı mavi bir ışık yayılıyordu.

Kaladin sanki ilk defa uyanırmış gibi derin bir nefes çekti. Koridor boyunca giden lambaların her biri sönerken bütün hol karanlığa gömüldü.

Bir an için karanlığın içinde durdular.

Sonra Kaladin Işık'la *patladı*.

Bedeninden fışkırıyor, onun karanlığın içindeki alevli beyaz bir güneş gibi parlamasına neden oluyordu. Moash gözlerini gölgelemek için bir elini kaldırarak geriledi, beyaz ışıltının altında yüzü solgundu.

Acı, sıcak bir gündeki sis gibi buharlaşıp gitti. Kaladin'in parlayan Parekılıcı üzerindeki kavrayışı sıkılaştı, yanında Graves ve Moash'ınkilerin donuk göründüğü bir silahtı. Koridor boyunca birer birer kepenkler patlayarak açıldı, rüzgârlar çığlık atarak koridoru doldurdu. Kaladin'in arkasındaki zeminde kırağı kristalleri oluştu, ondan geriye doğru büyüyordu. Kırağıdan bir rün oluştu, şekli neredeyse kanatlara benziyordu.

Graves çığlık attı, kaçmak için acelesinden düşmüştü. Moash gözlerini Kaladin'e dikerek geriye çekildi.

"Parlayan Şövalyeler geri döndü," dedi Kaladin alçak sesle.

"Çok geç!" diye bağırdı Graves.

Kaladin kaşlarını çattı, sonra krala bir göz attı.

"Diyagram bundan bahsetmişti," dedi Graves koridordan geri geri kaçarak. "Biz ıskaladık. Biz tamamen ıskaladık! Biz sadece seni Dalinar'dan ayrı tutmaya odaklanmıştık, hareketlerimizin seni dönüşmeye zorlayabileceği şeylere değil!"

Moash Graves'den tekrar Kaladin'e baktı. Sonra kaçtı, döner ve koridor boyunca koşarak kaybolurken Zırh'ı tıngırdıyordu.

Kaladin, Syl'in sesi kafasının içinde konuştu. *Bir şeyler hâlâ çok yanlış. Bunu rüzgârlardan hissedebiliyorum.*

Graves deli gibi kahkaha atıyordu.

"Beni Dalinar'dan ayrı tutmak mı?" diye fısıldadı Kaladin. "Onu neden umursasınlar?"

Dönerek doğuya doğru baktı.

Ah hayır...

Ama gezgin kim, başıboş taş, hiç mantıklı görünmeyen kişi? Ben onda gizli olan anlamlara bir an için bakıyorum ve dünya önümde açılıyor. Ürkerek geri çekiliyorum. İmkânsız. Değil mi?

–Diyagram'dan, Batı Duvarı Harikalar İlahisi: Paragraf 8 (Adrotagia'nın notu: Bu Mraize'den bahsediyor olabilir mi?)

"Kapıyı açıp açamayacağını bile söylemedi mi?" diye sordu Dalinar uzun adımlarla komuta çadırına doğru ilerlerken. Yağmur etrafındaki zemini dövüyordu, o kadar yoğundu ki artık Navani'nin fabrial ışıldaklarının parıltısıyla rüzgârın savurduğu su dalgalarını birbirlerinden ayırt etmek mümkün değildi. Çok uzun süre önce sığınak bulmuş olması gerekirdi.

"Hayır, Berrakbey," dedi köprücü Peet. "Ama o bizim üstümüze gelen şey karşısında duramayacağımızda ısrarlıydı. İki yücefırtına."

"Nasıl *iki tane* olabilir?" diye sordu Navani. Sağlam bir pelerin giymişti ama yine de sırılsıklamdı, şemsiyesi uzun zaman önce uçup gitmişti. Dalinar'ın öbür tarafında sakal ve bıyığı sudan sarkmış olan Roion yürüyordu.

"Bilmiyorum, Berrakhanım," dedi Peet. "Ama o öyle dedi. Bir yücefırtına ve başka bir şey. Bir Dinmezfırtına demişti. Bunların tam burada çarpışmalarını bekliyor."

Dalinar yüzünü asarak düşündü. Komuta çadırı hemen ilerideydi. İçeride saha komutanlarıyla konuşacaktı ve...

Komuta çadırı titredi, sonra da bir rüzgâr patlamasıyla yerinden söküldü. İpleri ve kazıkları arkasından sürükleyerek Dalinar'ın hemen yanından uçup gitti, neredeyse dokunabileceği kadar yakındı. Bir zamanlar çadırın içinde olan bir düzine fenerin ışığı platonun üzerine saçılırken Dalinar küfretti. Askerler ve kâtipler koşturarak, yağmur ve rüzgâr onlara el koymadan önce haritaları ve kâğıt sayfalarını kapmaya çalıştı.

"Fırtına kapsın!" dedi Dalinar güçlü rüzgâra sırtını dönerek. "Benim bir durum raporuna ihtiyacım var!"

"Komutanım!" Saha komutanlarının başı Komutan Cael koşarak yaklaştı, karısı Apara da onu takip ediyordu. Cael'in giysileri büyük ölçüde kuruydu ama bu hızla değişiyordu. "Aladar platosunda kazandı! Az önce Apara size bir haber yazıyordu."

"Öyle mi?" Yaradan o adamı kutsasın. Başarmıştı.

"Evet, komutanım," dedi Cael. Yağmur ve rüzgâr yüzünden bağırmak zorunda kalıyordu. "Yüceprens Aladar şarkı söyleyen Parshendiler'in kolaylıkla öldüğünü, öldürülmeye direnmediklerini söylüyor. Geri kalanları dağılmış ve kaçmış. Roion'un platosu yenilmiş olsa bile, savaşı biz kazandık!"

"Öyleymiş gibi görünmüyor," diye bağırarak karşılık verdi Dalinar. Sadece dakikalar önce, yağmur hafifti. Durum hızla daha da kötüye gidiyordu. "Derhâl Aladar'a, oğluma ve General Khal'a emirler gönderin. Güney doğuda tamamen dairesel bir plato var, kuvvetlerimizin tamamının yaklaşan bir fırtınaya karşı hazırlanmak için hemen oraya gitmelerini istiyorum."

"Emredersiniz, komutanım!" dedi Cael yumruğu ceketinde selam vererek. Ancak öbür eliyle Dalinar'ın omzunun üzerinden geriyi işaret etti. "Komutanım, siz *onu* gördünüz mü?"

Dalinar dönerek batıya doğru baktı. Kırmızı ışıklar yanıp sönüyor, tekrar tekrar yıldırımlar düşüyordu. Orada bir şeyler birikirken gökyüzünün kendisi bile kasılıyormuş gibi görünüyordu, hızla dışarıya doğru genişleyen girdaplı bir fırtınaydı.

"Yukarıdaki Yaradan..." dedi Navani.

Yakınlarda başka bir çadır sallandı, kazıkları yerinden çıkmıştı. "Çadırları bırak, Cael," dedi Dalinar. "Herkesi harekete geçir. *Hemen*. Navani, Berrakhanım Shallan'a git. Yapabilirsen ona yardım et."

Subay fırlayıp gitti ve emirler bağırmaya başladı. Navani de onunla giderek karanlığın içinde kayboldu ve bir manga asker de korumak için peşinden koşturdu.

"Ya ben, Dalinar?" diye sordu Roion.

"Senin askerlerinin başına geçmen ve güvenliğe giderken onlara önderlik etmen gerek," dedi Dalinar. "Eğer öyle bir şey bulunabiliyorsa."

O yakınlarındaki çadır tekrar sallandı. Dalinar kaşlarını çattı. Rüzgârla birlikte hareket ediyormuş gibi görünmüyordu. Ve o... Bağrışma mıydı?

Bir çatırtıyla çadırın kumaşlarının arasından Adolin fırladı ve sırt üstü yerdeki taşların üzerinde kaydı, Zırh'ından Işık akıyordu.

"Adolin!" diye bağırdı Dalinar oğluna doğru koşarken.

Genç adamın Zırh'ının birkaç parçası eksikti. Sıkılmış dişlerle başını kaldırdı, burnundan kan akıyordu. Bir şeyler söyledi ama bu rüzgârda kaybolmuştu. Miğferi gitmişti, sol kolçağı gitmişti, göğüs plakası neredeyse parçalanacak kadar çatlaktı, sağ bacağı açıktaydı. Bir Paredara böyle bir şeyi kim yapabilirdi?

Dalinar cevabı anında buldu. Adolin'i kucakladı ama yıkılmış çadıra doğru bakıyordu. Çadır fırtınayla savruluyordu ve kopup giderken, bir adam yürüyerek yanından geçti, üzerinden kıvrımlı Fırtınaışığı iplikçikleri yükseliyordu. O yabancı yüz hatları, yağmur tarafından bedenine yapıştırılmış olan tamamıyla beyaz giysiler, eğilmiş, saçsız bir baş, Fırtınaışığı'yla parlayan gözleri gizleyen gölgeler.

 Gavilar'ın katili. Szeth, Beyazlı Suikastçı.

⁂

Shallan dairesel odanın duvarlarındaki yazıları inceliyor, telaşla Yeminkapısı'nı çalıştırmak için bir yol arıyordu.

Bunun işe yaraması gerekiyordu. *Yaramak zorundaydı.*

"Bunların hepsi Şafakdili'nde," dedi İnadara. "Ben hiçbir şey anlayamıyorum."

Anahtar Parlayan Şövalyeler.

Renarin'in Kılıç'ının yeterli olması gerekmez miydi? "Desen ne?" diye fısıldadı.

"Mmm..." dedi Desen. "Belki çok yakında olduğun için göremiyorsundur? Harap Ovalar gibi?"

Shallan tereddüt etti, sonra doğruldu ve Parlayan Şövalyeler ile krallıklarının betimlemelerinin buluştuğu yer olan odanın ortasına doğru yürüdü.

"Berrakbey Renarin? Bir şey mi oldu?" diye sordu İnadara. Genç prens dizlerinin üzerine çökmüş ve duvarın dibinde büzülmüştü.

"Görebiliyorum," diye cevap verdi Renarin hararetle, sesi odanın içinde yankılanıyordu. Freskin kısımlarını incelemekte olan ardentler ona doğru baktılar. "Ben geleceği görebiliyorum. Neden? Neden, Yaradan? Neden beni böyle lanetledin?" Yalvaran bir çığlık attı, sonra ayağa kalktı ve bir şeyi duvara vurdu. Bir taş mı? Onu nereden bulmuştu? Nesneyi zırhlı bir elle kavradı ve yazı yazmaya başladı.

Shallan şok ile ona doğru bir adım attı. Bir dizi sayı mıydı?

Hepsi sıfır.

"Geldi," diye fısıldadı Renarin. "Geldi, geldi, geldi. Öldük. Öldük. Öldük..."

⁂

Dalinar oğlunu tutarak, çatlamakta olan bir gökyüzünün altında diz çömüştü. Yağmur suyu Adolin'in yüzündeki kanı yıkadı ve oğlan gözlerini kırpıştırdı, yediği dayaktan sersemlemişti.

"Baba..." dedi Adolin.

Suikastçı sessizce yürüyordu, görünüşe göre hiç acelesi yoktu. Adam yağmurun içinde süzülürmüş gibi görünüyordu.

"Prensliği aldığın zaman, oğlum, onların seni bozmasına izin verme," dedi Dalinar. "Onların oyunlarını oynama. Lider ol. Takip etme."

"Baba!" dedi Adolin gözleri odaklanarak.

Dalinar ayağa kalktı. Adolin ayağa kalmak için el ve dizlerinin üzerine fırladı ama suikastçı Adolin'in baldır zırhlarından birini yok etmişti, bu ayağa kalkmayı neredeyse imkânsız yapardı. Oğlan kayarak tekrar suyun içine düştü.

"Sen iyi eğitildin, Adolin," dedi Dalinar, gözleri o suikastçının üzerindeydi. "Sen benden daha iyi bir adamsın. Ben her zaman bir despottum, başka bir şey olmayı öğrenmem gerekmişti. Ama sen, sen en başından beri iyi bir adamdın. Onlara önderlik et, Adolin. Onları birleştir."

"Baba!"

Dalinar yürüyerek Adolin'den uzaklaştı. Yakınlarda, kâtipler ve yaverler, yüzbaşılar ve askerler hep birlikte bağrışıyor ve koşturuyor, fırtınanın kargaşasından düzen

bulmaya çalışıyordu. Dalinar'ın tahliye emrini takip ediyorlardı ve pek çoğu daha beyazlı silueti fark etmemişti.

Suikastçı Dalinar'dan on adım uzakta durdu. Benzi atmış Roion kekeleyerek ikisinden geriye doğru çekildi ve bağırmaya başladı. "Suikastçı! Suikastçı!"

Yağmurun şiddeti aslında biraz azalıyordu. Bu Dalinar'a pek fazla umut vermedi; ufuktaki o kızıl yıldırımlar varken değil. Bu yeni bir fırtınanın önünde oluşmakta olan... Bir fırtına duvarı mıydı? Parshendileri engellemek için olan çabaları yeterli olmamıştı.

Shin adam saldırmadı. Dalinar'ın karşısında dikildi, hareketsiz, ifadesiz, yüzünden damlayan sularla. Anormal bir derecede sakindi.

Dalinar çok daha uzun boylu ve kalıplıydı. Bu küçük beyazlar giymiş solgun derili adam, ona kıyasla neredeyse bir genç, bir oğlan gibi görünüyordu.

Arkada, Roion'un bağrışları kargaşanın içinde kaybolmuştu. Ama Köprü Dört koşarak geldi ve Dalinar'ın etrafını sardı, mızrakları ellerindeydi. Dalinar onlara doğru elini salladı. "Burada sizin yapabileceğiniz hiçbir şey yok, çocuklar," dedi Dalinar. "Onunla ben yüzleşeceğim."

On kalp atışı.

"Neden?" diye sordu Dalinar hâlâ orada yağmurun içinde duran suikastçıya. "Kardeşimi neden öldürdün? Emirlerinin arkasındaki sebebi sana açıkladılar mı?"

"Ben Vallano'nun oğlunun oğlu Szeth," dedi adam. Sertçe. "Shinovar'ın Hakikatsizi. Ben efendilerimin emrettiği gibi yaparım ve soru sormam."

Dalinar değerlendirmesini yeniden gözden geçirdi. Bu adam sakin değildi. Öyleymiş gibi görünüyordu ama konuştuğu zaman, bunu sıkılı dişlerin arasından, gözleri fazlasıyla çok açılmış olarak yapıyordu.

O *deli*, diye düşündü Dalinar. *Fırtınalar adına.*

"Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi Dalinar. "Eğer para içinse..."

"Hak ettiklerim bana eninde sonunda dönecek!" diye bağırdı suikastçı, yağmur suyu yüzünden fışkırıyor ve Fırtınaışığı dudaklarından yükseliyordu. "Her zerresi. Ben içlerinde boğulacağım, taşta-yürüyen!"

Szeth elini yan tarafa uzattı, Parekılıcı belirdi. Sonra ileri yürüdü ve kısa, küçümser bir hareketle silahını Dalinar'a savurdu, sanki sadece etinden bir kıkırdak parçasını ayıklıyordu.

Dalinar elinde beliren Kılıç'ını kaldırırken kendisininkiyle karşıladı.

Suikastçı Dalinar'ın silahına şöyle bir bakış attı, sonra gülümsedi, dudakları gergindi, dişlerin sadece bir izi görünüyordu. O kem gözlerle birleşen hevesli gülümseme, Dalinar'ın hayatında gördüğü en kötücül şeylerden biriydi.

"Kolayca ölmeyerek ıstırabımı uzattığın için teşekkür ederim," dedi suikastçı. Geriye çekildi ve beyaz ışıkla patlayarak *alev aldı.*

Tekrar Dalinar'ın üstüne geldi, hızı insanüstüydü.

◆◆◆

Adolin küfrederek başını sallarken kendine geliyordu. Fırtınalar, başı acıyordu. Suikastçı onu yere fırlattığı zaman iyi vurmuştu.

Babası Szeth'le savaşıyordu. Neyse ki, mantığa kulak vererek o delinin Kılıç'ına bağlanmıştı. Adolin dişlerini sıktı ve ayağa kalkmak için debelendi, kırık bir baldır zırhıyla bu zor bir şeydi. Yağmur yavaşlıyor olsa da, gökyüzünün karanlığı duruyordu. Batıda, yıldırımlar kızıl şelaleler gibi aşağı düşüyordu, neredeyse sürekliydi.

Aynı anda, doğudan da rüzgâr esiyordu. Orada da bir şeyler birikiyordu, Köken'e doğru. Bu çok kötüydü.

Babamın bana dediği o şeyler...

Adolin tökezledi, neredeyse yere düşüyordu ama onu desteklemek için eller belirdi. Yan tarafına bir göz atarak yine o iki köprücüyü buldu, Skar ve Drehy, ayağa kalkmasına yardım ediyorlardı.

"Siz ikiniz," dedi Adolin. "İyi bir zam alacaksınız, fırtına kapasılar. Bu zırhı çıkarmama yardım edin." Zırhın parçalarını telaşla çıkarmaya başladı. Tamamı o kadar hasar görmüştü ki, neredeyse işe yaramazdı.

Dalinar yakınlarında dövüşürken metaller tangırdıyordu. Eğer o biraz daha dayanabilirse, Adolin de yardım edebilecekti. O yaratığın ona bir daha üstün gelmesine izin *vermeyecekti*. Vermeyecekti!

Dalinar'ın ne durumda olduğunu kontrol etmek için bir bakış attı ve elleri göğüs plakasının kayışlarının üzerinde dondu.

Babası... Babası göz kamaştırıcıydı.

◆
◆ ◆

Dalinar hayatı için savaşmıyordu. Onun hayatı yıllardır kendisine ait değildi.

Gavilar için savaşıyordu. Bütün o yıllar önce savaşmış olmayı dilediği gibi savaşıyordu, kaçırdığı fırsat için savaşıyordu. O fırtınaların arasındaki anda, yağmur duraklar ve rüzgârlar esmeden önce nefeslerini tutarken, kralların katiliyle dans etti ve bir şekilde dayandı.

Suikastçı bir gölge gibi hareket ediyordu. Adımları insan olamayacak kadar hızlı gibi görünüyordu. Sıçradığı zaman havanın içinde yükseliyordu. Parekılıcı'nı şimşek ışıkları gibi savuruyordu ve arada bir de diğer eliyle sanki Dalinar'ı yakalamak içinmiş gibi öne uzanıyordu.

Daha önceki karşılaşmalarını hatırlayarak, Dalinar bunu Szeth'in silahlarının daha tehlikeli olanı olarak tanımıştı. Her seferinde, Dalinar Kılıç'ını çevirmeyi ve suikastçıyı uzaklaşmaya zorlamayı başarıyordu. Adam farklı yönlerden saldırıyordu ama Dalinar düşünmedi. Düşünceler bulanabilir, akıl karışabilirdi.

İçgüdüleri ne yapacaklarını biliyorlardı.

Szeth Dalinar'ın başının üzerinden atlarken eğil. Geriye adım atarak omurgasını kesecek olan bir darbeden kaçın. İleri atılarak suikastçıyı geri çekilmeye zorla. Üç hızlı adımla gerile, silahı koruyucu şekilde yukarı kaldırarak ona dokunmaya çalışırken suikastçının avcuna doğru saldır.

İşe yarıyordu. Bu kısa süre için, Dalinar bu yaratıkla savaştı. Köprü Dört emrettiği gibi geride kalmıştı. Onlar sadece engel olurdu.

Dalinar sağ kaldı.

Ama kazanmadı.

Babası Szeth'le savaşıyordu. Neyse ki, mantığa kulak vererek o delinin Kılıç'ına bağlanmıştı. Adolin dişlerini sıktı ve ayağa kalkmak için debelendi, kırık bir baldır zırhıyla bu zor bir şeydi. Yağmur yavaşlıyor olsa da, gökyüzünün karanlığı duruyordu. Batıda, yıldırımlar kızıl şelaleler gibi aşağı düşüyordu, neredeyse sürekliydi.

Aynı anda, doğudan da rüzgâr esiyordu. Orada da bir şeyler birikiyordu, Köken'e doğru. Bu çok kötüydü.

Babamın bana dediği o şeyler...

Adolin tökezledi, neredeyse yere düşüyordu ama onu desteklemek için eller belirdi. Yan tarafına bir göz atarak yine o iki köprücüyü buldu, Skar ve Drehy, ayağa kalkmasına yardım ediyorlardı.

"Siz ikiniz," dedi Adolin. "İyi bir zam alacaksınız, fırtına kapasılar. Bu zırhı çıkarmama yardım edin." Zırhın parçalarını telaşla çıkarmaya başladı. Tamamı o kadar hasar görmüştü ki, neredeyse işe yaramazdı.

Dalinar yakınlarında dövüşürken metaller tangırdıyordu. Eğer o biraz daha dayanabilirse, Adolin de yardım edebilecekti. O yaratığın ona bir daha üstün gelmesine izin *vermeyecekti*. Vermeyecekti!

Dalinar'ın ne durumda olduğunu kontrol etmek için bir bakış attı ve elleri göğüs plakasının kayışlarının üzerinde dondu.

Babası... Babası göz kamaştırıcıydı.

◆
◆ ◆

Dalinar hayatı için savaşmıyordu. Onun hayatı yıllardır kendisine ait değildi.

Gavilar için savaşıyordu. Bütün o yıllar önce savaşmış olmayı dilediği gibi savaşıyordu, kaçırdığı fırsat için savaşıyordu. O fırtınaların arasındaki anda, yağmur duraklar ve rüzgârlar esmeden önce nefeslerini tutarken, kralların katiliyle dans etti ve bir şekilde dayandı.

Suikastçı bir gölge gibi hareket ediyordu. Adımları insan olamayacak kadar hızlı gibi görünüyordu. Sıçradığı zaman havanın içinde yükseliyordu. Parekılıcı'nı şimşek ışıkları gibi savuruyordu ve arada bir de diğer eliyle sanki Dalinar'ı yakalamak içinmiş gibi öne uzanıyordu.

Daha önceki karşılaşmalarını hatırlayarak, Dalinar bunu Szeth'in silahlarının daha tehlikeli olanı olarak tanımıştı. Her seferinde, Dalinar Kılıç'ını çevirmeyi ve suikastçıyı uzaklaşmaya zorlamayı başarıyordu. Adam farklı yönlerden saldırıyordu ama Dalinar düşünmedi. Düşünceler bulanabilir, akıl karışabilirdi.

İçgüdüleri ne yapacaklarını biliyorlardı.

Szeth Dalinar'ın başının üzerinden atlarken eğil. Geriye adım atarak omurgasını kesecek olan bir darbeden kaçın. İleri atılarak suikastçıyı geri çekilmeye zorla. Üç hızlı adımla gerile, silahı koruyucu şekilde yukarı kaldırarak ona dokunmaya çalışırken suikastçının avcuna doğru saldır.

İşe yarıyordu. Bu kısa süre için, Dalinar bu yaratıkla savaştı. Köprü Dört emrettiği gibi geride kalmıştı. Onlar sadece engel olurdu.

Dalinar sağ kaldı.

Ama kazanmadı.

En sonunda, Dalinar bir saldırıdan bükülerek kaçındı ama yeteri kadar hızlı hareket etmeyi başaramamıştı. Suikastçı ona saldırdı ve bir yumruğunu yan tarafına gömdü.

Dalinar'ın kaburgaları çatladı. İnleyerek, tökezledi, neredeyse düşüyordu. Kılıç'ını Szeth'e doğru savurarak adamı geri çekilmeye zorladı ama bunun önemi yoktu. Zarar verilmişti. Dizlerinin üzerine çöktü, acıdan yere yıkılmamayı zar zor başarıyordu.

O anda, en başından beri biliyor olması gereken bir gerçeği anladı.

Eğer ben de o gece orada olsaydım, sarhoşluk içinde uyuyakalmış değil de ayık olsaydım... Gavilar yine de ölürdü.

Ben bu yaratığı yenemezdim. Bunu şimdi de yapamıyorum, o zaman da olsa yapamazdım.

Onu kurtaramazdım.

Bu huzur getirdi ve Dalinar en sonunda o kayayı, altı yıldan daha uzun zamandır sırtında taşıdığı yükü indirdi.

Suikastçı ona doğru yaklaştı, korkunç Fırtınaışığı ile parlıyordu ama bir şekil arkasından üzerine atladı.

Dalinar bunun Adolin, ya da belki de köprücülerden biri olmasını beklerdi.

Ama bu Roion'du.

◆ ◆ ◆

Adolin son zırh parçasını da attı ve koşarak babasına doğru gitti. Çok geç kalmamıştı. Dalinar suikastçının önünde dizlerinin üstündeydi, yenilmişti ama ölmemişti.

Adolin yaklaşarak bağırdı ama beklenmedik bir şekilde bir çadırın enkazı arasından fırladı. Küçük bir asker grubuna önderlik eden Yüceprens Roion, elinde uygunsuz bir kılıçla suikastçının üzerine atılmıştı.

Bir uçurumşeytanına saldıran farelerin daha fazla şansı olurdu.

Suikastçı imkânsız bir hızla hareket ederek döner ve Roion'un kılıcının metal kısmının tamamını kabzasından keserken Adolin'in haykıracak zamanı ancak olmuştu. Szeth'in eli öne fırladı ve Roion'un göğsüne bindirdi.

Roion arkasında bir Fırtınaışığı izi bırakarak havaya fırladı. Gökyüzü onu yutarken çığlık attı.

Askerlerinden daha uzun dayanmıştı. Suikastçı aralarına daldı, mızraklardan ustalıkla kaçınıyor, tekinsiz bir zarafetle hareket ediyordu. Bir an içinde bir düzine gözleri yanan asker düştü.

Adolin yere yıkılırlarken cesetlerden bir tanesinin üzerinden atladı. Fırtınalar. Yukarıda bir yerlerde çığlık atan Roion'u hâlâ duyabiliyordu.

Adolin silahını suikastçıya doğru sapladı ama yaratık büküldü ve Parekılıcı'nı tokatlayarak uzaklaştırdı. Suikastçı sırıtıyordu. Konuşmuyordu ama Fırtınaışığı dişlerinin arasından sızıyordu.

Adolin Dumanduruşu'nu denedi, hızlı bir saplamalar dizisiyle saldırdı. Suikastçı sessizce vurarak onları savuşturdu, sakindi. Adolin odaklandı, elinde geldiği kadarıyla düello yapmaya çalışıyordu ama bu şeyin önünde bir çocuktu.

Roion hâlâ çığlık atarak gökyüzünden düştü ve mide bulandırıcı ıslak bir çatırtıyla yakınlarda yere çakıldı. Cesedine attığı hızlı bir bakış, Adolin'e yüceprensin bir daha ayağa kalkmayacağını söyledi.

Adolin küfretti ve suikastçının üzerine atıldı ama rüzgârla savrulurken suikastçıya şöyle bir sürtünmüş olan bir tente Adolin'e doğru fırladı. Canavar cansız nesneleri de kontrol edebiliyordu! Adolin tenteyi kesip geçti ve suikastçıya vurmak için öne atıldı.

Dövüşecek hiçbir şey bulamadı.

Eğil.

Bir şeyler başının üzerinden geçerken kendini yere fırlattı, suikastçı havanın içinde uçuyordu. Szeth'in vızıldayan Parekılıcı Adolin'in başını birkaç parmakla ıskalamıştı.

Adolin yuvarlandı ve dizlerinin üzerinde durdu, nefes nefeseydi.

Nasıl... Ne yapabilirdi...?

Onu yenemezsin, diye düşündü Adolin. *Onu hiçbir şey yenemez.*

Suikastçı rahatça yere indi. Adolin tekrar ayağa kalktı ve kendisini eşlikçilerin arasında buldu. Bir düzine köprücü etrafında sıralanmıştı. Başlarındaki Skar Adolin'e doğru baktı ve başını salladı. İyi adamlardı. Onlar Roion'un düşüşünü görmüşlerdi ama yine de Adolin'e katılıyorlardı. Adolin Parekılıcı'nı kaldırdı ve kısa bir mesafe ilerideki babasının ayağa kalkmayı başarmış olduğunu fark etti. Diğer bir küçük köprücü grubu da onun etrafına toplandı ve o da onlara izin verdi. O ve Adolin düello yapmış ve kaybetmişlerdi. Şimdi tek şansları çılgın bir saldırıydı.

Yakınlarda bağrışlar yükseldi. Sancaklarına bakılırsa, General Khal ve büyük bir asker kuvveti yaklaşıyordu. Zaman yoktu. Suikastçı ıslak platonun üzerinde Dalinar'ın ve Adolin'in küçük asker gruplarının arasında duruyordu, başı eğikti. Düşmüş mavi fenerler ışık veriyordu. Gökyüzü o kızıl şimşekler tarafından bölünmediği yerlerde gece gibi kararmıştı.

Bir Paredara saldırmak ve üstüne üşüşmek. Şanslı bir darbe indirmeyi umut etmek. Tek yol buydu. Adolin babasına doğru başını salladı. Dalinar da başını sallayarak karşılık verdi, amansızdı. O biliyordu. Bu canavarı yenmek diye bir şeyin olmadığını o da biliyordu.

Onlara önderlik et, Adolin.

Onları birleştir.

Adolin çığlık attı, koşarak öne atıldı, adamları da onunla birlikte koşuyordu. Dalinar da ilerliyordu, daha yavaştı, bir kolu göğsünün üzerindeydi. Fırtınalar, adam zor yürüyordu.

Szeth başını sertçe yukarı kaldırdı, hiçbir duygu yoktu. Onlar gelirken zıpladı, havanın içine doğru uçtu.

Adolin'in gözleri onu yukarı doğru takip etti. Mutlaka onu korkutmuş olamazlardı...

Suikastçı havada büküldü, sonra bir kuyrukluyıldız gibi parlayarak tekrar yere çakıldı. Adolin Kılıç'tan gelen bir darbeyi zar zor savuşturabildi, *kuvveti* inanılmazdı. Adolin'i geriye doğru fırlatmıştı. Suikastçı döndü ve bir çift köprücü yanan gözlerle düştü. Diğerleri ona saplamaya çalıştıkları mızrak başlarını kaybettiler.

Suikastçı gövdelerin baskısının arasından sıyrılıp çıktı, bir iki yarasından kan sızıyordu. O yaralar Adolin izlerken *kapandı*, kanlar durdu. Kaladin'in dediği gibiydi. Korkunç bir his içine çökerken, Adolin aslında en baştan beri *en ufak* bir şanslarının bile olmadığının farkına vardı.

Suikastçı saldırının arkasını çekmekte olan Dalinar'a doğru fırladı. Yaşlanmış asker sanki saygı işareti gibi Kılıç'ını kaldırdı, sonra bir kere savurdu.

Bir saldırı. Böyle gitmek gerekirdi.

"Baba..." diye fısıldadı Adolin.

Suikastçı darbeyi savuşturdu, sonra elini Dalinar'ın göğsüne koydu.

Bir anda parlayan yüceprens, karanlık gökyüzüne doğru savruldu. O çığlık atmamıştı.

Plato sessizleşti. Köprücülerin bazıları yaralı arkadaşlarını kaldırıyordu. Öbürleri suikastçıya doğru dönerek bir mızrak sırası oluşturdular, telaşlı görünüyorlardı.

Suikastçı Kılıç'ını indirdi, sonra yürüyerek uzaklaşmaya başladı.

"Piç!" Adolin haykırarak arkasından koştu. "Piç!" Gözyaşlarından zar zor görebiliyordu.

Suikastçı durdu, sonra silahını Adolin'e doğru uzattı.

Adolin tökezleyerek durdu. Fırtınalar, başı acıyordu.

"Tamam," diye fısıldadı suikastçı. "Bitti." Adolin'e arkasını döndü ve yürüyerek uzaklaşmaya devam etti.

Bok bitti! Adolin Parekılıcı'nı başının üstüne kaldırdı.

Suikastçı süratle döndü ve kendi Kılıç'ıyla silaha o kadar sert vurdu ki, Adolin bileğinde bir şeylerin çatladığını net bir şekilde duydu. Kılıç'ı parmaklarından kopup giderek kayboldu. Suikastçının eli öne atılarak eklemleriyle Adolin'in göğsüne vurdu ve Adolin havasız kaldı, bir anda nefesi boğazında düğümlenmişti.

Şok içinde dizlerinin üzerine düştü.

"Sanırım bir tane daha öldürebilirim," diye hırladı suikastçı. "Kendi adıma." Sonra sırıttı, sıkılı dişler ve kocaman açık gözlerle berbat bir gülümseme. Sanki çok büyük acı içindeymiş gibi.

Nefes almaya çalışan Adolin darbeyi bekledi. Gökyüzüne doğru baktı. *Baba, affedersin. Ben...*

Ben...

O neydi?

Havada parlayan bir şeyi seçerken gözlerini kırpıştırdı, bir yaprak gibi aşağı doğru süzülüyordu. Bir siluet. Bir adam.

Dalinar.

Yüceprens yavaş yavaş düşüyordu, sanki bir buluttan daha fazla ağırlığı yokmuş gibiydi. Parlayan iplikler hâlinde bedeninden beyaz Işık dökülüyordu. Yakınlarda köprücüler mırıldandılar, askerler bağrıştılar, işaret ettiler.

Adolin gözlerini kırpıştırdı, sanrı gördüğünden emindi. Ama hayır, bu *Dalinar'dı*. Sanki... Bizzat Elçiler'den bir tanesi gibiydi, Asude Saraylar'dan iniyordu.

Suikastçı de baktı, sonra tökezleyerek geri çekildi, dehşet içinde ağzı açılmıştı. "Hayır... *Hayır*!"

Sonra, kayan bir yıldız gibi, ışık ve hareketten alevli bir ateş topu Dalinar'ın önünden aşağı fırladı. Zemine çakılarak etrafa beyaz duman gibi bir Fırtınaışığı halkası saçtı. Merkezinde çömelmiş duran, bir eli taşların üzerinde, öbürüyle parlayan bir Parekılıcı'nı kavramış mavili bir şekil vardı.

Gözleri her nasılsa kıyaslandığında suikastçınınkini *solgun* gibi gösteren bir ışıkla alev alevdi, bir köprücünün üniformasını giymişti ve alnında kölelik rünleri vardı.

Genişlemekte olan dumansı ışık, şekli bir kılıca benzeyen büyük bir rün dışında soldu, bu kaybolup gitmeden önce kısa bir an daha kalmıştı.

"Sen onu gökyüzüne ölmesi için gönderdin, suikastçı," dedi Kaladin dudaklarından Fırtınaışığı tüterek. "Ama gökyüzü ve rüzgârlar benim. Onlara ben el koyuyorum, şimdi senin hayatına el koyduğum gibi."

86
IŞIK DESENLERİ

Bir tanesi neredeyse kesinlikle öbürlerine ihanet etmiş.

–Diyagram'dan, İkinci Masa Çekmecesinin Kitabı: paragraf 27

Kaladin Fırtınaışığı'nı önünde buharlaşması için bıraktı. Azalıyordu, Ovalar boyunca aceleci uçuşu Işık'ını tüketmişti. Aydınlık bir platonun üzerinde gökyüzüne doğru yükselmekte olan ışıklı alevin Dalinar'ın kendisi olduğunu gördüğü zaman nasıl da afallamıştı. Szeth tarafından gökyüzüne Çivilenmişti.

Kaladin onu yakalamış ve dikkatli bir Çivilemeyle tekrar yere doğru göndermişti. İleride, Szeth tökezleyerek prenscikten uzaklaştı, Kılıç'ını savunmacı bir şekilde Kaladin'e doğru uzatmıştı, gözleri kocaman açık ve dudakları titriyordu. Szeth dehşet içindeydi.

İyi.

Dalinar en sonunda hafif bir adımla platonun üzerine kondu ve Kaladin'in Çivilemesi tükendi.

"Sığınak arayın," dedi Kaladin damarlarının içindeki fırtına daha da hafifleyerek. "Buraya gelirken yolda bir fırtınanın üzerinden uçtum... Büyük bir fırtına. Batıdan geliyor."

"Biz tahliye harekatına başlamıştık."

"Acele edin," dedi Kaladin. "Arkadaşımızla ben ilgileneceğim."

"Kaladin?"

Kaladin dönerek bir kolunu göğsüne yaslıyor olmasına rağmen dimdik duran yüceprense bir göz attı. Dalinar bakışlarını karşıladı "Aradığım şey *sensin.*"

"Evet. Sonunda."

Kaladin döndü ve suikastçıya doğru yürüdü. Sağlam bir hat oluşturmuş olan Köprü Dört'ün yanından geçti ve adamlar Teft'in haykırdığı bir emirle Kaladin'in önünde yere bir şey fırlattılar. Mavi fenerler, Gözyaşları'na dayanabilecek kadar fazla büyük mücevherlerden yapılmışlardı.

Çok güzel. Geçerken Fırtınaışığı yükselerek Kaladin'in içini doldurdu. Ancak huzursuz bir hisle, ayaklarının altında yanık gözlerle yatmakta olan iki cesedi fark etti. Pedin ve Mart. Eth kardeşinin bedenini kavramış, ağlıyordu. Başka köprücüler uzuvlarını kaybetmişti.

Kaladin hırladı. Yeter. Bu canavara daha fazla adam kaybetmeyecekti.

"Hazır mısın?" diye fısıldadı.

Elbette, dedi Syl kafasının içinden. İşleri geciktiren kişi ben değildim.

Fırtınaışığı'yla yanan, öfkeli ve alevli Kaladin, kendini suikastçının üzerine fırlattı ve Kılıç Kılıç'a karşılaştı.

◆
◆ ◆

"Öldük..." diye mırıldandı Renarin.

"Birileri şunun sesini kessin," diye patladı Shallan. "Gerekiyorsa ağzını bağlayın." Özellikle arkasını dönerek, sayıklayan prensi görmezden geldi. Hâlâ freskli odanın merkezinde duruyordu. Desen. Desen neydi?

Dairesel bir oda. Bir tarafında farklı Parekılıçları'na uyum sağlamak için şekil değiştiren bir şey. Zeminde Fırtınaışığı ile parlayan şövalyelerin betimlemeleri, tıpkı efsanelerin anlattığı gibi kule şehre işaret ediyorlardı. Duvarlarda on lamba. Kilit, Harap Ovalar'ın olduğu krallık Natanatan'ın betimlendiğini düşündüğü kısmın üzerinde asılı duruyordu. O...

On lamba. İçlerinde mücevherlerle. Her birinin etrafını saran metal işlemelerle.

Shallan gözlerini kırpıştırdı, içinden bir şok geçti.

"Bu bir fabrial."

◆
◆ ◆

Suikastçı havaya fırlayıp gitti. Yüzbaşı Kaladin de yukarı doğru uçarak onu takip etti, üstünden Işık dökülüyordu.

"Tahliyenin durumu!" diye kükredi Dalinar platoyu geçerken, kaburgaları ölümüne acıyordu, daha önceki yarasının ise durumu kötüye gitmişti. Fırtınalar. Dövüştüğü sırada o solmuştu ama şimdi daha şiddetli ağrıyordu. "Birileri bana bilgi versin!"

Yakınlardaki çadırların enkazından kâtipler ve ardentler çıktı. Platonun etrafında bağrışlar yükseliyordu. Rüzgârlar güçlenmeye başlamıştı; o kısa sükûnet, soluklanma süreleri bitmişti. Bu platolardan kaçmak zorundalardı. Hemen.

Dalinar Adolin'e ulaştı ve genç adamın ayağa kalkmasına yardım etti. Epey bir hırpalanmış görünüyordu, bereli, yıpranmış şaşkındı. Sağ elini kastı ve acı içinde yüzünü buruşturdu, sonra temkinlice esnetti.

"Hay Cehennem," dedi Adolin "O köprücü oğlan gerçekten de onlardan biri mi? Parlayan Şövalye mi o?"

"Evet."

Nedense Adolin gülümsedi, tatmin olmuş gibi görünüyordu. "Hah! O herifte bir acayiplik olduğunu *biliyordum*."

"Git," dedi Dalinar Adolin'i iterek. "Bizim orduyu o yönde iki plato ileriye, Shallan'ın beklediği yere götürmemiz gerek. Oraya git ve yapabildiğin kadarıyla

düzeni sağla." Rüzgâr daha da şiddetlenirken batıya doğru baktı, yağmur dalgalar hâlinde geliyordu. "Zaman kısa."

Adolin köprücülere ona katılmaları için bağırdı, onlar da yaralılarına yardım ederek bunu yaptılar, gerçi ne yazık ki ölülerini geride bırakmak zorunda kalmışlardı. Birkaç tanesi görünüşe göre harap olmuş olan Adolin'in Parezırhı'nı da taşıyordu.

Dalinar topallayarak şu hâliyle başarabildiği kadar hızla platonun üzerinde doğuya doğru ilerledi, arıyordu.

Evet. Gallant bıraktığı yerdeydi. At homurdanarak ıslak yelesini savurdu. "Sağ ol, eski dostum," dedi Dalinar Ryshadium'a ulaşarak. At kargaşanın ve fırtınanın arasında kaçmamıştı.

Bir kere eyere çıktıktan sonra, Dalinar çok daha kolaylıkla hareket edebilmişti ve en sonunda Roion'un ordusunu düzgün saflar hâlinde güneye, Shallan'ın platosuna doğru akarken buldu. Onların düzenli yürüyüşünü gördüğü zaman rahat bir nefes vermişti; ordunun büyük bir kısmı şimdiden güney platoya geçmişti, Shallan'ın dairesel platosundan sadece bir plato uzaktalardı. Bu harikaydı. Yüzbaşı Khal'ın nereye gönderildiğini hatırlamıyordu ama Roion'un kendisi düştüğü için, Dalinar ordusunu kargaşa içinde bulmayı beklemişti.

"Dalinar!" diye seslendi birisi.

Döndü ve bir tentenin altında oturmuş, rahatsız görünüşlü bir askerin elindeki tabaktan kurumuş sellameyvesi yemekte olan Sebarial ve metresinin mutlak bir şekilde saçma görüntüsüyle karşılaştı.

Sebarial Dalinar'a doğru bir kupa şarap kaldırdı. "Umarım aldırmazsın," dedi Sebarial. "Biz senin stoklarına el koyduk. O sırada uçup gidiyorlardı, mutlaka yok olacaklardı."

Dalinar onlara bakakaldı. Palona'nın elinde bir *kitap* bile vardı ve *roman okuyordu.*

"Bunu sen mi yaptın?" diye sordu Dalinar başıyla Roion'un ordusuna doğru işaret ederek.

"Çok patırtı yapıyorlardı," dedi Sebarial. "Boş boş geziniyor, birbirlerine bağırıyor, ağlıyor ve sızlıyorlardı. Çok şiirseldi. Birilerinin onları harekete geçirmesinin gerekeceğini düşündüm. Ordum zaten o öbür platoya geçti bile. Orası *epey bir* sıkışık hâle gelmeye başladı, fark etmişsindir."

Palona romanının sayfasını çevirdi, etrafı hiç umursamıyordu.

"Aladar'ı gördün mü?" diye sordu Dalinar.

Sebarial şarabıyla işaret etti. "Onun da geçmeyi bitirmiş olması gerekir. Onu şu tarafta bulacaksın. Ne mutlu ki rüzgârın estiği yönde."

"Oyalanmayın," dedi Dalinar. "Burada kalırsan kesinlikle ölürsün."

"Roion gibi mi?" diye sordu Sebarial.

"Ne yazık ki."

"Demek *doğruymuş,*" dedi Sebarial ayağa kalkarak pantolonunun tozunu silkerken, her nasılsa hâlâ kuruydu. "Ben şimdi kiminle dalga geçeceğim?" Üzgün bir şekilde başını salladı.

Dalinar gösterdiği yöne doğru atını sürdü. İnanılmaz bir şekilde, bir çift köprücünün hâlâ onu takip ettiklerini fark etti, Sebarial'ı bulduğu yere daha yeni yetişiyorlardı. Dalinar onları fark ederken selam verdiler.

Onlara nereye gitmekte olduğunu söyledi, sonra hızlandı. Fırtınalar. Acı bakımından kırık kaburgalarla at sürmek, kırık kaburgalarla yürümekten daha iyi değildi. Aslına bakarsan tam tersiydi.

Aladar'ı komşu platoda buldu, Shallan'ın işaret ettiği kusursuzca dairesel platonun üzerine geçerlerken ordusunu denetliyordu. Adolin'in kazandıklarından bir tanesi olan Zırh'ını giymiş Rust Elthal da oradaydı ve Dalinar'ın büyük mekanik köprülerinden bir tanesine talimat veriyordu. Burada uçurumun karşısına doğru uzanan iki diğerinin yanında yere indi, daha küçük köprülerin aşamayacakları bir yerden karşıya uzatılmışlardı.

Herkesin üzerine sıkışmakta olduğu plato Harap Ovalar'ın ölçeğine göre küçük olabilirdi ama yine de birkaç yüz yarda çapındaydı. Ordular sığacaktı, diye umuyorlardı.

"Dalinar?" diye seslendi Aladar atını ona doğru sürerek. Eyerinde asılı duran büyük bir elmas tarafından aydınlatılıyordu, bu Navani'nin fabrial ışıklarının bir tanesinden araklanmış gibi görünüyordu. Aladar'ın üniforması sırılsıklamdı ve alnında da bir bandaj vardı ama onun dışında zarar görmemiş gibi görünüyordu. "Kelek'in dili adına, orada neler oluyor? Hiç kimseden doğru dürüst bir cevap alamıyorum."

"Roion öldü," dedi Dalinar yorgunca Gallant'ı dizginlerken. "O suikastçıya saldırırken şerefle düştü. Suikastçı bir süre için oyalandı, umuyorum ki."

"Savaşı kazandık," dedi Aladar. "O Parshendileri dağıttım. O platonun üzerindekilerin yarısından fazlasını öldürdük, belki de dörtte üçünü. Adolin kendi platosunda daha bile iyi iş çıkarmış ve raporlara göre, Roion'un platosundakiler de kaçmış. İntikam Paktı tatmin edildi! Gavilar'ın intikamı alındı ve savaş bitti!"

Ne kadar da gururluydu. Dalinar onun havasını söndürmek için kelimeleri bulmakta zorlanıyordu, o yüzden de sadece öbür adama bakakaldı. Uyuşmuş hissediyordu.

Öyle olmaz, diye düşündü Dalinar eyerinde bükülerek. Önderlik etmek gerek.

"Kazanmamız önemli değil, değil mi?" diye sordu Aladar daha alçak sesle.

"Elbette ki önemli."

"Ama... Daha farklı hissettirmesi gerekmez mi?"

"Yorgunluk, acı, ıstırap," dedi Dalinar. "Zaferin çoğu zaman hissettirdiği şey budur, Aladar. Biz kazandık, evet, ama şimdi zaferimizden sonra hayatta kalmamız gerek. Askerlerin karşıya geçmeyi bitiriyorlar mı?"

Aladar başını sallayarak onayladı.

"Herkesi o platonun üzerine çıkar," dedi Dalinar. "Eğer gerekirse birbirlerine sarılsınlar. Bizim geçit açılır açılmaz mümkün olduğu kadar çabucak girmemiz gerek.

Eğer açılırsa.

Dalinar Gallant'ı ileri sürerek bir köprüyü geçti ve karşı taraftaki sıkışık sıraların yanına geldi. Oradan da, zorlanarak, kurtuluşu bulmayı umut ettiği merkeze doğru yolunu açtı.

◆
◆ ◆

Kaladin suikastçının peşinden havaya fırladı.

Harap Ovalar altından düşerek uzaklaştı. Plato boyunca düşmüş mücevherler ışıldıyordu, askerlerin düştüğü ya da çadırların yıkıldığı yerlerde terk edilmişlerdi. Sadece merkez platoyu değil, etrafındaki diğer üçünü ve daha ilerideki, yukarıdan garip bir şeklide dairesel görünen bir dördüncüyü aydınlatıyorlardı.

Ordular o platonun üzerine toplanmışlardı. Öbürlerini çiller gibi benekleyen küçük yığınlar vardı. Cesetler. Ne kadar da çoktu.

Kaladin gökyüzüne doğru baktı. Bir kere daha özgürdü. Rüzgârlar altında *kabarıyor*, sanki onu kaldırıyor, itiyorlardı. Taşıyorlardı. Parekılıcı parçalanarak sise dönüştü ve Syl dışarı fırlayarak, Kaladin uçarken etrafında dönen bir ışık kurdelesi şekline girdi.

Syl yaşıyordu. Syl *yaşıyordu*. Kaladin hâlâ bu yüzden kendisini mutluluktan sarhoş olmuş gibi hissediyordu. O ölmemiş miydi? Gelişleri sırasında yolda Kaladin bunu sormuştu, Syl'in cevabı ise basitti.

Ben sadece senin yeminlerin kadar ölüydüm, Kaladin.

Kaladin yukarıya doğru devam etti, yaklaşan fırtınaların yolundan çekiliyordu. Bu yükseklikten onları belirgin bir şekilde görebiliyordu. İki tanelerdi, bir tanesi batıdan geliyor ve kızıl şimşeklerle parlıyordu, öbürü de doğudan koyu gri bir fırtına duvarıyla daha hızla yaklaşıyordu. Çarpışacaklardı.

"Bir yücefırtına," dedi Kaladin Szeth'in peşinden gökyüzüne doğru uçarken. "Kırmızı fırtına Parshendilerden geliyor ama neden gelen bir *yücefırtına* var? Bu onun zamanı değil."

"Babam," dedi Syl sesi ciddileşerek. "Fırtınayı o getirdi, hızını o arttırdı. O... Bozuk, Kaladin. O bunların hiçbirisinin gerçek olmaması gerektiğini düşünüyor. Her şeyi sona erdirmek, herkesi süpürüp götürmek ve gelecekten saklanmaya çalışmak istiyor."

Babası... Bu *Fırtınababa'nın* da onları öldürmek istediği anlamına mı geliyordu? Harika.

Suikastçı yukarıda kayboldu, karanlık bulutların içinde yok olmuştu. Kaladin dişlerini sıktı, daha fazla ivmelenmek için kendini tekrar yukarı doğru Çiviledi. Bulutların içine daldı ve etrafındaki her şey şekilsiz griliğe dönüştü.

Suikastçının üzerine geldiğini ilan edecek ışık pırıltıları için tetikteydi. Fazla bir uyarısı olmayabilirdi.

Etrafındaki bölge aydınlandı. Bu suikastçı mıydı? Kaladin elini yan tarafa doğru uzattı ve Syl anında Kılıç'a dönüştü.

"On kalp atışı yok mu?"

Ben burada yanında hazırken değil. Gecikme aslında ölülere ait olan bir şey. Onların her seferinde diriltilmeleri gerekiyor.

Kaladin bulutların içinden patlayarak çıktı ve güneş ışığının içine girdi.

Nefesi kesildi. Hâlâ gündüz olduğunu unutmuştu. Burada, savaşın dünyevi karanlığının çok yukarılarında, güneşin ışığı bulutların örtüsünü dövüyor, onların solgun bir güzellikle ışıldamasına neden oluyordu. İnce hava buz gibiydi ama içinde köpüren Fırtınaışığı bunu görmezden gelmeyi kolaylaştırıyordu.

Suikastçı yakınlarda asılı duruyordu, başı eğik, ayak parmakları aşağı dönüktü, gümüşsü Parekılıcı'nı yan tarafında tutuyordu. Kaladin kendisini durduracak şekilde Çiviledi, sonra alçalarak suikastçıyla aynı hizaya geldi.

"Ben, Vallano'nun oğlunun oğlu Szeth," dedi adam. "Hakikatsiz... Hakikatsiz." Başını kaldırdı, dişleri sıkılmış, gözleri sonuna kadar açılmıştı. "Sen Şerefkılıçları'nı çaldın. Tek açıklaması bu."

Fırtınalar. Kaladin her zaman Beyazlı Suikastçı'nın sakin, soğuk bir katil olduğunu hayal etmişti. Bu ise farklı bir şeydi.

"Böyle bir silaha sahip değilim," dedi Kaladin. "Ve eğer olsaydım bile, ne önemi olurdu bilmiyorum."

"Yalanlarını duyuyorum. Onları biliyorum." Szeth silahı ileride öne fırladı.

Kaladin kendisini yana doğru Çivileyerek sertçe onun yolundan çekildi. Kılıç'mı salladı ama vurmanın yakınından bile geçmemişti. "Kılıçta daha fazla antrenman yapmam gerekirdi," diye mırıldandı.

Aa. Doğru. Sen herhâlde benim mızrak olmamı istiyorsundur, değil mi?

Silah buğulanarak sise döndü, sonra da uzadı ve gümüşsü bir mızrağın şeklini aldı, mızrak başının keskin kenarları boyunca parlayan, kıvrımlı rünler vardı.

Szeth havada döndü, kendini tekrar Çivileyerek sabit duruma geldi. Mızrağa baktı, sonra titrermiş gibi göründü. "Hayır. Hakikatsiz. Ben Hakikatsiz'im. Soru sormam."

Ağzından Fırtınaışığı akarak, Szeth başını geriye attı ve çığlık attı; gökyüzünün sonsuz açıklığının içinde dağılıp giden beyhude, insani bir sesti.

Altlarında, gök gürledi ve bulutlar renklerle titredi.

◆
◆ ◆

Shallan dairesel odanın içinde lambadan lambaya koşarak, her birini Fırtınaışığı'yla dolduruyordu. Ardentlerin fenerlerinden Işık'ları çekmiş, şiddetle parlıyordu. Açıklayacak zaman yoktu.

Bir Dalgabağlayan olarak kendini gizli tutmak buraya kadardı.

Bu oda devasa bir fabrialdı, o lambaların Fırtınaışığı ile çalışıyordu. Bunu daha önce fark etmiş olması gerekirdi. Ona gözlerini dikmiş olan İnadara'nın yanından geçti. "Bunu... Bunu nasıl yapıyorsunuz, Berrakhanım?"

Âlimlerin birkaç tanesi yere oturmuş, aceleyle nem yüzünden tebeşir kullanarak kumaşların üstüne ründuaları çiziyorlardı. Shallan bu duaların fırtınalara karşı mı, yoksa Shallan'ın kendisine karşı mı korunma dilediğini bilmiyordu. Bir tanesinin "Kayıp Parlayan" kelimelerini mırıldandığını duydu.

İki fener kalmıştı. Bir yakutu Fırtınaışığı'yla doldurarak hayata döndürdü ama sonra Işık'ı tükendi.

"Mücevherler!" dedi odada hızla etrafındakilere dönerek. "Bana daha çok Fırtınaışığı gerek."

İçerideki insanlar birbirlerine baktılar, ağlayarak kayaların üzerine aynı rünü karalayıp duran Renarin'in dışında hepsi. Fırtınababa. Shallan hepsini emip kurutmuştu. Âlimlerden bir tanesi çantasından bir yağ feneri çıkarmıştı ve bu duvarlardaki lambaların yanında sönük kalıyordu.

Shallan kapının açıklığından dışarıya fırladı, orada toplanmış olan asker güruhuna baktı. Binlerce ve binlerce kişi karanlığın içinde kımıldanıyordu. Neyse ki, bazılarının ellerinde fenerler vardı.

"Bana Fırtınaışığı'nız gerek!" dedi. "Bu..."

Şu *Adolin* miydi? Shallan'ın nefesi kesildi, kalabalığın önünde onu destek almak için bir köprücüye yaslanırken gördüğünde bir an için diğer düşünceler kaçıp gitti. Adolin berbat hâldeydi, yüzünün sol tarafı kan ve berelerden bir örtüydü, üniforması yırtılmış ve kanlıydı. Shallan ona doğru koşarak sarıldı.

"Seni de görmek güzel," dedi Adolin yüzünü onun saçlarına gömerek. "Duydum ki, bizi bu kargaşadan sen kurtaracakmışsın."

"Kargaşa mı?" diye sordu Shallan.

Kızıl yıldırımlar şeritler değil, tabakalar hâlinde yere düşerken gök gürlüyor ve çatırdıyordu. Fırtınalar! O kadar yaklaştığını fark etmemişti!

"Mmm..." dedi Desen. Shallan sola doğru baktı. Bir fırtına duvarı yaklaşıyordu. Fırtınalar iki el gibiydi, orduları aralarında ezmek için geliyorlardı.

Shallan nefesini sertçe çekti ve içine Fırtınaışığı girerek, onu canlandırdı. Görünüşe göre Adolin'in üzerinde bir ya da iki mücevher vardı. O geriye çekilerek Shallan'ı inceledi.

"*Sen de* mi?" diye sordu.

"Iı..." Shallan dudağını ısırdı. "Evet. Pardon."

"Pardon mu? Fırtınalar adına, be kadın! Sen de onun gibi uçabiliyor musun?"

"Uçmak?"

Gök gürültüsü patladı. Yaklaşan felaket. Doğru.

"Herkesin harekete geçmeye hazır olduğundan emin ol!" dedi tekrar odanın içine koşarken.

◆◆◆

Fırtınalar Kaladin'in altında birbirlerine girdi. Bulutlar parçalandı, siyah, kırmızı ve gri devasa girdaplar hâlinde birbirlerine karışıyor, aralarında şimşekler çakıyordu. Aharietiam tekrar gelmiş gibi görünüyordu, her şeyin sonu.

Bunların hepsinin üstünde, dünyanın yukarısında, Kaladin hayatı için dövüşüyordu.

Szeth gümüşsü metalden savrulan bir ışık gibi uçarak yanından geçti. Kaladin darbeyi savuşturdu, elindeki mızrak yankılı bir *tın* sesiyle titreşti. Szeth yoluna devam ederek onu geçti ve Kaladin de kendisini o yöne Çiviledi.

Batıya doğru düşüyor, bulutların tepelerinin ucundan geçiyorlardı. Gerçi Kaladin'in açısından bakıldığında o yön aşağıydı. Mızrağının ucunu doğrudan katil Shin'i hedef alacak şekilde uzatarak düştü.

Szeth sola doğru yalpaladı ve Kaladin de hızla kendisin o yöne Çivileyerek takip etti. Altında vahşi, çalkantılı, kızgın bulutlar birbirlerine karışıyordu. İki fırtına dövüşüyormuş gibi görünüyordu, onları aydınlatan şimşekler sanki savrulan yumruklar gibiydi. Gümlemeler duyuldu ve hepsi de gök gürültüsü değildi. Kaladin'in yakınlarından büyük bir taş savrularak bulutların içinden çıktı, boylu boyunca buharlar savuruyordu. Bir deniz canavarı gibi aydınlığa doğru başını uzattı, sonra tekrar bulutların arasına gömüldü.

Fırtınababa... Kaladin havada yüzlerce, belki de binlerce ayak yüksekteydi. Eğer kayalar bu kadar yükseğe fırlatılıyorsa, aşağıda nasıl bir kıyamet kopuyordu?

Kaladin kendini Szeth'e doğru Çivileyerek hız kazandı, fırtınaların üst yüzeyi boyunca ilerliyordu. Yakınına yaklaştı, sonra yavaşladı, ivmesini Szeth'inkine uydurarak yan yana uçmalarını sağladı.

"Parlayan Şövalyeler geri dönemez!" diye çığlık attı Szeth.

"Döndüler," dedi Kaladin mızrağını geriye çekerek. "Ve seni öldürecekler." Havada döner ve Szeth'e doğru savrulurken, kendisini hafifçe yana doğru Çiviledi ve silahını sapladı.

Ancak Szeth birden yukarıya doğru yalpalayarak Kaladin'in mızrağının üzerinden geçti. Hemen altlarında bulutlarla havada düşmeye devam ederlerken, Szeth içeri doğru daldı ve saldırdı. Kaladin küfretti, kendini Çivileyerek uzaklaştırırken zar zor kaçınmıştı.

Szeth dalarak yanından geçti, aşağıdaki bulutların arasında kayboldu, sadece bir gölgeye dönüşmüştü. Kaladin o gölgeyi takip etmeye çalıştı ama başaramadı.

Bir saniye sonra Szeth Kaladin'in yanından bir patlamayla çıktı ve üç hızlı darbe indirdi. Bir tanesi Kaladin'i kolundan vurdu ve Syl'i düşürdü.

Hay Cehennem. Çivileyerek kendisini Szeth'ten uzaklaştırdı, sonra Fırtınaışığı'nı grileşmekte olan cansız elinin içine ittirdi. Zorlanarak rengin geri dönmesini sağladı ama Szeth çoktan üstüne atılmıştı bile, üstüne iniyordu.

O korunmak için kaldırırken, sol elinde sisler oluştu ve gümüşsü bir kalkan belirdi, hafif bir ışıkla parlıyordu. Szeth'in Kılıç'ı savuşturularak, adamın şaşkınlıkla homurdanmasına neden oldu.

Kaladin'in sağ eline güç geri döndü, kesik iyileşmişti ama o kadar Fırtınaışığı'nı elinin içine itmek Kaladin'in yorgun hissetmesine neden olmuştu. Szeth'ten uzaklaşarak düştü, mesafesini korumaya çalışıyordu ama suikastçı bastırmaya devam etti, Kaladin'in kaçmaya çalışırken atıldığı her yöne doğru o da atılıyordu.

"Sen daha yenisin," diye seslendi Szeth. "Benimle dövüşemezsin. Ben kazanacağım."

Szeth ileri doğru atıldı ve Syl tekrar Kaladin'in ellerinde bir mızrağa dönüştü. O Kaladin'in istediği silahı önceden tahmin edebiliyormuş gibi görünüyordu. Szeth silahını Syl'in üstüne indirdi. Bu onları yüz yüze getirmişti ve yuvarlandılar, göz göze, Çivilemeleri onları bulutlar boyunca çekip götürüyordu.

"Ben *her zaman* kazanıyorum," dedi Szeth. Bunu garip bir şekilde söylemişti, sanki *kızgındı.*

"Sen hakkımda yanılıyorsun," dedi Kaladin. "Ben bunda yeni değilim."

"Sen becerilerini daha yeni elde ettin."

"Hayır. Rüzgârlar benim. Gökyüzü benim. Onlar çocukluktan beri benimdi. Burada işgalci olan sensin. Ben değil."

Ayrıldılar, Kaladin suikastçıyı geriye doğru fırlatmıştı. Çivilemeleri hakkında, ne yapması gerektiği hakkında o kadar çok düşünmeyi kesti.

Onun yerine, kendini *bıraktı.*

Szeth'e doğru daldı, ceketi dalgalanıyordu, mızrağını adamın kalbine doğrultmuştu. Szeth önünden çekildi ama Kaladin mızrağı bıraktı ve elini büyük bir yay hâlinde savurdu. Syl balta başlı bir kargı oluşturdu. Szeth'in yüzünün sadece birkaç parmak uzağından geçmişti.

Suikastçı küfretti ama Kılıç'ıyla karşılık verdi. Bir saniye bile geçmeden, Kaladin'in elinde bir kalkan vardı ve vurarak saldırısını uzaklaştırdı. Syl daha bunu yaparken bile parçalanmıştı, Kaladin boş ellerini öne doğru saplarken tekrar bir kılıca dönüşüyordu. Kılıç belirdi ve silah Szeth'in omzuna derince saplandı.

Suikastçının gözleri sonuna kadar açıldı. Kaladin Kılıç'ını çevirerek suikastçının etinden çıkardı, sonra da onun işini bitirmek için bir ters vuruş denedi. Szeth fazla hızlıydı. Kendisini geriye doğru Çivileyerek, Kaladin'i onu takip etmeye zorladı, Çivileme üstüne Çivileme yapıyordu.

Szeth'in eli hâlâ çalışıyordu. Hay Cehennem. Omzuna aldığı darbe koluna uzanan ruhu tamamıyla kesememişti. Ve Kaladin'in Fırtınaışığı tükeniyordu.

Szeth'inki daha bile az kalmış gibi görünüyordu, neyse ki. Suikastçı, etrafındaki azalmış parıltıya bakılacak olursa, Işık'ı Kaladin'den çok daha yüksek bir hızla tüketiyormuş gibi görünüyordu. Gerçekten de, omzunu iyileştirmeye çalışmadı, bu çok fazla Işık gerektirirdi, ve kaçmaya devam etti. İleri geri savrularak Kaladin'den kurtulmaya çalışıyordu.

Aşağıdaki gölgeli savaş devam ediyordu, şimşekler, rüzgârlar ve dönen bulutlardan bir düğümdü. Kaladin Szeth'i kovalarken, muazzam bir şey bulutların altında hareket etti, bir şehir kadar büyük olan bir gölgeydi. Bir saniye sonra, bütün bir *platonun* ucu karanlık bulutların arasından dışarı fırladı, sanki aşağıdan yukarıya fırlatılmış gibi yavaş yavaş dönüyordu.

Szeth neredeyse ona çarpıyordu. Bunun yerine, üstüne yetişmek için kendini yukarı doğru Çiviledi, sonra da yüzeyine kondu. Plato momentumu tükenerek havanın içinde tembel tembel dönerken, üzerinde koşarak ilerledi.

Kaladin de arkasından platoya indi, gerçi kendisini hafif tutmak için yukarıya doğru bir Çivilemeyi büyük ölçüde tutuyordu. Platonun yan tarafı boyunca koştu, neredeyse doğrudan yukarıdaki gökyüzüne doğru gidiyordu, Szeth bir anda döner ve bir kaya oluşumunu biçerek aşağıya yuvarlanan kaya parçaları gönderirken yana doğru kaçındı.

Kayalar zemin üzerinde takırdadılar, platonun kendisi ise yuvarlanarak tekrar yere doğru düşmeye başlamıştı. Szeth tepeye ulaştı ve kendini aşağı attı, Kaladin de kısa süre sonra onu takip ederek, batan bir gemi gibi çalkalanan bulutların içine gömülmekte olan taş zeminden havalandı.

Kovalamaca devam etti ama Szeth bunu fırtınanın üzeri boyunca geriye doğru düşerek yapıyordu, gözleri Kaladin'deydi. Çılgın gözler. "Sen beni ikna etmeye çalışıyorsun!" diye bağırdı. "Sen onlardan biri olamazsın!"

"Olduğumu sen de gördün," diye bağırarak karşılık verdi Kaladin.

"Yokelçiler?"

"Geri geldiler," diye bağırdı Kaladin.

"GELEMEZLER. BEN HAKİKATSİZ'İM!" Suikastçı nefes nefeseydi. "Seninle dövüşmeme gerek yok. Benim hedefim sen değilsin. Benim... Yapacak işim var. Ben *itaat ederim*!"

Döndü ve kendisini aşağı doğru Çiviledi.

Bulutların içine, aşağıda Dalinar'ın gittiği platoya doğru.

⁂

Shallan dışarıda fırtınalar birbirleriyle çarpışırken odaya daldı.

Ne yapıyordu? Zaman yoktu. Bir geçit açabilseydi bile, o fırtınalar *buradaydı*. İnsanları geçirecek vakti olmayacaktı.

Ölmüşlerdi. Hepsi birden. Binlercesi daha şimdiden fırtına duvarı tarafından ölümlerine sürüklenmiş olmalıydı.

Yine de son lambaya doğru koşarak içindeki küreleri doldurdu.

Zemin parlamaya başladı.

Ardentler şaşkınlıkla ayağa fırladılar ve İnadara ciyakladı. Adolin tökezleyerek kapıdan içeri girdi, onu takip eden öfkeli bir yağmur ve kuvvetli bir rüzgâr vardı.

Altlarında, karmaşık tasarım içten içe parlıyordu. Neredeyse vitraylı pencere gibi görünüyordu. Adolin'e ona katılması için acelece işaret ederek, duvardaki kilide doğru koştu.

"Kılıç," diye bağırdı Adolin'e dışarıdaki fırtınaların sesini bastırmak için. "Oraya!" Renarin kendisininkini çok uzun zaman önce göndermişti.

Adolin itaat ederek öne atıldı, Parekılıcı'nı çağırdı. Yarığın içine sapladı ve o da yine silahın şekline uymak için değişti.

Hiçbir şey olmadı.

"İşe yaramıyor," diye bağırdı Adolin.

Tek bir cevap var.

Shallan onun Kılıç'ını kabzasından kavradı ve asıldı, dokunduğu için zihninin içinde patlayan çığlığı duymazdan gelmişti, sonra savurup attı. Adolin'in kılıcı sise dönüşerek kayboldu.

Derin bir gerçek.

"Senin Kılıç'ında bir bozukluk var ve bütün diğer Kılıç'larda." Sadece bir an için tereddüt etti. "Benimki dışında. Desen!"

O ellerinde belirdi, öldürmek için kullandığı Kılıç. Gizli ruh. Shallan bunu yarığın içine sapladı ve silah ellerinin içinde titreşti ve parladı. Platonun derinliklerindeki bir şey *açılmıştı*.

Dışarıda yıldırımlar düşüyor ve insanlar çığlık atıyordu.

Artık mekanizmanın çalışma şekli Shallan için açıktı. Shallan ağırlığını kılıca vererek, bir değirmen taşındaki çomak gibi önünde itti. Binanın iç duvarı bir tüpün içindeki bir halka gibiydi; dış duvar yerinde kalırken, o dönebiliyordu. Shallan ittikçe, kılıç iç duvarı döndürdü, gerçi ilk başta keserek açılan girişin önündeki düşmüş taşlar engel olduğu için sıkışmıştı. Adolin de onunla birlikte kılıca ağırlığını verdi ve birlikte Urithiru'nun resminin üzerine gelene kadar iterek döndürdüler, Shallan'ın başladığı yer olan Natanatan'dan itibaren yarım bir tur atmışlardı. Kılıç'ını çekip çıkardı.

On lamba kapanan gözler gibi söndü.

⁂

Kaladin siyahlığın içine dalarak Szeth'i fırtınanın içine doğru takip etti, patlayan şimşekler ve çalkalanan rüzgârların arasından düşüyorlardı. Rüzgâr üstüne saldırıyor,

sağa sola savuruyordu ve hiçbir Çivileme buna engel olamazdı. Kaladin rüzgârların efendisi olabilirdi ama fırtınalar farklı bir şeydi.

Dikkatli ol, dedi Syl. *Babam senden nefret ediyor. Burası onun hükümdarlığı. Ve daha korkunç başka bir fırtınayla karışmış hâlde. Onların fırtınasıyla.*

Yine de, yücefırtınalar Fırtınaışığı'nın kaynağıydı ve burada olmak Kaladin'e güç veriyordu. Fırtınaışığı rezervleri alevlenerek tekrar doldu, Szeth için de böyle olduğu belliydi. Suikastçı bir anda girdaplanan fırtınaların arasından platolara doğru düşen saf beyaz bir patlama hâlinde görünür olmuştu.

Kaladin hırlayarak kendisini Szeth'in peşinden Çiviledi. Bir düzine renkten şimşek etrafında yanıp sönüyordu, kırmızı, eflatun, beyaz, sarı. Yağmur onu sırılsıklam etmişti. Kayalar yanından savrularak geçiyor, bazıları da çarpıyordu ama Fırtınaışığı Kaladin'i enkazın verdiği zarar kadar hızla iyileştiriyordu.

Szeth platolar boyunca ilerledi, hemen üzerlerinden süzülüyor ve Kaladin zorlanarak onu takip ediyordu. Bu çalkalanan rüzgâra kapılıp yolunu şaşırmamak zordu ve karanlık neredeyse mutlaktı. Şimşekler Ovalar'ı kesintili patlamalarla aydınlatıyordu. Neyse ki, Szeth'in parlaması gizlenemezdi ve Kaladin dikkatini o alev alev yanan işaretin üzerinde tutuyordu.

Daha hızlı.

Tıpkı Zahel'in haftalar önce öğrettiği gibi, Szeth'in kazanmak için Kaladin'i yenmesi gerekmiyordu. Sadece onun koruduklarına ulaşması yeterliydi.

Daha hızlı.

Bir şimşek patlaması savaş platolarını aydınlattı. Ve onların ötesinde Kaladin ordunun bir görüntüsünü yakaladı. Binlerce kişi büyük dairesel platonun üzerinde büzülmüştü. Pek çoğu çömelmişti. Bir çoğu panik içindeydi.

Şimşek bir anda kaybolmuş ve dünya tekrar kararmıştı, gerçi Kaladin bunun bir felaket olduğunu bilmesine yetecek kadarım görmüştü. Bir facia. Kenarlardan savrulan askerler, düşen kayalar tarafından ezilen başkaları. Dakikalar içinde ordudan geriye hiçbir şey kalmayacaktı. Fırtınalar, Kaladin bu tahribatın göbeğinde ***kendisinin*** bile sağ kalabileceğinden emin değildi.

Szeth onların arasına daldı, siyahlığın ortasında parlayan bir ışıktı. Kaladin kendisini o yöne doğru Çivilerken, tekrar şimşek çaktı.

Işığı boş bir platonun ortasında duran Szeth'in ortaya çıkardı, afallamıştı. Ordu kaybolmuştu.

◆
◆ ◆

Dışarıdaki köpüren fırtınanın sesleri kayboldu. Shallan titredi, ıslak ve üşümüştü.

"Yukarıdaki Yaradan..." diye nefesini bıraktı Adolin. "Bulacağımız şeyden korkuyorum."

Binanın iç duvarını döndürmek kapı ağzını karşı taraftaki sertleşmiş kremin önüne kaydırmıştı. Belki bir zamanlar burada doğal bir kapı vardı; Adolin Kılıç'ını çağırdı ve keserek bir delik açtı.

Desen... Shallan'ın Parekılıcı... Sise dönüşerek tekrar kayboldu ve odanın mekanizmaları sakinleşti. Dışarıdan hiçbir şey duyamıyordu, rüzgâr uğultusu yoktu, gök gürültüsü yoktu.

Duygular içinde savaştı. Kendisini ve Adolin'i kurtarmış gibi görünüyordu. Ama ordunun geri kalanı... Adolin keserek kapı ağzını açtı ve içeriye güneş ışığı aktı. Shallan açıklığa doğru yürüdü, endişeliydi, kenarda durmuş, sersemlemiş hâlde oturan İnadara'nın yanından geçti.

Kapının ağzından dışarı bakan Shallan aynı platoyu gördü, sadece şimdi sakin ve güneşliydi. Dört ordu dolusu sırılsıklam adam ve kadın çömelmiş, artık esmeyen rüzgârlara karşı çömeliyorlar ve başlarını koruyorlardı. Yakınlarda, devasa bir Ryshadium aygırının yanında duran iki şekil vardı. Dalinar ve Navani görünüşe göre merkezi binaya doğru yoldalardı.

Onların ötesinde tanımadık bir dağ sırasının zirveleri uzanıyordu. Bu aynı platoydu ve burada dokuz tane diğeriyle birlikte bir daire oluşturmuşlardı. Shallan'ın sol tarafında zirvelerin üzerinde yükselen, üst üste dizilmiş gittikçe küçülen bardaklara benzer devasa çizgili bir kule vardı. Urithiru.

Geçit platoda değildi.

Geçit *plato*nun kendisiydi.

◆
◆ ◆

Szeth Kaladin'e çığlık atarak bir şeyler söyledi ama bunlar fırtınanın içinde kayboldu. Uzak bir yerlerden koparılmış olan kayalar gümbürtülerle etraflarına yağıyordu. Kaladin daha önce hiç görmediği kırmızı sprenler etrafından hızla geçerken, rüzgârlara rağmen hissedilebilen korkunç çığlıklar duyduğundan emindi, arkalarında ışıktan iz bırakan küçük göktaşları gibilerdi.

Szeth tekrar çığlık attı. Kaladin bu sefer bir kelime yakalamıştı. "Nasıl!"

Kaladin'in cevabı Kılıç'ıyla saldırmak oldu. Szeth şiddetle savuşturdu ve çarpıştılar, siyahlığın içindeki iki parlayan siluetlerdi.

"Ben bu sütunu biliyorum!" diye çığlık attı Szeth. "Daha önce de benzerini gördüm! Şehre gittiler, değil mi!"

Suikastçı kendisini havaya doğru savurdu. Kaladin de onu takip etmeye son derece hevesliydi. Bu fırtınanın içinden çıkmak istiyordu.

Szeth bağırarak uzaklaştı, batıya, kızıl yıldırımlı fırtınadan uzağa gidiyor, sıradan yücefırtınanın yolunu takip ediyordu. Sadece bu bile yeteri kadar tehlikeliydi.

Kaladin onu kovaladı ama bunun tokatlayan rüzgârların içinde oldukça zor olduğu ortaya çıkmıştı. Kaladin'den çok Szeth'e hizmet ettiklerinden değildi; sadece fırtınanın ne yapacağı hiç belli olmuyordu. Onu bir yöne, Szeth'i başka yöne savuruyordu.

Szeth Kaladin'den kaçmayı başarırsa ne olurdu?

O Dalinar'ın nereye gittiğini biliyor, diye düşündü Kaladin yan taraftan ani bir beyazlık patlaması bir an için onu kör ederken. *Ben bilmiyorum.*

Eğer Dalinar'ı bulamazsa, adamı koruması da mümkün olmazdı. Ne yazık ki, bu karanlığın içindeki kovalamaca kaçmaya çalışan kişiye avantaj sağlardı. Szeth yavaş yavaş arayı açtı.

Kaladin onu takip etmeye çalıştı ama bir rüzgâr dalgası onu yanlış yöne doğru savurdu. Çivilemek kesinlikle uçmak anlamına gelmiyordu. Böylesine kestirilemez rüzgârlara direnemezdi, Kaladin'i onlar kontrol ediyordu.

Hayır! Szeth'in parlayan silueti küçüldü. Kaladin karanlığın içine doğru bağırdı, yağmura karşı gözlerini kırpıştırdı. Neredeyse onu gözden kaybedecekti...

Syl önündeki havanın içinde hızla dönmeye başladı. Ama mızrak hâlâ elindeydi. Ne?

Bir diğeri, sonra bir diğeri. Işıktan kurdeleler, arada bir genç kadın ya da erkeklerin şekillerini alıyor, gülüyorlardı. Rüzgârsprenleri. Bir düzine ya da daha fazlası Kaladin'in etrafında dönüyor, ışıktan izler bırakıyorlardı, kahkahaları her nasılsa fırtınanın sesini bastırıyordu.

Orada! diye düşündü Kaladin.

Szeth ilerideydi. Kaladin kendisini ona doğru fırtınanın arasından Çiviledi, öne bir yöne, sonra diğerine sertçe yalpalıyordu. Şimşek patlamalarından kaçınıyor, savrulan kayaların altından geçiyor, kırpıştırarak gözlerine dökülen yağmur perdelerini dağıtıyordu.

Kargaşadan bir kasırga. Ve ilerideki... Işık mıydı?

Fırtına duvarı.

Szeth fırtınanın en önünden fırlayarak dışarı çıktı. Su ve enkaz kütlesinin arasından, Kaladin suikastçının geriye bakmak için döndüğünü zar zor seçebiliyordu, duruşu kendinden emindi.

O beni atlattığını düşünüyor.

Kaladin patlayarak fırtına duvarından çıktı, ışık desenleri şeklinde etrafından dönerek açılan rüzgârsprenleriyle çevrelenmişti. Bağırarak mızrağını gözleri sonuna kadar açılmış olan Szeth'e doğru sapladı ve o da aceleyle savuşturdu. "İmkânsız!"

Kaladin döndü ve kılıca dönüşmekte olan mızrağını savurarak Szeth'in ayağının içinden geçirdi.

Suikastçı fırlayarak fırtına duvarıyla birlikte uzaklaşmaya başladı. Szeth ve Kaladin birlikte batıya doğru düşmeye devam ettiler, su ve enkazdan oluşmuş duvarın hemen önündelerdi.

Altlarında, dünya bir bulanık bir halde akıyordu . İki fırtına en sonunda ayrılmıştı ve yücefırtına normal yolu boyunca doğudan batıya esiyordu. Harap Ovalar kısa süre sonra arkalarında kalarak, yerlerini tepeli bir manzaraya bıraktı.

Kaladin kovalarken, Szeth döndü ve geriye doğru düşmeye başladı, saldırmıştı ama Syl engellemek için bir kalkana dönüştü. Kaladin elinde beliren bir çekici aşağı doğru savurarak Szeth'in omzuna bindirdi, kemikleri kırdı. Fırtınaışığı suikastçıyı iyileştirmeye çalışırken, Kaladin daha yakınına geldi ve elini Szeth'in karnına doğru savurdu, orada bir bıçak belirdi ve derisinden içeriye derince saplandı. Omurgaya ulaşmaya çalışıyordu.

Szeth'in nefesi kesildi ve telaş içinde kendisini daha da fazla geriye doğru Çivileyerek, Kaladin'in kavrayışından kurtuldu.

Kaladin takip etti. Fırtına duvarının içinde kayalar dönüyordu, şimdi Kaladin'in bakış açısına göre zemin buydu. Doğru yerde, fırtınanın biraz önünde kalabilmek için Çivilemelerini sürekli olarak ayarlaması gerekiyordu.

Onlar belirdikçe savrulan kayaların üzerinden atlayarak Szeth'i takip etti, Szeth ise giysileri dalgalanarak süratle düşüyordu. Rüzgârsprenleri Kaladin'in etrafında bir hâle oluşturdular, sarmal çiziyor, kol ve bacaklarının etrafında hızla dönüyorlardı.

Fırtınaya olan yakınlığı Fırtınaışığı'nı körüklemeye devam ediyor, solgunlaşmasına hiç izin vermiyordu.

Szeth yavaşladı, yaraları iyileşiyordu. Gümbürdeyen fırtına duvarının önünde asılı durdu, kılıcını önüne uzatmıştı. Bir nefes alarak Kaladin'in gözlerine baktı.

O zaman bir son.

Kaladin öne doğru atılırken Syl parmaklarının arasında bir mızrak şeklinde belirdi, en tanıdık silahtı.

Szeth bir dizi darbeyle saldırdı, amansız vuruşlardan bir bulanıklıktı.

Kaladin her birini engelledi. Mızrağını Szeth'in Kılıç'ının kabzasına dayamış hâlde durdu, ikisini birbirlerine bastırmıştı, yüzü suikastçınınkinden sadece birkaç santim uzaktaydı.

"Gerçekten de doğru," diye fısıldadı Szeth.

"Evet."

Szeth başını sallayarak onayladı ve üzerinden bir gerginlik dalgası akıp gidermiş gibi göründü, yerine gözlerinin içine bir boşluk gelmişti. "O zaman en başından beri haklıydım. Hiçbir zaman Hakikatsiz değildim. Cinayetleri her zaman durdurabilirdim."

"Bunun ne demek olduğunu bilmiyorum," dedi Kaladin. "Ama sen hiçbir zaman öldürmek *zorunda* değildin."

"Emirlerim..."

"Bahane! Eğer sen bu yüzden öldürdüysen, o zaman benim varsaydığım kötü adam değilmişsin demektir. Onun yerine, sadece korkağın birisin."

Szeth Kaladin'in gözlerine baktı, sonra başını salladı. Kaladin'i geriye itti, sonra da vurmak için hareketlendi.

Kaladin ellerini öne doğru saplayarak Syl'i bir kılıca dönüştürdü. Onun savuşturmasını beklemişti. Hamlesinin amacı Szeth'i saldırı düzenini bozmaktı.

Szeth savuşturmadı. Sadece gözlerini kapattı ve saldırıyı kabul etti.

O anda Kaladin, açıklayamayacağı sebeplerden dolayı (acıma mıydı belki?) saldırısını saptırdı, Kılıç'ı Szeth'in bileğinin içinden geçirdi. Deri grileşti. Yansıyan şimşeklerle yanıp sönen Kılıç suikastçının parmaklarından kaydı, sonra aşağı düşerken *solgunlaştı*.

Suikastçının siluetindeki parıltı söndü. Fırtınaışığı'nın tamamı bir anda kayboldu, bütün Çivilemeleri bitti. Szeth aşağı düşmeye başladı.

O *kılıcı al*! diye seslendi Syl Kaladin'e, zihinsel bir çığlıktı. *Yakala onu*!

"Suikastçı!"

O bağı kopardı. Kılıç olmadan o hiçbir şey! Kılıç kaybolmamalı! Kaladin Kılıç'ın arkasından daldı, havada bir bez bebek gibi yuvarlanarak rüzgârlar tarafından fırtına duvarına doğru sürüklenmekte olan Szeth'in yanından geçti.

Kaladin kendisini şiddetle aşağı doğru Çiviledi, tam fırtına onu yutmadan önce Kılıç'ı yakaladı. Yakınından düşerek geçen suikastçı fırtınanın içine çekildi ve yutuldu, Kaladin'i Szeth'in gevşek siluetinin fırtınanın bütün kuvvetiyle aşağıdaki bir platoya doğru fırlatılışının rahatsız edici görüntüsüyle baş başa bırakmıştı.

Suikastçının Kılıç'ını kaldırarak, Kaladin kendisini tekrar yukarıya doğru Çiviledi, fırtına duvarı boyunca yükseldi, çektiği rüzgârsprenleri etrafında sarmallar çiziyor ve

saf neşeyle gülüşüyordu. Kaladin fırtınanın üzerinden aşarken, etrafından fırladılar ve hızla uzaklaştılar, hâlâ ilerlemekte olan fırtınanın önünde dans etmek için gidiyorlardı. Yanında sadece bir tanesi kalmıştı. Syl, elbisesi dalgalanan genç bir kadın şeklindeydi, bu sefer tam boyutluydu ve önünde asılı duruyordu. Fırtına altlarından ilerleyerek geçerken gülümsedi.

"Onu öldürmedim," dedi Kaladin.

"İstiyor muydun?"

"Hayır," dedi Kaladin, bunun doğru olduğunu görerek şaşırmıştı. "Ama yine de öldürmem gerekirdi."

"Sen onun Kılıç'ını aldın," diye cevap verdi Syl. "Büyük olasılıkla onu Fırtınababa aldı. Ve öyle değilse bile... Eh, o artık bir zamanlar olduğu silah değil. İtiraf etmem gerekirse, oldukça iyi iş çıkardın. Belki bu sefer seni el altında tutarım."

"Teşekkür ederim."

"Beni neredeyse öldürüyordun, fark etmişsindir."

"Fark ettim. Öldüğünü sanmıştım."

"Ve?"

"Ve... Iı... Sen zeki ve yeteneklisin?"

"İltifatı unuttun."

"Ama ben daha şimdi..."

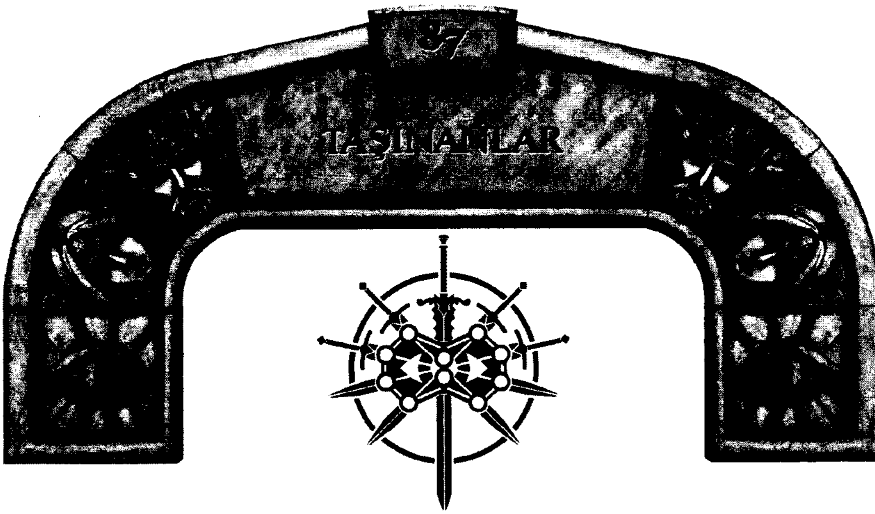
"Onlar sadece gerçeğin dile getirilmesiydi."

"Sen muhteşemsin," dedi Kaladin. "Gerçekten, Syl. Öylesin."

"Bu da bir diğer gerçek," diye karşılık verdi Syl sırıtarak. "Ama eğer sen bana yeterli derecede samimi bir gülümseme gösterebilirsen, bunun yanına kalmasına izin verebilirim."

Kaladin bunu yaptı.

Ve çok ama çok iyi gelmişti.

Alethkar'da kargaşa elbette ki kaçınılmaz. Dikkatli bir şekilde izle ve krallıktaki gücün birleşmesine izin verme. Savaş beyinin yolundan gidip gitmemesine bağlı olarak, Karadiken ya bir müttefik ya da en büyük düşmanımıza dönüşebilir. Eğer barış telkin etmesi olası gibi görünüyorsa, hızlı bir şekilde ona suikast düzenlet. Rekabet riski fazlasıyla büyük.

–Diyagram'dan, Başucu Lambası üzerindeki Yazılar: paragraf 4 (Adrotagia'nın orijinal hiyerogliflerden üçüncü tercümesi)

Harap Ovalar tekrar harap olmuştu.

Kaladin omzunda Szeth'in Parekılıcı ile Ovalar'da yürüyordu. Yerdeki kaya yığınlarının yeni çatlakların yanından geçti. Küçük göllere benzer devasa su birikintileri kocaman taş çatlaklarının arasından ışıldıyordu. Hemen solunda, bütün bir plato yıkılarak etrafındaki uçurumların içine çökmüştü. Platonun tırtıklı, parçalanmış tabanının siyah, kömür gibi bir tonu vardı.

Szeth'in cesedinden hiçbir iz bulamamıştı. Bu adamın bir şekilde kurtulduğu, ya da sadece fırtınanın cesedi molozun içine gömdüğü ya da uçurup götürdüğü ya da en sonunda talihsiz bir toplayıcı ekibi tarafından kemikleri bulunana kadar unutulmuş uçurumun birinde çürümeye terk ettiği anlamına geliyor olabilirdi.

Şu an için, Szeth'in Kılıç'ını eline geri çağırmamış olduğu gerçeği yeterliydi. Ya o ölmüştü, ya da Syl'in dediği gibi, bu garip silah artık ona bağlı değildi. Kaladin nasıl anlayacağını bilmiyordu. Bu Parekılıcı'nın kabzasında işaret eden bir mücevher yoktu.

Kaladin platonun yüksek bir noktasında durdu ve enkazı inceledi. Sonra omzunun üstünde oturan Syl'e bir göz attı. "Bu tekrar olacak mı?" dedi. "O diğer fırtına hâlâ oralarda bir yerlerde mi?"

"Evet," dedi Syl. "Yeni bir fırtına. Bizden değil, *ondan* gelen."

"Geçtiği her sefer bu kadar kötü mü olacak?" Kaladin'in görebildiği platoların içinde sadece bir tanesi tamamen yok olmuştu. Ama eğer fırtına saf kayaya bunu yapabiliyorsa, bir şehre ne yapardı?

Özellikle de *yanlış* yönden estiği için.

Fırtınababa... Laitler artık lait olmayacaktı. Fırtınaya arkasını dönecek şekilde inşa edilmiş olan binalar bir anda fırtınaya karşı savunmasız olacaktı.

"Bilmiyorum," dedi Syl hafifçe. "Bu yeni bir şey, Kaladin. Daha önceden değil. Bunun nasıl olduğunu ya da ne anlama geldiğini bilmiyorum. Bir yücefırtına ile bir dinmezfırtına birbirlerine çarpmadıkları sürece bu kadar da kötü olmayacaktır diye umut ediyorum."

Kaladin homurdandı, şu anda üstünde olduğu platonun kıyısına doğru geldi. Bir parça Fırtınaışığı çekti, sonra da yerin doğal çekimini karşılamak için kendisini yukarı doğru Çiviledi. Ağırlıksız hâle geldi. Ayağıyla hafifçe ittirdi ve uçurum boyunca süzülerek karşıdaki platoya geçti.

"Peki ordu nasıl öyle ortadan kayboldu?" diye sordu Çivilemesini kaldırır ve kayaların üzerine inerken.

"Ee... Ben nereden bileyim?" dedi Syl. "Ben *biraz* meşguldüm."

Kaladin homurdandı. Eh, herkesin üstünde olduğu plato buydu. Kusursuz bir şekilde daireseldi. Garipti bu. Yakınlardaki bir platonun üzerinde, bir zamanlar büyük bir tepe olan şey kırılarak açılmış, içerideki bir binanın kalıntılarını gözler önüne sermişti. Bu tamamen dairesel olan plato daha düzdü, gerçi merkezinde bir tepe gibi bir şeyler varmış gibi görünüyordu. Kaladin o yöne doğru yürüdü.

"O zaman onların hepsi spren," dedi. "Parekılıçları."

Syl ciddileşti.

"Ölü sprenler," diye ekledi Kaladin.

"Ölü," diye katıldı Syl. "Sonra birisi onları çağırdığı, özlerini bir kalp atışıyla senkronize ettiği zaman birazcık daha yaşıyorlar."

"Bir şey nasıl 'birazcık' canlı olabilir?"

"Biz spreniz," dedi Syl. "Biz *kuvvetiz.* Bizleri tam olarak öldüremezsin. Sadece... Nispeten."

"Bu tamamen anlaşılır."

"Bizim için tamamen anlaşılıyor," dedi Syl. "Garip olan sizsiniz. Bir kayayı kır ve hâlâ orada duruyor. Bir spreni kır ve o da hâlâ orada. Nispeten. Bir insanı kır ve bir şeyler gidiyor. Bir şeyler değişiyor. Geride kalan sadece et. Bir acayipsiniz siz."

"Bunda anlaşmaya vardığımız için memnun oldum," dedi Kaladin durarak. Alethilerin hiçbir izini göremiyordu. Onlar gerçekten de kaçmışlar mıydı? Yoksa fırtınanın ani bir dalgası hepsini birden uçurumların içine mi savurmuştu? Böylesine bir felaketten geriye *hiçbir şeyin* kalmamış olması pek olası değilmiş gibi görünüyordu.

Lütfen öyle olmamış olsun. Szeth'in Kılıç'ını omzundan indirdi ve önünde yere koydu, ucu zemindeydi. Kayanın birkaç parmak içine battı.

"Ya bu?" diye sordu ince, gümüşsü silahı gözleriyle tararken. Süslenmemiş bir Kılıç'tı. Bunun garip bir durum olması gerekirdi. "Ona dokunduğum zaman çığlık atmıyor."

"O bir spren değil de ondan," dedi Syl alçak sesle.

"Ne o zaman?"

"Tehlike."

Kaladin'in omzunda ayağa kalktı, sonra da sanki bir dizi basamaktan aşağı iniyormuş gibi yürüyerek alçaldı. Bir insan şeklindeyken çok ender uçardı. Bir ışık kurdelesi, ya da bir grup yaprak, ya da küçük bir bulut şeklinde uçuyordu. Kaladin daha önce onun büründüğü şeklin doğasına uymasının ne kadar garip ama normal olduğunu hiç fark etmemişti.

Silahın hemen önünde durdu. "Sanırım bu bir Şerefkılıcı. Elçiler'in silahlarından biri."

Kaladin homurdandı. Onları o da duymuştu.

"Bu silahı eline alan herkes bir Rüzgârkoşucu olur," diye açıkladı Syl tekrar Kaladin'e bakarak. "Şerefkılıçları bizim temel aldığımız şey, Kaladin. Şeref onları insanlara verdi ve o insanlar da onlardan güçler kazandı. Sprenler O'nun ne yaptığını gördü ve biz de taklit ettik. Ne de olsa bizler de O'nun gücünün parçalarıyız, bu kılıç gibi. Onunla dikkatli ol. Bu bir hazine."

"O zaman suikastçı bir Parlayan değildi."

"Hayır. Ama Kaladin, senin anlaman gerekiyor. Bu kılıç ile, birisi senin yapabildiğin şeyleri yapabilir ama bir sprenin gerektirdiği... Sınırlamalar olmadan." Silaha dokundu, sonra gözle görülür bir şekilde titredi, bir an için görünüşü bulanıklaşmıştı. "Bu kılıç suikastçıya Çivileme gücünü veriyordu ama onun Fırtınaışığı'yla besleniyordu da. Bunu kullanan bir kişinin senden çok ama çok daha fazla Işık'a ihtiyacı olacak. Tehlikeli miktarlarda Işık'a."

Kaladin uzandı ve kılıcı kabzasından tuttu ve Syl de ışıktan bir kurdeleye dönüşerek uçup gitti. Silahı kaldırdı ve yoluna devam etmeden önce tekrar omzunun üstüne yerleştirdi. Evet, ileride bir tepe vardı, büyük olasılıkla kremle kaplanmış bir binaydı. Yakınına geldiği zaman, büyük bir memnunlukla etrafında hareketlilik olduğunu fark etti.

"Merhaba?" diye seslendi.

Tepenin etrafındaki siluetler durdu ve döndü. "Kaladin?" diye seslendi tanıdık bir ses. "Fırtınalar adına, bu sen misin?"

Siluetler mavi üniformalı adamlara dönüşürken Kaladin sırıttı. Teft taşların üzerinden deli gibi koşturarak ona geliyordu. Başkaları da bağırarak ve gülerek arkasından geldi. Drehy, Peet, Bisig ve Sigzil, Kaya da hepsinin üzerinde yükseliyordu.

"Bir tane daha?" diye sordu Kaya Kaladin'in Parekılıcı'na dik dik bakarak. "Senin mi o yoksa?"

"Hayır," dedi Kaladin. "Ben bunu suikastçıdan aldım."

"O zaman o öldü mü?" diye sordu Teft.

"Yeteri kadar."

"Sen Beyazlı Suikastçı'yı *yendin* mi?" dedi Bisig nefesi kesilerek. "O zaman gerçekten de bitti."

"Ben daha yeni başladığından şüphe ediyorum," dedi Kaladin başıyla binaya doğru işaret ederek. "Bu şey ne?"

"Ha!" dedi Bisig. "Gel! Sana kuleyi göstermemiz gerek; O Parlayan kız bize sen yanımızda olduğun sürece platoyu nasıl tekrar geri çağıracağımızı öğretti."

sağ elini ceketinin cebinde tutan Bisig de bunların içindeydi. Kol yeninin altından gri deri hafifçe görünebiliyordu. O elini Beyazlı Suikastçı'ya kaybetmişti.

Kaladin Teft'i bir kenara çekti. "Başka kimseyi kaybettik mi?" diye sordu. "Mart ve Pedin' gördüm."

"Rod," dedi Teft mırıldanarak. "Parshendiler öldürdü."

Kaladin gözlerini kapatarak bir tıslamayla nefesini bıraktı. Rod Lopen'in kuzenlerinden biriydi, neredeyse hiç Alethçe bilmeyen neşeli bir Herdazlı. Kaladin onu tanımıyor sayılırdı ama yine de adam Köprü Dört'tendi. Kaladin'in sorumluluğundaydı.

"Sen hepimizi koruyamazsın, evlat," dedi Teft. "İnsanların acı hissetmelerini engelleyemezsin, insanların ölmesini durduramazsın."

Kaladin gözlerini açtı ama bu söze itiraz etmedi. En azından sesli olarak.

"Kal," dedi Teft sesi daha da alçalarak. "En sonunda, senin gelmenden hemen önce... Fırtınalar adına, evlat, ben oğlanların birkaç tanesinin hafifçe parladığını gördüğüme yemin ederim. Fırtmaışığı'yla."

"*Ne?*"

"Ben Berrakbey Dalinar'ın gördüğü o görüleri dinliyordum," diye devam etti Teft. "Sanırım sen de bunu yapmalısın. Benim tahmin edebildiğim kadarıyla, Parlayan Şövalye tarikatları sadece şövalyelerin kendilerinden ibaret değilmiş gibi görünüyor."

Kaladin Köprü Dört'ün adamlarına doğru baktı ve kendisini gülümserken buldu. Kayıplarından duyduğu acıyı bastırmak için kendisini zorladı, en azından şu an için. "Acaba bütün bir grup eski köle parlayan derilerle dolaşmaya başladığı zaman bu Alethi toplum yapısına ne yapacak, merak ediyorum," dedi hafifçe.

"Senin o gözlerinden ise bahsetmeye bile gerek yok," diye ekledi Teft.

"Gözlerim mi?"

"Sen görmedin mi?" dedi Teft. "Ne diyorum ben? Ovalar'da ayna filan yok ki. Gözlerin, evlat. Solgun mavi, camsı su gibi. Bütün krallardan daha açık."

Kaladin arkasını döndü. O gözlerinin değişmeyeceğini umut etmişti. İşin gerçeği, değişmiş olmaları Kaladin'i rahatsız ediyordu. Endişe verici şeyler söylüyordu. Kaladin açıkgözlerin zulümlerini temel almadan yeni şeyler yaratabileceklerine inanmak istiyordu.

Yine de yok, diye düşündü Sigzil'in söylediği şekilde fenerlerin mücevherlerini doldururken. *Belki açıkgözler çok derinlere gömülmüş olan Parlayan'ların hatıraları yüzünden iktidar sahibi. Ama sadece birazcık Parlayan'lara benziyorlar diye bu herkesi ezebilecekleri anlamına gelmez.*

Fırtına kapası açıkgözler. O...

O da artık onlardan biriydi.

Fırtına kapsın!

Sigzil'in talimatlarına uyarak Syl'i bir Kılıç şeklinde çağırdı ve fabrialı çalıştırmak için bir anahtar olarak kullandı.

◆
◆ ◆

Shallan Urithiru'nun ön kapılarında durdu ve yukarı doğru baktı, kavramaya çalışıyordu.

İçerideki ana giriş holünde insanlar keşif yaparken sesler yankılanıyor ve ışıklar geziniyordu. O işin idaresini Adolin almıştı, Navani de yaralılarla ilgilenmek ve envanter çıkarmak için kamp kuruyordu. Ne yazık ki, erzak ve ekipmanlarının büyük bir kısmını Harap Ovalar'da bırakmışlardı. Dahası, Yeminkapısı'ndan geçmek Shallan'ın ilk başta varsaydığı kadar ucuz değildi. Bir şekilde yolculuk, platodaki herkesin sahip olduğu mücevherlerin büyük bir kısmını emmişti, âlimlerin ve mühendislerin ellerindeki Navani'nin fabrialları da buna dâhildi.

Birkaç test yapmışlardı. Ne kadar çok kişi geçiyorsa, o kadar çok Işık gerekiyordu. Görünüşe göre sadece doldurduğu mücevherler değil, Fırtınaışığı'nın kendisi de değerli bir kaynak hâline gelecekti. Şimdiden binada keşfe çıkmak için mücevherlerini ve fenerlerini paylara bölmek zorunda kalmışlardı.

Birkaç kâtip yanından geçti, Adolin'in yaptığı keşiflerin haritalarını çizmek için kâğıt getiriyorlardı. Shallan'a hızlı rahatsız reveranslar yaparak selam verdiler ve ona "Berrakhanım Parlayan" diyorlardı. Daha hâlâ Adolin'le ona olanlar hakkında uzun uzun konuşmamıştı.

"Bu doğru mu?" diye sordu Shallan başını iyice geriye atarak devasa kulenin kenarından çok yukarılardaki mavi gökyüzüne bakarken. "Ben onlardan biri miyim?"

"Mmm..." dedi Desen eteğinden. "Neredeyse oldun. Söylemen gereken birkaç Söz var hâlâ."

"Ne tür Sözler? Bir yemin mi?"

"Işıkörenler ilkinden sonra başka yemin etmezler," dedi Desen. "Senin gerçekleri söylemen gerek."

Shallan bir süre daha yükseklere baktı, sonra döndü ve tekrar doğaçlama kamplarına doğru yürüdü. Burası Gözyaşları değildi. Bunun aslında yağmur bulutlarından daha *yukarıda* oldukları için mi, yoksa sadece hava durumu garip yücefırtınaların gelişiyle şaşırdığı için mi olduğundan emin değildi.

Kampta rütbelerine göre ayrılmış olan askerler taşlar üstünde oturuyordu, ıslak ceketlerinin içinde titriyorlardı. Shallan'ın nefesi buhar çıkarıyordu, gerçi soğuğu hissetmesine engel olmak için biraz Fırtınaışığı çekmişti, sadece azıcık. Ne yazık ki, ateş yakmak için kullanılacak pek bir şey yoktu. Kule şehrin önündeki büyük taş meydanda çok az sayıda kayafilizi yetişiyordu ve büyüyebilmiş olanları da ufacık, bir yumruktan bile daha küçüklerdi. Ateşler için yeterli olmazlardı.

Meydan, kaidelerinin etrafından dolanan merdivenleri olan on tane sütun gibi platoyla çevreleniyordu. Yeminkapıları. Onların ötesinde dağ sırası uzanıyordu.

Buradaki basamakların bazıları kremle kaplıydı ve boş meydanın yan taraflarından aşağı da sızmıştı. Hiç de Harap Ovalar'daki kadar fazla değildi. Bu kadar yükseklere daha az yağmur düşüyor olmalıydı.

Shallan taş meydanın kenarına geldi. Sarp bir uçurumdu. Eğer Nohadon *gerçekten* de *Kralların Yolu*'nun iddia ettiği gibi bu şehre yürüyerek gelmişse, o zaman yolu uçurum duvarlarına tırmanmayı da içermiş olmalıydı. Şimdiye kadar Yeminkapıları dışında aşağı inmenin hiçbir yolunu bulamamışlardı; ve eğer öyle bir yol olsaydı bile, dağların ortasında, uygarlıktan haftalarca uzakta mahsur kalırlardı. Güneşin yüksekliğine bakarak, âlimler Roshar'ın ortasının yakınlarında oldukları sonucuna varmışlardı, Tu Bayla ya da belki Emul'un yakınlarındaki dağlardalardı.

Ücra konumu şehri inanılmayacak derecede savunulabilir yapıyordu, ya da en azından Dalinar öyle demişti. Bu ayrıca onları tecrit ediyor, potansiyel olarak hapsediyordu. Ve bu da, karşılığında, neden herkesin Shallan'a bu şekilde baktığını açıklıyordu. Diğer Parekılıçları'nı denemişlerdi, hiçbiri antik fabrialı çalıştıramıyordu. Shallan bu dağlardan kaçabilmelerinin kelimenin tam anlamıyla tek yoluydu.

Yakınlardaki askerlerden bir tanesi boğazını temizledi. "Siz kenara o kadar yakın olmanız gerektiğinden emin misiniz, Berrakhanım Parlayan?"

Shallan adama eğlenmiş bir bakış attı. "Ben o düşüşten sağ çıkıp, sonra geri tırmanabilirim, asker."

"Ee, evet, Berrakhanım," dedi asker kızararak.

Kenardan ayrıldı ve Dalinar'ı bulmak için yoluna devam etti. Yürürken gözler onu takip ediyordu: askerlerin, kâtiplerin, açıkgözlerin ve yücebeylerin hepsi aynıydı. Eh, bırak Parlayan Şövayle Shallan'ı görsünler. Her zaman özgürlüğünü daha sonra, farklı bir yüzün altında bulabilirdi.

Dalinar ve Navani ordunun ortasının yakınlarında bir grup kadına nezaret ediyorlardı. "Bir gelişme var mı?" diye sordu Shallan yaklaşırken.

Dalinar ona bir bakış attı. Kâtipler ellerindeki her uzakalemi kullanıyor, savaş kamplarına ve Tashikk'teki aktarım odasına uyarı haberleri gönderiyorlardı. *Yeni bir fırtına gelebilir, doğudan değil, batıdan esen. Hazırlık yapın.*

Dinmezfırtına bugün Harap Ovalar'ı terk ettikten sonra Roshar'ın en doğu kıyısında olan Yeni Natanan'ı vuracaktı. Ondan sonra doğu okyanusuna girecek ve Köken'e doğru hareket edecekti.

Ondan sonra ne olacağını bilen hiç kimse yoktu. Dünyanın etrafından dolaşacak ve batı kıyısını mı vuracaktı? Bütün yücefırtınalar aslında gezegenin etrafında dolaşan tek bir fırtına mıydı yoksa mitolojinin iddia ettiği gibi her seferinde Köken'de yeni bir tane mi oluşuyordu?

Âlimler ve fırtınabekçileri bugünlerde ilki olduğunu düşünüyorlardı. Onların hesaplamalarına göre, eğer dinmezfırtınanın da yılın bu zamanında bir yücefırtınayla aynı hızda hareket ettiği varsayılırsa, geri dönerek Shinovar ve İri'yi vurmasından, sonra da kıta boyunca eserek korunaklı olduğu zannedilen şehirleri yıkıp geçmesinden önce birkaç günleri vardı.

"Haber yok," dedi Dalinar, sesi gergindi. "Kral kaybolmuş gibi görünüyor. Dahası, görünüşe göre Kholinar'da bir ayaklanma çıkmış. İki soruya da düzgün bir cevap almayı başaramadım."

"Eminim kral güvenli bir yerlerdedir," dedi Shallan Navani'ye bir bakış atarak. Kadın sakin yüz ifadesini koruyordu ama bir kâtibe talimatlar verirken konuşması kısa ve sertti.

Yakınlarındaki sütuna benzer platolardan bir tanesi yanıp söndü. Bu çevresi boyunca dönen bir ışık duvarından oluşmuştu, arkasında solan bulanık ardıl görüntü izleri bırakmıştı. Birileri Yeminkapısı'nı çalıştırmıştı.

Dalinar Shallan'ın yanına geldi ve en sonunda platonun kıyısında maviler giymiş olan şekiller belirene ve merdivenlerden aşağı doğru inmeye başlayana kadar gerginlik içinde beklediler. Köprü Dört'tü.

"Ah, Yaradan'a şükür," diye fısıldadı Shallan. Bu oydu, suikastçı değildi.

Şekillerden bir tanesi Dalinar ve diğerlerinin durmakta olduğu aşağıya doğru işaret etti. Kaladin adamlarından ayrıldı, merdivenlerden aşağı *atlayarak* orduya doğru süzüldü. Taşlara yürüyerek indi, omzunda bir Parekılıcı taşıyordu, uzun subay ceketinin düğmeleri açıktı ve dizlerine kadar iniyordu.

Hâlâ köle damgaları var, diye düşündü Shallan. Gerçi uzun saçı bunların üstünü kapatıyordu. Gözleri de solgun bir maviye dönüşmüştü. Hafifçe parlıyorlardı.

"Stormblessed," diye seslendi Dalinar.

"Yüceprens," dedi Kaladin.

"Suikastçı?"

"Öldü," dedi Kaladin Kılıç'ı indirerek Dalinar'ın önünde taşlara saplarken. "Konuşmamız gerek. Bu..."

"Oğlum, köprücü," diye sordu Navani arkadan. Yanına geldi ve Kaladin'i kolundan tuttu, sanki derisinden duman gibi yükselen Fırtınaışığı'ndan hiç rahatsız olmuyordu. "Oğluma ne oldu?"

"Bir suikast girişimi oldu," dedi Kaladin. "Ben onu engelledim ama kral yaralanmıştı. Dalinar'a yardım etmek için gelmeden önce onu güvenli bir yere sakladım."

"Nerede?" diye ısrar etti Navani. "Biz savaş kamplarındaki adamlarımıza manastırları, malikâneleri, kışlaları arattırdık..."

"Onların hepsi fazla belliydi," dedi Kaladin. "Eğer oraya bakmak sizin aklınıza gelebiliyorsa, suikastçıların de aklına gelebilirdi. Benim hiç kimsenin aklına gelmeyecek bir yere ihtiyacım vardı."

"Nerede o zaman?" diye sordu Dalinar.

Kaladin gülümsedi.

◆
◆ ◆

Bizim Lopen elini yumruk yaparak içindeki küreyi sıkı sıkı tuttu. Yan odada, annesi bir krala fırça atıyordu.

"Hayır, hayır, Majesteleri," dedi, sözleri epey şiveliydi, baltatazılarıyla kullandığı sert tonun aynısını kullanıyordu. "Sen hepsini birden dürüp, sonra yiyeceksin. Böyle parça parça olmaz."

"Ben o kadar da aç değilim, nanha," dedi Elhokar. Sesi zayıftı ama sarhoş uykusundan uyanmıştı, bu da iyi bir işaretti.

"Yine de yiyeceksin!" dedi annesi. "Yüzü o kadar solgun bir adam gördüğüm zaman ne yapacağımı bilirim ve, kusura bakma da Majesteleri, sen ağartmak için güneşe asılmış çarşaf kadar soluksun! Lafın doğrusu bu. Yiyeceksin. Şikâyet yok."

"Ben kralım. Kimse bana emir..."

"Sen şimdi benim evimdesin!" dedi annesi ve Lopen de dudaklarını oynatarak sözlerini taklit etti. "Herdazlı bir kadının evinde, ondan başka kimsenin mevkisinin önemi olmaz. Seni almaya geldikleri zaman karnı aç bulmayacaklar! Kimseye ona doğru düzgün yemek bile yedirememiş dedirtmem, harbiden bak! Ye hadi. Çorba pişiyor."

Bizim Lopen gülümsedi ve her ne kadar kralın homurdandığını duysa da, *ayrıca* tabağa çarpan kaşığın sesini de duydu. Lopen'in kuzenlerinin en güçlü iki tanesi Kü-

çük Herdaz'daki kulübenin önünde oturuyordu, teknik olarak Yüceprens Sebarial'ın savaş kampındalardı ama Herdazlılar bunu pek umursamazdı. Dört diğer kuzen de sokağın ucunda oturuyor, tembel tembel birkaç çizme dikerken şüpheli şeylere karşı da gözcülük yapıyorlardı.

"Pekâlâ," diye fısıldadı Lopen. "Bu sefer harbiden de çalışmanız gerek." Elindeki kürenin üzerine odaklandı. Tıpkı her gün yaptığı gibi, Yüzbaşı Kaladin parlamaya başladığından beri bir gün bile sektirmemişti. Eninde sonunda o da çözecekti. Bundan adı gibi emindi.

"Lopen." Geniş bir yüz pencerelerin birinden içeri uzanarak dikkatini dağıttı. Chilinko, dayısı. "Kral adamı bir daha Herdazlı gibi giydir. Taşınmamız gerekebilir."

"Taşınmak mı?" dedi Lopen ayağa kalkarak.

"Yüceprens Sebarial'dan bütün savaş kamplarına haber geldi," dedi Chilinko Herdazca. "Orada Ovalar'da bir şeyler bulmuşlar. Hazır ol. Her ihtimale karşı. Herkes konuşuyor. Ben bir şey anlamadım." Başını iki yana salladı. "Önce o kimsenin haberinin olmadığı yücefırtına, sonra yağmurlar erken durdu, sonra fırtına kapası *Alethkar'ın kral adamı* kapımın eşiğinde belirdi. Şimdi de bu. Bana hiç mantıklı görünmüyor ama sen kral adamla ilgilen."

Bizim Lopen başını sallayarak onayladı. "Hallederim. Bir dakika."

Chilinko çekilip gitti. Lopen avcunu açtı ve gözlerini küreye dikti. Her ihtimale karşı, bir günü küresiyle deneme yapmadan kaçırmak istemiyordu. Ne de olsa, eninde sonunda, bunlardan bir tanesine bakacaktı ve...

Bizim Lopen Işık'ı içine çekti.

Bir an içinde olup bitmişti ve o Fırtınaışığı derisinden tüterken orada öylece oturuyordu.

"Hah!" diye bağırdı ayağa fırlayarak. "*Hah*! Hey, Chilinko, geri gel buraya. Seni duvara yapıştırmam lâzım."

Işık sönüp kayboldu. Bizim Lopen durarak kaşlarını çattı ve elini önünde kaldırdı. Bu kadar hızlı mı gitmişti? Ne olmuştu? Duraksadı. O karıncalanma...

Omzunu yokladı, o kadar uzun zaman önce kolunu kaybettiği yeri. Orada parmakları yara izinden dışarı çıkmaya başlamış olan yeni bir et yumrusu buldu.

"*Vay fırtınalar götürsün be*! Millet, bizim Lopen'e bütün kürelerinizi verin! Benim yapılacak parlamam var."

◆ ◆ ◆

Moash sarsıla sarsıla giderek savaş kamplarından çıkmakta olan arabanın arka tarafında oturuyordu. Önde de gidebilirdi ama paketlerin içinde sararak burada arkaya dizdikleri Zırh'ından fazla uzakta olmak istemiyordu. Gizliydi. Kılıç ve Zırh onun adına kayıtlı olabilirdi ama eğer Alethi yüksek sosyetesi Moash'ın onlarla birlikte kaçmaya çalıştığını fark edecek olursa, neler olacağı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Arabası savaş kamplarının hemen dışındaki bir yamacı tırmanıyordu. Arkalarında, devasa insan sırası kıvrıla kıvrıla Harap Ovalar'a doğru uzanıyordu. Yüceprens Dalinar'ın emirleri açık olsa da, afallatıcıydı. Savaş kampları terk ediliyordu. Bütün parshmenler geride bırakılacaktı ve herkes Harap Ovalar'ın ortasına doğru ilerleyecekti.

Yüceprenslerin bazıları itaat etmişti. Diğerleri etmemişti. İlginç bir şekilde, Sadeas da itaat edenlerden bir tanesiydi, onun savaş kampı da Sebarial, Roion ve Aladar'ınkiler kadar hızla boşalmıştı. Görünüşe göre herkes gidiyordu, çocuklar bile.

Moash'ın arabası yavaşlayarak durdu. Birkaç saniye sonra Graves arka tarafa geldi. "Saklanmak için endişe etmemize gerek yokmuş," diye mırıldandı göçe bakarken. "Onlar bize dikkat etmek için fazlasıyla meşguller. Oraya bak."

Bazı tüccar grupları Dalinar'ın savaş kampının dışında toplanmışlardı. Gitmek için toparlanıyormuş gibi görünüyorlardı ama herhangi bir gözle görülür ilerleme kaydetmiyorlardı.

"Leş yiyiciler," dedi Graves. "Yağmalamak için terk edilen savaş kamplarına girecekler. Fırtına kapası salaklar. Başlarına gelecek şeyi hak ediyorlar."

"Başlarına *ne* gelecek?" dedi Moash. Sanki bir yücefırtınadan sonra bentlerini aşmış çamurlu bir nehrin içine fırlatılmış gibi hissediyordu. Akıntıyla birlikte yüzüyordu ama başını suyun üstünde tutmayı zar zor başarabiliyordu.

Kaladin'i öldürmeye çalışmıştı. *Kaladin'i*. Her şey darmadağın olmuştu. Kral kurtulmuştu, Kaladin'in güçleri geri dönmüştü ve Moash... Moash da bir haindi. İki katı hain.

"Dinmezfırtına," dedi Graves. Şimdi fakir bir koyugözün yamalı tulumu ve gömleğini giyerken, hiç de o kadar asil görünmüyordu. Gözlerini koyulaştırmak için bir tür garip göz damlası kullanmış, sonra Moash'a da aynısını yapmasını söylemişti.

"Ve o da?"

"Diyagram belirsiz," dedi Graves. "Biz terimi bile sadece Gavilar'ın görüleri sayesinde biliyoruz. Diyagram büyük ihtimalle bunun Yokelçileri geri getireceğini söylüyor gerçi. Onlar da görünüşe göre parshmenler çıktı." Başını iki yana salladı. "Hay Cehennem. Kadın haklı çıktı."

"Ne kadını?"

"Jasnah Kholin."

Moash başını olumsuzca salladı. Olan bitenlerin *hiçbirisini* anlamıyordu. Graves'in cümleleri bir arada durmaması gereken kelime yığınları gibi geliyordu. Parshmenler, Yokelçiler? Jasnah Kholin? O kralın kız kardeşiydi. Denizde ölmemiş miydi o? Graves onu nereden tanıyordu?

"Sen gerçekte kimsin?" diye sordu Moash.

"Bir vatansever," dedi Graves. "Tıpkı sana söylediğim gibi. Bizim çağrı gelene kadar kendi ilgi alanlarımız ve hedeflerimizin peşinden koşmamıza izin veriliyor." Başını salladı. "Ben yorumumun doğru olduğundan çok emindim; eğer Elhokar'ı ortadan kaldıracak olursak, Dalinar gelecekte bizim müttefikimiz olacaktı... Eh, görünüşe göre yanılmışım. Ya o, ya da çok geç kaldım."

Moash kendini hasta hissediyordu.

Graves onu kolundan tuttu. "Kaldır başını, Moash. Yanımda bir Paredar getirmek, görevimin *tamamen* bir kayıp olmadığı anlamına gelecek. Dahası, sen bize bu yeni Parlayan'ı anlatabilirsin. Seni Diyagram'la tanıştıracağım. Bizim önemli bir işimiz var."

"Ne o?"

"Bütün dünyanın kurtuluşu, dostum." Graves kolunu sıvazladı, sonra diğerlerinin olduğu arabanın ön tarafına doğru yürüdü.

Bütün dünyanın kurtuluşu.

Ben on aptallardan biri yerine konuldum, diye düşündü Moash çenesi göğsünde. *Ve nasıl olduğunu bile bilmiyorum.*

Araba tekrar ilerlemeye başladı.

38

RÜZGÂRLARIN SAHİBİ OLAN ADAM

1173090605 1173090801 1173090901 1173091001 1173091004 1173100105 1173100205 1173100401 1173100603 1173100804

–Diyagram'dan, Kuzey Duvarı Kodası, Pencere Pervazı bölgesi: paragraf 2 (Bu bir tarihler dizisiymiş gibi görünüyor ancak anlamları henüz bilinmiyor.)

Kısa süre sonra kulenin içine yerleşmeye başladılar.

Yapabilecekleri başka hiçbir şey yoktu, gerçi Adolin'in keşif seferi bitmekten çok uzaktı. Gece yaklaşıyordu ve dışarıda sıcaklık düşüyordu. Onun da ötesinde, Harap Ovalar'a gelen yücefırtına şu anda araziler boyunca ilerliyor olacaktı ve eninde sonunda bu dağlara da ulaşacaktı. Bütün kıtayı geçmesi bir gün sürerdi ve onlar büyük olasılıkla ortanın yakınlarındalardı, o yüzden yaklaşmış olması gerekirdi.

Beklenmedik bir yücefırtına, diye düşündü Shallan muhafızlarıyla birlikte karanlık koridorlarda yürürken. *Ve öbür taraftan gelen başka bir şey.*

Bu kulenin, içindekilerin, her koridorunun, muhteşem bir sanat eseri olduğunu görebiliyordu. Hiçbir şeyi çizmek istemiyor olması, Shallan'ın ne kadar yorgun olduğunun açık bir işaretiydi. Sadece uyumak istiyordu.

Kürelerinin ışığı ilerideki duvarın üstünde garip bir şeyi aydınlattı. Shallan yüzünü asarak bitkinliğini bir kenara bıraktı ve yanına yaklaştı. Katlanmış küçük bir kâğıttı, bir kart gibiydi. Eşit derecede şaşırmış gibi görünen muhafızlarına bir bakış attı.

Kartı duvardan aldı, arka tarafından bir parça bitmumuyla oraya yapıştırılmıştı. İçinde Hayaletkanlar'ın üçgen sembolü vardı. Onun altında da Shallan'ın adı. Peçe'nin adı değil.

Shallan'ın.

Panik. Tetiktelik. Bir an içinde fenerlerindeki Işık'ı içine çekerek koridoru karanlığa gömmüştü. Ancak yakınlardaki bir kapı ağzından ışık geliyordu.

Gözlerini ona dikti. Gaz incelemek için ilerliyordu ama Shallan bir hareketle onu durdurdu.

Kaçmak mı, dövüşmek mi?

Nereye kaçacağım? diye düşündü. Tereddütle kapının ağzına doğru yaklaştı, geri çekilmeleri için muhafızlarına tekrar elini sallamıştı.

İçeride Mraize duruyordu, gözlerini bu kulenin içindeki başka bir kısma tepeden bakan büyük cam bir pencereden dışarıya dikmişti. Shallan'a doğru döndü, çarpık ve yara izli ama bir şekilde hâlâ şık giysilerinin içinde zarif görünüyordu.

Peki. Demek keşfedilmişti.

Ben artık bağrışlar geldiği zaman odasında saklanan çocuk değilim, diye düşündü kendi kendine sertçe odanın içine girerken. *Eğer bu adamdan kaçarsam, o beni avlanacak bir şey olarak görür.*

Shallan onun tam yanına kadar geldi, Desen'i çağırmaya hazırdı. O diğer Parekılıçları gibi değildi; Shallan artık bunu kabul ediyordu. O gereken on kalp atışından daha hızlı gelebilirdi.

Bunu daha önce de yapmıştı. Shallan onun bunu yapabileceğini itiraf etmeye gönüllü değildi. Bunu itiraf etmek çok fazla şey anlamına gelirdi.

Yalanlarımın daha kaç tanesi başarabileceğim şeylere engel oluyor? diye düşündü.

Ama Shallan'ın o yalanlara ihtiyacı vardı. İhtiyacı vardı.

"Sen beni epey büyük bir ava çıkardın, Peçe," dedi Mraize. "Eğer orduyu kurtarman sırasında güçlerin açığa çıkmış olmasaydı, belki sahte kimliğini hiçbir zaman keşfedemezdim."

"Sahte kimlik olan Peçe, Mraize," dedi Shallan. "Ben benim."

Mraize onu inceledi. "Sanmıyorum."

Shallan o bakışa karşılık verdi ama içten içe titremişti.

"İlginç bir konumdasın," dedi Mraize. "Güçlerinin gerçek doğasını saklayacak mısın? Ben ne olduklarını tahmin etmeyi başardım ama başkaları o kadar bilgili olmayacaklardır. Onlar sadece Kılıç'ı görecek ve daha başka neler yapabileceğini sormayacaktır."

"Bunun seni neden ilgilendirdiğini göremiyorum."

"Sen bizden birisin," dedi Mraize. "Biz birbirimizi kollarız."

Shallan kaşlarını çattı. "Ama sen yalanımı fark ettin."

"Sen Hayaletkanlar'ın bir üyesi olmak istemediğini mi söylüyorsun?" Ses tonu tehditkâr değildi ama o gözler... Fırtınalar, o gözler taşları bile delebilirdi. "Biz her önüne geleni aramıza davet etmeyiz."

"Siz Jasnah'yı öldürdünüz," diye tısladı Shallan.

"Evet. Onun da bizim bir dizi üyemize suikast düzenletmesinden sonra. Sen onun ellerinin de kanlı olmadığını düşünmüyordun, değil mi, Peçe?"

Shallan başını çevirerek bakışından kaçtı.

"Senin Shallan Davar çıkacağını önceden tahmin etmem gerekirdi," diye devam etti Mraize. "Bunu daha önceden göremediğim için kendimi bir aptal gibi hissediyorum. Ailenin bu olaylara karışan uzun bir tarihçesi var."

"Size yardım etmeyeceğim," dedi Shallan.

"İlginç. Kardeşlerinin elimde olduğunu bilmen gerekir."

Shallan ona sertçe baktı.

"Artık eviniz yok," dedi Mraize. "Ailenin arazilerine yakın zamanda bir ordu tarafından el konuldu. Ben, kardeşlerini taht savaşlarının kargaşasından kurtardım ve onları buraya getiriyorum. Ancak ailenin bana bir borcu var. Bir adet Ruhdökümcü. Bozuk."

Mraize gözlerinin içine baktı. "Senin de, tahminime göre, *ondan* olman ne kadar şanslı, küçük bıçak."

Shallan Desen'i çağırdı. "Onları kullanarak şantaj yapmana izin vermektense seni öldürürüm..."

"Şantaj değil," dedi Mraize. "Onlar güven içinde varacaklar. Senin için bir hediye. Bekleyerek sözlerimin doğru olduğunu görebilirsin. Borcundan bahsetmemin tek sebebi senin... Zihninde yer edinmesini sağlamak."

Shallan bocalayarak kaşlarını çattı, Parekılıcı elindeydi. "Neden?" diye sordu en sonunda.

"Çünkü sen cahilsin," dedi Mraize onun yanına yaklaşarak, tepesinde yükseliyordu. "Sen bizim kim olduğumuzu bilmiyorsun. Sen bizim ne yapmaya çalıştığımızı bilmiyorsun. Sen aslında neredeyse hiçbir şeyi bilmiyorsun, Peçe. Baban bize neden katıldı? Abin Semadeşenler'e neden gitti? Görüyorsun ki, biraz araştırma yaptım. Senin için cevaplarım var." Şaşırtıcı bir şekilde, Shallan'a arkasını döndü ve kapıya doğru yürüdü. "Sana düşünmen için zaman vereceğim. Sen Parlayanlar'ın arasındaki yeni edindiğin yerin bizden birisi olmana izin vermeyeceğini düşünür gibi görünüyorsun, ama ben bunu farklı görüyorum, *babsk*ım da öyle. Bırak Shallan Davar bir Parlayan olsun, asil ve muhafazakar. Bize Peçe gelsin." Kapı ağzının yanında durdu. "Ve gerçeği o bulsun."

Koridora çıkarak kayboldu. Shallan kendisini öncekinden bile daha fazla tükenmiş olarak buldu. Desen'i bıraktı ve sırtını duvara yasladı. *Elbette ki* Mraize de buraya gelmeyi başaracaktı, büyük ihtimalle orduların içinde bir yerde saklanıyordu. Urithiru'ya ulaşmak Hayaletkanlar'ın birincil amaçlarından bir tanesiydi. Onlara yardım etmemek yönündeki kararlılığına rağmen, Shallan onları da orduyla birlikte tam olarak gitmeyi istedikleri yere getirmişti.

Kardeşleri? Onlar gerçekten de güvende olacak mıydı? Ya ailesinin hizmetkârları, abisinin nişanlısı?

İçini çekerek kapıya doğru yürüdü ve muhafızlarını aldı. *Gerçeği o bulsun.* Ya o gerçeği bulmayı istemiyorsa? Desen hafifçe uğuldadı.

Işık için kendi parlamasını kullanarak kulenin zemin katına kadar yürüdü ve söylediği gibi bir odanın yanındaki koridorda bekleyen Adolin'i buldu. Bileğini sardırmıştı ve yüzündeki bereler morlaşmaya başlıyordu. Bunlar onun yakışıklılığını *birazcık* daha az sarhoş edici bir düzeye indiriyordu ama bir 'ben bugün bir sürü insanı yumrukladım' haşin havası da yok değildi, kendi çapında o da cezbediciydi.

"Sen tükenmiş gibi görünüyorsun," dedi Shallan'ın yanağına ufak bir öpücük kondurarak.

"Ve sen de birileri yüzünle davul çalmış gibi görünüyorsun," dedi Shallan ama ona gülümsedi. "Senin de biraz uyuman gerek."

"Uyuyacağım," dedi Adolin. "Yakında." Shallan'ın yüzüne dokundu. "Sen inanılmazsın, biliyor musun. Her şeyi kurtardın. Herkesi."

"Bana camdan yapılmışım gibi muamele etmeye gerek yok, Adolin."

"Sen bir Parlayan'sın," dedi. "Yâni..." Elini dağınık kalmakta ısrarlı olan saçlarının arasından geçirdi. "Shallan. Sen artık bir açıkgözden bile daha büyük bir şeysin."

"Sen şişmanladığımı mı ima ediyorsun?"

"Ne? Hayır. Ben diyorum ki..." Adolin kızardı.

"Ben aramızın bir garip hâle gelmesine izin *vermeyeceğim*, Adolin."

"Ama..."

Shallan bir kucaklamayla onu kavradı ve öpüşmeye zorladı, derin ve tutkulu bir öpüşme. O bir şeyler mırıldanmaya çalıştı ama Shallan dudaklarını onunkilere bastırarak öpmeye devam etti, arzusunu ona da hissettirmeye çalışıyordu. Adolin öpücüğün içinde eriyip gitti, sonra Shallan'ın gövdesine sarıldı ve yakınına çekti.

Bir an sonra ise geriye çekildi. "Acıttı be!"

"Aa!" Shallan onun yüzündeki bereleri hatırlayarak bir elini ağzına kapattı. "Özür dilerim."

Adolin sırıttı, sonra tekrar yüzünü buruşturdu, görünüşe göre o da acıtıyordu. "Değer. Her neyse, eğer sen fazla dayanılmaz olmamaya söz verirsen, ben de bir garip olmamaya söz veririm. En azından iyileşene kadar. Anlaştık mı?"

"Anlaştık."

Shallan'ın muhafızlarına doğru baktı. "Parlayan Hanım'ı kimse rahatsız etmeyecek, tamam mı?"

Muhafızlar başlarıyla onayladı.

"İyi uyu," dedi Adolin odaya açılan kapıyı iterek açarken. Odaların pek çoğunda uzun zamandır terk edilmiş olmalarına rağmen tahta kapılar vardı. "Umarım oda uygundur. Sprenin seçti."

Spreni mi? Shallan kaşlarını çattı, sonra odanın içine girdi. Adolin kapıyı kapattı.

Shallan penceresiz taş odayı inceledi. Neden Desen onun için bu yeri özel olarak seçmişti? Oda dikkate değer gibi görünmüyordu. Adolin onun için bir Fırtınaışığı feneri bırakmıştı, ne kadar az dolu mücevherlerinin kaldığı düşünülecek olursa müsrifçeydi; ve bu köşesinde tahta bir bank olan küçük, kare şekilli bir odayı aydınlatıyordu. Onun üstünde birkaç battaniye vardı. Adolin battaniyeleri nereden bulmuştu?

Duvara yüzünü astı. Buradaki kayalar bir kare şeklinde solmuştu, sanki bir zamanlar birileri oraya bir resim asmış gibiydi. Aslında, o garip bir şekilde tanıdık geliyordu. Buraya daha önce gelmiş olduğundan değildi de, o karenin duvarda asılı durduğu yer...

Bu tam olarak evlerinde babasının duvarındaki resmin asılı durduğu yerdi.

Zihni uğuldamaya başladı.

"Mmm..." dedi Desen yanında zeminden. "Zaman geldi."

"Hayır."

"Zaman geldi," diye tekrar etti. "Hayaletkanlar etrafını çeviriyor. İnsanların bir Parlayan'a ihtiyacı var."

"Var bir tane. Köprücü oğlan."

"Yeterli değil. Sana ihtiyaçları var."

Shallan yaşlı gözlerini kırpıştırdı. Oda ona rağmen değişmeye başladı. Beyaz halı belirdi. Duvarda bir resim. Mobilyalar. Duvarlar açık maviye boyandı.

İki ceset.

Shallan sadece bir illüzyon olsa da, bir tanesinin üzerinden atladı ve duvara doğru yürüdü. Bir resim belirdi, illüzyonun bir parçasıydı, ve beyaz bir ışıltıyla etrafı çevrelendi. Arkasında gizli bir şey vardı. Shallan resmi kenara itti, ya da itmeyi denedi. Parmakları sadece illüzyonun bulanıklaşmasına neden olmuştu.

Bu hiçbir şey değildi. Sadece sahip olmamayı dilediği bir hatıranın tekrar yaratımıydı.

"Mmm... Daha iyi bir yalan, Shallan."

Gözlerini kırpıştırarak yaşları dağıttı. Parmakları yükseldi ve onları tekrar duvara dayadı. Bu sefer, resmin çerçevesinin hissedebiliyordu. Bu gerçek değildi. Bir an için, öyle olduğunu hayal etti ve görüntünün onu yakalamasına izin verdi.

"Numara yapmaya devam edemez miyim?"

"Hayır."

Shallan oradaydı, babasının odasında. Titreyerek resmi kenara çekti ve arkasındaki duvarın içindeki kasayı ortaya çıkardı. Anahtarı kaldırdı ve tereddüt etti. "Annemin ruhu içeride."

"Mmm... Hayır. Onun ruhu değil. Ruhunu alan."

Shallan kasanın kilidini açtı, sonra kapağını, kasanın içi önündeydi. Küçük bir Parekılıcı. Kasanın içine hızla fırlatılmıştı, ucu arka tarafını delip çıkıyordu, kabzası Shallan'a doğruydu.

"Bu sendin," diye fısıldadı.

"Mmm... Evet."

"Babam seni benden aldı ve buraya saklamaya çalıştı," dedi Shallan. "Elbette, bu bir işe yaramazdı. Sen o kasayı kapatır kapatmaz kayboldun. Sise dönüştün. O düzgün düşünemiyordu. İkimiz de öyleydik."

Döndü.

Kırmızı halı. Bir zamanlar beyazdı. Annesinin arkadaşı yerde yatıyordu, kolundan kan akıyordu ama onu o yara öldürmemişti. Shallan diğer cesede doğru yürüdü, yüz üstü yatan, mavi ve altın renkli güzel elbiseli olana. Kızıl saçlar başının etrafında bir desen şeklinde yayılıyordu.

Shallan çömeldi ve annesinin cesedini döndürerek gözleri yanmış bir kafatasıyla yüzleşti.

"O neden beni öldürmeye çalıştı, Desen?" diye fısıldadı.

"Mmm..."

"Neler yapabildiğimi keşfettiği zaman başladı."

Şimdi hatırlıyordu. Annesinin yanında Shallan'ın tanımadığı bir arkadaşıyla gelişi, babasıyla yüzleşmeleri. Annesinin bağrışları, babasıyla tartışması.

Shallan'a *onlardan* biri demesi.

Babasının içeri dalışı. Annesinin arkadaşının elinde bir bıçak, ikilinin boğuşması, arkadaşın kolunun kesilmesi. Halının üstüne dökülen kan. O kavgayı arkadaş kazanmış, sonunda babasını yere yıkarak hareketsiz tutmuştu. Annesi bıçağı aldı ve Shallan'a doğru geldi.

Ve sonra...

Ve sonra Shallan'ın ellerinde bir kılıç.

"O herkesi onu *kendisinin* öldürdüğüne inandırdı," diye fısıldadı Shallan. "Öfke içinde karısını ve karısının aşığını öldürdüğüne, onları öldüren aslında ben olduğum hâlde. O beni korumak için yalan söyledi."

"Biliyorum."

"O sır onu yok etti. O bizim bütün ailemizi yok etti."

"Biliyorum."

"Senden nefret ediyorum," diye fısıldadı Shallan annesinin ölü gözlerinin içine bakarken.

"Biliyorum." Desen hafifçe uğuldadı. "Eninde sonunda, sen beni de öldüreceksin ve intikamını almış olacaksın."

"Ben intikam istemiyorum. Ben ailemi istiyorum."

Shallan kollarını etrafına dolayarak başını içlerine gömdü, illüzyon beyaz duman erir, sonra da geride boş bir oda bırakarak kaybolurken ağladı.

◆ ◆ ◆

Varabildiğim tek sonuç başarılı olduğumuz, Restares, yazdı Amaram aceleyle, rünler özensiz mürekkepten bir kargaşaydı. *Dalinar'ın ordusundan gelen raporlar Yokelçilerin sadece görülmediğine, onlarla savaşıldığına da işaret ediyor. Kızıl gözler, antik güçler. Görünüşe göre onlar bu dünyanın üzerine yeni bir fırtına salmışlar.*

Tahtasından başını kaldırdı ve pencereden dışarıya göz attı. At arabası Dalinar'ın savaş kampındaki yol boyunca sarsılarak ilerliyordu. Askerlerinin hepsini göndermişti ve geri kalan muhafızları da göçe nezaret etmek için gitmişti. Amaram ününe rağmen kampın içine kolaylıkla girebilmeyi başarmıştı.

Kağıdına geri döndü. *Ben bu başarıyla övünmüyorum,* diye yazdı. *Hayatlar yitirilecek. Bu Şeref'in Oğulları olarak her zaman bizim yükümüz olmuştur. Elçileri geri getirmek, Kilise'nin egemenliğini geri getirmek için dünyayı bir krize sokmamız gerekiyordu.*

Şu anda ortaya çıkan kriz çok korkunç. Elçiler geri dönecekler. Karşımıza çıkan sorunlara bakılırsa, nasıl dönmezler? Ama çok kişi ölecek. Pek çok kişi. Nalan izin versin de kayıplara değsin. Her neyse, yakında senin için daha fazla bilgim olacak. Sana tekrar yazdığım zaman, bunu Urithiru'dan yapmayı umut ediyorum.

At arabası yavaşlayarak durdu ve Amaram kapıyı iterek açtı. Mektubu araba sürücüsü Pama'ya verdi. O da aldı ve mesajını Restares'e göndermek için çantasındaki uzakalemi aramaya başladı. Amaram bunu kendisi de yapardı ama hareket hâlindeyken uzakalem kullanamıyordun.

İşi bittiği zaman Pama kâğıtları yok edecekti. Amaram arabanın arka tarafındaki sandıklara bir göz attı; içlerinde kıymetli bir yük vardı, bütün haritalarını, notlarını ve teorilerini içeriyordu. Onları da askerlerinin yanında mı bıraksaydı? Buradaki kargaşaya rağmen, Dalinar'ın savaş kampına elli adamlık kuvvet getirmek kesinlikle dikkatleri çekerdi, o yüzden Amaram onlara Ovalar'da buluşma talimatı vermişti.

Hareket etmeye devam etmesi gerekiyordu. Pelerininin kapüşonunu çekip yürüyerek at arabasından uzaklaştı. Dalinar'ın tapınak yerleşkesinin avluları, pek çok

kişi bu stresli zamanda ardentlere geldiği için savaş kamplarının büyük bir kısmından daha fazla kargaşa içindeydi. Onlardan bir tanesine Dalinar'ın ordusunda savaşmış olan kocası adına bir dua yakmaları için yalvaran bir annenin yanından geçti. Ardent ona eşyalarını toplaması ve Ovalar'a doğru yola çıkan kervanlara katılması gerektiğini tekrar tekrar söylüyordu.

Olmuştu. *Gerçekten de* olmuştu. Şeref'in Oğulları uzun zamandan sonra hedeflerine ulaşmıştı. Gavilar olsa gurur duyardı. Başka bir ardent neye ihtiyacı olduğunu sormak için yaklaşırken, Amaram döndü ve adımlarını hızlandırdı. Ama o kapüşonunun içine bakarak Amaram'ı tanıyamadan önce, dikkati babalarının yolculuğu yapmak için çok yaşlı olduğundan şikâyet eden bir çift genç tarafından çekildi, bir şekilde onu taşımalarına yardım etmeleri için ardentlere yalvarıyorlardı.

Manastır binasının delileri tuttukları köşesine ulaşmayı başardı ve köşeyi dönüp arka duvara vararak gözlerden uzaklaştı, savaş kampının kendisinin kıyısının yakınlarındaydı. Etrafına bakındı, sonra Kılıç'ını çağırdı. Birkaç hızlı kesikle...

O neydi?

Hızla döndü, birilerinin yaklaştığını gördüğünden emindi. Ama hiçbir şey yoktu. Gölgeler ona oyun oynuyordu. Duvara kesikleri attı ve sonra dikkatlice iterek oluşan deliği açtı. Ulu Kişi, Talenelat'Elin, Savaş Elçisi'nin ta kendisi karanlık odanın içinde oturuyordu, duruşu aynı daha önceden olduğu gibiydi. Yatağının ucuna oturmuş, öne doğru eğilmişti, başı eğikti.

"Neden sizi böyle bir karanlık içinde tutmak zorundalar?" dedi Amaram Kılıç'ını bırakırken. "Bu sizin gibi birisini bırakın, insanların en düşüğü için bile uygun değil. Benim Dalinar'a delilere karşı gösterilen tutum hakkında söyleyecek bir çift sözüm..."

Hayır, olmayacaktı. Dalinar onun bir katil olduğunu düşünüyordu. Amaram uzun, derin bir nefes aldı. Elçiler'in geri döndüğünü görmek için ödenmesi gereken bedeller olacaktı, ama Jezerezeh'nin kendisi adına, Dalinar'ın dostluğunun kaybı gerçekten de ağır geliyordu. Keşke aylar önce o mızrakçıyı öldürebileceği zaman merhamet ederek elini durdurmasaydı.

Elçi'nin yanına doğru hızla gitti. "Ulu Prens," diye fısıldadı Amaram. "Gitmemiz gerek."

Talenelat hareket etmedi. Ama yine fısıldıyordu. Daha önceki şeylerin aynılarıydı. Amaram en başından beri onu on aptallardan biri gibi oynatan bir kişinin eşliğinde bu yeri en son ziyaret ettiği zamanı hatırlamadan edemedi... Dalinar'ın bu yaşında bu kadar kurnazlaşacağı kimin aklına gelirdi ki? Zaman ikisini de değiştirmişti.

"Lütfen, Ulu Prens," dedi Amaram biraz zorlukla Elçi'yi ayağa kaldırırken. Elçi devasaydı, Amaram kadar uzun boyluydu ama bir duvar gibi yapılıydı. Koyu kahverengi derisi onu ilk gördüğü zaman Amaram'ı şaşırtmıştı; Amaram, biraz aptallık ederek, Elçiler'in hepsinin Alethi görünüşlü olmasını beklemişti.

Elçi'nin koyu gözleri ise, elbette ki, bir tür gizlenme yöntemiydi.

"Issızlık..." diye fısıldadı Talenelat.

"Evet. Geliyor. Ve onunla birlikte sizin şanlı geri dönüşünüz." Amaram Elçi'yi deliğe doğru yürütmeye başladı. "Bizim sizi bir an önce..."

Elçi'nin eli Amaram'ın önüne fırladı.

Amaram irkildi ve Elçi'nin parmaklarının arasında bir şey gördüğü zaman yerinde dondu. Ucundan damlayan bir tür berrak sıvıyla küçük bir iğne.

Amaram içeriye güneş ışığı doldurmakta olan deliğe doğru bir göz attı. Oradaki küçük bir siluet bir üfleme sesi çıkardı, yüzünün üst tarafını kapatan yarım bir maskenin altındaki dudaklarına tutulmuş bir boru vardı.

Elçi'nin öbür eli fırladı, göz kırpışı kadar hızlıydı ve iğneyi Amaram'ın yüzünden sadece birkaç parmak uzaktan havada yakaladı. Hayaletkanlar. Onlar Elçi'yi öldürmeye çalışmıyordu.

Amaram'ı öldürmeye çalışıyorlardı.

Amaram haykırarak elini yan tarafa uzattı, Kılıç'ını çağırıyordu. Çok yavaştı. Siluet ondan Elçi'ye doğru baktı, sonra alçak sesle bir lanet ederek uzaklaşıp gitti. Amaram duvarın enkazının üzerinden atlayıp ışığa çıkarak onu takip etti, ama siluet fazla hızlı hareket ediyordu.

Kalbi göğsünde küt küt atarak, dönüp Talenelat'a doğru baktı, Elçi'nin güvenliği için endişeliydi. Elçi'yi başını kaldırmış, dik bir sırtla upuzun ayakta dururken bularak irkildi. İrkiltici derecede akıllı olan koyu kahverengi gözleri deliğin ışığını yansıtıyordu. Talenelat bir iğneyi önünde kaldırdı ve inceledi.

Sonra iki iğneyi de yere bıraktı ve tekrar yatağının üstüne oturdu. Mırıldanarak garip, değişmeyen zikrine tekrar başladı. Amaram sırtında soğuk bir ürperti hissetti ama Elçi'ye geri döndüğü zaman, onun cevap vermesini sağlayamadı.

Çabalayarak, Elçi'yi tekrar ayağa kaldırdı ve at arabasına doğru götürdü.

◆
◆ ◆

Szeth gözlerini açtı.

Anında tekrar yumarak kapattı. "Hayır. Ben öldüm. Ben öldüm!"

Altında kayalar olduğunu hissediyordu. Küfür. Damlayan suları duydu ve yüzünde güneşi hissetti. "Ben neden ölmedim?" diye fısıldadı. "Ben Parekılıcı'yla olan bağımı bıraktım. Çivilemeler olmadan fırtınanın içine düştüm. Ben neden ölmedim?"

"Sen öldün."

Szeth gözlerini tekrar açtı. Boş kayalık bir alanda yatıyordu, giysileri ıslak bir kütleydi. Buzdiyarlar mıydı? Güneşin ısısına rağmen soğuk hissediyordu.

Önünde bir adam duruyordu, şık siyah ve gümüş bir üniforma giymişti. Makabaki bölgesinden bir adam gibi koyu kahverengi derisi vardı ama sağ yanağında küçük çengel gibi bir hilal şeklinde olan solgun bir iz vardı. Bir eli arkasındaydı, öbürü ise ceketinin cebine bir şeyleri koyuyordu. Bir tür fabrial mıydı? Parlakça ışıldıyordu.

"Seni tanıyorum," diye fark etti Szeth. "Seni daha önce bir yerlerde gördüm."

"Gördün."

Szeth ayağa kalkmak için çabaladı. Dizlerine kadar kalkmayı başardı, sonra tekrar üzerlerinde çöktü. "Nasıl?" diye sordu.

"Sen yere düşene kadar bekledim," dedi adam. "Kırıldın ve mahvoldun, ruhun kesildi, kesinlikle ölüydün. Sonra, ben seni onardım."

"İmkânsız."

"Beyin ölmeden önce yapılırsa değil. Uygun bakımla boğulmuş bir adamın hayata geri döndürülebilmesi gibi, sen de uygun Dalgabağlama ile onarılabilirdin. Eğer ben

sadece birkaç saniye daha beklemiş olsaydım, elbette ki çok geç olacaktı. Ama mutlaka bunu sen de biliyorsundur. Halkının elinde olan Kılıç'lardan iki tanesi Filizlenme sağlıyor. Ben senin yeni ölülerin hayata geri döndürüldüğünü zaten görmüş olduğunu tahmin ediyorum."

Adam sözleri sakince, duygusuzca söylüyordu.

"Sen kimsin?" diye sordu Szeth.

"Sen halkının ve dininin emirlerine uymakla bu kadar uzun zaman geçirdiğin hâlde, tanrılarınızdan bir tanesini tanımakta başarısız mı oluyorsun?"

"Benim tanrılarım taşların ruhları," diye fısıldadı Szeth. "Güneşin ve yıldızların. İnsanlar değil."

"Saçma. Senin halkın taşların sprenlerine hürmet ediyor ama *sen* onlara tapınmıyorsun."

O hilal... Szeth bunu tanıyordu, değil mi?

"Sen, Szeth, düzene tapınıyorsun, değil mi?" dedi adam. "Sen toplumunun kanunlarına mükemmellikle itaat ediyorsun. Beni bu cezbetti, gerçi duygunun ayırt etme becerini gölgelediğinden endişe ediyorum. Senin... Yargılama becerini."

Yargı.

"Nin," diye fısıldadı Szeth. "Burada Nalan ya da Nale dedikleri. Adalet Elçisi."

Nin başını sallayarak onayladı.

"Beni neden kurtardın?" dedi Szeth. "İşkencem yeterli değil mi?"

"Onlar aptallığın sözleri," dedi Nin. "Benim hizmetimde çalışacak olan bir kişi için yakışıksız."

"Ben çalışmak istemiyorum," dedi Szeth taşların üstünde dertop olarak. "Ben ölmek istiyorum."

"Öyle mi? Gerçekten de, senin en çok dilediğin şey bu mu? Eğer dürüst arzun buysa, onu sana veririm."

Szeth gözlerini sıkı sıkı kapattı. O karanlığın içinde onu çığlıklar bekliyordu. Öldürdüklerinin çığlıkları.

Haksız değildim, diye düşündü. *Ben hiçbir zaman Hakikatsiz olmadım.*

"Hayır," diye fısıldadı Szeth. "Yokelçiler geri *dönmüş*. Ben haklıydım ve halkım... *Onlar* haksızdı."

"Sen öngörüsü olmayan küçük kişiler tarafından sürüldün. Ben sana duygu ile kirlenmemiş olan bir kişinin yolunu öğreteceğim. Sen bunu halkına geri götüreceksin ve Shinlerin liderleri için adaleti de yanında taşıyacaksın."

Szeth gözlerini açtı ve başını kaldırdı. "Ben lâyık değilim."

Nin başını bir yana eğdi. "Sen mi? Lâyık mı değilsin? Ben senin düzen adına kendi kendini yok etmeni izledim, senin başkaları kaçacak ya da yıkılacak olduğu zaman kişisel kurallarına itaat etmeni izledim. Neturo-oğlu-Szeth, ben senin sözünü mükemmellik ile tutmanı izledim. Bu çoğu kişi için yitmiş olan bir şey, dünyadaki gerçek güzellik olan tek şey. Ben, Semadeşenler için senden daha lâyık olan bir adamı hiçbir zaman gördüğümü sanmıyorum."

Semadeşenler mi? Ama onlar bir Parlayan Şövalye tarikatıydı.

"Ben kendi kendimi yok ettim," dedi Szeth fısıltıyla.

"Ettin ve öldün. Kılıç'ınla olan bağın koparıldı, tüm bağların, hem ruhsal, hem de fiziksel, çözüldü. Sen yeniden doğdun. Gel. Halkını ziyaret etmenin zamanı geldi. Eğitimin derhâl başlıyor." Nin yürüyerek uzaklaşmaya başladı, arkasında tuttuğu şeyin kın içinde bir kılıç olduğu ortaya çıkmıştı.

Sen yeniden doğdun. Szeth... Szeth yeniden doğabilir miydi? Gölgelerdeki çığlıkları susturabilir miydi?

Sen bir korkaksın, demişti Parlayan, rüzgârların sahibi olan adam. Szeth'in küçük bir parçası bunun doğru olduğunu düşünüyordu. Ama Nin daha da fazlasını öneriyordu. Farklı bir şey öneriyordu.

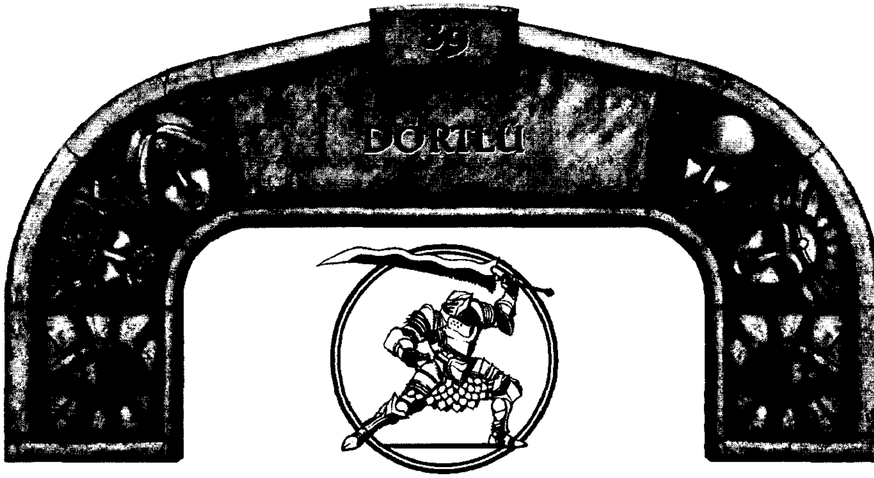
Hâlâ dizlerinin üstünde, Szeth başını kaldırarak adamın arkasından baktı. "Haklısın. Diğer Şerefkılıçları halkımın elinde ve onları binlerce yıldır koruyorlar. Eğer yargıyı onlara taşıyacaksam, Pareler ve güce sahip olan düşmanlarla yüzleşeceğim demektir."

"Bu bir sorun değil," dedi Nin geriye bakarak. "Senin için yeni bir Parekılıcı getirdim. Senin hedefin ve mizacın için mükemmel uyumlu olacak bir tane." Büyük kılıcını yere fırlattı. Kılıç taşların üzerinden kaydı ve Szeth'in önüne gelerek durdu.

Szeth daha önce metal kını olan bir kılıç görmemişti. Ve kim bir Parekılıcı'nı kına koyardı ki? Ve Kılıç'ın kendisi ise... Siyah mıydı? Kayaların üzerinde kayarken iki santim kadarı kınından dışarıya çıkmıştı.

Szeth metalden yükselen küçük siyah bir duman ipliği görebildiğine yemin edebilirdi. Fırtınaışığı'na benziyordu, ama koyuydu.

Merhaba, dedi zihninin içinde neşeli bir ses. *Bugün biraz kötülüğü yok etmek ister miydin?*

BircevapolmasıgerekCevapneParshendileriDurdurOnlardanbirtanesiEveteksikpar-çaonlarBuParshendionlarıngücünüeldeetmedenönceAlethilerinonlarıtamamıylayo-ketmeleriiçinbastırObirköprüoluşturacak

–Diyagram'dan, Döşeme Tahtası 17: paragraf 2, ikinciden başlayarak her ikinci harf

Dalinar karanlığın içinde ayakta duruyordu.

Etrafına bakındı, bu yere nasıl gelmiş olduğunu hatırlamaya çalışıyordu. Gölgelerin arasında mobilyalar gördü. Masalar, bir halı, Azir'den çılgın renkleri olan perdeler. Annesi her zaman o perdelerle gurur duyardı.

Evim, diye düşündü Dalinar. *Bir çocuk olduğum zamanki hâliyle.* Fetihlerden önce, Gavilar'dan önce...

Gavilar... Gavilar ölmemiş miydi? Hayır, Dalinar abisinin yan odada güldüğünü duyabiliyordu. O bir çocuktu. İkisi de çocuktu.

Dalinar gölgeli odayı aştı, tanıdıklığın bulanık sevincini hissediyordu. Her şeyin olması *gerektiği* gibi olmasının. Tahta kılıçlarını ortada bırakmıştı. Bir koleksiyonu vardı, her biri bir Parekılıcı gibi oyulmuştu. Artık onlar için çok büyümüştü, elbette, ama yine de onlara sahip olmaktan hoşlanıyordu. Bir koleksiyon olarak.

Balkon kapılarının yanına geldi ve iterek açtı.

Sıcak ışık onu yıkadı. Derin, kavrayıcı, *delici* bir sıcaklık. Derisinin içinden derinlerine kadar, ta benliğine kadar işleyen bir sıcaklık. Gözlerini o ışığa dikti ve kör olmadı. Kaynağı uzaktaydı ama Dalinar onu tanıyordu. İyi tanıyordu.

Gülümsedi.

Sonra uyandı. Urithiru'daki yeni odalarında yalnızdı, bütün kuleyi keşfetmelerine kadar kalması için geçici bir konumdu. Bu şehre varmalarından beri bir hafta geçmişti ve en sonunda savaş kamplarının nüfusu da gelmeye başlamıştı, beklenmedik yücefırtına sırasında doldurulmuş küreleri getiriyorlardı. Yeminkapısı'nı çalıştırmak için onlara çok fena ihtiyaçları vardı.

Savaş kamplarından gelenler hiç de erken gelmemişti. Dinmezfırtına daha geri dönmemişti ama eğer sıradan bir yücefırtına gibi hareket ediyorsa, gelmesi an meselesiydi.

Dalinar kısa bir süre için karanlıkta oturarak hissettiği *sıcaklığı* düşündü. O neydi? Görülerden birisi için garip bir zamandı. Onlar hep yücefırtınalar sırasında gelirdi. Daha önce uyurken bir görünün geldiğini hissettiği zamanlarda, bu onu uyandırırdı.

Muhafızlarına kontrol ettirdi. Esen bir yücefırtına yoktu. Düşünceli bir şekilde giyinmeye başladı. Bugün kulenin çatısına çıkıp çıkamayacağını görmek istiyordu.

◆ ◆ ◆

Adolin Urithiru'nun karanlık koridorlarında yürürken ne kadar sersemlemiş hissettiğin belli etmemeye çalışıyordu. Dünya menteşelerinin ucundaki bir kapı gibi *dönmüştü*. Birkaç gün önce, şartname güçlü bir erkek ile uzak bir evin nispeten düşük seviyeli bir kızının arasındaki nişanındı. Şimdi ise Shallan bütün dünyadaki en önemli kişi olabilirdi ve Adolin de...

Adolin neydi?

Fenerini yukarı kaldırdı, sonra duvara tebeşirle buradan geçtiğine işaret eden birkaç işaret koydu. Bu kule *dev gibiydi*. Koca bina nasıl devrilmeden duruyordu? Büyük olasılıkla burada aylar boyunca keşif yapabilir ve kapıların hepsini açmamış olurlardı. Adolin kendisini bu keşif görevine var gücüyle fırlatmıştı çünkü bu onun yapabileceği bir şey gibi görünüyordu. Bu ayrıca, ne yazık ki, ona düşünmek için zaman da vermişti. Bulabildiği cevapların sayısının bu kadar az olmasından hiç hoşlanmıyordu.

Geriye doğru dönerek, keşif ekibinin geri kalanından uzaklaşmış olduğunu fark etti. Bunu gittikçe daha da sık olarak yapmaya başlamıştı. İlk gruplar Harap Ovalar'dan gelmeye başlamıştı ve onların herkesi nereye yerleştireceklerine karar vermeleri gerekiyordu.

O ileriden konuşma sesleri mi geliyordu? Adolin kaşlarını çattı, sonra da onu ele vermesin diye fenerini geride bırakarak koridor boyunca ilerledi. Koridorun ilerisindeki konuşanlardan bir tanesini tanıdığı zaman şaşırdı. *Sadeas* mıydı bu?

Öyleydi. Yüceprens de kendi keşif ekibiyle birlikte duruyordu. Adolin sessizce, diğer herkes dururken, Sadeas'ı Urithiru'ya gelme çağrısına uymaya ikna eden rüzgârlara lanet etti. Eğer o geride kalsaydı her şey ne kadar daha kolay olurdu.

Sadeas askerlerinden birkaç tanesine tünele benzeyen koridorun bir kolundan aşağı doğru gitmeleri için işaret etti. Karısı ve kâtiplerinden birkaç tanesi de öbür yoldan gitti, iki asker de onları takip ediyordu. Adolin yüceprensin kendisi de bir feneri kaldırarak duvardaki solmuş bir resmi incelerken bir an izledi. Fantastik bir resimdi, mitolojik hayvanlar vardı. Adolin birkaç tanesini çocuk masallarından hatırlıyordu, başının arkasından yayılan saç gibi yelesi olan kocaman, vizona benzer şu yaratık gibi. Neydi onun adı?

Adolin gitmek için döndü ama çizmeyi taşlara sürtünmüştü.

Sadeas hızla dönerek fenerini kaldırdı. "Ah, Prens Adolin." Beyaz giyinmişti ve teniyle hiç gitmiyordu, solgun yüz hatlarının kıyaslandığı zaman kanlıymış gibi görünmesine neden oluyordu.

"Sadeas," dedi Adolin ona dönerek. "Ben senin de geldiğini fark etmemiştim." Fırtına kapası herif. Bütün o aylar boyunca babasını görmezden gelmişti ama şimdi mi itaat etmeye karar veriyordu?

Yüceprens koridor boyunca yürüyerek Adolin'in yanından geçti. "Burası müthiş bir yer. Gerçekten de müthiş."

"O zaman sen de babamın haklı olduğunu itiraf ediyorsun," dedi Adolin. "Onun görülerinin gerçek olduğunu. Yokelçilerin geri döndüğünü ve senin bir aptal olduğunun kanıtlandığını."

"Benim itiraf edeceğim şey, babanın benim bir zamanlar korktuğum kadar fazla körelmemiş olduğu," dedi Sadeas. "Müthiş bir plan. Parshendilerle irtibat kurmak, onlarla bu anlaşmayı ayarlamak. Duydum ki epey iyi bir gösteri yapmışlar. Kesinlikle Aladar'ı ikna etmiş."

"Bunların hepsinin sadece bir gösteri olduğuna inanıyor olman mümkün değil."

"Aa, hadi ama. Sen onun bizzat *kendi muhafızlarının* arasında bir Parshendi olduğunu inkâr mı ediyorsun? Bu yeni 'Parlayanlar'ın' içinde Dalinar'ın muhafızlarının başı ve senin kendi nişanlının olması ne kadar uygun değil mi?"

Sadeas gülümsedi ve Adolin gerçeği gördü. Hayır, o buna inanmıyordu ama söyleyeceği yalan buydu. O fısıltıları yeniden başlatacaktı, Dalinar'ı zayıflatmaya çalışacaktı.

"Neden?" diye sordu Adolin onun dibine gelerek. "*Neden* sen böylesin, Sadeas?"

"Çünkü, bunun böyle olması gerek," dedi Sadeas bir iç çekmeyle. "İki generalli bir ordu olmaz, oğlum. Baban ve ben, ikimizde bir krallık isteyen iki yaşlı aksırtız. Ya o, ya da ben. Biz Gavilar öldüğünden beri bu şekilde duruyoruz."

"Böyle olması gerekmiyor."

"Gerekiyor. Baban bir daha bana asla güvenmeyecek, Adolin, ve bunu sen de biliyorsun." Sadeas'ın yüzü karardı. "Ben bunu da ondan alacağım. Bu şehri, bu keşifleri. Bu sadece bir aksaklık."

Adolin bir an için durarak Sadeas'ın gözlerinin içine baktı ve sonra en sonunda bir şeyler koptu.

Yeter.

Adolin yaralanmamış eliyle Sadeas'ı gırtlağından kavradı ve yüceprensi duvara vurdu. Sadeas'ın yüzündeki mutlak şok ifadesi Adolin'in bir parçasını eğlendirmişti; tamamen, büsbütün ve *geri döndürülemez* şekilde gözü dönmüş olmayan çok küçük parçasını.

Herifin kolunu kendisininkiyle kavrayıp, Sadeas'ın sırtını duvara dayayarak hareketsiz hâle getirmek için çabalarken boğazını sıkarak yardım çığlığını boğdu. Ama Sadeas eğitimli bir askerdi. Adolin'i kolundan tuttu ve çevirerek kavrayışını bozmaya çalıştı.

Adolin kavrayışını korudu ama dengesini kaybetti. İkisi yere düşerek yuvarlandılar, dönüyor, kıvranıyorlardı. Bu düello sahasının hesaplı şiddeti değildi ya da hatta savaş meydanının sistematik kasaplığı da değildi.

Bu ikisi de paniğin eşiğindeki zorlanan, terleyen adamdı. Adolin daha gençti ama hâlâ Beyazlı Suikastçı ile olan dövüş yüzünden yaralıydı.

Üste çıkmayı başardı ve Sadeas da bağırmak için çabaladı, Adolin onu sersemletmek için herifin başını taş zemine vurdu. Kesik kesik nefes alan Adolin belindeki hançeri kavradı. Hançeri Sadeas'ın yüzüne doğru sapladı ama herif ellerini yukarı kaldırarak Adolin'i bileğinden yakalamayı başarmıştı.

Adolin hırlayarak sol elindeki hançeri daha da yakına bastırdı. Sağını da acıyla alev alan bileğine rağmen getirip, kabzanın üstüne abandı. Sadeas'ın alnında ter damlaları birikti, hançerin ucu sol burun deliğinin ucuna dokunuyordu.

"Babam," dedi Adolin bir homurdanmayla, ter burnundan hançerin üstüne damlıyordu, "Benim ondan daha iyi bir adam olduğumu düşünüyor." Zorladı ve Sadeas'ın kavrayışının zayıfladığını hissetti. "Senin için ne yazık ki, o yanılıyor."

Sadeas sızlandı.

Bir asılmayla, Adolin hançeri zorla Sadeas'ın burnunun yanından yukarıya ve göz yuvarının içine ittirdi, gözü olgun bir böğürtlen gibi deşti ve beyninin içine kadar sapladı.

Sadeas bir an için titredi, Adolin emin olmak için çevirirken hançerin etrafında kan toplanıyordu.

Bir an sonra, Sadeas'ın yanında bir Parekılıcı belirdi; babasının Parekılıcı. Sadeas ölmüştü.

Adolin giysilerine kan bulaştırmamak için aceleyle geri çekildi, gerçi kol yenleri şimdiden lekeliydi. Fırtınalar. Bunu o mu yapmıştı? Az önce bir *yüceprensi* mi öldürmüştü?

Sersemlemiş hâlde o silaha baktı. Dövüş için iki adam da Kılıç'larını çağırmamıştı. Silahlar bir servet değerinde olabilirdi ama bu kadar yakın mesafeli bir dövüş için bir taş parçasından bile daha az faydaları olurdu.

Düşünceleri daha berraklaşan Adolin silahı aldı ve tökezleyerek uzaklaştı. Kılıç'ı bir pencereden dışarı attı, kulenin yan tarafı boyunca uzanan bahçeye benzer çıkıntılardan bir tanesine düşmüştü. Orada güvende olabilirdi.

Ondan sonra kol yenlerini kesecek, duvardaki tebeşir izini kendi Kılıç'ıyla kazıyarak ortadan kaldıracak ve keşif ekiplerinden bir tanesini bularak sanki en başından beri o bölgedeymiş gibi davranmadan önce yapabildiği kadar uzağa yürüyecek kadar aklı kalmıştı.

⁂

Dalinar en sonunda kilit mekanizmasını nasıl çalıştıracağını anladı, sonra da merdiven boşluğunun sonundaki metal kapıyı itti. Kapı burada tavana yerleştirilmişti, basamaklar doğrudan ona doğru gidiyordu.

Kilidi açılmış olmasına rağmen, kapak açılmayı reddetti. Dalinar menteşelerini yağlamıştı. Neden hareket etmiyordu?

Kremden elbette, diye düşündü. Parekılıcı'nı çağırdı ve kapağın etrafına hızlı bir dizi kesik attı. Ondan sonra, biraz uğraşarak zorla açmayı başardı. Antik kapak yukarıya doğru savruldu ve Dalinar'ın kule şehrin en tepesine çıkmasına izin verdi.

Gülümseyerek çatıya çıktı. Beş günlük incelemeler Adolin ve Navani'yi şehir-kulenin derinliklerine göndermişti. Ancak Dalinar tepeyi aramaya kararlıydı.

Bu kadar devasa bir kule için, çatı aslında nispeten küçüktü ve kremle o kadar fazla kaplanmamıştı. Bu kadar yükseklere yücefırtınalar sırasında o kadar fazla yağmur düşmüyor olmalıydı ve herkes kremin doğuda batıda olduğundan daha yoğun olduğunu bilirdi.

Fırtınalar adına, burası yüksekti. Navani'nin keşfettiği fabrial asansörü kullanarak yukarı çıkarken birkaç kere kulakları tıkanmıştı. O karşı ağırlıklardan ve çiftlenimli mücevherlerden bahsetmişti, eskilerin teknolojisi karşısında hayret içinde kalmış gibiydi. Dalinar'ın tek bildiği şey ise Navani'nin keşfinin onu şöyle bir yüz kat kadar merdiven çıkmaktan kurtarmış olduğuydu.

Kenara geldi ve aşağı baktı. Aşağıda, kulenin her taraçası bir üsttekinden biraz daha fazla ileri çıkıyordu. *Shallan haklı,* diye düşündü. *Bunlar bahçe. Dış balkonların hepsi yiyecek ekmek için.* Dalinar neden kulenin Köken'e bakan doğu yüzünün dik ve düz olduğunu bilmiyordu. O tarafta hiç balkon yoktu.

Öne doğru eğildi. Uzaklarda Yeminkapıları'nı bulunduran on sütunu seçebiliyordu, o kadar aşağıdalardı ki bakmak midesi bulanıyordu. Harap Ovalar'a giden yanıp söndü ve üzerinde büyük bir insan kafilesi belirdi. Bunlar Hatham'ın sancağını taşıyordu. Dalinar'ın kâtiplerinin gönderdiği haritalar sayesinde, Yeminkapısı'na ulaşmak Hatham ve diğerlerinin hızlı bir yürüyüşle sadece yaklaşık bir haftasını almıştı. Dalinar'ın ordusu aynı yolu gelirken, bunu son derece dikkatli, Parshendi saldırılarına karşı tetikte kalarak yapmışlardı.

Şimdi onları bu bakış açısından gördüğü zaman, Dalinar onlardan bir tanesinin de Kholinar'da olduğunu fark etti. Saray ve kraliyet tapınağının üzerine inşa edildiği kaideyi oluşturuyordu. Shallan Jasnah'nın oradaki Yeminkapısı'nı açmayı denediğinden şüpheleniyordu; onun notları şehirlerin hepsindeki Yeminkapıları'nın kapalı olduğunu söylüyordu. Sadece Harap Ovalar'daki açık bırakılmıştı.

Shallan diğerlerini de nasıl kullanacağını çözmeyi umut ediyordu, gerçi şu andaki testleri onların bir şekilde kilitli olduğuna işaret ediyordu. Eğer Shallan onları da çalıştırmayı başarabilirse, dünya çok ama çok daha küçük bir yer hâline gelecekti. Geride herhangi bir şey kaldığı varsayılacak olursa tabii.

Dalinar döndü ve başını kaldırarak gökyüzünü izledi. Derin bir nefes aldı. Tepeye bu yüzden çıkmıştı.

"Sen o fırtınayı bizi yok etmek için gönderdin!" diye bağırdı bulutlara doğru. "Sen onu Shallan'ın ve ondan sonra Kaladin'in dönüştükleri şeyi örtbas etmek için gönderdin! Sen işi daha başlamadan önce bitirmeye çalıştın!"

Sessizlik.

"Neden bana görüler gönderip, hazırlanmamı söylüyorsun!" diye bağırdı Dalinar. "Ondan sonra da onları dinlediğimiz zaman bizi yok etmeye çalışıyorsun?"

ZAMANI GELDİĞİNDE O GÖRÜLERİ GÖNDERMEM BANA EMREDİLMİŞTİ. BUNU BENDEN YARADAN TALEP ETMİŞTİ. ONUN EMRİNE İTAATSİZLİK ETMEYİ, RÜZGÂRLARI ESTİRMEYİ REDDETMEKTEN DAHA FAZLA BAŞARAMAZDIM.

Dalinar derince nefes aldı. Fırtınababa cevap vermişti. Şükür ki, cevap vermişti.

"O zaman görüler ona aitti ve sen de onların kime verileceğine karar veren aracı mıydın?" dedi Dalinar.

EVET.

"Neden beni seçtin?" diye hesap sordu Dalinar.

ÖNEMİ YOK. SEN ÇOK YAVAŞ KALDIN. BAŞARISIZ OLDUN. DİNMEZFIRTINA GELDİ VE DÜŞMANIN SPRENLERİ ANTİK OLANLARIN İÇİNE YERLEŞMEK İÇİN GELİYOR. BİTTİ. KAYBETTİNİZ.

"Sen Yaradan'ın bir parçası olduğunu söylemiştin."

BEN ONUN... SPRENİYİM, DİYEBİLİRSİN. ONUN RUHU DEĞİLİM. BEN ARTIK O OLMADIĞINDAN, İNSANOĞLUNUN ONUN İÇİN YARATTIĞI HATIRAYIM. FIRTINALARIN VE KUTSALLIĞIN KİŞİLEŞMESİ. BEN BİR TANRI DEĞİLİM. SADECE BİR TANESİNİN GÖLGESİYİM.

"Ben ona da razıyım."

O BENDEN SENİ BULMAMI İSTEMİŞTİ AMA SENİN TÜRÜN BENİMKİNE SADECE ÖLÜM GETİRDİ.

"Bu Parshendilerin çağırdığı fırtına hakkında ne biliyorsun?"

DİNMEZFIRTINA. BU YENİ BİR ŞEY AMA ESKİ TASARIMLI. ŞU ANDA DÜNYAYI DOLAŞIYOR VE YANINDA ONUN SPRENLERİNİ TAŞIYOR. ESKİ IRKTAN DOKUNDUĞU HERKES YENİ FORMLARINI ALACAK.

"Yokelçiler."

ONLAR İÇİN OLAN BİR TERİM BU.

"Bu Dinmezfırtına tekrar *gelecek* mi, kesin mi?"

DÜZENLİ OLARAK, YÜCEFIRTINALAR GİBİ. AMA DAHA AZ SIK. SİZİN İŞİNİZ BİTTİ.

"Ve bu parshmenleri dönüştürecek. Bunu durdurmanın hiç yolu yok mu?"

HAYIR.

Dalinar gözlerini kapattı. Bu onun korktuğu gibiydi. Ordusu Parshendileri yenmişti, evet, ama onlar sadece gelecek olanın küçük bir bölümüydü. Kısa süre sonra Dalinar onların yüz binlercesiyle yüzleşecekti.

Diğer ülkeler dinlemiyordu. Uzakalem üzerinden Azir imparatorunun kendisiyle konuşmayı başarmıştı; yeni bir imparator, çünkü Szeth bir öncekini ziyaret etmişti. Elbette ki Azir'de bir taht savaşı çıkmamıştı. Onlar çok fazla evrak işine neden olurdu.

Yeni imparator Dalinar'ı ziyaretine gelmesi için davet etmişti ama onun sözlerini sayıklamalar olarak kabul ettiği belliydi. Dalinar deliliği hakkındaki söylentilerin o kadar uzaklara yayıldığını fark etmemişti. Ancak o olmadan bile, Dalinar uyarılarının görmezden gelineceğini tahmin ediyordu, çünkü bahsettiği şeyler çılgınlıktı. Yanlış yönden esen bir fırtına? Yokelçilere dönüşen parshmenler?

Sadece Kharbranth'ın, ve şimdi görünüşe göre Jah Keved'in de, kralı Taravangian onu dinlemeye gönüllü gibi görünmüştü. Elçiler o adamı kutsasın; Dalinar onun o ıstıraplı ülkeye bir parça huzur getirebilmesini umuyordu. Dalinar onun bu tahtı nasıl elde ettiği hakkında daha fazla bilgi istemişti; ilk raporlar bu konumun beklenmedik bir şekilde onun üstüne kaldığına işaret ediyordu. Ama herhangi bir şeyleri başarabilmek için o fazla yeni, Jah Keved de fazla haraptı.

Onun da ötesinde, uzakalemle gelen Kholinar'daki ani ve beklenmedik ayaklanmaların raporları vardı. Oradan da daha doğru düzgün bir cevap çıkmamıştı. Ve şu

Safgöl'deki bir salgın hakkında duyduğu şeyler neyin nesiydi? Fırtınalar, her şey nasıl bir keşmekeşe dönüşüyordu.

Dalinar'ın bunların hakkında da bir şeyler yapması gerekecekti. Hepsi hakkında.

Tekrar gökyüzüne doğru baktı. "Bana Parlayan Şövalyeler'i tekrar kurmam emredildi. Eğer onlara önderlik edeceksem, benim de aralarına katılmam gerekiyor."

Uzaklardan gök gürültüsü sesleri geldi, gerçi hiç bulut yoktu.

"Ölümden önce yaşam!" diye bağırdı Dalinar. "Zayıflıktan önce güç! Hedeften önce yolculuk!"

BEN YARADAN'IN KENDİSİNİN KIYMIĞIYIM! dedi ses, kızgın gibi gelmişti. BEN FIRTINABABA'YIM. BENİ ÖLDÜRTECEK BİR ŞEKİLDE BAĞLANMAYI KABUL ETMEYECEĞİM!

"Sana ihtiyacım var," dedi Dalinar. "Yaptığına rağmen. Köprücü edilen yeminlerden ve her tarikatın farklı olduğundan bahsetti. Birinci İdeal aynı. Ondan sonra, her tarikat değişik, farklı Sözler gerektiriyor."

Gökyüzü gürledi. Bu bir... Meydan okumaya benziyordu. Dalinar şimdi de gök gürültüsünü mü yorumlamaya başlamıştı?

Bu tehlikeli bir hareketti. O antik, bilinemez bir şeyle yüzleşiyordu. Onu ve bütün ordusunu fiilen öldürmeye çalışmış olan bir şeyle.

"Neyse ki, ben edeceğim ikinci yemini biliyorum," dedi Dalinar. "Bana bunun söylenmesi gerekmiyor. Ben bölmek yerine *birleştireceğim*, Fırtınababa. İnsanları ben bir araya getireceğim."

Gök gürültüsü sessizleşti. Dalinar tek başına ayakta duruyordu, gözlerini gökyüzüne dikmiş bekliyordu.

PEKÂLÂ, dedi Fırtınababa en sonunda. BU SÖZLER KABUL EDİLDİ.

Dalinar gülümsedi.

BEN SENİN İÇİN SIRADAN BİR KILIÇ OLMAYACAĞIM, diye uyardı Fırtınababa. SEN EMRETTİĞİN ZAMAN GELMEYECEĞİM. VE SENİN KENDİNİ O TAŞIDIĞIN... GARABETTEN ARINDIRMAN GEREKECEK. SEN PARELERİ OLMAYAN BİR PARLAYAN OLACAKSIN.

"Olması gereken olacak," dedi Dalinar Parekılıcı'nı çağırarak. O belirir belirmez, Dalinar'ın zihninde çığlıklar duyuldu. Sanki onu ısıran bir gökyılanı gibi silahı düşürdü. Çığlıklar anında kayboldu.

Kılıç tangırtıyla yere düştü. Bir Parekılıcı'nın bağını koparmanın zorlu bir süreç olması gerekiyordu, konsantre olmayı ve mücevherine dokunmayı gerektirirdi. Ancak bu anında koparak Dalinar'dan ayrıldı. Bunu hissedebiliyordu.

"Son gelen görünün anlamı neydi?" dedi Dalinar. "Bu sabah olan, yücefırtınasız gelen."

BU SABAH BİR GÖRÜ GÖNDERİLMEDİ.

"Evet gönderildi. Ben ışık ve sıcaklık gördüm."

BASİT BİR RÜYA. BENDEN DEĞİL, YA DA TANRILARDAN.

İlginç. Dalinar onun da tıpkı görüler gibi hissettirdiğine yemin edebilirdi, hatta belki daha bile güçlü.

GİT, BAĞDÖKÜMCÜ, dedi Fırtınababa. ÖLÜ HALKINI YENİLGİYE GÖTÜR. GARAZ YARADAN'IN KENDİSİNİ YOK ETTİ. SEN ONUN İÇİN HİÇBİR ŞEYSİN.

"Yaradan ölebiliyordu," dedi Dalinar. "Eğer bu doğruysa, o zaman bu Garaz da öldürülebilir. Ben bunu yapmanın bir yolunu bulacağım. Görüler bir meydan okumadan, bir şampiyondan bahsetmişti. Sen bunun hakkında hiçbir şey biliyor musun?"

Gökyüzü basit bir gürlemeden başka bir cevap vermedi. Eh, daha sonra daha fazla soru sormak için zaman olacaktı.

Dalinar yürüyerek Urithiru'nun çatısından aşağı indi ve tekrar merdiven boşluğuna geldi. Basamaklar kule şehrinin neredeyse en üst katının tamamını kaplayan bir odaya açılıyordu ve cam pencerelerden içeri giren ışıkla parlıyordu. Cam pencereler, destekleri ya da kepenkleri yoktu, bazıları doğuya bakıyordu. Yücefırtınalardan nasıl kurtulduğunu Dalinar bilmiyordu ama yer yer krem çizgileriyle lekelenmişti.

Bu odanın etrafını çevreleyen on tane kısa sütun vardı, bir diğeri de merkezdeydi.

"Ee?" diye sordu Kaladin bir tanesini incelemekten dönerek. Bir diğerinin arkasından Shallan çıktı, şehre ilk geldikleri zaman olduğundan çok daha az perişan görünüyordu. Her ne kadar Urithiru'daki günleri telaş içinde geçse de, birkaç iyi gece uykusu çekmek hepsine oldukça iyi gelmişti.

Soruya cevap olarak Dalinar cebinden bir küre çıkardı ve yukarı kaldırdı. Sonra Fırtınaışığı'nı içine çekti.

İçindeki köpüren bir fırtına hissini beklemişti; hem Kaladin, hem de Shallan bunu ona tarif etmişlerdi. Bu onu hareket etmeye, kımıldamaya, sabit durmamaya itiyordu. Ancak Dalinar'ın tahmin ettiği şey olan savaşın Heyecan'ına benzemiyordu.

Yaralarının tanıdık bir şekilde iyileştiğini hissetti. Bunu daha önce de yapmış olduğunu hissediyordu. Daha önce savaş meydanında olduğu zaman mı? Kolu şimdi iyi hissediyordu ve yan tarafındaki kesik artık neredeyse ağrımıyordu bile.

"Bunu ilk denemede başarabilmiş olmanız hiç adil değil," diye belirtti Kaladin. "Ben o kadar çok uğraşmıştım."

"Açıklamam vardı," dedi Dalinar yürüyerek odaya girer ve küreyi cebine koyarken. "Fırtınababa bana Bağdökümcü dedi."

"Bu tarikatlardan bir tanesinin adıydı," dedi Shallan parmaklarını sütunlardan bir tanesinin üstüne koyarak. "Bu da üç taneyiz demek oluyor. Rüzgârkoşucu, Bağdökümcü, Işıkören."

"Dört," dedi bir ses merdiven sahanlığının gölgelerinin içinden. Renarin aydınlık odaya girdi. Onlara baktı, sonra büzüldü.

"Oğlum?" dedi Dalinar.

Renarin karanlığın içinde kaldı, başı öne eğikti.

"Gözlüğün yok..." diye fısıldadı Dalinar. "Sen takmayı bırakmıştın. Ben senin bir savaşçı gibi görünmeye çalıştığını düşünmüştüm ama değil. Gözlerini Fırtınaışığı iyileştirdi."

Renarin başını sallayarak onayladı.

"Ve Parekılıcı," dedi Dalinar yanına yaklaşarak oğlunu omzundan kavrarken. "Sen çığlıkları duyuyorsun. Arenada sana olan *oydu*. Sen Kılıç'ı çağırdığın zaman kafanın

içinde çınlayan o bağrışlar yüzünden dövüşemedin. Neden? Neden bir şey söylemedin?"

"Ben sadece benden kaynaklanıyor sanmıştım," diye fısıldadı Renarin. "Zihnimden. Ama Glys, o diyor ki..." Renarin gözlerini kırpıştırdı. "Esasgören."

"Esasgören mi?" dedi Kaladin Shallan'a doğru bir göz atarak. O başını salladı. "Ben rüzgârlarda yürüyorum. O ışığı örüyor. Berrakbey Dalinar bağ kuruyor. Sen ne yapıyorsun?"

Renarin odanın karşısındaki Kaladin'in bakışlarına karşılık verdi. "Ben *görüyorum.*"

"Dört tarikat," dedi Dalinar Renarin'in omzunu gururla sıkarken. Fırtınalar, oğlan titriyordu. Onu bu kadar endişelendiren şey neydi? Dalinar diğerlerine doğru döndü. "Öbür tarikatların da geri dönüyor olmaları gerek. Bizim sprenlerin seçtiği kişileri bulmamız gerek. Çabuk, çünkü Dinmezfırtına üstümüze çöktü ve korktuğumuzdan daha kötü."

"Nasıl?" diye sordu Shallan.

"Parshmenleri dönüştürecek," dedi Dalinar. "Fırtınababa tasdik etti. O fırtına geri döndüğü zaman Yokelçileri getirecek. "Hay Cehennem," dedi Kaladin. "Alethkar'a gitmem gerek, Hearthstone'a." Çıkışa doğru yöneldi.

"Asker?" diye seslendi Dalinar. "Ben halkımızı uyarmak için elimden geleni yaptım."

"*Ailem* hâlâ orada," dedi Kaladin. "Ve kasabanın şehirbeyinin parshmenleri var. Ben gidiyorum."

"Nasıl?" diye sordu Shallan. "Bütün yolu uçarak mı gideceksin?"

"Düşerek," dedi Kaladin. "Ama evet." Kapının ağzında durdu.

"Bu ne kadar Işık harcayacak, oğlum?" diye sordu Dalinar.

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Kaladin. "Herhâlde epey çok."

Shallan Dalinar'a baktı. Boşa harcayacak Fırtınaışık'ları yoktu. Her ne kadar savaş kamplarından gelenler dolu küreler getirseler de, Yeminkapısı'nı çalıştırmak, kaç kişinin geçtiğine bağlı olarak çok büyük bir miktarda Fırtınaışığı kullanıyordu. Yeminkapısı'nın ortasındaki odanın lambaları yakmak sadece aleti çalıştırmak için gereken en düşük miktardı, çok sayıda insanı getirmek onların da taşıdıkları küreleri kısmen söndürüyordu.

"Sana elimden geldiği kadarını bulmaya çalışacağım, evlat," dedi Dalinar. "Dualarımla git. Belki ondan sonra, başkente gitmene ve oradaki halka da yardım etmene yetecek kadar kalır."

Kaladin başını salladı. "Bir torba hazırlayacağım. Bir saate kalmadan gitmem gerek." Odadan fırlayarak aşağı inen merdivenlere daldı.

Dalinar daha fazla Fırtınaışığı emdi ve son kalan yaralarının da geri çekildiğini hissetti. Bu bir adamın sahip olmaya kolaylıkla alışabileceği türden bir şeye benziyordu.

Renarin'i kralla konuşması ve Kaladin'in yolculuğu için ödünç alabileceği bazı zümrüt broamlar bulması için emirlerle gönderdi. Elhokar en sonunda gelmişti, bir grup Herdazlı'nın yanında hem de. Bir tanesi adının Alethi krallarının listesine eklenmesi gerektiğini iddia ediyordu...

Renarin emre uymak için hevesle gitti. O yapabileceği bir şeylerin olmasını istiyormuş gibi görünüyordu.

O *da Parlayan Şövalyeler'den biri,* diye düşündü Dalinar onun gitmesini izlerken. *Sanırım onu ayak işlerine göndermeyi bırakmam gerekecek.*

Fırtınalar. Gerçekten de başlamıştı.

Shallan pencerelere yürümüştü. Dalinar onun yanına geldi. Bu kulenin doğu yüzüydü, doğrudan Köken'e doğru bakan düz kenarı.

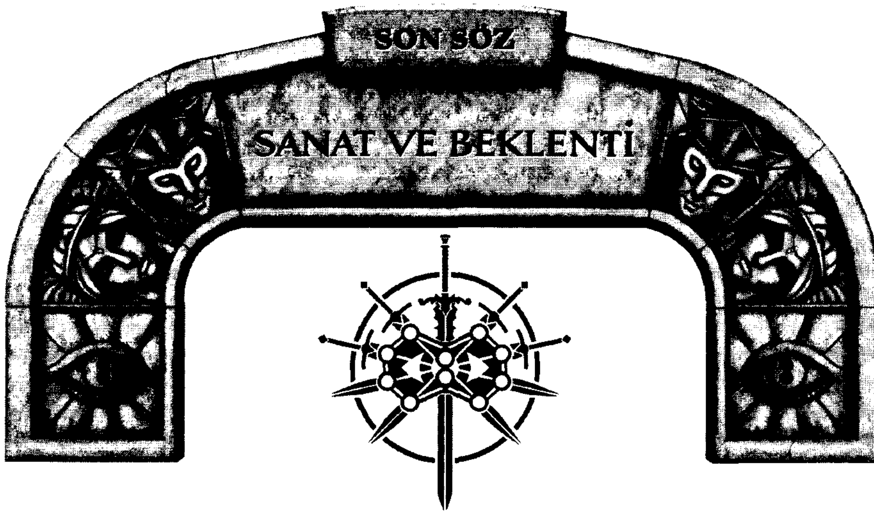
"Kaladin'in sadece birkaç kişiyi kurtaracak zamanı olacak," dedi Shallan. "Eğer hiç olursa. Biz dört taneyiz, Berrakbey. Yıkımla dolu bir fırtınanın karşısında sadece dört..."

"Neyse o."

"O kadar çok kişi ölecek ki."

"Ve biz de kurtarabildiklerimizi kurtaracağız," dedi Dalinar. Ona doğru döndü. "Ölümden önce yaşam, Parlayan. Artık bizim yapmaya yemin ettiğimiz görev bu."

Shallan dudaklarını büzdü, hâlâ doğuya doğru bakıyordu, ama başını sallayarak onayladı. "Ölümden önce yaşam, Parlayan."

SON SÖZ

SANAT VE BEKLENTİ

"Bir kör adam bitişlerin çağını bekleyerek doğanın güzelliğini düşünüyordu," dedi Akıl.

Sessizlik.

"O adam benim," diye belirtti Akıl. "Fiziksel olarak kör değilim, sadece ruhsal olarak. Ve o diğer ifade aslında *epey* zekiceydi, eğer biraz düşünecek olursan."

Sessizlik.

"Bu karşımda, zekice laf oyunlarımın karşısında huşu içinde dikkat kesilerek mest olacak akıllı canlılar olduğu zaman çok daha fazla tatmin edici oluyor," dedi.

Yandaki kayanın üstünde duran çirkin kertenkele-yengeç-ucubesi pençesini tıkırdattı, neredeyse tereddütlü bir sesti.

"Haklısın, elbette," dedi Akıl. "Çoğu zaman karşımda olanların *pek de akıllı* olduğunu söyleyemeyiz. Bu da ayrıca en bariz olan laftı, o yüzden sen kendinden utanmalısın."

Çirkin kertenkele-yengeç-ucubesi kayasının üzerinden sürünerek öbür tarafa geçti. Akıl içini çekti. Geceydi, normalde dramatik varışlar ve anlamlı felsefeler için iyi bir zamandı. Ne yazık ki, dramatik ya da değil, burada felsefe yapılacak ya da ziyaret edilecek hiç kimse yoktu. Yakınlarda küçük bir nehir şırıldıyordu, bu garip diyardaki çok az kalıcı akarsudan bir tanesiydi. Her yönde uzanan tepeler vardı, akan sular tarafından oyulmuş ve vadilerinde garip bir tür çalılık büyümüştü. Buralarda çok az ağaç vardı, gerçi daha batısındaki aşağılara inen yamaçlarda gerçek bir orman yetişiyordu.

Yakınlardaki bir çift şarkıcık çıngırtı sesleri çıkardı ve o da mızıkasını çıkararak onları taklit etmeye çalıştı. Tam olarak yapamıyordu. Şarkı sesleri fazlasıyla vurmalıydı, vızıltılı bir çıngırtıydı; müzikseldi ama flüt gibi değildi.

Yine de, yaratıklar ona ses vermeye başladılar, müziğine cevap veriyorlardı. Kimin aklına gelirdi? Belki bunların gelişmemiş bir zekâsı bile vardı. O atlar, Ryshadiumlar... Onlar onu şaşırtmıştı. Bunu hâlâ yapabilen bir şeylerin olması onu mutlu ediyordu.

En sonunda mızıkasını bıraktı ve düşündü. Çirkin kertenkele-yengeç-ucubeleri ve şarkıcıklardan oluşan bir izleyici de en azından *bir tür* izleyiciydi.

 "Sanat, temel olarak adaletsizdir," dedi.

Şarkıcıklardan bir tanesi cırıldamaya devam etti.

"Görüyorsunuz, biz sanki sanat ebediymiş, bir tür *kalıcılığı* varmış gibi davranırız. Bir Gerçek, de diyebilirsiniz. Sanat sanattır çünkü *sanattır* ve biz sanat olduğunu söylediğimiz için sanat değildir. Sizin için fazla hızlı gitmiyorum, değil mi?"

Cırrr.

"İyi. Ama eğer sanat ebedi ve anlamlı ve bağımsızsa, o zaman neden lanet olası seyircilere bu kadar fazla bağlı? Tasvir Festivali sırasında sarayı ziyaret eden köylünün hikâyesini siz de duydunuz, değil mi?"

Cırrr?

"Ha, o kadar da iyi bir hikâye değil. Tamamen çöp. Standart başlangıç, köylü büyük şehre gelir, utanç verici bir şeyler yapar, bir prensese denk gelir ve, tamamen kaza eseri, onu ezilmekten kurtarır. Bu hikâyelerdeki prensesler hiçbir zaman gittikleri yere bakmayı becerebilirmiş gibi görünmüyor. Ben onların daha fazlasının trafiğe çıkmayı denemeden önce güvenilir bir gözlükçüye akıl danışarak uygun bir gözlük elde etmesi gerektiğini düşünüyorum.

"Her neyse, bu hikâye bir komedi olduğuna göre, adam ödül için saraya davet edilir. Çeşitli saçmalıklar olur, bitişte tarihteki en muhteşem tablolardan bir tanesini tuvalette kullanmış olan zavallı köylü, çıktığı zaman bütün açıkgözlerin boş çerçeveye bakarak birbirlerine ne kadar büyük bir eser olduğunu anlattığını görür. Neşeler ve kahkahalar. El salla ve eğil. Kimse hikâyeyi çok dikkatlice düşünemeden önce saheden in."

Bekledi.

Cırr?

"E, anlamadın mı?" dedi Akıl. "Köylü tabloyu tuvaletin yanında buldu, o yüzden de öyle bir amaç için kullanılması gerektiğini düşündü. Açıkgözler boş çerçeveyi sanat galerisinde buldu ve bunun bir şaheser olması gerektiğini varsaydı. Buna şapşal bir hikâye diyebilirsin. Öyle. Bu onun doğruluğunu azaltmıyor. Ne de olsa, ben de çoğu zaman oldukça şapşalım ama neredeyse her zaman dürüstüm. Alışkanlık işte.

"Beklenti. Sanatın gerçek ruhu *bu*. Eğer bir adama onun beklediğinden daha fazlasını verirsen, o zaman o seni bütün hayatı boyunca över. Eğer bir beklenti havası yaratır ve bunu düzgünce beslersen, başarılı olursun.

"Aksine, eğer *fazla* iyi, *fazla* becerikli diye bir ün kazanacak olursan... Ayağını denk al. Daha iyi sanat onların kafalarının içinde olacak ve eğer onlara hayal ettiklerinden bir gıdım daha azını verecek olursan, bir anda başarısız olmuşsundur. Bir anda işe yaramazsındır. Bir adam çamurun içinde tek bir sikke bulur ve günler boyunca onun hakkında konuşur, ama mirası gelir ve sayıldığında beklediğinden yüzde bir daha az çıkarsa, o zaman dolandırılmış olduğunu ilan eder."

Akıl başını iki yana sallayarak ayağa kalktı ve ceketinin tozunu silkti. "Bana eğlendirilmek için gelmiş ama özel bir şeyler beklemeyen bir seyirci ver. Onların karşısında ben bir tanrı olacağım. Bu bildiğim en iyi gerçek."

Sessizlik.

"Biraz müzik fena olmazdı," dedi. "Dramatik etki için, anlarsınız ya? Birileri geliyor ve ben de onu karşılamak için hazırlıklı olmak istiyorum."

Şarkıcık itaatkar bir şekilde tekrar müziğine başladı. Akıl derin bir nefes aldı, sonra uygun duruşa geçti; tembel beklenti, hesaplı ukalalık, çekilmez kibir. Ne de olsa, onun bir ünü vardı ve onu hak etmeye çalışsa iyi olurdu.

Önündeki hava bulanıklaştı, sanki zemine yakın bir daire tarafından ısıtılmış gibiydi. Dairenin etrafında hızla ışıktan bir çizgi dönerek beş ya da altı ayak yükseklikte bir duvara dönüştü. Anında soldu, aslında sanki parlayan bir şeyler dairenin içinde çok hızla dönmüş gibi sadece bir ardıl görüntüden ibaretti.

Ortasında dimdik duran Jasnah Kholin belirdi.

Giysileri pejmürdeydi, saçı tek bir fonksiyonel örgü ile toplanmıştı, yüzü yanık izleriyle kaplıydı. Bir zamanlar üzerinde kaliteli bir elbise vardı ama o lime lime olmuştu. Dizlerinden kesmiş ve doğaçlama bir şeylerden kendine bir eldiven örmüştü. İlginç bir şekilde, bir sırt çantası ve bir tür deri palaska takıyordu. Akıl yolculuğuna başladığı zaman elinde onların ikisinin de olmadığını düşünüyordu.

Uzun bir şekilde inledi, sonra Akıl'ın durmakta olduğu yan tarafına baktı.

Akıl ona sırıttı.

Bir göz kırpışı içinde Jasnah elini öne doğru sapladı, sisler kolunun etrafından kıvrılmış ve Akıl'ın boynuna doğrultulmuş olan uzun, ince bir kılıç şeklinde katılaşmıştı.

Akıl bir kaşını kaldırdı.

"Beni nasıl buldun?" diye sordu Jasnah.

"Sen öbür tarafta epey bir tantana yaratıyordun," dedi Akıl. "Sprenlerin canlı birisiyle uğraşmak zorunda kalmalarından beri epey bir zaman geçti, özellikle de senin kadar talepkâr olan bir tanesiyle."

Kadın tıslayarak bir nefes verdi ve Parekılıcı'nı daha da yakına itti. "Bana ne bildiğini söyle, Akıl."

"Bir defasında bir yılın büyük bir kısmını kocaman bir midenin içinde hazmedilerek geçirmiştim."

Jasnah yüzünü astı.

"Bu *bildiğim* bir şey. Senin tehditlerinde cidden daha net olman gerek." Jasnah bileğini döndürerek hâlâ ona doğrultulmuş olan Parekılıcı'nın ucunu çevirirken başını eğerek baktı. "Eğer senin o küçük bıçağın benim için herhangi bir gerçek tehlike oluşturabilirse epey şaşırırım, Kholin. Gerçi eğer istersen sağa sola sallamaya devam edebilirsin. Belki bu senin kendini daha önemli hissetmeni sağlıyordur."

Jasnah onu inceledi. Sonra kılıç patlayarak sise dönüştü ve buharlaştı. Kolunu indirdi. "Senin için zamanım yok. Bir fırtına geliyor, korkunç bir fırtına. Yokelçileri getirerek..."

"Geldi bile."

"Hay Cehennem. Urithiru'yu bulmamız gerek ve..."

"Bulundu bile."

Jasnah tereddüt etti. "Parlayan..."

"Kuruldu bile," dedi Akıl. "Kısmen senin çırağın tarafından ki o, ekleyebilirim ki, senden tam olarak yüzde yetmiş yedi daha hoş. Bir anket yaptım."

"Yalan söylüyorsun."

"Tamam, belki biraz *gayrıresmi* bir anketti. Ama çirkin kertenkele-yengeç-ucubesinin sana verdiği puan hiç..."

"Diğer şeyleri diyorum."

"Ben o türden yalanlar söylemem, Jasnah. Bunu sen de biliyorsun. Benim hakkımda o kadar sinir bozucu bulduğun şey de bu."

Jasnah onu inceledi, sonra içini çekti. "Senin hakkında o kadar sinir bozucu bulduğum şeyin bir *parçası* bu, Akıl. Geniş, çok geniş bir nehrin sadece küçük bir parçası."

"Bunu sadece beni pek iyi tanımadığın için söylüyorsun."

"Bundan şüpheliyim."

"Hayır, gerçekten. Eğer sen beni *iyi* tanısaydın, o sinir bozukluğu nehri besbelli ki bir okyanus olurdu. Her neyse. Ben senin bilmediğin şeyleri biliyorum ve, sanırım, senin de benim *gerçekten* bilmediğim bir şeyleri biliyor olman mümkün. Bu bize sinerji denilen bir şey kazandırıyor. Eğer sen sinir bozukluğuna hâkim olabilirsen, ikimiz de bir şeyler öğrenebiliriz."

Jasnah onu baştan aşağı inceledi, sonra dudaklarını büzerek bir çizgiye çevirip başını salladı. Doğrudan en yakındaki kasabaya doğru yürümeye başladı. Epey sağlam bir yön hissi vardı bu kadında.

Akıl ağır ağır yürüyerek yanına geldi. "Uygarlıktan en az *bir hafta* uzakta olduğumuzun sen de farkındasındır. Bu kadar uzağa bir Diyarkapısı şart mıydı?"

"Kaçışım sırasında bir parça baskı altındaydım. Burada olabildiğim için bile şanslıyım."

"Şanslı mı? Ben olsam öyle demezdim."

"Neden?"

"Öbür tarafta olsan büyük ihtimalle daha iyi olurdun, Jasnah Kholin. Issızlık geldi ve onunla birlikte bu diyarların sonu." Ona doğru baktı. "Üzgünüm."

"Ben ne kadarını kurtarabileceğimi görene kadar üzülme," dedi. "Fırtına zaten geldi mi? Parshmenler dönüştüler mi?"

"Evet ve hayır," dedi Akıl. "Fırtınanın bu gece Shinovar'a ulaşması gerek, ondan sonra da kıta boyunca ilerleyecek. İnanıyorum ki dönüşümü fırtına *getiriyor.*"

Jasnah yerinde durdu. "Geçmişte öyle olmamıştı. Ben öbür tarafta bilgiler aldım."

"Haklısın. Bu sefer farklı."

Jasnah dudaklarını yaladı ama onun dışında endişesini gizlemekte iyi bir iş çıkarmıştı. "Eğer daha önce olduğu şekilde olmuyorsa, o zaman öğrendiğim her şey yanlış olabilir. Yücesprenlerin anlattıkları hatalı olabilir. Benim aradığım kayıtlar anlamsız olabilir."

Akıl başını sallayarak onayladı.

"Antik yazmalara güvenemeyiz," dedi. "Ve insanoğlunun sözde tanrısı bir hikâye. Demek ki, kurtuluş için gökyüzüne bakamayız ama görünüşe göre geçmişe de bakamıyoruz. O zaman *nereye* bakacağız?"

"Sen Tanrı'nın olmadığından ne kadar eminsin."

"Yaradan..."

"Ah, Yaradan'ı demiyorum," dedi Akıl. "Tanavast yeteri kadar iyi bir tipti, bir keresinde bana içki ısmarlamıştı, ama o Tanrı *değildi*. Benim senin şüpheciliğini anladığımı itiraf etmem gerekir, Jasnah, ama ona katılmıyorum. Ben, senin sadece Tanrı'yı yanlış yerlerde aradığını düşünüyorum."

"Sanırım sen bana nereye bakmam *gerektiğini* de söylersin."

"Sen Tanrı'yı bu kargaşadan kurtuluşu bulacağın aynı yerde bulacaksın," dedi Akıl. "İnsanların kalplerinin içinde."

"İlginç ki, ben buna katılabileceğimi düşünüyorum," diye cevap verdi Jasnah. "Ama senin ima ettiklerinden farklı sebeplerden ötürüdür diye tahim ediyorum. Belki de bu yürüyüş benim korktuğum kadar kötü olmaz."

"Belki," dedi Akıl başını kaldırıp yıldızlara doğru bakarak. "Başka her ne denilebilirse denilsin, en azından dünya sona ermek için hoş bir geceyi seçti..."

FIRTINAIŞIĞI ARŞİVİ

İKİNCİ CİLDİN SONU

SON NOT

Tutuşmuş rüzgârlar yaklaşıyor ölümcül yaklaşan rüzgârlara tutuşarak.

Açıkgün, Jeseses 1174'te yazılmış olan bu ketek, Navani Kholin'in kişisel günlüğünün kapağını süslüyor. İçeride, Dinmezfırtına'nın gelişine doğru giden olayları kendisi birinci elden tarif ediyor.

Keteğin rünleri birbirlerine çarpan iki fırtına oluşturacak şeklinde çizilmiş.

—Nazh

ARS ARCANUM

ON ÖZLER VE BUNLARIN TARİHİ İLİŞKİLERİ

[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]
1 Jes	Safir	Meltem	Nefes alma	Şeffaf gaz, hava	Koruyucu / Önderlik edici
2 Nan	Dumantaşı	Buhar	Nefes verme	Koyu gaz, duman, sis	Adil / Emin
3 Chach	Yakut	Kıvılcım	Ruh	Ateş	Cesur / İtaatkâr
4 Vev	Elmas	Berraklık	Gözler	Kuvars, cam, kristal	Seven / İyileştirici
5 Palah	Zümrüt	Selüloz	Saç	Tahta, bitkiler, yosun	Âlim / Cömert
6 Shash	Lâl Taşı	Kan	Kan	Kan, yağ dışında sıvılar	Yaratıcı / Dürüst
7 Betab	Zirkon	İçyağı	Yağ	Her türlü yağ	Bilge / Dikkatli
8 Kak	Ametist	Sır	Tırnaklar	Metal	Azimli / Üretici
9 Tanat	Topaz	Çakıl	Kemik	Kaya ve taş	Güvenilir / Becerikli
10 Ishi	Heliodor	Kiriş	Et	Et, vücut	Dindar / Yol gösterici

Yukarıdaki liste On Özler'le ilişkilendirilmiş olan geleneksel Vorin sembolizminin kusursuz olmayan bir şekilde bir araya getirilmiş halini gösteriyor. Bir araya toplandıkları zaman bunlar Yaradan'ın Çifte Göz'ünü oluşturuyor; bitkilerin ve yaratıkların yaratılışını temsil eden iki gözbebeği olan bir göz. Bu ayrıca çoğu zaman Parlayan Şövalyeler ile ilişkilendirilen kum saati şeklinin de temelini oluşturuyor.

Eski âlimler ayrıca bu listeye her biri sayılardan ve Özler'den birisiyle klasik bir şekilde ilişkilendirilmiş olan Elçiler'in kendilerinin yanı sıra, Parlayan Şövalyeler'in on tarikatını da ekliyordu.

Ben henüz Yokbağlama'nın on seviyesinin ya da onun kuzeni olan Eski Büyü'nün bu düzenlemeye nasıl dâhil edilebildiklerinden, tabii eğer gerçekten de dâhil edilebiliyorlarsa, emin değilim. Araştırmalarım gerçekten de Yokbağlama'dan bile daha ezoterik olan bir dizi yetenek olması gerektiğine işaret ediyor. Belki de Eski Büyü onların içine dâhil edilebiliyordur; gerçi ben onun tamamen farklı bir şey olduğundan şüphe etmeye başlıyorum.

Ben şu anda "Vücut Odağı" kavramının bu Kuşam ve onun tezahürlerinin gerçek bir özelliği olmaktan çok, felsefi bir yorum meselesi olduğuna inanıyorum.

ON DALGA

On Dalgalar, Roshar'da klasik elementler olarak kabul edilen Öz'leri tamamlayıcı olarak bulunur. Dünyanın işleyişini sağlayan temel kuvvetler olduğu düşünülen

Dalgalar, daha doğru olarak Elçiler'e ve sonra bağları sayesinde Parlayan Şövalyeler'e önerilen on temel becerinin bir temsili sayılmalıdır.

Tutunum: Basınç ve Vakum Dalgası
Çekim: Yerçekimi Dalgası
Dağılım: Yıkım ve Bozunum Dalgası
Aşınım: Sürtünme Dalgası
Gelişim: Büyüme ve İyileşme Dalgası, ya da Filizlenme
Aydınlık: Işık, Ses ve Çeşitli Dalgaformları Dalgası
Dönüşüm: Ruhdöküm Dalgası
Taşınım: Hareket ve Âlemsel Geçiş Dalgası
Bağınım: Güçlü Eksenel Bağlantı Dalgası
Gerilim: Yumuşak Eksenel Bağlantı Dalgası

FABRİALLARIN YARATIMI ÜZERİNE

Şu ana kadar beş fabrial gruplaması keşfedildi. Onların yaratılış yöntemleri artifabrian dünyası tarafından dikkatle korunuyor ama onlar bir zamanlar Parlayan Şövalyeler tarafından yapılan daha mistik Dalgabağlamaların aksine, kararlı bilim kadınlarının işi gibi görünüyorlar. Ben bu araçların imal edilmesinin, yerel halklar tarafından "spren" olarak bilinen dönüşebilir bilinçsel varlıkların zorla esir alınmasını gerektirdiğinden gittikçe daha da fazla emin oluyorum.

DEĞİŞİM FABRİALLARI

Artırıcılar: Bu fabriallar bir şeyleri artırmak için inşa ediliyorlar. Örneğin ısı, acı ve hatta hafif bir rüzgâr yaratabiliyorlar. Bunlar da bütün fabriallar gibi Fırtınaışığı ile çalışıyor. En verimli kuvvetler, duygular ya da algılarla çalışıyormuş gibi görünüyorlar.

Jah Keved'de yarım-pareler denilen aletler de dayanıklılığını artırmak üzere bir metal plakaya bu türdeki fabrialların eklenmesi ile yaratılıyor. Bu türdeki fabrialların pek çok farklı türden mücevher kullanılarak inşa edildiğini gördüm; benim tahminim on Kutuptaşından herhangi birinin işe yarayacağı.

Eksilticiler: Bu fabriallar da artırıcıların yaptığı şeyin tersini yapıyor ve genel olarak da kuzenleriyle aynı sınırlamalara sahipmiş gibi görünüyorlar. Benimle sırlarını paylaşmış olan artifabrianlar, şu ana kadar yaratılmış olanlardan çok daha üstün fabriallar yaratmanın da mümkün olduğuna inanıyor gibi görünüyorlardı, özellikle de artırıcılar ve eksilticiler konusunda.

ÇİFTLENİMLİ FABRİALLAR

Birleştiriciler: Bir yakutu doldurarak ve bana açıklanmamış olan bir yöntem takip edilerek (gerçi bazı tahminlerim var) çiftlenimli iki mücevher yaratılabilir. Süreç orijinal yakutu ikiye bölmeyi gerektiriyor. Ondan sonra ise iki yarı uzaktan paralel

tepkiler yaratıyor. Bu türdeki fabrialların en sık bulunan çeşitlerinden biri uzakalemler.

Kuvvetin korunumu geçerli; örneğin eğer bir tanesi ağır bir taşa takılıysa, ona çiftlenimli olan fabrialı kaldırmak için de taşın kendisini kaldırmak için gerekli olanla aynı büyüklükte kuvvete ihtiyaç var. Fabrialın yaratılması sırasında, yarıların etkileşimleri yok olmadan birbirlerinden uzaklaştırılabileceleri mesafeyi etkileyen bir tür süreç varmış gibi görünüyor.

Çeviriciler: Bir yakut yerine bir ametist kullanmak da bir mücevherin çiftlenimli iki yarısını oluşturuyor ama bu ikisi birbirlerine *zıt* tepki veriyorlar. Örneğin bir tanesi yukarı kaldırıldığı zaman öbürü aşağı doğru bastırılıyor.

Bu fabriallar daha yeni keşfedildiler ama şimdiden olası kullanım alanları üzerine tahminlerde bulunuluyor. Bu fabrial türünde bazı beklenmedik sınırlamalar varmış gibi görünüyor ancak ben bunların ne olduğunu keşfetmekte başarılı olamadım.

UYARI FABRİALLARI

Bu grupta sadece gayrı resmi olarak Uyarıcı olarak bilinen bir tane fabrial var. Bir Uyarıcı yakınlardaki bir nesne, duygu, algı ya da olayın haberini verebiliyor. Bu fabriallar odak olarak bir heliodor taşı kullanıyorlar. Bunun işe yarayacak tek mücevher türü mü olduğunu, yoksa heliodorun kullanılması için başka bir sebep mi olduğunu bilmiyorum.

Bu fabrialın durumunda, içine doldurabileceğiniz Fırtınaışığı miktarı menzilini etkiliyor. Bu nedenle de kullanılan mücevherin büyüklüğü çok önemli.

RÜZGÂRKOŞUSU VE ÇİVİLEMELER

Beyazlı Suikastçının garip yeteneklerinin raporları, beni genel olarak bilinmediklerine inandığım bazı bilgi kaynaklarına yönlendirdi. Rüzgârkoşucular, Parlayan Şövalyeler'in bir tarikatıydı ve onlar iki birincil Dalgabağlama türünü kullanırdı. Bu Dalgabağlamalarının etkileri, tarikatın üyeleri arasında gayrıresmi olarak Üç Çivilemeler olarak bilinirdi.

TEMEL ÇİVİLEME: YERÇEKİMSEL DEĞİŞİM

Tarikat içinde en sık kullanılan Çivileme türü buydu, gerçi kullanması en kolay olanı bu değildi. (Bu özellik aşağıdaki Tam Çivileme'ye ait.) Bir Temel Çivileme bir varlığın ya da nesnenin altındaki gezegenle olan görünmeyen yerçekimsel bağını yok ederek, bunun yerine o varlık ya da nesneyi geçici olarak farklı bir nesne ya da yöne doğru bağlamayı içeriyordu.

Bu fiilen yerçekimi kuvvetinde bir değişiklik yaratarak, gezegenin kendi enerjilerinin yönünü değiştiriyor. Bir Temel Çivileme bir Rüzgârkoşucunun duvarlardan yukarı koşabilmesini, cisimleri ya da insanları uçurarak havaya fırlatmasını ya da benzer etkiler yaratmasını sağlıyordu. Bu türdeki Çivilemenin gelişmiş kullanımları bir Rüzgârkoşucunun kütlesinin bir kısmını yukarıya doğru bağlayarak kendisini daha hafif hale getirmesini de sağlayabilirdi. (Matematiksel olarak kişinin kütlesinin dört-

te birini yukarı bağlamak bir kişinin etkin ağırlığını yarıya indirir. Kişinin kütlesinin yarısını yukarı bağlamak da ağırlıksızlık yaratır.)

Birden fazla Temel Çivileme, ayrıca bir nesneyi ya da insan vücudunu aşağı doğru ağırlığının iki katı, üç katı veya başka katlarıyla da çekebilirdi.

TAM ÇİVİLEME: NESNELERİ BİRBİRLERİNE BAĞLAMA

Bir Tam Çivileme, Temel Çivilemeye çok benziyor olabilir ama tamamen farklı prensipler ile çalışıyorlardı. Bir tanesi yerçekimiyle ilgiliyken, diğeri cisimleri birbirlerine bağlayan kuvvet (ya da Parlayanlar'ın onları adlandırdığı şekliyle Dalga) olan adezyon kuvveti ile ilgiliydi. Ben bu Dalga'nın atmosfer basıncıyla bir ilgisi olduğunu düşünüyorum.

Bir Tam Çivileme yaratmak için, bir Rüzgârkoşucu bir nesneyi Fırtınaışığıyla doldurur, sonra da buna başka bir nesneyi bastırırdı. İki nesne birbirlerine neredeyse koparması imkânsız olan aşırı derecede kuvvetli bir bağ ile bağlanırdı. Hatta çoğu malzeme onları bir arada tutan bağın kopmasından önce kendileri kırılırdı.

TERS ÇİVİLEME: BİR NESNEYE YERÇEKİMSEL KUVVET VERME

Ben bunun aslında Temel Çivilemenin özelleştirilmiş bir şekli olduğuna inanıyorum. Bu Çivileme türü üç Çivilemenin arasında en az miktarda Fırtınaışığı gerektireniydi. Rüzgârkoşucu bir şeyi doldurur ve ona zihinsel bir komut vererek, başka nesneleri bu nesneye doğru kuvvetle sürükleyecek olan bir *çekim* yaratırdı.

Özünde, bu Çivileme bir nesnenin etrafında, o nesnenin aşağıdaki zeminle olan görünmez bağını taklit eden bir baloncuk yaratıyordu. Bu nedenle de bu Çivilemenin yere dokunmakta olan, yani gezegenle olan bağları en kuvvetli durumda olan nesneleri etkilemesi çok daha zordu. Düşmekte ya da havada olan cisimleri etkilemek en kolayıydı. Diğer nesneler de etkilenebilirdi ama bunun için gerekli olan beceri ve Fırtınaışığı miktarı çok daha yüksekti.

IŞIKÖRÜ

İkinci bir Dalgabağlama türü, ışık ve sesin kozmerin her yerinde sık bulunur şekilde illüzyontaktikleri için manipüle edilmesini içeriyor. Ancak Sel'de bulunan versiyonlarının aksine, bu yöntemin güçlü bir Ruhani bileşeni var, sadece amaçlanan illüzyonun tam bir zihinsel resmini gerektirmekle kalmayıp, bir de onunla arada bir bağlantıyı seviyesi olmasını gerektiriyor. İllüzyon yalnızca Işıkören'in hayal ettiği şeyi değil, yaratmayı *arzu ettiği* şeyi temel alıyor.

Pek çok açıdan, orijinal Yolen versiyonuna en çok benzeyen beceri bu, bu da beni heyecanlandırıyor. Ben bu beceriyi daha da derinlemesine inceleyerek, onun Bilinçsel ve Ruhani özelliklerle arasında nasıl bir bağlantı olduğu hakkında tam kapsamlı bir anlayış edinmeyi umut ediyorum.